

ĐỘC
SUNG
THẠNH
TÂM

Mục lục

- [Chương 1: Tần Gia Có Nữ](#)
- [Chương 2: Cơn Giận Của Đế Vương](#)
- [Chương 3: Nửa Đêm Tiến Cung](#)
- [Chương 4: Cơn Giận Của Thiên Tử](#)
- [Chương 5: Diễn Tinh\[1\] Đến Đây](#)
- [Chương 6: Thái Hậu Hiếu Nhầm](#)
- [Chương 7: Làn Đầu Ngủ Cùng](#)
- [Chương 8: Móng Vuốt](#)
- [Chương 9: Tuyết Đào Tiên Tử](#)
- [Chương 10: Ngọc Hoàng Đại Đế](#)
- [Chương 11: Long Tinh Phù Hộ](#)
- [Chương 12: Chân Long Tế Tế\[1\]](#)
- [Chương 13: Lục Phẩm Quý Nhân](#)
- [Chương 14: Có Đào Không Thường](#)
- [Chương 15: Minh Phi Gây Khó Dễ](#)
- [Chương 16: Uy Hiếp Hoàng Thượng](#)
- [Chương 17: Nữ Nhân Chiến Đấu](#)
- [Chương 18: Vác Nồi\[1\] Thê Thảm](#)
- [Chương 19: Cực Phẩm Nhân Gian](#)
- [Chương 20: Cái Gọi Là "Bồi Tội"](#)
- [Chương 21: Lấy Chết Tạ Tội](#)
- [Chương 22: Hoàng Thượng Giận Dữ](#)
- [Chương 23: Uyển Nghi Dạy Dỗ](#)
- [Chương 24: Ngài Ôm Ta Một Cái](#)
- [Chương 25: Lại Diễn Tuồng](#)
- [Chương 26: Không Biết Xấu Hổ](#)
- [Chương 27: Dự Định Của Tần Phiên Phiên](#)
- [Chương 28: Đỗ Cầu Hoàng Đế](#)
- [Chương 29: Diễn Tinh Làm Nũng](#)

[Chương 30: Ma Kính Vỡ Nát](#)
[Chương 31: Hoàng Thượng Trách Tội](#)
[Chương 32: Tố Tuyết Tiến Cung](#)
[Chương 33: Khúc Mắc Cua Cầu Tử](#)
[Chương 34: Hiền Thê Lương Mẫu](#)
[Chương 35: Tinh Trung Báo Quốc](#)
[Chương 36: Hoa Rơi Rực Rỡ](#)
[Chương 37: Canh Sâm](#)
[Chương 38: Uyển Nghi Trật Eo](#)
[Chương 39: Chuyện Gấp Giấy](#)
[Chương 40: Tần Thiếp Thua](#)
[Chương 41: Năm Giấy Lớn](#)
[Chương 42: Tình Huống Đột Biến](#)
[Chương 43: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân](#)
[Chương 44: Diễn Tình Nổi Dậy](#)
[Chương 45: Đau Đau Bay Đi Nào!](#)
[Chương 46: Hoàng Thượng Cho Người Ta Đi](#)
[Chương 47: Sáu Sáu Đại Thuận](#)
[Chương 48: Đánh Lén Hội Đồng](#)
[Chương 49: Một Hồi Trò Khôi Hài](#)
[Chương 50: Diễn Tình Giải Thích](#)
[Chương 51: Hoàng Thượng Quyết Đấu](#)
[Chương 52: Cầu Tử Bị Cấn](#)
[Chương 53: Đoàn Người Uống Gió](#)
[Chương 54: Hoàng Thượng Đến Rồi](#)
[Chương 55: Hai Người Làm Hòa](#)
[Chương 56: Đến Thăm Thái Hậu](#)
[Chương 57: Một Cây Đào](#)
[Chương 58: Cây Đào Và Chó](#)
[Chương 59: Nguyệt Sự \[1\] Không Đến](#)
[Chương 60: Phiên Phiên Ra Chiêu](#)
[Chương 61: Trêu Trọc Cầu Tử](#)

[Chương 62: Đẹp Thật Sự](#)
[Chương 63: Phu Nhân Tiến Cung](#)
[Chương 64: Thử Lòng Người](#)
[Chương 65: Thái Hậu Dạy Con](#)
[Chương 66: Thái Hậu Đánh Nhi Tử](#)
[Chương 67: Mặt Đột Nhiên Biến Sắc](#)
[Chương 68: Cửa Hàng Bánh Nướng](#)
[Chương 69: Nồi Sầu Của Cô Nương Ngốc](#)
[Chương 70: Hoàng Thượng Giận Dối](#)
[Chương 71: Đưa Người Hồi Cung](#)
[Chương 72: Hoàng Thượng Ra Chiêu](#)
[Chương 73: Cướp Đoạt Sủng Ái](#)
[Chương 74: Bỗng Nhiên Tình Ngộ](#)
[Chương 75: Ta Định Đoạt](#)
[Chương 76: Vu Oan](#)
[Chương 77: Biếm Lãnh Cung](#)
[Chương 78: Trực Tiếp Động Thủ](#)
[Chương 79: Giả Mang Thai Bị Lộ](#)
[Chương 80: Tranh Cãi Đúng Sai](#)
[Chương 81: Tần Kiêu Sinh Non](#)
[Chương 82: Cơn Giận Của Muốn Muốn](#)
[Chương 83: Khăn Tay Chi Giao\[1\]](#)
[Chương 84: Hoàng Tang Tâm Cơ](#)
[Chương 85: Yêu Nhất Là Tuyết Đào](#)
[Chương 86: Phiên Phiên Xin Lỗi](#)
[Chương 87: Tiêu Nghiêu Lên Án](#)
[Chương 88: Mị Nương Võ Thị](#)
[Chương 89: Quỳ Xuống Cầu Xin Thái Hậu](#)
[Chương 90: An Ủi Cầu Tử](#)
[Chương 91: Huân Hương Khác Thường](#)
[Chương 92: Bắt Đầu Trù Tính](#)
[Chương 93: Phiên Phiên Diễn Kịch](#)

[Chương 94: Bay Ở Trên Giường](#)
[Chương 95: Minh Quý Phi Xuống Ngựa](#)
[Chương 96: Lộ Ra Dấu Vết](#)
[Chương 97: Tê Liệt Trên Giường](#)
[Chương 98: Chấp Chương Hậu Cung](#)
[Chương 99: Phiên Phiên Có Thai](#)
[Chương 100: Lại Viết Cam Đoan](#)
[Chương 101: Chúc Mẫn](#)
[Chương 102: Phản Ứng Thai Nghén](#)
[Chương 103: Liễu Âm Uống Gió](#)
[Chương 104: Hồi Cung Sơ Sài](#)
[Chương 105: Người Tới Ta Đi](#)
[Chương 106: Yêu Nghiệt Xuất Thế](#)
[Chương 107: Hoàng Thượng Ứng Đối](#)
[Chương 108: Đưa Ra Hình Phạt](#)
[Chương 109: Hoàng Thượng Phát Uy](#)
[Chương 110: Đâm Sau Lưng](#)
[Chương 111: Tần Phiên Phiên Sinh](#)
[Chương 112: Đón Mừng Quý Tử](#)
[Chương 113: Vui Lên Cho Trẫm](#)
[Chương 114: Vô Lương Tâm](#)
[Chương 115: Sốt Ruột Cho Uống Sữa](#)
[Chương 116: Chúc Mẫn Tự Thú](#)
[Chương 117: Sự Tình Bại Lộ](#)
[Chương 118: Đầy Tháng](#)
[Chương 119: Hai Phần Thưởng](#)
[Chương 120: Ác Mộng Bắt Đầu](#)
[Chương 121: Nhũ Danh Nháo Nháo](#)
[Chương 122: Bước Vào Lãnh Cung](#)
[Chương 123: Mở Tiệc Ăn Tết](#)
[Chương 124: Năm Mới Đã Đến](#)
[Chương 125: Mừng Một Đầu Năm](#)

[Chương 126: Trần Đầy Ủ Rũ](#)
[Chương 127: Hoàng Thượng Nổi Giận](#)
[Chương 128: Mềm Lòng Với Nàng](#)
[Chương 129: Thích Ai Nhất!](#)
[Chương 130: Hoàng Thượng Cầu Hôn](#)
[Chương 131: Lại Thấy Nón Xanh](#)
[Chương 132: Âm Mưu Lớn](#)
[Chương 133: Bày Kế Lấy Thư](#)
[Chương 134: Mộng Đẹp Được Tạo Thành](#)
[Chương 135: Bị Đét Mông](#)
[Chương 136: Phiên Phiên Bố Trí](#)
[Chương 137: Bắt Đầu Tính Số](#)
[Chương 138: Khống Chế Lưu Vũ](#)
[Chương 139: Liên Lụy Nhiều Người](#)
[Chương 140: Cầu Tử Thông Báo](#)
[Chương 141: Ác Mộng](#)
[Chương 142: Trò Chơi Khác Thường](#)
[Chương 143: Làm Ấm Ấ](#)
[Chương 144: Ngôi Vị Hoàng Hậu](#)
[Chương 145: Phong Hậu Đại Điển](#)
[Chương 146: Mời Ba Ly Rượu](#)
[Chương 147: Phiên Phiên Uống Say](#)
[Chương 148: Viết Ý Chỉ](#)
[Chương 149: Thu Sẵn Bắt Đầu](#)
[Chương 150: Lý Do Khó Nói](#)
[Chương 151: Hoàng Thượng Cảnh Cáo](#)
[Chương 152: Tiêu Nghiêu Hoài Nghi](#)
[Chương 153: Cùng Nhau Cười Ngựa](#)
[Chương 154: Biểu Muội Vệ Tĩnh](#)
[Chương 155: Vệ Tĩnh Mất Tích](#)
[Chương 156: Kẻ Bị Gọi Là Thích Khách](#)
[Chương 157: Sưởi Ấm Cho Nàng](#)

[Chương 158: Vệ Tinh Chết](#)
[Chương 159: Muốn Lập Thái Tử](#)
[Chương 160: Đoạn Tụ](#)
[Chương 161: Muốn Nàng Đẹp](#)
[Chương 162: Ý Chi Viết Thư Tình](#)
[Chương 163: Có Người Hành Thích](#)
[Chương 164: Lời Đồn Đãi Bùng Nổ](#)
[Chương 165: Bắt Đầu Rung Chuyển](#)
[Chương 166: Hoàng Thượng Trả Thù](#)
[Chương 167: Thái Hân Chết](#)
[Chương 168: Hoàng Hậu Xuất Cung](#)
[Chương 169: Dẫn Xà Xuất Động.\[1\]](#)
[Chương 170: Đường Đến Sinh Tử](#)
[Chương 171: Cảnh Vương Đền Tội](#)
[Chương 172: Kết Cục Ngày Thành Thân \(1\).](#)
[Chương 173: Kết Cục Ngày Thành Thân \(2\).](#)
[Chương 174: Kết Cục Ngày Thành Thân \(3\).](#)
[Chương 175: Nháo Nháo Đọc Sách, Lại Có Thai](#)
[Chương 176: Say Rượu](#)
[Chương 177: Nhật Ký Trường Thành Vui Vẻ Của Tiêu Nháo Nháo](#)

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tần Gia Có Nữ

Edit: Huệ Hoàng hậu

Beta: Hy Thái phi

Tần phu nhân đang răn dạy thứ nữ.

"Áo váy cổ xếp tầng, tay áo rộng màu hồng đào, đai eo màu hồng cánh sen, lại còn thêu hoa tử đằng. Tam cô nương thật là muốn thuận gió bay lên, mọc cánh thành tiên, người cũng không sợ gió lớn thổi tung ngược tay áo, mất hết mặt mũi sao."

Tam cô nương lập tức cúi đầu, quẫn bách dị thường.

"Tứ cô nương mặc thì rất thuần tịnh, dù gì cũng là áo váy thường ngày." Tâm mắt Tần phu nhân giống một cây đao, quét qua toàn thân Tứ cô nương, sau đó nhíu mày: "Chỉ là trên đầu người, cây trâm hồ điệp chấp cánh trên chuỗi sương này, hơi bị diễm tục."

"Lục cô nương, vẻ mặt ủ rũ này là diễn cho ai xem, ta còn sống rất mạnh khỏe, không cần người chát mặt trắng bệch đến khóc tang."

Tần phu nhân liên tiếp răn dạy, miệng đều không ngừng một chút, khiến cho vài vị cô nương thứ xuất đều không còn chỗ dung thân, sắc mặt trắng bệch thì bà mới hơi nghỉ ngơi.

"Nương, uống trà đi."

Người duy nhất chưa bị xia xói - thứ Ngũ cô nương, hai tay dâng trà.

Tần phu nhân tiếp nhận trà, độ ấm vừa vặn, nước trà ấm áp, hương khí bốn phía, gài đúng chỗ ngựa, tức khắc cơn tức của bà liền tiêu tan hai phần.

"Phải chi các người đều ngoan ngoãn nghe lời như Phiên Phiên, ta cũng chẳng phải hao phí nhiều tâm tư. Hiện giờ là cái thế đạo gì, trong lòng các người không rõ ràng sao? Ta đã nhiều lần nhắc nhở và giảng giải qua, tân hoàng đăng cơ, cả nước vui mừng, đúng là thời điểm quan trọng, các người đều kẹp chặt cái đuôi làm người cho ta. Nếu như bị lôi ra cái sai lầm gì, liên lụy toàn bộ Tần gia, xem ta khiến các người đẹp mặt!"

Tần phu nhân "cạch" một tiếng dẫn chung trà, mấy thứ nữ đều run lên, không dám cãi lại một câu.

"Phu nhân, lão gia đã trở lại." Tiểu nha hoàn nín thở mà tiến đến thông bẩm.

Vừa dứt lời, Tần Trí liền mang theo vẻ mặt u sầu mà đi đến, trên cằm râu ria đều trở nên hỗn độn, nhìn tiêu tụy dị thường.

"Lão gia, vài vị đại nhân nói như thế nào?" Tần phu nhân lập tức nghênh đón.

Tần Trí xua xua tay, bi thảm mà nói: "Đừng nói tới người, ngay cả cửa phủ ta cũng chưa đi vào, không một ai gặp ta. Mấy cái lão gia hỏa này, lúc trước Tần gia phồn thịnh, một đám thấy ta thì như sói nhìn thấy thịt mà nhào tới, hiện tại lại vứt bỏ như giày rách. Đều chờ xem kết cục của Tần gia ta a."

Một đại lão gia có cả đoàn nữ nhi, nói nói đến sắp khóc, bi ai đầy trong lòng.

"Cha, ngài uống trà nhuận nhuận hầu, giọng nói đều khàn cả rồi."

Ngũ cô nương đúng lúc đưa lên một ly trà, Tần Trí thích trà nhạt, nước này là phao lần thứ ba, vừa vặn hợp khẩu vị của ông.

"Vẫn là Phiên Phiên ngoan." Tần Trí nhấp một ngụm, nuốt xuống uất ức ghen ở yết hầu.

"Này phải làm sao cho phải? Không được, ta đi tìm phu nhân của bọn họ, nếu là không cho ta tiến vào, ta liền ăn vạ ngoài cửa không đi. Xem ai có thể lì hơn ai!"

Tần phu nhân đột nhiên đập bàn một cái, hiển nhiên là tức giận đến không nhẹ, tính tình nóng nảy, bà vừa nói vừa đứng dậy ý đi ra bên ngoài ngay.

"Phu nhân, phu nhân!" Tần Trí vội giữ chặt bà: "Tội gì chứ, Tần gia chúng ta không phải phạm lỗi nhỏ đâu, mà là —"

Hắn nói tới đây lại đột nhiên dừng lại, thật sự là ngượng ngùng nói ra, mất mặt a.

"Đếm ngày trôi qua đi, có thể sống lâu một ngày là một ngày. Nhân sinh trên đời, tận hưởng lạc thú trước mắt."

Tần Trí thở dài một hơi, biểu tình bất đắc dĩ lại tiêu điều, thậm chí còn giống đắc đạo cao tăng mà an ủi chính mình.

"Vậy sao được, lão gia người nói được là nói cái gì, Tần gia trên dưới một trăm hai mươi lăm mạng người, nếu thật sự thiên tử giận dữ, làm sao nói năng cùng liệt tổ liệt tông đây a. Ta —"

Tần phu nhân luôn có nhiều chủ ý, giờ phút này cũng là không có biện pháp gì, bà suy sụp mà tựa lưng vào ghế ngồi, lần đầu trong đời có loại cảm giác mờ mịt bối rối.

"Ta không muốn chết. Cha, nương, các người ngấm lại biện pháp, ta không muốn chết a..."

Lục cô nương lá gan nhỏ nhất nhịn không được, trực tiếp nước nở mà khóc thành tiếng, nguyên bản sắc mặt trắng bệch nhìn càng thêm đẫm đăm đáng yêu.

"Hỗn trưởng, ta đã bảo người không cần khóc tang, người khóc cái gì mà khóc! Ngồi sao chối đầu thai à?"

Tần phu nhân nhăn mày lại, thuận tay liền quăng chung trà.

Đang lúc bà bực bội, Lục cô nương còn tới khóc, quả thực là dậu đổ bìm leo.

"Ô ô ô, nữ nhi không muốn khóc, nhưng là nhịn không nổi." Lục cô nương khóc đến mức sắp ngất, hoàn toàn chính là mỹ nhân làm bằng nước mắt: "Ta thật sự không muốn chết, nương, ta mới mười bốn a. Thật nhiều đồ ăn ngon còn chưa có ăn hết liền chết, thật đáng tiếc a..."

Tần phu nhân trừng đôi mắt, tròn trắng đều sắp nhảy ra ngoài, nhìn thấy liền biết sắp phát hỏa.

Vẫn là Tần Trí ngăn bà: "Phu nhân, người phát hỏa với một tiểu cô nương như nó làm gì, đều là hài tử nhà mình. Phía trước còn nói đến việc hôn sự của Lục nha đầu, không bằng người chọn lựa một nhà dòng dõi thấp, nhanh chóng gả nó đi ra ngoài, họa không tới nữ nhi xuất giá, có thể bảo hộ một đứa cũng là một đứa."

"A." Tần phu nhân cười lạnh một tiếng: "Người cũng nói đó là phía trước, hiện giờ quang cảnh này, ta thấy người bên ngoài bên ba vất vả, không tiện nói cho người. Vài vị cô nương này đều cùng Tần gia tồn vong rồi, ngạch cửa đều bị người tới từ hôn người đập vỡ kia kia."

Tần phu nhân vừa dứt lời, trong nhà bốn vị cô nương, tất cả đều chấn động.

"Nương, không bằng chúng ta tìm Nhị tỷ —" Tứ cô nương thử nói.

Sắc mặt Tần phu nhân biến đổi đột ngột, khóe mắt hiện vết rạn: "Câm mồm, thu hồi những tiểu tâm tư của người đi, nếu không ta là người đầu tiên khiến người đẹp mặt!"

"Chớ có nhắc lại Nhị nha đầu, các người đều đi xuống trước đi. Đã nhiều ngày muốn ăn cái gì liền nhanh đi mua, muốn mặc cái gì cũng đừng luyến tiếc, tiền tài giữ lại vô dụng, tranh thủ lúc còn có mạng sống đều dùng cả đi."

Tần Trí vậy vậy tay, trong thanh âm tràn ngập mọi mệt.

Nha đầu canh giữ ở ngoài cửa nhìn thấy vài vị cô nương ra tới, trong lòng đều thẳng thốt, cũng không biết lão gia cùng phu nhân nói cái gì, bốn vị cô nương thì tới ba người khóc.

Chỉ có Ngũ cô nương vẫn là một bộ dáng tự nhiên bình đạm.

Tứ cô nương không chịu nổi loại bộ dáng này của Ngũ cô nương, nhẹ hừ một tiếng: "Ngũ muội muội cũng đừng ra vẻ cao thâm, việc hôn sự tự mình chọn còn không phải bị từ hôn? Đừng tỏ ra hơn người, đến lúc đó cả nhà bị sao trăm cũng không thể thiếu người."

Nói đến chuyện này, Tứ cô nương liền tức giận, rõ ràng trong bốn vị thứ xuất cô nương nàng thông minh nhất, nhưng là cha mẹ đều thiên sủng Ngũ cô nương.

Tần Phiên Phiên chậm rì rì mà liếc mắt đánh giá nàng ta một cái, trầm giọng nói: "Câm miệng đi."

"Tần Phiên Phiên, người là chó sao? Ở trước mặt cha mẹ ngoan như cái gì. Sao vừa đến trước mặt ta, liền nhe răng trợn mắt, chỉ chớp mắt liền trở mặt!" Tứ cô nương lập tức dậm chân.

"Tứ tỷ, kỳ thật ta chính là mặt gương. Cha mẹ hiền lành, chiếu ra tới tất nhiên là hiền lành. Nếu người là chó, vậy chiếu ra tới cũng thành không được thứ thú vị gì khác nha." Tần Phiên Phiên chớp mắt, biểu tình biến thành mười phần vô tội, thở dài mà nói.

Tứ cô nương tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, cao giọng kêu gào ở phía sau nàng. Tần Phiên Phiên đã uốn éo vòng eo đi rồi, ánh mắt cũng chẳng lưu lại.

Tỷ muội bốn người tan rã trong không vui, Tần phủ to như vậy bị mây đen bao phủ, giống như tùy thời đều sẽ bị đẩy lên đoạn đầu đài, chặt đứt mạng sống.

Thời điểm Tần Phiên Phiên trở lại sân, nhũ mẫu của nàng đã đợi từ lâu.

"Cô nương, phu nhân có nói cái gì không? Ta nghe nói vài bà tử nghe ngóng được chút gì, đã lấy ra vốn ban đầu để chuẩn bị chuộc thân. Bọn họ đều nói Tần gia sắp suy sụp, không muốn cuối cùng rơi vào số mệnh bị chém đầu tuần táng." Lý ma ma đầy mặt u sầu.

Tần Phiên Phiên nhú mày đẹp: "Đừng đi con đường này, phu nhân nhất định là không đồng ý. Trước mắt tình thế không rõ, tốt nhất đừng có hành động đường đột, nếu không chân long (Hoàng đế) còn chưa có phát hỏa, quý phủ cũng đã tức giận. Nếu thật sự tới lúc vạn bất đắc dĩ, ta chắc chắn sẽ tìm tự do cho ma ma, đỡ phải bị liên lụy."

Lấy tính tình nói một không hai của Tần phu nhân, nếu là biết có hạ nhân vào loại thời điểm này muốn bỏ chủ mà đi, phỏng chừng không chỉ không tha người, còn sẽ tự mình đưa bọn họ về trời.

Lý ma ma liền nói không phải: "Lão nô tuổi lớn, liền tính đi ra ngoài cũng chẳng biết sống thế nào, không bằng ở cạnh cô nương. Sợ nhất loại thời điểm nay nhân tâm không ổn, những kẻ dưới càn dễ dàng gây ra sai lầm, chuyện trộm cắp đều có thể làm ra."

"Ma ma xem kĩ sân viện, lúc này cũng không thể để có sơ sót gì. Còn có thu hồi hết những áo váy lụa tay áo rộng của ta lại, gần đây mẫu thân nhìn cái gì cũng đều không vừa mắt, nếu không phải ta đã hỏi thăm trước, hôm nay nhất định cũng sẽ bị mắng." Tần Phiên Phiên thấp giọng phân phó.

Lý ma ma sừng sốt, ngược lại vỗ vỗ đùi: "Phu nhân thật là, một hồi này một hồi kia, phía trước nơi nơi khen xiêm y tay áo rộng đẹp, nói là mặc lên như tiên nữ. Ngài mới đặt làm hai tháng trước, kết quả mấy bộ này một lần còn chưa có mặc liền phải thu vào, mất trắng bạc."

Tần Phiên Phiên nói ẩn ý: "Trước khác nay khác."

Tần gia nổi danh toàn bộ Đại Diệp Triều, cũng chỉ là chuyện một tháng trước, hiện giờ tân hoàng đăng cơ, toàn kinh đô đều chờ xem nhà hân bị chê cười.

Cho lui hết người bên cạnh, Tần Phiên Phiên ngồi một mình ở phía trước cửa sổ, thở dài liên tục.

Đương kim thiên tử là Nhị tỷ phu trước của nàng, sở dĩ là trước, bởi vì hiện tại Nhị tỷ phu đã thay đổi người khác.

Có điều nói vậy vào giờ phút này, Nhị tỷ hân là hối hận muốn chết rồi.

Nàng ta không chỉ lỡ mất vị trí Hoàng hậu, còn mang đến tai họa ngập đầu cho Tần gia.

"Ánh mắt không tốt là bệnh, trị không hết liền táng mệnh. Nhị tử a Nhị tử, người thật đúng là ném đi chân long, tuyển cái con rệp. Còn muốn muội muội cũng theo người, buộc đầu ở lưng quần a."

Thật lâu sau, nàng ai thán ra tiếng, vừa nói vừa lắc đầu, hết sức buồn rầu.

Bảng phân vị.

Cực phẩm: Hoàng Hậu

Chính nhất phẩm: Hoàng quý phi

Tòng nhất phẩm: Quý phi

Chính nhị phẩm: Hiền phi, Lương phi, Thục phi, Đức phi

Tòng nhị phẩm: Phi

Từ tòng nhị phẩm trở lên tự xưng với kẻ dưới là bốn cung, đối với người trên là thần thiếp.

Chính tam phẩm: Chiêu nghi, chiêu viện, chiêu dung, thực nghi, thực viện, thực dung, tu nghi, tu viện, tu dung

Tòng tam phẩm: Tiệp dư

Chính tứ phẩm: Dung hoa

Tòng tứ phẩm: Uyển nghi, phương nghi, phân nghi, đức nghi, thuận nghi

Chính ngũ phẩm: Tần

Tòng ngũ phẩm: Tiểu nghị, tiểu viện, lương viện, lương đệ

Từ tòng ngũ phẩm trở lên tự xưng với kẻ dưới là bốn tần, đối với người trên là tần thiếp

Chính lục phẩm: Quý nhân

Tòng lục phẩm: Tài nhân, mỹ nhân

Chính thất phẩm: Thường tại, nương tử

Tòng thất phẩm: Tuyển thị

Chính bát phẩm: Thải nữ

Tòng bát phẩm: Canh y

Đối với người trên tự xưng nô thiếp

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Cơn Giận Của Đế Vương

Edit: Huệ Hoàng hậu

Beta: Hy Thái phi

Trong đại điện kim bích huy hoàng là một khoảng không yên tĩnh, thậm chí châm rơi cũng có thể nghe được.

Trên bảo tọa kim loan có một nam nhân mặc long bào đang ngồi, tay hãn cầm bút son, thỉnh thoảng lại viết lời phê lên tấu chương.

Tần Trí quỳ trên mặt đất, đầu dập sát, hai đùi run rẩy.

Hãn quỳ gối nơi này một hồi lâu, ngôi cửu ngũ lại như là không nghe thấy, không cho hãn dậy thì hãn phải tiếp tục quỳ.

"Trương Hiến Năng, hôm nay thứ tử của Ngụy Quốc Công phóng ngựa trên đường, hậu quả ra sao?"

Cuối cùng ngôi cửu ngũ cũng mở miệng, có điều lại là hỏi đến nội giám tổng quản ở bên cạnh.

Trương Hiến Năng tất cung tất kính mà đáp: "Hồi bẩm Hoàng thượng, làm chết một lão ông bảy mươi tuổi, bắt một vài thiếu nữ, làm bị thương hai người."

"Con mất dạy, lỗi của cha. Trời lạnh, Ngụy Quốc Công cũng nên nghỉ ngơi đi."

Nghe câu nói này, Tần Trí cảm thấy chính mình cũng nên nghỉ ngơi.

Khiến cho đương kim thánh thượng đội nón xanh chính là Nhị nữ nhi của hắn, "con mất dạy, lỗi của cha", thân thể hắn đều lạnh buốt.

"Đi truyền khẩu dụ của trẫm đi."

"Vâng." Trương đại tổng quản đáp lời, thời điểm đi qua bên người Tần Trí, cho hắn một cái ánh mắt: tự cầu phúc đi.

Thân thể Tần Trí mềm ra, nếu không phải sợ hãi ngự tiền thất nghị, nói không chừng hắn lập tức liền tiểu ra quần.

"Ái khanh, người đã đến rồi." Hoàng thượng ngẩng đầu, tựa hồ mới thấy hắn.

Tần Trí lập tức cung kính mà dập đầu: "Thần tội đáng chết vạn lần."

"Ái khanh có tội gì?" Ngồi cửu ngũ nói với ngữ khí lạnh nhạt.

Tần Trí miệng cũng không dám hé, cái loại lời nói khiến Hoàng thượng đội nón xanh này, làm thế nào hắn cũng không dám nói ra.

"Thế nhân đều nói Tần gia người biết dạy nữ nhi, tổ tiên đã có vài vị Hoàng hậu?" Hoàng thượng tiếp tục dò hỏi.

Tần Trí không chế không được mà run lên, sau ót đều là mồ hôi, nhỏ giọt xuống nền gạch của Long Càn cung, "tạch" vang lên, nghe như là thanh âm đầu hắn bị vụn gãy.

"Hồi bẩm Hoàng thượng, có ba vị." Giọng Tần Trí khàn đến dọa người.

"Đúng rồi, ba vị. Năm đó khi Tần gia cường thịnh, thế nhân đều gọi nhà người là nhà Hoàng hậu. Trẫm đối với thần tử có công đều là phá lệ ưu

đãi, người lại đưa một nữ nhi tiến cung đi, để trẫm nhìn một cái xem, đến tốt cùng nàng có năng lực gì để gánh Hậu vị." Hoàng thượng trầm ngâm một lát, khoan thai mở miệng, nói cứ như là gọi một con hát tiến cung để hát tuồng cho hăn nghe.

Tần Trí đương nhiên có thể nghe ra ý trêu chọc của ngôi cửu ngũ, thân thể run rẩy như lắc vỏ trấu trên sàng.

Tần gia bọn họ làm sao mà là nhà Hoàng hậu, rõ ràng là bị người ta chê cười âm thịnh dương suy (ít nam nhiều nữ), thế gia duy nhất không phải dựa vào công huân, mà là dựa vào cái bụng của nữ nhân gây dựng nên.

"Thần, tuân chỉ." Tần Trí lại dập đầu lần nữa.

"Lui ra đi. Ái khanh không cần lại đưa kẻ ngu xuẩn đến bên người trẫm, nếu không trên dưới Tần gia, nam nữ già trẻ đều giành để khao thưởng tam quân đi."

Đối với những lời cuối cùng này của chân long thiên tử, Tần Trí sợ tới mức trực tiếp lão đảo một chút, lập tức ngã xuống đất, hết sức khó coi.

Khao thưởng tam quân có thể có cái gì tốt, còn không phải là muốn bọn họ đi làm quân kỹ, còn có mặt mũi để sống sao?

Cuối cùng vẫn là Trương Hiến Năng sai hai thái giám dìu hăn đi xuống.

"Hừ, lão thất phu này dám làm dơ sàn của trẫm? Sau khi nữ nhi hăn tiến cung, trước hết cho nàng ta tới lau sàn." Hoàng thượng liếc mắt một cái liền thấy được mồ hôi trên mặt đất, lập tức ghét bỏ vô cùng.

Ở trong lòng Trương Hiến Năng bi ai thay cho vị Tần gia cô nương sắp tiến cung kia, thiên tử giận dữ, há có thể bình ổn dễ dàng, đặc biệt là vị trước mắt này.

Trên dưới Tần gia lo lắng sốt ruột, sau khi tân đế đăng cơ, Tần Trí liền nhàn rỗi ở nhà, nhưng hôm nay trời còn chưa sáng, trong cung liền truyền ra khẩu dụ kêu hân tiến cung.

Đã đến tận trưa, vẫn chưa nhìn thấy người về.

Tần phu nhân vẫn luôn cau mày, mấy vị thứ nữ trong lòng run sợ mà ở cạnh bà, bọn họ đều sợ chờ tới sẽ là một đạo thánh chỉ sao trùm cả nhà.

"Nương, ngài không cần quá sốt ruột. Hoàng thượng phải hạ triều, rồi mới có thể nói chuyện với cha. Nếu là có vài vị triều thần lưu lại thương nghị quốc sự, chỉ sợ phải chậm trễ một hồi."

Trên mặt Tần Phiên Phiên nỗ lực kéo ra một nụ cười, trên thực tế khóe miệng giật từng từng.

Tần phu nhân khẩn trương đến cầm tay nàng, dùng lực rất lớn, phỏng chừng chút da chỗ đó đã bị bấm tím.

"Ta làm sao có thể không vội? Nay đến tột cùng sống hay chết, một câu chuyện này, cứ treo như vậy, quả thực khiến tâm can ta như đặt trên chảo lửa, thánh chỉ còn chưa ban xuống, ta đã chết vì lo âu mất thôi." Tần phu nhân nói lời này mà nghiêng răng nghiêng lợi.

Tần Phiên Phiên nhướng mày, hiển nhiên người ở trên cao kia muốn chính là cái hiệu quả này. Ta không nói giết người, chính là muốn người chết vì lo âu.

"Hân là Hoàng thượng không có tức giận, nếu không nào còn để thời gian lâu như vậy. Không có tin tức xấu truyền đến, đó chính là tin tức tốt."

Tần phu nhân thấy nàng một cô nương chưa lấy chồng còn trấn định như thế, cảm xúc cũng hơi an ổn hơn chút, lại vừa chuyển đầu nhìn thấy mấy cái thứ nữ không tiền đồ khác, trong mắt chỉ còn lại ghét bỏ, càng thêm yêu quý Ngũ cô nương này.

"Vẫn là Phiên Phiên có thể làm đại sự." Tần phu nhân vừa lòng gật gật đầu.

Tứ cô nương vừa nghe Tần Phiên Phiên được nổi bật, tức khắc tâm lạnh một chút, cho dù trong lòng sợ hãi đến không thôi, cũng ngời thẳng sống lưng muốn căng ra một bộ dáng đăm nhiên, đáng tiếc hai chân phát run vẫn tiết lộ nàng sợ hãi.

"Lão gia đã trở lại."

Bên ngoài tiểu nha hoàn gấp giọng bẩm báo, Tần phu nhân lập tức đứng dậy, vội vội vàng vàng đi ra bên ngoài.

Tần Trí là bị người nâng trở về, sắc mặt hắc tái nhợt, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi lạnh, đều đã trở lại nhà của mình, vẫn là một bộ dáng kinh hồn táng đảm chưa trấn định lại.

"Lão gia, người làm sao vậy? Hoàng thượng đánh người? Tần gia..." Tần phu nhân kinh hô, môi bà không ngừng run, có chút nói không được nữa.

Bộ dáng này của Tần Trí bộ rất giống là bị lột một tầng da, thâm tím dử thường.

"Ta không muốn chết a!"

Nào ngờ Tần Trí còn chưa kịp mở miệng, Lục cô nương ở sau chỉ nghe thấy Tần phu nhân nói, đã cất giọng khóc lóc, có điều còn chưa có gào xonx đôi mắt đã lệt trắng, liền ngất đi rồi.

Trước khi Tần phu nhân thất thố, Tần Trí bắt lấy tay bà, cuối cùng là mở miệng: "Phu nhân đừng vội, Tần gia vẫn sống."

Chỉ một câu này, làm một đám người xung quanh đều thở dài nhẹ nhõm một hơi, thậm chí còn có mấy lão ma ma vui quá mà khóc.

Ai có thể nghĩ đến Tần gia khiến Hoàng thượng đeo nón xanh, thế nhưng còn có thể giữ được mạng, kia thật là trời xanh phù hộ.

Tần Trí nói xong câu đó liền ngất đi rồi, Tần gia lại là một mảnh bình hoảng mã loạn. Tần phu nhân càng cho rằng là Hoàng thượng bắt hãn chịu tội gì, lúc ấy liền luống cuống tay chân. Cũng may mắn đại phu tới cũng nhanh, thì ra chính là quý hơi lâu một chút, cộng thêm tim đập quá nhanh bị dọa ngất đi mà thôi.

Sau nửa canh giờ, Tần Trí thanh tỉnh, cho người mời Tần gia lão phu nhân đến, vài vị thứ nữ cũng đều tới sảnh ngoài.

Đại phòng Tần gia tề tụ trong sảnh đường, khi nhìn thấy lão phu nhân cũng tới, may Tần Phiên Phiên nhăn lại, đáy lòng ầm ầm trào ra vài phần dự cảm bất an.

"Hoàng thượng nhân từ, cũng không có truy cứu chuyện phía trước của Tần gia, chỉ là muốn Tần gia chúng ta chọn lựa một nữ tử đưa vào cung."

Tần Trí dựa vào ghế trên, đầu gối còn đắp chăn lông dày, trong tay ôm ly trà nóng nhưng vẫn áp không nổi sắc mặt tái nhợt, hiển nhiên còn chưa bình tĩnh hoàn toàn.

Tần phu nhân thở phào nhẹ nhõm, tầm mắt đảo qua trên người bốn vị thứ nữ, hiển nhiên là đang cân nhắc người được chọn.

Vài vị cô nương đều là cả người rùng mình, nếu là ngày thường Tần gia tuyển nữ tử vào cung, nhất định sẽ tranh đến đầu rơi máu chảy, tiến cung liền có thể bay lên đầu cành biến thành phượng hoàng.

Chính là hiện giờ ai cũng biết, Hoàng thượng chọn lựa nữ tử Tần gia vào cung, nhất định là có muôn vàn làm khó dễ đang chờ đón: nhục nhã, tra tấn, thậm chí là trực tiếp giết chết đều có khả năng, cơn giận của đế vương há có thể dễ bình ổn.

Bão táp ở phía trước, càng là yên lặng thì càng đáng sợ.

"Cha... " Lục cô nương vẫn là một hơi còn chưa có gào ra tới, đã hai mắt lật trắng ngất đi rồi.

"Cha, nương, ta, ta khẳng định không được, ta rất đại đột, tiến cung sẽ càng thêm liên lụy đến nhà." Tam cô nương lập tức cãi lại.

Nhìn thấy lập tức đã loại trừ hết hai vị cô nương, Tứ cô nương liền sốt ruột: "Ta cũng không thể tiến cung. Nữ nhi sớm đã có người trong lòng, nếu cha nương bức ta tiến cung, ta chỉ có thể ba thước lụa trắng, một ly rượu độc."

Chỉ có Ngũ cô nương lặng yên không tiếng động, chẳng sợ ba vị tỷ muội đều đã liều mạng lùi bước, nàng vẫn từ từ ôm ly trà, một bộ dáng chuyện không liên quan mình.

"Ngũ nha đầu, ngươi có bằng lòng vào cung không?" Lão phu nhân không có trách cứ các cô nương khác, ngược lại trực tiếp đặt câu hỏi.

Tần Phiên Phiên gật đầu, nhìn ba vị trưởng bối ở ghế trên, nghiêm túc nói: "Nếu Hoàng thượng đã hạ ý chỉ cho cha, Tần gia chúng ta nào có thể kháng chỉ bất tuân. Ba vị tỷ muội đều có nguyên nhân không thể vào cung, cũng chỉ còn Phiên Phiên không có việc gì. Nếu tổ mẫu cùng cha mẹ không chê Phiên Phiên vụng về, có thể thử một lần."

Khi nàng nói những lời này, rất có vài phần ý vị hiên ngang lẫm liệt, trên mặt tất cả đều là biểu tình nghiêm túc.

"Tốt, tốt, tốt!"

Liên tiếp ba từ tốt, đại biểu giờ phút này tâm tình lão phu nhân rất tốt.

"Tần gia dưỡng nhiều cô nương như vậy, chỉ người là có cốt khí nhất. Từ đây vinh nhục Tần gia liền gắn chặt cùng người, còn các nha đầu khác." Lão phu nhân nhìn thoáng qua ba vị cô nương khác, ngữ khí rất là âm trầm: "Tức phụ, còn lại đó là chuyện của người. Hoàng thượng vừa không truy cứu Tần gia, nữ tử Tần gia là có thể xuất giá, không quan tâm dòng dõi cao thấp, chỉ cần gả đi ra ngoài liền thành. Còn đưa lấy chết ép người kia, cũng đừng nghĩ được thoải mái."

Tần phu nhân lập tức gật đầu nhận lời, Tần Phiên Phiên nguyện ý tiến cung, chuyện này đã định, khiến cho tảng đá lớn trong lòng bà được hạ xuống, sửa trị mấy thứ nữ khác, đó là việc dễ như trở bàn tay.

"Nương, ngài yên tâm, con hiếu. Không thể cùng gia tộc gánh chung vinh nhục, cũng chỉ có bị vứt bỏ." Nàng gần từng câu từng chữ.

Ở đây ai cũng biết là bà đang uy hiếp thứ nữ, ba vị kia lại không một ai hé răng đối ý.

Tình nguyện bị đích mẫu sửa trị, cũng không muốn tiến cung chịu nhục.

Tần Phiên Phiên nghe được Tần phu nhân nói lời này, dưới đáy lòng lại nhẹ nhàng thở một hơi dài.

Cùng Tần gia lên xuống.

Những lời này là Tần phu nhân thường treo ở bên miệng, Tần Phiên Phiên cũng là làm như vậy.

Vị đích mẫu này cơ trí quyết đoán, thủ đoạn còn muốn lợi hại vài phần so với Tần Trí, Tần Phiên Phiên luôn luôn hiểu biết bà, cho nên khi Tần gia ở vào tình huống cần thiết có một thứ nữ tiến cung thế này, thay vì lo sợ vạn bất đắc dĩ bản thân bị lựa chọn, không bằng anh dũng hy sinh mà làm chúa cứu thế.

Nàng vẫn luôn tin tưởng, sự thành do người.

Tiến cung là một con đường chưa biết rõ, đến tột cùng Hoàng đế muốn làm gì nữ tử Tần gia, ai cũng không rõ ràng lắm.

Nhưng không tiến cung chính là một cái đường chết, Tần phu nhân sẽ làm vài vị thứ nữ hiểu rõ, cái gì gọi là người bị gia tộc vứt bỏ.

"Haizz, Tần gia thật là nuôi không các người. Phu nhân, theo ta thấy vẫn là để Phiên Phiên ghi tạc dưới danh nghĩa người, lấy thân phận đích nữ vào cung mới tốt. Có thể cho nàng một ít thể diện thì một ít, chung quy là Tần gia thiếu nợ nàng."

Tần Trí thở dài một hơi, đối với các thứ nữ khác là thật đau buồn, đối với Tần Phiên Phiên thì vừa áy náy lại thương tiếc.

Tần phu nhân trừng mắt liếc hắt một cái, loại lời nói này ngầm nói thì tốt rồi, ở trước mặt Tần Phiên Phiên nói cái gì.

"Lão gia, ngài nói gì vậy, nương đều đã nói, từ đây Tần gia và Phiên Phiên cùng chung vinh nhục, không có thua thiệt như vừa nói. Còn chuyện đích nữ, hôm nay ta sẽ gọi lão tộc trưởng lại đây, sửa lại danh phận trên gia phả, từ đây trên danh nghĩa của ta chỉ có một khuê nữ thân sinh, đó chính là Ngũ cô nương Tần Phiên Phiên."

Tần phu nhân vừa nói ra lời này, tức khắc trong nhà một mảnh yên tĩnh.

Đây là bà đang bài trừ cả Nhị cô nương.

Tần Phiên Phiên cúi đầu nói lời cảm tạ, che lấp độ cong của khóe môi: "Cám ơn nương, từ nhỏ Phiên Phiên đã lớn lên ở bên cạnh ngài, đã sớm xem ngài là thân mẫu mà đối đãi."

"Hảo hài tử. Thừa dịp này, xương cốt già nua của ta còn có thể động, dạy người mấy ngày quy củ, đỡ phải tiến cung lại phạm lỗi. Sắp xếp tất cả đồ vật của Ngũ cô nương đến trong viện của ta đi, cũng để nương người rảnh tay hơn, an tâm chăm lo cho mấy tỷ muội khác của người."

Lão phu nhân nhìn nàng, càng nhìn càng thích, lập tức liền ra quyết định.

Bốn vị cô nương từng người rời đi, chỉ còn lại ba vị gia trưởng còn ở trong nhà thở ngắn than dài.

"Cũng không biết Hoàng thượng làm thế này là ý gì, đến tột cùng còn muốn Tần gia chôn cùng thể diện của hãn hay không?" Tần Trí vẫn là thật sâu ưu sầu.

"Ngũ nha đầu khẳng định không thành vấn đề, nàng yêu kiều đáng yêu, như một đóa giải ngữ hoa vậy." Lão phu nhân an ủi nói.

"Phiên Phiên ở trước mặt con thật ra chưa bao giờ nói giỡn, nghe lời hiểu chuyện, tiến cung rồi cũng dễ dàng không chế." Tần phu nhân nhượng mảy.

Tần Trí chớp chớp mắt: "Nhìn nàng cũng biết là một hài tử thông minh, bát diện linh lung[1], trường tụ thiện vũ[2], dù sao tiến cung sẽ không có hại."

[1]bát diện linh lung: thành ngữ dùng để tả người con gái đẹp và có thể đối phó với mọi người ở mọi khía cạnh.

[2]trường tụ thiện vũ: thành ngữ, ngày nay mang nghĩa ẩn dụ chỉ người có đủ khả năng để thành công.

Tần Phiên Phiên còn không biết bị ba vị trưởng bối tổng kết ra ba loại tính cách, giờ phút này đang chặm rì rì mà đi về sân viện của mình.

Phía sau ba vị tỷ muội cách nàng ba bước, đang nhẹ giọng bàn luận gì đó, hoàn toàn bài trừ nàng ra bên ngoài.

Khoảng cách ba bước, từ đây phân chia, vận mệnh trên trời dưới đất.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Nửa Đêm Tiến Cung

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: An Thực phi

Mấy ngày kế tiếp, Tần gia hoàn toàn giống như khai trương tửu lâu, toàn bộ ba vị cô nương kết thân, hơn nữa cùng với trạng thái vừa bá đạo vừa đe dọa vừa dụ dỗ này cũng có thể kết thân.

Kinh đô một mảnh gà bay chó sủa, ai nấy đều sợ Tần gia sắp chết còn kéo đệm lưng, nhưng cũng sợ thái độ không chút sợ hãi của Tần gia.

Lão thái thái đang dạy dỗ Ngũ Cô nương, thấy bên ngoài loạn đến lợi hại, không khỏi nhíu mày.

"Bên ngoài là thanh âm gì vậy?" Bà mợ hồ nghe thấy tiếng khóc.

"Thưa tổ mẫu, là tiếng khóc của Tam tỷ tỷ." Tần Phiên Phiên đáp.

"Đi tìm người đuổi Tam cô nương đi đi, nàng ta thích biểu ca của nàng ta như vậy, phu nhân thành toàn nàng ta, nàng ta hẳn nên cảm ơn trong lòng mới phải, khóc cái gì." Lão thái thái cau mày bất mãn mà phân phó.

Tiếng khóc bên ngoài dần dần biến mất.

Lão thái thái nghiêm mặt nhìn nàng: "Phiên Phiên, ta biết người thông minh nhất, trong nhà trường bồi muốn nhìn cái gì, người sẽ cho họ nhìn cái đó. Nhưng chung quy người một nhà đều là tranh chấp nhỏ nhặt, tới trong cung, cũng chỉ có một mình người chiến đấu. Tuy rằng Tần gia ta bại,

nhưng lúc trước thời điểm Nhị tỷ người gả cho hần, cũng từng lưu nhân thủ ở đó, hiện giờ còn có mấy người sống trong cung, ta giao hết cho người, về sau bọn họ đều nghe lệnh người."

Lão thái thái đưa cho nàng một phần danh sách, vài người này phần lớn là chức vụ thấp, dù sao có chút ít còn hơn không.

"Lão thái thái." Một lão ma ma vội vã chạy tới, nhìn thoáng qua Tần Phiên Phiên, trên mặt có chút do dự.

"Hiện tại Phiên Phiên chính là tất cả hy vọng của Tần gia chúng ta, có cái gì không thể nói, nói." Mặt lão thái thái lộ vẻ không ngờ.

"Nhị tiểu thư đã trở lại."

Lão ma ma vừa dứt lời, chung trà trong tay lão thái thái liền rơi xuống mặt đất, vỡ nát.

"Nàng ta còn dám trở về! Là đưa đầu tiên vào sao?" Lão thái thái trầm giọng hỏi một câu.

"Không, không phải."

"Đuổi ra đi, bảo nàng ta đem đầu tới gặp ta, Tần gia chúng ta không có nữ nhi ngu ngốc như vậy!" Lão thái thái tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Lão ma ma bị bà làm hoảng sợ, Nhị tiểu thư là đích nữ, lúc trước chưa xuất giá chính là cháu gái lão thái thái cưng nhất, hiện giờ lại muốn nàng ta đem đầu tới gặp, đủ thấy mức độ buồn bực của lão thái thái.

Thời điểm Tần Phiên Phiên nhìn thấy Tần Kiêu, trên mặt nàng ta có hai dấu bàn tay, lại không chịu cúi đầu, hiển nhiên là bị Tần phu nhân đánh.

"Người cũng dám trở về, lúc trước ta bảo người không cần chọn Cảnh vương, người nói tiên hoàng cố ý lập hấn làm Thái tử, chuyện này vẫn là ván đã đóng thuyền. Kết quả thế nào? Tất cả người Tần gia đem đầu buộc ở lưng quần cùng với người." Tần phu nhân vừa mắng lại vừa giơ tay lên vung qua.

Lần này Tần Kiêu đuổi tay cầm lấy tay bà, thần sắc trên mặt có chút khó coi.

"Nương, dù cho ta đã chọn sai người, ta cũng là Cảnh Vương phi cao quý. Hấn làm Hoàng đế lại như thế nào, còn không phải không thể giết ta? Tất cả mọi người chờ đại xá thiên hạ, nếu hấn dám mới vừa lên ngôi liền giết thê tử của đệ đệ, ngôn quan không có khả năng sẽ buông tha hấn!"

Thời điểm Tần Kiêu nói lời này, có lẽ là nghiêng răng nghiêng lợi.

"Được, nếu người là Cảnh Vương phi tôn quý, vì sao phải tiến vào cửa Tần gia ta? Người tới, tiễn khách!" Lão phu nhân trầm giọng nói.

Lập tức hai bà tử nhảy ra, làm động tác "mời" với Tần Kiêu, hiển nhiên là muốn kéo nàng ta đi ra ngoài.

"Tổ mẫu, ta biết sai rồi, ngài muốn đuổi ta đi cũng chờ nói xong sự tình lại quyết định. Lúc trước cha bị mời vào cung, nghe nói là muốn tìm một vị muội muội tiến cung, các người đã chọn được người chưa?" Tần Kiêu nhìn thấy lão phu nhân tới, sắc mặt biến đổi, lập tức nói chính sự.

Tầm mắt nàng ta đảo qua người bên cạnh lão phu nhân Tần Phiên Phiên, mí mắt giựt giựt.

"Cảnh Vương phi cũng đã không phải người Tần gia, không thể quản chuyện của Tần gia." Lão phu nhân không dao động.

Tần Kiêu nhú chặt mày, trong lòng bức bối, gấp giọng nói: "Hoàng thượng muốn chọn nữ nhi Tần gia vào cung, nói câu một khoe khoang, trong đó nhất định có nguyên nhân là ta. Ta không biết các người lựa chọn ai, ta đề cử Tứ muội muội, bộ dáng nàng ấy giống ta nhất, cũng thông minh nhất, tuy rằng nhiều điểm tiểu tâm tư, nhưng dạy dỗ một phen là có thể dùng."

"Ta phi, người nói thêm một câu nữa, ta liền xé miệng người!" Tần phu nhân cực kỳ bất nhã mà phun nước miếng về phía nàng ta.

Lúc sau dẹp yên trái phải, bà mới lên tiếng mắng: "Cả nhà tiểu tâm tư đều không theo kịp người. Nàng ấy bộ dáng giống người nhất có cái gì hay, đưa vào để khiến Hoàng thượng nhớ tới người cho hãnh đội nón xanh như thế nào sao? Với ánh mắt chọn nam nhân của người, còn không biết xấu hổ há mồm chọn người cho Tần gia chúng ta, thôi đi, ta đã sai một lần rồi, sẽ không lại sai lần thứ hai. Ai cũng không bằng Phiên Phiên, nàng ấy là cô nương xuất sắc nhất Tần gia chúng ta dạy dỗ ra..."

Tần phu nhân lửa giận ngập trời, Tần Kiêu do bà thân sinh, không nghĩ tới lúc trước không nghe khuyên bảo như vậy, loại phản bội và cảm giác hận rèn sắt không thành thép này gần như thiêu cháy cả người bà.

Trước khi Tần Kiêu bị đuổi đi, nàng ta vẫn nghĩ biện pháp nói vài câu với Tần Phiên Phiên.

"Ngũ muội muội, người luôn luôn không thông minh lại dối trá, đúng là loại nữ nhân hãnh ghét nhất. Sau khi người tiến cung, tốt nhất an phận thủ thường, không cần vọng tưởng đi đến trước mặt hãnh, nếu không thời điểm chết, Tần gia cũng sẽ chẳng vì người cảm nén hương." Lời này của Tần Kiêu thật sự độc ác.

Tần Phiên Phiên nhú mày, biết đây là Tần Kiêu hùng hổ dọa người, phô bày thực lực với nàng.

Rõ ràng đã là người bị Tần gia vứt bỏ, nhưng thời điểm nàng ta trở về, vẫn như cũ có thể mua được nha hoàn, đến trước mặt Tần Phiên Phiên nói vài câu khiêu khích, trái lại Tần Phiên Phiên dù tiến cung, lại vẫn bị Tần Kiêu áp chế như cũ.

"Nhị tỷ, ta vẫn luôn muốn nói, người mới không thông minh lại dối trá. Nếu không người sẽ không chọn sai người, dù càn rỡ thế nào người cũng chỉ là một Vương phi. Ta nghèo túng thế này, tiến cung nhưng cũng là đi làm Hoàng phi, một chữ khác nhau, khác nhau như trời với đất." Tần Phiên Phiên trả lời lại một cách mỉa mai.

Sắc mặt Tần Kiêu đột biến, há mồm muốn nói cái gì, lại thấy Tần Phiên Phiên cười lạnh một tiếng, nói với bà tử bị nàng ta thu mua: "Có phải người không muốn sống nữa hay không, nương sai người tiễn Cảnh Vương phi, người đưa đến chỗ ta làm chi? Nhìn có vẻ gần đây hạ nhân bị phạt trọng vẫn là chưa đủ, bằng không sao người lại ngứa da đây?"

"Cảnh Vương phi, mời ngài đi bên này, lão nô già cả mắt mờ." Bà tử kia lập tức lôi kéo Tần Kiêu đi.

Trên mặt Tần Phiên Phiên đều là chế nhạo, dù cho có thể mua được hạ nhân Tần gia, cuối cùng vẫn là nghe lời nàng, Tần Kiêu ở Tần gia trên cơ bản là bị ghẻ lạnh.

"Tần Phiên Phiên, người đừng đắc ý. Hẳn chính là kẻ biến thái, người sẽ hối hận vì tiến cung."

Lúc ấy Tần Phiên Phiên khịt mũi coi thường lời này, chờ lúc sau nàng chân chính tiến cung, mới ý thức được trên thực tế lúc trước câu nói kia của Tần Kiêu còn tính là khách khí.

...

Bên trong toàn bộ Tần gia còn đang ngủ say, cổng lớn an tĩnh bỗng nhiên có một hàng thị vệ đi tới, đi đầu chính là thái giám đại nội, trong tay cầm phát trần.

"Bang bang bang ——" một trận âm thanh đồng la[1] bị gõ vang.

[1] thanh la bằng đồng

Chối tai còn không ngừng nghĩ.

Toàn bộ Tần gia đều sôi trào, hơn phân nửa hạ nhân bị bừng tỉnh, thủ vệ vừa mở cửa ra nhìn thấy quan sai, lúc đó sợ tới mức chân mềm nhũn, lập tức bấm báo chủ tử.

Tần Phiên Phiên đang ngủ mơ màng, gần đây cả ngày lẫn đêm nàng học quy củ, hy vọng chờ đến ngày mai tiến cung có thể không cần chịu tội.

Lão phu nhân cũng đau lòng nàng, bảo nàng ngủ ngon một giấc, nào biết được mới vừa chìm vào mộng tưởng đã bị lay tỉnh.

"Cô nương, người trong cung tới, ngài mau thu thập rửa mặt đi." Lý ma ma vội vã nói.

Trong lúc nửa mộng nửa tỉnh, Tần Phiên Phiên còn tưởng rằng chính mình nằm mơ, cho đến khi bị lay lần thứ hai mới bò dậy.

"Cái gì? Ma ma có lầm hay không, giờ bên ngoài trời cũng chưa sáng."

"Không lầm, ngài mau sửa soạn đi, công công trong cung dẫn đầu đã tới rồi, Hoàng thượng thúc giục vội vã."

Tần Phiên Phiên lập tức đi chân trần xuống giường, dùng nước lạnh hắt lên mặt, mới miễn cưỡng làm mình tỉnh táo lại.

Xiêm y đã đặt ở bên giường, mấy nha hoàn tay chân lạnh lẽo mặc y phục rửa mặt chải đầu cho nàng, nhưng tóc còn chưa vấn xong, bên kia công công dẫn đầu đã mang theo hai tiểu thái giám vọt tiến vào.

"Công công, thế này cũng quá nóng vội rồi, tốt xấu cũng để Tiểu Ngũ nhà ta vấn tóc xong chứ. Nếu không thời điểm diện thánh, dáng vẻ không tốt, trách tội xuống dưới cũng khó coi."

Tần Phiên Phiên ngủ ở Tây phòng của lão phu nhân, động tĩnh lớn như vậy tất nhiên kinh động lão nhân gia bà.

Lão phu nhân cũng là một thân ăn mặc chưa thoả đáng, nhưng thái giám đã đi vào trong phòng đoạt người, thế nào bà cũng phải đến giằng co một chút.

"Lão phu nhân, xin lỗi ngài, Hoàng thượng phân phó chính là hôm nay. Giờ phút này đã là giờ Tý, tất nhiên là hôm nay tới rồi, gia đình ngài không chuẩn bị tốt, Hoàng Thượng cũng sẽ không chờ."

Lão thái giám kia ngoài cười nhưng trong không cười mà nói một câu, quay đầu nhìn về phía Tần Phiên Phiên, âm dương quái khí[2] nói: "Tần gia cô nương, mời lên kiệu, không cần lão nô động thủ hầu hạ ngài chứ?"

[2] 陰陽怪氣 âm dương quái khí: tính tình cổ quái, làm người ta không biết đâu mà đoán định

Nhưng thật ra Tần Phiên Phiên trấn định, choàng áo choàng lên người, mang mũ choàng lên, lại cười: "Không cần làm phiền công công."

Nàng đi qua bên người lão phu nhân, hành cái đại lễ: "Tổ mẫu, ta đi. Chỗ cha, nương còn làm phiền ngài từ biệt thay Phiên Phiên."

Nữ nhân Tần gia vào cung, không được mang bất cứ người hầu nào, một mình lên kiệu.

Cho đến khi ra cửa, Tần Trí và Tần phu nhân mới đuổi kịp, nhìn tòa kiệu nhỏ màu xanh kia xuyên qua hành lang gấp khúc, đi hướng cửa lớn.

Hốc mắt Tần Trí trực tiếp đỏ lên: "Phiên Phiên, người ở trong cung sống thật tốt nhé."

Tần phu nhân lập tức đuổi theo, lấy ra ngân phiếu từ ống tay áo đưa cho vị công công này.

"Công công, Tiểu Ngũ nhà ta nhát gan, Hoàng thượng lại thúc giục vội vã, trên đường ngài chỉ điểm nàng ấy vài câu, một nhà Tần gia chúng ta đều cảm tạ ngài."

Tần Phiên Phiên đi lần này liên quan đến vận mệnh già trẻ Tần, dù ngạo khí như Tần phu nhân, giờ phút này cũng phải khom lưng.

Trước mắt lão thái giám này đại biểu cho ý tứ của ngôi cửu ngũ, Hoàng thượng muốn nàng đi giờ Tý, Tần gia không thể kéo dài đến giờ Sửu.

Lúc sau lên kiệu, Tần Phiên Phiên thừa dịp không ai thấy, lập tức trợn trắng mắt hướng lên trời.

Trời biết giờ này hơn nửa đêm, bên ngoài lạnh bao nhiêu.

Bình thường vào cung, đều là ban ngày ban mặt, hơn nữa là thần tử tự chuẩn bị ngựa xe đưa nữ nhi vào cung, nào có hành sự thô lỗ như vậy.

Quả nhiên Tần Kiêu cho ngôi cửu ngũ đội nón xanh, báo ứng này sẽ phải rơi xuống trên đầu nàng.

...

Trong Long Càn cung, nam nhân mặc long bào màu đen đang phê duyệt tấu chương, mày kiếm gắt gao nhăn lại, rõ ràng tâm tình không tốt.

"Nữ nhân Tần gia là bò tới sao? Vì sao chậm như thế?" Hãn trầm giọng hỏi.

Trương Hiến Năng kinh hồn táng đảm mà đáp: "Còn đang ở trên đường, rất nhanh sẽ đến."

Hãn sai tiểu cung nữ châm trà cho Hoàng thượng, không nghĩ tới Hoàng thượng giương mắt vừa thấy cung nữ này, sắc mặt đột biến, chỉ vào nàng ta nói: "Trẫm không muốn thấy màu hồng nhạt, cho nàng ta quỳ ngoài điện."

Tiếng nói trầm thấp của nam nhân vừa ra, tiểu cung nữ mặc y phục màu hồng phấn liền "thịch" một tiếng quỳ rạp xuống đất, lời nói xin tha cũng không dám ra khỏi miệng, đã bị người kéo ra ngoài.

Trương Hiến Năng lặng lẽ lau mồ hôi lạnh ở thái dương, đáy lòng cầu nguyện cô nương Tần gia mau tới, nếu không cung nhân khác trong điện này đều biến thành nơi trút giận.

Thời điểm tâm tình Hoàng thượng không tốt sẽ thích bộc phát tính tình, ai biết tại sao màu hồng nhạt lại đắc tội hãn!

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Cơn Giận Của Thiên Tử

Edit: Loan Sung viện

Beta: Giang Hiền tần

Sau khi vào đến hoàng cung, cổ kiệu nhanh chóng dừng lại.

Vệ công công dẫn nàng chạy thật nhanh, vừa đi vừa dùng giọng nói the thé thúc giục nàng: "Ngũ cô nương, cô hãy mau lên, Hoàng thượng không có thời gian chờ cô nương chậm chạp đi đến đâu."

Về sau gần như là vị công công này kéo nàng chạy thẳng đến Long Càn cung.

Đây là tấm cung của vị cửu ngũ chí tôn, mỗi góc ngách đều lộ ra sự trang trọng, nghiêm ngặt, thị vệ thủ hộ và tuần tra thì không bàn cãi nữa, cung nữ và thái giám đứng bên ngoài cũng không hề ít.

Nhưng mà ngay lúc này lại có một vị tiểu cung nữ đang quỳ trước cửa cung, quỳ rạp trên mặt đất run rẩy không ngừng, đến một câu xin tha cũng không thốt ra lời.

Vệ công công nhìn thấy nàng ta thế nhưng mày cũng không động dù chỉ một chút, chỉ phân phó nàng: "Ngũ cô nương, cô thay giày rồi mau vào trong đi. Không được nói gì, chỉ được phép im lặng vào trong. Không được đảo mắt nhìn loạn khắp nơi, Hoàng thượng thích yên tĩnh, ngài hãy lưu ý cẩn thận."

Tần Phiên Phiên ngậy người, nàng bị nhét một chiếc khăn trắng vào tay, lập tức có tiểu cung nữ bên cạnh thay giày cho nàng.

Giày thêu ngũ sắc trên chân bị đổi thành đôi giày thêu đế mềm màu tím. Áo choàng trên người nàng cũng bị cởi ra, cung nữ đó nhìn quần áo trên người nàng một chút liền nhíu mày.

"Vệ công công, gần đây Hoàng thượng không thích màu hồng nhạt, nhìn thấy lập tức tức giận. Nha đầu này cũng vì vậy mà bị đuổi ra ngoài, Ngũ cô nương mặc thế này sợ là sẽ bị liên lụy."

Tần Phiên Phiên xác định tiến cung sẽ chịu khổ, tất nhiên không thể mặc đồ xanh đỏ lòe loẹt. Không nghĩ tới chọn một thân hồng nhạt khó tìm ra khuyết điểm này cũng sẽ xúc phạm đến thánh thượng.

"Ai da, hay là đem cô ấy đi thay quần áo?" Vệ công công vô cùng sầu muộn.

"Lẽ mề gì vậy, mau dẫn người vào, lúc này Hoàng thượng còn nhắc đến đây." Một vị công công bước ra từ đại điện, đẽ thấp giọng thúc giục.

"Trương công công, ngài mang người vào đi. Ngài lưu ý xiêm y của cô nương này một chút." Vệ công công đẩy Tần Phiên Phiên về phía trước, còn hảo tâm nhắc nhở một câu.

Trương Hiến Năng liếc nhìn nàng một chút liền ném cho nàng một ánh mắt "tự giải quyết cho tốt".

Tần Phiên Phiên cầm chiếc khăn trắng lúc này bước vào Long Càn cung, bước dọc đường, giày đế mềm đi trên sàn không vang lên bất kỳ âm thanh nào.

Trong điện tất nhiên là vô cùng huy hoàng, khí phái, vật phẩm trang hoàng nếu không phải vàng thì cũng là ngọc, hiển lộ phong thái rồng cuộn

hồ nằm một cách triệt để. Nàng cũng không rảnh chú ý, ngay lúc Trương Hiến Năng ra hiệu, nàng liền ngồi xổm xuống, bắt đầu lau sàn.

Từng phiến đá xám trên sàn vẫn sáng bóng, không hề dính bụi, không cần phải lau, nhưng Hoàng thượng đã mở kim khâu, nàng cũng đành làm theo.

"Bẩm Hoàng thượng, cô nương của Tần gia đến rồi." Trương Hiến Năng tiến lên, nhẹ giọng nói.

Trên long án chất đầy tấu chương, Hoàng thượng đang chăm chú phê duyệt. Trong mắt tràn ngập tơ máu, lộ vẻ mệt mỏi rõ ràng.

"Ngũ cô nương cũng thật khoan thai, trầm đặc biệt phái người đến đón người cũng vì để người lau sàn suốt đêm bồi trầm. Nếu người tới chậm chút nữa, trời cũng sáng rồi, phỏng chừng tiến vào cũng không gặp được trầm."

Vị cửu ngũ chí tôn cười lạnh, giọng nói tràn ngập khinh thường.

Tần Phiên Phiên ngay cả đầu cũng không dám nâng, cơn giận của thiên tử thật như nước Trường Giang cuộn cuộn không dứt.

"Ồ, người cũng thật biết chọn, mặc một bộ phận hồng. Có biết màu phận hồng đối với trầm có nghĩa gì không?" Hắc sâu kín nói, giọng nói mang tử khí âm trầm như tang thi vương ngàn năm vậy.

"Thần nữ ngu dốt, không biết ạ." Nàng hồi bẩm.

"Trầm nhớ tới một câu, sông nhỏ vừa xuất hiện một móm đá, đã sớm thấy chuồn chuồn đậu trên đó. Phấn hà đối với lá xanh, người đây là ám chỉ kim quan trên đầu trầm đội là màu xanh lá sao?"

Bị đội nón xanh khiến lòng tự trọng của đàn ông bị đả kích nghiêm trọng, cho dù là nam nhân tôn quý nhất thiên hạ cũng không ngoại lệ.

Trương Hiến Năng thở hắt ra, cuối cùng cũng minh bạch tại sao hoàng thượng đột nhiên ghét màu hồng phấn, giải quyết được vấn đề này, cuối cùng thì tối nay hẳn có thể kê cao gối mà ngủ rồi.

Tần Phiên Phiên vẫn im lặng này giờ, không biết phải nói gì, cứ có cảm giác dù nói gì đều phải chết.

"Trang điểm, kiểu tóc, không ra gì. Lau tốt thì lưu lại, không tốt thì tìm nơi nào nghỉ đi." Hoàng thượng lạnh giọng nói.

Hắn nhìn thoáng qua nữ tử đang lau sàn bên dưới, một đầu tóc đen chỉ dùng một chiếc dây buộc lại, nhìn qua có vẻ quá mức tùy ý.

Nhưng đôi tay thoát nhìn có vẻ còn trắng hơn cả chiếc khăn cầm trong tay, chọc cho người ta chú ý.

Tần Phiên Phiên run cầm cập, nàng không cảm thấy hai từ nghỉ ngơi này thật sự có ý cho nàng nghỉ ngơi.

Nàng cau mày, thầm cân nhắc ý tứ của vị cửu ngũ chí tôn trên kia.

Nàng vén váy, tách hai chân thành hình chữ mã^[1], may là thân thể nàng mềm dẻo, đối với động tác yêu cầu cao về cơ thể vẫn thực hiện được

[1] Hình chữ Mã:

Trương Hiến Năng thân là tổng quản đại nội, tự nhận bản thân kiến thức rộng rãi nhưng nhìn thấy động tác này cũng ngớ người.

"Người đang làm gì vậy?" Tiêu Nghiêu nhìn thấy hành động kỳ quái của nàng liền hỏi.

"Thần nữ đang chuyên tâm lau sàn. Ân chuyên...âm." Nàng vừa nói vừa thay đổi tư thế, quỳ rạp xuống đất rồi hai tay nắm lấy cổ chân, vẫn nắm chặt chiếc khăn trắng trong tay, chậm rãi xoa.

Nam nhân ngồi trên long ỷ khẽ nheo mắt lại, nữ tử đứng trong điện này thực sự rất gầy, vòng eo kia chỉ cần một vòng tay là có thể ôm gọn, lúc làm những động tác khó này lại phô bày ra hết những đường nét quyến rũ.

Vừa cúi đi tầm mắt của hắn vừa khiến thân thể hắn ngứa ngáy.

Nếu đem nàng ấn trên mặt đất, xé nát xiêm y trên người nàng, tháo dây cột tóc.

Làn da trắng đến trong suốt của nàng, đối lập với nền gạch màu xám, nhất định là vô cùng xinh đẹp.

"Thần nữ trước kia học cách kéo dẫn gân cốt, nghe nói làm thế này có thể trường thọ. Thần nữ thường xuyên tập luyện ở nhà, cho dù là đang đọc sách hay chơi cờ cũng sẽ vừa kéo dẫn chân. Hoàng thượng trăm công nghìn việc, thần nữ làm vậy không phiền đến Hoàng thượng. Hoặc là hoàng thượng thích tư thế gì, thần nữ có thể vận cho ngài xem." Thực hiển nhiên, Tần Phiên Phiên đang dùng một bộ mặt nghiêm túc mà nói hươu nói vượn.

Nàng biết mình xuất sư bất lợi, sao biết được Hoàng thượng từ một thân hồng y của nàng lại liên tưởng đến bản thân bị đội nón xanh cơ chứ.

Không có biện pháp khác, chỉ có thể tìm cách tự cứu bản thân, để hắn cảm thấy nàng xinh đẹp ôn nhu, luyện tiếc giết nàng.

Thời điểm nói lời này, không biết có ý không mà đầu nàng cúi sát xuống đất, vênh mông lên cao, cả người tiến về phía trước, cả thân thể

dường như áp sát mặt đất, thoáng ngẩng đầu rồi lại áp sát như cũ.

Từng động tác nối tiếp nhau, đẹp đẽ mà lưu sướng, không phải loại mềm yếu không xương mà lộ ra vài phần mềm mại, dẻo dai.

Tay đang phê tấu chương của Tiêu Nghiêu khẽ run lên, một giọt mực trên đầu bút lông nhỏ lên tấu chương đang mở, lưu lại tì vết bên cạnh dòng chữ chú giải rồng bay phượng múa.

Hắn nhú mày, loại sai lầm cấp thấp này lẽ ra hắn sẽ không phạm phải, trong lòng bỗng xuất hiện chút lo âu không lý do.

"Đây là thái độ chuyên tâm của người?" Vị cửu ngũ chí tôn không biểu hiện gì, bỏ bút nói.

Tần Phiên Phiên vẫn giữ tư thế chữ mã, nghiêm túc trả lời: "Thần nữ còn có thể chuyên tâm hơn, nhưng mà gạch ở đây quá cứng, tiểu nữ sợ ngã. Thêm nữa, một số động tác khác càng khó hơn thì một người không thể thực hiện được."

Lúc nàng nói những lời này vẫn luôn cúi đầu, ngữ khí không chút phập phồng, không hề có chút tình ý miên man nào.

Nhưng trong đại điện lúc này, tất cả mọi người đều cảm thấy, Ngũ cô nương này là tiểu yêu tinh dụ người.

Động tác gì mà một người làm không được? Chỉ có động tác trên giường đi, vậy thì đúng là phải có vị cửu ngũ chí tôn này xuất lực.

Tiêu Nghiêu nhìn chăm chăm nàng một lúc, trong lòng đã nhận định là nàng có ý câu dẫn, nhưng sắc mặt nàng lại trầm tĩnh, vẫn luôn rũ mi mắt, không hề liếc mắt đưa tình, không nhìn ra nàng có ý câu dẫn.

Nếu bây giờ hắc phạt nàng, nàng liền có cơ hội kêu oan, hưởng hồ ngôi cửu ngũ chí tôn sẽ không làm loại chuyện mất mặt này, nhờ như hắc hiếu sai thì sao?

Trong đại điện nhất thời vô cùng yên tĩnh, Hoàng thượng vô cùng nghiêm túc mà phê duyệt tấu chương, ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn nữ nhân đang không ngừng thay đổi tư thế.

Tần suất ngẩng đầu tăng dần khi động tác của Tần Phiên Phiên ngày càng xuất sắc.

Đến cuối cùng, hắc đơn giản ném bút, đẩy chông tấu chương sang một bên, chăm chú nhìn nàng.

Trương Hiến Năng tròn mắt dựng thẳng, trong lòng kinh ngạc, Tần gia vậy mà bồi dưỡng ra được một cô nương như vậy, từ lúc nàng tiến vào Long Càn cung, động tác thể nhưng chưa từng lặp lại, mỗi tư thế đều làm người ta sợ hãi, cảm thán thân thể nàng thật quá mềm dẻo.

Đừng nói Hoàng thượng là một nam nhân bình thường, ngay cả hắc là một thái giám cũng muốn sờ thử thân thể của Ngũ cô nương, nhất định là vô cùng mềm mại.

"Ha..." Tần Phiên Phiên thật sự rất mệt, những động tác đó nhìn vậy chứ thật ra rất tốn sức, trán nàng đã tích một lớp mồ hôi mỏng.

"Trương Hiến Năng, pha cho nàng một ly trà."

Lúc Tiêu Nghiêu phản ứng lại, nghe bản thân phát ra những lời này, khuôn mặt chậm rãi biến đen.

Rõ ràng nghĩ là chờ cô nương Tần gia vào cung, hắc phải dày vò một trận nên thân, kết quả là chưa dày vò, hắc đã đau lòng rồi.

"Ngũ cô nương, mời ngài dùng trà."

Tần Phiên Phiên nhanh chóng uống xong ly trà, lại quỳ xuống đất, cả khuôn mặt và ngực đều ép xuống sàn, mông vênh lên.

"Thần nữ tạ ơn Hoàng thượng thưởng trà." Nàng vẫn duy trì động tác tạ ơn lúc này, toàn bộ đường cong thân thể đều hiển lộ ra ngoài.

Hô hấp của hần thoáng dừng lại, hần còn thấy rõ ràng khuôn mặt đỏ bừng của nàng, thậm chí mồ hôi của nàng còn mang theo một hương thơm tươi mát, nhưng nàng vẫn rũ mắt như trước, nhìn như ni cô vô dục vô cầu.

Hoàng đế thâm căn rễ, nữ nhân này thật biết cách lạt mềm buộc chặt.

"Hoàng thượng, đã đến giờ lâm triều rồi." Trương Hiến Năng làm gián đoạn việc thưởng thức biểu diễn của Hoàng thượng.

Tiêu Nghiêu cả kinh, ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài, xác thực mặt trời đã ló dạng, đã đến lúc lên triều.

Lúc trước cảm thấy phê tấu chương nhàm chán vô vị, lúc này lại bất tri bất giác mà phê xong rồi, chính tề mà chất đồng bên cạnh. Hần cũng không thấy bức bối gì, toàn bộ lực chú ý đều tập trung trên người Tần Phiên Phiên.

Tần Phiên Phiên nghe thấy, lập tức thu hồi động tác, vô cùng quy củ mà quỳ ở đó.

Chiếc khăn trắng vẫn lẳng lặng nằm trong tay nàng, căn bản không dám làm ra động tác dư thừa, sợ vị hoàng đế bị đội nón xanh này mất hứng.

Tiêu Nghiêu gật đầu, trầm tư nhìn nàng, hần là đang suy nghĩ bố trí cho nàng thế nào.

"Thân phận của nàng lúc này an bày ở cung điện nào thì phù hợp?"
Hắn hỏi.

Trương Hiến Năng châm chước đáp: "Ngũ cô nương không phải tú nữ dự tuyển mà tiến cung, không thể đến Trữ Tú cung. Dựa theo lệ thường, người gọi nàng ấy vào cung sủng hạnh xong thì ban phân thưởng sắc phong, tuy nhiên chưa sủng hạnh thì bố trí cô ấy ở đâu đều dựa vào ý của người."

"Vậy trước mắt cứ để nàng ấy ở thiên điện của Long Càn cung đi, đợi trăm về bàn bạc kỹ hơn." Tiêu Nghiêu nói xong, cất bước chuẩn bị đi.

Sắc mặt Tần Phiên Phiên căng thẳng, lập tức quỳ gối, lộ ra cần cổ trắng nõn, vô cùng xinh đẹp.

Xinh đẹp như vậy, khiến người ta muốn niết một chút, Tiêu Nghiêu cũng thật sự làm vậy.

Cảm giác mềm mại, hết như bánh gạo nếp ngọt ngào, ấm nóng mà Ngự Thiện phòng mới làm.

"Không tồi, vậy phong vị cho nàng ấy làm chính bát phẩm Thái nữ đi."

Nam nhân sờ một đường từ cổ xuống đến yết hầu của nàng, hiển nhiên thực vừa lòng cảm giác trên da nàng.

"Chúc mừng Tần Thái nữ." Trương Hiến Năng lập tức tiến đến chúc mừng nàng.

Cho đến lúc hắn rời đi, cả người Tần Phiên Phiên mới thả lỏng, nàng nhìn lòng bàn tay mình, đều là mồ hôi lạnh.

Suốt nửa đêm nay nàng làm toàn những động tác khó, thân thể nàng bây giờ như một vũng nước rồi.

May mà cuối cùng mọi nỗ lực đều không uổng phí, có được phân vị, bất luận là cao hay thấp, cũng đều chứng minh cuộc sống hậu cung của nàng đã bắt đầu rồi.

Tác giả có lời muốn nói:

Hoàng tang: Ta muốn xem người chuyên tâm

Phiên Phiên: Ta làm rồi nha, bảo bối của người thức dậy rồi đi.

Hoàng tang cúi đầu nhìn chiếc quần biến hình của mình

(Hoàng tang: cách gọi lái của dân mạng Trung Quốc với Hoàng Thượng)

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Diễn Tinh[1] Đến Đây

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: An Thực phi

[1] Diễn tinh: chỉ người giỏi diễn trò, kỹ thuật diễn tinh túy

Tần Phiên Phiên vừa đến thiên điện liền ngủ đến trời đất tối tăm. Đáng thương cho nàng hơn nửa đêm bị túm dậy, biểu diễn lên trời xuống đất cho Hoàng thượng. Toàn bộ xương cốt đều mỏi nhừ, hiện giờ không còn nguy cơ mất mạng, trái tim đều rơi trở lại lồng ngực, tất nhiên là một hồi mệt đẹp.

"Tần Thái nữ, ngài mau dậy đi, Cao Thái hậu bên kia phái người gọi ngài đến thỉnh an."

Tần Phiên Phiên bị cung nữ lay tỉnh, nghe nói phải thỉnh an không khỏi sửng sốt một chút: "Hoàng thượng ban thưởng xuống rồi à?"

"Hoàng thượng còn chưa hạ triều, chỉ là hôm nay Trương Tổng quản đã phân phó người đi thượng phục cục định chế xiêm y cho ngài, đây là trước tiên chuẩn bị một chút."

Tiểu cung nữ nói kỹ càng tỉ mỉ như vậy, trên thực tế là bán cho nàng cái nhân tình, báo cho nàng Cao Thái hậu có thể biết được phong vị của nàng, hẳn là bên Thượng phục cục tiết lộ tin tức.

Tần Phiên Phiên nhếch môi cười cười: "Tin mừng lớn như vậy, chờ đến thời điểm ban thưởng, đừng quên đến chỗ ta lấy tiền thưởng."

Trên mặt tiểu cung nữ lập tức xuất hiện mảnh đỏ ửng, hiển nhiên vị Tần Thái nữ trước mắt này cực kỳ thông minh, thấy được ý muốn của người khác.

"Tạ Thái nữ ban thưởng."

Động tác của Thượng phục cực rất nhanh, đã chuẩn bị xong trang phục và trang sức bát phẩm Thái nữ có thể mang, lấy màu lục và màu lam làm chủ đạo, thế nhưng đến một chút màu sắc tươi sáng đều không có, hơn nữa kiểu dáng cũng thường thường theo quy củ, không có chút xuất sắc nào.

Tiểu cung nữ thấy nàng nhìn chăm chăm xiêm y một lát, vô cùng có ánh mắt nói: "Quy củ trong cung chính là như vậy, phân vị càng cao xiêm y trang sức càng hoa lệ. Ngài nhìn một chút, chờ đến phân vị chính lục phẩm Quý nhân, màu sắc gì cũng đầy đủ hết."

Tần Phiên Phiên gật đầu, chính là nói phân vị thấp không có nhân quyền, theo nàng biết phân vị này của nàng phải tự xưng nô thiếp với phi tần địa vị cao, nữ nhân của Hoàng thượng thì như thế nào chứ, chẳng qua cũng chỉ là kẻ nô tài.

Hậu cung có hai vị Thái hậu, một vị là Hoàng hậu của Tiên hoàng, hiện giờ là Hoàng Thái hậu. Còn một vị là mẫu thân thân sinh của Hoàng thượng, từ Quý phi thăng cấp thành Thái hậu, bởi vì nhà mẹ đẻ họ Cao, vì thế được xưng là Cao Thái hậu.

Hai vị Thái hậu quan hệ cực kém, thường xuyên đấu đá. Hoàng Thái hậu vào ở Vĩnh Thọ cung, Cao Thái hậu liền chọn Duyên Thọ cung, ý tứ chính là muốn chết sau Hoàng Thái hậu vài năm.

Lần này mời Tần Phiên Phiên qua đó là Cao Thái hậu, nàng nghe danh vị Cao Thái hậu này đã lâu, lúc trước thời điểm Nhị tử gả cho Nhị tử phu trước, mỗi lần về nhà mẹ đẻ đều mừng bà ta.

Lão yêu bà, lão bất tử, suốt ngày bệnh điên quẩn thân...

"Nô thiếp gặp qua Thái hậu."

Tần Phiên Phiên đi vào Duyên Thọ cung, cung kính hành lễ, bộ dáng cup mi rũ mắt thực sự ngoan ngoãn.

"Người chính là muội muội của Cảnh Vương phi, ngẩng đầu lên cho ai gia nhìn một cái." Cao Thái hậu ngồi ở ghế phượng, thịnh khí lăng nhân[2] mà nói một câu.

[2] thịnh khí lăng nhân (盛气凌人): khí thế ngang ngược kiêu ngạo bức người.

Tần Phiên Phiên vừa nghe khẩu khí này của bà ta liền biết không phải lời hay, nhờ phúc của Nhị tử, quan hệ mẹ chồng nàng dâu của các nàng như nước với lửa. Cao Thái hậu từng nói chờ khi nhi tử của bà đăng cơ, bà sẽ tự mình giết chết ả tức phụ kia.

Nàng e lệ ngượng ngùng ngẩng đầu, vẫn buông mí mắt như cũ.

"A, quả nhiên bộ dáng làm người ta chán ghét giống như nàng ta, vừa thấy chính là bộ dáng bạch nhãn lang vong ân phụ nghĩa." Cao Thái hậu không chút khách khí mà ngắt lời.

"Lời này của cô mẫu không giả, ta cũng nhìn bộ dáng Tần Thái nữ và Cảnh Vương phi giống nhau, chớ lại cô phụ yêu thương của Hoàng thượng mới phải."

Ngồi ngay bên dưới chính là thứ nữ Cao gia Cao Tinh, nàng ta cũng coi như là một cảnh tượng kỳ quan ở trong cung, rõ ràng không phải phi tần của Hoàng thượng, nhưng mỗi ngày đều ăn vạ ở hậu cung. Cao gia cảm thấy mất mặt, rất nhiều lần kéo nàng ta trở về, nàng ta sống chết bám lấy Cao Thái hậu, thế nhưng cuối cùng được lưu lại.

"Tinh Tinh a, nàng ta không bằng người, người có thể yên tâm. Chờ Nghiêu nhi lại đến, ta nhất định bắt hãm thu người, người chớ có đau buồn." Cao Thái hậu lập tức quay đầu trấn an Cao Tinh.

Khóe miệng Tần Phiên Phiên co rút, thật không phải người một nhà không vào cùng một cửa, người có tính cách như Cao Tinh thật đúng là hợp khẩu vị Cao Thái hậu.

"Thái hậu, ngài thật sự là Cao Thái hậu sao?" Tần Phiên Phiên bỗng nhiên đánh bạo ngẩng đầu, ngữ âm giương cao mà nói một câu.

Cao Thái hậu nhíu mày, bất mãn nói: "Lớn mật, mắt người bị mù sao? Ai gia ngồi ở ghế phượng không phải Thái Hậu, còn có thể là ai!"

Tần Phiên Phiên vỗ ngực, vẻ mặt vui mừng nói: "Ai da, dọa hổng nô thiếp. Vừa rồi nô thiếp bị tư thái như người trời của Thái hậu hấp dẫn đến ngây dại, còn tưởng rằng là vị thượng tiên trên trời nào hạ phàm, tới phổ độ chúng sinh chứ. Nô thiếp tức khắc tự biết xấu hổ, cũng không dám nói chuyện! Còn xin Thái hậu tha thứ cho cái miệng vụng về của nô thiếp, nói không nên lời vẻ đẹp của ngài."

Nàng dẫn đo nói, cười duyên động lòng người, thanh âm này giống như xướng hí khúc, thanh thúy êm tai.

Biểu tình tức giận của Cao Thái hậu lập tức đông cứng ở trên mặt, bà đã chuẩn bị cho người tiến vào kéo tiểu tiện nhân này xuống phạt hai mươi trượng, không nghĩ tới nàng khen như vậy, tức khắc toàn thân thoải mái, thần thanh khí爽.

Ngũ khí của bà lập tức xoay chuyển một trăm tám mươi độ: "Tiểu nha đầu tuổi không lớn, nhưng thật ra ánh mắt khá tốt đó."

Tần Phiên Phiên nhếch miệng cười nói: "Đa tạ thượng tiên khích lệ."

Giọng nói của nàng chột ngừng lại, tựa như phản ứng lại chính mình đây nói sai rồi, che miệng bồi tội: "Tư sắc tiên nhân của Thái hậu ngài quá mức mãnh liệt, nô thiếp luôn không thể sánh kịp. Thời điểm nô thiếp ở nhà đã nghe thấy tiên danh của Cao Thái hậu ngài, luôn muốn chiêm ngưỡng phong tư của ngài. Hiện giờ nhìn thấy quả nhiên so với miêu tả của mẫu thân nô thiếp, còn muốn hơn ba phần. Trái tim này của nô thiếp gào thét, vẫn luôn đập thấp thỏm bất an, vừa nhớ tới là nói chuyện với ngài liền vừa sợ hãi vừa vui sướng, thật sự mâu thuẫn!"

Lời nói này của Tần Phiên Phiên quả thực có khí phách, tuy rằng trong điện không ít phi tần tới thỉnh an đang ngồi, hiện giờ lại đều bị nàng khiến cho sợ hãi, không khí an tĩnh thật sự.

Vị Ngũ cô nương Tần gia này thật con mẹ nó không biết xấu hổ!

Cao Tĩnh càng là bộc lộ ra vẻ xem thường, nàng ta vào cung nhiều ngày như vậy, luận vô sỉ nàng ta xưng thứ hai, không ai dám xưng thứ nhất, không nghĩ tới hôm nay lại gặp được đối thủ.

"Mẫu thân người là Tần phu nhân, Tần phu nhân tính tình rất cao ngạo, người nói thật, bà ta nói về ai gia như thế nào?" Cao Thái hậu rõ ràng sinh ra vài phần hứng thú.

Ý cười trên mặt Tần Phiên Phiên càng sâu, cả người đều lộ ra một biểu hiện mong chờ nồng đậm.

"Bà nói với nô thiếp đã từng may mắn tiến cung gặp qua ngài vài lần, cảm thấy ngài đẹp giống như nguyệt thần nương nương. Đáng tiếc sau Cảnh Vương phi lại làm sai chuyện, trong lòng mẫu thân sinh áy náy, cũng

không dám lại tới bên người ngài, thẹn trong lòng." Tần Phiên Phiên vừa nói vừa đỏ hốc mắt.

"Đáng thương mẫu thân giáo dưỡn Nhị tỷ mười mấy năm, nàng ấy làm ra loại chuyện này, trái tim mẫu thân thật sự nôn nóng, đến mức tránh ở trong nhà không dám ra cửa, hơn nữa bệnh nặng một hồi. Sau đó Hoàng thượng săn sóc nữ nhi Tần gia, cho nô thiếp tiến cung hầu hạ, mẫu thân hô to Thái hậu và Hoàng thượng cao thượng, đại ân đại đức không có gì báo đáp, chỉ có để nô thiếp tận tâm hầu hạ mới có thể xóa bỏ tội lỗi của Tần gia..."

Tần Phiên Phiên nói đến chỗ xúc động lại nhỏ giọng nức nở lên.

Trong điện toàn bộ im lặng đến kim rơi cũng có thể nghe, hô hấp của những phi tần khác đều ngừng lại rồi, chỉ xem một người nàng ở đó rơi lệ.

"Đứa bé ngoan, mau ban ghế ngồi. Các người đều là người chết à, không thấy Tần Thái nữ đã đứng không nổi sao?"

Trong điện chỉ có Cao Thái hậu sinh ra đồng cảm với nàng, lại là mặt lộ vẻ không đành lòng, thật sự đau lòng.

Mấy cung nữ bị Cao Thái hậu cao giọng quát mắng cũng lập tức tiến lên, đỡ Tần Phiên Phiên ngồi xuống. Trong đáy lòng đều có ý kiến, rõ ràng là lúc trước Cao Thái hậu dặn dò các nàng dùng chút thủ đoạn nhỏ vị Tần Thái nữ này.

Không nghĩ tới còn chưa kịp làm gì, nhưng thật ra Thái hậu lại bị người đỡ trước rồi.

Sau khi ngồi xuống, Tần Phiên Phiên lén lút thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Trước khi nàng tiến cung đã biết vị Cao Thái hậu này tuyệt đối là một người ngang ngược, bởi vì chính như Nhị tỷ quát mắng, Cao Thái hậu là nữ nhân điên.

Ngang ngược vô lý, thành kiến bên vực người mình, ánh mắt thiên cận.

Ba cái từ này chính là đặc biệt dành cho Cao Thái hậu, hiện tại bà ta đã là Thái hậu, lại cố tình muốn ganh đua cao thấp với phi tần của chính con trai mình, dù tuổi già sắc suy bà ta cũng muốn làm người đẹp nhất.

Suy từ điểm này đủ để nhìn ra Cao Thái hậu không thể nói lý nhường nào.

Trong điện này, ngay cả Cao Tĩnh đều ăn mặc quy củ, chưa từng có bất luận cái trang sức gì có thể điểm lệ áp hoa thơm cỏ lạ.

"Cô mẫu, ngài chớ có bị nàng ta lừa, nữ nhân Tần gia đều luôn luôn xảo ngôn lệnh sắc[3]. Nhị cô nương Tần gia chính là dựa vào cái miệng cùng khuôn mặt kia của nàng ta, biến thành Cảnh Vương phi."

[3] xảo ngôn lệnh sắc (巧言令色): ngoài mặt tốt lành nhưng nói lời giả dối.

Cao Tĩnh nhìn bộ dáng vui mừng phấn chấn kia của Cao Thái hậu, tức khắc trong lòng vang lên hồi chuông cảnh báo.

Tần Phiên Phiên này rất có thể sẽ phân sủng của nàng, cần nhắc tính tình của Cao Thái hậu đến mười phần mười, vừa thấy mặt liền dâng bốc Cao Thái hậu tận mây xanh, chính là khen tới tận tâm khảm của Cao Thái hậu rồi.

Đối với khiêu khích của Cao Tĩnh, mày Tần Phiên Phiên nhăn lại.

Đỗ được Cao Thái hậu rồi, nàng đang chuẩn bị làm phong nền, không nghĩ tới có người không cho nàng yên ổn, tất nhiên nàng cũng sẽ không để người kia được dễ chịu.

"Hử, vị này chính là nha hoàn bên người Thái hậu sao?" Tần Phiên Phiên tựa như mới thấy Cao Tinh, thoáng nhìn về phía nàng ta, thần sắc trên mặt tràn đầy khiếp sợ.

Đáy lòng Cao Tinh trào ra vô số bức bối, chẳng qua chỉ là một chính bát phẩmThải nữ cũng dám nói chuyện với nàng ta như vậy!

"Ta là nữ nhi Cao gia, là chất nữ của Thái hậu, biểu muội của đương kim Hoàng thượng. Người thật là to gan lớn mật, cũng dám đặt điều cô nương Cao gia như thế!" Cao Tinh đột nhiên vỗ mặt bàn, sắc mặt đột biến, tức giận đến dậm chân.

Tần Phiên Phiên lập tức bày ra biểu tình hoảng sợ đầy mặt, nhẹ giọng tạ lỗi nói: "Xin lỗi, nô thiếp nhìn Thái hậu lại nhìn vị cô nương Cao gia này liền có chút nhìn lầm. Thái hậu, còn xin ngài tha thứ cho nô thiếp, nô thiếp tuyệt đối không có ý gì với Cao gia, chỉ là khí chất của ngài quá mức xuất chúng, làm vị cô nương này so không bằng. Thời điểm nô thiếp ở nhà, mẫu thân thường xuyên răn dạy nô thiếp miệng lưỡi vụng về, nói cái lời gì cũng đều đắc tội với người. Ngài xem, lần đầu tới thỉnh an ngài đã đắc tội chất nữ của ngài, nhưng ngài hãy giúp nô thiếp đỡ dành vị tỷ tỷ này. Nàng ấy không phải nha hoàn của ngài, chỉ là bộ dáng giống mà thôi ——"

Sau khi nàng nói xong, lại lập tức phát tay, mặt xấu hổ đến đỏ bừng: "Không đúng không đúng, nàng ấy cũng không giống nha hoàn của ngài, chỉ là khí chất và phong tư này kém hơn rất nhiều, nhìn rất không giống chất nữ của ngài. Cũng không phải, nô thiếp nói nhiều sai nhiều, vẫn là câm miệng đi."

Cao Tinh nói nàng là xảo ngôn lệnh sắc, nàng liền biểu hiện miệng lưỡi vụng về này cho Cao Tinh nhìn một chút.

Người dám đắc tội ta, ta liền mắng người, hung hăng mà mắng người!

Màn diễn xướng này của Tần Phiên Phiên phải nói là thật đẹp mắt!

Hoàn toàn là tiểu cô nương e thẹn miệng lưỡi vụng về, bởi vì ngưỡng mộ Thái hậu mà bị che mờ hai mắt, nhìn ai cũng đều giống tiện tì.

Ví dụ như vị thứ nữ Cao gia Cao Tinh này, đó là đại nha hoàn hạng nhất bên người Cao Thái hậu.

Tác giả có lời muốn nói:

Phiên Phiên: Hoàng Thượng, ngài muốn xem diễn sao?

Hoàng tang: Muốn, cái loại yêu tinh đánh nhau đó.

Phiên Phiên: Đến đây, ngày mai liền diễn!

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Thái Hậu Hiếu Nhâm

Edit: Nhã Cô cô

Beta: Huệ Hoàng hậu

"Tần Thái nữ, người dám...!"

Cao Tinh tức giận đến nổi thất khiếu [1] bốc khói. Nàng ta mặt dày ăn vạ ở hậu cung, còn muốn Cao Thái hậu bức bách Hoàng thượng phải thu nhận mình.

[1] Thất khiếu 七窍: là bảy lỗ trên mặt: hai mắt, hai tai, hai lỗ mũi và miệng.

Nhưng nàng ta vốn không sợ những vị nương nương khác ở sau lưng coi thường mình, dù sao ở trước mặt, ai ai cũng không dám bày ra vẻ mặt khó coi với nàng.

Hiện giờ nàng ta chính là tâm phúc bên người Cao Thái hậu, đặc tội nàng ta chẳng khác nào đặc tội Cao Thái hậu.

Chỉ không ngờ Tần Phiên Phiên lại dám đứng trước nhiều người như vậy, nói một cách rõ ràng rành mạch, khí chất và dung mạo của Cao Tinh chỉ bằng một nha hoàn thứ đẳng.

Cái tát này vào mặt mũi của nàng quả thực rất đau.

"Cô nương Tần gia các người đều là kẻ tiện nhân vô liêm sỉ!"

Cao Tinh cảm nhận được ánh mắt trào phúng xung quanh, hồ thẹn trong lòng càng thêm sâu, lập tức xông lên muốn đánh nàng.

Mấy cung nữ sững sốt một chút, sau đó lập tức có phản ứng ngăn nàng ta.

"A..." Tần Phiên Phiên thấy nàng ta tiến đến, giả vờ ngã khụy xuống mặt đất, nước mắt tuôn rơi, bày ra bộ dáng vô cùng đáng thương.

Các phi tần xung quanh xem một loạt động tác của nàng, biểu tình trên mặt rất khó nói.

Tần Thái nữ, người không thể chờ Cao Tinh đến sát một chút rồi hãy ăn vạ được hay sao? Diễn trò như vậy dù là mắt nhắm mắt mở bỏ qua thì cũng quá lừa gạt!

"Làm sao vậy?"

Thái hậu ngồi trên cao, xung quanh Tần Phiên Phiên lại có nhiều người vừa vận che mắt, thật không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì.

Cao Tinh bị người khác ngăn lại, cơn giận cũng tan dần đi. Nếu nàng ta thật sự đánh nữ nhân của Hoàng thượng ở Duyên Thọ cung, thì dù nữ nhân kia chỉ là chính bát phẩm Thái nữ, nàng ta cũng sẽ bị Tiêu Nghiêu tìm cớ đuổi khỏi cung.

Nàng ta cần phải nhẫn nhịn!

Việc nhỏ mà không nhịn được sẽ gây ra chuyện lớn!

"Không phải cô nương của Cao gia đây nô thiếp, là nô thiếp tự té ngã, không liên quan đến nàng ấy!"

Tần Phiên Phiên vội vàng giải thích, kéo tay của cung nữ muốn đứng lên, nhưng sau đó lại lão đảo té ngã xuống đất.

Những phi tần ngồi xem đều muốn vỗ tay cho kỹ thuật diễn xuất quá thật này của nàng.

"Tần Thái nữ, ta đã chạm vào người đâu? Ta còn chưa chạm vào người thì người ngã cái gì!" Cao Tinh nghiêng răng nghiêng lợi, giận dữ hét lên.

"Đúng đúng, không phải cô nương Cao gia đấy, nàng ấy thật sự không đụng đến nô thiếp. Hôm nay thân thể nô thiếp không được tốt, tối qua một đêm chưa ngủ, Hoàng thượng còn muốn nô thiếp chuyên tâm một chút, eo và lưng lại càng thêm đau. Thật sự không phải do cô nương Cao gia..." Tần Phiên Phiên liên tục gật đầu, biểu tình trên mặt cực kỳ chân thành khiến người khác tin tưởng.

Mọi người đều tâm phục!

Cao Tinh chỉ cảm thấy cổ họng mình muốn trào máu! Tần Phiên Phiên này thà đừng giải thích, càng nói lại càng tệ. Hơn nữa nữ nhân không biết xấu hổ này lại còn khoe cả chuyện Hoàng thượng sủng hạnh mình.

"Người... Đồ vô sỉ hạ lưu, không biết xấu hổ!"

Cao Tinh tức giận đến nỗi muốn nổ tung, trong lòng như bị đè nặng, đôi mắt cay cay, không khống chế được phải rơi lệ.

"Cô mẫu, người phải làm chủ thay ta. Ta không chạm vào nàng ấy, nàng ấy vu hại ta, còn khinh thường ta. Chuyện thị tẩm còn có thể nói được, quả thực không ra thể thống gì. Cô mẫu..."

Van nước mắt một khi đã mở thì có thể nào cũng không thể kiềm chế.

Cao Tinh khóc nức lên, nước mắt nước mũi đều chảy, quả thật rất đáng thương.

Nàng ta thực sự tức giận đến nỗi không quan tâm đến bộ dạng của mình, tâm tình thế nào thì khóc thế đấy.

Hai ba cung nữ xung quanh khó khăn lắm mới đỡ được Tần Phiên Phiên đứng lên.

Nàng nhìn ngó xung quanh, sau đó lén lút xoa bóp eo của mình, biểu thị tối qua "làm việc" thực sự quá vất vả.

Động tác này của nàng có vẻ là trộm xoa eo không để người khác thấy, nhưng ở trong mắt mọi người, điều này nghĩa là nàng rất muốn biểu hiện ra ngoài: "Các người mau nhìn ta, eo của lão nương đau nhức, tối hôm qua Hoàng thượng "làm việc" rất tốt a~"

Khó trách Cao Tinh tức giận đến nỗi khóc nức, mấy người phi tần các nàng cũng không chịu nổi.

"Cao gia cô nương, người... người đừng khóc. Đều là lỗi của ta... Ta cũng rất muốn khóc." Nàng nói xong liền đưa khăn gấm chấm nước mắt, lại cố gắng trấn định nói: "Nhưng nô thiếp nhìn thấy Thái hậu lại không muốn khóc nữa. Thái hậu nương nương thật sự quá đẹp, khí chất lại cao quý khiến người khác vừa thấy đã sinh ra cảm tình."

Cao Thái hậu nhìn cảnh tượng rối loạn trước mắt, lại còn chẳng liên quan gì đến bản thân, lập tức muốn phát giận.

Kết quả, trong nháy mắt Tần Thái nữ kia đã chuyển đề tài về mình, còn cường điệu khen ngợi khiến tâm tình bà trở nên vui vẻ rất nhiều.

"Được rồi, chớ khóc. Tần Thái nữ cũng chưa vu hại điều gì, chỉ nói không phải người đấy. Bản thân nàng ấy ngã xuống như vậy cũng không khóc, người thì khóc cái gì."

Cao Thái hậu thấy Cao Tinh khóc đến mức xấu như vậy, tức khắc đáy lòng nổi lên vài phần ý tứ ghét bỏ.

Lúc đầu khi Tần Phiên Phiên chưa nói gì, Cao Thái hậu còn cảm thấy Cao Tinh là một tiểu cô nương rất xinh đẹp, tính tình tuy có chút lỗ mãng nhưng là lỗ mãng một cách thú vị. Chỉ có điều sau khi bị Tần Phiên Phiên nói qua mấy câu, Cao Thái hậu lập tức cảm thấy nữ nhân như Cao Tinh không xứng với Hoàng thượng.

Dù sao Hoàng thượng cũng là nhi tử ruột thịt của mình, nhi tử của Nguyệt thần nương nương sao có thể ngủ với một nữ nhân lỗ mãng?

Nhất định không thể!

Cao Tinh thấy ngữ khí của Cao Thái hậu không vui, lập tức hít sâu để hồi phục tâm tình.

Nàng có thể lưu lại trong cung, sống chết đều là dựa vào Cao Thái hậu, nếu đắc tội với "cái đuôi vàng" này, nàng cũng phải thu dọn đồ đạc cút đi thôi.

Nàng nhất quyết không muốn trở lại Cao gia! Một thứ nữ thì có thể gả cho mỗi nào tốt? Không bằng ở lại trong cung, sau khi ngủ với Hoàng thượng thì có thể thăng chức rất nhanh.

Sau khi Tần Phiên Phiên ngồi vào ghế, bộ dạng có chút ủ rũ cụp đuôi, rõ ràng là bị sự việc vừa rồi tác động đến.

Cao Thái hậu cảm thấy nàng cực kỳ đáng thương, lập tức dỗ dành: "Tần Thái nữ không cần ủ rũ, hôm qua Hoàng thượng sủng hạnh ngươi, còn chưa kịp phong thưởng. Trước hết ai gia liền thưởng cho ngươi vài món đồ, ngươi giữ lấy mà dùng."

Tần Phiên Phiên ngẩng đầu, ánh mắt lúc nhìn Thái hậu lập tức trở nên lấp lánh, bày tỏ sự ngưỡng mộ hoàn toàn, điều này làm cho Cao Thái hậu rất hài lòng.

"Nô thiếp tạ Thái hậu ban thưởng. Buổi tối hôm qua ngủ không tốt, thân thể nô thiếp có chút không khoẻ. Nhưng nghỉ ngơi ở nơi này của Thái hậu một thời gian đã cảm thấy rất tốt. Thái hậu quả nhiên là Nguyệt thần nương nương hạ phàm!"

"Tốt, tốt lắm! Tiểu Khôn Tử, ai gia nhớ trước đây trong sổ lễ vật mà ngoại bang dâng tặng có một viên thạch lựu làm từ hồng ngọc, đợi lát nữa người nhớ đem ra cho Tần Thái nữ mang về. Phải thừa dịp Hoàng Thượng sung hạnh để biểu hiện thật tốt." Cao Thái hậu đã vung tay thì chính là báu vật.

Trong điện rõ ràng có người hít vào một hơi, lễ vật mà ngoại bang đem tới đều là đồ cực kỳ trân quý, cho dù là một món đồ nhỏ cũng không thể khinh thường.

Huống chi lại là thạch lựu, ngụ ý nhiều con nhiều phúc.

Đương kim Hoàng thượng tuy rằng trẻ trung khoẻ mạnh, nhưng đến nay vẫn không có con. Cho dù Thái hậu có tặng một quả lựu tươi chứ không phải phải đá quý đi nữa, thì những người này cũng sẽ vui vẻ nhận lấy.

Thứ họ muốn chính là ngụ ý kia, không ai lại để tâm một viên đá.

Chỉ là... Tần Phiên Phiên để tâm! Một quả thạch lựu làm từ đá quý, quả là không uổng công nàng lừa gạt lương tâm nói dối như vậy, đáng giá!

Cao Thái hậu nhận một lượt khen ngợi, cuối cùng là để các phi tần rời đi.

Cao Tinh biết điều, không lập tức xông đến chỗ Thái hậu, ngược lại đi theo đám người cùng nhau ra ngoài. Nàng muốn tìm Tần Phiên Phiên tính sổ!

Chỉ không ngờ trước khi Tần Phiên Phiên ra khỏi cửa bộ dạng yếu đuối mong manh, nhưng lúc ra khỏi điện, thấy Cao Tinh hùng hổ bước đến, nàng lại lập tức nhấc làn váy, một đường chạy trốn.

"Tần Thái nữ, người đứng lại đó cho ta!" Cao Tinh vừa đuổi theo vừa hét lớn.

Tần Phiên Phiên vẫn tiếp tục chạy như vậy, còn quay đầu lại hỏi: "Người nói cái gì, gió quá lớn ta không nghe thấy. Hoàng thượng nói ta trở lại Long Càn Cung, ta không thể trì hoãn giờ giấc, một kẻ như người thì không hiểu cảm giác này đâu."

Cao Tinh càng bị tức giận đến mức muốn hộc máu, giận giữ chạy như điên, càng chạy tốc độ càng nhanh, hoàn toàn bị những lời nói kia của Tần Phiên Phiên kích thích.

Nàng ta còn giám trào phúng nàng không bò nổi lên giường Hoàng đế? Mẹ kiếp, bắt được tiểu tiện nhân nhà người thì phải cào mặt đến chảy máu.

"Tiểu tiện nhân" họ Tần cũng cắn chặt răng mà chạy, tất cả năng lượng ăn từ nhỏ đến lớn đều dùng hết, tiểu cung nữ phía sau cũng bị kéo theo.

Cuối cùng Tần Phiên Phiên trót lọt vọt vào Long Càn cung, Cao Tinh lại bị chặn bên ngoài.

"Lớn mặt, mắt chó các người mù à, ta là biểu muội của Hoàng thượng, dựa vào cái gì mà nàng ta có thể vào còn ta thì không thể?" Cao Tinh kêu gào với bọn thị vệ.

Dần dần là một thị vệ dũng mãnh lưng hùm vai gấu, không hiểu một chút nào là thương hoa tiếc ngọc, đồng dạng nói: "Hoàng thượng để Tần Thái nữ vào, không để ngài vào. Cao cô nương, xin thông cảm, đừng làm cho tiểu nhân khó xử."

Tần Phiên Phiên mệt đến nỗi thở hổn hển, vừa vào đến nơi liền ngã xuống giường trong thiên điện. Trong điện tràn ngập một mùi Long Tiên hương. Hương khí này và tên của nó rất giống nhau, cực kỳ bá đạo, kích thích giác quan của người khác.

Nàng há miệng cười không lên tiếng, nhớ tới tình cảnh chật vật thảm hại của Cao Tinh liền vui vẻ không thôi.

Giờ phút này Tần Thái nữ vênh váo đắc ý, chưa từng nghĩ tới những lời nói kích thích Cao Tinh của mình đã gây ra đại họa, hơn nữa sẽ còn phải trả một cái giá cực kỳ khủng khiếp.

Sau khi Hoàng thượng hạ triều liền triệu tập vài vị đại thần thương lượng chuyện đại sự ở thư phòng. Lúc chuẩn bị trở về lại có người đến ngăn, truyền lời Cao Thái hậu cho mời.

"Mẫu hậu." Hắc hành lễ với Cao thái hậu, lập tức có lão ma ma dìu hắc đứng lên.

"Nghieu Nhi, hôm nay ai gia đã gặp Tần gia cô nương." Cao thái hậu bình thản mở miệng.

Tiêu Nghieu nhớ tới việc thê tử trước đây của mình và mẹ ruột tranh đấu, không khỏi có chút đau đầu. Hắc cho rằng vị nữ nhân Tần gia này cũng làm Cao Thái hậu buồn bực, lập tức nói: "Mẫu hậu, có phải nàng ta làm sai điều gì rồi hay không? Nhi tử vốn chỉ muốn cho nàng ta một cái phong vị Thái nữ, hiện giờ xem ra cũng không cần."

"Nói bậy! Tiểu cô nương rất hiểu chuyện nghe lời, sao có thể làm sai được? Ai gia còn ngại một phân vị Thái nữ là quá thấp! Người làm nàng ấy mệt mỏi muốn chết, sáng nay lúc ai gia gọi nàng ấy tới thỉnh an cũng mệt đến nỗi nói không ra lời. Đây là lần đầu nàng ấy thừa hoan [2], người kiềm chế lại một chút! Thật không hiểu cái tính xấu này của nam nhân các người, phụ hoàng của người cũng..."

[2] thừa hoan 承歡: chiều theo thú vui, sở thích của người khác, ở đây là làm vua vui lòng. (Mà thẳng thắn hơn là chuyện XXOO đó)

Cao Thái hậu luôn bày ra thái độ ương ngạnh đối với người khác, đối với con trai của mình thì lại càng không có giới hạn.

Tiêu Nghiêu vừa thấy Cao Thái hậu có ý muốn kể chuyện bà và phụ hoàng, lập tức lên tiếng ngăn cản: "Mẫu hậu, nàng ấy nói buổi tối thừa hoan đến nỗi mệt mỏi?"

"Không phải thừa hoan mệt thì là thế nào nữa? Tiểu cô nương kia còn đứng không vững! Người đừng sa vào nữ sắc, phải lấy giang sơn xã tắc làm trọng..."

Hoàng thượng nghe xong những lời ngôn luận "một vừa hai phải", sắc mặt trở nên đen như đáy nồi, lúc ra khỏi Duyên Thọ cung liền trực tiếp ngồi long liễn trở về Long Càn cung.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Lần Đầu Ngủ Cùng

Edit: Hy Hoàng Thái phi

Beta: Nga Quý tần

"Tần Thái nữ."

Tần Phiên Phiên mới vừa ăn xong bữa tối liền nhìn thấy Trương Hiến Năng tiến vào, nàng lập tức đứng dậy.

"Trương tổng quản, có gì phân phó?" Nàng buông chén đĩa, trong lòng nghĩ nhất định là Hoàng thượng nhớ phải phong thưởng cho nàng.

Sắp hết một ngày rồi mà vẫn chưa thấy có phong thưởng, nàng đều hứa ban thưởng cho cung nữ, kết quả mạnh miệng nói ra mà chưa thấy cái rảnh gì.

"Phân phó thì không dám nhận, là Hoàng thượng cho lão nô tới thăm hỏi vài câu. Hôm nay Tần Thái nữ đã ngủ đủ chưa?"

Đối với loại vấn đề này của Trương Hiến Năng, Tần Phiên Phiên có chút không thể hiểu được, ngôi cửu ngũ trăm công ngàn việc, như thế nào sẽ nhàn rỗi quan tâm nàng ăn uống ngủ nghỉ.

"Ngủ đủ. Long Càn cung của Hoàng thượng là địa phương tôn quý nhất, đương nhiên ngủ rất ngon." Tần Phiên Phiên cẩn thận trả lời.

Trương Hiến Năng gật gật đầu, tiếp tục hỏi: "Vậy ngài ăn no sao?"

"Rất no, ngự thiện đương nhiên ăn ngon." Tần Phiên Phiên càng nghi hoặc, Hoàng thượng đến tột cùng là muốn làm cái gì.

Nàng luôn có một loại cảm giác ăn uống no đủ mới dễ lên đường, trong lòng tức khắc liền không vững chắc.

"Ăn đến no ngủ ngon liền tốt, thỉnh ngài dựa theo động tác đêm hôm qua làm một canh giờ, lão nô tự mình nhìn ngài, Hoàng thượng nói không được dừng." Biểu tình của Trương Hiến Năng trước sau như một đều là cười tủm tỉm, nhìn vô cùng hiền lành từ thiện, nhưng mà lời hắc nói ra lại làm hai chân Tần Phiên Phiên hai chân mềm nhũn.

Đây rõ ràng là muốn mạng của nàng mà!

Buổi tối hôm qua ngẫu nhiên nàng còn có thể lười biếng nghỉ ngơi một chút, lần này Trương Đại Tổng quản tự mình nhìn nàng làm, nàng lại không thể lười biếng được.

Tần Phiên Phiên bình tĩnh một chút, chuẩn bị liền làm động tác chữ mã, loại động tác này đơn giản dễ dàng hơn một chút.

"Tần Thái nữ, Hoàng thượng nói ngài phải làm cái động tác chống hông ngực sát mặt đất." Trương Hiến Năng giống như nhìn ra ý đồ của nàng lập tức mở miệng nói.

Tần Phiên Phiên mở to hai mắt nhìn: "Hoàng thượng nói như vậy?"

Trương Hiến Năng cười đến xuất hiện cả nếp nhăn trên mặt, nói: "Nguyên văn lời Hoàng thượng nói là: bảo nàng chống hông lên ngực sát mặt đất cho trẫm, đến khi nào nàng ấy không thể chống được nữa thì thôi."

Tần Phiên Phiên không biết chính mình tại sao lại đắc tội Hoàng thượng, rõ ràng sáng hôm nay còn rất tốt, cuối cùng nàng giãy giụa nói:

"Công công, kỳ thật thân thể ta còn có chút mệt, buổi tối hôm qua làm quá nhiều động tác, eo rất đau!"

"Hoàng thượng còn nói, ngài làm cái động tác kia bao nhiêu lần thì có thể sống bấy nhiêu ngày. Tần Thái nữ, lão nô ngóng trông ngài sống lâu trăm tuổi a."

Tần Phiên Phiên run run rẩy rẩy mà ngồi dưới đất, bắt đầu chống hông lên trời ngược sát mặt đất.

Tối hôm qua vì cái gì nàng phải làm cái động tác câu dẫn này, làm Cầu Hoàng để nhớ khắc cốt minh tâm, sau đó lòi ra hành hạ nàng?

"Một canh giờ đã hết..." Trương Hiến Năng liền ở đây nhìn Tần Phiên Phiên từ ý chí chiến đấu sục sôi đến run run thành cầu. Nhưng mà trên mặt Đại Tổng quản giống như là đeo mặt nạ vậy, độ cong của khóe miệng chưa từng thay đổi.

Hắn vừa nói ra, Tần Phiên Phiên liền xụi lơ trên mặt đất, không thể bò dậy.

"Hầu hạ Tần Thái nữ tắm gội thay quần áo." Trương Hiến Năng vung phất trần, lập tức có mấy lão ma ma tiến vào, hai người túm cánh tay, hai người nhắc chân trực tiếp nhắc bổng nàng từ trên mặt đất lên.

"Trương tổng quản, đây là ý gì?" Trong lòng Tần Phiên Phiên lộ bộ một chút.

Tươi cười trên mặt Trương Hiến Năng càng rõ thêm một chút: "Tần Thái nữ, đại hỉ a, Hoàng thượng nói đêm nay "thu dùng" ngài."

Tần Phiên Phiên còn muốn hỏi cái gì, nàng cũng đã bị người nâng đi tắm.

Suốt một canh giờ làm cái động tác trời đánh kia, ngay cả một ngón tay Tần Phiên Phiên cũng không nhấc lên nổi, nàng hoàn toàn không biết đến tột cùng Hoàng thượng có ý gì, hành hạ nàng mệt gần chết giờ còn muốn sủng hạnh nàng.

Chỉ một mình hăn nhúc nhích, nàng rất nghi ngờ hăn có thể hưng phấn sao?

Bể tắm hình vuông có nước nóng rải đầy cánh hoa, nhàn nhạt mùi hoa quanh quần chớp mũi, nước ấm bao bọc lấy thân thể của nàng, mệt mỏi dần dần tan đi.

Ma ma hầu hạ nàng tắm rửa đều là tay già đời, lúc nàng tắm gội liền có hai cái ma ma ở bên cạnh bóc vỏ trứng gà luộc, trứng gà bóc vỏ xong bóng loáng dị thường, vẫn còn nóng liền lăn lên mặt của nàng.

Nàng ra khỏi bể tắm, lau khô thân thể thì lại dán cánh hoa lên đầy người, xong lại bóc từng cánh hoa ra.

"Thải nữ làn da thật non mịn, mặt như hoa đào, sẽ đạt được thánh tâm." Một ma ma có khuôn mặt hiền lành khẽ cười nói.

Chờ tất cả thu thập thỏa đáng, cung nữ của Thượng Phục cục dâng áo lụa mặc khi thị tắm lên, áo lụa may bằng lụa mỏng, thêu hình ở ba điểm nhạy cảm.

Phi tần phân vị cao có thể lựa chọn đồ án thêu, còn những người phân vị giống Tần Phiên Phiên thì đồ án thêu chỉ có hình hoa hồng.

"Chậm đã, Hoàng thượng có phân phó, Tần Thải nữ cần phải vẽ lưng." Một ma ma sắc mặt nghiêm túc lạnh giọng mở miệng.

Bà vừa nói vừa xắn ống tay áo lên, trên cái ghế bên cạnh bà là rất nhiều màu nước, màu bột và các loại bút lông lớn bé.

"Thải nữ, làm phiền ngài nằm lên trên bàn."

Tần Phiên Phiên nhìn tư thế của vị ma ma này, run run rẩy rẩy mà nằm lên trên bàn. Cả người nàng lúc này còn trơn bóng, trước ngực tiếp xúc đến mặt bàn lạnh băng, cả người co rụt lại. Ngồi bết chấu thuốc màu, múa bút như rồng rắn, cái cảm giác này thực sự rất quý dị.

Lần thị tắm đầu tiên còn không có bắt đầu, nàng liền cảm thấy chính mình cách cái chết rất gần.

Hoàng thượng, người quả thật rất biết cách "chơi đùa"!

"Đã lâu không được nhìn thấy chiêu thức này của Hình ma ma a." Ma ma có gương mặt hiền lành mở miệng.

"Không được, có chút mới lạ, kể từ lúc Hoàng thượng đăng cơ đến giờ, đây là lần đầu tiên ta nhận được phân phó." Hình ma ma mặt ủ mày chau, bà nhìn bức họa mình vẽ luôn có chút không hài lòng, bà cúi đầu nói với Tần Phiên Phiên: "Tần Thải nữ, đến lúc gặp Hoàng thượng, mong ngài giúp lão nô nói mấy lời tốt. Ngài là phi tần đầu tiên Hoàng thượng yêu cầu vẽ lưng, có thể thấy Hoàng thượng rất coi trọng ngài."

"Ma... ma ma, xin hỏi Hoàng thượng yêu cầu vẽ cái gì?" Cả người Tần Phiên Phiên run run, mở miệng nói chuyện cũng không rõ ràng.

Khóe miệng của Hình ma ma cong nhẹ lên, miễn cưỡng lộ ra một nụ cười trấn an: "Cái này chính Hoàng thượng sẽ nói cho ngài, từ lúc tiến cung lão nô đã học cái này, chính là làm việc thay cho Hoàng thượng, đây là quy củ. Cái hình vẽ này ngài chắc chắn sẽ thích."

Tần Phiên Phiên càng run run hơn, nàng cảm thấy cái đặc thù đãi ngộ này cũng không phải là chuyện tốt, nếu tốt tại sao các phi tần khác lại không có, chỉ có một mình nàng bị "hành hạ".

Khó trách nam nhân cả thiên hạ đều muốn làm Hoàng đế, vẽ tranh trợ hứng trên lưng của nữ nhân, hành động xa hoa đậm dặt như vậy cũng chỉ có Cầu Hoàng đế dám nghĩ dám làm.

"Bức họa này nếu không dùng nước thuốc đặc biệt để rửa thì có thể giữ được nửa tháng không phai. Lần sau Tần Thái nữ tắm rửa nếu rửa không sạch cũng đừng kinh hoảng." Hình ma ma vừa nói vừa thu thập dụng cụ vẽ tranh, lùi lại đứng sang bên cạnh.

Ngay lập tức có cung nữ giúp nàng xuyên áo lụa và giày thêu đế mềm, chum thêm áo choàng thật dày rồi bị đưa đến chính điện.

Trong tấm điện của Long Càn cung đèn đuốc sáng trưng, Trương Hiến Năng cầm phát trần trong tay đứng đợi ở ngoài điện, nhìn giống như đã đợi rất lâu rồi.

"Tần Thái nữ, Hoàng thượng đang chờ ngài!" Hắc mở cửa điện giúp nàng.

Tần Phiên Phiên nhìn thấy hắc cười khiến mặt đầy nếp gấp, cả người lại run run, hai chân nặng như chì cố gắng bước vào trong điện.

Trong điện không giữ lại cung nhân hầu hạ, Tiêu Nghiêu không thích lúc chính mình đang tận hứng còn có người ở bên cạnh nhìn.

Bởi vậy cả tấm điện rộng lớn chỉ có một mình hắc.

Lúc này Hoàng thượng đang mặc trung y màu vàng sáng, tóc rối tung, nhìn liền biết là vừa mới tắm gội xong. Tiêu Nghiêu ười biếng mà nằm lệch ra trên giường, mắt khép hờ, giống như một con mèo lười biếng nằm nghỉ.

"Nô thiếp thỉnh an Hoàng thượng." Nàng giả vờ ho nhẹ một tiếng rồi ngoan ngoãn hành lễ.

Ngay lúc nàng đứng dậy, áo choàng bọc kín mít trên người chậm rãi rơi xuống đất, lộ ra ngọc thể yếu điệu trắng nõn ẩn hiện dưới lớp áo lụa mỏng manh.

Tần Phiên Phiên hoàn toàn không làm thất vọng tên của nàng, Phiên Phiên giai nhân, nhiều vẻ thướt tha.

Hầu kết của Tiêu Nghiêu lên xuống một chút, quả nhiên nữ nhân này là vưu vật.

Không có quần áo che đậy, dáng người hoàn hảo của nàng hiển lộ rõ ràng, tất cả những tưởng tượng còn sót lại trong đầu hẳn tối hôm qua chưa kịp làm, tối nay đều có thể làm.

"Lại đây." Âm thanh của nam nhân có chút khàn khàn, âm cuối mơ hồ như có thêm móc câu khiến giọng nói thêm phần gợi cảm.

Tần Phiên Phiên điều chỉnh lại biểu tình trên mặt của mình, gót sen nhẹ nhàng cất bước đi đến trước mặt hắn, vươn cánh tay ra muốn ôm lấy cổ của người nam nhân này.

Loài mèo mà, trước tiên phải vuốt lông đỡ dành nó, thì nó mới ngoan được.

Không ngờ đột biến lập tức phát sinh, nam nhân trực tiếp cầm lấy cổ tay của nàng rồi kéo nàng lên trên giường, áo lụa mỏng trên người nàng chỉ cần hai ba động tác là đã bị xé nát. Một con mèo ngoan ngoãn lập tức biến thân thành liệt báo hung mãnh.

Tần Phiên Phiên còn chưa kịp cảm nhận độ thoải mái của long sàng, tất cả chỉ có xóc nảy, nàng giống như một con thuyền nhỏ trôi trên dòng nước xiết, dưới động tác của nam nhân mà phập phồng phồng phồng.

Sau một lần tận hưởng, hấn lật người nàng lại, duỗi tay sờ lên lưng nàng.

"A, đau, Hoàng thượng ngài dừng hẳn." Nàng hoảng sợ hét lên.

Không biết Hình ma ma vẽ cái gì trên lưng nàng, Hoàng thượng đang giống như một con liệt báo hung mãnh lập tức tiến vào thời kỳ động dục.

"Sau khi trầm phê xong tấu chương liền đi ngủ một giấc rồi mới sủng hạnh người, đêm nay "thức" trắng đêm. Nếu không những lời người nói trước mặt mẫu hậu, nếu trầm không làm thật, thì người sẽ thành kẻ "nói dối"?" Hấn ghé vào tai nàng cười lạnh, hé miệng cắn vành tai của nàng rồi mút nhẹ một cái. Một cái mút này giống như mút đi cả linh hồn của Tần Phiên Phiên vậy.

Tần Phiên Phiên khóc lóc xin tha: "Nô thiếp biết sai rồi, nô thiếp chỉ nói đau eo đau lưng, không nói..."

Nàng còn chưa nói hết lời đã khóc đến nỗi nói không ra câu rồi.

Ngôi cửu ngũ chăm chỉ nỗ lực như vậy, nàng làm gì còn sức mà nói nên lời.

"Cái động tác lần trước người cố ý làm để câu dẫn trầm, bây giờ mau làm." Hấn giơ tay vỗ vỗ nhẹ lên khuôn mặt của nàng.

Tần Phiên Phiên thử cử động eo, thực sự là đau nhức đến không thể động dậy được, vội vàng xin tha: "Nô thiếp không còn sức lực, lúc này đã làm một canh giờ, đã không còn sức cử động rồi. Lần sau, lần sau có được không?"

Tiêu Nghiêu nhìn nàng bị bản thân mình "lấn lộn" đến mặt đỏ tai hồng, mồ hôi thơm đầm đìa thì không nhịn được mà nhếch lên khóe miệng,

trong mắt đều là hài hước, hắn tự mình ôm nàng rồi ấn nàng nằm sấp xuống.

"Không được! Người không có sức, trẫm có là được, vẫn là sức lực mãi không cạn kiệt."

Tần Phiên Phiên khóc to hơn, nàng rốt cuộc đã hiểu câu "Quân vô hí ngôn".

Hoàng thượng nói hắn có sức lực dùng mãi không cạn kiệt, rõ ràng đó chính là "lăn lộn" khiến nàng bốc khói thất khiếu, chỉ biết liên tục cầu xin tha thứ.

Tần tiểu tiện nhân lần đầu tiên thị tẩm liền nhận được hậu quả khi nàng "diễn trò". Ví dụ, đêm còn dài, Hoàng thượng nói không được ngủ liền không thể nhắm mắt.

Tác giả có lời muốn nói:

Hoàng tang: Diễn vở yêu tinh đánh nhau rất tốt, lần sau tiếp tục!

Diễn tinh:.....

Âm thanh thét lên khàn khàn, nói không ra lời.....

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Móng Vuốt

Edit: Nhã cô cô

Beta: Huệ Hoàng hậu

Xong việc, Tần Phiên Phiên mệt mỏi nằm trên long sàng, thân thể vẫn không ngừng run.

Lúc dục vọng kéo đến, nàng không biết nên khóc hay nên kêu, tóm lại là hoàn toàn đắm chìm dưới sự khống chế của Tiêu Nghiêu, bị hãm cướp đi toàn bộ lí trí, giống như lọt vào một tầng sương mù của thế giới tu tiên.

Bàn tay của Hoàng thượng vẫn luôn vuốt ve sau lưng nàng, thỉnh thoảng lại cắn hai cái như một đứa trẻ.

Tần Phiên Phiên miễn cưỡng quay đầu lại, đúng lúc nhìn thấy biểu tình hưng phấn trên mặt hắn, thân thể lập tức run như rây trấu [1].

[1] rây trấu: vỏ trấu được lắc trên sàng hoặc rây để lọc.

Nàng thấy được vẻ mặt "thèm ăn" trên mặt Hoàng thượng, hắn tuyệt đối là muốn ăn sạch nàng!

"Người đang mời gọi trẫm sao? Tần Thái nữ có lẽ không biết, thân thể người run lên làm trẫm cảm thấy thật sự sung sướng, dường như muốn nói trẫm đừng đi, ở lại chơi cùng người thêm chút lát." Hắn cười khê, vẻ mặt hớn hở, hiển nhiên tâm tình của ngôi cửu ngũ [2] hiện tại rất tốt.

[2] ngôi cửu ngũ 九五: ý chỉ thiên tử (Hoàng đế, nhà vua)

Tần Phiên Phiên cố gắng để bản thân không run lên, nhưng nàng thật sự không chịu nổi.

Nàng vẫn luôn cho rằng bản thân mình là một tiểu tiện nhân, không ngờ rằng nếu so với vị cửu ngũ này, nàng quả thật quá ngây thơ.

Cầu Hoàng đế bị đội nón xanh [3] tuyệt đối là một đại tiện nhân.

[3] nón xanh: nghĩa là bị cảm sùng, bị phản bội.

Hắn ra lệnh cho Trương Tổng quản giám sát nàng làm động tác "ngực lau sàn" quý quái kia trong một giờ, mệt đến nổi tứ chi bủn rủn, còn Hoàng thượng thì lại nghỉ ngơi dưỡng sức lâu như vậy.

Sau đó lên giường, đương nhiên hắn sẽ vô cùng mạnh mẽ oai phong, mà nàng thì lại giống một bãi bùn, mặc kệ người khác nhào nặn thành hình dạng gì cũng không được dừng lại.

"Nói trầm nghe, cái miệng lợi hại này của người lừa gạt Thái hậu, Thái hậu thưởng cho người cái gì?"

Hoàng thượng vô tình hỏi một câu.

"Thạch lựu, thạch lựu làm từ đá quý, Thái hậu nói thưởng cho nô thiếp. Thái hậu thật là tốt nhất thiên hạ... A, đau!"

Lời này của Tần Phiên Phiên còn chưa nói xong, sau lưng đã bị người khác dùng sức đánh một cái, đau đến nỗi không nói ra lời.

Nàng quay đầu lại mới phát hiện sắc mặt nam nhân đằng sau thay đổi, hoàn toàn trở nên lạnh lẽo giống như vụn băng vào trời đông giá rét, lạnh đến nỗi hoảng hốt.

"Thạch lựu cầu nhiều con nhiều cháu?" Tiêu Nghiêu nhướn mày hỏi lại một câu, còn không đợi nàng trả lời đã cười lạnh ra tiếng, châm chọc:

"Người xứng đáng sao?"

Tần Phiên Phiên không biết vì sao một nam nhân giây trước còn nhẹ nhàng, vẻ mặt thoả mãn, giây sau đã đột nhiên trở mặt.

Nàng nhìn chăm chăm Hoàng thượng vài lần, sau đó lập tức dời tầm mắt, đáy lòng tự hiểu rõ.

Nam nhân này là tôn quý nhất thiên hạ, cũng chính là nam nhân khó hầu nhất thiên hạ.

Mọi nơi trong Long Càn cung đều được dọn dẹp gọn gàng ngăn nắp, ngay cả khi phê duyệt tấu chương, hãn cũng thuận tay bày biện một cách chỉnh tề. Điều này chứng minh hãn là người có chứng cưỡng bách [4], không dễ dàng thay đổi việc gì.

[4] chứng cưỡng bách (强迫症): chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế (OCD)

Hãn đối với sự việc nào cũng rất cố chấp, cực đoan, dễ nổi giận, cũng bởi vì hãn là người khống chế toàn bộ hướng đi của vương triều Đại Diệp. Hãn không phải hôn quân nên không thể tùy ý nổi giận, những điều nhỏ nhặt khiến hãn không thoải mái đều bị thu lại dưới đáy lòng.

Sau đó phát tiết lên người nữ nhân trong hậu cung, tiêu biểu là Tần tiểu đáng thương đang nằm trên giường lúc này.

"Nô thiếp đương nhiên không dám cầu nhiều con nhiều cháu, chỉ có điều đây là tâm ý của Thái hậu..." Nàng thử mở miệng, chẳng ngờ sắc mặt của Hoàng thượng càng khó xem.

Tần Phiên Phiên liền biết, Cầu hoàng đế này ngay cả tâm ý của mẹ ruột mình cũng không nghe theo.

"Sở dĩ nô thiếp cao hứng là bởi vì đá quý dùng để làm thạch lựu kia thực sự rất đáng giá. Thật ra có tặng thạch lựu hay không đều không quan trọng, chủ yếu là đáng giá thì mặt mũi nô thiếp được hãnh diện." Nàng lập tức sửa lời.

Quả nhiên sắc mặt Tiêu Nghiêu hòa hoãn không ít, thứ còn lại trong đáy lòng Tần Phiên Phiên là một nghi vấn thật lớn. Hoàng gia chú trọng nhất là con nối dõi, vì sao đương kim cửu ngũ mỗi khi nhắc tới hài tử liền biến sắc, hẳn không muốn nữ nhân sinh hài tử cho mình sao?

"Cuối cùng Tần gia cũng dạy được một nữ nhân thông minh! Ngoan, thạch lựu không phải thứ gì tốt đẹp, chờ lát nữa nói Trương Hiến Năng trả về cho Thái hậu. Trẫm đưa người hoa quả đáng giá khác."

Hoàng thượng vừa nói vừa vỗ vỗ lên mặt nàng.

"Cũng có thể làm mặt mũi nô thiếp hãnh diện đúng không?" Nàng nghiêng đầu hỏi.

Hoàng thượng không biết nhớ đến cái gì, lại cong môi cười, lực xoa làn da phía sau lưng nàng có chút mạnh, khẽ nói: "Không chỉ làm mặt mũi người hãnh diện mà còn khiến người hãnh diện toàn thân."

Hắn nói xong lại đè nàng ở dưới thân, không ngừng cắn sau lưng nàng.

"Tươi mới căng mọng, ngọt thanh ngon miệng. Hàm răng trẫm chạm vào tường chừng có thể làm trầy da..."

Tần Phiên Phiên cảm giác sau lưng ướt đầm thì biết Cầu Hoàng để cực kỳ yêu thích da thịt của mình.

Ai da, cha mẹ sinh tốt, không còn cách nào khác ~.

Nàng sinh ra đã có da dẻ trắng trẻo mịn màng tựa thiên tiên, nhìn chân long thiên tử áp vào trên lưng nàng kia, cũng trở thành một đại thi nhân. Đường như hân so sánh nàng với một quả đào tươi là rất chính xác, hết nhai nhai rồi lại mút mút.

Hắn thèm ăn đến nổi chảy nước miếng.

Hoàng thượng lẫn lộn "rồng cuộn hổ chồm" một lúc lâu, đến tận khi Trương Hiến Năng tiến vào nhắc nhở phải đi thượng triều, hắn vẫn còn áp vào gặm nhấm đằng sau lưng nàng.

Phi tần phân vị thấp không đủ tư cách hầu hạ Hoàng thượng mặc long bào ngũ trảo [5], nghĩ đến đây Tần Phiên Phiên cảm thấy thật thanh nhàn. Nàng nằm trên long sàng, mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ, đến tận giờ phút này mới cảm nhận được sự tuyệt vời của chiếc giường.

[5] Long Bào Ngũ Trảo

"Tần Thái nữ, giúp trẫm thay quần áo."

Trước khi Tiêu Nghiêu đứng dậy, hắn vỗ vỗ mặt nàng.

Tần Phiên Phiên đương nhiên là không dám cãi lời, nhưng hiện tại nàng trần trụi, áo lụa duy nhất ở mép giường đã bị xé nát.

"Tần Thái nữ, áo choàng của ngài." Trương Hiến Năng quả nhiên là đại đội trưởng chân chó, hai tay dâng áo choàng lên trước mặt nàng.

Hoàng thượng giữ thẳng áo choàng, kéo nàng từ trên giường tới, tự tay giúp nàng mặc vào.

"Hoàng thượng, ngài mặc ngược rồi." Tần Phiên Phiên có chút thụ sủng nhược kinh, nhưng sau khi cúi đầu thì thấy mũ nằm phía trước, đây

cột thì ở phía sau. Phía trước được che kín mít, phía sau lưng lại lộ ra hoàn toàn.

"Mặc ngược mới đẹp." Hắc vừa nói lại vừa vuốt ve sau lưng nàng, đối với kiệt tác của chính mình thì vô cùng hài lòng.

Hoàng thượng lại tìm cho nàng một cái chăn rồi quấn lại quanh eo, cực khổ như vậy khiến Tần Phiên Phiên cuối cùng cũng hiểu ý tứ của Hoàng thượng: hắc muốn để lộ phần lưng của nàng cho người khác xem!

Thật không biết Hình ma ma vẽ bảo bối gì làm Hoàng thượng vui mừng như vậy.

Tần Phiên Phiên đau chân mỗi eo, vừa đi vừa run, cắn răng mặc đai lưng cho hắc xong liền ngồi nghỉ trên giường.

Trương Hiến Năng vẫn luôn đứng ở bên cạnh, bởi vì Hoàng thượng tặng riêng cho Tần Thái nữ "tạo hình" này, cho nên rất dễ có thể nhìn thấy lưng nàng.

Lúc hắc nhìn rõ hình vẽ trên lưng thì không khỏi ngẩn ra, sau đó lại thấy những vết đỏ loang lổ kia liền hiểu đến tột cùng tối hôm qua có bao nhiêu kịch liệt.

"Tần Thái nữ cần phải rèn luyện thân thể cho thật tốt, nếu làm trẫm không hài lòng thì trẫm sẽ nhớ đến một vài việc không vui, ví dụ như những việc sai mà Tần gia các người làm ra. Ngoan." Hắc vừa nói vừa vỗ vỗ mạt nàng, để Trương Hiến Năng nhanh chóng sửa soạn, xoay người rời đi.

Tần Phiên Phiên một lần nữa nằm xuống long sàng, nhớ tới sự uy hiếp của Hoàng thượng, người không khỏi run cầm cập.

Người ta thường nói: Không có cày nát đồng, chỉ có một chết trâu. Dù sao Tần Thái nữ cũng không tin những lời này, ví như nàng hiện tại là một đám ruộng cần mau chóng nghỉ ngơi để lấy lại sức.

Chỉ là với phân vị ti tiện của mình, nàng không có tư cách ngủ một mình trên long sàng, trước khi Hoàng thượng đi cũng không mở miệng cho nàng lưu lại. Vậy nên trừ khi nàng thật sự bị Hoàng thượng làm đến chết, nếu không vẫn phải bò tới trắc điện để ngủ.

"Ai da, Tần Thái nữ, quả đào sau lưng này thật là đẹp, hai trái cũng rất giống nhau. Nô tỳ nhìn đến hoa mắt, còn tưởng rằng sau lưng ngài thật sự có hai trái đào đó."

Tiểu cung nữ đỡ nàng đứng dậy, đúng là người hôm qua mách bảo cho nàng, tên là Liễu Âm.

Tần Phiên Phiên sửng sốt một chút, sau đó hỏi lại một cách khó tin: "Người nói trên lưng ta vẽ cái gì?"

"Hai quả đào lớn phiếm hồng, hẳn là đào trong vườn của Vương Mẫu nương nương, nhìn đã biết ăn rất ngon miệng." Liễu Âm vừa nói vừa nuốt nước miếng, hiển nhiên là thèm.

Tần Phiên Phiên có chút muốn mắng người, gương mặt thẹn đến nổi đỏ bừng. Hóa ra lúc Hoàng thượng căn sau lưng nàng có nói "tươi mới nhiều nước" không phải khen làn da của nàng đẹp, mà là đang khen quả đào.

Nàng hoàn toàn tự mình đa tình!

Cầu hoàng đế vô nhân tính, ăn nàng xong lại còn khen đào.

Nàng gắng gượng trở lại thiên diện, chỉ lưu lại Liễu Âm. Có một số chuyện không thể nói ra trước mặt nhiều người, ví dụ như sở thích của ngôi

cửu ngũ.

"Hoàng thượng thích ăn đào?"

Liễu Âm nhìn xung quanh, xác định không có ai nghe lén mới gật gật đầu: "Đã từng có một lần, Vân Nam dâng lên mấy quả tuyết đào. Một mình Hoàng thượng ăn liền ba quả, nói là tươi mới nhiều nước, ngọt thanh ngon miệng..."

Tần Phiên Phiên thuận miệng tiếp một câu: "...hàm răng chạm vào tưởng chừng làm trầy da?"

"Đúng vậy, lại còn mọng nước, thơm ngon ngọt miệng. Đây là nguyên văn lời Hoàng thượng nói, ngài cũng biết việc này, có vẻ là Hoàng thượng kể với ngài đúng không? Thái nữ, Hoàng thượng thật sủng ái ngài!" Liễu Âm cười cười chúc mừng nàng.

Tần Phiên Phiên không còn gì luyến tiếc, nằm dài trên giường. Đúng vậy, quả thực là sủng ái nàng, coi nàng như trái đào mà gặm!

Tối hôm qua Hoàng thượng kích động như vậy, nàng còn tưởng rằng trên lưng mình là hình vẽ mỹ nhân khó coi nào đó, có thể kích thích nam nhân, không nghĩ tới lại là trái đào.

Không đúng, là hai trái đào!

Cầu hoàng đế thật không phải người, đối với hai trái đào sinh ra thú tính!

Tần Phiên Phiên ngủ đến lúc trời tối, sau đó bị người khác lay tỉnh.

Trên mặt Liễu Âm tràn đầy sự sốt ruột lo lắng, gấp gáp nói: "Tần Thái nữ, Cao Thái hậu gọi ngài qua bên đó!"

"Không phải ta đã bảo các người đi truyền lời rồi hay sao, hôm nay ta không thể đứng dậy nổi?"

"Nô tỳ đã truyền lời, nhân tiện cũng trả lại thạch lựu. Lúc ấy Cao Tinh cô nương cũng ở đó, nàng ta nói vài câu khiến Cao Thái hậu tức giận rồi."

Liễu Âm vừa nói như vậy, Tần Phiên Phiên mới nhớ tới việc quả thạch lựu của mình bị lừa đi mất. Cầu hoàng đế nói sẽ cho nàng hoa quả khác quý giá hơn, hóa ra là hai trái đào sau lưng!

Tần Phiên Phiên biết nếu mình đến Duyên Thọ cung nói thẳng ra như vậy, khẳng định sẽ gặp xui xẻo, Cao Thái hậu sẽ không bỏ qua nàng. Cho nên nàng cần phải chuẩn bị trước một chút.

Tần diễn tinh[6] tưởng tượng một vài việc, sau đó có tính toán trong lòng.

[6] diễn tinh: người ưa diễn kịch và giỏi diễn kịch

"Tìm cho ta đồ vật có liên quan đến quả đào, trang sức cũng được, đều đem đến cho ta." Tần Phiên Phiên quyết định diễn một vở kịch cho những kẻ chưa hiểu việc đời xem một phen, để bọn họ biết cái gì gọi là năng lực của diễn tinh.

"Cô mẫu, lúc này ngài ngàn vạn lần không thể bị nàng ta lừa. Cái gì mà không thể xuống giường nổi, rõ ràng là lấy cớ! Lần trước nàng ta còn nói ngài là thượng tiên, nhìn thấy ngài thì mọi ưu phiền cũng biến mất. Tại sao bây giờ thân thể mệt mỏi lại không tới thăm ngài để mệt mỏi tiêu tan. Còn có quả thạch lựu này, Hoàng thượng đã cho người trả lại, nhất định là Hoàng thượng biết nàng ta lừa ngài đó. Chỉ là Hoàng thượng không nỡ nói

cho ngài, sợ ngài thương tâm. Chờ lát nữa nàng ta tới, ngài cần phải trừng phạt nàng ta!"

Tần Phiên Phiên còn chưa tiến vào đại điện đã nghe thấy Cao Tinh mách lẻo với Cao Thái hậu, thậm chí thấy bóng dáng của nàng, Cao Tinh cũng không hề thu liễm, ngược lại càng nói lớn, rõ ràng là muốn gây rắc rối cho nàng.

Sắc mặt Tần Phiên Phiên lạnh lùng, tiểu tiện nhân, lão nương không ra uy thì người coi ta là một con mèo bệnh sao.

Chờ coi đi!

"Nô thiếp gặp qua Thái hậu. Nô thiếp có tội, thỉnh Thái hậu ban cho nô thiếp ba thước lụa trắng, một ly rượu độc, cứ như vậy mà ra đi."

Tần Phiên Phiên thướt tha quỳ xuống mặt đất, làn váy xanh biếc lướt qua màu xanh lá của gạch giống như một dòng suối trong mát thuần khiết.

Tần-Phiên-Phiên-tự-nhận-là-diễn-tinh-đẹp-nhất, giờ phút này đang đưa tay áo lên lau mặt, vừa khóc nức nở vừa chuyển ba tông giọng khác nhau, tiếng khóc còn dễ nghe hơn so với hoa đán hài kịch nổi tiếng nhất kinh đô.

Một câu này của nàng làm tiếng quát mắng đã tới miệng của Cao Thái hậu phải thu hồi về.

Đây là lần đầu tiên có người lúc thỉnh tội nói thẳng muốn ba thước lụa trắng cùng một ly rượu độc, tâm ý muốn chết quả thực rất kiên định.

"Người biết sai rồi? Có phải đúng như lời Tinh Tinh không? Tất cả những lời người nói hôm qua đều là lừa ai gia?" Cao Thái hậu ho nhẹ một tiếng, lạnh giọng hỏi.

"Nô thiếp nói ngài là thượng tiên, lời này vô cùng chính xác. Trong mắt nô thiếp, ngài chính là thượng tiên, chỉ là thân phận còn cao quý hơn. Ngài là Tây Vương Mẫu quản các vị tiên nữ! Sở dĩ nô thiếp mới gặp ngài liền cảm thấy thân thiết, mới gặp liền thấy mọi việc tốt đẹp là do nô thiếp chính là Tuyết Đào tiên nữ mà ngài thương yêu nhất." Tần Phiên Phiên ngẩng đầu lên, nói một cách tha thiết chân thành, ánh mắt hoàn toàn sáng lấp lánh.

"Phụt..." Một phi tần đang uống trà, kiềm chế không tốt lập tức phun ra.

Tiểu tiện nhân này lại còn dám nói dối sao? Ngay cả Tây Vương Mẫu và Tuyết Đào tiên nữ đều nói ra, nàng ta sắp không xong rồi.

Tác giả có lời muốn nói:

Hoàng tang thích ăn đào, sau khi có Tần diễn tình, hẳn lại càng thích ăn.

Diễn tình: A, Hoàng thượng, nô thiếp không cần ăn đào, ăn ba cái thì miệng đều sưng lên.

Hoàng tang cắn một miếng thịt đào, rồi lại áp lên môi nàng, nhai nhai cắn cắn, liếm liếm khóe môi đến nỗi nước đào tràn ra.

Hoàng tang: Người lại nói dối, còn có thể nói chuyện thì miệng sao có thể sưng được, tiếp tục!

ĐỘC SỬNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Tuyệt Đào Tiên Tử

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: An Thực phi

"Minh Phi."

Phun trà chính là chính nhị phẩm phi, phong hào là Minh, khá được Hoàng thượng thích.

Minh Phi này là từ vương phủ theo tới, tất nhiên hiểu biết Cao Thái hậu. Thấy Cao Thái hậu tức giận nhìn mình, nàng ta lập tức tìm khăn chấm chấm miệng, cười duyên nói: "Lời nói của Tần Thái nữ thật thú vị, thần thiếp vẫn là lần đầu tiên nghe thấy, so với tiên sinh thuyết thư còn cao minh hơn rất nhiều. Mẫu hậu ngài cũng cẩn thận nghe một chút, chờ lát nữa thần thiếp còn muốn ban thưởng cho nàng ấy đây." Nàng chường mắt Cao Tĩnh, cũng không thấy Tần Phiên Phiên lọt mắt.

Trái lại bởi vì Tần Phiên Phiên đã là Thái nữ, buổi tối hôm qua xác thật còn được Hoàng thượng thu dùng, uy hiếp lớn hơn so với Cao Tĩnh.

Một phen lời nói này của Minh Phi nghe như nói chuyện thay Tần Phiên Phiên, trên thực tế là chèn ép nàng không lên được mặt bàn.

So sánh nàng biên soạn chuyện xưa giống tiên sinh thuyết thư, rõ ràng chính là cười nhạo lời nàng nói đều là lời nói dối.

Trên mặt Tần Phiên Phiên lại lần nữa lộ ra tươi cười hiền lành, nhìn so với ai khác đều thân thiết hơn, dịu dàng nói: "Vị tỷ tỷ này nô thiếp cũng gặp qua, đúng là Minh Châu tiên tử bên người Vương Mẫu nương nương. Hôm qua nô thiếp nhất gan không dám nhìn loạn, hôm nay nhìn lên, Minh Phi nương nương quả nhiên là tiên nữ đích thực, tiên khí mười phần. Nô thiếp nói đều là nói thật, không lừa ngài."

Minh Phi một bụng táo bạo muốn nói, nhưng đều nhịn xuống.

Bởi vì nữ nhân ngọc Cao Thái hậu kia cười đến đầy mặt đều là nếp nhăn, thật đúng là cho rằng mình chính là Tây Vương mẫu thống lĩnh hậu cung.

Phi, lão bà không biết xấu hổ!

"Đứa nhỏ này thật biết nói lời dễ nghe." Cao Thái hậu cười tủm tỉm, đôi mắt đều cười đến không thấy đâu.

"Cô mẫu, sao ngài lại bị nàng ta dỗ rồi, nàng ta chính là kẻ chuyên nói dối, giống nhị tỷ của nàng ta không biết xấu hổ phản bội Hoàng thượng!" Cao Tinh tức giận đến dậm chân.

Sắc mặt nàng ta đều tím lại, ngày thường thời điểm nàng ta lừa gạt Cao Thái hậu như vậy, trong lòng chỉ có dào dạt đắc ý.

Nhưng hiện giờ chỉ nghe lời Tần Phiên Phiên nói, bấp cái già đã sớm bị heo tinh khác phá nát rồi[1], còn con mẹ nó không quay đầu được, nàng ta thật sự bị tức giận đến ngũ Phật thăng thiên.

[1] Ngôn ngữ mạng Trung Quốc, ý chỉ một sự vật vốn tốt đẹp bị kẻ khác phá hư.

"Thái Hậu nương nương, kỳ thật hôm qua nô thiếp đích thực có chỗ lừa ngài. Vị cô nương Cao gia này thật sự là nha hoàn bên người Tây

Vương mẫu, nàng ấy không giống với những tiên nữ chúng ta. Ngài nhìn một cái, hiện giờ nàng ấy đi theo chư vị tỷ muội ở đây, thân phận cũng không giống nhau. Hôm qua nô thiếp nghe nàng ấy nói là cô nương Cao gia, liền e sợ va chạm Cao gia cho nên mới không dám nói lời nói thật."

Nàng nói xong, ảm đạm đáng thương mà cúi đầu, tựa như là vì chính mình nhút nhát mà cảm thấy cảm thấy thẹn.

Thậm chí bả vai cũng run rẩy, hiển nhiên là cảm xúc kích động muốn khóc.

Trong lòng Tần Phiên Phiên thở dài, mẹ, nhịn cười thật khổ sở a, nàng thật sự cười đến đau bụng.

Cộng thêm tối hôm qua cầu Hoàng đế như cối đá giã hạt mè, giã đến cả người nàng đều mỏi nhừ, hiện giờ dùng một chút lực để cười đã cảm thấy cả người đau nhức, chính mình đều thành vụn hạt mè, còn phải tới diễn kịch.

Cầu Hoàng đế, vô nhân tính, làm xong nàng, còn lừa bịp nương.

"Người, Tần Thái nữ người khinh người quá đáng, cô mẫu, nàng lại mắng chất nữ là nha hoàn! Chất nữ là nữ nhi Cao gia, xuất thân từ cùng một thế gia với ngài, nàng mắng ta chính là mắng ngài!"

Cao Tĩnh tức giận đến quả thực muốn ngắt, tiểu tiện nhân này còn dám nhắc lại chuyện cũ, lại còn nói rõ ràng nàng thật sự là nha hoàn.

Tìm chết!

"Không có, nô thiếp không dám. Tiên nữ sao có thể mắng Tây Vương mẫu, ở trong mắt nô thiếp ngài tồn tại giống như ánh sáng mặt trời. Sáng ngời, thanh khiết, nhìn một cái cũng sợ sẽ mang đến ảnh hưởng không tốt cho ngài. Nô thiếp không xứng nhìn ngài, chỉ là nô thiếp nghĩ Vương Mẫu

nường nường không ngại, rớt cuộc ngài có một nha hoàn như vậy tồn tại, tiên nữ như nô thiếp hẳn là không tạo thành thương tổn với ngài."

Tần Phiên Phiên ngẩng đầu lên, lại lần nữa thổ lộ chân tình, một hàng nước mắt trong suốt từ trên má chảy xuống.

Con mẹ nó, tiểu tiện nhân này tự nói rồi tự khóc!

"Tần Phiên Phiên! Hôm nay ta nhất định phải xé rách cái miệng thối này của ngươi! Xem ngươi còn dối gạt người thế nào!"

Rớt cuộc Cao Tinh nhịn không được, hai mắt đỏ đậm, phóng vọt đi, tư thế vung tay áo lên thế kia rõ ràng là muốn xé nàng thành mảnh nhỏ.

Các phi tần ngồi ở chung quanh xem kịch vui, tất cả đều ngồi nghiêm chỉnh, ngẩng đầu ưỡn ngực mà xem kịch vui.

Xé xé xé, không chỉ muốn xé rách miệng nàng, còn muốn xé hư mặt nàng, tiểu tiện nhân này eo liều mông vênh, đứng ở nơi đó cũng mang theo một hơi thở phong tao, khẳng định hôm qua đã hút khô Hoàng thượng rồi!

Tần Phiên Phiên đã sớm đề phòng chiêu thức ấy của nàng ta, vừa thấy Cao Tinh xông tới giống như bà điên, lập tức phi đến hướng các phi tần.

Còn chọn phân vị cao.

Tần Phiên Phiên không chỉ không sợ hãi, thậm chí nàng còn dâng lên cảm giác hưng phấn kì lạ, cảm thấy vô cùng chờ mong đối với Cao Tinh đang lao đến kia.

Tới xé, xé nhanh lên, tốt nhất nàng ta đuổi đến quơ loạn cái mặt tiểu bích trì[2] của Minh Phi luôn đi!

[2] mặt bích trì: mặt hồ xanh, đồng âm với từ bitch, ngôn ngữ mạng dùng để chửi người

"Thái hậu nương nương, cứu cứu nô thiếp, nô thiếp nói thật, nàng ấy liền thẹn quá hóa giận!"

Tần Phiên Phiên trốn đến phía sau Minh Phi liền bắt đầu gân cổ lên gào, đương nhiên lúc này nàng vẫn như cũ không quên dùng khả năng diễn xuất có thể so với hoa đán của nàng, vừa nói vài câu.

"Người tránh ra! Các người qua bên kia đánh!" Cả người Minh Phi hồng mắt.

Toàn bộ Duyên Thọ cung đều hỗn loạn, bởi vì Tần Phiên Phiên không ngừng khiêu khích, chiến sự thăng cấp, sức chiến đấu của Cao Tĩnh càng tăng lên, Minh Phi rất nhiều lần hét chói tai ra tiếng, nàng ta cảm giác có người véo nàng, hung hăng mà véo.

"Còn ra thể thống gì! Đều dừng tay cho ai gia, còn dám động thủ, tất cả rút đi!"

Sắc mặt Cao Thái hậu đột biến, lạnh giọng hô một câu.

Lập tức rất nhiều người dừng tay, Cao Thái hậu nói ra loại lời nói tàn nhẫn này, bà ta tuyệt đối nói được thì làm được, không ai muốn chấp nhận với một nữ nhân làm ra vẻ, bởi vì các nàng phát điên tới đánh chính bản thân mình, huống chi là người khác.

Tần Phiên Phiên lập tức lui về phía sau vài bước, nước mắt lưng tròng, búi tóc cũng không biết từ khi nào trở nên tán loạn, nhìn thật đáng thương.

Đương nhiên còn có Minh phi càng đáng thương hơn nàng, lúc trước không biết nàng ta bị ai đẩy sau lưng, trực tiếp nhào vào lòng Cao Tĩnh, hai người này cũng có ân oán cũ.

Cao Tĩnh đã tức giận đến phát điên, cũng không rảnh lo cái khác, chỉ nghĩ phát tiết lửa giận trong lòng, đánh đến Minh Phi kêu thảm thiết.

Khuôn mặt nhỏ trắng nõn đã bị đánh chảy máu.

"Mẫu hậu, mẫu hậu..." Minh Phi vừa mất mặt lại ủy khuất, trực tiếp bụm mặt khóc.

Tần Phiên Phiên bữu môi, tức khắc cảm thấy Minh Phi một chút lễ phép cũng đều không hiểu, không hiểu thứ tự trước sau.

Rõ ràng nàng bắt đầu diễn kịch trước, trận này thương vong chính là nàng, một vở diễn cũng chưa diễn xong, Minh Phi đã đoạt tầm mắt của mọi người rồi, thật là quá không đạo đức.

"Cô mẫu, chất nữ không cố ý, chất nữ chỉ là muốn tóm lấy Tần Thái nữ. Ngài nhất định phải trị tội nàng ta, nói dối hết bài này đến bài khác ——"

Cao Tinh còn chưa nói xong, đã bị Cao Thái hậu cao giọng quát bảo ngưng lại: "Người đủ rồi, nhìn một cái hình dáng mới vừa rồi của người như bà điên, đến làm nha hoàn trước mặt ai gia cũng chê người chân tay vụng về."

Cao Thái hậu kiêu căng ngạo mạn như vậy mà nói một câu, Cao Tinh lập tức ngậm miệng lại, đáy lòng càng căm hận.

Cao Thái hậu đã nói ra lời nói này, khẳng định vẫn thiên vị Tần Phiên Phiên.

"Mẫu hậu, trò khôi hài ngày hôm nay, nếu là ngày thường cũng thôi đi. Nhưng hiện giờ kéo cả thần thiếp cũng liên lụy vào, thần thiếp sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy. Mẫu hậu là Vương Mẫu nương nương, lời này thần thiếp tán đồng, nhưng Tần Thái nữ cũng thật biết dát vàng lên mặt mình. Trong điện này nhiều tỷ muội như vậy, dù phân vị cao, cũng không ai dám tự nhận là tiên tử mẫu hậu thương yêu nhất. Tần Thái nữ, người lấy chứng

cứ ra đây, đừng làm cho tất cả mọi người đều chỉ nghe người dẻo miệng nói lời vô căn cứ!"

Hiển nhiên Minh Phi cũng vô cùng tức giận, mới vừa có phi tần không sợ lớn chuyện ghé sát vào Minh Phi thì thăm thì thăm, vừa nói chuyện còn liên tiếp nhìn về phía Tần Phiên Phiên.

Khăng định là nói chuyện Tần Phiên Phiên trộm đẩy Minh Phi cho nàng ta, người này trong nhà khăng định là làm mật thám.

Tần Phiên Phiên đã phát huy trí nhớ siêu phàm của nàng, ở trong não nàng ghi nhớ lại, về sau mật thám này xui xẻo rồi!

Minh Phi cường thế như vậy mà muốn chứng cứ, thật đúng là đưa tới không ít người đồng tình.

Phải biết rằng Tần Phiên Phiên diễn xướng, diễn hay như thế nào nhưng chung quy là giả, lừa hài tử ba bốn tuổi còn có thể, lừa Cao Thái hậu ba bốn mươi tuổi...cũng được nhưng lừa những người các nàng, đó là trăm triệu lần không có khả năng!

"Mẫu hậu, thần thiếp cũng muốn nghe xem Tần Thái nữ có thể lấy ra chứng cứ gì, nếu không nàng ta mở miệng nói cái gì liền tin cái đó thì trong cung còn có quy củ gì nữa. Chẳng lẽ nàng ta nói nàng ta làm Quý phi, thần thiếp liền nhường vị trí cho nàng ta?"

Lại có người mở miệng, cũng là phân vị cao chính nhị phẩm phi.

Quả nhiên Cầu Hoàng để xem trọng nữ nhân khôn ngoan, đều là nhanh mồm dẻo miệng.

Cao Thái hậu bị ồn ào đến đau đầu, nhìn về phía Tần Phiên Phiên, còn chưa há mồm, Tần Phiên Phiên đã chủ động đi ra nửa bước, lại lần nữa cung kính mà cúi người hành lễ.

"Mới vừa rồi bị Cao Tinh hù dọa, nô thiếp còn chưa kịp nói. Nô thiếp thật sự có chứng cứ, còn may mà Hoàng thượng..."

Tần Phiên Phiên lại lần nữa biến thành một bộ dáng yếu kiêu yếu đuối, lúc nàng nhìn về phía Cao Thái hậu, ánh mắt chân thành lấp lánh như hai ngôi sao.

"Hả? Hoàng thượng cũng cho rằng ai gia là Tây Vương mẫu?" Về mặt của Cao Thái hậu hưng phấn, đến ghế phượng cũng ngồi không yên.

Lúc này đừng nói những phi tần khác, ngay cả diễn viên họ Tần nàng cũng ngây ngẩn cả người.

Đối với Cao Thái hậu mặt dày vô sỉ, nàng, cam bái hạ phong, vị trí đứng đầu nàng từ bỏ!

"Chứng cứ có hai cái, một cái là vòng tay hạt đào trên tay nô thiếp, được thần long khai quang[3]."

[3] khai quang: khai quang cho đồ vật phong thủy (vòng tay, tượng...) là thủ tục để linh vật nhận chủ nhân, phù trợ cho người đó.

Tần Phiên Phiên nghiêm trang nói hươu nói vượn, vừa nói còn vừa nâng tay lên, quả nhiên có một chuỗi hạt đeo tay, là dùng một sợi dây màu lam kết thành, xuyên qua lỗ ở giữa hạt đào.

"Phi, chuyện tiên nữ này của ngươi còn chưa giải thích rõ ràng đâu, lúc này lại nhắc đến thần long, sao ngươi không nói tới Na Tra Tam Thái tử luôn đi!" Cao Tinh lập tức phỉ nhổ.

Về mặt Tần Phiên Phiên nghiêm túc nói: "Na Tra Tam Thái tử không thể tới, hần không thích mặc quần áo, ta hoảng sợ."

Ngực Cao Tinh lại nghẹn một búng máu, đời trước Tần tiểu tiện nhân này tuyệt đối là kẻ thù của nàng ta, loại kẻ thù không chết không ngừng!

"Chứng cứ thứ hai ở trên người nô thiếp, đúng là Hoàng thượng thích, buổi tối hôm qua ——" nàng nói tới đây, tựa như là nhớ tới những chuyện mắc cỡ trên long sàng, cả mặt đỏ bừng, lập tức nâng đôi tay lên che mặt.

Những phi tần có mặt tại đây toàn bộ vẻ mặt lạnh nhạt, thật con mẹ nó không biết xấu hổ!

Nàng ho nhẹ một tiếng, lại nói: "Chứng cứ kia ở chỗ không thể để người nhìn, khụ. Cho nên Thái hậu ngài nếu muốn xem, có thể tìm ma ma tin tưởng được, mang nô thiếp vào nội điện xem."

Tần Phiên Phiên nói, lại đỏ mặt, e thẹn mà cúi đầu, cả người quanh thân đều tản ra một hơi thở của hồ ly!

"Người mang theo Tần Thái nữ đi nhìn một cái." Cao Thái hậu tùy tay chỉ một ma ma bên người, thật sự dẫn Tần Phiên Phiên đi rồi.

Vẻ mặt Cao Tinh là biểu tình kinh hoàng, nàng ta thấy Tần Phiên Phiên tự tin như vậy liền biết nhất định tiểu tiện nhân này có chuẩn bị mà đến, không khỏi kêu lên: "Cô mẫu, người lại đi tin chuyện ma quỷ của nàng ta!"

Cao Thái hậu lạnh lùng mà liếc nàng ta một cái, mười phần tự luyện mà vén mấy sợi tóc lò xo ra sau tai, bà cảm thấy chính mình là bông hoa đẹp nhất hậu cung, nếu tiên đế còn trên đời, bà còn có thể lại sủng quan lục cung hai mươi năm nữa.

Ở chỗ có mặt lão nương, nhóm nha đầu thú miệng còn hôi sữa các người trước sau đều là tiện tì!

"Nàng ta nói cũng không sai, mới vừa rồi người bày trò hề, đích xác rất giống cung nữ hầu hạ ai gia. Nhưng tính tình người không tốt như vậy, ai gia khẳng định sẽ không trọng dụng người!" Cao Thái hậu khẽ hừ một tiếng.

Cao Tinh trợn trắng mắt, đến nỗi ngất xỉu, may mắn tiểu cung nữ bên cạnh đỡ lấy, bằng không nàng ta thật sự muốn chết!

Ma ma thực mau liền ra tới, ghé vào bên tai Cao Thái hậu thấp giọng nói vài câu, vẻ mặt Cao Thái hậu hưng phấn, sau đó bỏ lại toàn bộ phi tần trong điện, chính mình nhấc làn váy lộc cộc mà chạy vào nội điện nhìn.

Được Tần Phiên Phiên chứng thực là Tây Vương mẫu Cao thái hậu, đến tư thế chạy bộ đều không thích hợp, một dáng vẻ kệch cỡm, thiếu chút nữa khiến Cao Tinh đã tỉnh táo lại hôn mê.

Đều đã bao nhiêu tuổi rồi, còn giả vờ yếu điệu thiếu nữ!

Sau một lát, Cao Thái hậu cuối cùng đi ra, bà là tay cầm tay Tần Phiên Phiên đi ra, vừa đi còn vừa ôn hòa nói chuyện với nàng, bộ dáng thân thiết đến con gái ruột cũng bỏ qua một bên.

"Ai gia vừa mới nhìn qua, Tần Thái nữ đúng là Tuyết Đào tiên tử, ai gia cũng đúng là Tây Vương mẫu! Các người cũng đừng lo lắng, nếu cảm thấy nàng nói dối, cùng lắm thì ai gia không cần những tiên nữ các người nữa, dù sao đã có Tuyết Đào tiên tử. Nếu hoài nghi nàng ấy thì nhân lúc còn sớm nói ra, trong cung này thật ra có chút chen chúc, giao vị trí ấy ra để lại cho người bị tổn thương là tiên tử, cũng là chuyện tốt!"

Thái Hậu một lần nữa ngồi trở lại ghế phượng, vẻ mặt nghiêm túc.

Toàn trường yên tĩnh.

Diễn tình thắng lợi!

Tác giả có lời muốn nói:

Diễn tinh: Ta thật sự thành tiên tử ha ha ha ha!

Hoàng tang: Ngoan, Tuyết Đào tiên tử, mau cho trẫm ăn đào.

Môi đỏ của diễn tinh càng sưng lên! (nối tiếp màn kịch chương trước
┐ (???"?) ┐

ĐỘC SỬNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Ngọc Hoàng Đại Đế

Edit: Chang Phi

Beta: Vy Chiêu dung

Cao Tinh bị lời nói này của Thái hậu làm cho ghen đến mức trợn trắng mắt lên, còn thật sự coi mình là Tây Vương Mẫu chắc, có bản lĩnh thì người phi thăng một cái xem nào.

Nhưng mà bởi vì bị mấy câu uy hiếp kia của Cao Thái hậu, cho nên các phi tần cũng không dám nói chuyện, ai dám nghi ngờ người đầy liền nhường chỗ.

Một đám khổ đại cừu thâm [1] mà nhìn Tần Phiên Phiên, hận không thể kéo tiểu tiện nhân này từ bên cạnh Thái hậu xuống dưới, ở tại chỗ dùng sức mà tát.

[1] 苦大仇深: mang thù sâu đậm, tựa như câu thâm thù đại hận ý.

"Cô mẫu, ngài không ngại nói cho chúng ta nghe một chút, nhiều người tham tường [2] cho ngài một chút, miễn cho ngài bị nàng ——"

[2] 参详: xem xét cân nhắc rõ ràng

Cao Tinh lập tức nói tiếp, nhưng mà nhớ tới lời nói trước của Cao Thái hậu, lại nuốt chữ "lừa" xuống, trừng lớn đôi mắt, hiển nhiên không có ý buông tha cho Tần Phiên Phiên.

Cao Thái hậu còn chưa kịp nói, Tần Phiên Phiên đã đi tới nắm lấy tay Cao Thái hậu, làm nũng: "Vương Mẫu nương nương, ngài nghe xem nàng ấy vẫn không chịu tin đâu. Tuy tối hôm qua nô thiếp làm lụng quá mức vất vả, Hoàng thượng làm eo của nô thiếp thiếu chút nữa thì gãy mất, nhưng mà nô thiếp thật sự là Tuyết Đào Tiên tử mà. Huống hồ vừa thấy Thái hậu nương nương ngài là thấy ngay ngài Tây Vương Mẫu, nếu nàng ấy không tin liền không nói cho nàng ấy nữa!"

Thanh âm làm nũng của Tần Phiên Phiên, quả thực làm người nổi lên một tầng da gà.

Trên thực tế, sau khi nói xong lời này, chính nàng cũng đều run lập cập, hoàn toàn là bị chính mình nổ đến phát sợ, nhưng mà nàng kiên quyết không buông tay.

Tần Phiên Phiên tin tưởng, so với thứ mình phải chịu đựng, những người khác càng phải chịu thương tổn gấp trăm lần mình.

"Đúng vậy, người không tin, ai gia sẽ không nói nữa. Người cần phải nghỉ ngơi thật tốt, Hoàng thượng đúng là hấp tấp quá....."

Cao Thái hậu vỗ vỗ tay Tần Phiên Phiên, lại làm trò trước mặt mọi người mặt nhắc tới Hoàng thượng, Tần Phiên Phiên bị gãi đúng chỗ ngứa mà cúi đầu, xấu hổ đến mặt đỏ bừng, thỉnh thoảng còn e lệ ngượng ngùng gật gật đầu.

Làm lửa giận của một đám người ở phía dưới lại tăng thêm vài phần, tiện nhân này cũng thật biết giả bộ, cứ như chưa được Hoàng thượng sủng hạnh qua vậy.

Minh Phi giận nhướng mày lên, nàng rất muốn phát hỏa, nhưng lại phải cố gắng nhịn xuống, nếu chỉ có một mình Tần Phiên Phiên diễn, nàng cũng sẽ phát hỏa.

"Mẫu hậu đúng là Vương Mẫu nương nương, thần thiếp chưa bao giờ hoài nghi. Chẳng qua hiện giờ các tỷ tỷ muội muội trong cung cũng nhiều, cũng không biết ai với ai cả. Các tiên tử ở đây đều là hài tử của ngài, không thể để được cái này mất cái khác, vậy ngài nói cho thần thiếp biết, vị Tần Thái nữ này sao lại trở thành Tuyết Đào Tiên tử? Có bằng chứng gì sao ạ?"

Trên mặt Minh Phi tràn ra vài phần tươi cười chân thành, hiển nhiên nàng cũng thường xuyên nịnh Cao Thái hậu, bản lĩnh trợn mắt nói dối này đúng là hạ bút thành văn [3]

[3] Làm việc gì đó một cách quen thuộc, không tốn công sức.

Tần Phiên Phiên nhướn mày, tiếp tục ở trong đầu ghi thêm một bút.

Minh Phi, đồ không biết xấu hổ.

Quả nhiên Cao Thái hậu bị Minh Phi dẫn đến vui vẻ, chỉ chỉ Tần Phiên Phiên, cao hứng nói: "Sau lưng nàng có hai hình trái đào, vừa hồng vừa lớn, nhìn liền biết là ăn ngon, là bàn đào của Tây Vương Mẫu."

"Thái hậu." Tần Phiên Phiên kéo kéo ống tay áo bà, ý không cho Thái hậu nói nữa.

"Nói nhiều như vậy là được rồi, ai gia cũng không phải là hài tử ba tuổi, tất nhiên không có khả năng bị lừa gạt cho qua. Các người tin cũng được, không tin cũng thế, tóm lại Tần Thái nữ là người tốt, về sau các người cũng không thể khi dễ nàng nữa, ai gia đều nhìn đấy."

Cao Thái hậu vừa nói ra, liền có không ít người khước miệng giật giật.

Cao Thái hậu vậy mà lại cho rằng bà sẽ không bị lừa gạt, vậy vì sao bà lại che chở Tần Phiên Phiên như thế, lại còn không hỏi nguyên do nữa.

"Ai da." Lúc Tần Phiên Phiên đứng dịch sang bên cạnh, bước chân lão đảo một chút, duỗi tay đỡ eo, biểu tình trên mặt thoát nhìn cực kỳ thống khổ.

Cao Thái hậu lập tức liền hiểu rõ, ôn nhu nói: "Hài tử ngoan, người cũng mệt mỏi rồi, mau đi nghỉ ngơi đi. Ai gia vốn không muốn để người tới thỉnh an, lần đầu thị tẩm thân mình cũng không chịu nổi đâu, để Ngự Thiện phòng nấu cho người chén trứng gà đường ăn đi."

Cao Thái hậu đúng là ôn nhu nha, nhắc nhở tha thiết từng tiếng, đúng là làm không ít người đều đỏ hốc mắt lên.

Các nàng những phi tần này đều quay chung quanh Cao Thái hậu lâu nay, mỗi ngày nịnh bà xoay xung quanh bà, kết quả còn không bằng tiểu tiện nhân mới gặp qua có hai lần.

Chỉ có thể nói Tần Thái nữ khen đúng chỗ ngứa của Thái hậu.

Sau khi ra khỏi Duyên Thọ cung, Tần Phiên Phiên thở phào nhẹ nhõm một hơi, nàng chậm rì rì đi trở về, nghĩ xem còn bao nhiêu thời gian để ngủ bù.

Chẳng qua nàng còn chưa đi đến thiên điện Long Càn cung, đã thấy một tiểu thái giám chờ ở chỗ xa xa.

"Tần Thái nữ, Hoàng thượng mời ngài đi qua đây."

Trong lòng Tần Phiên Phiên "lộp bộp" một chút, không nghĩ tới Cầu Hoàng để trở về nhanh như vậy, cũng không biết chuyện lúc trước phát sinh ở Duyên Thọ cung, có truyền đến tai hãn hay không.

Nàng ôm loại tâm tình thấp thỏm này, tiến vào chủ điện, lập tức cung kính mà hành lễ với Hoàng thượng.

"Nô thiếp gặp qua Hoàng thượng."

Thanh âm thuận theo của nàng vang vọng trong đại điện, lại chậm chạp không nghe thấy Hoàng thượng kêu nàng đứng dậy.

Ngôi cửu ngũ không cho đứng, nàng cũng chỉ có thể duy trì động tác khom lưng cúi người, này so với quỳ trên mặt đất còn muốn mệt hơn, không quá một lát, hai chân nàng liền bắt đầu run lên, eo cũng mỏi đến không chịu được.

Di chứng tối hôm qua cối đá xay hạt mè đều hiện lên, khối thân thể yếu đuối mong manh này, là lần đầu gặp một trận va chạm thiên chuy bách luyện như vậy, nên còn chưa thích ứng được.

Sắc mặt Tần Phiên Phiên tái nhợt, cái trán cũng chảy ra mồ hôi lạnh, hiển nhiên là không chống đỡ được nữa.

Nàng liền đơn giản trực tiếp quỳ rạp xuống đất, hành đại lễ với Hoàng thượng.

Lúc nghe được tiếng "thành thịch" vang lên, cổ tay Tiêu Nghiêu cũng run lên một chút, hẩn lập tức ngẩng đầu liếc mắt nhìn Tần Phiên Phiên một cái, cũng may Tần Thái nữ này không phải là té xỉu.

Chờ lúc hẩn cúi đầu xem tấu chương, mới phát hiện ở trên đó lại rơi xuống một giọt mực, mày kiếm lập tức nhú lại.

"Nô thiếp có tội."

Hoàng Thượng đặt bút son ở trong tay lên trên bàn, không chút để ý nói: "Người có tội gì chứ?"

"Nô thiếp nói Thái hậu nương nương là Tây Vương Mẫu, xưng hô mình là Tuyết Đào Tiên tử." Tần Phiên Phiên rất thông minh mà nhận tội,

nàng cũng không cho rằng Hoàng thượng không biết được việc này.

Trong cung này không có gì có thể giấu được Hoàng thượng.

"Còn gì nữa không?"

Tần Phiên Phiên dừng một chút, chém đinh chặt sắt nói: "Không có."

Nam nhân ngồi ở trên Long ỷ cười lạnh một tiếng, trầm giọng nói: "Này liền không có? Người tránh ở nội điện, khóc với Mẫu hậu như thế nào, còn không nói một chút? Trẫm còn muốn nghe xem, trẫm làm thế nào lại lên làm Ngọc Hoàng Đại đế đây."

Tần Phiên Phiên nghe được hắc nói lời này, lúc nuốt nước miếng thiếu chút nữa thì làm chính mình nghẹn đến trợn trắng mắt.

Tin tức của Cửu Hoàng để lại nhanh nhạy như vậy? Ngay cả lời nàng nói riêng với Thái hậu cũng biết! Thái hậu rõ ràng đã đáp ứng nàng, đây là bí mật nhỏ giữa hai người các nàng rồi mà!

"Ở trước mặt Mẫu hậu lưỡi xán hoa sen [4], sao tới chỗ trẫm liền trở thành người câm rồi? Nói, thiếu một chữ trẫm gọi người rút đầu lưỡi người!"

[4] Lưỡi xán hoa sen: hình dung người giỏi ăn nói, mồm mép lanh lợi, mỹ diệu như hoa sen.

Hoàng thượng khép tấu chương lại, tư thế kia chính là phải sửa trị nàng một trận thật tốt mà.

"Nô, nô thiếp nói ngài là Ngọc Hoàng đại đế, hậu cung này ——"

Nàng vừa nói được câu mở đầu, Hoàng thượng trên long ỷ liền năm ổng đứng bút trên bàn lên ném xuống dưới.

"Lời trẫm nói người đều bỏ ngoài tai có phải hay không? Người nói với Thái hậu như thế nào, liền nói với trẫm như thế."

Trong ống đựng bút còn có hai cây bút, toàn bộ đều bay ra ngoài, ngòi bút còn có chút mực nước, vẩy ra cả nền gạch.

Tần Phiên Phiên không rảnh lo cái khác, lập tức làm cho mình tiến vào bên trong cảm xúc, lấy một cái khăn găm ở ống tay áo ra để chuẩn bị khóc một trận.

"Thái hậu nương nương, nô thiếp cuối cùng cũng được nhìn thấy ngài rồi. Tây Vương Mẫu chính là sự tồn tại giống như mẫu thân thân sinh của các tiên nữ vậy, tận đến lúc nô thiếp thấy ngài, mới giống như tìm được người thân thiết nhất. Hậu cung này chính là Bàn Đào viên của ngài, Hoàng thượng là Ngọc Hoàng đại đế, phi tần chính là một đám tiên nữ, mỗi buổi tối Hoàng thượng nhìn trúng ai, liền lâm hạnh người đấy. Nô, nô, nô thiếp ——"

Cho dù Tần Phiên Phiên là diễn tinh, thì lúc này đối mặt với Hoàng thượng, cũng ngại ngùng khi phải vừa khóc vừa nói.

Bởi vì thật sự quá không biết xấu hổ mà, nàng có thể ở trước mặt Thái hậu khen chính mình, nhưng đối với ngôi cửu ngũ, nàng không khen được, sợ bị chém đầu.

Tiêu Nghiêu không nói chuyện, chỉ nhìn chăm chăm nàng, ánh mắt lạnh băng đã nói ra tất cả.

Tần Phiên Phiên run rẩy, cắn răng tiếp tục nói: "Ngọc Hoàng đại đế thương yêu Tuyết Đào Tiên tử nhất, bởi vậy nên Hoàng thượng mới sai người vẽ hai trái tuyết đào ở sau lưng nô thiếp."

Lúc Tần Phiên Phiên lừa gạt Cao Thái hậu, còn đúng lý hợp tình mà nghĩ: Cầu Hoàng đế có thể sinh ra thú tính với hai trái đào sau lưng nàng,

tự nhiên nàng cũng có thể lợi dụng hai trái đào này để trở thành Tuyết Đào Tiên tử, ai sợ ai chứ.

Bây giờ thật sự làm trò ở trước mặt Cửu Hoàng đế, nàng hồi hận đến xanh cả ruột.

Bởi vì nàng sợ hấn nha!

"Ồ." Tiêu Nghiêu bị trận nói hươu nói vượn này của nàng làm cho tức quá hoá cười, chỉ vào nàng nói: "Trẫm cho người vẽ cho người hai trái đào, vừa quay đầu người liền nói chính mình là Tuyết Đào tiên tử, bản lĩnh trợn mắt nói dối của Tần Thái nữ, trẫm cuối cùng cũng được kiến thức rồi. Người có hai thứ để chứng minh thân phận, còn một thứ nữa là cái gì, lấy ra đây cho trẫm nhìn một cái."

Tần Phiên Phiên nghe thấy hấn nhắc tới còn một thứ khác, cả người liền run rẩy hơn nữa, nuốt nuốt nước miếng miễn cưỡng bản thân trấn định lại, mới vươn tay để lộ ra vòng tay hạt đào trên cổ tay.

"Món đồ chơi này lấy từ đâu ra?" Tiêu Nghiêu không chút để ý hỏi.

"Ngài gặt."

Cả điện yên tĩnh.

Tiêu Nghiêu cảm thấy mình nghe không rõ, lại hỏi một lần nữa: "Cái gì?"

"Đây là hột đào lúc trước ngài ăn tuyết đào còn thừa lại."

Cả điện yên tĩnh giống như chết.

Gân xanh trên trán Tiêu Nghiêu nổi lên: "Cái thứ này ai đưa cho người? Hột đào trẫm ăn còn thừa lại còn có người lấy?"

Hắn thật sự nổi trận lôi đình, trong lòng lại ầm ầm có một loại cảm giác xấu hổ.

"Cây đào tất cả đều là bảo, gỗ đào có thể làm thành kiếm gỗ đào trừ tà, hột đào chế thành vòng tay cũng có công hiệu như vậy, cộng thêm đây là ngài gặm xong, có chân long thiên tử che chở, nhất định sẽ có hiệu quả thần kỳ. Bởi vậy hột đào được lấy tới xâu thành vòng tay, chính là ngàn vàng khó cầu, tất cả các cung nhân trong điện của ngài cũng đều có thân thể khoẻ mạnh, nô thiếp cũng được ngài che chở, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!"

Tần Phiên Phiên vòng một vòng lớn, cuối cùng là vòng tới trên người Hoàng thượng, còn lấy cách thức vạn năng đó là vẽ rồng điểm mắt [5].

[5] Hành động đúng hướng, nắm bắt được trọng tâm của sự vật, sự việc.

Ngàn xuyên vạn xuyên, mộng ngựa không thể mặc [6] nàng cảm thấy mình phải bảo vệ cái mạng nhỏ này.

[6]: xuyên tạc thế nào cũng được, nhưng không thể không vượt mộng ngựa.

Biểu tình của Hoàng thượng thay đổi mấy lần, cuối cùng hơi trầm tĩnh lại, cũng không có ai dám nhìn thẳng vào đôi mắt đen kịt kia.

"Người của Long Càn cung đi theo trăm mấy năm, thân thể bọn họ khoẻ mạnh là do trăm phù hộ còn nói được. Nhưng Tần Thái nữ người chẳng qua mới vào cung được hai ngày, trăm lại che chở người như thế nào?" Hắn lạnh giọng dò hỏi.

Tần Phiên Phiên lập tức thẳng eo, ngẩng đầu lên, giọng nói kiên định: "Hoàng thượng che chở cho nô thiếp càng nhiều hơn, là bởi vì tối hôm qua. Ngài ——"

Nàng vừa nói liền đỏ mặt, đôi mắt sáng nước nhộn nhạo, dường như muốn rót nước mắt ra.

Thấy dáng vẻ này của nàng, trong lòng Hoàng thượng lập tức có dự cảm không tốt, da đầu tê dại.

Nữ nhân này sắp phát bệnh.

...

Tác giả có lời muốn nói:

Diễn tình: Các người đoán xem tối qua Hoàng tang cho ta gì, uy lực vô cùng, đoán đúng có thưởng nha ~

Hoàng tang: Ha ha, ha ha, ha ha, người đang tìm chết!

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Long Tinh Phù Hộ

Edit: Mẫn Lương Nghi

Beta: Giang Hiền tần

Bầu không khí trong điện cực kỳ quý dị, Trương Hiến Năng cố gắng bày ra một khuôn mặt cung kính, nghiêm nghị thế mà vị Tần Thái nữ này lại không biết xấu hổ mà bối mớ ra.

Nàng biểu hiện e thẹn như vậy thì bất kỳ ai cũng có thể đoán được tối hôm qua Hoàng thượng và nàng đã làm những gì.

Hai người không biết xấu hổ mà lăn đi lăn lại trên giường đến hơn nửa đêm, thật đúng là phúc trạch thâm hậu.

"Tần Thái nữ, người hãy nghĩ kỹ rồi nói. Tối qua trẫm làm sao?" Tiêu Nghiêu căng da đầu, lạnh giọng mở miệng.

Nội tâm hắn vô cùng rối rắm, biết là nữ nhân này không biết xấu hổ nhưng mà hắn lại tò mò.

Đến tột cùng có phải giống như hắn nghĩ hay không?

"Ngài cho nô thiếp long tinh nóng bỏng đến nổi cả người thiếp đều run."

Tần Thái nữ còn không biết xấu hổ hơn so với tưởng tượng của hắn, sau khi e lệ, ngượng ngùng nói ra những lời này Tần Thái nữ đã làm cho vị cửu ngũ chí tôn gặp qua không biết bao nhiêu chuyện đời bị ngạc nhiên.

Trương Đại Tổng quản thở dài trong lòng, nhìn bóng lưng tang thương của Hoàng thượng, chắc là ngài cũng bị tổn thọ mười năm tuổi thọ rồi.

Hắn chỉ muốn nói: Tần Thái Nữ, người ức hiếp ta! Khụ khụ!

"Tần thị Phiên Phiên!" Tiêu Nghiêu híp mắt, giọng nói tức giận giương cao.

"Nô thiếp xin nghe." Nàng cũng cao giọng trả lời, cúi đầu thật sâu, lại làm lễ thêm một lần nữa.

Nhìn nữ nhân đang nằm bò trên mặt đất kia đã không còn sót lại một chút nào gọi là biểu tình ngượng ngùng lập tức trở nên tự nhiên, giống như người mới vừa này không biết xấu hổ không phải là nàng vậy.

Nhận lệnh của cửu ngũ chí tôn, Tần gia thật sự đưa vào cung một diễn tình lật mặt còn nhanh hơn lật sách.

Có lẽ bản thân Tần gia cũng chưa ý thức được vị ngũ cô nương này là diễn tình đầu thai thành.

"Lau khô cho trẫm!" Tiêu Nghiêu mặt lạnh phân phó một câu.

Tần Phiên Phiên âm thầm thở dài một hơi nhẹ nhõm, tiếp nhận khăn trắng trong tay tiểu cung nữ, một bên lau nét mực trên gạch, một bên bày ra một động tác chống ngược yêu cầu độ khó cao.

Mặt của Tiêu Nghiêu vì quá tức giận mà tái đi, cười lạnh nói: "Trẫm bảo người lau sàn thật sạch, nhưng cũng không cần "chuyên tâm" như vậy, người còn phải giữ sức đến tối. Đến lúc đó nếu Tần Thái nữ nói không còn chút sức lực nào, vậy thì trẫm sẽ trở mặt."

Tần Phiên Phiên lập tức quỳ một cách đoan trang, thuận tay sửa sang lại làn váy một chút, thấp giọng cáo tội: "Đó là thói quen của nô thiếp,

thỉnh Hoàng thượng thứ tội."

Tiêu Nghiêu khóe miệng giật giật, nếu nàng đã nói vậy thì hẳn còn có thể nói cái gì?

Chính hẳn là người tạo thành thói quen này cho nàng mà.

"Nhìn dáng vẻ của Tần Thái nữ hình như chịu chưa đủ hình phạt, động tác một canh giờ kia xem như thiếu, lần tới sẽ tăng thêm." Hắc cười lạnh một tiếng, nhìn viên gạch dần dần được lau khô, chỉ Tần Phiên Phiên, nói: "Quỳ ở một bên, đỉnh đầu đặt ống đựng bút, Trương Hiến Năng, người đi tới giám sát một chút, nếu nàng dám động đậy thì người hãy dùng phất trần dạy dỗ nàng."

Hiển nhiên là Hoàng thượng đang rất tức giận, ai ngồi trên chiếc ghế kia thì đó chính là người lớn nhất, cho dù là diễn tình cũng phải sợ, nàng ngoan ngoãn đặt ống đựng bút lên đỉnh đầu rồi quỳ xuống một bên, không dám động.

Trương Hiến Năng đứng ở đối diện nàng, trên mặt vẫn treo lên một nụ cười tủm tỉm, chẳng qua trên tay lại có thêm phất trần, Tần Phiên Phiên thật sự rất sợ thứ đồ kia sẽ quất xuống người nàng.

"Hoàng thượng, ngự dược phòng trình tránh tử canh[1] lên cho Tần Thái nữ." Một tiểu thái giám từ bên ngoài đi vào, cung kính nói một câu.

[1] Thuốc tránh thai.

"Cho nàng uống."

Tiêu Nghiêu không ngẩng đầu mà chỉ vừa phê tấu chương vừa nói.

Tiểu cung nữ bưng cái khay tới gần, bát sứ màu trắng chứa đầy nước canh đen nhánh, mùi thuốc nồng đậm lan tràn trong điện.

Tần Phiên Phiên bưng chén thuốc lên rồi kê sát vào miệng, bát thuốc này mới sắc nên vẫn còn rất nóng, mùi thuốc xông thẳng vào chóp mũi làm cho đôi mắt nàng cũng đỏ hết lên.

Trương Hiến Năng cẩn thận quan sát ở một bên, trong lòng không khỏi kinh ngạc: Chẳng lẽ Tần Thái nữ không muốn uống tránh tử canh này? Muốn hoài thai long chủng?

Nhưng mà từ lúc Hoàng thượng chạm vào nữ nhân đầu tiên, ngài cũng không lưu lại long chủng cho ai hết, kể cả đối với Vương phi cũ cũng vậy cho nên đến nay Hoàng Thượng vẫn chưa hề có hài tử.

Tần Phiên Phiên đưa thuốc đến bên miệng, giơ lên cổ "Ừng ực, ừng ực" bắt đầu uống rất có hào khí.

Chẳng qua mới vừa nuốt xuống cổ họng, nàng bỗng "Oa ——" một tiếng phun ra hết thứ thuốc màu đen lên gạch.

Bàn tay của Tần Phiên Phiên run rẩy, bát thuốc trong tay suýt nữa rơi xuống.

"Tần thị Phiên Phiên!" Hoàng thượng tức giận ném một quyển tấu chương!

Nữ nhân này quả thực vô cùng khó hiểu, lúc uống thuốc đều kinh hãi rống lên.

"Hoàng thượng, thật đắng. Thuốc này thật đắng, nô thiếp —— oa ——" Nàng vừa khóc vừa phun, loại cảm giác này chính là đắng đến tận xương tuỷ, làm cả người nàng đều đắm chìm trong trạng thái ghê tởm, nôn khan không ngừng.

Trương Đại Tổng quản giật giật khóe miệng, hẩn tay mắt lạnh lẽo tránh né, nhưng mà trên góc áo vẫn dính phải vài giọt nước thuốc.

Hầu hạ bên người Hoàng thượng bao nhiêu năm, hắn cũng bị lây bệnh ứa sạch sẽ, có cảm giác như mấy giọt nước thuốc kia biến thành vật sống bò trên đùi hắn, rất là khó chịu.

Tiêu Nghiêu cảm thấy đau đầu bất đắc dĩ khép lại tấu chương, cũng không còn tâm tình đi phê duyệt.

Bị làm phiền đến nỗi chẳng có tâm trạng làm gì, bây giờ hắn cực kỳ muốn giết nữ nhân chỉ vì một chén thuốc đắng mà khóc rống lên kia.

"Hoàng thượng, nô thiếp không cố ý, nô thiếp cũng không ngờ sẽ như vậy. Nô thiếp từ nhỏ đã không thể chịu đắng, chỉ hơi đắng một chút cũng có thể hành hạ nô thiếp đến chết. Trước kia sinh bệnh, nô thiếp cũng chỉ gồng mình chịu đựng chứ không muốn uống thuốc, sau khi ngất đi bị đại phu cho uống một chén thuốc, sau khi tỉnh lại thì nhổ ra nửa chén, còn nửa chén còn lại đã bị tiêu hóa, nô thiếp ——"

Tần Phiên Phiên lại muốn nôn ra cả một bụng chứa đầy thuốc đắng khi nhắc lại chuyện này.

Lúc này nàng đúng là không phải diễn kịch, hoàn toàn là biểu lộ chân thật.

Từ nhỏ đã không thể chịu khổ, chỉ cần đắng một chút thôi nàng đã không chịu được rồi cho nên không dám sinh bệnh, bởi vì cả đời bệnh chỉ có cố gồng mình chống đỡ, lúc uống thuốc, dường như là sinh lý bài xích, nàng sẽ nôn đến khi hết thuốc mới thôi.

Nàng vừa nói vừa cảm thấy oan ức, thấy chén thuốc đặt ở một bên, nội tâm bi ai.

"Nô thiếp phải làm sao bây giờ? Không uống được tránh tử canh thì sẽ bị trừng phạt những gì? Có thể không chết được không?"

"Không thể." Tiêu Nghiêu rất nhanh đã trả lời nàng.

Tần Phiên Phiên đang chuẩn bị dùng hết sức lực để khóc nhưng vừa nghe xong thì suýt nữa nôn thêm lần nữa.

Mẹ nó, không thể? Vậy bây giờ nàng phải làm sao?

Nàng ngừng gào khản giọng một cách miễn cưỡng, ngược khuôn mặt tèm lem nước mắt lên nhìn người nam nhân phía trên kia, toàn thân đều tản ra một loại trạng thái đáng thương vô cùng, hy vọng có thể khiến hân thương hại mình.

Nhưng mà kết quả nàng thu được chỉ có sự lạnh nhạt.

"Tần thị Phiên Phiên, người hãy chọn một cái hoặc là uống thuốc hoặc là chết, trăm không lưu chủng."

Hoàng thượng lạnh giọng mở miệng.

Để vương tuổi trẻ tuần mỹ, lần đầu tiên toát ra sát khí của mình.

Tần Phiên Phiên biết Hoàng thượng nói thật, hơn nữa cũng không có một con đường nào có thể cứu vãn.

"Nô thiếp biết, nô thiếp sẽ uống. Có thể là long tình của Hoàng thượng quá muốn "bảo vệ" nô thiếp, nô thiếp tạ chủ long ân."

Nàng nói, tâm lại bi ai.

Tình à, người còn đáng tin cậy hơn chủ tử người nhiều, có thể hiểu rõ đến nỗi đau lòng thay cho ta.

Tiêu Nghiêu bị nàng làm cho đỡ khóc đỡ cười, vốn đang ở trạng thái bạo nộ thì nghe được những lời này của nàng làm tâm tình hân bình tĩnh lại.

Chỉ là trong chuyện này hẳn chưa từng có một ngoại lệ nào.

"Người để nó ở trong bụng mình nhiều thêm vài canh giờ nữa thì sẽ trở thành một thi hai mệnh đấy." Hắc cười lạnh.

Tần Phiên Phiên chợt nhận ra, Hoàng thượng sẽ không lạnh nhạt ở bất kì thời điểm nào khác trong chuyện long chủng.

Haiz, tuổi còn trẻ, "chỗ kia" bị thương, còn muốn cho nữ nhân uống tránh tử canh để che dấu, thật là đáng thương.

Trên thực tế, lưu long tinh lại trong cơ thể nàng cũng không nhất thiết là sẽ thành thai, ai cho Cửu Hoàng đế này này tự tin vậy?

"Thỉnh Hoàng thượng kê thái y tới, nô thiếp nhất định sẽ uống xong tránh tử canh, hơn nữa nhất lao vĩnh dật[2], chỉ là sẽ phải phí một chút công phu." Tần Phiên Phiên không biết xấu hổ mà đặt yêu cầu.

Tiêu Nghiêu cúi đầu, nhìn lên khuôn mặt nàng còn lem nước mắt, cũng không phải do nàng cố ý không uống được tránh tử canh cho nên liền cho phép.

"Trương Hiến Năng, người tới giúp Tần Thái nữ."

Để phòng ngừa nữ nhân này không làm thêm vài chuyện quái dị nữa, ngôi cửu ngũ chí tôn tình nguyện phái người mình tín nhiệm nhất là Trương Đại Tổng quản đi theo.

Tần Phiên Phiên lập tức nâng làn váy nhỏ lên lui xuống, tốc độ còn nhanh như bị ma đuổi vậy.

Tiêu Nghiêu nhìn dáng vẻ hoang mang rối loạn của nàng, trong lòng hơi buồn cười: Cũng có lúc nàng biết sợ cơ đấy.

Kết quả, tầm mắt vừa chuyển đã nhìn thấy một bãi nước thuốc bên trên gạch, lập tức gân xanh nổi đầy người.

Nữ nhân kia là đang trốn tránh việc bị phạt lau sàn phải không?

Cửu ngũ chí tôn trong lòng tức giận, người của Tần gia và gạch trong Long Càn cung của hắn hình như có thù, đầu tiên là cha làm dơ, nữ nhi tới thì lại phun ra đầy đất.

Cung nhân hầu hạ ở bên người Hoàng thượng đương nhiên biết vị cửu ngũ chí tôn này ưa sạch sẽ, lập tức có cung nữ tiến tới định lau sàn.

"Đừng lau, cứ để ở đó, đợi người phun lên tự mình tới đây lau cho thật sạch!"

Để đầy dọa Tần Phiên Phiên, cửu ngũ chí tôn quyết định nhẫn nhịn.

Tiểu cung nữ lạng lẽ lui xuống không khỏi thở dài, Tần Thái nữ không hổ là chân ái của Hoàng thượng, ngay cả chuyện này cũng có thể nhẫn nhịn vì nàng.

Rất lâu sau đó Trương Hiến Năng mới quay lại, lúc hắn tiến vào, trong tay còn cầm một chiếc khăn màu trắng để lau mồ hôi, như là đã phí rất nhiều sức lực vậy.

Tiêu Nghiêu đã sớm đợi tới nỗi không còn kiên nhẫn, một bãi nước thuốc kia tạo thành thương tổn rất lớn đối với tinh thần của hắn, làm cho hắn một quyển tấu chương cũng chưa xem xong.

"Nàng đâu?"

"Ngủ rồi..." Trương Hiến Năng dường như vừa thở hồng hộc vừa trả lời.

Lửa giận trên mặt Tiêu Nghiêu rất rõ ràng: "Trẫm cho nàng ngủ sao? Nàng làm gì người mà người lại thờ hồng hộc như vậy?"

Trương Đại Tổng quản lập tức nhận thấy tâm tình Hoàng Thượng không tốt, cẩn thận trả lời: "Hồi Hoàng thượng, nếu Tần Thái nữ không ngủ nàng sẽ không uống hết thuốc đắng. Nàng bảo Thái y cho nàng uống thuốc ngủ, còn nói tốt nhất là phải ngủ đến hừng đông nếu không ngủ sẽ bị thuốc quá đắng làm cho tỉnh. Đợi nàng ngủ được, lão nô và y nữ cho nàng uống thuốc nhưng mà nàng lại không há mồm ra, khó khăn lắm mới uống hết được."

Làm cho hấn muốn ôm đùi Hoàng thượng mà khóc rống lên, chưa thấy qua chủ tử nào khó hầu hạ như vậy.

Tiêu Nghiêu nhú mày: "Về sau, mỗi lần cho nàng uống thuốc đều phiền phức như vậy?"

"Không cần, Tần Thái nữ bảo Thái y phân cho nàng một chén tránh tử canh, một chén có hiệu quả tới ba năm."

Trương Hiến Năng xua tay, Tần Thái nữ rất thông minh, nếu mỗi lần uống thuốc đều cực khổ như vậy thì nàng sẽ không cần thị tẩm.

Nữ nhân không được Hoàng thượng sủng hạnh thì cơ bản trong hậu cung sống cũng không lâu, hưởng hồ không ở bên phục vụ Hoàng thượng ngủ, vậy thì phân địa vị cao thấp từ đâu, Tần Phiên Phiên hiểu điều này.

Tiêu Nghiêu không mừng không giận mà "Ân" một tiếng, cười lạnh nói: "Những điều nàng hiểu cũng thật nhiều."

Ngược lại, khi hấn nghiêng đầu nhìn xuống bãi nước thuốc còn trên gạch, tức khắc tâm tình càng thêm hậm hực, nữ nhân kia thật đáng giận!

"Trương Hiến Năng!"

"Nô tài xin nghe!" Trương Đại Tổng quản bị Hoàng thượng đột nhiên cao giọng gọi dọa cho hoảng sợ, lập tức đề cao tinh thần lên mười tám phần.

"Lau khô gạch cho trẫm."

"Nô... nô tài tuân mệnh." Trương Hiến Năng bởi vì quá mức kinh ngạc mà suýt nữa miệng mở to thành cái gáo.

Hoàng thượng mà tức giận thì cũng đừng trút lên đầu hăn chứ.

Lấy sổ ghi ra, nhớ món nợ Tần Thái nữ này, về sau báo thù.

ĐỘC SỬNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Chân Long Tế Tế[1]

[1]: nhãi con

Edit: Cảnh Thực viện

Beta: Thảo Hoàng Quý phi

Diêu Thọ cung, Cao Thái Hậu lại đặc chí một phen mới thả nhóm phi tần rời đi.

Minh Phi vô cùng tức giận dùng dùng chạy ra ngoài, cái địa phương quỷ quái kia, quả nhiên một khắc cũng đừng nghĩ tới việc ở lâu trong đó, hoàn toàn không nghĩ tới Cao Thái hậu lại có thể vụng về đến vậy.

Thời điểm trước đó Cao Tinh dỗ Cao Thái hậu, nàng ta vẫn không cảm thấy có gì, dù sao Cao Tinh cũng không phải là nữ nhân của Hoàng thượng, lại ăn vạ ở trong cung như thế nào chẳng qua cũng chỉ là chuyện cười mà thôi, nhưng Tần Phiên Phiên thì không giống như vậy.

Tiện nhân này không thể khinh thường, có thể bày ra sắc mặt như vậy, giữa một đám phi tần xuất thân từ khuê các ra, tuyệt đối không giống người thường.

Nói không chừng Hoàng thượng cũng đã thích nàng ta rồi.

Minh Phi càng nghĩ càng tức, nàng thầm hận cắn răng, lại thêm hôm nay bị tiện nhân kia đẩy một cái, càng thêm mang thù, nhất định phải phát tiết lửa giận trong lòng ra ngoài mới được.

Nàng cắn môi, hung hăng bấm một cái, lập tức trở nên nước mắt rừng rừng, biết diễn kịch cũng không chỉ có mình Tần Phiên Phiên không thôi.

"Nương nương, Minh Phi tới." Tiểu cung nữ nhẹ nói một câu.

Nữ nhân đang nằm nghiêng người trên ghế ngay cả mí mắt một chút cũng không mở lên, Minh Phi vừa tiến đến liền ghé vào trên đùi nàng khóc lóc.

"Tỷ tỷ, người phải thay ta làm chủ đi. Nữ nhân Tần gia đều là đồ đê tiện, Tần Thái nữ mới vào cung này so với Tần Kiêu còn có mấy phần bản lĩnh, đồ Cao Thái hậu vui vẻ. Hoàng thượng cũng đặc biệt sủng nàng ta, liền muốn dẫm lên trên đầu của ta đây này..." Minh Phi nước nỡ, thoát nhìn rất đáng thương.

Mỹ nhân đang nhắm mắt bồng chớp mắt, cuối cùng cũng nhìn nàng ta một cái, đáy mắt hiện lên mấy phần khinh thường cùng mỉa mai, rất nhanh thu liễm lại.

Nàng ta và Minh Phi cùng họ, chính là đường tỷ của Minh Phi, từ nhất phẩm Quý phi, phong hào Nguyệt.

"Chẳng qua chỉ là một chính bát phẩm Thái nữ, đã khiến người gấp như này, có một chút tiền đồ hay không? Tần Kiêu là đích nữ của Tần gia, mà còn có thể bị hai tỷ muội chúng ta hợp mưu thiết kế loại bỏ, huống chi chỉ là một thứ nữ không lên được mặt bàn. Người nhìn đi, Hoàng thượng sủng ái nàng ta chẳng qua chỉ là chơi đùa mà thôi, nữ nhân Tần gia cho hẳn đội nón xanh, trong lòng hẳn không có khả năng không có cái gai được. Tất nhiên vị Tần Thái nữ này sẽ bị nâng lên thật cao sau đó sẽ bị rơi xuống một cách thảm hại."

Nguyệt Quý phi cũng không để Tần Phiên Phiên vào mắt, thậm chí nhắc đến nàng ta khiến cho nàng cảm thấy có vẻ khiến miện của mình ô uế thêm.

Minh Phi nhất thời nhìn nàng ta đến xuất thần, cho dù từ nhỏ lớn lên với nhau, Nguyệt Quý phi vẫn xinh đẹp đến động lòng đến vậy, chưa từng suy giảm.

Giống như sự tồn tại của Nguyệt Thần vậy, thánh khiết mỹ lệ[2], toàn thân đều tỏa ra một loại quý khí.

[2]: Thánh khiết: chỉ sự cao quý - Mỹ lệ: đẹp một cách trang trọng.

"Nhưng mà Cao Thái hậu chỉ kém chút nữa là coi nàng ta như con gái ruột, Cao Thái hậu kia người cũng hiểu được, đã nhớ thì nhớ rất kỹ. Đến lúc đó nếu trước mặt Hoàng thượng bóng gió, nói muốn thỉnh phong vị cao cho vị Tần Thái nữ này, Hoàng thượng vì tránh phiền phức đoán chừng chắc chắn đáp ứng." Minh Phi lo lắng không thôi nói.

Nguyệt Quý phi cười nhạt một tiếng: "Người nghĩ gì vậy, Hoàng Thái hậu còn sống, Cao Thái hậu cũng đừng nghĩ tới vừa lòng đẹp ý. Vị Tần Thái nữ có thể hợp khẩu vị với Cao Thái hậu, điều này chứng minh hai người đó là loại người giống nhau, tằm tép nhai nhép. Người không cần nhường nhịn, người vốn dĩ là nhị phẩm Phi, giáo huấn một chính bát phẩm Thái nữ mà còn muốn ta dạy cho người sao?"

Nói đến phần sau, ngữ khí của nàng ta rõ ràng có chút không được tốt.

Minh Phi lập tức đáp, lau khô nước mắt thối lui ra khỏi Lãm Nguyệt điện.

Hai tỷ muội vừa chia tay, sắc mặt của cả hai đều có chút không tốt, từng người đều có sự tính toán ở trong lòng của mình.

Tần Phiên Phiên mơ một giấc mơ.

Trong mơ có một con rồng cứ một mực quấn lấy nàng, giống như muốn chơi đùa cùng nàng.

Nhưng Tần Phiên Phiên là một nữ nhân cao lãnh [3], nên không thích súc sinh ánh vàng lấp lánh này, nhìn kỹ chút.

[3]: vừa tôn quý vừa lạnh lùng

Ồ, súc sinh này vẫn là ngũ trảo kim long [4], vậy thì càng không chào đón.

[4]: Long tộc có Kim Long, Kim Long có ngũ trảo, xưng là ngũ trảo Kim Long, chính là long hoàng! Long tộc khổng lồ, sau khi thiên địa sinh ra đã xuất hiện trong trời đất, cường đại tôn quý mà bá đạo. Long tộc dùng huyết mạch luận tôn quý, mà huyết mạch tinh thuần hay không, trực tiếp nhìn vào long tộc là thể hiện rõ. Hồng Long, Hắc Long, Ngân Long, Kim Long... Thần Dạ trong Hắc Long Sơn gặp được Hắc Long, kỳ thật trong long tộc huyết mạch cũng không phải rất thuần khiết, bởi vậy địa vị không cao lắm. Kim Long mới là tồn tại tôn quý trong long tộc. Mà ngũ trảo Kim Long... Chân long bình thường chỉ có ba trảo, Kim Long bình thường cũng là như thế, chỉ có huyết thống thuần chính của long hoàng mới có thể đàn sinh ra ngũ trảo Kim Long. (nguồn: Đế Quân)

Nàng quay đầu muốn đi nhưng súc sinh kia lại không đọc hiểu được ý nghĩ trong nội tâm của nàng, trực tiếp đem thân thể dài của mình trườn tới, quấn quanh lấy nàng, giống như dây leo vậy, chỉ là so với dây leo thì thô hơn nhiều.

"Lăn ra chỗ khác!" Nàng hô to, nhưng lại không có tác dụng gì, hiển nhiên là bản lĩnh của con rồng này rất lớn, hơn nữa có rất nhiều chiêu trò.

Giấy dựa cuốn nhắc nàng lên trên, để cho nàng có cảm giác như đang cưỡi mây, thậm chí chơi đến mức cao hứng, không biết còn cho nàng bảo bối gì nữa.

Thời điểm Tiêu Nghiêu tiến vào thiên điện, chỉ thấy nữ nhân này ngủ trên giường có vẻ như không được an ổn, đôi lông mày thanh tú nhíu chặt lại nhưng miệng lại khẽ nhếch lên, như đang gặp chuyện gì đó rất vui vẻ.

Sau một lát, nàng lại bắt đầu riu rít khóc.

Thân là Cửu ngũ chí tôn cũng chưa từng quan sát tỉ mỉ một người đang ngủ, Tần Phiêu Phiêu tuyệt đối không giống người thường.

Quả nhiên trong giấc mơ diễn tinh cũng không quên diễn tuồng một phen.

Hắn nhìn sóng mũi có vẻ hơi cao của nàng rất có ý tứ, liền đưa tay ra bóp lại, Tần Phiêu Phiêu cũng không tỉnh, chỉ lập tức mở môi đỏ ra thở.

Chỉ là trong nháy mắt lúc nàng hé miệng, trong cổ họng phát ra một tiếng ưm.

Cửu ngũ chí tôn sững sờ, vô ý thức buông tay ra rồi bóp lại lần nữa.

"Hừ ---"

Lúc này hắn nghe được rất rõ ràng, tuyệt đối là thời điểm triển miên, nàng phát ra thanh âm này.

Tối hôm qua lúc hai người phiên vân phúc vũ, nàng dán ở bên tai của hắn, kêu nghe rất dễ nghe chính là âm thanh này, mềm mềm mại mại, giống như lúc thỏa mãn ăn miếng bánh ngọt cuối cùng.

Tiêu Nghiêu không tin, trái lại bóp cái mũi của hắn.

Cuối cùng hắn lắng nghe bản thân mình.

Ngược lại đáy lòng lại dâng lên cảm giác xấu hổ vô cùng, nữ nhân này vậy mà ngay Long Càn cung của hắn "mộng xuân", cũng không biết đối

tượng trong mộng là ai?

Thời điểm Hoàng thượng tức giận, tất nhiên hậu quả rất nghiêm trọng, ví như nói hiện tại hắn đang bóp vuốt cái mũi của nàng mà không chịu nổi lòng tay, thấy nàng lại há miệng ra thì trực tiếp dùng một tay khác che lại, không cho nàng thở.

Cuối cùng Tần Phiêu Phiêu bị nghẹn tỉnh lại, trong mộng con rồng kia một mực quấn lấy nàng, càng quấn càng chặt, cho bảo bối càng ngày càng nhiều, cuối cùng trực tiếp che phủ hết nàng, kém chút là bị chết ngạt rồi.

Vừa mở mắt ra là đã nhìn thấy rõ khuôn mặt góc cạnh tuấn tú của Hoàng thượng, hắn là hắn vừa phê duyệt xong tấu chương, đầu đội kim quan, người mặc long bào, sắc mặt nghiêm túc.

"Long tể tể, người lại đến cho ta bảo bối hả? Ta không muốn long tinh (tinh trong tinh khí nha ㊟㊟)." Tần Phiêu Phiêu vẫn không biết đây là hiện thực mà vẫn là ở trong mộng, chỉ cảm thấy ngũ trảo kim long trên người hắn, trực tiếp cho là mộng cảnh, hỏi ra miệng.

Sắc mặt Tiêu Nghiêu biến mấy lần, hắn vừa định chất vấn Tần Phiêu Phiêu, nam nhân trong "mộng xuân" đến tột cùng là ai.

Tần Phiêu Phiêu liền trả lời hắn, giống như chính là hắn.

Nhưng mà cái xưng hô "Long tể tể này từ đâu mà đến, còn nói không muốn long tinh, không ít người muốn hắn còn không cho đấy!

"Tần Thái nữ nói cái gì vậy?" Hoàng thượng một mặt lạnh lùng chất vấn.

Nghe được âm thanh trầm thấp băng lãnh của nam nhân này, Tần Phiêu Phiêu lập tức thanh tỉnh ngay, trong nháy mắt những cảnh tượng kiều diễm trong mộng toàn bộ điều biến mất không thấy.

Không lẽ nàng liền nói là vì nàng chán ghét hết thầy rồng và súc sinh, bao gồm cả người trước mắt này.

"Nô thiếp nói, ban ngày nghĩ cái gì thì ban đêm mơ cái đó, trong mộng nô thiếp gặp chân long, nhưng vẫn còn nhỏ." Nàng trợn tròn mắt nói lời bịa đặt.

Tiêu Nghiêu cười lạnh nói: "Vẫn còn nhỏ mà hăn có thể cho người long tinh?"

"Hoàng thượng nghe lầm rồi ta nói là địa tinh, những thứ nhân sâm hà thủ ô này mà." Tần Phiên Phiên quỳ gối trên giường, cố gắng để cho biểu tình của mình thoát nhìn nghiêm túc mà vô tội.

Nàng xuất thân là đại gia khuê phòng, làm sao có thể thường xuyên treo hai chữ "Long tinh" bên miệng, một ngày nói hai ba hồi là đủ rồi, nói nhiều cũng có chút càn rỡ.

Tiêu Nghiêu cười lạnh, một tay bóp lấy cổ của nàng, đè nàng lên trên giường.

Tần Phiên Phiên nằm ở trên giường, không dám động chút nào, cả người yếu ớt nhất là nơi bị người khống chế.

Mấy đời cầu Hoàng đế gần đây nhất của triều Đại Diệp đều là cân trọng, văn võ song toàn.

Nàng hoàn toàn tin tưởng, chỉ cần nam nhân trước mắt này dùng thêm chút sức, cổ của nàng có thể bị vặn gãy ngay, đời này coi như xong.

Bởi vì nàng thuận theo cho nên tay nam nhân này cũng không có bóp chặt, nhưng mà lòng bàn tay lại dán lên cái cổ mảnh khảnh của nàng, cũng đã làm cho Tần Phiên Phiên không ngừng nuốt nước miếng rồi.

Nàng sợ nha.

Hoàng thượng đè ở trên người nàng, quanh thân đều tản ra khí lạnh bức người.

"Không sao, long tế tế không cho người được đồ thì trẫm cho người!"
Hắn câu môi cười lạnh, nhìn thấy nụ cười kia mà lạnh cả người.

Về sau giống như cảnh tượng trùng điệp trong mộng cũng chỉ là con rồng tế tế tiểu súc sinh kia lại biến thành bị đeo nón xanh cầu Hoàng đế.

Rõ ràng Tần Phiên Phiên không muốn chơi cùng hắn, còn hắn thì không ngừng quẩn lại, sau đó một mực cho nàng bảo bối, khiến nàng tức giận.

Lúc tạm nghỉ ngơi, hai người còn ôm chặt nhau, còn chút dư vị của trò chơi vừa rồi.

Đột nhiên Tần Phiên Phiên nảy ra ý nghĩ, nàng cảm thấy Hoàng thượng hù dọa nàng thôi là không được, nàng cũng phải hù lại chứ.

"Hoàng thượng." Nàng uyển chuyển mềm mại mở miệng.

Cửu ngũ chí tôn vừa được hầu hạ dễ chịu xong tâm tình rất tốt, hiếm khi ôn nhu nói: "Nói."

"Ngài cảm thấy thuốc của Thái y có tác dụng sao? Sẽ có cá lọt lưới hay không nhỉ? Vạn nhất lão thiên gia nhìn nô thiếp có thể sinh con, liền để hài tử đầu thai ở trong bụng nô thiếp thì làm sao bây giờ?"

Tần Phiên Phiên chớp đôi mắt to, vừa nói còn thuận miệng thối một hơi, vỗ một cái lên bụng của mình.

Cửu ngũ chí tôn đang sinh long hoạt hổ chuẩn bị chiến thêm trận nữa, vậy mà rút trở về, quả thật là bị hù dọa.

Tần Phiên Phiên làm bộ không nhìn thấy, ho nhẹ một tiếng nói: "Hoàng thượng, ngày mai ngài còn phải vào triều đấy, nên đi ngủ sớm thôi."

Nói xong cũng nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ, Tiêu Nghiêu có một xúc động muốn bóp chết nàng đi.

Nữ nhân này cái gì cũng tốt, chính là điểm thích tìm đường chết này không có lúc nào là không thể hiện, ngay cả ở trên giường cũng không buông tha.

Đêm đó đổi thành Hoàng thượng ngủ không ngon giấc, hắn cũng mơ một giấc mộng.

Tần Phiên Phiên giống như ngoài hiện thực, da trắng mỹ mạo, đôi chân dài, hắn ngủ đến muốn ngừng mà không ngừng được.

Chỉ là về sau giống như bị nguyên rửa, chỉ cần hắn đụng vào Tần Phiên Phiên thì ngày hôm sau bụng của nàng liền phồng to lên, như bị thổi bóng hơi trong một đêm vậy.

Sau đó trong chớp mắt, liền có đứa bé oa oa rơi xuống đất.

Mà chính hắn ở trong mơ, còn không đụng chạm nữ nhân khác, cả nữ nhân trong toàn bộ hậu cung không ngủ, hết lần này đến lần khác chỉ ngủ với một mình nàng.

Một lần ngủ là trưởng bụng sinh tiểu đậu đình, cuối cùng thời điểm hắn phê tấu chương, một tay cầm bút, một tay còn lại ôm một tiểu đậu đình đang ngủ say.

Nếu hắn không ôm một cái, ban đêm Tần Phiên Phiên sẽ không cho hắn đụng vào, hắn cảm thấy mình phát bệnh.

Cuối cùng cửu ngũ chí tôn bị đánh thức, hăn mà còn không tỉnh thì phải tự mình cởi nới dây lưng áo cho con bú.

Bên ngoài sắc trời còn đen hơn, Trương Hiến Năng cũng chưa tiến đến kêu hăn, hiển nhiên vẫn chưa tới thời gian vào triều.

Hăn giận từ trong tâm, trong mộng mình lại sợ một nữ nhân hèn nhất!

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Lục Phẩm Quý Nhân

Edit: Bình Lương viện

Beta: Rine Hiền phi

Hoàng Thượng lập tức kinh hãi ngồi dậy, trong lòng bàn tay đều thấm đầy mồ hôi, nam nhân Tiêu gia bọn họ không có kẻ nào biết sợ là gì.

Nếu liệt tổ liệt tông biết hắn không có tiền đồ như thế, ước chừng sau khi chết, tiến vào hoàng lăng rồi cũng sẽ bị dọa sợ.

Hắn quay đầu liền thấy nữ nhân bên cạnh đang ngủ ngon lành, cái miệng nhỏ đang mở ra, lắng nghe cẩn thận còn có tiếng ngáy nhỏ, càng làm hắn tức giận đến chết khiếp.

Nếu không phải do nữ nhân này không biết xui xẻo sao lại nói được của Thái y không có hiệu quả, ông trời muốn nàng hoài long chủng, hắn có thể mơ như thế này sao?

"Nữ nhân vô sỉ, ngồi dậy!" Hắn có chút thô lỗ vỗ vỗ mặt của nàng.

Làn da Tần Phiên Phiên mềm mại, sau khi vỗ xong lập tức hắn lên vết hồng, nàng mơ mơ màng màng mà trợn mắt.

"Hoàng Thượng bị dọa sao, đừng sợ, có ta ở đây. Ngoan ngoan~ mau ngủ đi." Nàng mơ hồ kéo dài ngữ điệu, chính là loại âm thanh khi dỗ trẻ con.

Tiêu Nghiêu bị nàng đỡ đến da gà đều nổi lên, nữ nhân này cả ngày cả đêm đều làm trò tinh ranh, ngay cả thời điểm nửa tỉnh nửa mê cũng không buông tha hắn.

"Trẫm phải khiến người tỉnh dậy." Hắn lập tức bóp lấy lỗ mũi của nàng, không cho nàng ngủ.

Cuối cùng Tần Phiên Phiên cũng bị hắn trêu chọc đến tỉnh, nhãn khuôn mặt ngáp một cái, đôi mắt mơ màng còn ẩn hiện một tầng lệ quang, trông thật tội nghiệp.

"Người muốn uống thuốc sao?" Tiêu Nghiêu hung hăng hỏi nàng.

Nghe được chữ "thuốc" này, theo bản năng Tần Phiên Phiên cảm thấy trong miệng đầy vị đắng, lập tức run run mà lắc đầu.

"Vậy người cảm thấy hôm qua Thái y cho người dùng canh tránh thai có hiệu quả không?" Hắn tiếp tục hỏi.

Tần Phiên Phiên gật đầu liên tục: "Hiệu quả, rất hiệu quả, nếu có vấn đề gì, nô thiếp sẽ đi đến Thái y viện, một khóc hai nháo ba treo cổ, nhất định phải cho bệ hạ một lời giải thích."

Tiêu Nghiêu nhú mày: "Tại sao lại là cho trẫm lời giải thích, không phải là cho chính người sao?"

"Đương nhiên không phải, nếu như nô thiếp có long chủng, ngay lập tức sẽ vui vẻ đến tận trời, đi đường nhất định đều sẽ xoa eo. Nhưng ngài lại mất hứng, nô thiếp chỉ có thể thay ngài đi đòi một lời giải thích. Dù sao mang long chủng của ngài thì cũng nên chịu trách nhiệm với ngài, có phải không?"

Nàng vừa nói vừa e thẹn cúi đầu, giơ tay vuốt bụng, giống như bên trong dường như thật sự có tiểu bảo bảo.

Hoàng Thượng lạnh nhạt chống đỡ, hiện tại hắn đã không nói nên lời, cảm thấy nếu chính mình tiếp tục mở miệng nữa, sẽ bị nữ nhân trước mắt làm tức chết.

Thời điểm Trương Hiến Năng vào gọi Hoàng Thượng rời giường, phát hiện hai người bên trong đều đã tỉnh, chẳng qua nằm song song với nhau, trừng mắt nhìn nhau mà không nói lời nào.

Lúc hắn thay long bào cho Hoàng Thượng, vậy mà phát hiện ra tiểu long ở giữa hai chân Hoàng Thượng không có ngẩng đầu, ngược lại mềm nhũn.

Phải biết rằng Trương Hiến Năng hầu hạ Hoàng Thượng lâu như vậy, đối với vị cửu ngũ trần đầy tinh lực này hắn đã quá hiểu rõ. Từ khi Hoàng Thượng thành niên, mỗi buổi sáng lúc rời giường, tiểu long kia đều ngẩng đầu, đây là phản ứng bình thường của nam nhân vào buổi sáng.

Thế nhưng mấy ngày gần đây lại thay đổi so với mọi khi.

Trương Hiến Năng không kìm được nhìn thoáng qua Tần Thái nữ trên giường, tiểu nữ tử cực kỳ xinh đẹp, sắc mặt hồng hào, mặt mày lộ ra xuân sắc, hiển nhiên tối hôm qua được dễ chịu nên mới như vậy.

Hắn không nhịn được mà dành một lời khen cho Tần Thái nữ, thật là một báu vật nha, đem tinh khí của Hoàng Thượng hút khô hết, một ngày không xa sẽ dành được tâm của Đế vương.

Nếu như Hoàng Thượng biết Đại tổng quản - phụ tá đắc lực của hắn nghĩ như vậy, không chừng lại bị một phen tức giận.

Hắn mà dễ dàng bị hút khô như vậy sao? Chẳng qua là bị giấc mơ kia của chính mình dọa cho héo thối.

Chờ sau khi Hoàng Thượng bãi giá rồi đi, Tần Phiên Phiên mới nhìn lên nóc màn trướng, kín đáo thở dài một hơi.

Đúng lúc Liễu Âm tới hầu hạ nàng, nghe được một tiếng thở dài, khó tránh được hiếu kỳ nên thuận miệng hỏi: "Tần Thái nữ làm sao vậy? Hoàng Thượng thượng triều xong sẽ trở lại ngay mà."

Tần Phiên Phiên lập tức ngồi dậy, hướng về phía nàng ta vẫy vẫy tay, thấp giọng nói: "Ta nói cho người một bí mật nhưng người không được kể cho người khác."

Liễu Âm thận trọng gật đầu.

"Kỳ thật Hoàng Thượng lá gan rất nhỏ, nửa đêm hôm qua mơ ác mộng nên bị sợ đến tỉnh lại, sau đó cũng không dám ngủ tiếp, hắn liền túm ta dậy, bắt ta cùng hắn mở mắt đến hừng đông." Tần Phiên Phiên thật cẩn thận mà nói.

Sau khi Liễu Âm nghe xong, sắc mặt bị dọa đến tái đi. Nàng hoàn toàn không nghĩ tới Tần Thái nữ lại nói bí mật của Hoàng Thượng cho nàng, nếu sớm biết như vậy thì nàng đã không nghe.

"Thái nữ, loại sự việc này về sau ngài đừng nói với nô tỳ, nô tỳ nhất gan."

Tần Phiên Phiên vỗ vỗ bả vai của nàng, dáng vẻ xem trọng: "Đừng sợ, người biết bí mật càng nhiều sẽ chết càng nhanh, muốn chết thì cùng chết. Người nghe lời một chút, đi theo ta thì không chết được đâu."

Liễu Âm gật đầu như già tỏi, ngoan vô cùng.

"Tốt, giúp ta một chuyện, chờ ta thăng phân vị, được ban thưởng vàng ròng, ta chia một nửa cho người." Tần Thái nữ được một tắc lại muốn tiến một thước.

"Dạ?" Liễu Âm có chút không phản ứng kịp, lần trước hứa cho nàng vàng còn chưa cho đâu, hiện tại miệng lại bắt đầu hứa hẹn. Phân vị Thái nữ còn chưa có thánh chỉ ban xuống, Tần Phiên Phiên lại vọng tưởng được thăng phân vị tiếp, đây chẳng phải là mơ mộng hão huyền sao?

Tần Phiên Phiên tựa như nhìn thấu ý của nàng, hướng về phía nàng nhú mày.

"Phân vị này có thể lên hay không, phải xem người chuẩn bị đồ như thế nào. Mang cho ta mười tờ giấy cứng hình vuông, không được lấy giấy mềm."

Liễu Âm vừa nghe yêu cầu này, thở dài một hơi, giấy vuông này cũng rất dễ tìm.

Sau khi nàng vội vã ra khỏi thiên điện mới kịp phản ứng, Tần Thái nữ đây là tay không bắt sói trắng [1], không muốn bỏ ra cái gì, liền đem nàng túm lên trên cùng một con thuyền, còn theo thói quen mà sai bảo nàng.

Nhưng mà ít nhất về sau có cái bí mật Hoàng Thượng nhất gan này, nàng cũng sẽ giúp đỡ Tần Thái nữ một ít.

[1] Tay không bắt sói trắng (空手套白狼): là một cụm từ ngữ mang ý nghĩa xúc phạm, có nghĩa là lừa dối người khác mà không cần bỏ ra cái gì. Trong kinh doanh, cụm từ này ý chỉ một người có được chiến thắng tuyệt vời mà không cần nỗ lực nhiều. Nó còn có ý nghĩa ẩn dụ khác là sử dụng sự giàu có của người khác để tạo ra sự giàu có của mình, bản thân lại không có đầu tư vào.

Sau khi Tiêu Nghiêu hạ triều, tâm tình không quá vui vẻ.

Tân hoàng đăng cơ, qua nửa năm giữ đạo hiếu với Tiên hoàng, hẳn chỉ nghĩ rằng đem nữ nhân Tần gia tiến cung để báo mối thù bị đội nón xanh, lại quên rằng thời điểm tuyển tú cũng tới rồi.

Đám triều thần cả ngày đều nhìn chăm chăm lưng quần hăn. Nữ nhi Tần gia đã tiến cung trước, còn được đến phân vị Thái nữ, bọn họ đương nhiên phải nỗ lực nhiều hơn.

Tuy nói hậu cung không được can thiệp vào chính sự, thế nhưng ai cũng biết, có biết bao nhiêu kẻ bởi vì trong nhà có nữ nhi ở hậu cung được sủng ái mà may mắn thoát chết.

Nữ nhân thổi gió bên gối, từ trước đến nay đều có thể khiến cho thếp đã luyện cứng hóa thành đoạn chỉ mềm.

"Tuyển tú tuyển tú, đưa nhiều nữ nhân vào cung như vậy, cũng chỉ là một đám oanh oanh yến yến, ồn ào phiền phức. Trong cung đã có nhiều nữ nhân, trăm còn chưa ngủ hết với bọn họ đây, còn muốn đưa thêm vào? Người có nhìn thấy sắc mặt hấp tấp của tên Hộ Bộ Thị Lang kia không, còn nói trước tiên chọn vài vị cô nương tiến cung để theo hầu hai vị Thái Hậu. Nếu muốn theo hầu Thái Hậu sao không xuất gia xong lại vào cung hầu, nói đến cuối cùng không phải đều là hầu trăm trên giường sao?"

Hoàng Thượng vừa đi nhanh về hướng chủ điện Long Càn cung, vừa dùng sức mà đạp gạch trên mặt đất, dường như muốn đem chúng nó đá bay.

Khóe miệng Trương Hiến Năng giật một cái, thực ra Hoàng Thượng cũng không phải ghét bỏ nhiều nữ nhân, dù sao hậu cung nhiều đến mấy hăn vẫn nuôi được. Chỉ vì trên triều đình không được thuận lợi, hăn đề xuất cải cách mới nhưng bị đám cựu thần kịch liệt phản đối. Cho nên hăn mới lấy chuyện tuyển tú, trào phúng vài vị triều thần.

Vị Hộ Bộ Thị Lang kia càng thảm hơn, bị Hoàng Thượng ngồi tại chỗ mỉm cười nói: "Cửa hàng bánh nướng của nhà Thị Lang sắp khai trương,

chuẩn bị bán cho trăm mấy khối bánh nướng, trăm không muốn có rối nhiều."

Triều đình ngay lúc đó liền trở nên yên lặng, lời nói đùa này của Hoàng Thượng lập tức chọc trúng các vị ngôn quan [2], bọn họ can gián thẳng thắn, yêu cầu Hoàng Thượng nói năng cẩn thận, không thể ở trên triều đình nói những lời bất nhã như thế.

[2] Ngôn quan: Chức quan chuyên khuyên can vua khi vua có quyết định hoặc hành động mà theo họ là sai trái.

Hoàng Thượng cười lạnh, dỗi: "Cái gì mà lời nói bất nhã, chuyện hậu cung của trăm, các người đều muốn quản, ngủ cùng với nữ nhân nào cũng phải quy định sao? Các người có thể công khai mà đàm luận loại chuyện bất nhã này, trăm vì sao không thể lựa chọn ăn bánh nướng có nhiều rối hay không? Thái đại nhân, người nghe cho kĩ, người nếu như đưa bánh nướng tiến cung, trăm không cần bánh rối nhiều, bằng không thì đem về!"

Nói xong hắn liền phất tay áo rời đi, không cho ngôn quan có cơ hội tiếp tục chỉ trích, vì vậy mới có một màn mắng mỏ vừa rồi.

"Còn có đám ngôn quan kia, đều là bị Tiên hoàng chiều hư, trăm nói một câu liền dám cười lên đầu trăm. Thời điểm bảo bọn họ quan sát quan lại tham ô thì mắt đều mù cả, vậy mà lại có hứng thú với hai lượng, hai cân [3] thịt trong quần trăm. "

[3] Lượng, cân: đơn vị đo khối lượng của Trung Quốc xưa. 1 lượng = 50g; 1 cân = 0.5kg

Hoàng thượng đang trong cơn giận dữ, lời nói càng ngày càng thô bỉ.

Sau đó hắn mới phản ứng kịp, lập tức sửa miệng. Nói trong quần hắn không chỉ nặng hai lượng, hai cân, đây là cách nói khiêm tốn mà thôi.

Trương Hiến Năng mặt không biểu lộ cảm xúc gì, trong lòng lại chửi mẹ nó.

Lời này của Hoàng Thượng chắc chắn không phải cố ý trào phúng trong quần hần không có cục thịt ấy, hần tin tưởng vững chắc!

"Hoàng Thượng, Tần Thái nữ phái người tới đưa đồ cho ngài, cung nữ kia đang ở bên ngoài chờ." Tiêu Nghiêu còn chưa ngồi nóng mông, bên ngoài liền có một tiểu thái giám đến bẩm báo. Hần phất tay, một tiểu cung nữ lập tức đi tới.

Hần nhíu nhíu mày, cung nữ này trông cực kỳ quen mắt: "Người là người hầu của nơi nào?"

Liễu Âm ôm một cái rổ nhỏ, chuẩn bị dâng đồ lên rồi rời khỏi, nào biết Hoàng Thượng hỏi nhiều như vậy, đứng tại chỗ sợ đến run run một cái.

"Nô tỳ là người hầu ở Long Càn cung."

Hoàng Thượng nhíu mày một cái, cười như không cười nói: "Tần Thái nữ này thật đúng là có bản lĩnh lớn bằng trời, người trong cung của trẫm, trẫm còn chưa có sai bảo bao nhiêu lần đâu, nàng liền dám dùng tới."

Liễu Âm "Phịch" một tiếng quỳ rạp xuống đất, nằm sấp trên mặt đất, hai tay đem rổ giơ qua đỉnh đầu, kiên trì đem lời nói Tần Phiên Phiên dạy nàng nói ra: "Đây là một vài thứ lặt vặt Tần Thái nữ xếp, ngài ấy nói mấy con hạc giấy này có thể giúp ước muốn của Hoàng Thượng thành sự thật, vận rủi đều sẽ bị chúng mang đi hết, mười con ý nghĩa là thập toàn thập mỹ."

"Trình lên đi." Tiêu Nghiêu phất tay một cái.

Trương Hiến Năng tự mình cầm rổ đưa lên, trong rổ nhỏ có mười con hạc giấy xếp giống nhau như đúc, mỗi một con có hai cái cánh nhỏ, dường

như chuẩn bị gương cánh bay cao bất cứ lúc nào, mang theo vận rủi của hắc bay đi.

"Tâm tư không tồi, sao không dùng giấy vàng xếp?" Hắc sờ sờ giấy trong tay, vẫn còn tương đối thô ráp, so với giấy Tuyên Thành hắc hay dùng còn kém hơn nhiều.

Lúc này không cần Liễu Âm đáp, Trương Hiến Năng đã trả lời: "Bẩm Hoàng Thượng, Tần Thái nữ không được ban thưởng, thời điểm vào cung cũng không mang theo cái gì, đoán chừng không có giấy vàng."

Hoàng Thượng lúc này chợt nhớ lại, Tần Phiên Phiên bây giờ chính là một kẻ nghèo, mỗi ngày ở Long Càn cung của hắc ăn chực uống chực, tổng tiền, ngay cả cung điện của mình cũng không có.

"Trẫm quên, Trương Hiến Năng giúp trẫm hạ chỉ."

Liễu Âm nhân cơ hội khom người cáo lui, vừa ra tới bên ngoài, toàn thân đều là mồ hôi lạnh, bước chân cũng lão đảo.

Hoàng Thượng nói câu kia với nàng tuyệt đối là đang trào phúng, Tần Thái nữ suýt chút nữa hại chết nàng.

Trương Hiến Năng rất nhanh liền mang ý chỉ đi thiên điện, Tần Phiên Phiên đã sớm rửa mặt chải đầu thỏa đáng ngồi chờ từ lâu. Trương tổng quản tự mình đến tuyên đọc ý chỉ, lại cười cười khách sáo với nàng.

Trong lòng Tần Phiên Phiên vui vẻ, nàng nhất định có thể cầu gì được nấy.

"Phụng thiên thừa vận, Hoàng Đế chiếu viết: Nữ nhân Tần thị Phiên Phiên, từ lúc vào cung tới nay hoạt bát hân hoan, thường hóa trang thành quả đào khiến cho trẫm thoải mái. Đặc biệt phong thành chính Lục phẩm Quý nhân, phong hào Đào, ban thưởng Thường Đào các. Khâm thử."

Tác giả có lời muốn nói:

Ta lúc trước làm, Thái nữ là chính bát phẩm, nói một chút về phẩm cấp nhà.

Cực phẩm: Hoàng Hậu

Chính nhất phẩm: Hoàng quý phi

Tòng nhất phẩm: Quý phi

Chính nhị phẩm: Hiền phi, Lương phi, Thục phi, Đức phi

Tòng nhị phẩm: Phi

Từ tòng nhị phẩm trở lên tự xưng với kẻ dưới là bốn cung, đối với người trên xưng là thần thiếp.

Chính tam phẩm: Chiêu nghi, Chiêu viện, Chiêu dung, Thục nghi, Thục viện, Thục dung, Tu nghi, Tu viện, Tu dung

Tòng tam phẩm: Tiệp dư

Chính tứ phẩm: Dung hoa

Tòng tứ phẩm: Uyển nghi, Phương nghi, Phân nghi, Đức nghi, Thuận nghi

Chính ngũ phẩm: Tần

Tòng ngũ phẩm: Tiểu nghi, Tiểu viện, Lương viện, Lương đệ

Từ tòng ngũ phẩm trở lên tự xưng với kẻ dưới là bốn tần, đối với người trên xưng là tần thiếp.

Chính lục phẩm: Quý nhân

Tòng lục phẩm: Tài nhân, Mỹ nhân

Chính thất phẩm: Thường tại, Nương tử

Tòng thất phẩm: Tuyển thị

Chính bát phẩm: Thải nữ

Tòng bát phẩm: Canh y

Đối với người trên tự xưng nô thiếp.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Có Đào Không Thương

Edit: Lan Sung nghi

Beta: Giang Hiền tần

Sau một lúc lâu, Tần Phiên Phiên vẫn quỳ trên mặt đất chưa có phản ứng lại.

Nàng thật sự là được thăng phân vị từ chính bát phẩm Thái nữ lên chính lục phẩm Quý nhân, trong lúc này có thể nói là một hồng câu^[1] chứng minh cảm giác của Hoàng thượng đối với nàng cũng không tệ.

[1] hồng câu: khoảng cách, thời xưa ví với ranh giới rõ ràng

Nhưng ai có thể giải thích cho nàng, phong hào "Đào" của nàng là có ý gì?

Vừa nghe Đào Quý nhân là tràn ngập vẻ quê mùa, rõ ràng là chỉ tùy tiện tìm một chữ miễn cưỡng ban cho, lại còn thời thời khắc khắc (luôn luôn) nhắc nhở nàng, lúc trước nàng nói dối (chuyện nàng là Đào tiên tử được Cao Thái hậu là Vương mẫu nương nương sủng ái nhất).

"Đào Quý nhân mời tiếp chỉ." Trương Hiến Năng nhẹ giọng nhắc nhở nàng, trên mặt còn mang theo ý cười.

Tần Phiên Phiên run run rẩy rẩy đứng dậy, không bằng trực tiếp gọi nàng là Tần Quý nhân còn hơn là gọi bằng phong hào này, nàng căn bản là không cần phong hào.

"Nô thiếp tạ Hoàng thượng ban thưởng."

Trong lòng Tần Phiên Phiên thắc mắc, lập tức hỏi trực tiếp: "Trương tổng quản, trong cung còn có Thường Đào các sao?"

Ở trong nhận thức của nàng, địa vị cung điện trong hậu cung có hai loại, một là khí thế rộng rãi, hai là dịu dàng tú lệ (thanh tú đẹp đẽ), dù sao trong cung đều là những người có tri thức đạt lễ.

Loại giống Thường Đào các này, vừa nghe là thấy không đứng đắn, hơn nữa nàng lại là người đầu tiên ở nơi này thì càng không đứng đắn.

Trương tổng quản cười với nàng, nhẹ giọng nói: "Trước đây thì không có, sau khi Quý nhân đến thì là có. Sau giờ Ngọ (11 - 13 giờ) ngài có thể chuyển vào, phải đổi biển hiệu, đồ ban thưởng cũng đều được đưa vào kho Thường Đào các. Hoàng thượng cũng đã ban thưởng cho ngài cung nữ Liễu Âm mà lúc trước ngài sai sử. Nô tài xin chúc mừng ngài thăng vị."

Trương tổng quản cười với nàng càng nhiệt tình thì trong lòng Tần Phiên Phiên càng thêm lạnh lẽo.

Hoàng thượng có ý gì? Lúc đầu trong cung không có Thường Đào các nhưng về sau là vì nàng đến nên Hoàng thượng mới đặc biệt đổi biển hiệu, qua lần này nàng cảm nhận được sự yêu mến sâu sắc của Hoàng thượng với mình.

"Ôi, nô thiếp thật hạnh phúc, Hoàng thượng sủng ái nô thiếp như vậy quả thực xấu hổ. Nô thiếp xin nhờ Trương tổng quản thay nô thiếp chuyển lời tới Hoàng thượng."

Nội tâm Tần Phiên Phiên xoay chuyển không ngừng nhưng nàng tuyệt đối không phải một nữ nhân dễ dàng chịu thua, vì vậy nàng e lệ, ngượng ngùng nhờ Trương tổng quản trợ giúp.

Khóe miệng Trương Hiến Năng giật giật, từ trước đến nay vị chủ tử này đều không biết nhìn ánh mắt người khác, rõ ràng là Hoàng thượng trào phúng nàng, nàng lại luôn coi đó là ban thưởng, như vậy cũng không còn cách giải quyết.

Thời điểm hần về đến Long Càn cung, tay của bậc cửu ngũ đang chống cằm, nét mặt có chút thờ ơ.

Lúc nhìn thấy hần, đôi mắt của Hoàng thượng sáng ngời, rõ ràng là đang chờ hần: "Sau khi người tuyên chỉ xong, nàng có phản ứng gì?"

Đáy lòng Trương Hiến Năng thay Hoàng thượng bi ai ba giây, mới cung kính nói: "Đào Quý nhân nhờ nô tài chuyển cho Hoàng thượng một câu nói."

"Câu nói gì?"

Hoàng thượng có vẻ tràn đầy hứng thú, nữ nhân kia nếu dám tức giận đến giậm chân, hần sẽ lôi nàng ra ngoài chém đầu trước mặt dân chúng.

"Thường Đào các ơ Thường Đào các, hy vọng Hoàng thượng có thể đi ngắm nhiều một chút, nếu không trái đào nhỏ Đào Quý nhân sẽ hỏng mất, có câu nói thật hay, có đào để thưởng thì nên thưởng, đừng để không đào lại hận không."

Trương tổng quản không hổ là nhân tài bên cạnh Hoàng đế, hần ta thuật lại còn bắt chước theo giọng điệu và thần thái của Tần Phiên Phiên, học giống được đến mười phần.

Đang sáng khoái Tiêu Nghiêu chột sừng sốt, một lúc lâu sau mới phục hồi lại tinh thần, vẻ mặt dữ tợn, muốn tức giận lại nhịn xuống. Cuối cùng hần khó chịu đến không chịu nổi, chỉ vào Trương tổng quản: "Học giọng điệu quái lạ, lát nữa tự đi lãnh phạt, cơm tối cũng không cần ăn."

Trương Hiến Năng lập tức tuân lệnh, đi theo bên cạnh Hoàng thượng, quan trọng nhất là phải học hiểu ý bề trên, ví dụ như hiện tại, ngài chỉ nói không cho hãn ta ăn cơm tối, chưa nói không cho hãn ta ăn điểm tâm.

Nhưng trong số con hãn đặt bút viết một câu: Hôm nay thay Đào Quý nhân bị phạt một lần.

Sau khi Tần Phiên Phiên đến Thường Đào các, phát hiện chỗ tắm biến thật sự là dấu vết bị đổi mới.

Phân vị của nàng không tính là cao, vì vậy khoảng cách giữa Thường Đào các và Long Càn cung cũng khá xa, nội thất bên trong đương nhiên không xa hoa bằng Long Càn cung. Đình đài lầu các, cầu nhỏ nước chảy cũng có nét đặc sắc khác hẳn.

"Nô tài Lý Đức/ nô tỳ Vọng Lan thỉnh an Đào Quý nhân."

Nếu là chủ của một điện, đương nhiên phải có thái giám tổng quản và cô cô trưởng sự, hiện tại hai người bọn họ dẫn mấy cung nhân đến thỉnh an nàng.

Chính lục phẩm Quý nhân vẫn chưa tính là phân vị trung giai, quy định hậu cung là chủ tử ngũ phẩm trở lên mới có thể có cung điện của mình, nhưng hiển nhiên là vị trước mặt này được Hoàng thượng coi trọng, những thái giám cung nữ này lại không phải kẻ ngốc, vì vậy thời điểm hành lễ thái độ cực kỳ cung kính.

"Ta là người tính tình hiền hòa, đối xử với người bên cạnh cũng rất khoan dung, các người cứ làm việc theo quy củ là được. Chỉ là ta có một tính xấu, nếu Thường Đào các này là địa bàn của ta thì ở đây Hoàng thượng lớn nhất thì ta lớn thứ hai, mong các người có thể ghi nhớ những lời này ở trong lòng."

Thời điểm Tần Phiên Phiên nói những lời này, giọng điệu vẫn nhẹ nhàng mềm mại như cũ, chỉ là nàng nhú mày một cái, nụ cười đã mang theo vài phần khí thế.

Nếu dáng vẻ này của nàng bị Tần Phu nhân nhìn thấy, tuyệt đối sẽ kinh ngạc cảm thán nhìn thấy được dáng vẻ của chính bà.

Chỉ là dáng vẻ nàng nói chuyện càng thêm một chút âm dương quái khí (kì lạ. quái gở), Tần Phiên Phiên học được hết khí thế của Tần Phu nhân, lại cộng thêm chút xảo quyết của bản thân nàng. Ở trong cung này nàng chỉ có hai bàn tay trắng. Đầu tiên phải khiến cung nhân hầu hạ bên cạnh tin phục nàng, sau đó họ mới có thể bán mạng vì nàng.

"Lấy toàn bộ thỏi vàng Hoàng thượng ban thưởng ra, chia một nửa cho Liễu Âm. Những người còn lại, mỗi người lấy một thỏi. Liễu Âm là người Hoàng thượng ban thưởng cho ta, lúc trước khi ta ở Long Càn cung đã đáp ứng nàng ấy, chỗ vàng thỏi Hoàng thượng ban thưởng lần này sẽ thưởng cho nàng ấy một nửa vì công hầu hạ tốt. Sau này nếu các người cũng như nàng ấy vì ta ra sức, mọi việc đều suy tính thay ta, ta cũng sẽ ban thưởng cho các người không ít."

Tần Phiên Phiên mở miệng ngay lập tức đã ban thưởng vàng, nàng vô cùng hào phóng, tiếc bỏ ra cái nhỏ sao thu được cái lớn, hơn nữa đây đều là vàng của Hoàng thượng.

Nếu là bạc của nàng không đủ chi, nàng sẽ đi Long Càn cung một khóc hai nháo ba thất cổ, dù sao người mất mặt không phải là nàng.

Các cung nhân phía dưới thấy chủ tử mới hào phóng như vậy, lập tức đều vui vẻ ra mặt.

Dù sao bọn họ vào cung đều là để hầu hạ người khác, hơn nữa tính mạng vinh nhục đều buộc trên người chủ tử, hầu hạ người hào phóng so với người keo kiệt tốt hơn nhiều.

Liễu Âm đứng một bên, nhìn tâm trạng thoải mái của những người đó không khỏi thở dài trong lòng một hơi.

Chắc chắn, nhìn một đám ngu xuẩn này giống hệt như là chính nàng trước đây. Muốn lấy vàng của loại người như Đào Quý nhân mà dễ sao? Nàng được hứa hẹn hai lần, mơ mơ hồ hồ thay Đào Quý nhân làm việc hai lần, đã bị đày tới nơi này.

May mắn là không phải Hoàng thượng thực sự muốn truy cứu trách nhiệm của nàng, nếu không hiện tại nàng có khả năng đã đầu thân hai nơi (chết).

Được phong thưởng, Tần Phiên Phiên lại được thăng vị lên Chính lục phẩm Quý nhân, một đêm trôi qua trong sự mỹ mãn.

Hoàng thượng cũng thật hào phóng, ban cho nàng hai thanh ngọc như ý, trang sức vải dệt và vàng chiếm đa số, có lẽ là sợ nàng không có tiền.

Sáng hôm sau, khi Tần Phiên Phiên còn đang đắm chìm trong giấc mộng, Liễu Âm đã kêu to gọi nàng rời giường.

"Đào Quý nhân người nên thức dậy, đến giờ đi thỉnh an Thái hậu rồi."

Tần Phiên Phiên cau mày, trên mặt đều là dáng vẻ không vui, nàng bĩu môi lầm bầm: "Tối qua ta hầu hạ Hoàng thượng mệt mỏi, nhức eo đau lưng không đứng dậy nổi. Cao Thái hậu yêu thương nhất chính là Tuyết Đào tiên tử, xin bà tha lỗi cho ta."

Liễu Âm nghe nàng nói hươu nói vượn (nói linh tinh) xong thì trong lòng bàn tay đều toát ra một tầng mồ hôi lạnh, lại đẩy hai cái, nói: "Chủ tử, ngài đừng nói đùa, căn bản là tối hôm qua Hoàng thượng không tới."

Tần Phiên Phiên mơ mơ màng màng mở mắt ra: "Không tới? Sao ta lại nhớ rõ ràng là hẳn có tới, nếu không sao ngực ta lại đau, chắc chắn là

hắn xoa."

"Thật sự là không đến, hiện tại ngài đã dọn ra khỏi Long Càn cung, có phải nhớ sai rồi không?"

Lúc này, Tần Phiên Phiên mới bò dậy từ trên giường, đứng lên để Liễu Âm thay nàng mặc quần áo, lại lắc đầu thở dài.

"Ôi Thường Đào các không hổ là cung điện của ta, đồ vật nơi này đều thích ta, ngay cả cái giường cũng không muốn để ta đi, người nghe đi nó muốn khóc rồi."

Liễu Âm không trả lời nàng, trong lòng đều là khinh thường.

Từ sáng sớm Diễn tinh này đã không yên phận, đối với một cái giường vô chi vô giác cũng có thể cao trào (ý nói nữ chính diễn xuất bất chấp ý) lên.

"Thần thiếp/ tần thiếp/ nô thiếp thỉnh an Thái hậu, Thái hậu vạn phúc kim an."

Toàn bộ nhóm phi tần cúi người hành lễ, từ trang phục đến trang điểm mỗi người đều lộng lẩy đến lờ lợc, tựa như thợ trồng hoa đang bán hoa vậy.

Đã nhiều ngày hứng thú của Cao Thái hậu vẫn rất cao, từ sau khi biết bản thân là Tây Vương Mẫu, cả người đều có cảm giác thăng hoa.

"Vì sao hôm nay chỉ có một nửa người đến thỉnh an?" Cao Thái hậu ngồi xuống ghế phượng, tầm mắt đảo qua thấy cảnh tượng phía dưới, mày nhíu lại, giọng điệu cũng không vui vẻ.

Không khí trong điện trở nên yên tĩnh đến đáng sợ, tất cả mọi người đều nhìn bốn phía, người nên tới đều đã tới, so với những người thường lui tới không hề khác biệt, sao có thể thiếu một nửa người.

"Ai gia là Tây Vương Mẫu, ai gia mới là chính thống, sao một nửa người kia còn đi thỉnh an Hoàng Thái hậu?" Bà sờ kim hộ giáp trên ngón tay, trong giọng nói đều là vẻ khinh thường.

Phía dưới vẫn là không khí yên tĩnh, không ít người nhìn về phía Tần Phiên Phiên bằng ánh mắt khinh bỉ và oán trách.

Nếu không phải nàng "lừa" Thái hậu thì cũng không đến mức Cao Thái hậu lại muốn gỡ trò.

Hoàng Thái hậu và Cao Thái hậu luôn không hợp nhau từ thời Tiên đế, hai người đã bắt đầu đấu nhau, ai cũng không thể đấu chết đối phương.

Mỗi lần đấu đều có thắng bại, cuối cùng chỉ còn tồn tại cảm giác chán ghét đối phương.

Tiên đế không còn, sau khi tân hoàng đăng cơ, Cao Thái hậu cũng giở trò, không muốn Hoàng thượng cho Hoàng Thái hậu phong vị, tuy nhiên đây cũng không phải chuyện mà Hoàng thượng có thể tự quyết định.

Thái hậu nhìn một vòng, tất cả mọi người đều cúi đầu, không dám đối diện với bà, chỉ có Tần Phiên Phiên mỉm cười với bà.

"Hôm nay Đào Quý nhân thật xinh đẹp, cây trâm đang cài trên đầu trông thật là độc đáo." Cao Thái hậu là người "có qua có lại", nàng đã từng khen bà vô số lần, hôm nay bà cũng phải khen nàng vài câu.

Tần Phiên Phiên giơ tay sờ lên búi tóc, nụ cười kia cần bao nhiêu ngọt có bấy nhiêu: "Đây là Hoàng thượng ban thưởng cho nô thiếp."

"Từ nhỏ ánh mắt của Hoàng đế đã luôn tốt cho nên rất thương người."

Cao Thái hậu được nàng khen một lần đã bị mê hoặc rồi.

Tần Phiên Phiên then thùng cúi đầu, nhẹ giọng nói: "Hoàng thượng là do Thái hậu sinh, đương nhiên ánh mắt tốt cũng là giống người. Đương nhiên những tiên nữ đi theo bên cạnh ngài, ánh mắt cũng không kém, những người không đến kia, Thái hậu nương nương cần gì phải để ý."

Dù sao đều là một đám mắt bị mù.

Cao Thái hậu hơi sửng sốt, ngược lại vỗ tay cười to, thoải mái: "Ai da, cái miệng này của Đào Quý nhân ai gia rất thích. Mấy ngày trước người chịu ấm ức, hôm nay có cung điện của mình, ai gia nên thưởng cho người một chút, coi như là quà tân gia cho người."

Bà nói xong, thật sự cho một danh sách dài các loại lễ vật, để cho cung nữ bên cạnh đi chuẩn bị để Tần Phiên Phiên mang về.

Sự hào phóng của Cao Thái hậu khiến người ta lú lờ, trong điện không ít người ghen tị đến đỏ cả mắt.

Tác giả có lời muốn nói:

Diễn tinh: Hoàng tang, thơ của nô thiếp làm có hay không?

Hoàng tang: Cũng được, nhưng so với công phu trên giường của ta còn kém một bậc.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Minh Phi Gây Khó Dễ

Edit: Cát Sung dung

Beta: Nga Quý tần

Cao Thái hậu đối với phi tần các nàng, có tiếng vắt cổ chà ra nước, nhưng đối với Tần Phiên Phiên đúng là mắt cũng không nháy, một chuỗi danh mục quà tặng toàn bộ đều là thứ tốt.

Nặng bên này nhẹ bên kia như thế, các phi tần phía dưới tất nhiên đều không cao hứng, thậm chí có mấy người còn trực tiếp tỏ ra mặt.

Dù sao nếu Cao Thái hậu thật sự truy cứu các nàng, các nàng cũng đã nghĩ kĩ đối sách, trong lòng sớm đã có nhiều khó chịu.

Cao Thái Hậu không kiên nhẫn nhất chính là nghe những điều khoản cung quy, vừa nhìn chính là không đọc quá nhiều sách nữ nhân, đến lúc đó các nàng chỉ cần đưa mấy lý do này áp chế nàng, Cao Thái hậu cũng sẽ thỏa hiệp.

"Nếu các người đều không kiên nhẫn nhìn ai gia, vậy giải tán đi. Tuyệt Đào tiên tử lưu lại là được".

Cao Thái hậu cũng không nhìn những vẻ mặt đưa đám của các phi tần phía dưới, liền đuổi các nàng đi, chỉ để lại Tần Phiên Phiên.

Mặt khác các phi tần hầu như đều kinh ngạc mà nhìn các nàng tay cầm tay tốt như tỷ muội ruột thịt đi vào nội điện, cơ hồ trong lòng mỗi người

đều mắng Tần Phiên Phiên là hồ ly tinh.

Không chỉ muốn câu đi Hoàng thượng, ngay cả lão bà Cao Thái hậu cũng không tha.

"Ngồi đi, trà nơi này của ai gia đều là trà tốt do phiên quốc cống nạp, người nếm thử xem".

Cao Thái hậu thấy nàng biểu tình tràn trề vui vẻ, trong lòng liền yêu thích.

"Trà ngon, đúng là giống tiên trà đều lộ ra một cỗ tiên khí, nô thiếp uống một ngụm, liền có một loại cảm giác phiêu phiêu dục tiên".

"Nhân lực thật tốt, đây là ai gia sai người làm riêng dùng nước tuyết sớm mai từ năm trước nấu lên, nấu được mấy bình. Chờ lát nữa lấy nước này nấu với trà, người mang đi một ít về chiêu đãi khách nhân, đều có thể lấy ra được". Cao Thái hậu kêu lên cao hứng.

Tần Phiên Phiên liên tục nói lời cảm tạ.

"Nô thiếp cảm thấy mới vừa rồi Thái hậu không cao hứng, vì chuyện gì vậy ạ?". Nàng thấy Cao Thái hậu trước sau bộ dáng buồn bực không vui, nên hỏi ra.

Mày Cao Thái hậu nhăn lại, không cao hứng nói: "Người cũng đã nhìn ra, mới vừa rồi những nữ nhân đó đều coi thường ai gia. Ai gia biết, bề ngoài các nàng tràn trề vui mừng thỉnh an ai gia, còn muốn dâng bốc ai gia, trên thực tế sau lưng đều xem thường ta, cảm thấy ta chỉ biết làm hồ thẹn Hoàng gia".

Rõ ràng Cao Thái hậu đã ghen đến mức tàn nhẫn, nàng ta cùng Hoàng Thái hậu so chiêu, làm cho hậu cung một phen thành hai, một bộ

phận phi tần đi theo Hoàng Thái hậu, những người còn lại đi theo Cao Thái hậu.

Vì tránh cho Hoàng thượng không cao hứng, cảm thấy các nàng khắt khe với mẹ đẻ của Hoàng thượng, chẳng sợ đại bộ phận phi tần hậu cung đều đi theo Hoàng Thái hậu, vẫn như cũ đến phục tùng an bài, tới nịnh nọt dưới chân Cao Thái hậu.

"Vì sao Thái hậu lại không nói?". Tần Phiên Phiên nghiêng nghiêng đầu.

"Nói cái gì?".

"Nói các nàng một loại khuôn mặt cứng ngắt, làm ngài không cao hứng".

Cao Thái hậu nhíu mày, nghĩ nghĩ một lúc lại lắc đầu: "Không được, ai gia chỉ biết la lối khóc lóc, sẽ không giảng đạo lý. Nếu ta nói các nàng xụ mặt, các nàng liền nói là vì kính sợ ai gia, hơn nữa ở trước mặt ai gia, không thể cợt nhả, nếu không sẽ không đúng với bốn phận".

Cao Thái hậu nói nói còn rất oan ức, hiển nhiên nàng thường xuyên bị áp chế như vậy.

"Các nàng giảng đạo lý với ai gia, ai gia liền la lối khóc lóc với các nàng. Nháo lớn tới trước mặt Hoàng thượng, chân ai gia cũng không đứng vững được. Chỉ là các nàng cũng không dám nháo lắm, nhiều nhất làm ai gia buồn bực, ai bảo cái bụng của ai gia biết tranh đua, Hoàng thượng là từ nơi này chui ra, các nàng phải nịnh nọt ai gia".

Tần Phiên Phiên nghe thế khóe miệng càng thêm giật giật, khó trách ban đầu Nhị tỷ thường xuyên mắng vị bà bà này.

Nghe một chút lời này của Cao Thái hậu, nàng ta sẽ không giảng đạo lý, chỉ biết la lối khóc lóc, giống loại người tính tình cao ngạo như Nhị tỷ, gặp phải kiểu người không nói lý lẽ này, phỏng chừng có thể bị tra tấn đến cùng.

Chỉ là kiểu người này, phù hợp nhất với khẩu vị Tần Phiên Phiên, ai bảo nàng là diễn tinh chứ.

"Thái hậu, ngài chính là quá nhân từ mềm lòng, đối với các nàng cũng quá mức dung túng". Tần Phiên Phiên nhấp một ngụm trà, một đường nghiêm trang.

Nàng nói lời này quá mức nghiêm túc, làm cho Cao Thái hậu mê mang.

"Ai gia nhân từ mềm lòng sao?".

Nói thật đây là lần đầu tiên từ khi Cao Thái hậu ra đời cho tới nay nghe được lời nói này.

"Đương nhiên, ngài không cao hứng, còn phải thu liễm tính tình không phát hỏa lên các nàng, còn thương hương tiếc ngọc hơn cả Hoàng thượng. Nếu ngài muốn, ngài là trưởng bối, lại còn là Thái hậu chí cao vô thượng, Hoàng thượng còn không dám làm cho ngài tức giận, chẳng lẽ các nàng còn cao quý hơn Hoàng thượng ư?". Tần Phiên Phiên một lòng đầy căm phẫn.

Cao Thái hậu bị nàng nói, tức khắc liền cảm thấy có một cỗ hỏa khí trong lòng cọ cọ bùng lên.

Đúng vậy, nhi tử của nàng là cửu ngũ chí tôn, còn đến làm nàng vui, những tiểu tiện nhân đó tính là cái gì?

"Người nói đúng, ai gia đúng là tức giận! Hung hăng mà tức giận!". Cao Thái hậu đập bàn một cái, ngược lại lại luôn cảm thấy không thích hợp, hỏa khí khó khăn bùng lên tức khắc tiêu tan ba phần: "Nhưng nếu các nàng giảng đạo lý với ta thì phải làm sao bây giờ?".

Cao Thái hậu mê mang đến "Ai gia" cũng quên nói, chỉ dùng "người, ta" để nói chuyện, hiển nhiên coi Tần Phiên Phiên như quân sư của nàng.

Tần Phiên Phiên cũng bị nàng ấy chọc cười, khó trách Cao Thái hậu giảng co với Hoàng Thái hậu đều liên tục thất bại, nàng ấy cũng nhờ có sự sủng ái của Tiên đế, mẹ đẻ của Hoàng thượng mới sống lâu như vậy.

"Vậy ngài cũng giảng đạo lý với các nàng. Cái loại đạo lý này, vốn dĩ có mặt tốt mặt xấu, ngài giảng nguy hiểm là được. Các nàng nói đưa ra một khuôn mặt là vì giữ gìn uy nghi hoàng gia, ngài liền nói về mặt các nàng đưa đám như thế giống như vội về chịu tang. Các nàng nếu còn càn quấy, ngài liền nói ngày khác muốn đi hỏi Hoàng thượng một chút, phi tần này đó đứng trước mặt Hoàng thượng có phải cũng duy trì uy nghi Hoàng gia, cả ngày vả mặt đưa đám, nếu ai dám có hành vi khác, thì nói ở trước mặt ngài lạnh như băng sương, trước mặt Hoàng thượng lại tươi cười như hoa, giống như xé rách mặt các nàng. Ngài xem xem, đến lúc đó còn ai không dám cười với ngài!".

Tần Phiên Phiên nói lời này cực kì trôi chảy, hơn nữa ngữ khí dăng trào, làm tâm người nghe cũng sinh ra ý chí chiến đấu.

Hai mắt Cao Thái hậu tỏa sáng, tựa hồ nhìn thấy lúc mình đại phát thần uy, lôi kéo cánh tay Tần Phiên Phiên vỗ một lúc: "Đúng vậy, người nói rất đúng, lần sau ai gia sẽ làm như vậy!".

"Thái hậu nương nương, thật ra chuyện giảng đạo lý từ trình độ nào đó mà nói chính là la lối khóc lóc. Đây chính là Duyên Thọ cung của ngài, ngài nói cái gì thì chính là cái đó, còn có người dám nói gì làm cho ngài

không cao hứng, liền trực tiếp phạt. Phạt nhiều lần thì sẽ ngoan. Chủ yếu chính là, thời điểm nhân gia giảng đạo lý, nếu ngài phát hiện không thể nói gì về nàng ta, cũng vạn sự đừng hoảng hốt, dù sao ngài là Thái hậu cao quý nhất, ngài không cần phản ứng với đề tài đó, chỉ ra những sai lầm khác của nàng ta. Tỷ như hôm nay Minh phi nương nương mặc áo lụa hoa hồng ngài không thích, ngài có thể nói đã nhiều ngày nay đôi mắt ai gia không thoải mái, nhìn màu sắc tươi sáng sẽ thấy khổ sở, Minh Phi người trước vẫn nên lui đi, đừng lung lay trước mặt ai gia".

Tần Phiên Phiên một bên nói một bên còn dẫn đo ngữ khí của Thái hậu, lời nói và hành động đều mẫu mực.

Cao Thái hậu càng nghe càng hưng phấn, chỉ kém vỗ tay reo hò cho nàng.

"Biện pháp này tốt, ai gia bắt nàng lui ra, dù Minh Phi kia sẽ bị ghen một bụng đạo lý, nàng ta cũng sẽ ngoan ngoãn phải cú đi. Ha ha ha..."

Sau khi Cao Thái hậu nói xong, liền tính toán ngày mai muốn trừng trị các nàng như thế nào.

"Cuối cùng nếu ngài thật sự không có cách, ngài có thể gọi nô thiếp tới giúp ngài. Nô thiếp chính là Tuyết Đào tiên tử được yêu thích nhất của Tây Vương Mẫu, nô thiếp đối với ngài trung tâm như một, nhất định vì ngài vượt lửa qua sông, không chối từ". Cuối cùng Tần Phiên Phiên thổ lộ một câu chân thành.

Thẳng đến khi Cao Thái hậu không nói được rõ ràng, lôi kéo tay nàng không chịu buông ra.

"Lưu ma ma đâu, lấy trang sức trâm đầu lúc trẻ của ai gia ra đây, để Đào Quý nhân chọn". Nàng vừa nói vừa phân phó một câu, hiển nhiên là muốn có qua có lại.

Tuyết Đào tiên tử vì nàng không tiếc cả mạng sống như vậy, thấy chết không sồn, nàng nhất định cũng phải đối đãi thật tốt với Tần Phiên Phiên, xem nàng như nữ nhi ruột thịt của mình.

Lưu ma ma đứng một bên nghe toàn bộ cuộc trò chuyện, khóe miệng giật giật, tuy rằng nội tâm không tán đồng, nhưng động tác vẫn nhanh nhẹn mang hộp trang sức tới.

Hộp trang sức rất lớn, vừa mở ra đã sáng rọi bắt mắt, có vô số đá quý cùng vàng bạc, kiểu dáng lại càng làm người hoa mắt.

"Thời điểm ai gia còn trẻ thích đẹp, lớn lên cũng tốt, nên Tiên đế thường thích ban thưởng này đó cho ai gia, rất nhiều thứ đều là đồ mới chưa từng mang qua. Người chọn ra thứ đẹp, dù sao hiện giờ ai gia cũng không mang được, nếu không lại bị những người đó công kích, nói ai gia không trang trọng. Các nàng không cho ai gia mang, ai gia cũng không cho các nàng mang, hừ, đều biến thành trang điểm như am ni cô mới tốt".

Ở những mặt khác Cao Thái hậu còn có thể nhẫn, nhưng nếu không cho nàng xinh đẹp, đó là trăm triệu lần không được, bởi vậy chuyện nhỏ như trang điểm, nàng đặc biệt tích cực.

Tần Phiên Phiên nhìn thoáng qua hộp trang sức, lập tức nói: "Nô thiếp không mang được những trang sức quý trọng như vậy. Nếu Thái hậu không chê, ngày mai nô thiếp lại đây sớm chải đầu cho ngài, đảm bảo có thể làm cho ngài mang những cây trâm này một lần nữa".

"Lời này là thật sao?". Trong ánh mắt Cao Thái hậu chứa đầy ngôi sao.

"Tất nhiên rồi ạ, nô thiếp làm sao dám lừa thái hậu. Trước kia ở trong nhà nô thiếp thường xuyên chải đầu cho các tiền bối. Mẫu thân và tổ mẫu của nô thiếp rất thích để nô thiếp búi đầu". Tần Phiên Phiên bảo đảm.

Cuối cùng Cao Thái hậu vẫn nhét cho nàng hai châu thoa, hơn nửa ngàn dặn dò vắn dặn dò, sáng ngày mai nàng nhất định không thể ngủ muộn.

Tần Phiên Phiên hát một khúc nhỏ bước ra Duyên Thọ cung, trước nay nàng đều là người thức thời.

Nàng biết bởi vì Nhị tỷ là nguyên nhân, nữ nhân Tần gia ở hậu cung không được người nào hoan nghênh, quân tâm khó lường nhất, nàng nhất định phải tìm chỗ dựa cho mình.

Hoàng Thái hậu là cái nhân tinh[1], đại bộ phận nữ nhân trong cung đều đi ôm đùi nàng ta, Cao Thái hậu là người trái ngược, bởi vì nguyên nhân là tính cách, ngược lại tri kỉ chân chính lại có ít người.

[1]nhân tinh là chỉ người tinh ý hiểu lòng người, dạng thành tinh rồi ấy.

Cộng thêm tính cách của Cao Thái hậu rất thích hợp với Tần Phiên Phiên, nên ôm liền ôm, ai ngăn ngại ai gốc nghềch.

Liễu Ấm ở bên ngoài chờ nàng, lập tức chạy đến trước mặt, nhìn thấy nàng bình yên không có việc gì mới nhẹ nhõm thở ra một hơi: "Cao Thái hậu không làm khó ngài chứ ạ?".

Tần Phiên Phiên lại nhìn chăm chăm khuôn mặt nàng ấy, thấp giọng hỏi: "Mặt với mắt của người đến cùng bị làm sao vậy?".

Liễu Ấm không dám ngẩng đầu, lập tức nói: "Không có việc gì, nô tì vừa mới đâm vào cây".

"Rốt cuộc làm sao vậy? Người ở Long Càn cung hẳn đã học qua, không thể lừa gạt chủ tử". Tần Phiên Phiên nhú mày, ngữ khí cao hơn hai phần.

"Thời điểm Minh Phi nường nường đi ra, nô tỳ liếc nhìn váy nàng ta một cái, nàng ta nói nô tỳ dĩ hạ phạm thượng, va chạm nàng ta, nên sai người tát nô tỳ hai cái".

Sắc mặt Tần Phiên Phiên trầm trầm, tâm tình tốt vừa rồi lập tức biến mất.

"Đi". Một chữ của nàng phun ra từ kẽ răng, đi về phía Thường Đào các.

Không nghĩ tới nửa đường lại gặp được một nhóm người, dẫn đầu vừa đúng chính là Minh Phi, hiển nhiên có chuẩn bị mà đến, đang chờ nàng.

"Ôi chao, Đào Quý nhân đi ra từ Duyên Thọ cung a, bốn phi còn tưởng rằng...". Trên mặt Minh Phi treo nụ cười lạnh, âm dương quái khí mở miệng.

Chỉ là lời nàng ta còn chưa nói xong, Tần Phiên Phiên đã muốn chạy tới trước mặt, mắt thấy nàng ngoan ngoãn cúi người hành lễ, Minh Phi còn muốn đắc ý một lát, Tần Phiên Phiên đã bỗng nhiên đứng lên, trực tiếp cho cung nữ bên người Minh Phi hai cái tát.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Uy Hiếp Hoàng Thượng

Edit: Nhã Thục dung

Beta: Huệ Hoàng hậu

"Chát chát" - tiếng bàn tay vang lên thanh thúy, xung quanh lâm vào yên tĩnh như cõi chết.

Ai cũng không nghĩ rằng Tần Phiên Phiên bỗng nhiên sẽ làm khó dễ, hơn nữa âm thanh kia nghe đã thấy đau, hiển nhiên lực xuống tay của nàng không nhẹ.

Phản ứng đầu tiên của Minh Phi là vung tay lên định đánh, nhưng lại chỉ vung vào không khí.

Bởi vì Tần Phiên Phiên đã nhanh nhẹn lui về phía sau hai bước, hành lễ với nàng ta xong liền đứng dậy, mềm mại nói: "Thỉnh Minh Phi nương nương thứ lỗi, vừa rồi nha đầu này của ngài mới liếc mắt khinh thường nô thiếp. Tuy nô thiếp phân vị thấp nhưng cũng là đích thân Hoàng thượng phong làm chính lục phẩm Quý nhân, không cho phép bất kỳ kẻ nào làm nhục, nếu không chính là coi rẻ hoàng quyền. Nô thiếp nhất thời nóng vội, sợ rằng nàng ta sẽ làm liên lụy đến ngài, cho nên liền phạt tát nàng ta hai cái, như vậy sẽ không ai có thể nói ra nói vào."

Ngữ khí của Tần Phiên Phiên tuy rằng ôn nhu đến cực điểm, nhưng trong lời nói không có vẻ kiêu ngạo siểm nịnh, ngược lại biểu hiện ra rằng tất cả mọi thứ đều là suy nghĩ vì Minh Phi.

Minh Phi tức giận đến đỏ mắt, lạnh giọng trào phúng: "Đào Quý nhân thật đúng là một kẻ khéo mồm khéo miệng, dám trợn mắt nói dối, đổi trắng thay đen. Rõ ràng là người muốn khiêu khích bốn phi, không coi trọng bốn phi cao hơn người mấy cấp bậc, còn dám dạy dỗ người của bốn phi. Đánh chó phải nể mặt chủ, Đào Quý nhân, hôm nay người phải trả cho ta một lời công đạo!"

Hai tay nàng ta đã nắm chặt lại, nếu phía sau không có người giữ vạt áo để nàng ta không kích động, nói không chừng Minh Phi đã tự mình bước tới giáo huấn nàng.

Tần Phiên Phiên đưa tay vén tóc phía trước trán, bộ dáng phong tình vạn chủng càng làm cho Minh Phi tức giận đến cắn răng.

"Hồi bẩm Minh Phi nương nương, nô thiếp mới vừa nói lời công đạo. Nếu ngài nghe không rõ, nô thiếp lặp lại lần nữa. Là nha đầu này của ngài xem thường nô thiếp, nô thiếp mới giáo huấn nàng ta, để nàng ta khỏi làm ngài lâm vào phiền phức."

Càng nói đến cuối câu, tốc độ nói càng chậm, những chữ cuối giống như gằn từng tiếng một, rõ ràng là vì chọc tức Minh Phi.

Nhìn dáng vẻ này của Tần Phiên Phiên, Minh Phi thật sự giận sôi máu, những kẻ đứng sau cũng không ngăn được, nàng ta trực tiếp xông lên đánh người.

Tần Phiên Phiên lập tức lui về sau, không cho nàng ta đánh trúng mình.

"Đào Quý nhân, bốn phi muốn phạt người, người dám trốn?" Minh Phi liên tục giơ tay rất nhiều lần, nhưng lần nào cũng đều bị nàng tránh đi, hỏa khí trong lòng đột nhiên lại dâng lên vài phần.

"Các người đều là người chết sao? Bắt lấy nàng ta, hôm nay bốn phi chắc chắn phải giáo huấn nàng ta một phen."

Minh Phi ra lệnh một tiếng, nàng và mấy cung nữ của các phi tần vội vàng tiến đến muốn bắt lấy Tần Phiên Phiên.

"Ta xem ai dám động đến ta!"

Nhìn những cung nữ đang bắt đầu chen lên trước, Tần Phiên Phiên cũng không lui về phía sau mà chỉ quát lớn.

"Minh Phi nương nương, hậu cung có quy định rõ ràng, trừ người chấp quản lục cung, những phi tần còn lại dù là phân vị cao hay thấp đều không được dùng tư hình với những phi tần khác. Cho dù ngài cao hơn nô thiếp vài cấp bậc thì vẫn không thể động đến nô thiếp. Nếu ngài có bất kỳ bất mãn gì với nô thiếp, thỉnh ngài báo với Thái hậu hai cung định đoạt, nếu không tội ngài phải chịu cũng rất lớn."

Thừa dịp những cung nữ kia ngây người, Tần Phiên Phiên dùng lời lẽ chính đáng để nói chuyện điều lệ với Minh Phi.

Tần Phiên Phiên chưa bao giờ đánh mà không có chuẩn bị, bởi vì lịch sử văn hóa của Tần gia là dựa vào cái bụng của nữ nhân để làm giàu. Nàng phòng ngừa trường hợp vạn nhất nên đã trộm nghiên cứu vô số điển phạm của hậu cung.

Từ quy củ khi tổ tiên Đại Diệp triều khai quốc cho đến quy định do tân hoàng đưa ra, nàng đều nghiên cứu một cách nghiêm túc, hiện tại chính là thời điểm phát ra tác dụng.

"Người nói vậy, bốn phi từ khi bắt đầu vào cung đã biết phân vị cao thì áp chế phân vị thấp. Bốn phi nói người sai rồi thì chính là người sai rồi, huống hồ có nhiều người như vậy làm chứng, chẳng lẽ báo cáo với hai vị

Thái hậu xong là có thể thay đổi kết quả sao?" Minh Phi vung tay lên, ánh mắt thúc giục mấy cung nữ kia hành sự.

Tần Phiên Phiên lộ ra vẻ mặt lạnh băng, mày liễu dựng ngược, dáng vẻ nàng như hung tướng kiêu người sống chớ đến gần, hoàn toàn học được khí thế siêu cường từ Tần phu nhân.

Những cung nữ kia quả thật có chút do dự.

"Minh Phi nương nương dựa vào cái gì mà dám xúc phạm điều lệ hậu cung, cho rằng có thể ra lệnh thay hai vị Thái hậu? Đám cung nữ các người cũng như vậy sao? Cho rằng mình có thể ra quyết định thay Thái hậu?"

Tần Phiên Phiên chính là "săn người bệnh, đòi mạng người" [1], nàng lập tức đem lưỡi giáo đối hướng sang phía mấy cung nữ.

[1] săn người bệnh, đòi mạng người - 趁你病要你命的人: "nhân lúc người bệnh, lấy mạng người" – lợi dụng lúc người khác khó khăn để ra tay với họ.

Tuy rằng các cung nữ xung quanh đều là cung nữ của những phi tần phân vị cao, những chủ tử đó đều đã quen ương ngạnh kiêu ngạo, các nàng cũng "cáo mượn oai hùm", thật đúng là không để một chính lục phẩm Quý nhân Tần Phiên Phiên vào mắt. Nhưng hiện tại Đào Quý nhân lại nói đến Thái hậu hai cung, chụp mũ từ đỉnh đầu xuống, vấn đề bây giờ không chỉ là coi thường Quý nhân mà là coi rẻ Thái hậu.

Các nàng có bao nhiêu cái đầu cũng không đủ chém.

"Các người lại còn nghe lời nàng ta? Nàng ta nói hươu nói vượn, ba hoa chích choè mấy câu, các người cũng tin? Bốn phi đã theo Hoàng thượng từ vương phủ, trong ngoài hậu cung trước nay đều không nghe nói có điều lệ này. Ai có thể bắt được nàng ta, bốn phi sẽ thưởng thật lớn. Nếu có ai dám rút lui, lập tức kéo ra ngoài lãnh năm mươi trượng. Điều lệ hậu

cung chắc không có chuyện phi tần xử tội cung nhân cũng phải được Thái hậu hai cung đồng ý đúng không?"

Minh Phi nói rồi đi sẽ bị ăn đánh, vừa đe dọa vừa dụ dỗ mấy cung nữ, vốn cũng biết các nàng sẽ lựa chọn thế nào.

Nàng ta cũng nghĩ rằng Tần Phiên Phiên thay vì nói mấy cái điều lệ hậu cung không biết từ đâu ra kia, thì tốt nhất giữ mạng sống trước đã.

Mấy cung nữ vội vàng vây kín, dường như muốn giam Tần Phiên Phiên lại.

Còn có một vị Uyển nghi nào đó mở miệng nói: "Đào Quý nhân, vốn là người sai rồi, một hai phải tranh luận với Minh Phi tỷ tỷ nhiều như vậy. Không bằng người tự vả miệng rồi dập đầu nhận sai. Minh Phi tỷ tỷ từ trước đến nay dịu dàng, hiền lành, nói không chừng sẽ tha thứ cho người."

Tần Phiên Phiên ngẩng đầu, nghiêm túc đánh giá vị Tô Uyển nghi này. Quả nhiên là nữ tử vùng sông nước Giang Nam, nói chuyện mềm mại dịu dàng, cuối mỗi câu đều mang theo sự êm ái ngọt ngào.

Dáng người như liễu trước gió, nhìn thấy đã khiến người khác vui vẻ.

Nếu ngày thường gặp một cô nương xinh đẹp dịu dàng như vậy, Tần Phiên Phiên nhất định phải thưởng thức, nhưng hôm nay nàng ta lại phải vào sổ đen của nàng rồi.

"Tô Uyển nghi, từ trước đến nay nô thiếp luôn lòng dạ hẹp hòi, lại còn thù dai. Những lời này nô thiếp nhớ rõ, ngày mai nhất định sẽ trả lại cho ngài. Lúc này ngài muốn nô thiếp tự vả miệng, bây giờ nô thiếp thành toàn cho ngài."

Nàng cười lạnh nói, vừa dứt lời, nâng tay như thật tự vả vào miệng mình.

Chỉ là chưa nghe được tiếng vang đã thấy một dấu hồng dọa người, gương mặt đỏ bừng giống như bị mười ngón tay tát vào.

"Lại tiếp tục vả đi!" Minh Phi dào dạt đắc ý nở nụ cười.

Chỉ là tiếng cười của nàng ta còn chưa phát ra thì bỗng nhiên thấy Tần Phiên Phiên đẩy một cung nữ ra, nhanh chân chạy đi.

"Cứu mạng, Minh Phi nương nương khinh rẻ Thái hậu hai cung, muốn giết người diệt khẩu!"

Nàng chạy trốn nhanh như thỏ, tiếng thét chói tai cùng tiếng khóc la cách hai dặm cũng có thể nghe thấy.

Đám phi tần cùng cung nữ bị nàng bỏ lại, vẻ mặt trở nên ngu muội.

Mẹ kiếp!

Liễu Âm vẫn luôn lo lắng sợ hãi, phản ứng đầu tiên là lập tức đuổi theo chủ tử nhà mình.

Ông trời ơi, lần đầu tiên nàng cảm thấy vô cùng may mắn khi chủ tử nhà mình là một diễn tinh. Vở kịch này lên xuống như mười tám đường cong trên núi, mỗi lúc nàng cảm thấy "trần ai lạc định" [2], Tần diễn tinh vẫn có thể vòng ngược lên lại.

[2] Trần ai lạc định 尘埃落定: nghĩa là bụi trần lắng đọng, ý nói đã đến hồi kết thúc.

Tần Phiên Phiên diễn vở kịch này trước mặt Liễu Âm đủ để cho nàng hoàn toàn tâm phục, tự dùng tay mình dâng tính mạng cho Đào Quý nhân.

Thình cùm Đào Quý nhân đưa mình theo để làm giàu!

"Minh Phi tỷ tỷ, chúng ta phải làm sao bây giờ?" Tô Uyển nghi sợ tới mức thiếu chút nữa ngất đi, nàng chưa bao giờ gặp một người thô tục như thế.

Tại hậu cung mà lại nhấc chân chạy như điên, nếu bị Hoàng thượng bắt gặp sẽ phạm tội thất nghi.

"Cái gì mà làm sao bây giờ? Đuổi theo, hôm nay bốn phi nhất định phải giết chết nàng ta, tiểu tiện nhân này, cho nàng một chút nhan sắc, nàng còn hếch mũi lên mặt chuẩn bị khai phường nhuộm!"

Minh Phi dường như bị chọc giận, toàn bộ đặc ý vừa rồi biến mất không còn.

Một tiện nhân cũng dám chơi nàng!

"Ai da, ta chạy không nổi, tỷ tỷ ngài đi một mình thôi." Tô Uyển nghi vừa chạy được hai bước đã đến dựa vào một cái cây thở hổn hển, giống như có thể chết bất kỳ lúc nào.

Vì đuổi theo một nữ nhân điên mà phải chạy nhanh thô tục như vậy, so với cái chết còn khiến Tô Uyển nghi khó chịu hơn.

Khóe miệng Minh Phi co rút, giọng căm hận nói: "Thật không có tiền đồ! Người đợi đó, phần trên châu đặc chế của nhà ta không bao giờ cho người nữa!"

Nàng ta ném ra một câu tàn nhẫn, sau đó lập tức mang theo những người khác tiếp tục truy đuổi.

Tô Uyển nghi nũng nịu hừ lạnh một tiếng: "Hừ, người ta còn không thấy thứ đó hiếm lạ đâu. Làn da của người ta không cần phần trên châu cũng khiến Hoàng thượng ưa thích rồi!"

Tần Phiên Phiên vừa chạy vừa nói với Liễu Âm: "Người đến Duyên Thọ cung tìm Cao Thái hậu, cầu bà ấy cứu ta, nhớ nói sao cho khó nghe nhất, ta đến Long Càn cung thử vận may."

Nàng nói xong liền chạy về hướng Long Càn cung. Liễu Âm đưa tay muốn níu nàng lại, hai người còn chưa nói rõ ràng nha! Nếu nàng không thể lý giải màn kịch đầy tình hoa của chủ tử, đến lúc đó diễn sai thì phải làm thế nào?

Nhưng để lại cho Liễu Âm chỉ còn là bóng dáng mạnh mẽ của Đào Quý nhân. Liễu Âm dậm chân, sau đó chạy về một hướng khác.

"Các cung nữ đuổi theo tiện tì kia, những muội muội khác thì đi cùng ta, bốn phi nhất định phải tự mình giáo huấn nàng ta!"

Các nàng cũng chia làm hai đường.

May mắn nơi này là hậu cung, không có nhiều thị vệ, nếu không lại xem các nàng là thích khách mà bắt lại, lúc đó thì có trò hay để xem.

Chỉ là dọc đường đi gặp nhiều cung nhân, bọn họ cũng đều không hiểu chuyện gì xảy ra.

Minh Phi còn sai những cung nhân đi ngang cùng chạy bắt Đào Quý nhân.

Ông trời vẫn rất hậu đãi Tần Phiên Phiên, vừa lúc Hoàng thượng đi ra từ Long Càn cung chuẩn bị đến chỗ hai vị Thái hậu thỉnh an thì đụng phải tiết mục xuất sắc này.

Đào Quý nhân chạy phía trước, mấy phi tần đuổi theo phía sau, thật sự có thể nói là cảnh ngộ trăm năm khó gặp.

Khóe miệng Tiêu Nghiêu co rút, giữa mày nhăn thành hình chữ "Xuyên" [3], đáy lòng nổi lên sự bất an.

[3] Hình chữ "xuyên" 丩: ý nói nhăn mày

Diễn tinh vào cung, chỉ sợ sẽ làm nhóm người này nghiêng ngả.

"Hoàng thượng cứu mạng, Minh Phi nương nương cùng các nương nương khác coi rẻ uy nghiêm của hai vị Thái hậu, cho rằng nàng ấy nói cái gì thì chính là cái đó. Lòng lang dạ thú, tâm tính này đáng bị trừng phạt!"

Tần Phiên Phiên thấy ngôi cửu ngũ ngôi trên long liễn, quả thực giống như gặp được người thân, lập tức quỳ rạp xuống đất, mở miệng đôi trắng thay đen, chụp mũ [4] về phía Minh Phi.

[4] Chụp mũ: nghĩa là quy chụp, quy khuyết điểm về phía người khác một cách chủ quan, không có căn cứ.

Mặt không hồng, hơi không dứt.

"Hoàng thượng, không phải như thế, Đào Quý nhân nói hươu nói vượn. Thần thiếp..."

Minh Phi tới sau, nghe được lời nàng nói thì thiếu chút nữa tức giận đến ngất xỉu. Nàng ta cũng lập tức quỳ xuống, bắt đầu biện giải cho bản thân, chỉ là tình trạng thờ hờn hển có ảnh hưởng đôi chút đến sự thể hiện của nàng ta.

"Dừng lại làm gì, tiếp tục đi! Trẫm muốn đi đến thỉnh an mẫu hậu."

Hoàng thượng vốn không đợi Minh Phi nói xong đã trực tiếp phân phó thái giám khiêng long liễn.

"Hoàng thượng, ngài không nhớ nô thiếp và ngài đã nói gì sao? Có đào để hưởng thì nên hưởng, đừng để không đào lại hận không. Hoàng

thượng, ngài nhất định phải cứu nô thiếp, nếu không nô thiếp sẽ rất đau lòng, hận không thể đập đầu chết trước long liên!"

Diễn tình nói ngài không thể đi, thì ngài nhất định không thể đi!

Tác giả có lời muốn nói:

Hoàng tang: Tới đây, đập đầu vào nơi này, đập hỏng rồi hẵng tính!

Diễn tình: Chắc là ngài nghe lầm rồi, nô thiếp nói rằng muốn cùng ngài chết trên long liên.

Long liên: mmp! Hai người đều biến đi!

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Nữ Nhân Chiến Đấu

Edit: Nhã Thục dung

Beta: Huệ Hoàng hậu

"Đến đây, dập đầu vào đây, dập hồng long liền thì tính cho trẫm." Tiêu Nghiêu cười lạnh, chưa từng có người nào dám uy hiếp hắn như vậy.

Tần Phiên Phiên đang ấp ủ hi vọng, vừa nghe lời này xong, đáy lòng thầm mắng Cầu Hoàng đế thật sự quá vô tình vô nghĩa, nhưng trên mặt lại lập tức lộ ra thần sắc bi thương, đôi mắt chớp chớp, hai hàng lệ trong trẻo liền chảy xuống theo khóe mắt, nhìn cực kỳ đằm đằm đáng yêu.

"Khi máu tươi của thần thiếp chảy ra đây, khẳng định là máu sẽ rất lạnh, bởi vì trái tim cũng đã sớm lạnh thấu! Hoàng thượng, lúc nô thiếp hóa thành oan hồn chắc chắn sẽ không để quỷ sai kéo đi, bởi vì nô thiếp không yên lòng về ngài... Nô thiếp luyện kiếp Thường Đào các, ngài còn chưa đi ngắm đào được mấy lần nữa mà... Nô thiếp nhất định sẽ ở Thường Đào các ngày đêm chờ đợi ngài....."

Nàng khóc đến mức thâm tâm xúc động, chiêu thức vừa khóc vừa đổi ba tông giọng này, người bình thường thật sự không dám trêu chọc.

Nghe thấy tiếng khóc của nàng thì biết nữ nhân này vốn là một người ương ngạnh.

Khóe miệng Tiêu Nghiêu giật giật, bởi vì cảnh tượng mà nàng miêu tả quá mức kỹ càng tỉ mỉ, trong đầu hắn lập tức hiện ra hình ảnh.

"Đến lúc đó nô thiếp mặc một thân đồ trắng, cả phòng lạnh lẽo, mong rằng Hoàng thượng đừng ghét bỏ nô..."

"Đủ rồi, câm miệng! Nếu chuyện này có liên quan đến Thái hậu, vậy thì cùng đi đi." Chân mày Tiêu Nghiêu không giãn ra nổi, cuối cùng vẫn phải thỏa hiệp.

Hắn nhớ tới cái cảnh tượng kia liền run lập cập, thậm chí còn thấy trên cổ lạnh lẽo, ngay lập tức đưa tay lên sờ, sợ có nữ quỷ ôm lấy mình.

Nữ nhân này, thật sự là sao chổi đầu thai.

Đoàn người còn chưa tới Duyên Thọ cung đã thấy Cao Thái hậu ngồi trên xe liễn đi đến, sắc mặt của bà nôn nóng, hiển nhiên là lo lắng không thôi.

Đến tận lúc nhìn thấy Tần Phiên Phiên bình an không bị gì, bà mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, lập tức gọi thái giám dừng xe liễn, nhanh chóng để cung nhân đỡ rồi đi nhanh đến.

"Người có bị thương hay không? Ai da, tại sao mặt lại đỏ như vậy, ai đánh? Đau không?"

Tiêu Nghiêu thấy Cao Thái hậu tới đây, vừa định hành lễ với bà, kết quả Cao Thái hậu không cho hắn bất kỳ ánh mắt nào, trực tiếp tiến đến cầm tay Tần Phiên Phiên, hỏi han một cách nôn nóng.

Hoàng thượng nhường mày nhìn mẹ ruột của mình, ai không biết còn tưởng rằng hắn là đứa con nhặt được, Tần Phiên Phiên mới là đích thân sinh ra.

"Thái hậu, nô thiếp đau quá đi." Tần Phiên Phiên dùng ánh mắt trông mong nhìn bà, âm thanh làm nũng nhỏ nhẹ này thật sự là oan ức đến tận xương cốt.

"Thái hậu, có đau cũng không liên quan đến thần thiếp, đó là do nàng ta tự làm." Minh Phi này giờ vẫn luôn đứng im lặng phía sau, rốt cuộc cũng có được cơ hội mở miệng.

Cao Thái hậu nhướn mày, tức giận nói: "Ta hỏi ngươi sao?"

Tần Phiên Phiên kéo ống tay áo của bà, Cao Thái hậu lập tức nhớ tới lời nói lúc này của Tần Phiên Phiên, ho nhẹ một tiếng, lạnh lùng nói: "Minh Phi là từ nhị phẩm phải không? Ai gia nhớ trước kia ngươi học quy củ cũng không tệ, nhưng tại sao phân vị càng cao thì lại càng thích ngắt lời người khác. Nếu có lần sau thì đi tìm ma ma giáo dưỡng học lại quy củ một lần đi."

Cao Thái hậu nhẹ nhàng hất cằm lên, biểu tình trên mặt kia thật sự là mười phần ngạo khí, cảm giác bề ngễ thiên hạ.

Mấy câu của bà đều là nói có sách mách có chứng đến nỗi Minh Phi không cách nào đáp lại.

"Hoàng đế, chuyện này ngươi xem phải giải quyết ở đâu? Cũng gọi vị ở Vĩnh Thọ cung bên kia tới đi, tùy ngươi quyết định địa điểm."

Cao Thái hậu như thế này rõ ràng là muốn điều tra kỹ càng, lúc nhắc tới Hoàng Thái hậu thậm chí còn không xưng hô, coi như là muốn khai chiến.

Hoàng thượng cảm thấy đầu bắt đầu vang lên âm âm, hần suy nghĩ một lát, thử nói: "Mẫu hậu, đây chỉ là một việc nhỏ, là chuyện đùa giỡn của mấy nữ nhân. Chắc cũng không cần kinh động đến hai vị Thái hậu đúng không?"

Hần còn nhớ rõ lần trước Thái hậu hai cung ở cùng nhau, gây chiến âm ỉ, thậm chí hần còn gặp ác mộng, vốn không muốn sẽ lặp lại lần nữa.

"Cái gì mà việc nhỏ, Đào Quý nhân là Tuyết Đào tiên tử mà ai gia sủng ái nhất, ai dám bắt nạt nàng chính là bắt nạt ai gia! Tiên đế à, lúc người ra đi tại sao không mang theo ta luôn đi, để ta một mình ở lại trên đời chịu khổ. Ta muốn bảo hộ ai thì bảo hộ người đấy, đâu cần phải nhìn sắc mặt người khác thế nào..."

Cao Thái hậu gào thét, lúc bắt đầu nhắc đến tiên đế, tức khắc trở nên cực kỳ bi thương, trong mắt lấp lánh có nước.

Hoàng thượng càng thêm đau đầu.

Tần Phiên Phiên có chút kinh ngạc mà nhìn về phía Thái hậu. Cao Thái hậu quả nhiên vượt xa người thường, lại còn đem tiên đế ra để áp chế Hoàng thượng.

"Được rồi, quyết định ở Vĩnh Hòa cung đi. Mẫu hậu, chờ lát nữa gặp Hoàng Thái hậu, ngài cũng đừng quá ương bướng."

Tiêu Nghiêu đau đầu đến mức muốn rên rỉ ra tiếng, hẳn thật sự cảm thấy ác mộng sắp xảy ra.

Mà người đầu sỏ gây tội thúc đẩy cơn ác mộng lần này là Đào Quý nhân, đương nhiên nhận được vô số ánh nhìn quét qua từ phía Hoàng thượng.

"Đi đi, Hoàng đế đi trước đón bà ta đi. Ai gia trở về rửa mặt chải đầu một phen, lúc này phải đi gấp nên trang điểm không ra gì. Tuyết Đào tiên tử, người đi cùng ai gia đi." Cao Thái hậu đưa tay sờ sờ búi tóc, tức khắc cảm thấy không hài lòng, kéo tay Tần Phiên Phiên rời đi.

"Mẫu hậu..." Tiêu Nghiêu dường như muốn đuổi theo.

Tiên hoàng đã cười hặc về trời, Cao Thái hậu trang điểm cho ai xem?

Huống hồ Cao Thái hậu này luôn ăn mặc tinh tế, nhìn thế nào cũng không giống mặc đồ một cách tùy tiện. Một Cao Thái hậu chú trọng vẻ đẹp như vậy thì có lúc nào là xấu xí?

Tần Phiên Phiên trực tiếp bị kéo lên xe liễn của Thái hậu, nàng giả vờ từ chối một phen, nhưng Cao Thái hậu lại kiên trì một cách lạ thường. Lúc này nàng mới thoải mái để chịu ngồi xuống, còn xê dịch qua lại để tìm vị trí mềm mại nhất.

Minh Phi thấy sắc mặt Hoàng thượng không tốt, lập tức biết nguyên nhân từ đâu, nhẹ giọng nói: "Hoàng thượng, ngài thấy đó, Đào Quý nhân này cũng quá vô pháp vô thiên [1], trước mặt ngài còn dám giở trò, lại ngồi chung xe liễn với Cao Thái hậu, rõ ràng chính là coi rẻ..."

[1] Vô pháp vô thiên: không có luật lệ, không có đạo lí.

Tiêu Nghiêu nghiêng đầu, lạnh lùng liếc mắt nhìn nàng ta một cái, Minh Phi tức khắc ngậm miệng lại.

Trong ánh mắt Hoàng thượng mang theo mười phần lạnh giá, giống như bất kỳ lúc nào cũng có thể xông tới giết chết nàng.

"Lời vừa nãy của người sao không dám nói trước mặt Thái hậu đi?"

Tiêu Nghiêu cười lạnh một tiếng: "Ái phi, người hẳn phải biết trầm sợ nhất là phiền toái. Người và Đào Quý nhân rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, người hiểu rõ. Đem theo nhiều người như vậy mà không trừng trị nổi một Đào Quý nhân, còn làm sự tình ầm ĩ đến vậy. Nhân lúc còn sớm thì dừng lại đi, trăm không có một nữ nhân vừa ngu xuẩn lại vừa không biết nhận sai."

Hắn vừa nói xong liền phất tay, long liễn một lần nữa được nâng lên, lúc này là đến Vĩnh Thọ cung thỉnh an Hoàng Thái hậu. Đám nữ nhân đứng đằng sau đương nhiên sẽ không dám nhìn theo Hoàng thượng vào lúc này.

Nhìn mấy vị phi tần đứng sau bị dọa đến run người, đáy lòng Trương Tổng quản âm thầm thở dài.

Những chủ tử trong cung này, số người có thể giữ được Hoàng đế đã ít lại càng ít. Nhưng tương lai của Đào Quý nhân lại rất hứa hẹn, dù sao cũng chỉ có một mình nàng ta có thể phản ứng nhanh nhẹn trước mặt Hoàng thượng.

Chỉ nhìn nàng hát cũng có thể an ủi Hoàng thượng vốn đang tức giận, thậm chí Hoàng thượng còn không nhớ nổi lí do vì sao hấn tức giận.

"Minh Phi tỷ tỷ, bây giờ phải làm sao cho phải đây? Sự tình âm ỉ rồi, rõ ràng là Đào Quý nhân sai, hiện giờ Hoàng thượng đổ hết lên đầu chúng ta. Tính tình Hoàng thượng hằn là ngài hiểu rõ, chúng ta chắc chắn sẽ bị phạt." Một người trong đám phi tần hồi hận đến "xanh ruột"!

Sớm biết như vậy, các nàng cũng học theo Tô Uyển nghi, thà đắc tội Minh Phi thì cũng không bằng chạy đến đây đắc tội ngôi cửu ngũ.

"Hiện tại ra kết luận là quá sớm, nàng ta có Cao Thái hậu giúp đỡ thì thế nào, Hoàng Thái hậu chắc chắn sẽ không để bọn họ vừa ý. Đi, chúng ta cũng đi xem thử thế nào!" Tất cả biểu tình trên mặt Minh Phi đều là không phục. Nàng chưa bao giờ cho rằng mình sẽ thua bởi một kẻ như vậy.

"Muội muội không đi, sáng nay ta còn chưa dùng bữa."

"Ta choáng đầu, cũng không đi được!"

Tối năm tốp ba phi tần lần lượt lấy cớ rời đi, ai lại muốn chảy theo dòng nước đục, điều đó thật ngu ngốc.

"A, các người cứ việc rời đi, vừa lúc đúng ý nàng ta. Đến lúc đó tiểu tiện nhân kia thuận miệng bịa chuyện, các người đều không có ở đó, tùy ý

để người khác hất nước bắn lên người!" Minh Phi cười lạnh một tiếng, đi về hướng Vĩnh Hòa cung.

Những phi tần khác nhìn nhau vài lần, cuối cùng vẫn phải đi theo. Đã từng lĩnh giáo qua tài năng mở miệng là nói hươu nói vượn của Đào Quý nhân, các nàng đương nhiên không dám khinh thường.

"Tóc của Thái hậu thật đẹp, vừa đen lại vừa khỏe, cầm trong tay giống hệt như tơ lụa, thật là thoải mái."

"Vậy sao? Mỗi ngày ai gia đều dùng dầu mè bôi lên một lần, sau đó rửa sạch. Nữ nhân nếu muốn xinh đẹp thì phải tốn công sức vào những chuyện này một chút."

Tần Phiên Phiên lập tức nói: "Còn không phải sao, làn da này của Thái hậu cũng thật tốt, vừa trắng vừa mềm, giống như da của một tiểu cô nương."

"Lúc tiên đế còn sống thích nhất là làn da này của ta. Hẳn đi rồi, cũng không còn ai khen ai gia nữa." Lúc Thái hậu nói câu này có chút khổ tâm, trang điểm đẹp thì thế nào, cũng không còn ai thưởng thức.

"Không ai khen thì sao, bản thân ngài vui vẻ là được, những người khác đều không đẹp bằng ngài là được."

Tần Phiên Phiên chỉ nói mấy câu đã làm cho mặt mày Cao Thái hậu trở nên hớn hở. Tay nàng khéo léo, chỉ quay mấy đường đã giúp Thái hậu búi tóc thật đẹp, sau đó chọn lựa cẩn thận trong hộp trang sức mới lấy ra được một cây trâm khắc hình hoa mẫu đơn ở đỉnh.

"Đây là cây trâm ai gia mang lúc phong phi, bây giờ già rồi còn mang được sao?"

Đỉnh trâm phát ra kim quang lấp lánh, tạo hình tinh mỹ, hoàn toàn khiến Cao Thái hậu yêu thích đến nỗi không buông tay. Nhưng bây giờ tuổi bà không còn nhỏ, cài lên chỉ sợ không hợp.

"Đều được, những lời nô thiếp nói lúc trước đều là sự thật. Thái hậu nương nương nhìn trẻ như vậy, sao lại không thể cài!"

Nàng nói xong liền cài lên cho bà, lại đeo thêm ít phụ kiện, đến lúc sửa sang búi tóc thật đẹp xong, Tần Phiên Phiên mới đưa gương đồng đến trước mặt bà.

Cuối cùng sau khi sửa soạn, Thái hậu lại kéo nàng lên xe liền của mình, còn vỗ nhẹ tay Tần Phiên Phiên, nói: "Về sau, lúc không có người ngoài, người gọi ta là mẫu hậu cũng được. Tuyệt Đào tiên tử chính là tiên nữ mà Tây Vương Mẫu yêu thương nhất, đương nhiên sẽ gọi mẫu hậu, sao có thể xưng hô xa cách được."

"Vâng, mẫu hậu." Tần Phiên Phiên ngẩng đầu nhìn nàng, vẻ mặt vô cùng ngưỡng mộ.

Bọn họ diễn cảnh "mẫu từ nữ hiếu" [2] thập phần xuất sắc! Lúc đến Vĩnh Hòa cung, hai người đều giữ bộ dáng thẳng lưng, giống như muốn ra chiến trường.

[2] Mẫu từ nữ hiếu: mẹ hiền từ, con hiếu thảo.

"Vĩnh Hòa cung này vốn không gọi là Vĩnh Hòa cung, là tiên đế muốn ta và vị kia ở chung một cách hòa bình nên đặc biệt đổi biến tên. Thời trẻ, ta và bà ấy bất hòa, thường xuyên âm ỉ, mỗi khi muốn tiên đế quyết định, ba người bọn ta liền đến Vĩnh Hòa cung này. Mỗi lần đều là đến trong trạng thái nổi giận đùng đùng, lúc tan rã cũng rời đi mà không vui vẻ, không có lúc nào là hòa bình."

Thái hậu giới thiệu lai lịch của Vĩnh Hòa cùng với nàng, Tần Phiên Phiên chớp chớp mắt, hóa ra chuyện Hoàng thượng đổi tẩm biễn kia, còn là do di truyền nha.

"Cao Thái hậu giá lâm..." Âm thanh lạnh lạnh của thái giám truyền đến.

Tần Phiên Phiên đỡ bà bước vào, đã thấy Hoàng thượng ngồi ở vị trí chủ vị bên trong, bên trái là một vị phụ nhân cao quý ung dung, thần sắc lúc này không tốt lắm, hẳn đây chính là Hoàng Thái hậu.

Vị trí trống bên phải đương nhiên là của Cao Thái hậu. Bà vỗ nhẹ tay Tần Phiên Phiên, sau đó mới khoan thai đi qua, bộ dạng sinh động thanh thoát như một thiếu nữ yêu kiều.

Hoàng Thái hậu quen biết bà suốt hai ba mươi năm, đến tận bây giờ vẫn không chấp nhận nổi bộ dạng này, không khỏi hừ lạnh một tiếng.

Đều đã lớn tuổi còn ỡng ẹo tạo dáng ở nơi này, nếu tiên hoàng còn sống cũng phải lên tiếng.

Nghĩ đến đây, Hoàng Thái hậu lại nhìn Tần Phiên Phiên đứng bên dưới, Đào Quý nhân này cúi đầu, bộ dạng thật ra nhìn rất ngoan ngoãn. Chỉ có điều chắc chắn nàng ta giả bộ, dù sao cũng cùng một loại người với Cao Thái hậu.

"Hôm nay để hai vị Thái hậu đến đây..."

Tiêu Nghiêu phất tay, Trương Hiến Năng lập tức bước lên tuyên bố, chỉ là hẳn nói còn chưa nói xong, Cao Thái hậu đã ngắt lời: "Hoàng đế, người cảm thấy búi tóc của ai gia hôm nay thế nào?"

Hoàng thượng đã cố gắng chuẩn bị tốt tâm lý chịu khổ, trăm triệu lần không nghĩ rằng hôm nay so với bình thường còn thêm chút gian nan.

Hắn lạnh mặt, coi như không nghe thấy, ngay cả đầu cũng không di chuyển.

Cao Thái hậu hừ lạnh một tiếng: "Đều đã lớn như vậy còn không hiểu chuyện chút nào, nếu tiên hoàng còn sống..." Những từ sau đó bà nói nghe không rõ, thanh âm bị ép rất nhỏ, hiển nhiên lại là thâm trách hắn không bằng tiên đế, Hoàng thượng cũng đã thật sự mệt.

Tác giả có lời muốn nói:

Diễn tinh: Các người đoán cuối cùng ai bị phạt? Kịch bản ta đã viết rất hay rồi!

ĐỘC SỬNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Vác Nồi[1] Thê Thảm

Edit: Nhã Thục dung

Beta: Huệ Hoàng hậu

[1] Vác nồi - 背锅: ngôn ngữ mạng của Trung Quốc, chỉ một việc gì đó rõ ràng là lỗi của người khác nhưng lại đổ cho bạn, bắt bạn chịu trách nhiệm.

"Ai gia đã nghe Minh Phi kể qua sự tình. Quy củ của hậu cung Đại Diệp triều vốn là người trên áp kẻ dưới, không có chuyện không xin chỉ thị của Thái hậu hai bên thì không thể trừng phạt. Rốt cuộc đạo lý bây giờ là thế nào, quá nhiều người không có mắt, cho rằng mình có chút xinh đẹp là có thể muốn làm gì thì làm. Nếu mỗi một người làm sai đều phải báo lại với ai gia, thì có phải chuyện gì ai gia cũng không cần làm, suốt ngày xử lý mấy việc này sao?"

Hoàng Thái hậu lạnh giọng mở miệng, vừa nói vừa nhìn thoáng qua Tần Phiên Phiên, câu "Muốn làm gì thì làm" thật đúng là có ý ám chỉ.

Tần Phiên Phiên không khỏi ưỡn ưỡn ngực, Hoàng Thái hậu khen nàng xinh đẹp trước mặt mọi người nha, vui vẻ đến nỗi muốn bay lên luôn.

"Cho nên chuyện hôm nay rất đơn giản, nếu lúc này Đào Quý nhân thật sự chống đối Minh Phi, đó chính là dĩ hạ phạm thượng, không phải chỉ tát hai cái thì có thể giải quyết." Hoàng Thái hậu thấy động tác ưỡn ngực của nàng, mày càng thêm nhăn, đúng là hồ ly tinh!

Minh Phi thấy Hoàng Thái hậu hoàn toàn về phía mình, khóe môi lập tức cong lên. Nếu không phải còn có nhiều người ở đây, có lẽ nàng đã đắc ý cười ra tiếng.

"Ôi chao, trước giờ tỷ tỷ thích nhất là lấy lý lẽ thuần phục người khác, nói chuyện hay làm việc đều thẳng thắn chính trực. Chuyện hôm nay nghe thế nào cũng đều thấy trái tim người thiên vị. Nếu thật sự đúng như người nói, vậy thì người có phân vị lớn nhất hoàn toàn có thể đại khai sát giới, giết sạch những đối thủ khác. Lúc đó hậu cung chỉ còn lại một người, Hoàng đế chỉ nhìn thấy duy nhất nữ nhân này, những nữ nhân khác đều phải thua cuộc. Tỷ tỷ, may mắn hiện giờ người là Thái hậu chứ không phải Hoàng Hậu, nếu không chắc ta phải tìm miệng giếng để nhảy xuống, bằng không cũng bị tra tấn đến chết. Kêu trời, trời không nghe; kêu đất, đất không thấu!"

Cao Thái hậu liếc mắt nhìn Hoàng Thái hậu mà không hề cố kỵ điều gì, bà vốn luôn dùng loại phương thức thể hiện này.

Tuy rằng bà dựa theo lời Tần Phiên Phiên mà nói, nhưng cách giảng giải nguy biến lại thể hiện một phong cách và khí thế bừa hăn [2] dạt dào, mấy chữ khai sát hay chết chóc đối với bà đều không phải điều gì cấm kỵ, chỉ cần làm cho Hoàng Thái hậu ngọt ngào, dù ai nói gì bà cũng không cự tuyệt.

[2] Bừa hăn - 彪悍: ngôn ngữ mạng của Trung Quốc, nghĩa là mạnh mẽ, phóng khoáng, lưu loát, kiêu ngạo.

"Sao người có thể nói như vậy, tự hỏi lại lương tâm mình đi. Lúc ai gia vẫn còn là Hoàng Hậu có từng động tới một đầu ngón tay của người chưa!" Hoàng Thái hậu giống như sắp nổ tung, cũng không tiếp tục duy trì phong thái đoan trang cao quý nữa.

So với trước kia, Cao Thái hậu càng khiến người khác chán ghét. Trước kia lúc nàng ta giở trò lưu manh nhưng đều rất thẳng thắn, bây giờ cùng lúc nói ra toàn những lời trào phúng mỉa mai lại làm bà tức giận vô cùng.

Cao Thái hậu cười lạnh một tiếng: "Thật ra người cũng muốn động đó thôi, nhưng động được sao? Tiên đế luôn sợ ta chịu khổ..."

Bà vừa nói vừa đưa tay sờ búi tóc trên đầu. Cao Thái hậu búi kiểu tùy vân kế [3], búi tóc xoay chuyển hình cung giống như một đám mây. Đóa mẫu đơn ở đỉnh trâm cài trên đầu càng thêm rực rỡ lấp lánh, mỗi sự thay đổi trên khuôn mặt đều mang hơi thở hoạt bát sinh động.

[3] Tùy Vân kế:

Bà giống như chỉ mới hai mươi tuổi, giống hệt thời điểm đang còn ân ái triền miên với tiên hoàng.

Ánh mắt Hoàng Thái hậu tối đi, thu lại sự tức giận, chỉ cười lạnh mà không nói lời nào.

Bà sợ mình vừa mở miệng thì nữ nhân xấu xí không biết xấu hổ này sẽ nhanh chóng chạy tới địa phủ tìm tiên hoàng, đúng là dâm phụ!

"Minh Phi đã nói rồi, Đào Quý nhân còn điều gì muốn nói?"

Hoàng thượng cảm thấy đầu càng thêm đau, ba nữ nhân trên một đài diễn, còn có những nữ nhân khác tụ tập, hơn nữa hai người đi đầu lớn tuổi nhất còn không chịu yên phận.

"Hoàng thượng hỏi thì nô thiếp cả gan nói một câu. Từ trước đến nay nô thiếp là một người ăn nói có chứng cứ, tuyệt đối sẽ không lừa gạt Minh Phi nương nương về mặt cung quy. Quy củ hậu cung luôn do chủ nhân lục cung quyết định, nếu như Hoàng Hậu đương triều còn chưa định thì có thể

sử dụng quy củ của đời trước. Thời kỳ Cao Tổ, cung quy quả thật là "phân vị cao áp chế phân vị thấp", nhưng tới đời Hưng Tông, bởi vì lạm dụng tư hình quá nhiều nên quy định: nếu muốn trừng phạt phi tần thì phải để cung nhân ở Trượng Ty đến chấp hành, nếu có chỗ nào không hợp lí thì thỉnh chủ nhân lục cung quyết định. Điều luật này vẫn luôn được sử dụng cho đến nay, chưa có điều gì thay đổi."

Tần Phiên Phiên nói một cách nghiêm trang, hơn nữa lời nói rất có khí phách.

Thật ra Hoàng thượng có chút xem trọng nàng, nữ nhân này tuy không ngừng la lối khóc lóc ba hoa, nhưng vẫn là có đầu óc.

Cao Thái hậu cười nhạo ra tiếng: "Tỷ tỷ vốn đã làm Hoàng Hậu, bây giờ lại làm Thái hậu, bản thân mình tiếp tục sử dụng cung quy mà lại không nhớ rõ. Còn nói Đào Quý nhân người ta nói dối! Về sau người đừng lúc nào cũng nói về cung quy, hóa ra người khinh thường ta không hiểu biết nhiều cho nên mới nói bừa để lừa gạt. Bây giờ gặp phải một người rõ ràng minh bạch, quy củ tổ tông không thể phá bỏ."

Bà đúng là nắm hết mọi cơ hội để cười nhạo Hoàng Thái hậu, trên mặt dào dạt biểu tình đắc ý, dường như muốn tràn ra toàn bộ đại diện. Có thể biết giờ phút này Hoàng Thái hậu có bao nhiêu ghen khuất.

Hoàng thượng đã đoán trước tiếp theo đây sẽ là thời gian nữ nhân đấu võ mồm, cũng là lúc tốt nhất để hảnh rời đi. Dù sao nghe cãi một hai hiệp thì không ảnh hưởng gì, nhưng sự tình này kéo dài, các nàng có thể kéo ra tới toàn bộ mấy đời gia phả.

Tính sát thương là tuyệt đối!

"Hoàng thượng, Hộ Bộ Thượng thư cầu kiến." Một tiểu thái giám vội vàng đi vào, thấp giọng bẩm báo một câu.

"Mẫu hậu, hai người tự định đoạt, trẫm còn có việc phải làm." Tiêu Nghiêu nâng cằm, hành lễ với hai Thái hậu rồi xoay người rời đi.

Những việc sau đó không phải là việc mà Tần Phiên Phiên có thể khống chế, bởi vì toàn bộ quá trình nàng chỉ làm nền. Cao Thái hậu và Hoàng Thái hậu đấu đá với nhau vô cùng kịch liệt, vốn không có chỗ để nàng có thể phát huy.

Chờ Hoàng thượng phê duyệt xong một đồng tấu chương, lúc tản bộ ở chính điện Long Càn cung, đột nhiên nhớ tới sự tình khôi hài xảy ra hôm nay, liền thuận miệng hỏi một câu: "Chuyện của Đào Quý nhân và Minh Phi có định đoạt gì không?"

"Bẩm có, cuối cùng Tô Uyển nghi bị phạt đóng cửa ăn năn một tháng." Trương Hiến Năng là đại tổng quản toàn năng, những việc này đương nhiên phải hiểu biết.

Hoàng thượng có chút sững sờ: "Chuyện này liên quan gì đến Tô Uyển nghi?"

"Vốn dĩ Tô Uyển nghi đi theo Minh Phi nương nương tìm Đào Quý nhân, sau đó lại một mình rời đi. Bởi vì Thái hậu hai bên ồn ào náo loạn, lại không ai chịu từ bỏ, một hai phải tìm được kẻ gánh vác trách nhiệm. Đào Quý nhân liền nhảy vào nói, thật ra Minh Phi nương nương và mình đều làm đúng bốn phận, chỉ có Tô Uyển nghi... Lời của nàng ấy còn chưa nói xong, Minh Phi nương nương đã tiếp tục nói vào." Trương Hiến Năng tận lực giúp Hoàng thượng hình dung cảnh tượng lúc đó.

Ngôi cửu ngũ thật đúng là dở khóc dở cười.

"Đúng là một chuỗi trò cười, kết quả cũng không hề ngoại lệ." Hãn bất đắc dĩ lắc đầu.

Đào Quý nhân thật đúng là một kẻ thức thời, mục tiêu không thành thì ngay lập tức khai đao khiến người khác chịu tội. Nhưng vì sao lại là Tô Uyển nghi, ai bảo chỉ có mình nàng ta không ở đó.

Khi làm chuyện xấu không ai vác nôi, người cam chịu chắc chắn không bao giờ là kẻ đứng trên - đây là phép tắc mà Tần Phiên Phiên học được từ nhỏ.

Huống hồ Tô Uyển nghi và nàng có thù oán, Tô Uyển nghi không vào địa ngục thì ai vào địa ngục nữa.

Chờ Thái hậu hai cung hạ quyết định, những phi tần âm thầm cảm thấy may mắn, may mắn là cùng đi tới với Minh Phi, nếu không kết cục của Tô Uyển nghi cũng chính là kết cục của các nàng.

Đào Quý nhân cũng thật là một kẻ tiểu nhân!

Lúc này Tô Uyển nghi đang tô son điểm phấn. Nàng là một người thích trang điểm sửa soạn, mỗi ngày trừ thời gian dùng bữa và thỉnh an, trên cơ bản đều mân mê son phấn cùng trang sức.

Còn thường xuyên thích dùng các loại hoa bỏ vào túi thơm, hoặc là đồ làm móng tay.

"Ôi, phấn mặt lần này lại thất bại, có chút đỏ quá." Nàng dùng hoa hồng tươi làm bột phấn, cố ý chọn toàn hoa hồng đỏ đỏ, phấn hồng rục hai bên má, vừa xấu vừa quê mùa.

Nàng liếc mắt một cái thì không muốn nhìn nữa, đang chuẩn bị lau đi thì bên ngoài có một đại thái giám cùng mấy cung nhân tiến vào.

"Hoàng Thái hậu có chỉ, Tô Uyển nghi nhanh chóng tới tiếp chỉ." Tô Uyển nghi sợ tới mức run run, lập tức móc khăn gấm ra vội vàng lau mặt.

Muốn nàng để hai đồng má đỏ đi gặp người khác, không bằng nói nàng đi chết đi.

Nàng đã từng gặp qua nhân sĩ ngoại bang phía Tây Bắc Đại Diệp, nơi đó rất cao, khí hậu vô cùng khắc nghiệt.

Lúc sứ giả yết kiến, tuy rằng mặc áo quần chỉnh tề, nhưng trên mặt có hai đồng đỏ ửng trông thật xấu, sau này nàng mới biết cái đó được gọi là cao nguyên hồng.

"Ô Uyển nghi, Ô Uyển nghi!" Đại thái giám tới tuyên chỉ kêu hai tiếng vẫn không thấy nàng xuất hiện, cuối cùng lúc cung nhân nâng nàng ra, Ô Uyển nghi dùng tay che mặt, nhìn có vẻ rất sợ gặp người khác.

Đến lúc nàng nghe xong ý chỉ của cả hai người Hoàng Thái hậu và Cao Thái hậu, cả người đều rơi vào một trạng thái hoảng hốt.

"Công công, ý chỉ này thật sự là cho ta sao? Đào Quý nhân và Minh Phi nương nương xảy ra tranh chấp, sao cuối cùng lại là ta chịu phạt?"

Công công truyền chỉ vẻ mặt tươi cười: "Không sai, chắc chắn là ngài."

"Hai nàng ấy cũng bị phạt đúng không? Bọn tỳ muội hôm nay đều bị phạt đúng không?"

"Không, chỉ có một mình ngài." Công công sửa ống tay áo, mặt mày hớn hờ nói: "Đúng rồi, có vị chủ tử phân phó nô tài nói với người một câu: Nhất thời lảm miệng, phân (nước) giải trát thân. Ngài nha, lần tới đừng trộn lẫn vào những chuyện ngài không liên quan đến, bằng không, phân vị của người ấy đâu không lại Minh Phi, chỉ có thể lấy ngài ra mà làm bữa ăn ngon (trút giận) mà thôi."

Công công nói xong mấy câu đó, lúc đứng lên, vẻ mặt lại trở nên nghiêm túc.

"Các người đều là những người đắc lực bên cạnh hai vị Thái hậu, nếu hai vị chủ tử có dặn dò gì thì nhớ chấp hành cho tốt. Tô Uyển nghi bị cấm túc suốt một tháng tới, hầu hạ nàng ấy ăn ngon uống tốt, trừ việc không thể ra cửa thì không hạn chế điều gì."

Hắn nói xong thì vung tay rời đi, chỉ để lại bốn lão ma ma xụ mặt đứng trước cửa.

Cuộc sống bị cấm túc của Tô Uyển nghi chính thức bắt đầu, mà nàng ta cũng không còn chỗ nào để khóc, vốn là khóc không nổi.

Nàng ta biết mấy lời nói hỗn trưởng mà công công nói lúc này, trừ Đào Quý nhân thì không ai có thể nói ra được, tiểu tiện nhân, đồ mặt dày!

Tần Phiên Phiên tinh thần sáng khoái trở về Thường Đào các, kết quả hôm nay dù sao cũng không phải nàng thua.

"Chủ tử, nô tỳ nhận hai cái tát là được rồi, hà tất gì ngài phải gây sự với Minh Phi nương nương. Ngài đừng cho rằng Minh Phi nương nương hầu hạ Cao Thái hậu, kỳ thật nàng ta cùng một bè với Hoàng Thái hậu, đến hầu hạ chẳng qua là dò la mật thám, thuận tiện gây ồn ào để làm Cao Thái hậu ngọt ngào." Liễu Âm là một cô nương tốt, trận đấu này của Tần Phiên Phiên vốn là vì nàng ấy mà ra, cho nên nàng ấy lập tức có qua có lại, quyết định nói những gì mình biết cho nàng.

"Hai cái tát này của người là vì ta. Nếu người còn hầu hạ ở Long Càn cung, Minh Phi nương nương sao có thể động đến người? Cũng do chủ tử của người chỉ mới ở chính lục phẩm, nếu ta lên đến từ nhị phẩm rồi, người chịu hai cái tát này phải là nàng ta."

Khiêu chiến vượt cấp vẫn quá sức khó khăn, ví dụ như hôm nay, đến cuối cùng phải lôi một vị từ tứ phẩm làm tấm bia đỡ.

"Nhưng cả mặt ngài đều đỏ, lúc tự đánh mình tại sao ngài lại dùng sức nhiều như vậy?" Liễu Âm nhìn trên mặt nàng, đến bây giờ vẫn còn dấu bàn tay ửng đỏ, lập tức cảm thấy đau lòng.

Tần Phiên Phiên vẫy vẫy tay: "Không có việc gì cả, lúc ta đánh không dùng lực, vốn là lòng bàn tay có bôi phấn. Bây giờ về dùng nước tẩy đi là hết."

Liễu Âm ngây ngẩn cả người: "Hả? Ngài đem theo phấn mặt bên người?"

"Đúng vậy, ta còn giấu mang theo ít chu sa lỏng, nếu ai bức ta, ta có thể lập tức phun lên mặt nàng ta. Hôm nay ta nói đến việc đập đầu chảy máu trước long liên cũng không phải là đùa giỡn, đã có chuẩn bị từ trước." Tần Phiên Phiên vừa nói vừa lấy một bình sứ nhỏ từ trong người, từ từ đổ thứ bên trong bình ra thì thấy bãi chất lỏng màu đỏ như máu, giống hệt vừa dứt tay.

"Ngài, ngài chế ra thứ này... làm... làm gì?" Liễu Âm kinh ngạc đến mức bắt đầu cà lăm.

"Rất nhiều tác dụng, ví dụ như hộc máu, viết huyết thư, còn dùng được lúc đùa giỡn cùng Hoàng thượng..."

Liễu Âm gật đầu, trong mắt đều là sùng bái, chủ tử quá thông minh nha.

Từ từ, công dụng cuối cùng là cái quỷ gì, đùa giỡn cái gì với Hoàng thượng?

Tác giả có lời muốn nói:

Tô Uyên nghi: Ta chỉ là một nữ nhân yêu trang điểm, vì sao các người cứ phải làm khó ta? Ta chỉ yêu trang điểm, không yêu hoàng tang mà! Ah Ah Ahh~

Diễn tình: Người đắc tội ta.

ĐỘC SỬNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Cực Phẩm Nhân Gian

Edit: Nhã Thục dung

Beta: Huệ Hoàng hậu

Chuyện Minh Phi dẫn người truy đuổi Đào Quý nhân không thành thoáng chốc đã truyền đi cả hậu cung, cuối cùng còn làm liên lụy tới Tô Uyển nghi.

Không ít người đều chờ để cười nhạo nàng ta, thậm chí còn có những phi tần nhị phẩm ngang nàng ta cũng tìm đến cửa mĩ mai. Minh Phi thật sự có chút không chịu nổi, tức giận đi tìm đường tỵ [1] Nguyệt Quý phi của mình kể khổ.

[1] đường tỵ: chị họ bên nội

"Tỵ tỵ, tỵ nói đừng đặt tiểu tiện nhân kia vào mắt, nhưng kết quả lại là ta phải chịu đựng như vậy." Lúc Minh Phi tiến vào chỉ hành lễ qua loa, sốt ruột nói.

Kết quả nàng ta vừa nói xong, sắc mặt Nguyệt Quý phi liền thay đổi, lạnh lùng đáp: "Người cầm miệng cho ta! Do bản thân người ngu xuẩn, còn muốn trách ta? Người là một tỳ nữ phẩm mà còn thua một kẻ chính lục phẩm, nói ra quả thực là chuyện đáng chê cười. Những tin đồn nhảm nhí trong cung, người cũng không biết sai người ngăn lại, còn để cho bọn họ chế giễu. Đầu óc người rốt cuộc là thế nào?"

Nguyệt Quý phi đã sớm nghe kể chuyện này, tức giận muốn chết, kết quả Minh Phi còn dám tìm nàng trút giận, đương nhiên nàng càng thêm bức tức.

Sau khi bị Nguyệt Quý phi mắng như vậy, Minh Phi lập tức ngậm miệng lại, nhưng trên mặt trước sau vẫn giữ nguyên vẻ oan ức.

"Người còn cảm thấy oan ức? Người nói có phải do người ngu xuẩn hay không, một kẻ chính lục phẩm cũng không trị được, còn giúp nàng ta được Cao Thái hậu nhìn trúng. Nàng ta và Cao Thái hậu chính là cùng một loại người, có thể lợi hại đến đâu? Đối với loại nữ nhân quấy phá này, người dùng những thủ đoạn thô lỗ đương nhiên sẽ thua, bởi vì so mức độ chơi xấu và vô sỉ, người làm sao sánh được với một kẻ tiểu nhân dê tiện? Đương nhiên phải dùng một cách khác để áp chế nàng ta. Tạm thời người đừng gây rối với nàng ta, yên ổn ứng phó bên phía Cao Thái hậu. Lần này Hoàng Thái hậu thực sự rất tức giận, nhất định sẽ có biện pháp đối phó với nha đầu dê tiện này, đến lúc đó ta trút giận thay người là được."

Nguyệt Quý phi nói mấy câu liền đuổi nàng đi, hiển nhiên là không muốn thấy một kẻ ngu xuẩn như vậy. Minh Phi hếch miệng, nhỏ giọng lầm bầm rời đi, trên mặt cũng không có thần sắc nào gọi là cảm kích.

"Phế vật!"

Nàng ta vừa đi, Nguyệt Quý phi liền bức bội mắng một tiếng, tức giận đến nổi ném vỡ tách trà đang cầm trong tay.

Đại cung nữ hầu hạ bên cạnh lập tức nói: "Quý phi, Minh Phi nương nương hiện giờ đã bò lên đến tứ nhị phẩm, phân vị kém ngài không xa. Nàng ta đã không còn cẩn thận như trước đây, không muốn ngoan ngoãn nịnh bợ ngài. Nàng ta đã sớm không một lòng, ngài cần gì phải suy nghĩ cho nàng ta nhiều như vậy. Lời đồn đãi truyền đến cũng có chút khó nghe,

những chủ tử có tâm tư rục rịch kia dùng sức đập mấy đập là đủ khiến nàng ta đau khổ rồi."

Nguyệt Quý phi nghiêng rằng: "Ta biết nàng ta không còn một lòng, nhưng tốt xấu gì nàng ta cũng do một tay ta nâng đỡ. Cho dù là nuôi phải một con chó thì cuối cùng cũng muốn dùng nó làm mũi dao. Không thể bị thổi chao đảo bởi những kẻ tiện nhân gió nhỏ sóng nhỏ này, ta lưu lại nàng ta là vì muốn có công dụng lớn hơn."

"Vị Đào Quý nhân kia có tính tình thế nào? Nô tỳ tìm người đi hỏi thăm, kết quả chi không ít thối bạc nhưng cũng không thấy có người mở miệng. Nghe nói nô tài ở Thường Đào các bọn họ ăn tiền rất lớn, không phải thối vàng thì nhất định không mở miệng." Đại cung nữ mặt ủ mày chau [2] chân thật nói.

[2] Mặt ủ mày chau 愁眉不展: vẻ mặt buồn rầu, đau khổ.

Mày liễu của Nguyệt Quý phi dựng ngược, cười lạnh một tiếng: "Cái gì? Nô tài của một kẻ tiện tì thôi mà dám một hai phải có vàng thối mới mở miệng, bọn họ xem nơi này của bốn cung là quặng vàng sao? Đúng là chủ tử loại gì sẽ có nô tài loại đó, rắn chuột một ổ, kiến thức hạn hẹp, thật phế vật!"

Đại cung nữ yên lặng cúi đầu, nàng không biết một câu cuối cùng này có phải mắng nàng hay không.

Bởi vì nàng còn chưa nói xong, ngày đầu tiên dọn đến Thường Đào các, những nô tài đó từ lớn đến nhỏ đều được một thối vàng, Liễu Âm trước đây lập công cũng cầm hơn một nửa.

Nàng là đại cung nữ bên người Nguyệt Quý phi, gặp được không ít thứ tốt, nhưng nhớ tới nhiều vàng thối như vậy, vẫn cứ cảm thấy mình là một con quỷ nghèo nàn.

Chuyện Minh phi gặp phiền phức vừa qua, ngay hôm sau, Tần Phiên Phiên liền sai Liễu Âm trang điểm chải chuốt cho mình.

Liễu Âm nhìn ra cửa sổ, khó hiểu nói: "Chủ tử, sắc trời bên ngoài đã tối, bây giờ là lúc mọi người rửa mặt chải đầu nghỉ ngơi, ngài trang điểm làm cái gì? Sáng nay đi thỉnh an Thái hậu, ngài cũng chỉ để nô tỳ tùy tiện bôi một kiểu tóc."

Vẻ mặt Tần Phiên Phiên cao thâm khó đoán, liếc mắt nhìn Liễu Âm một cái, trong mắt mang theo vài phần hàm ý khinh bỉ.

"Hai chuyện này giống nhau sao? Buổi sáng ta qua loa là vì phải đến chải đầu cho Thái hậu, kiểu tóc của ta đơn giản tùy tiện, nhưng lại làm tóc cho Thái hậu hoa lệ xinh đẹp, lão nhân gia sẽ càng thêm vui vẻ. Còn hiện tại ta rửa mặt chải đầu trang điểm là vì đi ngủ với Hoàng thượng, có thể đẹp đến mức nào thì đẹp đến mức đó."

Nàng vừa nói vừa soi gương, Liễu Âm đang mang trâm cài cho nàng cũng phải run tay một chút, cây trâm nhọn kia thiếu chút nữa chọc vào cổ nàng.

"Ngài không thể vào Long Càn cung được, không có lời truyền của Hoàng thượng thì phi tần hậu cung không được tiến vào." Liễu Âm nhẹ giọng nhắc nhở.

"Ta biết, cho ta hai lá gan ta cũng không dám xông vào."

"Chuyện là trước đây có không ít phi tần đến bên ngoài muốn cầu kiến, cũng chưa ai có thể đi vào. Thậm chí ai xui xẻo gặp phải lúc Hoàng thượng không vui thì còn bị trừng phạt. Cho dù là phân vị rất cao, lúc Hoàng thượng không muốn cho người đó mặt mũi thì chắc chắn sẽ rất mất

mặt." Trên mặt Liễu Âm tràn ngập lo lắng, hiển nhiên đối với hành vi này của nàng là cực kỳ không tán đồng.

Phải biết rằng trước đây số nữ nhân bị Hoàng thượng "vả mặt" đếm không hết, Liễu Âm vốn là cung nhân của Long Càn cung, đương nhiên hiểu rất rõ.

"Người cảm thấy trước khi Hoàng thượng làm ta mất mặt thì ta có mặt mũi gì sao?"

Liễu Âm nhìn Đào Quý nhân bày ra bộ mặt "hại nước hại dân", không còn lời gì để nói.

Trương Hiến Năng lúc này đang âm thầm đứng sau Hoàng thượng, mỗi lần ngôi cửu ngũ phê duyệt tấu chương, hẳn giống như đi vào cõi vũ trụ thần tiên đẹp đẽ.

Đương nhiên thỉnh thoảng phải chú ý một chút, ví dụ như pha thêm ly trà cho Hoàng thượng, đổ mực cũ thay mực mới, hoặc là một số việc vặt khác.

Chỉ có điều hôm nay hẳn mới vừa lơ đãng một lát thì đã có chuyện không yên, bởi vì Hoàng thượng bỗng nhiên cực kỳ tức giận, tấu chương bị ném đầy mặt đất.

"Kẻ họ Thái kia dám lấy cái chết đi bức người khác, trẫm chỉ trào phúng hắn hai câu rằng trong nhà mở cửa hàng bánh nướng, hắn liền dâng diếu lên? Sao không treo cổ luôn đi mà còn thông báo đến trẫm làm gì. Máy tên ngôn quan này dám mắng trẫm ngu ngốc vô đạo, làm giảm khí khái văn sĩ, cho dù đầu rơi máu chảy thì chí khí văn sĩ cũng không thể cúi đầu. Vậy thì người dứt khoát chặt đầu đi, không chết thì nói làm cái gì! Đâu có văn sĩ nào bụng dạ hẹp hòi như hắn, nam tử hán đại trượng phu mà

bụng dạ hẹp hòi như vậy, đây là buộc trăm phải ngủ với con gái của hãn ta, nằm mơ!"

Hoàng thượng hất mấy quyển tấu chương trong tầm tay, đương nhiên đều là lời trực tiếp can gián của quan viên. Hiện giờ hãn tức giận đến xanh mặt, nói vậy lời lẽ trong điệu văn nhất định vô cùng khó nghe.

Đúng như Hoàng thượng nói, mấy tên ngôn quan này đều bị tiên hoàng chiều hư, có việc gì cũng trực tiếp khuyên can, còn coi đó là một loại phong trào.

Trương Hiến Năng đương nhiên là không dám nói tiếp, đúng lúc này bên ngoài lại có một tiểu thái giám ló đầu vào. Hãn sợ tiểu thái giám này không đúng mực sẽ càng chọc Hoàng thượng thêm giận, trở thành nơi trút giận của ngôi cửu ngũ kia.

Bởi vậy Trương Đại Tổng quản lập tức bưng ấm trà ra ngoài, coi như là đi pha cho Hoàng thượng một ấm trà để tĩnh tâm.

"Có chuyện gì?"

"Đại Tổng quản, Đào Quý nhân nói nàng ấy tới bồi tội, nếu lúc này không tiện vào, vậy chờ lát nữa nàng ấy sẽ hỏi lại." Tiểu thái giám khổ sở thông truyền, vị Quý nhân bên ngoài kia cũng thật khó chơi.

Trương Hiến Năng không nói gì, chỉ xụ mặt lại.

Tiểu thái giám kia thấy dáng vẻ này của hãn, lập tức run hai chân. Phải biết rằng cho dù Trương Đại Tổng quản đối mặt với bất kỳ chủ tử nào, phân vị nhỏ đi nữa cũng đều bày ra khuôn mặt tươi cười cực kỳ vui vẻ, nhưng trước mặt cung nhân bọn họ thì lại vô cùng nghiêm túc.

"Chủ yếu là Đào Quý nhân nhất quyết muốn tiểu nhân tới báo với ngài, còn dặn không được tìm Hoàng thượng. Bây giờ tiểu nhân sẽ lập tức

về báo lại với nàng, không thể để nàng tiến vào." Vẻ mặt tiểu thái giám đau khổ, trong ruột tràn đầy hối hận, hẳn không nên nhất thời mềm lòng bị Liễu Âm thuyết phục.

Hiện tại nha đầu kia đã không còn là người của Long Càn cung, hẳn cho nàng thể diện để làm gì nữa.

"Khoan đã, đợi ta đến báo với Hoàng thượng một tiếng." Trương Hiến Năng lập tức giữ hẳn lại.

"A? Hoàng thượng không phải đang rất tức giận sao? Nếu Đào Quý nhân vào đó chỉ có thể bị phạt thêm thôi." Vẻ mặt tiểu thái giám đầy nghi hoặc, chờ đến khi vừa nói xong mới kịp phản ứng, lập tức ngậm miệng, hiển nhiên là hiểu dụng ý của Trương Tổng quản.

Trương Hiến Năng nhếch miệng cười cười, nụ cười thoát nhìn vô cùng ôn hòa, nhưng tiểu thái giám đứng đối diện lại thấy run lập cập.

"Ta đi." Nhìn Trương Tổng quản vung phất trần rồi bước nhanh vào trong điện, tiểu thái giám cảm thấy trong lòng lạnh lẽo.

"Chủ tử, ngài xem chúng ta có thể vào không?" Liễu Âm đứng ngoài điện, gấp gáp như kiến bò trên chảo nóng.

"Xem duyên phận thế nào."

Liễu Âm giật giật khóe miệng, trả lời kiểu này là thế nào, còn không bằng đừng mở miệng.

"Đào Quý nhân, Hoàng thượng mời ngài vào!" Lúc sau Tiểu thái giám ra đến nơi, thấp giọng thông truyền một câu, căn bản không dám ngáng đầu

liếc nhìn Tần Phiên Phiên một cái nào, trong lòng đã bắt đầu âm thầm cầu phúc cho nàng.

Đào Quý nhân này rõ ràng là đắc tội Trương Đại Tổng quản, chắc là không chỉ một lần, cho nên Đại Tổng quản mới tự thân xuất mã khiến tâm tình Hoàng thượng lại càng thêm khó chịu.

"Chủ tử!" Liễu Âm kinh hô một tiếng, trên mặt chứa đầy thần sắc sợ hãi.

Tần Phiên Phiên lại quay đầu về phía nàng ấy, tươi cười trấn an: "Ta đi đây, chờ lát nữa người cũng trở về nghỉ ngơi đi, ngày mai tới sớm tìm ta là được."

Liễu Âm chỉ cảm thấy chủ tử cười vô cùng đẹp, nhưng hốc mắt mình lại đỏ lên, cũng không biết ngày mai lúc đến sớm tìm chủ tử, thi thể đã lạnh hay không lạnh.

Lúc Tần Phiên Phiên đi vào nội điện, trong điện cực kỳ yên tĩnh không một tiếng động, mùi Long Tiên hương nồng đậm không ngừng tràn vào chóp mũi, như muốn lan đi khắp người nàng.

Trên người nàng mặc áo choàng rất dày, còn phồng lên, cho nên không nhìn thấy được dưới chân, sau đó bỗng nhiên cảm thấy lòng bàn chân giảm phải một thứ gì đó.

Nàng lập tức lui về phía sau một bước, mới phát hiện một quyển tấu chương nằm trên mặt đất, trên trang giấy có dấu hoa văn của nửa đôi giày thêu.

Trong một khoảnh khắc, đại điện lâm vào sự yên tĩnh như cõi chết.

"A, Trương Hiến Năng, dựa theo luật lệ của Đại Diệp triều, làm tổn hại tấu chương, coi thường mặt mũi của trẫm, thì phải bị tội gì?" Hoàng

thượng cười lạnh một tiếng, hiển nhiên tâm tình của hắn cực kỳ tệ.

Trương Hiến Năng dựng thẳng sống lưng, ho nhẹ một tiếng, lập tức mở miệng nói: "Tổn hại tấu chương, lột quần áo quất mười roi, tình tiết nghiêm trọng có thể chém đầu. Coi rẻ hoàng uy, tước bỏ chức vụ, chịu hai mươi trượng, tình tiết nghiêm trọng lưu đầy cả nhà."

Âm thanh lạnh lẽo của Trương Đại Tổng quản truyền đến từng tiếng, làm tê dại cả da đầu.

Đặc biệt là sau khi nói câu "có thể xử trảm", lực gây sốc càng lúc càng tăng lên, làm những cung nhân khác trong điện đều cảm thấy run rẩy.

Ngôi cửu ngũ tức giận, mà đối tượng bị trút giận quả nhiên là Đào Quý nhân. Ai da.

Tần Phiên Phiên lập tức run người, nàng không nói hai lời liền nhanh nhẹn cởi bỏ áo choàng đang mang, trực tiếp ném xuống, cả người quỳ trên mặt đất.

"Nô thiếp biết tội, thỉnh Hoàng thượng xử phạt."

Âm thanh mềm mại yêu kiều giống như tiếng hót vàng oanh, uyển chuyển trong trẻo, nháy mắt giống như đổi thành một người khác.

Hoàng thượng nheo mắt quay đầu sang nhìn, liền thấy nữ tử đang quỳ trên mặt đất mặc một bộ váy sam [3] hồng đào nhạt, trên tay áo bằng tơ lụa là từng cánh hoa đào nhỏ, kết hợp với động tác của nàng làm cánh hoa giống như rơi xuống mặt đất.

[3] váy sam 裙衫: Hình ảnh đính kèm

Kiểu dáng của loại váy này thật ra rất đơn giản, chỉ là ở góc váy vẽ một nhánh đào, trên đó có hai quả đào tiên bạch trung thấu phần [4].

[4] bạch trung thấu phấn 白中透粉: ý nói quả đào tiên có vỏ ngoài hồng tươi, thịt bên trong trắng ngọt.

Hoàng thượng nhìn đến hai quả đào tiên kia thì không thể dời tầm mắt, bởi vì hình vẽ này giống hệt như hình vẽ sau lưng của Đào Quý nhân.

Chỉ cần nhìn đến hình vẽ này, Hoàng thượng sẽ ngay lập tức nhớ tới mảnh lưng trắng như tuyết của Đào Quý nhân, trên đó có hai quả đào vẽ như thật. Hắn nhẹ nhàng cắn một cái thì cảm thấy non mềm, giống như thật sự cắn một miếng đào tươi, nước đào thơm ngon cũng chảy vào trong miệng.

Nghĩ đến đây, ngòi cửu ngũ cảm thấy có chút khát nước, không khỏi nuốt nuốt nước miếng.

Trương Tổng quản nhìn bộ dạng của nàng, tức khắc cảm thấy hối hận.

Tiểu biểu tạp [5], đúng là chuẩn bị đầy đủ rồi mới đến.

[5] Biểu tạp 婊-砸: ngôn ngữ mạng hơi hướng thô tục của Trung Quốc, phát âm gần với biểu tử 婊子 - nghĩa là gái điếm, gái làm tiền. Từ "biểu tạp" chỉ là ngôn ngữ mạng, mang ý tứ nhẹ hơn "biểu tử" rất nhiều.

Hắn nhìn thấy Hoàng thượng tuy không nhúc nhích nhưng lại nhìn chăm chăm vào góc váy của nàng, liền biết sắc tâm của Cửu Hoàng đế này đang bị gọi lên rồi.

Mẹ nó, tiểu biểu tạp xinh đẹp như vậy, còn rất biết cách phô diễn, một nam nhân không đích thực như hắn còn phải động tâm? Huống chi Cửu hoàng đế.

"Nô thiếp đáng chết muôn lần, thỉnh Hoàng thượng trách phạt." Tần Phiên Phiên chực khóc lã chã như thật, cúi đầu phủ phục trên mặt đất, lộ ra cái gáy trắng nõn.

Tức khắc Trương Hiến Năng liền nhắm hai mắt lại, đúng là bạo kích!

Tại sao hãn không phải nam nhân chân chính!

Lúc nhìn Cầu Hoàng để từng bước đi về phía nàng ấy, Trương Tổng quản liền biết, Đào Quý nhân thiếu hãn hai món nợ, đời này hãn cũng không thể đòi lại được.

Nữ nhân này là danh khí [6] nhân gian, tất sẽ thành châu báu!

[6] danh khí: năng lực, tài năng xuất sắc.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Cái Gọi Là "Bồi Tội"

Edit: Nhã Thục dung

Beta: Hy Hoàng Thái phi

Tiêu Nghiêu trực tiếp đi đến trước mặt nàng, một đôi giày màu đen của nam nhân thêu kim long ngũ trảo bằng chỉ vàng quanh bề mặt xuất hiện, nổi bật là cặp mắt rồng đỏ vô cùng uy nghiêm.

Tần Phiên Phiên dường như bị dọa sợ, không khỏi co rút thân thể như một con thỏ con bị kinh sợ.

Hoàng thượng trực tiếp đưa tay sờ phía sau cổ nàng, quả nhiên mượt mà như trong tưởng tượng, giống như sữa dê mà khi nhỏ hắt vẫn thích uống. Nếu vậy ăn vào miệng cũng sẽ có tư vị ngon như thế.

Ngón tay hắt nhéo nhéo vùng da chỗ yết hầu của nàng, nghe nàng kêu lên một tiếng, cũng không biết là vì sợ hãi hay là vì ngứa.

"A." Rõ ràng là ngôi cửu ngũ đã bị nàng lấy lòng, ánh mắt trở nên bất thường, chưa rõ là cao hứng hay còn cảm xúc nào khác đang dâng lên.

Chờ lúc Trương Tổng quản chú ý đến, Đào Quý nhân đã nằm trong lồng ngực của Hoàng thượng, hai cánh tay hữu lực của Hoàng thượng trực tiếp bế bổng nàng lên.

Vải lụa trên người nàng được may thành những cánh hoa đào, chập chờn theo từng động tác trông rất đẹp mắt.

Giống như chân long ôm lấy yêu tinh hoa đào.

Hắn ôm nàng đi nhanh về phía nội điện, Đào Quý nhân đã nâng tay ôm lấy cổ của nam nhân trước mặt.

Tay áo thật dài chậm rãi trượt xuống theo cánh tay nàng, lộ ra hai cánh tay trắng nõn như tuyết chạm vào nhau, cảnh đẹp ý vui đến nỗi khiến người khác không thể rời mắt.

Trương Tổng quản ngẩng đầu liếc nhìn một cái, vừa lúc chạm phải tầm mắt của Đào Quý nhân đang gục đầu trên vai Hoàng thượng.

Mặt mày của yêu tinh hoa đào này đẹp như vẽ, vẻ sợ hãi khủng hoảng lúc nãy đã trở thành hư không, bây giờ biến thành tươi cười cùng vài phần đắc ý.

Trương Hiến Năng lập tức cúi đầu, yên lặng khinh bỉ chính mình, dường như tâm tư của hắn đã bị yêu tinh hoa đào này đoán được một cách chính xác. Chỉ mong Đào Quý nhân đại nhân đừng nhớ đến kẻ tiểu nhân như hắn, có thể cho hắn một con đường sống.

"Hoàng thượng muốn phạt nô thiếp sao?" Lúc nàng bị ném lên long sàng, đôi mắt to nhấp nháy, trên mặt vẫn giữ nguyên vẻ vô tội.

Tiêu Nghiêu nhượng mày, duỗi tay gõ gõ cái trán của nàng: "Đào Quý nhân có vẻ rất chờ mong?"

"Nô thiếp đã vì ngài mà chuẩn bị dụng cụ." Nàng không đáp mình có "chờ mong" hay không, ngược lại đi thẳng vào vấn đề.

Vừa dứt lời, nàng liền bắt đầu cởi áo, gỡ đai lưng từ trên eo xuống, bên trong đai lưng được thêu nhiều đóa hoa đào lại cất giấu một cây bảo bối.

Đào Quý nhân nghiêm túc rút ra một cây roi thon dài màu đỏ, nhét vào trong tay ngói cừu ngũ, vừa nhanh nhẹn thoát y vừa nhẹ giọng nói: "Vừa này Trương Tổng quản nói phải lột sạch quần áo quất roi. Thỉnh Hoàng thượng trách phạt."

Âm thanh yêu kiều mềm mại của nàng càng nói càng nên diễm đam đáng yêu, một thân váy sam hồng đào nhạt, lại nhìn đến đôi môi hồng và hàm răng trắng của nàng, thật giống như hương vị của một thiếu nữ.

Rõ ràng là một nụ hoa chuẩn bị nở rộ.

Ngôi cừu ngũ cầm roi dài trong tay, chớp chớp mắt, hắc vẫn còn có chút thất thần.

Nữ nhân này đã chuẩn bị sẵn là vì có ý này? Rõ ràng là có chuẩn bị rồi mới đến! Chỉ sợ rằng dù không đâm phải tấu chương, cái roi này cũng sẽ có cách nhét vào trong tay hắc.

"Đào Quý nhân tới thỉnh tội vì việc gì?" Hắc nheo mắt hỏi.

Tần Phiên Phiên không đáp.

"Để trẫm đoán xem, là bởi vì trò khôi hài hôm qua của nàng và Minh Phi?"

"Không phải, chuyện Minh Phi thì nô thiếp vô tội, tội muốn thỉnh cũng không phải vụ việc cùng Minh Phi và Tô Uyển nghi... Nô thiếp..." Nàng chần chẫn sẽ không lấy Minh Phi làm cái cớ, vụ việc kia vốn là những kẻ biểu tạt kia sai, quả thực nàng vô tội đệ nhất thiên hạ.

Nói đến nguyên nhân thực sự để đi thỉnh tội, nàng lại cúi đầu, có chút ngượng ngùng: "Nô thiếp ngày đêm tư tưởng Hoàng thượng, thế cho nên không nhin được, muốn tới gần Long Càn cung. Mặc dù biết rõ đó là tội lớn nhưng vẫn không thể khống chế được chính mình. Hoàng thượng như

bầu trời nhật nguyệt, là chân long thiên tử, một nô thiếp yêu tình hoa đào há có thể si tâm vọng tưởng, nô thiếp..."

Đào Quý nhân còn chưa kịp phát huy một nửa công lực của mình thì đột nhiên bị Hoàng thượng ôm lấy, dùng môi lưỡi chặn lời của nàng.

Tiểu yêu tinh này nói quá nhiều, vừa nói liền khiến người khác chịu không được.

Như thế này làm sao có thể gọi là thỉnh tội, rõ ràng là nói chính mình có tâm ý cầu dẫn, Hoàng thượng thấy nàng cũng muốn ở ngay lập tức lên giường trách phạt nàng.

"Người thật lớn gan, còn dám tính kế trăm, trăm..."

Một nụ hôn đáp xuống xong, ngôi cửu ngũ nhú mây, ánh mắt cảnh giác nhìn nàng chăm chăm, lạnh giọng nói. Chỉ có điều hắn còn chưa nói xong, yêu tinh đào hoa đã ôm cổ hắn, dùng miệng chặn đứng lời nói của hắn.

Dùng môi lưỡi lấp kín miệng, ai chẳng biết, ngôi cửu ngũ cũng thật phí lời!

"Đào Quý nhân, người..."

Hoàng thượng lại mở miệng, Tần Phiên Phiên thấy sắc mặt hắn vẫn không tốt, lại lần nữa nhướn người lên hôn hắn.

"Tần Phiên Phiên!" Hoàng thượng đã thực sự tức giận rồi, sắc mặt càng ngày càng đen.

Tần Phiên Phiên thở hổn hển, một lần nữa nâng miệng hôn đến.

Trong lòng nàng mắng thầm, nàng đã gần như tắt thở, sao Hoàng thượng còn không cao hứng? Rốt cuộc là vì cái gì, nàng đã thật sự bỏ công

bỏ sức, hơn nữa vẫn là học hẩn mà làm, lúc nàng nói chuyện khó nghe, Hoàng thượng cũng lấp kín miệng nàng đó thôi.

Bây giờ Hoàng thượng nói chuyện khó nghe, đương nhiên nàng cũng muốn lấp kín miệng hẩn. Không phải Cửu Hoàng đế thường nói vương tử và thứ dân phạm pháp thì đều xử tội sao? Việc nhỏ này mà cũng muốn phân biệt?

Thấy nàng bữu môi, một lần nữa muốn hôn đến, Tiêu Nghiêu nâng tay, dùng lực nắm lấy cằm nàng.

Cái miệng đang dẫu lên của nàng cũng bị niết chặt đến nỗi biến dạng.

"Có phải người không cần dùng miệng nữa hay không? Ai cho người lá gan làm loại chuyện này với trẫm?" Hẩn nheo mắt, rõ ràng rất bức bối.

Nàng há miệng muốn nói chuyện, nhưng càng cố gắng di chuyển cằm, lực ngón tay của Hoàng thượng càng thêm mạnh, siết chặt nàng đến mức đau đớn.

Cửu Hoàng đế không biết thương hương tiếc ngọc dù chỉ một chút.

Tần diễn tình tự hào nhất là cái miệng nhỏ của mình thì lại bị khống chế, thật sự là kêu trời không thấu.

Chỉ có điều nàng sẽ không dễ dàng nhận thua.

Bởi vì Tần Phiên Phiên vốn luôn là một nữ nhân giỏi diễn kịch, lại còn là một nữ nhân xinh đẹp. Cho dù miệng không thể nói, ít nhất khuôn mặt này vẫn đáng để xem

Chỉ trong nháy mắt, hốc mắt của nàng bỗng đỏ ửng, khuôn mày xinh đẹp hơi chau lại, kia phó ai ai nhất thiết bộ dáng, diễm đạm đáng yêu.

Tiêu Nghiêu sửng sốt một chút, sau đó giảm nhẹ lực tay của mình.

Nhưng nữ nhân đối diện này không ngừng rơi nước mắt, ngược lại còn rơi một cách mãnh liệt.

Những giọt nước mắt ngay lập tức tràn mi, cứ như vậy mà lăn qua ngón tay của hắn, nóng đến dọa người.

Ngôi cửu ngũ nhĩ không được liền thấy run, lập tức lùi tay.

"Đào Quý nhân, người lại bày trò gì với trẫm?" Tâm tình ngôi cửu ngũ thật sự không tốt.

Hắn ghét nhất là phải nhìn nữ nhân khóc sụt sùi, vừa xấu lại vừa phiền. Nhưng hiện tại tâm tình của hắn thật ra không quá phiền chán, chỉ là có chút buồn bực.

Hắn cũng chỉ nhẹ nhàng nhéo cằm nàng, sao nàng có thể oan ức đến mức như vậy được?

Nhưng rốt cuộc vẫn là do yêu tinh hoa đào này khóc tương đối đẹp.

Tiêu Nghiêu lại nhìn nàng một cái, đúng vậy, khóc cực kỳ đẹp.

"Đau lắm, nô thiếp ở nhà vốn rất được cưng chiều. Tuy nói nô thiếp là thứ nữ, nhưng mẹ cả rất tốt, xem nô thiếp như nữ nhi do chính mình sinh ra, trước khi tiến cung, bà còn nhận nô thiếp là đích nữ." Nàng yêu kiều một cách đáng thương.

Ngôi cửu ngũ nhướng mày, cười lạnh một tiếng: "A, hóa ra người lại sợ khổ sợ đau, lần trước lúc trẫm sung hạnh người, sao lại không thấy người kêu đau? Sau đó còn cực kỳ hưởng thụ nữa?"

Hoàng thượng vĩnh viễn nhớ rõ, lần trước nữ nhân này thị tẩm, lúc đầu thì kiều ngạo không cho hắn chạm vào, sau đó lại phóng dăng không cho

hắn rời đi, báo hại hắn nghe được âm thanh của nàng liên tục không nổi.

Tần Phiên Phiên sửng sốt một chút, đáy lòng có chút ảo não.

Mẹ nó, bị lật mặt.

Nàng thực sự không đau đến mức như thế, nhưng không dùng đến nước mắt thì làm sao có thể khiến Cửu Hoàng dễ mềm lòng. Nàng đã từng vì tìm kiếm bộ dáng khóc đẹp nhất của mình mà nhìn gương luyện tập hơn nửa tháng, đôi mắt khóc đến mức sưng lên.

Đạt được sự sùng ái của thiên tử, trước nay vốn không hề dễ dàng.

"Không trả lời được? Người có biết tội khi quân là phải bị chém đầu không?"

Hoàng thượng cười lạnh một tiếng, duỗi tay nắm sau cổ của nàng, bắt buộc nàng phải đối diện với chính mình.

Nam nhân nhẹ nhàng nheo mắt, mang theo vài phần sát khí, nữ nhân trước mắt này đã rất nhiều lần đùa giỡn với hắn.

Sắc mặt Tần Phiên Phiên nhìn hắn chăm chú, nàng trở nên e lệ không thôi, đỏ hồng từ gò má đến lỗ tai.

"Bởi vì nô thiếp....." Nàng mở miệng, âm thanh nhỏ như muỗi kêu.

"Người nói cái gì, nói lớn lên, trẫm không nghe thấy."

Tần Phiên Phiên ho nhẹ một tiếng, lớn tiếng nói: "Bởi vì nô thiếp có một tật bẩm sinh do trời phú, những chỗ khác chạm vào liền đau, cũng chỉ có lên giường thì thế nào cũng không đau!"

Nàng vừa dứt lời, vẻ mặt Hoàng thượng liền trở nên ngu ngốc, bàn tay giữ cổ nàng cũng rụt về, cả người có chút run.

Hắn vẫn còn quá non trẻ! Mỗi khi hắn cảm thấy nữ nhân trước mắt thực không biết xấu hổ, Tần Phiên Phiên sẽ càng thêm không biết xấu hổ, khiến hắn một lần nữa bị đánh gục.

"Ý người là gì?" Bởi vì quá mức khiếp sợ, hắn lại hỏi một lần.

Tần Phiên Phiên ngượng ngùng cúi đầu nói: "Rõ ràng là ngài nghe được."

Rất lâu sau Tiêu Nghiêu mới có phản ứng, hắn là trấn an lại tâm lý của chính mình.

Hắn ném roi dài lên long sàng, lần lượt cởi bỏ ba lớp xiêm y, chỉ có phần eo còn đắp một ít, sau đó dùng roi dài cột hai người trong tư thế mặt đối mặt, cũng may trên eo còn có quần áo cách trở, nếu không thì thế nào nàng cũng bị ngượng mà chết.

"Hoàng thượng không trừng phạt nô thiếp?" Lúc này nàng lại phát ngốc.

Không phải nói sẽ quất roi sao? Cột vào với nhau như vậy cũng không cách nào lấy roi đánh nàng được.

"A, thật vất vả Đào Quý nhân mang dụng cụ trừng phạt đến cho trẫm, sao trẫm có thể vứt bỏ không cần được? Nhưng loại roi để quất người lần này không đau không ngứa, không bằng đem một cái còn cao cấp hơn đến. Chính người nói những chỗ khác chạm vào liền đau, chỉ có trên giường là không đau. Trẫm chỉ muốn xem một chút, đến cuối cùng thì thiên phú dị bẩm của yêu tinh hoa đào nhà người là thế nào?"

Âm thanh của nam nhân càng nói càng thấp, gần như là là tiến đến ní non bên tai Tần Phiên Phiên.

Âm thanh của hắc trần ngập ý khiêu khích, nhận thấy trên eo bị trói lại bởi một vòng roi dài, Tần Phiên Phiên lập tức cảm thấy bủn rủn, trong lòng dâng lên một sự bất an mãnh liệt.

"Hoàng thượng, nô thiếp có chút sợ hãi."

Nàng bỗng nhiên lại thấy bất an, ngữ khí cũng mang theo vài phần yếu thế.

Tiêu Nghiêu lại không muốn nghe nàng nói, lập tức dùng biện pháp cũ chặn miệng nàng. Lúc này đầu lưỡi của hắc tiến vào, quấy loạn bên trong nàng.

Tần Phiên Phiên hoàn toàn không chống đỡ được tư thế này của hắc, bị động đến nỗi liên tục thất bại, đầu lưỡi cũng bị kéo vào trong miệng hắc.

"A..." Đầu lưỡi của nàng bỗng nhiên bị cắn một cái, chờ đến lúc Hoàng thượng buông nàng ra, hốc mắt nàng lại trở về trạng thái đỏ ửng.

Cầu Hoàng đế không hổ danh, thật là một gã miệng chó, mấy cái răng chó đặc biệt sắc nhọn, cắn nàng đến nỗi nước miếng cũng chảy xuống.

"Làm sao vậy?" Tiêu Nghiêu thấy nàng đau đến nỗi sắc mặt nhợt nhạt, tâm tình không vui lúc này bỗng nhiên trở nên rất tốt, còn nhẹ nhàng nhướn mày, hứng thú dạt dào nhìn nàng.

Tần Phiên Phiên dùng tay che miệng, nàng biết Cầu Hoàng đế trước mắt không phải là người mà nàng có thể đắc tội, lập tức thấp giọng nói: "Hoàng thượng, nô thiếp biết sai rồi."

Ngoan ngoãn nhận sai luôn là điều tốt.

Tiêu Nghiêu giơ tay vuốt mặt nàng, da Tần Phiên Phiên trắng như ngọc, trơn mềm như đậu hủ, đúng là lúc đẹp nhất, sờ thế nào cũng thích đến nỗi không muốn buông tay.

"Yêu tinh hoa đào của trẫm nói gì cơ? Từ từ, đêm dài, sự trừng phạt còn chưa bắt đầu, người nhận sai rồi chẳng phải là quá sớm sao? Chờ lát nữa người cần phải phát huy thật tốt thiên phú dị bẩm của mình, nếu người khóc, trẫm cũng sẽ trị người tội khi quân!"

Động tác của hắc cực kỳ ôn nhu, âm thanh cũng ôn nhu như nước, nhưng ý tứ trong lời nói lại như một cây chủy thủ có độc luôn khoa tay múa chân bên cổ nàng.

Dường như chỉ cần nàng làm việc gì khiến hắc không hài lòng, hắc sẽ lập tức một đao đâm vỡ nàng.

"Nô thiếp thật sự biết sai rồi." Tần Phiên Phiên khóc không ra nước mắt, nàng mở miệng định nói một bài dài xin tha thứ, tay của Hoàng thượng lại một lần nữa đặt lên roi dài sau eo nàng. Cả người nàng gần như vô lực, chỉ có đôi tay ôm lấy cổ hắc, miễn cưỡng duy trì tư thế của mình.

"Nếu trẫm mà còn không phạt người, người luôn không biết mình đã làm sai."

Sau khi Hoàng thượng nói xong câu này liền vô cùng ra sức hoan hảo cùng nàng.

Eo hai người buộc lại cùng nhau, hắc đi chỗ nào, nàng liền theo chỗ đó.

Lúc ý thức mờ mờ ảo ảo, Tần Phiên Phiên chỉ cảm thấy mình bị chân long [1] mang lên trời xuống đất, sông cuộn biển gầm.

[1] chân long: ý chỉ Hoàng thượng

Hai cái đùi bị bẻ cong đến nỗi có cảm giác chặt đứt, eo liên tục va vào nhau bủn rủn không chịu được, cả người nàng nằm liệt như than bùn lầy.

Nàng xin tha bao nhiêu lần, chính nàng cũng không nhớ rõ, giọng nói cũng trở nên bức bách.

Tiêu Nghiêu thấy bộ dạng suy yếu của nàng, không khỏi cong môi cười khê, nhớ tới những lời nói mạnh miệng lúc này thì càng cảm thấy thú vị.

"Haha, yêu tinh hoa đào, đêm nay trăm phạt ngươi "như bóng với hình", ngươi nhớ cho kỹ."

Tần Phiên Phiên còn đang nghĩ sao Hoàng thượng lại nói như thế, bỗng cảm giác nam nhân kia ngồi dậy, nàng bị roi dài buộc bên hăn nên chính nàng cũng phải theo đó mà đứng dậy.

Nàng ưm một tiếng, cảm thấy eo mình như muốn chặt đứt.

Hóa ra "như bóng với hình" chính là như vậy, Cầu Hoàng đế thật biết chơi đùa!

Tần Phiên Phiên đối với ký ức của nửa đêm sau gần như không còn, trong ý thức của nàng chỉ cảm thấy mình đang ngồi trên một con thuyền nhỏ xóc nảy dị thường. Hoàng thượng dùng động tác nhanh nhẹn đại khai đại hợp [2], hăn muốn đến chỗ nào, nàng bị buộc bên hăn cũng phải đi theo đến chỗ đó.

[2] đại khai đại hợp: từ đầu tới cuối đều phóng khoáng, hoành tráng.

Chờ đến lúc sắp kết thúc, Hoàng thượng còn vỗ vỗ nàng mặt, hỏi một câu: "Đào Quý nhân, ngươi thấy cảm giác "như bóng với hình" này thế nào?"

Tần Phiên Phiên đã sớm rơi vào giấc ngủ, nhớ tới việc mình bị tra tấn đùa giỡn hơn nửa đêm, tức khắc lá gan lớn lên, hung tợn nói: "Nô thiếp cuối cùng cũng biết tư vị bị buộc chặt trên lưng quần!"

Vì thế nàng liền tiếp tục bị dày vò đến tận buổi sáng, tới lúc ngủ say, Hoàng thượng cũng chưa buông tha cho nàng.

"Hoàng thượng, đã tới giờ rồi, nên thượng triều."

Lúc Trương Hiến Năng đến gọi, liên tục hô ba lần, những người trên long sàng dường như vẫn ngủ cực kỳ say giấc.

Trong lòng hắn nói thầm: Cầu Hoàng đế sẽ không bị tiểu yêu tinh hút khô máu đâu phải không? Nhưng nếu không, ngày thường hắn kêu một tiếng là có thể tỉnh, ngôi cửu ngũ chính là một kẻ cực kỳ cảnh giác.

Cũng không thể cứ như vậy mà lui xuống được, dưới đáy lòng hắn khẽ thở dài một hơi, vẫn phải đánh bạo tiến lên hai bước, ghé mắt nhìn vào long sàng, nhất thời cảm thấy sững sờ.

Hai người này làm cho long sàng rối tinh rối mù, chần cũng bị đá khắp nơi, chỉ có một sợi roi dài màu đỏ trên eo buộc chặt hai người lại với nhau. Còn thấy được không khí mờ ám, cũng không biết tối hôm qua đến tột cùng có bao nhiêu kịch liệt.

Hắn lập tức run lập cập.

Khẩu vị đùa giỡn của cầu Hoàng đế thật mới lạ đa dạng! Không hổ là tiểu yêu tinh, hai người thuận tiện kết hợp với nhau.

Hắn lại ghé mắt nhìn Hoàng thượng một cái, quả nhiên bình thường thì ngủ như tảng đá, bây giờ khoe miệng lại mang nét cười, khuôn mặt thả lỏng, rõ ràng là tối qua bùng phát thú tính xong, cả người đều trở nên thoải mái tươi trẻ không ít.

Đương nhiên chân long thiên tử cũng không đến nỗi đáng khinh như tưởng tượng của Trương Đại Tổng quản, hắn chỉ đang nằm mơ mà thôi.

Hắn mơ thấy một con rồng đen uy phong lẫm liệt, quần người thành vòng nằm phơi nắng, vảy rồng lấp lánh, cứng rắn như thiết.

Đầu rồng đè trên hai quả đào lớn, hắc long dùng miệng ngậm một quả vào trong, nhai nhai nuốt nuốt, thanh thúy ngon miệng, ngọt đến nỗi khiến nó nheo mắt.

Chờ ăn xong một quả lại đi tìm quả thứ hai, vừa nhấc đầu lại phát hiện phía dưới rồng tuếch, không còn bóng dáng của quả đào.

Nó lập tức ngửa đầu thét một tiếng, bay lên không trung, lại thấy quả đào kia cười mây vượt gió bay thật nhanh, nó lập tức đuổi theo muốn ăn đào.

Quả đào xin hắc long tha mạng.

Trương Hiến Năng không thể chờ được nữa, có chờ cũng không có động tĩnh gì, chỉ còn cách lấy đòn sát thủ của bản thân ra.

"Hoàng thượng, nhà Thái Đại nhân khai trương cửa hàng bánh nướng, ngài muốn mấy cái bánh nướng mặt rồng?" Hắc long cao giọng gọi một câu.

Ngôi cửu ngũ vốn đang ngủ rất sâu, bỗng nhiên run run một chút.

Thời điểm hắc long ngậm quả đào thứ hai chuẩn bị cắn vào, bỗng nhiên đào biến mất không thấy đâu, biến thành một khối bánh nướng vừa xấu lại vừa đáng ghét, còn khoe ra bản mặt rồng của nó.

Lúc Hoàng thượng mở to mắt, trong đầu vẫn còn có chút mơ hồ.

"Trương Hiến Năng, giờ nào rồi?"

"Hồi Hoàng thượng, giờ dần vừa đến, ngài nên dậy thôi."

"Sao trẫm lại nghe thấy "bánh nướng"?"

Sắc mặt Trương Đại Tổng quản mặt không đổi: "Ngài nghe lầm rồi, không ai nói đến bánh nướng cả. Nếu ngài muốn ăn, chờ lát nữa lão nô đi phân phó Ngự Thiện phòng một tiếng."

"Không cần, Long Càn Cung vĩnh viễn không cần bánh nướng."

Tiêu Nghiêu vừa nói vừa dùng sức đứng dậy, kết quả hăn mới vừa động dậy thì nghe thấy một âm thanh kêu rên, vòng eo cũng bị một lực nào đó giữ lấy, lúc này mới phát hiện trên eo hăn còn cột roi dài.

Hăn vừa quay đầu đã thấy hình ảnh Tần Phiên Phiên an tĩnh ngủ say, lúc bình thường luôn miệng nói chuyện gian xảo, giờ phút này cũng ngoan ngoãn mà nhắm mắt lại, thậm chí còn rất dịu dàng, giống như một kẻ hiền lành vô hại.

Hoàng thượng nghĩ như vậy, cúi đầu hôn lên môi nàng một cái, dường như cảm thấy không đủ nên lại cắn một cái nữa.

Cặp chân mày đẹp của Tần Phiên Phiên lập tức chau lại, bất mãn lầu bầu một tiếng, thân thể dường như muốn xoay người.

Kết quả nàng mới vừa vừa động dậy, roi dài trên eo càng giữ chặt lại, nàng chỉ còn cách ngoan ngoãn tiếp tục ngủ như cũ.

Tiêu Nghiêu không quấy rầy nàng, tự mình tháo roi dài.

Tối hôm qua đùa giỡn thật vui, nhưng bây giờ roi dài kia cuốn lấy rất chặt, thậm chí thử kéo cũng không được, hăn thử mở vài lần cũng đều không được.

Nhưng hắn lại không yêu cầu người khác giúp mình, cực kỳ kiên nhẫn tự mình xử lý. Lúc cây roi dài bị ném qua một bên, cánh tay của Hoàng thượng cũng duỗi ra kéo chân găm lại gần, đập từ đầu đến chân của Đào Quý nhân.

Nhìn những động tác liên tục này của Hoàng thượng, sự kinh ngạc của Trương Đại Tổng quản dường như muốn tràn ra ngoài.

Cầu Hoàng đế máu lạnh vô tình mà cũng có một ngày quan tâm người khác sao?

Hắn vốn luôn là người làm xong một phát thì thôi, thậm chí đến lúc ngủ rồi cũng không cao hứng, nửa đêm còn muốn phi tần rút về, nói trở mặt liền trở mặt.

Trương Đại Tổng quản không thể nghĩ ra được, một Hoàng thượng luôn khó hầu hạ như thế, tại sao trước mặt Đào Quý nhân lại thay đổi thành bộ dáng thế này.

Đến tận lúc hắn hầu hạ Hoàng thượng rồi đi, khóe mắt lại lần nữa liếc tới thanh roi dài, lập tức nhú mày.

Cái roi lớn như vậy, hoàn toàn có thể xem là hung khí, nếu rơi vào trong tay thích khách, rất có thể hắn sẽ dùng roi dài siết Hoàng thượng đến chết.

Nhưng Cầu Hoàng đế không chỉ không bị siết chết, mà còn dùng nó để đùa giỡn qua đêm xuân, rõ ràng thứ đồ đó là do chính Đào Quý nhân chuẩn bị.

Nữ nhân này không hổ là yêu tinh, có thể tránh khỏi đông đảo tai mắt mà mang roi tiến vào, còn làm cho Hoàng thượng nguyện ý đùa giỡn với mình.

Hậu cung thật sự có thay đổi lớn.

Chờ đến lúc Tần Phiên Phiên tỉnh dậy, nàng cảm thấy toàn bộ thân thể đều rã rời, không có chút cảm giác gì.

Liễu Âm nghe được động tĩnh bên trong, lập tức đi vào: "Chủ tử, ngài tỉnh rồi?"

Tần Phiên Phiên mang vẻ mặt xúc động, nôn nóng hỏi: "Mau xem xem, có phải ta bị Hoàng thượng đùa giỡn đến nổi nằm liệt rồi hay không? Thân thể ta không còn tri giác gì."

Liễu Âm thấy nàng sắp khóc đến nơi, lập tức sợ hãi, nhanh tay nhanh chân chạy đến. Liễu Âm xốc chăn gấm lên, hai mắt nhìn thật kỹ, nhất thời có chút cạn lời.

"Chủ tử, chân của ngài hẳn là đã tê rần."

"Còn eo ta thì sao? Sao lại không có cảm giác gì?"

"Trên eo ngài có vết đỏ, khả năng là..." Liễu Âm nhìn thoáng qua, trên eo Tần Phiên Phiên có dấu vết bị buộc chặt rất rõ ràng, đương nhiên tình hình chiến đấu tối qua của bọn họ rất kịch liệt. Khuôn mặt Liễu Âm trắng bệch: "Khả năng ngài thật sự bị Hoàng thượng đùa giỡn đến nổi liệt rồi."

Vẻ mặt Tần Phiên Phiên đầy sự khó tin, đôi mắt sáng dần dần trầm xuống. Nàng duỗi tay sờ eo mình, lập tức có cảm giác đau đớn như thể bị bánh xe lăn qua lăn lại, đau đến nỗi nàng phải nhe răng trợn mắt.

"Nói bậy, eo ta đau như vậy, sao có thể liệt được!"

Một tay nàng nâng eo, một tay được Liễu Âm đỡ, chậm rãi ngồi dậy. Nàng cúi đầu, đúng lúc nhìn thấy mớ dấu vết hỗn độn trên người mình, biết

vậy hôm qua không làm!

Nàng vốn định đùa giỡn hân bằng "trò chơi trừng phạt", còn tự chuẩn bị dụng cụ, kết quả là mình bị đùa giỡn?

"Chủ tử, ngài có đi thỉnh an bên Duyên Thọ cung không?"

"Không đi, đã canh giờ này rồi, sao còn kịp." Nàng nhìn sắc trời bên ngoài, tìm đại cái cớ: "Đi bẩm báo, tối hôm qua ta và Hoàng thượng "như hình với bóng" suốt một đêm, hôm nay mệt mỏi."

Liễu Âm ho nhẹ một tiếng, lỗ tai có chút hồng lên.

Chủ tử nhà nàng vĩnh viễn có thể đem chuyện thị tẩm nói một cách thoải mái thoát tục như thế, còn cái gì mà "như hình với bóng" nữa chứ!

Tần Phiên Phiên lẫn lộn hồi lâu mới trở về, gần như là bị nâng trở về. Bộ dạng đi đường hai chân run run của nàng khắc sâu vào ký ức của những thị vệ tuần tra bên ngoài điện.

Một đám nam hán tử đang tuổi nhiệt huyết đều dâng cho Hoàng đế một ngón tay cái tận đáy lòng.

Không hổ là chân long thiên tử, quả thực dũng mãnh!

Lúc Hoàng thượng thượng triều vô cùng vui vẻ, nhưng lúc hạ triều lại nặng nề tối tăm. Cho dù là thái giám tuần tra vô tình đi ngang hay là cung nhân hầu hạ ở Long Càn cung, tất cả những người trên đường đi đều có thể nhận thấy sát khí phát ra từ trên người ngôi cửu ngũ.

Quả thực không gì đáng sợ bằng, giống như một thanh kiếm đã bị rút khỏi vỏ, chỉ chờ tới lúc đại sát bốn phương.

Trương Đại Tổng quản cũng không cười, giữ nguyên một khuôn mặt, theo sát bên cạnh Hoàng thượng, hẳn không muốn là kẻ đầu tiên bị Hoàng thượng bắt được cảnh xì hơi. (*)

(ý nói là người đầu tiên bị Hoàng thượng bắt phạt, "giận cá chém thớt")

Hiển nhiên là hôm nay trên triều đình lại tan rã bằng việc đại sự không mấy vui vẻ.

Hắn ngồi trước long án, tấu chương vẫn cứ chồng chất như núi, nhưng hẳn lại không lao vào phê duyệt như bình thường, ngược lại một tay chống cằm, một tay khác gõ nhẹ mặt bàn, lông mày nhíu chặt, cũng không biết đang suy nghĩ việc gì.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Lấy Chết Tạ Tội

cEdit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: An Thực phi

"Đào Quý nhân, Hoàng thượng có chỉ ——"

Trương Hiến Năng tự mình tới tuyên chỉ cho Tần Phiên Phiên, liền thấy cánh tay trái của Đào Quý nhân được Liễu Âm đỡ, cánh tay phải được Vọng Lan dìu, còn Đào Quý nhân chính mình chống eo, một bước ba người lay động mà đi tới, rõ ràng chính là bị Hoàng thượng sinh long hoạt hổ làm cho không thể đứng thẳng đi lại.

Khóe miệng Trương Hiến Năng co rút, tiểu yêu tinh này thật là không có lúc nào là không diễn: "Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: Tần thị có nữ nhi Phiên Phiên dung mạo hoa đào, huệ chất lan tâm. Nhìn khắp hậu cung, riêng một ngọn cỏ, tấn làm tòng tử phẩm Uyển nghi. Khâm thờ."

Từ khi hần bắt đầu đọc chữ đầu tiên, nội tâm Tần Phiên Phiên vẫn luôn khẩn trương, cho đến cuối cùng trần ai lạc định[1], không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi.

[1] trần ai lạc định (尘埃落定): bụi trần đã rơi xuống, chỉ sự việc đã kết thúc.

Nàng không nghĩ tới chính mình thật sự có thể thăng vị, lại còn liên tiếp từ chính lục phẩm nhảy đến tòng tử phẩm, ở giữa chính là cách ba bậc, nhìn dáng vẻ tối qua của Hoàng thượng thật là thoải mái.

Quả nhiên nàng để riêng lại mười con hạc giấy chơi tròng phạt, vẫn là vô cùng sáng suốt, lần sau muốn thăng vị liền cố ý phạm sai rồi đi tìm Hoàng thượng tròng phạt chính mình.

"Chúc mừng Đào Uyển nghi tấn vị." Trương Hiến Năng cung cung kính kính giao thánh chỉ cho nàng, rồi mới nhẹ giọng chúc mừng.

Một bên Vọng Lan lập tức dâng lên một túi tiền thật nặng, bên trong đầy ăm ắp, hẳn là đầy bạc.

"Ít nhiều có đại tổng quản hỗ trợ, ngày sau nếu ta lại đi Long Càn cung, còn nhờ đại tổng quản đến thông truyền cho ta." Tần Phiên Phiên duỗi tay vén tóc rủ xuống ra sau tai, bộ dáng như liễu mềm trước gió kia muốn được nhiều người thích sẽ được nhiều người thích, chẳng qua biểu tình cười như không cười trên mặt nàng nhìn không giống như là chân tình thật ý.

Trương Hiến Năng làm như không phát hiện, tuy rằng vị chủ tử này thích diễn kịch, nhưng cũng là mục đích tốt, dù cho lâm vào tuyệt cảnh cũng sẽ không làm ra sự tình lấy trứng chọi đá, luôn có thể tìm được phương pháp ứng đối tốt nhất.

"Đại tổng quản tới tuyên chỉ cho ta, vậy ý chỉ của ba vị Quý phi nương nương..."

"Hoàng thượng chỉ phân phó ta tới tuyên đọc ý chỉ của ngài, còn ba vị nương nương khác ta không được rõ lắm."

Tần Phiên Phiên vừa nghe, trên mặt càng vui vẻ ra mặt: "Làm phiến đại tổng quản đi một chuyến này, để ta tự mình tiễn người ra ngoài, mời."

Nàng cực kỳ khách sáo, vừa nói vừa nhắc làn váy đi phía trước.

Đào Uyển nghi xuất thân Tần gia, Tần gia tuyệt đối là danh môn, cho nên cô nương được giáo dục ra, cho dù là thứ nữ cũng cực kỳ xuất sắc.

Thời điểm nàng đi đường ngẩng đầu ưỡn ngực, rõ ràng là tư thế thẳng tắp, nay trở thành tông tử phẩm Uyển nghi, dù sao cũng phải có cái khí độ của Uyển nghi.

Trương Hiến Năng nhú lại, cười khẽ nhắc nhở nói: "Thân thể Đào Uyển nghi rất tốt sao?"

Dường như nháy mắt sau khi hắn nói xong, vòng eo mềm nhũn của Tần Phiên Phiên lại muốn ngã xuống, một bên Liễu Âm và Vọng Lan cực kỳ có ánh mắt, lại là một trái một phải đỡ lấy nàng.

"Nhất thời vui sướng nên lẫn át đau đớn thân thể, về sau đại tổng quản gặp Hoàng thượng nhất định phải truyền lời thay tần thiếp." Tần Phiên Phiên tình ý chân thành mà nói, biểu tình trên mặt đều đã ập ủ đúng chỗ, rõ ràng lại muốn phát biểu thao thao bất tuyệt.

Trương Tổng quản nhớ tới lần truyền lời ác mộng lúc trước, ý cười trên mặt đều đông cứng.

Thời điểm Trương Hiến Năng trở lại Long Càn cung lại trống không, Hoàng thượng bị Hoàng Thái hậu thỉnh đi Vĩnh Thọ cung.

"Hoàng đế a, lần này thăng vị lập tức nâng lên tới ba Quý phi, trong cung bốn vị Quý phi, có phải có chút quá nhiều hay không?" Lời của Hoàng Thái hậu thăm thía mà mở ra đề tài.

Tiêu Nghiêu ngồi ở trên ghế, không chút để ý nói: "Nhiều sao? Hậu cung ba ngàn giai lệ, bốn vị Quý phi so sánh với tổng nhân số đã là ít ỏi không đáng mấy rồi."

Hoàng Thái hậu nhíu mày, tiếp tục nói: "Nhưng Quý phi chính là tông nhất phẩm, năm đó Tiên hoàng đến một vị Quý phi cũng không có, chỉ có một vị Hoàng Quý phi là Cao Thái hậu. Nói một câu tục khí, Quý phi quá nhiều lại thành ra không đáng giá."

Hoàng thượng sững sốt một chút, ngược lại thấp giọng cười, cười tủm tỉm mà nhìn về phía Hoàng Thái hậu nói: "Trẫm còn tưởng rằng Thái hậu sẽ nói ngoại trừ vị trí Hoàng hậu, phân vị còn lại đều không đáng giá chứ. Lúc trước phụ hoàng chỉ có một vị Hoàng Quý phi là mẫu hậu, đó là Tiên hoàng thương tiếc mẫu hậu. Về sau nếu trẫm cũng gặp người trẫm thương tiếc, chắc chắn sẽ noi theo cử chỉ của phụ hoàng, tỏ rõ lòng hiếu kính. Cho nên hiện giờ bốn vị Quý phi, thứ nhất không trái với quy định của tổ tông, thứ hai cũng là trẫm săn sóc các nàng đi theo trẫm nhiều năm, không có công lao cũng có khổ lao. Đương nhiên ở vấn đề tấn vị phi tần, hai vị Thái hậu có quyền phủ quyết nhất định. Nếu ngài chướng mắt ba vị kia, cách một thời gian lại tìm cái sai lầm miễn phân vị của các nàng là được, trẫm cũng mặc kệ."

Lời nói này của Hoàng thượng thật dễ nghe, vừa thấy chính là một chủ nhân dễ nói chuyện, còn để Hoàng Thái hậu có thể tùy ý bãi miễn ba vị quý phi tân nhiệm của hân.

Trên thực tế một lời này kẹp đao giấu kiếm, làm Hoàng Thái hậu tức giận đến té xỉu.

Đầu tiên là trào phúng năm đó bà là Hoàng hậu cao quý, nhưng toàn bộ nổi bật đều bị Hoàng Quý phi là Cao Thái hậu đoạt đi. Tiên hoàng bảo vệ Cao Thái hậu trong lòng bàn tay, bởi vì bà ta là Hoàng Quý phi, cho nên tất cả không có người nào đến được phân vị của bà ta, bao gồm từ nhất phẩm Quý phi.

Lại chê cười bà xen vào việc của người khác, kể cả Hoàng đế có mười Quý phi, dù sao cũng không trái với quy định tổ tông, hơn nữa vị trí Quý

phi này cũng không phải ổn định vững chắc, hẳn có thể tùy thời mà bãi miễn.

Nếu có ai cho rằng phân vị Quý phi chỉ cách Hoàng hậu có một bước, đó thật là ý nghĩ kỳ lạ.

Bởi vì Hoàng đế nói vị trí kia là cái rắm, vậy chỉ có thể là cái rắm.

Sắc mặt Hoàng Thái hậu tối tăm đến cực điểm, như chum tương bị đổ.

Dù Hoàng thượng biểu hiện tôn kính bà như thế nào, trên thực tế biểu hiện ra ngoài thân sơ xa gần một lời đã rõ, chưa bao giờ chịu gọi bà là mẫu hậu, chỉ có Thái hậu.

Tiên nhân Cao Thái hậu kia vẫn luôn cực kỳ tốt số.

Thời trẻ có Tiên hoàng nâng niu, mưu kế hậu cung rất ít dính đến trên người bà ta, thậm chí lúc sau vài vị Hoàng tử tranh đoạt vị, Tiên hoàng và Hoàng thượng đều chưa từng để bà ta biết.

Kết quả thật đúng là Hoàng thượng thắng, Cao Thái hậu có nhi tử ruột nâng đỡ, lại là thuận buồm xuôi gió xuôi dòng, loại tốt số này quả thực năm cũng là người thắng.

"Hoàng đế đã quyết định như vậy, ai gia ái ngại cũng đành phải lẩm miệng. Quý phi quá nhiều chỉ sợ làm lòng người trong hậu cung di động, nếu gây ra rối loạn tan nát thật ra không hay lắm."

Hoàng Thái hậu liên tục xua tay, bà không định làm cái người xấu kia, ba vị kia đều từ vương phủ theo tới, căn cơ không cạn, bà tội gì gây ra tiếng oán than dậy đất.

"Đúng rồi, ai gia được người nhờ một chuyện. Nàng ta nói là đã làm sai chuyện, muốn thỉnh Hoàng thượng tha thứ, chỉ là sợ người không gặp

nàng, nên đã tránh ở chỗ ai gia, cuối cùng là gặp gỡ người. Không biết Hoàng đế có thể nể mặt ai gia, gặp nàng ta một lần hay không? " Hoàng Thái hậu chuyển đề tài.

Ở phía trước, Tiêu Nghiêu chú ý tới phía sau bình phong, lộ ra một đoạn làn váy màu trắng, thực hiển nhiên mặt sau là một vị giai nhân đang trốn.

"Trẫm thật là không muốn gặp nàng ta, nhưng Thái hậu đã nói là cho người mặt mũi, trẫm không thể bác bỏ, mời đi." Hoàng thượng phất tay.

Sắc mặt Hoàng Thái hậu cứng đờ, lời này của Hoàng thượng thật đúng là đủ trắng trợn.

Giai nhân là đập tiếng nhạc mà ra, hiển nhiên có người tấu đàn, nàng ta che mặt, người mặc váy lụa trắng, đường cong trên người phác họa khá rõ, eo thon một tay có thể ôm hết.

Hoàng thượng liếc mắt một cái liền nhận ra người kia là ai.

Mỹ nhân đơn độc nhảy múa, thời điểm xoay tròn từng vòng, chỉ có cặp mắt long lanh gắn chặt lấy hắn, phong tình vạn chủng đều là hướng về phía hắn khẩn cầu tha thứ.

Ngón tay hắn đặt ở trên bàn, gõ nhịp gõ nhịp, tựa như nghiêm túc thưởng thức, chỉ là cặp mắt nhẹ nhàng nheo lại kia làm người nhìn không thấu cảm xúc của hắn đến tột cùng là gì.

Màn biểu diễn kết thúc, mỹ nhân yêu kiều quỳ gối ở trước mặt hắn, lộ ra cعن cổ trắng nõn tinh tế, thật sự yếu ớt.

Hoàng thượng như nàng mong muốn, duỗi tay sờ lên cổ nàng.

"Nguyệt nhi của trẫm."

Nghe được tiếng gọi triu mến của Hoàng thượng, nửa người của Nguyệt Quý phi đều đã tê rần, nàng ta chưa từng nghe được Hoàng thượng thân thiết mà ôn nhu gọi nàng ta như thế, tức khắc nước mắt cũng rơi xuống.

"Hoàng thượng, Nguyệt nhi biết sai rồi, Nguyệt nhi không cần muội muội tiến cung, chỉ cần Hoàng thượng chịu tha thứ cho Nguyệt nhi." Nguyệt Quý phi ngẩng đầu, khăn che mặt rơi xuống trên mặt đất, lộ ra một gương mặt chứa chan tình ý.

Nếu là một nam nhân thì đã nên động tâm, đáng tiếc Hoàng thượng là chân long, nói cách khác chính là không phải người, mà là súc sinh.

Tay hắt từ sau cổ sờ đến yết hầu của nàng ta, thanh âm thờ dài càng thêm rõ ràng.

Động tác của nam nhân mang theo tình ý miên man vô hạn, sắc mặt của Nguyệt Quý phi đỏ ửng, Hoàng Thái hậu cũng quay đầu đi chỗ khác, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, may mắn Hoàng thượng vẫn bị mê hoặc, nếu hôm nay bà phải mất mặt rồi.

"A ——" Tiếng Nguyệt Quý phi kêu rên truyền đến, Hoàng Thái hậu nhú chặt mày, không ngờ Hoàng thượng là nam nhân háo sắc như thế, đến mức không thể kéo về Long Càn cung rồi nói sau, một chút cũng không chờ được?

"Cứu, cứu mạng ——" Tiếng cầu cứu của Nguyệt Quý phi rời rạc thành mảnh nhỏ truyền đến.

Trong lòng Hoàng Thái hậu cả kinh, vội vàng quay đầu lại, cả người đều bị dọa rồi.

Nào có cảnh tượng tình ý miên man, rõ ràng chính là hiện trường giết người.

Bàn tay của Hoàng thượng gắt gao bóp lấy cổ họng của Nguyệt Quý phi, một gương mặt dạt dào xuân ý của nàng ta, giờ phút này đã tràn ngập hoảng sợ và dữ tợn, mày gắt gao nhả lại, tròng mắt đều trừng lên, miệng mở to như là một con cá mắc cạn chờ chết.

Một tay khác của Hoàng thượng lại chống cằm, mặt không có biểu tình mà nhìn nàng ta, hoàn toàn là một đao phủ lòng dạ lạnh lùng.

"Hoàng đế, người làm cái gì vậy? Mau buông ra, người muốn giết người ở Duyên Thọ cung của ai gia sao?" Hoàng Thái hậu kinh sợ không thôi, lập tức lui về phía sau hô to.

Một đám cung nữ thái giám chung quanh lại chỉ dám bảo vệ Hoàng Thái hậu, cũng không dám lại gần ngôi cửu ngũ.

Xung quanh Hoàng thượng tràn ngập sát khí nồng đậm, ai dám tới gần một bước sẽ bị tai ương giống vậy, những người bọn họ đều là tiện nô tài, chỉ cần một ánh mắt của vị chủ tử kia, đầu bọn họ liền lìa khỏi cổ.

Đến Nguyệt Quý phi cao quý, ở trong tay của hắn cũng chỉ là một con cá chờ chết, huống chi là bọn họ.

"Hoàng đế, người không thể giết nàng ta, người muốn làm gì? Người muốn trở thành bạo quân giết chết chính nữ nhân của mình sao? Trăm năm sau, sử sách sẽ viết về người như thế nào?" Hoàng Thái hậu mồ hôi lạnh ròng ròng, nhưng lại miễn cưỡng chính mình phải chịu đựng.

Hoàng thượng giết người ở Duyên Thọ cung của bà, Hoàng đế sẽ trở thành bạo quân thiên cổ, Hoàng Thái hậu bà cũng chạy không thoát bị bêu danh muôn đời.

Thậm chí bởi vì bà không phải mẹ ruột, có lẽ sử quan sẽ bịa đặt ra vô số tin tức bất lợi đối với bà.

Rốt cuộc Tiêu Nghiêu buông lỏng tay ra, Nguyệt Quý phi nằm trên mặt đất đã chết ngất đi.

"Sử quan viết về trẫm như thế nào, trẫm không rõ ràng lắm. Nhưng viết về Thái hậu như thế nào, trẫm vẫn là biết rõ. Nguyệt Quý phi tự nhận có sai, nhận sai với Hoàng đế, Thái hậu cho phép nàng ta nấp sau bình phong, nhảy múa xong, Nguyệt Quý phi quỳ trước người Hoàng đế, lấy chết tạ tội. Hoàng đế niệm tình nàng ta hầu hạ nhiều năm, tha nàng ta một mạng."

Hắn chậm rãi nói, ngữ điệu thản nhiên mà thanh thản, như đang ngâm nga một khúc đồng dao.

Hoàng Thái hậu lại là càng nghe càng kinh hãi, hai đùi đều nhũn ra, bà run giọng chất vấn: "Nguyệt quý phi có từng muốn lấy chết tạ tội sao? "

Hoàng thượng nghiêng đầu nhìn nàng ta, khẽ cười nói: "Mới vừa rồi nàng ta quỳ gối trước mặt trẫm, chẳng lẽ không phải ý muốn bảo trẫm bóp chết nàng ta? Hành động vừa rồi của nàng ta, Thái hậu hẳn là đã xem ở trong mắt mới phải, trẫm chờ dài lâu như vậy, thế nhưng nàng ta không quý trọng sinh mệnh của nàng ta như thế, Thái hậu và nàng ta đều không có dị nghị mà. Trẫm mềm lòng, luôn muốn cho nàng ta và Thái hậu cầu gì được nấy, nên mới động thủ. Nào biết Thái hậu lại la to trẫm là bạo quân gì đó, trẫm cũng nghi hoặc thật sự. Rốt cuộc Thái hậu muốn như thế nào?"

Năm nay Đế vương hai mươi sáu, anh tuấn tiêu sái, khí chất quanh thân lại đã hồn nhiên thiên thành[2].

[2] hồn nhiên thiên thành (浑然天成): dùng để chỉ thơ văn có kết cấu chặt chẽ tự nhiên hoặc hình dung người tài đức hoàn mỹ tự nhiên. Ở đây dùng với nghĩa thứ hai.

Tại một khắc này tán mát ra tư thái làm Hoàng Thái hậu nhận thấy rõ được một việc, đó chính là đế vương trước mắt này, so với Tiên hoàng thì

tâm càng thêm tàn nhẫn, càng thêm sâu không lường được.

Tâm tính và thủ đoạn như vậy không thành bạo quân thiên cổ sẽ thành đệ nhất quân vương thiên cổ.

"Hoàng đế!" Hoàng Thái hậu giận dữ mà kêu một tiếng, câu nói kế tiếp lại không nói ra miệng.

Đôi trắng thay đen như thế, đối trá liên tục như thế, thế nhưng nói ra từ trong miệng ngôi cửu ngũ, tựa như bà vừa mới nhận thức hẳn.

Tiêu Nghiêu cong môi, lộ ra một bộ dáng chăm chú lắng nghe.

Hoàng Thái hậu chưa từng chân chính hiểu biết hẳn, có lẽ nói toàn bộ người hậu cung đều không hiểu biết hẳn.

Trên đời này người hiểu biết hẳn nhất chỉ có Tiên hoàng trước loại hẳn khỏi vị trí Thái tử, cuối cùng lại cho hẳn ngôi vị Hoàng đế.

Bởi vì trái tim hẳn tàn nhẫn lạnh bạc, Tiên hoàng cảm thấy hẳn sẽ là bạo quân, cho nên không cho hẳn làm Thái tử; lại bởi vì hẳn bình tĩnh quả cảm, lòng dạ thiên hạ, đến con nôi dỗi do ai sinh đều hiểu rõ trong lòng, hết thấy bày mưu lập kế, Tiên hoàng lại thay đổi quan niệm, cuối cùng mới đem ngôi vị hoàng đế cho hẳn.

"Thái hậu vẫn nên mời thái y tới chăm sóc thật tốt cho Nguyệt Quý phi đi, quân vô hí ngôn, trăm nói tha nàng ta một mạng thì nàng ta phải tồn tại. Trăm nói để muội muội nàng ta tiến cung thì sẽ không đổi ý. Nguyệt Quý phi cũng đi theo trăm nhiều năm, thế nhưng điểm quy củ này cũng quên mất. Mong rằng Thái hậu dạy dỗ nàng ta cho tốt, nếu không lời trăm nói lúc trước cũng không phải lời nói đùa."

Cuối cùng Hoàng thượng cười với Hoàng Thái hậu một cái, trực tiếp xoay người đi, chỉ còn Vĩnh Thọ cung đầy hỗn độn.

Thời điểm hần ngồi long liền trở lại Long Càn cung, Trương Hiến Năng đã chờ hần ở cửa.

Đại tổng quản nhìn thấy chiếc khăn trắng trong tay ngôi cửu ngũ, chà lau từng ngón tay, cũng không biết ở Vĩnh Thọ cung lại có người nào không có mắt đặc tội hần, làm cầu Hoàng đế âm trầm như thế.

"Đào Uyển nghi nói cái gì?" Hần thấp giọng hỏi một câu.

Trương Hiến Năng ho nhẹ một tiếng, tự chuẩn bị tâm lý thật tốt, để tránh nói đến một nửa chính mình cảm giác ghê tởm mà phun ra.

"Đào Uyển nghi nói, Hoàng thượng đối với nàng tốt như thế, hiện tại nàng nhớ ngài, hận không thể lập tức chạy vội tới trước mặt ngài, lại sợ lòng ngài sinh chán ghét, chỉ có thể ngày ngày đêm đêm đem giấu nỗi nhớ nhung khắc cốt ở trong trong lòng. Chờ lần tới nàng thật sự nhịn không được, tự tiện chạy đến Long Càn cung, mong rằng ngài có thể trừng phạt nàng thuyền nhỏ nhẹ tròn tròn." "

Nói thật, một thái giám như hần cũng không biết "Thuyền nhỏ nhẹ tròn tròn" là thứ quý quái gì, nhưng lấy nam căn không còn của hần ra bảo đảm, đây tuyệt đối không phải cái thứ gì tốt đẹp.

Bởi vì sau khi cầu Hoàng đế nghe xong, lại cao giọng cười ha hả.

Một giây trước tức giận âm trầm, một giây sau liền mặt mày hớn hở, cầu hoàng đế đã bị diễn tình lầy bệnh rồi.

"Thuyền nhỏ nhẹ tròn tròn, trầm thực chờ mong!" Hần thấp giọng mở miệng, mấy chữ phía trước xẹt qua đầu lưỡi, mang theo ý vị độc hữu, thậm chí thanh âm uốn lưỡi vắn cuối kia tựa như thành một luồng nhiệt khí thổi vào lỗ tai người ta, căn bản là không chống đỡ được.

Trương Hiến Năng phục hồi tinh thần lại, nhìn lướt qua chung quanh, chỉ thấy vài tiểu cung nữ đều cúi đầu, lỗ tai đều đỏ rực.

Hừm, hormone của cầu hoàng để bạo phát.

...

Tất cả chuyện phát sinh trong Vĩnh Thọ cung đều bị Hoàng Thái hậu che giấu, nếu không bà và Nguyệt Quý phi đều mất hết mặt mũi.

Còn vị kia cô nương Lâm gia Lâm Xảo Nhi, đúng như Hoàng đế yêu cầu, ngày hôm sau đã được nâng đưa vào Vọng Nguyệt cung. Chỉ là khi đế nàng ta nhìn thấy Nguyệt Quý phi nằm ở trên giường hôn mê bất tỉnh, cả người đều sợ tới mức sắp ngất đi.

Ở trong lòng người Lâm gia, Nguyệt Quý phi là nữ nhân được Hoàng thượng sủng ái nhất, nữ nhân cao quý mỹ lệ như Nguyệt thần, nam nhân nào có thể không động tâm đây?

Nhưng hôm qua liên tiếp ba vị Quý phi được nâng lên, hơn nữa hôm nay mắt thấy là thật, Lâm Xảo Nhi đã biết tỷ tỷ này của mình chỉ sợ đã thất sủng.

Sau khi Tần Phiên Phiên tấn thành Đào Uyển nghi, Cao Thái hậu là người đầu tiên phái người đưa hạ lễ tới, làm Tuyết Đào tiên tử được Tây Vương mẫu sủng ái nhất, hạ lễ thu được kia tất nhiên cũng đủ phong phú, nghe được tiếng gió các phi tần đều đỏ mặt vô cùng.

Lúc trước không để nàng vào mắt, khi lần đầu tiên nàng được phong làm Quý nhân, mọi người cũng chưa tặng lễ, hiện giờ có Cao Thái hậu làm gương, cũng không thể không căn răng đào đồ vật đưa lại đây.

Tần Phiên Phiên vẫn như cũ dậy thật sớm đi Duyên Thọ cung, trước đó sau một đêm chơi đùa cùng Hoàng thượng, Thái hậu cho nàng nghỉ

thỉnh an vài ngày, hôm nay vô luận như thế nào cũng đi biểu hiện một chút.

"Mẫu hậu, Tuyết Đào chải đầu cho ngài." sau khi được ma ma dẫn tiến vào nội điện, Tần Phiên Phiên lập tức yêu kiều hô một câu.

"Mau tới, Tinh Tinh chọn cho ai gia mấy đồ trang sức đều rất đẹp, người đến xem có thể đều dùng hay không?" Thanh âm của Cao Thái hậu truyền đến.

Tần Phiên Phiên nhướng mày, lúc sau đi vào quả nhiên nhìn thấy Cao Tinh đứng ở một bên, thời điểm tầm mắt giao nhau với nàng, nàng ta sửa lại bộ dáng tranh cao thấp lúc trước, ngược lại cười hì hì với nàng, đôi mắt đều hí thành một đường.

Tần Phiên Phiên chỉ làm như không biết, bước nhanh đi đến bên người Cao Thái hậu, nhìn những trâm cài đó, không khỏi cứng đờ khóe miệng.

Thật ra Cao Tinh chọn trâm cài đẹp, nhưng phải trong giới hạn, toàn bộ đều sáng long lanh, chủ yếu và thứ yếu chẳng phân biệt, căn bản không thể đều đeo tất trên đầu một người.

Cũng không biết nàng ta cố ý khó xử mình, hay là muốn cho Cao Thái hậu trở thành trò cười.

"Trâm đầu phượng này tuy đẹp, nhưng tần thiếp nhớ rõ ngài có một cái bách điều triều phượng càng đẹp mắt hơn." Tần Phiên Phiên thấp giọng nói một câu.

"Đúng đúng, ma ma mau tìm trâm kia tới." Cao Thái hậu lập tức gật đầu, trực tiếp ghét bỏ mà ném trâm đầu phượng vào hộp trang sức, hiển nhiên là không dùng.

"Bộ diêu này, tần thiếp nhớ rõ có một cái đá đỏ thạch lựu, đỏ rực trông rất đẹp mắt."

"Đúng vậy, lấy tới."

Tần Phiên Phiên nói một câu, Cao Thái hậu đáp một câu, cho đến cuối cùng chỉ còn lại có một đuôi tôm, trên cơ bản không sinh ra ảnh hưởng gì.

Nàng nhặt lên nhìn nhìn, nói: "Tuy rằng tôm này có chút không hợp với búi tóc của ngài, nhưng cũng may không nhìn thấy, huống hồ Cao gia cô nương khó khăn mới chọn ra, cũng không thể một cái đều không cần, cái này liền lưu lại đi."

Tần Phiên Phiên hiển nhiên là rất miễn cưỡng mà để lại mặt mũi cho Cao Tinh, tuy nói lúc trước đã khiến nàng ta tức chết đi được.

Cao Thái hậu có chút do dự, dùng dư quang khóe mắt liếc Cao Tinh một cái, thấy sắc mặt nàng ta không tốt, nhưng vẫn gật đầu.

Nhưng chờ khi Tần Phiên Phiên búi xong tóc cho Thái hậu, Cao Thái hậu vẫn là theo thói quen sờ sờ đuôi tôm, biểu hiện ra bộ dáng thật để ý.

"Ma ma, đuôi tôm này thật sự nhìn không ra sao?"

"Nhìn không ra, hôm nay Thái hậu nương nương thật đẹp."

"A, là Phiên Phiên giúp ta búi tóc đẹp, nhìn không ra thì tốt." Cao Thái hậu ôm lấy cánh tay Tần Phiên Phiên, vẻ mặt ý cười vui sướng, hiển nhiên là nhất định phải khen nàng.

Để cho người khác biết sở dĩ mình xinh đẹp như vậy, đều là công lao của Tần Phiên Phiên.

Đối với biểu hiện thành thật này của Cao Thái hậu, trong lòng Tần Phiên Phiên rất vui mừng, khó trách Tiên hoàng thích Cao Thái hậu, đối lại là nàng nàng cũng thích, không giả dối, thời thời khắc khắc đều nhớ kỹ cái tốt của người khác.

Loại người tốt chân thành này, ở hậu cung không nhiều lắm.

"Đào Uyển nghi, thật là xin lỗi. Chân tay ta quá mức vụng về, đồ vật chọn ra cũng không thể nào dùng tốt, cho người thêm phiền toái." Cao Tinh đã điều chỉnh tốt biểu tình trên mặt, vẫn như cũ cười hì hì tới xin lỗi.

Tục ngữ nói không duỗi tay đánh khuôn mặt tươi cười, Tần Phiên Phiên rất có lễ phép cười đáp trả nàng ta: "Không có việc gì, cũng là người có tâm ý săn sóc Thái hậu nương nương, đáng ta ra không nên mở miệng chỉ ra. Chỉ là người chải đầu là ta nên tất nhiên phải nói, bằng không nếu khó coi, đến lúc đó nội tâm ta khó an."

Nàng vừa dứt lời, Cao Thái hậu liền đề tay nàng lại, vô cùng không tán đồng nói: "Người vẫn tóc đẹp, đây là mọi người đều biết, bất luận ai nội tâm khó an, cũng không nên là người."

Lời này của Cao Thái hậu là để trấn an Tần Phiên Phiên, nhưng vừa lúc chọc tới chỗ đau của Cao Tinh, sắc mặt nàng ta cứng đờ, nhưng lại nỗ lực khôi phục tươi cười.

"Ai gia vẫn nên thay đổi đuôi trâm đi, mang cái này không thoải mái." Cao Thái hậu vẫn luôn sờ đuôi trâm kia, cũng không biết là tác dụng của tâm lý, hay thật sự tồn tại, tóm lại nàng vẫn đổi lại.

Cao Tinh thức dậy còn sớm hơn Tần Phiên Phiên, chọn cả một buổi sáng, kết quả một cây cũng không dùng tới.

"Cái này ——" Tần Phiên Phiên rõ ràng do dự một chút, cuối cùng vẫn là đổi cho bà ta.

Cao Tinh bị lẫn lộn đến độ muốn khóc ra, khó có thể chấp nhận nhục nhã như vậy.

Nhưng nàng ta nhìn cả người Tần Phiên Phiên là bộ dáng chói lọi, sau khi biến thành Uyển nghi, bất luận là ăn mặc hay trang sức đều hoàn toàn xuất sắc, căn bản không để người khác vượt qua, cộng thêm được Hoàng thượng triệu thị tẩm vài lần, khí tức quanh thân không phải cái loại cảm giác ngây ngô của tiểu cô nương có thể so được.

Cao Tinh cắn chặt răng, vọng tưởng một chút về sau chính mình sẽ biến thành như vậy, lại cảm thấy dù có nhục nhã vài lần cũng đáng.

"Cô mẫu, chuyện hôm qua chất nữ cầu ngài, ngài đã đáp ứng sẽ nói với Đào Uyển nghi."

Cao Thái hậu đang tám chuyện với Tần Phiên Phiên, kết quả nghe được nàng ta nhắc nhở, sắc mặt cứng đờ, ánh mắt nhìn về phía Tần Phiên Phiên có chút né tránh, rõ ràng là thỉnh cầu của Cao Tinh làm người ta khó có thể mở miệng.

Tần Phiên Phiên gần như không cần hỏi đã có thể đoán được vài phần, nàng lại chỉ làm như không biết, coi như không nghe thấy, vẫn như cũ nói với Cao Thái hậu đề tài khác.

"Thái hậu, hôm qua ngài đưa tần thiếp hoa nguyệt quý[3], hôm nay tần thiếp liền ngắt một đóa nguyệt quý cài ở trên đầu, ngài nhìn một cái xem đẹp không?"

[3] hoa nguyệt quý: tên khoa học là Rosa Chinenis, thuộc chi hoa hồng, thường gọi là hồng Trung Hoa, hồng Trung Quốc, tường vi Trung Hoa, nguyệt quý.

Nàng cười tủm tỉm mà nhìn Thái hậu, trên búi tóc cũng không có đính trâm, ngược lại là mang một đóa nguyệt quý đang nở rộ, ghé sát vào còn có thể ngửi thấy một mùi hương thanh thuần, thấm vào ruột gan.

Bởi vì nàng không phải chính cung Hoàng hậu, cho nên không thể mang màu đỏ rực, chỉ có thể chọn một đoá hồng nhạt, xứng với váy sam hồng nhạt của nàng, thật là ứng với câu nói kia trên thánh chỉ: dung mạo hoa đào.

"Đẹp đẹp, nơi này của ai gia còn có mấy bồn hoa khác, người chờ lát nữa nhìn một cái, nếu vừa mắt đều cho người dọn về đi." Thái hậu đánh giá một phen, cảm thấy tiểu cô nương trước mắt này càng nhìn càng đẹp, so với khuê nữ ruột của bà còn thân thiết hơn.

Cao Thái hậu cũng không biết chính mình làm sao vậy, rõ ràng nếu phi tần khác trang điểm đẹp như vậy, hoặc là ý tưởng mới lạ, bà lại không có, vậy bà khẳng định sẽ tức giận, thậm chí bắt người ta về sau không được trang điểm như vậy.

Cố tình chỉ có Tần Phiên Phiên ngoại lệ, Cao Thái hậu cảm thấy Tần Phiên Phiên xinh đẹp, giống như chính mình cũng xinh đẹp theo.

"Thái Hậu nói nhìn đẹp là được, ngày mai tần thiếp sẽ vấn cho ngài một cái càng đẹp mắt hơn. Bởi vì không biết ngài có thích hay không, cho nên tự mình vấn kiểu này cho ngài nhìn."

Cao Thái hậu vừa nghe ngày mai chính mình cũng trang điểm như vậy, tươi cười trên mặt càng là không ngăn được.

Cao Tĩnh nghe các nàng nói chuyện, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không dừng được, càng không rảnh lo nàng ta, tức khắc liền không thể chờ đợi, trực tiếp tự mình mở miệng: "Đào Uyển nghi, hẳn là người biết tại sao cô mẫu lưu ta lại trong cung. Tuyển tú sắp tới, Nguyệt Quý phi cũng sẽ dẫn dắt muội muội nàng ta tiến cung, vì sao thì trong lòng mọi người biết rõ ràng. Ta cần phải thừa sủng trước nàng ta, nhưng hiện giờ gặp được Hoàng thượng quá khó khăn. Người là Đào Uyển nghi mới tấn phong, lại là người tâm phúc trong mắt Hoàng thượng hiện giờ, không bằng giúp ta, ngày sau

hai tỷ muội chúng ta ở trong cung nâng đỡ lẫn nhau, làm những người đó không được gần Hoàng thượng!"

Lời này của Cao Tinh là vô cùng rõ ràng, thiếu điều bóp cổ Tần Phiên Phiên, bắt nàng đưa mình lên long sàng.

Nếu không phải Cao Thái hậu ở đây, Tần Phiên Phiên tất nhiên sẽ trở mặt, bàn tay tiếp xúc với mặt nàng ta.

Nhưng đối với Cao Thái hậu tất nhiên phải tỏ ra văn minh, thô lỗ như vậy không lay động được lòng thương tiếc của Tây Vương mẫu.

Cao Tinh đang đắc ý dào dạt mà chờ phản ứng của nàng, dù sao hôm qua nàng ta năn nỉ ỉ ôi, Cao Thái hậu đã đáp ứng trợ giúp nàng ta, không phải do Tần Phiên Phiên quyết định đồng ý hay không.

Tươi cười trên mặt nàng ta còn chưa tràn ra, đã thấy Tần Phiên Phiên ửng đỏ hốc mắt, lập tức nước mắt tràn mi, căn bản đến thời gian ấp ủ cảm xúc đều không cần.

"Ai nha, sao người khóc? Đứa nhỏ này có phải không đồng ý hay không, nói với ai gia, ai gia thương người nhất, đương nhiên sẽ không để người bắt nạt người. Tình Tình cũng không phải muốn bắt nạt người, chung quy Hoàng đế không có khả năng sủng một mình người, cùng với tiện nghi những người khác, không bằng hai người một lòng, tốt xấu còn có ai gia nhìn, nàng ta không dám khi dễ người. Người luôn mềm lòng lại tốt tính, tuy rằng Tình Tình hơi bá đạo, có đôi khi cũng hơi vụng về, nhưng được cái biết nghe lời, có ai gia ở đây, ai cũng không vượt qua được người..."

Cao Thái hậu lập tức móc ra khăn lau nước mắt cho nàng, vừa lau còn vừa gấp giọng trấn an nàng, thần sắc lo lắng trên mặt kia cũng không phải là giả vờ, bà thiệt tình thương xót.

Ở một bên, Cao Tinh đừng nói cười, ngay cả khóc cũng khóc không ra.

Mẹ nó chứ!

Cao Thái hậu là họ Cao sao? Nàng ta hoài nghi Tần Phiên Phiên mới là chất nữ ruột của Cao Thái hậu, cái gì mà bảo nàng bá đạo lại vụng về, chỉ có một ưu điểm duy nhất là nghe lời, trước nay Cao Thái hậu cũng không nói nàng ta như vậy.

Từ khi có Tần Phiên Phiên, Cao Tinh nàng ta liền hoàn toàn là cỏ dại không ai thương.

"Không phải, tần thiếp không phải trách cô nương Cao gia, chỉ là tần thiếp không, không thể..." Nàng vừa nói vừa thút thít, bộ dáng tội nghiệp kia, Cao Thái hậu hận không thể ôm nàng vào trong ngực vuốt ve.

"Tần thiếp không được Hoàng thượng thích, lúc trước Hoàng thượng chiêu hạnh tần thiếp, kỳ thật không làm gì khác, chính là trừng phạt tần thiếp một đêm. Tần thiếp xin tha nửa ngày, Hoàng thượng cũng..." Nàng cầm lấy khăn lau mặt, che khuất khóe miệng cong lên của mình, thật là không làm gì khác, vội vàng làm nàng mà thôi. Cũng trừng phạt một đêm, người nói năng cẩn thận cũng thật sự trở nên điên loạn.

"Tần thiếp thật sự thực vô dụng, ô ô, cô nương Cao gia bảo tần thiếp hỗ trợ, chỉ sợ sẽ hoàn toàn ngược lại. Thái hậu, tần thiếp thật sự không phải cố ý không hỗ trợ!"

"Được rồi được rồi, không khóc. Ai gia hiểu được, không bắt người giúp, ai gia tự mình nói với Hoàng thượng."

Cao Thái hậu lập tức từ bỏ, bà thấy Tần Phiên Phiên khóc thành như vậy, nào còn có tâm tư khó xử nàng, dứt khoát tự mình làm.

Kỳ thật lúc trước Cao Thái hậu đã đi tìm Hoàng thượng thật nhiều lần, kêu hần thu nhận Cao Tinh, nhưng đương kim thánh thượng chính là cá trạch đầu thai, vô cùng giáo hoạt, bất luận nói rõ hay là ám chỉ, hần đều có thể tìm cơ hội thoát thân, còn làm Cao Thái hậu tức giận không đứng dậy nổi.

"Tinh Tinh, người đừng làm khó dễ Phiên Phiên, thật sự không được, ai gia sẽ lấy Tiên hoàng ra ép hần, Hoàng đế khẳng định sẽ đồng ý." Thái hậu vỗ nhẹ lưng Tần Phiên Phiên.

Tần Phiên Phiên đang khóc nức lên, vừa nghe lời này, thiếu chút nữa sợ tới mức quỳ xuống.

Cao Thái hậu đây là tìm đường chết, dùng Tiên hoàng ép Hoàng thượng, một lần hai lần còn không sao, nếu nhiều lần đều dùng chiêu này, vẫn là do Cao Tinh này thiếu năng trí tuệ, sớm hay muộn sẽ mài mòn hết kiên nhẫn của Hoàng thượng, thậm chí ảnh hưởng đến tình mẫu tử của hần và Cao Thái hậu.

Tần Phiên Phiên không đồng ý, nàng khó khăn lắm mới leo lên được đùi vàng của Cao Thái hậu, đùi này còn chưa chống lưng cho nàng đã bị kẻ khác làm đổ, thế nào nàng cũng phải xé xác Cao Tinh.

"Thái hậu, Thái hậu, chung quy ngài không thể vẫn luôn dùng Tiên đế áp chế Hoàng thượng. Tiên đế biết sẽ không vui, ông ấy yêu quý ngài như vậy, ngài lại dùng ông ấy ép Hoàng thượng, ông ấy sẽ không hài lòng. Ép hần đi ngủ với nữ nhân khác, điều này không thể nào nói nổi ——"

Thanh âm của nàng ép thấp xuống, nhưng ngữ khí lại rất kiên quyết.

Cao Thái hậu vừa nghe, tức khắc cũng có chút chột dạ, Tiên đế đối tốt với bà là sự thật, tích cách của Tiên đế bà cũng rõ ràng, nhất định không muốn làm loại chuyện không đứng đắn này.

"Đúng vậy, lúc trước ai gia không muốn lấy Tiên đế ra ép, nhưng bởi vì việc này không dễ làm." Cao Thái hậu gật đầu, rõ ràng là từ bỏ.

"Đào Uyển nghi, người có ý tứ gì? Chính người không muốn hỗ trợ, còn không cho cô mẫu giúp ta, chính là muốn nhìn ta bị chê cười có phải hay không?" Cao Tinh đã sớm không kiềm chế được, tâm tình nàng ta lúc này như ngồi tàu lượn siêu tốc, chọt cao chọt thấp.

Tần Phiên Phiên nhìn nàng ta một cái, dùng khăn chấm khóe mắt: "VẬY ĐI, TA DẪN NGƯỜI ĐẾN TRƯỚC MẶT HOÀNG THƯỢNG VẪN LÀ KHÔNG THÀNH VẤN ĐỀ. NHƯNG CÓ THỂ BÒ LÊN TRÊN LONG SÀNG HAY KHÔNG, VẬY PHẢI DỰA VÀO CHÍNH NGƯỜI."

Ngay từ đầu Tần Phiên Phiên mọi cách đều không muốn, hiện tại lại sửa miệng, tất nhiên sẽ làm người hoài nghi, Cao Tinh không tín nhiệm mà nhìn nàng: "Người có âm mưu quỷ kế gì phải không, ta nói cho người nếu người gây rối ta, ta nhất định sẽ nói cho cô mẫu!"

"Người nói cái gì vậy, hiện tại là người cầu Phiên Phiên, sao còn uy hiếp người ta. Thật là tính cách hoang dã, nếu người lại như vậy, nhân lúc còn sớm dọn ra khỏi cung đi." Cao Thái hậu lập tức thay Tần Phiên Phiên bênh vực kẻ yếu.

Cao Tinh uất ức mà ngậm miệng lại, nàng ta biết tiểu kỹ nữ Tần Phiên Phiên này hoàn toàn nắm giữ lòng của Cao Thái hậu rồi.

Sau khi ba người một hàng đi ra ngoài, nội điện đã đứng đầy phi tần, hiển nhiên đều đang chờ thỉnh an Cao Thái hậu.

Tần Phiên Phiên cup mi rũ mắt mà trở về vị trí của mình, không ít người đều nhìn thấy đôi mắt sưng đỏ của nàng, hiển nhiên là đã khóc, toàn bộ cho rằng nàng chọc giận Cao Thái hậu, hôm nay bị xui xẻo rồi.

"Hử, Đào Uyển nghi đây là có chuyện gì vậy? Mới vừa thăng phân vị, ở trước mặt mẫu hậu kích động đến phát khóc à?" Minh Quý phi có thể nói là xuân phong đắc ý, ngữ điệu nói chuyện của nàng ta cũng cao hơn vài phần.

"Đúng vậy, nàng ấy hiếu thuận hơn người nhiều. Nói đến cảm tạ ai gia, người thăng phân vị đến câu cát lợi cũng không nói, cũng không biết ai gia giáo dục người nhiều năm, đến tột cùng dạy ra thứ gì!" Hiện tại Cao Thái hậu không cho phép người khác khi dễ Tần Phiên Phiên, còn chưa cần Tần Phiên Phiên tự mình ra trận diễn kịch, Cao Thái hậu liền giải quyết thay nàng.

Minh Quý phi một câu cũng không dám nói, nàng ta một bụng xem thường, lại một lời cũng không dám nhả ra.

Minh Quý phi đã thay các nàng thử qua, mọi người tất nhiên biết, Đào Uyển nghi cũng không phải bị Thái hậu thất sủng, ngược lại càng thêm được sủng ái.

Cao Thái hậu nói được mấy câu lại sai người bưng trà rót nước cho Tần Phiên Phiên, hầu hạ chu đáo, giống như các phi tần khác đều là không khí, chỉ có một cục cưng bảo bối là Đào Uyển nghi.

Đến thời điểm Tần Phiên Phiên hồi cung, phía sau có một cái cái đuôi nhỏ, Cao Tĩnh hoàn toàn là đi theo ăn vạ nàng.

"Cao cô nương, người cũng không cần đi theo ta chứ? Hoàng thượng cũng sẽ không tới đâu."

"Ta đi cùng, ai biết người có phải trước mặt một kiểu sau lưng một kiểu hay không, lỡ người nói xấu ta ở trước mặt Hoàng thượng thì làm sao bây giờ?"

Tần Phiên Phiên nghe nàng ta nói như thế, không khỏi cười lạnh một tiếng.

"Nếu ta nói xấu người ở trước mặt hần thì thiên lôi đánh chết!"

Nàng chưa bao giờ nói xấu người khác trước mặt Hoàng thượng, nàng đều nói ở trên long sàng.

Cao Tinh thật sự bám sát nàng, nàng đi chỗ nào liền theo tới chỗ đó, đến đi ngoài cũng thiếu chút nữa đến liếc nhìn một cái, làm Tần Phiên Phiên ghen đến hỏng.

Trước nay không nghĩ tới, có một ngày diễn tình sợ hãi.

"Người thắng, hôm nay ta nhất định giúp người nhìn thấy Hoàng thượng. Đi, đi Long Càn cung."

Tần Phiên Phiên vừa nói vừa mặc áo choàng vào chuẩn bị đi.

"Người cứ như vậy mà đi? Không thu thập trang điểm một chút?"

"Ta thiên sinh lệ chất, không trang điểm cũng đẹp, người muốn thu thập?" Tần Phiên Phiên không biết xấu hổ mà đáp nàng ta.

Cái chữ "Muốn" kia của Cao Tinh thật đúng là nói không nên lời.

"Người đi lúc này, Hoàng thượng có thể gặp người sao? Ta nghe nói Hoàng thượng ghét nhất phi tần quấy rầy hần, lúc này hần là hần đang phê tấu chương."

"Sai, Hoàng thượng ghét nhất phi tần hần chán ghét quấy rầy hần, ta đi không phải quấy rầy hần, mà là làm hần vui vẻ." Tần Phiên Phiên nhướng mày về phía nàng ta, phong tình vạn chủng đều ở trong đó.

Cao Tinh rút cuộc vẫn đi theo, làm nàng ta giật mình chính là sau khi tiểu thái giám đi vào thông truyền một tiếng, Tần Phiên Phiên thật sự được mời vào, chẳng qua nàng ta lại bị lưu lại bên ngoài.

"Đào Uyển nghi! Đừng quên người đã đáp ứng cô mẫu!" Cao Tinh lập tức hô một tiếng.

Tần Phiên Phiên nhếch khóe miệng, ở trong bóng đêm mang theo vài phần ý vị quỷ dị.

"Nhất định để người nhìn thấy Hoàng thượng." Nàng nhẹ nâng gót sen đi vào, dáng người yếu điệu có muôn vẻ thướt tha, đến áo choàng cũng không che đầy được.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Hoàng Thượng Giận Dữ

Edit: Chang Phi

Beta: Vy Chiêu dung

Cao Tinh nôn nóng đứng ở ngoài điện, trước mắt nàng là những bậc thang cao cao, sau đó mới là đại môn rộng lớn của Long Càn cung.

Xuyên qua cánh cửa kia dường như có thể loáng thoáng nhìn thấy kiến trúc huy hoàng bên trong, đó là chỗ ở của chân long thiên tử. Nàng đã từng nghe Cao Thái hậu miêu tả qua, bên trong kim bích huy hoàng, các cây cột đều nạm vàng, nền gạch có thể chiếu ảnh ngược của người một cách rõ ràng.

Hiện giờ trong lòng nàng đều đang hướng tới bên trong đấy, tim đập bùm bùm như sắp nhảy ra ngoài, nhón mũi chân chờ đợi Tần Phiên Phiên có thể thu phục được Hoàng thượng.

Trong điện đầu tiên là một mảnh yên tĩnh, ngay sau đó chính là tiếng gầm giận dữ của nam nhân.

"Rầm!" tiếng các loại đồ vật bị ném xuống đất, hiển nhiên là Hoàng thượng bị chọc giận, hơn nữa còn là rất giận dữ, quãng ngã không ít đồ vật để hả giận.

Loại thanh âm này ở buổi tối, dường như bị phóng đại vô số lần.

Chung quanh đều yên tĩnh giống như chết, chỉ có tiếng đồ vật trong nội điện bị Hoàng thượng đang tức giận đập phá là đặc biệt rõ ràng, từng tiếng giống như đánh vào trong lòng Cao Tinh.

Trong lòng nàng căng thẳng, sắc mặt lập tức liền thay đổi, xoay người muốn chạy.

"Cao gia cô nương, ngài đi đâu vậy?" Phía sau truyền đến một giọng nói sắc nhọn mà quen thuộc, đúng là của Trương Hiến Năng.

Đây đã từng là giọng nói làm Cao Tinh ngày nhớ đêm mong, mỗi lần nghe được nàng đều thấy hưng phấn không thôi, bởi vì nó đại biểu cho Hoàng thượng đang ở gần đây. Nhưng mà bây giờ nghe được nó trong lòng nàng lại dâng lên rất nhiều sự khủng hoảng, hoàn toàn chỉ muốn mau chóng thoát đi.

"Trương đại tổng quản, ta, ta phải về Duyên Thọ cung đi tìm Hoàng cô mẫu." Nàng run run nói một câu.

"Hử?" Trương Hiến Năng cau mày: "Không đúng nha, Đào Uyển nghi mới vừa nói ngài muốn gặp Hoàng thượng, chờ ở bên ngoài đã lâu."

"Không, không phải, ta không muốn gặp Hoàng thượng. Hoàng thượng chưa từng tìm ta, ta sao dám đến? Đây chính là đại bất kính đấy." Cao Tinh thập phần khẩn trương nói.

"Trương đại tổng quản, đây nhất định là nghĩ sai rồi, ta đi trước đây." Nàng vừa nói vừa muốn rời khỏi, bảo nàng lúc này đi vào, còn không bằng nhân lúc còn sớm giết nàng đi thì hơn.

Mới vừa nghe thấy tiếng Hoàng thượng tức giận như vậy, dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ được lúc này hấn giận dữ đến mức nào.

"Dừng bước, Cao cô nương, coi như là hiểu lầm cũng nên đi vào nói với Hoàng thượng mới đúng. Ngài không cần sợ, Hoàng thượng ở bên trong điện triệu kiến ngài."

Trương đại tổng quản vừa nói vừa lộ ra một nụ cười, hơn nữa nó còn hàm chứa cả sự ái muội [1] nữa.

[1] Ái muội: chỉ những việc không rõ ràng, chính đáng.

Cao Tinh vốn muốn nhanh chóng bỏ trốn, cả người lại đột nhiên khựng lại, mở to hai mắt không chớp mắt mà nhìn hắn, chờ đợi nói: "Hoàng thượng ở bên trong điện triệu kiến ta, là vì chuyện gì sao?"

Trương đại tổng quản chớp chớp mắt với nàng, thấp giọng nói: "Cao cô nương, ngài đừng có hồ đồ chứ, chuyện tốt vất vả mong chờ mãi mới tới, sao lại tự nhiên hồ đồ như vậy, tất nhiên là mấy cái chuyện nghỉ ngơi rồi."

Cao Tinh gần như là bị Trương đại tổng quản lừa đi vào đại điện, cả đoạn đường nàng đi vào với trạng thái lâng lâng, cũng thật sự muốn làm điều vẫn mong đợi.

Trương Hiến Năng thật sự đưa nàng vào nội điện, long sàng rộng lớn thấy rất rõ ràng, chỉ là xung quanh treo đầy màn lụa, loáng thoáng có thể thấy được bóng người ở bên trong.

Cả người Cao Tinh đều trở lên khẩn trương, nàng nắm chặt đôi tay lại, cảm thấy cuối cùng mình cũng hết khổ rồi.

Trương Hiến Năng cho nàng một ánh xong liền trực tiếp ra khỏi nội điện, Cao Tinh vênh tai cẩn thận nghe, lại không nghe được một tiếng nào.

Nàng đợi hồi lâu, Hoàng Thượng vẫn như cũ không nói chuyện với nàng, nàng ho nhẹ một tiếng, đánh bạo nói: "Hoàng thượng, thần nữ Cao

Tinh xin được yết kiến."

"Hoàng thượng, tha mạng, Hoàng thượng....."

Cao Tinh mới vừa nói xong, bỗng nhiên liền nghe được trên long sàng truyền đến tiếng xin tha của Tần Phiên Phiên, bên trong tràn ngập sự thống khổ.

"Cao cô nương, cứu mạng, cứu mạng! Hoàng thượng, tần thiếp biết sai rồi, tần thiếp ô ô....." Tần Phiên Phiên chưa nói hết một câu, liền bắt đầu khóc lớn, giống như hài tử bị mất đồ vật quan trọng.

Cao Tinh run rẩy, vốn đã định bước lên một bước chân, lại lập tức sợ tới mức rút lại.

Nàng trăm triệu không nghĩ tới, Tần Phiên Phiên lại ở trên long sàng, hiển nhiên Hoàng thượng ở bên trong, nhưng mà nàng ta phát ra thanh âm thống khổ như vậy, chắc là đã chịu thương tổn gì đó.

"Hoàng thượng, đau quá, tần thiếp đau quá. Tim tần thiếp sắp ngừng đập rồi, không thở nổi....."

Tần Phiên Phiên bắt đầu ho khan dữ dội, giống như muốn ho ra cả phổi vậy, thậm chí còn có tiếng nôn mửa truyền đến nữa.

Cao Tinh sợ tới mức mặt trắng bệch, trong lòng bàn tay thấm đầy mồ hôi lạnh, nàng đang do dự xem có nên chạy hay không.

"Cao cô nương, cứu mạng ——" Thanh âm của Tần Phiên Phiên giống như là đập lên đám mây, Cao Tinh bị nàng dọa sợ tới mức run rẩy...

Bỗng nhiên Tần Phiên Phiên chui nửa người ra khỏi màn lụa, vừa lúc đối diện với Cao Tinh, ánh mắt mê ly giống như đã chịu thống khổ thật lớn, sắc mặt dữ tợn.

"Đào, Đào Uyển nghi." Nàng run run kêu to một câu, định tiến lên phía trước một bước, giống như muốn tìm hiểu đến cùng.

Kết quả liền thấy Tần Phiên Phiên bỗng nhiên mở miệng ra, "Phụt ——" một tiếng phun ra một ngụm máu đỏ tươi.

Đỏ rực phun thật xa, bắn tung tóe lên nền gạch như là một hoa đóa bỉ ngạn nở rộ.

"Cứu —— mạng ——" Hai mắt Tần Phiên Phiên đỏ ngầu nhìn nàng, cuối cùng hết sức mà ngã bò ở trên giường, bị Hoàng thượng ở bên trong giường chậm rãi kéo vào, chỉ còn sót lại nửa cánh tay lộ ra bên ngoài màn lụa, vì động tác của Hoàng thượng động mà run lên.

"A, cứu mạng ——" Cao Tinh sợ tới mức chảy cả nước mắt nước mũi chạy ra bên ngoài, lúc từ trong điện vọt ra ngoài điện nàng còn bị vấp phải bậc thang, trực tiếp quỵ rạp xuống đất.

Đứng lên lại tiếp tục chạy ra bên ngoài, nhưng bị Trương Hiến Năng cản lại.

"Trương tổng quản, cứu mạng! Đào Uyển nghi nàng bị Hoàng thượng tra tấn nên chết rồi, người mau gọi người đi." Cao Tinh khóc đến mức phát run, từ nhỏ đến lớn nàng cũng chưa gặp qua trường hợp này bao giờ.

Trương Hiến Năng vẫn mang vẻ mặt cười tủm tỉm, không bị sắc mặt hoảng sợ của nàng ảnh hưởng, thậm chí còn duỗi tay vỗ vỗ bả vai nàng, trấn an nói: "Cao cô nương, ngài nói cái gì vậy? Lão nô không nghe rõ, Hoàng thượng làm gì Đào Uyển nghi cơ?"

"Tra tấn, Đào Uyển nghi bị hộc máu, phun ra thật nhiều máu, nàng không nhúc nhích. Trương công công, Đào Uyển nghi có phải chết rồi hay không?" Hai chân Cao Tinh nhũn ra, gần như là dựa vào Trương Hiến Năng đỡ mới đứng lên được.

"Cao cô nương, lão nô có chút nghễnh ngãng, vẫn không nghe rõ. Ngài lặp lại lần nữa đi." Trương Hiến Năng vẫn là bộ dáng cười tủm tỉm.

Cao Tinh nhìn đến ánh sáng trong mắt Trương Hiến Năng, lập tức run rẩy, lúc này mới phản ứng lại, cố gắng nói: "Hoàng thượng đang sủng hạnh Đào Uyển nghi."

"Lúc này lão nô nghe rõ rồi, đúng là đang sủng hạnh Đào Uyển nghi. Hoàng thượng để ngài đi vào, sao ngài không đi? Đây chính là cơ hội Đào Uyển nghi ngàn cầu vạn cầu hộ ngài đấy, ngài cũng không thể lãng phí chứ. Ngài đi vào đi, tâm nguyện nhiều ngày rồi cuộc cũng đạt thành, lão nô xin đợi ngài thăng vị." Trương Hiến Năng vừa nói vừa vỗ vỗ bả vai nàng, hai mắt cười híp lại.

Trong điện lại lần nữa truyền đến tiếng xin tha của Tần Phiên Phiên, Cao Tinh liền đẩy Trương Hiến Năng ra, nhanh chân chạy ra bên ngoài.

Lúc chạy đến bậc cửa ngoại điện, lại bị ngã mạnh một cái, lần này nàng phải dùng sức chống dậy ba lần mới đứng lên được, cả người chạy lẫn vào bóng đêm, cũng không dám quay đầu lại nhìn một cái.

"Xì, gan bé như vậy mà còn muốn bò lên long sàng? Kiếp sau đi."

Trương Hiến Năng đi đến ngoài cửa đại điện, liền thấy một vũng chất lỏng màu vàng, hiển nhiên là Cao cô nương bị dọa sợ chảy nước tiểu, không khỏi hừ lạnh một tiếng.

So với Đào Uyển nghi tri tình thức thú [2], lại to gan biết chơi đùa, Cao cô nương thật đúng là không đủ nhìn, ngay cả xách giày cho Đào Uyển nghi cũng không xứng.

[2] 知情识趣: chỉ người hiểu tình ý, biết chăm sóc.

Còn Đào Uyển nghi, thì lúc này đang ở trên long sàng dục sinh dục tử [3].

[3] Chắc ý tác giả là 欲仙欲死 (dục tiên dục tử): cảm giác vui sướng đến cực điểm.

Váy mỏng của nàng vẫn luôn bị đẩy lên trên ngực, bên trên ăn mặc rất tốt, nhưng bên dưới lại hỗn độn không chịu nổi, Hoàng thượng vẫn đang vất vả càn cù cày cấy.

Cho nên vừa rồi lúc nàng bị đẩy ra khỏi màn lụa, ở trong mắt Cao Tinh, vẫn là bộ dáng ăn mặc chỉnh tề, nhưng trên thực tế chỉ cần Cao Tinh tiến lên phía trước vài bước, là có thể thấy cảnh tượng làm bậy làm bạ ở bên trong.

"Ái tần, vừa nãy kêu to ai vậy? Sao trẫm lại nghe thấy người kêu cứu mạng với Cao cô nương, chứ không phải với trẫm?" Nam nhân véo cằm nàng, nhẹ nhàng liếm trên môi nàng.

Trên khoé môi Tần Phiên Phiên còn dính "vết máu" đỏ rực, đương nhiên vết máu này không phải là thật, cũng không phải chu sa nàng vốn định dùng, mà là nước dưa hấu.

Hoàng thượng nói, miệng ngậm chu sa sẽ mang độc, không bằng nước dưa hấu ngọt thanh tiện lợi.

Cho nên Đào Uyển nghi nghĩ chơi chu sa ở trên giường thất bại, chẳng qua nghịch bằng nước dưa hấu càng có ý tứ, nhìn dáng vẻ Cao Tinh bị dọa đến tè ra quần, đúng là cảnh đẹp ý vui.

Nước dưa hấu ngọt ngào lẫn vào trong miệng, làm ngôi cửu ngũ có vẻ càng thêm hưng phấn, có lẽ là Tần Phiên Phiên đề xuất chơi trò này, hoàn toàn gọi lên được sự ác thú của Hoàng thượng, cho nên so với ngày thường hẳn còn ra sức hơn.

"Tần thiếp chỉ là doạ Cao cô nương chạy đi, vừa này cũng có kêu Hoàng thượng tha mạng mà." Nàng thở hồng hộc biện giải.

"Xuyt, lúc này bộ dáng nhin không lên tiếng của ái tần càng đẹp mắt." Hãn vươn ngón tay ra đặt trên môi nàng, thanh âm khàn khàn vang lên bên tai nàng, từng luồng nhiệt khí thổi vào lỗ tai nàng, giống như là muốn hấp chín cả người nàng vậy.

Cả người Tần Phiên Phiên đều ghen đến mức giống như tôm luộc, Cầu hoàng đế đúng là tên cặn bã, nàng tất nhiên nhin không dám gọi ra tiếng, nếu không bị Cao Tinh nghe thấy sẽ bị lộ, hãn ở phía sau lại càng thêm vui vẻ, làm nàng cho rằng tý nữa thì long sàng bị rung đến sập.

Thanh âm trong nội điện Long Càn cung vẫn luôn không ngừng nghỉ, Hoàng thượng cũng làm Đào Uyển nghi hô tha mạng cùng cứu mạng cả một đêm, cả thể xác lẫn tinh thần đều thoải mái.

Chỉ có Đào Uyển nghi liên tục hối hận, nàng vì vạ ngã Cao Tinh, mà nghĩ ra một chủ ý như vậy, cuối cùng chịu khổ cũng chỉ có một mình nàng mà thôi.

Đúng ra nàng nên nói cho Hoàng thượng, rồi sau đó kêu Hoàng thượng tự nghĩ cách, vậy mà nàng còn xung phong nhận việc.

Mẹ nó đồ Cầu hoàng đế, chúc người tiểu nhiều tiểu gấp tiểu bất tận, thậm mệt thậm hư thậm suy kiệt!

Trương đại tổng quản đang nhìn chăm chăm người thu dọn ngạch cửa, lỗ tai lại nghe thanh âm ở bên trong, thầm than: May mắn hãn cắt rồi, nếu không kiểu gì cũng bị nhin đến hỏng luôn.

Sau khi Cao Tinh chạy về Duyên Thọ cung, liền khóc đến mức gần như không đứng dậy được, cả đêm đều đòi phải về Cao phủ.

Cao Thái hậu lôi kéo nàng hỏi nửa ngày, cũng không ép hỏi được một câu nào. Loại thủ đoạn này của Hoàng thượng, nàng không dám để lộ ra một chữ nào, sợ nhiều lời một câu, liền bị rút đầu lưỡi.

Chỉ nói Đào Uyển nghi quá đáng thương, khó trách lúc nhắc đến đưa nàng làm nữ nhân của Hoàng Thượng, Đào Uyển nghi liền khóc sụt sùi, nói Hoàng thượng vẫn luôn trừng phạt nàng ta.

Đây đâu phải là trừng phạt, rõ ràng chính là tra tấn mà, ngủ không dậy nổi ngủ không dậy nổi!

Cao Thái hậu thấy nàng vẫn luôn khóc sụt sùi, không nói nên được lời nào quan trọng, nên mất hết kiên nhẫn.

"Ai gia đến tuổi này rồi không thể cùng người thức thâu đêm được, nếu người muốn đi cũng phải đợi đến ngày mai, lúc này cửa cung đều khoá hết rồi, cũng không đi đâu được." Cao Thái hậu vừa nói vừa đi hướng tấm điện, nàng phải bảo dưỡng thật tốt, nếu không liền xấu như hồ cô bà Hoàng Thái hậu vậy, bà vẫn là tiểu cô nương ngọt ngào xinh đẹp đấy!

Cao Tinh mở to mắt đến hừng đông, còn gọi hết các cung nữ mình có thể sai sử tới thức cùng nàng.

Chờ trời sáng ngời, liền lập tức thu dọn đồ đạc biến đi, giống như bị lửa đốt xông vội.

Tần Phiên Phiên lại ở trên long sàng ngủ đến mặt trời lên ba sào rồi mới dậy, người ở Long Càn cung đối với đãi ngộ đặc thù của Đào Uyển nghi đều là đã thấy nhiều không trách.

Hoàng thượng có nhiều nữ nhân như vậy, nhưng nữ nhân có thể ngủ trên long sàng suốt đêm, trên cơ bản đều là không có.

Năm đó Tô Uyển nghi được sủng như vậy, nói bị đá xuống giường liền đá xuống giường, Hoàng thượng ngay cả mắt cũng không thèm nháy.

Lúc nàng đỡ eo đứng dậy, Liễu Âm đã báo cho nàng tin tức lớn nhất trong cung: "Chủ tử, hôm nay cửa cung còn chưa mở, Cao cô nương đã mang theo nha hoàn của nàng chờ ở bên trong, một khắc cũng không dám ở lại trong cung, giống như có kẻ thù lớn đang chờ nàng vậy."

Tần Phiên Phiên ngáp một cái, sau khi nghe nàng ấy nói như vậy, liền nhẹ giọng cười một tiếng.

Kết quả nàng cười đến mức quá đặc ý, làm liên lụy đến sau eo, liền tràn ngập ừ ừ.

"Liễu Âm, ta nói với ngươi, về sau ngàn vạn lần không được nghịch chu sa, chờ lát nữa ném chu sa ta định ngâm làm máu đi. Ta không bao giờ muốn chơi học máu với Hoàng thượng nữa. Phun ra cả đêm, phun đến mức đầu lưỡi tê rần hết cả rồi." Đào Uyển nghi nhớ tới tình hình thảm thiết của mình tối hôm qua, liền nghiêm mặt nói, coi như là lo trước.

Một chậu nước dưa hấu, Hoàng thượng không ngừng ép nàng uống, sự khổ sở bị đầy bụng lúc nửa đêm, nàng căn bản không dám nghĩ lại nữa.

"Hai người các ngài chơi đùa cũng thật phức tạp!" Liễu Âm đang hầu hạ nàng mặc quần áo lại dừng tay lại, một lúc lâu sau mới ghen ra một câu.

Xin lỗi, nàng vẫn là hoàng hoa khuê nữ, không thể đồng cảm với Đào Uyển nghi như bản thân mình cũng đã bị được, cho dù về sau nàng gả chồng, nhưng cũng không chơi được mấy kiểu này.

Không hổ là nam nhân tôn quý nhất Đại Diệp Triều, ngay cả chơi đùa cũng không giống bình thường.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Uyển Nghi Dạy Dỗ

Edit: Mẫn Lương nghi

Beta: Giang Hiền tần

Trương Hiến Năng miễn cảm phát hiện, hôm nay ngôi cửu ngũ chí tôn có hơi thất thần, rõ ràng là mấy quyển tấu chương quan trọng đều để trên long án của hãn nhưng mà sự chú ý lại không đặt trên đó, ngược lại còn liên tiếp nhìn sang phía bên cạnh.

Cuối cùng hãn vẫn buông bút tháo từng con hạc giấy được để ở bên cạnh.

Trong thâm tâm của Trương Đại Tổng quản đã sớm có sự tò mò với hành vi đùa giỡn này. Lần trước là hãn lo duy trì đạo đức nghề nghiệp nên mới không thấy rõ, lần này có cơ hội, hãn đương nhiên sẽ không bỏ lỡ rồi.

Hoàng thượng tháo được mấy con thì đều thấy bên trong trống không, cuối cùng tháo xong một con có ghi "mỹ nhân hồng thần hương[1]" mới dừng tay, hãn lấy bút đỏ vẽ một vòng tròn bên trên, khước miệng nhẹ nhàng cong lên, cả người đều lộ ra một hơi thở sung sướng.

[1] Mỹ nhân hồng thần hương: tên tư thế "đánh nhau" trên giường của hai ông bà.

Làm con giun trong bụng Hoàng đế, Trương Đại Tổng quản lập tức hiểu được. Thì ra tối hôm qua Cầu Hoàng đế đùa giỡn với tiểu yêu tinh thì chính là đùa giỡn trò mỹ nhân hồng thần hương.

Nhớ buổi sáng đi xử lí, thấy cái chậu chứa đầy nước dưa hấu đã rỗng tuếch, như vậy thì Hoàng đế "ăn" môi đỏ của Đào Uyển nghi cả đêm chắc hẳn là rất ngon. Bằng không cũng không thể làm cho hắn muốn ngừng mà không được.

Sau khi vẽ xong vòng tròn, Hoàng thượng cảm thấy chưa đã thèm, lại tìm ra một đồng hạc giấy trống không vừa mới tháo ra, đề bút ở bên trên, viết xuống năm chữ: Kiều Nga hậu bối phủ[2].

[2] Kiều Nga hậu bối phủ: cũng là tư thế luôn.

Một chữ "phủ" (vỗ) này đã làm tường tận cảnh một đêm xuân của Cầu Hoàng đế.

Trương Đại Tổng quản thở dài dưới đáy lòng, bây giờ hắn vô cùng khinh bỉ cửu ngũ chí tôn.

Cầu Hoàng đế thế mà lại đem kiến thức cả một đời của mình dùng để tán tỉnh Đào Uyển nghi.

Mỹ nhân hồng thần hương, Kiều Nga hậu bối phủ.

Vừa lúc cấu thành hai câu liền nhau, phê phán rộng rãi: Hành vi phóng đảng.

Nếu bị người đã từng là tiên sinh (người dạy học) của Tiêu Nghiêu bây giờ là đại học sĩ nghe được lời này, hắn có thể sẽ tức giận tới nỗi cầm luôn thước kẻ lên đánh Cầu Hoàng đế mất.

Toàn dùng học thức để chơi tới chơi lui, chơi đến nỗi sắp chết luôn trên bụng nữ nhân rồi.

Hắn lại nghĩ tới lần trước nhìn thấy "tiểu thuyền nhi khinh khinh phong[3]", không biết lần sau Cầu Hoàng đế và tiểu yêu tinh chơi với nhau,

sẽ cho vế dưới như thế nào cho xứng với vế trên, ngẫm lại thì cảm thấy đôi mắt cay cay.

[3] Tiếp tục là tư thế của hai ông bà ấy.

Sau khi xử lí xong đồng hạc giấy thì Tiêu Nghiêu mới vừa lòng, hần khẽ hừ một tiếng, gấp lại hạc giấy một lần nữa rồi vứt sang một bên. Bây giờ hần mới cầm bút đỏ lên phê duyệt tấu chương mà không làm thêm chuyện gì không đứng đắn nữa.

Thấy cảm xúc của cửu ngũ chí tôn dần dần nghiêm túc tập trung vào bên trong tấu chương thì đáy lòng của Trương Hiến Năng mới nhẹ nhàng thở phào.

Hần làm Đại Tổng quản cũng đâu phải không có ấu ức. Hằng ngày đều phải quan sát xem Cầu Hoàng đế có nghiêm túc phê duyệt tấu chương hay không.

Tuy rằng Cao Tinh rời khỏi hoàng cung nhưng mà lại có không ít cô nương nhà người ta ngã vỡ đầu cũng muốn tiến cung.

Dưới nỗ lực của triều thần, chung quy là Hoàng thượng vẫn đồng ý cho kì tuyển tú năm nay cử hành đúng hạn nhưng vì Nguyệt Quý phi cầu tình nên một vị cô nương của Lâm gia được tiến vào trước, lập tức làm người khác thêm thương. Không ít người nghĩ phải đi lôi kéo quan hệ hoặc là làm cho Hoàng thượng đồng ý.

Phải biết rằng lần đi vào trước này, tuy chỉ là vào trước được mấy ngày nhưng mà cũng là kì ngộ khó có được.

Liếc từ trên xuống dưới hậu cung cũng chỉ toàn người xưa. Có vài vị tân nhân tiến vào đều vô cùng xinh đẹp, bò lên trên long sàng thật sự rất dễ

dàng. Hơn nữa quy tắc ngầm ở hậu cung năm vừa rồi chính là mấy vị cô nương tiến vào trên cơ bản đều sẽ phải ở lại trong cung. Hoàng thượng chỉ cần ngủ với bọn họ thì phân vị của bọn họ tất nhiên sẽ không thấp.

Nếu chiếm trước tiên cơ, nói không chừng về sau có thể trèo được lên phân vị cao.

Hoàng thượng trở nên dễ nói chuyện một cách dị thường. Hoàng Thái hậu và Cao Thái hậu mỗi người đều có thể mời một vị cô nương tiến cung.

Sau khi buổi thỉnh an buổi sáng chấm dứt, Tần Phiên Phiên đã bị giữ lại. Tần Phiên Phiên đột nhiên trở thành khách quen của Duyên Thọ cung sau khi Cao Tĩnh đi. Những cung nhân hầu hạ xung quanh cũng càng ngày càng thích vị Đào Uyển nghi này.

Mặc dù những phi tần bên ngoài đó dù tức giận tới giậm chân cũng không thay đổi được sự thật là Đào Uyển nghi vừa thông minh lại hào phóng, Cao cô nương lúc trước rất keo kiệt bủn xỉn nhưng Đào Uyển nghi sẽ chào hỏi bọn họ nếu nhìn thấy và thỉnh thoảng còn cho vài nén bạc.

Đến ma ma hay bắt bẻ bên cạnh Cao Thái hậu cũng khen nàng một câu "tốt".

"Phiên Phiên, trong lòng của ta không yên ổn một chút nào. Cô bác kia muốn ta hỏi xem có thể đưa chất nữ ruột thịt của nàng vào cung hay không. Ta đã gặp qua tiểu cô nương được Ngụy gia dạy dỗ hồi nàng còn nhỏ, vô cùng đáng yêu. Nếu nàng không phải họ Hứa thì lúc ấy ta đã ôm nàng vào cung, coi như con gái ruột mà nuôi dưỡng rồi." Cao Thái hậu có vẻ đứng ngồi không yên.

Bà vừa nói xong, Tần Phiên Phiên liền sửng sốt, không hổ là Cao Thái hậu năm không cũng thẳng. Có thể đường đường chính chính đem cô nương nhà khác vào cung nuôi.

"Ôm vào cung thì như vậy chính là công chúa, Tiên hoàng có thể đồng ý sao?" Việc này nàng không nên hỏi nhưng thật sự nhịn không được.

Chân mày Cao Thái hậu cau lại, thập phần tự tin nói: "Hắn vì cái gì mà lại không đồng ý? Ta cho hắn ôm một Công chúa đáng yêu như vậy trở về, còn không cần ta hoài thai mười tháng, cùng hắn phân giường ngủ, chuyện này quả thực giống như trên trời bỗng rơi xuống một cái bánh vậy."

Thì ra trọng điểm là phân giường ngủ.....

Có thể khẳng định Tiên hoàng yêu đến thăm vị Cao Thái hậu trước mắt này.

"Hắn sợ nhất là lạnh, trong lòng đất lạnh như thế không ai theo hầu, hắn có từng chịu qua cái khổ đấy không? Nếu không phải Hoàng đế đối với ta không tệ thì ta liền dập đầu chết tìm hắn luôn rồi, nhưng lúc trước hắn nói dập đầu chết rất đau làm ta sợ, hơn nữa sẽ làm cho Hoàng đế mang tội bất nghĩa....."

Cao Thái hậu nói thế nhưng lại bật khóc.

Bà hoàn toàn không phải nói chơi nói đùa, cũng không phải hát tuồng, mà là thật sự khóc.

"Oa ——" một tiếng, nước mắt liền từng giọt từng giọt chảy xuống, Tần Phiên Phiên trong lòng căng thẳng, lập tức nhẹ giọng trấn an bà.

"Mẫu hậu, người đừng khóc, khóc sẽ xấu. Tiên hoàng khẳng định còn ở chỗ này đi theo người, chỉ là người không nhìn thấy. Chúng ta tiếp tục nói về cô nương Ngụy gia đi."

Cao Thái hậu dùng khăn gấm xoa xoa khóe mắt, khụt khịt nói: "Trông đẹp không? Ta có xấu đi không?"

"Không có, rất đẹp."

"Không có gì đáng nói, nàng ta họ Ngụy, nhìn thế nào thì lớn lên cũng rất đẹp. Ai gia cũng sẽ không liếc nhìn nàng ta nhiều hơn một lần. Huống hồ người lúc này tiến cung cũng là cháu gái ruột thịt của ai gia, những người đó đều kém hơn so với Tổ Tuyết của ta. Nàng ta nếu muốn vị trí Hoàng hậu cũng dễ như trở bàn tay."

Ngữ khí chắc chắn này của Cao Thái hậu hù Tần Phiên Phiên nhảy dựng.

Đến lúc Tần Phiên Phiên muốn hỏi thì Cao Thái hậu như thế nào cũng không chịu nói.

Sau khi ra khỏi Duyên Thọ cung, trong lòng Tần Phiên Phiên thật sự không yên ổn. Cao Thái hậu khẳng định là biết ẩn tình gì đó, hiện giờ ở hậu cung, vị trí Hoàng hậu vẫn chỉ như một tượng tượng vô căn cứ. Căn cứ theo tính tình của Hoàng thượng, hẳn là chưa nhìn trúng ai cho nên mới chậm chạp chưa định.

"Liều Âm, Hoàng thượng có quan hệ gì với vị cô nương Cao gia Cao Tổ Tuyết?" Nàng quyết định hỏi thăm tin tức từ phía Liều Âm.

"Chuyện của Hoàng thượng, Trương Đại Tổng quản rõ ràng nhất. Nô tỳ biết rất ít nhưng mà lúc trước vị Cao Tổ Tuyết cô nương kia đã ở trong cung một đoạn thời gian. Sau khi Tiên hoàng qua đời, Cao Thái hậu thương tâm muốn chết, suốt ngày muốn đi theo Tiên hoàng. Hoàng thượng liền bảo Cao gia đưa một vị cô nương tiến cung. Tổ Tuyết cô nương là đích nữ, hơn nữa đối nhân xử thế đều trầm ổn, tiến cung hầu Thái hậu một thời gian rồi trở về. Cao Tinh sau này mới tiến cung, còn ăn vạ không chịu đi." Liều Âm tỉnh tễ nói.

"Vị cô nương Cao Tổ Tuyết này cùng với Hoàng thượng ——" Nàng không đem lời nói ra hết nhưng vẫn có thể nghe ra được ngữ điệu ái muội.

Liễu Âm nhìn nhìn bốn phía, mới lắc đầu: "Không có, tính tình Hoàng thượng như thế nào, người hẳn là phải biết rõ ràng hơn. Không có khả năng Hoàng thượng vì hiếu kỳ mà làm vậy. Cứ xem như khi đó người thật sự có ý đồ với Tố Tuyết cô nương, vậy người thứ nhất bị gọi tiến cung cũng nên là nàng ấy mà không phải là người!"

Nha đầu Liễu Âm chỉ ngẫu nhiên nói ra vậy mà nói trúng tim đen.

Cao Tố Tuyết chưa đính hôn, nếu Hoàng thượng thật sự cố ý nâng nàng ta thành Hoàng hậu thì sẽ không chờ đến hôm nay.

"Chủ tử, ngài là đang lo lắng các cô nương mới tiến cung sẽ cướp đi nổi bật của người?" Liễu Âm thấy lông mày thanh tú của nàng nhíu chặt lại, không khỏi quan tâm hỏi một câu.

Nhưng lại thấy Tần Phiên Phiên sau khi nghe được những lời này, trên mặt khuôn mặt u sầu biến mất, ngược lại khinh thường mà khẽ cười một tiếng: "Từ khi nào mà người nhìn thấy chủ tử người sợ bị cướp đi nổi bật? Không phải ta luôn mạnh miệng nói, nữ nhân trong thiên hạ này, luận dẫn nhân chú mục, luận về làm Hoàng thượng vui, luận về không biết xấu hổ thì đều không phải đối thủ của ta sao!"

Liễu Âm vừa định gật đầu, bỗng nhiên dừng lại.

Đợi chút, không biết xấu hổ là như thế nào? Người có phải là quá sốt ruột mà đem lời nói trong lòng nói ra hay không?

"Ta chỉ là buồn, trong lòng Hoàng thượng nếu có nốt chu sa, ta đem nốt chu sa ấy phá nát làm Hoàng thượng ghê tởm nàng ta, hay là tự mình dẫm lên đầu nàng, thay thế được địa vị của nàng ta?" Tần Phiên Phiên vừa đi vừa thở dài một tiếng, thật sự rối rắm.

"Người nên chọn cái thứ nhất đi."

"Vì cái gì? Người xem thường ta, cảm thấy ta không đảm đương nổi nốt chu sa?" Tần Phiên Phiên lập tức xoay người nhìn, trong ánh mắt tràn ngập uy hiếp.

"Không đúng không đúng, nốt chu sa sao có thể xứng đôi với người, người là chu sa huyết. Cái loại kia vẫn tràn đầy một đồng!" Liễu Âm cùng Tần Phiên Phiên làm trò ở chung lâu rồi, đã được đến chân truyền [4].

[4] Chân truyền: nhận được sự tinh túy của một người (hay một phái nào đó) truyền lại.

Tần Phiên Phiên lại lần nữa nhớ tới một chậu nước dưa hấu đều xuống bụng lúc trước. Bên thì hầu hạ Hoàng thượng bên thì cảm giác ghen nước tiểu.

Ai, không nhắc cũng được, rốt cuộc cô nương nhỏ bé đáng yêu Liễu Âm này cũng không hiểu nàng, đứng dậy chơi đùa không biết đường về.

"Cô nương, người đừng chạy quá nhanh. Thả lỏng dây điều một chút, đúng đúng ——"

Cách đó không xa truyền đến một đồng âm thanh ồn ào, còn có mấy cung nữ vây quanh một cô nương đang chạy.

Cao Tinh đi rồi, trong cung có thể được xưng là cô nương chỉ có một vị, đó chính là Lâm cô nương mấy ngày trước đây mới tiến cung.

"Chủ tử, đôi khi Hoàng thượng phê duyệt tấu chương một mỗi sẽ đến bên hồ này đi dạo giải sầu một chút." Liễu Âm liếc mắt một cái liền nhìn thấu tâm tư vị Lâm cô nương này.

Tần Phiên Phiên cười lạnh một tiếng, một mạch đi lên.

"Bái kiến Đào Uyển nghi." Mấy cung nữ kia nhìn thấy nàng lập tức cúi người hành lễ, trong lòng không ngừng nói thầm.

Vị Đào Uyển nghi này hiện giờ ở trong cung, danh tiếng đang thịnh, khí thế ào ạt.

Rõ ràng là thân mang tội mà tiến cung, hết lần này đến lần khác không biết thu liễm, tuy nói bò lên phân vị rất nhanh nhưng hiện giờ cũng chỉ là tòng tứ phẩm, lại không được đường hoàng, nùng trang điểm mặt [5], hoa hòe lộng lẫy, thiếu chút nữa thì đã mang châu thoa [6] vượt quy củ rồi.

[5] Nùng trang điểm mặt: Trang điểm nặng nề, nhiều lớp.

[6] Châu thoa: Trâm cài tóc đính châu ngọc

"Vị này chính là muội muội Nguyệt Quý phi phải không?" Tư thế đi đứng của Tần Phiên Phiên, gọi là liễu rủ trong gió, còn muốn Liễu Âm đỡ thật chắc, nếu không thì dường như sẽ té ngã.

Lâm Xảo lập tức gật đầu, nhẹ giọng đáp: "Vâng."

Ánh mắt Tần Phiên Phiên không kiêng nể gì mà quét một vòng trên người nàng ta, động tác quét mắt này quá mức khoa trương, thậm chí đã có vẻ không lễ phép vô cùng nhưng Lâm Xảo lại không dám bật ra một câu.

Phân vị Đào Uyển nghi kém rất nhiều so với Nguyệt Quý phi nhưng đối mặt với Lâm Xảo không có gì trong người là đủ, như vậy có chút cao cao tại thượng, nàng có quyền dẫn đo vo tròn bóp méo nàng ta.

"Dáng dấp tạm được, chính là có hơi quá chắc nịch rồi. A, bức họa trên điều này chính là heo phải không? Người lớn lên cực kỳ giống nó. À, không đúng, nó lớn lên cực kỳ giống người. Lại không đúng!"

Tần Phiên Phiên duỗi tay chỉ vào chiếc điều kia, chau mày, tựa hồ lâm vào bên trong vòng lẩn quẩn rằng rốt cuộc ai giống ai.

"Lâm cô nương, ngày thường người nên ăn ít một chút đi, không nên giống heo." Đào Uyển nghi vẽ mặt chân thành mà nói, ngay thẳng nhân thiết đi bay lên.

Lâm Xảo tức giận đến sắc mặt đều đen, một câu đều nói không ra, vẫn là bên cạnh cung nữ thay nàng ta đáp: "Đào Uyển nghi, người nhìn sai rồi, hình vẽ trên điều không phải heo mà là dê. Bởi vì cô nương chúng ta cầm tinh con dê, chỉ là cô nương thích hồng nhật, cho nên vẽ màu hồng nhật."

Tần Phiên Phiên lập tức cười ra tiếng: "Ai vẽ đây? Chắc là nhìn Lâm cô nương mà vẽ, tinh túy đều dồn vào rồi, bụ bẫm rất đáng yêu."

Lâm Xảo cắn răng, nàng ta chưa từng chịu vũ nhục như thế!

Nữ nhân này chính là Đào Uyển nghi Hoàng thượng sủng ái gần đây, thế nhưng không có lễ phép như thế, có ai vừa thấy người khác liền nói người khác béo, căn bản là nàng không thể chịu đựng!

Lâm Xảo tựa hồ muốn mở miệng lý luận cùng Tần Phiên Phiên nhưng cung nữ phía sau ngăn cản.

"Hôm nay thời tiết đẹp cho nên cô nương ra hóng gió chơi điều. Đào Uyển nghi, trước tiên mời."

Tần Phiên Phiên cười phất phất tay, xoay người liền đi. Nhưng mà nàng không đi xa mà tìm một cái cầu đá đứng ở phía trên, cúi đầu xem cá chép dưới nước.

"Chủ tử, ta không quay về?" Liễu Âm hỏi một câu.

"Không trở về, ta với nàng ta cùng nhau chờ Hoàng thượng." Trên mặt Tần Phiên Phiên thu lại nét cười, mang theo vài phần lạnh lẽo.

Nàng còn chưa có chết đâu, thế mà liền có tiểu kỹ nữ tới cạy góc tường nhà nàng!

Không biết rằng hiện tại hậu cung ai đang thịnh sủng nhất sao? Tông tứ phẩm Đào Uyển nghi, danh tiếng đang nổi bật. Thế nhưng chưa đề cập tới trước với nàng, lại muốn câu người của nàng đi!

Cho dù là nàng nuôi một con chó, muốn đứt nó ăn xương cũng phải thông qua sự đồng ý của nàng.

"Lâm gia cô nương này không hiểu quy củ, lát nữa ta cần phải dạy dỗ nàng ta thật tốt." Tần Phiên Phiên thở phà nói.

Liễu Âm mặt không cảm xúc gật đầu, từ sau khi theo Đào Uyển nghi, nàng cũng đã dưỡng thành thói quen, trên thế giới này những người khác đều sai, chỉ có chủ tử là đúng.

Mắng chửi đáng dấp người ta béo giống heo, căn bản không phải chuyện này, nhưng mà lại làm bộ chơi diều ở chỗ này chờ Hoàng thượng, chính là thiếu giáo huấn!

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Ngài Ôm Ta Một Cái

Edit: Cảnh Thực viện

Beta: Thảo Hoàng Quý phi

"Đào Uyển nghi, Hoàng thượng tới, ngay ở phía trước lại vừa lúc đụng phải Lâm cô nương đấy."

Một tiểu cung nữ bị Liễu Âm tạm thời kéo lại đi theo dõi, lúc này vội vàng vàng chạy tới báo cáo, đương nhiên bên kia cũng đã ngẫu nhiên gặp nhau thành công.

Tần Phiên Phiên trở mặt ngay tại chỗ, hừ lạnh một tiếng, nhắc váy lên nhanh chân xông về phía trước, ý chí chiến đấu rất mạnh.

Liễu Âm vẫn là lần đầu nhìn thấy chủ tử nhà các nàng có dáng vẻ hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang như này, không khỏi bị giật nảy mình, sợ nàng tức đến muốn đánh người, lập tức nhắc nhở: "Chủ tử, Hoàng thượng không thích nữ tử có tính tình ngang ngược, ngài nên kiềm chế một chút, tuyệt đối đừng động thủ a."

Tần Phiên Phiên cũng không có để ý trả lời nàng ta, một đường chạy như điên đi về phía trước, nhìn bước chân mạnh mẽ kia rất giống với vận động viên đá cầu luyện tập từ nhỏ, phía trước ở trước mặt Lâm Xảo giả vờ như liễu rủ trong gió, căn bản chính là coi khinh người ta.

"Hoàng thượng, thần nữ thấy xuân sắc dạt dào, gió nhẹ sáng khoái, nên dẫn người ra chơi đùa. Chỉ là thần nữ vụng về, vẫn luôn chạy không

nổi để chơi nên điều cũng không bay lên được."

Lâm Xảo nửa ngồi ở trước mặt cửu ngũ chí tôn, trong tay còn cầm con điều heo màu hồng kia, nàng ta cũng không sợ hãi, thậm chí còn khẽ nâng đầu lên, một đôi mắt sáng long lanh nhìn hẳn, trong mắt lộ rõ sự sùng bái cùng với tình ý miên man. Khuôn mặt phù dung [1] kia nhìn thấy mà thương.

[1]: tên khác của hoa sen

Tiêu Nghiêu nhẹ nhàng nheo đôi mắt lại, cũng không có biểu hiện gì.

"Hoàng thượng, Hoàng thượng ngài đã tới a."

Bên này còn chưa có cộ sát ra hoa lửa, chỉ thấy Tần Phiên Phiên mạnh mẽ như dũng sĩ vận động đang chạy như bay về hướng này.

Nhìn thấy nàng nhanh chân bước về phía trước, cũng không sợ làm ra động tác kịch liệt thương đến "trứng", Trương đại tổng quản biểu thị rất là đồng cảm.

Cầu hoàng đế khẳng định sẽ ghen ghét, dù sao bên trong một vòng người này, chỉ có một mình hẳn là có "trứng", nhưng bọn họ cũng sẽ không kỳ thị cái sự thiếu năng trí tuệ này.

Lâm Xảo nghe thấy âm thanh này, đôi mi thanh tú liền nhú lại, cái nữ nhân thối này lại tới, quả thật là âm hồn bất tán mà.

"Hoàng thượng, ôi!"

hạt vất vả lắm nàng mới chạy tới trước mặt Hoàng thượng, kết quả còn chưa mở miệng nói nên lời, liền nghe một tiếng gọi to duyên dáng, một chân của nàng bước hụt trượt ở trên mặt đất, hai cánh tay ôm chặt lấy đùi của Hoàng thượng, bộ dạng có chết cũng không buông tay.

"Tần thiếp chạy quá gấp, sợ ngài đi cùng với người khác."

Khỏe môi Trương Hiến Năng kéo ra, phải, dùng sĩ vận động mạnh mẽ, một khắc áp vào trên người của cầu Hoàng Đế kia trở đi, lại lắc mình một cái liền biến thành tiểu yêu tinh, như tự động hoán đổi, ngay cả mí mắt cũng không hề nháy một chút nào.

"Trẫm có thể đi với ai?" Tiêu Nghiêu cúi đầu nhìn nàng, mặc dù vẫn là mặt lạnh như quan tài, nhưng Tần Phiên Phiên vững tin trong mắt của hắn thấy được mấy phần ý cười hòa hoãn.

Giống như mùa xuân tuyết dần dần tan rã, lộ ra chút ấm áp.

"Cùng..." Tần Phiên Phiên quay đầu nhìn Lâm Xảo, động tác này của nàng không có thu liễm lại, thậm chí có thể nói là cố ý khuếch đại, làm cho tất cả mọi người đều biết người nàng đang nói là ai.

"Một con heo đi." Nàng đánh giá Lâm Xảo từ trên xuống dưới một lần nữa, ngữ khí chắc chắn mà nói.

Lâm Xảo:??? làm nương người* (ý là $f^{***} y^{**} (\cong y \cong *)$), ta mà nhần nại thì chính là một quả bí đỏ.

"Đào Uyển nghi vẫn nên nói chuyện cho rõ ràng một chút, đến tột cùng ai là heo, hay là ánh mắt của Đào Uyển nghi không được tốt lắm, rõ ràng nơi này đều là người." Ba chữ cuối cùng nàng ta như là nghiêng hàm răng nói ra.

Cung nữ đứng sau lưng nàng ta, một mực cẩn thận kéo ống tay áo của nàng ta.

Nàng ta biết gần đây Đào Uyển nghi được sủng ái, nhưng nàng ta cũng là một cô nương được dạy dỗ từ gia đình trong sạch, dựa vào cái gì mà muốn nàng ta chịu đựng Đào Uyển nghi chửi bới chứ.

Tần Phiên Phiên thấy nàng ta nói chuyện, rốt cục cũng đưa ánh mắt nhìn về phía mặt nàng ta, kết quả sau khi nàng cẩn thận quan sát hai lần, đột nhiên cúi đầu vào giữa hai bắp đùi của Hoàng thượng (@@), âm thanh buồn bực khổ não sụt sùi nói: "Hoàng thượng, ta vẫn nên đi thôi, đau mắt của tần thiếp."

Liễu Âm ở phía sau nhìn chủ tử nhà mình thuần thục phát huy kỹ năng diễn của mình, vẻ mặt ảm đạm.

Đã biết đã biết, nói lời này tất cả mọi người đều hiểu rõ là người muốn biểu đạt cái gì, không phải ghét bỏ đáng dấp của Lâm Xảo lớn lên có chút chướng mắt sao? Còn không phải có động tác đau mắt hiện tại của người? Chôn mặt vào chỗ nào đó?

Một tiểu yêu tinh như người muốn khóc lóc với Hoàng thượng thì cũng nên hướng về phía đầu của hân mà khóc chứ, người lại cúi đầu khóc chỗ khác làm gì, bên kia chính là chỗ không thể xem a.

Nghĩ tới đây, nàng lập tức che mặt lại, một khi đối chủ tử mới, từ đây tiết tháo chỉ như người qua đường mà thôi.

Nàng cũng không còn là Liễu Âm nhỏ bé ngây thơ lúc trước nữa.

Thời điểm đột nhiên bị nàng chôn đầu giữa hai chân, Hoàng thượng vô ý thức kẹp chặt hai chân lại, chỗ này quả thật rất là vi diệu nha.

"Hoàng thượng, mấy ngày nay tỷ tỷ thần nữ bệnh nặng, khó ngủ cả đêm, cơm nước không vào, chỉ sợ phạm vào sai lầm lớn thất tín với ngài. Ngài có thể nhìn nàng ấy một cái hay không?"

Mắt thấy Hoàng thượng sẽ bị xú nữ nhân này mang đi thật, nội tâm Lâm Xảo khẩn trương, lập tức nhắc đến Nguyệt Quý phi đang bệnh.

Nàng ta đã canh chỗ này vài ngày rồi, cuối cùng mới đợi được Hoàng thượng đến, nếu như lần này không thành không thì không biết lần sau sẽ là khi nào nữa.

Huống hồ có hai vị cô nương khác cũng muốn tiến cung, chỗ dựa phía sau đều là Thái hậu, nàng ta chỉ là muội muội của Quý phi tất nhiên sẽ không sánh bằng.

Trong nội tâm Tần Phiên Phiên tấm tắc, quả nhiên chưa có quan hệ ngủ cùng, nói chuyện đều ngại ngùng như vậy, còn thất tín với Hoàng thượng, ai từng thấy Hoàng thượng coi trọng chữ tín trước mặt nữ nhân chứ.

Chỉ ở trên giường hăn mới nói chữ tín, xuống giường thì hết thả không bàn nữa.

"Nguyệt Quý phi bệnh nặng, vậy người thân là muội muội của nàng, còn có thể vui vẻ chơi đùa như này? Cách hai dặm đều có thể nghe thấy tiếng cười của người, hi hi ha ha không chút phiền lòng! Rắp tâm bất lương." Nàng vừa nghiêng đầu liền khai hỏa với Lâm Xảo, vô cùng hung mãnh[2]

[2]: Hung = kịch liệt, mãnh = dữ dội.

Lâm Xảo mở to hai mắt nhìn, hận không thể xông lên phía trước xé cái miệng của nàng ta, lại mắng nàng là heo, cả nhà người mới cười hi hi ha ha á.

"Hoàng thượng, ngài mang theo tần thiếp đi thôi, tần thiếp không muốn ở lại chỗ này đâu."

Một lần nữa nàng lại cúi đầu vào bên trong đuôi, nhẹ giọng nũng nịu để hăn đi nhanh lên, hiển nhiên là một khắc đều không cho hai người bọn họ chờ lâu.

Nàng kiên quyết không thể để cho cầu nhà mình có cơ hội ăn xương từ người khác được.

Lúc này nàng gia tăng hiệu lực, không chỉ chôn chân, mà còn động tay.

Đôi tay trắng muốt trơn mềm kia vươn ra một đường thuận theo bắp chân của hắc hướng lên trên nhẹ nhàng mơn trớn.

Trương Hiến Năng ở bên cạnh cũng không có nhìn thấy tiểu yêu tinh bày trò, trước mặt mọi người cái tay kia chậm rãi ung dung mơn trớn, đoán chừng Hoàng thượng cảm thấy không nên nhưng chỗ kia lại biến đổi đến mức phần khởi mười phần, không hổ là tay già đời, quả thật là yêu khí tận trời.

"Hừm." Cửu ngũ chí tôn ý vị không rõ phát ra một tiếng hừ nhẹ.

Hắc lập tức hạ thấp người, bắt tay nàng lại, nhìn nàng như đang cảnh cáo.

"Người không đứng lên, trăm đi như thế nào?" Hoàng thượng cắn chặt hàm răng hỏi.

Nữ nhân này quả thực cả gan làm loạn, không biết xấu hổ.

Ngay lúc ban ngày ban mặt liền làm ra chuyện dâm loạn hậu cung như này, còn muốn câu dẫn hắc ban ngày tuyên dâm! Nên băm thây vạn đoạn!

Nhưng mà trăm thích!

"Chân trần thiếp đau." Nàng ủy khuất lấp bắp nói, bất cứ lúc nào, chỗ nào, xin nhớ kỹ người không thể sụp đổ hình tượng đang diễn.

Mặc dù thời điểm chân nàng vừa mới bị trẹo, chó cũng có thể nhìn ra là nàng ăn vạ, nhưng mà nàng muốn giả đến cùng.

"Ngài ôm tần thiếp một cái có được hay không?" Tần Phiên Phiên một tay đặt lên bờ vai của hắn, tiến tới bên tai nam nhân, âm thanh uyển chuyển ngữ khí mềm mại nói.

Câu nói nũng nịu này không mang theo ý vị khiêu khích gì cả, hoàn toàn là vô hại, ủy khuất, đáng thương yếu thế.

Giống như là muội muội chênh lệch tuổi quá lớn của hắn, đang cầu xin hắn ôm một cái.

"Không được!" Tiêu Nghiêu tràn đầy ác khí nói một câu, nhưng vẫn là cúi người, ôm ngang nàng lên, nàng liền thuận thế ôm cổ của hắn.

Hoàng thượng thật sự làm trò như vậy ngay trước mặt mọi người, ôm nàng đi xa, chưa từng ngoảnh lại nhìn Lâm Xảo một chút, chỉ lưu cho nàng ta một bóng lưng rộng lớn tiêu sái mà thôi.

Đào Uyển nghi thịnh sủng, có thể thấy được rõ ràng.

"Cô nương, ngài đừng có gấp, tính tình Đào Uyển nghi có chút linh động không bị gò bó, Hoàng thượng thấy mới mẻ nên mới sủng nàng ta một chút. Thời điểm ngài ở nhà, ai cũng khen một câu tốt, chờ sau này ngài ở chung lâu ngày với Hoàng thượng, khẳng định sẽ càng được sủng ái hơn so với nàng ta." Cung nữ đi theo lập tức trấn an nàng.

Kết quả lời nói vừa dứt, đã thấy mặt mũi của Lâm Xảo tràn đầy nước mắt, trong mắt lại tràn đầy hận ý cùng ủy khuất.

Nàng là bị phản nộ mà khóc.

"Cô cô, nàng ta mắng ta là heo, nói đáng ghét của ta béo. Ta không mập mà."

Mắng người ta là heo, thiên lôi đánh xuống.

Điều này cung nữ chỉ thở dài ở trong lòng, Lâm Xảo chỉ là có chút bầu bĩnh, thật sự là không mập, chẳng qua Đào Uyển nghi nào có quan tâm nàng ta béo hay không chứ, chỉ là muốn kích thích nàng ta thôi.

Cô nương này chưa từng chịu khổ, nên vô cùng để ý.

"Về sau ngài sẽ báo thù lại, nhìn nàng ta bây giờ ngông cuồng đắc ý như thế, đợi ngày sau vào lúc bị rơi từ trên cao xuống, không biết có bao nhiêu người muốn cắt đứt cổ của nàng ta."

Rốt cục cũng không còn nhìn thấy thân ảnh đám người Lâm Xảo kia nữa, cả người Tần Phiên Phiên đều thở phào nhẹ nhõm, an tâm được Hoàng thượng ôm vào trong ngực, nếu không phải sợ người ta nhìn ra, nàng đã ngâm nga tiểu khúc vui vẻ với mọi người rồi.

"Truyền long liễn [3] tới."

[3]: kiêu của vua

Trước tiên Tiêu Nghiêu phát giác được người trong ngực đang đắc ý, không khỏi nhú mày, vừa nói vừa muốn buông nàng ra, hiển nhiên là không muốn ôm nàng.

Không nghĩ tới hai tay Tần Phiên Phiên gắt gao ôm lấy cánh tay của hắn, gấp giọng nói: "Hoàng thượng, ngài mệt sao? Tần thiếp hát hí khúc cho ngài nghe nha, được không?"

"Không được, trẫm không thích nghe." Hắn lạnh lùng cự tuyệt, lại muốn thả nàng xuống đất.

Nàng sống chết không xuống, sau đó giãy dụa: "Vây chờ lát nữa tần thiếp nhảy cho ngài xem một điệu?"

Tiêu Nghiêu nhìn nàng, cười lạnh nói: "Ái tần không phải tặc chân sao?"

Sắc mặt Tần Phiên Phiên biến đổi lớn, má ửng, bị bại lộ rồi!

Cầu Hoàng để ôm ta nhiều một chút thì có thể chết sao? Lão nương muốn để cho mấy tiểu kỹ nữ trong cái hậu cung này đều biết, ta là nữ nhân người sủng ái nhất!

"Đúng vậy a, lúc này còn đau nha, cho nên tần thiếp muốn để ngài ôm thêm một chút." Nàng kiên trì tiếp tục đi giảng hòa.

Nhưng mà tiếp xúc với ánh mắt lạnh lùng của Hoàng thượng, nàng vẫn ngoan ngoãn buông tay đứng vững ở một bên, đặc biệt ủy khuất mà cúi đầu đi sau lưng của hắn, giống như một tức phụ nhỏ bị khinh bỉ vậy.

"Khuôn mặt người khóc than làm gì, trăm còn sống rất tốt đây này!"

Lúc đầu Tần Nghiêu không định phản ứng lại với nàng, nhưng mà oán niệm của tiểu yêu tinh này quá mạnh, nhanh chóng hóa thành thực chất tới quấy nhiễu hắn.

"Tần thiếp muốn để ngài nhẹ nhõm một chút, dù sao nếu như ngài tiếp tục ở cùng một chỗ với vị cô nương béo kia, có khả năng ngài phải ôm một con heo trở về."

Hoàng thượng bị nàng nói đến á khẩu không trả lời được, nào có người như vậy chứ, rõ ràng lời nàng nói không phải là cố ý chọc giận người, nhưng chính mình liền muốn vặn đầu nàng xuống làm cầu đá.

"Người chính là con heo khó chiều nhất trên đời này!" Tiêu Nghiêu không chỉ có mắng nàng, mà còn đưa tay chọc vào trán nàng, lực đạo hoàn toàn thô lỗ không có chút cưng chiều.

Đầu tiên là Tần Phiên Phiên sững sốt một chút, ngay sau đó là khiếp sợ nhìn hẳn.

Người cũng không còn là cầu tử yêu thương ta đến chết nữa, thời điểm trên giường rõ ràng không phải nói như vậy.

"Ngài hung dữ với tần thiếp." Nàng nhún nhin nửa ngày mới nói ra câu nói này.

Thời điểm đánh cầu cũng không cần do dự, chỉ cần nhắm ngay mông của nó đập một phát mới đúng, thế nhưng cầu tử trước mắt không phải là cầu bình thường, đằng sau còn có hai chữ hậu tố: Hoàng đế. Nàng đây cũng không dám động thủ.

Tiêu Nghiêu không để ý đến nàng, thẳng đến khi long liên tới, hẳn bước lên trước, vừa quay đầu đã nhìn thấy nàng méo miệng, đáng vẻ bất cứ lúc nào cũng có thể gào lên.

"Còn chưa cú đi lên?" Âm thanh nam nhân trầm thấp truyền đến.

Tần Phiên Phiên lập tức nhắc váy, cẩn thận từng li từng tí đi lên, long liên đủ rộng rãi, dù hai người ngồi vẫn còn dư dả, về phần cái gì mà không hợp quy củ này kia, ở trong mắt nàng căn bản không phải là chuyện gì lớn lao, dù sao Cầu Hoàng đế muốn nàng đi lên mà.

Vốn dĩ là nàng ngồi sát bên Hoàng thượng, về sau biến thành dán chặt vào, lại về sau nữa thì cái mông từng chút từng chút chuyển hướng lên đùi của người ta. Cho đến khi cuối cùng nàng cũng lệch người nằm trong ngực của Hoàng thượng, mặt mũi tràn đầy tươi cười như tiểu nhân đắc chí.

Nàng ngẩng đầu, mi mắt cong cong muốn nói cái gì đó với Hoàng thượng, ngay lập tức ánh mắt bị bàn tay của nam nhân che kín lại.

"Cười thật là xấu, hại con mắt của trẫm có chút đau."

Bởi vì tầm mắt của nàng bị cản lại, cho nên không thấy được thời điểm cửu ngũ chí tôn đang nói lời như này, trong mắt có chứa chút ý cười.

Trương Hiến Năng đi lại phía sau của long liễn, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy Đào Quý nhân ghé vào bên tai Hoàng thượng nói thì thầm, ngoài miệng thì Hoàng thượng bảo cách xa hẳn một chút, trên mặt lại không hề biểu tình không kiên nhẫn nào cả.

Hắn không khỏi có chút lo lắng, cái này không khỏi giống bộ dáng như Thương Trụ vương và Tô Đất Kỷ nha, thế là một đời mình quân từ đây ngày ngày không lên triều?

Tần Phiên Phiên ngồi trên long liễn ngắm phong cảnh, chỉ cảm thấy mọi thứ quanh mình đều trở nên bé nhỏ, cả tầm mắt bao quát non sông hào hùng. Nàng muốn nuôi bản thân mình cho thật khỏe mạnh, tranh thủ về sau sinh con trai ngồi lên vị trí này, đến lúc đó không có Cẩu Hoàng đế bên cạnh nữa, nàng cũng có thể học Cao Thái hậu, làm người dành chiến thắng trong cuộc chiến này.

ĐỘC SỬNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Lại Diễn Tuồng

Edit: Bình Lương viện

Beta: Rine Hiền phi

"Nường nường, Xảo cô nường cầu kiến ngài." Cung nữ nhẹ giọng thông truyền một câu cho Nguyệt Quý phi.

Nguyệt Quý phi lúc này nằm nghiêng trên ghế quý phi, một tay chống cằm, nhắm mắt dưỡng thần.

"Nàng ta không phải đi cầu dẫn Hoàng thượng sao? Gặp phải ai mà trở về sớm như vậy?"

Lâm Xảo ở trong Vọng Nguyệt cung của nàng, tất cả hoạt động của nàng ta đều có người hồi báo lại. Khi nàng biết Lâm Xảo mấy ngày liên tục đều mang theo diều, giả vờ ngẫu nhiên gặp được Hoàng Thượng, nàng đều không quản, mặc kệ nàng ta.

Nguyệt Quý phi hiểu rõ ràng, trong khoảng thời gian này Hoàng thượng đối với mình rất lạnh nhạt. Ngay cả tiểu muội có tình cảm tốt nhất với nàng lúc ở nhà, không ngờ rằng sau khi tiến cung, cũng chỉ nhẫn nại quan tâm nàng mấy ngày, sau đó đến lúc biết nàng đắc tội Hoàng thượng, cũng không chịu giúp nàng gỡ hấn.

Tính tình của Lâm Xảo cũng lập tức thay đổi, không còn ngày đêm canh giữ bên giường nàng, hầu hạ thuốc thang. Ngược lại còn tính toán làm

sao gây chú ý với Hoàng thượng, bây giờ thất bại mới nghĩ đến người tỷ tỷ vô dụng như nàng đây.

"Dạ bị Đào Uyển nghi chặn lại rồi. Hoàng thượng ôm Đào Uyển nghi đi, sau đó hai người cùng ngồi long liễn đi Long Càn cung, dọc đường đi rất nhiều người nhìn thấy." Cung nữ nhìn sắc mặt nàng, thấy tâm tình nàng cũng không thay đổi gì, mới châm chước nói: "Nương nương, phân vị của Đào Uyển nghi lên nhanh như vậy, bây giờ đã thành mục tiêu cho mọi người chỉ trích, nàng ta còn lớn lối như thế, chẳng lẽ không sợ toàn bộ hậu cung cùng nhau liên thủ đối phó sao?"

Tiếng nói vừa dứt, Nguyệt Quý phi liền cười lạnh một tiếng: "Thật ra nếu toàn bộ nữ nhân trong hậu cung đối phó nàng ta thì rất dễ dàng, nhưng muốn liên thủ đối phó thì còn khó hơn so với lên trời. Hiện giờ không thể so với lúc còn ở Vương phủ, vị trí Hoàng hậu còn treo ở trên đầu kia, những nữ nhân ấy tay đều cầm dao nhọn, đập vào mắt nhau đều là kẻ thù, không phải người chết thì là ta sống, làm sao có thể liên thủ cùng nhau như người nói."

Có lẽ do nàng miêu tả hình ảnh cảm giác quá mãnh liệt, cung nữ kia không khỏi sợ run cả người.

"Để cho nàng ta lui ra đi, ta không muốn gặp, về sau không có chuyện gì thì đừng tới tìm ta. Sau khi tiến cung, tỷ muội cũng chỉ là lời xưng hô mà thôi. Nói cho nàng ta biết, mọi chuyện phải vững vàng, dù được sủng ái thì như thế nào, không hoài được long chủng thì đều là hoa trong gương, trăng dưới nước [1]. Người nào có được long chủng, người đó sẽ vượt lên trước. Để vương đều vô tâm, nếu không có long chủng thì cũng sẽ không có tình yêu." Nguyệt Quý phi thở dài một tiếng, phát tay, vẻ mặt uể oải.

[1] Hoa trong gương, trăng dưới nước: câu này ám chỉ những thứ xa vời, không chạm vào được.

Nàng tự nhận mình là người đặc ý nhất nhì trong hậu cung, Hoàng thượng ban cho nàng Vọng Nguyệt cung, phong nàng làm Nguyệt Quý phi, nàng liền thật sự cho rằng chính mình là Nguyệt thần nương nương giữa bầu trời rồi.

Cho đến thời điểm Hoàng thượng bóp cổ nàng, nói nàng phải lấy cái chết tạ tội, nàng liền thanh tỉnh.

Đây hết thảy đều là Hoàng thượng ban cho nàng, hẳn có thể nâng nàng lên thiên đường thì cũng có thể dìu nàng xuống địa ngục.

Sau một lúc lâu, lại có người tới hồi báo: "Nương nương, Xảo cô nương đi đến chỗ Minh Quý phi."

"Bang—" một tiếng, chung trà trong tay Nguyệt Quý phi liền rơi xuống, nàng có chút giật mình, nhưng lại hồi phục tinh thần rất nhanh, trên mặt lộ ra một nụ cười khổ.

"Nàng ta không thể từ từ mới tạt vào mặt bốn cung một cái sao? Thế mà lại đi tìm ả ngu ngốc kia? Như vậy, người trong cung có phải đều cho rằng bốn cung thua hay không? Lúc ta còn thịnh sủng, Vương phi Tần Kiêu kia đều phải nhường ta ba phần, bây giờ một người không bò lên được long sàng cũng có thể làm nhục ta sao? Nàng ta chỉ là muội muội của ta, cùng lắm là Lâm gia chúng ta đưa vào cung để làm trợ lực!"

Nàng gần như là ngẩn rỗng nói ra mấy câu nói đó, vừa nói xong liền ngồi dậy thở gấp, hiển nhiên là đang tức giận.

Bên trong Long Càn cung, một bầu không khí yên tĩnh, tất cả cung nhân chung quanh đều nín thở im lặng, ngay cả hô hấp cũng không dám lớn tiếng, chỉ sợ quấy rầy hai vị chủ tử trong điện.

Hoàng thượng đang cúi đầu chăm chú phê duyệt tấu chương, thỉnh thoảng lại nhíu chặt lông mày, rõ ràng hôm nay lại có không ít triều thần không có mặt, làm cho hân tức giận.

Tần Phiên Phiên ngồi cạnh cái bàn thấp đối diện hân, ngơ người...

Thật nhàm chán.

Cầu Hoàng đế vừa đến Long Càn cung, đem nàng đế xuống đất một cái, liền dẫn đầu đi vào bên trong. Sau khi ngồi xuống liền bắt đầu xem tấu chương, chưa từng nói câu nào.

Cứ như vậy, nàng tự đánh mất mặt mũi mà ngồi ở chỗ này, muốn đi thì không dám đi, muốn ở lại không thích ở.

Đừng nói miễn cảm như Trương Đại Tổng quản, ngay cả tiểu thái giám đứng ngay góc phòng cũng có thể cảm thấy sự yên tĩnh xấu hổ giữa hai vị chủ tử này khi ở cạnh nhau.

Trương Đại Tổng quản thở dài một hơi trong lòng, nhìn mà xem, đây là trên giường ân ái, dưới giường ai làm việc này.

Hân thấy xấu hổ thay hai vị này!

Tần diễn tình toàn thân ngứa ngáy, diễn trò đến nghiện, nhưng nếu hiện tại cho nàng bắt đầu diễn, nàng vạn vạn lần không dám, Hoàng thượng còn đang phê tấu chương, cho mượn thêm hai lá gan nàng cũng không dám.

"Ừc ừc, ừc ừc..." Tiếng uống nước truyền đến.

Ở trong đại điện yên tĩnh không gì sánh được, Tiêu Nghiêu ngẩng đầu liếc mắt, chỉ thấy Tần Phiên Phiên không dùng tay mà lại dùng miệng ngậm chén trà, sau đó phun bong bóng vào trong nước trà.

Hắn nhú mày, ho nhẹ một tiếng. Tần Phiên Phiên quả nhiên quay đầu, hai người liếc nhau một cái, trong ánh mắt Hoàng thượng tràn đầy ý cảnh cáo, nàng lập tức để ly xuống, ngoan ngoãn ngồi yên, còn hướng về hắn nở một nụ cười nịnh hót.

Tiêu Nghiêu tiếp tục vui đầu phê duyệt tấu chương, nụ cười trên mặt Tần Phiên Phiên trong nháy mắt tan biến.

Hừ, mị nhân ném cho người mù xem, đối mặt với một mỹ nhân quốc sắc thiên hương, khuynh quốc khuynh thành, biết khóc biết cười như nàng, vậy mà hắn thà nhìn tấu chương cũng không nhìn nàng.

Tấu chương có thể thú vị hơn nàng sao?

Lần trước nàng dẫn hắn cùng chơi đùa mỹ nhân hồng trần hương, cầu Hoàng đế này lẽ nào quên rồi sao?

"Hô—hô—"

Vừa mới an tĩnh được một lát, nàng lại bắt đầu làm chuyện xấu.

Tiêu Nghiêu vừa ngẩng đầu lên liền thấy nàng thổi khí vào chén trà, thuận tiện thổi luôn tóc mái trên trán nàng.

"Người hôm nay ăn nhiều, bị chướng bụng sao? Không ngừng thổi thổi."

Lời nói này của cầu Hoàng đế rất không có trình độ, tiên nữ ăn nhiều có thể chướng bụng sao? Cùng lắm là bị nấc thôi.

"Ly trà này đang hỏi tần thiếp một vấn đề, tần thiếp chỉ đang trả lời nó thôi." Tần Phiên Phiên mở to mắt, muốn bao nhiêu vô tội liền có bấy nhiêu vô tội.

Ánh mắt Tiêu Nghiêu lạnh lùng nhìn nàng, trong lòng hẳn biết nữ nhân này lại bắt đầu phát bệnh.

"Nó hỏi người cái gì?"

"Nó hỏi tần thiếp, một đĩa tuyết đào tươi ngon mọng nước đang ở trước mắt, vì sao Hoàng thượng lại không ăn? Tần thiếp kêu tự nó đi hỏi ngài, nó nói nó sợ không dám hỏi." Tần Phiên Phiên nề nếp trả lời hẳn.

Nói thật là nếu không phải là Tiêu Nghiêu biết chén trà kia không có khả năng mở miệng, hẳn sẽ tin.

Trương Hiến Năng phải dành một tràng vỗ tay cho Đào Uyển nghi, hành động quả thực quá lăng lơ luôn, không chính mắt thấy, ai dám tin?

"Bản lĩnh nói bậy bạ của ái tần lại tiến bộ không ít nha."

Lần Tây Vương Mẫu và Ngọc Hoàng đại đế trước kia còn chưa tính là gì, lúc này ngay cả chén trà cũng có thể đối thoại với nàng. Tần Phiên Phiên có thể nói cho hẳn thấy thế giới này không có điểm dừng, vĩnh viễn xuất sắc hơn trong tưởng tượng.

Nhìn vẻ mặt hẳn ử dột, Tần Phiên Phiên than thở trong lòng, mang theo cầu Hoàng đế nhìn ngắm thế giới, rất mệt.

Nàng nói cái gì, hẳn cũng nghe không hiểu, chỉ số thông minh không khác cầu đàn [2] là mấy.

[2] cầu đàn: cách gọi con nít, thời xưa có quan niệm đặt tên xấu sẽ dễ nuôi con. Ý Phiên Phiên đang ví Tần Nghiêu chẳng khác con nít là mấy.

"Tần thiếp thật sự nghe được nó nói như vậy, xuyt, ngài nghe một chút, hiện tại cái bàn cũng hỏi như vậy. Viên gạch còn khen tần thiếp đẹp,

sau khi ngài tới, tần thiếp là người đẹp nhất mà nó từng gặp trong điện này. Bút son của ngài nói muốn vẽ ở trên tuyết đào một chút..."

Nàng che miệng cười nhẹ, vẻ đỏ ửng lan từ gương mặt đến lỗ tai. Thiếu nữ muốn đỏ mặt liền lập tức đỏ mặt, thiên phú dị bẩm.

"Cút ra ngoài!"

Ngôi cửu ngũ mặt lạnh quăng cho nàng ba chữ.

"Được! Tần thiếp cáo lui!" Nàng dứt khoát đáp ứng, trông bộ dáng vội đến không kịp chờ.

Kết quả khi nàng đứng lên, bước ra một chân, một chân khác lại không thể nào không di chuyển được.

"Hoàng thượng, cái đệm này giữ không cho tần thiếp đi!" Tần Phiên Phiên oan ức lắp bắp nói.

"Tần Phiên Phiên, cắt hai chân của người xuống cho nó!" Tiêu Nghiêu ném bút son trên tay, đứng dậy định xử lí nàng.

Đào Uyển nghi vừa mới nói bị giữ chặt không đi được, đã vội hành lễ rồi lui ra ngoài nhanh như gió, cơ bản là chạy chậm trên đường.

"Hôm qua nước tựa như chảy về hướng đông..." Nàng vừa ra cửa, liền ngâm nga hát một điệu hát dân gian.

Tiêu Nghiêu sững sốt một chút, ngay sau đó phản ứng kịp, lập tức muốn đuổi theo ra ngoài.

Nữ nhân này quả thật vô pháp vô thiên, hẳn đã sống hai mươi sáu năm, còn chưa thấy có người thời điểm rời khỏi Long Càn cung mà ngâm nga hát.

Lúc ở cùng một chỗ với hân thì buồn chán biết bao nhiêu, vừa rời đi liền trở nên sinh long hoạt hổ.

"Hoàng thượng, tấu chương của Thượng thư đại nhân có vẻ hơi gấp, đang chờ người quyết định." Ở thời khắc mấu chốt, Trương Hiến Năng quyết định đứng ra.

Hoàng thượng sắp lao ra ngoài, cuối cùng vẫn rút chân về, hừ lạnh một tiếng, tiếp tục nghiêm túc phê duyệt tấu chương.

Trương Đại Tổng quản tiếp tục an tĩnh làm phong nền, ẩn công lao của mình đi.

Hoàng Thượng tính hay cáu giận, cũng có bệnh hay quên nhưng không nặng lắm. Đào Uyển nghi dùng chiêu thức ấy để đùa giỡn, Hoàng Thượng uất ức trong lòng, hiện tại đang nhẫn nhịn. Chờ sau này đến thời điểm muốn phát tiết, nhất định là sẽ tăng gấp bội.

Đào Uyển nghi, chúc ngài bình an!

Liễu Âm thấy nàng đi ra, lập tức tiến đến đón: "Chủ tử, người ra tới rồi?"

Nàng vừa nói vừa lặng lẽ liếc mắt quan sát Tần Phiên Phiên, thấy bộ dạng Tần Phiên Phiên vẫn tốt, thời gian lại không lâu lắm, chắc là không có ban ngày tuyên dâm, ngay lập tức lo lắng cũng giảm xuống phân nửa.

Phân vị của chủ tử vẫn chưa phải rất ổn, tốt nhất không nên truyền đi những lời đồn đãi không tốt.

Không nghĩ tới Đào Uyển nghi nhà nàng cực kỳ không biết xấu hổ mà chủ động hỏi tới, nhưng mà Hoàng thượng bảo nàng rút đi, nàng liền nhanh chóng rút đi.

"Đúng vậy, người trước kia cũng quá vất vả, cùng Hoàng thượng im lặng ở cùng nhau thật vất vả. Còn không bằng cùng hăn ngủ một đêm cho thật thoải mái, cùi khô bốc cháy, bị xấu hổ dù sao cũng không phải ta." Tần Phiên Phiên thở dài một hơi, vẻ mặt đau lòng mà nhìn Liễu Âm.

Mặt Liễu Âm đầy vẻ sợ hãi, nàng cũng không muốn ngủ cùng Hoàng thượng đâu, mẹ ời!

Chủ tử nhà các nàng, cùng Hoàng thượng ở bên nhau ở ra bệnh điên. Thực hiển nhiên Đào Uyển nghi ngoại trừ giao lưu trên long sàng, còn lại căn bản sẽ không giao lưu bình thường với Hoàng thượng.

Tối gần nửa đêm, Tần Phiên Phiên đang ngủ cực kỳ ngọt ngào, bỗng nhiên có người ở bên tai gọi nàng, nàng vốn dĩ không nghĩ sẽ phản ứng lại, nhưng người nọ lại bắt đầu dùng sức đẩy nàng.

"Làm sao vậy?"

"Uyển nghi, ngài mau dậy đi, người ở bên Long Càn Cung tới." Đêm nay là Vọng Lan trực đêm, cho nên người tới lay tỉnh nàng đúng là Vọng Lan.

Thời điểm Tần Phiên Phiên bò dậy, vẫn là vẻ mặt ngơ ngác: "Người bên đó tìm ta làm gì? Hoàng thượng còn có sức lực sao?"

Vọng Lan mặc quần áo cho nàng, vẻ mặt có chút phức tạp.

Chủ tử các nàng mở miệng ra đúng thật là khắp nơi đắc tội với người ta, nhưng hết lần này đến lần khác chưa từng chịu xử phạt. Biết gặp người nào thì nên nói chuyện gì, đây cũng là bản lĩnh.

Nàng thật vất vả xử lí xong, vẫn là bộ dáng ngáp liên tục, Vọng Lan nhìn như vậy không được, từ bên cạnh vắt một cái khăn ướt, nhắm ngay

mặt nàng nhẹ nhàng lau, xúc cảm lạnh lẽo bất ngờ kéo tới, lập tức nàng liền run lập cập.

"Vọng Lan, lòng dạ người thật độc ác!" Nàng khóc hu hu mà nhìn Vọng Lan.

"Chủ tử, không cần quan tâm Hoàng thượng có sức lực hay không, ngài cũng có sức lực. Bao nhiêu người cầu mong được triệu kiến mà không được, ngài cần phải nắm giữ cơ hội, trên dưới Thường Đào các đều dựa vào ngài nuôi sống đấy!" Vọng Lan cũng không có hành động gì, còn tận tình mà khuyên bảo một câu.

Nàng xác định Tần Phiên Phiên toàn thân đều mang vẻ chói lọi, liền trực tiếp đẩy người ra cửa.

Trương Hiến Năng đứng bên ngoài chờ, hiển nhiên Hoàng thượng lúc này đã phái Đại Tổng quản tới đón nàng.

"Buổi tối nay, Trương Tổng quản vất vả rồi." Vọng Lan đưa qua một túi gấm, hiển nhiên là tiền thưởng, không cần phải nói, bên trong hẳn là vàng ròng.

Cho cung nhân khác có thể là bạc trắng, nhưng cho Trương Hiến Năng nhất định phải là vàng, dù sao cũng là Hoàng thượng thưởng.

Tần Phiên Phiên đã từng giáo dục các cung nhân Thường Đào các, nhân sinh trên đời phải tận hưởng lạc thú trước mắt, không cần luyện tiết bạc, nên dùng thì dùng, không đủ dùng nói nàng, nàng đi tới trước mặt Hoàng thượng khóc lóc đòi.

"Lan cô cô cũng vất vả." Trương Tổng quản khom lưng với nàng, xem như đáp lễ.

"Đào Uyển nghi, Hoàng thượng lệnh cho ngài trở về, mời ngài!" Hân ngoài cười nhưng trong không cười mà nói một câu như vậy, sau đó dẫn đầu đi phía trước.

Tần Phiên Phiên đau khổ cười ha ha bước lên kiệu liền, nàng cảm thấy chính mình lại sắp xui xẻo.

Nếu Trương Hiến Năng nghe thấy âm thanh nàng nói trong lòng, đoán chừng sẽ trả lời nàng một câu: Đào Uyển nghi, ngài đoán cũng thật chuẩn!

"Tâm tình Hoàng thượng như thế nào?" Tần Phiên Phiên trong lòng mơ hồ, ban ngày nàng gây chuyện rõ ràng như vậy, buổi tối muốn nàng đi trả nợ, nàng vẫn nên hỏi thăm một chút trước khi đến.

"Rất tốt, rất tốt, rất tốt, một lát chờ ngài đến sẽ trở nên càng tốt!" Liên tiếp ba lần "rất tốt" làm Tần Phiên Phiên hầu như tuyệt vọng.

Trương Đại Tổng quản nói chuyện có tính nghệ thuật như vậy đấy!

"Công công, cầu xin ngài chuyện này, nếu ta không về được, nhớ nói cho Liễu Âm đem cây trâm ta yêu thích nhất đốt xuống cho ta." Tần Phiên Phiên bắt đầu giao phó hậu sự của chính mình.

"Ta làm việc ngài yên tâm, nếu chuyện thật đến nông nỗi ấy, đoán chừng Hoàng thượng còn muốn đốt thêm cả Liễu Âm cho ngài!" Trương Hiến Năng liên tục gật đầu.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Không Biết Xấu Hổ

Edit: Lan Sung nghi

Beta: Giang Hiền tần

Tần Phiên Phiên neho mắt lại chỉ cảm thấy bản thân mình thật lạnh. Nàng thật sự hối hận sau cuộc nói chuyện với Trương Tổng quản, đây chính là một đòn tấn công dữ dội tới nàng.

Trương Tổng quản lập tức lui ra sau khi đưa nàng vào trong nội điện.

Một mình nàng đứng bên trong run bần bật, trên người bọc kín áo choàng, rụt đầu cẩn thận quan sát bốn phía, dường như xem nơi này giống với Âm Tào Địa Phủ.

"Cởi áo choàng ra." Từ trong long sàng truyền ra giọng nói trầm thấp của Hoàng thượng, ngữ khí mang theo vài phần không để ý.

Tần Phiên Phiên theo bản năng nhấc chân đi về phía hăn, vừa mới nhấc chân lên lập tức nghe hăn nói: "Trẫm không bảo ngươi qua đây."

Nàng đành phải theo lời hăn cởi áo choàng bên ngoài ra, lại nghe người bên trong kêu nàng tiếp tục.

Áo ngoài và váy dài cũng cởi ra, từng quần áo rơi xuống đất, đập ở bên chân. Cuối cùng chỉ còn lại một chiếc yếm màu thủy phấn.

Hăn ở trong trướng, nàng ở ngoài trướng, không ai nói chuyện, giống như ai mở miệng trước người đó sẽ thua.

"Lại đây." Cuối cùng là ngôi cửu ngũ ra lệnh.

Tần Phiên Phiên thở nhẹ nhõm một hơi, tuy Hoàng thượng khiến cho bầu không khí trở nên khẩn trương nhưng sau khi lên giường, hắn vẫn là "ngựa quen đường cũ", dù sao sau khi "lăn lộn" cùng nhau, lửa giận của Hoàng thượng có thể sẽ tiêu tan.

Nàng nhẹ nhàng nâng khoé môi lên, lộ ra dáng vẻ xinh đẹp nhất của mình, muốn làm cho Cửu Hoàng để quên đi chuyện xảy ra ở ban ngày hôm nay, nể tình dung mạo của nàng lớn lên xinh đẹp như vậy, có thể giờ cao đánh khẽ.

Nàng mới vừa đi đến bên giường, nam nhân trong trường đã bắt được tay nàng đột ngột kéo lên trên giường, hắn xoay người đè lên trên người nàng.

"Hoàng thượng, hôm nay thần thiếp sẽ hầu hạ thật tốt-----" Nàng không chỉ bày ra dáng vẻ tươi cười xinh đẹp nhất, còn dùng giọng nói ngọt ngào nhất, khẩn cầu ngôi cửu ngũ có thể nhìn thấy thành ý của nàng.

Nhưng mà nàng còn chưa kịp nói xong chữ cuối thì đã nhìn thấy một vật mang theo ánh sáng sắc lạnh đâm tới, ngay sau đó bên tai truyền đến một tiếng vang "keng".

Vật kia cứng rắn, lạnh băng, dán sát bên vành tai nàng, khiến nàng cảm nhận được sự sắc bén, chỉ cần hơi động một chút sẽ truyền đến đau đớn, nóng rát, dường như muốn cắt chảy máu.

"Hoàng... Hoàng thượng, người muốn làm cái gì vậy?" Nàng run run, giọng nói mang theo chút nước mắt. Lúc này nàng thật sự là bị dọa sợ rồi.

Mẹ người, đã nói là muốn hầu hạ thật tốt vậy mà Cửu Hoàng để vẫn muốn giết nàng.

Tiêu Nghiêu rút vật cầm bên tai nàng xuống, đặt trong tay ước lượng. Tần Phiên Phiên mới nhìn rõ, đây là một cây chủy thủ đặc biệt sắc bén, trên tay cầm được khảm hồng bảo thạch, chế tạo từ vàng ròng, lưỡi dao được mài sắc đến mức có thể phát ra ánh sáng, vừa nhìn lập tức biết đây là cống phẩm được phiên bang dâng lên.

Hắn cầm sống dao của chủy thủ vỗ vỗ lên mặt nàng, cảm giác lạnh thấu xương khiến nàng có thể chảy nước mắt.

"Ái tần, trăm không làm gì mà là nó muốn làm gì." Nam nhân cười như không cười nhìn nàng.

Tần Phiên Phiên còn chưa hiểu rõ thì hắn lại nói với nàng: "Xuyết, người nghe xem, nó nói muốn dùng cái lưỡi sắc bén này cắt đi đôi chân thích ăn đòn của nàng."

Vẻ mặt nam nhân hưng phấn, cặp mắt lộ ra ánh sáng nóng lòng muốn thử, sống dao cọ cọ trên mặt nàng, nàng lại run lên mấy cái.

Cuối cùng nàng cũng hiểu, cái gì gọi là tự làm bậy không thể sống.

Ban ngày nàng nói những lời linh tinh, hiện giờ tất cả những thứ đó Hoàng thượng lợi dụng dùng lại trên người nàng.

"Người nghe một chút xem, bảo kiếm trên tường cũng nói vẽ vài nét trên khuôn mặt nhỏ của người, kho binh khí của trăm đều đã ngo ngoe rục rịch, không thể kiềm chế. Ái tần, để chúng nó được vui vẻ thì người hãy cố chịu đau một chút được không?"

Hắn vừa nói vừa nghiêng đầu, trên mặt là vẻ vô tội, học theo dáng vẻ lúc trước của nàng giống y như đúc.

Hiện tại Tần Phiên Phiên chỉ cảm thấy hối hận, nàng không còn có cảm xúc thứ hai. Đúng là trò giỏi hơn thầy.

Cầu Hoàng để muốn bức nàng chết mà.

"Không, Hoàng thượng đừng nên là thế. Tần thiếp sợ đau." Nàng ép chính mình phải nói lưu loát.

"Vậy người thừa nhận mình khi quân? Những vật kia hôm nay không nói chuyện sao, vậy trẫm cần phải rút lưỡi người!" Hắn vừa nói vừa lấy khăn gấm xoa ngón tay, sau lại sờ lên cánh môi nàng, dường như muốn với vào trong miệng nàng kéo cái lưỡi ra để rút.

"Không đúng, không đúng." Tần Phiên Phiên lập tức lắc đầu, nàng gấp đến mức cả người cũng bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, lần này Cầu Hoàng để thật sự là muốn làm thật.

"Hoàng thượng, nếu người dùng tần thiếp làm vật tế cho kho binh khí của người, vậy ai sẽ cùng ngài chơi những "tiểu thuyền nhi khinh khinh phong", "nhập hoài bàn eo tọa",....[1] Người thật sự không muốn chơi nữa sao?" Nàng đánh bạo giữ chặt tay hắn đang đặt trên môi nàng, nhẹ nhàng quần lấy ngón tay hắn, có chút ý tứ khiêu khích.

[1] Các tư thế "yêu tình đánh nhau" của hai anh chị nhà ta.

Tiêu Nghiêu nhẹ nhàng nheo mắt lại, chủ thủ không nhúc nhích ở trên má nàng nữa

.Tần Phiên Phiên vẫn còn kinh hồn bạt vía (sợ hãi đến mức như hồn vía rời khỏi thể xác), thứ đồ chơi này thật sự lợi hại, ít nhiều gì thì ngôi cửu ngũ cũng học võ từ nhỏ, quen khổng chế những vũ khí sắc bén, nếu không nàng có thể đã chết dưới động tác thất thủ (lỡ tay) của hắn.

""Tiểu thuyền nhi khinh khinh phong", chơi như thế nào?" Hắn nghiêng đầu bày ra một dáng vẻ vô tội.

Nam nhân vốn dĩ lớn hơn nàng mười tuổi, đường nét khuôn mặt tuấn lãng rõ ràng, luôn là dáng vẻ bình tĩnh tối tăm nhưng thời điểm hăn bày ra vẻ mặt này, hăn thật sự trông trẻ hơn rất nhiều, giống như một thiếu niên chưa trải qua sự đời.

Tần Phiên Phiên cảm thấy không còn gì để nói, nếu lời trong miệng hăn không phải là nói về vấn đề này thì hăn còn có thể diễn những biểu hiện giả dối này lâu hơn một chút.

"Tần thiếp là tiểu thuyền nhỏ." Nàng vừa nói vừa quay đầu đi, từ gò má đến lỗ tai đều hồng.

Tiêu Nghiêu sửng sốt một chút, ngược lại trong đầu lập tức xuất hiện một số cảnh tượng không thể miêu tả rõ được, tay hăn tùy tiện ném đi, chỉ nghe một tiếng "bang", chủy thủ rơi chơi nền gạch phát ra một tiếng vang thanh thúy.

"Người là thuyền, vậy trẫm đây chỉ có thể là mái chèo." Đường nhiên so với để cho kho binh khí của hăn thấy máu, Hoàng thượng càng thích chơi trò chơi, dường như chỉ trong nháy mắt chủy thủ đã được từ bỏ, đêm nay hăn lựa chọn sẽ ôn ôn hương nhuyễn ngọc, xem ra Đào Uyển nghi của hăn có thể mang lại cho hăn một bữa thịnh yến với cảm giác khác biệt.

"Không, người là nước." Nàng ngượng ngùng đáp lại hăn.

Tiêu Nghiêu phản ứng lại, nheo đôi mắt nói: "Người lại ở trên, trẫm ở dưới?"

Thuyền chỉ có thể lướt trên mặt nước, nếu ở dưới nước là thuyền chìm.

Tần Phiên Phiên sợ tính xấu của Hoàng thượng lại phát tác, phải biết rằng nam nhân tôn quý nhất sao có thể ở dưới thân nữ nhân? Nàng lập tức sợ hãi nói: "Tần, tần thiếp chỉ nói vậy thôi, nếu người không muốn thì..."

Hoàng thượng cong khoe môi, không biết nhớ tới cái gì, vẻ mặt còn rất sung sướng, vỗ nhẹ lên mông nàng thấp giọng nói: "Cười lên đi."

Tần Phiên Phiên gần như là xấu hổ đỏ mặt mà cười lên, đôi tay cũng chưa biết đặt ở đâu, chỉ cần người dám nghĩ thì cũng thấy tư thế rất to gan, nếu không phải mộng người phải đảm bảo thoải mái đến tận trời.

Hai người chèo thuyền trên giường cả một đêm, tiếng mái chèo của thuyền gạt nước về cơ bản là chưa từng ngừng lại.

Cả người Tần Phiên Phiên sắp bị "làm" đến mức rời rạc rồi, dù là ở phía trên hay phía dưới, những động tác của Hoàng thượng cũng không bị cản trở chút nào đều rất lưu loát, ngày ấy nàng khoe khoang nói có thiên phú dị bẩm (hơn người thường từ khi mới sinh), trên thực tế Cầu Hoàng đế mới là vũ khí sắc bén trong thiên hạ.

Trương Tổng quản đứng bên ngoài nghe một lát, trong lòng lập tức tràn đầy tiếc nuối.

Lúc trước hẳn thấy Hoàng thượng luôn giấu chủ thủ dưới gối, xem ra là muốn dạy dỗ Đào Uyển nghi một phen thật tốt, không nghĩ tới còn chưa nói được mấy câu, lại nghe được tiếng rên rỉ của tiểu yêu tinh, tiết tấu và tiếng luật động kia, không cần phải nói nhất định hai người lại hưng phấn đến không chịu được rồi.

Hắn còn mất công theo người ta tìm chỗ, muốn nghe thời điểm Cầu Hoàng đế và tiểu yêu tinh xé rách mặt mũi, không ngờ lại nghe được những thứ không nên nghe.

Không được không được, ngày mai phải đi tìm chút rau họ bồ bồ thân thể mới được, nếu không cho dù hẳn không có trứng thì làm như vậy cũng không chịu nổi.

Tần Phiên Phiên ngủ đến mức đầu choáng váng não trướng lên, cả trái tim lập tức tràn đầy hối hận, hôm qua nàng cảm thấy nhàm chán mới thuận miệng nói vài câu như vậy nhưng không nghĩ rằng nàng phải trả giá đắt.

Quan trọng nhất chính là ngôi cửu ngũ đối với những hành động diễn kịch ngày thường của nàng đều cực kì khinh thường, hôm qua thái độ lại khác thường, tất cả những gì học được từ nàng đều dùng lại trên người nàng, thật là hối hận đến phát điên rồi.

"Chủ tử, ngài có khỏe không? Nhìn sắc mặt của người có chút tái nhợt. Vọng Lan cô cô đã để hân canh gà cầu kỷ (tên một vị thuốc đông y) ở dưới phòng bếp, người trở về uống một chén đi ạ."

Liễu Âm nhìn thấy nàng như vậy thì trên mặt đều là vẻ kinh ngạc.

Phải biết rằng sau mỗi lần thị tẩm Đào Uyển nghi có vẻ mệt mỏi nhưng rất thoải mái sắc mặt vẫn luôn hồng nhuận, không tái nhợt đến mức như vậy, nhìn giống như người làm lưng vất vả tối hôm qua là nàng chứ không phải là Hoàng thượng.

Những điều này có chút không thích hợp.

Tần Phiên Phiên vừa nghe nàng hỏi như vậy, lập tức khóc thút thít nói: "Tối hôm qua ta bị Hoàng thượng ép khô rồi. Ta thật hối hận, chơi cái gì "tiểu thuyền nhi khinh khinh phong", thời điểm gió nổi lên, sao có thể là sóng nhẹ được, rõ ràng là mưa to gió lớn, gây nên cả sóng thần rồi!"

Nàng vừa nói vừa duỗi dài cánh tay ra, muốn với lấy gương đồng, không ngờ là động đến eo, đau đến nhe răng trợn mắt.

Liễu Âm vẫn là vẻ mặt lạnh nhạt đứng ở một bên.

Thật có lỗi, nàng ấy càng nghe càng không hiểu.

Hoàng thượng và chủ tử chơi lần sau so với lần trước càng thêm cao cấp và phức tạp hơn, có thể là bơi ở trên giường, rớt cuộc nước đưa hầu lần trước rất kì quái, lần này chủ tử lại biến thành thuyền, bệnh cũng không nhẹ.

Ngôi cửu ngũ thì được hầu hạ đến thoải mái cả người, lập tức đi thượng triều, nhìn những đại thần "đưa vẹo táo nứt" (vớ vẩn linh tinh) kia cũng thuận mắt hơn không ít.

Tuy vẫn có những người dưng sớ làm rối tinh rối mù như cũ nhưng tâm trạng của hần vẫn cực kỳ tốt, vẫn là có thể chịu được.

Ngay cả hơn hai mươi con hạc giấy vẫn luôn đặt trên long án lại đã có dấu vết từng bị mở ra, cũng đã trở thành vật trang trí cố định bày trên long án, thời điểm Trương Tổng quản sắp xếp lại long án, hần phải vô cùng cẩn thận, một khi làm không tốt, còn phải chịu sự khinh thường của Cửu Hoàng đế.

Đương nhiên hôm nay ngôi cửu ngũ lại dùng tài học cả đời của hần để làm vế dưới.

Thuyền nhỏ nhẹ nhàng bơi, sóng to mạnh mẽ vỗ.

Trong lòng Trương Hiến Năng lảng lẽ bổ sung cho hần thêm một câu trên hoành phi: Không biết xấu hổ.

Thời điểm Tần Phiên Phiên trở lại Thường Đào các, không nghĩ tới ở đó đã có hai vị khách không mời mà tới đang đợi nàng.

Thân thể nàng vốn đang không thoải mái, thời điểm Vọng Lan nháy mắt ra dấu với nàng, nàng lập tức nhú mày.

"Chủ tử, Minh Quý phi và Lâm cô nương đến." Vọng Lan đỡ nàng, nhìn ra sắc mặt nàng không tốt, trên mặt nàng ấu lộ ra vài phần lo lắng.

Tối hôm qua giờ Tý, Hoàng thượng cho Trương Tổng quản đến gọi người, Trương Tổng quản lại nói ra loại lời nói này, nghe thế nào cũng là lời không có ý tốt, hiện tại khi Tần Phiên Phiên trở về thì tinh thần lại không được tốt, nàng ấy sợ là đã xảy ra chuyện xấu gì rồi.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Dự Định Của Tần Phiên Phiên

Edit: Cát Sung dung

Beta: Nga Quý tần

"Không có chuyện gì, tối hôm qua ta ngủ không tốt lắm, hôm nay lại phải gặp người làm ta không cao hứng, nóng nảy nên hoảng mà thôi. Bưng canh gà tới đây cho ta uống". Tần Phiên Phiên vỗ vỗ mu bàn tay nàng ta, nhẹ giọng trấn an một câu.

Minh Quý phi dẫn Lâm cô nương tới đã đứng ở cửa, thoát nhìn như vậy, ngược lại giống như hai nàng mới là chủ nhân của Thường Đào các, Tần Phiên Phiên giống như khách nhân.

Tần Phiên Phiên không biết hai người này tới vì cái gì, tóm lại trước tiên vẫn tuân thủ quy củ cúi người chuẩn bị hành lễ, Minh Quý phi lập tức tiến lên hai bước đỡ nàng.

"Ai da, Đào muội muội không cần khách khí như vậy, lần trước hai tỷ muội chúng ta có thể nói là không đánh không quen nhau. Muội cũng không cần để ý, đều là do Tô Uyển nghi nói hươu nói vượn, dù sao hai vị Thái hậu cũng đã xử phạt nàng ta, cho muội hết giận". Minh Quý phi đặt tay vào trên mu bàn tay nàng, mặc kệ là ngôn ngữ hay động tác, đều lộ ra mười phần cảm giác thân mật.

Tần Phiên Phiên không khỏi nhướng nhướng chân mày, nhìn dáng vẻ vị này không phải vì tới tìm phiên toái, tầm mắt nàng dường như không có việc gì nhìn thoáng qua Lâm Xảo, hẳn là có quan hệ với Lâm Xảo.

Ánh mắt hai người vừa lúc giao nhau, Lâm Xảo lại một lần nữa nhớ tới cảm giác sợ hãi khi mình bị gọi là heo, thân thể không khỏi run lên.

"Minh tỷ tỷ nói là được, vừa nhìn đã biết tỷ tỷ là người minh bạch, chủ yếu đều là hạng người tầm thường gây loạn, khua môi múa mép, mới làm tỷ hiểu lầm muội. Thật ra muội muội sùng bái nhất là người, thời điểm ánh mắt đầu tiên nhìn thấy tỷ, đã cảm thấy rất quen thuộc, còn không phải là ở hội Bàn Đào của Vương Mẫu nương nương gặp qua sao, quả nhiên chúng ta tới trong cung, lại tiếp tục làm tỷ muội".

Thanh âm Tần Phiên Phiên thanh thúy ngay thẳng, thời điểm nàng nói lời này, không hề có trạng thái làm nũng cùng ra vẻ kiêu mị, ngược lại trực lai trực vãng.

Điểm này rất phù hợp với khẩu vị Minh Quý phi, nàng không thích nữ nhân đối xử với Hoàng thượng một kiểu, dùng ở trước mặt nàng, tất cả mọi người đều là nữ nhân, không cần phải uốn đầu lười nói chuyện.

"Ai nha, muội vừa nói ta liền nghĩ tới, cái này gọi là chỉ hận gặp nhau quá muộn. Lúc trước muội thăng vị, tỷ đã quên tặng muội hạ lễ, hôm nay vừa mới nghĩ tới, lập tức tự mình đưa qua đây cho muội, muội đừng trách tỷ được không". Nàng ta vừa nói vừa lấy vòng ngọc bích trên tay lau qua, trực tiếp trồng lên cổ tay Tần Phiên Phiên.

Vòng bích ngọc này rất tốt, màu xanh sâu kín xanh tươi, giống như vẫn muốn xanh đến tận trong lòng người.

"Vòng tay này thật đẹp". Tần Phiên Phiên vui tươi hơn hờ mà cười, trong lòng nghĩ, cầu Hoàng đế nhất định thích chết loại nhan sắc này.

"Muội thích là tốt rồi". Minh Quý phi nhìn thấy biểu hiện bên ngoài của nàng không giống giả bộ, lại thêm một trận cao hứng.

Lâm Xảo vẫn luôn quan sát hai người, nhìn thấy hai người này từ lúc bắt đầu biệt nữ[1], hiện giờ biến thành bộ dáng hai tỷ muội tốt, không khỏi một trận kinh ngạc.

[1] Biệt nữ 别扭: Ý kiến không hợp nhau.

Minh Quý phi là dạng người gì, nàng rõ ràng nhất, chỉ là trước khi vị đường tỷ này tới đây, vẫn luôn lăm bằm trong miệng rất lâu, luôn mắng Đào Uyển nghi.

Nhưng từ sau khi tới nơi này, nghe Tần Phiên Phiên nói mấy câu, liền dễ tốt được Minh Quý phi, hơn nữa Lâm Xảo là người đứng xem, vẫn luôn quan sát Đào Uyển nghi cực kì nghiêm túc, phát hiện lúc nàng ta nói những lời này với Minh Quý phi, đều có biểu hiện chân thành, hoàn toàn coi Minh Quý phi là tỷ tỷ thân thiết, cho dù là biểu tình rất nhỏ lộ ra cũng đều thân cận.

Chỉ là ngăn ngừa vài câu, Lâm Xảo đã hoàn toàn bình tĩnh lại, toàn bộ khinh thường lúc trước đối với Tần Phiên Phiên biến mất không thấy, nữ nhân này thật không đơn giản.

"Tỷ tỷ đối tốt với muội như vậy, quả thật muội muốn lệ nóng doanh tròn[2]. Tục ngữ nói đúng, tích thủy chi ân đương cũng tuyền tương báo[3], không biết tỷ tỷ có chỗ nào cần muội có thể giúp đỡ được hay không?". Tần Phiên Phiên chủ động đề cập tới đề tài này.

[2] Lệ nóng doanh tròn 热泪盈眶: là thành ngữ giải thích vì tình cảm kích động mà nước mắt tràn ngập hốc mắt, hình dung cảm động đến cực điểm hoặc cực kì bi thương.

[3] Tích thủy chi ân đương cũng tuyền tương báo 滴水之恩当涌泉相报: Chỉ thời điểm cho dù nợ người này một chút ân huệ nho nhỏ, về sau cũng sẽ trả lại gấp bội.

Nói xong liền thấy được ánh mắt Minh Quý phi sáng ngời, nàng ta chủ động chỉ chỉ Lâm cô nương nói: "Muội muội của ta tiến cung vì chuyện gì, muội muội người hẳn rõ ràng. Nàng ấy là người vô dụng, vất vả lắm mới gặp được Hoàng thượng một lần, còn bỏ lỡ cơ hội. Hai vị chất nữ của Thái hậu rất nhanh sẽ tiến cung, ta muốn muội giúp cho nàng ấy một tay, nếu nàng ấy được như ước nguyện, Lâm gia chúng ta nhất định đối với muội vô cùng cảm kích".

Tần Phiên Phiên thầm nghĩ quả nhiên là vậy, loại yêu cầu làm khó người khác này, cũng chỉ có Minh Quý phi mới có thể nói ra.

"Tỷ tỷ chính là Quý phi, ta chẳng qua chỉ là Uyển nghi, tỷ có thể thỉnh Hoàng thượng qua nơi đó của người mà?". Nàng khẽ cười nói.

"Muội muội không cần khiêm tốn, hiện giờ ở trong hậu cung, ai cũng biết Đào Uyển nghi muội được sủng ái nhất. Cũng không cần muội tiến cử, muội chỉ cần chỉ điểm cho nàng cách mê hoặc, đến tột cùng làm sao có thể dễ cho Hoàng thượng vui vẻ. Đương nhiên cũng không phải là đem tất cả bản lĩnh của muội lộ ra, chẳng qua để nàng có thể được sủng hạnh một lần, đến lúc có một phân vị trong cung là được". Đầu tiên Minh Quý phi nịnh nọt nàng một phen, chỉ là câu nói tiếp theo cũng không phải quá khách khí.

Lúc trước Minh Quý phi nghĩ tới, đầu tiên là đánh bài tình cảm, cho Tần Phiên Phiên đi vào khuôn khổ, dù sao lúc trước Lâm Xảo gặp Hoàng thượng, nếu không phải do Đào Uyển nghi ở giữa làm khó dễ, nói không chừng chuyện này đã thành.

Nếu Tần Phiên Phiên không muốn, Minh Quý phi lại lấy thân phận tới đè ép nàng ta, Minh Quý phi cũng có chuẩn bị mà đến, cũng không thể làm ra chuyện giống như lần trước.

Không biết Tần Phiên Phiên nhớ tới cái gì, trên mặt lại lộ ra tươi cười vui mừng, đây miệng đáp ứng: "Nói hay, buổi tối ngày mai muội muội sẽ

thỉnh Hoàng thượng tới đây, Lâm gia muội muội có thể ở chỗ này nhìn một chút".

Nàng vừa dứt lời, Minh Quý phi và Lâm Xảo đều ngây ngẩn cả người, các nàng chỉ cần Tần Phiên Phiên đưa ra chủ ý mà thôi, không nghĩ tới nàng ta lại để Lâm Xảo ở lại quan sát.

"Ta có thể tới không?". Minh Quý phi cơ hồ từ miệng thốt ra.

Nàng cũng muốn đến a, từ sau khi tiến cung, số lần nàng thấy được Hoàng thượng có thể đếm trên đầu ngón tay, cũng không đếm được nàng đã bao nhiêu ngày đêm ở một mình.

Mới vừa rồi lúc Tần Phiên Phiên trở về, rõ ràng bước chân không vững, mặt hồng nhuận, vừa nhìn đã biết tối hôm qua cùng Hoàng thượng xuân phong quá độ, mới có loại cảnh tượng này.

Trời mới biết Minh Quý phi có bao nhiêu hâm mộ lần ghen tị.

"Tỷ tỷ cũng muốn đến?".

Minh Quý phi lập tức xấu hổ xua xua tay, nàng mới không tới đâu, tránh cho người ta biết lại chê cười.

Tiến đi hai vị ôn thần này, Vọng Lan liền đi lên nhắc nhở.

"Chủ tử, tại sao ngài lại đáp ứng chuyện này? Còn để Lâm Xảo cô nương tới đây, nếu Hoàng thượng biết được thì phải làm như thế nào cho phải? Huống hồ ngày mai Hoàng thượng không nhất định sẽ tới?".

Chuyện này theo như lời này của Minh Quý phi, cũng có thể cự tuyệt được, cho dù không cự tuyệt được cũng nên quanh co một lúc cho có lệ mới phải.

Đâu giống như chủ tử các nàng, không thân cũng chẳng quen, còn muốn đích thân đưa người vào trong cung mình.

"Lần trước là Cao Tinh, lần này là Lâm Xảo. Lần sau có khả năng còn có người khác, ban đầu ta cho rằng Cao Tinh sẽ truyền chuyện đó ra ngoài, nào biết được nàng ta là người nhất gan, ngày hôm sau liền chạy mất. Một lần vất vả cho nhàn rồi lâu dài, Lâm Xảo này ta cần phí chút công phu, để Hoàng thượng yêu thương nàng ta thật tốt một lần".

Tần Phiên Phiên khẽ thở dài một hơi, trên mặt bày ra một dạng biểu tình khó khăn, nhưng thực ra khóe môi nàng đang mang theo vài phần hài hước tươi cười.

Lần trước nàng cố ý để Cao Tinh nhìn lén thấy bộ dạng Hoàng đế tra tấn nàng, cho rằng ngủ cả đêm, sẽ phải mất hơn phân nửa cái mạng, có khả năng Hoàng thượng sẽ làm gì đó kì lạ.

Cao Tinh là hoàng hoa đại khuê nữ, tất nhiên không có hoài nghi gì, lúc đó đã sợ hãi ngay tại chỗ.

Chưa nghe nói đến chuyện thị tẩm đã hộc máu.

Bởi vì chuyện có liên quan đến Hoàng thượng, Cao Tinh và Thái hậu cũng không dám nói, uống phí một phen tâm huyết của nàng.

Huống hồ tối hôm qua Hoàng đế đã làm nàng thể hiện cảm giác kích thích ở giữa sinh tử, vậy mà lại dùng chủ thủ hù dọa nàng, nàng quyết định cho hắn thể nghiệm một hồi sinh tử ở giữa yêu hận tình thù.

Diễn tình vĩnh viễn không nhận thua!

Cùng ngày hôm đó Tần Phiên Phiên cho cung nhân đi bố trí lại Thường Đào các, nháo ra động tĩnh cực kì lớn, một nửa người ở hậu cung đều biết Đào Uyển nghi đang chơi lớn.

Thậm chí ngày thứ hai sau khi Tiêu Nghiêu hạ triều, Thường Đào các bên kia liền phái tiểu Thái giám tới truyền lời.

"Hoàng thượng, Thường Đào các bên kia truyền lời tới, nói Đào Uyển nghi chuẩn bị cả ngày, vì ngài muốn chuẩn bị một cái kinh hỉ. Nếu ngài rảnh rồi, đêm nay có thể tới chỗ của nàng ấy ngồi một lúc". Trương Hiến Năng thấp giọng thuật lại.

Bước chân Tiêu Nghiêu dừng lại một chút, rõ ràng hôm qua hắc mới lâm hạnh Tần Phiên Phiên, hơn nữa một đoạn thời gian này, đừng nói các cung nhân mãn cảm, chính hắc cũng cảm giác được sủng ái của mình đối với Đào Uyển nghi quá nhiều.

Hắc nhú nhú mày, thấp giọng nói: "Đêm nay Trẫm không rảnh".

"Đào Uyển nghi nói nàng rất tỉ mỉ vì người chuẩn bị tiên cảnh nhân gian, chờ đến ngày mai có rất nhiều thứ sẽ bị khô lại. Nàng ấy rất muốn thưởng thức cùng ngài". Trương Hiến Năng không ngừng cố gắng.

Cuối cùng Tiêu Nghiêu cũng gật đầu, Trương đại tổng quản không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi, hắc nhéo nhéo túi gấm trong ống tay áo, nhéo khéo khối lớn bên trong, nói vậy lúc này vàng khẳng định sẽ nhiều hơn, cuối cùng Cầu Hoàng đế cũng đồng ý, nếu không vàng này hắc cũng không cầm được trong tay.

"Lựa treo bên kia đã tốt chưa?".

"Loại quả đào này không được, phải lớn như loại này, nếu không bay ra sẽ rất khó coi".

Tần Phiên Phiên ở trong điện đi qua đi lại, hiển nhiên là bận tới mặt tối mày, toàn bộ cung nhân trong điện bị nàng sai sử chạy qua chạy lại.

Thời điểm Lâm Xảo đi vào nội điện, trên cơ bản cũng chưa đặt chân, nơi nơi đều là người, bận rộn rộn, hiển nhiên đang bố trí Thường Đào các, thời điểm nàng đến, không còn thấy được hình thức ban đầu.

"Chủ tử, Lâm Xảo cô nương tới rồi".

Vọng Lan lên tiếng nhắc nhở, mới làm Tần Phiên Phiên phục hồi lại tinh thần, nàng lập tức thoát thân từ bận rộn bên trong ra, lôi kéo tay nàng ta nói: "Người chờ một lát, xong nhanh thôi".

"Đào Uyển nghi, này, làm gì vậy?". Lâm Xảo bị kinh hách rồi.

"Làm hỉ đường cho người với Hoàng thượng đấy". Nàng tiến đến bên tai Lâm Xảo, thấp giọng nói.

"Hỉ, hỉ đường?". Lâm Xảo sợ ngây người, không khỏi lớn tiếng hô ra.

Tần Phiên Phiên một phen che lại miệng nàng ta, thấp giọng nói: "Người kêu cái gì, còn sợ người khác không biết à. Ta còn chuẩn bị xiêm y cho người, đợi lát nữa rồi thay".

"Nhưng mà nơi đó đều lấy đào trang trí, ngài mới là Tuyết Đào tiên tử đó, cho ta Hoàng thượng sẽ nhìn ra được. Huống hồ ta tới cũng không phải muốn cướp nổi bật của ngài, cũng không phải muốn thay thế ngài...".

Nàng ta nói tới đây liền không nói nổi nữa, sắc mặt thẹn đến đỏ bừng.

Ý cười trên mặt Tần Phiên Phiên hơi ngừng lại, nhẹ giọng hỏi: "Vậy người muốn trở về sao? Học không được thứ gì từ ta, Hoàng thượng sẽ không thích thấy nữ nhân khác trong cung điện của ta".

Nàng vừa dứt lời, trên mặt Lâm Xảo đã hiện ra mấy phần hoảng loạn, gấp giọng nói: "Như thế nào lại vậy? Người là Uyển nghi Hoàng thượng

sủng ái nhất, tư thái mới vừa rồi của người, không giống như không có chút bản lĩnh nhỏ nào. Ta nhất định có thể học được một ít".

Nàng ta nói tới đây dường như nhận ra được miệng lưỡi của mình, có chút quá mức, lập tức hòa hoãn khẩu khí lại, nói: "Huống hồ nếu bây giờ ta trở về, cũng không biết ăn nói như thế nào với đường tử. Ngài giúp ta giấu đi, nếu không yên tâm thì có thể phái người tới nhìn ta, nhất định ta sẽ không tìm thêm phiền toái cho ngài, Hoàng thượng cũng sẽ không phát hiện được".

Tần Phiên Phiên thấy giọng điệu khẳng định như thế của nàng ta, lập tức cười, ôm lấy bả vai nàng ta đi ra ngoài, thấp giọng nói: "Muội muội tốt, ta làm gì nói giỡn với muội. Đã là nhiệm vụ của Minh Quý phi đưa ra, hôm nay nhất định ta sẽ cho người ra mắt".

"Người nhìn, đây là váy ta sai người sửa riêng cho người, váy lưu tiên. Đây là thuần sắc trắng, người không đảm đương nổi Tuyết Đào tiên tử, thì có thể làm Hạnh hoa tiên tử nha. Váy lưu tiên này phiêu dật xuất trần, người xuất hiện trong Thường Đào các của ta, nhất định như tiên tử rơi từ tiên cảnh xuống thế gian, không sợ Hoàng thượng không động tâm". Nàng vừa nói vừa sai cung nhân lấy váy sam ra.

Lưu tiên váy kia không hồ mang theo chữ "Tiên", tay áo rộng phiêu phiêu, vải mỏng thanh thấu, vừa không mất đi khí chất tiên tử, lại không theo cách cũ, ở những chi tiết nhỏ càng thể hiện ra vài phần mê người gợi cảm.

Nữ nhân đối với quần áo trang sức xinh đẹp đều không chống đỡ được. Ban đầu Lâm Xảo còn hoài nghi đây là bẫy rập, lập tức liền vui mừng rạo rức đi thay quần áo.

Quần áo xinh đẹp mặc vào thân, lại không nghĩ khó thoát như vậy.

"Đẹp, thật xinh đẹp a". Lâm Xảo tùy tiện vung làn váy, uốn éo eo, giống như điệu múa tuyệt thế giáng trần.

"Nơi này còn có rất nhiều trang sức ta chuẩn bị vì người, nhất định có thể được nhìn trúng. Chỉ là ta thấy Lâm cô nương hình như không nguyện ý lắm, ta cũng không miễn cưỡng, dù sao đồ vật hôm nay đều vì người mà chuẩn bị, nếu người không thích, vậy toàn bộ trang trí hôm nay, sẽ thành hỉ đường của ta với Hoàng thượng, cùng đến tiên cảnh". Tần Phiên Phiên vừa nói vừa lấy ra một bộ diều từ hộp trang sức, trên bộ diều kia được khảm đá quý màu hồng thành cánh hoa, tinh xảo đáng yêu.

"Ta, ta nguyện ý, chỉ là làm cho Đào Uyển nghi phải lo lắng. Tất cả mọi thứ đều quá xinh đẹp, hôm nay là ngày đẹp nhất của ta".

Lâm Xảo nâng gương đồng, thỉnh thoảng lại sờ sờ gương mặt của mình, như rơi vào mộng ảo lộ ra biểu tình khó có thể tin, hiển nhiên đã rơi vào bên trong mộng đẹp Tần Phiên Phiên dệt cho nàng ta.

"Đến đây, trước đây Liễu Âm hầu hạ ở Long Càn cung, chắc là người đã nghe nói qua. Người có gì muốn hỏi, cứ để nàng chỉ cho người. Ta đến trước điện nhìn một chút". Tần Phiên Phiên nói xong câu đó liền xoay người rời đi, để Liễu Âm ở lại tiếp tục dệt mộng đẹp cho nàng ta.

Rất nhanh liền tới ban đêm, sắc trời bên ngoài tối một mảnh, chỉ còn có ánh đèn cung đình chậm rãi sáng lên.

Lâm Xảo tránh ở nội điện, nhìn một mảnh đèn đuốc sáng trưng ở ngoài ngoại điện, màn lụa màu hồng nhạt phiêu phiêu, khắp nơi đều là cánh hoa, phảng phất giống như rơi xuống tiên cảnh.

Quả đào cũng bị thay đi, toàn bộ đổi thành hạnh hoa.

Đào Uyển nghi nói với nàng, muốn biến nàng thành hạnh hoa tiên tử, như vậy hai vị tiên tử các nàng ở hậu cung có thể hoành hành ngang ngược,

không có mặt các phi tần khác.

Trên eo nàng quần màn lụa màu trắng, đúng là treo từ trên xà nhà xuống, đến lúc đó nàng giống như đánh đu phiêu đi ra ngoài, bay xuống trước mắt Hoàng thượng.

Đào Uyển nghi nói đây là từ trên trời giáng xuống, trong lòng ngực nàng còn thả ra cánh hoa hạnh, thật là tiên tử rơi xuống.

"Hoàng thượng giá lâm ---".

Bên ngoài vang lên âm thanh bén nhọn của thái giám, Lâm Xảo không khỏi nuốt nước miếng.

"Hoàng thượng, người ở bên trong thỉnh, trực tiếp đi vào là được".

Về mặt tổng thái giám Thường Đào các Lý Đức cố gắng cười cười, ân cần thỉnh hẩn đi vào.

Thị lực Hoàng thượng thật tốt, liếc mắt một cái từ phía xa xa, mờ hồ có thể nhìn thấy trong điện một góc băng sơn, hẳn là tỉ mỉ bố trí qua, nói vậy đúng là muốn cho hẩn kinh hỉ.

Loại chuyện nhiều chủ ý này cũng chỉ có Đào Uyển nghi mới có khả năng nghĩ ra.

Nghĩ đến đây Tiêu Nghiêu không khỏi cong khóe môi cười, đêm nay phải dịu dàng một chút với nàng.

"Được rồi, một mình Trẫm đi vào là được, chờ xem kinh hỉ của ái tần, các người tìm thời cơ tốt rồi lại đi vào". Ngồi cửu ngũ cực kì thông cảm cho Đào Uyển nghi, loại kinh hỉ này chỉ dành cho một mình hẩn nhìn, dù sao để cho những thái giám đó xem, bọn họ cũng sẽ không hiểu.

Hắn nói xong liền cất bước đi vào, mắt nhìn thấy Hoàng thượng đã đi vào bên trong, Trương Hiến Năng mới bĩu môi.

Thời cơ tốt cái gì chứ, không phải là nói không cần quấy rầy Cầu Hoàng để cùng tiểu yêu tinh hẹn hò sao.

"Lý công công, đến tột cùng nơi này của các người có cách gì mới vậy? Đào Uyển nghi bố trí cái gì?" hắn hỏi thăm Lý Đức.

Kết quả uốn éo mặt liền nhìn thấy gương mặt khóc tang của Lý Đức, run run nói: "Đại tổng quản, phỏng chừng đêm nay nô tài phải chấm hết ở đây. Chủ tử chúng ta nàng mệnh khổ a!".

"A? Người nói lời này có ý tứ gì?". Trương Hiến Năng cả kinh, lập tức liền nghĩ có phải Hoàng thượng sẽ gặp nguy hiểm hay không, liền chuẩn bị vọt vào.

Thấy ban đầu trong nội điện đèn đuốc sáng trưng, liền trở thành một mảnh u ám, tất cả các đèn đều tắt, duỗi tay không thấy năm ngón.

"Lý Đức, đến tột cùng các người đang làm cái gì?". Trong lòng bàn tay Trương Hiến Năng đầy mồ hôi lạnh, thậm chí còn do dự có nên kêu hộ giá hay không.

Loại tình huống giống nhau xuất hiện, chính là phải có ngoài ý muốn, rất có khả năng sẽ có thích khách lui tới.

"A----". Một giọng nữ thê lương vang lên, toàn bộ ở trong điện truyền ra, giống như nữ quỷ kinh hồn.

"Hộ giá, hộ giá". Trương Hiến Năng không cố được nhiều như vậy, sau một tiếng hô to, lập tức lãnh người tiến vào.

Cầu Hoàng đế ngàn vạn lần không thể xảy ra chuyện, nếu không đời này hẳn không chỉ có ném trứng, còn muốn ném đầu, tới âm tào địa phủ, hẳn cũng ngượng ngùng khi nói mình họ Trương.

Mất mặt a!

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Đỗ Cầu Hoàng Đế

Edit: Hy Hoàng Thái phi

Beta: Huệ Hoàng hậu

Lúc Trương Hiến Năng dẫn người vọt vào thì đầu tiên là bên tai truyền đến tiếng gió thổi "Ô ô", nghe giống như tiếng gào của quỷ hồn vậy, hơn nữa bốn phía rét căm căm, hiển nhiên hai mặt thông gió, hiệu quả gió lửa phải gọi là dựng xào thấy bóng.

Cả người hăn đều run lập cập, buổi tối gió đêm thật sự rất lạnh, có thể đông lạnh cả "trứng" ở trong tường tượng của hăn.

Nếu Cầu Hoàng đế đã chết thì này giờ thi thể cũng bị gió thổi lạnh cả rồi.

"Hoàng thượng, ngài không có việc gì chứ? Nhanh đi đốt đèn mau lên!"

Trương Hiến Năng miễn cưỡng dựa vào ánh trăng chiếu từ ngoài vào, mơ hồ có thể thấy một người đứng ở giữa điện, chắc là Hoàng thượng.

Cầu Hoàng đế không chết thì tốt rồi. Hăn nhìn thấy Hoàng thượng mà như nhìn thấy cha mẹ ruột, chạy vội qua đó, chỉ cần bảo vệ tốt Nhị Cầu Tử, vinh hoa phú quý đều sẽ có!

Kết quả lúc sắp chạy đến trước mặt Nhị Cầu Tử bỗng nhiên dưới chân bị thứ gì gây vướng một chút, trực tiếp ngã khuỵu gối xuống mặt đất.

Nhưng mà thứ này lại mềm mại ấm ấm, hẳn nhớ rõ viên gạch ở ngoại điện của Thường Đào các rất cứng, sờ vào không thể có cảm xúc như vậy được.

Hắn theo bản năng mà sờ một cái, phập phồng quyến rũ, còn là hai cái, giống hệt như màn thầu.

Đáng thương cho Trương Đại tổng quản lớn tuổi như vậy còn chưa chạm qua nữ nhân, một lúc lâu sau mới phát hiện ra mình đang sờ lên ngực của nữ nhân, ngay lập tức bị dọa đến suýt tiểu ra quần.

Hắn sờ soạng ngực của tiểu yêu tinh hả?

Có chút kích động, trong nháy mắt hắn cảm giác ít nhất ở vấn đề về ngực, hẳn đã thắng Nhị Cầu Tử.

Bởi vì cửa trước và cửa sau của ngoại điện đều mở ra, cho nên đèn vừa đốt lên liền tắt, mãi mới đóng được cửa sau lại, sau đó lại lần lượt châm lại ngọn nến.

Trong điện vừa mới có chút ánh sáng, Trương Hiến Năng liền nhìn ra tâm tình của Hoàng thượng vô cùng không tốt. Sắc mặt hắn âm trầm, so với bóng đêm chung quanh cũng không khác bao nhiêu.

Trương Đại tổng quản không biết đến tột cùng Đào Uyển nghi đã làm chuyện xấu gì, hắn chỉ biết là địa phương quý quái này âm u mờ ám, nhìn hơi bị giống âm tào địa phủ.

Ánh nến mờ ám, nơi nơi đều treo lụa trắng, cực kỳ giống linh đường khi có người chết. Cộng thêm trong điện còn có sự lạnh lẽo do gió lùa mang lại, Trương Hiến Năng không khỏi run lập cập.

A di đà Phật, ta không "trứng" không thể ăn, mời đi tìm người có "trứng" mà ăn. Đúng vậy, trong điện cũng chỉ có một người có "trứng" mà

thôi!

Hắn cúi đầu liền nhìn thấy người nằm trên mặt đất không phải Đào Uyển nghi, mà là một vị cô nương nhìn khá lạ mặt, phải một lúc hắn mới nhớ ra đây là vị nào.

Tiêu Nghiêu vẫn không nói chuyện. Hắn nắm chặt hai đấm, thậm chí bởi vì dùng sức quá mức mà phát ra âm thanh "răng rắc", đó là âm thanh xương cốt chạm vào nhau, hắn rõ ràng hận đến chết cảnh tượng trước mắt.

Lúc đầu hắn vừa tiến vào còn có cảm giác nơi này thật sự giống như thế ngoại đào nguyên, rất đẹp cũng rất có ý cảnh.

Kết quả bỗng nhiên một trận gió lạnh thổi qua, ánh nến tắt hết, ngay sau đó liền nghe được có âm thanh, từ nơi không xa thổi đến.

Rốt cuộc đến khi cái "thứ đó" đến sát thì hắn nhìn thấy một nữ nhân đầu tóc xõa tung, toàn thân trắng toát đang cười với hắn.

Cười cái con mợ nhà người!

Cả cuộc đời lần đầu tiên hắn muốn mở miệng chửi một câu thô tục, lúc nữ nhân kia dựa sát vào người hắn thì lông tơ cả người hắn đều dựng đứng. Hơn nữa cả người nữ nhân này lạnh như băng, rõ ràng là nữ quỷ mà, còn cả phương hướng bay đến của nàng ta nữa, rõ ràng muốn đâm ngã hắn.

Hắn lập tức cong eo, giơ một chân đạp nàng ta rớt xuống.

Hắn giơ chân đạp là dùng tất cả sức lực, dù sao đây cũng không phải Tần Phiên Phiên, đá ả ta chết hắn cũng không cần bồi thường!

Chính vì vậy Trương Hiến Năng ở bên ngoài mới nghe được một tiếng thét chói tai của nữ quỷ, y như là giết heo vậy, tiếng thét lộ rõ sự đau đớn từ sâu trong linh hồn.

Trăm đá người người cũng dám kêu!

Khóe miệng của cô nương này đã chảy máu, chắc chắn là bị Hoàng thượng đá đến nội thương rồi.

Trương Hiến Năng thở dài một hơi trong lòng, làm vậy không thể sống nha.

"Hoàng thượng, vị này chính là muội muội của Nguyệt Quý phi và Minh Quý phi, là cô nương Lâm gia. Không biết vì sao lại chạy đến Thường Đào các?" Hắc nhẹ giọng bẩm báo với Hoàng thượng.

Ngồi cửu ngũ xả khóe miệng, trên mặt xẹt qua một tia cười lạnh: "Không biết, kêu Tần Phiên Phiên ra tới sẽ biết. Chủ tử của các người đâu, bảo nàng ấy lăn ra đây cho trẫm!"

Tiêu Nghiêu liếc mắt một cái liền thấy được thái giám tổng quản Lý Đức - người đã mời hắc vào điện thì lập tức quát.

Lý Đức run lập cập, hắc không giống như Trương Hiến Năng thường xuyên ở bên cạnh vua mà miễn dịch với quân uy.

Hắc cũng chỉ gặp Hoàng thượng có vài lần, hiện giờ lại bị Hoàng thượng tức giận quát mắng, hắc đối diện với cơn giận của thiên tử thì sợ đến nổi trái tim như muốn ngừng đập.

"Hoàng thượng bớt giận, Đào Uyển nghi đang quỳ ở trắc điện phía tây, chủ tử ra lệnh khóa cửa ngoài. Chủ tử còn nói trừ khi ngài cho chủ tử ra ngoài nếu không thì chủ tử sẽ không ra được."

Lý Đức thật vất vả mới khống chế được miệng của mình, cố gắng không làm mình nói lắp.

Quân uy khó dò, đối mặt với ngôi cửa ngũ đang tức giận hẳn có thể cảm nhận được sát khí đang vây quanh hẳn, đè nặng khiến hẳn không thở nổi. Hẳn thực sự không hiểu sao chủ tử của hẳn còn có gan chớ mà làm loạn.

Ngay cả chân long thiên tử cũng dám trêu chọc, hy vọng xiếc khỉ của chủ tử cuối cùng có thể thành công, nếu không đầu toàn bộ cung nhân của Thường Đào các đều phải dọn nhà.

Lúc này hai cửa của trắc điện đều mở, gió thổi rất lớn, chỉ cần năm ba ngày là khô coong rồi.

"Trẫm cho phép nàng ấy lặn ra đây! Nếu nàng ấy không muốn ra cũng được, trực tiếp ban ly rượu lên đường đi." Tiêu Nghiêu gần từng chữ một nói.

Lý Đức sợ tới mức tè ra quần, chạy nhanh đi mời Đào Uyển nghi. Số mình sao lại khổ như vậy chứ, có một chủ tử thường xuyên thích tìm đường chết.

Người khác nhìn thấy Hoàng thượng đều là vất hết óc khiến Hoàng thượng vui vẻ, còn chủ tử thì dùng cả toàn bộ thủ đoạn để trêu đùa Hoàng thượng.

Lúc Lý Đức đi qua mời người thì khóa đã mở ra, Liễu Âm với hốc mắt hồng hồng đang nôn nóng nói chuyện với chủ tử.

"Chủ tử, sao ngài không nói với nô tỳ sớm hơn, ngài tính kể cả Hoàng thượng vào chuyện này. Nô tỳ vì cố gắng làm nàng ta giống nữ quý nên đều làm theo dặn dò của ngài. Đầu tiên cho nàng ta tắm nước lạnh, nói là long thể của Hoàng thượng cực nóng, Hoàng thượng thích chơi kích thích luân phiên nóng lạnh, cho nên nàng ta càng lạnh càng tốt! Còn bôi cho nàng ta son môi đỏ thắm, nói Hoàng thượng thích ăn son đỏ của nữ nhân, còn càng đỏ càng tốt. Sau đó thì nàng ta biến thành nữ quý thật. Nếu Hoàng thượng

bị dọa ra cái tật xấu gì, nô tỳ, nô tỳ phải chết mất! Nếu như Hoàng thượng đã biết những chuyện nô tỳ làm, nô tỳ có mười tám cái đầu cũng không đủ chém đâu....."

Liễu Âm không dám lên tiếng khóc lớn, chỉ là nhỏ giọng nức nở, nhưng mà ngay cả khóc nhỏ giọng nức nở cũng khiến nàng sắp ngất xỉu.

Nàng hoàn thành nhiệm vụ Tần Phiên Phiên giao cho vô cùng hoàn mỹ, lúc đó nàng còn khoe khoang trong lòng, nàng không hổ danh là cánh tay đắc lực của lão đại.

Kết quả đâu? Nháy mắt tự vả mặt, lão đại sắp phải chết, nàng là cánh tay đắc lực của lão đại chắc chắn cũng không có kết quả tốt.

Khó trách lúc ấy nàng nói vô cùng hăng say, Vọng Lan cô cô ở bên cạnh lại liên tục thở dài. Nàng còn mắng thầm trong lòng là Vọng Lan cô cô ghen ghét nàng, chủ tử càng trọng dụng nàng hơn.

Thì ra Vọng Lan cô cô sớm đã nhìn rõ tất cả.

"Uyển nghi, Hoàng thượng kêu ngài đi qua đó!"

Lý Đức hận không thể chọc mù mắt chính mình, độc điếc lỗ tai của chính mình, vì sao hắn lại tai thính mắt tinh như thế, biết chính mình đã rơi vào cái hoàn cảnh vô cùng bị thảm.

Bên trong Thương Đào các, lúc đèn đuốc sáng trưng thì là nhân gian tiên cảnh thế ngoại đào nguyên làm hỉ đường, lúc tối đen thui lụi thì là âm tào địa phủ mười tám tầng địa ngục làm linh đường.

Nữ tiên biến thành nữ quỷ, toàn bộ cung nhân của cung điện đều nên sớm chết sớm siêu sinh.

Tần Phiên Phiên thông thả ung dung sờ sờ tóc mái trên thái dương của mình, lúc nào cũng phải vững vàng, cho dù nàng đã chọc cho Cửu Hoàng để nổi giận.

"Các người đều là người ta tín nhiệm nhất trong điện của mình, các người nên biết nếu như ta chết thì các người chắc chắn không sống được. Chỉ có ta tồn tại thì các người còn có khả năng thở phào một hơi. Cho nên chuyện hôm nay liền làm theo phân phó trước đó của ta, căn chết cũng không được nói sai, nếu là nói lỡ miệng thì chúng ta vào đại lao gặp nhau đi." Khuôn mặt nàng nghiêm túc, lạnh giọng dặn dò.

Cho dù là thời khắc nguy cấp như thế này giọng nàng cũng vô cùng bình tĩnh, giống như là tiêm cho bọn hắn một liều thuốc yên tâm, ngay cả Liễu Âm đang khóc sụt sùi cũng ngừng lại.

Tần Phiên Phiên diễn kịch quen, nhưng là đối mặt với nô tài bọn họ rất ít khi thể hiện bộ dáng thiên kỳ bách quái, thường xuyên là bộ mặt nghiêm túc, xử sự công bằng, giống như một cây Định Hải Thần Châm, chặt chẽ ổn định khí thế của Thường Đào các.

Chỉ cần Định Hải Thần Châm không ngã, Thường Đào các liền có thể tái chiến, phải biết rằng nơi này là địa bàn của diễn tinh, Hoàng thượng đệ nhất nàng đệ nhị.

Lúc đang diễn kịch thì nàng là đệ nhất, không có chỗ cho Nhị Cửu Tử.

Tiêu Nghiêu đứng ở giữa nội điện, Lâm Xảo bị đá hôn mê, không ai nâng dậy.

Váy trắng lưu tiên trên người nàng ta rũ xuống, còn dính vài giọt máu đỏ tươi, không hề có chút tiên khí phiêu dật nào, khóe miệng tràn ra vết máu, khiến nàng ta nhìn giống hệt nữ quỷ.

Lụa trắng rũ xuống từ trên xà nhà, có lẽ đây là thứ nàng ta nằm để bay xuống, một nửa dải lụa còn buộc trên eo nàng ta, rõ ràng là bị đứt.

Hiển nhiên là bị Hoàng thượng dùng sức đá đến xé rách cả lụa, đêm nay toàn bộ Thường Đào các đều xúi quẩy, đây là sự thật mà trong lòng các cung nhân đứng ở trong điện đều biết rõ.

Đào Uyển nghi thật sự là cả gan làm loạn, thế nhưng dám đùa giỡn Hoàng thượng như thế.

Lúc Tần Phiên Phiên tiến vào, bước chân thất tha thất thểu, cả mặt đầy nước mắt, cách rất xa đều nghe được tiếng khóc thét ầm ức của nàng.

Là thật sự khóc rống, không phải cái kiểu khóc lê hoa dính mưa khiến người khác yêu thương, tiếng khóc ử rũ giống như bị toàn thể thế giới vứt bỏ vậy.

"Ô ô, ô ô....." Nàng khóc đến nỗi thở hỗn hển, lúc đi đến ngạch cửa thì bị vướng, trực tiếp té ngã trên đất.

Lần này ngã rất nặng, "Rầm" một tiếng to, ai cũng nghe được tiếng đầu gối và bàn tay va vào nền gạch, nghe thôi cũng thấy đau răng.

Nàng cau mày, khẳng định là ngã rất đau, lại không dám kêu, vẫn như cũ là khịt khịt khóc, khóc đến mức Liễu Âm đi theo phía sau cũng gạt lệ theo.

Chủ tử của các nàng thật thảm mà. Cậu Hoàng đế quả thực không phải người, đến lúc này còn bắt nạt chủ tử.

Nếu Lý Đức biết suy nghĩ của Liễu Âm, nhất định tặng cho nàng ba cái dấu chấm hỏi? Tiểu tử tử, sao người còn nhập diễn sớm hơn cả chủ tử!

Hoàng thượng vốn đang vô cùng tức giận sắp biến thành chày gỗ rồi, hăn nghĩ lúc nhìn thấy Tần Phiên Phiên thì lập tức cho nàng một đá, để giải mỗi hận trong lòng.

Nữ nhân này quá mức vô pháp vô thiên, thế nhưng dám trêu chọc ngôi cửu ngũ, là hăn trước đây quá dung túng nàng, tạo cho nàng thói quen coi rẻ hoàng quyền.

Nhưng khi nhìn thấy nàng khóc lóc đến mức sắp tắt thở như vậy, còn ngã đau như vậy, chày gỗ cũng bị mài thành kim.

"Người khóc cái gì! Trẫm còn chưa nói cái gì, người khóc cái gì!" Hăn quát lên với nàng.

"Bởi vì tần thiếp sắp phải chết rồi, ô ô....." Nàng nâng đôi tay che lại mặt, nước mắt xoạch xoạch mà chảy theo khe hở ngón tay ra, vô cùng tội nghiệp.

Trương Đại tổng quản đang đứng chờ xem kịch vui, nhìn thấy vậy thì yên lặng tổng kết ở trong lòng: Ủm, nữ nhân quả nhiên là làm bằng nước. Nhìn nước mắt của Đào Uyển nghi đi, nhiều đến mức có thể dùng để tưới hoa màu được rồi.

"Người còn biết người phải chết à, đây là nhân gian tiên cảnh người chuẩn bị cho trẫm? Linh đường hả, muốn lôi kéo trẫm cùng xuống hoàng tuyền, sớm về nơi cực lạc?" Tiêu Nghiêu cười lạnh một tiếng, nâng tay kéo nàng lại đây, bàn tay giơ lên như đang chuẩn bị đánh nàng.

Tần Phiên Phiên sợ tới mức rụt rụt cổ, tiếng khóc không ngừng.

Bàn tay của hăn cuối cùng không rơi xuống, đáng vẻ nàng khóc quá mức phiến lòng.

Cầu Hoàng để thấy việc đời nhiều, càng khóc đến lê hoa dính mưa thì càng giả, nhưng cũng không phải khóc giống như người đàn bà chanh chua chửi đồng mới là thật.

Phải khóc đến thương tâm, khóc đến chân thành, còn phải khóc đẹp.

Tần Phiên Phiên chỉ nghĩ một chút liền hiểu, lúc nàng mười tuổi khó khăn lắm mới được một miếng bánh trung thu ngự tứ từ trong cung ban thưởng, lúc đó nàng vừa mới khiến cho Tần phu nhân thích nàng không lâu, trừ bỏ con gái ruột là nhị tỷ tỷ thì trong tất cả thứ nữ chỉ có một mình nàng có.

Nàng cầm khăn gấm cẩn thận bọc lại, muốn cầm về viện của mình cho nữ nương ăn cùng. Không ngờ bỗng nhiên một con chó săn chạy đến, nàng hoảng sợ, miếng bánh trung thu lăn xuống đất, con súc sinh kia ngậm bánh rồi chạy mất.

"Ô ô ô ——"

Bánh trung thu của ta a, con chó ngu ngốc, đồ súc sinh, khẳng định mày là họ hàng của Cầu Hoàng để trước mặt ta.

"Tần thiếp không dám, tần thiếp là chuẩn bị cho chính mình, lẽ ra vui mừng giống như chuẩn bị ăn tết vậy. Nào biết Minh Quý phi liền mang muối muối của mình lại đây, yêu cầu tần thiếp nhất định phải giúp nàng ta, tần thiếp thề sống chết không theo rồi. Hoàng thượng là thiên thần của tần thiếp, là Ngọc Hoàng đại đế, ô ô....."

Nàng vừa nói vừa kêu khóc, miệng vừa nói nhưng trong đầu cũng xoay chuyển nhanh chóng.

Bởi vì bánh trung thu bị chó săn ngậm đi rồi, từ đó nàng liền không thích chó. Có một lần nàng làm khách ở nhà khác, nhìn thấy một con chó. Lúc đầu một người một chó bình an không có việc gì, nhưng nàng xấu

miệng mắng nó hai tiếng, con tiểu súc sinh kia mắt rất tinh, lập tức sửa như điên với nàng, làm nàng sợ đến mức khóc lóc nước mắt nước mũi tèm nhem. Cả đời này nàng chưa bao giờ mất mặt như vậy.

Tiểu súc sinh đó khẳng định là huynh đệ của Cầu Hoàng đế.

"Ngài vĩ ngạn và cao quý như vậy, làm sao có thể để loại người như nàng ta làm bẩn! Tần thiếp không muốn, Minh Quý phi lại không cho, nói muốn tìm cái lý do trị tội tần thiếp. Tần thiếp sợ tranh chấp với nàng ta, đến lúc đó lại đến trước mặt hai vị Thái hậu thì sẽ khiến ngài khó xử. Tần thiếp đành phải đồng ý, nhốt chính mình trong trắc điện, chỉ như vậy mới ngăn được tần thiếp lao ra đánh người. Tần thiếp biết ngài đã tới, trong tim chảy máu, ngài sắp bị nàng ta làm bẩn a! Ô ô....."

Ôi, thật thương tâm mà, kiếp này nàng và chó không đội trời chung.

Khi còn nhỏ bị chó cướp bánh trung thu, sau lại bị chó đuổi theo, hiện tại còn muốn diễn kịch ở trước mặt Cầu Hoàng đế, mệnh khổ, không có biện pháp.

Tiêu Nghiêu nhìn nàng khóc thương tâm, nghe nàng nói vô cùng chân thật, nhưng mà vẻ mặt hắc vẫn lạnh nhạt.

Nếu hắc có thể bị lừa lần nữa, hắc chính là tên ngốc!

Tần Phiên Phiên là nữ nhân có rất nhiều biện pháp, tại sao lại chọn hạ sách này!

"Người lại nói vậy!" Hắc lại đuổi tay ra, Tần Phiên Phiên cho rằng hắc lại muốn đánh nàng, một lần nữa rút cổ lại.

Kết quả nam nhân chỉ là lôi kéo nàng đứng vững, cũng không động đến một đầu ngón tay của nàng.

"Người còn sợ quấy đến hai vị Thái hậu không yên hả? Người cứ bịa chuyện đi. Nếu người muốn giúp nàng ta, vì sao biến nàng ta thành bộ dáng như quý thể này, còn có nếu như không phải có người đúng lúc mở cửa thì lấy đâu ra gió, sao nến trong điện lại tắt, cung điện đẹp để lập tức biến thành linh đường?"

Tiêu Nghiêu cười lạnh một tiếng, chỉ vào Lâm Xảo đang nằm trên mặt đất không rõ sống chết.

Tần Phiên Phiên bớt thời gian liếc nhìn nàng ta một cái, rất tốt, chết vô đối chứng.

"Nàng ta muốn làm Hạnh hoa tiên tử mà, hoa hạnh chính là màu trắng, chính nàng ta muốn làm nữ quý, tần thiếp ngăn không được." Nàng nói được đúng lý hợp tình.

Dù sao đều không thể trách ta, muốn tìm thì tìm người khác tính sổ.

Ngôi cửu ngũ lần thứ ba muốn đánh nàng, nữ nhân này vừa thấy cơn tức của hãn hạ một chút liền bắt đầu hất mũi vênh mặt lên.

Tần Phiên Phiên thấy sắc mặt của hãn lại trở nên âm trầm, đôi mắt mang theo sát khí, miệng mím một cái nước mắt lại xoạch xoạch rơi xuống.

Trương Đại tổng quản ai thán ở trong lòng: Nương ôi, tiểu yêu tinh khóc thật là đẹp mắt, làm hãn đều chua xót theo.

Hãn vào cung nhiều năm như vậy, từ một tiểu thái giám ở góc xó xỉnh nào đó biến thành chó săn... à không, nhầm, thành cánh tay đắc lực nhất của Hoàng thượng, bao nhiêu năm nay hãn chịu bao nhiêu khổ cực, chịu không biết bao nhiêu tội. Nhưng mà Cửu Hoàng đế còn chưa bao giờ hiểu nỗi khổ của hãn.

Người có "trứng" làm sao có thể hiểu được nỗi khổ của người không có "trứng"!

Người nhìn ta mỗi ngày cười hì hì, kỳ thật trong lòng đều rất đau khổ!

"Hoàng thượng, ngài tức giận với tần thiếp cũng không sao, đừng tức hỏng thân thể ngài là được. Khi tần thiếp còn nhỏ vừa giận liền ôm người bên cạnh một cái là không tức giận nữa. Tần thiếp ôm ngài một cái, ngài cũng đừng nóng giận!"

Nàng suy đoán tâm lý lúc này của Hoàng thượng, nhưng là người thì nhìn mặt không thể hiểu suy nghĩ của chó được, mặc dù mặt của Cầu Hoàng để lớn lên rất đẹp!

Nàng vừa nói vừa mở hai tay ra ôm lấy eo Tiêu Nghiêu. Eo của nam nhân cứng cáp mà rắn chắc, hơn nữa ngực cũng rộng lớn ấm áp, đây vẫn là lần đầu tiên bọn họ ôm khi đang mặc quần áo.

Trên giường đã ôm vô số lần, dưới giường thì đây là lần đầu tiên nàng ôm hân như thế.

Thân mật mà ấm áp, trên người nam nhân có hơi thở nam tính lập tức thôi đến, mang theo vô số cảm giác an toàn.

Tiểu yêu tinh có bao nhiêu mềm mại, tất nhiên Tiêu Nghiêu rõ ràng hơn tất cả mọi người, nàng thật cẩn thận mà ôm hân từng chút một, hơn nữa còn ôm eo hân, muốn vùi đầu vào trong lồng ngực hân, rồi lại mang theo do dự cùng thấp thỏm.

"Người cảm thấy trẫm có thể không tức giận sao? Người thật là có gan chó to bằng trời, dám tính kể cả trẫm vào chuyện này! Hừm?"

Hân duỗi tay bắt lấy lưng nàng, muốn kéo nàng ra khỏi lồng ngực của chính mình.

Không nghĩ tới lá gan của Tần Phiên Phiên lại to lên, đôi tay ôm chặt hẳn, giống như bạch tuộc vậy.

"Tần Phiên Phiên!" Hắc lại quát nàng.

Tần Phiên Phiên ngẩng đầu nhìn hắc, miệng lại mếu máo lần nữa, hốc mắt chột đỏ, nước mắt nhanh chóng được hình thành với tốc độ mắt thường không thể thấy được.

"Hoàng thượng, ngàn sai vạn sai đều là tần thiếp sai, tần thiếp không thắng được Minh Quý phi, làm ngài chịu khổ. Tần thiếp sẽ chịu trách nhiệm với ngài, nhất định sẽ dỗ ngài vui vẻ, ngài đừng tức giận!" Nàng dựa vào trong lồng ngực hắc, nhỏ giọng lầu bầu, còn giơ tay vỗ về phía sau lưng hắc, không mang theo một chút ái muội nào, hoàn toàn là ý tứ an ủi.

Trong ngực có một người như vậy, vừa khóc vừa chơi xấu. Trong lòng Tiêu Nghiêu trừ bỏ lửa giận thì chỉ còn bất đắc dĩ.

Hắc có tức giận không? Đương nhiên là tức giận, từ nhỏ hắc đã biết hoàng quyền không thể xâm phạm, hắc là Hoàng đế chính là chí cao vô thượng, nhưng nữ nhân trước mắt hắc lại dám tính kế hắc, kéo hắc vào tiểu xiếc tranh đấu của nữ nhân.

Hắc muốn trừng phạt nàng không? Đương nhiên cũng muốn, nhưng lại không biết nên trừng phạt nàng như thế nào.

Chém đầu? Không đến mức. Trượng trách? Nàng chắc chắn là chịu không nổi. Hàng vị? Phân vị của nàng vốn dĩ cũng không cao, nếu không thì sao có thể bị Minh Quý phi uy hiếp.

Cấm túc? Hình như không tệ lắm.

"Xuống dưới." Hắc thấp giọng nói một câu.

Tần Phiên Phiên cẩn thận mà quan sát hai mắt hăn, thấy trên mặt Hoàng thượng không có cảm xúc quá rõ ràng, nhưng lại không dám chọc hăn.

Thân thể hai người bọn họ vô cùng quen thuộc, nhưng tâm linh thật đúng là không thân, nàng không dám đánh cuộc.

Nàng ngoan ngoãn mà đứng vững.

"Đã làm sai chuyện liền phải bị phạt ——" nam nhân trầm giọng mở miệng.

Phía sau Trương Đại tổng quản lập tức thẳng thắn eo, vênh tai muốn nghe một chút tiểu yêu tinh sẽ xui xẻo như thế nào.

Kết quả ngôi cửu ngũ lập tức thấy được một bãi màu đỏ trên tay áo Tần Phiên Phiên, mũi người được mùi máu tươi, không phải mùi máu của Lâm Xảo nằm trên mặt đất, mà là trên người Tần Phiên Phiên.

"Bị thương?" Hăn bước về phía trước nửa bước, nâng cánh tay của nàng lên nhìn.

Lúc này Tần Phiên Phiên vào cửa bị té rất nặng, lúc ấy mọi người đều chú ý đến việc Hoàng thượng muốn xử lý chuyện này như thế nào, không có ai để ý cổ tay và đầu gối của nàng ngã chảy máu.

Cánh tay lộ ra ngoài thì cọ xát qua nền gạch, trầy một miếng to, lúc này đang chảy máu.

Ngay cả Tần Phiên Phiên cũng chưa phát hiện, dọc theo đường đi đều nghĩ ngiệt duyên của chính mình với chó để áp ủ cảm xúc khóc lóc thảm thiết, rồi tính toán xem đỡ Hoàng thượng như thế nào, làm gì còn có thời gian lo lắng xem xét chính mình có té bị thương hay không.

Hiện giờ bị Hoàng thượng nhắc tới, cảm giác đau đớn lập tức kéo đến, nàng lập tức không nín được.

Không cần nghĩ đến nghịet duyên với chó thì nước mắt đã xoạch xoạch rơi xuống.

Ôi, mệnh khổ!

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Diễn Tình Làm Nũng

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: An Thực phi

"Đau quá." Tần Phiên Phiên vừa khóc vừa kêu đau, tục ngữ nói rất đúng, trẻ khóc được bú, từ nhỏ nàng đã minh bạch đạo lý này.

Nàng khóc đến bách chuyển thiên hồi[1], làm lòng người phát phiền.

[1] bách chuyển thiên hồi (百转千回): thành ngữ hình dung sự xoay chuyển lặp lại hoặc tiến trình khúc chiết, cũng chỉ đã trải qua rất nhiều trắc trở.

Tiêu Nghiêu lôi kéo cổ tay nàng, vừa gọi người đi thỉnh thái y, vừa ôm nàng ngồi xuống một bên, cũng không hề ghét bỏ nội diện này bố trí giống như linh đường, không hề có ý kiêng kỵ.

Buổi tối muộn thế này, Hoàng thượng thỉnh thái y tới Thưởng Đào các, vừa hỏi vẫn là Đào Uyển Nghi bị thương, mọi người trong Thái Y viện liền có chút vi diệu.

Chẳng lẽ là Hoàng thượng và Đào Uyển Nghi chơi đến thật vui vẻ, thật sự làm ra vấn đề gì?

Đây chính là trường hợp đầu tiên sau khi Hoàng thượng đến chỗ phi tần, làm phi tần đó, đúng theo nghĩa đen là không xuống giường được.

Thời điểm thái y mang theo hòm thuốc cùng cung nữ đi tới, liền thấy hai người ngồi trên ghế bên ngoài điện, ăn mặc chỉnh tề, Đào Uyển nghi lộ ra cánh tay, giờ phút này vẫn là bộ dáng long lanh nước mắt, nhìn thật là đáng thương.

Tức khắc ý nghĩ trong lòng thái y đều dập tắt, hại hăn đã lớn tuổi lại bị kích động một hồi, kết quả thế nhưng chỉ là bị ngã trầy da.

Tiểu thái giám kia tới thỉnh thái y cũng không nói rõ ràng chút, làm người ta tưởng tượng mênh mông.

Thái y bắt mạch một lát, lập tức nói: "Vẫn chưa động tới gân cốt, để y nữ băng bó cho Đào Uyển nghi một chút là được, không thể đụng vào nước, cũng tránh cầm vật nặng. Lão thần khai phương thuốc, nhưng uống hay không uống thì tùy ngài."

Tần Phiên Phiên vô cùng sợ chịu khổ, tất nhiên nàng sẽ không uống thuốc, chỉ là nàng chờ hồi lâu mới chờ được thái y tới, thế nhưng chỉ nói mấy câu như vậy, tức khắc liền có chút không cam lòng.

Nàng cũng không thể vô ích té ngã, thậm chí đổ máu.

"Thái y, không còn bệnh tật gì khác sao?" Nàng trừng lớn con mắt hỏi một câu.

Thái y đang chuẩn bị rời đi, có chút phát ngốc nói: "Thân thể của Đào Uyển nghi rất khoẻ mạnh, mạch tượng cũng rất bình thường."

Hăn không có mặt mũi nói thẳng, hăn đã bắt mạch cho rất nhiều chủ tử hậu cung, hiếm thấy ai cường tráng như trâu giống Đào Uyển nghi.

"Nhưng ngực ta có hơi đau, đầu vầng mắt hoa." Nàng thống khổ mà rên rỉ một tiếng, một tay che ngực, như là muốn ngắt đi.

Động tác bất thành linh của nàng làm thái y và Hoàng thượng giật nảy mình, thái y lập tức bắt mạch lại, chính là khám đến ba lần. Dù trên mặt nàng lộ ra biểu tình đau đớn không thể chịu nổi, nhưng cường tráng như trâu cũng không thể biến thành mèo bệnh.

Đào Uyển nghi đây là ra cho hăn đề bài khó.

"Rốt cuộc là làm sao vậy?" Tiêu Nghiêu chờ đến có chút không kiên nhẫn, cau mày thúc giục một câu.

Thái y rất muốn trợn trắng mắt, hăn nào biết là làm sao, Đào Uyển Nghi muốn làm chuyện kỳ quái gì vậy!

"Đào Uyển nghi, ngài còn có cảm giác gì, tim đập nhanh sao?"

Dù sao hăn bắt mạch cũng không tìm ra.

Tần Phiên Phiên lập tức gật đầu, nhẹ giọng nói: "Thái y, ta luôn cảm thấy hoảng hốt trong lòng, ta rất sợ hãi. Người nói ta đã sắp chết, ai mà không sợ. Thái y, người lại bắt mạch cho ta, dưới gầm trời còn thái y nào y thuật cao minh như người không?"

Nàng nói, lại cảm thấy vô cùng uất ức, nàng cảm thấy chính mình thật sự vô cùng khổ.

"Tần Phiên Phiên." Tiêu Nghiêu trừng nàng, hơi dùng sức bắt lấy cổ tay nàng, nàng lập tức bày ra biểu tình đau đến ngất.

"Đào Uyển nghi có thể là bị dọa nên nhịp tim không đều, hòa hoãn một chút, nghĩ đến sự tình vui vẻ ngày thường là được." Thái y không có biện pháp, theo Đào Uyển nghi đi đến con đường này, một đường đi đến cuối đi.

"Hoàng thượng, ngài nghe thấy không? Tần thiếp bị dọa đến nhịp tim không đều. A!" Bên này nàng vừa định biểu hiện một chút, bên kia y nữ bắt đầu băng bó cho nàng, nàng lại bắt đầu nhăn mày kêu lên.

"Tần Phiên Phiên." Hoàng thượng neho mắt nhìn nàng, trong giọng nói mang theo vài phần ý vị cảnh cáo.

Tần Phiên Phiên bĩu môi, nhưng lại nhịn xuống không khóc, chỉ nhìn hẳn, nhẹ giọng nói: "Hoàng thượng, tần thiếp rất sợ hãi rất thương tâm rất khổ sở, ngài an ủi tần thiếp được không?"

Toàn bộ trong điện là một mảnh yên tĩnh, cung nhân trong điện đều cúi đầu, không dám nhìn hai người bọn họ, trên thực tế trong lòng đều âm thầm giờ ngón tay cái với dừng sĩ Đào Uyển nghi.

Người ta chính là trắng trợn không làm ra vẻ như thế, quang minh chính đại cầu Hoàng thượng an ủi như thế, còn không làm người phiền chán, trong cung này có mấy vị chủ tử có thể làm được.

Một bên lão thái y giống như lão tăng nhập định, Tần gia thật là số lớn, trước mắt một vị Vương phi, sau vị này tiến cung quả thực yêu khí tận trời, nếu để những người bảo thủ nhìn thấy, đều có thể nói một câu hồ ly tinh.

Tiêu Nghiêu lạnh mắt nhìn nàng, không đáp.

"Hoàng thượng, lúc trước tần thiếp đã ân cần an ủi ngài, có qua có lại mới tốt."

"Người an ủi trầm như thế nào?" Cuối cùng Hoàng thượng cũng mở miệng vàng.

"Tần thiếp ôm ngài." Trên mặt nàng lộ ra tươi cười vui mừng.

Tiêu Nghiêu nhướn mày, cười lạnh nói: "Khi đó người nói chính là ghét phải an ủi người như vậy, hiện giờ người dám tức giận sao?"

Cầu Hoàng đế khiến nàng giận đến thiếu chút nữa trợn trắng mắt, nàng tức giận sao? Nàng đều đã tức giận đến tận trời, nhưng nàng dám nói ra sao? Nhất định là không dám.

Nàng cúi đầu, cũng không hề giảo biện, chỉ dè dặt thanh âm tội nghiệp mà vẫn luôn lải nhải thì thầm: "Hoàng thượng là chân long thiên tử, là ngôi cửu ngũ, nếu ôm tàn thiếp một cái, đừng nói giận, phiền não gì cũng đều tiêu tán hết. Tàn thiếp thật khổ sở, cánh tay đau, ngực cũng đau..."

Tiểu cao nhân tỏ vẻ đáng thương nhất trên đời Tần Phiên Phiên lên đài.

Một tràng lải nhải vừa rồi của nàng, ai dám tranh phong.

"Câm miệng!"

Ngôi cửu ngũ rốt cuộc không thể nhịn được nữa kêu nàng câm miệng, cùng với thanh âm hai chữ này phát ra, Tần Phiên Phiên liền cảm thấy một đôi tay dí ở sau đầu nàng, ấn đầu nàng vào ngực nam nhân.

Mặt nàng dán vào hình thêu trên long bào, cái loại xúc cảm vải dệt lạnh lẽo truyền đến làm toàn thân Tần Phiên Phiên đều là một trận thỏa mãn.

A, dù sao nàng cũng là nữ nhân đã từng cười rồ, Hoàng thượng đối với nàng vẫn là mềm lòng.

Loại trạng thái rúc ở trong lồng ngực hãn này lại làm nàng nhớ tới thời điểm đêm đó cười trên người hãn, cái cảm giác nhìn từ trên xuống dưới ngôi cửu ngũ, thật sự là cả người sáng khoái, làm người ta cả đời khó quên.

Khi nào còn phải lôi kéo Hoàng thượng làm một phát "thuyền nhỏ nhẹ nhàng trôi thành".

Sau khi băng bó miệng vết thương xong, thái y và y nữ đều lui xuống, trong điện là trạng thái im ắng, đến nỗi Lâm Xảo nằm trên mặt đất cũng không ai để ý đến, giống như đó chính là một vật bài trí trên nền gạch.

Người đều đi rồi, Tần Phiên Phiên còn ăn vạ trong ngực hắc, một chút động tĩnh cũng không có.

Hắc vỗ đầu nàng, liền nghe thanh âm mơ mơ màng màng của nàng truyền đến: "Tần thiếp thật mệt mỏi, trong lòng ngực Hoàng thượng thật ấm áp thật thoải mái, giống khi còn nhỏ, tần thiếp muốn ngủ rồi."

Nàng vừa nói vừa cọ cọ trong ngực hắc, tìm góc độ càng thêm thoải mái.

Toàn bộ trong điện lại lần nữa lâm vào một mảnh yên tĩnh, Đào Uyển nghi này khẽ há mồm ra, thật là mặc cho ai đều phải bại bởi nàng.

Ngôi cửu ngũ nương mảy, giờ tay tựa như muốn đẩy nàng ra, cuối cùng cúi đầu nhìn sườn mặt an tĩnh của nàng, vẫn là không xuống tay được.

Nữ nhân này điên lên giống nữ yêu tinh, nhưng thời điểm nhắm mắt lại, thật đúng là giống thiên tiên hạ phàm.

Lông mi vừa dài lại mềm, cái mũi thẳng tắp, môi hồng nhuận chu lên, vừa lúc thân ở trên hoa văn rồng trên ngực hắc, không biết vì sao, trong lòng ngôi cửu ngũ bỗng nhiên sinh ra vài phần cảm giác thỏa mãn.

Hắc chặn ngang bế nàng lên, trực tiếp tiến vào nội điện.

Kết quả mới vừa đi vào, khi thấy rõ ràng bố trí bên trong, tâm tình Hoàng thượng khó khăn lắm mới nâng lên được, lại lần nữa rơi xuống đáy

cốc.

Trên cây xà nhà trong tấm điện, dùng dây thừng treo một loạt váy sam màu trắng, gió nhẹ qua, toàn bộ đong đưa, rất giống hiện trường nữ quý mở hộp.

Tần Phiên Phiên đang hạnh phúc mà rúc ở trong ngực Hoàng thượng, trong đầu còn ảo tưởng lần sau cười rồing là khi nào, kết quả bỗng nhiên nhận ra cảm xúc của Hoàng thượng không thích hợp, lập tức mở mắt ra.

Thấy được kiệt tác của chính mình, hồn cũng bị dọa rớt mất, lập tức nhảy xuống khỏi ngực hắn, hô to sai người tiến vào cất hết chỗ quần áo đó đi.

Nàng đã quên chính mình còn có cái sự sắp đặt này!

Thời điểm Trương Hiến Năng mang theo người tiến vào, vừa thấy bố trí này, lập tức dưới đáy lòng châm cây nến cho Đào Uyển nghi.

Quả nhiên là không nữ mở mắt nhìn thẳng a.

"Hoàng thượng, tần thiếp tưởng tượng đến ngài muốn ở cùng cái người kia, sủng hạnh nàng ta trong cung tần thiếp, lòng tần thiếp như đao cắt. Lúc này mới nảy ra hạ sách này, cho rằng ngài nhìn thấy cảnh tượng như vậy, khẳng định sẽ ——"

Nàng nói đến đoạn sau, cũng ngượng ngùng nói tiếp.

Dù là người háo sắc, ở nơi quý khí dày đặc thế này, cũng không cứng lên được.

Tần Phiên Phiên suy nghĩ cho sự an toàn, hai tay chuẩn bị, nếu Cầu Hoàng đế thật sự mất mụ, cảm thấy phương thức xuất hiện của Lâm Xảo không giống nữ quý, mà là tiên nữ, vậy cũng không sao.

Thời điểm tiến vào tầm điện, hẳn nhất định có thể tưởng tượng đến cảnh tượng âm trầm, căn bản không thể làm việc kia.

Nếu không phải nàng rất sợ chuyển nhà, trên thực tế nàng còn muốn cho người đối cánh hoa hạnh thành tiền giấy, đến cái loại mặt hàng như Lâm Xảo còn muốn làm Hạnh hoa Tiên tử ngang danh với nàng, năm mơ đi thôi, tiền giấy nữ quý rất phù hợp.

May mắn những cung nhân này đều đã được huấn luyện tốt, rất mau đã biến âm tào địa phủ trở lại thành tiên cảnh nhân gian.

Hôm nay Hoàng thượng bị tức giận vài lần, hiện giờ tuy một khuôn mặt cứng nhắc, nhưng chung quy đã thu liễm hỏa khí, không có quát mắng nàng.

Hôm nay Tần Phiên Phiên chảy máu, người bị thương lớn nhất, nàng nhìn lên ngôi cửu ngũ há mồm muốn mắng nàng, lập tức nâng cánh tay tội nghiệp lên mà vuốt, vừa vuốt vừa khóc.

Vậy nói xem sao hẳn có thể mắng ra khỏi miệng.

Thời điểm Tần Phiên Phiên khóc, trong đầu còn đang suy nghĩ, ân oán tình thù của nàng và cầu tử lại thêm một bậc.

Hôm nay bị cấu dọa, té ngã một cái, chảy máu, đau quá đau quá, đánh chết tiểu súc sinh này!

Thời điểm hai người song song nằm trên giường, hiển nhiên không có chuyện của các cung nhân, trước khi Trương Đại tổng quản định lui ra ngoài, do dự một chút, vẫn là nhẹ giọng hỏi một câu: "Hoàng thượng, ngài còn có phân phó gì không?"

Hoàng thượng cả ngày trăm công ngàn việc, ngẫu nhiên có chuyện gì sẽ kêu Trương Hiến Năng nhớ kỹ, đến lúc đó nhắc nhở hẳn, bởi vậy hẳn

cho rằng lại có chuyện gì chính mình đã quên, nên hỏi lại một câu: "Lúc trước trẫm có nói cái gì sao?"

"Ngài nói muốn trừng phạt người." Trương Đại tổng quản tận tâm tận trách mà nhắc nhở một câu.

"Đúng vậy, người không nói trẫm đều đã quên." Tiêu Nghiêu gật đầu.

Nằm ở bên cạnh hắn, Tần Phiên Phiên lập tức sợ tới mức run rẩy, không thể như vậy, không phải nàng cũng chưa làm chuyện gì sao? Nàng và Trương Tổng quản thù oán gì, đến loại thời điểm này còn phải nhắc nhở Cẩu Hoàng đế.

"Lâm gia cô nương nằm ngoài điện kia, đưa về Lâm gia ngay trong đêm. Cứ nói là ý chỉ của trẫm, mở cửa cho nàng ta biến đi!" Tiêu Nghiêu lạnh giọng phân phó, thời điểm nói xong lời cuối cùng, trong giọng nói mang theo chán ghét nồng đậm.

Hắn đây là trêu ai chọc ai, buổi tối tràn đầy chờ mong mà tới xem tiên cảnh nhân gian, kết quả chỉ thấy được nữ quỷ nhân gian.

Tiểu yêu tinh nằm bên cạnh này còn vô cùng ủy khuất mà không thể mắng.

Trương Đại tổng quản lĩnh mệnh mà đi, ra ngoài cửa còn thở dài dưới đáy lòng, hắn đã đoán được, lửa giận ngập trời của vị cậu tử này cũng sẽ bị dập tắt trong ôn nhu hương[2].

[2] ôn nhu hương (溫柔乡): dùng để chỉ sự săn sóc của nữ nhân đối với nam nhân, ý nói nữ sắc khiến người ta trầm mê.

Sau khi nghe được không phải trừng phạt nàng, Tần Phiên Phiên lập tức tâm hoa nộ phóng[3], mặt mày nàng hớn hờ lên.

[3] tâm hoa nô phóng (心花怒放): hình dung tâm trạng cực kỳ vui mừng, sung sướng.

Tiêu Nghiêu lệch đầu về một bên liền nhìn thấy bộ dáng nàng đặc ý như thế, không khỏi duỗi tay néo mặt nàng.

"Người đừng cười, chờ vết thương của người lành, không thể thiếu _____"

Ngôi cửa ngũ mới vừa mở đầu, Tần Phiên Phiên bỗng nhiên dựng thẳng thân, tiến đến hôn một cái lên miệng hắn, ngăn chặn không cho hắn nói xong.

Tiểu yêu tinh vận dụng chiêu này đến càng thêm lô hỏa thuần thanh[4], lập tức Hoàng thượng nói không ra lời, chờ sau khi thân mật, thấy nàng chớp một đôi mắt to với chính mình, muốn nói cái gì sớm đã quên.

[4] lô hỏa thuần thanh (炉火纯青): công phu đạt tới cảnh giới thuần thực, hoàn mỹ.

Một đêm này, hai người ôm nhau ngủ, chuyện gì cũng chưa phát sinh.

Không thể không nói "kế hoạch linh đường" lần này của Đào Uyển nghi thành công viên mãn. Dù nữ quý bị kéo đi rồi, đổi thành nàng ra trận, những cái xiêm y tơ lụa trắng cũng đều cất đi, nhưng Hoàng thượng cũng không dễ chịu, phỏng chừng đều đã thành bóng ma tâm lý.

Tạm thời Tần Phiên Phiên còn chưa nghĩ nhiều như vậy, bởi vì ở trong mộng, nàng thành công cười rõ.

Con rồng kia vô cùng thuận theo, kêu làm gì thì làm đó, còn không ngừng nhét trứng rồng cho nàng nuôi.

Nàng là người có cá tính, trong tiềm thức liền cảm thấy con rồng này xem thường nàng, lúc trước đến chạm cũng không cho nàng chạm vào trứng rồng, hiện tại nàng không hiềm lạ, lại đưa cho nàng trứng rồng, nàng sẽ muốn sao?

Đương nhiên sẽ không, nàng "Bộp" một tiếng liền vứt trứng rồng xuống.

Trứng rồng bị quăng ngã, sau khi ục ục lăn hai vòng, bỗng nhiên nảy ra một con rồng nhỏ, gọi nàng là nương.

Sau đó nàng đã bị dọa tỉnh.

ĐỘC SỬNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Ma Kính Vỡ Nát

Edit: Chang Phi

Beta: Vy Chiêu dung

Tần Phiên Phiên mở to mắt, ánh mắt đầu tiên liền thấy được ngôi cửu ngũ ngủ ở bên người.

Hoàng thượng không có lúc nào là không hề thể hiện địa vị cao quý của hần, ngay cả áo ngủ cũng là màu vàng rực, cổ tay áo còn thêu ngũ thảo kim long lớn bằng ngón trỏ.

Bởi vì một cánh tay của hần vừa lúc đặt ở ngực nàng, cho nên có thể nhìn thấy.

Tần Phiên Phiên lại nghĩ tới con rồng nhỏ ở trong mơ gọi nàng là nương, trong lòng liền tức giận, trực tiếp đuổi tay chọc lên chỗ thêu thừa trên cổ tay áo của Hoàng thượng.

Gọi ai là nương chứ? Phải gọi nàng là tỷ tỷ!

Buổi tối hôm nay của Tiêu Nghiêu có thể nói là biến đổi bất ngờ, nên giờ cũng có chút mệt mỏi, nhận thấy được động tác của người bên cạnh, chỉ cho là nàng ngủ không yên ổn, thuận tay vỗ vỗ ngực nàng, tất nhiên là dỗ nàng.

"Trẫm ở đây, đừng chọc loạn, ngủ đi."

Tần Phiên Phiên ngoan ngoãn rút tay lại, trừng mắt nhìn hăn, Cầu Hoàng để ngủ đến an tĩnh như gà, mà nàng lại làm thế nào cũng không ngủ được.

Nàng chớp chớp mắt, quyết định nhất định phải kéo Cầu Hoàng để dậy, dựa vào cái gì nàng phải một mình thừa nhận cô chằm nan miên[1], rõ ràng quốc sắc thiên hương ngủ ở ngay bên người hăn, hăn lại không lẽ phép mà sờ sờ thân thân một cái liền ngủ.

[1]孤枕难眠: hình dung một người thật cô đơn, không thể đi vào giấc ngủ.

Xong con bê, có trứng còn không sẵn sóc bằng không trứng!

"Hoàng thượng, tần thiếp sinh trứng rồng cho ngài." Nàng dương cao giọng hô một tiếng.

Hoàng thượng vốn đang hô hấp vững vàng, bỗng nhiên ngừng lại một chút, một cái cá chép lộn mình liền an vị, đêm nghe chuyện sinh trứng bị kinh hãi ngồi dậy.

Hăn lập tức quay đầu nhìn về phía Tần Phiên Phiên, lại thấy nàng hô hấp vững vàng, ngủ đến an tường, không hề có dấu hiệu nói mớ.

Tâm của ngôi cửu ngũ nhảy loạn không ngừng, cuối cùng cũng hơi ổn định một chút, chỉ là lúc hăn lại nhắm mắt lại, lại làm thế nào cũng không ngủ được.

Vừa nhắm mắt lại, trong đầu hăn liền hiện ra một hình ảnh, Tần Phiên Phiên ngồi xổm trên mặt đất sinh trứng cho hăn.

Sau khi trứng phá xác, ra ngoài là một tiểu diễn tinh, tự xưng là Na Tra, lên trời xuống đất không gì không làm được.

Tiêu Nghiêu liền càng không ngủ được, hăn hoài nghi cái trứng rồng này là Tần Phiên Phiên cùng Thập Thập Lý Thiên Vương ở cách vách sinh.

Tận đến lúc Trương Hiến Năng tới gọi Hoàng thượng rời giường thượng triều, Tiêu Nghiêu mới mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi một lát, nhưng mà lúc rời giường, cả người đều không có sức lực.

Hăn để các cung nhân hầu hạ mặc long bào, đội kim quan, liền chuẩn bị đi ra ngoài, nhưng vẫn thấy không cam lòng.

Tóm lại là cảm thấy nếu không hỏi rõ ràng, trong lòng liền thấy ghen muốn chết, một ngày trôi qua đều không tốt.

"Hoàng thượng?"

Trương Hiến Năng thấy hăn đi mà quay lại, đi tới mép giường, nhẹ nhàng đẩy đẩy Tần Phiên Phiên đang nằm trên giường.

"Ngô." Tần Phiên Phiên đang ngủ ngon lành, quả nhiên tối hôm qua sau khi ném trứng rồng cho cầu Hoàng đế xong, liền không gặp lại ác mộng này nữa.

"Làm sao vậy?" Giọng nói của nàng có chút khàn khàn.

"Nếu về sau người có hài tử, tên gọi là gì?" Thanh âm Hoàng thượng rất trầm thấp.

"Na Tra." Nàng tùy tiện ném ra một cái tên, không biết tại sao, cầu Hoàng đế vừa đưa ra vấn đề này, trong đầu nàng liền nháy ra cái đáp án này.

Na Tra bản lĩnh lớn, lớn lên còn đáng yêu, thật tốt.

Sắc mặt ngôi cửu ngũ càng thối, hăn giống như còn muốn nói cái gì nữa, nhưng Tần Phiên Phiên đã xoay người đưa lưng về phía hăn, hiển

nhiên đang ngủ ngon lành.

Hoàng thượng liền ôm một bụng lửa giận bước đi về phía trước, giống như là tất cả cảnh sắc xung quanh đều có thù oán với hắn vậy.

Trương Hiến Năng sợ run trong lòng mà đi theo sau hắn, Hoàng thượng luôn luôn không lưu loại[2], lại hỏi Đào Uyển nghi cái vấn đề kia, có phải là hắn nguyện ý cùng nàng sinh hài tử?

[2]种: là "giống" của anh Hoàng đó các bác.

Cái ý niệm này vừa xuất hiện, hắn liền bị dọa cả người ra đầy mồ hôi lạnh.

Hoàng thượng có khúc mắc đối với con nối dõi, Trương Hiến Năng thân là Đại Tổng quản nên rất rõ ràng, nếu không cũng không có khả năng từ vương phủ đến hậu cung, một cái loại hắn cũng không chịu giữ.

Quả nhiên cảm xúc của Hoàng thượng không thích hợp, lúc thượng triều nhìn ai cũng thấy không vừa mắt, bắt được một lỗi sai liền mắng các quan viên liên quan đến mức máu chó phun đầy đầu.

Một đám cụp mi rũ mắt, thuận theo giống như cừu con.

Hoàng thượng không giống với Tiên hoàng ngoài mềm trong cứng, hắn là trong cứng ngoài cũng cứng, có gì bất mãn liền nói thẳng, hơn nữa miệng quá độc, nói có sách, mách có chứng làm Hàn Lâm Viện Đại học sĩ đều sợ run trong lòng.

Chờ hạ triều, có người túm được Trương Đại Tổng quản, nói bóng nói gió mà dò hỏi Hoàng thượng làm sao vậy.

"Còn có thể làm sao nữa, tối hôm trong cung xảy ra chuyện gì, các vị đại nhân đều đã rõ ràng. Cô nương Lâm gia nửa đêm bị đuổi ra ngoài,

Hoàng thượng tức giận." Trương Hiến Năng tất nhiên là không dám dấu diếm, nếu không nói có khi dám triều thần này nuốt sống hăn mất.

"Ta nghe nói là ở Thường Đào các bị đuổi ra ngoài, cô nương Lâm gia sao lại chạy đến chỗ Đào Uyển nghi chứ?" Có người tin tức linh thông, tất nhiên muốn thám thính một chút nội tình.

"Ngài đừng nói nữa, tối hôm qua Đào Uyển nghi cũng chịu ủy khuất, vị Lâm gia kia khá lợi hại." Trương Hiến Năng ở loại thời điểm này, vẫn là bảo vệ Tần Phiên Phiên.

Hoàng thượng đã không truy cứu Đào Uyển nghi, nếu hăn dám nói hươu nói vượn, vậy đến lúc đó chính hăn sẽ chết chắc.

Kiểu trả lời nửa thật nửa giả này của hăn, lập tức làm cho mấy triều thần này bổ não đến mức không ngừng được, nhận được đáp án chính xác, mới hơi yên lòng một chút.

Lúc Tần Phiên Phiên tỉnh ngủ, giống như thường gọi người đi vào hầu hạ nàng, nhưng mà gọi nửa ngày, lại không có một người nào trả lời.

Nàng lập tức ở trên giường bò dậy, vừa lật màn trướng lên vừa oán giận: "Người đều đi đâu hết rồi, tối hôm qua sợ bóng sợ gió một trận, không phải Hoàng thượng đã bị ta lừa ——"

Nàng còn chưa nói hết lời, lập tức liền thấy ngôi cửu ngũ đại mã kim đao[3]ngồi ở đối diện, nam nhân cong môi, cười như không cười mà nhìn nàng, thấp giọng nói: "Lừa?"

[3]大马金刀: hào sảng, khí phái.

Tần Phiên Phiên rất muốn tát cái miệng thối này của mình, sao lại cảm thấy ở trên địa bàn của mình liền muốn làm gì thì làm, Cầu Hoàng đế đang bày ở trước mặt nàng đấy.

"Tần thiếp đỡ ngài đỡ đến thật vui vẻ, Hoàng thượng, tần thiếp vừa mở mắt liền nhớ ngài." Nàng đế chân trần vênh mông, liền vọt tới phía trước muốn ôm hân.

Kết quả bị Hoàng thượng lạnh nhạt cự tuyệt, hân đuổi tay ngăn nàng lại, thấp giọng hỏi: "Sáng nay người nói về sau sinh hài tử gọi tên là gì cơ?"

Tần Phiên Phiên chớp chớp mắt, có chút phản ứng không kịp: "Tần thiếp mới vừa uống canh tránh thai xong, cho dù qua ba năm, ngài cũng không muốn cho tần thiếp sinh mà."

Tiêu Nghiêu lạnh mặt nghĩ nghĩ, cuối cùng lại nghĩ vòng lại, cộng với rối rắm từ tối hôm qua đến bây giờ, cả lúc thượng triều cũng không vứt bỏ được chuyện bị Thập Thập Lý Thiên Vương đội nón xanh, bây giờ mới xem như hành quân lặng lẽ[4].

[4]偃旗息鼓: so sánh sự tình bỏ dở, hoặc thanh thế yếu bớt.

Tần Phiên Phiên nhân lúc hân đang phát ngốc, chen lên ôm ôm hân.

Con cún này mỗi ngày vuốt thuận lông xong, đều bị thuận đến nghiện.

Nhị Cầu Tử nhà bọn họ cực kỳ thông minh, ra cửa đi dạo đều không cần nàng phải tự mình ra trận, giao cho Trương Đại Tổng quản tất cả đều thu phục được, lúc trở lại bên người nàng, lại là một con cún ngoan!

Huống chi hôm nay cầu Hoàng đế còn chưa thay triều phục ra, ăn mặc phải gọi là tư thế oai hùng bưng bưng, thật muốn cời long bào xuống để lót trên mặt đất chơi một trận "thuyền nhỏ nhẹ nhàng điên cuồng lắc lư".

"Đi giày!" Hãn vừa cúi đầu liền thấy ngón chân nàng lộ ra bên ngoài vẫn luôn co lại, chắc là lạnh, liền véo eo nàng một cái.

Tần Phiên Phiên đang chuẩn bị đi xỏ giày, tầm mắt vừa chuyển, liền lôi kéo tay hãn tới chỗ đặt giày thêu.

"Hoàng thượng, khó khăn lắm ngài mới tới một lần, hay là giúp tần thiếp chọn một đôi đi?"

Trước mắt bày mấy đôi giày thêu, Tần Phiên Phiên sửa sang lại đồ đạc, những thứ không thích đều cất hết vào trong rương, xong xuôi nàng ra lệnh cho cung nhân bày hết ra, bao gồm cả xiêm y cùng váy sam.

Chỉnh chỉnh tề tề, nhìn thấy cảnh đẹp ý vui, đồng thời cũng biểu hiện được mức độ nàng được sủng ái, trên cơ bản một tháng hai lần Thượng Phục cục đưa tới đồ mới cùng giày thêu, mỗi lần đều là vài bộ.

Tiêu Nghiêu bị nàng lôi kéo như vậy, để chọn trang phục cho nàng từ đầu đến chân, ngôi cửu ngũ từ trước đến nay không có kiên nhẫn với mấy việc nhỏ này của nữ nhân, nhưng mà không chịu nổi Đào Uyển nghi biết nói chuyện lại làm nũng, vừa chọn được một món cũng có thể khen Hoàng thượng lên tận trời.

Đến lúc ngôi cửu ngũ tự mình cài trâm cho nàng, Trương Hiến Năng đã khám phá ra hồng trần.

Hãn cảm thấy Cầu Hoàng để mình nuôi gần ba mươi năm, rốt cuộc muốn đổi chủ rồi, Đào Uyển nghi, hy vọng về sau người đối xử với hãn tốt một chút!

Bên trong Duyên Thọ cung, Cao Thái hậu ngồi ở ghế phượng, đầu đầy châu ngọc, xinh đẹp vô cùng.

Mà Minh Quý phi thì ở phía dưới, lòng đầy căm phẫn mà oanh tạc Tần Phiên Phiên.

"Thái hậu nương nương, ngài nhất định phải thay thần thiếp làm chủ. Ta giao muội muội cho Đào Uyển nghi, nàng đã đồng ý thật tốt, kết quả nửa đêm Hoàng thượng liền đưa nàng trở về. Sáng sớm hôm nay nương ta liền đưa lời nhắn lại đây, nói là muội muội ở nhà muốn treo cổ tự vẫn! Đào Uyển nghi nàng chính là trước mặt một kiểu sau lưng một kiểu, nếu lúc trước nàng không tình nguyện, trực tiếp nói với thần thiếp là được, việc gì phải đồng ý rồi lại đi chơi trò hai mặt này chứ, đường muội của thần thiếp thật khổ mà!"

Minh Quý phi khóc sụt sùi, nói đến nước miếng tung bay, cũng vì Đào Uyển nghi không ở đây, nên nàng mới có thể tận tình mà hắt nước bắn.

Cao Thái hậu một tay chống cằm, vẫn luôn nửa cúi đầu cũng không biết đang làm gì, tóm lại không giống như là đang nghiêm túc nghe nàng ta nói.

Thật ra là bà thấy phiến đến không chịu được, lúc mấy phi tần của Tiên hoàng thao thao bất tuyệt[5], bà đều không thích nghe, cũng không phải đang khen bà, có cái gì hay mà nghe chứ.

[5] nói mãi không ngừng.

Trong tay bà cầm một cái gương đồng đặt ở trên đùi, đây là sứ thần phiên bang tiến dâng lên, vừa lúc bị bà lấy tới.

Hôm nay bà cũng thật xinh đẹp, Phiên Phiên đem kinh nghiệm chải tóc truyền hết cho cung nữ, bây giờ cho dù Phiên Phiên không tới thỉnh an, bà cũng có thể đẹp như thiên tiên.

Châu thoa này tay nghề không tồi, chờ lát nữa phải thưởng, bộ điêu này cũng đẹp, chờ lát nữa.....

"Thái hậu nương nương, ngài phải thay thần thiếp làm chủ." Minh Quý phi kêu khóc một tiếng, đánh thức Cao Thái hậu đang trong trạng thái hãm sâu vào mỹ nhan của mình chính mình lại.

Bà bất mãn nhíu nhíu mày, vẫy vẫy tay nói: "Nói xong chưa? Nói xong thì đến người tiếp theo."

"Thái hậu nương nương!" Minh Quý phi đột nhiên gào lên với bà.

Cao Thái hậu run rẩy, tay run lên liền ném gương xuống mặt đất, ngay lập tức liền vỡ thành vụn.

"Choang" một tiếng giòn vang, toàn bộ trong điện đều lâm vào yên tĩnh giống như chết, ai cũng không nghĩ đến Cao thái hậu còn ẩn dấu một mặt gương.

Lúc Tiêu Nghiêu cùng Tần Phiên Phiên đến, liền thấy được cảnh tượng như vậy.

Cao Thái hậu ngồi xổm trên mặt đất, duỗi tay đi nhặt gương của bà, vừa nhặt vừa đỏ hốc mắt, lại không chịu rơi nước mắt.

"Mẫu hậu." Tiêu Nghiêu nhíu nhíu mày, lập tức gọi một tiếng, bước nhanh đi về phía bà.

Nghe được thanh âm của hân, Cao Thái hậu quay đầu lại, thấy chỗ dựa của mình tối, lập tức rơi nước mắt.

"Muốn Muốn, gương của ta vỡ rồi."

Nàng gọi chính là nữ danh của Hoàng thượng, lúc đầu người trong điện cũng chưa kịp phản ứng, tận đến lúc Hoàng thượng tiến lên phía trước nhẹ giọng trấn an bà, Cao Thái hậu nhào vào trong lòng ngực hân vừa khóc vừa gọi hân từng tiếng Muốn Muốn, mọi người mới hiểu được.

"Đều do nàng, nàng vẫn luôn nói xấu Phiên Phiên, ai gia không muốn nghe, ai gia liền muốn soi gương....." Bà vừa nói vừa lên án Minh Quý phi.

Lúc Minh Quý phi thấy Tần Phiên Phiên tiến vào, liền vẫn luôn dùng ánh mắt hung dữ đánh giá nàng, Tần Phiên Phiên lại cười ôn nhu với nàng ta, chẳng qua mày khế nhếch, mang theo mười phần ý khiêu khích.

"Thái hậu thứ tội, gương của ngài thần thiếp bồi thường cho ngài mười cái. Chỉ là Đào Uyển nghi làm chuyện như thế, ngài không thể mặc kệ. Ngài nhìn xem, hôm nay một thân trang phục này của nàng, khắp nơi đều không hợp quy củ, giày tơ vàng với phân vị của nàng sao có thể đi được, áo lụa tay rộng trên người, lẫn cả màu đỏ, nàng chẳng qua chỉ là Từ tứ phẩm Uyển nghi nhưng lại dựa theo quy cách trang điểm của Hoàng hậu để trang điểm cho chính mình. Hoàng thượng, Thái hậu, hai người cũng không thể bao che cho nàng, nếu không không khí hậu cung này còn duy trì tiếp tục kiểu gì được?"

Minh Quý phi đã sớm nhìn một vòng quần áo trang điểm của nàng, phát hiện hôm nay Tần Phiên Phiên rất cả gan làm loạn, lại dám khắp nơi đều không ổn thoả.

Tần Phiên Phiên tuy làm người bừa bãi, nhưng trên cơ bản ở phương diện quần áo, trang điểm không chế rất nghiêm cẩn, trước nay đều không để người bắt được chỗ sai lầm, lần này chính là cơ hội khó có được, Minh Quý phi tự nhiên phải bắt được.

"Trẫm chọn, người có ý kiến?" Tiêu Nghiêu không kiên nhẫn nghe nàng ta nói xong, chỉ dùng một câu liền ngăn chặn miệng nàng ta lại.

Minh Quý phi mở miệng giống như còn muốn nói cái gì, cả người lại sững sờ tại chỗ, một chữ cũng không thốt ra được.

Trong đầu nàng có vô số câu có thể ép chết Tần Phiên Phiên, nhưng mà Hoàng thượng mở kim khẩu, những lời này liền giống như trở thành trò

cười, toàn bộ chỉ có thể đọng lại dưới đáy lòng, khó chịu chỉ có chính nàng.

Tần Phiên Phiên cong môi cười, dương cao giọng nói: "Minh Quý phi vẫn là không cần vọng tưởng dùng người khác để dời đi tầm mắt, gương của Thái hậu nương nương ngài sao có thể đền nổi. Tần thiếp đã từng nhìn qua mặt gương kia, đó là mặt ma kính, bởi vì dùng nó soi ra được đẹp nhất, trên đời này không còn có mặt gương nào có thể có tác dụng như vậy được nữa!"

Nàng vừa dứt lời, Cao Thái hậu liền kích động mà đồng ý: "Đúng vậy, ai gia soi mặt gương kia thấy thế nào cũng đẹp, người không đền nổi!"

Tác giả có lời muốn nói:Tần Phiên Phiên: Muốn Muốn? Thật là phù hợp với nhũ danh của Hoàng thượng, giống như gọi cầu vậy.

Hình ảnh ma kính

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Hoàng Thượng Trách Tội

Edit: Mẫn Lương nghi

Beta: Giang Hiền tần

Cao Thái hậu khóc đến mức thương tâm, bà cúi đầu nhìn xuống chiếc gương đồng đã vỡ vụn, những hình ảnh chiếu từ trong gương cũng chỉ là dung nhan vỡ vụn, giống như nói rằng tuổi tác của bà không còn như trước nữa.

"Muốn Muốn, độc nữ kia chế giễu ta già rồi mà không bằng nàng khi còn trẻ, không có tư cách soi gương. Người mau đánh nàng đi, giáo huấn nàng giúp ta!" Cao Thái hậu có năng lực liên tưởng vô song này, đến Tần Phiên Phiên cũng không thể không phục.

Tiên Nghiêu cảm thấy đau đầu, từ nhỏ hắn đã sợ nhất những lúc Cao Thái hậu khóc bởi vì nếu nương của hắn khóc thì toàn bộ hậu cung đều không được sống yên ổn.

Tiên hoàng phải ôm hôn bà, sau đó nâng bà lên cao, làm như vậy mới có thể trấn an được bà. Bây giờ Tiên hoàng ở trong Hoàng Lăng thì ai có thể tới ôm hôn rồi nâng bà lên cao đây?

"Thái hậu, thần thiếp không cố ý, ngài xem, Đào Uyển Nghi nàng ——" Minh Quý phi gấp đến mức mồ hôi chảy đầy đầu, Cao Thái hậu có thể lải nhải cả ngày chỉ vì một cái gương vỡ, việc cấp bách bây giờ chính là đỡ hết lên đầu Tần Phiên Phiên.

Tần Phiên Phiên trừng mắt, nàng còn chưa trách Minh Quý phi mà Minh Quý phi đã dám bắt lấy nàng không buông rồi, lập tức cười lạnh nói: "Thái hậu, nàng ta vừa nhìn vào là biết ngài quý trọng chiếc gương đồng [1] kia biết bao nhiêu, nàng căn bản là bồi thường không nổi nên mới luôn tìm cớ để lái sang chuyện khác. Nàng ta còn lôi tần thiếp vào, tần thiếp lại thích chiếc gương kia nhất!"

[1] Nguyên văn là ma kính, một loại gương soi thời xưa.

Sau khi nghe nàng nói như vậy, Cao Thái hậu nhớ tới khoảng thời gian vui vẻ khi bà còn ở bên chiếc gương kia, nó chiếu bản thân bà xinh đẹp đến động lòng người, tâm lập tức trở nên bi ai.

"Muốn Muốn, Muốn Muốn. Ta thật sự rất thích, rất thích chiếc gương đồng kia, phụ hoàng của người đi rồi, chỉ có nó suốt ngày ở bên cạnh ta, khiến cho ta cảm thấy phụ hoàng của người vẫn luôn ở bên ta..." Bà vẫn lôi kéo bàn tay của Hoàng thượng, kể ra cảm tình giữa bà và gương.

"Thái hậu nương nương, trong nhà thần thiếp cũng có một cái gương giống như đúc ——" Minh Quý phi giương cao giọng nói, biện giải.

Chỉ là nàng còn chưa nói xong, Cao Thái hậu đã đột nhiên đứng lên, lạnh lùng nói: "Trên đời này căn bản không có hai mặt gương giống nhau như đúc! Người đừng tưởng lừa được ta! Thời điểm người tiến vào Vương phủ, khi đó Tiên hoàng còn sống, người đối với ta mọi lúc đều rất ôn hoà, ai gia còn cho rằng người là một đứa trẻ tốt. Kết quả đến lúc Tiên hoàng không còn nữa, đợi sau khi người vào cung rồi, trào phúng ai gia khắp nơi, chế nhạo ai gia, xem thường ai gia! Lâm gia các người khinh thường Tiên hoàng ra đi, Hoàng thượng còn trẻ, ngay cả ai gia cũng không để trong mắt có đúng không? Để Lâm gia đưa tất cả các nữ quyến [2] tiến cung hỏi cho

ra nhẽ, có phải là hôm nay người muốn bức tử ai gia không? Tiên hoàng còn chưa từng khi dễ ai gia, người là cái thá gì!"

[2] Nữ quyến: chỉ thê thiếp, con và cháu gái của một người, ở đây là tất cả thê thiếp của các na nhân Lâm gia.

Sau khi Cao Thái hậu quát lên xong, toàn điện đều trở yên tĩnh.

Nói cái gì cũng không thể hùng hổ bằng câu cuối cùng, bởi vì lời Cao Thái hậu nói chính là sự thật, khi Tiên hoàng còn ở trên đời, Hoàng Thái hậu cũng phải nể Cao Thái hậu ba phần, tránh mũi nhọn đi.

Huống chi hiện giờ người gánh vác chuyện này lại là thân sinh nhi tử của bà, Tiêu Nghiêu đương nhiên sẽ không để bà phải chịu khổ.

"Muốn Muốn, ta có thể đưa nữ quyến của Lâm gia tiến cung không?" Cao Thái hậu quát xong mới nhớ, hiện tại chuyện này do nhi tử của bà lo liệu, hơn nữa nếu làm lớn chuyện này lên thì sẽ liên quan tới triều đình, bà phải hỏi một chút.

Bà tự nhận mình là một mẫu thân tốt.

Biểu tình của Tiêu Nghiêu một lời khó nói hết, nương, ngài hỏi cũng hơi muộn rồi đúng không. Lúc trước khi sinh ta ngài hẳn là không ở đó phải không?

"Có thể, nữ nhân Lâm gia bức ngài như vậy, đương nhiên có thể thỉnh các trưởng bối trong gia tộc nàng tới để hỏi một chút. Chỉ là Lâm gia lão phu nhân tuổi tác đã lớn, không tiện vào cung, vậy thỉnh hai vị phu nhân của Lâm gia tiến cung đi." Hoàng thượng trực tiếp cái quan định luận [3].

[3] Cái quan định luận 盖棺定论: đây nắp quan tài rồi mới có thể luận định đúng sai, chỉ những người khi chết đi rồi mới có thể phân biệt được

phải trái. Ý ở đây anh Hoàng không cần phân biệt ai đúng ai sai mà trực tiếp ra lệnh.

Thật tốt, ít nhất hẳn cũng không cần tìm một người ôm hôn rồi nâng bà lên cao.

Minh Quý phi sắc mặt trắng bệch, nàng lúc này mới biết sợ, nàng không ngờ nó chỉ là một cái gương thôi nhưng lại có thể khiến cho Cao Thái hậu tức giận đến mức như vậy, náo loạn tới vậy, Cao Thái hậu lại còn ăn vạ.

Gương nát là chuyện liên quan tới nàng, nhưng mà nàng hậu tri hậu giác mà mới phản ứng lại vậy mà gương lại ở trong tay của nàng!

"Thái hậu bớt giận, thần thiếp biết sai rồi, thỉnh ngài có thể xem xét đây là lần đầu tiên mà thần thiếp phạm lỗi mà tha cho thần thiếp lúc này. Một mình thần thiếp sai, một mình gánh chịu, mẫu thân và bá nương của thần thiếp đều là người đã có con dâu, thỉnh Thái hậu săn sóc hai người bọn họ."

Minh Quý phi lập tức sợ tới mức quỳ xuống đất xin tha, phải biết rằng gọi hai vị trưởng bối của nàng tiến cung, chính là đánh một đòn rất mạnh vào mặt của người Lâm gia, tất cả mọi người Lâm gia sẽ không bỏ qua cho nàng.

"Ai gia săn sóc bọn họ, vậy người có săn sóc gương của ai gia sao? Sai người tới Lâm gia thỉnh người!" Cao Thái hậu có được sự đảm bảo của Hoàng thượng, căn bản là không muốn nghe Minh Quý phi khóc lóc kể lể, bà nhất định phải báo thù thay cho chiếc gương bé nhỏ của bà.

Tần Phiên Phiên biết kế tiếp sẽ có một vở kịch rất hay cần phải xem, không khỏi cong khóe miệng cười khê, nàng lén lút đá đá giày Kim Lũ trên chân, từ trong ra ngoài đều lộ ra một loại sáng khoái.

Đồ vật mà chỉ có phi tần có phân vị cao mới có thể mặc, cảm xúc thỏa mãn trong lòng kia không thể dùng từ ngữ để hình dung, ánh mắt của Nhị Cửu Tử thật tốt, quả nhiên mỗi một món đều chọn trúng tâm ý của nàng.

Tùy ý để Minh Quý phi cầu xin, khóc nháo nhưng mà Cao Thái hậu vẫn như trước mang dáng vẻ ý chí sắt đá.

Khi trước bà bỏ ra từ trong đám phi tần chốn hậu cung của Hoàng đế, đối với những mỹ nhân này nợ đều mang tâm lý bài xích, những đứa con dâu này, ngoại trừ Phiên Phiên, không một ai có thể làm thuận mắt bà.

Nửa đêm hôm qua Lâm gia nhận được tin Lâm Xảo bị đuổi ra ngoài, đang muốn thương lượng về chuyện kẹp chặt cái đuôi làm người, kết quả còn chưa tới nửa ngày trong cung lại có người tới truyền lời.

Cao Thái hậu chỉ tên hai vị phu nhân tiến cung nghe giáo huấn, bởi vì sau khi Minh Quý phi vào cung, nhiều lần không để Cao Thái hậu vào trong mắt, đúng lúc Hoàng thượng cũng ở đó, nhìn thấy thế nên tức giận không thôi, mới muốn hai vị phu nhân tiến cung đốc thúc Minh Quý phi về đạo hiếu.

Lâm gia lão phu nhân nghe ý chỉ như thế, bị dọa tới nổi hôn mê ngay tại chỗ, hai vị phu nhân cũng không dám trì hoãn, lập tức sắp xếp một chút rồi mới tiến cung.

Bởi vì Cao Thái hậu muốn phát uy, hai vị Lâm phu nhân lại là thê của ngoại thần, Hoàng thượng và Tần Phiên Phiên đều không thể ở đây.

"Mẫu hậu, chờ lát nữa ngài răn dạy vài câu, cũng đừng nên quá phận. Nhấn mạnh Lâm gia đã quên bốn phận của mình, đầu tiên là đưa Lâm Xảo không tuân thủ quy củ tới, Minh Quý phi vậy mà cũng như thế."

Đương nhiên Tiêu Nghiêu làm Hoàng đế không phải chỉ để Cao Thái hậu hồ nháo, hẳn cũng có suy tính của chính mình.

"Muốn Muốn, người nói chuyện đúng là không dễ nghe. Phụ hoàng của người sẽ không nói như vậy, hẳn sẽ để ta tức giận làm loạn, chỉ cần ta vui là được, mặt khác tất cả những việc còn lại hẳn sẽ xử lí. Về sau người không cần thẳng như thế, những triều thần đó đều là những con cáo già, người phải học kéo một cái cửa lớn với chúng." Lúc này Cao Thái hậu mới nhớ ra, tức thì giáo dục Hoàng thượng.

Về mặt Tiêu Nghiêu phát ngốc, cuối cùng là ai thắng vậy? Tức giận đến mức gọi trưởng bối nhà người ta tiến cung giáo huấn, hẳn uyển chuyển hơn rất nhiều nếu so với Cao Thái hậu.

"Thái hậu, Hoàng thượng đang lo lắng cho ngài. Ngài là Tây Vương Mẫu của thiên đình đó, cao không thể với tới. Hẳn đang sợ ngài bị người khác dọa mà lại không thể ở bên cạnh ngài, cho nên mới dạn dò ngài." Tần Phiên Phiên lập tức xông lên, níu lấy cánh tay của Cao Thái hậu, nhẹ giọng làm nũng nói.

Rất nhanh đã thấy Cao Thái hậu vốn không giỏi về mặt tình cảm, lập tức trở nên vui vẻ ra mặt, còn nâng tay lên âu yếm chạm vào trán nàng, dịu dàng nói: "Ai nha, Phiên Phiên người lại có thể nói được những lời thông minh như vậy, cực kỳ giống hài tử của ai gia và Tiên hoàng, cường cường liên thủ mà sinh hạ được "tiểu công chúa". Nếu không phải lúc đỡ đẻ, ta trừng mắt nhìn thấy chính là một đứa bé trai, bằng không ta chắc chắn đã nghĩ là ——"

Cao Thái hậu đang thuận miệng nói rất vui vẻ, cũng may cuối cùng mắt đối mắt với Hoàng Thượng nhận thấy oán niệm đến từ nhi tử của mình, rốt cuộc cũng chịu dừng, tiến đến bên tai Tần Phiên Phiên lặng lẽ nói: "Chắc chắn ta đã nghĩ là ôm nhầm rồi."

Tần Phiên Phiên rất vất vả mới không cười ra tiếng, ôm Thái hậu một cách thân mật, thanh âm mềm mại đáng yêu hô một tiếng mẫu hậu.

Hai người nị nị oai oai, hoàn toàn giống một đôi mẹ con ruột, làm cho Hoàng thượng đứng ở một bên trông như một đứa con rể dư thừa.

Thời điểm bọn họ rời Duyên Thọ cung, trên mặt Tần Phiên Phiên vẫn còn nở nụ cười, nàng thật sự nhịn không được.

Tiêu Nghiêu lại mang một khuôn mặt lạnh tương phản với nàng, giống như người ta thiếu nợ hăn cả đồng bạc.

"Xem ra người ngoài như trẫm đã quấy rầy đến tình cảm giữa người và Thái hậu rồi."

Hoàng thượng thấy nàng cười đến đặc ý như vậy thì rốt cuộc vẫn nhịn không được mà mở miệng, chỉ là vừa mới mở miệng là nghe có mùi chua nồng nặc.

Tần Phiên Phiên ho nhẹ một tiếng, ý cười hơi nhạt đi, nói: "Hoàng thượng sao lại nói như vậy? Nếu ngài là người ngoài thì tần thiếp và Thái hậu cũng không có cơ hội gặp mặt. Tần thiếp chỉ là cảm thấy nhũ danh của ngài rất đặc biệt thôi. Muốn Muốn, Thái hậu nương mong đợi rất nhiều từ Hoàng thượng, có thể trị bệnh cứu người. Ngài cũng là thuốc của tần thiếp đó."

Đào Uyển nghi lợi dụng tất cả cơ hội, không biết xấu hổ mà tán tỉnh Hoàng thượng.

Đáng tiếc Hoàng thượng cũng không cảm kích, nhắc đến chuyện nhũ danh này, Hoàng thượng càng không vui lên được.

"Muốn Muốn. Lúc ấy mẫu hậu đang cáu kỉnh với phụ hoàng, mỗi ngày phụ hoàng đều mang đến chỗ bà rất nhiều đồ, hỏi bà có muốn không. Nếu bà nói có, phụ hoàng sẽ không cho. Nhưng mẫu hậu lại không muốn nói chuyện với phụ hoàng, nên lấy nhũ danh cho trẫm là Muốn Muốn. Phụ hoàng vừa hỏi bà, bà sẽ gọi trẫm, không nói chuyện với phụ hoàng cũng có

thể có được đồ, một công đôi việc." Chuyện này đương nhiên đã mắc ở trong lòng hẩn mấy năm, cho nên khi Tần Phiên Phiên vừa nhắc tới, hẩn lập tức nói ra hết một mạch.

Tần Phiên Phiên chớp chớp mắt, có chút sợ ngây người, Tiên hoàng và Cao Thái hậu đều là người khác thường, xem ra Hoàng thượng cũng thật đáng thương.

"Hôm nay là người cố ý muốn trẫm thay người chọn lựa trang phục có phải không?"

Hai người đều không ngồi kiệu, cứ chậm rãi đi về phía cung điện.

Ánh sáng mặt trời chiếu ở trên người, nhẹ nhàng ấm áp, trang phục này của Tần Phiên Phiên đều là loại trang phục cao quý, bất luận là kiểu dáng hay là tài chất đều kinh diễm dị thường.

Nửa trên cánh tay thêu lên vài con cá vàng rất sống động, tay áo lụa rộng kim sắc chiếu ra bên ngoài, phía dưới váy thạch lựu là màu xanh biển, chỗ làn váy thêu một bông hoa sen đang nở rộ, lại xứng với đôi giày Kim Lũ, chỗ nào cũng tinh xảo và quý khí nhưng cũng không mất đi vẻ tươi đẹp, hoạt bát.

Dưới ánh nắng chiếu xuống lại càng sáng lấp lánh, xứng với búi tóc linh xà[4] hôm nay của nàng, thật sự giống như một tiên nữ rơi xuống trần gian.

[4] Linh xà kế

Chỉ là ngôi cửu ngũ chí tôn cũng không dễ lừa như vậy, hôm nay Tiêu Nghiêu liếc mắt một cái là có thể nhìn ra cách ăn mặc của Tần Phiên Phiên có vấn đề, khi nữ nhân này ứng đối với Hoàng Thái hậu, rõ ràng là nàng đã

nhớ rành mạch cung quy từ trên xuống dưới, không thể nào mà không nhớ rõ mấy thứ đồ vật cơ sở như vậy được.

Nụ cười trên mặt Tần Phiên Phiên tí nữa là nứt ra, mới lúc trước Cầu Hoàng đế không phải còn tốt sao, sao lại so đo với loại sự tình này?

"Hoàng thượng giúp tần thiếp chọn lựa xiêm y, tần thiếp nhất thời cao hứng mà quên mất. Chẳng sợ ngài muốn trừng phạt tần thiếp, tần thiếp cũng vui vẻ chịu đựng, dù sao đây cũng là ngài chọn, bên trong đều cất giữ tình yêu của ngài dành cho tần thiếp." Nàng đã phản ứng lại rất nhanh, đầu vừa chuyển đã suy nghĩ rồi ứng đối lý do thoái thác.

Nàng ngẩng đầu nhìn về hướng Tiêu Nghiêu, đôi mắt thu thủy kia ẩn chứa tràn đầy tình thâm nghĩa trọng đối với hắn.

Nhưng mà Tiêu Nghiêu biết, những thứ đó tất cả đều không phải.

Cảm xúc của nữ nhân này quá phong phú, nước mắt nói đến là đến, thâm tình cũng muốn có là có nhưng đến tột cùng ai thật ai giả, chỉ sợ trong lòng nàng rõ ràng nhất.

Cửu ngũ chí tôn vẫn luôn lạnh mặt nhìn nàng, cũng không vì động tác này của nàng mà động tâm.

Nụ cười trên mặt Tần Phiên Phiên đều sắp cứng lại, sớm đã mắng hắn đến cầu huyết lâm đầu trong lòng, trên đời sao lại có một tên nam nhân như vậy! Không phải là Cầu Tử lúc trước nàng nuôi rất tốt đâu!

Lúc nàng muốn thu lại nụ cười, nam nhân lại ôm cổ nàng một phen, đem nàng ấn vào trong lồng ngực.

"Người thật thông minh cũng thật hiếu thảo, mẫu hậu rất thích người, trẫm cũng cảm thấy người không tồi. Người ngoan một chút, trẫm cho người thứ người muốn, nhưng mà người không thể bước qua cái vạch kia,

hiếu không?" Hãn vừa nói vừa bóp lấy cằm của nàng, khiến cho hai mắt của nàng phải đối diện với mắt của hãn.

Ánh mắt của nam nhân thâm thúy, thanh âm trầm thấp, nghe vào lỗ tai, thậm chí lại toát lên một phần dịu dàng, khiến cho người ta có cảm giác như được hãn nâng trong lòng bàn tay mà yêu quý.

Nhưng mà Tần Phiên Phiên lại biết, hãn đang cảnh cáo chính bản thân mình, vạch kia của Hoàng thượng thật sự quá khắc nghiệt, nữ nhân hậu cung từ trước đến nay không người nào dám chạm vào.

Hơn nữa đế vương dịu dàng nhất cũng không thể tin được, bởi vì hãn có thể tùy thời mà thu lại, ở phía dưới sự dịu dàng vô hạn, cất giấu không biết bao nhiêu sự lạnh nhạt.

Nàng một chữ cũng không tin.

"Hoàng thượng, ngài đối tần thiếp thật tốt." Nàng giơ đầu lên, trên mặt hiện ra một nụ cười vừa chân thành lại cảm động, hốc mắt đều đã đỏ lên, tựa hồ kích động đến lệ quang lóng lánh.

Nàng nhón chân, duỗi tay ôm cổ của hãn, hai người dưới ánh nắng chiếu xuống, tựa như một đôi bích nhân.

Trương Đại Tổng quản không xa không gần mà đi theo, thấy một hình ảnh ân ái triền miên như vậy, trong lòng không khỏi thở dài: Haizz, Yêu Tinh xứng Cầu, thiên trường địa cửu. Hai người làm mau đi thôi!

Thời điểm Tần Phiên Phiên trở lại Thường Đào các, mệt đến một chữ đều không nói được, diễn cùng Cầu Hoàng đế, thật sự quá mệt mỏi.

"Chủ tử, Hoàng thượng nói đến tột cùng là có ý gì? Hôm nay ngài cũng quá to gan, rõ ràng là chỉ có người phân vị cao mới được mặc xiêm y

như thế, vậy mà ngài cũng dám mặc lên người." Liễu Âm sợ tới mức bây giờ mới dám mở miệng hỏi.

"Có thể có ý gì chứ, nói lần sau ta không cần vô thanh vô tức mà lợi dụng hăn, quả thực là vô nghĩa. Ta nói với hăn một tiếng trước, hăn có thể đáp ứng để ta đương tiên phong quân? Cho ta thứ ta muốn, ta muốn Hoàng hậu, cho ta đi!" Tần Phiên Phiên cười lạnh một tiếng, sự coi thường nồng đậm tỏa ra ngoài.

May mắn đây là nội điện, cung nhân hầu hạ đều có thể tin tưởng được, ngay cả Vọng Lan cô cô đã gặp qua bao việc đời, cũng bị mấy câu nói đó của nàng dọa cho sợ hãi.

"Chủ tử không nên tức giận, tốt xấu gì Hoàng thượng cũng thay ngài bãi bỏ Lâm Xảo cô nương, Cao Thái hậu lại dạy dỗ Minh Quý phi. Ít nhất hai vị họ Lâm Quý phi nương nương trong cung đều sẽ thành thật không ít. Lần này Thượng Phục cục tặng trang phục cao quý như vậy vào đây, khẳng định là bị vị chủ tử phía trên nào đó chỉ thị, nhưng mà ngài có Hoàng thượng và Thái Hậu hai vị địa vị rất cao hộ tống, vậy nên người bên kia sẽ thu liễm rất nhiều."

Vọng Lan thấy nàng thở phà phà, lập tức nhẹ giọng trấn an nàng.

Mỗi lần đều được bí mật mang theo hai bộ trang phục như vậy tiến vào, cuối cùng lại gom đủ được vài bộ, ngày thường Tần Phiên Phiên đều rất chú ý, sáng nay đúng lúc Hoàng thượng hạ triều trở về, Tần Phiên Phiên mới hiện lên ý niệm này.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Tổ Tuyệt Tiến Cung

Edit: Cảnh Thực viện

Beta: Hy Hoàng Thái phi

Hai vị phu nhân Lâm gia thấp thỏm tiến cung, hai người cùng nhau nâng đỡ rời đi, ngay cả Minh Quý phi khóc đến nỗi đau đứt ruột, Cao Thái hậu cũng không gặp, chỉ gọi hai vị phu nhân đi vào.

Cao Thái hậu cũng không coi là thật sự nghiêm túc răn dạy, chỉ mặc một thân tổ y váy trắng, một khóc ba thán nhớ tiên hoàng, hai tổ chuyện có người bất kính, khiến cho hai vị Lâm phu nhân sợ đến trắng bệch cả mặt.

Các nàng không biết đến loại đẳng cấp này của Cao Thái hậu, năm đó Lâm gia từng ra kinh giữ đạo hiếu mấy năm, khi đó đúng lúc Cao Thái hậu đang được tiên hoàng sủng ái, bởi vậy bỏ qua chuyện đặc sắc như này, bây giờ được bổ sung.

Cũng may cảm xúc của Cao Thái hậu tới cung nhanh mà đi cũng nhanh, trước đó hai vị Lâm phu nhân đã được Nguyệt Quý phi nhắc nhở, phải biết dỗ dành Cao Thái hậu cho tốt, chính là muốn đưa cho bà son phấn bột nước, cũng may vừa lúc phương diện son phấn này Lâm gia có chút nghiên cứu, sau khi hứa hẹn không ít đồ tốt mới từ Diên Thọ cung đi ra.

"Nường nường, hai vị phu nhân đã trở về, các nàng đáp ứng rằng mỗi lần bên trong cửa hàng cho ra đồ mới thì đều đưa vào trong cung." Có cung nữ thấp giọng hồi báo một câu.

Nguyệt Quý phi nằm nghiêng qua trên ghế, cả người hay trên mặt đều biểu lộ thần sắc cực kỳ mệt mỏi.

Nàng vạn vạn không nghĩ tới, chẳng qua chỉ là một cái gương nát, vậy mà cũng ồn ào đến tình cảnh như thế này.

Lâm gia rất có thành tựu trong việc điều chế son phấn, trong nhà còn có tiểu thúc thúc quản lý công việc vặt. Mỗi cửa hàng ở kinh thành, mỗi lần có đồ gì tốt thì trước tiên đều dâng lên cho Hoàng Thái hậu, không có nữ nhân nào là không yêu cái đẹp cả, bởi vậy Nguyệt Quý phi ở trước mặt Hoàng Thái hậu rất có mặt mũi.

Thế nhưng bây giờ không có phần duy nhất cho Hoàng Thái hậu nữa, chắc hẳn Cao Thái hậu có thể mượn cơ hội này mà chọc tức chết bà ấy.

"Hôm nay có phải Đào Uyển nghi còn mặc đồ vượt khuôn phép hay không?" Nàng nhẹ giọng hỏi một câu.

"Đúng vậy ạ, một thân trang phục kia không hề phù hợp với quy củ, chỉ là trước đó ngài có để nô ty mua được người, vụng trộm nhét vào. Minh Quý phi liền nhắm ngay trúng chỗ liên quan vu cáo chỉ ra, nhưng cũng vô dụng, nàng ta có Hoàng thượng che giấu bảo hộ cho nên chuyện này bị bỏ qua một cách nhẹ nhàng, ngược lại Minh Quý phi chỉ vì một cái gương đã để cho hai vị Lâm phu nhân tiến cung chịu dạy bảo. Nường nường, ngài nên nghĩ cách gì đi, phu nhân vừa xuất cung là khóc rồi, Cao Thái hậu chẳng qua chỉ xuất thân từ một dã nha đầu nông thôn, thật sự tự cho mình là người sinh ra Hoàng thượng thì là kim phượng hoàng[1]. Bà ta có tư cách gì mà răn dạy phu nhân?"

[1]: Phượng hoàng có lông vàng

Vị thiếp thân cung nữ này là từ nhà mẹ đẻ đi theo nàng lúc gả vào vương phủ, về sau lại vào cung, nói đến chỗ này đều đã chất chứa oan ức mà rơi lệ.

"Còn có Đào Uyển nghi kia, càng là không ra gì cả, tỷ tỷ của mình làm chuyện xấu gì mà nàng ta lại không biết sao? Không chỉ không lo kẹp chặt đuôi vào làm người, ngược lại còn tùy tiện như thế, quả thật không đem kẻ nào để vào trong mắt cả!"

Nguyệt Quý phi gõ từng nhịp từng nhịp lên mặt bàn, cổ tay của nàng mang vòng bạch ngọc[2], trắng như tuyết, càng làm nổi bật lên cổ tay trắng nõn tinh tế của nàng.

[2] Vòng tay bằng bạch ngọc

Có lẽ gần đây cứ hay sinh bệnh hoài, nàng cũng không có bước chân ra khỏi cửa điện, sắc mặt tái nhợt có chút dọa người, nhưng khí chất thanh lãnh[3] quanh thân cũng vô cùng phù hợp với phong hào của nàng, giống như Nguyệt thần thanh lãnh cao quý vậy.

[3]: vừa xinh đẹp vừa lạnh lùng.

"Là do ta đã xem nhẹ nàng ta, trong hậu cung này cũng chỉ có một người là Cao Thái hậu thôi cũng đã nhức đầu rồi. Không cần thêm một người nữa, Hoàng thượng cũng giống như Tiên hoàng vậy, hai cha con đều yêu thích những thứ kỳ lạ như vậy. Nhưng mà cũng may Hoàng thượng của ta tâm địa lạnh lùng, tính tình cũng thẳng thắn, không giống với Tiên hoàng thích quanh co xảo trá như vậy. Thừa dịp Hoàng thượng còn chưa lún sâu đối với nàng ta, nhất định phải loại trừ nàng ta đi." Ngón tay của Nguyệt Quý phi liền dừng lại ở trên bàn.

Vòng ngọc nặng nề đánh xuống cạnh bàn, phát ra một tiếng "Cạch" vang lên.

"Nhưng mà nương nương, bây giờ Đào Uyển nghi đang thịnh sủng, lực chú ý của Hoàng thượng đều ở trên người nàng. Ngay cả chuyện Xảo Nhi cô nương kia, nói thế nào thì Đào Uyển nghi cũng trốn không thoát nhưng Hoàng thượng đối với nàng ta lại không hề đưa ra chút xử phạt nào cả, ngược lại đem toàn bộ mọi chuyện ghi tạc trên đầu của Lâm gia ta. Kể cả trang phục vượt khuôn phép cũng tha cho nàng ta, thì chúng ta vận ngã nàng ta như thế nào đây?" Mặt mũi cung nữ tràn đầy vẻ u sầu, rõ ràng là không quyết định được chắc chắn.

Phải biết thời điểm Tần Phiên Phiên vào cung, ai cũng chờ nhìn trò hay của nàng ta, vậy mà Hoàng thượng không chỉ không có nhục nhã nàng ta, còn cho nàng ta vô số vinh sủng.

Nguyệt Quý phi cũng chưa từng cùng nàng ta chính diện giao phong qua, nhưng mà chỉ cần nghe từ cái miệng ngu xuẩn của Minh Quý phi thì biết rõ Đào Uyển nghi này giống như Cao Thái hậu vậy, tính tình có chút cởi mở phóng khoáng, nhưng đầu óc lại không đủ dùng.

Chỉ là bây giờ nàng ta lặp đi lặp lại nhiều lần, mượn nhờ Hoàng thượng tránh thoát tai họa, chỉ sợ đầu óc như này không chỉ là thông minh bình thường.

Nguyệt Quý phi dường như nhớ ra cái gì đó, cong môi cười lạnh nói: "Hoàng thượng cho nhiều sủng ái thì như nào chứ, chỉ cần đụng vào ranh giới của hắn thì ai cũng phải xuống địa ngục, tất nhiên ngay cả nàng ta cũng không ngoại lệ."

Minh Quý phi bị Cao Thái hậu làm cho thảm như vậy, nhóm phi tần trong cung đi Diêu Thọ cung thỉnh ân, cả đám đều kẹp chặt đuôi làm người,

loại thời điểm như này người người đều cảm thấy bất an, chỉ sợ bị Cao Thái hậu giả vờ đụng trúng người lần nữa.

Bản thân mất mặt còn đỡ, nếu như liên lụy gia tộc cũng đi chịu khổ theo thì đó mới chính là tội đáng chết vạn lần.

Đương nhiên trong một đám người cẩn thận chặt chẽ này, cũng không bao gồm cả Tần Phiên Phiên, bởi vì những phi tần khác nhu thuận yên tính, ngược lại càng làm cho Đào Uyển nghi hoạt bát thú vị nổi bật lên.

Cái miệng của nàng đó nha, chính là nói hoài không ngừng, có thể liên tục khen Cao Thái hậu nửa canh giờ, còn mỗi câu đều không giống nhau.

Mỗi phi tần đều thăm hậ đến căn răng, cũng không phải nói không có ai muốn chinh trị nàng ta mà là các nàng đều đang đợi người trừng trị người nàng ta chuẩn bị tiến cung.

Hôm nay Tần Phiên Phiên dậy thật sớm, thường ngày luôn luôn tùy tiện cách ăn mặc một chút, đều cảm thấy bản thân mình là đệ nhất mỹ nhân Đào Uyển nghi, vậy mà thái độ hôm nay lại khác thường, làm sao cũng đều thấy không hài lòng cả.

"Ta chải Nguyên Bảo kế[4] này có chút nhạt nhẽo hay không? Hay đổi Linh Xà kế[5] nhỉ?"

[4] Linh xà kế

[5] Nguyên Bảo kế

"Cái trâm có bảo thạch bên trên có phải nhỏ quá hay không, nếu không thì thay cây trâm Nguyệt quý hoa[6] đi?"

[6]Trâm Nguyệt quý hoa

"Trang phục này---"

"Chủ tử, ngài đừng có ngại cái này cái kia nữa, canh giờ sắp đến rồi. Hôm nay ngài đẹp nhất nha, so với ngày thường còn đẹp hơn." Liêu Âm bận rộn đi theo nàng từ sáng tới giờ, chân chạy như muốn đứt đoạn, mắt thấy nàng còn muốn đổi nữa, lập tức nhẹ giọng trấn an nàng.

"Vọng Lan, người cảm thấy thế nào?" Bất đắc dĩ là căn bản Tần Phiên Phiên không tin nàng.

Vọng Lan nhẹ nhàng nở nụ cười, đi lên phía trước thay nàng vén tóc ra sau tai, ôn nhu nói: "Chủ tử, bây giờ trong hậu cung này luận dung mạo hay đáng người, ai có thể vượt qua ngài được chứ. Phải biết rằng ngài là người mà Hoàng thượng sủng ái nhất, Tuyết Đào tiên tử mà."

Tần Phiên Phiên sững sờ, ngược lại liền cười, tất nhiên là Vọng Lan đoán được nàng đang lo lắng cái gì.

Lúc nàng đuổi đến Diên Thọ cung, ngoài cửa đã có rất nhiều phi tần đứng chờ, tốp năm tốp ba chụm đầu ghé tai với nhau.

Đương nhiên Tần Phiên Phiên không thuộc về việc được hoan nghênh rồi, rõ ràng là nàng tiến cung sau cùng, lại cướp hết danh tiếng của những người khác, làm sao có thể không khiến người khác tức giận.

"Úi chà, Đào muội muội, hôm nay người ăn mặc cũng thật là diễm lệ, không lẽ sợ bị người mới ở chỗ Thái hậu chiếm danh tiếng à? Nhưng mà ta nghe nói, đích nữ Cao gia buổi chiều hôm qua đã tiến cung, Cao Thái hậu vẫn chưa từng bước ra khỏi điện, một mực giữ nàng ta ở lại cùng ăn cùng

ở, người ta là cô cháu ruột đấy, vị Tổ Tuyết cô nương cũng không phải là loại người mà Cao Tinh có thể so sánh, muội muội à, người sợ hãi sao?"

Người duy nhất tới khích bác nàng là Tô Uyển nghi đã lâu không gặp.

Hôm nay nàng ta diện một thân sa y màu quýt, chân váy diện màu nghệ, ăn mặc phải nói là tươi mát động lòng người, khiến cho hai mắt người ta tỏa sáng, khó trách lúc trước nhị cầu tử sủng qua nàng ta.

Ai nhìn thấy cũng đều cảm thấy chói mắt.

"Úi chà, thì ra là Tô tỷ tỷ đấy à. Ta là người được sủng thì sợ gì, bởi loại không được sủng như tỷ tỷ mới sợ chứ nhỉ. Vốn không được sủng ái, thì dù lại đến thêm một vị Tổ Tuyết cô nương, ngay cả chỗ đứng cũng không có mà đứng nha." Tần Phiên Phiên ra vẻ kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, thần sắc trên mặt đầy vẻ trêu tức kia, muốn nhìn rõ bao nhiêu có bấy nhiêu.

So việc thanh xuân động lòng người, Tần Phiên Phiên nàng cũng chưa từng bị thua.

"Người đặc ý cái gì chứ, cứ chờ coi đi, từ phía trên cao rơi xuống, tư vị cũng không tốt chút nào. Ta chờ thời điểm nhìn thấy người bị vạn người giẫm đạp!" Tô Uyển nghi không nói lại nàng, oán hận mà dậm dậm chân.

Những người này đều chán ghét, một chút cũng không có những thứ như phấn mặt trân quý đáng yêu, Hoàng thượng vì cái gì mà coi trọng nữ nhân này lại không sủng ái nàng?

Rõ ràng là nàng đều dùng son phấn mới ra, các loại nhan sắc hay các loại hương vị, ăn vào đảm bảo so với nữ nhân Tần Phiên Phiên này còn mỹ vị hơn nhiều!

"Ồ, lời nói này của tử tử, giống như người rơi xuống vậy nhỉ. Dù là ta rơi thì như thế nào, không lẽ có tử tử người ở phía dưới chịu làm đệm lưng à!"

Quả thật kỹ năng trào phúng của Tần Phiên Phiên được triển khai toàn bộ, khiến cho Tô Uyển nghi tức giận đến mức trông mắt như sắp rớt ra ngoài rồi.

Cũng may là cuối cùng có cung nhân mời các nàng tiến vào, nếu không hai người này cũng chê trách bức bách đến không thể dừng.

Sau khi đám người hành lễ, thì liền ngồi xuống vị trí của mình, lúc này Tần Phiên Phiên mới nhìn thấy dáng dấp của vị Cao Tổ Tuyết này.

Quả nhiên nàng ta rất được sủng ái, vậy mà Cao Thái hậu để một cái ghế ngay phía sau phượng ghế để cho nàng ta ngồi xuống, loại sủng ái cao độ này liền lập tức hiện ra.

Ánh mắt Tần Phiên Phiên dừng trên người nàng ta một lát, lập tức thu hồi thì liền thấy biểu tình dương dương đắc ý của Tô Uyển nghi, giống như Cao Tổ Tuyết báo thù cho nàng ta vậy.

"Đây là cháu gái ruột của ai gia, Tổ Tuyết cô nương, chắc hẳn trước đó các người đều đã gặp. Trong thời gian nàng vào cung ở, cũng không nên chọc giận nàng không vui, nếu không ai gia sẽ tức giận."

Mấy ngày trước từ khi Cao Thái hậu để cho hai vị phu nhân Lâm gia cúi đầu, ngay lập tức cảm thấy bản thân quang mang [7] vạn trượng, tất cả mọi người nhìn thấy bà đều phải nhường bà, sống lưng ưỡn tới mức thẳng tắp.

[7]: 光芒 quang mang - Tia sáng tỏa ra bốn phía

"Thái hậu, Tổ Tuyết cô nương tiến cung, coi như nàng ấy ở trước mắt ngài là người tâm phúc được sủng ái, không biết nàng ấy là tiên tử gì?" Tô Uyển nghi hăng giọng một cái, nhin không được mở miệng nói.

"Tiên tử?" Tất nhiên Cao Tổ Tuyết không rõ tiên tử này là chuyện bắt đầu từ đâu, một mặt không hiểu.

"Tổ Tuyết cô nương còn không biết hả? Đây chính là do Đào Uyển nghi của chúng ta làm ra, nói gì mà toàn bộ hậu cung đều là Thiên Đình, Thái hậu nương nương là Tây Vương mẫu, nàng ấy là Tuyết Đào tiên tử được Tây Vương mẫu sủng ái nhất đấy!" Tô Uyển nghi lập tức tích cực giải thích cho nàng ta.

Cao Tổ Tuyết nhú mày, sau đó nhìn về phía Tần Phiên Phiên hiền lành cười cười, nói: "Vậy ta cũng không phải là tiên tử gì, dù sao ta chỉ tiến cung để ở, không phải là người trong hậu cung, cũng không thành tiên tử được. Vị Đào Uyển nghi này nhìn hiền hòa, xem ra cũng thật sự là người mà Tây Vương mẫu muốn sủng ái."

Tiếng nói của nàng ta vừa dứt, cả điện liền chấn kinh, ngay cả đến Tần Phiên Phiên cũng không ngờ được, lời này của Cao Tổ Tuyết chính là phân rõ giới hạn.

Nàng ta không muốn làm nữ nhân của Hoàng thượng.

Tần Phiên Phiên nhớ tới trước đó Cao Thái hậu từng nói, nếu như Cao Tổ Tuyết muốn thì vị trí Hoàng hậu sẽ là của nàng ta. Hiện tại xem ra nàng ta cũng không hề muốn.

Là thật hay là khẩu thị tâm phi [8] còn phải chờ kiểm tra thử, chẳng qua vị Cao cô nương có một đôi tuệ nhãn, vậy mà nhìn ra nàng là Tuyết Đào tiên tử.

[8]: 口是心非 khẩu thị tâm phi - Ngoài miệng nói là phải, trong lòng nghĩ là trái, chỉ sự dối trá

Nàng thích!

"Ta nhìn Tô Tuyết cô nương cũng cảm thấy hiền hòa, dáng dấp của ngài cùng với Thái hậu có mấy phần giống nhau, đều là mỹ nhân khó gặp." Với việc khen người mà nói, Tần Phiên Phiên mở miệng là liền nói ra được.

"Ui chao, ai gia biết ngay hai người sẽ trở thành bạn tâm giao. Tất cả các người lui xuống đi, Phiên Phiên ở lại, ba người chúng ta hảo hảo nói chuyện." Cao Thái hậu kích động trực tiếp đứng lên, đuổi những người khác đi.

Bà muốn mở tiệc trà tiểu tử muội nha, những nữ nhân khác đều đi ra đi!

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Khúc Mắc Của Cầu Tử

Edit: Bình Lương viện

Beta: Rine Hiền phi

Cao Thái hậu luôn luôn có dáng vẻ vui tươi hớn hở, chỉ là ngồi cùng nhau ăn uống uống, bà cũng có thể vui vẻ ra mặt.

"Mùa này trái cây ăn ngon rất khó tìm, ai gia thích ăn quả nho và quả đào nhất, đều là từ phía nam chuyển tới, một sọt này hao phí rất nhiều nhân lực vật lực. Lúc trước tiên hoàng không cho ta ăn nhiều, nói rằng ăn nhiều sẽ trở thành gian phi hại nước hại dân. Trước kia Hoàng Thái hậu lại luôn làm bộ yêu nước thương dân, lần nào cũng không ăn. Chờ tiên hoàng vừa đi, sau khi con ta đăng cơ thì đòi hỏi vô cùng. Hừ, lão yêu bà đó hiện tại mới nghĩ tới ăn ngon, ta càng không cho bà ta thực hiện được. Trái cây bị ta đoạt tới một nửa cũng đều tính trên đầu bà ta, sử quan muốn mạng cũng là mạng bà ta..."

Cao Thái hậu vừa ăn vừa nhắc Hoàng Thái hậu mãi. Tiên hoàng đi nhưng tình địch còn trên đời, từ khi đó vẫn luôn tranh đấu cho tới bây giờ. Kể cả chi phí hàng ngày đến việc ăn mặc đều như vậy, không nhường nhau chút nào, cuộc sống cuối đời của Cao Thái hậu cũng không tính là nhàn chán.

"Cô mẫu đoạt của bà ta một lần là đủ rồi. Nếu lần tới muốn ăn, nói một tiếng với mẫu thân của chất nữ, sẽ không thiếu hoa quả cho ngài. Chỉ

là sợ chuyện này lại ầm ĩ lên, lại làm Hoàng thượng đau đầu." Cao Tổ Tuyết nhẹ giọng khuyên nhủ.

Cao Thái hậu không cho là đúng nói: "Hoa quả tự đoạt tới tay ăn mới ngon, huống hồ ta đã gả vào hoàng cung, nếu suốt ngày đuổi tay lấy đồ ăn nhà mẹ đẻ, vậy cũng thật không có tiền đồ!"

"Nhưng ngài cũng đừng cướp đoạt mạnh mẽ, muốn chiếm thì phải có lí lẽ, tránh để bị Hoàng Thái hậu làm khó, nói đều là vì ngài mới hao tài tổn của mua hoa quả."

Cao Tổ Tuyết vừa dứt lời, liền thấy hai mắt Cao Thái hậu sáng ngời, bỗng nhiên giơ tay gõ gõ hai cô nương xinh xắn đối diện một cái, nói: "Ôi, lời nói của hai người giống nhau quá. Ta đã nói hai người các người nhất định sẽ hợp, ai gia chỉ thích hai loại hoa quả này. Phiên Phiên như là quả đào hoạt bát nghịch ngợm, Tổ Tuyết chính là quả nho hào phóng đoan trang. Ôi, nếu đều do ai gia sinh thì tốt rồi, hoàng thất song xu [1]."

[1] Hoàng thất song xu: hai mỹ nhân của hoàng thất.

Tần Phiên Phiên khéo miệng giật giật, Cao Thái hậu đối với nữ nhi lại để ý như thế.

Cuộc trò chuyện của ba người khá vui vẻ, cuối cùng vì Cao Thái hậu nói bà mệt mỏi nên mới giải tán. Nhưng Tần Phiên Phiên không đi, Cao Tổ Tuyết cũng chưa nói rời đi.

Hai người vô cùng ăn ý mà đến thiên điện, tiếp tục tiệc trà của hai nàng.

Thiên điện hẳn là thường được dọn dẹp cho Cao Tổ Tuyết, nơi ở gọn gàng ngăn nắp. Tần Phiên Phiên chỉ nhìn lướt qua liền thấy trên cơ bản sách về cầm kỳ thư họa đều có đủ, thậm chí trên bàn còn để một quyển sách binh pháp.

"Từ nhỏ ta đã xem mấy thứ này, bởi vì cha ta khai sáng, cho nên tập thư [2] cũng có xem qua." Cao Tổ Tuyết thấy tầm mắt nàng dừng lại ở trên quyển binh thư nên giải thích một câu.

[2] Tập thư: ở đây chỉ những sách không phải về thơ ca mà nữ tử hay đọc.

Tần Phiên Phiên cười khẽ: "Tổ Tuyết cô nương nhất định là một người rất có chiều sâu."

Nàng vẫn luôn quan sát Cao Tổ Tuyết rất cẩn thận, dù cho đã đến địa bàn của mình, Cao Tổ Tuyết vẫn luôn duy trì dáng vẻ tốt đẹp. Thắt lưng thẳng tắp kia chưa từng vì thư giãn mà cong lại, rất hiển nhiên, quy củ tốt đẹp này là học từ nhỏ đến lớn, đã khắc vào bên trong xương tủy.

Thật khó tin, nàng và Cao Thái hậu đều xuất thân từ cùng một thế gia.

Cao Tổ Tuyết bị nàng chọc cười, thấp giọng nói: "Không biết ta có được tính là người có chiều sâu hay không, nhưng ta là người rất nghiêm túc và biết kiềm chế bản thân, nghiêm túc đến không cảm thấy có gì thú vị."

Tần Phiên Phiên nhướn mày, rõ ràng là không tin: "Cầm kỳ thư họa mọi thứ đều tinh thông, Tổ Tuyết cô nương sao lại có thể cảm thấy không thú vị?"

Nàng không tin, lúc rảnh rỗi có thể đàn một khúc nhạc nhỏ cho chính mình nghe, thật là tự do, thoải mái.

"À, ta không biết hình dung cái loại thú vị này như thế nào. Khi còn nhỏ đã từng đi theo tiên hoàng, cô mẫu đi chơi ở nông thôn. Những đứa trẻ khác đều bện giày cỏ, đấu dế mèn, xuống sông chơi đùa, mà ta chỉ đứng ở bờ xa xa để nhìn. Cô mẫu lúc ấy chê cười ta già dặn, ngay cả mấy trò chơi

này cũng không chơi, hơn nữa ta lại còn không biết chơi." Cao Tổ Tuyết dường như nhớ tới hình ảnh kia, cười khố.

Tần Phiên Phiên gật đầu tỏ vẻ hiểu được, hoàn cảnh không giống nhau đương nhiên thói quen cũng không giống nhau. Nhưng với tính tình kia của Cao Thái hậu, chỉ có bà mới có thể chê cười tiểu chất nữ đoan trang già dặn, ngay cả vũng bùn cũng không xuống.

"Này có là cái gì, ta cũng không thể đi xuống được."

Cao Tổ Tuyết lắc đầu: "Ta không giống, nếu lúc ấy người thay thế ta, nói không chừng người xem cô mẫu chơi đùa cảm thấy thú vị, liền sẽ tụ tập cùng nhau chơi. Nhưng mà ta sẽ không, cô mẫu đứng trên dòng sông bị đóng băng một lúc lâu cũng không sao, ta vừa đi lên liền té ngã, cho nên ta sẽ không lên để làm chính mình mất mặt."

"Ta nghe cô mẫu nói rất nhiều, Tuyết Đào tiên tử có bao nhiêu thú vị, cũng nghe Đào Uyển nghi thịnh sủng như thế nào. Lúc ấy ta liền nghĩ, thì ra người thú vị trên đời này, không phải chỉ có một mình cô mẫu."

Tần Phiên Phiên trăm triệu lần không nghĩ tới, vị Tổ Tuyết cô nương này lần đầu gặp mặt nàng, thật không ngờ là chẳng giống với lẽ thường, không có chút địch ý nào với nàng, thậm chí còn thành thật mà khen nàng một phen.

"Mẹ cả ta là Tần phu nhân, nói vậy Tổ Tuyết cô nương cũng biết. Bà là nữ nhân thế gia tiêu chuẩn, ta cảm thấy bà ấy có dũng có mưu có trách nhiệm, đối với thứ nữ cũng đều tận tâm, không hề trách móc nặng nề. Bà là người ta kính nể tận đáy lòng, cho đến khi nhìn thấy Tổ Tuyết cô nương, ta mới biết được nữ nhân tốt như thế trên đời này, cũng không phải chỉ có một mình nương ta."

Nếu so về khách lệ người khác, Tần Phiên Phiên cũng chưa từng thua kém ai.

Cao Tổ Tuyết lúc đầu sửng sốt một chút, sau đó vui sướng mà cười, không khí lập tức được thả lỏng không ít.

Hai người khen tặng lẫn nhau không dứt.

"Hoàng biểu ca có người làm bạn, đúng là có không ít điểm phúc."
Cao Tổ Tuyết nhẹ giọng nói.

Tần Phiên Phiên không cam lòng yếu thế nói: "Hoàng thượng có biểu muội như người, cũng thật là có phúc."

Lúc hai người nói xong, càng thường thức lẫn nhau.

Tần Phiên Phiên ở trong lòng tán thưởng một tiếng: Ôi, hôm nay Cầu Hoàng đế có tác dụng lớn!

"Có phải cô mẫu đã nói với người, nếu ta nói muốn làm Hoàng hậu, tất cả đều không thành vấn đề?"

Sau khi khoảng cách hai người đã được kéo gần, "máy hát" Cao Tổ Tuyết liền được mở lên.

Tần Phiên Phiên gật đầu, kỳ thật nàng vô cùng tò mò điều này: "Là Hoàng thượng cùng người hứa hẹn cái gì, hay do Thái hậu nương nương đã hiểu lầm cái gì?"

"Thời điểm ta cập kê, đúng lúc tiền Vương phi, cũng chính là Nhị tỷ người, gả cho người khác, vị trí Vương phi của Hoàng biểu ca để trống, hẳn liền hỏi ta có nguyện ý làm Vương phi của hần hay không?"

Cao Tổ Tuyết cũng không có giấu giếm, đi thẳng đến chủ đề.

Tần Phiên Phiên sửng sốt một chút, không nghĩ tới thế nhưng cầu Hoàng đế còn có một vở tuồng này?

"Nhưng mà người không cần lo lắng, bởi vì không phải Hoàng biểu ca có tình yêu nam nữ với ta, cũng không phải cảm thấy ta thích hợp với vị trí Vương phi, mà là cảm thấy ta thích hợp làm một người vợ giúp chồng dạy con, một người mẹ có thể vô cùng quan tâm và yêu thương hài tử. Sau khi sinh con, sẽ chú tâm giáo dục nó thành nhân tài, mà sẽ không xem nhẹ nó, nuông chiều nó một cách lệch lạc." Thời điểm Cao Tổ Tuyết nói những lời này, trên mặt mang theo vài phần bất đắc dĩ.

Kỳ thật lúc ấy nàng vừa mới cập kê, nhưng Tiêu Nghiêu đã là một nam nhân thành thực lại có trách nhiệm, thời điểm hăn hỏi nàng có nguyện ý làm Vương phi hay không, Cao Tổ Tuyết vẫn rung động.

Nhưng sau khi nàng biết chân tướng, trong nháy mắt, hết thảy ảo tưởng đều tan biến.

"Vậy là có ý gì?" Tần Phiên Phiên khó có thể lý giải, nhưng thông qua miêu tả của Cao Tổ Tuyết, nàng thấy được một điểm vô cùng quan trọng, đó chính là mẫu thân của hài tử.

Điều này rất có khả năng là manh mối chốt vạch trần vì sao cầu Hoàng đế không lưu lại long chủng!

"Lúc ấy ta cũng không hiểu lắm. Theo lời nói của hăn, thê tử hăn là ai không quan trọng, chủ yếu là yêu cầu về mẫu thân của đám hài tử. Đoan trang hào phóng, có chiều sâu, tính tình dịu dàng, biết kiềm chế. Lúc ấy ta mười lăm tuổi, đang là thời điểm thiếu nữ mơ mộng, muốn gả cho một phu quân yêu thương mình. Thế mà hăn lại coi ta như công cụ sinh dục, đương nhiên là ta căm hận đến tận xương tuỷ, khóc lóc chạy đi tìm cô mẫu. Bởi vậy cô mẫu biết được chuyện này, Hoàng biểu ca thấy ta khóc, nói rằng ta có chuyện lớn một chút đều chạy đi tìm trưởng bối, không có chút thành thực ổn trọng, quả nhiên không xứng làm mẫu thân đám hài tử của hăn, rốt cuộc hăn cũng không đề cập chuyện này nữa."

Hiện giờ Cao Tổ Tuyết nhắc tới chuyện này, vẫn còn tức giận đến đau gan, tại sao trên đời vẫn còn loại nam nhân này chứ!

Tần Phiên Phiên ngơ ngác ở nơi đó, sau một lúc lâu, nghe xong lời nói này, nàng bị dọa tới mức đưa lê trong tay đều rớt hết!

Thế mà cầu Hoàng để lại vì cái lý do đó nên mới không lưu lại long chủng!

Bởi vì nữ nhân toàn hậu cung, không một ai xứng làm mẫu thân hài tử của hần, nàng bỗng nhiên nhớ tới thời điểm thị tẩm lúc mới vừa tiến cung, khi nàng nhắc tới long chủng, Hoàng thượng đã từng bóp chặt phía sau lưng nàng, hỏi nàng xứng sao?

Không xứng, đương nhiên không xứng!

Hậu cung ba ngàn giai lệ, không một ai có thể lọt vào mắt cầu Hoàng đế, quả nhiên thẩm mỹ của Nhị Cầu tử không giống người bình thường.

"Hoàng thượng vì sao lại có loại suy nghĩ này?" Lúc sau, Tần Phiên Phiên phản ứng lại, thật sự không thể ức chế lòng hiếu kỳ của mình, hỏi một câu.

Rốt cuộc Cao Tổ Tuyết cũng là biểu muội hần, tuy kém hơi nhiều tuổi, nhưng cũng xem như là thanh mai trúc mã, hần là hiểu biết không ít.

Biểu cảm trên mặt Cao Tổ Tuyết một lời khó nói hết, nàng chậm chước một chút mới nói: "Tiên hoàng và cô mẫu tình cảm rất tốt, tốt đến không dung được người thứ ba."

Tần Phiên Phiên dường như trong nháy mắt đã hiểu, Hoàng thượng chính là kẻ thứ ba kia.

Ôi, khó trách bình thường Cao Thái hậu ghét bỏ Hoàng thượng, thì ra từ lúc hản sinh ra đến khi lớn lên, ở trong mắt Thái hậu cùng Tiên hoàng, đó chính là sự tồn tại dư thừa.

"Kỳ thật Hoàng biểu ca cũng không dễ dàng vượt qua những điều này."

Sau khi im lặng hồi lâu, Cao Tổ Tuyết thở dài một hơi, kết thúc đề tài này.

Tần Phiên Phiên tưởng tượng hình ảnh ngay lúc đó một chút, chắc hẳn là không dễ dàng. Trong kẽ hở tình thâm nghĩa trọng của Tiên hoàng và Cao Thái hậu mà tìm cách sống, cộng thêm loại tính tình này của Cao Thái hậu, chỉ sợ đa số thời gian đều lơ là hản, địa vị trong gia đình của hản cùng Nhị Cầu tử bên đường cũng chẳng có gì khác nhau.

"Nếu các phi tần khác trong cung biết Hoàng thượng không lưu con nối dõi là vì nguyên nhân này, đoán chừng có thể tức đến đấm ngực dậm chân thật lâu." Tần Phiên Phiên cười khẽ một tiếng, trong giọng nói mang theo vài phần mỉa mai.

Ai có thể tưởng tượng ra được việc này đây, Cầu Hoàng đế có tư tưởng khác hẳn với người thường, là người bệnh nặng trong số các người bệnh.

Trong cung này có khối người muốn làm công cụ sinh dục cho Hoàng thượng, đáng tiếc Cầu Hoàng đế đều coi thường!

"Ta cũng không biết vì sao, nhưng ở trong lòng Hoàng biểu ca, mẫu thân là vô cùng quan trọng, hơn nữa địa vị rất cao. Ta cảm giác hản đã đem mẫu thân thần thánh hóa, không gì làm không được. Tóm lại sẽ không giống với cô mẫu." Cao Tổ Tuyết cuối cùng cũng không chịu được, thấp giọng tâm sự với Tần Phiên Phiên một câu.

Khi đó tuổi nàng còn nhỏ, chưa trải sự đời, đều bị một tay Tiêu Nghiêu làm chấn động, qua mấy ngày vẫn chưa bình thường trở lại được.

Tần Phiên Phiên gật gật đầu, cảm xúc trên mặt cũng là một lời khó nói hết.

Chắc do Cao Thái hậu đối xử với Hoàng thượng khi còn nhỏ đã khiến hần mang theo quá nhiều ám ảnh tâm lí. Nhiều năm như vậy qua đi, đều đã thành chấp niệm, bắt đầu từ khi hần có nữ nhân đầu tiên, liền thay hài tử tương lai của mình tìm kiếm mẹ ruột.

"Hậu cung ba ngàn giai lệ, sẽ có người tính tình không quá khác biệt so với người, đoan trang hào phóng, xuất thân thế gia. Trong cung bắt một cái là được một đồng mỹ nhân, sẽ có một người vừa mắt hần." Tần Phiên Phiên vẫn không tin.

Trong hậu cung này có loại nữ nhân nào lại tìm không thấy chứ? Cứ coi như Cao gia biết dạy nữ nhi, nhưng trên đời này chắc chắn có không ít nữ nhi thế gia có thể so cao thấp cùng Cao Tổ Tuyết.

Trong ấn tượng của Tần Phiên Phiên, có thể lôi ra vài ba người.

"Cái này ta không biết, người tự mình đến hỏi đi. Hoàng biểu ca là người cực kỳ bắt bẻ, thậm chí ở một phương diện nào đó, hần thích để tâm vào chuyện vụn vặt. Sinh nhật ta khi còn nhỏ, hần từng tặng ta một cái trống bỏi. Sau này cái trống bỏi kia bị ta không cẩn thận làm hư, ta liền xin hần tìm người làm cho ta một cái khác, hần lại nhất định không đồng ý. Hần nói cái trống bỏi mà hần đưa ta lúc trước chính là cái hoàn mỹ nhất, trên đời này tuyệt đối sẽ không có hai cái trống bỏi giống nhau như đúc."

Cao Tổ Tuyết lắc lắc đầu, nàng đâu có biết vì cái gì mà Hoàng thượng vừa mắt mình, cảm thấy mình phù hợp điều kiện.

Tần Phiên Phiên sửng sốt, cảm thấy tại sao lời này lại quen tai như thế. Chợt nghĩ lại, đây không phải kịch bản mà Cao Thái hậu chơi đùa mấy ngày trước sao?

Không hồ là Cao Thái hậu sinh ra, hai mẹ con này vẫn có điểm rất giống nhau, quả nhiên di truyền mạnh mẽ.

Cũng khó trách cầu Hoàng đế muốn tìm một nữ nhân đáng tin cậy làm mẫu thân cho hài tử tương lai của hãn. Chắc chắn là hãn phát hiện trong cơ thể mình di truyền một phần không đáng tin cậy, cho nên mới muốn trung hoà một chút.

"Ta nói với người nhiều như vậy, thứ nhất là cảm thấy người hợp ý, cô mẫu khó lắm mới tìm được một người vừa ý thế này. Thứ hai là nữ nhân phải có hài tử bên cạnh mới an ổn, đặc biệt là trong cung. Chỉ điểm cho người một chút, ở trước mặt hãn đoan trang nghiêm túc một ít đi." Cuối cùng Cao Tổ Tuyết nói đến trọng điểm.

Tần Phiên Phiên lập tức cảm thấy một mâm dưa và trái cây trước mắt đều mất đi hương vị thơm ngọt ban đầu.

"Có hơi muộn rồi, ở trong mắt hãn ta là một người thường xuyên tỏ vẻ giả tạo, nói dối hãm hại vu oan, còn là tiểu yêu tinh câu dẫn người khác, người cảm thấy còn có đường cứu vãn lại sao?" Nàng lo lắng sốt ruột hỏi một câu.

Cao Tổ Tuyết lắc đầu thở dài nói: "Uống ngụm trà nóng đi, không chừng còn có thể bớt lạnh một chút."

Tần Phiên Phiên bĩu môi, chỉ cảm thấy dù trà nóng bỏng tay, cũng không làm lồng ngực nàng ấm áp lên được.

Không phải là nói Cầu Hoàng đế thích diêm dưa dê tiện sao? Đều là nói bậy nói bạ, thời điểm nàng ở Tần phủ, là một Tiểu Diêm Diêm ôn nhu,

sau khi tiến cung mới cố ý phóng ra dã tính của mình. Kết quả muốn sinh hài tử còn phải làm cô nương tốt, đoan trang hào phóng, loại tiểu yêu tinh giống nàng nhất định không có đường sống! Nàng quả thực đã vội vàng một cách mù quáng!

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Hiền Thê Lương Mẫu

Edit: Lan Sung nghi

Beta: Giang Hiền tần

Trên mặt Tần Phiên Phiên lúc ra khỏi Duyên Thọ cung thì đều là nét ủ rũ. Lúc trước nàng tiến cung tràn đầy nhiệt huyết quyết định "sùng hạnh" hân oanh oanh liệt liệt mấy lần, sau đó mang long thai đi lên đỉnh cao của đời người.

Kết quả đã "sùng hạnh" hân oanh oanh liệt liệt vài lần, không chỉ ba năm rồi nàng chưa mang thai, còn có khả năng là cả đời nàng sẽ không mang thai.

Muốn hỏi tại sao, bởi vì ngay từ đầu nàng đã lấy sai kịch bản diễn sai cảnh rồi.

Mẹ nó.

Loại người mà nửa đêm bắt người ta tiến cung như Cầu Hoàng đế. Vừa nhìn là biết đây là người không thích thể tục, không thể đi con đường tầm thường được. Cho nên nàng mới từ bỏ hình tượng "áo bông nhỏ tri kỉ" ở Tần phủ lúc trước, lắc mình biến thành bông hoa xinh đẹp nhất trong hậu cung, không ai có thể sánh bằng nàng.

Nhưng bây giờ có người nói cho nàng biết sự thật, nàng nhảy nhót linh tinh như vậy, thật sự khiến cho Hoàng thượng chú ý nhưng không có khả năng được mang thai, quan hệ giữa hai người chỉ giới hạn ở thân thể.

A, cảm thấy thật đau khổ!

"Chủ tử, ngài làm sao vậy? Nói chuyện với Tố Tuyết cô nương không vui sao?" Liễu Âm thấy nàng dọc đường đi đều bước nhanh, mày nhíu chặt, hơi thở quanh người cũng không thoải mái, không nhìn được dò hỏi một chút.

Phải biết rằng Đào Uyển nghi nhà bọn họ, da mặt dày đến mức không chuyện gì có thể làm khó được nàng, cho nên cả ngày đều vui tươi hơn hở, muốn khiến cho mặt của nàng cứng nhắc, thật sự không dễ.

"Tố Tuyết là một cô nương tốt, về sau ta còn muốn tiếp tục đi tìm nàng ấy để chơi. Chỉ là trong lòng ta đang có chuyện buồn phiền, nếu ta không thể suy nghĩ cho rõ ràng, đoán chừng cả đời này sẽ sống không yên." Tần Phiên Phiên thở ngắn than dài, vẻ mặt u sầu đáng vẻ nhìn rất đáng thương.

Hai người đều lâm vào trầm mặc.

"Vì sao người không hỏi ta có chuyện gì làm phiền lòng? Có phải là người xem thường ta?" Tần Phiên Phiên dẫu môi, nàng đợi một lúc cũng không thấy tiểu cô nương Liễu Âm này lên tiếng, giống như một người câm vậy.

"Nô tỳ nào dám xem thường chủ tử, chỉ là ngài đã phiền lòng như vậy rồi thì nô tỳ cũng không có biện pháp gì để giúp ngài giải quyết nên không hỏi, tránh làm tăng thêm phiền toái cho ngài."

Thời gian Liễu Âm ở lại bên cạnh nàng cũng không phải mới một hai ngày, không biết đã chịu bao nhiêu khổ cực. Hiện tại đều đã "tu luyện thành tinh", đều xem mỗi một câu nói của Đào Uyển nghi đều có bấy rập.

Cho nên chuyện gì nàng có thể không dính líu thì sẽ không dính líu, tránh cho đến lúc nào đó lại bị liên lụy theo.

"Người không hỏi càng khiến ta thêm phiền lòng." Tần Phiên Phiên nói như chém đinh chặt sắt (quả quyết, chắc chắn).

"Là chuyện gì vậy?" Nàng là người biết lắng nghe, nàng không vào địa ngục thì ai vào đây.

"Ta không muốn ngủ với Hoàng thượng, suốt ngày chỉ thị tẩm thị tẩm, cái ta muốn là long chủng, không cần niềm vui xác thịt." Tần Phiên Phiên nhìn thoáng qua xung quanh không có người mới dám nói ra.

Hai câu nói này thiếu chút nữa đã dọa ngã Liễu Âm. Từ sau khi nàng và Đào Uyển nghi trở thành người cùng trên một chiếc thuyền, chủ tử nói chuyện đều không có chút kiêng nể nào, hơn nữa lần sau càng trần trụi hơn lần trước.

Lần trước toàn bộ người trong Thường Đào các các nàng chơi Hoàng thượng, đều là lấy đầu mình buộc ở trên người Đào Uyển nghi, chủ tử muốn làm, các nàng cũng chỉ có thể theo.

Phải sau một lúc lâu Liễu Âm mới lấy lại được giọng nói của mình, thấp giọng nói: "Chủ tử, bao nhiêu người muốn được thị tẩm mà không được, ngài lại không muốn thị tẩm, không thị tẩm thì có thể thăng phân vị?"

Nếu nữ nhân hậu cung muốn thăng vị, một là dựa vào thế lực bên nhà mẹ đẻ, để phụ huynh của mình tranh giành cho, vậy có thể sống an nhàn thoải mái, tính mạng đều buộc chung với tiền triều. Hai chính là dựa vào bản thân thị tẩm mà thăng lên, chỉ cần được Hoàng thượng sủng ái thì phân vị gì mà không xin được.

Trên cổ toàn bộ Tần gia đều đang lăm lăm kề dao, chỉ cần Hoàng thượng không vui một chút thì sẽ lập tức mang bọn họ ra chém, đương nhiên không thể dựa vào nhà mẹ đẻ, chỉ có thể dựa vào chính bản thân nàng nhưng bây giờ nàng cũng không muốn thị tẩm, trên cơ bản rất có thể sẽ "hồng nhan chóng tàn" (ý chỉ thất sủng, chết già trong hậu cung).

Tần Phiên Phiên nghiêng đầu suy nghĩ, theo lý chính là như vậy.

"Như vậy, làm thế nào để ta có thể lúc nào muốn thì tắm thì tắm, lúc nào không muốn thì không tắm?" Nàng lập tức thay đổi lời nói.

Vẫn phải thăng phân vị, nếu không nàng sẽ bị những nữ nhân khác trong hậu cung ngược thành cặn bã mất.

Nữ nhân không có súng ái của Hoàng thượng, trên cơ bản chỉ có thể chết già.

Thiếu chút nữa Liễu Âm bị vấn đề của chủ tử khiến cho sặc chết, sao nàng biết được!

"Nô tỳ cảm thấy vấn đề này của chủ tử nghĩ ba đời cũng không ra. Hôm nay để phòng bếp nhỏ làm thêm món canh cá bồ đào, ngài từ từ suy nghĩ."

Tần Phiên Phiên tìm kiếm trợ giúp thất bại, tội nghiệp trở về Thường Đào các.

Tất cả mọi người ở Thường Đào các đều phát hiện dáng vẻ của chủ tử nhà mình có thay đổi lớn, y phục và trang sức đều có vẻ thuần tịnh tao nhã hơn, không hề tìm kiếm nét điểm lệ tươi đẹp mới lạ nữa, ngược lại còn chặt chẽ bao bọc chính mình.

Khi nàng nói chuyện, giọng cũng đều nhỏ lại, giơ tay nhắc chân cũng không còn lộ ra tư thái kiêu mị, lập tức biến thành nữ tử vô cùng dịu dàng.

"Chủ tử, đây là chiêu mới của ngài?"

Thời điểm Vọng Lan chải đầu cho nàng không nhìn được nữa, thấp giọng hỏi một câu.

Tần Phiên Phiên hơi nâng khóe môi lên, lộ ra tươi cười nhẹ nhàng, nhìn dáng vẻ lần này thật không uổng phí nỗ lực, ít nhất cũng có người cảm nhận được nàng có điểm không giống người khác.

"Đúng vậy, có điểm nào khác lúc trước?" Nàng vươn ngón tay thon dài, thong thả ung dung gảy trang sức trong hộp, động tác có vẻ cảnh đẹp ý vui.

Vọng Lan hơi nhú mào, tự hỏi cẩn thận một lát mới nói: "Nô tỳ khó mà nói rõ, chỉ cảm thấy ngài ôn nhu hơn rất nhiều, khiến người khác muốn gần gũi. Giống như lúc thức dậy trong ngày mùa đông ngâm tay đang lạnh băng vào nước ấm vậy, hy vọng mãi có thể như vậy, không muốn rời đi chỗ khác."

Những lời này của nàng có thể nói là nói đến tận đáy lòng của Tần Phiên Phiên, lập tức khiến nàng vui mừng khôn xiết, cảm thấy nỗ lực của bản thân không hề uổng phí.

"Ôi, vẫn là Vọng Lan hiểu ta, có phải toàn thân ta đều tản ra tình thương của mẹ?" Nàng vừa nói vừa ho nhẹ một tiếng, chớp chớp mắt với Vọng Lan, mặt mày mỉm cười.

Vọng Lan bị nàng chọc cười: "Ngài hãy để tình thương của mẹ của ngài lại cho Hoàng thượng đi, bọn nô tỳ không có nhu cầu, toàn bộ hậu cung này đều tràn ngập nữ nhân. Những người nhìn thấy không phải là nữ nhân thật thì cũng là nam nhân giả, chịu không nổi chịu không nổi."

Liễu Âm đứng một bên cười ha ha. Rất ít khi thấy Vọng Lan nói đùa, không nghĩ đến lúc Vọng Lan cô cô vui đùa cũng không kém ai chút nào.

Tần Phiên Phiên chuẩn bị lâu như vậy, thật vất vả mới đợi được đến lúc Hoàng thượng triệu hạnh nàng.

Có lẽ là lần trước ám ảnh ở Thường Đào các quá lớn, ngôi cửu ngũ vẫn chọn là để cho người đưa nàng đến Long Càn cung.

Vẫn tắm gội ở bể tắm nước nóng như lần trước, sau khi chỉnh trang thỏa đáng, Hình ma ma đến vẽ tranh trên lưng nàng.

"Hoàng thượng không nói muốn đổi đồ án sao?" Tần Phiên Phiên nằm sấp trên giường, nhẹ giọng hỏi một câu.

Hình ma ma nhẹ giọng trả lời: "Hoàng thượng nói, nếu Đào Uyển nghi là Tuyết Đào Tiên tử thì đồ án phía sau lưng sẽ tạm thời không đổi."

Tần Phiên Phiên không khỏi bĩu môi, nhẹ giọng nói thầm một câu: "Ma ma, người nói xem vẽ tuyết đào sau lưng có thể có vẻ không trang trọng không? Có muốn thêm vài câu thơ có tình ý bên trên?"

Hình ma ma cho rằng nàng muốn thêm một số câu dân từ diễm khúc, Đào Uyển nghi thật sự được sủng ái, những yêu cầu nhỏ như thế này vẫn có thể thỏa mãn được, dù sao cũng chỉ là dùng để trợ hứng (nâng cao hứng thú khi lên giường).

Trước kia khi Hình ma ma vẽ tranh cho phi tần của Tiên hoàng, Cao Thái hậu cũng thường xuyên có những điệu chiêu (những ý tưởng hoặc hành động đặc biệt làm cho người ta thích), luôn khiến Tiên hoàng vui vẻ.

"Được chứ, ngài nói cho lão nô nghe thử xem sao." Hình ma ma gật đầu.

Tần Phiên Phiên cau mày, sau khi trầm tư suy nghĩ, mới đọc ra một câu thơ. Hình ma ma đang cầm bút hơi sửng sốt một lát.

"Ma ma, câu thơ này không hay sao?" Nàng thấy cả một lúc lâu mà Hình ma ma cũng không có phản ứng lại, lập tức hỏi một câu.

"Đây là một câu thơ hay, nhưng ngài có chắc chắn là Hoàng thượng sẽ thích không?" Hình ma ma thật sự do dự không dám chắc.

"Thích, chắc chắn sẽ thích!" Tần Phiên Phiên nói như chém đinh chặt sắt.

Dù sao người ngủ cùng ngôi cửu ngũ là Đào Uyển nghi, nàng ấy chắc chắn sẽ không tự mình hại mình đâu, có lẽ là Hoàng thượng có sở thích đặc biệt nào đó.

Sau khi Hình ma ma nghĩ như vậy, lập tức trở lại bình thường.

"Được, để lão nô viết lên cho ngài, muốn dùng thể chữ khải[1] hay là hành thư[2]?"

[1] Thể chữ khải: Khải thư (phồn thể: 楷書; giản thể: 楷书; phồn thể: 楷書; bính âm: kǎishū) hay chữ khải, còn gọi là chân thư (真書), chính khải (正楷), khải thể (楷體) và chính thư (正書), là phong cách viết chữ Hán ra đời muộn nhất (xuất hiện khoảng giữa thời Đông Hán và Tào Ngụy và phát triển thành phong cách riêng vào thế kỷ 7), do đó đặc biệt phổ biến trong việc viết tay và xuất bản hiện đại (chỉ sau các kiểu chữ Minh thể và gothic sử dụng riêng trong in ấn).

[2] Hành thư (行書) là một phong cách viết chữ Hán bắt nguồn từ thảo thư. Tuy nhiên, vì nó không quá tháu như thảo thư cho nên dễ đọc hơn, và hầu hết những người đọc được khải thư cũng đều có thể đọc được hành thư. Một trong những nhà thư pháp nổi tiếng nhất viết theo lối hành thư là Vương Hi Chi thời Đông Tấn.

"Thể chữ khải thể chữ khải, từng nét bút ngay ngắn chữ đẹp nhất, nếu không bảo bảo sẽ không nhìn rõ." Tần Phiên Phiên lập tức vui vẻ nói.

Tay đang cầm bút của Hình ma ma run lên, bảo bảo là ai? Đào Uyển nghi gọi Hoàng thượng như vậy sao? Cách gọi "bảo bảo" này so với xưng

hồ lúc trước của Cao Thái hậu với Tiên hoàng cũng không thua kém, mẹ chồng nàng dâu hai người không hổ là người một nhà, đều vào được cửa Tiêu gia.

"Hoàng thượng, Đào Uyển nghi đến." Thời điểm Trương Hiến Năng dẫn Tần Phiên Phiên tiến vào thì trên mặt có chút mất tự nhiên.

Hắn luôn cảm thấy hôm nay tiểu yêu tinh này có chút khác thường. Từ lúc bắt đầu nhìn thấy hắn lập tức cực kỳ khách khí, là một dáng vẻ thỏa đáng, khiến trong lòng Trương Đại Tổng quản phát run.

Không có việc gì tự nhiên lấy lòng, không lừa đảo cũng là kẻ trộm.

"Ồ, người lui ra đi."

Hiển nhiên là Tiêu Nghiêu cũng vừa tắm gội xong, tóc rối tung xõa ra, ngồi trên ghế một cách đứng đắn, đang xem quyển sách cầm trong tay.

Bên trong nội điện yên tĩnh, chỉ có âm thanh Hoàng thượng ngẫu nhiên lật sách phát ra.

Mãi cho đến khi xem xong hai trang sách, Tiêu Nghiêu mới ngẩng đầu lên, liếc mắt một cái đã nhìn thấy Tần Phiên Phiên đang được bọc kín bằng áo choàng, đứng trong một góc đang rũ mi cụp mắt, dáng vẻ then thùng e ấp kia giống như lần đầu thị tẩm vậy.

Hắn lập tức có chút buồn cười, ném quyển sách trong tay lên trên bàn nhỏ đặt bên cạnh, thấp giọng nói: "Ái tần, nàng bị sao vậy? Thời điểm lần đầu tiên người thị tẩm thì đều dùng những chiêu cuồng dã lớn mật, sao hôm nay lại then thùng như đoá tiểu cúc non vậy?"

Thời điểm lần đầu tiên nữ nhân này thị tẩm, luôn luôn tự nhiên hào phóng, sau lại là dáng vẻ diêm dúa lẳng lơ, khiến cho tim hắn đập nhanh liên tục không thôi.

Đáy lòng Tần Phiên Phiên âm thầm mắng Cầu Hoàng để không phải người, luôn châm vào tim nàng.

Nếu nàng sớm biết hãnh thích kiểu nữ nhân hào phóng đoan trang, sao nàng có thể chọn đi con đường tiểu yêu tinh yêu diễm (diễm dúa lòe loẹt) chứ, lúc trước nên để cho hãnh nhìn thấy dáng vẻ bát diện linh lung (xinh đẹp, khéo léo) của nàng, sau đó mang long chủng, chờ nhi tử tròn một tuổi, chọn ra một Nhiếp Chính vương, sau đó dùng một ly rượu độc trực tiếp độc chết Cầu Hoàng để, lên làm Thái hậu tự mình buông rèm nhiếp chính!

"Trước kia là tần thiếp không hiểu chuyện, hiện tại tần thiếp đã trưởng thành, biết đó là không hợp quy củ. Về sau tần thiếp phải làm một nữ nhân hiểu quy củ tri thư đạt lễ."

Tần Phiên Phiên cũng không hề cố ý dùng giọng nói làm nũng, nàng ôn ôn nhu nhu mà nói chuyện, nghe thật sự rất thoải mái.

Tiêu Nghiêu càng thấy lạ hơn, đang tốt đẹp, Đào Uyển nghi cũng không có dấu hiệu gì báo trước đột nhiên đổi tính.

"Được, để trăm xem người trưởng thành như thế nào? Hôm nay người muốn chơi trò nào, trăm sẽ theo người."

Hãnh vừa nói vừa tiến lại gần nàng, duỗi tay trực tiếp bế ngang nàng lên, ném lên trên giường.

Không biết hai người đã lăn qua lộn lại bao nhiêu lần, các loại tư thế đều rất hòa hợp, tuy hôm nay Tần Phiên Phiên chọn dáng vẻ yếu điệu uyển chuyển nhưng Hoàng thượng cũng không giận, ngược lại cảm thấy rất mới mẻ, cảm thụ một chút phong thái khác biệt cũng khá tốt.

Tất cả đều phù hợp như vậy, cho đến khi ngôi cửu ngũ lật người nàng lại. Giống như ngày thường, thời điểm chào hỏi với bức tranh tuyết đào sau lưng nàng, cả người đều cứng lại.

"Hoàng thượng?" Hai người nối liền cùng nhau, cho nên thân thể Cầu Hoàng để có biến hóa, Tần Phiên Phiên sẽ nhận ra ngay lập tức, không khỏi kinh hô lên tiếng.

Tiêu Nghiêu không khỏi có chút then quá hóa giận, lại cảm thấy trong ngực nghẹn một hơi, quả thật hấn sấp bị nữ nhân này làm cho tức chết rồi.

"Người đã viết cái gì sau lưng vậy?" Hấn vỗ lên lưng nàng một cái, ngữ khí lạnh lẽo.

Ở thời điểm đang hứng khởi nam nhân bị kích thích, giống như bị tạt một chậu nước lạnh, hậu quả của chuyện này thật sự rất nghiêm trọng.

Tần Phiên Phiên kêu một tiếng, Hoàng thượng xuống tay không nhẹ không nặng, nàng rất ấm ức nói: "Đền canh ba gà canh năm (canh ba thấp đền đến canh năm gà gáy là lúc các sĩ tử thời xưa học bài), đúng là lúc nam nhi đọc sách. Để nhắc nhở ngài thời thời khắc khắc không quên phải cần cù, tần thiếp là nữ nhân tốt, tuyệt đối hiền lương."

Chữ phía trên lưng nàng viết có nề nếp, thể chữ khải đoan chính, càng khiến cho người nhìn phát cáu.

Tiêu Nghiêu bị nàng chọc tức, nhắm ngay mũi nàng giáng hai bàn tay.

"Trẫm kêu người canh ba thấp đền canh năm gà gáy, đúng là thời điểm nam nhi đọc sách. Ái tần thật là nhọc lòng, người có phải đang nằm mơ, tự cho mình trở thành mẹ của trẫm?"

Nếu Tần Phiên Phiên một ngày mà không làm trò thì đó chính là chuyện lạ.

Trương Đại Tổng quản nghe xong trong chốc lát cuối cùng cũng hiểu. Nhất định là hôm nay Đào Uyển nghi uống lộn thuốc, thế mà muốn đi con

đường hiền thê lương mẫu, thời điểm thị tẩm chính là khiến cho Hoàng thượng sung sướng, nàng một hai phải khuyên nhủ Hoàng thượng đọc sách, chắc là ngại mạng quá dài rồi.

"Tần thiếp không có, tần thiếp thời thời khắc khắc đều muốn làm một Uyển nghi hiền huệ, cần chính yêu dân." Tần Phiên Phiên duỗi tay muốn che mộng của nàng lại, Hoàng thượng thật sự là tức giận, lần này đánh nàng không nhẹ.

Nàng đã lớn như vậy nhưng từ nhỏ ở trước mặt mẹ cả luôn nghe lời, chưa từng bị đánh mông, không ngờ sau khi trưởng thành lại được nếm thử.

Tác giả có lời muốn nói:

Diễn tình: Xin ngài hãy cần cù!

Hoàng tang mạnh mẽ thẳng lưng: Được!

Diễn tình: A a, chó má ta hận người, kêu người cần cù làm chính trị, không phải cần cù "sùng hạnh", cách hiền thê lương mẫu càng ngày càng xa!

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Tinh Trung Báo Quốc

Tần Phiên Phiên lại ngoan ngoãn bò trở về, nhưng tâm tình bỗng trở nên rất tốt.

Lúc trước nàng nhảy nhót lăn lộn lung tung, vẫn không uống phí nỗ lực, ít nhất có thể làm cho ngôi cửu ngũ thất thần lúc phê duyệt tấu chương, đây đúng là có tiềm chất của gian phi họa quốc.

"Có phải ái tần nghe được cái gì hay không, sao lại bỗng nhiên đổi tính, còn nhớ tới việc nhắc nhở trăm cần phải thương dân, phải theo con đường đoan trang cao nhã?".

Tiêu Nghiêu lại lần nữa mở miệng, đôi mắt nhẹ nhàng nheo lại, bên trong hiện lên vài phần tinh quang.

Từ trước tới nay trực giác cầu Hoàng đế luôn nhanh nhạy như thế, lúc trước hai lần Tần Phiên Phiên mượn hắc làm lá chắn, hắc đều có thể lập tức phản ứng lại, huống hồ kịch bản lần này của Tần Phiên Phiên có biến đổi lớn.

Lấy tính cách của quả đào tình này, nếu không phải thu được tiếng gió xác thực nào đó, khẳng định nàng lại càng thêm yêu tình, tiến đến con đường yêu phi họa quốc một đi không trở lại.

Mà không phải giống như bây giờ, tính tình thay đổi lớn, phải chọn chiêu số cao nhã đoan trang gì đó.

"Lương tâm tần thiếp mới phát hiện ra". Tần Phiên Phiên ho nhẹ một tiếng, nàng vô cùng thản nhiên chắc chắn, biểu tình trên mặt cũng trở nên nghiêm túc, kiên quyết không cho cầu Hoàng đế nhìn ra bất kì một chút biểu tình chột dạ nào của mình.

Tiêu Nghiêu kéo nàng quay cuồng về phía mình, nhìn chăm chăm vào mặt mình, ngược lại ngoắc ngoắc khoe môi, giơ tay vỗ vỗ trên mặt mình.

"Trẫm biết ái tần sẽ trợn mắt nói dối, cho nên một câu của người trẫm cũng không tin". Hắn cười lên rất đẹp, mi mắt cong cong, nhìn qua tâm tình rất tốt.

Nhưng Tần Phiên Phiên biết hắn muốn ra đại chiêu, trong lòng luôn nảy lên "Thịch thịch thịch" bất an.

"Trẫm nghe nói người với Cao Tổ Tuyết tán gẫu với nhau rất vui vẻ, thân như tỷ muội, chuyện trò vui vẻ, thành thật với nhau, dường như nhắc tới trẫm, cũng không biết nói lời gì". Tay hắn đặt phía sau cổ Tần Phiên Phiên, thông thả ung dung mà nhéo.

Nam nhân cũng không dùng quá nhiều sức lực, nhưng loại cảm giác nắn bóp, cuối cùng vẫn làm cho Tần Phiên Phiên sinh ra một loại cảm giác sợ hãi, nam nhân chỉ cần dùng chút lực, thì cổ nàng sẽ lệch mất.

Tần Phiên Phiên cảm giác được đầy đủ ý vị uy hiếp của hắn, không khỏi rụt rụt cổ nói: "Tổ Tuyết cô nương tự nhiên hào phóng, vô cùng hợp ý với tần thiếp, hơn nữa nhìn thấy nàng ấy mới phát hiện được thiếu sót của mình, thật tình ăn năn".

Nhưng nàng không tin cánh tay của Hoàng thượng duỗi ra dài như vậy, thời điểm hai người nói chuyện phiếm, bên người chỉ có một cung nữ hầu hạ, người kia nhất định là người mà Cao Tổ Tuyết tín nhiệm nhất, không có khả năng Hoàng thượng sẽ biết.

"Nếu không phải nàng ta nói cái gì đó, không có khả năng người sẽ phát hiện mình còn nhiều thiếu sót. Ái tần luôn tự nhận mình độc nhất hậu cung, bất kể là ai cũng không bằng người, sao có thể nói chuyện với Cao Tổ Tuyết xong liền thay đổi. Nói đi, người và nàng ta nói với nhau chuyện gì?".

Tiêu Nghiêu vừa nói trên tay vừa tăng thêm lực đạo, rõ ràng Tần Phiên Phiên cảm thấy lực đạo trên cổ mình mạnh thêm, thậm chí có thể nghe thấy được âm thanh xương cốt chạm vào nhau kéo kẹt, Tần Phiên Phiên sợ tới mức cả người sắp run lên rồi.

"Nàng ta là hoàng hoa đại khuê nữ có thể cùng tần thiếp nói cái gì được, cũng không thể nói chuyện thị tẩm này nha. Chỉ là tần thiếp cảm thấy có lẽ ngài sẽ thích kiểu người ôn nhu hiền thực, mà tần thiếp lại luôn kiêu mị như vậy, chỉ sợ thẩm mỹ sẽ kém đi".

Tần Phiên Phiên bắt đầu hồ ngôn, dù sao cũng không thể bại lộ, nếu không phải có tư thế hiện tại của nàng, phỏng chừng cầu Hoàng đế sẽ muốn trở mặt với nàng.

Tiêu Nghiêu kề sát vào nàng, hơi thở hai người giao triền, nhưng không có hơi thở kiêu diễm gì, ngược lại còn mang theo ý tứ cường bức.

Tần Phiên Phiên nhấp nháy đôi mắt to, cho hẳn thấy rõ ràng biểu tình vô tội của mình.

Theo như lời nàng tất cả đều là sự thật, Cao Tổ Tuyết với nàng sẽ không nói xấu Nhị Cấu tử, Nhị Cấu tử người tin ta đi.

Bỗng nhiên Tiêu Nghiêu lại cười: "Trẫm đã nói qua với nàng con nối dõi đều phải có mẫu thân hiền lương thực đức, chắc là ái tần nghe xong lời này mới thay đổi phải không?".

Tần Phiên Phiên lập tức lắc đầu: "Hoàng thượng, hiện tại tần thiếp không thể sinh trong ba năm, suy nghĩ những điều đó thật sự vẫn còn quá xa. Huống hồ mẫu thân con nổi dỗi của Hoàng thượng sau này phải hiền lương thực đức vậy Hoàng thượng, ngài thích người hiền lương thực đức sao? Thật sự là tần thiếp triệt để hiểu ra, mới làm như thế, nếu Hoàng thượng không thích, tần thiếp lại đổi trở về là được".

Nàng nói rất nghiêm trang, dường như việc thay đổi cá tính dễ dàng như ăn khối đường vậy, cơ bản đến cả điều động cảm xúc cũng không cần.

Tiêu Nghiêu hí mắt nhìn nàng, bỗng nhiên kéo nàng vào trong ngực nói: "Ái tần nói cái gì cũng đúng, trầm thật đúng là thích hiền lương thực đức. Người phải làm cái gì chứ? Đúng rồi, khuyên trầm cần cù, cứ tiếp tục đi. Bắt đầu từ hai câu thơ phía sau lưng của người, trầm nhớ không lầm mà nói, là xuất phát từ "thơ Khuyên học". Tới đây, ái tần cũng đọc hai câu thơ phía dưới cho trầm nghe một chút".

Hắn vừa nói vừa giở tờ với nàng, Tần Phiên Phiên ô một tiếng liền chui vào trong lồng ngực hắn, hai người lại nhào nhào dính dính lẫn một chỗ với nhau.

Thân thể phù hợp, làm hai người dính liền một chỗ liền không phân không phai, thần trí Tần Phiên Phiên còn có chút không thanh tỉnh.

Mới vừa rồi còn đắm chìm trong tình trạng ngôi cửa ngũ chí tôn không tín nhiệm nàng, kết quả nháy mắt hứng thú của Hoàng thượng lại tới nữa.

"Tần thiếp, tần thiếp không nhớ rõ, hai câu thơ đầu tương đối nổi danh" Tần Phiên Phiên mồm miệng không rõ nói lại một câu.

Tiêu Nghiêu cong môi cười khẽ một tiếng, nhưng bởi vì hắn dùng sức toàn thân, cho nên trên mặt ngoại trừ tươi cười tra tấn còn có vẻ quý dị dữ tợn, mang theo một vài phần ý vị đáng sợ.

"Người khuyên trầm như vậy, thật khó mà khuyên được. Lại đây, trầm dạy người. Tóc đen không biết chăm học sớm, đầu bạc phương hồi đọc sách muộn[1]".

[1] Tóc đen không biết chăm học sớm, đầu bạc phương hồi đọc sách muộn: Hai câu thơ sau trong bài thơ "Khuyên học", muốn thông qua sự thay đổi của tóc để biểu đạt lớn tuổi đọc sách thì đã muộn, khuyến khích thanh thiếu niên muốn quý trọng tuổi trẻ, chăm chỉ học tập, có việc thì làm, nếu không, đến già chẳng làm nên trò trống gì, hồi hận cũng đã muộn.

Thanh âm hần lộ ra vài phần thờ đốc, giống như từng chữ từng chữ một bị ghen nói ra, cùng với động tác hần cực kì có quy luật, phảng phất giống như nhạc đệm.

Tần Phiên Phiên khóc không thành tiếng, rõ ràng muốn đắm chìm trong đó, mỗi khi như vậy lại bị hần kéo trở về.

"Ái tần, người không thể không đọc được, chuyện đêm nay là người bắt đầu, người phải kiên trì đến cùng mới được".

"Đen, tóc đen...". Nàng bữu môi lâu bầu lẫm bẫm hồi lâu, nhưng cơ bản là mồm miệng mơ hồ nên không nghe rõ ràng được là cái gì.

Hoàng thượng càng thêm ra sức, hần duỗi tay gõ một chút lên cái trán của nàng, thấp giọng nói: "Nếu Nhan Chân Khanh biết ái tần đọc thơ của hần như vậy, đoán chừng nạp quan tài sẽ không đóng được".

Tần Phiên Phiên bữu môi, muốn phản bác lại hần, rõ ràng cầu Hoàng đế đang muốn trêu chọc mình như vậy, kết quả lại đặt sai lầm ở trên người nàng, căn bản nàng không phục.

Đáng tiếc hiện tại một câu nàng cũng không nói được, cả người lâm vào trong xuân sắc.

"Ái tần, không cần rầm rì, trầm muốn ôn tập công khóa. Bắt đầu từ "Tam tự kinh" là được, nhân chi sơ, tính bản thiện, tính tương cận, tập tương viễn...".

"Tới đây, đọc theo trầm đi, đừng có dừng. Sau khi xong "Tam tự kinh" còn có "Mạnh tử"".

Tiêu Nghiêu hoàn toàn yêu thích loại cảm giác này, đúng là hăn lồi kéo Tần Phiên Phiên đọc một đêm thơ từ ca phú, đến "Tam tự kinh" cũng không tha, đừng nói Nhan Chân Khanh, rất nhiều nấp quan tài của các đại văn hào, đại giáo dục học giả, đều đóng không được.

Bọn họ chỉ nghĩ dạy dỗ học sinh khổ học nghiêm túc, cũng không nghĩ ra cảnh bên trong giường chiếu như hiện tại.

Trương Hiến Năng đứng ở bên ngoài, không khỏi ngáp một cái.

Cầu Hoàng đế đúng là nhân sĩ hiếu học, nếu đổi thành người khác, nói không chừng vừa đọc hai câu đã mềm như bông muốn ngủ rồi, làm gì giống hăn vẫn còn mạnh mẽ oai phong.

"Ta đi ngủ trước, nghe cẩn thận, sáng sớm ngày mai sẽ tới hỏi các người Hoàng thượng đọc sách gì".

Hăn giao việc trực đêm cho thái giám khác, ném phất trần quay đi.

Lần đầu tiên Tần Phiên Phiên nghe được nhiều lời vô nghĩa của Hoàng thượng trên long sàng như vậy, hơn nữa thật sự hăn là người thích học tập, càng đọc càng hưng phấn.

Hiện tại nàng hối hận cũng không kịp, lúc trước học cao quý đoạn trang làm cái gì, nàng cũng không phải là nương của cầu Hoàng đế, ngoài miệng cầu Hoàng đế mắng nàng, nhưng trên hành động lại đọc thuộc thơ

cho nàng nghe, còn ở phía trên đỉnh đầu của nàng, quả thật muốn cái mạng già.

Chờ đến lúc nửa đêm, rốt cục đến lúc kết thúc, Tần Phiên Phiên chìm vào bên trong mơ mơ màng màng, cảm giác được mặt mình bị hai bàn tay vỗ nhẹ.

"Ái tần, nếu lần tới người muốn nghe ngâm thơ, lại tới tìm trẫm nhé".

Tiếng nói của cầu Hoàng đế luôn luôn trầm thấp, hiện giờ nghe thấy lại hơi giương lên, hiển nhiên mang theo vài phần vui mừng rạo rức.

Tần Phiên Phiên là vác đá nện vào chân mình, đúng là thời điểm không cao hứng, lúc ngủ lại có chút mơ hồ, không khỏi hừ lạnh một tiếng.

Lá gan so với trời còn lớn hơn, nói một câu: "Được rồi, lần sau tần thiếp sẽ nói Hình ma ma viết trung quân ái quốc lên cho ngài ngâm thơ. Không đúng, hẳn là phía sau lưng ngài viết trung quân ái quốc, lại đến ngâm thơ cho tần thiếp nghe!".

Sau khi nàng nói xong, trong điện lâm vào yên tĩnh như chết.

Ngày sau đó một tay của Tiêu Nghiêu lại kéo nàng lên, nhắm ngay mũi của nàng mà đánh.

"Người quả thật to gan lớn mật, đến lúc này cũng không quên chiếm tiện nghi của trẫm".

Đêm nay từ lúc bắt đầu đánh mũi, kết thúc cũng lấy đánh mũi, đầu đuôi hô ứng, tình ý chân thành.

Hiển nhiên Hoàng thượng lấy việc đánh mũi Đào Uyển nghi làm một việc ham thích cùng chấp nhất.

Sáng sớm hôm sau Tần Phiên Phiên bị Liễu Âm thức tỉnh, nàng nằm trên giường không muốn dậy.

"Chủ tử, ngài đừng ngủ, hôm qua đã dặn dò riêng nô tì đánh thức ngài, nói là đã có hẹn với Tố Tuyết cô nương, hôm nay phải trò chuyện thật tốt". Liễu Âm thấy nàng không chịu mở mắt, ngược lại ngủ tiếp, không khỏi gấp giọng nhắc nhở một câu.

Tần Phiên Phiên hữu khí vô lực nói: "Người giúp ta cáo với nàng, nói với Tố Tuyết mong ta đau, không đi được".

"Hả?". Quả thật Liễu Âm hết chỗ nói rồi, Tố Tuyết cô nương nhà người ta ôn nhu xuất trần, vậy mà Tần Phiên Phiên lại muốn nói lí do này với nàng ấy, không phải là muốn làm ô nhiễm lỗi tai người ta sao.

"Sao mong ngài lại đau?".

"Hoàng thượng đánh, nên đau, ảnh hưởng đến gân cốt một trăm ngày, ta phải ở trên giường một trăm ngày không thể rời đi rồi". Tần Phiên Phiên nói chêm chọc cười một phen, vừa nói vừa vịn vẹo trên giường.

Biểu tình trên mặt Liễu Âm đúng là một lời khó nói hết, thật sự nàng không muốn biết tình thú giữa Hoàng thượng và Đào Uyển nghi.

"Vậy ngài ăn vạ đi, chờ Trương Tổng quản trở về, bảo hắn tìm người nâng ngài tới, nô tỳ trước nên cáo lui". Liễu Âm làm bộ xoay người phải đi, nghĩ thầm Đào Uyển nghi nhất định không dám.

Nhưng nàng hoàn toàn xem nhẹ trình độ da mặt dày của chủ tử mình, nàng đã làm bộ phải đi, vậy mà một lúc lâu cũng không nghe thấy Tần Phiên Phiên gọi nàng, lại còn đang ngủ ngon lành, rõ ràng thật sự là sẽ không đi.

Tối hôm qua bị đánh mông, Tần diễn tinh sẽ không dễ khuất phục như vậy, nàng còn có một vở tuồng muốn diễn.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Hoa Rơi Rực Rỡ

Edit: Hy Hoàng Thái phi

Beta: Giang Hiền tần

Ngôi cửu ngũ đang ngồi trên long ỷ phê duyệt tấu chương. Long Càn cung được tách ra làm điện trước và điện sau, điện trước để xử lý chính vụ điện sau là tẩm điện.

Chính vì thế hần vẫn chưa nghe được tin tức có người ở đây ăn và không chịu đi, nhưng Trương Hiến Năng là thái giám Đại Tổng quản đã nhận được tin tức này.

Trương Hiến Năng nghe xong lời tiểu thái giám báo lại thì nhú mày, hần không ngờ lá gan của diễn tinh lại lớn như vậy.

Phải biết rằng trước kia Đào Uyển nghi không dám làm như vậy, đến tội cùng tối hôm qua diễn tinh và Cửu Hoàng để chơi trò kích thích gì mà có thể làm cho lá gan của diễn tinh lớn như vậy.

Trương Hiến Năng đứng trở lại phía sau của Hoàng thượng, trong lòng hần vẫn nghĩ đến việc này, rất nhiều lần muốn nói lại thôi. Hình như hôm nay Cửu Hoàng để rất nghiêm túc, ngay cả hạc giấy cũng không mở ra một con.

"Chuyện gì?"

Có lẽ là bộ dáng thấp thỏm bất an của Trương Hiến Năng quá mãnh liệt nên cuối cùng Hoàng thượng cũng phát hiện, hần thấp giọng hỏi một câu.

Trương Hiến Năng nghĩ nghĩ một lúc, mới nói: "Tấm điện truyền tin tức đến nói rằng Đào Uyển nghi bây giờ vẫn chưa đi."

"Chưa đi?" Tiêu Nghiêu nhíu mày, hôm nay chính sự trên triều rất nhiều, lúc hần hạ triều đã muộn hơn so với ngày thường, sau đó còn phê duyệt tấu chương, mặt trời lúc này cũng phoir ba sào, nếu nàng ấy không đi thì nên ở lại ăn ngọc thiện.

"Có phải thân thể của nàng ấy không thoải mái hay không? Thịnh quá thái y chưa?"

Trương Hiến Năng ngạc nhiên tạm dừng một chút, nói: "Đào Uyển nghi nói nàng không xuống được long sàng, phải nằm trên long sàng nghỉ ngơi dưỡng sức, sau một trăm ngày mới có thể bình phục."

Tiêu Nghiêu sửng sốt một chút, ngay sau đó nhíu mày nói: "Hồ nháo, nàng định dính ở trên long sàng một trăm ngày sao?"

Đây là lần đầu tiên hần nghe cách nói như vậy, nàng muốn chiếm lấy long sàng một trăm ngày mới đi, vậy hần ngủ ở đâu?

"Đào Uyển nghi nói, mông đau." Trương Đại Tổng quản cố gắng giữ giọng mình thật bình tĩnh mới có thể nói ra những lời này, hần đương nhiên sẽ nghe theo yêu cầu của Đào Uyển nghi cố gắng nói nhỏ.

Dù sao những lời này đã qua tai của tiểu thái giám, không biết có bao nhiêu người nghe được, không ngờ Đào Uyển nghi cũng sợ mất mặt.

Ngôi cửu ngũ nghe thấy lý do này thì giật mình tại chỗ một lúc lâu, một chữ cũng chưa thốt ra được.

Lúc này trong tấm điện của Long Càn cung, Tần Phiên Phiên chỉ mặc một cái áo trong nằm ở trên giường. Liễu Âm đứng ở một bên hầu hạ cẩn thận, trên mặt là bộ dáng khóc không ra nước mắt.

"Chủ tử, ngài thật sự không muốn đứng dậy? Ngài thật sự muốn nằm nghỉ trên long sàng một trăm ngày?" Miệng nàng giống như vừa ngậm máu vừa hỏi.

Lúc trước nàng còn cho rằng Tần Phiên Phiên chỉ nói đùa, trăm triệu lần không nghĩ là diễn tình làm thật.

"Đương nhiên là thật, người xưa nói rất đúng "thương gân động cốt một trăm ngày". Ta đang làm theo lời dặn của thái y, điều dưỡng thân thể tốt mới có thể xuống giường" Nàng tròn tròn mắt nói dối.

"Ngài không quay về Thường Đào các sao? Một lúc nữa Hoàng thượng tới, nếu ngài ấy nhìn ngài lại thấy phiền chán thì làm sao bây giờ? Hoàng thượng tức giận thì phải làm sao?" Liễu Âm không ngừng cố gắng, hy vọng có thể khuyên nhủ chủ tử đồng ý trở về trước khi Hoàng thượng đến.

"Ta muốn đi, nhưng mà ta đi không được." Nàng ngẩng đầu tội nghiệp nhìn Liễu Âm, biểu tình vô tội giống như hai cái đùi bị chém đứt vậy.

"Hoàng thượng tới." Tiểu cung nữ ở ngoài thấy vậy thì hảo tâm nhắc nhở một câu.

Liễu Âm lập tức gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng, Tần Phiên Phiên quyết tâm muốn ăn vạ trên long sàng, dù đồ kiểu gì cũng không chịu xuống, Liễu Âm bây giờ cũng mặc kệ nàng.

Tiêu Nghiêu vừa đến liền nhìn thấy nàng nằm hình chữ X trên long sàng, thả lỏng cả người. Tư thế nằm vô cùng thích ý thoải mái không hề có một chút nào giống như cần phải dưỡng thương.

Hắn đến gần, nàng vẫn nằm im trên giường không cử động, mắt nhắm lại, không biết là nàng đang ngủ thật hay giả vờ ngủ.

"Bang ——" một âm thanh vang lên, hắn giơ tay đánh một cái thật mạnh vào mũi của nàng.

Tần Phiên Phiên lập tức mở mắt, đáng thương hề hề nói: "Hoàng thượng, tần thiếp đau quá."

"Đau à, rất đơn giản, lấy thanh đao chém thì sẽ không thấy đau nữa." Tiêu Nghiêu cười lạnh một tiếng, không hề dao động.

Tần Phiên Phiên chu miệng, nàng bò đến bên người hắn, túm lấy vạt áo của hắn.

"Hoàng thượng, tần thiếp bị thương đến gân cốt, tối hôm qua ngài dùng sức lực quá lớn, ngài biết mà." Nàng khôi phục ngữ điệu kiêu kiêu mềm mại, lúc nói giống như ngậm nước trong miệng, giọng nói mơ mơ màng màng không rõ nhưng lại làm người nghe thương tiếc.

Tiêu Nghiêu nhẹ nhàng nhượng nhượng mày nói: "Như thế nào, ái tần không phải nói phải thay đổi hình tượng thành đoan trang hiền thực sao? Sao lúc này lại lộ nguyên hình rồi?"

Hắn vừa nói vừa ngồi xuống mép giường, kéo nàng từ bên trong giường ra, duỗi tay vỗ về sau lưng nàng, động tác vô cùng thân mật.

Các cung nhân ở trong điện vô cùng tự giác mà cúi đầu, tầm mắt tránh đi ngay lập tức. Đang ban ngày ban mặt mà hai người này lại có thể làm động tác thân mật như vậy, thực sự là không chống đỡ được.

Hơn nữa câu nói của Đào Uyển nghi "Tối hôm qua ngài dùng sức lực quá lớn", ý ám chỉ thật sự quá mãnh liệt, hoàn toàn như muốn Hoàng thượng ban ngày tuyên dâm.

Trương Hiến Năng không khỏi thở dài một hơi ở trong lòng: "Thói đời ngày sau, nhân tâm không cổ".[1]

([1] Thói đời ngày sau, nhân tâm không cổ a: 世风日下, 人心不古 - Thế phong nhật hạ, nhân tâm bất cổ. Câu thành ngữ cảm khái người đọc sách trong xã hội bây giờ khí chất xấu đi, mất đi sự đôn hậu hiền lương mà trở nên xảo trá giả dối, tâm địa không còn được đôn hậu như người thời xưa. Gần giống cụm từ: Thói đời bạc bẽo, lòng người đổi thay.)

"Nếu như tần thiếp đoạn trang hiền thực thì có thể được ngài lưu lại sao? Tần thiếp có thật nhiều lời muốn nói với ngài, hơn nữa tần thiếp sẽ tiếp tục nỗ lực đọc thuộc sách, đêm nay sẽ đọc cho ngài nghe."

Vừa nghe nàng nói đến chuyện đọc sách, trong đầu ngôi cửu ngũ liền tự động hiện lên hình ảnh "hạn chế" tối hôm qua, thân thể bắt đầu nóng lên.

"Được rồi, vậy người đợi ở chỗ này, trăm đồng ý."

Hoàng thượng dễ dàng thỏa hiệp như thế làm mọi người kinh ngạc.

Tần Phiên Phiên còn tưởng rằng mình phải sử dụng tất cả thủ đoạn mới được lưu lại, không ngờ mới nói hai ba câu Hoàng thượng liền đồng ý, nàng không khỏi chớp chớp mắt, nội tâm còn có chút thấp thỏm.

"Trăm ngày sao?" Nàng ngơ ngác hỏi.

"Trăm ngày." Tiêu Nghiêu gật gật đầu, tiến đến bên tai nàng nói: "Trăm muốn "đâm" chết người ở trên giường, "moi" cũng không "moi" xuống dưới được."

"Người hãy ôn tập tốt công khóa, đêm nay trăm phải nghe người niệm thư." Ngôi cửu ngũ không có cho nàng thời gian phản ứng, nhẹ giọng nói một câu, liền xoay người đi rồi.

Tần Phiên Phiên ngơ ngác mà ghé vào trên giường, cả người tức khắc cảm thấy bắt đầu đau.

Hoàng thượng dùng một chữ "đâm", cũng đã làm nàng cảm nhận được uy hiếp vô tận ẩn chứa trong đó. Nàng thực sự hối hận, không muốn ở lại nơi này một chút nào.

Chờ ngôi cửu ngũ đi, nàng liền vội vã nhắc Liễu Âm hầu hạ mình mặc quần áo.

"Chủ tử, Hoàng thượng đã cho phép ngài lưu lại, tại sao ngài lại muốn đi vậy?"

"Không đi chờ hắn đến "làm" ta chết sao?" Sắc mặt Tần Phiên Phiên nghiêm túc.

Nàng chưa bao giờ hoài nghi năng lực ở trên giường của ngôi cửu ngũ. Hiện nay Nhị Cửu Tử đang chính trực tráng niên, nam nhân hai mươi sáu tuổi đang ở thời kỳ đỉnh cao, mà nàng mới tròn mười sáu tuổi, nàng không có sức chịu hấn lặn lội như vậy đâu.

Liễu Âm cảm thấy chủ tử của nàng thật lắm trò, rõ ràng chính chủ tử muốn lưu lại, đến lúc Hoàng thượng đồng ý thì chỉ vì hai câu nói của Hoàng thượng mà sợ đến nỗi không dám lưu lại, còn có ý muốn trốn về.

Nhưng mà Hoàng thượng quá hiểu biết bản lĩnh lật lọng của vị diễn tinh này, thật sự là quá hiểu biết. Khi nàng đã chuẩn bị tốt mọi thứ, còn chưa ra khỏi cửa đã có người ngăn cản.

"Đào Uyển nghi, ngài đang muốn đi đâu?" Thủ vệ là một đại thái giám, tuy nói địa vị không bằng Trương Hiến Năng nhưng tuyệt đối là tay già đời, ở thái giám sở cũng là người nói một không hai, hắn không dễ nói chuyện giống Trương Hiến Năng, cả người âm trầm.

"Ta cảm thấy hơi đau bụng."

"Đơn giản, phía sau tấm điện có cái bô, nếu ngài vẫn còn đau thì nô tài đi thỉnh thái y cho ngài."

Tần Phiên Phiên vô cùng buồn bực trở lại, đúng là nàng đã bị nhốt ở trong Long Càn cung, không được đi nơi nào, ngay cả cơm trưa và bữa tối đều là cung nhân mang từ bên ngoài vào cho nàng.

"Liễu Âm à, người nói đi nếu đến giờ nghỉ ngơi, lúc Hoàng thượng tiến vào phía sau có đi theo một đồ tể hay không? Hắn cầm thanh đao được mài sáng như tuyết, sau đó giơ lên chém ta?"

Đào Uyển nghi bị nhốt ở trên long sàng một ngày đã bắt đầu nói mê sảng.

Nàng thực sự rất hối hận, hối hận chính mình muốn chơi cái trò thương gân động cốt một trăm ngày. Không tìm đường chết sẽ không phải chết, lúc này nàng cảm nhận vô cùng rõ ràng câu nói này.

"Không đến mức đó đâu, giết gà cần gì dao mổ trâu. Nơi này của Hoàng thượng có rất nhiều chủ tử, nếu mang đồ tể vào thì thật không trang trọng." Liễu Âm đã hoàn toàn học xong kỹ năng lửa cháy đổ thêm dầu.

Nàng phát hiện chủ tử của nàng thuộc loại người có tính cách: ba ngày không đánh liền leo lên nóc nhà lật ngói.

Tần Phiên Phiên trừng mắt nhìn Liễu Âm một cái, sau đó ra vẻ ưu thương mà thở dài một hơi, đáng tiếc là không ai phản ứng lại hành động của nàng.

Đến tận canh giờ nàng phải tắm gội thì mới được thả ra khỏi tấm điện, nhưng mà lúc nào cũng có một đồng cung nhân đi theo sau, giống như sợ

nàng chạy vậy.

Hình ma ma đã chuẩn bị xong bút mực từ sớm, nhìn thấy nàng tiến vào, còn gật gật đầu cười với nàng.

"Đào Uyển nghi quả nhiên là bảo bối trong lòng Hoàng thượng. Buổi sáng hôm nay lão nô lại nhận được ban thưởng, bên ngoài lại đi theo những người này, là sợ ngài bị thương sao?"

Hình ma ma vừa nói vừa điều chế nhan sắc, Tần Phiên Phiên tắm gội xong đã thành thành thật thật mà nằm lên trên bàn, trong lòng khóc thảm.

"Uyển nghi, ngài hãy nằm yên, hôm nay ta phải họa cẩn thận chút, Trương Đại Tổng quản đã tới truyền lời, muốn lão nô họa thật tốt, nếu không sẽ chọc Hoàng thượng không vui, lúc đó lão nô sẽ phải chịu phạt." Nàng vừa nói vừa hạ bút xuống bắt đầu vẽ.

Lúc Tần Phiên Phiên cảm thấy trên mông lạnh lẽo thì cả người đều hóa đá, nàng cảm thấy thời điểm cả người nàng lạnh lẽo cũng không xa nữa. (ý bả là ngủm á, hahaha)

"Ma ma, là Hoàng thượng muốn ngài vẽ ở đó?" Nàng miễn cưỡng ổn định mình mở miệng hỏi để giọng nói không quá run rẩy.

"Đúng vậy."

"Họa cái gì?"

"Đào hoa y cựu tiếu xuân phong!"[2] Hình ma ma leng keng hữu lực mà trả lời, tay cầm bút không ngừng.

[2] câu thơ trong bài Đề Đô thành nam trang của tác giả Thôi Hộ

Tần Phiên Phiên chỉ cảm thấy một sự bi thương, Nhị Cầu Tử, mẹ của người là người tốt, ta không mắng bà ấy, chỉ có thể mắng cha người, cha

người thật là đào hoa y cựu tiểu xuân phong.

"Uyển nghi lớn lên thật đẹp, màu nào được vẽ lên da cũng rất nổi bật, rất tươi đẹp, giống như thật sự đến lúc xuân về hoa nở. Lão nô vẽ thêm một chút lên hai cái đùi của ngài, như vậy sẽ làm hứng thú của ngài và Hoàng thượng càng cao." Hình ma ma nhất thời có hứng liền kéo dài bức họa xuống đùi của nàng.

Tần Phiên Phiên giống như cá nằm trên thớt gỗ, ngay cả một câu phản đối chưa kịp nói ra thì Hình ma ma đã vẽ xuống rồi.

Nàng cảm thấy tương lai của nàng không lâu sau sẽ là toàn thân nàng đều đem che kín họa của Hình ma ma, để thỏa mãn thú tính của Hoàng thượng.

Lúc Tần Phiên Phiên bọc áo choàng trở lại tấm điện của Long Càn cung thì Hoàng thượng đã chờ ở nơi đó, hắn thấy sắc mặt của nàng thì trong mắt lập loè vài phần ý cười.

Thấy người trải qua không tốt, trầm rất vui vẻ, ai bảo người thích "gây sự" với ta.

"Ái tần, đêm nay người muốn đi theo hình tượng nào, trước tiên nói với trẫm một câu để trẫm phối hợp với ái tần thật tốt." Tiêu Nghiêu một tay chống cằm nói giống như đang thưởng thức một bức cảnh đẹp vậy.

Lúc hắn nói lời này giọng điệu không có chút để ý, rõ ràng là không quan tâm đến kịch bản của Tần Phiên Phiên.

Dù sao cuối cùng người thua không có khả năng là hắn, hắn luôn có cơ hội "trả thù" nàng.

Đầu óc của Tần Phiên Phiên cấp tốc vận chuyển, nàng có thể nhận thua sao? Đương nhiên không thể!

Cầu Hoàng đế không cho nàng hoài thai long chủng, còn đặc ý như vậy. Đêm nay nhất định phải dạy hăn cách làm người.

"Đêm nay tần thiếp vẫn là đi theo hình tượng hiền lương thực đức, vì ngài, tần thiếp chuẩn bị cả ngày thơ từ, chuẩn bị đọc cho ngài nghe!"

"Thật tốt!" Tiêu Nghiêu lập tức đứng lên, trực tiếp bế ngang nàng lên giường.

Tiểu yêu tinh hôm nay lại không chủ động, nhưng mà cũng không gây trở ngại hứng thú của hăn, dù sao hăn đã chuẩn bị cho mình một phần đại lễ.

Hăn trực tiếp lật nàng lại, làm lưng nàng đưa về phía mình, nhìn thấy trên mông nàng có nhiều đóa hoa đào lập tức vui vẻ ra mặt, cảm giác sờ lên tay vô cùng đặc biệt.

Cánh hoa đào vì động tác của hăn mà run lên, giống như là sẽ rơi xuống ngay lập tức vậy. Thật sự có cảm giác hoa rơi vô cùng rục rờ.

Hôm nay Tần Phiên Phiên vẫn luôn phối hợp hăn, ngẫu nhiên còn gọi gọi hai tiếng, giúp hăn trợ hứng.

Hoàng thượng cao hứng giống như là heo con nặng hai trăm cân, hành động đại khai đại hợp, không dễ chịu chút nào.

Đang lúc nồng nhiệt, Tần Phiên Phiên khẽ hừ một tiếng, nói: "Hoàng thượng, tần thiếp phải đọc thơ cho ngài, ngài nghe rõ nha."

"Từ mẫu thủ trung tuyến, Du tử thượng thân y. Lâm hành mật mật phùng, ý khủng trì trì quy."[3]

[3] Câu thơ trong bài Du tử ngâm của tác giả Mạnh Giao.

Tiêu Nghiêu tức khắc cảm thấy hứng thú giảm đi, cau mày, âm thanh lạnh lùng nói: "Đổi."

"Thập nguyệt ân thai trọng, tam sinh báo đáp khinh."[4]

[4] Một câu thơ trong bài Khuyên Hiếu Ca. Mẫu thân hoài thai mười tháng sinh dục chính mình, sinh dục ân tình, dùng ta sống ba lần cũng báo đáp không xong. Thuyết minh tình thương của mẹ rộng lớn, mẫu thân vĩ đại, con cái nhất định phải hiếu thuận mẫu thân.

"Thanh thiên bi ngâm thanh thanh lệ, sinh sinh hô nghiêm phụ; bích thủy khóc tố tự huyết, tự tự khóc từ mẫu."[5]

[5] Bốn cung không tìm được nguồn gốc câu thơ này, các nàng thông cảm. Cơ bản ý nghĩa như sau: Trời xanh đều đang khóc, mỗi một tiếng đều chứa đầy bi thương nước mắt, kêu gọi phụ thân ta; xanh biếc thủy đau khổ kể ra, mỗi một chữ đều chảy xuôi màu đỏ huyết, khóc kêu mẫu thân của ta.

Hắn bị mấy câu thơ về từ mẫu nghiêm phụ của Đào Uyên nghi làm cho cả người run lên, tức khắc bắn ra ào ạt.

Tần Phiên Phiên hừ nhẹ một tiếng, lập tức che miệng lại, dùng một loại biểu tình phức tạp khó phân biệt nhìn hắn, toàn thân đều đang nói với hắn một câu.

Thiếu niên, hôm nay người có hơi nhanh!

Editor: Ặc, ta chỉ biết cầu phúc cho chị. Sớm muộn cũng bị anh đùa chết

[2] Bài thơ Đề đô thành nam trang - Thôi Hộ

題都城南莊

去年今日此門中，

人面桃花相映紅。

人面不知何處去？

桃花依舊笑春風。

Đề đô thành nam trang

Khứ niên kim nhật thử môn trung,

Nhân diện đào hoa tương ánh hồng.

Nhân diện bất tri hà xứ khứ,

Đào hoa y cựu tiếu xuân phong.

Dịch nghĩa

Năm trước ngày này ngay cửa này,

Mặt người, hoa đào ánh hồng lẫn nhau.

Mặt người chẳng biết đã đi đâu,

Vẫn hoa đào năm ngoái đang cười giỡn với gió xuân.

Theo Tình sử của Phùng Mộng Long, Thôi Hộ nhân tiết thanh minh một mình đi chơi về phía nam đô thành, thấy một ấp trại chung quanh đầy hoa đào. Thôi Hộ gõ cửa xin nước uống, một người con gái mở cổng, hỏi tên họ rồi bưng nước đến, người con gái sắc đẹp đậm đà, duyên dáng, tình ý, dịu dàng kín đáo. Năm sau, cũng vào tiết thanh minh, Thôi Hộ lại đến tìm người cũ thì cửa đóng then cài, nhân đó mới đề lên cánh cửa bên trái

bài thơ này. Người con gái xem thơ, nhớ thương rồi ồm chết. Chợt Thôi Hộ đến, nghe tiếng khóc bèn chạy vào ôm thây mà khóc. Người con gái bỗng hồi tỉnh rồi sống lại. Ông bố bèn đem cô gái gả cho Thôi Hộ. Cũng từ điển này, người ta thường ví mặt người con gái đẹp với hoa đào.

[3] Bài thơ Du tử giao - Mạnh Giao

遊子吟

慈母手中線,

遊子身上衣。

臨行密密縫,

意恐遲遲歸。

誰言寸草心,

報得三春暉。

Du tử ngâm

Từ mẫu thủ trung tuyến,

Du tử thân thượng y.

Lâm hành mật mật phùng,

Ý khủng trì trì quy.

Thùy ngôn thốn thảo tâm,

Báo đắc tam xuân huy.

Dịch nghĩa

Sợi chỉ trong tay mẹ hiền,
Nay đang ở trên áo người đi xa.
Lúc mới lên đường, mẹ khâu kỹ càng,
Có ý sợ con chậm trễ trở về.
Ai dám nói rằng tấm lòng của một tắc cô,
Lại có thể báo đáp được ánh nắng của ba xuân?

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Canh Sâm

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: An Thực phi

Nhất thời không khí thật xấu hổ, toàn bộ nội điện đều lâm vào yên lặng, Tần Phiên Phiên cứ trợn tròn không chớp mắt mà nhìn hắn như vậy, biểu tình cực kỳ vi diệu.

"Đừng nhìn trộm, nhìn đến lòi tròng mắt ra rồi kìa!"

Tiêu Nghiêu hung tợn mà nói, trong giọng nói mang theo mười phần thẹn quá hóa giận.

Hắn có thể làm sao bây giờ, hắn cũng rất tuyệt vọng, rõ ràng khi nhìn đến cánh hoa đào trên móng của nàng, ngôi cửu ngũ vẫn là hưng phấn không thôi, ở trong lòng yên lặng nảy sinh ác độc, muốn làm nàng trời đất u ám, nhật nguyệt vô quang, tới nông nổi nàng xin tha cũng đừng không được.

Kết quả con mẹ nó, mới đến một lần đã xuất rồi, vậy liền không được?

Tần Phiên Phiên là một nữ nhân ngoan biết nghe lời, nam nhân kêu nàng đừng nhìn nàng sẽ không nhìn, nàng yên lặng mà cúi đầu, ánh mắt dời xuống, tầm mắt trực tiếp phóng ở vị trí hai người kết hợp.

Nàng xem cứ xem đi, còn không chịu cô đơn mà nhướng mày, ánh mắt bắt bẻ kia đều không nói ra cũng hiểu.

"Cũng không cho xem phía dưới!" Ngồi cừu ngũ tiếp tục hung tợn nói.

Thời điểm hần đang nói chuyện, Tần Phiên Phiên theo bản năng mà giương mắt, tầm mắt lại dừng ở trên mặt hần.

Hiện giờ vẻ mặt của nam nhân là biểu tình hung thần ác sát, nhìn liền không vui. Thời điểm hai người bốn mắt giao nhau, hần lập tức dựng mày, tựa như muốn hé miệng ăn sống nàng.

Tần Phiên Phiên cảm thấy Cầu Hoàng để càng ngày càng khó hầu hạ, vừa không được nhìn lên mặt, cũng không cho nhìn phía dưới, vậy nàng làm sao bây giờ, cũng chỉ có thể nhắm mắt lại.

"Hoàng thượng, ngài rất lợi hại, thần thiếp thực thoải mái." Nàng đúng lúc cứu vãn lại, sợ hần không tin lại bỏ thêm hai chữ: "Thật sự."

Cô nương có bạn lữ[1] hần đều biết, có đôi khi ở trên giường bạn lữ biểu hiện không phải tốt như vậy, lúc này phải xem kỹ thuật diễn của các cô nương, nếu muốn tốt đẹp, phải làm bộ kêu to hai tiếng.

[1] bạn lữ: chỉ người cùng tồn tại, cùng sinh hoạt, cùng làm việc, cũng chỉ phu thê.

Thứ lòng tự tôn của đàn ông này có đôi khi không phải tự bọn họ cho chính mình mà còn phải các cô nương cho, xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo, vậy cũng nên khen hai câu.

Kể cả Tuyết Đào tiên tử được sủng ái nhất là nàng cũng không chút ngoại lệ.

"Ư ưm ~" nàng thật sự thì thầm hai tiếng.

Tiêu Nghiêu vẫn ở vào trạng thái bình tĩnh như cũ, đây mặt đều là cảm xúc muốn mạnh mẽ bóp chết nàng.

Mẹ ơi, hẳn đều không hề động, nàng lại kêu đến vui thú như vậy, có thể nghiêm túc một chút hay không, vừa mới thời điểm tình thâm nghĩa trọng như vậy cũng không thấy nàng kêu lên vui vẻ.

Lúc này nàng nhắm mắt lại, chỉ dựa vào tưởng tượng kêu vui sướng như vậy, đối với ngôi cửu ngũ, quả thực là có tính chất đả kích hủy diệt.

Hắn xuống tay không chút khách khí, nhắm ngay mũi nàng mà chụp hai bàn tay lên.

"Người kêu cho ai nghe đây? Ái tần, tội khi quân chính là phải chém đầu." Tiêu Nghiêu gian manh nói.

Tức khắc Tần Phiên Phiên lại ủy khuất lại tức giận, nàng thật sự rất muốn cứ như vậy bò dậy đánh nát đầu chó của hắn!

Là nàng khiến hắn nhanh như vậy sao? Không kéo dài như vậy thì trách ai a, hơn nữa rõ ràng tối hôm qua lúc đọc thơ, Hoàng thượng hưng phấn như vậy, một bộ dáng duy ngã độc tôn[2] lật trời, hôm nay nàng đem những câu thơ mình biết đọc hết ra, chính là ám chỉ hắn thêm chút sức lực để sinh hài tử tới hoan hảo.

[2] duy ngã độc tôn (唯我独尊): tự cao tự đại, cho rằng mình mình ghê gớm nhất.

Kết quả hắn kích động quá mức, chính mình mềm, trách ai!

Còn phải dùng tội khi quân tới uy hiếp nàng, nếu nàng có quyền tự chủ, kiên quyết sẽ không nuôi cầu tử như vậy, bạch nhãn lang.

"Tần thiếp không lừa gạt ngài, chẳng lẽ Hoàng thượng cảm thấy ngài không lợi hại sao? Tần thiếp chỉ cần ở bên ngài, liền cảm thấy mười phần dương khí của ngài, trong lòng vui mừng vô cùng." Tần Phiên Phiên mở to đôi mắt, vẻ mặt vô tội mà nhìn hắn.

"Người cầm miệng đi!" Tiêu Nghiêu nâng tay, che mặt nàng lại.

Lớn lên đẹp thì thế nào, nhưng con mẹ nó là cái đứa ngốc!

Trên dưới một nhà Tần gia đáng ra đều phải chết có phải hay không? Rõ ràng lúc trước hãn uy hiếp Tần lão gia, kêu nhà hãn đừng lại đưa cái loại nữ nhân mắt cao hơn đầu tiên cung, đối với chuyện cho hãn đội nón xanh, hãn vô cùng để ý.

Bên kia đã đáp ứng, kết quả ngoạn ý nhi[3] này tiến cung, giống như Tôn Ngộ Không tiến vào hội Bàn Đào, đều nhảy nhót lung tung.

[3] ngoạn ý nhi (玩意儿): món đồ chơi, vật bài trí, hoặc chỉ sự vật thú vị.

Nếu về sau làm nàng sinh đứa nhỏ, phỏng chừng thêm một Na Tra nháo hải[4], mẹ, hai tai họa trong một quyển 《 Tây Du Ký 》 đều đến đông đủ!

[4] Na Tra nháo hải (哪吒闹海): thành ngữ dựa theo sự tích Na Tra đánh bại Tứ hải Long vương làm hại nhân gian.

Tần Phiên Phiên dấu miệng, nín thở thật sự không hé răng.

Sau một lúc lâu, ngôi cửu ngũ thu thập tốt tâm tình, thời điểm dốc sức làm lại bắt đầu tiến lên, người dưới thân lại không rên một tiếng.

Hắn lại phát một cái lên mông: "Sao không kêu?"

Nàng quả thực muốn trợn trắng mắt, người này thật là khó hầu hạ.

Một đêm này thành một đêm Đào Uyển nghi không muốn nhớ lại nhất, ngôi cửu ngũ rõ ràng là bị nàng động đến tự tôn, ngang ngạnh căn rằng kiên trì không ngừng, lấy tinh thần khêu đèn đọc sách tới đối mặt với việc giường chiếu của bọn họ.

Thậm chí ở thời điểm nghỉ ngơi, hắn còn sai tiểu thái giám trực đêm bên ngoài chuẩn bị cho hắn một chén canh sâm, sau khi uống xong lại là một hạo hán mạnh mẽ oai phong.

"Hoàng thượng, nửa đêm ngài uống canh sâm không tốt đâu, dễ bị ngủ không ngon giấc. Đêm nay Hoàng thượng nghỉ ngơi không tốt, ngày hôm sau lâm triều tinh thần không tốt. Tần thiếp phải làm một nữ nhân hiền lương thực đức, tất nhiên không thể...."

Đôi chân mềm mại của nàng duỗi dài trên giường, nhìn hắn bưng chén sủi men xanh lên, uống một hơi hết sạch canh sâm trong chén.

Bởi vì động tác uống quá mức dừng mãi, còn có vài giọt canh sâm trượt xuống theo khóe miệng hắn.

Có lẽ là tươi cười trên mặt Hoàng thượng thật sự quá mức dửng dưng, Tần Phiên Phiên cười so với khóc còn khó coi hơn, lời nói đều nói không hoàn chỉnh.

Còn tới? Chịu không nổi, quây với heo con hơn hai trăm cân, còn quây cả buổi tối, đây quả thực là muốn mạng già.

"Tất nhiên không thể cái gì cũng tùy vào ái tần nói, lúc trước người muốn làm gian phi họa quốc trăm chuẩn, hiền lương thực đức trăm cũng chuẩn, còn để người chiếm tiện nghi hơn nửa đêm, thiếu điều gọi trăm là nhi tử. Lúc này vẫn nên nghe trăm."

Sau khi Hoàng thượng uống xong canh sâm, cả người đều lộ ra một cảm giác thăng hoa, cả người đều tràn ngập sức lực.

Tần Phiên Phiên nằm ở trên giường run bần bật, cái gì cơ đồ Cửu Hoàng đế?

Chính mình làm không được, vì thực hành chứng minh còn muốn uống chén canh sâm, nào có gian lận như vậy!

Hiện giờ làm rồi kĩ cương trường thi là phải chém đầu, nàng muốn báo quan, thời điểm lên giường Cầu Hoàng để làm rồi kĩ cương!

"Vì có thể làm Hoàng thượng càng thêm vui vẻ, tần thiếp cũng muốn uống." Nàng tội nghiệp mà nói một câu.

Đương nhiên bị Hoàng Thượng tàn nhẫn cự tuyệt: "Không, ái tần, trăm cảm thấy người không cần. Mới vừa rồi thời điểm người đọc thơ, cả người đều là tràn đầy sức lực, hoàn toàn không cần ngoạn ý nhi này. Tới đây, tiếp tục."

Sau khi Tần Phiên Phiên dùng thân thể nghiệm, càng thêm xác định, chén canh sâm vừa rồi Cầu Hoàng để uống kia là củ sâm già ngàn năm đã sắp thành tinh, hiệu quả hoàn toàn khác biệt, trên cơ bản là dựng sào thấy bóng.

[5] dựng sào thấy bóng (立竿见影): thành ngữ ý chỉ hành động có thể ngay lập tức thấy được hiệu quả.

Nàng ngâm nga toàn bộ bài 《 du tử ngâm 》 , 《 tư mẫu 》 , 《 nhớ cha 》 , 《 khuyên hiếu ca 》 thay phiên oanh tạc đều không dùng được, bởi vì Hoàng thượng vẫn luôn tinh thần gấp trăm lần, còn thay nàng vỗ tay khích lệ, muốn nàng đọc lớn tiếng hơn một chút, gần như khiến nàng phát khóc.

Ngày hôm sau thời điểm nàng tỉnh ngủ, bên người tất nhiên không có bóng dáng Cầu Hoàng để, ngày hôm qua chén canh sâm nửa đêm kia không phải uống vô ích, buổi tối người ta ngựa con vui vẻ chạy lộc cộc khắp giường, ban ngày ngựa quen đường cũ huy xích phương tù[6].

[6] huy xích phương tù (挥斥方遒): một câu trong "Thẩm xuân viên - Trường Sa" của Mao Trạch Đông, chỉ người thanh niên nhiệt tình xông xáo, có đủ sức mạnh.

"Chủ tử, ngài nghỉ ngơi thêm một chút đi?" Liễu Âm thấy nàng mở mắt ra, giãy giụa muốn đứng dậy, lập tức tiến lên nhẹ giọng khuyên một câu.

Rốt cuộc sắc mặt chủ tử nhà mình thoát nhìn cũng không tốt lắm, tối hôm qua hẳn lại là một đêm vô cùng phong phú, nàng vẫn là rất đau lòng Đào Uyển nghi.

Nhưng sau khi Tần Phiên Phiên nghe thấy câu nói đó, lập tức liều mạng lắc đầu, hiện tại nàng bò cũng phải bò đi, ở tại chỗ này thật sự rất đáng sợ.

"Ngài muốn ăn cháo lút dạ trước không? Chờ có chút sức lực lại đi?" Liễu Âm tiếp tục khuyên nàng.

"Đi đi đi, ta phải về Thường Đào các của ta ăn, ăn ở chỗ này ta sợ ghen!" Tần Phiên Phiên khóc thút thít mà nháo phải đi về, hiện tại ngủ ở trên cái long sàng này cũng cảm thấy cả người đều đau.

Cảm giác có vô số thanh đao cắt qua người nàng, cực kỳ thống khổ.

Về mặt Liễu Âm đồng tình mà nhìn nàng, thở dài một hơi, sâu kín nói: "Chủ tử, ngài trở về không được."

Tần Phiên Phiên mang xong giày đang dùng lực đứng lên, kết quả vừa nghe những lời này, chân mềm nhũn thiếu chút nữa quỵ xuống.

"Người nói cái gì? Vì sao không đi được?" Nàng đều sắp khóc.

"Bởi vì ngài nói rất muốn lưu lại trăm ngày, Hoàng thượng dặn dò riêng vài vị công công thủ vệ bên ngoài, trăm ngày sau lại thả ngài đi ra ngoài. Ngài cứ yên ổn mà đợi ở chỗ này đi, nếu thiếu cái gì cứ nói với nô tỳ một tiếng, nô tỳ đi Thường Đào các lấy cho ngài. Nếu ngài cảm thấy không náo nhiệt, còn có thể kêu Vọng Lan cô cô cùng Lý Đức tới, nếu thân mình không thoải mái liền đi thỉnh thái y. Hoàng thượng đã buông lời nói, nhất định muốn cho ngài ở nội điện Càn Long cung, đợi cho tới khi không nghĩ ở lại nữa mới thôi!"

Liễu Âm bùm bùm nói một đồng, hiển nhiên những lời này đã sớm thuộc trong lòng, chuyên môn ở chỗ này chờ nàng.

Tần Phiên Phiên lập tức nói: "Lúc này ta liền không nghĩ tiếp tục ở lại, lập tức đi."

Nàng của ngày hôm qua nói muốn nghỉ ngơi trăm ngày đã bị Hoàng thượng giết chết rồi, hiện tại nàng là một diễn tinh mới hoàn toàn khác thông minh khỏe mạnh thuần khiết.

Nàng hành động thật dũng mãnh, vừa dứt lời đã muốn chạy tới cửa, chỉ là lập tức nhảy ra vài đại thái giám ngăn cản đường đi của nàng.

"Xin lỗi, Đào Uyển nghỉ ngài về đi." Vẫn là cái đại thái giám dọa người kia đi đầu.

Tần Phiên Phiên bữu miệng, lập tức sai Liễu Âm giải thích thay nàng: "Người mau nói với bọn họ, Hoàng thượng làm ta ở cho đến khi không nghĩ ở lại nữa mới thôi, hiện tại ta liền không nghĩ ở lại nữa."

Liễu Âm bày vẻ mặt đồng tình mà nhìn nàng, trầm giọng nói: "Chủ tử, Hoàng thượng nói làm ngài ở lại cho đến khi hẳn không nghĩ làm ngài ở nữa mới thôi, không phải ngài không nghĩ ở. Về đi, long sàng rất thoải mái, ngài lại đi nằm đi, rất nhiều phi tần chủ tử muốn đi lên đều không thể đi lên đâu!"

Tần Phiên Phiên gần như kêu cha gọi mẹ bị kéo trở về, nàng bị hạn chế tự do thân thể.

Giường kia thật sự ở không nổi nữa, trên cây cột giường điêu khắc kim long ngũ trảo, phía trên thanh trướng cũng thêu rồng bay lên, thật là địa điểm mọi người tha thiết ước mơ.

Nhưng Tần Phiên Phiên vừa thấy liền cảm thấy eo chân bủn rủn, mở miệng không được, nhấc không nổi chân.

Nếu đêm nay Hoàng thượng lại rút hết mấy chén canh sâm lẫn lộn nàng, nàng liền treo cổ ở long sàng thì hơn.

Mặc kệ Tần Phiên Phiên gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng, nhưng không có ý chỉ của Hoàng thượng, nàng chính là không đi được, chỉ có thể đảo quanh bên trong nội điện.

Sau khi Hoàng thượng hạ triều, chậm rãi nhìn một đồng tấu chương, không chút để ý hỏi về nàng.

"Đào Uyển nghi như thế nào?"

Trương Hiến Năng lập tức tiến lên báo cáo: "Đào Uyển nghi lo âu thật sự, vẫn luôn muốn chạy nhưng là không đi được, đồ ăn sáng cũng không ăn bao nhiêu, thoạt nhìn rất có tư thái không màng ăn uống. Vẫn luôn nói muốn gặp ngài, còn nói trăm ngày tới rồi, nàng có thể đi rồi."

Tiêu Nghiêu nghe được nàng quá lo âu bất an như vậy, tức khắc tâm tình tốt lên không ít.

"Lúc này mới một ngày, như thế nào đã trăm ngày?" Tiêu Nghiêu có chút kinh ngạc.

"Trên trời một ngày, nhân gian một năm. Tối hôm qua nàng cùng ngài cùng đến tiên cảnh, có khi cũng đã ba trăm ngày." Trương Hiến Năng rất bội phục bản lĩnh lấy cớ của Đào Uyển nghi, nghe những lời này, thật sự không phải người bình thường có thể nghĩ ra được.

Tiêu Nghiêu cười lắc đầu, tức khắc cảm thấy nghe nàng nói chuyện, tâm tình cũng có thể thả lỏng không ít.

"Được, thả nàng đi thôi, không cần thiết giam cầm nàng, trăm còn sợ nàng vẫn luôn lưu tại nơi đó, nội điện bị nháo đến nghiêng trời lệch đất đây."

Rốt cuộc ngôi cửu ngũ vẫn nhả ra, để nàng rời đi.

Tần Phiên Phiên nghe thấy tin tức này, một đường chạy nhanh rời đi, khi nàng hô hấp đến không khí bên ngoài, thiếu điều vong tay hoan hô.

Nhị Cấu Tử thật sự tâm quá tàn nhẫn, lần trước nàng làm hấn có bóng ma tâm lý đối với Thượng Đào các của mình, lúc này hấn liền trả thù, Tần Phiên Phiên không bao giờ muốn đi ổ chó của hấn!

"Chủ tử, ngài xem Hoàng thượng vẫn là đối tốt với ngài. Chỉ là nói giỡn cùng ngài, ngài nghĩ ra được liền thả ra. Lần tới cũng không cần làm ra loại sự tình này, muốn ăn vạ trên long sàng một trăm ngày là do chính ngài đề cập, hối hận cũng là ngài, ngài cũng phải thông cảm cho Hoàng thượng một chút, ngày nào cũng trăm công ngàn việc."

Lúc này Liễu Âm nhện không được muốn nói chuyện thay Hoàng thượng, không phải Hoàng thượng tốt bao nhiêu, mà là chủ tử nhà mình làm quá, Liễu Âm phải bắt lấy tất cả cơ hội, khuyên nàng ấy bớt lăn lộn, nếu không chịu tội vẫn là chính nàng ấy.

"Hoàng hoa đại cô nương (xử nữ) người biết cái gì, hấn không lưu ta ở Long Càn cung, cũng không phải mềm lòng gì đó, hấn là vì chính mình.

Người phải biết rằng tình lực nam nhân là hữu hạn, hắn không có khả năng sinh ca hàng đêm, để một tiên tử như ta ở trên giường, hắn lại không dùng được, vậy khẳng định là không ngăn được cảm giác thất vọng ở đáy lòng, còn không bằng nhắm mắt làm ngơ."

Tần Phiên Phiên ném ánh mắt xem thường cho nàng ta, trên mặt đều là biểu tình khinh thường.

Liễu Âm dấu chấm hỏi đầy đầu, chủ tử, mới vừa rồi ngài còn gào khóc muốn nhanh chóng lặn đi, kết quả người ta để ngài đi rồi, ngài lại nhiều lời như vậy, thật là!

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Uyển Nghi Trật Eo

Edit: Chang Phi

Beta: Vy Chiêu dung

Sau khi Tần Phiên Phiên trở lại Thường Đào các, ăn uống thật tốt, tinh lực dư thừa, còn cho người tổ chức cung nhân tới thi đấu đá cầu.

Liễu Âm đành yên lặng nhìn nàng lăn lộn, vốn lúc ở Long Càn cung, vẫn là bộ dáng uể oải ỉu xiu, đừng nói ăn cái gì, ngay cả một ngụm nước cũng không nuốt xuống được, giống như chỉ cần nhắm mắt lại sẽ không mở ra được nữa vậy.

Nhưng mà hiện giờ Đào Uyển nghi eo không mỏi, chân không đau, ăn rất ngon miệng, thân thể rất mạnh khỏe, chỉ cần cho nàng một cây pháo là có thể lên trời cao.

Vẻ mặt Vọng Lan lo lắng nhìn Đào Uyển nghi, cứ có cảm giác chủ tử nhà mình muốn tìm đường chết.

"Ai ai ai, các người đá kiểu gì vậy, cố lên đi chứ!"

"Không phải, một tiểu cô nương như người không đá được bằng một tiểu thái giám sao?"

Tần Phiên Phiên chính là vì không có trứng mới rảnh đến hoảng[1], vừa cắn hạt dưa vừa trợ uy cho bọn họ, chẳng qua làm quần chúng hiển

nhiên không phù hợp với tính cách của nàng, nên vừa vén tay áo vừa ồn ào muốn gia nhập.

[1] 慌(hoảng): vội vàng hấp tấp.

Từ lúc vào cung tới nay, sau khi Tần Phiên Phiên xé bỏ lớp nguy trang mười mấy năm ở Tần phủ, ngoài sáng có Cao Thái hậu chống lưng, ngầm có Cửu Hoàng đế sủng ái, tính tình của nàng lại càng không thu liễm[2] được, giống như là Husky được thả xích, vừa bỏ dây ra liền chạy không thấy bóng dáng đâu.

[2] 收敛: tiết chế, kiềm chế bớt tính tình.

"Chủ tử, ngài an tâm ngồi đi, đừng đi theo chân bọn họ đá cầu. Thân mình này của ngài phải chú ý một chút, huống hồ bọn họ đều là nô tài, ngài đi lên nhất định bọn họ không chơi thoải mái được."

Vọng Lan thấy nàng kích động như thế, hai má đỏ bừng, hiển nhiên là kích động, sợ nàng lại xảy ra ngoài ý muốn nào đó, nên lập tức tiến lên ngăn cản.

Sao hiểu được quyết tâm muốn đi lên phân cao thấp của Tần Phiên Phiên, ngồi ở bên dưới xem cũng thấy gấp chết nàng rồi.

Trời mới biết nàng vì lấy lòng mẹ cả, dỗi tổ mẫu, làm một tiểu thư khuê các nghe lời hiểu chuyện, nên phải bóp chết bao nhiêu thú vui từ trong trứng nước, chỉ dám vào nửa đêm, lúc mình ngủ mà mơ phóng thích bản thân làm những chuyện cuồng dã.

"Đừng sợ đừng sợ." Tần Phiên Phiên xua xua tay với Vọng Lan, nhanh chóng vọt vào đám cung nhân.

"Ta nói trước này, chờ lát nữa vừa bắt đầu thi đấu là không có phân biệt chủ tớ gì nữa, chỉ có đá quả cầu mới là chuyện lớn nhất. Chờ lát nữa ai

thắng là có khen thưởng, biểu hiện thật tốt vào! Vọng Lan, lấy bạc bày ra đi!"

Nàng duỗi dài cổ bảo Vọng Lan đi chuẩn bị tiền thưởng, nhìn dáng vẻ nàng xoa tay hăm hè chuẩn bị, lấy đâu ra bộ dáng của chủ tử nữa.

Bạc xếp ra cao cao, mọi người đều rất phấn khích, có tiền thưởng phong phú như vậy, tất nhiên mọi người sẽ dùng hết sức.

Cuối cùng trận thi đấu này đấu được một nửa liền kết thúc, Tần Phiên Phiên thua thực thảm, lúc nàng giả bộ làm tiểu thư khuê các, quả cầu này thật đúng là không đá được mấy lần, mà các cung nhân ngày thường ở lúc không có việc gì làm, cũng chỉ có chút trò chơi nhỏ này có thể giết thời gian.

Bởi vậy việc ngược một thái kê[3] như nàng là không phải nói, nhưng mà lại không có ai dám đi lĩnh tiền thưởng.

[3]菜鸡: hình dung người yếu ớt.

Muốn hỏi vì cái gì, bởi vì thái kê Uyển nghi quá mức kích động, vì đoạt lấy một quả cầu để đá, làm trật eo.

Nàng đầy mặt thống khổ được người đỡ ngồi lại trên ghế, hốc mắt đỏ bừng, ngân ngấn nước mắt sắp khóc.

Mấy cung nhân cùng nàng đá cầu đang quỳ đầy đất, trong lòng không ngừng hối hận, hận không thể giơ tay tát chính mình hai cái.

Cùng diễn tình đá cầu, là bọn họ là ngại sống lâu sao?

Chủ tử nhà mình thế nào, trong lòng bọn họ rất rõ ràng, nhưng mà lúc những thỏi bạc trắng đặt ở trước mặt, trong đầu liền không còn có chủ tử nữa, mà chỉ nghĩ đến tiền.

"Ai da, eo của ta, đau quá đau quá." Nàng thê thảm rên rỉ.

Mọi người đều biết, Đào Uyển nghi không chịu được đau, Vọng Lan không còn cách nào đành phải cho người đi tìm thái y cùng y nữ lại đây.

Thái y vẫn là thái y lần trước, hẳn đã được kiến thức qua bản lĩnh của Đào Uyển nghi, vốn dĩ muốn bắt mạch xong liền cáo lui, nhưng là trung y lại chú ý vọng, văn, vấn, thiết, từng bước một, nên hẳn cũng không dám làm thiếu.

Người trước mắt chính là bảo bối trong lòng bàn tay của Hoàng thượng, nên hẳn không dám chậm trễ một chút nào.

"Đào Uyển nghi, eo ngài làm sao lại bị trật?" Thái y vừa vuốt râu dê của mình, vừa nhẹ giọng hỏi một câu.

Tần Phiên Phiên chớp chớp mắt, hơi cúi đầu, vẻ mặt then thùng nói: "Hách thái y, bốn tần hai ngài liên tiếp đều ở Long Càn cung, chắc là ngài cũng biết rồi, sao còn hỏi loại vấn đề mắc cỡ này làm gì?"

Hách thái y cả kinh, lập tức lỡ tay nhỡ mất hai cọng râu.

Liễu Âm đang cầm quả cầu đi đến nội điện, chuẩn bị thu dọn, kết quả nghe được lời này, cũng sợ tới mức nhỡ mất hai cọng lông gà trên quả cầu.

Bản lĩnh trợn mắt nói dối của chủ tử lại tiến bộ rồi, chứng cứ phạm tội vẫn còn trên tay nàng, đã bắt đầu hắt nước bắn cho Hoàng thượng, nếu lời này truyền tới Long Càn cung, chắc ngôi cửu ngũ lại ghi thêm một bút (ghi thù) nữa.

"Vi thần lảm miện." Hách thái y ho nhẹ một tiếng, lập tức an tĩnh như gà mà bắt mạch cho nàng.

Trong lòng hẩn âm thầm ghi nhớ, chờ lát nữa sau khi trở về Thái Y viện phải nói với nhóm đồng liêu một tiếng, về sau đến Thường Đào các bắt mạch, có thể không lắm miệng liền không lắm miệng, để tránh bị Đào Uyển nghi khoe thịnh sủng của Hoàng thượng đối với nàng.

Nếu eo này bị trật ở Long Càn cung, lấy tính tình sợ đau của Đào Uyển nghi, chỉ sợ long sàng cũng sẽ không xuống, chứ nói gì đến trở về tắm điện của mình.

Huống hồ Đào Uyển nghi là chạy chậm ra từ Long Càn cung, bộ dáng hấp tấp kia đã sớm bị truyền đi khắp nơi, chủ tử các cung đều phái người nhìn chăm chăm Long Càn cung, chuyên môn xem khi nào thì nàng lặn ra.

Liên tiếp ở Long Càn cung hai ngày một đêm, Đào Uyển nghi tuyệt đối là người đầu tiên ở hậu cung, bởi vậy các nơi đều rất coi trọng nàng.

Cho dù là nô tài Long Càn cung muốn che giấu giúp nàng cũng không được, dù sao lúc nàng lao ra khỏi Long Càn cung, ngoài cung đều có không ít cung nhân đang trốn tránh nhìn lên.

"Vi thần kê một phương thuốc, đợi y nữ xoa cho ngài xong, liền dùng thuốc có tính nóng bôi lên trên eo là được. Không thể kịch liệt vận động, bị trật eo cũng không phải quá nghiêm trọng, ba năm ngày là có thể hành động bình thường." Hách thái y lại dặn dò vài câu, liền ngoan ngoãn đi sang bên cạnh viết phương thuốc.

Tần gia đưa vị Đào Uyển nghi này vào cung, thật đúng là không giống người thường.

Lần trước kê đơn canh tránh thai ba năm cho Đào Uyển nghi cũng là hẩn, lần uống thuốc kia, chỉ thiếu nước cho người buộc nàng vào trên giường nữa thôi, mà đây cũng là lần khoa trương nhất hẩn được chứng kiến.

Đi theo Đào Uyển nghi có được thêm không ít kiến thức nha.

Lúc y nữ ở bên kia xoa eo, Đào Uyển nghi quả nhiên không làm Hách thái y thất vọng, cho người của cả điện được tăng thêm kiến thức.

Người ta khóc kêu đúng là một tiếng khóc ba lần thay đổi âm điệu, so với hát tuồng còn dễ nghe hơn, Hách thái y đang viết phương thuốc run tay lên, tý nữa thì nghĩ sai được liệu cùng liều thuốc, đủ để thấy lực sát thương của Đào Uyển nghi như thế nào.

Đến lúc nàng nằm ghé vào trên giường, rốt cuộc cũng thành thật, không tác quái được nữa.

Nhìn bộ dáng tội nghiệp của Đào Uyển nghi, đôi mắt đỏ hồng, sâu trong nội tâm mọi người ở Thường Đào các lại trào ra mấy phần cảm giác an tâm.

Chỉ có nàng nằm ở đó không động đậy, mới là an toàn, bọn họ cảm thấy có thể lấy đầu của mình bị treo trên lưng quần của Đào Uyển nghi xuống để nghỉ ngơi một chút được rồi.

Hiện giờ Thường Đào các ở hậu cung đang là cái đích cho mọi người chỉ trích, tất nhiên là nhất cử nhất động[4] đều phải chịu rất nhiều chú ý.

[4] 一举一动: mỗi một động tác, một hành động.

Bên này Hách thái y chân trước mới vừa đi, sau lưng liền có vô số người tới tìm hiểu, chẳng qua Hách thái y rất tuân thủ y đức, một chữ cũng không chịu lộ ra, chỉ nói Đào Uyển nghi thân thể có chút không khoẻ, ba năm ngày liền tốt, không phải là vấn đề gì lớn.

Những phi tần phân vị thấp còn dễ tổng cổ, nhưng mấy vị có phân vị cao lại không thuận theo không buông tha, dùng biện pháp vừa đe dọa vừa dụ dỗ, Hách thái y cũng không chịu lộ ra một câu.

Hách thái y có thể thẳng sống lưng như vậy, là bởi vì lúc tiên đế vẫn còn, đã tiến hành một trận rửa sạch Thái Y viện.

Chính là có một thái y không có mắt, để lộ tình trạng thân thể của Hoàng Quý phi lúc trước, cũng chính là Cao Thái hậu hiện giờ, thiếu chút nữa tạo thành tai họa lớn, làm tiên đế tức giận, bởi vậy mới có tình thế hiện giờ.

Nhưng mà cuối cùng ngay cả Long Càn cung cùng Vĩnh Thọ cung cũng đều cho người tới hỏi, Hách thái y liền không chống đỡ được, đành phải đem lời lấy cớ của Đào Uyển nghi ra nói.

"Bởi vì ở lại Long Càn cung, cho nên eo nàng không tốt? Trẫm cũng chưa làm gì, nàng lại thật sự nói ra được, dùng eo đều là trẫm a!"

Tiêu Nghiêu nghe được Trương Hiến Năng hội báo cho hẳn, phản ứng đầu tiên chính là tiểu yêu tinh kia lại nói dối, lúc từ Long Càn cung rời đi, nàng còn vui mừng khôn xiết, không nhìn ra được eo có một chút nào không tốt.

Trương Hiến Năng cụp mi rũ mắt mà đứng ở một bên, tự coi mình như là không khí.

Cầu Hoàng đế còn đang nhân cơ hội dát vàng lên mặt mình, người ở Long Càn cung này có ai không biết hẳn gần đây không được, sắp bị tiểu yêu tinh hút khô rồi, tối hôm qua còn phải dùng canh sâm tới trợ hứng cho chính mình, lại qua hai năm nữa, đến lúc hút đến không còn một mảnh, có lẽ phải tìm được tới trợ hứng.

Đừng nói nhân sâm ngàn năm, có khi ngay cả nhân sâm tinh vạn năm cũng không cứu vớt được Nhị Cầu Tử vô năng nữa.

Ai, nữ lớn không thể giữ, nam lớn không còn dùng được a!

Đương nhiên lúc lời này của Hách thái y truyền tới trong tai Hoàng Thái hậu, Hoàng Thái hậu liền tại chỗ quăng vờ một cái chung trà.

"Hồng nhan họa thủy, họa quốc gian phi! Ở Long Càn cung đợi hai ngày một đêm, trở về liền giống trống khua chiêng mà thỉnh thái y, nháo[5] đến lòng người hoảng sợ, kết quả lại nói cho thái y chính là cái lý do này, không cho là sỉ nhục mà lại nghĩ là vinh, dạy hư toàn bộ không khí ở hậu cung. Trong cung này yêu khí tận trời, nhất định là có họa quốc yêu nữ ngang trời xuất thế!"

[5] nháo: gây chuyện.

Sắc mặt Hoàng Thái hậu một mảnh xanh trắng đan xen, lúc nói lời này còn nghiêng răng nghiêng lợi, thậm chí bởi vì quá mức tức giận, ngực cũng phập phồng lên xuống.

Nàng ghét nhất là nữ nhân như vậy, bắt đầu từ lúc tiên hoàng, liền có Cao Thái hậu, hiện giờ đến thế hệ này của Hoàng thượng, nghĩ là cuối cùng không cần phải xem Cao Thái hậu làm trò, không nghĩ tới hiện giờ lại nhảy ra một Đào Uyển nghi.

Cách hai người này làm trò không giống nhau, Cao Thái hậu là làm ra vẻ, Tần Phiên Phiên là không biết xấu hổ.

"Cô mẫu, xin ngài bớt giận."

Bên cạnh Hoàng Thái hậu có một thiếu nữ khuôn mặt kiêu tiếu, nàng mày đẹp mắt hạnh, nhìn thấy dễ thân, lúc cười lộ lên mi mắt cong cong, giống như là trăng non, từ diện mạo mà nói là kiểu dễ làm cho người muốn đến gần.

Nàng đúng là cháu gái ruột Hoàng Thái hậu, đích thứ nữ Chu gia, Chu Uyển.

"Đứa bé ngoan, người tốt như vậy, không cần giống như cô mẫu phỉ hoài năm tháng ở hậu cung. Nếu là Hoàng thượng không chịu thu người, lập tức liền về nhà đi, để cho nương người tìm cho người một nhà tốt, còn nếu là được để mắt đến, nhất định phải thăng tiểu yêu tinh Đào Uyển nghi kia, nếu không thâm cung này từ đây chính là phần mộ của người. Nam nhân Tiêu gia bọn họ, bạc tình lại chuyên tình, từ sau khi tiện nhân Cao Vân Vân kia tiến cung, ai gia ở trong cung này sống một ngày bằng một năm. Tiên hoàng không phải không thương người, chỉ là hăn thương chỉ có một người kia thôi."

Hoàng Thái hậu nghiêng răng nghiêng lợi mà nói, trong ánh mắt tràn ngập vô số phần hận cùng không cam lòng.

Khuê danh của Cao Thái hậu là Cao Vân Vân, cái tên lộ ra hơi thở của quê cha đất tổ này, thực phù hợp với thân phận không lên được mặt bàn kia của Cao Thái hậu, nhưng mà chính nó lại làm cho Hoàng Thái hậu ghi hận cả đời.

Bởi vì có một lần, trong lúc vô tình bà nghe được tiên hoàng gọi Cao Thái hậu là tiểu Bạch Vân.

Nhìn xem, cái tên khó nghe như thế, tới trong miệng người thích mình cũng trở thành đáng yêu như vậy, đáng yêu đến mức làm người ghen ghét.

"Cô mẫu, ngài chịu khổ rồi!" Chu Uyển tự nhiên hiểu rõ khổ sở nhiều năm như vậy của Hoàng Thái hậu.

Tiên hoàng thịnh sủng Cao Thái hậu, lại luôn né tránh Hoàng Thái hậu, đều là cầu mà không được.

"Không chịu khổ, người tiến cung tới bởi ai gia thì tốt rồi, lần này ai gia nhất định giúp người tranh thắng, nam nhân Tiêu gia bọn họ nợ Chu gia chúng ta quá nhiều!" Hoàng Thái hậu vừa nói vừa nắm chặt tay nàng, trong ánh mắt là chấp niệm thật sâu.

Cho dù Tiên hoàng đã chết, cừu hận của Hoàng Thái hậu cũng vẫn chỉ tăng không giảm, bởi vì Cao Thái hậu còn sống rất tốt, hơn nữa cầm quyền vẫn là nhi tử Cao Thái hậu.

Tần Phiên Phiên nằm ở trên giường, quả thực thành thật hơn không ít, nhưng nàng lăn lộn mọi người cũng không ít hơn chút nào, trong chốc lát muốn ăn quả nho, trong chốc lát lại muốn ăn cam quýt.

Ăn nhiều hoa quả nàng lại muốn đi vệ sinh, cứ lăn lộn qua lại như vậy, cuối cùng mấy cung nữ hầu hạ trong nội điện đều là vẻ mặt thản nhiên, lại nghe nàng khóc lóc thảm thiết mà kêu đau, cũng không ai để ý đến nàng.

Đây đều là tự làm tự chịu, dù sao đau cũng không phải các nàng.

"Uyển nghi, Chu gia cô nương ở bên ngoài cầu kiến." Một tiểu cung nữ tiến vào thông truyền.

Tần Phiên Phiên đang ngồi ở trên cái bô, mơ hồ nghe một câu như thế, lập tức hỏi Chu gia cô nương là ai.

"Cháu gái ruột Hoàng Thái hậu, Chu Uyển." Liễu Âm ở bên ngoài trả lời nàng.

"Không gặp, eo đau." Nàng chém đinh chặt sắt nói.

Trong cung này chỉ cần là người đều biết, Hoàng Thái hậu cùng Cao Thái hậu từng có thù oán, Đào Uyển nghi là tâm phúc đệ nhất bên người Cao Thái hậu, cô nương Chu gia này tới xem nàng có thể có cái ý tốt gì đâu chứ.

Chồn chúc tết gà, không có lòng tốt.

"Nàng nói là phụng lệnh Hoàng Thái hậu đến xem ngài, còn mang theo rất nhiều ban thưởng an ủi."

Tần Phiên Phiên lập tức liền gào lên: "Nói chuyện còn thờ dốt làm cái gì, sao không nói sớm, cho nàng tiến vào!"

Liễu Âm vội vội vàng vàng mà giúp nàng sắp xếp, trời mới biết lúc này Uyển nghi nhà các nàng tóc tai rối tung, nhìn liền không có phong thái ngày xưa, nhất định là sẽ bị thua kém.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Chuyện Gấp Giấy

Edit: Cảnh Thục viện

Beta: Thảo Hoàng Quý phi

Thời điểm Chu Uyển tiến vào điện, Tần Phiên Phiên cứ như vậy nằm trên giường, tuy nói nàng không đẹp bằng khi có trang điểm, nhưng thêm vài phần nhìn thấy mà thương.

"Thần nữ gặp qua Đào Uyển nghi." Chu Uyển hết sức nghiêm túc hành lễ một cái.

Tần Phiên Phiên nhìn thấy động tác cung kính của nàng ta, không bởi vì là chất nữ ruột của Hoàng thái hậu mà không để Uyển nghi là nàng vào mắt, tương phản trong ngoài đều không tìm ra được chút điểm sai nào, hiển nhiên là so với Lâm gia cô nương bị đuổi ra khỏi cung thì lợi hại hơn rất nhiều.

"Chu cô nương xin đứng lên, thân thể ta khó chịu, thứ cho ta không thể nghênh đón người." Tần Phiên Phiên phát tay, lập tức có cung nữ tiến tới đỡ Chu Uyển dậy.

Bởi vì Tần Phiên Phiên đau thắt lưng không thể rời giường, cho nên nhận ban thưởng của Hoàng Thái hậu, nàng cũng không có cách nào để mà hành lễ tạ ơn, chỉ có thể ngoài miệng nói đôi câu.

Đương nhiên nếu như Chu Uyển biết Đào Uyển nghi đã rời giường đi nhà xí mà nói thì đoán chừng sẽ lăm bằm trong lòng nói nàng.

Người này thật đúng là không để Hoàng Thái hậu vào mắt mà.

"Đào Uyển nghi chớ vội nói lời như vậy, Hoàng Thái hậu kêu ta tới thăm người, vốn dĩ chính là để bảo người ở trên giường nằm tĩnh dưỡng cho thật tốt. Nếu như người rời giường ngược lại khiến bệnh tình thêm nặng, vậy trước sau đã lẫn lộn mất rồi." Chu Uyển ngồi ở trên ghế cạnh mép giường, thuận tay vuốt gọn góc chăn cho nàng, động tác tự nhiên thân mật, trong lúc vô hình đã kéo quan hệ hai bên gần lại.

Tần Phiên Phiên hơi sững sờ, ngược lại trong lòng có chút cảnh giác.

Nàng biết vị cô nương trước mắt này cũng không phải dễ đối phó.

Bởi vì thời điểm chính bản thân nàng trước kia ở Tần phủ, thường xuyên làm động tác cử chỉ quan tâm như thế này đối với Tần phu nhân, thân mật lại không đột ngột, rất dễ nâng cao độ hảo cảm của đối phương đối với mình, đặc biệt là ở những phương diện chi tiết nhỏ nhặt như này.

Tần Phiên Phiên là cao thủ, vị Chu cô nương trước mắt này cũng không kém.

"Làm phiền Hoàng Thái hậu nhớ thương, cái thân này của ta chỉ là bệnh nhẹ thôi, năm ba ngày là hết, còn phiền lão nhân gia bà thương nhớ." Tần Phiên Phiên gật đầu, một dáng vẻ kính sợ.

Chu Uyển cẩn thận nhìn chăm chăm nàng, bỗng nhiên đưa tay che miệng lại nhẹ giọng cười, tiếng cười thanh thúy êm tai, giống như chim hoàng oanh[1].

[1]: Chim hoàng oanh

"Ta biết ngay Đào Uyển nghi là một người vô cùng thú vị lại biết thấu hiểu người khác, trước khi đến Hoàng Thái hậu còn lo lắng ta và người chung đụng không tốt, không nghĩ tới vừa thấy mặt liền hợp ý như vậy.

Đào Uyển nghi quan chi khả thân[2], đặc biệt đáng dấp giống tỷ tỷ của ta, chỉ tiếc mỗi ngày người chỉ đi thỉnh an Cao Thái hậu, không thể thường gặp mặt với ta. Không bằng từ ngày mai người liền đi Vĩnh Thọ cung thỉnh an đi, chúng ta cũng sẽ thường xuyên gặp mặt nhau, nói chuyện trời đất."

[2]: khuôn mặt xinh đẹp lại nhìn dễ gần gũi.

Chu Uyển vừa nói vừa hưng phấn đề nghị với nàng, vẻ tươi cười trên mặt chưa từng ngừng lại.

Cuối cùng Tần Phiên Phiên cũng hiểu rõ, vì sao lần trước Cao Thái hậu nói như vậy, muốn ôm nha đầu này về nhà mình nuôi làm nữ nhi, bởi vì Chu gia cô nương có cái miệng biết ăn nói.

Đối với nàng ta, việc Đào Uyển nghi đắc tội với Hoàng Thái hậu, cũng có thể nói ra lời giống tỷ tỷ nàng ta, bản lãnh trợn mắt nói dối, so với Tần Phiên Phiên là không thể phân cao thấp.

Khó trách Hoàng Thái hậu cực lực muốn nàng ta tiến cung, hiển nhiên là muốn chèn ép mục tiêu là nàng rồi.

"Chu cô nương có chỗ không biết, tuy ta lớn lên giống tỷ tỷ người, nhưng cuối cùng người cũng không phải là muội muội trong hậu cung này. Trong cung nhiều quy củ, người lại không chân chính tiến cung, đứng ngoài cửa xem náo nhiệt nên không biết rõ. Đi qua chỗ bên kia của Hoàng Thái hậu thỉnh an, lời như vậy về sau vẫn không nên nói, ta có khó xử của ta. Nhưng mà nếu người muốn đi vào cửa, tự mình trải nghiệm náo nhiệt trong cung, ngược lại có thể cùng ta đi thỉnh an ở chỗ Cao Thái hậu, chất nữ Tố Tuyết của Cao Thái hậu cũng tiến cung đấy, nàng ấy là một cô nương tốt, ta và nàng ấy chỉ hận gặp nhau quá muộn." Nụ cười trên mặt Tần Phiên Phiên so với nàng ta nhìn còn muốn động lòng người hơn, ngữ khí cũng kiêu kiêu nhu nhu[3], nhưng lời nói ra thường kèm theo dao sắc dẫu bên trong.

[3]: uyển chuyển ôn hòa.

Người gọi ta đi thỉnh an Hoàng Thái hậu thì có gì lợi hại chứ, có bản lĩnh thì người đi thỉnh an Cao Thái hậu đi.

Ta chơi với Cao Tổ Tuyết rất vui, không có hiểm lạ gì người!

Một câu nói kia của Tần Phiên Phiên ngấm ra rất nhiều ý tứ, cho dù trước khi đến Chu Uyển đã chuẩn bị xong tâm lý nhưng nụ cười trên mặt không khỏi có chút cứng đờ, thật sự quá mức đáng hận mà.

Chẳng lẽ Đào Uyển nghi muốn kết minh với Cao Tổ Tuyết, cho nên muốn dâng Cao Tổ Tuyết lên trên giường rồng của Hoàng thượng trước?

Cái này không phải do Chu Uyển suy nghĩ nhiều, chủ yếu bên trong lời nói của Đào Uyển nghi có chứa nhiều tầng ý tứ.

"Sau khi ta và Cao cô nương tiến cung vẫn chưa từng gặp mặt nhau, hồi nhỏ còn thường xuyên chơi chung một chỗ, mấy năm nay lớn lên cũng không thường gặp mặt, không biết nàng ấy bây giờ có bộ dáng như thế nào rồi?" Phản ứng của Chu Uyển coi như nhanh, lập tức kéo chủ đề lên trên người Cao Tổ Tuyết, rất có vài phần ý tứ thăm dò.

"Tốt, nàng ấy rất tốt, kể cả ta tìm xương trong trứng cũng không hề tìm ra nàng ấy có chỗ nào không tốt cả." Tần Phiên Phiên lập tức nói, hoàn toàn một bộ dạng mê muội Cao Tổ Tuyết.

Biểu tình trên mặt Chu Uyển lộ mấy phần âm trầm, nữ nhân đều là sinh vật ghen ghét, đặc biệt là nữ nhân hậu cung.

Ngoại trừ bản thân, bất kỳ nữ nhân nào bên người đều là địch nhân, cho dù trên đường gặp phải một cung nữ đê tiện cũng không thể coi thường, nói không chừng không biết ngày nào lọt vào mắt Hoàng thượng, bò lên trên long sàng phân sủng với mình.

Nhưng bây giờ Đào Uyển nghi lại chân thành khích lệ một nữ nhân sắp phân sủng với nàng ta, thấy thế nào cũng không thích hợp.

Là Tần Phiên Phiên tự tin quá mức, cho rằng nữ nhân hậu cung bất luận nữ nhân nào cũng không thể phân sủng của nàng ta?

"Đào Uyển nghi thôi phòng nàng ấy đến mức tốt như vậy, ngay cả ta cũng hâm mộ. Ta đối với người mới quen mà đã thân, nói không chừng nhìn thấy nàng ấy cũng như thế, lần sau chúng ta có thể hẹn uống trà một lần." Chu Uyển nhẹ nhàng cười, thật không nhìn ra có bộ dáng lúng túng nào cả.

Tần Phiên Phiên càng thêm xác định vị cô nương này không dễ chọc, đều đã nói đến như thế này rồi mà vẫn không lùi bước.

Hai người thăm dò qua lại lẫn nhau, ngược lại chủ đề trở nên dễ dàng hơn nhiều, không còn giương cung bạt kiếm nữa, đều nói chuyện phiếm, chủ đề mãi cũng không tẻ nhạt, ngẫu nhiên đao quang kiếm ảnh[4] cũng coi như thú vui nhỏ.

[4]: Nghĩa đen: Ánh sáng ra từ đao, kiếm. *Nghĩa bóng: Có thể hiểu trong văn cảnh (xuất hiện nhiều trong truyện kiếm hiệp) là đang diễn ra đánh nhau rất kịch liệt, dữ dội có thể là 2 người (cao thủ) hoặc quần chiến, hỗn loạn...

"Nếu như người thật sự là muội muội của ta, tình cảm của chúng ta nhất định sẽ rất tốt." Tần Phiên Phiên nhìn về phía nàng ta, khóe môi hơi cong cong, bưng chén trà lên trong tay, hiển nhiên ý nghĩa của ly trà này là tiễn khách.

Chu Uyển nháy mắt, cười duyên nói: "Về sau đều ở lại trong cung, ta và Đào Uyển nghi hợp ý như thế, nói không chừng cả hai còn có thể ở trong cùng một cung, đương nhiên có thể trở thành tỷ muội rồi."

Tần Phiên Phiên không để ý chút nào cười nhạo một tiếng: "Thật sao? Tỷ muội giống như Hoàng Thái hậu và Cao Thái hậu ấy hả? Vậy ta đây rất mong đợi."

Thời điểm nàng nói câu này, không có chút ý tứ muốn che giấu, toàn bộ hậu cung người nào không biết hai vị Thái hậu là tử địch, nàng còn quang minh chính đại nói ra như thế, hiển nhiên đối với Chu Uyển muốn lưu lại hậu cung, Tần Phiên Phiên cũng không có ấn tượng tốt gì.

Sắc mặt của Chu Uyển cứng đờ hoàn toàn, ngữ khí có chút lạnh: "Những lời này Đào Uyển nghi vấn nên nói cho cẩn thận, cho dù đang ở tại Thường Đào các cũng sợ tai vách mạch rừng."

Tần Phiên Phiên ngẩng đầu nhìn nàng ta, ánh mắt hai người chạm nhau, có vài phần ý vị giao phong.

Tần Phiên Phiên mở miệng cười trước: "Nếu như hai vị Thái hậu không phải là tỷ muội, vậy phiến Chu cô nương nói cho ta biết, hai vị đó là thế nào?"

Chu Uyển nhướng mày, nàng ta cũng không thể nói là cừu địch được, cho dù khắp thiên hạ đều biết hai vị Thái hậu không hợp nhau, nàng ta cũng không thể nói ra miệng.

"Đào Uyển nghi không nghe lời khuyên thì đành thôi, coi như ta chưa nói gì."

Chu Uyển nói lời này xong chuẩn bị đứng dậy cáo từ, trên thực tế lần này tới là vì thăm dò thái độ của Tần Phiên Phiên, cho dù không có khả năng kéo về phía Hoàng Thái hậu, chí ít có thể không ủng hộ bên phía Cao Thái hậu.

Thế lực của hai vị Thái hậu chia hậu cung thành hai, mặc dù Tần Phiên Phiên rõ ràng là người của Cao Thái hậu, nhưng nàng và Cao Thái

hậu không có quan hệ máu mủ để duy trì, ngược lại Cao Tổ Tuyết tiến cung, sẽ khiến cho quan hệ của Cao Thái hậu và Tần Phiên Phiên bị kéo dần ra.

Nhưng chuyển thăm dò này của Chu Uyển, hiển nhiên là uống phí tâm cơ.

Tần Phiên Phiên là hoàn toàn ủng hộ Cao Thái hậu, mà đối với sự tham gia của Cao Tổ Tuyết cũng không thêm để ý, giống như thành trì bền chắc như thép, hoàn toàn cạy không ra được.

Điều này khiến cho tâm tình Chu Uyển có chút uất ức.

"Chủ tử, Hoàng thượng tới." Có tiểu cung nữ tiến lên thông truyền một tiếng.

Mấy người trong điện đều có chút ngây ngẩn cả người, Tần Phiên Phiên ngẩng đầu nhìn bên ngoài một chút, sắc trời vẫn sáng rõ, Hoàng thượng chọn khoảng thời gian này đến, ai cũng không nghĩ tới.

Chu Uyển tới đây cũng không phải vì gặp được Hoàng thượng, chẳng qua là ngẫu nhiên gặp, đương nhiên nàng ta sẽ không dễ dàng rời đi như vậy.

Nàng ta lặng lẽ quan sát mình một chút, nửa cánh tay áo màu vàng nhạt, váy xòe màu xanh da trời lại rất hợp với búi tóc song loa kế[5], khắp nơi đều thỏa đáng và lộ ra cảm giác tươi mới.

[5]: Song loa kế

Lại nhìn Đào Uyển nghi nằm trên giường, một thân áo mỏng tím nhạt, chưa trang điểm phấn son, khẳng định không bằng nàng ta, đây chính là cơ hội cực tốt.

Tần Phiên Phiên nhìn thấy nàng ta đứng bất động ở đó, hiển nhiên là chuẩn bị lưu lại, không khỏi nhú mày.

Vị Chu cô nương này là muốn mượn nàng để thưởng vị?

Đáng tiếc Hoàng thượng thích nàng, cho tới bây giờ cũng không chỉ là dung mạo cùng tư thái.

Lúc Tiêu Nghiêu nhanh chân tiến vào, liền thấy thêm một vị cô nương lạ mắt hành lễ với hân.

"Thần nữ gặp qua Hoàng thượng." Chu Uyển cung cung kính kính hành lễ với hân, dáng vẻ ở giữa không có chút kịch cớ, chỉ có tự nhiên hào phóng.

Tiêu Nghiêu nhú mày, trong hậu cung có người mới tới chỉ có hai vị cô nương, trong đó một vị là biểu muội của hân, cho nên hân nhận ra, vị trước mắt này là ai cũng không khó đoán.

Với lại nàng ta và Hoàng Thái hậu còn có mấy phần tương tự.

Tần Phiên Phiên không có lên tiếng, cứ như vậy mỉm cười nhìn về phía hân, ánh mắt không rời khỏi mặt Hoàng thượng, thu hết vào mắt tất cả biểu tình của hân từ lúc bước vào cửa.

Hoàng thượng không phản ứng với vị Chu cô nương này, mà trực tiếp ngồi xuống bên giường, liếc thấy nàng nhướng mày cười đến mập mờ, không khỏi đưa tay lên vuốt mặt nàng.

"Nhìn thấy trầm, cũng không thỉnh an, lá gan của ái tần càng lúc càng lớn nhỉ." Âm thanh của hân mặc dù trầm thấp, nhưng trong giọng nói không thấy có chút giận dữ nào, quả nhiên chỉ là đang trêu chọc chơi đùa nàng thôi.

Tần Phiên Phiên cười khanh khách lên tiếng, tiếng cười thanh thúy dễ nghe, giống như tiếng chuông bạc lọt vào tai.

"Tần thiếp bệnh, đau thắt lưng, nhất định Thái y đã nói với Hoàng thượng, cho nên Hoàng thượng mới đến nhìn tần thiếp."

Lúc nàng nói chuyện, âm thanh cũng không phải loại khí thế mười phần mạnh mẽ, mà nghe giống như đang nhẫn nhịn chịu đau.

Thời điểm Tiêu Nghiêu buông tay xuống, Tần Phiên Phiên lập tức ngẩng đầu lên nhìn hắn, trong mắt đều mang theo vô số cảm giác sùng bái của thiếu nữ đối với quân vương, trong đôi mắt tỏa sáng như vì sao vậy.

Chu Uyển đứng ở một bên nhìn, nàng đều nhìn thấy hành động của hai người, trong lòng thoáng có chút xem thường.

Trong hậu cung này sự sùng ái của quân vương không đáng tin cậy, giống như hoa trong gương trăng dưới nước mà thôi. Nếu như phi tần trong hậu cung đặt Đế vương lên vị trí trên trời, yêu càng nhiều lún càng sâu, đến lúc đó rơi cũng càng đau đớn.

Đào Uyển nghi nhìn thì có chút thông minh, nhưng một khi nàng ta giống với những nữ nhân khác, là động tâm với Hoàng thượng, như vậy nàng ta cách ngày thất sủng cũng không xa.

Nam nhân đều là tiện, càng là đồ vật dễ dàng chiếm được, bọn hắn sẽ càng không trân quý.

Nghĩ tới đây, bỗng nhiên Chu Uyển thấy dễ dàng hơn không ít, giờ phút này Tần Phiên Phiên càng lợi dụng sự sùng ái của đế vương làm trời làm đất, chờ đến thời điểm ngày sau đế vương phiền chán nàng ta, nhớ tới đủ loại chuyện ngày xưa, sẽ cho rằng nàng ta không hề hiểu chuyện.

Đến lúc đó Đào Uyển nghi thịnh sủng chỉ sợ cũng phải kéo hơi tàn ở lãnh cung vượt qua quãng đời còn lại.

"Hoàng thượng đến thăm Đào Uyển nghi, vậy thần nữ sẽ không quấy rầy nữa. Thần nữ biết xưa nay Đào Uyển nghi yêu thích gấp giấy, may mắn thần nữ cũng thích những thứ này, đồng thời có chút thành tựu, mang một ít tới cho ngài chơi thử, còn xin ngài không nên ghét bỏ thần nữ tay chân vụng về."

Nàng ta vừa nói vừa từ trong tay áo lấy ra vài hình gấp giấy tạo hình tinh xảo, có đèn con thỏ nhỏ, còn có giày lão hổ, các loại thuyền nhỏ, nhìn có chút tinh xảo khéo léo thật, có thể so sánh với hạc giấy lúc trước Tần Phiên Phiên đưa cho Hoàng thượng.

Sau khi Chu Uyển đưa mấy cái gấp giấy này, liền cung kính thi lễ một cái, chậm rãi lui ra ngoài, không có chút ý tứ lưu luyến nào, ánh mắt cũng không dừng ở trên người Hoàng thượng.

Tần Phiên Phiên nhìn chút giấy gấp được đặt ở trên ghế, nhẹ nhàng nhú mày, vị Chu cô nương này thật đúng là chuẩn bị mà tới.

Một chuyển này của Chu Uyển tiết lộ ra rất nhiều tin tức, nàng ta biết Tần Phiên Phiên đưa hạc giấy cho Hoàng thượng, hơn nữa còn mang theo những thứ lật vặt này bên người.

Nghĩ lại nếu như lần này không phải Hoàng thượng vừa lúc đến đây thăm nàng, Chu cô nương cũng sẽ không để lại mấy giấy gấp này, mượn cơ hội này lộ mặt lại giẫm lên trên đầu nàng. Nếu là người có tâm, tất nhiên sẽ cho rằng lần chạm mặt này Chu Uyển hoàn toàn đại thắng.

Nàng ta không chỉ không dùng thủ đoạn thấp kém ở trước mặt câu dẫn, như vậy dễ dàng rơi vào khuôn sáo cũ, hơn nữa còn lưu lại những giấy gấp này, để cho người ta coi trọng mấy phần, lưu lại ấn tượng với người khác.

Đế Hoàng thượng có ấn tượng với nàng ta, nàng ta cách long sàng lại gần thêm một bước.

"Vị Chu cô nương này ngược lại rất có ý tứ." Tần Phiên Phiên hững hờ nói một câu.

Tiêu Nghiêu dài mặt ra, ngược lại không có cao hứng như lúc vừa tới, hần nhú mày.

"Trương Hiến Năng, chuyện Đào Uyển nghi đưa hạc giấy cho trẫm, là ai lảm miệng để lộ ra ngoài?" Cửu ngũ chí tôn không cao hứng ở điểm này, chuyện một cái rắm ở Long Càn cung lớn một chút cũng có thể truyền đến tai Hoàng Thái hậu, còn bị Chu cô nương lợi dụng, đây không phải là điềm tốt gì.

Trương Hiến Năng lập tức tiến lên, nhưng lại không biết trả lời như thế nào.

Suốt ngày cầu Hoàng đế cứ mở hạc giấy ra lật qua lật lại rồi lại xếp như cũ, ngẫu nhiên còn ghi lại chút kí ức tốt đẹp vào ban đêm cùng tiểu yêu tinh du ngoạn Vu sơn, những người có mắt đều biết được.

Huống hồ Đào Uyển nghi được sủng ái, trên dưới hậu cung các chủ tử hỏi thăm nhiều chuyện cho nên hạc giấy bị truyền ra ngoài, chỉ ít hơn phân nửa chủ tử trong cung đều học tập gấp giấy.

"Ngài yêu thích gấp giấy không phải là bí mật gì, trong Ngự Thư phòng cũng mang theo hai con hạc giấy, lần trước Đồng thượng thư đưa ra một phương án mà ngài không thích, còn thuận tay cầm hạc giấy đánh hần đó." Sau khi Trương Hiến Năng suy nghĩ một lát, chọn lấy câu trả lời tương đối an toàn.

Muốn trách thì trách chính người đi, ai bảo thời điểm người tức giận, ném đồ vật trên tay đi, nhìn cũng không nhìn.

Kết quả một con hạc giấy nhẹ nhàng bị ném ra, cũng không có ném trên mặt người ta, bầu không khí lập tức liền rất lúng túng, nếu không phải lúc ấy ở đây là những lão thần đã gặp qua nhiều chuyện lớn, có lẽ đã muốn cười ra tiếng.

"Được rồi, thu những đồ này lại đi, đừng lấy ra chương mắt." Tiêu Nghiêu giật lông mày, hẳn luôn cảm thấy trong lúc vô hình đã bị Trương Đại tổng quản oán giận, nhưng lại không nghĩ ra là ở chỗ nào.

Rất nhanh liền có cung nhân thu giấy gấp này lại, Tần Phiên Phiên thấy hẳn như thế, ngược lại tâm tình tốt hơn nhiều.

Chí ít Nhị cấu tử vẫn không thích người lấy lòng, lúc trước nếu không phải thời điểm gặp mặt nàng có mấy động tác lau sàn trấn trụ hẳn, nói không chừng cũng không phải dễ dàng liền tốt như bây giờ.

"Chu cô nương là phụng mệnh Hoàng Thái hậu tới thăm tần thiếp, ngài vứt lễ vật nàng ấy tặng đi, tần thiếp lấy cái gì hồi lễ cho nàng ấy chứ?" Tần Phiên Phiên ngược lại mang bộ mặt biểu lộ kinh ngạc.

Tiêu Nghiêu tức giận nhìn nàng một cái: "Nàng giả vờ, tiếp tục giả vờ đi. Nàng ta cầm giấy gấp tới đánh mặt nàng đó, trẫm tức giận thay nàng, vậy mà nàng còn không cao hứng à?"

"Đương nhiên là tần thiếp cao hứng rồi, chỉ là tần thiếp sợ về sau thời điểm ngài cảm thấy nàng ta tốt, muốn trách tội tần thiếp lúc trước làm người xấu này." Tần Phiên Phiên lập tức lộ ra khuôn mặt tươi cười.

Kết quả vẻ mặt này của nàng còn chưa tới, Tiêu Nghiêu đã vươn tay ra, bóp chặt hai bên gương mặt của nàng, hơi dùng lực nhẹ, miệng của nàng đã bị bóp đến chu lên, giống như lúc con sóc lấp quả thông đầy miệng vậy.

"Cái miệng này của ái tần không nói được lời nào tốt, vừa mở miệng nói toàn lời mê sảng, nàng cùng Hách thái y nói mò gì đấy, nếu cái này

truyền đi, trẫm và nàng cũng không rơi vào chỗ tốt. Nếu nàng còn muốn đi con đường hiền lương thực đức, sớm nghỉ ngơi một chút chờ bị vắng vẻ đi, ngày khác ngôn quan liền muốn dâng tấu nàng là một gian phi hại nước, hồng nhan họa thủy, sớm ban thưởng ba thước lụa trắng cảm tạ quân ân." Tiêu Nghiêu híp mắt, vừa nói vừa có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Tần Phiên Phiên đưa tay kéo tay hắn xuống, bất đắc dĩ là cứu ngũ chí tôn lại quyết tâm muốn nắm vuốt nàng.

Cuối cùng nàng không có cách nào, đành phải thuận thế đưa miệng hướng về phía trước, giống như hôn hắn.

ĐỘC SỬNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Tần Thiếp Thua

Edit: Bình Lương viện

Beta: Rine Hiền phi

Tiêu Nghiêu nhìn dáng vẻ nàng dấu miệng, hơi do dự một lát, cuối cùng cúi đầu hôn nàng một cái.

Khi hai người môi chạm vào môi, một tiếng "Chụt" vang lên, sau đó, cả hai đều ngây ngẩn cả người.

Tần Phiên Phiên chớp chớp mắt, không đúng, vừa rồi lúc nàng bị bóp mặt, nhất định vô cùng xấu xí, thế mà hắn lại có thể hôn được!

Quả nhiên mắt chó không cảm thụ được thẩm mỹ của con người! Nàng còn mong chờ chuyện xa vời gì chứ!

Sau khi Tiêu Nghiêu hôn xong, cũng có chút hậu tri hậu giác [1], nàng muốn hôn hắn liền hôn? Hắn là nam nhân tôn quý nhất trên đời này, làm sao lại trở nên nghe lời như thế, lại còn có thể trông như được huấn luyện nghiêm chỉnh, thật không thích hợp!

[1] Hậu tri hậu giác: quá trình từ nhận thức đến hiểu rõ xảy ra khá chậm.

Trương Đại Tổng quản đứng ở một bên, xem động tác vô cùng tự nhiên của hai người bọn họ, dường như là đã khắc vào trong xương tủy từ lâu.

Đào Uyên nghi thật là biết cách huấn luyện, xem cách nàng huấn luyện Cầu Hoàng để đi, nàng vừa dẫu môi hẳn liền đặt môi mình lên. Trông thật giống lúc đùa với cún, cầm xương đi qua, con cún liền vẫy đuôi.

Tần Phiên Phiên nhin không được cười rộ lên, nhưng mà mặt nàng còn bị bóp, cười lên có hơi xấu.

Hoàng thượng buông tay ra, nắn vuốt ngón tay, giống như trên đầu ngón tay còn lưu lại xúc cảm non mềm của đôi má nàng.

"Tần thiếp không phải cố ý muốn nói, nhưng mà tần thiếp vừa rời khỏi ngài trong lòng liền bắt đầu nhớ thương ngài. Cho nên lúc ấy thái y hỏi ta cái gì đó, căn bản ta không nghe rõ, chờ đến khi phản ứng lại, thì đã trả lời rồi, đành phải theo chuyện mà nói tiếp. Huống hồ thời điểm ngài chiêu hạnh tần thiếp, mỗi ngày cần cần cù cù, cũng không có ảnh hưởng triều chính, ở đâu ra mà có họa quốc yêu phi? Đây chỉ là sở thích nhỏ của Hoàng thượng cùng tần thiếp, làm sao các triều thần có thể hiểu những chuyện đó? Nếu như thật sự có ngôn quan viết một quyển để tố tần thiếp, nhất định là hẳn ta ghen ghét tần thiếp có thể đêm đêm bầu bạn Hoàng Thượng, mà hẳn lại không được."

Tần Phiên Phiên vừa nói vừa thuận tay khoác lên cánh tay Tiêu Nghiêu, này dường như là hành động theo bản năng.

Cùng với sự giao lưu thân thể hai người ngày một tăng, thời điểm ở bên nhau, nếu không có lời gì để nói thì phương thức hóa giải xấu hổ, thậm chí là lấy lòng Hoàng thượng nhanh nhất chính là tiến hành tiếp xúc thân thể với hẳn.

Cũng không nhất định là tạo không khí ái muội hoặc là tán tỉnh, chỉ cần cứ dựa vào nhau như thế dường như ngăn cách giữa hai người liền lập tức biến mất, còn cảm giác thật an tâm.

Hoàng thượng còn chưa tỏ thái độ gì, Trương Đại Tổng quản đã không nghe nổi nữa.

Đào Uyển nghi có thể nói ra lời này, đó là do nàng chưa thấy được trước diện các triều thần trông như thế nào.

Càng trải sự đời nhiều, tuổi cũng càng lớn, đều là lão nhân mặt râu ria xồm xàm, đã bước nửa chân vào quan tài. Những người này ngày thường bầu bạn bên cạnh của Hoàng thượng, giờ còn muốn bầu bạn buổi tối, đoán chừng là chê Hoàng thượng mệnh quá dài.

Vừa mở mắt thấy mấy lão đầu ở bên cạnh, nững nịu mà kêu hăn Hoàng thượng, Nhị Cầu tử có thể nhìn, nhưng hăn không thể nhìn.

"Muốn bị đánh có phải không? Lại nói hươu nói vượn, người nói lời này ra bên ngoài, không chừng những ngôn quan đó có thể xúc động mà lấy cái chết chứng minh trong sạch, còn nói trăm bị yêu nữ mê hoặc."

Tiêu Nghiêu cũng không có nghĩ đến hình ảnh mà Trương Đại Tổng quản đang nghĩ tới, hăn là nam nhân thẳng, không có Long Dương chi hảo [2], cho nên không nhận thấy được bấy bên trong lời nói của Đào Uyển nghi.

Hăn làm bộ muốn véo mặt nàng, Tần Phiên Phiên lúc này lại ngoan ngoãn, thấy tay hăn sắp đến gần, nàng không lùi mà lại tiến tới, trực tiếp chu miệng lên muốn hôn hăn.

Tay Tiêu Nghiêu dừng một chút, tựa hồ hơi do dự.

"Hôn một cái tàn kiếp sẽ không nói bậy."

Chính ngay lúc Hoàng thượng do dự, cho Tần Phiên Phiên cơ hội kéo dài hơi tàn, nàng lập tức nắm bắt được cơ hội nói chuyện dụ dỗ hăn.

Tiêu Nghiêu nhìn nàng chu đôi môi đỏ lên, mọng nước giống anh đào hẵn mà thích ăn, hẵn lại cúi đầu hôn nàng một cái.

"Đây là chính người nói, hôn một cái sẽ không nói bậy, vậy lần tới nếu lại nói bậy thì thế nào?" Hẵn thấp giọng hỏi nàng.

Tần Phiên Phiên nghiêng nghiêng đầu, ra vẻ vô tội nói: "Vậy thì ngài lại hôn tần thiếp một cái nữa được không?"

Tiêu Nghiêu bị sự vô sỉ của nàng đánh bại, nỗ lực duy trì vẻ mặt nghiêm túc, nhưng cuối cùng lại không chống đỡ được, cong môi cười.

"Người đó, muốn trộm nói người thế nào mới tốt đây? Ở trong cung đá cầu có thú vị không? Trật eo nằm ở trên giường có thoải mái không?" Tiêu Nghiêu vừa lắc đầu vừa thở dài, nhìn nàng ngồi nghiêng ngả ở đây, thời điểm vừa rồi chu miệng muốn hôn cũng không dám có động tác gì lớn mật, đáng vẻ tội nghiệp.

Hẵn thật đúng là có sức chịu đựng mà.

Trương Đại Tổng quản mắt nhìn tiểu yêu tinh cứ như vậy mà lừa được Hoàng thượng, lúc trước Hoàng thượng còn tức giận, mắng rất nhiều lần, nói cái gì mà nhất định phải trừng trị thật tốt vị họa quốc yêu phi này, cả ngày nói hươu nói vượn, đối với hẵn đó là một loại bôi đen.

Đào Uyển nghi đá cầu tự làm trật eo mình, kết quả lại nói với thái y là Hoàng thượng hoan hảo nhiều nên mới bị trật.

Chuyện này bản thân nghe liền rợn cả người, nếu phi tần khác bị trật như thế cũng sẽ giấu, sợ trên đầu bị chụp một cái mũ yêu phi. Thế nhưng nàng ngược lại, người ta còn chưa nhớ tới việc bố trí hãm hại, nàng đã ôm việc vào người.

Cầu Hoàng để lửa giận tận trời tới chỗ của Đào Uyển Nghi, mới vừa bắt đầu đã bị hai cái hôn dồ dành tốt.

Vậy tức tối dọc đường đi, đến nơi trong cơn giận dữ là cái quái gì?

Cơn giận của Thiên tử? Chó má, không phải! Tiểu yêu tinh hôn một cái liền nguôi giận, còn vui rạo rức mà nhìn người ta cười.

Lúc trước, tốt xấu gì cầu Hoàng đế cũng là chủng loại bình tĩnh thông minh, hiện giờ trực tiếp chuyển thành Husky [3] ngáo ngo.

[3] Husky: là giống chó cỡ trung, có nguồn gốc cổ đại ở vùng đông bắc Sibir, Nga.

Hôn cũng hôn rồi, nói cũng nói rồi, Tiêu Nghiêu cảm thấy nên đứng dậy rồi đi.

Rốt cuộc thời gian của vị cửu ngũ này vẫn rất chặt chẽ, trừ bỏ thời gian phê duyệt tấu chương ra, trên cơ bản thời gian gặp gỡ nữ nhân để nói chuyện yêu đương là rất ít rất ít, hầu hết thời gian đều dùng để bắn pháo [4].

[4] Bắn pháo: là làm chuyện đó đó mấy thím ạ =))))

Hiện giờ Đào Uyển nghi đang bị trật eo, có pháo cũng không bắn nổi, hắt ho nhẹ một tiếng muốn đi.

Hắt ngoác miệng ra, Tần Phiên Phiên liền biết hắt muốn thả cái rắm gì ra ngoài, nàng đương nhiên sẽ không để hắt đi dễ dàng.

Buồn cười, khó khăn lắm Hoàng thượng mới tự đưa tới cửa một lần, nàng có thể thả hắt đi sao?

Nếu hắn đi mất, không phải tên tuổi thịnh sủng của mình bị ném đi sao? Giả sử Nhị Cửu tử đang ở trên đường trở về lại đụng vào tiểu yêu tinh nào, cảm thấy nhìn thuận mắt, liền bắn pháo ngay tại chỗ, mặt mũi nàng biết giấu vào đâu!

"Hoàng thượng, tần thiếp chỉ người xếp giấy được không?" Nàng lôi kéo tay hắn, không cho hắn đi, trong giọng nói mang theo vài phần khẩn cầu.

Tiêu Nghiêu do dự một chút, dù sao hắn trở về cũng không lập tức xem tấu chương, ở lại chơi với nàng một lát cũng không phải không thể.

"Hạc giấy, trăm đã biết xếp." Hắn nhẹ giọng nói một câu.

"Xếp cái khác nha, tần thiếp khéo tay, cái gì cũng biết xếp." Tần Phiên Phiên đã tính trước, nói.

Tiêu Nghiêu nhìn nàng chớp đôi mắt to, dáng vẻ nghiêm túc, hắn liền tin nàng.

Sự thật chứng minh, thời điểm Đào Uyển nghi nói chuyện, càng nghiêm túc càng giả dối, bởi vì nàng phải lừa chính mình trước mới có thể lừa người khác được.

Ngoại trừ hạc giấy, cái rằm gì nàng cũng không biết xếp.

"Ái tần, đến cuối cùng người muốn xếp cái gì? Tờ giấy này đã bị người làm nhàu nát cũng không thay đổi ra hình dạng gì. Còn hai bước gấp mới vừa rồi vẫn luôn lặp lại, xếp xong lại mở ra để xếp lại tiếp."

Qua một lát, Tiêu Nghiêu liền mất sạch kiên nhẫn.

Tần Phiên Phiên không gấp được thứ đồ chơi nào khác lại còn giả vờ phô trương thanh thế, tờ giấy ở trong tay đối tới đối lui cũng không xác

định được, mười ngón tay của nàng nhích tới nhích lui, còn làm bộ động tác rất mau, đều hóa thành tàn ảnh.

Tần Phiên Phiên cau mày, thời điểm nàng chà đạp tờ giấy này còn phải phân tâm suy nghĩ hai chuyện.

Nàng suy nghĩ rằng mình xếp ra không giống hình dáng của đồ vật nào, muốn bịa ra một lý do lừa hăn, nhưng đến cuối cùng nàng cũng không thể nghĩ ra được.

Cuối cùng nàng dùng sức vò tờ giấy kia, nặn thành một quả cầu nhỏ chắc chắn, sau đó nhét vào trong lòng bàn tay hăn.

"Đây là trứng rồng tần thiếp cho ngài."

"Đây là đưa tâm của người cho trẫm sao?"

Hai người cùng nhau mở miệng nói, chẳng qua đáp án lại hoàn toàn bất đồng.

Nội điện lâm vào yên tĩnh như chết, Liễu Âm sợ tới mức thân thể run lên.

Hai người này nhất định là đang trao đổi linh hồn.

Lý do Hoàng thượng nói ra thật buồn nôn, đây hoàn toàn là phong cách chán ngấy đến tận trời của Đào Uyển nghi, nhưng lúc này lại do ngôi cửu ngũ cao cao tại thượng nói ra.

Mà Đào Uyển nghi lại... rẽ vào một con đường không đáng tin cậy.

"Tần thiếp chịu thua." Trong lòng Tần Phiên Phiên hậm hực.

Thế mà nàng lại thua! Hơn nữa còn là thua thảm bại, trước nay chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày so về khả năng khiến người ta ghét bỏ, thế

nhưng nàng lại bại trong tay Hoàng thượng.

Người nam nhân trước mắt này không hổ là do Cao Thái hậu sinh ra, trò giỏi hơn thầy. Lúc trước dục vọng trong cơ thể hắn luôn bị phong ấn lại, nhưng do Tần Phiên Phiên chuyên diễn tuồng đến bên cạnh hắn, toàn bộ mọi thứ từ thể xác đến tâm hồn hắn đều được mở mang, làm cho Hoàng thượng thăng lên một cấp độ mới.

Tiêu Nghiêu lập tức cảm thấy viên giấy trong lòng bàn tay vô cùng phồng tay. Hắn không hề nghĩ ngợi gì, lập tức ném đi giống như ném củ khoai lang phồng tay đi, đem thứ đồ chơi này vứt ra ngoài.

"Ôi, trứng của người, tâm của tần thiếp!"

Vẻ mặt Tần Phiên Phiên đau lòng nhìn thứ kia rơi xuống đất, mặt cau lại, giống như đang chịu "đau" như quả trứng.

Nếu không phải hiện giờ eo nàng không tốt, nàng nhất định sẽ lập tức rời giường đuổi theo nó.

"Mau nhặt lên, nhặt lên! Hoàng thượng, người đối với trứng của người và tâm của tần thiếp lại tàn nhẫn như thế sao?" Nàng gấp đến độ vung tay, nôn nóng mà sai Liễu Âm đi nhặt.

Liễu Âm do dự, nàng không dám đâu.

Hoàng thượng ném đồ, lão nhân gia hắn không mở miệng nàng nào dám nhặt lên.

"Đừng bỏ từ "Rồng" đi, khó nghe." Tiêu Nghiêu nghiêng răng nghiêng lợi sửa lại.

"Được được, trứng rồng trứng rồng. Nhưng vì người quăng nó đi, nên chỉ còn lại từ "Trứng" mà thôi." Tần Phiên Phiên theo tâm ý hắn nói.

"Nhặt cái gì mà nhặt, không cho phép nhặt. Viên giấy này mới rã ra, người tưởng trầm ngực à?" Tiêu Nghiêu nhìn Liễu Âm do do dự dự, dường như muốn cắn răng nhặt lên, lập tức hung tợn nhìn nàng ta nói một câu.

Liễu Âm ngoan ngoãn đứng ngay ngắn, cúi thấp đầu, tự thu nhỏ mình lại như hạt bụi, mong Hoàng thượng bỏ qua cho mình.

Kỳ thật nàng ta mới là người chịu thiệt thòi nhất, viên giấy này vừa mới rã ra, mắt người đều có thể nhìn ra được. Nhưng mà không biết là ai kiên quyết nói nó là tâm của Đào Uyển nghi, tốc độ biến sắc mặt cũng thật là nhanh.

"Tần thiếp đã nhận thua, là tần thiếp không suy nghĩ tốt, kia đúng là tâm của tần thiếp." Tần Phiên Phiên gấp gáp kêu lên.

Kỳ thật cũng không phải nàng thật sự gấp gáp, viên giấy vừa rã, ai nhặt thì người đó ngu.

Nhưng nàng không thể biểu hiện rằng mình thật sự bình tĩnh. Một khi bình tĩnh lại, cảm xúc của cầu Hoàng đế ở đối diện cũng sẽ bình tĩnh lại, sau đó sẽ truy cứu việc ngoại trừ hạc giấy, cái rắc gì nàng cũng không thể gấp được nhưng lại muốn gặt hái, nhắc đến tội khi quân.

Nàng không nghĩ sẽ đối mặt với nó, cùng hắn nói về trứng vẫn tốt hơn.

Nếu Trương Hiến Năng nghe được ý tưởng trong nội tâm nàng nhất định phải cho nàng một tràng vỗ tay điên cuồng, nguy biến của Đào Uyển nghi quả thực quá thông thái, quá chính xác.

Lực chú ý của Cầu tử là có hạn, người muốn thay đổi một phương diện nào đó, phải đem phương diện khác tới dụ hoặc hắn.

"A." Tiêu Nghiêu cho nàng một nụ cười lạnh, hiển nhiên là rất khó lừa được.

Nhưng Tần Phiên Phiên là ai chứ, là tiểu yêu tinh hay làm trò để kích thích tính tình bên trong của Hoàng thượng, căn bản là sẽ không nhận thua.

Vì thế nàng đưa cổ lên trước, đôi tay bưng lấy mặt của hắn, nhắm ngay miệng hắn "Chụt", gặm một cái.

"Ngài xem tần thiếp lại nói sai rồi. Mới vừa rồi ngài nói qua với tần thiếp, nếu còn nói bậy thì ngài liền hôn ta một cái, như vậy tần thiếp liền không hề nói sai nữa. Viên giấy trên mặt đất kia chính là tâm của tần thiếp đối với ngài, ngài lại đem nó vứt trên mặt đất, nó sẽ vỡ thành mảnh vụn, tần thiếp sẽ rất rất thương tâm. Hoàng thượng, có phải ngài ghét bỏ tần thiếp hay không?"

Nàng vừa nói vừa chớp chớp mắt, trong giây lát nước mắt liền đọng đầy hốc mắt, đôi mắt thu thủy cũng trở thành hồng như mắt thỏ.

Xung quanh xem bản lĩnh nói diễn là diễn của nàng đều vỗ tay ở trong lòng cho nàng.

Chỉ bằng bản lĩnh muốn khóc liền khóc này, Đào Uyển nghi có thể xưng bá hậu cung hai mươi năm, phi tần khác theo không kịp.

Một câu nói của Tần Phiên Phiên, trên mặt thay đổi ba biểu cảm, đầu tiên là thời điểm hôn hắn thì tình thâm ý thiết, nói đến viên giấy kia là trong lòng chăm chú cùng nghiêm túc. Cuối cùng lúc nhắc tới Hoàng thượng ghét bỏ nàng, mặt đầy kinh sợ cùng bất an, thật tội nghiệp.

Tiêu Nghiêu mặt lạnh nhìn nàng, cuối cùng giơ tay sờ sờ đỉnh đầu nàng, quay đầu nhìn Liễu Âm đang sững sờ nói: "Sững người làm cái gì, nhặt lên! Chủ tử nhà ngươi nói cũng không nghe, có phải không sai khiến

được người nữa hay không? Từ Long Càn cung đi ra, các cô cô đã dạy người thế nào? Thật làm trầm mất mặt!"

Liễu Âm sợ tới mức run lập cập, nhanh chóng nhặt viên giấy lên, đưa hai tay tới.

Động tác của nàng ta cực kỳ cẩn thận, phải biết rằng thứ nàng ta nâng trong lòng bàn tay này không phải là viên giấy bình thường, đây là trứng của Hoàng thượng và tâm của chủ tử.

Chờ Hoàng thượng lấy đi viên giấy, Liễu Âm lập tức chui về trong góc phòng, nàng lại xông về trước nữa thì nàng chính là heo!

Nàng mới là người chịu thiệt thòi nhất đúng không?

Hai người bệnh tâm thần này, thời điểm nói chuyện yêu đương cứ phát bệnh, ai ở phía trước hầu hạ chính là người chịu tội thay.

Ngược lại khi hai vị chủ tử mất hứng, dù sao cũng phải tìm người chịu tội, đối phương không chịu vậy nô tài phải gánh trách nhiệm.

Trương Hiến Năng nhìn thấy tất cả liền có chút cảm thông với Liễu Âm, yên lặng thở dài, Đại Tổng quản như hắc phải gánh chuyện rất nhiều lần, lúc đó hắc đã nói cái gì? Cái gì cũng nói không nên lời mà, Cầu Hoàng đế muốn người chịu ai dám không chịu.

Tiêu Nghiêu nắm viên giấy trong lòng bàn tay. Nàng lại lôi kéo tay Hoàng thượng, hai người dính với nhau mà nói mấy câu buồn nôn. Một lúc sau, Tần Phiên Phiên mới thả cho hắc rời đi.

Lúc này trời bên ngoài đã tối rồi, nếu có tiểu yêu tinh nào xuất hiện, cũng không thấy rõ mặt, hầu như là bị nhầm thành nữ quỷ cần xử lý.

Thời điểm Hoàng thượng rời đi còn dặn dò vài câu, bảo nàng bồi dưỡng thân thể thật tốt, không được lộn xộn, không được lãn lộn lung tung, tránh cho vết thương ở eo càng nghiêm trọng.

Tần Phiên Phiên đồng ý tất cả. Sau khi hai người lưu luyến chia tay, nhìn bóng dáng vĩ đại to lớn của Hoàng thượng nàng vô cùng vui vẻ, giống y con heo hai trăm cân, Đào Uyển nghi thở phào nhẹ nhõm.

Cầu tử thật là dễ dụ mà!

Tiêu Nghiêu trong tay nắm chặt viên giấy đi ra, một đường luôn ngẩng đầu mà bước, dáng đi tỏ vẻ oai hùng, rõ ràng là bị Đào Uyển nghi dỗ cho vui vẻ.

Nhưng mà đi đường được một nửa rồi bị gió lạnh thổi vào mặt, chỉ số thông minh của hắc liên online.

Không thích hợp cho lắm!

Hắc đi Thường Đào các để làm gì? Thăm bệnh chỉ là chuyện phụ, tìm tiểu yêu tinh không biết lựa lời Tần Phiên Phiên kia để tính sổ mới là chính sự.

Vấn đề là khi hắc đến nơi, vừa chuẩn bị bắt đầu, đã bị hôn đến chóng mặt, chẳng hiểu tại sao lại bắt đầu học xếp giấy.

Mẹ, không biết xếp cũng nghiêm túc xếp, cuối cùng lại vo thành một cục, nói với hắc là tặng hắc trứng rồng.

Trứng rồng?

Lúc đó hắc còn mất não, chủ động nói thứ đồ kia là tâm của Tần Phiên Phiên!

Nữ nhân kia có tâm sao? Nếu có chắc cũng y chang tảng đá, vừa thô vừa cứng.

"Trương Hiến Năng!" Sau khi bình tĩnh, Hoàng thượng vô cùng tức giận, lớn tiếng kêu.

Trương Đại Tổng quản dẫn đường ở phía trước run rẩy, mẹ nó, nói đi, hắn lại muốn mình gánh nợ rồi!

"Nô tài ở đây!"

"Trẫm đi Thường Đào các là để răn dạy Đào Uyển nghi, kết quả đã quên. Tại sao người lại không nhắc nhở trẫm?" Tiêu Nghiêu hùng hổ chất vấn đến dọa người.

Ngôi cửu ngũ cao cao tại thượng sẽ sai sao? Đương nhiên là không, có sai cũng nhất định là người hầu bên cạnh không nhắc nhở hắn.

Trương Hiến Năng muốn cầm bàn tay mình nhổ ra một bãi nước miếng, sau đó quẹt lên mặt chó của Cầu Hoàng đế, việc này có thể trách hắn sao?

Rõ ràng là bản thân Cầu Hoàng đế không chịu được hai cái hôn của tiểu yêu tinh nên đem chuyện này gác lại, sau đó cùng nàng chơi trò chơi xếp giấy thiếu năng gì đó, cười giống con heo hai trăm cân.

"Nô tài biết sai." Hắn cúi đầu nhận sai, thái độ thành khẩn.

"Còn đây là cái gì? Viên giấy đã rã ra này còn khiến trẫm nắm chặt như thế, nắm chặt lâu như vậy!" Tiêu Nghiêu bóp viên giấy, kích động lạ thường mà nhìn phía trên phía dưới nó, tiếp tục hét khàn cả giọng chất vấn.

Hiển nhiên chính Cầu Hoàng đế cũng không dám tin, vậy mà hắn lại nắm chặt viên giấy đến bây giờ. Hiện tại bình tĩnh lại, hắn cảm thấy vô

cùng mất mặt.

Heo con một cân cũng thông minh hơn hẳn, huống chi hẳn to đến hai trăm cân, phải hiểu chuyện hơn.

Hắn kích động, viên giấy vừa trượt khỏi tay liền bay thành một đường cong parabol rơi xuống một nơi nào đó.

Âm thanh Hoàng thượng quát lớn lập tức ngừng, không khí có chút tê ngắt.

Trương Hiến Năng ho nhẹ một tiếng, thử thăm dò: "Chúng ta về Long Càn cung hay là quay lại Thường Đào các?"

"Quay lại cái gì mà quay lại, thứ đồ kia bị ném người không thấy sao? Tì!" Tiêu Nghiêu nổi giận đùng đùng trừng mắt, dáng vẻ như không được hỏi nhiều.

Trương Hiến Năng cảm thấy tay mình vô cùng ngứa, thật muốn tát lên mặt hắn.

Cầu Hoàng đế cũng đã hiểu được, đó thật sự là một viên giấy rách, con mẹ nó nhặt cái rách, bộ là bảo bối trân quý lắm sao mà nhặt!

[2] Điển tích Long Dương chi hảo: Tương truyền một lần Ngụy An Ly Vương cùng Long Dương Quân đi câu cá. Long Dương Quân câu được nhiều cá. Đang chơi vui, Long Dương Quân khóc. Ngụy Vương dò hỏi nguyên do. Long Dương Quân vừa khóc vừa bẩm rằng:

"Chính là vì lũ cá này. Khi mới câu được, thần thấy rất vui, nhưng cứ câu được con cá to hơn thì thần lại muốn vứt bỏ những con trước đó. Thần lại nghĩ đến thân phận mình, lẽ nào thần cũng như lũ cá kia. Trong cõi bốn

bể nhân gian này, mỹ nhân nhiều không đếm xuể. Họ đem lòng đổ kị với tiểu thần vì được nhà vua sủng ái. Cũng vì lẽ ấy, đám người này đua chen để được ở gần đại vương. Xem ra, tiểu thần rồi cũng sẽ như lũ cá kia, bị vớt bỏ lãng quên, nghĩ đến cảnh ấy, thần không buồn không khóc sao được?"

Ngụy An Ly Vương nghe thấy vậy, cảm động vô cùng, vội vàng an ủi Long Dương Quân rồi ban lệnh: "Từ này về sau, kẻ nào dám ca tụng, tiến cử mỹ nhân, sẽ bị tru di cả họ"

Hành động này của Long Dương Quân làm cho những mỹ nhân trong cung khó bề tiếp cận Ngụy An Ly Vương. Từ đó về sau câu này thường ám chỉ tình yêu đồng tính.

ĐỘC SỬNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Năm Giấy Lớn

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: Hy Hoàng Thái phi

Bởi vì Hoàng thượng nhất thời kích động đánh mất năm giấy, đoàn người đều mang theo đèn lồng bắt đầu tìm.

Mọi người tìm vô cùng cẩn thận, một nhánh cây ngọn cỏ đều không buông tha, phải biết rằng kia chính là trứng rồng của Hoàng thượng, tâm của Đào Uyển nghi, cần phải nghiêm túc đối đãi.

Cuối cùng thời điểm tìm được, năm giấy kia đã ướt, phải biết rằng lăn đến bụi cỏ, buổi tối nhiều sương hoàn toàn làm ướt.

Một cục giấy ướt mềm bỏ đi một lần nữa đưa đến trong tay Hoàng thượng, biểu tình trên mặt Tiêu Nghiêu một lời khó nói hết.

"Aiz." Hắn thở dài một hơi, nhìn năm giấy trong tay có chút cảm giác đau lòng, một khuôn mặt lạnh lùng phân phó người xung quanh: "Chuyện hôm nay không được truyền cho người khác nghe, nếu Đào Uyển nghi biết, nàng nhất định sẽ thương tâm, nàng là người đa sầu đa cảm."

Sau khi ném xuống câu dặn dò này, Tiêu Nghiêu ho nhẹ một tiếng, mu bàn tay duỗi ra, hai năm nắm năm chặt đến gắt gao, bảo đảm năm giấy sẽ không lại ướt, mới dẫn đầu đi về phía trước.

Trương Hiến Năng một mặt bước nhanh chạy vội dẫn đường phía trước, một mặt trong lòng điên cuồng khinh bỉ hăn.

Đêm nay chỉ số thông minh của Nhị cầu tử phỏng chừng là bị giảm xuống bằng không, đến năm giấy nát này, Đào Uyển nghi tuyệt đối sẽ không lại hỏi đến, chỉ là kế sách ứng phó tạm thời, nhưng Hoàng thượng lại coi đó là thật.

Sau khi tiến vào nội điện Long Càn cung, Tiêu Nghiêu đặc biệt sai người tìm cái đĩa sứ trắng thật đẹp.

Kết quả lúc sau đám người hai tay dâng lên, hăn lại không hài lòng, lấy cái đĩa lặn qua lộn lại nhìn tới nhìn lui vài cái, trên mặt đều không lộ ra tươi cười, ngược lại mày nhăn càng chặt hơn.

"Tại sao lấy đồ án hoa sen? Trẫm nói chính là muốn hoa đào, hoặc là hình quả đào cũng được."

Trương Hiến Năng vừa nghe lời này, dưới đáy lòng lại trợn trắng mắt, đĩa sứ mang đồ án quả đào thật đúng là hiếm thấy, huống hồ trước kia Hoàng thượng ghét nhất màu hồng nhạt. Lúc Đào Uyển nghi vừa tiến cung, vừa lúc có tiểu cung nữ mặc màu hồng phấn bị phạt quỳ, chính là bởi vì ngôi cửu ngũ nói thấy hồng nhạt liền nhớ tới nón xanh trên đầu mình.

Kết quả đồ vật hồng nhạt đều bị thu thập, lúc này có thể tìm ra cái mang hình hoa sen đã là cá lọt lưới, kết quả hăn còn muốn hoa đào.

"Hoàng thượng, lúc trước đồ vật trong điện đã từng bị tẩy sạch một lần, phần lớn đồ vật hồng nhạt bị loại ra ngoài. Hơn nữa đồ vật mang hình hoa đào và quả đào vẫn là tương đối ít, phần lớn đều là hoa sen, mẫu đơn các thứ." Trương Hiến Năng thật sự nhìn không nổi nữa, không khỏi nói ra một câu.

Lúc trước thời điểm Cầu Hoàng đế chán ghét hồng nhật, khẳng định không nghĩ tới có một ngày hắc sủng ái nhất sẽ là một quả đào tình, toàn thân đều con mẹ nó là hồng nhật.

Lúc này trái lại hắc không chê hồng nhật là trào phúng nón xanh của hắc nữa, hiện tại Trương Hiến Năng cũng hoài nghi, lúc trước Đào Uyển nghi nhất định là ghi hận trong lòng, đi một vòng tròn lớn như vậy, cuối cùng nàng ấy thành Đào Uyển nghi, Hoàng thượng vẫn là Cầu Hoàng đế mang nón xanh kia.

Nhờ có Trương Hiến Năng nhắc nhở như vậy, Tiêu Nghiêu mới bất tri bất giác nhớ tới điều kiêng kị của mình lúc trước, có chút xấu hổ mà ho nhẹ một tiếng.

"Vậy dùng đi, đổi lại ngày mai Trương Hiến Năng đi sai người Thượng Cung cục làm mấy bộ về đào tới bài trí."

Hắc vừa nói vừa nhẹ nhàng bỏ năm giấy vào cái đĩa sứ màu trắng kia, cả người đều nghiêng về phía trước, hai mắt cẩn thận nhìn chăm chăm.

Trương Hiến Năng đứng ở phía sau, thật sự là nhìn không được, trên mặt loại biểu tình nhìn kẻ thiếu năng trí tuệ rốt cuộc vẫn biểu lộ ra.

Con heo béo này, ngày mai không tìm Thượng Cung cục, dứt khoát tìm giết heo cho rồi, kéo đồ con heo hai trăm cân này đi làm thịt, miễn cho ở chỗ này mất mặt xấu hổ.

Ngôi cửu ngũ rõ ràng đã hoàn toàn mê muội, đây là một năm giấy nát, kết quả thăng nhãi này lại coi như vật báu, còn lấy ra loại đĩa sứ đặc chế để đặt vào.

Bộ dáng thật cẩn thận quan sát kia của hắc, giống như thật sự nuôi một quả trứng.

"Hoàng thượng, ngài muốn tìm cái chăn bao lấy trứng rồng này không, miễn cho đêm đông lạnh hỏng mất?" Ngừ khí của Trương Hiến Năng nghiêm túc mà kiến nghị.

Trên thực tế trong lòng hắn đã xem thường tới tận trời, thứ xuẩn ngốc này thật sự không có mắt.

Kết quả hắn vừa dứt lời, Tiêu Nghiêu liền xoay người lại, dùng một loại ánh mắt bắt bẻ nhìn hắn.

"Đào Uyển nghi đã nghiêm túc nói rồi, đây là tâm của nàng, không phải trứng rồng của trẫm, lúc ấy người ở đó, lỗi tai để chỗ nào rồi?"

Trương Hiến Năng cúi đầu, cúi đầu trước lão đại mắc bệnh tâm thần này.

Hôm nay Hoàng thượng thật không thích hợp, vừa nhớ tới chuyện khi nãy, Trương Hiến Năng căn bản là không chống đỡ nổi.

Nhưng chờ thời điểm Trương Hiến Năng lại ngẩng đầu lên, hắn liền thấy Hoàng thượng cũng không biết từ chỗ nào lấy ra một cái khăn gấm, thật cẩn thận mà đặt trên cục giấy kia, còn vuốt góc khăn cho nó.

Trương Đại tổng quản liền muốn xông lên đánh người tại chỗ, hôm nay Nhị Cầu Tử thật sự quá thiếu giáo dục.

Cái tai họa Tần Phiên Phiên này lập tức tẩy não Hoàng thượng quá mức nghiêm trọng, thật đúng là coi cái năm giấy nát kia thành báu vật mà cung phụng.

Thật vất vả mới dàn xếp xong năm giấy của hắn, cuối cùng Hoàng thượng nhớ tới chính sự của hắn, sau khi phê duyệt một đồng tấu chương, cho đến đêm khuya mới nằm lên long sàng.

Hoàng thượng lại nằm mơ, lúc này hẳn mơ thấy Tần Phiên Phiên, Đào Uyển nghi ăn mặc một thân thường phục rộng thùng thình, vui trong lồng ngực hẳn, ôn nhu lưu luyến mà cười với hẳn.

Chính Tiêu Nghiêu cũng một thân thường phục, cũng không phải long bào khí thế bức người, hẳn cảm giác thật vui vẻ thật nhẹ nhàng, thậm chí tâm tình có chút chờ mong.

Bọn họ ngồi trên ghế, trên mặt bàn bên cạnh bày đĩa sứ màu trắng quen mắt kia, cái năm giấy đỏ nằm bên trong, nhưng năm giấy này lớn hơn một chút so với nguyên bản.

"Hoàng thượng, chúng ta tưới nước cho nó, kể chuyện xưa cho nó, nó đều có thể nghe hiểu, chờ về sau thời điểm nó nở ra sẽ có cảm tình với chúng ta." Khóe miệng Tần Phiên Phiên ngậm ý cười, đầy mặt đều là biểu tình hạnh phúc.

Tiêu Nghiêu lại gật đầu với nàng, thanh âm cũng rất ôn nhu đáp một câu.

Loại cảm xúc nhu hòa này xuất hiện trên người ngôi cứu ngũ đó là vô cùng hiếm thấy, cả đời này phỏng chừng còn chưa có người gặp qua.

Trong tay Tần Phiên Phiên cầm một cái chén sứ, bên trong hơn phân nửa chén là nước, giờ phút này nàng đang thật cẩn thận tưới nước cho năm giấy kia.

Tiêu Nghiêu nâng cánh tay lên, đặt bàn tay lên mu bàn tay nàng, tay nữ nhân luôn là mềm mại không xương, cái loại xúc cảm này làm hẳn muốn ngừng mà không được.

Hai người nhìn nhau cười, cứ như vậy cầm tay cùng tưới nước cho năm giấy kia.

Lúc sau lại đút màn thầu cho năm giấy kia, cũng không biết dưỡng ra cái thứ đồ chơi gì.

Sau đó năm giấy kia lại càng ngày càng lớn càng ngày càng lớn, biến thành một cái năm giấy lớn, đĩa sứ đã không chứa nổi nó, đổi thành thảm lông thật dày, cuối cùng lớn như trái bóng đá.

Tiêu Nghiêu và Đào Uyển nghi vẫn như cũ đến thăm năm giấy mỗi ngày, thấy nó càng lúc càng lớn, hai người đều có một loại cảm giác kích động của người làm cha mẹ.

Cho đến một ngày, năm giấy bỗng nhiên mở miệng, hô một câu với hần: "Phụ hoàng, người đã đến rồi."

Sau đó Hoàng thượng đã bị dọa tỉnh.

"Trẫm không có nhi tử như ngươi!" Hần lớn tiếng giận giữ rống một câu.

Tiếng hét của hần khiến các cung nhân trực đêm bên ngoài bị hù nhảy dựng, có mấy người nhát gan trực tiếp quỳ rạp xuống đất, trên đầu đều toát ra mồ hôi lạnh.

Xong rồi xong rồi, có phải nghe được cái gì không nên nghe hay không?

Hoàng thượng đến một hạt giống cũng chưa lưu lại, nơi nào tới nhi tử?

Vậy khẳng định là năm mơ, hơn nữa nghe ngữ khí Hoàng thượng không tốt như thế, rõ ràng chính là ác mộng, hần không có nhi tử như vậy. Ở trong mộng Hoàng thượng cũng bị đeo nón xanh, có phi tần to gan lớn mật nào dám cùng dã nam nhân sinh đứa nhỏ?

"Hoàng thượng, ngài uống ngụm trà nóng." Đêm nay gác đêm chính là con nuôi của Trương Hiến Năng - Trương Thành, có thể được Đại tổng quản coi trọng, tất nhiên là có chút ít bản lĩnh.

Trương Thành cũng không hỏi Hoàng thượng mơ thấy cái gì, chỉ là đưa qua cho Hoàng thượng một chén trà nóng.

Tiêu Nghiêu lau mồ hôi lạnh trên đầu, hồi tưởng lại trong mộng năm giấy rất lớn kia lăn đến bên chân hắn, kêu hắn là phụ hoàng, bị dọa tới suýt đá ra quần.

"Năm giấy trong đĩa sứ kia còn đấy không?" Sau khi uống hết một ly trà, Tiêu Nghiêu mới thoải mái một chút, nhẹ giọng hỏi một câu.

Trương Thành hơi sửng sốt, rất mau liền quay đầu đi nhìn thoáng qua, bảo đảm thứ đồ kia vẫn ở yên chỗ đó mới trả lời: "Ở đây."

"Ngủ ngon không?"

Ngay sau đó Hoàng thượng lại hỏi một câu, trong lòng Trương Thành run lập cập.

Cái này bảo hắn phải trả lời như thế nào? Hắn muốn trở về Thái giám sở tìm cha nuôi hỏi một chút, có phải Hoàng thượng ăn nhầm mê hồn dược rồi hay không.

"Năm khá ngoan."

Hắn không phải năm giấy, hắn thật không biết thứ đồ kia ngủ như thế nào, dù sao vẫn luôn ngoan ngoãn bất động ở nơi đó, đến cái thân cũng chưa xoay, phỏng chừng ngủ một đêm đến vĩnh viễn?

Tiêu Nghiêu lại nằm trở về trên giường, hắn bất tri bất giác mà nhớ tới, lúc ấy Tần Phiên Phiên nói cho hắn trống rỗng, chỉ sợ có một tầng ý tứ

khác.

Trứng rồng này sẽ nở ra nhãi con chứ?

Oan hồn đòi mạng đều đến trong mộng của hãn đi.

Thời điểm sáng sớm Trương Hiến Năng tới thay phiên công việc liền thấy Trương Thành không ngừng nháy mắt ra hiệu cho hãn, khóe mắt kia đều sắp rút gân.

Trương Hiến Năng nâng tay vung phất trần muốn đánh hãn ta, ngoạn ý nhi[1] hỗn trưởng[2] này, có cái gì không thể nói, còn nhất định học theo Nhị cầu tử, bắt hãn đoán.

[1] ngoạn ý nhi (玩意儿): món đồ chơi, vật bài trí, sự vật thú vị.

[2] hỗn trưởng (混账): từ dùng để mắng người, hành động lời nói vô lý vô sỉ.

"Đùng" Sau khi đánh xuống, Trương Thành lập tức vò đầu, hãn là có khổ mà nói không nên lời.

"Trương Hiến Năng, tiến vào." Nội điện truyền đến thanh âm đã thanh tỉnh của Hoàng Thượng.

Trương Đại tổng quản không khỏi nhướng mày, khó trách hỗn tiểu tử Trương Thành này không dám mở miệng nói chuyện, thì ra là Hoàng thượng đã dậy.

Hãn vẫy tay với Trương Thành, Trương Thành mới như trút được gánh nặng mà chạy, từ sau khi súng Đào Uyển nghi, Hoàng thượng càng thêm không bình thường, hãn căn bản không chống đỡ nổi.

Sau khi tiến vào nội điện, Trương Hiến Năng phát hiện Tiêu Nghiêu mở to hai mắt, vẻ mặt trầm tư, ngồi trên ghế, trước mặt đặt đĩa sứ màu

trắng kia.

Hắn căn bản không cần mở miệng hỏi đã biết Hoàng thượng trúng độc của cục giấy.

Xem bộ dáng tinh thần tỉnh táo của Hoàng thượng hiện giờ, có lẽ đã thức giấc được một lát, nửa đêm không ngủ được ngồi bên cạnh đĩa sứ, nhất định là phát rối loạn tâm thần.

Chờ lát nữa phải ngầm trao đổi với Đào Uyển nghi một chút, không cần dạy dỗ tư tưởng kỳ quái gì cho Cậu Hoàng đế, chỉ số thông minh của con heo này càng ngày càng thấp, gặp được Đào Uyển nghi liền thành kẻ ngốc.

"Hoàng thượng, nên sửa soạn thượng triều." Hắn nhìn Tiêu Nghiêu vẫn luôn đối mặt với cục giấy không nói lời nào, không khỏi thấp giọng nhắc nhở một câu, trong lòng một không thôi.

"Trương Hiến Năng, người có nghe nói kỳ văn quái ngữ gì có liên quan đến đồ vật thành tinh hay không?"

[3] kỳ văn quái ngữ (奇闻怪谈): tin tức, câu chuyện kỳ quái.

Khi gặp phải đề bài khó không giải được, Hoàng thượng hỏi Đại tổng quản của hắn theo bản năng.

Trương Hiến Năng có chút không phản ứng kịp, theo bản năng mà hỏi lại một câu: "Ví dụ như quả đào sao?"

Có thể là rốt cuộc Cậu Hoàng đế phát hiện lực ảnh hưởng của Đào Uyển nghi đối với hắn lớn bao nhiêu, hoài nghi Đào Uyển nghi thật sự là quả đào tinh biến thành, cho nên mới có câu hỏi này.

Kết quả liền thấy Tiêu Nghiêu đột nhiên lắc đầu: "Không phải, là nó."

Tiêu Nghiêu vừa nói vừa giơ tay chỉ năm giấy trên sứ đĩa, vẻ mặt mê mang, giống như còn ở trong mộng.

Trương Hiến Năng cảm thấy miệng và yết hầu của mình đồng thời phát ngứa, rất muốn ho khan một tiếng, phun một ngụm đàm về phía mặt Cầu Hoàng đế.

Thật là con mẹ nó tiến hóa hỗn cầu[4]!

[4] hỗn cầu: một từ mắng chửi, tương tự như hỗn đạn, hỗn tiểu tử.

Hắn không chỉ nghe theo, tin tưởng không nghi ngờ lời của Đào Uyển nghi, hắn còn tự mình phát tán, xem như con heo này lợi hại.

"Hoàng thượng, ngài đừng nghĩ nhiều, thứ đồ chơi này là vật chết, giống như cái bàn cái ghế, không thành tinh được. Từ xưa tinh quái đều là vật còn sống, chim hoa trùng cá mấy thứ này đều có khả năng, nhưng là nô tài không nghe nói một năm giấy cũng có thể thành tinh. Canh giờ không còn sớm, ta không nghĩ nữa, thượng triều trước, lúc sau hạ triều ngài mang theo năm giấy này lại đi tìm Đào Uyển nghi hỏi một chút."

Trương Hiến Năng dùng tự chủ lớn nhất của chính mình, khắc chế trạng thái trạng thái muốn phun lửa.

Nhìn dáng vẻ hiện giờ của Hoàng thượng, Trương Đại tổng quản lại lần nữa nhớ tới hai mươi năm trước, khi hắn mới tới hầu hạ bên người vị chủ tử này, Tiêu Nghiêu chính là một đứa trẻ kỳ quái như vậy.

Lúc trước Cao Thái hậu có ảnh hưởng rất lớn tới hắn, có thể sinh ra cái ngoạn ý nhi như vậy, Trương Hiến Năng không kỳ quái chút nào.

Chẳng qua cùng với tuổi tác và sự từng trải gia tăng, Tiêu Nghiêu càng ngày càng âm trầm, tính tình cũng cổ quái lên, đặc biệt là qua thời kỳ thiếu

niên, cả người tựa như đều trầm lắng lại, ai cũng không đoán được hẳn nghĩ cái gì.

Chỉ là hiện giờ lại lần nữa có một nữ nhân tính cách quái dị xông vào sinh mệnh của hắn, lỗ mãng xé rách tầng nguy trang của hắn, bộ dáng thường xuyên không bình thường của Hoàng thượng lại lần nữa hiển hiện ra.

Đã lâu rồi, tiểu Nhị cầu tử lại xuất hiện.

Ngôi cửu ngũ vì cái cục giấy rách mà một đêm không ngủ ngon, nhưng Tần Phiên Phiên lại ngủ đặc biệt ngon lành, một mạch đến hừng đông.

Thậm chí còn bởi vì tối hôm qua trêu chọc Hoàng thượng thành công, tâm tình của nàng cực kỳ tốt, buổi sáng thời điểm rời giường còn ăn thêm nửa chén cháo.

Bởi vì thất lưỡng nàng không tốt, cho nên bên Duyên Thọ cung nàng cũng không cần đi thỉnh an, vốn cho rằng lại có thể ở trong cung điện của mình sung sướng một ngày, mới vừa buông bát cơm xuống liền xuất hiện một vị khách không mời mà đến.

"Đào Uyển nghi, Hoàng Thái hậu mời ngài qua." Người tới đúng là cô cô Vĩnh Thọ cung, thời điểm nói chuyện có nề nếp, quy củ, cũng không tìm ra điểm sai sót, giơ tay nhắc chân gian đều mang theo một loại khí thế bức người.

Không hổ là người bên cạnh Hoàng Thái hậu, cũng không kém gì chủ tử, thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh kia thật đúng là không để vị Đào Uyển nghi thịnh sủng này vào mắt.

Tần Phiên Phiên cũng không giận, chỉ là cười cười xin lỗi, thấp giọng nói: "Cô cô người cũng nhìn thấy, hiện giờ eo ta bị trật, còn chẳng đi được vài bước, chỉ sợ không đi được."

Nàng tựa lưng vào ghế ngồi, như là người không xương, không thể ngồi thẳng.

Vị Chu cô cô này nhăn mày lại, rõ ràng xem bộ dáng này của nàng ở trong mắt, trong lòng cảm thấy không thoải mái, nhưng chung quy không bắt bẻ gì.

"Hoàng Thái hậu biết eo Đào Uyển nghi không tốt, cho nên sai nô tỳ mang theo nhuyễn kiệu lại đây, đặc biệt chuẩn bị cho ngài, một bước ngài cũng không cần đi, trực tiếp được nâng ra ngoài." Trên mặt Chu cô cô lại lần nữa khôi phục tươi cười, nàng ta giơ tay lên vỗ một cái.

Lập tức có hai thái giám to khỏe nâng nhuyễn kiệu tiến vào, loại cỗ kiệu này chính là hai người nâng, cỗ kiệu không lớn, bởi vậy thật nhẹ nhàng tiến vào nội điện, nâng thẳng đến trước mặt nàng, hai thái giám kia mới hạ cỗ kiệu xuống.

Đúng như lời Chu cô cô theo, Tần Phiên Phiên thật sự là một bước cũng không cần đi.

Tần Phiên Phiên nhướn mày, ý cười trên mặt càng sâu: "Hoàng Thái hậu săn sóc ta, sao ta có thể không đi? Xin cô cô đợi chút, cho ta sửa soạn một phen, nếu không lười thôi như vậy mà đi Vĩnh Thọ cung, đó là đại bất kính với Hoàng Thái hậu."

Chu cô cô đồng ý cách nói của nàng, chẳng qua người vẫn chưa rời đi, cụp mi rũ mắt mà đứng ở một góc trong nội điện, mặc kệ Tần Phiên Phiên nói có gì muốn dặn dò cung nữ người, làm trò gì nàng ta cũng không há mồm.

Tần Phiên Phiên cong môi cười lạnh một cái, đôi mắt hiện lên vài phần biểu tình mỉa mai.

Không hổ là người trong cung Hoàng Thái hậu, lưng dựng thẳng, làm việc cũng mang theo ý vị bá đạo.

Tần Phiên Phiên triệu Vọng Lan và Liễu Âm vào miêu mi họa đại[5] cho nàng, nhưng thật ra xiêm y trên người không cần đổi, tóm lại thân thể nàng không khoẻ, là Hoàng Thái hậu cương quyết buộc nàng đi, không thất lễ là được, không cần thiết đặc biệt chuẩn bị xiêm y tinh xảo.

[5] miêu mi họa đại (描眉画黛): dùng thanh thuốc màu màu đen để vẽ mày, cũng chỉ chung việc trang điểm.

"Chu cô cô người gặp qua Tổ Tuyết cô nương chưa?" Tần Phiên Phiên giống như trong lúc vô tình khơi lên câu chuyện, mở miệng nói chuyện phiếm với nàng ta.

Nghe nàng nhắc tới Cao Tổ Tuyết, đôi mắt Chu cô cô nhẹ nhàng nhúu lại, hiển nhiên nàng ta không có hảo cảm gì với nữ nhân họ Cao.

"Chưa gặp qua, Đào Uyển nghi hỏi cái này làm chi?"

Tần Phiên Phiên hướng ánh mắt về phía Vọng Lan, tầm mắt chủ tớ hai chạm nhau một chút liền nhanh chóng tách ra, Vọng Lan thông minh như vậy, tất nhiên biết dụng ý Tần Phiên Phiên nhắc đến Cao Tổ Tuyết.

Cũng không phải nói cho Chu cô cô nghe, mà là nói cho Vọng Lan nghe, kêu nàng ta lúc sau đi Duyên Thọ cung tìm Tổ Tuyết cô nương.

"Hôm qua thời điểm Chu Uyển cô nương đến gặp ta, đã từng nói chưa từng gặp qua Tổ Tuyết cô nương, trong lời nói hình như có chút tiếc nuối, ta nhớ tới nên hỏi một câu này thôi." Tần Phiên Phiên cười khẽ chuyển đề tài lên người Chu Uyển.

"Về sau các nàng sẽ có cơ hội gặp mặt. Còn xin Đào Uyển nghi mau một chút, Thái hậu ở Vĩnh Thọ cung đợi một lát rồi." Ngữ khí của Chu cô cô rõ ràng không tốt lắm, mang theo ý thúc giục.

"Đi thôi." Tần Phiên Phiên sửa búi tóc, được Liễu Âm đỡ lên nhuyển kiệu.

Đây vẫn là lần đầu tiên nàng đi Vĩnh Thọ cung, đi gặp người cả đời cũng không được sủng ái của Tiên hoàng - Hoàng Thái hậu.

ĐỘC SỬNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Tình Huống Đột Biến

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: An Thực phi

Tần Phiên Phiên an vị trên nhuyển kiệu, đang bị nâng tới ngoài điện Vĩnh Thọ cung.

Hoàng Thái hậu ngồi ở ghế phượng lấp lánh kim quang, đội mũ phượng khăn quàng vai, bà không trang điểm đến sánh vai với tiểu cô nương như Cao Thái hậu, chỉ ăn mặc quần áo phù hợp với thân phận của mình, trên ngón tay mang hộ giáp vàng, tựa như muốn chọc mù mắt người ta.

Bà lạnh mặt ngồi ở chỗ kia, thời điểm thấy Tần Phiên Phiên tiến vào, cũng chỉ nâng mí mắt, chưa từng nói ra một lời.

Giờ phút này trong đại điện còn vài vị phi tần tới thỉnh an đang ngồi, hiển nhiên Hoàng Thái hậu chính là cố ý muốn nàng tới vào lúc này.

Tần Phiên Phiên mới vừa vào trong điện, cũng đã nhận thấy được mấy ánh mắt phóng đến trên người mình, như là vô số cung tên giương lên bắn tới, một mực muốn đâm thủng nàng.

Nàng mím môi, trong lòng cân nhắc lợi và hại.

Bởi vì thất lựng nàng không tốt, Liễu Âm được cho phép vào điện, Tần Phiên Phiên được nâng xuống nhuyển kiệu, khom lưng hành nửa lễ.

"Hoàng Thái hậu nương nương thứ tội, tần thiếp không thể khom eo xuống, đợi ngày sau thân thể tốt rồi, lại hành đại lễ với ngài."

Thời điểm nàng nói chuyện, ngữ khí phát run, nỗ lực duy trì thần sắc mặt không biểu tình, nhưng nàng đã cắn môi dưới đến trắng bệch, mày run rẩy, vẫn là thể hiện giờ phút này khi nàng hành động có bao nhiêu thống khổ.

Hoàng Thái hậu không tiếp lời nàng nói, toàn bộ trong đại điện đều lâm vào một mảnh tĩnh mịch.

Hiển nhiên Tần Phiên Phiên không dễ dàng qua ải như vậy, thậm chí sau khi Hoàng Thái hậu uống xong trà, thời điểm đẩy nắp lên chung trà, đồ sứ phát ra tiếng va chạm thanh thúy, ở trong đại điện yên tĩnh có vẻ đặc biệt rõ ràng.

"Hoàng cô mẫu, ngài cũng đừng tức giận, tuy sau khi Đào Uyển nghi nhập cung vẫn luôn chưa thành an, đích xác không hiểu quy củ, nhưng hôm nay thân mình nàng ấy không tốt, ngài cũng đừng chấp nhặt với nàng ấy, nếu không trong cung lại truyền ra lời đồn đãi ngài trách móc nặng nề người ta."

Chu Uyển mở miệng cầu tình thay nàng, nhưng ý tứ bên trong lời này cũng không dễ nghe.

"Nếu Uyển Uyển mở miệng nói chuyện thay người, vậy liền bỏ đi." Hoàng Thái hậu lúc này mới nâng mí mắt.

Mắt nhìn xiêm y trên người Tần Phiên Phiên không phải màu sắc chói mắt, tâm tình Hoàng Thái hậu hơi tốt lên chút, kết quả lại vừa thấy trang điểm của nàng, cảm thấy Đào Uyển nghi này quả nhiên chậm trễ bà ta, căn bản không nặng nề chuyện ăn mặc, trong lòng lại trào ra vài phần không kiên nhẫn.

Kỳ thật vẫn là bởi vì dưới đáy lòng Hoàng Thái hậu, đánh Tần Phiên Phiên là đánh vào cái mác Cao Thái hậu, người bên cạnh của đối thủ một mất một còn, không một ai thuận mắt.

Cho nên bất luận Tần Phiên Phiên biểu hiện như thế nào, lại trang điểm ra sao, ở trong mắt Hoàng Thái hậu đều là không đúng tí nào.

"Chu cô nương và mẫu hậu giống nhau, đều tốt bụng. Sớm biết rằng như vậy, lúc trước thần thiếp có mất mặt, cũng nhất định phải làm Chu cô nương sớm ngày tiến cung, nếu không đâu ra một tri kỷ như thế."

Mở miệng chính là Nhân Quý phi ngồi ở vị trí đầu tiên bên tay trái, nàng ta bày ra một gương mặt ngây thơ non nớt, cười tủm tỉm mà nói chuyện, cũng sẽ không làm người khác cảm thấy là nịnh hót, ngược lại như là làm nũng.

Tần Phiên Phiên không khỏi nhìn nàng ta thêm vài cái, mẹ, Nhị cầu tử thật là có phúc khí, cô nương này lớn lên thật làm người ta yêu thích.

"Nhân tử tử khiêm tốn, trên đời này còn ai có thể so sánh với tri kỷ như người?" Chu Uyển cong mi mắt mà nịnh hót lại.

Tần Phiên Phiên nhướn mày, Chu Uyển thật đúng là không coi chính mình là người ngoài, thế nhưng so sánh mình và Nhân Quý phi như tỷ muội.

"Hai người các người không cần đẩy tới đẩy lui, trong lòng ai gia hai người đều tốt, nghịch ngợm như cái con khỉ, nhưng lại tốt từ tận đáy lòng, đều là hài tử ngoan hiền chuyện." Hoàng Thái hậu hiển nhiên đã nhìn quen trường hợp này, còn thuận miệng khen các nàng hai câu.

Trong điện nơi nơi đều là thanh âm phụ họa, không khí hoà thuận vui vẻ này, hơn nữa tư thế ủng hộ Hoàng Thái hậu như Thiên Lô sai đâu đánh đó, hiển nhiên hài hòa hơn bên Cao Thái hậu nhiều.

Nơi này tìm không ra một người dám bất mãn với Hoàng Thái hậu, một đám đều kẹp chặt cái đuôi làm người, hiển nhiên ngày thường Hoàng Thái hậu không dễ hầu hạ, hẳn là loại vô cùng khắc nghiệt.

Tần Phiên Phiên ngoan ngoãn ngồi ở vị trí của mình, chỉ làm quần chúng.

Nàng cảm thấy cảnh tượng trước mắt này hơi có chút buồn cười, hai người Nhân Quý phi và Chu Uyển được Hoàng Thái hậu khen, trên mặt đều có vui mừng, vui vẻ ra mặt như là được cái đồ vật quý báu gì.

Trong lòng Hoàng Thái hậu thấy tốt thì hữu dụng sao? Có bản lĩnh đi làm trong lòng Hoàng thượng thấy tốt ấy.

Ví dụ đơn giản nhất chính là bản thân Hoàng Thái hậu, bà ta có làm tốt thế nào, trong lòng Tiên hoàng vẫn là Cao Thái hậu tốt nhất, nên Cao Thái hậu có thể một đường nằm thẳng cho tới bây giờ.

"Ngày tuyển tú đã sắp tới rồi, gần đây trong cung quy củ rời rạc, không ít người ỷ vào được sủng ái mà coi rẻ cung quy, không phân biệt tôn ti. Ai gia cảm thấy là thời điểm nên chấn chỉnh một chút, miễn cho đến lúc đó làm tấm gương xấu cho tú nữ mới tiến cung, hỏng mất cơ nghiệp của tổ tông. Ai gia cũng không phải đang nói chuyện giạt gân, các người đều hầu hạ Hoàng thượng, nếu sinh ra ảnh hưởng xấu gì đối với Hoàng thượng, chỉ sợ trăm năm sau, ai gia cũng không có mặt mũi đi gặp Tiên hoàng."

Chờ đến khi tiếng khen ngợi trong điện hơi dừng lại, Hoàng Thái hậu nhìn quét một vòng quanh điện, lại nói một câu khác, tức khắc tiếng trao đổi ong ong trong đại điện biến mất, mười phần có tổ chất được huấn luyện.

Tần Phiên Phiên nhường mày, Hoàng Thái hậu mới vừa bắt đầu nói, nàng liền biết chuyện này là hướng về phía nàng.

Không phải nàng mẫn cảm, chủ yếu là gần đây nữ nhân được sủng ái trong cung, ngoại trừ nàng còn có ai? Không có, cho nên cái tiền tố được sủng ái này, Tần Phiên Phiên liền tự động mang vào.

"Đào Uyển nghi, người nói có phải thế không?" Hoàng Thái hậu rất nhanh đã điểm danh đếm nàng.

Tần Phiên Phiên lập tức đáp: "Hoàng Thái hậu nói phải."

Nàng trả lời thật sự nhanh, mặt mày buông xuống vẫn là một bộ dáng ngoan ngoãn, chẳng qua Hoàng Thái hậu lại nheo mắt, trong ánh mắt tràn ngập bắt bẻ đối với nàng.

Từ khi Tần Phiên Phiên vào cung tới nay, không chỉ có Hoàng Thái hậu, trong cung này không mấy người để nàng vào mắt.

Phải biết rằng Nhị tỷ nàng phạm vào sai lầm lớn như vậy, Hoàng thượng muốn nữ nhi Tần gia tiến cung, nhất định là để tra tấn.

Nhưng từ khi vị Ngũ cô nương Tần gia này tiến cung, toàn bộ hậu cung đều bị kinh động, nàng đúng là đã bị Hoàng thượng tra tấn, làm nàng nửa đêm tiến cung, không có một chút khả năng xoay người.

Sự thật lại vừa lúc tương phản, đầu tiên là nàng bắt được tâm của Cao Thái hậu, chắt chẽ mà lộ mặt trước mắt lão nhân gia bà, ngay sau đó lại bắt được Hoàng thượng, chộp hai mẹ con họ trong tay.

Nhất thời thịnh sủng nổi bật, không ai có thể sánh bằng.

"Nếu người cảm thấy ai gia nói đúng, vậy hôm nay ai gia đành phải nhắc nhở người một chút. Sau khi người tiến cung, rất nhiều chỗ không ổn rõ như ban ngày. Ngồi chung long liễn cũng Hoàng thượng, chuyện của Lâm gia cô nương, cùng với không lựa lời, cũng nói một ít chuyện không nên nói. Những tội này gộp lại, vốn nên phạt bốn mươi trượng, nhốt lại ba

tháng, nhưng ai gia niệm tình hiện giờ thân mình người không khoẻ, về sau xử phạt. Người nhận tội hay không?"

Hoàng Thái hậu đột nhiên nhìn về phía nàng, ánh mắt trở nên sắc bén dị thường, như là dao nhỏ rút ra, muốn đâm thẳng lại đây.

Sắc mặt Tần Phiên Phiên trở nên nghiêm túc, Hoàng Thái hậu gần như hiểu thẳng ép nàng cúi đầu.

Đến ngồi chung long liễn với Hoàng đế cũng tính vào, nhìn dáng vẻ Hoàng Thái hậu là ghi nhớ kỹ ở trong lòng từng cái từng cái việc làm không ổn của nàng từ sau khi tiến cung, chờ một ngày kia làm khó dễ nàng.

Kể cả giờ phút này nói cái gì mà niệm thân mình nàng không khoẻ, về sau xử phạt cũng đều là nói hươu nói vượn.

Hoàng Thái hậu chán ghét nàng như vậy, hận không thể một cái tát đánh chết nàng, sao có thể không tận dụng cơ hội đánh chết nàng, còn để lại cho nàng cơ hội kéo dài hơi tàn, chẳng qua là muốn nói rõ cho nàng, đã bắt được nhược điểm của nàng, muốn nàng cúi đầu ngoan ngoãn nghe lời bà ta mà thôi.

Tần Phiên Phiên nghĩ như vậy, không khỏi ngẩng đầu nhìn Chu Uyển vẫn luôn không nói gì, Hoàng Thái hậu vòng đi vòng lại hao phí tâm cơ như thế, hẳn là vì chính vị Chu cô nương này.

Nàng nhấp môi không có trả lời, thần sắc trên mặt Hoàng Thái hậu trở nên dữ tợn hơn, hiển nhiên là đã cạn kiệt kiên nhẫn.

"Lớn mật, ai gia nói người cũng dám không trả lời?"

Thời điểm không khí trong điện đang giương cung bạt kiếm, một tiểu cung nữ bên ngoài tiến vào, thấp giọng nói: "Thái hậu nương nương, cô nương Cao gia ở bên ngoài cầu kiến."

Hoàng Thái hậu ngấn ra, ngược lại cười lạnh một tiếng, nhìn về phía Tần Phiên Phiên, trong ánh mắt càng thêm không tốt.

"Cao Tổ Tuyết? Nói cho nàng ta, ai gia đang bận, không gặp! Mời nàng ta về đi." Hoàng Thái hậu vẫy tay, không có bất cứ cơ hội thương lượng nào.

Tiểu cung nữ lui ra, Hoàng Thái hậu nhìn về phía Tần Phiên Phiên ánh mắt càng như muốn ăn thịt người.

"Ai gia nghe nói quan hệ của Đào Uyển nghi và vị Cao cô nương này rất tốt, thân như tỷ muội. Người vừa đến nơi này của ai gia mới bao lâu, nàng ta đã vội vàng chạy tới, sợ ai gia giết chết người sao? Nàng ta nhất định là không biết tính của ai gia, cho nên mới không nói cho Cao Thái hậu. Ai gia đối ý, hiện giờ phải trừng phạt người, chờ nàng ta gọi cứu binh đến, chỉ sợ bốn mươi trượng cũng đã kết thúc, tất cả đều thành kết cục đã định."

Đôi mắt của Hoàng Thái hậu phát ra tia sáng vô cùng thù hận, Tần Phiên Phiên vừa lúc đối diện với ánh mắt của bà ta, bị ánh mắt oán độc kia làm cho kinh hãi rồi.

Nàng và Hoàng Thái hậu chẳng qua là va chạm nhỏ, nhưng ánh mắt vừa rồi của Hoàng Thái hậu, rõ ràng chính là tích tụ qua năm này tháng nọ, hận không thể tự mình động thủ lột da rút gân nàng.

Tần Phiên Phiên biết, Hoàng Thái hậu đem nàng nhập thành Cao Thái hậu.

Được sủng ái giống nhau, nhảy nhót lung tung giống nhau, đương nhiên ở trong mắt Hoàng Thái hậu, nàng và Cao thái hậu chỉ sợ còn thô tục giống nhau, nhưng là nàng trẻ hơn Cao Thái hậu hai mươi tuổi.

Kỳ thật hiện tại nàng muốn khóc, căn bản đâu có giống nhau đâu?

Tiên hoàng và Hoàng thượng không giống nhau, Tiên hoàng bảo hộ Cao Thái hậu trong lòng bàn tay, nhiều năm như vậy Hoàng Thái hậu đều không làm gì được bà ấy.

Nhưng Cầu Hoàng đế cũng không bảo hộ nàng, hiện tại nàng còn kéo dài chút hơi tàn, có thể có được thịnh sủng giả dối hiện giờ hoàn toàn dựa vào một mình nàng diễn kịch.

Lại nói nàng và Cao Thái hậu càng không giống nhau, Cao Thái hậu một đường nằm thẳng, muốn làm gì thì làm.

Nàng một đường ôm đùi cầu tử thượng vị, muốn làm gì luôn có người tới không cho làm, đều là một phen nước mắt chua xót.

"Hoàng Thái hậu, tần thiếp không phải Cao Thái hậu." Tần Phiên Phiên ho nhẹ một tiếng, tìm lại thanh âm của chính mình, tận lực muốn cho bà ta thanh tỉnh.

Nhưng Hoàng Thái hậu lại không để ý nhiều như vậy, trong lòng mơ hồ có thanh âm kêu gào, dù không giết được lão tiện nhân, ít nhất có thể giết chết cái tiểu tiện nhân trước mắt này thay thế.

Thừa dịp Hoàng thượng đối với nàng ta còn chưa hoàn toàn để bụng, giết chết nàng ta, như vậy trong cung này sẽ không có Cao Thái hậu thứ hai xuất hiện.

"Người tới, Đào Uyển nghi nhiều lần coi rẻ cung quy, phạt bốn mươi trượng, răn đe cảnh cáo." Hoàng Thái hậu vẫy tay, lạnh giọng nói ra mệnh lệnh.

Bà ta vừa dứt lời, lập tức liền nhảy ra mấy lão ma ma thân thể khỏe mạnh, hai người đè Tần Phiên Phiên lại, hai người khác chế trụ Liễu Âm không cho nàng ấy nhúc nhích.

Hoàng Thái hậu nhìn mấy lão ma ma tựa như kéo Tần Phiên Phiên đi xuống trừng phạt, lập tức mở miệng ngăn trở: "Đem hình cụ trình lên, đánh ngay tại trong điện, đánh thật mạnh vào, làm nàng ta minh bạch cái gì gọi là hậu cung, cái gì là quy củ."

Ở trong mắt Hoàng Thái hậu, bị đánh không phải Tần Phiên Phiên, mà là đối thủ một mất một còn Cao Thái hậu kia.

Tình thế lập tức trở nên rất nghiêm túc, huyết Thái dương của Tần Phiên Phiên giật liên hồi.

Nàng đã nghĩ qua Hoàng Thái hậu sẽ tỏ sắc mặt với nàng, lại trăm triệu lần không nghĩ tới Hoàng Thái hậu coi nàng thành Cao Thái hậu mà đối đãi.

Kẻ thù nhiều năm ở trước mắt, không giết chết nàng nhuộm đỏ dao nhỏ, đó là ngu xuẩn.

Hoàng Thái hậu muốn trừng mắt mà nhìn nàng từ sống sờ sờ bị đánh chết, bốn mươi trượng, lại còn là hung hăng mà đánh, một nữ lưu yếu đuối như Tần Phiên Phiên sẽ không có đường sống.

Nhàn Quý phi nhẹ nhàng chớp mí mắt, nhìn thoáng qua Tần Phiên Phiên, Đào Uyển Nghi này dung mạo đẹp đáng người cũng tốt, đáng tiếc đi lầm đường.

Nàng ta cho rằng dựa vào Cao Thái hậu liền thật sự không phải lo lắng về sau sao?

Dù Hoàng thượng là nhi tử ruột của Cao Thái hậu, nhưng trên danh phận, vĩnh viễn là Hoàng Thái hậu đề lên đầu Cao Thái hậu, vị chủ nhân này muốn trừng phạt một Uyển nghi, vẫn là không nói chơi.

Chờ đánh chết đánh cho tàn phế, Hoàng thượng có thể nói gì.

Hắn không thể làm gì, một khi hắn biểu hiện ra bất luận bất mãn gì với Hoàng Thái hậu, nói vậy trên triều đình các triều thần sẽ chụp cái mũ bất hiếu lên đầu hắn.

Tần Phiên Phiên không xin tha, nàng biết dù biểu diễn trò hề, cũng sẽ chỉ gia tăng khoái cảm báo thù trong lòng Hoàng Thái hậu, cũng sẽ không lấy được một tia thương hại của bà ta.

"Hoàng cô mẫu, thật sự muốn như thế sao?"

Chu Uyển hiền nhiên cũng không nghĩ tới tình thế sẽ biến hóa như thế, bởi vì Cao Tổ Tuyết cầu kiến, ngược lại gia tăng hận ý của Hoàng Thái hậu, điều này với lúc đầu không giống nhau.

Hoàng Thái hậu bắt chẹt Tần Phiên Phiên, bức bách nàng ta để Chu Uyển lộ mặt ở trước mặt Hoàng thượng, nhân tài như Chu Uyển, ít nhất một đêm xuân cùng Hoàng thượng là không nói chơi.

Nhưng hiện giờ Hoàng Thái hậu lại muốn trực tiếp đánh chết Tần Phiên Phiên, xong hết mọi chuyện, vậy chuyện muốn nàng ta dẫn tiến Chu Uyển sẽ thất bại rồi.

Hoàng Thái hậu vỗ lên tay nàng trấn an, lộ ra một nụ cười với nàng: "Đừng sợ, Uyển Uyển. Có cô mẫu ở đây, cô mẫu nhất định trợ giúp người bước lên cái vị trí kia. Cô mẫu là người từng trải, Đào Uyển nghi này không thể lưu, lưu tới lưu lui lúc muốn động vào nàng ta liền khó khăn."

Chu Uyển biết Hoàng Thái hậu khúc mắc nhiều năm như vậy, giờ phút này cũng chỉ có thể gật đầu, với sự kiêu ngạo của Tần Phiên Phiên, muốn nàng ta trợ giúp nàng một tay, chẳng khác nào nhận thua với Tần Phiên Phiên, nàng sao có thể không bằng một thứ nữ?

"Đánh!"

Mắt Hoàng Thái hậu nhìn Tần Phiên Phiên bị đè bả vai, ghé vào trên ghế dài, ma ma trong tay cầm hình trượng phun ra một ngụm nước bọt lên tay, rồi giơ hình trượng lên cao.

Cả người Tần Phiên Phiên đều rét run, nàng ngẩng đầu lạnh lùng nhìn thoáng qua Hoàng Thái hậu trên ghế phượng, cùng với Chu Uyển ngồi ở bên người bà ta, yên lặng mà ghi nhớ.

Sau khi hạ triều, Tiêu Nghiêu đi thẳng đến Thường Đào các, trong tay hắn cầm năm giấy kia, sắc mặt thâm trầm như nước.

Trương Hiến Năng nơm nớp lo sợ mà đi theo phía sau hắn, trong lòng thay Đào Uyển nghi than thở một tiếng.

Hôm nay thời điểm Nhị cầu tử thượng triều, có thần tử lẩm miệng nhắc tới tuyển tú, còn đặc biệt chỉ ra muốn Hoàng thượng nhiều con nhiều phúc.

Lão gia hỏa này thật là không biết Hoàng thượng không định giữ lại bọn họ, nghe được lời này sắc mặt thay đổi ngay lập tức, sau đó hắn liền nghĩ tới năm giấy hắn đang ở đĩa sứ.

"A, đưa trứng rồng cho trẫm. Nàng là đang ám chỉ cái gì với trẫm có phải hay không? Trẫm quá sủng nàng, làm nàng nảy sinh tâm tư không nên có, chờ lát nữa nhìn thấy nàng, nhất định phải bắt nàng nuốt năm giấy này! Nếu là trứng rồng, vẫn nên để ở trong bụng nàng thì hơn."

Cầu Hoàng đế nói trở mặt liền trở mặt, tuyệt đối không hàm hồ.

Chủ yếu lúc trước không nghĩ đến phương diện kia, tối hôm qua một câu trong mộng "phụ hoàng", cùng với đề án trên triều đình, tức khắc đã đánh thức hắn.

Nhưng hần lại gặp cái điện trống không, tiểu cung nữ nói cho hần Đào Uyển nghi bị Hoàng Thái hậu thỉnh đi rồi.

Tiêu Nghiêu đợi một lát, vẫn cứ không thấy bóng dáng, mày nhăn đến càng gấp gáp hơn: "Vọng Lan cô cô trong điện các người đâu?"

Tần Phiên Phiên ra cửa hình như không mang theo Vọng Lan, Vọng Lan chính là cung nữ tâm phúc ở Thường Đào các, nàng ta không ở nơi này thì vô cùng không tầm thường.

"Vọng Lan cô cô đi Duyên Thọ cung tìm Tố Tuyết cô nương." Tiểu cung nữ trả lời đúng sự thật.

Tiêu Nghiêu luôn cảm thấy trong lòng không yên ổn, hần mím môi, nắm giấy trong tay đã bị ướt mồ hôi của hần, dính ở trong tay thực không thoải mái.

"Trẫm đi nhìn một cái." Hần dẫn đầu đi ra ngoài.

"Bang ——" Thời điểm trượng đầu tiên rơi xuống, nước mắt Tần Phiên Phiên nháy mắt liền chảy xuống.

Đây không phải lúc làm nũng hoặc chơi đùa với Hoàng thượng, muốn giả vờ diễm đam đáng yêu, mà là khi đau đớn mãnh liệt đánh úp tới, nước mắt hoàn toàn không chịu khống chế.

Nàng đau quá, toàn bộ móng đến phần lưng tựa như đều bị nứt gãy ra rồi, xương cốt đều bị đánh nát.

"Chủ tử!" Liễu Âm bị dọa phát khóc, thời điểm ngày đầu tiên nàng vào cung học quy củ với cô cô, cô cô từng phổ cập lướt qua các hình phạt với nàng, từ phạt trượng đến đánh lòng bàn tay.

Hình tượng là đau nhất, cung nhân phạm vào trọng tội, đánh xong rồi ném bãi tha ma mới có thể chịu hình phạt như thế, không nghĩ tới cung nữ như Liễu Âm còn chưa gặp qua, hình phạt này lại đánh tới trên người Tần Phiên Phiên trước.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

Edit: Chang Phi

Beta: Vy Chiêu dung

"Cao cô nương, mời ngài trở về đi, Hoàng Thái hậu sẽ không gặp ngài đâu."

Ngăn Cao Tổ Tuyết ở ngoài điện đúng là Chu cô cô, cũng chỉ có nàng là cung nữ được Hoàng Thái hậu sủng ái nhất, mới dám dùng loại thái độ này nói chuyện với Cao Tổ Tuyết.

"Ta ở chỗ này chờ Đào Uyển nghi ra ngoài." Cao Tổ Tuyết lạnh mặt, cũng không để ý tới thái độ vô lễ của Chu cô cô.

Hoàng Thái hậu chịu khổ nhiều năm như vậy, Chu cô cô đều thấy rõ ràng, bởi vậy nàng cũng rất thông hận nữ nhân Cao gia, nhìn thấy gương mặt giống Cao Thái hậu của Cao Tổ Tuyết, bà càng thấy chán ghét ở trong lòng, nếu nói ra ngoài miệng thì cũng không dễ nghe.

"Ta nói thật với Cao cô nương luôn vậy, lúc này Đào Uyển nghi đang ở bên trong chịu trượng phạt, nô tỳ khuyên cô nương nên tự mình trở về nói với Cao Thái hậu, tránh cho tiểu cung nữ trở về bẩm báo không rõ, làm Cao Thái hậu sốt ruột, gây ra hiểu lầm nào đó chỉ sợ cũng không được tốt. Dù sao cho dù Cao cô nương ở tại đây, cũng không cứu được Đào Uyển nghi, ngài còn không thể nào vào được. Cho dù Cao Thái hậu đến đây, cũng chưa chắc có thể đi vào!" Chu cô cô ngữ khí rất cứng rắn.

Cao Tổ Tuyết nghe nàng càng nói càng kỳ cục, cũng chỉ ý vào nơi này là Vĩnh Thọ cung, lời nói của hai người các nàng cũng sẽ không bị tiết lộ đi ra ngoài, nên vị Chu cô cô này liền bừa bãi như thế.

Kẻ thù gặp nhau, hết sức đỏ mắt.

"Lời này của Chu cô cô cũng quá buồn cười rồi, lúc Tiên hoàng vẫn còn, tất cả các cung điện ở hậu cung này cũng đều để cô cô ta tùy ý lựa chọn, ngay cả Phượng Nghi cung dành cho Hoàng hậu nương nương ở cũng không ngoại lệ. Chỉ là cô mẫu cảm thấy Phượng Nghi cung quá trang trọng, một chút mùi vị con người cũng không có, nên mới chọn Chiêu Dương điện. Bây giờ người lại nói với ta, cô mẫu ta không vào được Vĩnh Thọ cung này, chờ lát nữa nàng tới, Chu cô cô nhất định phải nói rõ ở trước mặt nàng đấy."

Cao Tổ Tuyết khó có khi bị kích ra vài phần tính tình, nàng từ nhỏ đến lớn đều được dạy dỗ làm thực nữ, tiểu thư khuê các, cho dù có tức giận cũng rất ít khi thẳng mặt gây khó khăn cho người ta.

Chẳng qua nàng thật sự không chịu được Chu cô cô khinh cuồng [1] như thế, cộng thêm Tần Phiên Phiên đích thực ở bên trong sắp bị chịu phạt, trong lòng nàng nôn nóng, không tránh khỏi bị làm tức giận.

[1]: khinh thường, cuồng vọng.

Cao Tổ Tuyết thẳng thừng nói ra hoàn cảnh khó khăn năm đó của Hoàng Thái hậu, Chu cô cô đồng cảm như bản thân mình cũng bị chịu vũ nhục, lập tức sắc mặt liền trắng bệch, đầu óc cũng không còn rõ ràng nữa.

"Đó là lúc Tiên hoàng còn, hiện giờ là Hoàng thượng cầm quyền. Huống hồ ở đây không phải Phượng Nghi cung, mà là Vĩnh Thọ cung, cho dù Cao Thái hậu tới, nhưng Hoàng Thái hậu nói không cho bà vào, bà cũng không thể vào, nếu không chính là bức vua thoái vị! Đến lúc đó văn võ triều thần cũng không phải chỉ để trang trí, Cao Thái hậu xông vào Vĩnh

Thọ cung, ý muốn ép Hoàng Thái hậu." Chu cô cô càng nói càng kích động, mặt mày cũng đỏ lên, bên trong dấu điểm vô số phần hận cùng ghen ghét.

Tiên hoàng thiên vị Cao Thái hậu, đến mức làm Cao Thái hậu không biết sợ hãi, những đồ vật trên đời này nữ nhân mong ước có được, Cao Thái hậu chỉ cần nhìn nhiều hơn một chút, Tiên hoàng liền đưa đến trước mặt nàng.

Rõ ràng Hoàng Thái hậu mới là chính thể, vì sao Tiên hoàng không yêu nàng.

"A, Chu cô cô khẩu khí thật lớn [2]!" Một giọng nam âm trầm đến cực điểm truyền đến, quen thuộc làm người sợ hãi.

[2]: to mồm, to gan.

Chu cô cô giống như bị người bóp cổ, lời còn chưa nói xong, toàn bộ đều bị chặn lại ở cổ họng, đột nhiên xoay người, hoảng sợ nhìn về phía nam nhân đang đi tới.

Phía sau Hoàng thượng còn có long liên đi theo, mấy thái giám nâng long liên đều đang thở hỗn hển gấp, hiển nhiên là một đường chạy như điên đến đây.

Tiêu Nghiêu đã xuống long liên, mặt trầm như nước, không biết hắt đến từ lúc nào, nhưng chắc là mấy câu nói cuối cùng của Chu cô cô, hẳn đều nghe được hết.

"Vĩnh Thọ cung mẫu hậu không thể vào, không biết trẫm có thể vào hay không đây? Đi vào có thể bị gọi là bức vua thoái vị không nhỉ?" Hắc trầm giọng hỏi ngược lại, mày nhướng lên, ngữ khí nghe còn coi là nhẹ nhàng, nhưng mà lời này lại không đơn giản.

Chu cô cô run lập cập, chân mềm nhũn liền quỳ rạp xuống đất, thẳng tay tát chính mình hai cái.

"Lão nô đáng chết, Hoàng thượng bớt giận, lão nô váng đầu, hồ ngôn loạn ngữ [2]....."

[2] nói năng lung tung.

"Biểu ca, mặc kệ nàng, Phiên Phiên bị đánh, Hoàng Thái hậu hạ lệnh phạt bốn mươi trượng!" Cao Tổ Tuyết lập tức lên tiếng nhắc nhở.

Hoàng Thái hậu hạ lệnh đánh Tần Phiên Phiên là đột phát, Vĩnh Thọ cung ai đều không cho ra ngoài, các phi tần đã bị giữ lại ở nội điện trơ mắt nhìn, cho nên tin tức còn chưa truyền ra ngoài, cũng khó trách Hoàng thượng không biết được.

Tiêu Nghiêu nghe thấy tin tức này, đầu tiên là sửng sốt một chút, giống như chưa nghe rõ, xong sắc mặt nhanh chóng thay đổi, trực tiếp đi nhanh về phía trước.

Cao Tổ Tuyết đứng ở tại chỗ, nhìn nam nhân từ bước đi nhanh, đến chạy chậm, cuối cùng biến thành chạy nhanh vào, nôn nóng dưới đáy lòng bỗng nhiên phai nhạt đi một chút, ngược lại còn thấy hơi buồn cười.

Tận đến lúc bóng dáng cao lớn của nam nhân hoàn toàn biến mất ở chỗ cửa điện, Cao Tổ Tuyết mới khẽ thở phào một hơi, thấp giọng nói thầm một câu.

"Chạy trốn nhanh như vậy, nhìn dáng vẻ hài tử cách nường không xa lắm."

Nàng ép giọng tới đủ thấp, người xung quanh cũng không nghe rõ, Chu cô cô quỳ trên mặt đất, mồ hôi lạnh dần dần thấm ướt phía sau lưng.

"Chu cô cô theo Hoàng Thái hậu được mười năm đi, mới mười năm mà đã quên thân phận của mình, cho rằng cáo mượn oai hùm chó cậy thế chủ, một bước lên trời? Ta thấy người so với phi tần bình thường còn phải bừa bãi hơn vài phần, trước người có một vị Chu ma ma hầu hạ Hoàng Thái hậu, đó là thị tỳ bên người Hoàng Thái hậu, từ Chu Quốc Công phủ các người đi theo tiến cung, sau lại bởi vì đắc tội cô mẫu ta, bị Tiên hoàng trừng trị, sau đó liền đổi thành người. Nhưng mà theo ta đánh giá, người cũng không đợi được lâu đâu, đáng tiếc phồn hoa thịnh cảnh [3] trong cung này, về sau không có quan hệ gì với người nữa rồi."

[3] phồn hoa thịnh cảnh: cảnh sắc rực rỡ, đa dạng.

Cao Tổ Tuyết thấy Chu cô cô quỳ trên mặt đất không dám bò dậy, trên mặt hiện lên vài phần tươi cười châm chọc, nói xong mấy câu nói đó, nàng liền xoay người rời đi, thừa dịp Cao Thái hậu còn chưa tới chen thêm một chân, nàng phải chạy nhanh về ngăn cản.

Tuyết Đào Tiên tử nàng sủng ái, đã có Ngọc Hoàng đại đế anh hùng cứu mỹ nhân, Tây Vương Mẫu liền dừng tới thêm phiên.

Chờ sau khi vị Cao gia cô nương này rời khỏi, Chu cô cô rốt cuộc không chịu đựng nổi, cả người đều mềm nhũn ngã xuống trên mặt đất.

Cao Tổ Tuyết nói Chu ma ma, Chu cô cô sao có thể không nhớ rõ, đó chính là mẹ ruột của nàng.

Mười năm trước, Hoàng thượng mười sáu tuổi, Cao Thái hậu đã qua tuổi hoa, lại vẫn thích lăn lộn chơi mấy trò của tiểu cô nương, lúc ấy Hoàng Thái hậu cho rằng Tiên hoàng nhất định sẽ thấy Cao Thái hậu phiền chán, dù sao sắc suy mà tình mỏng, đây chính là đạo lý từ cổ không thay đổi.

Bởi vậy nên ý bảo Thượng Cung cục giảm phân lệ mỗi tháng của Cao Thái hậu, xiêm y trang sức đều có chỗ bị va va đập đập, từ lúc bắt đầu còn cẩn thận chặt chẽ, lúc sau lại trắng trợn táo bạo.

Cao Thái hậu ngày thường tùy tiện, đối với cái gì cũng không để bụng, nhưng ở mặc quần áo cùng trang điểm, lại rất miễn cảm.

Ai dám động vào một cây cây trâm của bà, bà liền muốn mạng chó của cả nhà đó.

Bởi vậy chuyện này bị làm ồn lên, Tiên hoàng tức giận, Thượng Cung cục đứng mũi chịu sào [4] bị rửa sạch, người của Hoàng Thái hậu bị loại bỏ toàn bộ, một người cũng không giữ.

[4]: trường hợp phải đứng ra chịu trách nhiệm nặng nề nhất trong một công việc chung.

Chính là lúc ấy, Hoàng Thái hậu nguyên khí đại thương [5], rõ ràng làm chủ lực cung, chấp chương phượng ấn, nhưng Thượng Cung cục từ nữ quan đến cung nữ, tất cả lại đều không phải thế lực của bà.

[5] 元气大伤: chịu thương tổn nghiêm trọng, khó có thể phục hồi lại như cũ.

Chuyện này còn chưa xong, Tiên hoàng ép Hoàng Thái hậu cúi đầu, Chu ma ma ra gánh tội thay, phạt hai mươi trượng, đánh xong liền bị ném ra khỏi cung.

Lúc ấy Hoàng Thái hậu phái người tiếp ứng ở ngoài cung, nhưng mà lại không nhận được người, bởi vì Tiên hoàng không cho nàng đón.

Từ đây rốt cuộc không ai nhìn thấy Chu ma ma, sinh tử không biết.

Chu cô cô nhớ tới kết cục của mẹ ruột mình, lại nghĩ đến Hoàng thượng hiện giờ còn đang trẻ trung khỏe mạnh, đúng là con của Tiên hoàng, cho dù tính cách tính tình không giống nhau, nhưng mà hai cha con một mạch di truyền cổ quái, mà Đào Uyển nghi ở bên trong đang bị phạt trượng, lại còn bị Hoàng Thái hậu kết luận là Cao Thái hậu thứ hai.

Cho nên nàng sẽ có kết cục giống nương sao?

Chu cô cô nghĩ đến đây, càng cảm thấy lạnh lẽo từ trong ra ngoài, rõ ràng là mặt trời đang chiếu, nàng lại run rẩy không ngừng.

—

"Hoàng Thái hậu ——" trước điện truyền đến tiếng la hét ầm ĩ của tiểu cung nữ.

Hoàng Thái hậu nghe ra đây là người trông cửa truyền lời, liền nhíu nhíu mày, dương cao giọng nói: "Ai gia đã nói, ai cũng không được đi vào, cho dù là Cao Vân Vân, các người cũng phải ngăn cản cho ai gia!"

Hôm nay bà nhất định phải đánh chết tiểu tiện nhân này, tốt nhất là lúc Cao Vân Vân vọt vào, Tần Phiên Phiên cũng đúng lúc máu tươi văng ra, cho bà ta một chút dạy dỗ.

Nhưng mà Cao Vân Vân tới cũng quá nhanh một chút, mới thông truyền Cao Tổ Tuyết cầu kiến chưa được bao lâu.

Hoàng Thái hậu nhăn mày, tiểu cung nữ ở ngoài điện còn chưa nói xong, liền bỗng nhiên yên lặng, như bị ai bóp cổ vậy, trong lòng bà rất nghi ngờ.

Với cái tình tình kêu kêu quát quát kia của Cao Thái hậu, nhất định người còn chưa tiến vào đã nghe được giọng nói, sẽ không an tĩnh giống như này.

Bà còn hỏi ra miệng, liền thấy một nam nhân mặc long bào màu đen bước đi vào, sắc mặt hắc ám trầm, ánh mắt như hàn băng ngàn năm, sâu kín mà tràn ngập khí lạnh người sống chớ gần.

"Hoàng thượng." Trong điện có người sợ hãi hô lên tiếng.

Lập tức người trong điện đều đứng dậy hành lễ với hắc, lão ma ma hành hình sừng sốt một chút, hình tượng vẫn giơ lên cao còn chưa có hạ xuống, Trương Đại Tổng quản đã vọt lên ngăn cản.

"Cút." Tiêu Nghiêu đi đến trước mặt lão ma ma, mắt cũng chưa thèm nâng, chỉ âm lãnh phun ra một chữ này.

Lão ma ma bị dọa sợ nhảy dựng lên, tuổi này của bà đều có thể xuất cung hưởng phúc rồi, ở hậu cung sống đến tuổi này, trong tay nhất định có không ít tiền thưởng, sau khi xuất cung liền nhận con nuôi ở trong tộc, mua một tòa nhà là có thể an hưởng lúc tuổi già.

Vốn tưởng rằng thay Hoàng Thái hậu đánh chết Đào Uyển nghi xui xẻo này, là bà có thể lấy được món tiền thưởng cuối cùng, rồi chờ ân điển thả xuất cung nữa là xong.

Nhưng là lần này thất thủ, mộng đẹp lúc trước cũng tan tành.

Bà nhớ rõ lúc mới tiến cung, ma ma mang bà đã nói cho bà, lúc chủ tử tức giận, mà ngay cả một ánh mắt cũng không cho nô tài, thì nô tài kia cũng chỉ có thể chờ chết thôi.

Bởi vì chủ tử là sẽ không phí sức lực đi nhìn một người sắp chết.

Lão ma ma tay mềm nhũn, hình tượng liền rơi trên mặt đất, phát ra một tiếng "Bang" trầm vang.

"Hoàng đế tới." Hoàng Thái hậu đầu tiên là cả kinh, bà không nghĩ tới Hoàng thượng đến nhanh như vậy, ngược lại trong lòng càng thêm kiêng kỵ Tần Phiên Phiên, đáng tiếc hắc tới quá sớm, mới chỉ đánh hai ba gậy mà thôi, máu mới chảy ra một tầng hơi mỏng, còn chưa đủ thương gân động cốt.

Hoàng Thái hậu dù sao cũng là người cùng Tiên hoàng đánh qua lôi đài [6] nhiều năm, rất nhanh liền bình tĩnh lại, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Hoàng thượng tới nhanh như vậy, không phải là đau lòng Đào Uyển nghi chứ? Đào Uyển nghi này vào cung không lâu, lại liên tiếp phạm lỗi, ai gia vì không khí của hậu cung, liền dạy dỗ nàng một trận, để mọi người lấy đó mà làm gương, nếu là chờ sau khi tú nữ vào cung mới sửa trị, chỉ sợ cũng đã muộn. Hoàng thượng cũng không cần đau lòng nàng, loại phạt trượng này nhìn dọa người, kỳ thật cũng không quá đau, trong lòng ai gia có chừng mực."

[6]: ý bảo Hoàng Thái hậu và Tiên hoàng đã từng đấu đá với nhau nhiều năm.

Hoàng Thái hậu dù sao cũng còn phải dựa vào Hoàng thượng, bởi vậy ngữ khí nói chuyện hơi hòa hoãn một chút, cái này ở trong mắt Hoàng Thái hậu, đó chính là chịu thua, chẳng qua Tiêu Nghiêu lại không cho là như vậy.

"Trẫm vẫn là lần đầu tiên nghe thấy có loại lời nói phạt trượng đánh người lại không đau. Hoàng Thái hậu giải thích thế này cũng là khác hẳn với người thường a." Hoàng thượng cười lạnh một chút, vừa nói vừa ngồi xổm xuống, liền thấy Tần Phiên Phiên vùi đầu trên ghế dài, cả người vẫn luôn phát run, không biết là đau hay là sợ.

Biết rõ hẳn tới, nàng lại không chịu ngẩng đầu.

Tiêu Nghiêu duỗi tay vỗ vỗ nàng đầu, thấp giọng nói: "Đào Uyển nghi, người nói cho Hoàng Thái hậu, người có đau hay không?"

Ban đầu Tần Phiên Phiên nức nở còn chưa có thành tiếng, rồi lại từ nhỏ đến lớn, cuối cùng dần dần tràn ngập toàn bộ đại điện.

"Đau, tần thiếp đau quá a, ô ô ——" nàng bắt đầu khóc thét, lại vẫn như cũ không chịu ngẩng đầu, đôi tay gặt gao mà ôm lấy ghế dài, nước mắt

xoành xoạch rơi trên ghế dài, dính ướt vạt áo nàng, nước mắt tràn ra rơi xuống chân ghế.

"Tần thiếp bị đánh rách da, máu chảy ra ngoài, hình tượng giống như là gãy sắt vậy, từng cái từng cái đánh vào xương cốt trên người tần thiếp, giống như xương cốt của tần thiếp đều phải bị đánh nát, tần thiếp tàn phế đi....."

Tần Phiên Phiên khóc thét cũng không có dáng vẻ kịch cỡm, ngược lại còn chân thật và đáng thương, chỉ cần là người đều có thể cảm thấy nàng đau.

Kiểu khóc lóc kể lể này của Đào Uyển nghi, luôn luôn đều là kiểu trên sách giáo khoa, không giống các phi tần chủ tử khác là cái loại hoa lê đầm mưa, nàng trước nay đều có mục đích rõ ràng.

Tiêu Nghiêu không nói chuyện, nhìn thẳng về phía Hoàng Thái hậu, trong ánh mắt lạnh nhạt mang theo vài phần bức bách.

Hiển nhiên hẳn đang nói, lời nói lúc trước của Hoàng Thái hậu chính là nói hươu nói vượn.

Ánh mắt này của Hoàng thượng rất giống Tiên hoàng mỗi lần bảo vệ Cao Thái hậu, lập tức liền kích thích tới Hoàng Thái hậu.

"Hoàng đế, người sẽ không thật sự tin lời nói của một Uyển nghi, mà không tin ai gia chứ? Đây đều là trò vặt của nữ nhân để làm cho người đau lòng mà thôi."

Hai tay Hoàng Thái hậu nắm chặt hai bên ghế phượng, lúc nàng nói lời này, hơi có chút ý vị nghiêng răng nghiêng lợi.

Lại là cái này ánh mắt, hai cha con giống nhau như đúc, vì sao đều lạnh lùng với bà như thế?

Tiêu Nghiêu cong môi, lộ ra một cái mỉm cười tiểu nhân rất nhỏ, nhẹ giọng nói: "Hoàng Thái hậu, nàng là người bên gối trẫm."

Hàm nghĩa những lời này không cần nói cũng biết, không tin người bên gối chẳng lẽ lại tin một lão thái bà như người sao?

Lập tức những lời này liền chọc trúng nội tâm của Hoàng Thái hậu, nàng tức giận đến đột nhiên đứng lên từ trên ghế, kích động nói: "Hoàng đế, người bên gối người chỉ có chính cung Hoàng hậu, nàng chỉ là một từ tứ phẩm Uyển nghi mà cũng xứng sao?"

Tươi cười trên mặt Tiêu Nghiêu biến mất hầu như không còn, ánh mắt hơi trở nên âm trầm xuống, như là mất đi thái dương không thấy ánh mặt trời nữa vậy.

"Trẫm nói chính là nàng. Trẫm nói không phải, liền không phải, Hoàng hậu cũng không ngoại lệ."

Lúc nam nhân nói lời này, ngữ khí trấn định mà kiên quyết, gần như là từng câu từng chữ mà nói ra, lạnh lẽo như sương lạnh.

Vẻ mặt Hoàng Thái hậu đột ngột biến đổi, huyết sắc biến mất từng chút một, ngay cả môi cũng hơi xanh trắng.

Thằng nhãi ranh này tuyệt đối là đang trào phúng bà!

A, giới cho một cái Hoàng hậu cũng không ngoại lệ, đây chính là nói bà a.

Chính cung Hoàng hậu thì thế nào, người bên gối Tiên hoàng trước nay đều không phải là bà!

"Hoàng thượng, người có ý gì?" Hoàng Thái hậu lão đảo hai cái, suýt nữa té ngã, may mắn Chu Uyển đứng ở bên cạnh đúng lúc đỡ lấy bà.

Hiện giờ trường hợp đã hoàn toàn mất khống chế, trong đại diện kim rơi cũng có thể nghe thấy, đừng nói Chu Uyển cô nương chưa lấy chồng này, cho dù là Nhân Quý phi phân vị cao nhất ở đây, cũng đều nín thở thu khí, đầu cũng không dám nâng lên.

Đây là lúc Hoàng thượng cùng Hoàng Thái hậu đang giao đấu, căn bản không có đường sống cho các nàng xen vào.

Đồng thời trong điện trừ bỏ Tần Phiên Phiên ra, mỗi một phi tần trong nội tâm đều là nôn nóng cùng sợ hãi.

Hoàng thượng vì một Đào Uyển nghi, trực tiếp chính diện đấu với Hoàng Thái hậu, lại còn là dùng phương thức không chút khách khí như vậy.

"Hoàng Thái hậu, người quên quy củ." Tiêu Nghiêu lạnh lùng mà nâng mí mắt lên nhìn thẳng bà, không nhanh không chậm nói: "Từ lúc trăm biết nhớ, liền biết Thái hậu ở lại trong cung hưởng thanh [7] phúc, ngậm kẹo đùa cháu là được, nhân sự ở hậu cung có thể mặc kệ liền mặc kệ. Năm đó Hoàng tổ mẫu của trăm, cũng chính là cô mẫu của ngài, vẫn luôn là nữ tử trăm kính nể nhất, bà chính là như thế. Trăm cũng hy vọng ngài có thể không thua kém bà."

[7]: thanh phúc: hưởng phúc tuổi già, nhân nhã thanh bình

"Người nói ai gia xen vào việc người khác? Chê cười, chỉ cần ai gia còn một hơi thở, hậu cung này ai gia liền có thể quản một ngày. Lời nói hôm nay của Hoàng đế chính là đại bất kính, ngày mai lúc người thượng triều, không ngại đi hỏi văn võ đại thần một chút, người không có Hoàng hậu, ai gia giúp người quản lý hậu cung có phải là việc thiên kinh địa nghĩa hay không [8]?" Hoàng Thái hậu gần như là khàn cả giọng mà quát hấn.

[8]: chuyện hiển nhiên trong trời đất.

Tiên hoàng vì một nữ nhân áp chế bà thì thôi, nàng quả thật không làm gì được Tiên hoàng, nhưng là Hoàng thượng ở trước mắt này, là vận bối của bà, một tân hoàng mới vừa đăng cơ còn chưa đến hai năm, tiền triều cũng chưa an ổn, liền muốn dẫm lên trên đầu bà, quả thực là si tâm vọng tưởng!

Hoàng thượng thấy bà có dáng vẻ như vậy, không khỏi cười ra tiếng.

"Lời này của Hoàng Thái hậu sai rồi, ngài cai quản chính là quản nữ nhân của phụ hoàng, nữ nhân của trẫm liền không cần ngài vất vả. Tục ngữ nói việc xấu trong nhà không thể nói ra ngoài, đây đều là việc nhà, trẫm cảm thấy không cần thiết phải mang đi tiền triều nói. Hoàng Thái hậu hình như mệt mỏi rồi, trẫm liền không quấy rầy người hưởng tuổi thọ nữa."

Tiên Nghiêu vừa nói vừa ôm lấy Tân Phiên Phiên, cứ như vậy ôm ngang nàng bế lên.

Bởi vì lúc ôm nàng, đụng tới eo lưng đó là chuyện tất nhiên, Tân Phiên Phiên không khỏi run lên hai cái, hắc liên nhẹ nhàng vỗ vỗ gáy nàng.

.....

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Diễn Tình Nổi Dậy

Edit: Cảnh Thực viện

Beta: Thảo Hoàng Quý phi

"Hoàng thượng, lời này của người là có ý gì chứ, đứng lại cho ai gia! Chẳng lẽ người thật sự vì một Uyển nghi nho nhỏ mà muốn ngỗ nghịch với ai gia? Hồng nhan họa thủy mà." Hoàng Thái hậu thấy hần nói quyết tuyệt như vậy, thần sắc trên mặt có chút dữ tợn, dường như là khàn cả giọng mà quát hần.

Đáng tiếc Tiêu Nghiêu đang ôm Tần Phiên Phiên trong ngực, ngay cả đầu cũng không quay lại, chỉ là bước chân dừng một chút, để cho Tần Phiên Phiên nằm thoải mái hơn, rồi dẫn đại đội nhân mã rời đi.

Hoàng Thái hậu thở hỗn hển, đôi mắt đỏ bừng, bà chỉ cảm thấy tức ngực khó thở, toàn thân đều không thoải mái, giống như ác mộng mà Tiên hoàng từng đối với bà vậy.

"Chỉ cần ai gia còn sống một ngày, thì ai gia càng muốn quản cái hậu cung này một ngày. Ngược lại ai gia muốn xem xem, Hoàng thượng kiểm chế ai gia như thế nào!"

Dù bóng lưng của Hoàng thượng đã hoàn toàn biến mất ở trong đại điện, Hoàng Thái hậu vẫn không cam tâm như cũ, đối diện cửa đại điện đã không còn ai, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Nhưng mà lời nói này của bà, tất nhiên Hoàng thượng sẽ không nghe được, nhưng nhóm phi tần trong đại điện lại nghe được.

Chẳng qua trong lòng của mọi người đều tự nhủ thầm, hôm nay Hoàng thượng và Hoàng Thái hậu chiến tranh như thế, đến cùng về sau Hoàng Thái hậu còn có thể ngồi vững ở vị trí số một hậu cung hay không, cũng khó nói.

Những phi tần như các nàng, đến cùng có tiếp tục đi theo Hoàng Thái hậu hay không, hay là đầu quân cho Cao Thái hậu thì việc này cần phải suy tính.

Dù sao thời điểm Hoàng thượng và Hoàng Thái hậu đang tranh phong, hai người chỉ đều là nói trong lúc tức giận, kết quả đến cuối cùng còn phải đợi nhìn tiếp xem như thế nào đã.

Chờ sau khi Hoàng thượng tỉnh táo lại, phải chăng sẽ có biện pháp gì khác, dù sao trong mắt những phi tần này, Đào Uyển nghi mới bị đánh hai gậy, chỉ là bị thương chút ngoài da, lại còn không đủ động đến gân cốt, Hoàng thượng không nên như vậy.

Tiên đế đi rồi, Hoàng thượng muốn khai đao với Hoàng Thái hậu thật đúng là không dễ dàng, càng không phải ruột thịt, ra tay càng phải kiêng kị, những triều thần của tiền triều không chừng thật sự có thể phun nước bọt dìm chết hẳn.

Chu Uyển thất hồn lạc phách ngồi ở vị trí của mình, hai tay vẫn luôn khấn trương nắm thật chặt, trên thực tế cảm giác của nàng không hề tốt chút nào.

Làm một người đứng xem, nàng so với Hoàng Thái hậu thì càng thấy rõ ràng hơn.

Cứ coi như Hoàng thượng không hề động tâm với Đào Uyển nghi, thì cũng không hề tầm thường.

Một trận mới giằng co vừa rồi, Hoàng thượng không biểu lộ ra đau lòng với Đào Uyển nghi, thậm chí cũng chùng mực với Tần Phiên Phiên, hỏi han nàng ta có đau hay không, thoát nhìn vẫn giữ ngữ khí lạnh nhạt, dường như chỉ vì Hoàng Thái hậu quá nhiều mà nổi giận vậy.

Trên thực tế cũng không hẳn là vậy, hẳn chính là hướng về phía Tần Phiên Phiên.

Bởi vì lúc Hoàng thượng giằng co với Hoàng Thái hậu, tay của Hoàng thượng không hề rời khỏi cái trán của Tần Phiên Phiên mà vẫn luôn nhẹ nhàng đặt lên phía trên, ngẫu nhiên nàng ta không thoải mái động đập thì hẳn sẽ nhẹ nhàng vuốt hai cái.

Cử động rất nhỏ này, Hoàng Thái hậu chỉ lo cãi nhau với Hoàng thượng, nhớ về thời Tiên hoàng mình bị thảm cỡ nào, căn bản cũng không hề để ý đến.

Thế nhưng càng là những thứ nhỏ bé, thì càng có thể đại biểu thái độ của một người, Chu Uyển nhìn ra trong lúc vô tình Hoàng thượng bảo vệ Tần Phiên Phiên, trực giác của Hoàng Thái hậu rất chuẩn, rất có thể những nữ nhân khác trong cung này đều phải đi theo con đường ngày xưa của Hoàng Thái hậu.

Lúc Tiêu Nghiêu một đường ôm nàng đi ra, Tần Phiên Phiên làm tổ ở trong ngực của hắn không nói gì, nhưng mà thân thể của nàng vẫn luôn run rẩy, hiển nhiên là đau đến không chịu nổi.

Hai người đều không nói chuyện, thẳng đến khi Tiêu Nghiêu ôm nàng ngồi ở trên long liễn (*kiệu vua), thân thể nàng mới giật giật, thấp giọng

nói: "Tần thiếp không thể ngồi chung, Thái hậu đánh ta bên trong có lý do này."

Tiêu Nghiêu nhú mào, bất mãn nói mấy chữ: "Bà ta đánh cái rắm."

Hắn vẫn ôm nàng lên long liễn như cũ, Tần Phiên Phiên bị đánh thành như này, căn bản không thể dùng mộng để ngồi, cho nên nàng ghé vào trên đùi Tiêu Nghiêu, bởi vì trên đường xóc nảy, đã có mấy vết máu chảy ra, lão bà tử kia ra tay đánh thật sự là không hề nương tay.

Hai mắt Liễu Âm đỏ bừng đi theo đằng sau long liễn, vừa đi vừa rơi nước mắt, chủ tử nhà các nàng tiến cung chưa từng phải chịu tội như thế này?

Ngay cả thời điểm tất cả mọi người đều cho rằng Hoàng thượng làm nhục nàng, cũng đều bị nàng hóa giải từng cái, Hoàng thượng không chỉ không có làm nhục nàng mà ngược lại rất sủng nàng, hai lần thăng vị đã lên đến Tứ phẩm, ngoại trừ chút trò con nít vặt vãnh, chưa từng nghiêm túc đánh nàng bao giờ.

Nhưng bây giờ lại bị Hoàng Thái hậu hạ lệnh đánh, hơn nữa còn ra tay nặng như vậy, vốn dĩ eo của Tần Phiên Phiên đã bị thương, lúc này đoán chừng phải rất lâu mới có thể hồi phục tốt được.

Chờ đến Thường Đào các, Vọng Lan cô cô đã mang người chờ ở bên ngoài, thái y cũng đang trên đường tới.

Lúc này tới vẫn là Hách thái y, thái y viện còn có những thái y khác, nhưng mọi người vừa nghe nói đi Thường Đào các, lại là bởi vì Đào Uyển nghi bị đánh, lập tức nhao nhao lùi lại, nhất trí đề cử Hách thái y tới.

Sau khi xem chẩn mạch xem bệnh xong, Hách thái y liền sàu muộn.

"Hoàng thượng, lần này tuy người hành hình xuống tay nặng, nhưng may mà ngài đến kịp thời, cũng không có tổn thương gân cốt. Bây giờ kê đơn thuốc này sẽ khỏe nhanh hơn một chút, nếu như Đào Uyển nghi sợ đắng, từng dặn riêng lão thần nếu như thuốc đắng cũng không cần viết vào toa thuốc, đỡ phải tốn công, dù sao người cũng không uống được." Hách thái y cẩn thận từng li từng tí tổ khổ với Hoàng thượng.

Cài này cũng không nên trách hăn, Đào Uyển nghi có tật xấu sợ đắng, trên cơ bản mọi người đều biết.

Tiêu Nghiêu nhíu mày, nhớ tới lần trước để nàng uống canh tránh thai chật vật đến nhường nào, hăn nói: "Trước tiên người cứ viết phương thuốc ra đi, tận lực chọn loại dược không đắng, chủ yếu thuốc bổ là chính, chút xíu dược đắng cũng không cần ghi vào. Trẫm đi vào nhìn nàng một cái."

Thời điểm hăn đi vào, đúng lúc y nữ và Vọng Lan đang giúp Tần Phiên Phiên xử lý vết thương phía sau, y phục cởi ra có thể trông thấy phía sau dính một lớp máu, động tác y nữ thuần thục dùng khăn vải sạch sẽ lau qua, lại dùng nước rửa qua một lần, sau đó xoa thuốc.

Trong thời gian này Tần Phiên Phiên một mực nằm lì ở trên giường, vùi mặt vào trong mền gấm, một tiếng cũng không kêu, nhưng chính loại trầm mặc này mới khiến cho người lo lắng.

Trương Hiến Năng đứng đầu ở bên ngoài, nghiêng tai nghe động tĩnh ở bên trong, không khỏi khẽ thở dài một hơi.

Chuyện lần này sẽ không dễ dàng trôi qua, tính tình này của Đào Uyển nghi, bình thường không cẩn thận đụng đến, nàng đều có thể kêu to hồi lâu, vì để cho Hoàng thượng thương tiếc nàng, nước mắt nói đến là đến, nàng càng không chịu khuất phục bởi uy vũ.

Thế nhưng bây giờ là thời điểm nàng nên hung hăng khóc rống, nàng lại cứng rắn cắn chặt răng không khóc một tiếng nào, quả là khoảng yên

tình hiểm hoi trước bão táp.

Chỉ là không biết tính tình này của nàng muốn bộc lộ cho ai, từ nhỏ đến lớn của Hoàng thượng, ngoại trừ Tiên hoàng phát giận hăn ra, những người còn lại đều chưa từng, chẳng lẽ vị Đào Uyển nghi này muốn trở thành người thứ hai?

Động tác y nữ rất nhanh nhẹn, sau khi bơi xong thuốc xong nhẹ giọng dặn dò vài câu, liền cáo lui.

Tiêu Nghiêu một mực sờ lấy sau gáy của nàng, nhưng Tần Phiên Phiên lại không chịu cho hăn bất kỳ phản ứng dù chỉ là một chút, hăn biết nàng thật sự cảm thấy ấm ức.

Hăn phát tay, cung nữ khác cũng đều rón rén lui xuống, chỉ còn lại hai người bọn họ.

"Nằm sấp như này không khó chịu sao?" Hăn thấp giọng hỏi một câu, đánh vỡ sự trầm mặc trong điện.

"Khó chịu." Âm thanh nàng buồn bực phản nộ nói.

"Cứ ngọt ngọt vậy sẽ không thờ nổi, trăm để cho nàng nằm sấp trên đùi nha?" Hăn hỏi một câu.

Thời điểm ngồi long liền trở về, Tần Phiên Phiên ghé vào phía trên lộ ra vẻ rất tự tại, bởi vậy hăn mới hỏi cái này.

"Không muốn." Nàng cự tuyệt như chém đinh chặt sắt, dừng lại một lát lại nói: "Ngọt chết mới tốt, cũng đỡ cho người ta phải động thủ."

Tiêu Nghiêu nhú mày, đưa tay vỗ vỗ sau gáy nàng, có chút bất mãn mà nói: "Trước mặt trăm mà nói chết gì đó, thật là điềm xấu."

"Điềm xấu, tần thiếp cũng sẽ chết. Người khác không cho tần thiếp sống." Tần Phiên Phiên lập tức nói tiếp.

"Trẫm nói nàng sẽ không chết thì nàng sẽ không phải chết. Nàng sẽ sống lâu trăm tuổi, quân vô hí ngôn." Ngữ khí của Tiêu Nghiêu không được tốt lắm, trong nội tâm không khỏi dâng lên cảm giác có mấy phần buồn bực.

Tần Phiên Phiên cười khan hai tiếng, phun ra một câu: "Thật sao? Vậy tần thiếp tạ chủ long ân."

Mặc dù Tiêu Nghiêu không nhìn thấy thần thái của nàng, nhưng cũng biết lúc nàng nói câu nói này không có chút ý tứ cung kính nào, nàng đang giễu cợt hằn.

"Ái tần, nàng đây là có ý gì? Là đang chất vấn quân uy của trẫm?" Hãn nhú chặt lông mày, trong giọng mang theo vài phần ý cảnh cáo.

"Tần thiếp không dám chất vấn quân uy của Hoàng thượng, nhưng mà tần thiếp cảm thấy đại khái sống không được bao lâu. Hôm nay Hoàng Thái hậu thật sự muốn giết tần thiếp, thần thiếp liền suy nghĩ hôm nay không mất mạng là tần thiếp may mắn, chẳng qua Hoàng Thái hậu chỉ là bỏ lỡ mất một lần này, có thể sẽ muốn giết lần nữa, tần thiếp mới có thể chết." Ngữ điệu Tần Phiên Phiên một mực không có gì thay đổi, thậm chí ngay lúc nói đến thời điểm Hoàng Thái hậu muốn giết nàng, cũng không có kích động lên xuống gì, vẫn một mực rất tỉnh táo, tựa như đã coi nhẹ sinh tử.

"Trẫm nói, nàng sẽ không chết, sẽ sống lâu trăm tuổi, ái tần là đang chất vấn lời của trẫm?" Động tác của hãn vuốt ve cái ót nàng ngừng lại, ngữ khí ép tới mức rất thấp, hiển nhiên là đã sắp sát tới giới hạn tức giận.

Trên thực tế hai người vì đề tài có chết hay không này, đã nói tới mấy lần, nếu là bình thường khẳng định cửu ngũ chí tôn đã sớm nổi giận.

Hắn đã nói nàng sẽ không chết, nhưng mà nàng lại không tin, còn muốn hắn nhắc lại hai lần.

"Thân phận tần thiếp ti tiện, lại không hiểu quy củ, không đảm đương nổi làm ái tần của ngài. Kiếp sau tần thiếp sẽ lại ngoan ngoãn lại cao quý, cùng ngài nối lại tiền duyên." Tần Phiên Phiên nói nói, ngữ khí bắt đầu run rẩy, lộ ra giọng nghẹn ngào, nhưng lại bị nàng gắt gao kìm nén.

Nam nhân không kiên nhẫn hít một hơi, đưa tay như muốn đánh nàng để giáo huấn một chút, kết quả từ phía sau lưng nàng đến trên mông đều bôi thuốc, căn bản không xuống tay được.

Cuối cùng bàn tay kia rơi vào bên trên gáy của nàng, hắn nhẹ nhàng bóp lấy phần gáy của nàng, âm thanh lạnh lùng nói: "Lời của trẫm nói nghe không hiểu, vẫn là đang đùa giỡn sao?"

"Nghe không hiểu nghe không hiểu đấy, làm sao tần thiếp có thể nghe hiểu được, Hoàng thượng muốn tần thiếp nghe hiểu như thế nào chứ. Hoàng Thái hậu muốn giết tần thiếp, bà ấy là Hoàng Thái hậu đấy, tần thiếp tính là gì, chỉ là một Tứ phẩm Uyển nghi. Dù là luân thường hay là quy củ, sinh tử của tần thiếp cũng chỉ cần một câu nói của bà ấy. Hoàng thượng luôn nói tần thiếp sống lâu trăm tuổi, vậy ở trước mặt Hoàng Thái hậu muốn mạng nhỏ của tần thiếp, tần thiếp sống lâu trăm tuổi như thế nào được? Đi âm tào địa phủ khẩn cầu Diêm Vương gia cho tần thiếp sống lâu trăm tuổi à?"

Âm thanh của Tần Phiên Phiên la lên về phía hắn, một đám thái giám cung nữ chờ ở bên ngoài đều nghe được rõ ràng, ở bên ngoài ngoài trừ Trương Đại tổng quản lá gan tương đối lớn, những người còn lại đều yên lặng cúi đầu, đứng cách xa hai bước.

Bọn hắn cũng không muốn nghe Đào uyển nghi tìm đường chết như thế nào.

Lúc Hoàng thượng đi ra, cả mặt âm trầm, biểu tình kia so với lúc ôm Đào Uyển nghi đi ra từ Vĩnh Thọ cung còn muốn dọa người hơn, hiển nhiên là hăn và Đào Uyển nghi tan rã trong không vui.

Chờ thân ảnh Hoàng thượng dần dần biến mất, Liễu Âm là người đầu tiên vọt vào trong.

"Chủ tử, sao ngài lại làm cho Hoàng thượng tức giận mà bỏ đi vậy chứ, chuyện này nếu không phải hăn kịp thời đuổi tới, không biết ngài đã đi đời ở nơi nào rồi!" Liễu Âm vội vã nói.

Lúc này cuối cùng Tần Phiên Phiên đã chịu ngẩng đầu lên, thời điểm hai người đối diện tầm mắt, Liễu Âm bị nàng làm cho giật nảy mình.

Đôi mắt kia của Đào Uyển Nghi đã khóc sưng lên, mà khóe môi lại hiện ra tơ máu, hiển nhiên là lúc nhịn đau cắn tạo thành, bây giờ nhìn có chút dọa người.

"Hăn đi rồi?"

"Vâng, giận dùng dùng đi rồi, ngài đã nhắc tới tận Diêm Vương gia, nói hăn không bằng Diêm Vương gia, vậy khẳng định phải đi rồi." Liễu Âm gật đầu.

Tần Phiên Phiên trừng nàng một chút, bất mãn nói: "Đến tột cùng là người hướng về ai? Ta bị đánh, mấy cây gậy rơi xuống trên lưng ta quả thật là đau, chịu khổ gặp nạn chính là ta, ta bộc phát tính tình thì như thế nào?"

Liễu Âm nhìn thấy bộ dạng tức muốn hộc máu này của nàng, quả nhiên hỏa khí tiêu tán hết, lập tức ho nhẹ một tiếng, cũng không dám làm gì.

"Nô tỳ sợ ngài khiến Hoàng thượng tức giận mà bỏ đi, về sau không dễ dụ nha. Ngài đã đắc tội với Hoàng Thái hậu, trong cung cũng có thể cứu ngài

cũng chỉ có Hoàng thượng, ngài còn đẩy Hoàng thượng ra xa." Ngữ khí Liễu Âm lập tức yếu xuống.

Tần Phiên Phiên gật đầu, nàng giật giật thân thể, phía sau lưng lập tức đau khiến nàng nhe răng trợn mắt, tối nay đi ngủ mới gọi là chịu tội nè.

"Chờ chút nữa người đi mời Trương Đại tổng quản giúp một chuyện."

Nàng vừa nâng đầu lên, Liễu Âm lập tức lắc đầu: "Không được không được, nô tỳ ngu như heo, đến trước mặt Trương Đại tổng quản khẳng định rụt rè, ngài để Vọng Lan cô cô đi đi."

Liễu Âm nghe nàng nói giúp một chuyện xong, liền bị dọa đến bấp chân run lên.

Vừa lúc Vọng Lan đang dùng khăn ẩm lau tay cho Tần Phiên Phiên, nghe được Liễu Âm ném nôi lên trên đầu nàng, cũng không có lên tiếng.

Chủ tử đã giao sự tình cho Liễu Âm, vậy chứng minh rằng Liễu Âm so phù hợp hơn nàng.

Quả nhiên Tần Phiên Phiên nhìn Liễu Âm, lại nhìn Vọng Lan một cái, cuối cùng lắc đầu: "Không được, phải là người đến xử lý. Người khóc xấu hơn nàng ấy."

Liễu Âm không phản bác được, nàng đang suy nghĩ chủ tử nhà mình bị đánh như vậy là còn ít, bằng không làm sao độc miệng như thế.

Tiêu Nghiêu giận dùm dùm đi ra từ Thương Đào các, cũng không ngồi trên long liễn, mà cứ như vậy đi bộ bằng đôi chân dài đi về phía Long Càn cung.

Vừa đi vừa thở, đi trên đường nhìn thấy trong khe gạch xanh bên đường mọc ra hai nhánh cỏ dại, hần còn dừng lại dùng chân dẫm hai phát.

Giẫm chết Tần Phiên Phiên, nữ nhân không biết tốt xấu này!

"Trương Hiến Năng, người nói có phải nàng muốn ăn đòn hay không? Trẫm ôm nàng trở về, lại làm mất mặt Hoàng Thái hậu, nàng còn trách trẫm? Nàng muốn trẫm làm thế nào, cầm thanh kiếm bổ lão yêu bà kia?"

Tiêu Nghiêu đang đi, vẫn cảm thấy trong lòng còn chút tức giận, quay đầu tức đến hộc máu hỏi hần.

Lúc đầu Trương Đại tổng quản không nghĩ mở miệng, nhưng mà Cầu Hoàng đế tức đến không cần lựa lời nói ra, còn chưa tới Long Càn cung đấy, khó đảm bảo cung nhân đi ngang qua có nghe thấy cái gì hay không, đến lúc đó truyền đi lớn chuyện lại không tốt.

Thật sự cho rằng Hoàng Thượng muốn bức chết Hoàng Thái hậu cho rồi.

"Hoàng thượng, nói cẩn thận. Có mấy lời trở về Long Càn cung rồi nói."

Tiêu Nghiêu lại không nghe hần khuyên, quay người đi ngược trở lại: "Trẫm nói cái gì, đi Thượng Đào các, nàng đã cảm thấy Hoàng Thái hậu đánh nàng chưa đủ, trẫm tự mình đánh!"

Hần thật sự nổi giận dùng dùng đi trở về, đại khái đi được năm sáu bước, lại bỗng nhiên dừng bước, lông mày một mực nhăn chặt lại, cuối cùng lại quay đầu tiếp tục đi về hướng Long Càn cung.

Trương Hiến Năng đứng tại chỗ chờ hần, nhìn, hần biết Cầu Hoàng đế sẽ không quay lại đánh tiểu yêu tinh, và không ngoài dự kiến, qua qua lại lại gần vài chục bước.

"Ngài không đi?" Trương Đại tổng quản tiện thể hỏi một câu.

Tiêu Nghiêu nghiêng nghiêng nhìn hắn một chút, nói: "Trẫm không đánh nữ nhân."

Trương Đại tổng quản không có hỏi tiếp, lời này hắn cứ nghe coi như là vậy đi.

"Vậy cục giấy kia cũng không kêu nàng ăn? Hoàng thượng ngài tức giận như vậy, vừa vụn nhét cục giấy vào trong miệng Đào Uyển nghi, vừa có thể bớt giận vừa có thể dạy dỗ nàng, bây giờ Đào Uyển nghi nằm ở trên giường không thể động đậy, còn không phải tùy ngài định đoạt ư." Trương Đại tổng quản không ngừng cố gắng, để Hoàng thượng không quên dự tính ban đầu.

Tiêu Nghiêu dừng bước lại, bất mãn nhìn hắn một cái: "Có phải người thu được chỗ tốt gì từ Hoàng Thái hậu rồi hay không?"

Trương Hiến Năng sửng sốt một chút, lời này hắn không có cách nào tiếp, nói hắn thu chỗ tốt từ Đào Uyển nghi còn tạm được.

Cuối cùng Hoàng thượng vẫn về tới Long Càn cung, bởi vì hỏa khí lên cao, giận dữ phê một đồng tấu chương, hiệu suất cao hơn so với bình thường, đương nhiên tiếng mắng so với ngày thường còn dữ dội hơn, mấy vị triều thần dưng sợ bị mắng.

Trương Hiến Năng trên đường đi ra một lát, chờ lúc trở về, trên mặt liền mang theo mấy phần biểu tình một lời khó nói hết.

"Chuyện gì?" Hoàng thượng cũng không ngẩng đầu lên.

"Liễu Âm Thường Đào các tì đến nô tài khóc."

"Người đâu?" Bút son trong tay hấn dừng lại, nhưng vẫn chưa ngẩng đầu lên.

"Nô tài đuổi rồi, lúc này ngài còn tức giận, hiển nhiên là không muốn nghe tin tức từ Đào Uyển nghi rồi." Trương Hiến Năng nghiêm trang nói.

Tiêu Nghiêu lập tức ngẩng đầu, tấu chương trước mặt bị đẩy sang một bên.

"Nói bậy, trẫm..." hấn muốn nói cái gì đó lại dừng lại.

Cũng không thể nói hấn không tức giận nha, hôm nay Tần Phiên Phiên đối với hấn như vậy, hấn không tức giận thì còn quân uy ở đâu cơ chứ?

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Đau Đau Bay Đi Nào!

Edit: Bình Lương viện

Beta: Rine Hiền phi

"Có phải nữ nhân Tần Phiên Phiên kia đã cúi đầu nhận sai hay không? Sai nha đầu kia đến đập đầu tạ tội với trẫm sao?" Tiêu Nghiêu bình tĩnh, trừng mắt nhìn hăn.

Trương Hiến Năng khẽ bấu môi trong lòng, tính tình nhỏ nhen của Cầu Hoang đế thật là quá dễ dàng dỗ dành. Đào Uyển nghi làm hăn giận, chỉ cần kêu cung nữ tới đập đầu tạ tội, hăn liền tha thứ cho nàng?

Đương nhiên sự thật cuối cùng làm hăn thất vọng rồi.

"Không phải, là Liễu Âm tới khóc, nói lưng của Uyển nghi nhà các nàng bị đau, ăn không ngon ngủ không yên. Hỏi chúng ta nên làm cái gì bây giờ." Trương Hiến Năng nhẹ giọng nói một câu.

Tiêu Nghiêu lúc đầu sững sốt một chút, ngay sau đó bất mãn trào lên, tức giận nói: "Chủ tử bọn họ khó chịu, hỏi một Nội giám Tổng quản làm cái gì? Người cũng không phải Thái y!"

Uống công hăn còn tưởng rằng Liễu Âm là tới đập đầu tạ tội với hăn, những phương pháp làm khó dễ nha đầu kia cũng nghĩ xong rồi, tuyệt đối sẽ không để nữ nhân Tần Phiên Phiên kia dễ dàng qua ải.

Kết quả mọi suy tính của hắn đều phí sức, bởi vì Liễu Âm tới đây không phải để bồi tội, hoàn toàn là hắn tự mình đa tình.

Tiêu Nghiêu càng nghĩ càng phát cáu, từ khi nào đến phiên hắn tự mình đa tình?

Trước giờ luôn là nữ nhân hậu cung tự mình đa tình, cho rằng hắn sẽ lật thẻ bài của họ. Thế nhưng hiện giờ đến phiên hắn, cái loại cảm giác tức giận cùng xấu hổ này quả thực là tai họa ngập đầu.

Còn có vô cùng khinh thường!

Tần Phiên Phiên cái thứ đồ chơi này, hắn muốn giết nàng, muốn giết nàng!

Thật sự cho rằng hắn yêu thích nàng sao? Không phải là hắn đã từng đánh nàng à, vậy nên hắn không yêu thích, không lưu luyến nàng!

Trương Hiến Năng nhìn thấy vẻ mặt của ngôi cửu ngũ giống như mới làm đồ hũ tương, thay đổi rất nhiều biểu cảm khác nhau.

Hắn ho nhẹ một tiếng nói: "Hắn là Đào Uyển nghi muốn nhận sai, nhưng lại không biết mở miệng như thế nào nên mới bảo Liễu Âm tới tìm hiểu một chút tin tức của người."

Lửa giận trên mặt Tiêu Nghiêu bớt đi vài phần, lập tức nói: "Nàng ta có hỏi thăm thăm sao?"

"Có hỏi, Liễu Âm hỏi người còn tức giận hay không? Nô tài không dám nói cho nàng ta, còn răn dạy một hồi, cảm xúc của Hoàng thượng là thứ mà một tiểu cung nữ như nàng ta có thể hỏi thăm sao?" Trương Tổng quản làm tròn bốn phận cố gắng truyền hết lời.

Tiếng nói của hắn vừa phát ra, con mắt hình viên đạn của Tiêu Nghiêu cũng bắn qua.

May là Trương Hiến Năng làm Đại Tổng quản nhiều năm như vậy đã sớm miễn dịch với ánh mắt này của Hoàng thượng, miễn cưỡng có thể đứng vững được.

"Lần tới nếu nàng ta hỏi lại, người phải nói đúng sự thật, cung nhân Thường Đào các không ở trong phạm vi cần giấu diếm." Tiêu Nghiêu gần như là nghiêng răng nghiêng lợi mà nói.

Ánh mắt Trương Hiến Năng lóe lóe, mang theo vài phần hài hước, nỗ lực ngày thường của tiểu yêu tinh không uổng phí, cho dù là Cầu Hoàng để cực kỳ bắt bẻ, khó hầu hạ cũng vì nàng mà liên tiếp phá lệ.

"Người không nói cho nàng ta nên nàng ta đi rồi sao?" Tiêu Nghiêu vẫn không cam lòng hỏi một câu.

"Đúng vậy." Không đi thì chờ ngài mời vào uống trà à?

Trương Hiến Năng vừa mới trả lời, Hoàng thượng liền ngẩng đầu lên, vô cùng bất mãn mà trừng mắt với hắn.

"Trương Hiến Năng, việc hôm nay người làm không đúng, trẫm rất không vừa lòng, tốt xấu gì cũng phải hỏi thêm đôi câu cho trẫm."

Trong lòng Hoàng thượng không thoải mái thì Trương Đại Tổng quản liền bị mắng.

Trương Hiến Năng sững sốt một chút, tò mò hỏi: "Hoàng thượng, ngài không tức giận sao?"

"Trẫm tức giận." Tiêu Nghiêu mắt lạnh nhìn hắn một chút, lập tức bổ sung nói: "Trẫm tức giận người tự tiện làm chủ."

"Đó là bởi vì Liễu Âm khóc quá xấu, nô tài sợ nàng ta đến trước mặt ngài làm ngài khó chịu." Trương Đại Tổng quản tìm cớ bào chữa cho mình, trên thực tế nội tâm xem thường đã chạy ra tới chân trời. Cầu Hoàng đế cũng thật là biết xả giận, cứ như vậy đem hết giận dữ trút hết lên đầu hần, còn tiểu yêu tinh không có chuyện gì cả sao?

Tiêu Nghiêu ho nhẹ một tiếng, không nói nữa, tiếp tục vui đầu phê duyệt tấu chương.

Chờ đến khi phê duyệt xong, hần buông bút son, không sai người hầu hạ hần rửa mặt chải đầu, nghỉ ngơi như mọi hôm mà lại một tay chống cằm, nhíu mày suy tư.

Trương Hiến Năng thấy hần suy tư hồi lâu cũng không có kết quả, đáy lòng không khỏi nôn nóng.

Tại sao hôm nay Cầu Hoàng đế lại tự kỷ như thế, rốt cuộc muốn ngủ hay là muốn tìm tiểu yêu tinh, làm ơn mau chóng cho hần một cái đáp án, xong xuôi hần cũng phải đi ngủ một giấc thật ngon nữa. Thời gian hần được ngủ rất ít, ngày mai trời chưa sáng hần đã phải bò dậy hầu hạ Cầu Hoàng đế.

"Hoàng thượng, sắc trời không còn sớm, nô tài gọi người hầu hạ ngài nghỉ ngơi nhé?" Hần dò xét hỏi một câu.

Tiêu Nghiêu lấy lại tinh thần, trên mặt mang theo vài phần không tình nguyện, lạnh mặt nhìn về phía Trương Hiến Năng.

Khóe miệng Trương Đại Tổng quản giật giật, không biết mình lại đắc tội vị tổ tông này khi nào, lập tức lựa chọn ngậm miệng không nói.

"Trẫm phê tấu chương đến hơn nửa đêm, cổ đau, muốn ra ngoài đi dạo." Hần vừa nói vừa đứng dậy đi ra ngoài.

Trương Hiến Năng gần như là trợn mắt há hốc mồm đi theo hần ra cửa. Buổi tối có cái gì đẹp, sắc trời bên ngoài đen đến nỗi tay không thấy năm ngón, dù có vài cái đèn lồng được thắp sáng nhưng tất cả đều là đêm đen.

"Con đường này là đi đến Thường Đào Các à? Không đi!"

"Con đường này tốt, không thông qua bên kia." Hoàng thượng chọn một hướng đi khác, kết quả là thời điểm đến ngã rẽ, lại có chút do dự, nhìn hướng bên trái là đi ra ngôi đình giữa hồ, bất mãn nói: "Buổi tối đi đến giữa hồ chắc chắn là sẽ hứng gió lạnh, không đi không đi."

Kết quả hần rẽ phải, thật tốt, đi hơn nửa vòng cuối cùng lại bước lên con đường đến Thường Đào Các.

"Nữ nhân Tần Phiên Phiên kia đúng là không biết tốt xấu, trẫm cứu nàng ta mà nàng ta còn không cảm kích, lại trách cứ trẫm. Trẫm cũng chưa nói là tiến hành lệnh cấm của Hoàng Thái hậu, nàng ta liền lên tiếng gào khóc nói này nọ. Trẫm trước nay chưa từng thấy qua một nữ nhân không hiểu đại sự như vậy..."

Mấy trăm câu đều là bắt bẻ Đào Uyển nghi, Đào Uyển nghi ở trong miệng hần hoàn toàn là một nữ nhân không thể nói lý, vụng về như lợn.

Hoàng thượng đi tới đi lui, giãy giụa nhiều lần, cùng với rất nhiều câu khẩu thị tâm phi, còn có sự bất mãn với Đào Uyển nghi, cuối cùng vẫn là tới cửa Thường Đào các.

Trương Đại Tổng quản nhìn thấy một mình hần tự hát tuồng dọc đường, nội tâm vô cùng xem thường. Hình như kỳ động dục của Nhị Cầu tử tới rồi, gần đây luôn thích làm ra loại hành động gây chú ý tới người khác này.

Thường Đào các quả nhiên đèn đuốc sáng trưng. Trên đường lại đây, đã gặp được vài tòa cung điện tối lửa tắt đèn, hiển nhiên là chủ nhân trong điện đã ngủ, Thường Đào các này sừng sững trong bóng tối, liền trở nên rất nổi bật.

Buổi chiều Tần Phiên Phiên đã ngủ một giấc, nhưng sau đó lại bị cơn đau từ miệng vết thương làm cho tỉnh. Đêm khuya tĩnh lặng, trên lưng lại đang đổi thuốc, mà thuốc này có kê thêm chất gây buồn ngủ, giờ phút này mí mắt trên dưới đang đánh nhau cũng muốn dính lấy nhau rồi.

Đêm nay là Liễu Âm trực đêm, nhìn thấy nàng vất vả như vậy, Liễu Âm không đành lòng khuyên nhủ: "Chủ tử, ngài mệt nhọc thì ngủ đi, không có gì phải chờ. Ban ngày Hoàng thượng bị ngài chọc giận thành như vậy, đêm nay nhất định sẽ không tới, ngài hết hy vọng đi."

Tần Phiên Phiên vừa mới chợp mắt, bị mấy câu nói của nàng ta đó làm cho tức tối, cũng tỉnh lại.

Nghe một chút đi, đây là lời nói mà người ta hay dùng để an ủi sao? Miệng Liễu Âm gần đây được rèn luyện nên càng ngày càng độc.

"Người còn nói nữa thì ngày mai ta kêu Vọng Lan cô cô dùng kim chỉ vá miệng người lại. Đêm nay nếu hăn không tới cũng không thể trách ta, nguyên nhân là do người khóc không tốt." Tần Phiên Phiên liếc nàng ta một cái, trực tiếp đem mọi tội lỗi tính trên đầu Liễu Âm.

Liễu Âm thật sự rất oan ức, người chọc Hoàng thượng giận cũng không phải nàng. Huống hồ buổi trưa hôm nay chủ tử ngủ đến trời tối thui, còn nàng phải chạy tới biểu diễn trước mặt Trương Đại Tổng quản, không có công lao cũng có khổ lao, nhưng chủ tử lại vẫn đem tội tính lên đầu nàng, thật là oan mà huhu.

Chủ tử đang giăng co, tiểu cung nữ trông cửa bên ngoài liền vọt vào, gấp gáp nói: "Hoàng thượng tới."

"Tối thật sao? Chủ tử ngài mau nằm úp xuống đi." Trên mặt Liễu Âm vui vẻ, lập tức giúp Tần Phiên Phiên làm rối tóc một chút, để cho nàng nhanh chóng bắt đầu diễn.

Thời điểm Tiêu Nghiêu tiến vào nội điện liền nhìn thấy Tần Phiên Phiên nằm sấp, ghé vào gối đầu lau nước mắt. Trong miệng rầm rì, tất nhiên là đau đến khó chịu.

Nghe thấy tiếng bước chân đi đến, khi nàng ngẩng đầu cũng là lúc bốn mắt nhìn nhau.

Vốn dĩ hôm nay Tần Phiên Phiên bị đánh phải có chút tiều tụy, nhưng mà mỹ nhân chung quy cũng là mỹ nhân, chẳng sợ sắc mặt ảm đạm, môi tái nhợt cũng che không được phong thái của nàng, ngược lại càng thêm nổi bật sự diễm đạm đáng yêu.

Nàng thấy Hoàng thượng tới, phản ứng đầu tiên chính là cúi đầu vùi mặt vào gối, không cho hăn nhìn thấy mình đang khóc.

Tiếng rầm rì cũng ngừng, giống như lập tức hết đau.

Trong điện bỗng chốc yên tĩnh, sắc mặt Tiêu Nghiêu biến hóa liên tục.

Trước khi hăn vào trong điện còn kêu gào với Trương Hiến Năng rằng hăn phải đi vào xem nữ nhân Tần Phiên Phiên kia thảm bao nhiêu, nếu nàng thảm đến không ngủ được, hăn đương nhiên vui vẻ đến mức vỗ tay.

Kết quả chờ đến khi thật sự nhìn thấy nàng, toàn bộ những lời nói tàn nhẫn mà mình nói trước đó đều hóa thành một trận gió nhẹ, thổi đi rồi cũng không thấy tăm hơi bóng dáng đâu.

Tiêu Nghiêu đi tới, Tần Phiên Phiên vẫn úp mặt vào gối đầu như cũ, thấp giọng nói: "Tần thiếp gặp qua Hoàng thượng. Thân thể tần thiếp không khỏe, không thể nghênh đón ngài."

Tuy rằng cố gắng khắc chế nhưng mà vẫn có thể nghe thấy vài phần run rẩy và nước nở trong giọng nói của nàng.

Nghe được giọng nói của nàng, dù Hoàng thượng có tức đến như thế nào nữa cũng tiêu tan, hần ngồi xuống mép giường, nhẹ giọng hỏi một câu: "Còn đau không?"

Trong điện lúc đầu yên tĩnh một lát, ngay sau đó là tiếng kêu rên nặng nề của Tần Phiên Phiên.

"Đau, tần thiếp đau quá. Dù đã qua lâu như vậy nhưng cảm giác cây gậy kia rơi xuống lưng càng ngày càng rõ ràng, giống như dòi trong xương làm sao cũng không hết được, thậm chí càng đau hơn trước. Phía sau lưng tần thiếp đều sưng lên, máu bên trong chảy cực kì nhanh, khó chịu giống như muốn nổ tung..."

Nàng khóc nước nở mà nói, nhưng bởi vì đang buồn bực lại vùi đầu vào gối nên có chút không nghe rõ, lại làm người ta càng thêm đau lòng.

Tiêu Nghiêu duỗi tay sờ lên gáy nàng, nhẹ nhàng dùng sức giúp nàng nằm lên đùi mình.

Tần Phiên Phiên đang trầm mê và phát huy kỹ thuật diễn của mình vô cùng vui sướng, Cửu Hoàng đế không nói một tiếng liền tới đỡ người nàng, thiếu chút nữa làm nàng đau đến muốn rống lên, suýt nữa thì toi công.

Cũng may nàng nhịn xuống, đây là thời khắc mấu chốt, bản thân về sau năm xích chó hay là vẫn là bị Cửu tử năm đều phụ thuộc vào đêm nay.

"Đau quá, Hoàng thượng, tần thiếp từ nhỏ đến lớn đều rất ngoan, mẹ cả đối với tần thiếp cũng không khác lắm so với thân sinh. Trong mấy tỷ muội thứ xuất nhà tần thiếp, mẫu thân đau lòng tần thiếp nhất, có cái gì đều nghĩ cho tần thiếp. Trước kia vào ngày lễ ngày tết, trong cung ban bánh trung thu xuống dưới, tần thiếp cũng có thể có được một khối ——"

Tuy rằng khối bánh ấy bị chó tha đi rồi, trong lòng Tần Phiên Phiên yên lặng bổ sung một câu.

"Người nghe lời ngoan ngoãn, vô cùng thông minh như tần thiếp ai thấy đều phải khen một câu. Tần thiếp chưa từng bị đánh thảm như vậy ở trước mắt bao người, về sau tần thiếp gặp người khác như thế nào. Hậu cung đều truyền tần thiếp là Uyển nghi đắc sủng nhất của ngài, nhưng mà có Uyển nghi đắc sủng nhất nào lại bị đặt ở băng ghế dài để đánh không? Tần thiếp nghĩ tới Hoàng Thái hậu không muốn tần thiếp sống liền cả ngày hoảng sợ không thôi, không biết nên làm thế nào cho phải, chỉ hy vọng ngài rũ lòng thương với tần thiếp, bớt sủng tần thiếp một ít, cũng làm cho tần thiếp sống thêm được mấy ngày..."

Hoàng thượng để nàng nằm trên đùi cũng khá tốt, giúp kỹ thuật diễn của nàng phát huy, ít nhất đồng nước mắt không hề lãng phí, toàn bộ đều lọt bộp rơi lên tay của hắn.

Tay Tiêu Nghiêu run run, chỉ cảm thấy lòng bàn tay đều bị những giọt nước mắt nóng hổi không ngừng rơi này làm cho đau.

"Nói vậy, nếu trăm không sủng người, người cũng không sống được mấy ngày nữa đâu." Tiêu Nghiêu thử thăm dò muốn ôm nàng, nhưng toàn bộ phía sau lưng Tần Phiên Phiên đều là thương tích, căn bản là không ôm được. Thậm chí khi hắn đang làm vài động tác dò xét, dường như thân thể nàng cũng run như rắc trấu vậy, hiển nhiên là rất đau.

Tần Phiên Phiên đang nằm sắp nói chuyện với hắn cho nên không cần che dấu vẻ mặt, ánh mắt vô cùng xem thường.

Nói thật, nếu không phải cầu Hoàng đế trước mắt này gắn với một đời sống trong vinh hoa phú quý của nàng, giờ phút này nàng sẽ trở mặt.

Cái đồ tay chân thô kệch, sờ cái gì mà sờ, làm nàng đau muốn chết luôn.

"Tần thiếp có thể trở thành vật trang sức tùy thân của ngài không? Ngài hãy đem tần thiếp trở thành khăn gấm thêu hai quả đào mang theo người. Ngài đi chỗ nào tần thiếp theo tới chỗ đó, như vậy thì không ai có thể làm hại đến tần thiếp." Tần Phiên Phiên cắn răng chuyển động nửa người trên, hai mắt nhắm lệ mông lung nhìn hắn.

Trong nhất thời, Tiêu Nghiêu bị nàng hỏi làm cho nghẹn lời, với thân thể to như vậy đương nhiên là không được. Nếu hắn dám đem nàng lên triều, cái danh họa quốc yêu phi của Tần Phiên Phiên sẽ được chứng thực.

"Trẫm đã suy nghĩ biện pháp nhiều ngày, nhất định sẽ cho người một đáp án vừa lòng." Tiêu Nghiêu đổi chủ đề.

Tần Phiên Phiên có vẻ cực kỳ thương tâm, hai mắt nhắm lệ mà nhìn hắn, nói: "Tần thiếp không thể làm khăn gấm sao?"

Tiêu Nghiêu mắt lạnh nhìn nàng, ánh mắt mang theo vài phần dò xét. Tần Phiên Phiên rụt rụt cổ, cái tính tình này của Cửu Hoàng để lại tái phát rồi.

Kết quả hắn không có rỗng vào mặt nàng hay là chất vấn, nhưng lại cúi xuống hôn môi nàng một cái.

"Được, trẫm đã hôn người, không được phép nói bậy." Trong giọng nói hắn mang theo vài phần ôn nhu.

Tần Phiên Phiên lập tức biết nghe lời mà gật đầu, chủ động bác bỏ cái đề nghị này: "Cũng đúng, dáng dấp tần thiếp không giống khăn gấm, mang theo người không tốt."

Trương Hiến Năng đứng ở một bên, thấy hai người này kẻ tung người hứng, chỉ muốn giơ thẳng ngón giữa.

Hơn nửa đêm rồi, có thể dừng diễn hay không, con mẹ nó, heo mẹ cũng đã ngủ, hăn còn phải ở nơi này chịu đựng để xem Cầu Hoàng đế và diễn tình - nữ nhân của hăn cùng hát tuồng làm trò nửa đêm.

Đêm nay lại là một đêm không ngủ, bởi vì có một vở diễn lớn cơ mà.

"Trẫm sẽ giải quyết, sẽ không để người nào có thể đánh người, trừ trẫm." Tiêu Nghiêu vỗ vỗ sau gáy nàng, giống như đang vỗ một con heo con.

Tần Phiên Phiên lại muốn trợn trắng mắt, nếu hăn đổi ba chữ cuối cùng thành "bao gồm trẫm" thì tốt biết mấy.

"Tần thiếp vẫn luôn tin Hoàng thượng, ngài chính là thiên của tần thiếp." Nàng đem mặt vui vào tay hăn, tay còn lại nắm chặt.

Nàng đúng là khuynh quốc khuynh thành, mặt nhỏ đến như vậy, một bàn tay liền có thể che được.

"Phải không? Ái tần có khi nào gặp một người tức giận với thiên của mình chưa? Đạo lý trẫm đều nói rõ với người, hiện tại người nên giải thích cho trẫm một chút vì sao lại tức giận? Trẫm cứu người, người lại tức giận với trẫm!" Tiêu Nghiêu bắt nàng quay mặt lại đây, để nàng nhìn mình.

Tần Phiên Phiên bị động tác này làm cho nhe răng trợn mắt, vừa định tỏ ra tội nghiệp mà há mồm kêu đau, làm hăn đau lòng cho mình một chút, liền thấy Tiêu Nghiêu đưa ngón trỏ lên đặt bên môi nàng.

"Không được kêu đau, thời điểm người tức giận với trẫm, trẫm còn khó chịu hơn so với người bây giờ."

Uy lực của những lời Hoàng thượng vừa nói giống như lần trước, khi hăn chỉ vào cục giấy Tần Phiên Phiên đưa mà nói đó là tâm của nàng.

Đừng nói Tần Phiên Phiên, ngay cả Trương Đại Tổng quản đều nhướng nhướng mày, đầu óc của heo con hai trăm cân hôm nay cuối cùng cũng dài ra một chút, chắc có lẽ tăng lên khoảng năm cân đấy.

Tần Phiên Phiên nhìn nhìn hắn, duỗi tay để xoa xoa ngực cho hắn.

"Đau lòng sao? Tần thiếp xoa xoa cho ngài. Khi đó tần thiếp không hiểu chuyện, ngài không nên so đo. Ngài là ngôi cửu ngũ, là chân long thiên tử, sẽ chấp nhật với một tiểu nữ tử như thần thiếp sao? Đương nhiên sẽ không."

Sau khi nàng nói xong, lại cảm thấy lực sát thương không đủ, hôm nay chỉ số thông minh của Nhị Cửu tử tăng trưởng, phải cần dùng vài chiêu để dỗ hắn.

Tần Phiên Phiên cúi đầu hôn hắn một cái, dịu dàng nói: "Đau đau bay đi nào!"

Lại cúi đầu hôn hắn một chút, lần này không phải lướt qua liền ngừng, mà là nhấp môi hắn một lát, lại ngẩng đầu dịu dàng nói: "Đau đau bay đi nào!"

Cuối cùng nàng cho hắn một cái hôn sâu nhiệt tình, đầu lưỡi cạy đôi môi của nam nhân mà đi vào, quần lấy hắn.

Cung nhân trong điện đều cúi đầu, Trương Đại Tổng quản tỏ vẻ chính mình lại được dạy thêm một cách đối nhân xử thế. Khá khen cho một tiểu yêu tinh có khả năng, mang vết thương ra trận cũng không sợ nước bọt tứa ra ngập đầu lưỡi.

Còn cái "Đau đau bay đi nào!", con mẹ nó, dường như chưa từng có ai chơi, bình thường người ta cũng chỉ thối thối. Ai cho người gặm miệng Hoàng thượng, không biết xấu hổ!

Cái hôn này đương nhiên không thể dừng lại dễ dàng như vậy, phải biết rằng Hoàng thượng chính là nam nhân khí huyết hùng hực, đương nhiên sẽ muốn động tay động chân. Nhưng mà tay hãn mới vừa thuận thế sờ phía sau lưng nàng, Tần Phiên Phiên liền đau đến run run một cái.

ĐỘC SỬNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Hoàng Thượng Cho Người Ta Đi

Edit: Cát Sung dung

Beta: Hy Hoàng Thái phi

"A-----".

Trong điện bồng truyên đến một tiếng kinh hô, nhưng không phải là Tần Phiên Phiên bị sờ đến đau đớn vọng lại, mà là Hoàng thượng.

Môi hai người tách ra, Tần Phiên Phiên che lưng lại, đôi tay hẩn che miệng, hốc mắt có chút hồng.

"Hoàng thượng, tần thiếp đáng chết, đầu lưỡi ngài không sao chứ? Chỉ là phía sau lưng tần thiếp chạm một cái liền đau, tê rần làm tần thiếp sốt ruột, vì sốt ruột nên muốn cho ngài dừng lại, nhưng ngài lại đắm chìm trong đó, đầu lưỡi tần thiếp không nhúc nhích được nên không thể nói chuyện, không có cách nào nên cắn ngài một cái. Không phải tần thiếp cố ý".

Tần Phiên Phiên vừa nói vừa cong lưng, tiến đến trước mặt hẩn, muốn nhìn kĩ miệng ngài cửu ngũ.

Chỉ là hẩn vẫn luôn che lại, chắc là cực kì đau, hơn nữa ánh mắt hẩn nhìn về phía Tần Phiên Phiên, vô cùng không tốt, giống như nàng là cái gì đó không may mắn vậy.

Hôn là nàng muốn hôn, kết quả còn muốn cắn đầu lưỡi hắn, cũng không thông báo trước một chút.

Cho đến một lúc lâu sau, Hoàng thượng cảm thấy dường như đau đớn đã qua đi, hắn mới ho nhẹ một tiếng, tay che miệng mới buông xuống.

Tay vừa buông xuống, Tần Phiên Phiên liền mở to hai mắt nhìn nhìn, dường như nghiên cứu miệng hắn có bị thương hay không.

"Nhìn cái gì mà nhìn, tại sao người lại không cắn đầu lưỡi của chính mình chứ!". Tiêu Nghiêu tức giận, chất vấn nói.

Tần Phiên Phiên miệng hơi mếu, oan ức đô đô miệng nói: "Đau mà. Tần thiếp đau từ sau lưng đến hông đến chân, tất cả đều bị thương, đã là trạng thái thương tích đầy mình, không muốn đầu lưỡi lại bị thương nữa".

Thiếu chút nữa đã nói ra lời thật, mau mắn nàng sửa lại đúng lúc.

Tiêu Nghiêu không nói lời nào nhìn nàng, biểu tình trên mặt nhìn thế nào cũng không giống như bộ dáng vui vẻ, Tần Phiên Phiên không có biện pháp, lại lần nữa chu miệng lên giống như muốn hôn hắn, chỉ có thân mật mới có thể dỗ hắn vui.

Chỉ là nam nhân trực tiếp lùi ra phía sau, trên mặt đều là thần sắc ghét bỏ.

"Trẫm không muốn đầu lưỡi lại bị thương lần nữa". Hắn cực lực cự tuyệt.

Tần Phiên Phiên nhú nhú mày, không hôn cũng được, ai bảo hắn đụng tới sau lưng nàng, đúng là nàng cố ý cắn đầu lưỡi của hắn, thì sao chứ!

"Hoàng thượng, người nói có thể vào một buổi tối nào đó, tần thiếp chìm vào mộng đẹp, còn không kịp tỉnh lại, đã đầu mình hai nơi hay không?" Nàng chuyển sang nói chuyện khác.

Sắc mặt Tiêu Nghiêu trầm trầm, rõ ràng là không vui vẻ gì: "Trẫm cũng đã nói rồi, sao người còn nhắc lại chuyện cũ chứ".

"Tần thiếp không phải không tin Hoàng thượng, mà là sợ đó. Nếu có một ngày, có một cung nhân nào đó vọt tới, trực tiếp giết chết tần thiếp. Chờ ngài tới nơi, thi thể của tần thiếp cũng đã lạnh, khi đó dù có tìm ai tính sổ, tần thiếp cũng không biết được". Tần Phiên Phiên không chỉ tên nói họ cung nhân Hoàng Thái hậu phái tới, nhưng trong lời nói lại cực kì nghiêm túc, nghe qua cảm thấy không giống như là một dấu hiệu tốt.

Tiêu Nghiêu không nói gì, giống như hẩn nhớ ra cái gì đó, không khỏi nhú mày.

"Chung quanh đều có hộ vệ tuần tra, cho dù thế nào đi nữa bà ta cũng không dám lỗ mãng như thế".

Tần Phiên Phiên lắc đầu nói: "Chuyện này cũng không nhất định, tần thiếp chỉ là từ tứ phẩm Uyển nghi, nếu bà ta bất chấp tất cả, thật sự tìm người quấy phá tần thiếp. Chờ đến lúc ngài muốn tìm bà ta tính sổ, bà ta có thể xử lý sạch sẽ, chỉ nói không có quan hệ với mình, mặc khác bà ta chính là trưởng bối, có bản lĩnh cậy già lên mặt. Ngài cảm thấy đến lúc đó, ngài có thể xử lí bà ta như thế nào?".

Nàng vừa dứt lời, Tiêu Nghiêu liền cong mắt nhìn nàng, nữ nhân Tần Phiên Phiên này cũng là người lớn mật thật sự, cũng dám dùng loại miêng lưỡi xúi dục này nói chuyện, rõ ràng chính là châm ngòi ly gián.

Tần Phiên Phiên ý thức được bản thân quá mức kích động, làm lộ ra dã tâm của mình, nói đến mức trắng ra, không khỏi ho nhẹ một tiếng.

"Tần thiếp sợ thật mà, tuy nói tần thiếp chỉ là tử tử phẩm, nhưng mệnh cũng chỉ có một cái, bị người lấy đi thì cái gì cũng chưa được. Tần thiếp muốn tồn tại thật tốt, chẳng sợ ngài muốn trách tội tần thiếp, cũng phải nói chuyện này rõ ràng mới có thể định tội cho tần thiếp". Nàng vừa nói vừa đỏ hốc mắt.

Liễu Âm ở bên cạnh nhìn rõ ràng, nàng thật muốn vỗ tay vì chủ tử nhà mình, nhìn đôi mắt thông với nước giếng này, nước mắt nói đến là đến, không chần chừ chút nào.

"Người muốn thăng vị?". Tiêu Nghiêu nheo nheo mắt, lạnh giọng hỏi một câu.

Tần Phiên Phiên lập tức lắc đầu, thăng vị có cái rắc rối được, cùng lắm nàng có thể lên tới phi, không đảm đương nổi Hoàng hậu thì như cũ bị Hoàng Thái hậu cản tay.

Nàng muốn chính là không giống người thường, hoàn toàn thoát khỏi việc quản thúc của Hoàng Thái hậu.

"Tần thiếp mới không cần thăng vị đâu, phân vị cao sẽ phải chú ý đến hiền lương thực đức, chơi đùa một chỗ với ngài cũng không thể vui vẻ. Ngài có thể phái một đội thái giám cường tráng giới giang bảo vệ Thường Đào các hay không? Ít nhất thời điểm tần thiếp gặp phải việc bất trắc, còn có thể cho ngài thời gian chạy đến, để tần thiếp được toàn thân". Nàng tội nghiệp mà nhìn Tiêu Nghiêu, vô cùng cấp bách muốn thoát khỏi tình hình này.

"Toàn thân? Nếu không không cần chờ người khác tổn công như vậy, hiện tại trăm liền thành toàn người ". Tiêu Nghiêu cười lạnh một tiếng.

Tần Phiên Phiên lập tức tự biết mình nói sai, lại chọc làm hấn không vui vẻ.

Chỉ là y theo tư thế Hoàng Thái hậu hôm nay muốn đánh chết nàng, thật sự muốn lưu lại toàn thân cũng không phải là quá xa xỉ.

"Tần thiếp nói sai, mà là giữ lại khuôn mẫu Tuyết Đào Tiên tử". Nàng lập tức sửa miệng.

Tiêu Nghiêu không trả lời nàng ngay, mà nhăn chặt mày, tầm mắt quét khắp người nàng một lần, giống như đang suy tính lời nói này đến tột cùng có đáng tin cậy hay không.

"Hoàng thượng, Hoàng thượng..."

Nàng một tiếng lại một tiếng gọi hần, nếu không phải trên người đang có thương tích, nàng đã múa tại chỗ một bài cho hần xem. Chỉ cần hần đồng ý.

Tiêu Nghiêu vẫn mặt lạnh nhìn nàng như cũ, thỉnh cầu của Tần Phiên Phiên thoát nhìn rất dễ làm, nhưng thật ra sau lưng lại che dấu hàm ý quá mức sâu xa.

Nếu đội hộ vệ này là do Hoàng thượng điều đến, vậy đại biểu tuy thân phận của Tần Phiên Phiên là từ tứ phẩm Uyển nghi, nhưng ở hậu cung này nàng lại là người đặc biệt nhất.

Để Hoàng thượng hạ lệnh bảo vệ nàng, toàn bộ hậu cung, trừ bỏ ngôi cửu ngũ, còn lại không ai có thể tìm nàng gây phiền toái.

"Ngọc Hoàng đại đế, Tuyết Đào Tiên tử xoa vai đấm lưng cho ngài, hôn hôn sờ sờ một cái, còn hầu hạ ngài nghỉ ngơi".

Nàng chỉ còn thiếu lăn vào trong lồng ngực hần làm nũng, vừa nói vừa hôn hần một ngụm, lại thuận tay sờ soạng trên mu bàn tay hần một phen, thậm chí còn mở hai tay ôm ôm hần, động tác liên tiếp như nước chảy mây trôi, nhanh đến mức chỉ cần chớp mắt một cái là nhìn sót một động tác.

Trương đại tổng quản cúi đầu, hăn sợ chính mình cười ra tiếng.

Trời ạ, mới vừa rồi tiểu yêu tinh diễn nguyên một bộ các loại hình hoạt động đồ chó.

Hoàng Thái hậu có quyền thế địa vị cùng hiếu đạo, nhưng cũng không thể được như Đào Uyển nghi, rốt cuộc Đào Uyển nghi là nữ nhân của Cầu Hoàng đế.

"Cầu xin ngài, tần thiếp nhất định sống yên ổn nghe lời, không tìm thêm phiền toái cho ngài".

Nàng vừa nói vừa dúi đầu vào lồng ngực hăn, vẫn luôn dùng đầu cọ xát qua lại trước ngực.

Tiêu Nghiêu đề bả vai nàng lại, túm nàng từ trong lồng ngực mình ra, nhú mi nói: "Ái tần thật đúng là một khắc cũng không ngừng nghỉ, muốn cho trăm thành hôn quân mê luyện nữ nhân sao?".

"Không thể nào, Hoàng thượng anh minh thần võ như thế, thế nhân chỉ nhớ đến một mặt cần cù của ngài, đến lúc đó tần thiếp chỉ là một tiểu nhân vật bên lề mà thôi". Tần Phiên Phiên lập tức ngẩng đầu, dùng một loại ánh mắt vô cùng chân thành nhìn hăn.

Cuối cùng Tiêu Nghiêu cũng gật đầu, đồng ý với cách mà nàng nói.

Tần Phiên Phiên nhìn nam nhân trước mắt, rốt cuộc khi hăn gật gật đầu rất nhỏ, cả người đều cảm thấy đập lên trên đám mây, như là hạnh phúc tột cùng vọt tới, bao vây lấy cả người nàng.

"Hoàng thượng, quả nhiên ngài là người tốt nhất trên đời này! Về sau tần thiếp nhất định là sống chết vì người, sẽ vì người mà đâm đầu vào tường". Nàng ập tức ôm lấy hăn, mặc kệ là thần thái hay hành động, đều ở bên trong trạng thái cực kì hưng phấn.

Tiêu Nghiêu nhìn nàng chỉ còn kém việc tung tăng nhảy nhót, không khỏi cong môi cười cười, bỗng nhiên giơ tay vỗ nhẹ vào sau lưng nàng một cái.

Tức khắc Tần Phiên Phiên hét lên "A!" một cái, bộ dáng khoe khoang hớn hở biến mất không thấy tăm hơi, liền ngoan ngoãn ghé vào nơi đó, một bộ dáng tư thế kéo dài hơi tàn.

Nàng ngẩng đầu trừng mắt nhìn nam nhân, hiển nhiên là trách cứ hẳn vô tình vô nghĩa như thế.

Tiêu Nghiêu lại nhượng nhượng mày, thấp giọng nói: "Trẫm trả thù việc cắn lưỡi, như vậy là không thiếu nợ nhau rồi. Năm sắp xuống đi, trẫm muốn đi nghỉ".

Tần Phiên Phiên lập tức bò lên giường, Hoàng thượng liền dựa gần nàng, may mắn giường ở hậu cung đủ lớn, chính là vì muốn phục vụ tốt cho Hoàng thượng, tùy thời tùy chỗ có thể tìm người khác lẫn lộn một chút.

Nhìn hai người cuối cùng cũng có bộ dáng buồn ngủ, Trương Hiến Năng cuối cùng cũng thở phào một hơi, xoay người đi tìm con nuôi thay ca.

Quân vô hí ngôn, chuyện Hoàng thượng đã đáp ứng, tất nhiên cũng nhanh chóng thực hiện.

Ngày thứ hai, thời điểm Tần Phiên Phiên ngủ đến lúc tự tỉnh dậy, vừa mở mắt ra liền nhìn thấy khuôn mặt đầy chờ mong của Liễu Âm nhìn nàng.

"Làm sao vậy?". Nàng vừa mới tỉnh, thanh âm còn mang theo vài phần khàn khàn, tinh thần trạng thái cũng mơ mơ màng màng.

"Hoàng thượng điều người đến đây".

Tần Phiên Phiên lập tức hứng thú: "Có phải thoát nhìn cường tráng hữu lực hay không?".

Tuy rằng thái giám bị thiếu, thiếu khuyết khí lực dương cương, nhưng cũng giống như nữ nhân có sức lực, lại nói riêng cái loại hình cường tráng này, tiếp thu qua huấn luyện võ lực, khẳng định có thể làm ra được chuyện đại sự.

Tỷ như bức vua thoái vị đó, vọt vào Long Càn cung bắt lấy Cầu Hoàng đế rồi thiếu, mọi người cùng nhau đoạn tử tuyệt tôn.

"Không, đều là ngực lớn mông lớn". Liễu Âm lập tức lắc đầu, khoa tay múa chân vẽ hai quả cầu ở ngực mình: "Chắc là lớn đến như vậy, nhìn cực kì gợi cảm quyến rũ".

Tần Phiên Phiên sửng sốt một chút, lập tức nghi ngờ hỏi: "Nữ nhân? Có thể lớn hơn ta sao?".

Liễu Âm gật đầu như già tởm, nàng nằm úp ở trên giường nhìn thoáng qua ngực mình: "So với cái này lớn hơn...".

"Hử?". Tần Phiên Phiên trừng mắt liếc mắt nhìn nàng một cái, nàng lập tức sửa miệng nói: "Ngài so với cái kia lớn hơn, dù sao cũng là Hoàng thượng thích ngài".

Chờ sau khi Tần Phiên Phiên thu thập xong, Vọng Lan liền đưa người tới gặp nàng, tiến vào chính là một đôi song bào thai, nhưng cũng chỉ mười lăm mười sáu tuổi, đều mặc cung trang.

"Nô tỳ Hồng Y, nô tỳ Hồng Thường, gặp qua Đào Uyển nghi".

Hai người đều cùng một khuôn mặt, tay chân dài, phát dục cũng rất tốt, cũng khó trách Liễu Âm sẽ phát ra cảm khái như vậy".

Tần Phiên Phiên còn chăm chú tầm mắt của mình ở trên ngực hai người, thật là người so với người sẽ tức chết.

"Hoàng thượng phái hai người nô tì tới bảo vệ ngài, bọn nô tì có học qua võ, gặp phải thích khách cũng có thể vật lộn một lúc. Chẳng qua bởi vì lúc trước vẫn luôn ở ngoài cung, quy củ trong cung cũng không quen thuộc, còn phải thỉnh vị tỷ tỷ nào đó dạy bảo bọn nô tỳ, đi theo bên người chủ tử, nhất định sẽ không làm ngài bị thương". Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, là từ tỷ tỷ Hồng Y mở miệng.

Tần Phiên Phiên nghe nàng ấy nói cũng không phải vô cùng kĩ càng tỉ mỉ, cũng không hỏi gì nữa, hiển nhiên Hoàng thượng tìm hai chị em này tới đều có lai lịch thân phận có thể yên tâm được, nhưng cũng không phải là điều nàng nên hỏi.

Bí mật bên người Đế vương có rất nhiều, hưởng hồ từ xưa tới giờ Hoàng thượng nuôi dưỡng ảnh vệ cũng không phải là chuyện hiếm lạ gì, hai tiểu cô nương này có thể bị Hoàng thượng đưa tới, liền chứng minh những mặt khác cũng không có vấn đề gì.

"Đã đi theo ta thì chính là người của ta, ta có một miếng cơm để ăn thì nhất định cũng sẽ không bớt đi phần của các người, có thể đánh người sao?". Tần Phiên Phiên ghé vào trên giường, nỗ lực muốn giả bộ đủ bộ dáng khí thế, chỉ là lần này nàng đang ở trạng thái nửa tàn, cho dù ngụy trang, thì vẫn là một bộ dáng thê thảm.

Hai chị em gật đầu: "Bọn nô tì có thể đánh nhau một lần, cho ngài thấy được chút bản lĩnh nhỏ".

Các nàng cho rằng Tần Phiên Phiên không tin các nàng có võ, cho nên nói đủ một hơi, muốn chờ lát nữa thời điểm đối luyện bày ra bản lĩnh thật, tranh thủ làm cho vị Đào Uyển nghi nửa tàn này kinh sợ.

Tần Phiên Phiên xua tay: "Đối luyện làm cái gì, ta kêu các người đánh người là đánh nữ nhân không có võ công".

"Nô tì lắm miệng muốn hỏi một câu, vậy là cái dạng người gì?". Hai chị em liếc mắt nhìn nhau một cái, đều thấy khiếp sợ trong mắt nhau.

Vị Đào Uyển nghi này muốn tạo phản sao, vừa lên tới liền đánh người, cũng không nghĩ nữ nhân hậu cung này có người nào đơn giản, trên cơ bản hai nàng làm xong nhiệm vụ này, hai nàng cũng vào quan tài.

"Yên tâm, nàng ta không có vị phân, bạch thân mà thôi[1]. Đánh xong, ai dám động vào hai người, trước tiên phải bước qua thi thể của bốn tần đã". Tần Phiên Phiên vừa nói vừa lộ ra một nụ cười lạnh lẽo, ánh mắt mang theo vài phần âm lãnh.

[1] bạch thân: bình dân, không quan chức, vô tước vị. Ý là người bị đánh không phải phi tần trong cung, không có phân vị gì.

Hai chị em Hồng Y vừa nghe nói là nữ nhân bạch thân, vậy khẳng định là cung nữ rồi, còn dễ làm một chút.

Cùng lắm thì nguyệt hắc phong cao[2], hai nàng trộm đi tìm người, trùm bao tải đánh vài cái xả giận là được.

[2] Nguyệt hắc phong cao: Ban đêm không trăng gió lớn.

"Uyển nghi, Cao Thái hậu cùng Tổ Tuyết cô nương tới".

Chủ tớ mấy người đang ở trong nội điện bàn tính âm mưu, thì có tiểu cung nữ tiến vào thông truyền.

"Mau mời".

Cao Thái hậu một đường khóc lóc tiến vào, hốc mắt hồng hồng, lúc đến gần liền bổ nhào vào mép giường xem xét tình trạng của nàng, nhìn

thấy bộ dáng Tần Phiên Phiên bị đánh đến nổi bán thân bất toại[3], lại càng đau lòng đến mức khóc lên thành tiếng.

[3] Bán thân bất toại: Liệt nửa người.

"Làm sao bây giờ làm sao bây giờ? Tuyết Đào của ai gia bị đánh thành như vậy, cái lão yêu bà kia, ai gia liều mạng với bà ta. Bà ta không chỉ lớn lên khó coi, còn tâm địa độc ác, ghen ghét Phiên Phiên lớn lên đẹp hơn so với bà ta. Chờ đó, ai gia đi báo thù cho con!".

Cao Thái hậu vừa nói vừa xoay người muốn lao đi, hiển nhiên là muốn đánh lộn cùng Hoàng Thái hậu.

Lời này vừa nói ra, làm Tần Phiên Phiên hoảng sợ một hồi. Nhìn dáng vẻ cảm xúc này của Cao Thái hậu là từ trên đường ấp ủ mà ra, nhìn thương thể của nàng, lại càng là đổ thêm dầu vào lửa.

Hơn nữa Cao Thái hậu lại xoay người như thật sự phải đi, không giống như đang trêu đùa Tần Phiên Phiên chút nào.

Vẫn là Cao Tổ Tuyết đuổi tay ôm lấy eo bà, mới không làm cho bà cứ thế mà lao đi.

"Cô mẫu, ngài đang làm cái gì vậy, nói không chừng đến cửa lớn của Vĩnh Thọ cung còn không vào được. Lúc trước không phải ta đã nói với ngài Chu cô cô rất hung dữ sao".

Cao Thái hậu hừ lạnh một tiếng: "Sao lại không vào được. Ta muốn phá nát cửa lớn cung điện của bà ta, đến chuyện này còn không vào được, thì chê cười cái gì. Ai gia muốn thay Phiên Phiên xuất đầu, bà ta chính là nhìn tình tỷ muội của ai gia với Phiên Phiên mới ghen ghét, không ai thích bà ta...".

Cao Tổ Tuyết đứng một bên, biểu tình trên mặt đúng là một lời khó nói hết, cảm xúc của Cao Thái hậu nói kích động liên kích động, như thế nào cũng kém sang so với thân phận.

Nếu Tần Phiên Phiên và Cao Thái hậu là tình tỷ muội, vậy Hoàng thượng tính là cái gì, chất nhi của Đào Uyển nghi sao?

"Người đừng cản ta, hôm nay ta phải đi xé xác tên vô lại kia, kết quả người nói còn không nhìn thấy Phiên Phiên bị thương đến trình độ nào, không thể tùy ý đi lại. Buổi tối ta muốn tới, người lại nói Hoàng thượng đang ở chỗ này, không có cách nào đến đây, thật vất vả mới chờ được đến bây giờ, ai gia mới nhìn được. Phiên Phiên bị thương nghiêm trọng như vậy, ai gia nhất định phải báo thù thay nàng, nếu không làm sao ai gia có thể là một Tây Vương Mẫu tốt nữa chứ". Cao thái hậu cực kì kích động.

Cao Tổ Tuyết vẫn luôn đưa mắt ra hiệu cho Tần Phiên Phiên, bộ dáng tư thế này của Cao Thái hậu, đoán chừng tới nơi đó cũng chỉ bị thiệt.

Hoàng Thái hậu hiện giờ có chút phong ma, có lẽ là tiên Hoàng đã chết, càng cho bà ta kích thích, để bà ta ý vào thân phận trưởng bối, liền cho rằng Hoàng thượng không làm gì được bà, bắt đầu từ bỏ những dục dằn theo khuôn mẫu được đóng gói cho ngôi vị Hoàng hậu.

Tần Phiên Phiên lập tức nói: "Mẫu hậu, có người quan tâm là ta đã vui vẻ rồi, chỉ là ta vạn lần không thể xúc động, ta đã có chủ ý, muốn Hoàng Thái hậu nợ máu phải trả bằng máu".

Âm thanh của nàng dương cao hô lên một câu, may mắn nơi này là nội điện, đều là cung nhân tin được canh giữ, nếu không ở nơi hẻo lánh nói những lời này, cũng đủ ăn thêm mấy gậy nữa.

Cao Thái hậu ban đầu đang muốn nháo đi đánh nhau, bỗng nhiên ngừng lại, hồ nghi nhìn nàng: "Con có chủ ý? Không phải giống Tổ Tuyết

đều muốn lừa gạt ai gia chứ? Ai gia nhất định sẽ cực kì oán giận, con không thể mù quáng lừa gạt được".

Tần Phiên Phiên cong môi cười khê: "Đó là tất nhiên, ta bị đánh, sao có thể mù quáng lừa gạt cho qua chứ, tất nhiên phải có người chịu lại một trận này, lòng ta mới có thể thoải mái chút!".

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Sáu Sáu Đại Thuận

Edit: Nhã Thục dung

Beta: Nga Quý tần

*Sáu sáu đại thuận: là số đẹp cầu mọi chuyện suôn sẻ thuận lợi.

Cao Thái hậu vừa nghe những lời nàng nói thì không ồn ào đòi đi Vĩnh Thọ cung nữa, thay vào đó lập tức lao tới trước mặt Tần Phiên Phiên, bày ra bộ dạng chăm chú lắng nghe.

Tần Phiên Phiên và Cao Thái hậu dựa vào đầu nhau, kề tai nói nhỏ, muốn bao nhiêu thân mật liền có bấy nhiêu thân mật.

Cao Thái hậu vừa nghe vừa gật đầu, thỉnh thoảng còn phát ra những tiếng cười cực kỳ đáng khinh. Rõ ràng hai người bọn họ đều mang gương mặt mỹ nhân cực kỳ xinh đẹp, nhưng lúc cười lộ lên, nhìn thế nào cũng lộ ra một vẻ âm hiểm.

Cao Tổ Tuyết đứng ở bên cạnh, trong lòng nổi lên chút dự cảm bất an.

Nàng ta lập tức đuổi cổ muốn nghe chuyện, kết quả chưa nghe được một chữ nào đã bị Cao Thái hậu đẩy ra.

"Không cho người nghe, người nghe xong thì lại không cho ta làm! Mẹ con ta đang muốn làm việc đại sự, người thì lại sợ đầu sợ đuôi, vậy cứ tránh sau lưng bọn ta là được." Cao Thái hậu phản đối nàng ta một cách mãnh liệt, trên mặt cũng mang vẻ đề phòng.

Vẻ mặt Cao Tổ Tuyết cực kỳ bất đắc dĩ, nàng cảm thấy việc để cho Tần Phiên Phiên khuyên Cao Thái hậu là điều sai lầm lớn nhất.

Hai người này thông đồng với nhau, rõ ràng là muốn lật trời xới đất, lật đổ hình tượng nữ nhân thiên cổ của Cầu Hoàng đế.

"Ai da, chủ ý này không tồi. Nhưng mà thật vất vả mới bắt được nàng ta, thế nào cũng sẽ đánh gãy ba cái xương sườn, cái này phải bắt nàng ta trả lại gấp mười lần. Nếu không phải tiểu cô nương kia cũng không tệ lắm, khi còn bé lại từng lọt vào mắt ta, ai gia nhất định phải bắt nàng ta trả lại gấp trăm lần!"

Cao Thái hậu nghe xong thì lập tức cảm thấy Tần Phiên Phiên quá mức nhân từ, muốn trừng phạt nàng ta nhiều hơn nữa.

Tần Phiên Phiên xua tay, thấp giọng nói: "Mẫu hậu, ta là người phân rõ phải trái. Nàng đánh ta bao nhiêu, ta trả lại bấy nhiêu, nếu đến mức hủy dung, tàn phế hay nguy hiểm tính mạng thì sẽ không hợp quy củ. Chờ sau này khi nào nàng ta trực tiếp gây sự với ta, ta lại suy xét. Dù sao nàng ấy cũng là chịu tội thay, ta khoan dung một chút."

Cao Thái hậu chớp mắt, suy nghĩ sau một lát, hào hứng gật đầu đồng ý.

"Đúng vậy, vẫn là người nói đúng. Chúng ta đều là nữ tử tâm địa thiện lương trong sạch, không phải tâm địa rắn rết như bọn họ, vô cớ gây rối."

Cao Thái hậu vừa nói vừa kéo tay Tần Phiên Phiên, vẻ mặt tươi cười hồn nhiên vô hại, giống hệt như hai tỷ muội tốt.

"Các người muốn đánh ai?" Cao Tổ Tuyết loáng thoáng nghe thấy bọn họ nói mấy câu, sắc mặt bị dọa đến mức trắng bệch.

"Trong cung phòng giữ nghiêm ngặt, sao có thể đánh người khác được? Huống hồ người của Vĩnh Thọ cung không thể động tới, nhiều nhất chỉ có thể đánh được Chu cô cô, những người khác thì lại càng không được!"

Nàng lập tức bổ sung hai câu, tim cũng đập mạnh hơn, cảm giác cả người gần như sắp ngất.

Nàng trăm triệu lần không nghĩ tới, cặp mẹ chồng nàng dâu này ở cùng lại có thể tạo ra uy lực lớn đến vậy.

May mà nàng không muốn tiến cung, bằng không sẽ bị đùa giỡn đến chết? Hiện tại nàng cực kỳ thương cảm cho Hoàng thượng, bởi vì Cao Thái hậu khiến hoàng biểu ca có nửa đời trước thâm tâm, hiện giờ Đào Uyển Nghi sẽ khiến hân có thêm nửa đời sau thâm tâm.

Nửa đời sau này lại có cả hai người, quả nhiên là ác mộng một đời, có sống cũng uống phí.

"Đại ngọc nữ[1], ta không chơi với người!" Cao Thái hậu nhìn nàng một cái, sau đó nói lớn một câu.

([1] Đại ngọc nữ: chỉ những bé gái ngọc, thường là tục danh cho dễ nuôi sống. Cao Thái Hậu đang mắng Tố Tuyết ngọc thôi. Thật tội nghiệp)

Cao Tố Tuyết lập tức sùng sờ, "Đại ngọc nữ" là ai cơ!

Cao Thái hậu là nữ nhân ngọc nhất trên đời này, vậy mà lại gọi người khác là "Đại ngọc nữ"! Thật có tiền đồ nha!

Nếu để cho tiên hoàng biết, ông ta cũng sẽ bỏ ra khỏi hoàng lăng, vỗ tay khen ngợi Tiểu Bạch Vân của mình.

Sau khi hai người lải nhai nói một lúc lâu, Tần Phiên Phiên liền gọi hai cung nữ lạ mặt kia tới.

"Mẫu hậu, đây là song bào thai [2] mà ta nói lúc trước."

[2] song bào thai: sinh đôi, song sinh.

Cao Thái hậu đảo mắt qua một cái, ánh nhìn chăm chú vào bộ ngực đẹp để phát triển kia. Mẹ chồng nàng dâu bọn họ quả nhiên là hành động không khác nhau chút nào.

"Tốt, rất có tinh thần, nhưng chắc là rất mệt phải không?" Bà đợi nửa ngày mới nói ra một câu.

Những người trong điện đều sửng sốt một chút, Cao Thái hậu lần đầu tiên gặp cặp song sinh này, sao lại biết người ta mới đến có mệt hay không.

"Bộ ngực này quá nhiều thịt, chạy bộ cũng đủ nghẹn, khẳng định rất mệt. Trước kia ta cũng từng có lúc giống thế này, là khi vừa sinh Muốn Muốn, Muốn Muốn ăn tốt, giống hệt như một con heo nhỏ hai trăm cân [3], còn chóp chép miệng..."

[3] cân: đơn vị đo trọng lượng của Trung Quốc, 1 cân ~ 0,4 kg.

Cao Thái hậu vừa lải nhai vào tai Tần Phiên Phiên, vừa nhìn chăm chăm hai cô nương kia không rời mắt. Ánh mắt đó không biết là hâm mộ hay là ghen ghét nhiều hơn, dù sao không ăn được nho thì sẽ nói nho còn xanh.

Lúc này Cao Tổ Tuyết có thể thoải mái nghe lén không bị ngăn trở, bày ra vẻ mặt "ta mù rồi!".

Nàng thật sự muốn biết nếu hoàng biểu ca nghe được Cao Thái hậu bôi xấu mình trước mặt Đào Uyển Nghi thì sẽ nghĩ thế nào.

Cao Thái hậu nói nửa ngày, thấy Tần Phiên Phiên không đáp lại, còn vỗ tay nàng trấn an: "Đừng gấp, chờ người sinh một đứa nhỏ thì sẽ hiểu."

Sắc mặt của cặp song sinh đỏ hồng, các nàng luyện võ từ nhỏ, đương nhiên là tai thính mắt tinh. Cho dù hai vị chủ tử này đã cố gắng nói nhỏ, nhưng cũng không khó để các nàng nghe được rõ ràng.

Đợi Cao Thái hậu lải nhải xong, cuối cùng mới nhớ tới chính sự. Tần Phiên Phiên kéo cặp song sinh dặn dò vài câu, sau đó để Liễu Âm dẫn hai người bọn họ đi.

Liễu Âm dẫn cặp song sinh hướng thẳng đến Vĩnh Thọ cung, lúc bọn họ nhìn thấy bảng hiệu của Vĩnh Thọ cung, sắc mặt cũng tái hẳn đi.

Trong lòng nổi lên dự cảm không lành, dường như Hoàng thượng đã đẩy hai người lên một con thuyền của đạo tặc đầy sóng gió.

Liễu Âm tìm một cái cung nữ hiểu chuyện, nhỏ giọng nói thầm vài câu, tiểu cung nữ kia rất nhanh đã gọi Chu Uyển ra đến nơi.

Lúc cặp song sinh nhìn thấy Chu gia cô nương thì cực kỳ sửng sốt, còn nghĩ có phải lừa đảo hay không, kết quả chưa kịp suy nghĩ cẩn thận đã thấy hốc mắt Liễu Âm đỏ lên, ngay sau đó nước mắt như những hạt trân châu chậm rãi rơi xuống.

"Chu cô nương, chủ tử của chúng ta..." Liễu Âm vừa khóc cực kỳ bi thương vừa mồm miệng lạnh lợi nói lời công đạo thay Tần Phiên Phiên, nói hết mọi thứ không chừa lại gì.

Chu Uyển do dự một chút, nhưng nhìn Liễu Âm khóc thương tâm như thế, cũng không nghĩ là giả, rốt cuộc động tâm, liền gật đầu đáp ứng.

"Hai vị cung nữ này nhìn thật lạ." Trên đường đi, Chu Uyển còn tò mò hỏi một câu.

"Vâng, là người mới đến, một cặp sinh đôi. Chu cô nương, ngài nhanh một chút, chủ tử nói có rất nhiều chuyện muốn nói rõ, nếu không thì không lừa được Hoàng thượng." Liễu Âm vừa gấp giọng nhắc nhở vừa bước nhanh hơn.

Chu Uyển nghe nàng nói như vậy, sắc mặt hồng như đang tụ máu, hiển nhiên là thẹn thùng.

"Đào Uyển nghi thật sự muốn đẩy ta cho Hoàng thượng? Thật ra ta có thể đợi được, không cần phải gấp như vậy. Ấn tượng của Hoàng thượng đối với ta có thể sẽ không tốt?"

Chu Uyển thật đúng là lo trước lo sau, nàng ta muốn nhanh chóng chiếm được tình thương của Hoàng thượng, lại sợ Hoàng thượng vì việc này mà lưu lại ấn tượng không tốt. Nàng ta sợ mình sẽ thất bại trong gang tấc, sau một đêm xuân Hoàng thượng lại hoàn toàn ghét bỏ nàng.

Liễu Âm đi phía trước nghe được mơ mộng của nàng ta, không khỏi bĩu môi.

Chủ tử nói đúng, bất kỳ kẻ nào cũng có nhược điểm, cho dù là người bình thường rất thông minh, chỉ cần nắm chặt lấy nhược điểm, nàng ta cũng sẽ trở nên ngu xuẩn. Chuyện này cũng giống như dùng dây treo một cây cà rốt nhử ở phía trước con lừa, con lừa sẽ luôn vì cây cà rốt mà đi theo, chỉ sợ nó vĩnh viễn không ăn được.

Lúc Chu Uyển bị lừa đến nơi, trong lòng của cặp song sinh này liền thấy không ổn.

Hiện giờ Chu gia cô nương tại hậu cung tuy là bạch thân, nhưng nàng ta không phải là cung nữ, mà là cháu gái ruột của Hoàng Thái hậu.

Hai người yên lặng cầu nguyện trong lòng, bạch thân mà Đào Uyển nghi muốn các nàng đánh là nàng ta, nếu không thì các nàng chết chắc.

Chờ lúc đoàn người đến Thường Đào các, trên mặt Chu Uyển vẫn là bộ dáng e thẹn, hai mắt lấp lánh, chỉ là đôi tay nắm chặt, quả nhiên có chút khẩn trương.

Nghĩ đến việc lát nữa gặp Hoàng thượng, nàng ta liền vô cùng kích động.

Nhưng sau khi nàng ta đi vào, nhìn thấy Cao Thái hậu cùng Cao Tổ Tuyết cũng bất ngờ có mặt, lập tức kinh hoảng, xoay người muốn rời đi.

"Chu cô nương đây là muốn đi đâu vậy?" Thanh âm lười biếng của Tần Phiên Phiên truyền đến.

Nàng quét ánh mắt, lập tức cặp song sinh liền chặn đường Chu Uyển, Chu Uyển thấy hai tiểu cung nữ ngăn cản mình, lập tức muốn mạnh bạo xông ra. Kết quả, cho dù nàng chạy hướng nào, hai người kia đều có thể đoán trúng, giống như là giun đũa trong bụng nàng, đoán hết mọi bước đường của nàng.

Chu Uyển xoay người lại, khuôn mặt lạnh đi, toàn bộ thần sắc kích động e lệ vừa rồi đều biến mất. Nàng ta nhìn thấy cái nháy mắt của cô cháu Cao Thái hậu, liền biết chính mình đã bị lừa.

"Đào Uyển Nghi đây là có ý gì?" Nàng lạnh giọng hỏi một câu, nhẹ nhàng hất cằm, ưỡn ngực ngẩng đầu, bộ dạng cao quý không thể xâm phạm.

Tần Phiên Phiên thay đổi tư thế, tiếp tục nằm dài, trên mặt còn mang theo vài phần ý cười: "Ta có ý gì, hẳn là Chu cô nương rất rõ ràng, bằng không sao ngươi có thể đến Thường Đào các được?"

"Rõ ràng là cung nữ của người nói, người..." Chu Uyển cực kỳ kích động, lập tức chỉ vào Liễu Âm đang đứng ở một bên, nhưng bởi vì đứng trước nhiều người, nàng nói không ra một chữ nào.

"Liễu Âm, người nói gì với Chu cô nương?" Tần Phiên Phiên hỏi.

Liễu Âm đứng dậy, trên mặt vẫn luôn giữ thần sắc vô tội và cung kính: "Nô tỳ nói lần trước Chu cô nương tới thăm ngài, ngài còn chưa mời nàng ấy uống trà, hiện giờ có thời gian, mong rằng nàng ấy ghé đến. Nàng ấy liền đến đây với nô tỳ."

"Người nói bậy!" Chu Uyển lập tức phản bác, nàng nhìn những người trong điện, sắc mặt hết xanh rồi trắng. Quả nhiên Tần Phiên Phiên bắt trúng tử huyệt của nàng.

Lời nói lúc này của Liễu Âm và lời nói lúc nãy hoàn toàn khác nhau như trời với đất.

Nàng nhìn thần sắc đặc ý trên mặt Tần Phiên Phiên, cuối cùng cắn chặt răng nói: "Rõ ràng là nàng ta nói, người bị Hoàng Thái hậu đánh, biết rằng tức giận trong lòng Hoàng Thái hậu sẽ không giảm đi, cho dù có lấy lòng thì cũng vô dụng nên muốn ta giúp đỡ nói vài câu. Các người mời ta đến Thường Đào các, nói rằng hôm nay Hoàng thượng chắc chắn sẽ đến, đến lúc đó người bị thương không có cách nào hầu hạ, thì..."

Những lời sau đó quá sức dung tục, dĩ nhiên Chu Uyển không thể nói nên lời.

Tần Phiên Phiên dùng lý do này lừa nàng tới, làm cho nàng nghĩ rằng Tần Phiên Phiên muốn giúp nàng đạt được sủng ái, sau đó nàng sẽ nói tốt vài câu trước mặt Hoàng Thái hậu là có thể làm Hoàng Thái hậu nguôi giận.

Lúc ấy Liễu Âm khóc đến mức vội vàng sợ hãi, hoàn toàn có thể tưởng tượng được trạng thái bất an của chủ tử Tần Phiên Phiên, cộng thêm lời nói mang đầy tính dụ hoặc, lực công kích thật sự quá lớn.

Chu Uyển tiến cung là có mục đích rõ ràng, nhưng nàng không muốn lâm vào hoàn cảnh như Cao Tinh và Lâm Xảo, bị người ta tính kế, mất mặt rồi cung, nàng phải làm một người đứng trên người khác.

Cho nên lúc ấy nàng đến nơi, không nghĩ rằng Hoàng thượng không phát hiện, lại phát hiện người mẹ đại ngốc kia của hân.

"Như thế nào nữa, thân thể bị thương không thể hầu hạ thì có thể đến phiên người sao? Nếu muốn trở thành nam tử hán đỉnh thiên lập địa, có câu nói "thà thiếu không ầu", người đã từng nghe qua chưa?" Cao Thái hậu lập tức nói lớn, rõ ràng là coi thường nàng.

Nói xong cũng không để Chu Uyển có cơ hội mở miệng, lập tức nói với Cao Tổ Tuyết bên cạnh: "Không phải người nói với ai gia, học thức của nàng ta rất tốt sao? Thành ngữ mà ai gia hiểu, nàng ta lại không hiểu. Chẳng lẽ là một đứa ngốc?"

Từ trước đến nay Cao Tổ Tuyết chưa bao giờ nghe được câu mắng "đứa ngốc" từ Cao Thái hậu, hiện giờ lại nghe bà nói thẳng kẻ khác là đứa ngốc, tâm tình càng thêm phức tạp.

"Nếu là do ta hiểu lầm Đào Uyển nghi, vậy ta xin phép cáo từ." Khóe miệng Chu Uyển vẫn luôn run rẩy.

Nàng ta rất muốn mặc kệ mọi thứ mà mắng người, nhưng trước mặt chính là Cao Thái hậu – mẹ đẻ của Hoàng thượng. Việc nhỏ không nhịn được thì sẽ loạn thành việc lớn, từ trước đến nay nàng vốn không muốn đắc tội với Cao Thái hậu.

Nàng ta vừa nói vừa qua loa hành lễ.

"Đợi đã, ai gia còn đang ở đây, từ lúc người vào cửa cũng chưa từng hành lễ với ai gia. Là mắt người mù, hay là Chu gia các người không dạy người quy củ?" Cao Thái hậu lạnh lùng nói.

Chu Uyển cắn chặt răng, lại một lần nữa cúi xuống hành lễ.

"Thần nữ gặp qua Cao Thái hậu, gặp qua Đào Uyển nghi. Thần nữ không khoẻ, xin cho thần nữ cáo lui." Nàng ta nói xong thì lại muốn rời đi.

Cao Thái hậu cười lạnh một tiếng: "Sau khi người tiến cung, những chỗ bất ổn lộ rõ như ban ngày. Nhớ thương Hoàng thượng ngồi chung long liễn, khi dễ Đào Uyển nghi, mù quáng cãi lời, nói những thứ không nên nói. Những tội danh này cộng lại, vốn nên chịu bốn mươi trượng, nhốt lại ba tháng, nhưng ai gia niệm tình hiện giờ người không khoẻ, cấm cửa thì không cần, chỉ cần xét xử phạt."

Cao Thái hậu càng nói càng quen tai, Chu Uyển cảm thấy vô cùng kinh hãi, bởi vì những lời này chính xác là lời Hoàng Thái hậu nói với Tần Phiên Phiên. Hiện tại dường như được Cao Thái hậu nói ra không sót một chữ, chỉ là sửa lại tội danh.

Ngày đó lúc Đào Uyển nghi bị phạt, Cao Thái hậu rõ ràng không có mặt nhưng lại có thể biết rõ ràng như thế, chẳng lẽ Vĩnh Thọ Cung có người của bà ta?

Cao Thái hậu sau khi đe dọa một lúc liền nhìn về phía Tần Phiên Phiên, ý bảo những trừng phạt tiếp theo đều do nàng quyết định.

Tần Phiên Phiên nói với cặp song sinh: "Hong Y, Hong Thường. Nhìn rõ những vết thương phía sau bốn tần, tổng cộng có sáu gậy gộc, chiếu hoa văn này cũng cấp cho Chu cô nương một bộ. Ta không khi dễ nàng ấy, nên tôn trọng thì tôn trọng, hình trượng và ghế dài đều đã chuẩn bị tốt, động thủ đi."

Nàng vừa dứt lời, liền có tiểu cung nữ dùng sức nâng ghế dài và hình trường đến nơi.

"Tần Phiên Phiên, người dám! Ta là đích nữ Chu gia, Hoàng Thái hậu là cô mẫu ruột thịt của ta, Thái Hoàng Thái hậu là bà cô của ta, người lại dám dùng tư hình!" Chu Uyển vừa nghe tin sẽ bị đánh sáu gậy, da đầu lập tức tê dại, vội vàng muốn chạy đi, kết quả đương nhiên là đi không được.

"Thế là thế nào? Những người người nói ai gia cũng biết, nhưng sao lại không thể đánh người? Ai gia còn ở đây, cũng không tính là lạm quyền. Huống hồ Muốn Muốn khi còn nhỏ cũng bị ai gia đánh đến sưng mông, chẳng lẽ người so với Hoàng thượng còn quý giá hơn?" Cao Thái hậu khinh thường nhìn nàng ta.

Sau đó lại nói với cặp song sinh: "Đánh! Đánh! Dùng sức mà đánh! Bằng không nàng ta cũng không biết năm đó ai gia lợi hại bao nhiêu!"

Cặp song sinh liếc mắt nhìn nhau một cái, nuốt nuốt nước miếng, cảm giác quả thực là bước lên lưng cạp khó leo xuống.

Hiện giờ không chỉ Đào Uyển Nghi muốn các nàng đánh người, mà là Cao Thái hậu muốn, các nàng vốn dĩ không có quyền cự tuyệt.

"Chu cô nương, đặc tội."

Cặp song sinh đi đến trước mặt Chu Uyển gật đầu tạ lỗi, sau đó liền trực tiếp duỗi tay bắt lấy nàng ta.

Chu Uyển thét chói tai, nàng ta điên cuồng múa may, muốn giãy giụa rời đi. Nói thật, nàng ta vốn không đặt hai chị em song sinh này vào mắt, Chỉ là Hồng Y đã bắt được tay nàng, lực đạo dường như muốn bóp nát xương cổ tay.

"Các người muốn làm gì? Hoàng Thái hậu sẽ không buông tha cho các người. Cao Thái hậu không nói, Đào Uyển Nghi cũng có Hoàng thượng che chở, nhưng hôm nay các người động thủ với ta thì đừng nghĩ sẽ tồn tại được trong hậu cung!" Nàng không ngừng giãy giụa, nhưng vốn là tránh không thoát.

Nhìn thấy Hồng Y mạnh bạo ấn Chu Uyển xuống ghế dài, nội tâm Tần Phiên Phiên không khỏi kích động vạn phần.

Ông trời ơi, Hoàng thượng thật sự ban cho nàng một đôi bảo bối, nhất định phải mượn sức bọn họ thật tốt, thiện Cầu Hoàng đế, soán quyền đoạt vị!

Hồng Y ấn Chu Uyển, người đánh xuống chính là Hồng Thường. Nàng nghe theo lời Tần Phiên Phiên phân phó, đến nhìn "hoa văn" phía sau lưng Đào Uyển nghi.

Nhưng nàng nhìn một lúc lâu cũng không đi, dường như có chỗ không hiểu nổi.

"Uyển nghi, nô tỳ nhìn tới nhìn lui, chỉ nhìn thấy vết thương của ba gậy, đâu ra sáu?" Hồng Thường không hiểu liền hỏi thẳng.

Tần Phiên Phiên thản nhiên trả lời: "Còn có ba cây gậy làm nội thương, mắt người đương nhiên không thấy, vết thương ở bên trong."

Hồng Thường chần chừ: "Thế phải đánh thế nào?"

"Lặp lại bên nhau là được, mỗi "hoa văn" lặp lại hai lần, làm cho nàng ta đau đớn mới có thể nhớ lâu được." Tần Phiên Phiên kích động muốn nâng người, kết quả tác động đến miệng vết thương, "A!" nàng lập tức hét lên.

"Nô tỳ hiểu rồi."

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Đánh Lén Hội Đồng

Edit: Lan Sung nghi

Beta: Giang Hiền tần

Khi Hồng Thường cầm gậy đi đến phía ghế dài thì thấy Chu Uyển đang nằm phía trên run lấy bầy, mắng Tần Phiên Phiên đủ mọi thứ.

Đây quả thật là tai bay vạ gió. Tần Phiên Phiên đã lên kế hoạch rất chu đáo, nàng ta chỉ muốn đánh nàng nên mới lừa nàng tới đây. Không hề có một ý định nào khác.

"Tần Phiên Phiên, ngươi không là gì đâu, người đánh người lại không phải ta, oan có đầu nợ có chủ, người có giỏi thì đi tìm Hoàng cô mẫu tính sổ đi! Rùa đen rút đầu, tìm một người vô tội như ta ra trút giận thì có bản lĩnh gì!"

Chu Uyển vừa kêu vừa khóc, cả người nàng ta bị đè trên ghế dài, căn bản không thể động đậy, giống như một con sơn dương đang đợi bị làm thịt.

Tần Phiên Phiên nhìn đáng vẻ hô to gọi nhỏ này của nàng ta, không khỏi cười lạnh một tiếng.

"Người vô tội, ta đây không vô tội à? Ta còn chính là người vô tội bị Hoàng Thái hậu đánh!"

Nói về nguy hiểm, Tần Phiên Phiên nàng chưa từng sợ, hơn nữa Chu Uyển cũng không phải người vô tội. Hoàng Thái hậu tìm một đồng lý do đánh Tần Phiên Phiên, Cao Thái hậu cũng đáp lễ bằng một đồng lý do đánh Chu Uyển.

"Tần Phiên Phiên, người không được----- a!" Chu Uyển còn chưa nguyên rửa xong, hình trạng (Gậy để hành hình đánh người) đã hạ xuống.

Một gậy này hạ xuống, thật sự là đau đến cực điểm, khó trách lúc ấy Tần Phiên Phiên chỉ chịu ba gậy mà sau lưng đã xuất hiện vết máu, người bình thường đều không chịu nổi quá hai mươi gậy.

Hồng Thường làm theo dặn dò của Đào Uyển nghi, đánh tổng cộng sáu gậy, mới đánh hai gậy Chu Uyển còn có sức lực la to. Sau đó đã kêu không ra tiếng, bởi vì sự đau đớn này căn bản là không phải người nào cũng có thể chịu đựng được, giống như sức lực toàn thân đều bị rút sạch vậy, nước mắt lưng tròng.

Hơn nữa loại hình trạng này rất dài, lực đánh xuống cũng đều đều, một gậy đánh xuống, cơ bản là có thể tác động đến toàn bộ phía sau lưng và chân. Khó trách Tần Phiên Phiên bị đánh xong không xuống giường được, Chu Uyển bị đánh sáu gậy này, hẳn là càng nghiêm trọng hơn.

Nội điện cực kỳ yên tĩnh. Tầm mắt của mọi người đều chăm chú nhìn vào trên lưng của Chu Uyển, Cao Thái hậu trừng mắt nhìn.

Chờ sáu gậy này đánh xong, bà mới thở phào nhẹ nhõm.

Cả quá trình bà đều nắm chặt tay của Cao Tổ Tuyết, dường như lúc này mới nhớ tới hỏi cô chất nữ này của mình một câu: "Tại sao khi nàng ta bị đánh, người lại không tới ngăn chúng ta?"

Xét theo tính tình của Cao Tổ Tuyết, dù nói thế nào cũng sẽ ngăn cản. Loại chuyện như thế này bị đồn ra ngoài cũng không tốt.

Cao Tổ Tuyết ho nhẹ một tiếng, lấy lại được tinh thần, nói: "Cái này, cháu chỉ là muốn nhìn xem trượng trách là như thế nào thôi."

Cao Thái hậu nhíu nhíu mày, lập tức hoài nghi nói: "Sao người có thể chưa từng nhìn thấy trượng trách, nương của người cũng chính là đại tẩu của ta nổi tiếng khắp làng trên xóm dưới là một người đàn bà đánh đá, bà ta không phải thích trượng trách hạ nhân nhất sao? Sao người chưa từng xem?"

Cao Tổ Tuyết càng thêm xấu hổ, Cao Phu nhân thật sự không phải người dễ chọc, nhưng mà có câu: nhìn thấu không nói toạc, Cao Thái hậu lại nói trắng ra như vậy, người đáng bị cô lập nhất chính là cô mẫu có được không hả?

Nàng bị ép đến hết cách, mới nói ra lời trong đáy lòng: "Cháu cũng rất muốn xem cô nương Chu gia bị đánh."

Cao Thái hậu lập tức vui vẻ ra mặt vỗ vỗ tay nàng ấy, kích động nói: "Sao người không nói sớm, có phải là chưa xem đủ không? Không đủ thì sẽ đánh thêm mấy cái cho người xem, cô mẫu không có đồ gì tốt tặng cho người nhưng đánh người thì có thể thỏa mãn được."

Khóe miệng Cao Tổ Tuyết giật giật, cô mẫu của nàng có thể khiến nàng vĩnh viễn không còn lời nào để nói.

"Đánh xong chưa? Kéo nàng ta ra ngoài, ai gia thiện tâm, không giống lão đông tây kia tàn nhẫn ác độc. Lót cái chăn dưới thân cho Chu cô nương, tránh để nàng ta bị mặt đất lạnh lẽo làm đông lạnh, như vậy sẽ không tốt." Cao Thái hậu nhìn Chu Uyển vẫn đang run rẩy nằm trên ghế nói.

Song bào thai nhìn nhau liếc mắt thì lập tức làm theo lời Cao Thái hậu, dù sao đánh cũng đánh rồi, bây giờ mới cảm thấy sợ thì cũng không có ý nghĩa gì.

Dù sao làm tốt việc lót chăn cho Chu cô nương, nếu Chu cô nương cũng là người có lòng tốt, sẽ không so đo với bọn họ chuyện đánh sáu gậy này.

Trong Vĩnh Thọ cung, Hoàng Thái hậu nằm nghiêng trên ghế nghỉ ngơi, Chu cô cô quỳ một bên bóp chân cho bà.

Chỉ là hôm nay Chu cô cô có chút thất thần, cho dù đôi tay vẫn không ngừng dấm bóp nhưng người đã không tập trung từ lâu.

"Người có tâm sự gì sao? Từ đầu tới giờ người chỉ giữ nguyên vị trí." Hoàng Thái hậu rõ ràng đã nhận ra, không khỏi nhú nhú mày.

Chu cô cô bị bà nhắc nhở, lập tức tỉnh táo lại, lúc này mới phát hiện mình luôn dấm bóp đầu gối của Hoàng Thái hậu mà không thay đổi vị trí khác, tay chân không khỏi luống cuống một lát.

"Nô tỳ chỉ đang suy nghĩ không biết sau này Hoàng thượng sẽ làm như thế nào?" Chu cô cô nhẹ giọng nói một câu.

Bà ta không dám nói chuyện đắc tội Cao Tổ Tuyết lúc trước, lại xảy ra một xung đột nhỏ với Hoàng thượng, nếu không Hoàng Thái hậu sẽ bị chọc giận hơn nữa.

Hoàng Thái hậu hừ lạnh một tiếng: "Còn có thể như thế nào, tuổi trẻ khí thịnh, cũng chỉ có thể nói ngoài miệng mà thôi. Nam nhân Tiêu gia chung tình nhưng cũng vô tình, nữ nhân như Đào Uyển nghi cũng chưa đến mức khiến Hoàng thượng khăng khăng một mực. Huống hồ Chu gia hiện tại đang thịnh cảnh, Hoàng thượng vừa mới ngồi vào long ỷ, hẳn cũng không dám đại động can qua (làm lớn chuyện)."

Hoàng Thái hậu thật sự tự tin về điểm này, bà ngẩng đầu nhìn bốn phía, như đang tìm kiếm ai, nhưng rõ ràng là không tìm được, không khỏi nhú nhú mày nói: "Hôm nay Uyển nhi đi đâu vậy, sao ai gia vẫn chưa nhìn thấy nó, thường ngày vào canh giờ này nó nên mang huân hương (hương liệu để đốt hoặc xông) đến cho ai gia."

Cũng không phải vô duyên vô cớ mà Chu Uyển được Hoàng Thái hậu yêu thích, cho dù là cô cháu ruột, nếu muốn có tình cảm tốt, cũng cần phải giữ gìn tỉ mỉ.

Chu cô nương rõ ràng không phải kẻ ngu dốt, mỗi ngày nàng ta sẽ làm cho Hoàng Thái hậu một chút huân hương, hoặc là nhuộm móng tay cho bà, so với cung nữ hầu hạ còn tinh tế tỉ mỉ hơn, khó trách Hoàng Thái hậu rất thích nàng ta.

"Nô tỳ cũng không nhìn thấy nàng ấy. Các người có nhìn thấy Chu cô nương không?" Chu cô cô lắc lắc đầu, lập tức hỏi những cung nữ xung quanh.

Một cung nữ trong đó đứng ra nói: "Nô tỳ nhìn thấy, lúc trước Liễu Âm ở Thường Đào các đến tìm Chu cô nương nói chuyện, sau đó Chu cô nương đã đi theo nàng ấy, nói là sẽ nhanh trở về, nhưng mà bây giờ vẫn chưa thấy người đâu."

Nàng ta vừa dứt lời, Hoàng Thái hậu đột nhiên mở bừng mắt, vốn đang nhàn nhã hưởng thụ, hiên giờ đã trở nên nóng nảy.

"Nó đã đi bao lâu? Tiểu tiện nhân Đào Uyển nghi kia cùng một dạng với Cao Vân Vân, đầu óc hai kẻ đó đều không bình thường, trước nay đều không đặt cung quy và phân vị ở trong mắt, chỉ cần được nam nhân sủng ái thì không ngại việc gì."

Hoàng Thái hậu rõ ràng rất hiểu biết - Cao Thái hậu - lão đối thủ của mình, năm đó hai người đấu cũng gọi là vô cùng đặc sắc.

Chỉ là sau khi tiên hoàng đi mới tạm ngừng một chút, hiện tại lại bởi vì cô nương tính tình hiểm có như Tần Phiên Phiên tiến cung, lại lần nữa khuấy lên một màn gió tanh mưa máu.

"Được một lúc rồi, hơn nữa cô nương đi một mình, cũng không dẫn theo cung nữ."

Hoàng Thái hậu vừa nghe xong lập tức đứng bật dậy từ trên ghế nằm, rốt cuộc không nhịn được lập tức đi ra ngoài.

"Làm loạn, ta đã nói với nó hãy bình tĩnh mà đợi, tiểu tiện nhân Đào Uyển nghi kia không phải kẻ biết sống yên ổn, ta đánh nàng ta mấy gậy, nàng ta nhất định sẽ ghi hận trong lòng. Nàng ta không dám động ai gia, nhưng động tới Uyển Uyển chính là chuyện dễ như trở bàn tay. Uyển Uyển không chỉ không nghe ai gia khuyên bảo mà còn tự mình đưa tới cửa, nó đúng là ngu xuẩn."

Hoàng Thái hậu tức đến hộc máu mà mắng to, nhưng tất cả đều đã chậm, bởi vì Chu Uyển đi Thường Đào các đến giờ còn chưa trở về, khả năng đã xảy ra chuyện là rất cao.

"Bãi giá Thường Đào các."

Hoàng Thái hậu nổi giận dùng dùng dẫn một đoàn người đi về hướng Thường Đào các, kết quả mới ra đến cửa Vĩnh Thọ cung đã có tiểu thái giám đến bẩm báo.

"Khởi bẩm Hoàng Thái hậu, Chu cô nương bị đánh ở Thường Đào các, hiện tại đang bị ném ở cửa cung, đã truyền khắp hậu cung rồi." Thời điểm tiểu thái giám nói những lời này vẫn còn đang thở hổn hển, rõ ràng là chạy suốt một đường trở về.

"Nàng ta dám!" Sắc mặt Hoàng Thái hậu đột ngột biến đổi, khó coi khác thường, nhưng cho dù bà có kêu thế nào cũng vô dụng, bởi vì Tần

Phiên Phiên đã làm ra chuyện này rồi.

Đến lúc bọn họ đuổi tới, từ xa xa Hoàng Thái hậu đã nhìn thấy cửa Thường Đào các vô cùng náo nhiệt, cung nữ thái giám vây quanh một vòng xem náo nhiệt, vừa nghe nói nghi trượng của Hoàng Thái hậu tới, lập tức tan tác như ong vỡ tổ.

Đám người vừa tản ra thì Chu Uyển đang nằm trên chăn lập tức lộ ra rõ ràng, nàng ta nằm úp sấp, phía sau lưng đều là vết máu, tóc tai hỗn loạn, cả khuôn mặt đều chôn ở trong chăn gấm, không chịu ngẩng đầu liếc xung quanh, rõ ràng là không khác so với Tần Phiên Phiên lúc trước, sợ mất mặt.

Hoàng Thái hậu thấy thảm trạng của Chu Uyển như vậy, trong đầu liền "ong---" một tiếng.

Người Tần Phiên Phiên đánh là Chu Uyển, nhưng lại dẫm lên thể diện của Hoàng Thái hậu, ở trong hậu cung cháu gái ruột của Hoàng Thái hậu bị một Từ tứ phẩm Uyển nghi nho nhỏ đánh, hơn nữa đáng vẻ chịu tội lại giống Đào Uyển nghi y như đúc, ăn miếng trả miếng, ăn miếng trả miếng.

Nếu thân phận của hai người tương đương thì cũng thôi, nhưng một người là Hoàng Thái hậu tôn quý, một người chỉ là Uyển nghi nho nhỏ.

"Người đâu, xông vào Thường Đào các, trói Đào Uyển nghi không biết trời cao đất dày kia ra đây cho ai gia."

Hoàng Thái hậu nghiêng răng nghiêng lợi nói một câu, lúc tới bà đã dẫn không ít người theo, hơn một nửa là thái giám trẻ tuổi khỏe mạnh, chính vì muốn bức bách Tần Phiên Phiên.

Hiện giờ Hoàng thượng đang xử lý quốc sự, chắc là không thể đuổi tới kịp, lúc này bà nhất định phải xử chết tiểu tiện nhân kia ngay tại chỗ, không bao giờ cho nàng ta cơ hội sống nữa.

Hoàng Thái hậu ra lệnh một tiếng, những cung nữ thái giám phía sau lập tức như ong vỡ tổ xông lên, muốn vọt vào trong.

"Ai dám tiến vào." Một giọng nói khí thế truyền đến, quen thuộc mà lại thê lương.

Lập tức thấy Cao Thái hậu được Cao Tổ Tuyết nâng đỡ, phía trước có bốn thái giám mở đường, phía sau có bốn cung nữ, một trái một phải là hai cung nữ song bào thai hộ pháp, bày ra tư thế càng thêm khí thế.

"Có ai gia ở đây, các người ai dám tiến vào Thưởng Đào các thì đừng mong sống." Cao Thái hậu liếc ngang qua những người bên ngoài một cái, trên mặt lộ ra biểu tình kinh người.

"Này Cao Vân Vân, người làm gì vậy? Đào Uyển nghi bên trong kia đánh chết nữ của ai gia, nàng ta chưa là gì, còn dám dùng tư hình. Ai gia tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nàng ta." Hoàng Thái hậu vốn cũng đã tức đến hộc máu, nhìn thấy đối thủ một mất một còn lại càng không nuốt trôi cơn giận này, lúc nói chuyện cũng không dễ nghe.

Hoàng Thái hậu đã gọi thẳng khuê danh của Cao Thái hậu, có thể thấy rằng bà đang rất tức giận rồi.

"Ta làm cái gì thì liên quan gì đến người! việc này không có bất kỳ liên quan gì đến Đào Uyển nghi, người là ta đánh, tuy rằng nàng ta cũng mang họ Chu nhưng một chút phẩm chất hiếu quy củ của người Chu gia các người cũng không có, nhìn thấy ai gia cũng không biết hành lễ, đã bị ta gọi người giáo huấn. Chẳng qua mượn Thưởng Đào các là nơi hành hình, người đừng có già cả mắt mờ mà trách nhảm người." Cao Thái hậu liếc nhìn bà một cái, thái độ không chút để ý, rõ ràng là không đặt bà vào trong mắt.

Hoàng Thái hậu sắp bị Cao Thái hậu chọc tức đến hộc máu, Cao Vân Vân này là người không lên được mặt bàn, từ trước đã là như vậy, vĩnh viễn

đừng đi phân rõ phải trái với bà ta.

Bởi vì Cao Vân Vân là kẻ ngu xuẩn, dù bà ta nguy hiểm cũng phải cãi với người khác, bà ta chính là chơi xấu.

"Người tới vừa đúng lúc, nâng chất nữ của người trở về đi, miễn cho lại có người nói ai gia cây già mà bắt nạt nàng ta. Ta nói với người này, vết thương này không chết người được, điều dưỡng ba đến năm ngày thì sẽ không còn đáng ngại, nhiều nhất là nửa tháng sẽ khỏe hẳn thôi. Khi nào Đào Uyển nghi có thể xuống giường thì chất nữ của người cũng có thể xuống giường, đều cùng một loại đánh. Người đừng vì vụ hãm ta, giết chết nàng ta rồi đi bịa đặt, nói ta ác độc giết chết cô nương Chu gia các người, ta sẽ không nhận! Về sau nàng ta có mệnh hệ gì đều do người, không có chút quan hệ nào với ta."

Cao Thái hậu cũng không cho bà cơ hội nói chuyện, như là nhớ tới việc nào đó, lập tức cao giọng hô.

Giọng của Cao Thái hậu vốn đã to, lại có thanh âm ngọt ngào không giống với các tiểu thư khuê các bình thường, giọng nói vô cùng có lực, thích hợp để xướng ca các loại lời kịch.

Lúc rống lên, làng trên xóm dưới đều có thể nghe thấy.

Sắc mặt Hoàng Thái hậu càng ngày càng khó coi, giống như là làm đổ lọ mực nước (đen mặt).

Bà cười lạnh với Cao Thái hậu một tiếng, trừng mắt thái giám đang một bên đang luống cuống tay chân, lạnh lùng nói: "Các người là người chết sao? Đừng có để ý đến bà điên kia, xông vào trong cho ai gia, ai trối được Đào Uyển nghi ra đây, ai gia thưởng cho kẻ đó ngàn lượng hoàng kim!"

Ngàn lượng hoàng kim cũng không phải số lượng nhỏ, dưới sự dụ hoặc lớn như vậy, lập tức có người động tâm to gan xông vào, muốn vòng qua Cao Thái hậu, tiến thẳng vào nội điện.

Nhưng Cao Thái hậu cũng có dẫn người theo, đương nhiên là vây quanh, hai bên lôi kéo giằng co, dường như loạn thành một trận.

May là hai vị Thái hậu cũng chưa làm loạn đến mức kinh động đến Ngự lâm quân, đương nhiên thị vệ cũng không dám tùy ý đi lại trong hậu cung, đều là nữ nhân của Hoàng thượng, bọn họ tuần tra luôn phải có đường đi cố định.

Huống hồ lại là trận chiến của hai vị lão tổ tông, bọn họ thật sự không dám tùy ý gia nhập, vội vàng phái người đi Long Càn cung báo tin.

"Cứu giá, Chu Nhã Như muốn giết người, bức vua thoái vị!" Cao Thái hậu lập tức thét chói tai, bà ta một bên kêu một bên bắt lấy tay Cao Tổ Tuyết trốn ra sau.

Bảo vệ cháu gái ngốc của ta.

"Hai người các người nhìn cẩn thận, ai dám tiến một bước vào nội điện, các người cứ ra sức đá, đá chết bọn họ thì tính lên đầu tiên hoàng!" Cao Thái hậu lại bỏ chút thời gian đẩy song bào thai một cái, thấp giọng dặn dò một câu.

Song bào thai liếc nhau, vẻ mặt mờ mịt.

Không phải, đá chết người tính lên đầu Hoàng thượng thì bọn họ còn có thể hiểu, nhưng tính lên đầu tiên hoàng là ý gì?

Có còn để người an giấc ngàn thu hay không?

"Cô mẫu, ngài không sao chứ, ngài vào phòng trước đi, để cháu ở đây nhìn là được." Thật ra Cao Tố Tuyết không sợ chút nào, dù sao hai bên cũng chưa dùng đến đao kiếm, huống hồ khi còn nhỏ nàng đã tiến cung nên cũng đã xem quen những tiết mục đánh nhau này, đây cũng không phải lần đầu tiên.

Chỉ là Cao Thái hậu có tiền án, nhìn thế lực của mình đánh không lại người khác, bà ta sẽ tự mình lên.

Cao Tố Tuyết sợ bà ta lại mất lý trí tự mình xông lên, hiện giờ đã không còn tiên hoàng để che chở cho bà ta.

"Con bé ngọc này, con trốn phía sau ta đi, con đi phía trước ta làm gì? Thân thể nhỏ bé này của con, cũng chưa từng sinh con, có thể bảo vệ được ai. Ta từng đánh nhau với tiên hoàng, cũng từng phun nước miếng với lão phụ đối diện kia, còn từng xưng tử gọi muội với Thái Hoàng thái hậu, con đã trải qua công tích vĩ đại gì?"

Cao Thái hậu chụp được lưng nàng ta, cực kỳ khinh thường nhìn nàng ta, lòng trắng mắt cũng muốn nhảy ra tận phía chân trời.

Đứa bé ngọc Cao Tố Tuyết yên lặng lui về phía sau, nếu nàng so với Cao Thái hậu, cho dù trải qua cái gì cũng không được cho là công tích vĩ đại.

Trên đời này có mấy người có thể trải qua những chuyện lợi hại như vậy?

"Đúng rồi, ai gia còn sinh cả Muốn Muốn, con chưa sinh thì sao có thể hiểu được? Chờ sau này sinh con xong thì hãy đi đến phía trước ai gia." Cao Thái hậu tiếp tục dỗ nàng ta một câu nữa, ngay sau đó lại xoay đầu chửi bới với Hoàng Thái hậu.

"Chu Nhã Như, ta biết người không có lòng tốt, nhân cơ hội phát tác. Chất nữ của người khác không tuân thủ cung quy thì bị đánh, vậy thì tại sao ta không thể đánh chất nữ của người? Chẳng lẽ nàng ta là vàng? Đừng bắt nạt Đào Uyển nghi không có cô mẫu!" Cao Thái hậu cao giọng mắng.

Hoàng Thái hậu xụ mặt đứng ở đó, tỏ vẻ mắt diếc tai ngơ trước những lời kêu gào của Cao Thái hậu, bà đã nói Cao Vân Vân này không lên được mặt bàn, dù sao người bà mang theo từ Vĩnh Thọ cung cũng đủ đung, không sợ không vào được.

Chính vì nghĩ như vậy, nhìn thấy người của Thường Đào các đều bị bắt, hai thái giám đã nhân cơ hội này lập tức đột phá xông vào, đều trực tiếp chạm đến ngạch cửa của Thường Đào các.

Kết quả là chưa vào được bước nào thì bỗng nhiên có hai thân ảnh xuất hiện, mỗi người một chân đá, hai thái giám kia lập tức bay ra khỏi vòng chiến đấu.

Mọi người kinh hô, mẹ ơi, đây căn bản là không cùng cấp bậc chiến đấu.

Đã nói là chỉ như trẻ nhỏ chơi đùa, sao bây giờ lại kéo cả gia trưởng [1].

[1] Ở đây là so sánh song bào thai có võ công, tham gia vào trận chiến, đấu với người không có võ công, giống như một đám trẻ con đang đánh trận giả, đột nhiên một bên lại được phụ huynh giúp đỡ, không cân sức.

Hoàng Thái hậu cả kinh, Chu cô cô cũng lớn tiếng hô hộ giá, mấy cung nữ gắt gao che chở Hoàng Thái hậu ở phía sau, rõ ràng hai cung nữ đá người này có võ công, hơn nữa võ nghệ còn rất cao siêu.

"Hai nha đầu này thật lạ mặt, các người từ đâu tới?" Hoàng Thái hậu trầm giọng hỏi một câu.

Ngay từ đầu ai cũng không để hai cung nữ song bào thai này vào mắt, bỗng nhiên hai tiểu nha đầu đột nhiên nhảy ra, ảnh hưởng toàn bộ cục diện chiến đấu.

ĐỘC SỬNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Một Hồi Trò Khôì Hải

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: An Thực phi

"Nô tỳ không biết, hẳn là mới tới Thường Đào các, nô tỳ cũng thấy lạ mắt ——"

Chu cô cô đáp lời, còn chưa nói xong đã thấy một bóng màu đen bay lại đây, trực tiếp rơi xuống bên chân nàng ta, nếu không phải nàng ta phản ứng kịp thời lui về phía sau một bước, có lẽ đã đụng trúng chân.

Nàng ta cúi đầu nhìn xuống, thấy một tiểu thái giám quỳ rạp trên mặt đất rên rỉ, tay còn đỡ eo, trên mặt là thần sắc đau đớn, hiển nhiên là không bò dậy nổi.

Mọi người đều hoảng sợ, ngay cả mặt Hoàng Thái hậu cũng biến sắc, hai tiện tì này thực sự lớn mật.

"Đánh hay lắm, đánh lên đầu nàng ta, dùng sức vào!" Cao Thái hậu hoan hô nhảy nhót ở một bên, thanh âm vỗ tay bôm bốp, tư thế xem náo nhiệt không chê chuyện lớn.

Thái giám xung quanh cũng không dám làm gì các nàng, nhốn nháo bao quanh Cao Thái hậu và Cao Tổ Tuyết, hai người này rất cao quý, căn bản không thể động đến.

Hồng Y đầy mặt nôn nóng mà nói với Hồng Thường: "Người xuống tay chú ý chút, đá người về phía Hoàng Thái hậu, tìm chết à?"

Nhưng Hồng Thường rất trấn định, một mặt giơ tay đánh hôn mê một thái giám, một mặt thanh âm lạnh lùng nói: "Ta đến Chu cô nương đều đánh, người cảm thấy còn có thể sống sao? Dù sao cũng phải chết, không bằng kích thích chút, nói không chừng Cao Thái hậu hiền dụ có thể nể tình ta ra sức như thế, giữ cho ta được toàn thân!"

Hồng Y sửng sốt một chút, gật đầu nói: "Người nói đúng!"

Nàng vừa dứt lời, trực tiếp thả người bay lên, một chân đá vào một thái giám đứng vây bên ngoài, sức lực của đôi bàn chân rất lớn, tiểu thái giám kia trực tiếp bay về phía Hoàng Thái hậu, trực tiếp nện lên người một cung nữ bảo hộ phía trước.

"A ——" tức khắc tiếng thét chói tai nổi lên bốn phía.

"Hộ giá, hộ giá! Có thích khách! Bảo vệ Hoàng Thái hậu." Chu cô cô hoàn toàn trở nên luống cuống tay chân, ngay từ đầu nàng ta cho rằng hai cung nữ này định hù dọa một chút, không nghĩ tới lúc này thế nhưng đánh thật sự.

Tiểu thái giám kia đều đã đề trúng khiến một cung nữ không bò dậy nổi, lần tới có phải đến phiên Hoàng Thái hậu hay không.

"Đánh hay đánh đẹp, đánh con rệp khóc oa oa!" Cao Thái hậu nhảy dựng lên vỗ tay, bà còn kêu Cao Tổ Tuyết xem: "Hắc, cháu gái ngốc, cái này giống khi người còn nhỏ không, ai gia lấy cái bao cát nện Muốn Muốn, Muốn Muốn bị đánh đến độ khóc nhè, ha ha ha ha..."

Cao Tổ Tuyết: Cười không nổi.

Hoàng Thái hậu tức giận đến khước mắt muốn nứt ra, chỉ vào Cao Thái hậu đang nhảy nhót lung tung nói: "Cao Vân Vân, người đừng khinh người quá đáng!"

"Phi, người mang một đám người tới bức vua thoái vị, còn không cho ta phản kháng, người thật là vừa ăn cướp vừa la làng, đã bao nhiêu năm mà tật xấu này cũng không đổi được. Nhanh chóng mang chất nữ của người về đi, nàng ta xảy ra vấn đề gì không phải chuyện của ta!"

Bên này đang nháo đến náo nhiệt, Long Càn cung bên kia cũng được tin tức.

Tiêu Nghiêu đang phê duyệt tấu chương, sau khi nghe thấy tin tức này, chỉ nhíu mày, cảm xúc cũng không có biến hóa gì lớn.

"Đi thôi, đi nhìn một cái, Trương Hiến Năng đuổi kịp là được." Hắc buông bút son, đứng lên chuẩn bị đi đến "chiến trường".

Thủ lĩnh hộ vệ tiến vào báo cáo, lập tức tỏ lòng trung thành nói: "Thuộc hạ xin nguyện bảo vệ Hoàng thượng."

Tiêu Nghiêu vẫy tay: "Không cần, không đến mức náo loạn đâu. Gần đây tượng nhân[1] mới trồng được không ít nguyệt quý (tên 1 giống hoa hồng), các người đi dạo vườn đi, tạm thời không cần xuất hiện ở quanh Thường Đào các."

[1] tượng nhân: thợ thủ công, thợ chăm sóc cây cảnh...

Sau khi hắc nói xong liền dẫn Trương Hiến Năng ra cửa.

Thủ lĩnh của đám thị vệ bị lại ném ở chính điện Long Càn cung, về mặt phát gốc.

Hoàng thượng mới vừa nói gì, cho bọn họ đi dạo vườn? Nhất định là hẩn chưa tỉnh ngủ, Hoàng thượng không có khả năng săn sóc như thế.

Tiêu Nghiêu một đường lung lay đi đến, một chút cũng không nóng nảy, đối với cảnh sắc hoa viên tươi đẹp còn nhàn hạ thoải mái mà phú vài câu thơ.

Trương Đại tổng quản là một người vô cùng có chiều sâu, hơi đánh giá một chút, tức khắc cảm thấy hiểu rõ.

Vế đối cũng không tinh tế, Cửu Hoàng đế căn bản không để tâm, còn không bằng lúc sau khi một đêm xuân với Đào Uyển nghi, làm hai câu đối kia còn thú vị hơn.

Chờ đến khi hẩn sắp đến Thường Đào các, từ rất xa đã nghe thấy được tiếng náo nhiệt la hét ầm ĩ bên kia, hẩn cũng không đi qua, ngược lại tìm cái chỗ ngoặt trốn tránh, âm thầm quan sát.

Thời điểm hai người vừa đến, đúng lúc nhìn thấy cặp song sinh thể hiện sự uy vũ, đá hai người đến nện trúng cung nữ che chở trước người Hoàng Thái hậu, bức cho đoàn người của Hoàng Thái hậu liên tục lui về phía sau.

Đương nhiên Cao Thái hậu hưng phấn giống như đứa trẻ con, Trương Đại tổng quản nhìn bộ dáng vui sướng của bà, càng nhìn càng cảm thấy quen thuộc, cẩn thận suy nghĩ, lập tức liền hiểu được.

Rốt cuộc hẩn biết vì sao Cửu Hoàng thường xuyên vui mừng giống con heo hai trăm cân, thì ra là di truyền.

"Hoàng thượng, ngài không đi qua sao?" Trương Hiến Năng thấp giọng hỏi một câu.

Tiêu Nghiêu quay đầu lại nhìn hắn một cái, ánh mắt kia phức tạp lại lạnh nhạt, nghĩ lại nổi đau kịch liệt mà kinh hãi, thấp giọng nói: "Người cảm thấy lúc này trăm có thể đi qua sao? Qua để bị đánh à?"

Năm chữ chất vấn cuối cùng, hắn hơi có chút khó có thể mở miệng, lại nghiến răng nghiến lợi.

Trương Hiến Năng trầm mặc, đây thật không trách Cầu Hoàng đế, thời điểm Tiên hoàng tại thế, lần đầu tiên Cao Thái hậu và Hoàng Thái hậu đánh nhau, hắn vội vã đuổi tới, sợ Tiểu Bạch Vân của hắn bị ức hiếp, sau đó hắn đã bị Tiểu Bạch Vân đánh.

Tiểu Bạch Vân vừa đánh hắn vừa khóc rống, giống như người bị đánh là chính nàng, mặt mũi của hắn mất hết, đến nay còn lưu truyền bị khắp hậu cung chê cười.

Nhưng thật ra nữ nhân đứng đầu hậu cung đánh Hoàng thượng không phải chuyện gì mới mẻ, Thái Hoàng Thái hậu cũng từng đánh, đến nay cũng chỉ có Nhị cầu tử trước mắt này còn chưa bị đánh.

Trương Đại tổng quản nhìn cửa lớn Thượng Đào các, không khỏi thầm than trong lòng một tiếng: Tiểu yêu tinh, đều dựa vào người, ngày người đánh cầu tử sắp tới rồi.

Giờ phút này Tần Phiên Phiên đang ghé vào trên giường, thỉnh thoảng Liễu Âm lại báo cáo tình hình chiến đấu ngoài điện cho nàng, còn Vọng Lan ngồi ở mép giường lột vỏ nho cho nàng.

"Hai vị Thái hậu đánh nhau không phải chuyện gì mới mẻ, trước kia lúc nô tỳ mới vừa tiến cung đã nghe nói thời điểm Cao Thái hậu còn trẻ, đánh nhau giỏi có tiếng. Lúc sau có Tiên hoàng hòa giải, bà ấy cũng không thể đánh nữa, nhưng lần này lại xuất hiện cảnh tượng trùng lặp. Cũng may bà ấy không tự mình động thủ." Vọng Lan vừa dứt quả nho cho nàng ăn, vừa nói chuyện trước kia cho nàng.

Hai mắt Tần Phiên Phiên phát sáng, nhớ tới thân hình nhỏ xinh kia của Cao Thái hậu, hơi có chút không tin: "Thế mẫu hậu có thể đánh thắng được người khác sao?"

"Có thể, trước nay chưa từng thua." Vọng Lan ngắt lời.

Tần Phiên Phiên chớp mắt, rất không tin: "Ta nhớ rõ phi tần của Tiên hoàng có cô nương nhà võ tướng, cũng không nên đánh không lại bà ấy chứ?"

Vọng Lan suy nghĩ, mới nói: "Cao Thái hậu chỉ đánh người bà có thể đánh thắng."

Tần Phiên Phiên lập tức đã hiểu, đánh thắng được thì đánh, đánh không lại thì mắng, thực phù hợp với quan niệm của Cao Thái hậu.

Chủ tớ hai người đang nói chuyện, liền thấy Chu Uyển lại được nâng vào, giờ này nàng ta nằm ở trong chăn, sớm đã đau đến nước mắt lưng tròng.

"Sao lại đưa trở lại?" Vọng Lan hỏi một câu.

Liễu Âm và hai cung nữ khác thật cẩn thận mà đặt Chu Uyển lên mặt đất, mệt đến thở hổn hển.

"Bên ngoài đánh thành như vậy, Chu cô nương cũng đã bị dẫm vài cái, Tổ Tuyết cô nương kêu bọn nô tỳ nâng nàng ta trở về, miễn cho thật sự nháo ra chuyện lớn gì không thể báo cáo kết quả công tác."

Sau khi Liễu Âm nói xong, lại hành lễ với Chu Uyển, trên mặt đều là thần sắc hối lỗi.

"Chu cô nương, xin lỗi. Sức lực nô tỳ nhỏ, thời điểm nâng ngài trở về lại sốt ruột, không cẩn thận quăng ngã ngài trên mặt đất, ngài không bị đau

chứ?" Liễu Âm vừa nói vừa cúi người xuống tiến đến trước mặt nàng ta, cẩn thận mà quan sát thương thế của Chu Uyển.

Chu Uyển nước mắt lưng tròng, đau đến nhe răng trợn mắt, nỗi đau này rõ ràng cũng có công lao của Liễu Âm.

"Nô tỳ thấy không có trở ngại gì, hiện tại ngài đau phát khóc, khẳng định là do bị đánh sáu gậy kia, không liên quan gì tới nô tỳ. Đến lúc đó người muốn báo thù, ngàn vạn lần đừng tới tìm nô tỳ, cũng đừng tìm chủ tử chúng ta, tìm hai tỷ muội sinh đôi bên ngoài kia kìa!" Liễu Âm quan sát, đưa ra kết luận, thuận tiện còn lấy lòng nàng ta một chút.

Mấy câu nói đó lại làm Chu Uyển tức giận đến ngực khó chịu, nơi này của Tần Phiên Phiên không có một người bình thường.

Nghĩ đến đây, Chu Uyển lại hung tợn mà nhìn Tần Phiên Phiên, hoàn toàn là trạng thái nhanh như hổ đói vô mồi, nếu hiện giờ nàng ta có thể cử động, nhất định muốn nhào lên cắn chết Tần Phiên Phiên.

Tần Phiên Phiên đối diện với tầm mắt của nàng ta, không khỏi hừ lạnh một tiếng: "Người nhìn ta như vậy làm gì? Hoàng Thái hậu không đánh được Cao Thái hậu, chỉ có thể đánh ta, ta cũng không đánh được Hoàng Thái hậu, chỉ có thể đánh người. Cho nên đây là không thiếu nợ lẫn nhau, về sau người có bản lĩnh ở lại hậu cung, đến lúc đó chúng ta bằng bản lĩnh thật, xem đến tội cùng ai có thể đánh ai."

Bên ngoài Thường Đào các nháo đến loạn, cuối cùng vẫn là phe Cao Thái hậu thắng lợi.

Tuy bên Hoàng Thái hậu mang nhiều người, nhưng đều không có võ nghệ, cặp sinh đôi lại liên tục đâm đá, đá một người liền loại bỏ một người, cuối cùng tất nhiên không còn đối thủ.

Thậm chí mấy cung nữ che chở trước người Hoàng Thái hậu cũng chỉ còn lại Chu cô cô một cái quang côn tư lệnh[2], người khác đều bị đánh hôn mê.

[2] quang côn tư lệnh (光杆司令): chỉ người có quyền thế, nhưng đơn độc, không có kẻ nào giúp, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Cung nữ cuối cùng kia nhanh nhạy né tránh rất nhiều lần, sau đó vẫn là đôi song sinh đồng thời đá hai người lại đây, tiểu cung nữ kia có nhanh nhạy cũng bị sợ tới mức luống cuống tay chân, chung quy vẫn là bị đánh hôn mê.

"Đánh, đánh hôn mê cả Chu cô cô kia đi, chỉ cần không đánh Hoàng Thái hậu, những người khác tùy tiện đánh, Tiên hoàng gánh vác cho các người!"

Cao Thái hậu gân cổ lên hô lớn, cả người đều hưng phấn đến phát điên, cũng nhiều năm chưa từng đánh nhau, thật sáng khoái.

Hồng Y nhắc chân đạp lên mặt đất, nhẹ giọng nói: "Không còn ai, đã xong rồi."

Cao Thái hậu nhìn quét một vòng, phát hiện người bên Hoàng Thái hậu đều nằm xuống rồi, nhưng bà vẫn không cam lòng, rốt cuộc gia hỏa[3] Chu cô cô này cáo mượn oai hùm, còn bắt nạt cháu gái gốc của Cao gia bà, nhất định phải tìm cơ hội báo thù.

[3] gia hỏa (家伙): một từ đa nghĩa, ở đây dùng để chỉ người với hàm ý khinh miệt

Tầm mắt bà lại nhìn chăm chăm người một nhà, một đám cung nhân Thường Đào các đều cúi đầu, thân thể không khống chế được mà phát run, còn không hưởng thụ niềm vui giành thắng lợi, chẳng lẽ Cao Thái hậu phải qua cầu rút ván, lấy bọn họ làm cục đá để ném người sao?

"Thôi thôi, đánh không đến lần tới rồi nói sau. Cháu gái ngọc bị ầm ức lại nhịn một chút." Cao Thái hậu phát tay, cuối cùng buông tha đoàn người này.

Không ai đánh nhau, trong khoảng thời gian ngắn không khí trở nên thật xấu hổ.

"Thái hậu, ta đi trước. Chờ trở về lại tìm bọn họ tính sổ!" Tay Chu cô cô không ngừng run rẩy.

Dù cho nàng ta tự nhận đi theo Hoàng Thái hậu, xem như đã gặp qua không ít việc đời, nhưng là tình trạng hiện giờ chỉ dư lại hai người các nàng cũng chưa từng xuất hiện.

Hoàng Thái hậu nhăn chặt mày, hiện giờ bà đã cảm thấy không thích hợp.

"Ai gia không đi, lâu như vậy mà đến một thị vệ cũng không có, thậm chí cung nhân đi ngang qua cũng không, điều này bình thường sao? Cao Vân Vân, người có bản lĩnh thì hôm nay giết chết ai gia đi, nếu không ——" Hoàng Thái hậu bị tức giận đến mức cả người đều phát run.

"Vì sao ta muốn giết chết người, người muốn chết tự mình chết đi, đừng kéo ta xuống nước." Cao Thái hậu vươn cổ qua kêu to.

Mắt thấy hai người lại muốn gây gỗ, Hoàng thượng tránh ở một bên âm thầm quan sát rốt cục sửa sang lại vạt áo, bước ra.

"Hoàng thượng giá lâm ——" Trương Hiến Năng lập tức gân cổ lên rống một câu.

Thanh âm của Trương Đại tổng quản bén nhọn lại cao vút, lập tức truyền tới, các cung nhân đang sửng sốt vội vàng quỳ xuống hành lễ.

"Đứng lên đi, trầm nghe nói nơi này nháo loạn, đây không phải rất tốt sao? Náo loạn chỗ nào, Trương Hiến Năng, tin tức này ai truyền? Là mong chờ hai vị Thái hậu không tốt mà."

Đôi tay của Tiêu Nghiêu chấp ở sau người, ho nhẹ một tiếng, mười phần ôn hòa mà nói.

Cao Tổ Tuyết nhìn người bên Hoàng Thái hậu nằm đầy đất, thậm chí có mấy người nằm bên chân Hoàng thượng, thế nhưng Tiêu Nghiêu hỏi chỗ nào náo loạn, đại khái là mắt mù đi.

"Hoàng thượng, người định lừa gạt ai gia sao? Người ai gia mang đến đều bị đánh thành như vậy, người còn làm như không phát hiện?" Hoàng Thái hậu lạnh mặt nhìn về phía Hoàng thượng, ngữ khí nghiêm túc xưa nay chưa từng có.

"Mẹ ruột người ước hiếp ai gia thành như vậy, hai cung nữ có võ công kia thiếu điều lấy thanh đao giết chết ai gia. Đã tới tình trạng này rồi, Hoàng thượng còn chuẩn bị chỉ hươu bảo ngựa sao?"

Hoàng Thái hậu cố hết sức làm chính mình bình tĩnh lại, bà cảm giác khí huyết toàn thân dâng lên, đã sắp tức giận đến nổ tung.

Nhưng hiện giờ bà không thể để cảm xúc của mình bộc phát ra, phải vững vàng ứng đối, xử lý sự tình lần này rất quan trọng.

Từ sau khi Hoàng thượng đăng cơ, lần đầu tiên gặp được tình trạng Hoàng Thái hậu và Cao Thái hậu xé rách mặt nạ, Hoàng Thái hậu nhất định phải chiếm lấy ưu thế, điều này đối với tiến triển về sau rất quan trọng. Bà nhất định phải làm hai mẹ con Cao Thái hậu sợ mình, lần tới mới không dám dễ dàng chọc giận bà như thế.

Hoàng thượng trầm mặt, nhìn thoáng qua những người nằm trên mặt đất, có chút đau đầu.

Hắn thật sự không thể đùn đẩy, không khỏi trừng mắt liếc nhìn cặp song sinh vẻ mặt vô tội đứng ở một bên, hiện tại đang cúi đầu yếu thế, lúc trước đã người, thật là một chút đường sống cũng không suy xét cho người khác.

Nhưng ngòi cửu ngũ cũng không phải không có biện pháp, hắn dùng ánh mắt ra hiệu với Cao Thái hậu, thấp giọng nói: "Mẫu hậu, ngài và Hoàng Thái hậu không ra tay chứ?"

Cao Thái hậu thật kích động, múa may nắm tay, kêu gào nói: "Ở trong mắt ta, bà ta đã bị ta trái một đấm phải một đấm, đánh tới rụng răng rồi."

Tiêu Nghiêu có chút tắc nghẹn, mẹ ruột này không chỉ không hề ăn ý, còn không ngừng khiến hắn ngọt ngào, đều đã nháo đến mức không thể cứu vãn.

"Nhưng đó chỉ là ở trong lòng ta mà thôi, lúc này ta không đánh bà ta. Bà ta chính là nghĩ đánh lại ta, vu hại ta, trò xiếc cũ mèm hơn hai mươi năm. Muốn Muốn đều đã lớn như vậy, người còn dùng mãi cái chiêu này. Ta không động đến người, vì sao những người này của người nằm chắn ở cửa cung người ta, ai gia làm sao biết! Tuổi càng lớn da mặt càng dày, đến mức tới ăn vạ ở Thượng Đào các, lần tới người có thể có chút tiền đồ hay không, dẫn người đến Duyên Thọ cung nằm, chờ lát nữa ai gia cũng mang một đám người tới nằm ở chỗ này, nói là người đánh! Ai tin nổi!"

Cao Thái hậu vừa nói xong, chuyện này liền biến đổi, bà vừa nói còn vừa liếc mắt nhìn Tiêu Nghiêu một cái.

Con heo này cũng là bò ra từ trong bụng bà, còn dám ghét bỏ bà.

Tiêu Nghiêu thở dài nhẹ nhõm một hơi, đồng thời Hoàng Thái hậu chính là chạm đến vảy rồng mọc ngược.

"Được được được, hai mẹ con các người muốn giấu trời qua biển, chỉ hươu bảo ngựa. Trên đời này còn có công bằng hay không, đến Tiên hoàng cũng không dám như thế!" Hoàng Thái hậu nói liên tiếp ba cái được, tức đến hô hấp không thông, đủ thấy bà ta có bao nhiêu giận dữ.

[4] giấu trời qua biển (瞒天过海): kế thứ nhất trong "ba mươi sáu kế", nói dối để qua mắt người khác, che giấu ý đồ thật của mình

[5] chỉ hươu bảo ngựa (指鹿为马啊): ý nghĩa như đổi trắng thay đen

"Phi, hần không dám đó là chuyện của hần, chưa từng nghe qua một câu là trò giỏi hơn thầy sao, nhi tử của ta chính là lợi hại hơn hần!" Cao Thái hậu nhảy cao ba thước, kêu gào.

Hoàng Thái hậu bị bà kích thích, rốt cuộc nhịn không được, chỉ cảm thấy muôn vạn hỏa khí toàn bộ đều vọt tới đỉnh đầu, tức khắc hét to: "Người dám nhục mạ Tiên hoàng, người chờ đó, ai gia lập tức trở về bảo Chu Quốc công tiến cung, ngày mai tham tấu người!"

"Người biết cái gì, đó là tình thú của ta và Tiên hoàng, hần thích ta nói hần như vậy, người không có tư cách..."

"A, Cao Vân Vân người đừng khinh người quá đáng!"

Hai vị Thái hậu không chỉ có ngôn ngữ xung đột, hai người đều hướng về phía trước, hận không thể cào cấu khuôn mặt của lão bất tử đối diện kia.

Thậm chí Hoàng Thái hậu rống một hồi đều đã mang theo vài phần khóc nức nở, đây là đâm một nhát dao lên ngực bà ta.

Tiêu Nghiêu vừa thấy hai người thật sự muốn làm loạn đến không thể cứu vãn, lập tức sai cung nhân còn đứng ngây ra đó ngăn hai người các bà lại.

"Đưa hai vị Thái hậu về cung của mỗi người."

Vừa lúc liễn kiệu tới, Tiêu Nghiêu lập tức chỉ huy người tiễn hai vị ôn thần này đi, không thể trêu vào không thể trêu vào.

Hoàng Thái hậu trực tiếp ngồi lên liễn kiệu, bà ta cũng không để ý tới tư thế kêu gào của Cao Thái hậu, trước sau một khuôn mặt lạnh lùng, hiển nhiên đang tính toán trả thù Cao Thái hậu thế nào.

"Khởi kiệu ——" Tiếng nói bén nhọn của thái giám dẫn đường truyền đến, liễn kiệu của hai vị Thái hậu đều được nâng lên.

"Đợi chút đợi chút, Hoàng Thái hậu, ngài đã quên mang chất nữ của ngài theo. Nhanh chóng mang về tìm thái y nhìn một cái đi, mới vừa rồi Chu cô nương bị mấy thái giám trong cung ngài đâm vài cái, phỏng chừng hộc cả máu."

Liễu Âm đuổi tới từ phía sau, cùng hai cung nữ khác nâng một giường chăn gấm, bên trong bao lấy Chu Uyển vết thương chồng chất, đi vài bước còn nghiêng ngả một chút, nước mắt Chu Uyển cũng rơi xuống như mưa.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Diễn Tình Giải Thích

Edit: Chang Phi

Beta: Vy Chiêu nghi

Những thái giám nâng kiêu chân mềm nhũn thiếu chút nữa thì té ngã, không nghĩ tới bọn họ còn làm cả việc này.

Hoàng Thái hậu ngồi ở trên kiệu liễn, hít sâu một hơi, nhắm mắt không để mình mắng chửi ra miệng.

Bởi vì Liễu Âm nhắc nhở, mọi người giống như mới nhớ đến ước nguyện ban đầu Hoàng Thái hậu tới là vì cái gì, kết quả cuối cùng Chu cô nương lại bị quên mất.

"Cô mẫu cái kiểu gì không biết nữa, Chu cô nương cũng thật đáng thương, nhất định là phải ôm tới rồi. Đúng là lạnh nhạt vô tình!" Cao Thái hậu bắt lấy mọi cơ hội để trào phúng bà.

Dù Hoàng Thái hậu có giáo dưỡng tốt đi chăng nữa, hiện giờ cũng đều mất hết, nàng hét lớn với Cao Thái hậu: "Cao Vân Vân, người đi xuống, xem ai gia có đánh chết người không!"

Đương nhiên cách ước đấu của hai vị Thái hậu không thành công, bởi vì Hoàng thượng cứng rắn cho người đưa các bà đi.

Chờ kiệu liễn của hai vị Thái hậu đi càng lúc càng xa, cho đến lúc không thấy nữa, Tiêu Nghiêu mới thở phào nhẹ nhõm, cả người thần kinh

căng thẳng mới hơi hòa hoãn một chút.

"Hoàng thượng, ngài bãi giá đến cung vị Thái hậu nào trước?" Trương Đại tổng quản rất hiếu ý hỏi.

Phải biết rằng hai vị Thái hậu đánh nhau, vậy nhất định phải trấn an, huống hồ lần này Hoàng Thái hậu quả thật bị thiệt, trong tối ngoài sáng cũng không biết bị mấy người hồ qua nữa.

Không chỉ chất nữ ruột bị đánh, mà ngay cả chính bà cũng suýt nữa bị đánh, nếu không phải Hồng y Hồng Thường còn nhớ rõ bà là Hoàng Thái hậu, thì có lẽ thái giám đầu tiên bị đá ra, liền dè đến trên người Hoàng Thái hậu rồi.

"Bãi giá Thường Đào các. Trẫm thật muốn nhìn, nàng rốt cuộc muốn nháo tới mức độ nào?" Ngồi cửu ngũ cười lạnh một tiếng, dẫn đầu đi vào bên trong.

Song bào thai ngoan ngoãn quỳ gối ở cửa đại điện, đầu chạm xuống đất, hiển nhiên là một bộ trạng thái sắp chết.

Các nàng tới đây giúp Uyển nghi làm chuyện đầu tiên, liền kinh thiên địa quỷ thần khiếp [1] như thế, chắc hẳn Hoàng thượng sẽ không vui.

[1] làm thiên địa cả kinh, quỷ thần khiếp sợ.

"Lăn đi vào quỳ!" Tiêu Nghiêu thấy hai nàng liền tức giận, hai người này là do hăn tự mình lựa chọn rồi sau đó mới đưa cho Tần Phiên Phiên, kết quả không chỉ không áp chế được tư thế la lối khốc lóc của Tần Phiên Phiên, mà ngược lại còn làm trầm trọng thêm.

Lúc Tiêu Nghiêu đi vào trong nội điện, Tần Phiên Phiên đang ghé vào giường, nàng là một người bị thương nên chẳng đi đâu được.

Thấy nam nhân mang một khuôn mặt âm trầm đi vào, nàng không khỏi run cả người lên, nội tâm vô cùng sợ hãi.

"Hoàng thượng ngài đã tới rồi, Thái hậu nương nương đâu?" Nàng nỗ lực khởi động một gương mặt tươi cười nói, hy vọng Hoàng thượng có thể nể tình nàng lớn lên đẹp như vậy mà bỏ qua cho nàng.

Kết quả liền thấy ngôi cửu ngũ châm chọc cười, lạnh giọng hỏi ngược lại: "Người hỏi là Thái hậu nào?"

"Đương nhiên là Tây Vương Mẫu Cao Thái hậu, tần thiếp còn có chuyện chưa nói xong với bà đâu." Nàng cười gượng nói.

Tiêu Nghiêu nhìn vẻ mặt cười lấy lòng của nàng, nhẹ nhàng ngồi xuống mép giường, Tần Phiên Phiên lén lút lui hai bước, chủ động cách hẳn xa một chút, sợ bị đánh.

"Người còn gì chưa nói xong? Có phải là tìm bà chống lưng cho người, làm trăm không đánh người hử?" Hắn duỗi tay sờ lên gáy nàng, bàn tay to rộng hữu lực của nam nhân cứ vuốt xuống như vuốt cầu vẩy, vuốt đến cả người Tần Phiên Phiên phải run lên.

Trong cái vuốt ve hữu lực của ngôi cửu ngũ này, nàng cảm thấy hẳn đang bức bối.

"Không có, Hoàng thượng thương tần thiếp nhất, sao có thể đánh tần thiếp chứ? Tần thiếp ai ——"

Tần Phiên Phiên đang chuẩn bị tỏ lòng trung thành cho hắn xem, dù sao nàng am hiểu nhất chính là nói lời dễ nghe cho Hoàng thượng, loại đồ vật này vừa không phải để tâm lại không cần mất tiền, còn có thể dễ được Nhị Cấu tử, quả thực chính là loại thuốc tốt nhất mà.

Chẳng qua nàng còn chưa kịp nói xong hai câu này, liền nhận thấy cái tay của Tiêu Nghiêu từ cái gáy nàng trượt xuống, véo đến trên cổ còn đỡ một chút, đợi xuống chút nữa đụng đến trên lưng nàng, vậy thì nói không thành tiếng rồi.

Mẹ, móng vuốt thật thô ráp, đau chết nàng.

"Ái tần tiếp tục nói đi, người làm sao vậy?" Trên tay hắn cũng không dùng sức, cứ nhẹ nhàng mà mơn trớn như vậy, nhưng mà đối với Tần Phiên Phiên đang bị thương mà nói, chỉ như vậy cũng đủ muốn mạng của nàng rồi.

"Sau lưng tần tiếp bôi đầy thuốc mỡ, Hoàng thượng vẫn là giơ cao đánh khẽ đi, miễn làm cho tay người dính đầy thuốc, nhão nhão dính dính thật khó chịu." Tần Phiên Phiên mang vẻ mặt như đưa đám nói.

Tiêu Nghiêu lại giống như là sờ đến ngứa vậy, căn bản là không nghe nàng nói, vẫn tiếp tục: "Sẽ không, ái tần cũng đã nói trăm thương người nhất. Sao có thể chỉ vì thứ này mà ghét bỏ được chứ, trăm không chỉ có muốn sờ còn muốn vỗ vỗ nữa đây!"

"Vỗ chỗ nào?" Tần Phiên Phiên bị dọa đến da đầu tê dại, lập tức thấp giọng hỏi.

Kết quả nàng vừa dứt lời, trong điện liền vang lên một tiếng vang thanh thúy "Bang ——".

"A..." Tần Phiên Phiên gào lên một tiếng, thiếu chút nữa là rơi lệ, Cầu Hoàng để không phải người, nhắm ngay mũi nàng mà vỗ.

Tuy nói không dùng hết sức chỉ vỗ như thú vị, nhưng chỉ như vậy cũng đủ làm Tần Phiên Phiên đau đến nghiến răng nghiến lợi, cả người đỏ mồn hôi.

"Ái tần, đau không?" Tiêu Nghiêu cúi đầu, đối diện với nàng, cười tủm tỉm hỏi.

Hôm nay khó lắm Tiêu Nghiêu mới thưởng cho nàng cái sắc mặt tốt, nhưng mà Tần Phiên Phiên đã đau đến nước mắt lưng tròng, nàng lập tức gật đầu, hít hít mũi nói: "Đau."

Chỉ một chữ này, nàng cũng nói đến mức khóc nức nở, đủ để thấy được nàng đau thế nào.

"Đau là được rồi, trăm nên làm người đau nhiều một chút mới đúng, nếu không người liên không biết trăm có thể làm người đau tới mức độ nào!" Hắn vừa nói vừa giơ tay, lại đánh mông nàng thêm một cái nữa.

Tần Phiên Phiên lập tức giơ tay ôm lấy cánh tay hắn, lại để hắn đánh tiếp, mình sẽ phải nằm liệt trên giường càng lâu hơn nữa.

"Hoàng thượng, tần thiếp sai rồi, không có đau mà." Nàng vừa muốn thét chói tai, vừa cảm thấy trên người rất nóng, chính là bị đánh đến quá đau, mới có loại cảm giác cả người muốn bốc hỏa này.

Tiêu Nghiêu nhìn nàng, cười lạnh một tiếng: "Sao lại không đau chứ? Xem xem ái tần thật có khả năng, mới vừa hưởng trăm muốn người để bảo vệ mình, quay đầu người liên đánh cháu gái ruột của Hoàng Thái hậu, sau đó lại làm ra phản ứng liên tiếp như vậy. Cũng may trăm chỉ cho người hai người, nếu cho người một phân đội nhỏ, có phải người định lật tung cái hậu cung này lên, rồi ngay cả trăm cũng bị người bắt cóc có phải không?"

Không thể không nói, Hoàng thượng thật là rất hiểu biết Tần Phiên Phiên, cái này cũng đoán ra được, trên thực tế lúc nàng có được song bào thai kia, trong đầu liền nghĩ làm thế nào để thiên Cẩu Hoàng đế.

"Không có, tần thiếp nào dám chứ. Ngài cho người, vậy tất nhiên đều nghe ngài nói. Chủ yếu là Thái hậu thiện tâm, thấy tần thiếp nằm ở trên

giường, trước sau là một bộ dáng tội nghiệp, bà mới nhin không nổi. Tần thiếp sợ bà với Hoàng Thái hậu nổi lên xung đột chính diện, cho nên mới cho người mời Chu cô nương tới, chính nàng ngoan ngoãn tới, cũng không phải là tần thiếp muốn trối nàng tới, sau đó Thái hậu liền nói muốn thay tần thiếp báo thù. Tần thiếp thật sự không nghĩ tới sẽ dẫn ra nhiều chuyện ở phía sau như vậy, nếu không ngài cho ta mượn hai lá gan, tần thiếp cũng không dám đâu."

Tần Phiên Phiên vẫn luôn ôm hăn không buông tay, trên thực tế là sợ móng vuốt của hăn lại vỗ mình thêm hai cái nữa.

Rõ ràng nàng là một người đang bị thương, lại còn phải làm ra việc kích thích như vậy, nếu biết trước thì sẽ nhẫn nhịn hai ngày, chờ vết thương sau lưng tốt hơn một chút lại nói.

Tiêu Nghiêu giật giật cánh tay, muốn tránh thoát ra, Tần Phiên Phiên liền dùng hết sức để ôm lấy hăn.

"Hoàng thượng, lưng tần thiếp đau quá, nhất định lại muốn chảy máu rồi. Tần thiếp cũng không thể uống thuốc, buổi tối không ngủ được, cơm cũng ăn không vô, vừa đói vừa mệt làm thế nào cũng không thoải mái. Ta thật khổ mà, tần thiếp tiến cung liền muốn chăm sóc cho Hoàng thượng thật tốt, không nghĩ tới lại đưa tới nhiều chuyện như vậy....."

Nàng oa oa khóc lớn, chỉ cần Tiêu Nghiêu vịn vẹo hơi dùng sức lớn hơn một chút, nàng liền bắt đầu kêu khóc rất đau rất đau, cuối cùng làm cho hăn cũng không dám động.

"Được rồi, ngươi nằm sấp xuống, trẫm không đánh ngươi nữa." Tiêu Nghiêu bị nàng dính đến phát ngấy, tức giận mà nói một câu.

Tần Phiên Phiên còn đang gào, vừa nghe thấy lời này liền lập tức ngừng lại, chẳng qua là vẫn chịu không buông tay ra.

"Không được, tần thiếp là bảo bối trong lòng ngài, ngài phải thương." Nàng ủy khuất nói, nếu Nhị Cầu Tử này không thương nàng, về sau không phải là nàng phải trực tiếp nằm chờ bị lạnh nhạt sao?

"Có phải người thiếu đòn hay không?" Tiêu Nghiêu nhẹ hít một hơi, trừng mắt nhìn nàng.

Tần Phiên Phiên nhìn thẳng hăn, thấy hăn trước sau đều trưng ra một khuôn mặt lạnh, tay thấy hơi ngứa.

Muốn đánh hăn! Nhưng là nàng nhát gan, làm sao dám?

Vì thế nàng khẽ hừ một tiếng, nước mắt lại xoạch xoạch rơi xuống, đơn giản nằm bò trên giường, dương cao giọng nói: "Đánh đi, đánh đi, ngài đánh đi. Chỉ cần ngài cao hứng, tất cả đều là tần thiếp sai, tần thiếp vô duyên vô cớ bị đánh, nên nhận lấy. Ai bảo người đánh tần thiếp là Hoàng Thái hậu chứ, Cao Thái hậu còn không thể ra mặt thay tần thiếp, bởi vì tần thiếp đây là châm ngòi ly gián, tạo thành hậu cung không hài hòa, mọi người nên người tốt ta cũng tốt, tần thiếp nháo cái gì mà nháo chứ. Ô ô....."

Nàng nói nói, thật đúng là nói mình đến mức khóc lên.

Muốn hỏi vì cái gì, đó chính là bởi vì lúc cầu gào với người, người không thể mềm, phải gào dữ hơn cả hăn, hăn liền tự động lui.

"Người còn ủy khuất được à, làm loại chuyện này có thể không nói trước với trăm một tiếng sao? Đây là việc nhỏ, trăm có thể không so đo, vậy về sau có chuyện lớn có phải người cũng không buồn hé răng ra nói rồi cứ thế mà làm không, có bao nhiêu chuyện mưu đồ bí mật tạo phản chính là như vậy mà xảy ra!"

Tiêu Nghiêu nhìn nàng khóc trong chốc lát, mắt trợn trắng căn bản không nghĩ để ý đến nàng, nhưng là nhịn hồi lâu cuối cùng vẫn không nhịn được.

Nhìn nàng tội nghiệp nằm ở trên giường khóc lóc, khóc đến mức cả người phát run lên, phía sau lưng còn bị thương, dù cho ai nhìn cũng cảm thấy đáng thương.

Huống chi trên mông nàng cũng bị gậy gộc đánh sưng lên, xanh tím một mảnh, vừa rồi hấn lại còn vỡ hai cái nữa, đúng là tiểu đáng thương.

Tần Phiên Phiên vừa nghe hấn tuy rằng còn đang trách nàng, nhưng nàng lại tinh chuẩn mà bắt được trọng điểm: Đây là việc nhỏ, trăm có thể không so đo!

Chỉ chờ những lời này!

"Tần thiếp nào dám tạo phản chứ, chuyện này là tần thiếp cùng Cao Thái hậu cùng nhau suy xét, chẳng lẽ tần thiếp còn mang theo cả bà cùng nhau tạo phản sao? Cao Thái hậu chính là mẹ ruột ngài, nhất định là đứng ở phía ngài. Huống hồ đều là thân nữ nhi, Hoàng thượng ngài sao lại nghĩ đến cả tạo phản chứ?" Tần Phiên Phiên vừa khóc vừa chất vấn hấn.

Tiêu Nghiêu rất khả nghi trầm mặc một lát, bỗng nhiên ngồi xổm xuống, móc khăn gấm ra lau lau nước mắt cho nàng, trầm giọng nói: "Bà thường xuyên làm chuyện này, lúc trăm còn nhỏ hay nghe được một câu nhất chính là, nhi tử ta giỏi quá, mau lớn lên một chút, mang theo nường ăn sung mặc sướng, không cần phụ hoàng người."

Tần Phiên Phiên ngừng khóc lại, nàng không biết nên nói cái gì an ủi hấn, chỉ có thể giơ tay sờ sờ đầu chó của hấn.

Cầu tử ngoan, không khóc nha, về sau người làm ta sinh nhi tử ta cũng làm như vậy!

Tiêu Nghiêu hất cái tay sờ loạn của nàng ra, hung dữ trừng mắt nhìn nàng một cái.

"Lúc này người có mẫu hậu hộ giá hộ tống cho người, lại còn có thương tích trong người, trăm tậm tha cho người. Nhưng mà về sau nếu lại xảy ra loại chuyện này, trăm kiểu gì cũng phải làm cho người đẹp mặt. Nghe thấy không?"

Tần Phiên Phiên hồng con mắt điên cuồng gật đầu, Cầu tử thật tốt.

Tiêu Nghiêu thấy nàng tội nghiệp như vậy, ngay cả quần áo cũng không thể mặc, chỉ đắp một cái chăn ở trên lưng, vừa rồi còn bị hấn kéo ra.

Hắn giơ tay đè gáy nàng lại, hôn lên môi nàng một cái.

Tần Phiên Phiên có kỹ năng nuôi chó rất tốt, biết lúc này nhất định phải cho hồi báo lớn một chút, tát một cái lại cho một quả táo đỏ mới là tốt nhất.

Nàng lập tức vươn đầu lưỡi liếm liếm môi hắn, tựa như muốn theo môi hắn mà chen vào, cho hắn một cái hôn nồng nhiệt triền miên.

Chẳng qua nàng không có thực hiện được, bởi vì Tiêu Nghiêu cắn cắn đầu lưỡi nàng một cái, nàng liền sợ tới mức lùi về, đầy mặt đều là vẻ đau đớn.

"Lần trước người cắn trộm, trả lại cho người, không được khóc nếu khóc trộm đánh người!" Tiêu Nghiêu thấy hốc mắt nàng hồng hồng, nước mắt lại muốn rơi xuống, giơ lên tay uy hiếp.

"Lần trước rõ ràng người đã trả lại cho tần thiếp rồi, sao vẫn còn ghi nợ chứ?" Tần Phiên Phiên che miệng tỏ vẻ không phục.

"Vậy còn lần này, người bày ra một đồng cục diện rồi rằm như vậy cho trộm, trộm cắn người một cái thì làm sao?" Tiêu Nghiêu nghiêng mắt nhìn nàng một cái.

Tần Phiên Phiên ủy khuất bĩu môi, không còn lời gì để nói.

Được được được, người là cầu người nói đều đúng, cầu chính là thích cần người!

Mắt thấy hai người người tới ta đi, giống như trẻ con ở chơi đùa, cứ thế liền bỏ qua việc đánh Chu cô nương cùng với chuyện hai vị Thái hậu nháo đến túi bụi, Trương Đại tổng quản trợn mắt há hốc mồm quay đi, lại cảm thấy việc này là hợp tình hợp lý.

Xem cái đầu heo này, bị Cao Thái hậu nuôi xong lúc sau lại đưa đến trong tay Đào Uyển nghi, lớn lên rất tốt, có lẽ tết năm nay có thể làm thịt rồi.

"Trẫm đi chỗ Hoàng Thái hậu xem xem, nếu người có chỗ nào lừa trẫm, trở về lại xử lý người!" Tiêu Nghiêu vỗ vỗ đầu nàng muốn đi.

Tần Phiên Phiên run cả người lên, tự động nhớ lại lời nói lúc trước một chút, tuyệt đối không có lừa hân!

Ừ, chắc là vậy.

"Hai người các người cùng trẫm lại đây!" Tiêu Nghiêu thấy song bào thai quỳ gối tại chỗ, liền lạnh giọng quát lớn một câu.

Tần Phiên Phiên lập tức nói: "Hoàng Thượng, các nàng là nghe tần thiếp phân phó, ngài ——"

Tiêu Nghiêu xoay người, cười với nàng cười, tràn ngập ý lạnh: "Ái tần, người nói cái gì, vừa rồi trẫm không nghe rõ."

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Hoàng Thượng Quyết Đấu

Edit: Cảnh Thực viện

Beta: Thảo Hoàng Quý phi

Nghe được trong lời nói tràn đầy sự cảnh cáo của Hoàng thượng, Tần Phiên Phiên lập tức sợ hãi, nàng ngẩng đầu lên vừa vặn đối lại ánh mắt với cặp song sinh.

Trong ánh mắt của cặp song sinh tràn đầy ý cầu cứu, đã nói nhất định sẽ cứu các nàng, muốn động được các nàng trừ phi bước qua thi thể của nàng, nhất định phải tuân thủ lời hứa đấy, Đào Uyển nghi!

"Người mà ngài đưa thật đúng là lợi hại, tần thiếp rất hài lòng, chờ chút nữa tần thiếp còn có thể nhìn thấy hai người bọn họ ư?" Ngữ khí của nàng có chút yếu đuối, mang theo vài phần ý vị dò xét.

Chỉ thấy Tiêu Nghiêu quay đầu cười với nàng: "Nếu ái tần đã nói như thế, vậy thì cho các nàng lưu lại toàn thân."

Nói xong câu đó thì hắn trực tiếp đi ra ngoài, cuối cùng cặp song sinh nhìn thoáng qua Tần Phiên Phiên, quay người đi theo.

Tần Phiên Phiên sợ hãi, lập tức căn dặn Liễu Âm đi nhìn một cái.

"Nếu Hoàng thượng thật sự động sát tâm thì gào lên cho bốn tần, khóc lóc về tình cảnh sau khi ta tiến cung có bao nhiêu gian nan, sống được có bao nhiêu thống khổ mà bây giờ tình trạng càng thảm như vậy, thật vất vả

mới xuất hiện hai người có thể bảo vệ tính mạng ta, ngàn vạn lần không thể để cho các nàng có chuyện gì được." Nàng gấp giọng dặn dò.

Liễu Âm vừa nghe vừa gật đầu, nghe xong còn không đi, cho đến khi Tần Phiên Phiên trợn mắt nhìn về phía nàng ta thì nàng ta mới nói ra nghi ngờ trong lòng.

"Nhưng mà chủ tử, sau khi ngài tiến cung mỗi ngày trôi qua đều tốt, cả ngày đều là thời gian tiêu dao mà. Long sàng cũng tùy ý để ngài leo, Hoàng thượng còn chiều theo ngài trêu đùa, phân vị cứ thế mà từ từ được thăng lên. Hiện giờ cả hậu cung thì ngài là người được sủng ái nhất, nô tỳ nghĩ đến những thứ này cho nên khóc không được."

Lời của Liễu Âm vừa dứt, Tần Phiên Phiên liền tức giận đến muốn đánh nàng ta, nhưng Liễu Âm đứng ở xa mà nàng lại làm một dáng nửa ngồi nửa nằm ở trên giường, bàn tay cũng không đủ dài để với tới.

"Khóc không làm được thì để cho Vọng Lan cô cô quất hai bàn tay của người, nước mắt sẽ tự rơi xuống." Tần Phiên Phiên cố ý nhấn mạnh nói.

Liễu Âm lập tức gật đầu biết sợ: "Nô tỳ khóc được rồi. Chỉ là nô tỳ còn muốn hỏi một chút là bây giờ rõ ràng tâm tình của Hoàng thượng không tốt, ngài cũng không cứu được cặp song sinh, nô tỳ đi lỡ như không chỉ không có cứu được mà còn chịu hình phạt giống như các nàng, vậy thì phải làm sao bây giờ? Chử tử, bên người của ngài không có được mấy người hữu dụng, nếu nô tỳ cũng đi mất, ngài sẽ rất cô đơn nha."

Liễu Âm vừa nói vừa đỏ cả vành mắt, nước mắt này còn tới nhanh hơn cả Tần Phiên Phiên.

"Không sao đâu, nếu thật sự như thế thì người cũng không cần cần nhắc đến ta. Vừa hay ba người các người cùng nhau xuống dưới kia, sẽ không cô đơn tịch mịch thì tốt rồi. Ta lại tìm một người khác thông minh

biết khóc, còn là một cung nữ hầu hạ tốt lại không có nói nhảm nhiều như vậy." Cặp mắt to kia của Tần Phiên Phiên trừng đến gần như muốn rớt ra ngoài, mặc dù chỉ ngồi ở một chỗ nhưng khí thế hung tợn như thế này vẫn rất đáng sợ.

Tiếng khóc của Liễu Âm lập tức dừng lại, ngón tay xoa xoa, một chút vết tích đã từng khóc đều biến mất không thấy đâu.

"Nô tỳ thấy người nằm ở trên giường sợ không có người nói chuyện với ngài sẽ không thú vị. Vậy nô tỳ liền đi, làm theo việc mà ngài phân phó." Sau khi nàng ta nói xong liền hành lễ đi mất.

Kết quả đi tới cửa, lại quay trở về, thấp giọng nói: "Nô tỳ thông minh có khả năng khóc, nói nhảm nhiều cũng tốt, những kẻ miệng hồ lô kia thật không có ý tứ gì, ngài suy nghĩ lại một chút?"

"Lăn đi!" Bỗng nhiên Tần Phiên Phiên đưa tay vỗ lên giường chiếu.

Kết quả là kéo ra đường cong quá lớn làm liên lụy đến cơ bắp sau lưng, đau đến mức khiến nàng nhe răng trợn mắt.

"Tiểu hồn trưởng này, ta chính là người đẹp thiện tâm, mới khiến cho cả đám các người đều không biết lớn nhỏ, chờ ta tốt hơn sẽ mang toàn thể Thường Đào các đi đến trước mặt Hoàng thượng tìm đường chết, không chết được coi như ta thua!" Đột nhiên tâm của Tần Phiên Phiên buồn bã.

Hồ xuống đồng bằng bị chó khinh, nàng ngàn vạn lần không nghĩ tới có một ngày bị nha đầu Liễu Âm cười trên đầu trên cổ.

Vọng Lan cô cô đứng ở một bên, nghe được cái này không khỏi run lên, vô thức quay đầu nhìn về phía Tần Phiên Phiên, thấy nàng nói xong lời này lại đi ăn nho, mới hơi buông lỏng một hơi.

Còn tốt còn tốt, nghĩ đến ăn liền sẽ không có tâm tư suy nghĩ tự sát.

Tuy nói ngày thường trạng thái bình thường của chủ tử các nàng chính là tìm đường chết ngay lúc Hoàng thượng đang phát giận, nhưng việc chủ động cùng với vô thức vẫn khác nhau rất lớn.

Lỡ như chủ động đi tìm đường chết, thật sự chen vào trung tâm cơn giận của Hoàng thượng, dù Đào Uyển nghi có được sủng ái còn có thể trốn được một kiếp nhưng những người hầu như bọn họ thì không nói trước được.

Bên trong Vĩnh Thọ cung, Hoàng Thái hậu đang vô cùng tức giận, Hoàng thượng tới bên này trước, điều này khiến trong nội tâm của bà cũng dễ chịu hơn một chút.

Chẳng qua là tư thái của bà bày ra rất cao, biết Hoàng đế tới chính là nhận tội với bà, hắn vừa mới đăng cơ hơn một năm, nhân tâm trên triều đình còn nhiều bất ổn, những lão thần trải qua ba triều đại kia không chừng còn muốn bắt chẹt hắn đấy.

Quan hệ đế vương với triều thần, vốn dĩ là chuyện gió đông thổi dè ép gió tây, đương nhiên triều thần hi vọng có thể có một vị Hoàng đế nghe lời lại hiểu chuyện, với dạng như vậy có thể tùy ý bọn hắn bài bố, thừa cơ phát triển thế lực của nhà mình.

Thật vất vả đưa tiễn Tiên hoàng, thì tới một Đế vương tuổi trẻ, tất nhiên những triều thần kia có cảm giác như con dâu nay thành mẹ chồng, phải thừa dịp Đế vương vừa lên ngôi, thời điểm căn cơ bất ổn có thể chiếm được chỗ tốt một chút, chờ Hoàng thượng ngồi vững vàng rồi thì khó nói.

Cho nên Hoàng Thái hậu mới không sợ hãi như thế, nhất định là Hoàng thượng sợ bà liên lạc với lão thần, tạo áp lực cho hắn cho nên muốn dễ dàng bà cho tốt.

Càng nghĩ như vậy, Hoàng Thái hậu càng thêm trấn định, chỉ còn chờ hăn tới.

"Hoàng thượng, chuyện hôm nay như thế này là quá phận, ai gia không thể nào dễ dàng bỏ qua. Thứ nhất, ai gia muốn hai cung nữ sinh đôi kia phải chết. Thứ hai, ai gia muốn Đào Uyển nghi hoàn thành nốt bốn mươi trượng hành hình đó. Ai gia cũng không phải muốn giết nàng ta, có thể chia ra vài lần đánh cho xong. Thứ ba, nàng ta phải tới xin lỗi Chu Uyển, Chu Uyển bị nàng ta lừa đi Thường Đào các, kết quả lại là một trận Hồng Môn yến, ai gia tuyệt đối không cho phép loại tồn tại này!"

Hoàng Thái hậu thấy Tiêu Nghiêu vẫn một thần sắc bình tĩnh tiến tới, lập tức có chút tức giận, căn bản không chờ hăn mở miệng, trực tiếp bắt đầu nêu lên yêu cầu của mình, đồng thời càng nói càng nổi nóng hơn.

Phải biết rằng bà là Hoàng Thái hậu cao quý, Chu gia huân quý đứng đầu các thế gia, vậy mà lại gặp phải loại chuyện này.

Bà không nói thẳng muốn Tần Phiên Phiên lập tức lấy cái chết tạ tội đã là cho Hoàng thượng chút mặt mũi, dù sao cũng là nữ nhân mà hăn sủng ái, một Hoàng Thái hậu như bà cũng không cần quan tâm nhiều như vậy.

Coi như tính tình giống như Cao Vân Vân, nhưng cũng không phải Cao Vân Vân, căn bản không cần bà quan tâm, những nữ nhân khác trong hậu cung nhất định sẽ không để cho nàng ta sống tốt.

Vốn dĩ vẻ mặt của Tiêu Nghiêu đã có chút buồn cười, nhưng sau khi vừa nghe những lời này của Thái hậu, nụ cười trên mặt lập tức biến mất không thấy.

Hăn cong môi, ánh mắt lạnh lạnh nhìn thoáng qua Thái hậu.

"Điều thứ nhất, trăm đáp ứng, cặp song sinh đã đưa đi phòng hành hình, chẳng mấy chốc sẽ cho Thái hậu một câu trả lời vừa lòng. Không biết

Thái hậu có muốn nhìn tận mắt thấy hai nàng bị vắn đầu xuống hay không? Nếu muốn thì chờ chút nữa trẫm để hình phòng đưa người tới." Tiêu Nghiêu gật đầu, gương mặt lạnh lùng, thoát nhìn thì không có vẻ vui vẻ cho lắm.

"Ai gia muốn thứ đó làm gì, rất dọa người. Chẳng qua cũng chỉ là hai nô tài, chết thì coi như xong." Hoàng Thái hậu khoát tay, chờ câu sau mà bà muốn nghe.

"Về phần điều thứ hai và điều thứ ba, trẫm không đáp ứng." Tiêu Nghiêu cũng không có tìm ghế ngồi xuống mà cứ đứng trong đại điện như vậy nhìn về phía Hoàng Thái hậu.

Hoàng Thái hậu lập tức bật dậy từ trên ghế phượng, lông mày nhíu chặt, mất hứng nói: "Sao nào, nàng ta đã làm sai chuyện rồi mà Hoàng thượng vẫn còn muốn dung túng nàng ta? Người cũng đừng quên không ít giai thoại Đế vương vì hồng nhan họa thủy mà làm hại quốc gia."

Tiêu Nghiêu cười lạnh một tiếng nói: "Trẫm không có cảm thấy nàng ấy làm sai. Đầu tiên ngồi chung long liễn với trẫm là do chính miệng trẫm phân phó, cũng không có chuyện vi phạm quy củ. Huống hồ từ sau khi nàng ấy tiến vào hậu cung, chỉ là làm theo giống những phi tần khác, giữa hai vị Thái hậu chỉ chọn một, nàng chọn mẫu hậu, không đến thỉnh an Hoàng Thái hậu cũng là chuyện hết sức bình thường. Nếu như Thái hậu nhất định phải truy cứu, vậy không bằng cả đám đều phải thanh toán hết rồi? Bên này của Hoàng Thái hậu không đi thỉnh an mẫu hậu cũng phải tính hết, Đào Uyển nghi mới tiến cung chưa đến nửa năm mà muốn trách phạt bốn mươi trượng, vậy những người khác tối thiểu phải hai trăm trượng, có phải Thái hậu có ý kiến gì với trẫm hay không? Đây là muốn đánh chết giết sạch hết tất cả nữ nhân của trẫm sao?"

Không thể không nói, cửu ngũ chí tôn tư duy thực sự rất lợi hại, lại có thể bằng mấy câu nói như thế đã hoàn toàn đổi chủ đề.

Đây không phải là Hoàng Thái hậu làm một mình Đào Uyển nghi mà là muốn giết sạch toàn bộ nữ nhân hậu cung.

Bà ngồi trên ghế phượng, đầu tiên là sửng sốt một chút, ngay sau đó sắc mặt âm trầm giống như bất cứ lúc nào cũng có thể thành băng.

"Hoàng đế người nói bậy bạ gì đó? Ai gia muốn giết sạch toàn bộ nữ nhân trong hậu cung này khi nào?" Hoàng Thái hậu quả thực tức giận, người Hoàng thượng này quả thật không hổ là được Cao thái hậu sinh ra, bản lĩnh ba hoa chích chòe chỉ tăng chứ không giảm.

"Trẫm không có nói bậy mà, trước đó Hoàng Thái hậu muốn phạt trượng Đào uyển nghi với lý do cũng không vững chắc. Không sợ chia ít, chỉ sợ chia không đều, việc chinh lý hậu cung và quản lý thiên hạ là cùng một đạo lý, chủ yếu chính là một sự công bằng. Chẳng lẽ bây giờ Hoàng Thái hậu còn lưu hành đạo lý khi dễ người mới? Cũng bởi vì Đào Uyển nghi là người tiến cung cuối cùng, cho nên muốn chinh nòng để cho tâm tình của mình được thỏa mãn? Vậy ngày mai thời điểm trẫm vào triều phải nói với chư vị đại nhân về sở thích này của Hoàng Thái hậu ngài rồi. Dù sao lúc này tú nữ sắp tiến cung tuyển tú, đại đa tú nữ số đều có quan hệ thân thích với bọn họ, trẫm không thể hại tiểu cô nương người ta được, ngài nói có đúng hay không?"

Tiêu Nghiêu đứng ở trên đại điện, mỗi chữ mỗi câu nói đến đạo lý rõ ràng, trên mặt tất cả đều là vẻ mặt nghiêm túc đứng đắn, nhưng lời nói ra lại làm cho Hoàng Thái hậu muốn dùng hai tay bóp chết hẳn.

Vài lần Hoàng Thái hậu muốn mở miệng phản bác hấn hồ ngôn loạn ngữ, nhưng hai lời nói vừa rồi của cửu ngũ chí tôn, quả thật là lời nguy biện còn vững chắc hơn so với lẽ phải, làm bà không có cách nào phản bác.

Bà tức giận đến mức trong lòng đau nhức, nhưng lại không thể làm gì, bây giờ không thể xé rách mặt, nhớ tới Chu Uyển còn nằm trong nội điện,

bà không cam lòng nói: "Được, tạm thời chuyện này ai gia không lý luận với người, chờ Đào Uyển nghi lành thương lại nói. Nhưng Chu Uyển bị đánh, chuyện này tính trên đầu ai? Nàng ấy được mời đi Thưởng Đào các làm khách, kết quả lại lại là vết thương chồng chất trở về, việc này khiến ai gia phải bàn giao với Chu gia như thế nào đây?"

Tiêu Nghiêu nhíu mày, có chút không hiểu nói: "Đây là mẫu hậu đánh nàng ta, nhất định là Chu gia cô nương đắc tội với mẫu hậu. Trẫm hiểu rõ mẫu hậu, bà ấy cũng là người thiện lương, khi phụ hoàng còn sống một mực tán dương bà là nữ nhân khéo hiểu lòng người, lại làm người khác yêu thích nhất trên đời, cho nên trẫm tin tưởng mẫu hậu sẽ không vô duyên vô cớ cho người đánh Chu gia cô nương."

Hoàng thượng nói ra những lời này, quả thực là nhằm vào trái tim của Hoàng Thái hậu mà đâm dao lên.

"Hoàng thượng, đây là có ý gì?" Hiển nhiên Hoàng Thái hậu đã gần như sắp nổi giận, ánh mắt hung tợn nhìn chăm chăm hẳn, dường như chỉ cần lời Hoàng thượng nói ra không khiến cho bà hài lòng thì bà có thể đứng lên liều mạng.

"Kỳ thật trẫm không hiểu nhiều lắm ý của ngài. Ngài nói đến chuyện của Đào Uyển nghi, ngài lý luận với trẫm, trẫm còn có thể lý giải, dù sao nàng ấy là nữ nhân của trẫm. Ngài đánh nàng cũng được mắng nàng cũng được, trẫm đều phải hỏi đến. Nhưng chuyện Chu gia cô nương và trẫm không có quan hệ nha, ngài chất vấn trẫm chuyện liên quan đến nàng ta, nói câu khó nghe, chẳng lẽ Chu gia muốn ăn vạ?" Tiêu Nghiêu chớp mắt, thần sắc trên mặt có chút hòa hoãn.

Giờ phút này hẳn nhìn không giống như một cửu ngũ chí tôn uy nghiêm, ngược lại có chút giống như một người nam nhân bình thường.

Trương Đại tổng quản đứng ở một bên, thờ ơ nhìn bộ dáng phụ nam nhà lành này của cầu Hoàng đế, giống như tùy thời sẽ bị Hoàng Thái hậu cưỡng bức phải lấy Chu gia cô nương vậy, chắc chắn, đây là tiểu yêu tinh dạy dỗ có phương pháp nha.

Biểu diễn nói đến là đến.

Quả nhiên sau khi Hoàng Thái hậu nghe lời này xong, thần sắc trên mặt càng nổi giận, nhưng mà còn chưa đợi bà nói ra cái gì, Hoàng thượng lại tiếp tục nói: "Đương nhiên trăm cứ nói như vậy thôi, dù sao Chu gia cũng là quý tộc thế gia, nội tình thâm hậu, lại là nhà mẹ đẻ của Hoàng tử mẫu, tuyệt đối sẽ không làm loại chuyện này. Cho nên điều thứ ba muốn Đào Uyển nghi thỉnh tội với Chu cô nương là càng không thể. Nữ nhân của trăm không làm sai chuyện gì, ai cũng đừng nghĩ để nàng cúi đầu, có thể làm cho nàng vô duyên vô cớ nhận lỗi chỉ có một mình trăm. Đây là bí mật nhỏ tình thú của trăm và nàng mà thôi, không cần nói cho ngài nghe."

Thời điểm Tiêu Nghiêu nói đến lời này, sắc mặt nghiêm túc, nhưng mà đến lúc nhắc tới Đào Uyển nghi thì nụ cười trên mặt không nhịn được, hoàn toàn tự phát.

Trạng thái băng lãnh cứng ngắc quanh người hắn kia cũng lập tức biến mất.

Hiển nhiên đối với Hoàng Thái hậu và đối với Đào Uyển nghi, thái độ khác nhau như trời với đất.

Hoàng Thái hậu âm thầm cắn chặt hàm răng, âm thầm nghĩ đến thẳng ranh con này quả nhiên khiến người ta chán ghét.

"Hoàng thượng, này cũng không chịu, kia cũng không chịu, vậy là muốn để ai gia nuốt xuống quả đắng này xuống?" Bà chất vấn Hoàng thượng.

Tiêu Nghiêu nghe bà nói như vậy, lại nhú chặt lông mày, mất hứng nói: "Sao Hoàng Thái hậu phải nuốt xuống quả đắng này chứ? Không phải trẫm đã đáp ứng yêu cầu thứ nhất của ngài rồi sao? Kỳ thật cặp song sinh kia cũng vô tội, vốn dĩ là nghe lệnh làm việc mà thôi, lại còn bị ghi hận. Không phải ngài cũng mang một đám người đi Thưởng Đào các bậc vua thoái vị sao? Chuyện này càng nói nhiều thì càng khó nghe. Trẫm khuyên Hoàng Thái hậu vẫn là thấy tốt thì nhận đi, nếu không lớp vải lót mặt mũi của ngài cũng bị mất hết."

"Hoàng đế!" Hoàng Thái hậu tức giận, bỗng nhiên đứng lên khỏi ghế phượng, trong nháy mắt sự giận dữ phát ra từ trong đôi mắt kia cũng không phải là giả.

Tiêu Nghiêu cong môi cười lạnh một tiếng: "Lời này không phải trẫm nói lần đầu, trẫm hiểu Thái hậu, vẫn nên lưu ở trong hậu cung hưởng phúc đi. Ngài muốn bên tai thanh tịnh, bớt quan tâm. Lúc đầu chuyện tình này trong cung không liên quan gì mấy với ngài, mà ngài lao tâm lao lực còn không chiếm được lợi ích, vì cái gì chứ? Từ xưa đến nay Thái hậu hao tâm tổn sức, đều trôi qua không tốt lắm. Trước khi phụ hoàng đi còn không nhắn gửi gì với ngài, trẫm cũng không muốn làm mọi chuyện trở nên khó khăn, ngài vẫn nên nghỉ ngơi đi."

Hắn nói xong mấy câu nói đó xoay người rời đi, căn bản không cho Hoàng Thái hậu thời gian phản bác.

Hoàng Thái hậu tức trợn trừng mắt lên như sắp rách ra luôn rồi, trực tiếp đưa tay ném chén trà bên cạnh bàn ra ngoài, tiếng vang lanh lảnh vang lên trong đại điện, Hoàng thượng đã đi xa.

Tiêu Nghiêu ra vừa đi chưa được mấy bước, liền nhìn thấy Liễu Âm đang một đường chạy qua, trên mặt vẫn là thần sắc lo lắng.

Nàng vừa thấy Hoàng thượng, hốc mắt tự động đỏ lên, nước mắt lộp bộp rơi xuống.

Trương Hiến Năng ở bên cạnh xem xét, không khỏi nhếch miệng, cô nương này cũng học xong bản lĩnh có thể khóc của Đào uyển nghi rồi, chỉ là khóc cũng quá xấu, quả thực không có mắt nhìn.

"Hoàng thượng, Hồng Y Hồng Thường đâu? Uyển nghi của chúng ta tiến cung thật thâm mà, bị người ghét bỏ còn bị người đánh, thật vất vả có hai vị có thể bảo hộ nàng ấy, còn chưa hưởng chút cảm giác an toàn này đã lại bị đoạt đi, Uyển nghi ——" Liễu Âm lập tức quỳ rạp xuống đất, bắt đầu gào.

"Chờ nhật xác cho các nàng đi." Tiêu Nghiêu lạnh lùng vút xuống câu nói này, rồi chấp tay sau lưng nhanh chân rời đi, căn bản cũng không thèm nhìn biểu diễn vụng về của nàng ta.

Thời điểm lúc nha đầu Liễu Âm này ở Long Càn cung, nhìn còn thấy thông minh, sao đến Thường Đào các không bao lâu liền biến thành tính tình như này chứ, khóc cũng không có học được.

Tần Phiên Phiên nôn nóng ở trong điện chờ tin tức, kết quả tiến vào trước không phải là Liễu Âm, mà là Tiêu Nghiêu.

Chỉ thấy nam nhân một mặt sương lạnh, giống như là mới từ trong trời đông giá rét đi ra vậy, lúc ánh mắt đối mặt với nàng, mang theo vài phần im lặng.

Tần Phiên Phiên run lên, bị dọa đến vội vàng ôm chặt đầu gối, con heo này sao lại bày ra mặt chó, ai đắc tội hử rồi?

"Ái tần, trăm mới đàm phán cùng Hoàng Thái hậu trở về, kết quả rất không như ý. Hôm nay cặp song sinh phải đi chịu chết, chờ ngày mai trăm đưa đến cho nàng một đôi tốt hơn. Không có chuyện gì, lần sau nàng cứ

việc nháo, nháo xong một đôi lại có một đôi." Tiêu Nghiêu đưa tay vỗ bờ vai của nàng, giọng điệu mỉa mai, lông mày nhú nhẹ, tràn đầy trào phúng nồng đậm.

Tần Phiên Phiên sửng sốt một chút, nửa ngày cũng không kịp phản ứng, về sau trực tiếp nổi giận nói: "Người thật sự muốn giết các nàng?"

Tiêu Nghiêu nghiêm túc gật đầu, ánh mắt thâm trầm, đủ thấy quyết tâm của hắn lớn bao nhiêu, căn bản không có chỗ cứu vãn.

"Người là hỗn đản!"

Âm thanh Tần Phiên Phiên nổi giận cách thật xa còn có thể nghe được, cung nhân xung quanh đều bị dọa đến chấn động.

Trời ạ, trong nháy mắt Đào Uyển nghi tìm đường chết, bọn hắn cảm giác trong lỗ tai đều xuất hiện ảo giác, tất cả đều là âm thanh "Ken két" mài dao chặt đầu, bên trong điện một người lại tiếp theo một người khác, toàn thể buồn khổ.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Cầu Tử Bị Cản

Edit: Bình Lương viện

Beta: Rine Hiền phi

Trương Hiến Năng đứng ở ngoài điện, hắc vô cùng thông minh mà không có đi theo vào, vì biết Hoàng thượng chắc chắn muốn làm lớn chuyện này.

Đương nhiên Đào Uyển nghi muốn chết mà kêu lớn tiếng như vậy, chắc hẳn đã nghe được rõ ràng, không nhìn được mà vỗ vỗ vài cái lên đùi, phui ống quần như phui bụi.

Hắn nhớ tới thời điểm Hoàng thượng mới từ Vĩnh Thọ cung đi ra thở phào nhẹ nhõm, còn lộ ra gương mặt tươi cười nhẹ nhàng nhìn hắn nói: "Thì ra nói hươu nói vượn, tỏ ra vẻ vô tội lại thoải mái như thế, trầm rồi cuộc đã hiểu vì sao Đào Uyển nghi lại thích trợn tròn mắt nói dối."

Trạng thái lúc ấy của Hoàng thượng rất không thích hợp, đáng vẻ nóng lòng muốn thử, đương nhiên là tư thế chuẩn bị làm đại sự.

Trương Đại Tổng quản đi theo cầu Hoàng đế nhiều năm như vậy, dựa vào bản năng mà cảm nhận được nguy cơ. Vì vậy khi Hoàng thượng tiến vào nội điện Thượng Đào các, hắn trực tiếp canh giữ ở ngoài cửa, cũng không muốn đi làm bia đỡ đạn cho hai người kia.

Đối mặt Tần Phiên Phiên đang quát mắng như vậy, Tiêu Nghiêu hơi sửng sốt một chút, thực sự hắn trăm triệu lần không nghĩ tới lá gan của Tần

Phiên Phiên lớn như vậy.

"Ái tần nói cái gì, người lặp lại lần nữa?" Tiêu Nghiêu trừng mắt nhìn nàng.

Tần Phiên Phiên ho nhẹ một tiếng, nàng dẩu miệng, phồng quai hàm lên, đương nhiên là muốn đối kháng với hắn.

Cuối cùng nàng vẫn lấy đủ dũng khí, nói: "Hoàng thượng là đại hỗn đản [1]! Rõ ràng đều là người được ban cho tần thiếp, đó chính là người của tần thiếp, kết quả ngài lại chém hết thầy bọn họ? Vậy sao ngài không chém tần thiếp trước đi?"

[1] Hỗn đản: nghĩa đen là trứng thối, nhưng dùng để chỉ thằng đểu, khốn nạn, vô lại. Mình giữ nguyên từ này vì nếu edit thành chị chửi anh Hoàng là thằng đểu thì nghe cục súc quá =)))

Hiển nhiên lá gan của Tần Phiên Phiên vô cùng lớn, lời nói này cũng dám nói ra.

Lúc đầu Tiêu Nghiêu chỉ muốn nói đùa với nàng, cuối cùng lại bực lên, lạnh mặt nói: "Ái tần có ý tứ gì? Nếu người thật sự muốn chết, trẫm tuyệt đối không ngăn cản!"

Nghe nội điện sắp bùng nổ đại chiến, Trương Hiến Năng nhìn cảnh sắc chung quanh, kín đáo thở dài một hơi.

Xem nào, có lẽ là đùa quá trớn rồi?

Bây giờ tiểu yêu tinh ở bên người cầu Hoàng đế lâu như vậy, đã hoàn toàn hiểu thấu tính tình hắn, nên giận liền giận, nên làm nũng thì tuyệt đối không chần chờ. Thời điểm muốn nàng khóc, tiếng nàng khóc còn dễ nghe hơn so với bất kì ai, thật là làm người ta vừa yêu vừa hận, nhất định sẽ không quên nàng.

Hoàn toàn là đáng vẻ được sủng ái.

Tần Phiên Phiên hừ lạnh một tiếng, nói: "Hoàng thượng nói tần thiếp phải sống lâu trăm tuổi, miệng vàng lời ngọc, tần thiếp không chết được, cho nên người của tần thiếp cũng không chết được! Nếu đã chết rồi, vậy là lời nói của Hoàng thượng nói năng không tính toán gì hết!"

Nàng lấy lời nói trước kia Tiêu Nghiêu trấn an nàng để phản biện lại hắn, ngay tức khắc làm sắc mặt Hoàng thượng càng thêm khó coi.

Hắn làm sao có thể phản bác, mình nói thì mình chịu thôi.

"Ái tần gần đây thật đúng là cây sủng mà kiêu." Tiêu Nghiêu lại lần nữa duỗi tay muốn sờ phía sau lưng nàng, kết quả bị Tần Phiên Phiên lập tức bắt được, đương nhiên là không cho hắn động vào.

Hai người người tới ta đi giống như bất cứ lúc nào cũng có thể đánh nhau. Cung trang của đám cung nhân hầu hạ bên trong đều ướm đầm sau lưng.

Trời mới biết hai vị chủ nhân này rất ồn ào, không phải nói giỡn, bọn họ chơi đùa thật vui vẻ, chỉ đáng thương cho bọn người hầu hạ là họ đây phải lo lắng đề phòng. Nếu không phải tâm lý của bọn họ có khả năng thừa nhận cũng đủ mạnh, có lẽ khi Hoàng thượng cùng Đào Uyển nghi âm ỉ, chắc cũng hơn phân nửa người hôn mê.

"Nếu tần thiếp cây sủng mà kiêu thì sẽ không bị người ta đánh đến mức chỉ có thể tựa vào trên giường." Tần Phiên Phiên cười lạnh một tiếng.

Tiêu Nghiêu lại lần nữa duỗi tay muốn chạm phía sau lưng nàng, lúc này lực có chút lớn, mang theo vài phần chân thật đáng tin ý tứ, hiển nhiên là cảm thấy nàng thiếu giáo huấn.

Tần Phiên Phiên ngay từ đầu đã cảm không lại, bị hấn chụp một chút, tức khắc cảm thấy phía sau lưng đau không chịu được, giống như là bị kim đâm.

Nàng vốn dĩ đang bực, câu Hoàng đế còn chơi trò tính tình nóng nảy với nàng. Vì thế, nàng kiên quyết không thể buông tha cho hắn.

"A ——" nội điện truyền đến tiếng nam nhân rống lên.

Tức khắc toàn bộ trong ngoài điện đều yên tĩnh như chết, ngay cả chân Trương Hiến Năng cũng run lên.

Xong rồi, có phải giết heo hay không?

Hồn của Trương Đại Tổng quản nguyện một lòng trung thành đang run rẩy, Cầu tử ngàn vạn lần không thể có việc gì, nếu không thân thể nhóm người bọn họ đều lạnh mất. (Chết)

Hắn lập tức quay đầu vọt vào nội điện bảo hộ Cầu tử.

Lúc hắn tiến vào, vừa thấy cảnh tượng Tần Phiên Phiên nhả ra, một tay Tiêu Nghiêu ôm lấy cánh tay còn lại bị cắn của mình.

"Tần Phiên Phiên, ngươi là chó à?" Tiêu Nghiêu cúi đầu nhìn dấu răng trên cánh tay mình cùng với nước miếng xung quanh đó, vẻ mặt khó có thể tin.

Hắn bị cắn!

Hắn, nam nhân tôn quý nhất trên đời, ngôi cửu ngũ cao cao tại thượng, bị cắn!

Tần Phiên Phiên không nói lời nào, gương cằm, vẻ mặt tỏ ra kiêu ngạo và quật cường.

Sau khi Trương Hiến Năng đã rõ tình trạng bây giờ, biết Cầu tử vẫn còn sống tốt, sinh mệnh cũng cũng không phải gặp nguy hiểm gì, liền thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Cầu Hoàng để hỏi cái câu hỏi cũng thật là, chính hẳn là cầu, vậy mà nhìn không ra được người trước mắt rốt cuộc có phải đồng loại hay không sao?

"Người thật là phản mà!" Tiêu Nghiêu cọ cọ tay vào long bào của mình, lau nước miếng đi, tiến lên vài bước như là muốn đánh nàng.

Tần Phiên Phiên vừa động thì phía sau lưng liền đau, nàng hiện giờ vô cùng thống hận chính mình là một kẻ thương tật, nhưng là cũng may thân nàng tuy tàn nhưng không nhục chí.

Chẳng phải chỉ là đau thôi sao, có thể nhẫn, kiên quyết không thể để Cầu tử bên quân địch thực hiện được ước muốn của hẳn.

"Hoàng thượng, phía sau lưng Uyển nghi có thương tích, ngài ——" Vọng Lan cô cô nhìn thấy một màn này, lập tức khẩn trương liền nói đỡ, muốn cầu tình.

Kết quả câu này của nàng còn chưa nói xong, Uyển nghi nhà nàng giống như Thánh đấu sĩ mà bò từ trên giường xuống, nhấc chân xông tới đá Hoàng thượng một cái.

Vọng Lan cô cô: Ôi, hình như ta bị mù, câm miệng câm miệng!

Trương Hiến Năng nhìn tư thế phấn đấu đá Cầu tử đến quên mình của Đào Uyển nghi, đầu tiên là kinh ngạc cảm thán một chút, dưới đáy lòng lại liều mạng vỗ tay.

Nhìn đi, nữ nhân của Cầu Hoàng để rốt cuộc cũng có một người dám bò lên trên đánh Hoàng thượng.

Các vị nương nương lúc trước tốt cực cũng đã có người kể nghiệp. Từ sau khi Tiên hoàng đi, trong cung đã lâu không được nhìn thấy cảnh tượng này.

"Đừng tới đây, tần thiếp không phải cố ý, tần thiếp giận rồi, tần thiếp đau quá đi..."

Tần Phiên Phiên một bên miệng cộp gan thỏ giường nanh múa vuốt, một bên lại bởi vì chạm đến miệng vết thương sau lưng nên khóc lóc thảm thiết.

Hiện giờ nàng quả thực giống như bà điên, trong đầu nàng giờ phút này vang lên âm âm, một cục rối ren, cái gì cũng không dám nghĩ, cũng không dám tưởng tượng.

Dù cho ai đã cắn Cầu Hoàng đế, vẫn rất là đáng sợ.

Hình như nàng bị điên rồi, có thể sống qua hôm nay hay không cũng không chắc nên phải quý trọng đoạn duyên này của mình, nói không chừng lần tới hài cốt cũng không còn.

Tiêu Nghiêu vốn dĩ đang nổi giận đùng đùng, cuối cùng lại nhìn thấy tư thế vừa khóc vừa nháo, lập tức cảm thấy dở khóc dở cười.

Nữ nhân này, cần gì phải làm thế!

Tiêu Nghiêu thấy nàng như vậy, thật đúng là không tới gần được rồi, nhưng mà hắn vẫn khiếp sợ việc mình bị cắn.

Nếu nói chuyện này nhỏ, thì là hai người chạy nhảy làm loạn, nếu làm lớn chuyện thì là tập kích thánh thượng, phải bị chém đầu.

Lá gan của Đào Uyển nghi này cũng thật lớn.

"Người động đây thêm một chút thử xem!" Tiêu Nghiêu hung tợn nhìn nàng nói.

Tần Phiên Phiên phòng quai hàm lên, động thì động, nàng cũng cắn cầu Hoàng đế rồi, chẳng lẽ còn không dám động đây?

Cuối cùng Tiêu Nghiêu bị nàng chọc giận nên rời khỏi, đập cửa mà đi. Trương Hiến Năng lập tức rời bước đuổi theo.

Nửa đường hăn còn gặp Liễu Âm, Liễu Âm lập tức hành lễ, còn muốn hỏi Đào Uyển nghi đâu, kết quả lại thấy Hoàng thượng hung tợn trừng mắt nhìn nàng, lớn tiếng nói: "Hôm nay ngươi không được dùng bữa tối!"

Liễu Âm: Gì nữa?

Vẻ mặt nàng ngơ ngác nhìn theo bóng dáng càng lúc càng xa của Hoàng thượng, không hề rời mắt.

Tuy rằng Liễu Âm không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng là nàng cảm thấy chuyện mình không thể dùng bữa tối tuyệt đối có liên quan đến Đào Uyển nghi.

Khẳng định Hoàng thượng lại cùng chủ tử náo loạn, nhưng mà rõ ràng nàng không có hầu hạ bên cạnh, cũng không có làm sai chuyện gì, vì sao còn muốn xì hơi lên người nàng?

Nô tỳ thì không có tôn nghiêm sao? Thời điểm chủ tử tức giận, cung nữ đi ngang qua cũng không được an phận!

Bởi vì Cầu Hoàng đế đi quá nhanh, ánh mắt của Trương Đại Tổng quản không thể giao lưu cùng Liễu Âm, vội vàng đuổi theo.

Lúc sau, Tiêu Nghiêu trở về, người vẫn trong trạng thái bốc hỏa ngàn ngút. Hăn phê duyệt một hơi hai chồng tấu chương đưa tới mới cảm thấy ác

khí trong lòng đã được xả ra một chút. Trương Hiến Năng ở một bên bưng trà rót nước, nhìn Cầu Hoàng để chăm chỉ như thế thì lộ ra tươi cười vui mừng.

Về sau Cầu tử không nghiêm túc xử lý triều sự, liền dẫn hân đi Thường Đào các cùng tiểu yêu tinh cách vách kia gây chuyện, Cầu tử bị tức giận có giận có thể no cả ngày, không cần nước mà ngay cả cơm cũng không cần ăn.

Đương nhiên là chờ tới thời điểm Hoàng thượng nghỉ ngơi, cảnh tượng Đào Uyển nghỉ kia cả gan làm loạn lại từng màn từng màn lần nữa chiếu trong đầu hân, nên hân tức đến phê thêm một đồng nhỏ tấu chương mới hoàn toàn gác bút son lại.

Tiêu Nghiêu đang mở tấu chương, liền thấy Trương Hiến Năng từ ngoại điện tiến vào, nhíu mày nói: "Chuyện gì?"

Trương Hiến Năng cân nhắc một chút, mới nói: "Vừa rồi Thường Đào các thỉnh Thái y, mới tiễn đi."

Trong đại điện cực kỳ yên tĩnh, chân mày Tiêu Nghiêu nhíu chặt hơn, gắt gao trừng mắt nhìn hân.

Trương Đại Tổng quản cẩn thận cúi đầu, coi như không phát hiện ám chỉ của cầu Hoàng đế.

Người muốn biết sao? Cầu xin ta đi!

"Sau đó thì sao?" Tiêu Nghiêu giận đến vỗ vào long án một phen rung trời.

"Là miệng vết thương phía sau lưng Đào Uyển nghỉ vỡ ra, lại chảy máu. Thái y qua bắt mạch, y nữ giúp Đào Uyển nghỉ rửa sạch miệng vết thương. Thời điểm bôi được lần nữa, ngài cũng biết, Uyển nghỉ chủ tử sợ

đau, lại khóc ghê gớm, nghe nói đã ngất đi rồi, lăn qua lộn lại đến lúc này mới kết thúc. Sau khi Vọng Lan cô cô tiễn Thái y và y nữ, liền phái người tới chỗ nô tài nói một tiếng, cho ngài đừng lo lắng." Trương Đại Tổng quản nghe được hăn hỏi mấy chữ này lập tức nói ra hết.

Trong mắt hăn, "Sau đó thì sao?" của cậu Hoàng đế không khác gì đang cầu xin, dù sao thì đều là gâu gâu gâu, ý tứ cũng không khác nhau lắm.

"Trầm lo lắng cái rắm!" Tiêu Nghiêu dĩ nhiên là tức giận chưa tan. Trương Hiến Năng mới vừa nói xong, hăn liền nói một câu như vậy, sắc mặt vẫn âm u.

Trong đại điện lại yên tĩnh, Trương Đại Tổng quản ngoan ngoãn mà đứng ở phía sau hăn.

Được rồi, người không lo lắng ta cũng không nói gì được, dù sao ai lo lắng thì người đó là cậu.

Hơn nửa ngày, ngôi cửu ngũ rốt cuộc lại mở miệng lần nữa, ngữ khí vẫn hung hăng như cũ.

"Miệng vết thương của nàng vì sao lại vỡ ra?" Hăn chất vấn.

Trương Hiến Năng vừa há mồm đã nghĩ ra câu trả lời, bởi vì đánh nhau với cậu, nàng còn to gan lớn mật mà cắn cậu.

May là trình độ nghiệp vụ của Trương Đại Tổng quản rất cao, đúng lúc phản ứng kịp, sửa lại lời nói: "Là thời điểm chơi đùa với ngài, động tác quá mạnh, quá dùng sức, không cẩn thận liên lụy đến miệng vết thương."

Người đứng ở đó ai cũng biết, đương sự Hoàng thượng đang cố tình giả bộ hồ đồ.

Trong điện lại yên tĩnh lần nữa, Tiêu Nghiêu nghẹn hồi lâu mới nói: "Người hầu ở Thường Đào các xảy ra chuyện gì vậy, một người hai người đều vụng về đến mức không nhận ra à? Nàng bị thương mà muốn náo loạn như vậy người hầu hạ bên cạnh nên ngăn lại, giữ nàng ở trên giường, đánh tay trâm cũng đã đánh, giờ thì tốt rồi, miệng vết thương bị xé rách đến đổ máu."

Trương Đại Tổng quản lén lút trợn trắng mắt ở trong lòng, lại bắt đầu, sau khi cãi nhau với Đào Uyển nghi thì là toàn thế giới đều sai, hăn và tiểu yêu tinh đều là người tốt, là người bị hại, bọn đứng ngoài xem đều là bọn tồi!

"Người kia gọi là Vọng Lan cô cô phải không? Người phái người đi Thường Đào các nói một tiếng, trẫm thay Đào Uyển nghi giáo huấn bọn họ, tối nay toàn bộ đều không được dùng bữa tối!" Tiêu Nghiêu sau khi cẩn thận suy nghĩ, cảm thấy chuyện này không thể bỏ qua như vậy, cần phải phạt.

Thường phạt phân minh mới là chủ tử tốt, Tần Phiên Phiên là nữ nhân hay xúc động, vừa thấy liền biết là không hiểu lý lẽ này.

Hăn là người bên gối của nàng, phải thay nàng giáo huấn những nô tài đó thật tốt.

"Vâng, nô tài đi ngay." Trương Đại Tổng quản khom lưng, xoay người liền đi truyền lời.

Được thôi, ngài là chủ, ngài định đoạt hết!

Bên ngoài Thường Đào các, sân rộng thênh thang cảnh sắc hợp lòng người, dưới cầu nhỏ nước chảy, không khí tươi mát.

Trăng tròn trên bầu trời chiếu sáng như ban ngày, dưới mặt đất cũng phủ một tầng sương bạc, làm người vui vẻ thoải mái.

Liễu Âm đứng ở trên cầu, hướng về hồ nước sóng gợn lăn tăn, miệng mở to.

Vọng Lan lén lút đi tới, cẩn thận nhìn thoáng qua, hỏi: "Người đang làm cái gì vậy?"

"Uống gió Tây Bắc, cũng no." Liễu Âm lạnh nhạt trả lời.

"Được, cùng nhau uống." Vọng Lan cô cô gật đầu, học nàng mở miệng ra trước hồ.

"Hả, sao vậy?" Liễu Âm vẽ mặt mờ mông lung, ngay sau đó liền tỏ vẻ vô cùng cảm động.

Tỷ muội tốt thì phải đồng hành cùng nhau, cùng uống chung gió Tây Bắc.

Trong lòng Vọng Lan cô cô khổ quá đi!

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Đoàn Người Uống Gió

Edit: Cát Sung dung

Beta: Nga Quý tần

Đêm đó, Thường Đào các xuất hiện một kì cảnh, cung nhân trên dưới toàn điện, ngoại trừ hai cung nữ hầu hạ bên người Đào Uyển nghi, còn lại tất cả đều đứng há rộng miệng ở trên mặt cầu.

Gió Tây Bắc, chính là mùi vị này.

Liễu Âm vừa uống vừa khóc, bọn họ chính là một đại gia đình của Thường Đào các, có mùi vị ấm áp lại nhân tình, nàng yêu quý mọi người ở nơi này.

Có một tiểu cung nữ của cung điện cách vách, tới tìm đồng hương của mình nói chuyện, mới bước vào đã bị hoảng sợ.

Tất cả mọi người đều há rộng miệng giống như cá đang chờ ăn, cổ duỗi dài, đứng không nhúc nhích, hoàn toàn y như là tổ chức tà giáo.

Tiểu cung nữ kia sợ tới mức hét lên một tiếng, tè ra quần mà chạy, ngày hôm sau liền có lời đồn đãi truyền ra, người ở Thường Đào các đều phải chịu đựng, mỗi ngày không ăn cơm, chỉ đứng ở bên ngoài hấp thu nhật nguyệt tinh hoa, thiên địa linh khí.

Bị phạt không được ăn bữa tối, lại chỉ vừa mới bắt đầu, Hoàng thượng và Đào Uyển nghi đã không muốn có tư thế hòa hợp, thậm chí hai người

còn không thấy mặt nhau, nhưng có qua có lại xé rách không ít.

Sáng sớm ngày thứ hai, sắc trời không còn sớm, buổi tối hôm qua Tần Phiên Phiên bị vết thương làm cho đau đến nửa đêm, sau đó mới ngủ mơ mơ màng màng, hôm nay ý định muốn ngủ cho tới lúc tự nhiên tỉnh.

Chỉ là thời điểm nàng đang ngủ ngon, bỗng nhiên cảm thấy có người đang đẩy nàng.

"Uyển nghi, tỉnh dậy đi, ngài phải ra tiếp chỉ".

Tần Phiên Phiên phát phát tay muốn tiếp tục ngủ, nhưng âm thanh phiền lòng kia liên tiếp chui vào đầu nàng, lại còn luôn luôn lặp đi lặp lại một lời.

Cuối cùng thời điểm nàng bị đẩy tỉnh, trên mặt rõ ràng mang theo thần sắc cực kì không cao hứng.

"Tiếp cái chỉ gì? Hẳn có phải còn chưa bị cắn đủ hay không?". Nàng bị quấy rầy giấc ngủ, tất nhiên tâm tình không tốt, lúc rời giường lại càng tức giận.

Huống hồ mới vừa rời ở trong mộng nàng lại mơ thấy cầu Hoàng đế tiếp tục bắt nạt nàng, rõ ràng biết hiện tại sau lưng nàng đang có thương tích, còn cố ý muốn đánh mộng nàng, căn bản là không có ý tứ buông tay.

Cho dù ở trong mộng nàng khóc lóc cầu xin hẳn, hẳn cũng không dừng lại, thậm chí còn tăng thêm lực đạo, một bên đánh một bên hỏi nàng có biết sai hay không, lần tới có còn cắn hẳn hay không.

Hiện giờ đang ở trong lúc nửa mộng nửa tỉnh, lại có vẻ càng tức giận, ở trong mộng nàng không khống chế được hướng đi, nhưng trong hiện thực không thể không cho phép nàng cầu nhàu được.

Vọng Lan nghe thấy nàng mới dậy đã nói hươu nói vượn như vậy, không khỏi hoảng sợ.

Thái giám tới truyền chỉ là Trương Thành - con nuôi của Trương Hiến Năng, giờ phút này đứng chờ ở bên ngoài điện, phỏng chừng đã nghe thấy âm thanh la hét của Đào Uyển nghi.

"Uyển nghi, ngài đừng nói nữa, Trương Thành công công đã đứng chờ ở bên ngoài điện. Nô tì chuẩn bị một chút cho ngài, ngài ở trên giường tiếp chỉ". Vọng Lan thấp giọng dặn dò nàng, lại nịnh nọt vài câu.

Màn giường bị thả xuống, Tần Phiên Phiên được phủ lên người một tấm chăn lông, thời điểm Trương Thành tiến vào, trên mặt không có biểu tình biến hóa gì quá lớn, giống như căn bản là không nghe thấy lời nói oán giận lúc trước của Đào Uyển nghi.

"Nô tài tới truyền khẩu dụ, Hoàng thượng nói hôm qua ngài chọc giận Hoàng thượng, làm ngài ấy cực kì tức giận, nên tạm thời không muốn nhìn thấy bất kì một đồ vật nào có quan hệ với ngài. Cho nên hạc giấy này tạm thời vật quy nguyên chủ, để ngài thu lại".

Trương Thành vừa nói vừa lấy một túi gấm từ ống áo ra, động tác có vẻ rất cẩn thận, chỉ sợ làm hỏng.

Phải biết rằng Hoàng thượng cực kì quý trọng hạc giấy bảo bối này, mỗi ngày nhớ tới liền mở ra lại gấp lại, giống như khi mệt mỏi vì phê duyệt tấu chương sẽ lấy ra thư giãn.

Chỉ là hiện giờ hân vì biểu hiện của mình có bao nhiêu phần nộ, liền nhét một lúc hai mươi con hạc giấy này vào túi gấm, bảo hân ném cho Tần Phiên Phiên.

Lúc ấy nguyên văn lời nói của Hoàng thượng là: ném thật mạnh vào mặt nữ nhân kia, bằng không nàng sẽ không biết trẫm có bao nhiêu tức

giận! Từ nhỏ đến lớn trăm chưa bao giờ bị cản qua, quả thực là không biết trời cao đất dày.

Lúc ấy Trương Thành ôm túi gấm, trong lòng thật sự không biết phải làm sao.

Sau khi ngôi cửu ngũ cùng Đào Uyển nghi tốt lên, cả người liền có vẻ hi nộ vô thường, ai biết hẳn có thể đổi ý lời mình nói hay không.

Thừa dịp thời điểm Hoàng thượng dùng đồ ăn sáng, Trương Thành trộm kéo Trương Hiến Năng sang một bên, cầu xin cha nuôi giúp đỡ, hỏi xem đồ vật này rốt cuộc có làm như Hoàng thượng phân phó hay không.

"Có phải người bị ngốc không? Lời nói của Hoàng thượng có thể tin sao? Hẳn nói từ nhỏ đến lớn chỉ bị Đào Uyển nghi cản qua, lời nói này rõ ràng là giả. Cao Thái hậu không biết đã cản qua hẳn bao nhiêu lần rồi, cảm thấy khi nhỏ Hoàng thượng đáng yêu, thường xuyên cản lên mặt hẳn, rất nhiều lần đều làm hẳn khóc. Lại nói Hoàng thượng có bao nhiêu coi trọng hạc giấy kia, người có thể không biết sao? Trong cung rất nhiều phi tần gấp giấy, trước kia Hoàng thượng cũng chưa từng thu qua, người có thấy hẳn hay lấy ra thưởng thức không, đều nhét xuống dưới đáy hòm đầy bụi.

Sau khi Trương Hiến Năng nói xong, liền không chút khách khí mà liếc mắt khinh thường hẳn.

"Vậy con phải nói sao với Đào Uyển nghi, còn phải hoàn thành nhiệm vụ của Hoàng thượng?". Trương Thành mặt mày ủ ê.

"Cầm bằng cả hai tay đi, một chữ Hoàng thượng nói người đều phải nói với Đào Uyển nghi không được để sót. Chuyện của hai vị chủ tử này, đám nô tài chúng ta thiếu hiểu biết, thần tiên đánh nhau, phạm nhân gặp họa, hiểu không? Không có việc gì thì đi đi".

Trương Hiến Năng nhất nhất dặn dò, Trương Thành lập tức gật đầu.

Hiện giờ hẳn dựa theo lời Trương Đại tổng quản phân phó, nói ra toàn bộ những lời Hoàng thượng đã nói cho Tần Phiên Phiên nghe.

Đáng ra Tần Phiên Phiên còn muốn vùi vào giường tiếp tục ngủ, kết quả bị mấy câu nói đó của hắn đánh thức.

Gan chó của Hoàng thượng biến lớn, những lời nói như thế này vậy mà lại có thể nói ra được, thật muốn tức chết nàng rồi.

Còn dám trả hạc giấy của nàng trở về? Chuyện này vốn dĩ không phải do nàng sai! Song bào thai đang tốt, nói chết là chết, còn không phải do cầu Hoàng đế vô dụng không bảo vệ được các nàng ấy, không có quan hệ với nàng!

"Vọng Lan, vén màn giường lên!".

Tần Phiên Phiên hận đến nghiến răng nghiến lợi một hồi, mới quyết định muốn phản kích, kiên quyết không thể làm hướng đi của sự việc bị cầu Hoàng đến nắm trong lòng bàn tay.

Vọng Lan theo lời vén màn giường lên, lộ ra người nằm trên giường.

Trương Thành ghi nhớ câu nói kia của cha nuôi, kiên quyết không thể hiếu kì, bởi vậy hắn vẫn chưa ngẩng đầu.

Nào biết Đào Uyển nghi bắt đầu khóc, khóc vô cùng thương tâm, đây là lần đầu tiên Trương Thành được mở mang kiến thức Đào Uyển nghi diễn cảnh khóc có bao nhiêu lợi hại.

"Nếu Hoàng thượng ghét bỏ hạc giấy này, vì sao còn muốn giữ lại, sao không xé. Vọng Lan, ngươi xé hết chúng đi".

Nàng một bên khóc, một bên mở túi gấm ra, lập tức đổ hạc giấy xuống mặt đất, hai mươi con rơi xuống khắp nơi.

Vọng Lan nhìn nhìn hạc giấy đầy đất, nhớ tới song bào thai không biết hiện giờ sinh tử như thế nào, cực kì thông minh mà lựa chọn cự tuyệt: "Uyển nghi, đây là vật vua ban, nô tì không chạm vào được, muốn xé, ngài phải tự mình xé thôi".

Nường, chủ tử của các nàng lại muốn hố nàng, buổi tối hôm qua không ăn cơm, hôm nay nếu nàng trợ trụ vi ngược[1] xé hạc giấy này, đoán chừng ngôi cửu ngũ sẽ trực tiếp chém đầu nàng.

[1] Trợ trụ vi ngược 助纣为虐: trợ giúp người xấu làm chuyện xấu.

Tiếng khóc của Tần Phiên Phiên vi diệu ngừng từng chút, nàng, không dám xé.

"Hừ, nếu Liễu Âm ở đây, khẳng định nàng ấy sẽ xé".

Vọng Lan thờ ơ nói: "Ngài đừng nhắc đến nàng ấy, một đêm gào lên kêu đói, trời còn chưa sáng đã đi chờ cơm ăn. Nếu nàng ấy ở chỗ này, đoán chừng sẽ đói đến ngất đi mất".

Loại chuyện này đối với nha đầu Liễu Âm kia, thật sự có thể làm ra được.

Có đoạn nhạc đệm nhỏ này, vốn tưởng rằng Đào Uyển nghi có khóc cũng không nổi nữa, không nghĩ tới bất kể khi nào, Tần Phiên Phiên đều có thể diễn cảnh khóc.

Bởi vậy trông mắt nàng vừa chuyển, nước mắt lại lần nữa nổi lên, cảm xúc lại lần nữa tuôn trào.

"Hoàng thượng trả lại giấy này về, đó là mệnh của ta. Ta không muốn sống nữa, hiện tại muốn treo cổ!". Nàng vừa khóc vừa dùng sức nâng nửa người trên lên, muốn trực tiếp thực hiện.

Trương Thành sợ tới mức run lên, lập tức tiến lên muốn ngăn cản, cao giọng nói: "Đào Uyển nghi, ngài không cần luẩn quẩn trong lòng, Hoàng thượng ---".

Kết quả hắn còn chưa nói xong, liền thấy động tác bò đứng dậy của Tần Phiên Phiên đã được một nửa, lại bò trở về, trên mặt đều là thần sắc thống khổ: "Ông trời, người thật bất công với ta, ta hiện giờ đến chết cũng không được. Không dậy được khỏi giường, thật là đau, chờ ta dưỡng thương tốt ta sẽ tìm ba thước lụa trắng...".

Trương Thành: Chơi cái gì kì vậy!

Theo bản năng hắn nhìn về phía Vọng Lan dừng yên một bên này giờ, liền thấy vị cô cô hiền lành này nhìn hắn cười cười, trong ánh mắt tràn ngập mỉa mai.

Haha, đồ đại ngốc, chính là đang chơi đùa người đó!

Uyển nghi của các nàng là người duy nhất trên đời này sẽ không làm việc nhàm chán, một người có thể bắt đầu một đài diễn, nhìn một cái biết chính mình diễn thật tốt.

Nước mắt, tiếng khóc, cảm xúc lên xuống phập phồng, muốn chết muốn sống, cuối cùng phát hiện đến chết cũng không thể chết, tuyệt vọng cùng bất lực ở một khắc kia, bày ra vô cùng nhuần nhuyễn.

Đào Uyển nghi lợi hại nhất là tiểu yêu tinh chuyển nguy thành an, một giây trước ngã vào đáy cốc, giây tiếp theo đã có thể làm mình trở lại thiên đường.

Muốn nàng chết? Hoàn toàn không có khả năng.

Ở dưới tình huống không có ai cổ động, Tần Phiên Phiên chính là khóc hồi lâu, cho đến khi khóc ướt khăn trên tay, mới ngừng nghỉ một lát.

Bởi vì không có khăn lau nước mắt, nàng đưa mắt ra hiệu về phía Vọng Lan, Vọng Lan cũng không phản ứng lại nàng, không quen cái tật xấu này của nàng.

Thương Thành thấy cuối cùng nàng cũng ngừng một chút, lập tức tận dụng mọi thứ hỏi: "Đào Uyển nghi, ngài có lời gì nhắn nhủ muốn nô tài mang cho Hoàng thượng hay không?".

"Ta, ta ô...". Nàng vừa nói được hai chữ, trên miệng lại bắt đầu muốn khóc.

Hừ, không chăm sóc nàng, không cho nàng khóc, dù sao khóc một lát rồi kêu các nàng ấy đổi đi.

"Chủ tử, ngài đừng bôi nước mắt lên chăn, lên thảm lông cũng không được, thời tiết ngày hôm nay không tốt, không thể phơi". Vọng Lan cô cô đúng lúc nói một câu.

Nước mắt của Tần Phiên Phiên cơ hồ là thu lại trong nháy mắt, hơi có chút tiếc nuối nói: "Vậy thôi, hôm nay khóc tới đây thôi. Làm phiến Trương công công nói với Hoàng thượng, tần thiếp khóc đến ruột gan đứt từng khúc, buồn bực không vui, muốn học Đại Ngọc thiêu thơ đốt sách, nhưng cuối cùng lại luyến tiếc hạc giấy này. Thôi thôi thôi, đợi vết thương của tần thiếp tốt lên, liền đoạn tuyệt hồn này với nơi đây, miễn cho khi Hoàng thượng gặp lại, lại chọc hấn phiến lòng".

Nàng vừa nói hai mắt vừa tràn đầy lệ nóng buồn rầu nhìn Trương Thành, Trương Thành nghe Đào Uyển nghi khóc đến ai tình[2], hơi có chút động dung, theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn, vừa lúc thấy được Đào Uyển nghi, thấy hai mắt của nàng hồng hồng, thời điểm vừa lúc hẩn nhìn qua, hai hàng lệ trong vạt từ khóe mắt nhỏ xuống, theo khuôn mặt rơi xuống.

[2] Ai tình 哀情: tình cảm đau buồn.

Trương Thành lập tức cúi đầu, ảo não không thôi, lời dặn dò của Trương Hiến Năng hẳn đã quên không còn một mảnh.

Đợi đến lúc hẳn không còn nhìn mình, Tần Phiên Phiên lập tức duỗi tay hứng hai giọt nước mắt vào lòng bàn tay, còn tốt còn tốt, để nó rơi ở trên giường, phỏng chừng chờ lát nữa Vọng Lan lại muốn nói năng.

Bộ dáng Trương Thành tâm sự nặng nề rời đi, hẳn cảm thấy chuyển đi lần này của mình đặc biệt không thuận lợi, chỉ sợ sau khi trở về sẽ gặp chuyện không may.

Không thể không nói, hẳn thấy dự cảm vô cùng chính xác.

Chờ sau khi hẳn trở về, liền thấy ngôi cửa ngõ đang chờ hẳn trở về, còn thấy cả Trương Hiến Năng vẫn luôn đưa mắt ra hiệu cho hẳn.

Tiểu tử này ngây ngốc ở chỗ đó làm gì chứ, thời điểm Hoàng thượng vừa mới hạ triều, là thời điểm không thể bấm báo nhất, bởi vì khi đó tính tình hẳn không tốt nhất, một chuyện không tốt thì mọi người đều bị liên lụy.

Huống hồ sự tình Trương Thành bấm báo lại có quan hệ với Đào Uyển nghi, không thể một lát nữa lại xuất hiện sao?

Trương Thành tiếp xúc với tầm mắt của hẳn, lập tức hiểu được, cúi đầu lùi ra phía sau hai bước, tránh ở phía sau hai tiểu thái giám, hi vọng Hoàng thượng không thấy hẳn.

Kết quả không biết hôm nay Hoàng thượng có chuyện gì, ngày thường đều trực tiếp vọt vào nội điện, thế nhưng hôm nay lại dừng bước, quét mắt một vòng, chuẩn xác không lầm tìm thấy hẳn.

"Trương Thành, tiến vào cùng trẫm".

Tiêu Nghiêu ra lệnh một tiếng, Trương Thành không khỏi rụt cổ, theo phía sau đi vào.

"Sau khi nàng ấy nhìn thấy hạc giấy, nói thế nào?". Hoàng thượng vừa mới ngồi lên ghế, đã hỏi thẳng vào chủ đề.

Trương Thành tạm dừng một chút, rõ ràng là đang tìm ngữ khí, nếu hắn nói không tốt, đoán chừng sẽ bị Hoàng thượng trực tiếp kéo ra ngoài chém đầu.

"Nghĩ cái gì, nói ra những lời người nghe thấy là được, người còn đang nghĩ viết vở diễn yêu cầu tình điệu tế trác[2] sao?". Tiêu Nghiêu cực kì không khách khí mà xem thường hắn, tuy rằng đã nỗ lực khắc chế cảm xúc, nhưng vẫn có thể cảm giác hắn đang gấp không chờ nổi.

[2] Tinh điệu tế trác 精雕细琢: ý chỉ việc muốn chau truốt, tỉ mỉ sửa chữa ngôn từ.

Trương Thành liền nói những lời cuối cùng Đào Uyển nghi dận dò hắn, thấy mỗi câu hắn nói, sắc mặt Hoàng thượng lại lạnh đi một phần, cho đến cuối cùng trong ánh mắt hắn đã bắt đầu phát hỏa.

"Đến tột cùng người nói với nàng ấy cái gì, vì sao nàng lại muốn thắt cổ?". Tiêu Nghiêu lạnh giọng hỏi hắn.

Thân thể Trương Thành run lên, trong lòng tràn đầy cảm giác oan uổng, hắn chỉ nói chuyện thực tế thôi mà.

"Nô tài nói theo lời ngài, ném túi gấm lên mặt nàng, nói---".

Hắn vừa mới nói ra câu đầu, liền thấy sắc mặt Hoàng thượng âm trầm đến nỗi có thể tích ra nước, tức khắc lúng túng.

"Người thật sự ném lên mặt nàng?". Tiêu Nghiêu chất vấn.

Trương Thành lắc đầu như trống bỏi, lập tức nói: "Không, nô tài là hai tay dâng lên, nhưng đã nói những lời ngài nói với nô tài nói cho Đào Uyển nghi".

Tiêu Nghiêu nhíu mày, lạnh mặt nói: "Nàng khóc sao?".

"Khóc, khóc ướt hai cái khăn". Trương Thành thành thực bẩm báo.

Bên trong điện lâm vào một mảnh yên tĩnh, trước mặt Tiêu Nghiêu nhìn đến gắt gao, hiển nhiên là đang cân nhắc những lời Trương Thành vừa nói.

Cuối cùng hần chỉ vào Trương Thành mắng: "Nhìn xem người làm được chuyện gì, trẫm chỉ bảo người trả về mấy con hạc giấy, nàng liền thương tâm thành như vậy, khẳng định người truyền đạt ý chỉ không tốt. Phạt người buổi tối hôm nay không được dùng bữa, người đến bồi tội với Đào Uyển nghi, truyền đạt ý chỉ này của Trẫm".

Lần này Hoàng thượng phân phó rất nhiều chuyện xuống, Trương Thành nghe xong cảm thấy đầu rối loạn, rõ ràng là muốn hần phải phân thân mới làm xong được.

"Trương Hiến Năng, đồ đệ người thật không được, nếu có lần tới trẫm cũng sẽ phạt cả người".

Hoàng thượng cảm thấy như vậy còn chưa hết giận, nên mắng thêm cả Trương Hiến Năng mấy câu.

Trương đại tổng quản liên tục gật đầu vâng vâng dạ dạ, hần biết cầu Hoàng đế lại bắt đầu làm trò, làm trò với tiểu yêu tinh, hần ngượng ngùng làm, chờ trở về địa bàn của mình, thật đúng là làm trời làm đất, muốn hành hạ cung nhân hai nơi Long Càn cung và Thường Đào các.

Cũng không nghĩ đến tư thế của quả đào tình kia, rõ ràng khóc nháo muốn thắt cổ chính là giả, hù dọa người, Hoàng thượng thật đúng là thượng cường thượng tuyến[3].

[3] Thượng cọng thượng tuyến 上纲上线: Ý chỉ xuyên thấu qua hiện tượng để nhìn rõ bản chất.

Sau khi Trương Thành lĩnh mệnh, thật sự lập tức lại đi Thương Đào các, chuẩn bị bồi tội với Đào Uyển nghi.

Kết quả người ra đón tiếp hẳn chính là Vọng Lan cô cô, lúc hai người đối mặt, đều sửng sốt một chút.

"Hoàng thượng lại có ý chỉ muốn truyền cho Uyển nghi sao?". Vọng Lan hỏi một câu.

Trương Thành lập tức lắc đầu: "Không có không có, là Hoàng thượng sai tiểu nhân tới --- không đúng, là bản thân tiểu nhân cảm thấy sai, đến bồi tội với Đào Uyển nghi".

Hắn nói được một nửa, lập tức lắc đầu sửa lại lời, hiện giờ hắn phải cẩn thận nhiều hơn nữa, nếu không lại làm sai nữa, trở về hẳn lại bị mắng, bị mắng không nói làm gì, nhưng nếu phải luôn đi tới đi lui bồi tội, đoán chừng hẳn đang sống sờ sờ cũng bị mệt chết.

Vọng Lan vẫy vẫy tay: "Người không vào chính là bồi tội tốt nhất, chủ tử đã ngủ rồi. Nếu không có ý chỉ thì không cần đánh thức nàng ấy, chờ lát nữa đã thay người truyền đạt ý tứ là được. Chủ tử của chúng ta rất dễ nói chuyện".

Đương nhiên lời nói cuối cùng, đến chính nàng cũng không tin, dễ nói chuyện cái rắm!

Chính là vị nói lí không tha người, lông gà đương lệnh tiền chủ nhân[4]!

[4] Lông gà đương lệnh tiền chủ nhân 鸡毛当令箭的主儿: câu này tục ngữ hình dung một người dựa vào thủ trưởng (hoặc người nào đó) ra những mệnh lệnh nhỏ hoặc lớn, dùng kiêu ngạo khẩu khí sai sử người khác, hoàn toàn không suy xét đến nhân tố khách quan.

Trương Thành gật đầu, do dự một chút mới nói: "Bên kia Hoàng thượng không có ý chỉ gì với Đào Uyển nghi, nhưng lại có ý chỉ với cung nhân trên dưới Thường Đào các".

Sắc mặt Vọng Lan cứng đờ, nhớ tới hồi ức không được tốt nào đó, thử nói: "Muốn ta gọi tất cả mọi người tới nghe chỉ sao?".

Trương Thành xua xua tay: "Không cần, cô cô thông báo một tiếng là được, bữa tối hôm nay đừng dùng".

Hắn nói xong không dám nhìn sắc mặt Vọng Lan, xám xịt rời đi, chỉ còn lại vẻ mặt phát ngốc của Vọng Lan cô cô.

Cho nên hôm nay trực tiếp trừng phạt đến một lý do cũng không có? Muốn phạt liên phạt, chẳng lẽ Hoàng thượng vui vẻ sao?

Đêm đó, toàn thể cung nhân của Thường Đào các lại tề tựu trên cầu, hé miệng đối mặt với mặt hồ.

Sau một lúc lâu, Trương Thành cũng tới, mấy cung nhân xung quanh tò mò nhìn hắn một cái, liền thấy hắn khẽ gật đầu cười nói: "Đại tổng quản cũng nói ta tới, hương vị gió Tây Bắc nơi này rất tốt, đảm bảo no".

Nói xong, hắn cũng làm dáng vẻ giống như cá, mở lớn miệng, uống một bụng gió.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Hoàng Thượng Đến Rồi

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: An Thực phi

Gần đây tâm tình Hoàng thượng rất không tốt, tất cả người Long Càn cung đều cảm nhận được, từ hai ngày trước sau khi làm ầm ĩ với Đào Uyển nghi, toàn bộ cung điện liền lâm vào trạng thái tối tăm.

Đặc biệt là tối hôm qua, Trương Thành công công cũng bị phạt, một đám càng thêm lo lắng đề phòng.

Phải biết rằng Trương Thành chính là người được lòng mọi người tiếp theo sau Đại tổng quản, ngày thường ở trước mặt Hoàng thượng vẫn là vô cùng được yêu thích, đến hăn cũng bị phạt, đủ thấy hiện giờ tâm tình Hoàng thượng ác liệt cỡ nào, thật sự là không ai dám trêu chọc.

Trương Hiến Năng rõ ràng cũng trở nên cẩn thận hơn, dù sao hăn vẫn luôn cho rằng tử đạo hữu bất tử bần đạo[1], dù Hoàng thượng có tức giận muốn trừng phạt cung nhân, chỉ cần không phạt đến trên đầu của hăn thì hăn vẫn luôn tiêu dao.

[1] tử đạo hữu bất tử bần đạo (死道友不死贫道): hiểu là chỉ cần người khác chết, ta không chết là được; vì lợi ích chính mình mà không ngại tổn hại người khác.

Hăn vẫn luôn nghĩ như vậy, cho đến khi Hoàng thượng hạ triều, giống như bình thường bắt đầu phê duyệt tấu chương, nhưng khác với ngày

thường chính là Hoàng thượng chậm chạp tiến vào trạng thái không được nghiêm túc, lại luôn cảm thấy trong lòng không yên.

Trương Hiến Năng mắt nhìn thấy rất nhiều lần hắc vô thức duỗi tay, sờ tới sờ lui trên long án, nhưng cuối cùng đều không sờ thấy gì.

Vốn dĩ nơi đó bày hai mươi con hạc giấy, Hoàng thượng duỗi móng cầu vuốt vài lần, hiển nhiên là làm theo thói quen, mỗi ngày đã sờ quen một đồ vật, một khi rất nhiều lần đều không sờ được thì tâm tình luôn sẽ trở nên lo âu.

Ở trong mắt Cầu Hoàng đế, sự tồn tại của hạc giấy đã giống như xương cốt.

"Trương Hiến Năng!"

Rốt cuộc lúc Tiêu Nghiêu đang sờ lần thứ năm, vẫn như cũ không sờ được gì, hô lên một tiếng.

Trương Đại tổng quản giật mình, nhiều năm ở với cầu nói cho hắc biết, chỉ sợ phía sau có chuyện không tốt xảy ra.

"Có nô tài!" Hắc đáp.

"Người đi Thường Đào các đòi hạc giấy đi, nhưng không thể nói đòi cho trẫm!" Tiêu Nghiêu hơi tạm dừng một chút, giống như có chút khó có thể mở miệng, nhưng hắc là Hoàng thượng, hắc lớn nhất, không chút khách khí mà ra mệnh lệnh.

Trương Hiến Năng sửng sốt một chút, hắc trăm triệu lần không nghĩ tới Cầu Hoàng đế không biết xấu hổ như thế.

"Hoàng thượng, nô tài không lấy danh nghĩa của ngài ra đòi, chỉ sợ Đào Uyển nghi sẽ không cho."

Hắn thật là có khổ mà nói không nên lời, hắc hắc hắc, nói người đó, dùng óc cầu của người ngẫm kỹ lại đi, Đào tình chịu cho sao?

"Đó là chuyện của người, mau đi!" Quả nhiên Cầu Hoàng để bắt đầu chơi xấu.

Trên mặt Trương Hiến Năng vẫn là thần sắc cung kính như cũ, cân nhắc một chút nói: "Hoàng thượng, nếu không thì nô tài tìm giấy tời cho ngài, ngài tự gấp ra một chồng hạc giấy. Hiện giờ loại thời điểm này, đúng vào thời điểm ngài và Đào Uyển nghi giận dỗi, không thể phái người đi tìm nàng, nếu không sẽ cho nàng một ảo giác, cho rằng ngài thỏa hiệp đó!"

Trương Đại tổng quản không hổ là người nhìn cầu tử lớn lên, hắn vô cùng thấu hiểu tâm tư của Cầu Hoàng để, bởi vậy cố hết sức tìm lối tắt mà khuyên.

Hắn chỉ nghĩ an ổn tồn tại, cũng không muốn làm vật hy sinh trong tình ái của Cầu Hoàng để và Đào tình, ai muốn làm thì người ấy làm đi.

Lão tử đã tổn thất hai quả trứng, đừng tưởng lại thêm tôn nghiêm của hắn!

Chỉ là hắn nói cũng không có tác dụng, bởi vì Tiêu Nghiêu thật lạnh nhạt mà nhìn hắn, ngay sau đó cười trào phúng với hắn.

"Trương Hiến Năng à, có phải Đào Uyển nghi từng dắc tội người hay không, tại sao người đều nói không tốt cho nàng trước mặt trẫm? Hôm nay người có nói đến thùng trời cũng phải mang hạc giấy về!"

Trương Hiến Năng chỉ có thể gật đầu, đi thôi, dù sao hiện giờ xích chó cũng không ở trong tay hắn, cầu tử là chủ tử của hắn, kêu với hắn, hắn còn phải đi tìm xương cho.

"Nô tài hiểu rõ, sẽ đi ngay ạ." Hắc xoay người định đi, nhưng còn chưa bước ra chân thì lại bị gọi lại.

"Chậm đã, nhưng trước đó người nói cũng đúng, hiện giờ đúng là thời khắc mấu chốt, nàng cần trầm tĩnh đừng nghĩ sẽ nhẹ nhàng bỏ qua như vậy. Trầm tĩnh nhất định phải làm nàng biết cái gì là quân uy. Người đi nói với nàng, nàng lại không hiểu chuyện như vậy, trầm không chỉ muốn tiêu diệt cặp song sinh, cung nhân bên người nàng đều không thể may mắn thoát khỏi!" Hoàng thượng bắt đầu buông lời hung ác.

Thời điểm Trương Đại tổng quản nghe vài câu dận dò này, tức khắc lòng mệt không thôi, hắc vô cùng muốn tát cho chính mình mấy cái cái, vì sao phải lảm miệng nói mấy câu kia, làm cầu tử khoe khoang, thật sự cho rằng chính mình là trời cao.

Trương Hiến Năng đi, nghe một hồi khóc lóc của Đào Uyển nghi.

Không thể không nói, đã nhiều ngày dưỡng thương trên giường, khiến quả đào tình ghen hỏng rồi. Hôm qua diễn một hồi với Trương Thành còn chưa thoải mái, hôm nay tóm được Trương Hiến Năng ở đây, không khác biệt gì lớn với khóc trước mặt Hoàng thượng nên nàng dốc hết sức lực mà khóc.

Ước chừng một canh giờ, Trương Hiến Năng từ đứng nghe nàng khóc, đến ngồi xuống xem nàng biểu diễn.

"Chủ tử, không sai biệt lắm được." Hôm nay là phiên Liễu Âm làm việc, nhìn chủ tử nhà các nàng nước mắt lênh láng, tư thế này đến nàng cũng có chút sợ hãi.

Tần Phiên Phiên bĩu môi, thấp giọng phản bác: "Hôm nay đừng nghĩ dễ ta, ta đã đặc biệt kêu Vọng Lan phơi chăn mới, khóc ướt chăn không sao, khóc ướt chăn này xong lại nói tiếp."

Trương Đại tổng quản nhìn chần gắm thật dày trên giường, đáy lòng rất lâu không thể bình tĩnh.

Cầu tử thật là tìm được nàng dâu tốt a.

Về sau lại có địa phương nào khô hạn liền kéo quả đào tình đến, làm nàng nhắm ngay chỗ đó mà khóc, khóc không ra một cái sông Hoàng Hà, không được ăn cơm.

Dùng nước mắt nàng tạo thành sông, hẳn là xứng với danh Mẫu sông(Hoàng Hà là Mẫu sông của Trung Quốc).

Liễu Âm thực sự không ngăn được, chỉ có thể tùy ý nàng khóc.

Chỉ là biểu tình trên mặt Trương Đại tổng quản càng ngày càng khó coi, lúc trước thời điểm ở Long Càn cung, Liễu Âm cực kỳ sợ Trương Hiến Năng, hiện giờ loại trạng thái này đã tạo ra ảnh hưởng quá sâu vẫn tồn tại ở đáy lòng như cũ.

Tần Phiên Phiên hơi ngừng khóc, Liễu Âm liền không ngừng ngắt lời.

"Chủ tử, ngài uống miếng nước đi."

"Người ăn quả quýt đi, đừng khóc."

Thời điểm ngẫu nhiên ăn cái gì, Tần Phiên Phiên còn thu xếp Trương Đại tổng quản cùng ăn, Trương Hiến Năng luôn là dùng gương mặt lạnh như quan tài nhìn nàng.

Đào Uyển nghi lại không sợ hãi chút nào, rốt cuộc nàng là người cướp đi xích chó, chủ nhân cũ ghen ghét đó là không thể tránh được.

"Ai nha, Liễu Âm thật là nha đầu ngoan, biết ta khóc mệt còn bảo ta ăn uống, hiện giờ ta ăn uống no nê, càng có sức lực khóc, chờ lát nữa

thường người kim quả tử." Nàng khinh thanh tế ngữ[3] mà khích lệ hai câu, nhìn về phía Liễu Âm trong ánh mắt tràn ngập yêu thương.

[2] kim quả tử (金钗子): vàng đúc thành hình hạt đậu hoặc quả, quan trọng là chỉ nhỏ như hạt đậu

[3] khinh thanh tế ngữ (轻声细语): ăn nói nhỏ nhẹ

Vừa dứt lời, nàng ghen đủ lâu, lại bắt đầu khóc.

Liễu Âm giật mình, theo bản năng mà nhìn về phía Trương Hiến Năng, ánh mắt Trương Đại tổng quản như thể muốn ăn thịt nàng.

Không phải, Đại tổng quản ngài nghe ta nói, Đào Uyển nghi là đầu óc có vấn đề, nàng ấy ly gián tình cảm của chúng ta, thật không thể trách ta!

Đáng tiếc bất luận trên mặt nàng có diễm đam đáng yêu thế nào, nội tâm biến động muôn màu muôn vẻ thế nào, Trương Hiến Năng đã âm thầm ghi sổ.

Liễu Âm không phải nha đầu ngoan, phải sửa.

Thời điểm Trương Đại tổng quản rốt cuộc được giải phóng, ra khỏi Thường Đào các, cả người bước chân đều lâng lâng.

Đời này của hắn đều sẽ không lại đắc tội Đào Uyển nghi, nữ nhân này tuyệt đối là độc được độc nhất trên đời, hạc đỉnh hồng so với nàng còn đáng yêu hơn nhiều.

Thời điểm Vọng Lan tới giao ban, thấy vẻ mặt đưa đám của Liễu Âm, đến giao lưu ánh mắt cũng không, trực tiếp rời đi.

"Vọng Lan, người mau thay cái chần ước này ra, nha đầu Liễu Âm kia cũng không biết làm sao vậy, ta kêu nàng ta cũng không động tĩnh." Tàn Phiên Phiên nhìn thấy Vọng Lan, đầy mặt đều là thần sắc mừng rỡ.

Vọng Lan vừa đổi chẵn vừa nói chuyện với nàng: "Chủ tử, nô tỳ phơi chẵn gấm có thoải mái không?"

"Thoải mái, lần tới người lại nhớ phơi."

"Vâng, chỉ cần ở thời điểm đến phiên nô tỳ làm việc, ngài không khóc như vậy là được." Vọng Lan đáp ứng thật sự vui sướng.

Tần Phiên Phiên hơi suy nghĩ, lập tức minh bạch ý tứ của nàng ta, liên tục gật đầu: "Được, người giúp ta phơi chẵn, ta sẽ khóc ở thời điểm Liễu Âm làm việc, hai người phân công hợp tác, khá tốt."

Liễu Âm đã đi xa, không nghĩ tới nàng bị người ta liên thủ hãm hại.

Người ngốc có phúc của người ngốc, câu này không áp dụng trên người của Liễu Âm, rốt cuộc chủ tử các nàng là Đào Uyển nghi, đi theo vị chủ nhân này thì phải tùy thời tùy chỗ đề cao cảnh giác.

Không lâu sau Trương Đại tổng quản lại lộn trở lại, đương nhiên hẳn cũng không thể lại lần nữa gặp Đào Uyển nghi, Vọng Lan ngậm ý cười mà đứng ở cửa đón hẳn.

"Ta biết đại tổng quản nhất định sẽ quay lại." Nàng nhẹ giọng nói một câu.

Trương Hiến Năng là người tinh tường còn có cái gì không rõ, lập tức nói: "Vậy không cần ta nhiều lời, nói vậy hôm qua tiểu tử Trương Thành kia đã nói với người. Thế cứ dựa theo lệ cũ mà làm đi."

Vọng Lan gật đầu: "Vậy đi, chỗ Uyển nghi ta nói một tiếng là được."

Trương Hiến Năng cũng gật đầu theo: "Vậy đêm nay Thưởng Đào các người lại không cần bữa tối."

Vọng Lan: Cười không nổi.

Trương Hiến Năng: Ta muốn đánh chó.

Đêm đó, hồ cá Thường Đào các lại khai trương, trên cầu chen đầy người há mồm chờ mỗi câu.

Chỉ là một lát sau, Trương Đại tổng quản cũng gia nhập, mọi người rất khách khí mà mời hẳn đến hàng đầu tiên, nhường gió Tây Bắc tốt nhất cho Đại tổng quản!

Nguyên nhân chính là vì chuyện đáng buồn buổi sáng nay, Liễu Âm nhìn thấy hẳn tới, lập tức thò lại gần muốn giải thích rõ ràng.

"Đại tổng quản, hôm nay ta khuyên chủ tử uống trà ăn bánh, không phải muốn cho nàng nghỉ ngơi, mà là muốn gián đoạn cảm xúc của nàng, có lẽ nàng sẽ không còn tâm tư khóc nữa." Nàng thấp giọng nói, trên mặt còn mang theo tươi cười lấy lòng.

Nhưng Trương Hiến Năng cũng không phản ứng nàng, Liễu Âm là một cô nương bám riết không tha, vẫn cứ luôn đứng ở bên cạnh hẳn lái nhai lầm bầm như vậy.

Rốt cuộc Đại tổng quản quay đầu nhìn nàng một cái, ánh mắt lạnh lẽo, trầm giọng nói: "Người ngừng nghỉ một lát đi, đừng quấy rầy ta uống gió."

Liễu Âm bĩu môi, vậy đi, uống uống uống, rót một bụng gió lạnh, suốt đêm không bị đói, nửa đêm đi nhà xí.

Hoàng thượng và Đào Uyển nghi náo loạn suốt ba ngày, cung nhân Long Càn cung và Thường Đào các cũng lo lắng đề phòng, đói bụng ba ngày.

Mỗi một ngày, đội ngũ của bọn họ đều càng lớn mạnh.

Toàn thể cung nhân Long Càn cung cảm thấy bọn họ đến ngày thứ tư cũng phải tiếp tục thế này, vậy mà Hoàng thượng một mình đi.

Nguyên nhân gây ra là Trương Hiến Năng uống nhiều quá gió lạnh, đêm đó liên tiêu chảy, kéo dài một đêm còn ở trên giường nằm, tất nhiên không thể hầu hạ quân vương.

Cũng may Trương Thành tuổi trẻ thân mình khoẻ mạnh, lên đảm đương chức trách của Đại thái giám.

Nhưng đã không có hạc giấy, lại không có Trương Hiến Năng, Hoàng thượng luôn cảm thấy không thích hợp.

Hắn liền theo tâm ý của chính mình, đi Thưởng Đào các.

Tiêu Nghiêu suy nghĩ muốn tìm lấy cái cớ, cũng không phải hẳn cho Tần Phiên Phiên bậc thang đi xuống, mà là muốn hung hăng răn dạy nàng.

Trên đường đi, hắn còn ngàn vạn dặn dò Trương Thành: "Tới Thưởng Đào các, nếu trẫm lại bị Đào Uyển nghi ngất lời, người liền ho khan nhắc nhở trẫm. Trẫm vừa đi vào lập tức phải hung hăng mà răn dạy nàng, quở trách nàng, nếu nàng không cúi đầu nhận sai, trẫm phải động thủ đánh nàng. Nữ nhân này chính là thiếu dạy dỗ, đều mức sắp cưỡi trên đầu trẫm. Nghe rõ không?"

Lúc Tiêu Nghiêu nói lời này, trên mặt biểu tình nghiêm túc chưa từng có.

Trương Thành cũng vô cùng nghiêm túc gật đầu đáp ứng nói: "Nô tài nhất định hoàn thành nhiệm vụ."

Hắn hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang mà dẫn đầu một đám người, vào Thưởng Đào các, kết quả chân trước bước vào nội điện, nhìn

thấy Tần Phiên Phiên nước mắt lưng tròng mà nhìn hắn, sau đó liền bước nhanh vọt tới mép giường.

"Hoàng thượng, tần thiếp rất nhớ người." Hốc mắt Tần Phiên Phiên hồng hồng, nước mắt tràn đầy, lại không chảy ra.

Nhưng đúng là bộ dáng ấm ức lại ra vẻ kiên cường càng làm cho người ta đau lòng.

"Cuối cùng ngài cũng tới xem tần thiếp, ta còn tưởng rằng ngài không cần tần thiếp. Tần thiếp ở trên giường ăn cũng ăn không ngon, uống cũng uống không vô, suốt ngày lấy nước mắt rửa mặt. Tần thiếp đều cho rằng mình cứ như vậy chết đi, Hoàng thượng, tần thiếp sợ cuối cùng không thể thấy mặt ngài..."

Nàng ghen ngào khóc, hắn nhẹ nhàng dỗ dành.

"Sao có thể? Trẫm tới rồi." Hỏa khí của Tiêu Nghiêu toàn bộ tiêu tan, trên đường hắn nói cái gì, một câu cũng không nhớ rõ, tóm lại trước đó nàng xong nói, cũng không thể để nàng khóc như vậy.

Bởi vì Tiêu Nghiêu tới gần, thậm chí duỗi tay vuốt gáy nàng, Tần Phiên Phiên lập tức bắt được cơ hội, dang hai tay ôm lấy eo hắn, chôn ở trong ngực hắn khóc.

Từng tiếng đều là kể ra nhớ nhung đối với hắn, cùng với sợ hãi hắn vứt bỏ chính mình.

Vọng Lan và Liễu Âm cùng nhau lạnh nhạt đứng ở một bên, ha ha, ăn không ngon uống không vô, lại dưỡng ở trên giường, cùng Hoàng thượng kết hợp thành một đôi vợ chồng heo bốn trăm cân ha!

"Khụ khụ, khụ khụ khụ!" Trương Thành bị cảnh tượng hai người ôm nhau này làm cho kinh sợ, điều này hoàn toàn không giống với tưởng tượng

trước đó của hắn.

Sau khi hắn phản ứng lại, lập tức bắt đầu điên cuồng ho khan.

Đáng tiếc Hoàng thượng đắm chìm trong nước mắt của mỹ nhân, căn bản không rảnh bận tâm đến thanh âm khác.

Cho đến khi tiếng ho khan của hắn đã che khuất mất tiếng khóc làm nũng của Tần Phiên Phiên, Đào Uyển nghi mới có chút không vui nói: "Hoàng thượng, có phải Trương công công có ý kiến với tần thiếp hay không, tại sao hắn vẫn luôn ho khan? "

Tiêu Nghiêu lập tức cảnh cáo mà nhìn về phía Trương Thành, trong ánh mắt tràn ngập trách cứ, tựa như muốn nói ngu xuẩn, người quấy rầy tiểu khả ái của trẫm khóc.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Hai Người Làm Hòa

Edit: Nhu Đức cơ

Beta: Hy Hoàng Thái phi

Trương Thành không dám ho khan, hấn bị ánh của Hoàng Thượng dọa chết khiếp rồi, hấn đang nhìn thấy bộ dạng cầu giữ đồ ăn sao? Hoàng Thượng vừa nãy giống hết cầu, nhe răng trợn mắt giống như khắp thiên hạ đã làm thương tổn bảo bối của hấn vậy.

Trương Thành cúi cái đầu, trong lòng âm thầm cầu nguyện Trương Hiến Năng mau nhanh khỏi bệnh, nếu không hấn căn bản không biết nên ứng phó như thế nào nữa. Vọng Lan nhìn bộ dáng túng túng của hấn, không khỏi lén duỗi tay vẩy vẩy, Trương Thành lập tức hiểu ý, lén dịch một chút đến trong góc, cùng Vọng Lan cùng Liễu Ấm đứng thành một loạt. Hai vị có việc cứ làm đi, cầu không cần quấy nhiễu người không liên quan.

"Hoàng Thượng, ngài có phải hay không không chú ý tới dùng bữa? Đã gầy đi rồi. Mỗi ngày thời điểm phê duyệt tấu chương, nên thường đi lại một chút, bây giờ nhìn rất tiêu tụy nha. Không có tần thiếp bên người chăm sóc ngài, ngài có phải thiếu rất nhiều vui sướng cùng lạc thú a? Tần thiếp về sau không giận đối với ngài nữa."

Nàng vừa nói vừa duỗi tay muốn chạm vào mặt hấn, nhưng mà nàng nằm bò với không tới, Tiêu Nghiêu liền chủ động hạ lưng xuống, đem mặt đến. Tần Phiên Phiên thật cẩn thận mà sờ mặt hấn, hốc mắt cũng hồng lên,

trên khuôn mặt hiện rõ đau lòng không thôi, giống như cầu nhà chính mình thật sự gãy đi.

Tiêu Nghiêu bắt lấy tay nàng, nhẹ nhàng hôn vào lòng bàn tay nàng. Đôi tay của vị Đào Uyển ngghi này từ nhỏ chưa làm qua việc nặng, được bảo dưỡng đến cực kì mũm mĩm, ngón tay thon dài tinh tế, đẹp vô cùng. Hắn hôn xong liền luyến tiếc buông ra.

"Nàng mới gãy đi, nhìn này trên tay toàn xương, nàng bị thương phải ăn nhiều một chút. Có phải nô tài của nàng không chiều cố tận tâm, đợi lát nữa trăm sẽ cho nàng phạt bọn họ!"

Tiêu Nghiêu hôn nhẹ ngón tay Tần Phiên Phiên, cảm thấy ngón tay không chút thịt thừa, tức khắc cực kỳ đau lòng. Hai người nói chuyện đến ân ái, mà ba cái nô tài ở bên cạnh đều mang vẻ lạnh nhạt.

Nhìn này, hai vợ chồng đều đã nặng bốn trăm cân như heo con rồi, lại còn có mặt mũi nói đối phương gãy. Hơn nữa, cung nhân ở Thượng Đào Các đều đã bỏ đói ba bữa tối rồi, còn muốn phạt như thế nào nữa?

"Không thể trách bọn họ, là tần thiếp ăn uống không vào, chỉ cần nghĩ Hoàng Thượng muốn vứt bỏ tần thiếp, tim thiếp liền đau như đao cắt." Tần Phiên Phiên ghé vào trong lòng ngực hắn, buồn buồn nói, dáng vẻ đặc biệt đáng thương.

Tiêu Nghiêu chính là ăn mềm không ăn cứng, vừa nghe thanh âm này, lại nhìn thấy nàng bị thương không đi lại nổi, tức khắc liền mềm lòng.

"Trăm có vứt bỏ nàng đâu? Nàng là Đào Uyển nghi đích thân trăm phong." Hắn vỗ nhẹ đầu nàng, ngữ khí cực kì thân mật, thực sự dễ nói chuyện.

Tần Phiên Phiên đột nhiên thoát ra từ trong lòng hắn, ánh mắt đảo qua ba cái cung nhân đứng trong góc kia. Ba người vẫn luôn đảm đương nhiệm

vụ làm phong nền kia, bỗng nhiên trong lòng chấn động, như lâm phải đại địch, trong lòng tự nhiên dâng lên dự cảm không lành.

"Chính là, chính là... " Nàng muốn nói rồi lại thôi.

Tiêu Nghiêu liếc mắt một cái liền nhìn ra điểm không thích hợp, theo tầm mắt nàng liền trừng mắt nhìn qua đi, hung tợn nói:

"Có phải hay không có người ở trước mặt nàng nói hươu nói vượn hả?"

"Không phải, chỉ tại ngài chậm chạp không tới thăm tần thiếp, làm tâm thiếp liên thấp thỏm lo âu. Tần thiếp muốn đi xem ngài, nhưng lại nằm ở trên giường không thể nhúc nhích. Ngài còn đem hạc giấy thiếp tặng trở lại, chỉ tưởng tượng thôi tần thiếp liền cảm thấy tim như bị đao cắt, hàng đêm không thể ngủ được."

Nàng giong lên đầu, vẻ mặt nhuốm đẫm màu bi thương. Liễu Ấm cúi đầu nhìn đất, hiện tại nàng rất muốn đánh người, chủ tử của nàng quả thực hàng đêm không thể ngủ, vừa đến buổi tối liền kêu phía sau lưng đau, lăn lộn hơn nửa đêm mới ngủ còn phải có người bên cạnh. Mỗi ngày, ban ngày ban mặt, nàng ngủ so heo còn hăng hái hơn a.

Tiêu Nghiêu nhíu nhíu mày, tầm mắt trừng mắt đối diện ba người, có vẻ càng thêm hung ác.

Nội tâm Trương Thành thầm kêu khổ, không phải, việc này không thể trách người khác, bọn họ là nô tài phải dựa theo phân phó của chủ tử làm việc, muốn làm bất kì vấn đề gì cũng phải đi tìm Hoàng Thượng.

"Trẫm đã hiểu, nhất định là nô tài ngu xuẩn mồm mép vụng về không nói rõ ràng công đạo cho trẫm, ngược lại làm ái tần hiểu lầm. Kỳ thật trẫm thật sự chưa từng nói qua muốn vứt bỏ nàng, trẫm chỉ có đau lòng nàng." Tiêu Nghiêu quay đầu nghiêm túc nhìn nàng, vừa nói vừa vỗ vỗ trán nàng,

động tác cực kỳ thân mật mà nhẹ nhàng. Trương Thành chớp mắt, nội tâm sụp đổ, không còn muốn sống trên đời nữa. Cái gì mà lời vàng ý ngọc chứ, Hoàng Thượng rõ ràng chính là trợn mắt nói dối a!

Cho nên "nô tài ngu xuẩn này" chính là chỉ Trương Hiến Năng cùng hần, trở về nhất định phải cáo trạng, Cầu Hoàng để mắng chửi người a!

"Thế ngài đem hạc giấy trở về là có ý tứ gì? Vẫn là muốn vứt bỏ tần thiếp đúng hay không?" Tần Phiên Phiên ngẩng đầu, vẻ mặt nghiêm túc hỏi hần. Tiêu Nghiêu sửng sốt một chút, ngay sau đó tầm mắt lại lần nữa hướng về Trương Thành, Trương Thành cảm thấy chính mình quả thực là phân hóa thành trì, chịu phân gì cũng có thể quăng lên đầu hần.

"Trẫm là sợ nàng nằm ở trên giường nhiều sẽ chán, cho người đem hạc giấy tặng cho nàng để giết thời gian. Thế mà Trương Thành dám nói là trả lại cho nàng, trẫm liền khẳng định là nô tài này miệng lưỡi vụng về mới làm nàng thương tâm như vậy."

Lời lẽ của hần nói ra cực kì chính đáng, tầm mắt trách cứ kia không ngừng phóng về phía Trương Thành.

"Nguyên lai là Trương công công nói sai à, tần thiếp đã trách oan ngài rồi. Tần thiếp rất nhớ ngài a." Nàng cũng liếc Trương Thành một cái, tầm mắt mịt mờ kia không có sai biệt lắm.

Vị Trương công công vừa bị trát thành cái sàng kia trong lòng thật mệt mỏi, đối diện với đôi vợ chồng này khiến hần cực kì tổn thương. Mặc dù tuổi còn trẻ, nhưng hần liền cảm giác chính mình sống còn không được lâu nữa rồi.

"Trẫm cũng nhớ nàng." Hần ôm nàng.

Giờ phút này không khí cực kỳ ảm áp lạnh mạn, các cung nhân đều ngưng lại rồi hô hấp, không dám nói lời nào.

Trên thực tế bọn họ hận không thể biến chính mình thành không khí, như vậy đôi vợ chồng kia mới không cần tìm người tính sổ, cũng liền tính không đến bọn họ nữa.

"Cái này chờ phía sau lưng thiếp khỏi, tần thiếp muốn cấp Hồng Y, Hồng Thường thiêu điểm giấy, tần thiếp muốn xin lỗi các nàng." Tần Phiên Phiên nhắc tới song bào thai, trong giọng nói đều là bi thương.

"Không cần không cần, trẫm này liền bồi cho người. Trương Thành, đi an bài, mang người tới."

Trương Thành tựa như một đường chạy thẳng ra ngoài, mẹ ơi, hắn không muốn ở trong kia thêm một khắc nào nữa rồi. Hắn tự mình sai người đi tiếp song bào thai, hình phòng vừa dơ loạn, lại còn cực kì âm trầm, kết quả thời điểm hắn dẫn người đi vào, liền thấy song bào thai ngồi xồm trên mặt đất gặm chân gà, ăn đến sung sướng, mỡ dính đầy trên miệng.

"Di, Trương công công tới ăn gà sao?" Hồng Thường trên mặt mang đầy ý cười, giơ chân gà hỏi hắn.

Trương Thành nhíu chân mày, lạnh nhạt nói: "Ta chỉ nghĩ ăn thịt heo. Phải là thịt heo con bốn trăm cân."

Trên bàn vẫn còn mấy miếng gà nướng, còn có mấy cái bình rượu, chắc hẳn song bào thai sống trong này không hề chịu khổ, thậm chí hưởng phúc đầy đủ, không nghĩ tới ở bên ngoài hai vị chủ nhân bởi vì chuyện này đều đã nháo đến túi bụi. Song bào thai hai vôi vàng thu thập đi theo Trương Thành, vừa đến Thường Đào Các liền thấy Vọng Lan chờ ở bên ngoài.

"Cô cô." Song bào thai cung kính hành lễ với nàng.

Vọng Lan sửng sốt một chút, lại cười cười, thấp giọng nói: "Hai người đi vào gặp Hoàng Thượng cùng chủ tử đi, Trương công công dừng bước."

Trương Hiến Năng nhìn Vọng Lan cô cô trước mặt đang tươi cười hớn hở, trong lòng thế nào lại không hề dễ chịu, hẳn cảm thấy hôm nay chính mình quá xui xẻo.

"Buổi tối công công vẫn nên đứng trên cầu gỗ hóng gió đi. Hoàng Thượng nói không cần người đi vào hầu hạ, người đêm nay muốn ở Thưởng Đào Các." Vọng Lan kéo khóe miệng, muốn lộ ra một nụ cười trấn an cho hẳn nhưng hình như không thành công lắm. Chuyện này rơi xuống đầu ai mà chẳng phải sinh khí.

Trương Thành âm thầm cắn chặt răng, quan tâm hỏi một câu: "Hôm nay còn có người khác sao?"

"Không có, đêm nay tất cả Tây Bắc phong đều cho người một người." Vọng Lan thực nghiêm túc mà nói.

Thế xác và tinh thần Trương công công đều mệt rũ rời, hẳn cảm thấy chính mình đã chịu quá nhiều thương tổn.

Trong điện truyền đến thanh âm của Đào Uyển Nghi và song bào thai vui quá mà khóc, rõ ràng họ lại bắt đầu biểu diễn đây mà.

Chỉ có hẳn một mình lẻ loi hiu quạnh nơi đây.

Một lúc sau, Song bào thai vừa ra, đã bị Trương Thành chặn đường đi, hai người đều là vẻ mặt phát ngược mà nhìn hẳn, không biết Trương công công đang bị làm sao.

"Chân gà còn không? Ta muốn ăn gà."

Trương công công bị bỏ đói cơm chiều, đáy lòng cực bất bình, thôi trước hết là no cái bụng đã có việc gì nói sau.

Đêm đó, một mình Trương Thành trên cầu ăn gió uống sương, các cung nhân của Thường Đào Các không làm sai toàn bộ đều bưng cơm chính mình đứng ở một bên, vừa ăn cơm vậy xem hăn uống gió.

Mùi cơm thơm nước lan tỏa trong gió, thức ăn Thường Đào Các lại rất ngon, các cung nhân đều có thịt ăn cả, làm cái bụng hăn ngày réo đến âm ỉ.

Trương Thành: Con mẹ nó!

Hoàng Thượng lại lần nữa đi Thường Đào Các, hơn nữa biết rõ Đào Uyển nghi bị thương không thể hành phòng, nhưng vẫn như cũ ngủ lại cả một đêm.

Việc này khiến toàn hậu cung khiếp sợ, mọi người đều suy đoán xem vị Đào Uyển nghi này đến tột cùng có bao nhiêu mị lực, ngay cả bị thương thế này nhưng vẫn có thể lưu lại Hoàng Thượng.

Phải biết rằng một nữ nhân nhất thời thịnh sủng, tại hậu cung rất bình thường, rốt cuộc nam nhân đều là hạng người có mới nới cũ, Tần Phiên Phiên là nhân vật duy nhất còn mới mẻ tại hậu cung, tính cách lại rất là không giống người thường, lại có thể khiến cho Hoàng thượng thoải mái.

Nhưng mà thời điểm nữ nhân này không thể thị tẩm lại vẫn có thể như cũ bắt lấy tâm Hoàng Thượng, điểm này liền rất làm người ta sợ hãi.

Chỉ sợ không phải Hoàng Thượng tham luyện cảm giác mới mẻ cùng nhan sắc của nàng, mà là toàn bộ con người nàng đi.

Hoàng Thượng trở lại Long Càn Cung, một lúc sau liền phái người đi truyền chỉ, làm cô nương Chu gia trở về nhà dưỡng thương. Hoàng Thái Hậu tuổi đã cao, cần phải dưỡng già, không thể cứ làm lụng vất vả như thế, trước kia là hăn sơ sót, vì thế hăn phái bốn vị Quý phi cùng nhau giải quyết hậu cung công việc.

Khi Hoàng Thái Hậu biết được ý chỉ này, cả người chắc phải tức giận đến ngất đi rồi.

"Hoàng Thượng thế nhưng hạ loại này ý chỉ? Uyển Uyển ở trong cung bị người đánh, lại muốn nàng hồi phủ dưỡng thương, thế này là đánh vào mặt Chu gia chúng ta! Còn nữa ai gia không có già, đừng mơ tưởng cướp quyền lực từ trong tay ai gia đi, ai gia chính là muốn chấp chương hậu cung này!"

Hoàng Thái Hậu căn bản không có duỗi tay tiếp chỉ, lại còn nổi giận ùng ùng mà gầm rú nói.

Tới tuyên chỉ chính là Trương Thành, hắn vẫn luôn mắt nhìn mũi mũi nhìn tim mà đứng, đôi tay cầm thánh chỉ chờ nàng tới đón, bất quá mắt nhìn tư thế này của Hoàng Thái Hậu, là muốn kháng chỉ không tuân, hắn không khỏi dưới đáy lòng cười lạnh một tiếng.

Hoàng Thái Hậu cũng là hôn đầu, theo lý thuyết khi tiên hoàng còn trên đời, bà muốn giữ quyền cai quản hậu cung, ai đều không thể nói bà cái gì, bởi bà là Hoàng Hậu.

Nhưng hiện giờ bà là Thái Hậu, này hậu cung oanh oanh yến yến ai được sủng ái, đều cùng bà không quan hệ.

Huống chi Hoàng Thượng cũng không phải do bà sinh, Hoàng Thượng sao có thể e ngại bà chứ.

"Hoàng Thái Hậu, ngài muốn kháng chỉ sao?" Trương Thành nhìn vào thánh chỉ nói.

Vị Hoàng Thái Hậu đang bạo nộ kia không khỏi sửng sốt một chút, nhìn về phía kia thánh chỉ, ánh mắt lập loè.

Dù gì cũng có ít nhiều năm sống nơi hậu ung, bà cũng sớm phân biệt được đâu lợi đâu hại, nhưng bà mà gặt đầu, chỉ sợ mặt sau chờ chuyện của bà chỉ biết càng thêm quá phận, bà đã sớm nhìn thấu, con không phải từ chính mình trong bụng bò ra, chính là cách thiên sơn vạn thủy.

Hoàng Thái Hậu cuối cùng vẫn là nặng nề mà tiếp nhận thánh chỉ, tuy nói là bà không phục, nhưng mà ngang nhiên kháng chỉ bà vẫn là làm không được, nếu mà làm thật chắc toàn bộ Chu gia đều có khả năng xử trăm mất.

Trương Thành cười tủm tỉm nhìn Hoàng Thái Hậu tiếp thánh chỉ, giơ tay một ngón tay chỉ vào Chu cô cô bên cạnh Hoàng Thái Hậu, dương cao thanh âm nói: "Vị này Chu cô cô lúc trước không coi ai ra gì, coi rẻ quân uy, mang đi."

Hắn vừa nói ra, liền có một đội nhân mã vọt tiến vào, đương nhiên Hoàng Thượng vẫn cho Hoàng Thái Hậu một chút mặt mũi, cũng không có cho thị vệ tiến vào, mà là một đám thái giám vọt vào, trực tiếp liền bắt được một bên tay Chu cô cô, ấn bà ta về phía sau lưng kéo đi.

"Các người làm gì vậy!" Khi Hoàng Thái Hậu vừa hoàn hồn, liền phát hiện Chu cô cô đã bị đè lại, lập tức kinh hoảng thất thố mà muốn đi lên ngăn cản.

"Hoàng Thái Hậu, đây là phân phó của Hoàng Thượng." Trương Thành vẫn là bộ dáng mỉm cười kia nói.

Hoàng Thái Hậu rõ ràng không tin, bà vẫn ngăn không cho bọn họ đi, lạnh lùng nói:

"Sao có thể, vì sao trong thánh chỉ không nhắc tới."

"Hoàng Thượng đã hạ khẩu dụ, Chu cô nương dù gì cũng là người của Chu gia, Hoàng Thượng nói người không cho ngài mặt mũi, thì ngài cũng

phải cho Thái Hoàng Thái Hậu mặt mũi. Bất quá vị Chu cô cô không phải là nhân vật đáng để người cấp thánh chỉ. Mang đi!" Hắc vậy tay, ngữ khí có chút cường ngạnh.

Những tên thái giám đó cũng không sợ gì Hoàng Thái Hậu, liền kéo Chu cô cô đi.

"Các người lớn mật, ngăn lại bọn họ, không được đi! Ai gia nói không được đi liền không được đi!" Hoàng Thái Hậu hận đến nghiến răng nghiến lợi, bà hung tợn mà nhìn chăm chăm Trương Thành xem, hận không thể một ngụm nuốt hắc.

Nhưng mà vị Trương công công này là do Trương Hiến Năng một tay mang tới, trên khuôn mặt kia là nụ cười không chút gợn sóng, quả thực là đổ dầu vào lửa làm Hoàng Thái Hậu càng thêm hận.

Mệnh lệnh bà thốt ra làm cung nhân ở Vĩnh Thọ Cung xúm lại đi lên nhưng lại không hành động sao cho phải.

"Muốn chết thì tới đi, hôm nay nếu ta không mang Chu cô cô đi được các người cứ chờ thị vệ trong cung dẫn theo đao tới. Một đám các người cảm thấy thứ đồ trên cổ kia quá nặng không nghĩ muốn có phải hay không? Tới a!"

Trương Thành trầm mặt, lạnh giọng quát.

Tức khắc những người đó liền đều dừng, không dám lại lỗ mãng nữa.

Trương Thành xoay người đi, phía sau bọn thái giám áp giải Chu cô cô nhanh chóng đuổi theo, mặc kệ Hoàng Thái Hậu ở sau lớn tiếng kêu to, cũng không có kẻ nào phản ứng với bà.

Thậm chí còn có đại cung nữ sợ Hoàng Thái Hậu xông lên đi, không cẩn thận bị thương lại rước lấy cái gì phiền toái, liền ngăn bà lại nhẹ giọng

khuyên nhủ.

Hoàng Thượng là đang thực hiện một loạt hành động khiến toàn hậu cung rung chuyển.

Hắn không chỉ cướp đi quyền lực của Hoàng Thái Hậu tại hậu cung, thậm chí còn sai người trực tiếp mang Chu cô cô đi, khiến người trong hậu cung đều hiểu được vị Hoàng Thái Hậu đang tác quái tác quái kia đã ngã ngựa rồi.

Trước đây Hoàng Thượng không đối phó với bà, thậm chí khi bà cùng Cao thái hậu tranh chấp, hắn cũng không muốn xử lý, bây giờ vừa ra tay chính là thủ đoạn lôi đình như thế.

Trương Thành đi rồi, Hoàng Thái Hậu vẫn còn muốn nháo tiếp, bà cự tuyệt đem Chu Uyển ra khỏi cung, cuối cùng vẫn là Chu Quốc Công phu nhân khi biết tin tức, liền tự mình tiến đem Chu Uyển đi.

Hoàng Thái Hậu ngăn Chu Quốc Công phu nhân, nói nhất định sẽ giữ được Chu Uyển, hơn nữa còn muốn cho nàng làm nữ nhân tôn quý nhất trong cung.

Chu Quốc Công phu nhân lắc lắc đầu: "Thái Hậu nương nương vẫn nên để ta mang nàng về thôi, Chu gia cô nương đều không thích hợp làm đương kim Hoàng Hậu, đây cũng là ý của quốc công gia, vinh hoa phú quý của Chu gia không cần phải nhờ bàn tay của nữ nhân."

Sau khi Chu Quốc Công phu nhân mang theo Chu Uyển ra cung, Hoàng Thái Hậu liền ngã bệnh, những biến cố liên tiếp làm bà căn bản không kịp phản ứng.

Tần Phiên Phiên vẫn ở Thường Đào Các dưỡng thương, những biến cố trong cung căn bản nàng không hề để ý, chỉ là mỗi ngày nghe Liễu Ấm trở về báo cáo xem hôm nay có chuyện gì mới mẻ thôi.

Bốn vị Quý phi thượng kia tự nhiên trở thành chủ hậu cung, tuy quyền lực có chút bị phân chia.

Chẳng qua không ai chủ động khiêu khích cả, tú nữ cũng sắp vào cung rồi, tất cả mọi người đều nín thở, duy trì yên lặng trước bão táp sắp tới.

Nhưng mà tú nữ chưa vào cung, thì Đào Uyển Nghi đã ra ngoài rồi.

Sáng sớm hôm nay, toàn bộ Thượng Đào Các đều bận rộn cả, chỉ vài cung nữ vây quanh Tần Phiên Phiên.

"Bốn tần hôm nay rời núi, nhất định phải làm hậu cung kia lóa mắt, bộ nào ta có thể mặc đều mang ra cả đi, phải làm mù con mắt bọn họ mới được!" Nàng bị Cửu Hoàng đế chiều đến hư, khẩu khí đã lớn lên không ít.

Tuy nói rằng nàng chỉ là tứ phẩm tần, nhưng lại có cảm giác so với Quý phi còn muốn cao quý.

Xích chó trong tay ta, thiên hạ ta định đoạt.

.....

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Đến Thăm Thái Hậu

Edit: Cảnh Thực viện

Beta: Thảo Hoàng Quý phi

Bên trong Vĩnh Thọ cung, bốn phía đều yên tĩnh, Hoàng Thái hậu nằm ở trên giường, sắc mặt vàng như nền nhìn rất âm trầm.

Thời gian mấy ngày gần đây, Hoàng Thái hậu vô cùng không dễ chịu, đạo ý chỉ vừa ra kia của Hoàng thượng khiến cho hướng gió trong hậu cung thay đổi, vốn dĩ những phi tần đến thỉnh an bà cũng bởi vì bà cần dưỡng bệnh nên đã vài ngày không tới.

Vĩnh Thọ cung vốn dĩ rất náo nhiệt, nay trở nên yên tĩnh hiu quạnh dị thường.

Thậm chí ngay cả tâm tình của Hoàng Thái hậu cũng thay đổi, trước đó vài ngày có mấy vị phi tần đến thăm bà, vốn dĩ cười cười nói nói cũng không tệ lắm, nhưng cũng không biết nói đến chuyện gì mà bỗng nhiên Hoàng Thái hậu tức giận, nói các nàng coi thường bà, mắng chửi người một trận rồi đuổi đi.

Bây giờ Chu cô cô cũng bị bắt đi, nghe nói là sau khi bị đánh hai mươi gậy, cũng không biết bị ném đi nơi nào.

Tóm lại kết cục của nàng ta cùng với Chu ma ma lúc trước cũng không khác biệt nhiều lắm, đều không rõ sống chết, căn bản Hoàng Thái hậu không tìm thấy nàng ta ở đâu hết.

"Thái hậu, ngài uống một chén canh nấm tuyết đi." Có tiểu cung nữ hai tay bưng một bát nấm tuyết đi lên.

Kết quả sau khi Hoàng Thái hậu nhìn thoáng qua, trên mặt lộ mấy phần thần sắc căm ghét, liền đưa tay hất bát canh đi.

"Đồ hỗn trưởng, trong chén canh này ít nấm tuyết như vậy, có phải Ngự Thiện phòng bên kia chậm trễ hay không? Nhìn Hoàng thượng đối xử với ai gia như vậy, cho nên những cung nhân các người cũng liền nâng cao đạp thấp, muốn dùng mảnh lời tráo đổi phải không? Ai gia còn chưa có chết đâu mà đã dám đối xử với ta như thế..."

Chén canh nấm tuyết thơm ngọt kia rơi thẳng xuống đất, bát sứ xinh đẹp đập xuống trên nền gạch, nước canh đậm đặc chảy đầy ra đất.

Tiểu cung nữ hơi có chút ấm ức, canh nấm tuyết này là ngự trù đặc biệt ninh hơn một canh giờ mới múc ra, là nàng tận mắt nhìn thấy.

Cộng thêm nhóm cung nhân của Vĩnh Thọ cung vẫn giống như thường ngày, thậm chí bởi vì Hoàng Thái hậu sinh bệnh, mọi người chăm sóc càng thêm tỉ mỉ, trong lúc đi lại đều thận trọng sợ quấy rối Hoàng Thái hậu nghỉ ngơi.

Nhưng mà cho dù hầu hạ cẩn thận như vậy, cũng không được một câu khen ngợi, ngược lại còn bị Hoàng Thái hậu chỉ trích như thế.

Đây rõ ràng là do nỗi lòng của Hoàng Thái hậu thay đổi, bà cảm thấy mặt mũi của mình bị Hoàng thượng đánh rớt hết, lại thu quyền hành, cả người đều trở nên rất mất cảm, nhìn ai cũng không vừa mắt.

"Thái hậu nương nương, Đào Uyển nghi ở bên ngoài cầu kiến, nói là tới thăm ngài." Từ ngoài điện một tiểu cung nữ đi vào nhẹ giọng thông truyền.

Đang lúc Hoàng Thái hậu phát câu, vừa nghe nói Tần Phiên Phiên tới, không tự chủ mà giật mình, bà thật không nghĩ rằng Tần Phiên Phiên sẽ chọn trùng thời điểm này tới thăm bà, phải biết là chắc chắn bà sẽ muốn bày sắc mặc ra.

"Nàng ta cũng dám đến! Trước hết để cho nàng ta ngồi ở ngoài điện một chút, chờ ai gia chỉnh đốn xong đã rồi nói." Hoàng Thái hậu cười lạnh một tiếng, ma quyền sát chưởng[1] muốn giáo huấn nàng ta.

[1]: Ma quyền sát chưởng 摩拳擦掌 xoa nắm tay xát bàn tay.

Tiểu cung nữ thừa vâng một câu, rồi nhanh chóng đi ra ngoài."Các người còn đứng ngẩn ra đây làm gì, mau dọn cái đồng lộn xộn này lại, rồi giúp ai gia rửa mặt thay đồ." Hoàng Thái hậu lạnh giọng phân phó một câu.

Mấy cung nữ ở nội điện lập tức bắt đầu chuyển động, lúc trước đại cung nữ nhìn Thái hậu suy nghĩ gặng gượng muốn rời giường, vội vàng nhẹ giọng khuyên nhủ: "Thái hậu, thái y căn dặn mấy ngày nay ngài nên nằm trên giường tĩnh dưỡng, lúc này cũng không cần ngồi dậy. Ngài muốn cái gì, nô tỳ lấy cho ngài."

Hoàng Thái hậu nghe xong lời này, lập tức trừng mắt liếc qua một cái, tức giận nói: "Lời của thái y đâu phải lúc nào cũng chuẩn, bọn hăn còn nói thân thể ai gia vẫn khỏe mạnh đấy, ấy thế mà nói ngã bệnh là ngã bệnh ngay. Người cho rằng tiểu tiện nhân Đào Uyển nghi kia chọn thời điểm này tới là vì cái gì, là muốn nhìn thấy bộ dáng chật vật nghèo túng của ai gia, vừa vặn đối lập với nàng ta hoa hòe lộng lẫy thì càng lộ ra ai gia là một lão phụ dần dần già đi mà tuổi tác nàng ta vẫn như nụ hoa vậy, ai gia càng không cho nàng ta như ý!"

Loại thời điểm này, ngược lại Hoàng Thái hậu rất chú ý tới phương diện trang dung[2], hiển nhiên bà lại coi Tần Phiên Phiên thành Cao Thái hậu.

[2]: Trang dung - 妝容: quần áo diện mạo

Bà đấu với Cao Thái hậu nhiều năm như vậy, vẫn là vô cùng hiểu rõ ý nghĩ của bà ta, đơn giản là những chuyện trang dung hay cách ăn mặc này kia.

Đại cung nữ không lay chuyển được bà, đành phải đỡ lấy bà ngồi ở trước bàn trang điểm, Hoàng Thái hậu đi đường đều run cả lên, cũng không ngăn được lòng muốn chiến đấu của bà.

Lúc Tần Phiên Phiên được mời vào tới nơi thì chỉ thấy Hoàng Thái hậu dựa vào trên ghế quý phi, cách ăn mặc quanh thân cẩn thận tỉ mỉ, còn tinh xảo hơn mấy phần so với ngày thường thời điểm phi tần tới thỉnh an.

Chẳng qua người đã đến tuổi già, vốn dĩ bà đã lớn tuổi, cộng thêm gần đây sinh bệnh cho nên đã không còn bộ dáng tươi trẻ nữa.

Mà quả thật Tần Phiên Phiên giống như bà suy đoán, ăn mặc chần chu rục rỡ, một thân váy sam màu vàng nhạt, trên đầu đầy châu ngọc, môi được bôi son đỏ rục cùng kết hợp với đánh phấn trên mặt, quả thật là sự tồn tại bắt mắt nhất ở hậu cung.

Ít ra lúc hai người ở cùng một chỗ trong điện, thì sự chênh lệch so ra vẫn vô cùng rõ ràng.

Hoàng Thái hậu chỉ cảm thấy máu nóng đang dâng lên, một hơi liền muốn nghẹn lại, nữ nhân này coi vậy mà còn to gan trắng trợn như thế.

Vừa đến đã trào phúng bà dần dần già đi.

Tần Phiên Phiên lẻ loi một mình tiến đến, ngay cả Liễu Âm cũng không mang theo bên người, nàng cũng mặc kệ thần sắc trên mặt của Hoàng Thái hậu là vui hay không vui, khóe miệng của nàng cong lên, cười đến trong veo dị thường[3].

[3]: cười trong veo khác hẳn với những gì thường thấy, đến mức làm ngạc nhiên.

"Tần thiếp gặp qua Thái hậu nương nương. Trước đó tần thiếp bị ngài đánh, Hoàng thượng nói với tần thiếp chỉ là một chút hiểu lầm, bảo tần thiếp sau khi dưỡng thương tốt lên thì không cần ghi hận trong lòng, tới cho ngài nhìn một cái. Tần thiếp biết rõ, Thái hậu nương nương là người thiện tâm, làm sao lại phạt đòn tần thiếp nặng như vậy, dù sao từ lúc tần thiếp vào cung đến nay vẫn luôn nhu thuận nghe lời. Thái hậu ngài nhìn một cái, hôm nay thân thể tần thiếp tốt hơn, mấy ngày nay uống nhiều thuốc bổ, khí sắc cũng rất tốt, lão nhân gia ngài cứ yên tâm đi!"

Ngữ điệu lúc nàng nói chuyện trầm bổng du dương, tình cảm dạt dào, thậm chí còn nghe ra có chút kích động quá mức.

Hoàng Thái hậu chỉ cảm thấy ngữ điệu này của nàng có chút hơi khó chịu, dị thường quen thuộc, bà tỉ mỉ suy nghĩ mãi lúc sau mới hiểu được, chính là lúc giọng điệu của thế hệ tôn tử nói chuyện đối với lão tổ tông, cố ý mang theo trạng thái đáng yêu của tiểu nữ nhi kia rất sống động.

Tần Phiên Phiên được như vậy nên Cao Thái hậu mới thích, nàng ta sẽ phạm phải loại sai lầm mất tự nhiên ở cấp thấp như vậy sao?

Rất hiển nhiên là nàng sẽ không rời, nàng chính là tới ghê tởm Hoàng Thái hậu.

"Người cút ngay cho ai gia!" Hoàng Thái hậu nghiêm nghị nói.

Bộ dạng Tần Phiên Phiên vẫn là cười đùa tí tởng, lập tức thi lễ một cái quay người chuẩn bị rời đi: "Đúng vậy, ngài không muốn nhìn thấy tần thiếp nên tần thiếp sẽ không lượn ở trước mặt ngài nữa. Chúc ngài sớm ngày khỏe mạnh!"

Nhưng mà nàng còn chưa đi được bước nào, đã bị người ngăn cản đường đi.

"Ngăn nàng ta lại cho ai gia!" Hoàng Thái hậu ra lệnh một tiếng, lập tức có bốn cung nữ và thái giám vây lại xung quanh nàng.

Tần Phiên Phiên cũng không giận, cứ như vậy quay người đối mặt với Hoàng Thái hậu, vẫn là biểu tình trấn định tự nhiên như trước.

"Thái hậu nương nương đây là luyện tiệc tần thiếp, muốn lưu tần thiếp ngồi lại uống trà? Ngài nói một tiếng là được, không cần để cho người ta ngăn đón tần thiếp như thế. Huống hồ tần thiếp thấy ngài từ trên giường bệnh xuống ăn mặc trang điểm một lần cũng không dễ dàng gì, nếu như không để cho nhiều người xung quanh nhìn vài lần, vậy thì trang dung như thế không phải là uống công rồi sao?" Nàng vừa nói vừa đi về phía trước hai bước, lại cung cung kính kính đối với Hoàng Thái hậu thi lễ một cái, nhìn thì có vẻ rất hợp lòng người.

Nhưng mà Hoàng Thái hậu chỉ cảm thấy nàng ta vô cùng ghê tởm, thấy được khuôn mặt kiêu diễm ướt át của nàng, lại nhớ đến thảm trạng bây giờ của mình, không khỏi càng hận hơn.

Bà hừ lạnh một tiếng, nói: "Lúc Hoàng thượng để cho người ta mang Chu cô cô đi, vốn dĩ không thông qua sự đồng ý của ai gia, trước tiếp để Trường Thành mang người cường ngạch bắt bà ấy đi. Bây giờ người tự mình đưa đến trên địa bàn của ai gia, chắc hẳn ai gia cũng không cần thông qua sự đồng ý của hãn mà trừng phạt người."

Mỗi một câu Hoàng Thái hậu nói, thần sắc trên mặt càng lạnh hơn một phần.

Trán của bà bị nóng đến mơ mơ màng màng, nhưng lửa giận trong lòng càng nóng hơn nữa, tiểu tiện nhân trước mắt này dám can đảm tới cửa

khiêu khích như thế, thậm chí ngay cả một cung nhân cũng không mang theo, đây không phải chính là tìm đến cái chết à.

Nếu Tần Phiên Phiên không muốn sống nữa thì đương nhiên Hoàng Thái hậu sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Nhưng mà lời nói của bà vừa dứt, một thái giám tay còn chưa có đựng vào góc áo của Tần Phiên Phiên, đã có thứ gì từ ngoài điện bay đến.

"Vèo..." một tiếng, chuẩn xác không chút sai lệch nào mà đánh vào trên tay hăn, ngay lập tức tiếng kêu rên lạnh lạnh của thái giám vang lên trong điện.

Đám người giật mình, chỉ thấy hai cung nữ vọt vào, tướng mạo gần như giống nhau như đúc, rất rõ ràng chính là cặp song sinh.

Đồ vật vừa bay vào trước đó chính là một đồng tiền, hiển nhiên hai cung nữ này thân mang võ nghệ.

Hoàng Thái hậu càng giật mình hơn là vì bà tưởng Tần Phiên Phiên không dẫn người theo tới, không ngờ rằng đã để hai cung nữ này ngoài điện, mà hai cung nữ này còn là cặp song sinh vốn dĩ đáng phải chết đi.

"Các người muốn làm gì! Muốn tạo phản sao?" Hoàng Thái hậu nghiêm nghị chất vấn.

Những người cung nhân kia vốn dĩ vây quanh Tần Phiên Phiên, toàn bộ đều lui lại vây đến trước người Hoàng Thái hậu, lúc trước ngay thời điểm đại náo Thương Đào các, cặp song sinh này đã từng đá vào đám thái giám, sau đó đè cung nữ hôn mê, người ở nơi này bản thân đều đã trải nghiệm.

"Tạo phản cái gì? Đây là hai cung nhân mà tần thiếp mang tới, muốn cho Thái hậu nương nương nhìn xem. Chuyện tạo phản này từ đâu mà nói

vậy chứ, rõ ràng là vị công công này muốn động tay động chân với tần thiếp, các nàng chỉ bảo vệ tần thiếp mà thôi."

Tần Phiên Phiên mở to hai mắt, bộ dạng hoàn toàn không rõ Hoàng Thái hậu đang nói cái gì.

Cặp sinh sinh một trái một phải đứng ở bên cạnh nàng, thần sắc trên mặt mười phần cảnh giác, đồng thời trong tay đều cầm đồng tiền, trạng thái tùy thời chuẩn bị, chỉ cần ai dám tiến lên một bước, các nàng cũng không chút khách khí ném đồng tiền qua.

Tên thái giám kia sau khi bị đánh trúng, một mực che tay khóc rống, căn bản là không đứng dậy được, điều này đủ để thấy được uy lực của cặp song sinh.

Hoàng Thái hậu thấy các nàng cũng không có ý muốn tiến lên phía trước, chứng minh chí ít thì tính mạng của mình không phải lo, sau một hồi bình tĩnh trở lại, lập tức hỏi: "Ai gia nhớ rõ Hoàng thượng nói muốn giết hai người bọn họ, vì sao lại còn sống trên đời này? Miệng vàng lời ngọc, chẳng lẽ trước đó Hoàng thượng lại lừa ai gia?"

Lúc ấy Tiêu Nghiêu đứng trên đại điện ở Vĩnh Thọ cung, nói lời thề son sắt nhất định sẽ lấy mệnh của hai tiện tỳ này.

Tần Phiên Phiên nghe bà ta nói đến chuyện này, trên mặt lập tức biểu lộ ra vẻ bi thương: "Đúng vậy a, Hoàng thượng đáp ứng Hoàng Thái hậu đã làm được nha. Hai người kia chết thật là thê thảm đấy, đợi đến giữa tháng bảy sang năm, tần thiếp còn muốn đốt chút vàng mã cho các nàng nữa!"

"Đừng gào[4] nữa, mơ tưởng lừa gạt ai gia ư, nếu như đôi song sinh kia chết rồi thì hai người trước mắt kia lại là chuyện gì đang xảy ra hả? Người cho là ai gia mắt mờ không nhìn rõ người sao?"

[4]: Gào (Hào - 嚎) - khóc to: nghe tiếng mà không chảy nước mắt.

Hoàng Thái hậu mắt thấy nàng giả khóc liền thấy chán, nghiêm nghị quát lớn, nếu không phải sợ giá trị vũ lực quá cao của cặp song sinh, đoán chừng đã trực tiếp xông về phía trước chỉ vào mũi nàng mắng to rồi.

"Các nàng là đa bào thai, hai người trước chết rồi, hai người này được Hoàng thượng điều chỉnh lại. Tần thiếp khuynh quốc khuynh thành như thế, lỡ như có mụ la sát nào trong lòng có quỷ, suốt ngày cứ muốn hại chết tần thiếp, Hoàng thượng lại không thể lúc nào cũng bên cạnh tần thiếp được, cho nên tìm đến hai người biết võ bảo hộ tần thiếp." Tần Phiên Phiên mở to hai mắt nhìn, cố gắng để Hoàng Thái hậu thấy được nàng vô tội cùng nghiêm túc.

Hoàng Thái hậu bị tức đến thở hỗn hển, ai gia tin hành vi không ngay thẳng của người ư.

"Hai người này tên gọi là gì?" Bà cắn răng nghiêng lợi hỏi.

"Hong Y và Hong Thường. Tần thiếp vì tưởng nhớ tỷ tỷ của các nàng nên vẫn tiếp tục dùng tên này. Dù sao đối với những nữ hài tử như các nàng được bồi dưỡng từ nhỏ mà nói, danh tự cũng chỉ là một tên gọi thôi, dùng tên tuổi của các tỷ tỷ cũng là để thay các nàng bảo hộ tần thiếp tốt hơn." Tần Phiên Phiên tiếp tục nghiêm trang nói hươu nói vượn.

Hoàng Thái hậu hít sâu một hơi, cố gắng không để cho mình bị tức mà ngắt đi, trầm giọng nói: "Vậy tổng cộng có bao nhiêu bào thai như vậy?"

Tần Phiên Phiên nghĩ lại một chút, thấp giọng nói: "Cái này còn cần phải xem ngài muốn giết mấy người."

Nàng đã trả lời đến vậy rồi mà Hoàng Thái hậu lại không rõ nữa thì là đồ ngu, bà muốn giết mấy người thì giết xong lại thêm hai người, nói tóm lại muốn thì cứ ra thêm hai nữa.

Ngay cả chuyện hòa thuận mặt ngoài Hoàng thượng cũng không nguyện ý làm, cứ như vậy tùy ý để cho Tần Phiên Phiên quang minh chính đại vả vào mặt bà.

Bà là Hoàng Thái hậu!

Tần Phiên Phiên chỉ là một tứ phẩm Uyển nghi mà dám cười trên đầu như vậy, nếu không phải Hoàng thượng cho nàng ta tự tin đó, Hoàng Thái hậu cũng không tin.

"Thái hậu ngài đừng hiểu lầm, kỳ thật tần thiếp đến chỉ là vì thăm bệnh, chúc ngài sớm ngày khôi phục. Ngài nhìn tần thiếp đều đem hai người các nàng lưu ở ngoài điện, chính là sợ kích thích đến ngài, để ngài nhớ tới cái chết thảm trước đó của hai vị kia. Nhưng mà thái giám trong điện này cũng quá không hiểu chuyện, nhất định phải động thủ với tần thiếp, cũng đành phải để cho hai người họ ra tay. Ngài không có chuyện gì chứ? Nếu ngài đau lòng cho hai vị cung nữ kia còn trẻ mà chết thì lần sau tần thiếp thay ngài đốt thêm vàng mã xuống dưới!"

Nàng liên tiếp lo âu nhìn Hoàng Thái hậu, giống như thật sự là một vãn bối hiểu thuận vậy.

Trên thực tế nàng thiếu điều chỉ thẳng vào Hoàng Thái hậu mà nói: Hề hề, lão nhân gia, chính ngài nhất định phải làm loạn âm ỉ, ta chỉ muốn đến xem thảm trạng của ngài thôi, không ngờ rằng chính ngài còn muốn làm cho mình thảm hại hơn!

Hoàng Thái hậu tức giận đến sắc mặt xanh mét.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Một Cây Đào

Edit: Lan Sung nghi

Beta: Rine Hiền phi

Tần Phiên Phiên chân trước mới ra khỏi Vĩnh Thọ cung, sau lưng Hoàng Thái hậu đã bị tức đến ngất đi, Thái y được gọi tới rất nhanh, trong hậu cung không tránh khỏi bị truyền ra vài câu chuyện phiếm.

Đương nhiên Tiêu Nghiêu bên này cũng nhận được tin tức, cuối cùng Trương Đại Tổng quản cũng dưỡng tốt thân thể trở lại vị trí làm việc.

"Mới vừa rồi truyền đến tin tức, nói là sau khi Đào Uyển nghi đi Vĩnh Thọ cung vẫn an Hoàng Thái hậu, chộc Hoàng Thái hậu tức đến hôn mê, hiện giờ đang nằm trên giường chờ Thái y đến bắt mạch." Hắn thật cẩn thận mà tìm từ, sợ cầu Hoàng đế không vui vẻ lại muốn đổ chận phân này lên đầu hắn.

Lúc Trương Đại Tổng quản ngồi xổm vẽ vòng tròn bên ngoài, Trương Thành khóc lóc kể lể với hắn cả nửa ngày, cũng không biết là không khí không lưu thông, hay là thật sự chịu ấm ức lớn, tóm lại cả thể xác và tinh thần của hai cha con này đều không quá thoải mái.

Bút son phê tấu chương của Tiêu Nghiêu cũng không ngừng lại, âm thanh lạnh lùng nói: "Là trăm để nàng đi thăm Thái hậu, vốn dĩ thân thể của Hoàng Thái hậu yếu đuối, ngã bệnh là chuyện rất bình thường."

Nói xong, không khí trong điện lại khôi phục sự yên tĩnh.

Trong tay Trương Hiến Năng cầm phất trần đứng ở sau lưng hân, nhìn thấy eo lưng của nam nhân thẳng tắp, rất muốn nhắc phất trần gõ lên đầu chó của hân một cái.

Tiểu yêu tinh đúng là không thiếu thủ đoạn, hiện tại Cầu Hoàng để chưa nhìn thấy mặt nàng đâu, cũng chưa nhìn thấy một mặt hại nước hại dân kia của nàng liền chủ động giúp nàng rồi.

Người cứ kiêu căng đi, sớm muộn gì cũng lên đến tận trời, sau đó ngã xuống bẹp nát "trứng" Cầu!

"Hoàng thượng, Liễu Âm của Thường Đào các cầu kiến." Bên ngoài có một tiểu cung nữ tiến vào bẩm báo.

Thường ngày những cung nữ của các phi tần chủ tử muốn gặp Hoàng thượng đều bị ngăn ở ngoài như nhau, đừng nói là cung nữ, cho dù đích thân một vị phi tần nào đến, cũng đều không vào được.

Đây là quy định do đích thân Hoàng thượng đặt ra, thời điểm lúc trước ở Vương phủ, thư phòng của hân cũng không được tự do tiến vào như vậy, Long Càn cung cũng tương đương với cả tấm điện và thư phòng của hân, càng là tương đương với sự tồn tại của cấm địa.

Hơn nữa những phi tần khác đều ngại, sợ chính mình đưa thứ gì vào bên trong, sẽ bị truyền ra ngoài, bị dán lên cái nhãn "hồng nhan họa thủy".

Nhưng là Đào Uyển nghi không sợ, vẫn luôn quang minh chính đại.

"Tuyên vào." Tiêu Nghiêu vẫy vẫy tay.

Liễu Âm vừa tiến vào lập tức cung kính hành lễ, trên tay nàng cầm một đồ vật hình chữ nhật, mặt trên phủ một mảnh lụa màu hồng nhạt, khiến người ta không nhìn rõ rốt cuộc bên trong để cái gì.

"Hoàng thượng, Đào Uyển nghi lệnh cho nô tỳ mang món đồ chơi nhỏ này đến để ngài giải lao, nàng mới thêm mấy con ở bên trong, ngài không có việc gì có thể hủy đi những thứ này. Uyển nghi nói nàng có vẽ vài thứ ở trên giấy."

Trương Hiến Năng tiếp nhận khay đồ, xốc mảnh lụa lên, thấy bên trong là mấy con hạc giấy, rõ ràng số lượng so với hai mươi con lần trước nhiều hơn, nhưng là vừa nhìn qua liền biết cái nào là mới, rốt cuộc những con cũ kia đã bị Hoàng thượng thưởng thức đến mọc lông.

"Lui xuống đi." Ngồi cửu ngũ vẫn nghiêm túc như cũ mà nhìn tấu chương, đầu đều không ngẩng lên, giọng điệu lãnh đạm.

Trên mặt Liễu Âm đều là cung kính hành lễ lui xuống, trong lòng lại nói thầm: Hoàng thượng đây là làm sao vậy? Một bộ dáng lãnh đạm.

Mới đây còn hòa hợp vui vẻ với Uyển nghi mà, hai người còn cùng nhau ôm ôm ấp ấp, còn chưa làm gì đã khiến cung nhân trực đêm ngoài điện xấu hổ đến không dám ngẩng đầu lên.

Phải biết rằng tuy sau lưng Tần Phiên Phiên bị thương, không thể làm loại kịch liệt vận động kia, nhưng đôi tay nàng lại không chút tổn hại gì, có thể ôm ấp hôn hít.

Cảnh tượng kia so với lúc thân thể Uyển nghi khỏe mạnh còn ân ái hơn mấy phần, nghe nói mấy cung nhân trực đêm hôm đó sang ngày hôm sau đều liều mạng tắm rửa, dục hỏa trên người không cách nào dịu xuống được.

Liễu Âm mới vừa lui xuống, lực chú ý của Hoàng thượng liền không thể tập trung, còn chưa có phê bình chú giải xong.

Nhưng thật ra liền tiếp ngẩng đầu, khay hạc giấy kia đặt ở góc bàn, hân vừa ngẩng lên liền có thể nhìn thấy.

Trương Hiến Năng nhìn thấy dáng vẻ này của hần liền thở dài dưới đáy lòng, nhìn những đồ vật mà tiểu yêu tinh đưa đến đặt ở trước mắt hần, lại giống như thả một nắm thịt xương nóng hôi trước mặt một con chó, nhìn thấy muốn ăn nhưng lại tỏ vẻ đứng đắn.

Tiêu Nghiêu luôn do dự, vẫn nghiêm túc đề bút phê bình chú giải, nhưng là nhìn hần vẫn luôn nhú mày, chắc là không biết bản thân đã phê cái gì đâu.

Cuối cùng hần vẫn buông bút xuống, khép lại tấu chương, kéo chiếc khay đựng mấy con hạc kia đến trước mặt mình.

"Trẫm đã phê tấu chương lâu như vậy, vừa hay mệt mỏi rồi. Người nói xem, Đào Uyển nghi ngày càng hiểu thấu lòng trẫm." Hần vừa nói vừa bắt đầu thực hiện công cuộc hủy đi mấy con hạc.

Trương Đại Tổng quản lạnh mặt nhìn hần. Hiện tại cầu Hoàng đế cũng thật có tiền đồ, cũng biết tìm cho chính mình một cái bậc thang để đi xuống rồi.

Tiêu Nghiêu thực sự ngồi ở chỗ kia bắt đầu hủy đi một đám hạc giấy, sắc mặt vô cùng nghiêm túc, chẳng qua sau khi hủy đi mấy con hạc, mày hần liền nhú lại, thậm chí còn lật qua lật lại tờ giấy kia mấy lần, có vẻ như xem không hiểu những gì viết bên trên.

Hần mở ra mấy tờ giấy trên bàn, lại chìm vào mê mang, chau mày, trên mặt là biểu tình nghiêm túc, rất giống như đối mặt với quân tình quan trọng.

"Người phái người đi gọi Liễu Âm quay lại."

Cuối cùng Tiêu Nghiêu ngẩng đầu, nghiêm túc khác thường mà ra lệnh cho Trương Hiến Năng.

Trương Đại Tổng quản đang muốn lên nhìn xem trên giấy viết cái gì, kết quả hôm nay mắt hấn không tốt, cổ duỗi dài đến mấy cũng không nhìn thấy, còn bị cầu Hoàng đế sai đi làm việc.

"Có lẽ nàng đã đi xa, Hoàng thượng có gì muốn sai bảo ạ?" Trương Hiến Năng hỏi một câu.

"Trẫm xem không hiểu." Hấn nghiêng thân thể qua, để lộ ra giấy ở trên bàn.

Vừa lúc Trương Hiến Năng nhìn thấy nội dung của một tờ giấy ở trên bàn, chỉ thấy trên giấy vẽ một vật tròn xiêu xiêu vẹo vẹo dựa vào một đường cong thon dài, đơn giản thô bạo."

Nô tài cũng xem không hiểu." Trương Đại Tổng quản xem hồi lâu, cũng không nhận ra trên giấy này là vẽ cái gì.

Thua rồi, quả nhiên thế giới của quả đào tinh kia không phải người bình thường và cầu có thể lý giải được.

"Nô tài lập tức cho người đuổi theo Liễu Âm." Trương Hiến Năng đáp lại một câu liền muốn rời khỏi nội điện để tìm người đi làm việc.

Chỉ nghe Tiêu Nghiêu ở phía sau dặn dò một câu: "Tìm người nào linh hoạt chút, nếu gặp Liễu Âm trên đường thì kéo nàng trở về đây, còn nếu nàng đã trở về Thượng Đào các thì thôi đi."

"Vâng, để nô tài kêu tiểu tử Trương Thành đi." Sau khi Trương Đại Tổng quản ra ngoài, liền kéo con nuôi của mình lại dặn dò tốt một phen.

Trương Thành vừa nghe chuyện này, nhanh chân chạy đi, phải biết rằng Liễu Âm đã đi được một lát rồi!

Hoàng thượng thật biết hành người, thất học thì nói sớm đi, cầu sao có thể xem hiểu những gì mà người vẽ chữ, mỗi ngày trong lòng không điểm số.

"Liễu Âm, Liễu Âm!" Trương Thành chạy suốt một đường, rốt cuộc thời điểm gần đến Thường Đào các thì thấy thân ảnh của Liễu Âm, hẩn nhớ đến dặn dò của Trương Hiến Năng, ngàn vạn lần không thể để Liễu Âm tiến vào Thường Đào các, nếu không Hoàng thượng không lấy được đáp án sẽ thất vọng đấy.

Vốn là Liễu Âm đang đi một bước nhảy hai bước, nhìn bóng dáng có vẻ hăng hái hoạt bát, kết quả nghe được có người gọi mình ở phía sau, đột nhiên quay đầu lại liền thấy Trương Thành đang chạy muốn tắt thở đuổi theo nàng.

Sắc mặt nàng biến đổi đột ngột, cũng nhắc chân lên chạy về hướng Thường Đào các.

"Người chạy cái gì chứ, quay lại!" Trương Thành đuổi theo phía sau mông nàng.

Liễu Âm vừa chạy vừa gào lên: "Ta không nghe, ta không muốn chịu đói, ta muốn ăn cơm chiều! Đêm nay Thường Đào các ăn chân giò heo, ai không cho ta ăn ta sẽ khóc với người đó! Không phải ta đi đưa hạc giấy sao, lại muốn phạt ta không ăn cơm chiều à! Ta không nghe thấy nghĩa là không bị phạt, Trương công công ngài tự mình trở về tìm Hoàng thượng bàn giao đi"

"Không phải, không phải cấm người--- ăn cơm chiều!" Trương Thành một đường chạy tới, đều chạy đến muốn nôn ra, kết quả nha đầu Liễu Âm này chạy trốn còn nhanh hơn so với hẩn chạy.

Hẩn mở miệng muốn giải thích, nhưng là lại nuốt phải một làn gió, lập tức nhớ lại cơn ác mộng uống gió Tây Bắc kia, bụng lại bắt đầu ần ần đau.

"A a a, quả nhiên là không được ăn cơm chiều sao? Ta không nghe thấy, chuyện này không thể nào xảy ra."

Trương Thành như sắp tắt thở mà gọi nàng, lọt vào tai tựa như muốn bức nàng phát điên, rõ ràng là nàng đã hiểu lầm ý trong lời nói kia.

Khi Liễu Âm chạy vọt vào Thưởng Đào các, vừa lúc gặp Vọng Lan, lập tức tránh ở phía sau nàng ấy, khóc lớn: "Cô cô cứu ta, Trương Thành không cho ta gặm chân giò heo! Uyển nghi đã sớm nói với Ngự trù của Ngự Thiện phòng làm thịt một con heo, nếu ta không ăn bữa tối, khẳng định sẽ làm một con quỷ đói..." Nàng lại ấm ức kêu, tóm lại nàng không muốn đi đối mặt với sự thật.

Vọng Lan cô cô vừa nghe bốn chữ "không ăn bữa tối" này chân lập tức mềm nhũn, hoàn toàn đã bị dọa. Lúc trước Hoàng thượng làm như vậy, khiến cho toàn bộ cung nhân trong Thưởng Đào các đều sinh ra một bóng ma trong lòng.

Chỉ là thời điểm nàng đi ra nhìn xem, Trương Thành đã xoay lưng rời đi.

Tiểu Trương công công cũng là người có tính tình không tốt, hăn đuổi theo suốt một quãng đường như thế, mệt không khác cầu là bao, đã kêu lớn tiếng như vậy, còn nói không nghe thấy.

Trở về hăn sẽ cáo trạng, để Hoàng thượng phạt nàng không được ăn cơm chiều!

Kết quả khi hăn trở về, trạng thì đã cáo, nhưng bị mắng lại là hăn.

"Trẫm đã dặn người tìm một kẻ linh hoạt một chút, người xem hăn cái gì cũng làm không xong. Lui ra đi, đêm nay trẫm tự mình truyền nàng đến hỏi!"

Tiêu Nghiêu nghiêng nghiêng nhìn thoáng qua Trương Hiến Năng, giống như muốn nói nhìn xem đứa con nuôi này của người không biết cố gắng đến cỡ nào.

Hai vị Trương công công cứ đứng cụp mi rũ mắt mà nghe giáo huấn, trên mặt là dáng vẻ cam chịu, đương nhiên trong lòng đã mắng con cầu kia vài lần.

Trương Đại Tổng quản thật sự cảm thấy ấm ức trong lòng, lúc trước là chính Hoàng thượng xem trọng Trương Thành, nói tiểu thái giám này thông minh linh hoạt, vì vậy hẳn mới nhận làm người nối nghiệp, hiện tại lại vì mấy con hạc giấy mà mắng Trương Thành ngu xuẩn.

Rõ ràng Hoàng thượng muốn cái gọi là mặt mũi, còn chuyện Liễu Âm đã về Thường Đào các, nhìn tư thế hiện tại của Trương Thành cũng không phải là do hăn lười.

Cuối cùng may mắn là, Trương Thành không bị phạt không được ăn cơm chiều. Nhìn Hoàng thượng không nhin được mà lén gọi lên khốe môi kia cũng có thể đoán được cầu Hoàng đế thật sự rất vui vẻ, tối hôm nay lại đi gặp quả đào tinh kia.

Tần Phiên Phiên lại bị chiêu hạnh, thời điểm nàng tắm gội kì cọ thật sự rất cẩn thận, vớt từng cánh hoa lên trên người mình, hy vọng lúc nhìn thấy Hoàng thượng trên người phải thật thơm.

"Uyển nghi tắm gội xong rồi."Chờ khi nàng đi lên, Hình ma ma đã cầm bút vẽ đang chờ nàng.

Tần Phiên Phiên chủ động nằm bò lên bàn, bởi vì cho đến giờ, đồ án trên lưng nàng đã không còn, trở lên trắng nõn như lúc ban đầu.

Nhưng lúc này Hình ma ma lại giơ tay lên vỗ vỗ lên lưng nàng, nhẹ giọng nói: "Uyển nghi, hôm nay không vẽ trên lưng, xoay người đi."

Tần Phiên Phiên chớp chớp mắt, có chút khẩn trương mà nằm trên mặt bàn, liền thấy Hình ma ma cầm bút có dính thuốc màu, nhẹ giọng trấn an nàng: "Uyển nghi đừng sợ, vẽ ở phía trước có chút miễn cảm, nhưng lại đẹp."

Bà nói xong còn xoa xoa hai luồng mềm mại phía trước của nàng, khiến Tần Phiên Phiên sợ tới mức trừng lớn hai mắt.

Đây là lần đầu Hình ma ma nhìn thấy dáng vẽ chần kinh này của nàng, cảm thấy rất là thú vị, lập tức giải thích nói: "Nơi này quá mềm, xoa nắn một chút để làm nó cứng lên, vẽ sẽ đẹp."

Tần Phiên Phiên không còn lời nào để nói, nàng nhìn vị Hình ma ma trước mắt này cười tủm tỉm chuyên tâm vẽ tranh, chỉ cảm thấy thủ pháp của vị lão ma ma này so với cầu tử còn tốt hơn, thật con mẹ nó thoải mái!

Nàng nhắm hai mắt lại hưởng thụ, Hình ma ma còn tưởng rằng nàng đang thẹn thùng, không nhịn được nhẹ giọng cười trêu chọc nói: "Uyển nghi đã thị tẩm nhiều lần như vậy, không ngờ tới vẫn còn thẹn thùng."

Đào Uyển nghi là một chủ nhân có tính tình tốt, cho nên những lời này Hình ma ma cũng dám nói.

Không thể không nói, vẽ tranh trên chỗ miễn cảm của thân thể, cảm giác ấy đúng thật là vi diệu, lúc nét bút lướt qua làn da, vừa tê vừa ngứa, khiến cho Tần Phiên Phiên không muốn đi hầu hạ Nhị Cầu Tử nữa, liền muốn ngay tại đây được hầu hạ luôn.

"Xong." Hình ma ma thu hồi bút vẽ, liền thấy hai luồng mềm mại kia của Đào Uyển nghi càng thêm cao vút có hình, trong lòng cũng đặc biệt có cảm giác thành tựu.

Tần Phiên Phiên vừa cúi đầu là có thể nhìn thấy đồ án phía trước, từ xương sườn đi lên ngập tràn những mầm non, đi lên trên nữa là rất nhiều

đóa hoa đào đang nở rộ, đến chỗ cao nhất vừa khéo vẽ một quả đào, nhìn vừa đáng yêu lại kiều diễm, quả thực khiến người ta không rời mắt được.

"Uyển nghi thật đẹp, lão nô đã nhìn thấy trước cảnh ngày mai Hoàng thượng thưởng vàng xuống rồi, đêm nay ngài sẽ phải mệt mỏi đấy." Hình ma ma thường thức nhìn thoáng qua tác phẩm của chính mình.

Tranh đẹp như vậy đương nhiên phải vẽ trên người mỹ nhân mới có thể kết hợp tạo thành sức mạnh, hỗ trợ lẫn nhau.

"Ngày mai ta cũng sẽ thưởng vàng cho ma ma." Nàng cười khẽ, mặc áo lụa vào, lại khoác thêm áo choàng, mang giày đế mềm vào, chậm rãi đi ra ngoài.

Hôm nay Tiêu Nghiêu vì chuyện hạc giấy, vốn trì hoãn một chút, cộng thêm cả ngày tâm thần hẫng không yên, trong đầu toàn nhảy ra hình ảnh không nên nhảy.

Mấy ngày nay tiểu yêu tinh bị thương, tuy rằng bọn họ cũng thường ở chung một chỗ, nhưng dù sao thân thể cũng có thương tích, Hoàng thượng thực sự đã khắc chế.

Cho dù có biện pháp để xuất ra, nhưng cũng không được thoải mái triệt để, hẫng liền giống như con thỏ bất an, nhảy nhót lung tung, máu toàn thân đều xao động bất an.

Trương Hiến Năng đứng ở phía sau hẫng, nhìn Hoàng thượng một lát lại đổi bút son, một lát lại đổi tấu chương, hiệu suất phê duyệt thực sự rất kém.

Hẫng cũng biết đây là Hoàng thượng thực sự rất ghen rồi, từ sau khi xích chó đến tay Đào Uyển nghi, cầu tử cuối cùng không ăn quen những loại xương khác, một mực chờ chén xương nhiều thịt này của mình.

"Hoàng thượng, Đào Uyển nghi đang tắm, chắc là sẽ mau tới thôi. Ngài không sắp xếp sao?" Trương Hiến Năng tốt bụng kiến nghị một câu.

Rốt cục cầu tử đã rơi vào tư thế lửa xém lông mày, nhưng lại không nghĩ tới Tiêu Nghiêu liên tục lắc đầu, thậm chí còn cầm bút lên làm bộ làm tịch bắt đầu phê bình chú giải.

Trương Hiến Năng hướng lên trời trợn trắng mắt, người nhin đi, cho người ghen chết.

Thời điểm Tần Phiên Phiên tiến vào, thấy Hoàng thượng còn đang ngồi sau bàn múa bút thành văn, chẳng qua trên người hắn đã đổi thành áo trong, một đồng tấu chương cũng được dọn từ tiền điện vào nội điện.

"Hoàng thượng." Tần Phiên Phiên đứng ở trong điện, giọng nói kiều mị gọi. Tiêu Nghiêu tiếp tục cúi đầu múa bút thành văn, giống như không nghe thấy.

Trương Hiến Năng nhón chân xem xét, ừ, trang tiếp theo, bút trong móng vuốt của cầu căn bản không có hạ xuống giấy, từng giọt mực nước nhiễm bẩn cả tấu chương.

"Hoàng thượng." Lúc này Tần Phiên Phiên lại gọi một tiếng, giọng nói nũng nịu, tựa như khiến người ta mềm nhũn từ đầu đến chân.

Rốt cuộc Tiêu Nghiêu cũng ngẩng đầu, vốn hắn còn muốn giả vờ một chút, trên mặt mang theo vài phần không kiên nhẫn, kết quả vừa liếc qua một cái liền nhìn thấy Tần Phiên Phiên vạn phần kiều mị đứng ở đó, lập tức không nói được một lời.

Hắn đứng lên, ho nhẹ một tiếng: "Người đã quấy rầy trẫm xem tấu chương..." Hoàng thượng vừa mới mở miệng nói câu đầu, liền thấy nữ nhân kia bước dài xông tới, hai tay cuốn lên cổ hắn, hai đùi cũng nhảy lên cuốn lấy eo hắn, lập tức hôn lên môi hắn.

Nhiệt tình này của Đào Uyển nghi khiến mọi người trong điện đều chấn kinh rồi, khi Tiêu Nghiêu ngửi thấy mùi hương trên người nàng, kỳ thật thần trí đã có chút không thanh tỉnh, nhưng trong lúc vội vã vẫn không quên phất tay cho toàn bộ cung nhân lui ra.

Trương Hiến Năng dẫn người rời đi, thời điểm nhắc chân rời đi còn có thể nghe thấy âm thanh môi lưỡi bọn họ đang quần quýt, tiếng mút lưỡi phát ra.

Hắn là một thái giám không "trứng", nghe thấy âm thanh nhiệt tình đó, thật sự rất đau, không "trứng" lại càng đau.

Quả đào tình nhiệt tình như vậy, xem ra đêm nay Cửu Hoàng đế lại bị rút khô rồi.

Nhóm cung nhân đi rồi, nội điện cũng chỉ còn lại hai người, thanh âm dây dưa càng thêm rõ ràng.

Tiêu Nghiêu cũng đảo khách thành chủ, đôi tay ôm lấy nàng, gắt gao mà ép nàng sát vào trong ngực mình, khiến cho xương sườn Tần Phiên Phiên cũng bị ép đến phát đau.

Thời điểm nam nhân kích động, luôn là không biết phân biệt nặng nhẹ như vậy, giống như chỉ có như vậy mới thể hiện được rằng bọn họ rất hài lòng với nữ nhân trong ngực vậy.

Chờ đến khi Tần Phiên Phiên có phản ứng lại, nàng đã bị đè tới trên giường, áo choàng đã sớm không biết bị cởi ra lúc nào, áo lụa đã thành vải vụn treo ở chân giường, tranh vẽ đào hoa trên hai khối tròn trịa của nàng kia hoàn toàn đánh sâu vào thị giác, cơ hồ Tiêu Nghiêu lập tức trở nên miệt mài khô lưỡi đẳng.

Nàng giống như thực sự biến thành cây đào, thân cây tinh thể mà biến hóa trăm loại tư thái, đào hoa phấn nộn lại mượt mà, nước đào càng là

thơm ngọt ngon miệng, ăn thế nào cũng đều không đủ.

Tác giả có lời muốn nói:

Tấu chương: Cầu tử, người đã nói đêm nay sẽ sủng ta sủng ta sủng
tacơ mà, nữ nhân trên giường kia là ai?

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Cây Đào Và Chó

Edit: Cát Sung dung

Beta: Nga Quý tần

Tiêu Nghiêu trầm mê với thân thể Tần Phiên Phiên, rõ ràng chỉ là dưỡng thương hơn nửa tháng, hơn nửa lúc trước cũng thường xuyên nhìn thấy, nhưng hẳn luôn cảm thấy nhớ.

Cũng không biết đã bao nhiêu ngày không chạm vào, giống như cái mà người khác gọi – tiểu biệt thăng tâm hôn, hẳn hẳn không thể hoàn toàn đánh cả người mình lên nàng mới tốt.

Thậm chí hẳn sai người vẽ tranh về nàng, giống như mê hồn tán, lần lượt làm hẳn chìm trong đó, không thể tự kiềm chế.

Nếu nàng là cây đào lay động, thì hẳn chính là chú chó chờ dưới cây đào, từng chút từng chút muốn trèo lên ăn trái cây.

Ngay từ đầu Tần Phiên Phiên có thể nhiệt tình đáp lại hẳn, hai người cùng nhau tắm trong bể tình, chỉ là tới lúc sau, rõ ràng thể lực của nàng không đủ, nhưng Hoàng thượng vẫn là một dáng vẻ không biết mệt mỏi.

Rốt cuộc nàng cũng biết Hoàng thượng đã ghen cực kì vất vả, nhưng như thế này thật sự quá mức hung ác, giống như muốn cho nàng chết trên giường vậy.

Chờ đến lúc sau, nàng đã bắt đầu xin tha, nhưng Tiêu Nghiêu vẫn mắt diếc tai ngơ như cũ, vùi đầu mà làm.

Long sàng bị lay động đến run lên, tầm mắt nàng cũng trở nên mơ hồ không rõ, tới thời điểm này rồi một mình hân chơi đùa cũng rất được, tầm mắt của Tần Phiên Phiên tự do ở trong điện, hiển nhiên là thất thần, lại giống như tự tìm lạc thú cho mình.

Cách đó không xa là tấu chương tán loạn trên bàn, trong đầu như linh quang chợt lóe, Tần Phiên Phiên nhớ tới thời điểm vừa rồi nàng mới vào điện, những gì Hoàng đế nói.

"Hoàng thượng, tần thiếp muốn đủ rồi. Không phải mới vừa rồi ngài nói đừng quấy rầy ngài --- A!". Tần Phiên Phiên vừa mới nói được một nửa, liền cảm giác được cả người muốn lung lay.

Nàng ngẩng đầu, đối mặt với nam nhân đang nheo mắt lại nhẹ nhàng, trên trán hẳn có một tầng mồ hôi mỏng, dần dần trượt từ mặt xuống cổ, cực kì gợi cảm làm người khác không rời mắt được.

"Ái tần nói cái gì?". Hắn liếm cánh môi hơi hơi khô, trong giọng nói hỗn loạn có vài phần ý tứ cảnh cáo.

"Tần thiếp nói ngài xem tấu chương đi, tần thiếp không quấy rầy ngài nữa-----", một chữ cuối cùng, ngữ điệu hơi lên cao, hiển nhiên là hẳn có ý đồ chơi xấu.

Hắn tạm nghỉ một lát, cúi đầu trao đổi với nàng một cái hôn dài, duỗi tay sờ sờ mồ hôi ướt tóc đen của nàng, khoe miệng nhẹ cong lên lộ ra một nụ cười.

"Biết nhũ danh của Trẫm sao?". Cảm xúc của nam nhân đang chìm đắm trong vui thích, âm thanh cũng mang theo vài phần khàn khàn.

Tần Phiên Phiên vừa mới bị kích thích một lúc, đầu óc còn có chút hỗn loạn, theo bản năng mà trả lời: "Biết, Muốn Muốn".

Nàng nói lên tên này, lại nhẹ giọng cười cười, thân thể chấn động làm nơi nào đó lấy lại tinh thần.

Thân thể Tiêu Nghiêu chấn động, nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, âm thanh muốn có bao nhiêu dịu dàng thì có bấy nhiêu dịu dàng, khóe miệng ngậm tiếng cười, cổ vũ nói: "Gọi nhiều thêm đi, trầm thích nghe nàng gọi".

Nếu hắn đã nói như vậy, tất nhiên Tần Phiên Phiên cũng sẽ không khách khí, nuốt một ngụm nước miếng, từng tiếng gọi hắn: "Muốn Muốn, Muốn Muốn...".

Thanh âm của nàng mềm mại mà dài lâu, như khi Tiêu Nghiêu còn nhỏ thích ăn kẹo, cực kì ngọt, ngọt đến tận trong tâm khảm.

"Nàng nói nhiều chữ "Muốn" như vậy, nhìn dáng vẻ như thế nào cũng không đủ, trầm cần phải nỗ lực hơn rồi, Phiên Phiên". Hắn thấp giọng nỉ non bên tai nàng, độ ấm thân thể vẫn nóng đến dọa người như cũ.

Hắn hôn thùy tai tinh xảo của nàng, thỉnh thoảng lại dùng hàm răng khẽ cắn.

Chờ Tần Phiên Phiên mở miệng muốn phản bác hắn: "Không, đủ rồi, muốn đủ rồi, tần...".

Một câu này nàng còn chưa nói xong, miệng đã bị ngăn lại, trong nháy mắt hô hấp của nam nhân bao phủ cả người nàng, đắm chìm trong nhiệt tình của hắn.

Thời điểm ở trên giường, thật sự nam nhân chính là đại hỗn trưởng, lời bọn họ nói đều không thể tin.

Nhìn xem Nhị cầu tử lửa quả đào tinh hô "Muốn Muốn" hơn nửa đêm, dùng lời nói của ngôi cừu ngũ mà nói, chính là tinh thần của ái tần thật tốt, như thế nào cũng muốn không đủ.

Không nghĩ tới giọng nói của Tần Phiên Phiên đã khàn, còn nói không ra.

Ban đêm yên tĩnh, âm thanh trong nội điện liền trở nên cực kì rõ ràng, Trương Đại tổng quản đã nghỉ ngơi, hôm nay là Trường Thành trực đêm.

Hắn run run đứng ở ngoài điện, âm thanh lớn như vậy, hắn ở ngoài điện cũng nghe được rõ ràng, đơn giản là trực tiếp đứng ra, miễn cưỡng lắng nghe động tĩnh là đủ rồi.

Người trẻ tuổi hỏa khí vượng[1], không có trứng lại càng vượng.

[1] Vượng 旺: Thịnh vượng, hưng thịnh.

Tinh lực của Nhị cầu tử thật tốt, cha nuôi nói hắn đã nhện rất vất vả, không thể quấy rầy hắn, cho dù dưới đáy lòng đã cực kì muốn mắng hắn, nếu ảnh hưởng đến đại sự khai trai này, chỉ sợ tâm tình ngày mai của Nhị cầu tử sẽ không tốt, chịu khổ chịu nhục vẫn sẽ là người hầu hạ bọn họ.

Thật sự hắn không muốn lại tiếp tục uống gió Tây Bắc.

Trường Thành nhìn một vòng sao sáng trên bầu trời, cảm thấy hoang vắng, tuổi còn trẻ liền xuất gia, một lòng hướng Phật.

Đêm nay không phải chỉ có một mình hắn ngắm trăng, mà cung nhân của Thượng Đào các đều rải chiếu ngồi trên chiếc cầu nhỏ, trên tay bưng cái chén nhỏ, bên trong đều là thịt heo thơm nức.

Bên trong chén của Liễu Âm là hai cái móng heo, trên miệng đầy mỡ.

Không cần phải uống gió Tây bắc qua ngày, quả thật là cực lạc nhân gian.

Chờ tới lúc cầu tử găm xong đào nhỏ, sắc trời bên ngoài đã không còn sớm, chỉ là hắc vẫn rất hưng phấn, vẫn không ngủ được như cũ.

Nam nhân giơ tay kéo nàng vào trong lòng ngực mình, một tay khác đặt ở trên ngực nàng, thỉnh thoảng lại thưởng thức hình vẽ trên người nàng.

Nói đến cũng khéo, bản thân hoa đào cùng quả đào chính là sôi nổi mềm mại, lộ ra sắc thái khiêu khích, làm cho người khác không rời mắt được.

"Trẫm nhìn hình vẽ này trên người ái tần, liền cảm thấy sĩ khí lại có thể tiếp tục muốn!". Hắc nhiệt tình mười phần chân thật.

Tần Phiên Phiên nghiêng qua một bên, mắt nửa khép nửa mở, trên thực tế đã sắp mơ màng ngủ, nếu không phải vì ứng phó với cầu tử trước mắt này, thì nàng đã sớm đi hẹn hò cùng Chu Công rồi.

"Hình vẽ này có gì đẹp? Lúc trước thời điểm tần thiếp mới tiến cung, rõ ràng Hoàng thượng cực kì chán ghét màu hồng nhạt, còn nói làm ngài nhớ tới đầu mình còn mang ---".

Tần Phiên Phiên ngủ mơ mơ màng màng, đầu óc có chút không thanh tỉnh, loại lời nói này há mồm liền nói ra.

Kết quả chữ cuối cùng còn chưa nói ra, miệng đã bị hắc dùng tay nhéo, căn bản một chữ cũng không thể nói được.

"Tần Phiên Phiên, người đang nói mớ cái gì? Nếu trẫm thật sự nói, người không muốn cái đầu này có phải hay không?". Hắc vừa nói vừa buông miệng nàng ra, nhưng tay lại xoa xoa cổ nàng, trạng thái dùng nửa sức bóp chặt.

Tần Phiên Phiên bị động tác này của hắc nhấc nhở, lập tức liền thanh tỉnh, mở to hai mắt nhìn như muốn tìm lời giải thích.

Liền thấy Tiêu Nghiêu ôm lấy nàng, đầu dựa vào vai nàng, há miệng cắn trên cổ nàng một miếng.

Nam nhân cũng có răng nanh, bị cắn như vậy nàng cảm thấy rất đau, nhe răng trợn mắt nhìn hắc, hắc lại giơ tay kéo kéo gương mặt nàng.

"Ngủ đi". Cuối cùng hắc vỗ vỗ ngực nàng, hai viên đào run rẩy, tỏ vẻ duy trì quyết định của hắc.

Thời điểm ngày thứ hai Tần Phiên Phiên mở mắt, liền cảm thấy cả người đều đau nhức, cảm giác yêu thương quá độ này lại tới nữa.

Quả nhiên không thể quá nhiệt tình đối với cầu tử, nếu không sẽ biến thành chó điên, nàng là một quả đào gầy yếu sao có thể ứng phó được.

"Chủ tử, ngài tỉnh". Liễu Âm canh giữ ở bên cạnh, vẻ mặt biểu tình hưng phấn.

"Chủ tử, ngài nghe được âm thanh hỉ tước bên ngoài báo tin vui không?". Liễu Âm lại hỏi.

Tần Phiên Phiên mệt đến mức không muốn trả lời, bấp đôi đều có cảm giác cọ xát khoan khoái, có đôi khi thị tẩm không phải là việc làm dễ dàng.

"Thế nào, chẳng lẽ hỉ tước sinh ra trứng phượng hoàng?". Hứng thú của Tần Phiên Phiên không lớn, thời điểm hỏi lại còn trợn mắt qua.

Liễu Âm bị những lời nói này của nàng chặn miệng, ho nhẹ một tiếng mới nói: "Là nô tỳ vừa nghe người của Long Càn cung bàn tán, nói Hoàng thượng chuẩn bị thứ tốt cho ngài".

Tần Phiên Phiên nhìn nàng ấy một cái, cũng không phản ứng lại với tin tức không đáng tin cậy này, thời điểm thu thập xong xuôi muốn rời khỏi Long Càn cung, lại thấy Trương Thành cầm thánh chỉ của mình hoàng đi vào.

Nàng hơi sững sốt, Trương Thành lập tức cười với nàng.

"Đại hỉ đó, Đào Uyển nghi". Hắn nói một tiếng hỉ, liền mở thánh chỉ ra, Tần Phiên Phiên lập tức quỳ xuống làm đại lễ.

"Tần thị có nữ nhi Tần Phiên Phiên, xinh đẹp như đào tiên, sâu đến trong tâm trầm, câu cửa miệng chính là Tuyết Đào tiên tử hạ phàm, biết chăm sóc người khác. Phong làm từ tam phẩm Tiệp dư, khâm thử". Tiếng nói của Trương Thành lạnh lạnh vang lên trong điện, hơi có chút tư thế tuyên truyền giác ngộ.

Tần Phiên Phiên cung kính tiếp nhận thánh chỉ, trăm triệu lần nàng không nghĩ tới tiểu biệt thăng tân hôn, uy lực của Hoàng đế ở nơi này lớn như vậy, tuy nói nàng rời khỏi từ tứ phẩm Uyển nghi, chỉ nhảy hai cấp, nhưng phân vị này càng lên cao càng khó bỏ.

Hơn nữa thời cơ này thật sự quá đúng lúc, nàng vừa làm cho Thái hậu bị bệnh, buổi tối bồi Hoàng thượng ngủ một giấc, buổi sáng ngày hôm sau liền thăng vị, tựa hồ đã nâng giá trị con người nàng lên, lại gián tiếp đánh vào mặt Hoàng Thái hậu.

"Nô tài, nô tỳ gặp qua Đào Tiệp dư".

Thời điểm Liễu Âm đỡ nàng trở lại Thượng Đào các, cung nhân đều tề tụ một đường, cung kính hành lễ nàng.

Tần Phiên Phiên vừa lòng gật gật đầu, vẫy vẫy tay cho bọn họ đứng dậy, không thiếu được việc muốn dạy bảo bọn họ vài câu.

Nữ nhi Tần gia vào cung hơn nửa năm, cũng đã bò tới vị trí từ tam phẩm Tiệp dư, sắp tới phi vị, chuyện này làm mọi người trong hậu cung đều cuống tay cuống chân.

Hoàng thượng đối với nữ nhân hậu cung luôn nhân nhật, hồi trước lúc ở trong vương phủ cũng chưa từng thấy hần lưu luyện như vậy với bất kì ai, tuy nói thời điểm Hoàng thượng sủng Đào Tiệp dư, cũng không chậm trễ triều sự, nhưng mưa móc đều dính lại không làm được.

Có người hiểu biết tính toán, mới kinh ngạc phát hiện ra Hoàng thượng đã lâu chưa sủng hạnh những người khác.

Nữ nhân trong cung đều rất sốt ruột, thời điểm bốn vị Quý phi tập trung nghị sự, cũng có nhắc tới nàng, chỉ là Tần Phiên Phiên có Cao Thái hậu bảo vệ, cơ bản là không cần phản ứng với các nàng, cộng thêm Tần Phiên Phiên cũng không có ý tứ muốn kết giao với những người khác.

Ngày trôi qua của nàng ở trong hậu cung này, thật sự giống như trong thế ngoại đào nguyên.

Mặc khác ba vị Quý phi còn tốt, gần đây nhất Hoàng Thái hậu ngã bệnh, vẫn luôn không lộ mặt, cho nên chuyện thỉnh an liền miễn, trong bốn vị Quý phi thật ra chỉ có Minh Quý phi là thỉnh an Cao Thái hậu.

Mà đối với vị chủ nhân Cao Thái hậu này lại không thể không đến, mỗi ngày nhất định đều yêu cầu rất nhiều người tới trình diện.

Đương nhiên trước kia chỉ cần một người vuốt mông ngựa của Cao Thái hậu là được, hiện giờ biến thành ba người, hai người Cao Tổ Tuyết cùng Tần Phiên Phiên, phi tần các nàng cũng cẩn thận đến nịnh bợ.

Lần này lại đến thời điểm nghị sự, Minh Quý phi một bộ dáng phần nộ đi đến.

"Ai pha trà này, lạnh, pha lại một ấm khác". Nàng bưng chén trà trong tay lên nhấp một ngụm, kết quả miệng mày lập tức nhăn lại gắt gao, biểu tình trên mặt vô cùng bất mãn.

Kết quả lại một lần nữa trà được pha ra, nàng vẫn không hài lòng, tiểu cung nữ ở một bên muốn tiếp nhận chén trà rót thêm cho nàng, cũng không biết là sai lầm của ai, chén trà kia cứ thế bị vứt đi một đường, trực tiếp rơi xuống vỡ nát.

"Bang ---" một tiếng giòn tan, tiểu cung nữ lập tức quỳ xuống xin tha.

Minh Quý phi lại chửi ầm lên: "Người không có mắt sao, ai dạy quy củ, cầu đồ vật mắt mù cũng muốn cười trên đầu bốn cung, kéo ra ngoài đánh hai mươi trượng!".

Nàng vừa dứt lời, lập tức có cung nhân tiến lên kéo tiểu cung nữ này đi, mặc kệ âm thanh kêu khóc xin tha của nàng ta, cũng không ai há miệng nói thay nàng ta một câu.

Dù sao người bị đánh cũng không phải là cung nữ các nàng, hà tất phải mở miệng, ai cũng có thể nhìn ra, Minh Quý phi đang phát tiết lửa giận trong lòng.

Cho đến khi xong một ly trà nữa, hỏa khí của Minh Quý phi mới tốt lên một chút.

"Muội muội làm sao vậy, hỏa khí thật lớn". Nhàn Quý phi mở miệng trước.

Vốn dĩ nàng đứng đầu trong bốn quý phi, nhưng chỉ bởi vì gương mặt như trẻ con, tính tình lại hiền lành yếu đuối, cho nên thật ra không có cái giá gì, quan hệ với ai cũng không tồi.

"Đừng nói nữa, còn có thể có hỏa khí gì, còn không phải vị kia khí thể như mặt trời ban trưa. Chưa phải là phi đâu, vậy mà tư thế kia so với Quý phi ta còn muốn mạnh hơn vài phần. Hôm nay lại cùng Tô Uyển nghi nổi lên xung đột, ta cũng chỉ nói vài lời nói công đạo, nàng ta liền cắn bừa ta, giống như thôn phụ. Cao Thái hậu còn cho nàng ta toàn quyền, khiến cho ta không thể xuống đài được, bao nhiêu người ở sau lưng nhìn ta chê cười!".

Minh Quý phi nói nói, khuất nhục đến mũi lên men, nàng đường đường là một Quý phi còn phải nhìn sắc mặt của một Tiệp dư để sống, thật sự quá ghen khuất.

"Đào muội muội tiến cung sau, tuổi so với người cũng nhỏ hơn, khó tránh khỏi sẽ kiêu căng vài phần. Chờ thêm một thời gian nữa người mới vào cung là tốt rồi". Nhân Quý phi nhẹ giọng khuyên vài câu, tầm mắt của nàng quét về phía Nguyệt Quý phi, hai vị đường tử muội này thật sự cố chấp, từ sau khi Minh Quý phi tiến vào, ánh mắt của Nguyệt Quý phi chưa từng nhìn lại.

"Các người là hai chị em, còn giận dỗi cái gì? Chuyện đã qua bao lâu rồi, Đào tiệp dư đã thượng vị, còn ở đây cãi cọ với người nhà, muốn giận nhau cho tới khi nào chứ!". Nhân Quý phi không chút để ý nói nhiều hơn một câu.

Sắc mặt Minh Quý phi cứng đờ, cũng không phải là nàng sai, từ sau khi Lâm Xảo đi tìm nàng, Nguyệt Quý phi liền hận nàng, chính mình không quản được muội muội ruột còn giận nàng, thật là buồn cười.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Nguyệt Sự [1] Không Đến

Edit: Nhã Thục dung

Beta: Rine Hiền phi

[1] Nguyệt sự: Kinh nguyệt.

Sau khi bốn vị Quý phi xử lý việc đó xong thì mỗi người tự rời khỏi cung điện nghị sự. Như thường lệ, Nguyệt Quý phi luôn là người đi đầu tiên. Nàng vốn luôn bày ra tư thế cao ngạo rời đi, nhưng hôm nay lại rất từ từ thong thả ở phía sau, lúc nhìn thấy Minh Quý phi còn liếc mắt nhìn về phía nàng ta.

Minh Quý phi vốn không định phản ứng lại, chỉ là từ lúc nàng bắt đầu tiến cung đã luôn theo hộ tống vị đường tử tử này, cho nên trong lòng nàng, Nguyệt Quý phi có ảnh hưởng rất lớn, tuyệt đối không dám đắc tội.

"Gần đây Đào Tiệp dư phong quang nổi bật, người tránh được thì nên tránh đi. Lần trước hai vị phu nhân Lâm gia đã bị mắng cực kỳ thảm, đến bây giờ vẫn còn bị những phu nhân khác chê cười, người cũng nên thu liễm lại. Đừng giống như đứa trẻ mãi không lớn, luôn luôn khiến người khác phải nhọc lòng!" Trên mặt Nguyệt Quý phi vẫn giữ biểu tình lạnh nhạt, lúc nói những lời này, trong giọng nói cũng mang theo vài phần cảm giác cao cao tại thượng.

Minh Quý phi ghét nhất bộ dạng như vậy của nàng ta, mở miệng nói: "Nếu tử tử đang giáo huấn ta, vậy thì miễn đi! Hiện tại người và ta đều là Quý phi, ta sẽ không để người tùy ý sắp xếp."

Cả người Nguyệt Quý phi ngậy ra, hai người các nàng từ nhỏ cùng nhau lớn lên, lại cùng nhau tiến cung. Tuy rằng sau khi tiến cung cũng vô tình xảy ra khúc mắc, nhưng Minh Quý phi vẫn chưa từng nói chuyện kiểu như thế với nàng.

Sắc mặt của nàng càng thêm khó coi, cười lạnh một tiếng: "Ta biết người cố chấp. Chỉ là vẫn là phải nhắc nhở một câu, tính tình của người dễ xúc động, đừng cho rằng có thể đè áp được người khác. Chuyện lần trước Xảo Nhi bị đuổi về nhà, nếu không phải do hai người các người quá mức nóng vội, sao có thể mắc mưu người khác!"

Nguyệt Quý phi nhắc lại chuyện Lâm Xảo, chuyện này giống như một cái gai trong lòng Minh Quý phi, nàng ta lập tức nói: "Tỷ tỷ không cần nhắc tới nàng ta, nếu không phải do nàng ta ngu xuẩn, sao có thể xảy ra chuyện này."

Hai chị em đều cảm thấy đối phương không vừa mắt! Trước khi đi Nguyệt Quý phi liếc mắt nhìn nàng ta một cái, nhú mày nói: "Được, những chuyện khác ta không nói người, nhưng sắc mặt người khó coi như thế, có phải sinh bệnh rồi hay không? Tốt nhất nên tìm Tiết Thái y khám một chút, nếu không điều trị thân thể cho tốt thì việc gì cũng không thể làm được."

Minh Quý phi vốn đang trong trạng thái chuẩn bị chiến đấu, cả người lạnh lẽo, chỉ cần Nguyệt Quý phi nói bất kỳ lời nói khó nghe nào, nàng sẽ không khách khí mà đáp lại, thật sự không nghĩ nàng ta lại quan tâm đến thân thể của nàng.

Trong khoảng thời gian ngắn, Minh Quý phi ngậy ngấn cả người, chờ đến lúc lấy lại tinh thần, Nguyệt Quý phi đã rời đi. Tiểu cung nữ thấp giọng hỏi: "Quý phi, Nguyệt Quý phi có ý gì vậy?"

Minh Quý phi lạnh mặt: "Làm sao ta biết được, chắc nàng ta muốn nhân cơ hội giáo huấn ta vài câu. Nhưng mà sắc mặt của ta khó coi lắm

sao?"

Tiểu cung nữ gật đầu: "Nô tỳ cũng không biết, chỉ là sau khi ngài bị Đào Tiệp dư chọc giận sắc mặt đã như vậy, hẳn là khó coi."

Minh Quý phi tức giận trong lòng, sao nàng lại hỏi một nha đầu ngu xuẩn như vậy.

Nguyệt Quý phi vừa rời đi không lâu, sắc mặt cũng trở nên âm trầm, đôi mắt mang theo vài phần lạnh lẽo.

"Quý phi, ngài cũng đừng tức giận, Minh Quý phi luôn như thế." Cung nữ bên cạnh nhẹ giọng trấn an.

Nguyệt Quý phi cười lạnh một tiếng: "Năm đó, lúc Hoàng Thượng không phong nàng ta thành phi, cũng chưa từng thấy nàng ta ương ngạnh như vậy, hoá ra vẫn giữ dã tâm lớn, không chịu nghe lời. Nếu không nghe lời, bốn cung lưu lại nàng ta cũng không có tác dụng gì. Hỏi thử Tiết Thái y bên kia đã chuẩn bị chưa, bốn cung cần phải nhìn thấy kết quả càng sớm càng tốt, thuốc viên kia cũng đã uống không ít."

Cung nữ lắc lắc đầu, mặt lộ vẻ khó xử: "Tiết thái y nói vị chủ tử kia không muốn chịu khổ, cũng không thích uống thuốc. Trước đây bị Hoàng Thái hậu đả thương cũng không chịu uống thuốc, sau đó nô tỳ mua chuộc được một y nữ, trộn thuốc vào thức ăn nàng ta mới ăn vào một chút, chỉ sợ còn phải chờ một đoạn thời gian nữa."

"Còn phải chờ tới khi nào, nữ nhân kia đã có phân vị cao như vậy rồi. Bốn cung đã cho hẳn thời gian rất lâu, ngay từ đầu hẳn nói Thái Y viện không phải do hẳn định đoạt, bốn cung liền cho hẳn làm Viện phán, còn lật đổ cả Hách Thái y. Kết quả, tới lúc bắt hẳn làm việc, hẳn liền thoái thác các kiểu, thiên hạ làm gì có chuyện dễ dàng như vậy. Người nói hẳn mau chóng lên, bốn cung chờ kết quả." Nguyệt Quý phi không thể kiên nhẫn nữa, chủ tớ hai người bước nhanh về điện của mình.

Mấy ngày gần đây Tần Phiên Phiên cực kỳ nhàn nhã, phụng dưỡng Cao Thái hậu, đỡ dành cầu Hoàng đế, thích thì ngủ một giấc, nàng cảm thấy từ đầu đến chân đều rất ưng ý thoải mái.

Nàng nguyện ý cứ trải qua những ngày như vậy rồi chết già trong cung, thỉnh thoảng cùng Cầu tử làm chút chuyện cũng rất vui vẻ.

Chỉ là không khí trong Thường Đào các có chút không thích hợp. Thực tế, ngoại trừ Tần Phiên Phiên, những cung nhân khác đều có thể nhận ra chương sự Vọng Lan cô cô cực kỳ khẩn trương, nha đầu Liễu Âm kia cũng không cười nữa, thường xuyên nhìn chăm chăm vào Tần Phiên Phiên.

Sau đó hai người lại thì thầm, cũng không biết đang nói cái gì, nhưng biểu tình trên mặt cực kỳ nghiêm túc.

Tần Phiên Phiên nằm trên ghế phơi nắng, cả người ấm áp dào dạt. Nàng dùng một mảnh khăn tay che mắt, thoải mái chìm vào giấc ngủ, còn gặp được mộng đẹp.

Giấc mộng đẹp kia cực kỳ "xuân sắc", có một nam nhân ôm nàng bằng cánh tay cường tráng hữu lực, cùng nhau "vận động" vui sướng.

Nam nhân ghé vào bên tai nàng, gọi một tiếng "Ái tần", thỉnh thoảng lại còn liếm lỗ tai, khiến nàng ngứa đến mức luôn dựa vào lồng ngực của nam nhân kia.

Không cần nói nàng cũng biết, nam nhân này nhất định là Hoàng thượng, hẳn giống như một con báo đốm, tinh lực luôn luôn dồi dào.

"Ái tần, trăm cho người một bảo bối." Hắn chớp chớp mắt, có chút cổ lộng huyền hư [2].

[2] Cố lộng huyền hư: làm ra vẻ có chuyện, làm ra vẻ huyền bí.

"Bảo bối gì cơ?" Nàng hỏi.

"Tiểu Muốn Muốn." Hắn giống như một đứa bé chia sẻ bí mật của mình, ghé vào bên tai nàng, nỉ non nói ra ba chữ.

"Bỏ đi, tần thiếp không muốn." Nàng lập tức bưng tỉnh, dường như nói bằng tất cả sức lực, hai đùi co rút lại như run rẩy.

Cho dù là lúc nửa tỉnh nửa mê, đều có thể nhận thấy được cảm giác chua xót kéo dài sau khi bị đâm.

Gần đây Hoàng thượng thích chơi trò này, quần lấy nàng, muốn nàng gọi "Muốn Muốn", cả buổi tối cũng không ngừng.

Từ lúc đó Tần Phiên Phiên đã bị huấn luyện thành một nữ nhân bị hai chữ "Muốn Muốn" dọa đến nổi nằm sấp xuống.

Nàng chậm rãi mở to mắt, bởi vì có khăn che nên ánh mặt trời cũng không quá mạnh. Toàn bộ thân thể bị phơi đến nổi nhũn ra, giống như muốn vĩnh viễn nằm liệt nơi này.

Nàng cau mày, âm thầm hồi tưởng lại cảnh tượng trong mộng.

Nàng không biết vì sao mình lại trả lời như vậy trong mộng, chắc là do là phản ứng sinh lý mỗi khi quá mức đáng sợ.

"Chủ tử, ngài mơ thấy mộng đẹp gì vậy?" Liễu Âm vẫn luôn đứng bên cạnh, thật ra cũng bị phơi nắng đến mức có chút mơ màng buồn ngủ. Lúc nhìn thấy Tần Phiên Phiên ngủ mà khóe miệng còn nhẹ nhàng lộ ra một nụ cười, không khỏi tò mò hỏi một câu.

Tần Phiên Phiên lười nhác duỗi eo, lấy khăn đang che mắt xuống, chậm rãi nói: "Mơ thấy Hoàng thượng nói tặng cho ta một bảo bối, cho

phép ta sinh Tiểu Muốn Muốn. Ai da, vì sao chỉ nói với ta những lời này trong mộng, nếu hiện thực có thể sinh Tiểu Muốn Muốn thì thật tốt, ta sẽ đùa giỡn với nhi tử, không cần đùa giỡn với Cầu tử nữa."

Câu cuối cùng bị nàng đè thấp lưỡi mà nói, có chút mơ hồ không rõ, đương không thể để Liễu Âm nghe được, nếu không nha đầu này hét lên kinh hãi, thế nào cũng bị truyền ra ngoài.

Kết quả, nàng vừa chuẩn bị đứng dậy, liền nghe Liễu Âm gào to một tiếng: "Chủ tử!"

Tần Phiên Phiên bị dọa đến mức nhảy dựng, chân mềm nhũn ngồi trở lại trên ghế nằm. Nàng nhìn về phía Liễu Âm, chau mày: "Làm sao vậy? Thiếu chút người đã hù chết ta rồi!"

Chỉ là Tần Phiên Phiên thật sự không thể nói nổi những lời trách cứ, bởi vì khắp mặt Liễu Âm đều là thần sắc bi thương, một đôi mắt ửng hồng nhìn về phía nàng, giống như nàng sắp chết trước mặt nàng ấy vậy.

Tần Phiên Phiên nhíu mày: "Rốt cuộc là sao vậy? Tối hôm qua Hoàng thượng lại phạt người uống gió Tây Bắc sao?"

Liễu Âm lắc lắc đầu, "Nô tỳ sợ Hoàng thượng phạt ngài uống gió Đông Nam Tây Bắc."

Trên mặt nàng ấy toàn là biểu tình hoảng loạn, sau đó lại còn kéo Vọng Lan đến.

"Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra, nha đầu này không chịu nói gì cả. Vọng Lan, người nói xem." Nàng vẫy tay, liếc mắt xem thường Liễu Âm, hiển nhiên không có ý muốn ức hiếp nha đầu nhà mình.

Vọng Lan cẩn thận đánh giá Tần Phiên Phiên một chút, tầm mắt cố tình dừng lại trên cái bụng nhỏ của nàng một lát, sau đó mới nói: "Chủ tử,

ngài đã không có nguyệt sự hai tháng rồi."

Tương đối mà nói thì nguyệt sự của Tần Phiên Phiên vẫn rất đúng ngày, lúc này chắc chắn có chút không bình thường.

"Có thể gần đây thân thể ta biết Hoàng thượng đang cực kỳ sủng hạnh nó, cho nên nguyệt sự không đến, cho ta cơ hội giữ vững sủng ái." Tần Phiên Phiên nghiêng nghiêng đầu, hoàn toàn không cảm thấy có vấn đề gì.

"Nhưng lúc này ngài nằm mơ thấy chuyện sinh hài tử, có phải là thai mộng hay không?" Liễu Âm nhanh miệng nói tiếp một câu.

Tần Phiên Phiên chớp mắt, thử hỏi: "Nếu không thì thỉnh Thái y đến xem?"

"Không được không được!" Nàng vừa dứt lời liền bị hai người trước mặt phản đối mãnh liệt.

Thấy các nàng kích động như thế, Tần Phiên Phiên ngây ngẩn cả người, sau đó vẫn phải nhờ Vọng Lan giải thích.

"Hoàng thượng không cho phép các chủ tử trong hậu cung có thai, mỗi lần sủng hạnh xong đều phải để các nàng uống canh tránh thai. Lúc còn ở vương phủ, có chủ tử không uống còn giấu diếm không báo, đến tận ba tháng sau khi thai đã ổn định mới thông báo ra ngoài. Hoàng thượng tức giận, nói rằng hài tử có thể sinh, nhưng mẫu thân của hài tử đó sau khi sinh xong cũng đừng nghĩ có thể sống tiếp. Hẳn nói được thì làm được, phái người chiếu cố chủ tử kia thật tốt, nhưng lại không bước vào viện của nàng ta nhìn một cái nào, chẳng khác nào vương phủ không có nàng ta."

Liễu Âm nói tiếp: "Vị chủ tử kia vốn đang được sủng ái, nàng ta cho rằng Hoàng thượng sủng nàng ta, cho dù sinh ra một hài tử cũng không có chuyện gì. Dù sao đã lỡ có thai, Hoàng thượng cũng không thể làm ra chuyện tổn hại âm đức như là mưu sát con ruột, cho nên liền đổ canh

tránh thai. Nhưng là trăm triệu lần không nghĩ tới, nàng ta cuối cùng vẫn phải chết."

Tâm trạng Tần Phiên Phiên vốn đang thoải mái, coi như là nghe chuyện xưa của cầu Hoàng đế, không nghĩ tới cuối cùng nữ nhân kia đã chết, không khỏi kinh hãi.

"Hoàng thượng giết sao? Hài tử đâu?"

Liễu Âm cùng Vọng Lan liếc mắt nhìn nhau một cái, trong mắt xen lẫn vài phần cảm xúc phức tạp.

Vọng Lan lắc lắc đầu, nói: "Không phải Hoàng thượng giết. Hài tử không sinh được, bụng đã to tám tháng thì tiểu thiếp kia thắt cổ chết. Ngày đó, toàn bộ những người bên cạnh chăm sóc nàng ta đều bị nàng ta điều đi. Lúc ấy trong vương phủ đều truyền nhau rằng nàng ta muốn trả thù Hoàng thượng, nhưng chỉ sợ chuyện này không đơn giản như vậy. Nô tỳ vốn là người hầu hạ ở trong cung, không phải là người hầu từ vương phủ, sau này hỏi thăm được, có thể là vị chủ tử nào đó trong vương phủ muốn thử thái độ lúc đó của Hoàng thượng nên mới dùng tiểu thiếp này làm kẻ tiên phong. Nhưng Hoàng thượng nhất quyết không chịu nhượng bộ, còn nói nếu sinh ra hãn cũng sẽ không nhận, cuối cùng tiểu thiếp này vẫn phải chết."

Thật lâu sau đó, Tần Phiên Phiên không nói gì, nàng nhất thời có chút đau đầu.

"Hoàng thượng vẫn luôn kiên trì không cho nữ nhân hậu cung sinh hài tử, hơn nữa đây lại là điểm mấu chốt. Bất kỳ vị phi tần nào được sủng ái cũng không ngoại lệ. Cũng từ chuyện lần đó, Hoàng thượng càng canh phòng việc này nghiêm ngặt, lần nào cũng phái Đại thái giám đáng tin đến giám sát việc uống thuốc. Tuyệt đối không thể xuất hiện chuyện lén đổ thuốc này một lần nữa, bởi vậy trong cung không còn người nào có thai."

Liễu Âm là cung nữ đến từ Long Càn cung, nàng ấy càng biết rõ Hoàng thượng để bụng chuyện này đến mức nào, quả thực để bụng tới nỗi biến thái, kiên quyết không bỏ qua một lỗi nhỏ nào.

Những thái giám giám sát các phi tần uống thuốc không thể quá thân cận với chủ tử của các cung, nếu không đều sẽ bị chỉnh đốn.

Bởi vì Tần Phiên Phiên chỉ uống loại canh kia có một lần, hơn nữa là do chính Trương Hiến Năng tự mình giám sát, cho nên cũng không biết đến loại tình cảnh này.

"Ta đã uống canh tránh thai được ba năm, căn bản sẽ không mang thai được." Nàng không tin.

"Việc này cũng không biết được, chỉ có một liều thuốc, lỡ đâu..." Liễu Âm thấp giọng ngáp ngừng.

Gần đây Hoàng thượng và Đào Tiệp dư cả ngày quần quít, cho dù là giường ở Long Càn cung hay Thượng Đào các cung bị hai người làm cho rung chuyển, đủ để thấy bọn họ có bao nhiêu triền miên, rất có khả năng là mang thai.

Tần Phiên Phiên nghiêng đầu: "Phải làm sao bây giờ? Không thể thỉnh Thái y bắt mạch, cũng không thể lộ ra, chẳng lẽ ngồi chờ bụng lớn lên như vậy? Nếu không thì các người chiếu cố ta thật tốt, cho ta ăn thật nhiều món ngon, giúp Hoàng thượng sinh một tiểu tử béo tròn?"

Nàng vừa nói vừa cầm một miếng kẹo đậu phộng từ bàn bên cạnh nhét vào trong miệng, nhai nuốt "rộp rộp", khắp miệng đều là mùi vị thơm ngọt của đậu phộng.

Vọng Lan vốn đang nóng nảy sốt ruột, Liễu Âm lại lo lắng đến mức sắp khóc đến nơi, nghe những lời này, sắc mặt cũng lạnh xuống, vẻ mặt bình thản nhìn nàng.

"Chủ tử, đây là chuyện liên quan đến chính tánh mạng của ngài, không phải nói đến ai khác trong phòng này, ngài tỉnh táo một chút đi!" Liễu Âm nhìn không được phải nhắc nhở nàng.

Tần Phiên Phiên trợn mắt, rút tay về, quyết định cho nàng ấy một chút mặt mũi.

"Khoảng cách từ lúc này đến lần nguyệt sự trước đây của ta là bao lâu?" Nàng tỉnh tể hỏi một câu.

"Hai tháng năm ngày." Vọng Lan mau chóng đáp lại.

Tần Phiên Phiên nhíu mày, ngón tay gõ trên bàn không nhanh không chậm, hiển nhiên là đang tự hỏi. Cuối cùng nàng lên tiếng: "Trước đây chưa từng có chuyện này sao? Bởi vì nguyệt sự không chuẩn, hoặc không biết vấn đề cơ thể thế nào mà lại mang thai ngoài ý muốn, những phi tần khác sẽ làm thế nào?"

"Có, tất cả đều là lạng lẽ thỉnh một Thái y quen biết đến xem." Vọng Lan tương đối hiểu biết những tình huống thế này.

Nguyệt sự của nữ nhân thật đúng là khó mà nói, trong cung nhiều nữ nhân như vậy, khó tránh khỏi trường hợp nguyệt sự không chuẩn.

"Vậy dựa theo quy tắc cũ mà làm, lạng lẽ đi Thái Y viện thỉnh Thái y đi."

Nếu Tần Phiên Phiên đã quyết định thì bọn Liễu Âm các nàng cũng không ngăn cản. Sau đó Thái y đã tới rất nhanh.

"Tiết Thái y gần đây hỉ sự lâm môn [3], nét mặt sáng ngời." Tần Phiên Phiên đã ngồi ở nội điện, trong tay cầm một chén trà nhỏ, trên mặt vẫn giữ một thần sắc thản nhiên.

[3] hỉ sự lâm môn: ý nói trong nhà có việc vui, việc tốt.

Lúc Tiết Thái y nhìn thấy tư thế như vậy của nàng thì có chút sửng sốt, nhưng trên mặt lại tươi cười: "Nhờ phúc của Đào Tiệp dư. Vi thần cũng chúc mừng ngài hỉ sự lâm môn, là chủ tử thắng vị nhanh nhất hậu cung."

Tần Phiên Phiên trực tiếp nâng tay đặt lên bàn, Liễu Âm nhanh nhẹn phủ một chiếc khăn lên cổ tay.

"Xin mời, mong rằng Tiết Thái y chẩn bệnh cẩn thận một chút, dù sao cũng là chuyện liên quan đến mạng người." Trên mặt nàng vẫn giữ thần sắc tươi cười túm túm, chẳng qua trong những lời này không có một chút hiền lành nào, trái lại còn mười phần uy hiếp.

Tiết Thái y lập tức nghiêm túc gật đầu, cam đoan với nàng: "Trong nhà vi thần đã có nhiều thế hệ làm nghề y, chưa từng bắt mạch qua loa bao giờ."

Hắn nâng tay lên, cẩn thận chẩn bệnh một lát, Tần Phiên Phiên thì vẫn luôn quay đầu nhìn chăm chăm mặt hắn.

Vị Tiết Thái y này trẻ tuổi hơn so với Hách Thái y lần trước bắt mạch cho Tần Phiên Phiên rất nhiều, nhìn cũng giống một người đàn ông hoàng.

Tiết Thái y bắt mạch, sắc mặt thay đổi, thậm chí ngón tay chuyển động đảo qua vào vị trí.

Không khí trong điện cứng đờ một cách dị thường, nhìn ý tứ của Tiết Thái y này, Liễu Âm dường như không thể đứng yên.

"Đào Tiệp dư." Tiết Thái y thu tay, nhìn về phía Tần Phiên Phiên, ánh mắt có chút né tránh, biểu tình trên mặt xem ra cũng không được tốt.

Sắc mặt Tần Phiên Phiên lạnh lùng, trầm giọng nói: "Tiết Thái y có chuyện gì cứ nói thẳng ra đi."

"Sờ mạch tượng thì hỉ mạch rất lưu thông, nhưng số thág của ngài quá nhỏ, có lẽ là vi thần sờ lầm. Y thuật của vi thần không tốt, còn thỉnh Tiệp dư thứ lỗi." Tiết Thái y trực tiếp hướng về phía nàng dập đầu, đầu cũng không dám ngẩng lên.

Cả người Liễu Âm run lên, nếu không phải Vọng Lan nhanh chóng giữ chặt nàng ấy, có lẽ nàng ấy đã bị dọa đến mức ngất đi.

Nhưng Tần Phiên Phiên lại không có phản ứng quá lớn, nàng chỉ cầm khăn xoa xoa ngón tay.

"Hách Thái y trước đây giúp ta bắt mạch đâu?" Nàng thấp giọng hỏi một vấn đề gần như không liên quan.

Tiết Thái y hơi ngẩng đầu, lập tức nói: "Hách Thái y lớn tuổi, đã cáo lão hồi hương. Trong nhà vi thần đã có nhiều thế hệ làm nghề y, xin Tiệp dư yên tâm, vi thần biết quy củ. Ngài nhanh chóng hạ quyết định đi, vi thần có thể giúp ngài giấu được ít lâu thôi. Còn nữa, ba tháng đầu tốt nhất nên tĩnh dưỡng, không được thị tẩm để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn."

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Phiên Phiên Ra Chiêu

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: An Thực phi

Tiết thái y một mực dặn dò, thậm chí chủ động nói ra giúp nàng giấu kín bí mật.

Tần Phiên Phiên nhắm mắt, không nói gì.

Tiết thái y có chút đoán không được vị chủ tử này, nào có phi tần như vậy? Nàng không biết Hoàng thượng có bao nhiêu kiêng kỵ đối với chuyện hài tử sao?

Đào Tiệp dư là nữ nhân trước mắt Hoàng Thượng sủng ái nhất, hơn nữa cũng là người tấn vị nhanh nhất, lúc trước Hoàng Thái hậu đánh nàng, lại bị Hoàng thượng liên tiếp chèn ép, đủ thấy tầm quan trọng của vị Đào Tiệp dư này.

Đương nhiên nếu nói nữ nhân như vậy chỉ có một khuôn mặt, lại không có tâm cơ, Tiết thái y không tin.

Có chút nói nhiều sai nhiều, còn có vẻ vẽ rắn thêm chân, thế này vừa vặn tốt.

"Vậy vi thần cáo lui, nếu Tiệp dư có quyết định, còn xin ngài mau chóng báo cho vi thần." Hắn cung kính hành lễ, rồi xoay người lui xuống.

"Chủ tử, vậy phải làm sao bây giờ? Tuy Tiết thái y nói không chắc chắn là hỉ mạch, nhưng sau khi hẩn dặn dò ngài chuyện này, chính là xác nhận hỉ mạch. Thái y nhiều tuổi bọn họ luôn thích nói chuyện vòng vo, sợ gánh trách nhiệm!"

Liễu Âm bắt đầu khóc lên với Tần Phiên Phiên, tốc độ nói đều gấp đến độ như bay.

Tiết thái y vừa lúc đi tới cửa, còn loáng thoáng nghe được nàng ta khóc nức nở, không khỏi cong khóe môi.

Cho đến khi không còn thấy thân ảnh Tiết thái y, Tần Phiên Phiên mới vẫy tay: "Gào cái gì mà gào, Tiết thái y đã nói, ta đây là hỉ mạch, lại không phải tang mạch, cười lên cho ta!"

Vọng Lan và Liễu Âm: Cười không nổi.

"Chủ tử, có phải ngài bị kích thích quá mức hay không, đầu óc đều có chút không tỉnh táo?" Liễu Âm quỳ trên mặt đất, ôm lấy chân nàng, hốc mắt hồng hồng, nhìn đáng vẻ như lập tức khóc tới nơi.

Tần Phiên Phiên cúi đầu nhìn thấy bộ dáng đáng thương này của nàng ta, không khỏi khẽ thở dài một hơi, duỗi tay vỗ khuôn mặt nhỏ của nàng ta.

"Được rồi, sóng to gió lớn gì mà chủ tử người chưa thấy qua. Từ nhỏ ta chính là gặt người mà lớn lên, ai nói thật nói dối vẫn có thể nhìn ra. Vị Tiết thái y kia nửa thật nửa giả, chính là muốn dẫn ta mắc mưu, ta càng không để hẩn thực hiện được." Tần Phiên Phiên cười lạnh một tiếng.

Liễu Âm chớp mắt, mười phần khó hiểu hỏi: "Không phải, hẩn lừa ngài có mục đích gì? Nếu nói Hoàng thượng muốn long chủng, lừa ngài, để ngài bêu xấu trước mặt mọi người, thậm chí nếu tính tình ngài kiêu căng một chút, ý vào có long chủng diệu võ dương oai, đặc tội hết toàn bộ chủ tử hậu cung. Chờ cuối cùng không sinh ra long tử long tôn, ngài bị Hoàng

thượng phán tội khi quân còn chưa tính. Nhưng hiện giờ Hoàng thượng không nghĩ muốn long chủng, hẳn lừa ngài cái này, ngài lại không ngốc tất nhiên sẽ không đắc tội toàn bộ người hậu cung..."

Nàng ta một mặt nhăn chặt mày, vắt óc tự hỏi, còn một mặt nhẹ giọng mà nói thầm.

Liễu Âm càng nói, sắc mặt Tần Phiên Phiên càng khó coi, trong mắt nha đầu ngốc này nàng chính là cái chày gỗ (~đầu gỗ).

Nghe lời nói này một chút, cái gì mà đắc tội toàn bộ nữ nhân hậu cung, đây là ước gì nàng không tốt à.

Tần Phiên Phiên ném cho nàng ta một ánh mắt xem thường, nhẹ giọng quát lớn: "Nói hươu nói vượn cái gì đấy? Có thể nói cái gì tốt đẹp hơn hay không!"

Liễu Âm ầm ức mà dẫu miệng, lập tức cãi lại: "Nô tỳ sẽ không nói, ngài hỏi Vọng Lan cô cô đi."

"Nếu chủ tử nói Tiết thái y lừa ngài, vậy nô tỳ sẽ dựa theo phương hướng này mà suy đoán. Nếu ngài hoài long chủng, bất luận đứa nhỏ này giữ được hay là mất thì ít nhất hai ba tháng ngài không thể thị tẩm. Tú nữ sắp vào cung, lúc này đối với ngài mà nói cũng không phải thời cơ tốt, thậm chí vì tránh cho làm gì sai sót, ngài sẽ hiếm khi gặp Hoàng thượng. Trong cung luôn luôn là chỉ thấy người mới cười, đâu nghe người xưa khóc. Chờ ngài tu dưỡng xong, ai biết Hoàng thượng có thể có niềm vui mới rồi hay không."

Vọng Lan xem như hiểu rõ sự tình hơn Liễu Âm, lập tức nghĩ tới tuyển tú gần trong gang tấc, sáng ngày mai tú nữ tiến cung, trước tiên là các ma ma kiểm tra thân thể, các loại sơ tuyển linh tinh.

Sau đó người lưu lại chờ phục tuyền, Hoàng thượng chọn lựa đến hoa mắt, đúng vào thời điểm yêu cầu Tần Phiên Phiên củng cố sủng ái, nàng lại tránh mặt Hoàng thượng, vậy không phải chấp tay dâng thịnh sủng cho người.

Liễu Âm vừa nghe lời này, cũng không khóc, đột nhiên vỗ đùi.

"Đúng vậy, đúng là như thế, chủ tử hậu cung đều ghen ghét chủ tử nhà ta được sủng ái, cho nên mới dùng thủ đoạn hạ lưu này, làm ngài dần dần biến mất trước mắt Hoàng thượng, rồi thất sủng."

Tần Phiên Phiên nhìn hai nàng, trên mặt lộ ra một nụ cười ngọt ngào.

Hai người đều giật mình, phải biết rằng chủ tử nhà các nàng không chỉ có bộ dáng xinh đẹp, cười rộ lên càng đẹp mắt, đặc biệt là thời điểm nàng ấy muốn dụ hoặc một người, cười như vậy càng làm cho người cảm thấy đẹp đến tâm khảm.

"Thế nào, nụ cười này của bốn tần đẹp hay không?" Nàng tự tin hỏi.

Liễu Âm lập tức gật đầu như già tởi, hoàn toàn giống con gà mổ thóc, dị thường đáng yêu.

"Ta vì làm mẹ cả vui lòng, lúc ta năm tuổi, đối mặt với gương đồng luyện cười thế nào cho đẹp, quai hàm đều môi như, cười đến phát khóc." Tần Phiên Phiên không chút để ý mà nói.

Hai người các nàng đều ngơ ngẩn, không biết vì sao bỗng nhiên nhảy tới đề tài này.

"Ta là thứ nữ, mẹ cả ta công chính nghiêm minh, tuy đối đãi với thứ nữ không tệ, nhưng cũng kiên quyết không dễ dãi. Vì có thể sống tốt hơn, cho nên từ nhỏ khi ta đã học biết rất nhiều kỹ năng. Nhưng đối với bọn tỷ muội, ta sẽ không bỏ nhiều tâm tư như vậy, bởi vì không cần thiết. Lấy

chính mình làm ví dụ chỉ là để giải thích cho các người, người chuyên bắt mạch cho ta vốn là Hách thái y, tuổi tác lớn như vậy, ở Thái Y viện nhất định căn cơ rất sâu, nhưng lại vô duyên vô cố mà cáo lão hồi hương, còn thay đổi Tiết thái y này rõ ràng tuổi trẻ hơn rất nhiều, đương nhiên hiện giờ đã là Tiết Viện phán. Nếu nói người sau lưng và Tiết Viện phán không hề quan hệ, ta không tin, bỏ ra nhiều tinh lực như vậy chỉ vì làm ta ba tháng không thị tẩm? Cuộc mua bán này không có lời nha!"

Tay Tần Phiên Phiên vô thức mà gấp khăn, chỉ trong chớp mắt liền biến ra hình dạng một con thỏ con, vô cùng đáng yêu.

Nhưng thời điểm nàng nhìn con thỏ này lại không có vẻ gì là vui mừng hay thích thú, nghĩ đến lại là kỹ năng học vì người nào đó.

"Ý ngài là người sau lưng mưu đồ lớn hơn nữa?" Liễu Âm nhẹ nhàng mà ngừng hô hấp, tim đập thành thịch, nàng khẩn trương và bất an không lý do.

Thời điểm chủ tử nhà nàng nói đoạn chuyện cũ về mẹ cả kia, hoàn toàn là bộ dáng xa lạ.

Biểu tình trên mặt lạnh nhạt, giống như người đứng xem người khác kể chuyện cũ vậy.

"Vọng Lan nói nữ nhân ở vương phủ kia có thai, sau đó kết quả thế nào?" Tần Phiên Phiên hỏi một câu.

Vọng Lan sửng sốt một chút mới nói: "Thắt cổ chết, thời điểm chết còn mang bụng to tám tháng. Một thi hai mệnh."

Tần Phiên Phiên cong khóe môi, cười lạnh một tiếng: "Thực rõ ràng người sau lưng kia cũng muốn ta có cái kết cục này. Nàng ta muốn ta chết, không chết sao có thể an tâm?"

Liễu Âm nuốt nước miếng, một đôi mắt to toát ra thần sắc sợ hãi.

"Nhưng mà chủ tử, nếu Tiết thái y bị người nọ thu mua, hiện giờ hẳn là Viện phán, đáng ra nên lấy được ghi chép tình trạng thân thể các vị chủ tử từ Thái Y viện. Chuyện ngài dùng canh tránh thai ba năm, hẳn hẳn là biết được, không đến mức ——" Vọng Lan nhìn không được đưa ra một nghi vấn.

"Khi một người muốn một người khác chết, sẽ luôn có trăm phương ngàn kế. Nàng ta nhất định còn có hậu chiêu." Tần Phiên Phiên nhướng mày, biểu tình trên mặt có chút giảo hoạt, hoàn toàn chính là đứa trẻ nghịch ngợm, giống như người bị tính kế lúc này không phải nàng.

Liễu Âm sợ hãi mà rút cổ, hiện tại nàng nhìn thấy chủ tử cười, trong lòng liền khiếp sợ.

"Thế ta cứ chờ sao?" Nàng ta run rẩy hỏi một câu, bất luận là ngữ khí hay biểu tình đều đặc biệt không có cảm giác an toàn.

Tần Phiên Phiên hừ lạnh một tiếng: "Chờ cái muội muội nàng ta ấy! Ta được sủng ái như vậy cũng chưa đi giết các nàng, thế nhưng còn có người dám ra tay với ta trước, xem thường ai hử! Các nàng không phải xem thường ta, là xem thường chính Nhị công tử đang xem tấu chương kia kìa!"

Nàng tức muốn hộc máu mà hô, tay phải còn mạnh mẽ vỗ bàn, phối nhạc cho chính mình, vô cùng kích động lòng người.

Trong điện lâm vào yên tĩnh như chết, sau một lát Liễu Âm có chút nhìn không được hỏi: "Cuối cùng ngài nói chính là xem thường ai? Sao nô tỳ nghe thấy Nhị công tử, công tử sẽ phê tấu chương sao?"

Tần Phiên Phiên ho nhẹ một tiếng, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Không phải, người nghe lầm. Ta nói chính là yêu Hoàng thượng, yêu trong thân thân yêu yêu ập ập ôm ôm, ta đối với hẳn là vô cùng yêu!"

Nàng kích động, lời không nên nói cũng đã nói, những lời này có chút quá phận, thật là không thể cứu vãn.

Bởi vậy bắt đầu vòng vo, nghĩ cái gì nói cái đó, ghê tởm như thế nào sau đó ra sao, nàng hy vọng hai nha đầu kia buông tha nàng.

Kết quả trời không chiều lòng người, lần này đến Vọng Lan cũng trở nên không hiểu chuyện, vô cùng khẳng định để chi viện Liễu Âm: "Nô tỳ nghe cũng là Nhị cầu tử, rõ ràng chính xác, chủ tử ngài đừng nghĩ chối."

Tần Phiên Phiên trừng mắt nhìn các nàng, muốn dùng ánh mắt trấn áp các nàng, nhưng hai người này đều bị nàng sủng đến hư rồi, hoàn toàn không sợ hãi.

Nàng thỏa hiệp: "Chính là Nhị cầu tử thì làm sao, đó là bí mật nhỏ giữa ta và Hoàng thượng. Hẳn thích ta kêu hẳn như vậy, Nhị cầu tử nghe thân thiết hơn. Nhưng chỉ cho phép ta kêu, các người không thể kêu, nếu không hẳn sẽ trở mặt."

Liễu Âm và Vọng Lan liếc mắt nhìn nhau một cái, đều cúi đầu không nhìn thẳng.

Vậy đi, chết vì sĩ diện, người thừa nhận người nói sai thì đã làm sao, bị ép phải nhận, người cũng không chịu!

"Chủ tử." Vừa lúc đến thời gian thay phiên công việc, cặp sinh đôi đi đến.

Tần Phiên Phiên lập tức ho nhẹ một tiếng, thầm nghĩ hẳn là các nàng không nghe thấy mấy lời nói vừa rồi, lập tức nói: "Có người muốn tính kế ta, ta càng không để bọn họ được như nguyện, các người đi Long Càn cung cùng Nhị... "

Xưng hô này đã kêu liên nghiệm, nhìn xem trong khoảng thời gian ngắn còn chưa sửa được miệng.

Nhưng thật ra Hồng Thường lạnh mồm lạnh miệng mà tiếp lời: "Người là muốn nô tỳ đi tìm Nhị cầu tử sao?"

Khắp điện yên tĩnh, Hồng Y không ngừng đưa mắt ra hiệu cho nàng ta, mẹ, không phải đã nói không nên bại lộ việc bọn họ tới sớm một chút, vừa lúc nghe được Tiệp dư xuất sắc lên tiếng về chuyện này sao?

Sao vừa đến nơi này, một giây liền phá sản, muội muội ngu xuẩn nha!

Biểu tình trên mặt Tần Phiên Phiên có thể nói là xuất sắc ngoạn mục, cuối cùng duỗi tay chỉ về phía Hồng Thường nói: "Hồng Y, người đánh nàng cho ta!"

Bên trong Long Càn cung, Hoàng thượng cần cù lại đang phê duyệt tấu chương, mỗi ngày ngoại trừ phê tấu chương rồi chửi đồng, ôm Tần Phiên Phiên và đắm đắm nàng(^ ^), trên cơ bản hẳn đều không có chuyện gì, ngày tháng trôi qua vô cùng phong phú.

Thời điểm sáng nay đi thỉnh an Cao Thái hậu, Cao Thái hậu nói với Cao Tổ Tuyết, Hoàng thượng lại to lớn hơn rất nhiều, thời điểm mới sinh ra giống như con heo con, hiện giờ nhìn giống lão heo mẹ dồi dào tinh lực.

Biểu tình ngay lúc đó của Cao Tổ Tuyết một lời khó nói hết, lúc cúi đầu còn không ngừng nhìn trộm hắn, đoán chừng ý muốn chết tâm với biểu cảm cũng có, ít nhất phải dùng heo đực để hình dung chứ.

Nhưng Hoàng biểu ca hẳn không hổ là heo con Cao Thái hậu nuôi lớn, khả năng miễn dịch không phải mạnh bình thường.

Ngây ra làm bộ nghe không hiểu, bưng chung trà chậm rãi nhấp một ngụm, mắt diếc tai ngơ, hoàn toàn miễn dịch.

Điều này cũng khó trách, khi hẳn đối mặt với Tần Phiên Phiên làm nũng giận dữ vẫn phát hiện được chỗ đáng yêu của nàng, đối với việc nàng vô cớ gây rối và có chút buồn nôn lại hoàn toàn bỏ qua, đây đều là thói quen dưỡng từ nhỏ đến lớn, tự động giữ lại tinh hoa bỏ đi cặn bã.

Bằng không đoán rằng hẳn không lớn lên nổi, sớm bị Cao Thái hậu tàn phá rồi.

"Hoàng thượng, vừa rồi Hồng Y tiến đến truyền lời, nói là Đào Tiệp dư mời ngài hôm nay có rảnh đi Thưởng Đào các một chuyến." Trương Hiến Năng nhẹ giọng nói một câu.

Tiêu Nghiêu vừa phê tấu chương vừa gật đầu: "Ừ, dù sao cũng không có chuyện gì lớn, chờ lát nữa trầm qua thăm nàng ấy."

Lời hẳn nói vừa ra, trong điện chính là một mảnh tĩnh mịch, Hoàng thượng đột nhiên ngừng đầu, tựa như mới phản ứng lại chính mình vừa nói gì, lập tức sửa miệng: "Đào Tiệp dư cũng quá không quy củ, trăm trăm công ngàn việc, nào có sức lực để mỗi ngày đến chỗ nàng, sao nàng cứ như hét to một tiếng gọi chó thế!"

Trương Đại tổng quản yên lặng mà gật đầu dưới đáy lòng, a, ngài thực sự có thể tự mình hiểu lấy!

"Nàng ấy nói lúc trước Đào Tiệp dư thỉnh Tiết thái y đến bắt mạch để ngài chuẩn bị tâm lý trước, là kết quả ngài không muốn nhìn thấy nhất." Trương Hiến Năng nhẹ giọng mà bổ sung nửa câu sau.

Tiêu Nghiêu giả vờ nháy mắt tiêu tan hỏa khí, cả người đều yên lặng ở nơi đó, ánh mắt có chút mờ mịt, nháy mắt liền ném bút trong tay, vội xông ra ngoài.

Cho đến khi chạy ra ngoài cửa điện, cung nhân giữ cửa vội hành lễ với hẳn mới khiến hẳn bừng tỉnh lại.

Bên ngoài vừa lúc là ban ngày, nắng chiếu trên người ấm dạt dạt, nhưng sao hăn lại vui không nổi, thậm chí còn cảm thấy lạnh, bị đè nén nói không nên lời, hăn đây là làm sao vậy?

"Hoàng thượng, ngài muốn đi Thượng Đào các sao?" Cuối cùng Trương Đại tổng quản đuổi tới, nhìn thấy sắc mặt của hăn không đúng, không khỏi đè thấp thanh âm hỏi, sợ câu tử bị kích thích quá mức mà sửa như điên với mình.

Hiện giờ xích chó không ở trong tay hăn, chú ý chú ý lại cẩn thận!

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Trêu Trọc Cầu Tử

Edit: Lan Sung nghi

Beta: Rine Hiền phi

Tiêu Nghiêu quay đầu lạnh lùng liếc nhìn hắc, giống như đang trách cứ Trương Hiến Năng luôn là cái kiểu này, biết rõ còn cố hỏi. Trương Hiến Năng không dám hé răng, lập tức ngoan ngoãn đi ở phía trước dẫn đường.

"Đi nhanh chút, có phải người lớn tuổi rồi không, biến thành người già nhiều bệnh hả?" Tiêu Nghiêu lạnh mặt răn dạy hắc.

Trương Đại Tổng quản cảm thấy ngứa tay không chịu nổi, vô cùng muốn đánh chó, nhưng hắc lại nhịn xuống.

"Hoàng thượng, hay là ngài truyền long liễn đến?" Hắc quay đầu nhẹ giọng đề nghị.

Thuận tiện nhanh chóng nhìn thoáng qua ngôi cửu ngũ, trên mặt Hoàng thượng vẫn là một bộ biểu tình lạnh nhạt tự tin kia, giống như hoàn toàn không để bụng, nhưng từ hành động không ngừng muốn đi nhanh hơn của hắc mà nói, hắc hiển nhiên là thực sự lo lắng.

Cộng thêm Hoàng thượng sốt ruột trực tiếp lao đi, đều quên luôn chuyện phải gọi long liễn, dĩ nhiên đi bộ so với ngồi kiệu sẽ nhanh hơn.

Tiêu Nghiêu sửng sốt một chút, sau khi lấy lại phản ứng, cảm thấy trên mặt có chút nóng.

Hắn lại ngu!

Nhìn tên Đại Tổng quản đang cụp mi rũ mắt ngoan ngoãn đứng chờ nghe sai bảo trước mắt này, đương nhiên Tiêu Nghiêu sẽ thanh toán việc mình phải chịu khổ lên đầu hắn.

"Sao hả, việc gọi long liên trăm cũng phải tự mình làm luôn hả?" Hắn lạnh giọng chất vấn một câu, giọng điệu không tốt.

Trương Hiến Năng lập tức cho người đi truyền long liên, đồng thời cũng hung hăng cho mình hai cái bạt tai ở trong lòng, ai bảo người lắm lời nhắc nhở Nhị Cầu tử, cứ để cho hắn vui vẻ tự thân mà đi, dù sao hắn cũng không sợ mệt.

"Nhanh."

"Nhanh hơn nữa!"

Dọc theo đường đi, Hoàng thượng ngồi trên long liên chỉ đạo, không ngừng thúc giục nhanh hơn nữa.

Bốn thái giám khiêng long liên chạy đến mức thờ hồng học, một đám cung nhân đi theo phía sau cũng không ngừng chạy, chỉ có một mình Tiêu Nghiêu ngồi trên long liên là vô cùng thanh nhàn.

Khó khăn lắm mới đến Thường Đào các, chỉ thấy cung nhân ngoài điện ai nấy đều một vẻ yên tĩnh, giống như đã bị rút đi toàn bộ tinh thần vậy. Trong lòng Tiêu Nghiêu "lộp bộp" một tiếng, rốt cuộc bất chấp mặt mũi, long liên vừa hạ xuống, hắn liền lao nhanh vào bên trong.

"Phiên Phiên."

Hắn nhìn không được mà gọi tên nàng, ngôi cửu ngũ là một nam nhân khẫu thị tâm phi, cho dù Tần Phiên Phiên được sủng ái như vậy cũng rất ít

khi nghe được hắt gọi tên nàng.

Xưng hô bình thường đều là "ái tần", ngay cả thời điểm không tức giận cũng mang theo mấy phần hài hước.

Chỉ có thời điểm động tình ở trên giường mới có thể nghe thấy hai chữ "Phiên Phiên", đây cũng là lần đầu tiên ở dưới giường nghe được cách gọi khi động tình này.

Tần Phiên Phiên ngồi ở trước bàn trang điểm, nghe được hắt gọi không có quay đầu lại, cũng không đứng dậy, mà là cầm son phấn trang điểm cho chính mình.

Đứng hai bên trái phải là song bào thai, trên mặt hai người đều tràn đầy thần sắc lo lắng.

Tiêu Nghiêu thấy nàng ngồi yên ổn ở chỗ kia, cũng không xoay đầu lại nên không khỏi dừng bước, gắt gao nhăn mày.

"Phiên Phiên." Hắt lại gọi một tiếng, lén lút đi tới trước mặt nàng.

So với trạng thái bước nhanh như bay vừa rồi, hiện tại hắt rõ ràng đi rất nhiều, thậm chí giọng nói khi nói chuyện còn chậm lại mấy nhịp, giống như sợ dọa đến nàng.

"Hoàng thượng, ngài đến rồi." Lúc này Tần Phiên Phiên mới ngẩng đầu lên nhìn hắt, nhét bút vẽ mi trên bàn vào tay hắt.

"Hoàng thượng, tần thiếp vẫn luôn muốn xinh đẹp, đôi mắt long lanh, môi hồng răng trắng, xảo tiểu phiến hề, mỹ mục phán hề [1]. Không bằng ngài thay tần thiếp vẽ mày đi." Nàng vừa nói vừa cầm bút vẽ mày trên bàn lên nhét vào trong tay nam nhân.

[1] 巧笑倩兮, 美目盼兮: một câu miêu tả mỹ nhân có khuôn mặt đẹp trong kinh thi.

Tiêu Nghiêu mím môi không nói gì, đôi mắt tinh tường kia liền nghiêm túc nhìn nàng, ánh mắt mang theo vài phần ý tứ đánh giá.

"Không thể để tần thiếp đẹp đến cuối cùng sao?" Nàng cười hỏi hắn, trong đôi mắt lại mang theo ánh nước mê mang, lộ ra ngập tràn bi thương và yếu ớt.

Tiêu Nghiêu cầm lấy bút vẽ, nghiêm túc mà vẽ theo khuôn lông mày vốn có của nàng.

Thủ pháp của nam nhân có chút mới lạ, nhưng mà cũng may là lông mày của Tần Phiên Phiên vốn đã đẹp, chỉ cần vẽ lên hai nét là đẹp rồi, không cần để hắn thoải mái phát huy.

Sau khi vẽ xong, hai người cùng nhau nhìn vào nữ tử trong gương đồng, nàng quả nhiên là cực kỳ xinh đẹp.

"Hoàng thượng vẽ thật đẹp, tần thiếp sẽ mãi mãi nhớ dáng vẽ mà Hoàng thượng vẽ mày cho tần thiếp. Cho dù hiện tại tần thiếp cứ đi như vậy, cũng coi như không còn gì nuối tiếc, rốt cuộc được Hoàng thượng tự mình vẽ mày..."

Nói tới đây nàng đã bắt đầu ghen ngào, nói năng có chút không rõ ràng, nhưng cũng đủ để Hoàng thượng nghe hiểu.

"Hoàng thượng, ngài nói thần thiếp có đẹp không?" Nàng nhìn nam nhân trong gương đồng, hỏi.

Tiêu Nghiêu cúi người, duỗi tay nâng cằm nàng lên, quay mặt nàng hướng về phía chính mình, bốn mắt hai người đối diện.

Tần Phiên Phiên thấy được biểu tình nghiêm túc trong mắt nam nhân, hần nhẹ gật đầu, thấp giọng nói: "Đẹp."

Bây giờ Tiêu Nghiêu còn có chút ngây ra, hần chỉ cảm thấy bản thân có chút không bình thường, khả năng là Tần Phiên Phiên sắp chết, một nữ nhân đẹp như vậy, chẳng lẽ thật sự là trời đổ hồng nhan sao?

Hần không biết giờ phút này đang là tâm trạng gì, phản ứng có chút chậm chạp, dường như đầu óc cũng không muốn chuyển động, thân thể rét run, lại không vui không buồn.

Nam nhân dùng ngữ điệu trầm thấp khen, hốc mắt Tần Phiên Phiên lại đỏ, rốt cuộc lúc này nàng không thể khống chế được nữa mà rơi lệ, trên mặt lại mang theo biểu tình vui sướng.

"Có những lời này của Hoàng thượng, tần thiếp chết cũng vui vẻ. Ở trong lòng Hoàng thượng sẽ có vị trí của tần thiếp phải không? Cho dù lại có thật nhiều oanh oanh yến yến vào cung, Hoàng thượng vẫn sẽ nhớ rõ có một Đào Tiệp dư gọi là Tần Phiên Phiên chứ? Nàng ấy thích nhất Hoàng thượng vẽ mày cho nàng ấy, trên người còn có hoa đào và cành đào mà ngài sai Hình ma ma vẽ lên, Cao Thái hậu cũng thích nhất nàng ấy..."

Nàng càng nói càng ảm ức, càng nói càng động tình, nước mắt cứ từng giọt từng giọt rơi xuống. Đó là nàng lưu luyến thế giới này, không nỡ buông tay.

"Có, nàng đừng khóc. Trẫm sẽ mãi mãi nhớ rõ Tần Phiên Phiên." Hần nâng ngón tay cái lên lau nước mắt cho nàng, lại phát hiện nữ nhân này khóc quá dữ dội, nước mắt mãnh liệt, căn bản là lau không hết.

Cuối cùng ôm nàng vào trong ngực, cánh tay nam nhân rất có lực, ngực cũng rất rộng lớn lại ấm áp.

Tần Phiên Phiên cảm nhận được Hoàng thượng hiềm khi thương tiếc như vậy, lúc nàng đặt cảm lên vai hắn, dùng sức mà chớp mắt, khóc hết sạch nước mắt trong hốc mắt. Mẹ nó, ướt hết rồi, thật khó chịu, lông mi còn vì khóc mà chọc vào trong mắt, nước mắt cũng không ngăn được.

"Nói với trẫm, rốt cuộc thì nàng bị bệnh gì?" Hắn một bên giơ tay nhẹ vỗ phía sau lưng nàng, một bên ôn nhu hỏi, hoàn toàn là dáng vẻ đang sợ dọa đến nàng.

Tần Phiên Phiên nghe được lời này của hắn, khóc càng dữ dội hơn, cả người đều run rẩy.

Trên thực tế nàng đang gào khan mà không hề rơi nước mắt, ai nhìn cũng biết.

Song bào thai đã lén lút đứng ở một góc, hai người run bần bật mà dựa vào nhau, trên mặt đều bày ra dáng vẻ hoảng sợ.

Làm sao mệnh các nàng lại khổ như vậy, lúc trước lần đầu tiên làm việc đã đánh cháu gái ruột của Hoàng Thái hậu. Hiện tại mới "khởi tử hồi sinh", lần thứ hai làm việc thế mà lại gặp được Đào Tiệp dư bày ra hành động đùa giỡn này.

Máu toàn thân đều ngưng kết, đặc biệt là thời điểm Tần Phiên Phiên biểu diễn "sét đánh không mưa" (khóc mà không chảy nước mắt), dường như các nàng đã nhìn thấy Diêm Vương vẫy tay lần thứ hai với các nàng rồi.

Ánh mắt Trương Hiến Nặng bình tĩnh nhìn thẳng Đào Tiệp dư, lá gan của vị chủ nhân này càng ngày càng lớn, dám đùa Cữu tử đến xoay vòng vòng.

"Nàng đừng khóc, nói với trẫm, rốt cuộc thì nàng làm sao vậy? Nói ra mới giải quyết được, cho dù là bệnh gì, chỉ cần phối hợp trị liệu với Thái y

đều có khả năng khôi hản. Nếu là những Thái y trong cung kia vô dụng, trăm sẽ chiêu mộ rộng rãi thần y trong dân gian cho nàng, vì vậy, không cần sợ hãi, nói với trăm."

Tiêu Nghiêu nghe nàng khóc ngày càng thương tâm, muốn xoay người nàng lại, để nàng nhìn vào mắt mình, cho nàng thấy sự cố vũ và ủng hộ của mình với nàng.

Nhưng có lẽ Tần Phiên Phiên đã quá mức thương tâm, căn bản không muốn ngẩng đầu lên, vẫn luôn ghé vào trên bả vai hản, đều khóc ướt hết quần áo của hản.

Trên thực tế nước mắt của Tần Phiên Phiên đã khóc cạn, đôi mắt còn có chút khó chịu, phải chờ một chút mới ổn.

Cho đến khi nàng đã sắp xếp lại tốt cảm xúc của mình mới tránh ra khỏi lồng ngực của hản, nghiêm túc nhìn đôi mắt hản.

Bởi vì nàng khóc quá thương tâm, tóc mái trên trán đã rất loạn, đôi mắt cũng phấm hồng giống như một con thỏ bị thương, Tiêu Nghiêu cúi tay sửa lại tóc giúp nàng, nhẹ giọng nói: "Trăm nghe, nàng nói đi."

Hản vừa nói vừa đan những ngón tay của mình vào tay nàng, cùng nàng mười ngón đan xen.

Ánh mắt nam nhân vô cùng nghiêm túc, Tần Phiên Phiên cắn cắn môi dưới, vô cùng ảm ức nói: "Tiết Viện phán nói, tần thiếp mang thai long chủng của ngài."

Nội điện rơi vào yên lặng đến chết chóc, các cung nhân ở lại xem quá trình Đào Tiệp dư diễn kịch xong, đều cảm thấy toàn thân đã lạnh, trong lòng yên lặng mắng quả đào tinh hôm nay lại làm trò, hơn nữa còn không ai ngăn được.

Tiêu Nghiêu sững sốt một chút, hắn đã chuẩn bị tốt tâm lí cho bản thân, cho dù nàng nói ra chứng bệnh nan y gì, hắn đều phải trấn an nàng, nói có thể trị khỏi, lời cổ vũ cũng đã chuẩn bị tốt trong lòng.

"Không có việc gì, nhất định có thể..." hắn vừa mới mở miệng, liền phải ửng lại.

Cả người như bị gội một chậu nước lạnh, hắn biết chính mình bị chơi, trong nháy mắt toàn bộ biểu tình ôn nhu đều tiêu tán sạch, trở nên cứng rắn lạnh như băng, hắn dùng sức ném tay nàng đi.

"Tần Phiên Phiên, có phải người muốn chết hay không?" Hắn gào lên với nàng, sau khi đột nhiên đứng lên, liền túm chặt lấy vạt áo phía trước của nàng, một tay nhấc nàng lên.

"Tần thiếp không muốn chết, chỉ là tần thiếp mang long chủng, ngài có muốn tần thiếp sống không?" Tần Phiên Phiên sợ hắn dùng sức quá mức mà bóp chết chính mình, lập tức dùng hai tay ôm lấy cánh tay hắn, giống như một con koala, hai chân cũng cuốn quanh eo hắn.

Tiêu Nghiêu lập tức nâng tay kia lên, dùng sức mà vỗ lên mông nàng một cái, nàng đau đớn nên nhẹ nhàng trợn mắt, nhưng mà vẫn gắt gao bám lấy hắn không chịu buông.

"Người lăn xuống cho trẫm! Lần này đừng nghĩ lừa gạt cho qua ải, mỗi lần đều vô tâm vô phế như vậy, trêu chọc trẫm rồi vỗ tay sau lưng, người thật sự là bị trẫm chiều hư rồi!" Hắn buông vạt áo trước nàng ra, muốn kéo nàng xuống.

Nhưng không nghĩ tới động tác này. lại càng thuận tiện cho Tần Phiên Phiên dính sát vào hắn, thuận thế dùng đôi tay ôm lấy cổ hắn, dấu miệng liền muốn hôn hắn.

"Hoàng thượng đừng giận, tần thiếp hôn hôn ngài thì sẽ tốt thôi."

"Cút!" Tiêu Nghiêu xoay đầu đi, lạnh mặt, rất có nguyên tắc mà kêu nàng cút.

Tần Phiên Phiên tiếp tục cọ ở trên người hắn, thời điểm hai người xô đẩy, Tiêu Nghiêu hơi sơ sẩy, bị nàng túm lấy đẩy ngã về phía trước, cổ tình hai đùi của Tần Phiên Phiên lại cuốn lấy người hắn, dưới tình huống không có bất cứ cái gì chống đỡ cũng bị ngã theo.

May mắn Hoàng thượng phản ứng đủ nhanh, một giây cuối cùng duỗi tay ra che lên cái gáy của nàng, nàng là gối lên lòng bàn tay của Hoàng thượng mà chạm xuống đất.

Hai người rơi xuống kêu một tiếng nặng nề, cũng may bọn họ đáp xuống một tấm thảm cho nên không đến mức bị trầy da, nhưng là sắc mặt âm trầm kia của Hoàng thượng cũng tuyệt đối khiến người ta không dám đến gần.

Cung nhân trong điện hoảng sợ, vội vàng nâng hai vị chủ tử dậy.

Tần Phiên Phiên tự biết đuối lý, cũng không dám lại quấn lên người hắn.

Tiêu Nghiêu tức giận đến đau gan, nữ nhân này thật đúng là, một ngày không đánh liền sẽ leo lên nóc nhà mà lật ngói, cả ngày liền vì những việc này xem hắn giống như con khỉ mà chơi đùa.

"Hoàng thượng, ngài đừng nóng giận. Tiết Viện phán nói tần thiếp hoài long chủng, đầu tiên là tần thiếp mừng như điên vì rốt cuộc cũng được làm mẫu thân. Nhưng Tiết Viện phán lại nói Hoàng thượng không cần long chủng, còn nói lúc trước ở Vương phủ của ngài đã từng có chuyện một thi hai mệnh. Tần thiếp sợ hãi cũng sẽ uống mạng như vậy, hắn nói hắn có thể giấu diếm cho tần thiếp một thời gian, chờ tần thiếp nghĩ kỹ rồi lại nói cho hắn biết nên làm thế nào. Tần thiếp nghĩ tần thiếp mang chính là hài tử của

ngài, sao lại nói với hần, đương nhiên là nói với ngài rồi, hần chính là muốn hại thiếp."

Tần Phiên Phiên thấy Tiêu Nghiêu lạnh mặt ngồi ở chỗ đó, một bộ dáng vẻ dù thế nào cũng không dễ được. Trên mặt nàng đều là biểu tình tâm thần luống cuống, căn bản là không cần người hỏi cũng nói ra tất cả. Tiêu Nghiêu cũng không phản ứng lại nàng, nữ nhân này nhất định sẽ càn quấy.

"Hoàng thượng, ngài cảm thấy tần thiếp nên uống thuốc phá thai hay là giữ lại?" Nàng duỗi tay xoa bàn tay hần, mang theo ý tứ lấy lòng lại có chút trấn an.

Nhưng Tiêu Nghiêu rất nhanh thu tay về, căn bản không muốn xảy ra tiếp xúc với nàng, rốt cuộc cũng tiến hành lạnh nhạt một cách rõ ràng.

Tần Phiên Phiên thấy từ này đến giờ thấy hần không nói gì, nàng cũng ngoan ngoãn ngậm miệng lại, đứng ở bên cạnh hần, giống như khi còn nhỏ làm sai chuyện gì bị phạt đứng vậy.

Không khí trong điện cứng ngắc, rõ ràng lần này Hoàng thượng không dễ bị dỗ như vậy, các cung nhân xung quanh đều lo lắng đề phòng, chỉ có đương sự là Tần Phiên Phiên vẫn mang biểu tình mờ mịt trên mặt.

Nhưng nàng cũng không phải loại người sẽ ngừng nghĩ, đột nhiên cả người nàng đều bắt đầu run lên, chỉ là nàng cắn răng nhịn xuống, cho đến cuối cùng vẫn không ngừng run, trên mặt đều là vẻ thống khổ.

Lúc này Tiêu Nghiêu mới chú ý tới nàng có chỗ không thích hợp, nhưng lại không biết nàng là bị thật hay giả vờ, không khỏi nhíu mày.

"Người lại làm sao vậy? Đừng nghĩ lại lừa trẫm." Giọng nói của hần ép tới có chút thấp, nhưng cũng không còn cách xa người hơn ngàn dặm như lúc trước.

Thân thể Tần Phiên Phiên run lên ngày càng dữ dội, nàng gắt gao cắn môi, đã cắn đến sắp chảy máu.

"Tần thiếp đau bụng, đau quá..." Nàng run run rẩy rẩy mà nói ra những lời này, những lời sau càng nói không rõ ràng, rõ ràng là đau đớn quá mức, giống như đầu lưỡi đã cứng đờ.

Lập tức Tiêu Nghiêu có chút luống cuống, nhưng hắn đã bị lừa quá nhiều lần, vẫn là có chút không tin, miễn cho bản thân lại bị xấu mặt.

Hắn ngồi ở trên ghế quan sát một lát, liền thấy Tần Phiên Phiên đau đến không chịu nổi, trực tiếp tê liệt ngã xuống mặt đất, cả người đau đến run rẩy, trên trán đều toát ra mồ hôi li ti, vừa thấy liền biết không phải là giả vờ.

Hắn không hề do dự, lập tức tiến lên ôm nàng lớn tiếng gọi người truyền Thái y.

"Phiên Phiên, nàng làm sao vậy? Sao bụng lại đau, có phải do vừa rồi bị ngã không?" Hắn cúi đầu nhìn chiếc bụng nhỏ bằng phẳng của nàng, trên mặt hiện lên biểu tình phức tạp khó nói.

Nếu biết nữ nhân khác mang long chủng, Hoàng thượng nhất định sẽ tức giận, từ thái giám đưa thuốc cho đến cung nhân hầu hạ, ai cũng đừng nghĩ sẽ có kết cục tốt. Nhưng mà nữ nhân trước mắt này là Tần Phiên Phiên, mặc dù hắn còn chưa kịp suy nghĩ đến phương diện long chủng này, cũng đã bị mảnh khoe tinh vi của nàng trêu chọc, phản ứng đầu tiên thế nhưng là để ý chuyện nàng lừa mình.

Cho tới lúc này thấy nàng nằm trên mặt đất ôm bụng run rẩy, hắn mới ý thức rằng nữ nhân này đang mang long chủng.

Người trong miệng đây lời nói dối lại giả vờ đứng đắn này, không có chút nào hiền lương thực đức, thế nhưng mang thai long chủng của hắn.

Hắn không còn hơi sức mà nghĩ đến nữ nhân này có tư cách hay không, bởi vì trên tay của hắn đã truyền đến một trận lại một trận đau đớn, vậy mà nàng lại dùng móng tay véo tay của hắn.

Móng tay của Tần Phiên Phiên không dài lắm, nhưng khẳng định là không ngắn, dùng sức véo hắn như vậy, cũng khiến cho Hoàng thượng đau đến nhe răng trợn mắt.

"A!..."

"A!..."

Hai người cùng nhau kêu, giọng nam cao vút, giọng nữ bén nhọn, hợp cùng một chỗ, thật là một bản xô-nát đi vào lòng người.

"Đừng véo!" Tiêu Nghiêu muốn tránh khỏi tay nàng.

Tần Phiên Phiên một bên đau đến phát khóc, một bên vẫn cuốn lấy tay hắn không chịu buông: "Tần thiếp đau quá, Hoàng thượng, tần thiếp đau quá..."

Tiêu Nghiêu cảm thấy đau lòng, cánh tay bị véo đau đến bốc hỏa, người đau thì tự véo mình đi, tay trẫm cũng là làm từ thịt mà.

Nhìn tư thế này của hai người bọn họ, Trương Hiến Năng yên lặng quay người đi trước, ở phía sau là hai người đang ôm ấp lôi kéo nhau, phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nghe.

Thời điểm Thái y chạy tới, Tần Phiên Phiên đang bận bịu véo Nhị Cấu tử ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua.

Ồ, vẫn là Tiết Viện phán tự mình tới cửa!

Tiết Viện phán mới vừa lên làm Viện phán liền ôm hết mọi công việc của Thượng Đào các lên người mình. Nếu là những Thái y khác còn có thể

lý giải được, dù sao Đào Tiệp dư cũng là nữ nhân Hoàng thượng sủng ái nhất. Nói không chừng vị Viện phán này là nhờ hưởng hồng phúc của Đào Tiệp dư mà được làm chức Viện phán.

Hắn cho rằng Đào Tiệp dư đã nghĩ kĩ xem muốn xử lý long chủng trong bụng thế nào, cho dù cứu hay là bỏ đều là một nhược điểm có thể nắm trong tay, ít nhất về sau có thể uy hiếp được vị chủ nhân này.

Kết quả hắn vừa nhìn thấy một thân ảnh màu vàng sáng trong nội điện, liền muốn quay đầu, nhất định là hắn đi nhầm chỗ rồi!

Tác giả có lời muốn nói:

Quả đào tinh: Cầu tử, người đoán xem ta có thai không?

Nhị Cầu tử: Người có thai hay không ta không biết, nhưng ta cảm thấy người nhất định là hồng mất rồi!

Quả đào tinh: Cười không nổi!

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Đẹp Thật Sự

Edit: Cát Sung dung.

Beta: Nga Quý tần.

"Tiết Viện phán, mời". Hồng Y dẫn đường phía trước làm một động tác thỉnh.

Hồng Thường đi theo phía sau, không chút khách khí duỗi tay đẩy hẳn một cái, Tiết Viện phán đang ngây người trực tiếp bị đẩy một cái nên lao đảo, thiếu chút nữa đã quỵ rạp xuống đất, may mắn Hồng Y ở phía trước kéo hẳn dậy đúng lúc, mới không làm trò xấu mặt trước mặt Hoàng thượng.

Tiết Viện phán sửa sang xiêm y lại một chút, âm thầm nghĩ cặp song sinh này thật giống với chủ tử của các nàng, thật không phải người, đằng sau mới cho một bàn tay, phía trước liền lập tức cho một quả táo ngọt.

"Hoàng thượng, Tiệp dư, vi thần ---".

"Đừng nhiều lời, nhanh đến xem nàng bị làm sao vậy?".

Lời thỉnh an của Tiết Thái y còn chưa nói xong, đã bị Tiêu Nghiêu thô bạo cắt đứt.

Trên mặt Hoàng thượng đều là thần sắc nôn nóng, hiển nhiên là bởi vì lo lắng cho Đào Tiệp dư, Tiết Viện phán còn nhìn riêng đánh giá một chút, mới xác định Hoàng thượng vậy mà không có ý tứ trách cứ.

Hắn đoán Hoàng thượng cũng không cảm kích việc Đào Tiệp dư có thai.

Tâm tư Tiết Viện phán trầm xuống, chăm chú bắt mạch, mày gắt gao nhăn lại, tầm mắt thường xuyên đảo qua trên mặt Tần Phiên Phiên, hi vọng vị chủ tử này cho hắn một chút ánh mắt nhắc nhở.

Tần Phiên Phiên bất đắc dĩ nằm trên giường nhắm mắt rằm rì, căn bản là không phản ứng lại hắn.

Tiết Viện phán lại nhìn về phía hai song bào thai, hai nàng hắn là cung nữ gần Đào Tiệp dư, có lẽ lúc trước Đào Tiệp dư có dặn các nàng gì đó.

Kết quả hai người kia vẫn luôn cúi đầu nhìn chăm chăm hoa văn may trên giày mình, không có bất kì một ánh mắt giao lưu nào với hắn.

Tiết Viện phán cảm thấy mình bị cô lập.

"Đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra? Nàng đã đau đến như vậy, người còn khám không ra sao?". Tiêu Nghiêu đã không còn kiên nhẫn gì, đặc biệt là Tần Phiên Phiên còn ở bên cạnh liên tục kêu đau.

Mới vừa rồi lúc hai người dây dưa bị quăng ngã một chút, nhưng lúc ấy nàng không kêu đau, huống hồ Tiêu Nghiêu chỉ lo tức giận, đối với chuyện hoài thai long chủng cũng không có nhận thức chính xác, cả người đều ở bên trong bạo nộ, không phản ứng lại.

"Này, vi thần phải hỏi Tiệp dư đến tột cùng vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, mới có thể trả lời Hoàng thượng, thỉnh Hoàng Thượng đợi một chút".

Hắn há mồm giải thích một câu, xoay mặt vừa định hỏi Tần Phiên Phiên một câu, kết quả liền thấy nàng hô lớn: "Đừng hỏi ta, bỗng nhiên ta đau bụng. Người khám ra được bệnh gì thì cứ nói".

Tiết Viện phán tạm dừng một chút, dưới tình huống Hoàng thượng chăm chú như hổ rình mồi, căng da đầu nói: "Tiệp dư ăn phải đồ vật bị hỏng, mới vừa rồi lại bị té ngã một cái, nên bị đau hông. Vì thần ---".

Hắn nói nhiều thêm một chữ, lại cảm giác được ánh mắt chăm chú nhìn chăm chăm trên người mình nhiều thêm một phần, đến mức mặt hắn sắp nóng đến không chịu nổi.

Bởi vì Hoàng thượng dùng một loại ánh mắt nhược trí nhìn hắn, ánh mắt kia phức tạp lại lạnh nhạt, hài hước lại trào phúng, quả thật sắp dọa hắn chết ngất rồi.

Vẫn là Hồng Thường ở một bên đứng ra nói: "Tiết Viện phán, ngài đừng nói vậy, Hoàng Thượng cũng đã biết. Tiệp dư của chúng ta có long chủng, mới vừa rồi còn không phải là ngài bắt mạch sao, tại sao vừa chuyển mặt đã thành đau hông rồi, ngài còn có thể bịa đặt mù quáng như vậy sao? Làm trò trước mặt Hoàng thượng, ngài nói là muốn...".

Nhà đầu Hồng Thường này luôn là gà tặc, lập tức liền nhìn chuẩn cơ hội nói chuyện, hơn nữa nửa câu cuối cùng muốn nói lại không nói, so với nói hoàn chỉnh còn có hiệu quả hơn.

Tức khắc trong điện một mảnh tĩnh mịch, Hoàng thượng đặt ánh mắt trên người Tiết Viện phán, giống như đang nhìn một vật chết, lạnh băng dọa người.

Tiết Viện phán lập tức nổi lên một tầng mồ hôi lạnh, Hoàng thượng lại biết việc này!

Đáy lòng hắn "lộp bộp" một cái, ẩn ẩn có một loại dự cảm xấu.

Hoàng thượng có yêu cầu vô cùng quái dị đối với con nối dõi, toàn bộ hậu cung cũng cam chịu sự thật này, các Thái y trong Thái y viện đối với phương diện này lại càng vô cùng cẩn thận, căn bản không dám chạm đến.

Lúc trước sự kiện tiểu thiếp kia chết trong Vương phủ, sớm đã truyền khắp hậu cung, nhưng lần này Đào Tiệp dư hoài long chủng, sao Hoàng thượng lại có phản ứng này?

"Hoàng thượng thứ tội, vi thần...", hắn nhìn nhìn Tần Phiên Phiên, Đào Tiệp dư tận chức tận trách mà kêu đau, cơ bản là không quan tâm đến hắn.

"Vi thần khám có thể còn có sai lệch, ngài có thể gọi Thái y khác đến xem. May mắn thân thể Đào Tiệp dư luôn luôn khỏe mạnh, thai nhi trong bụng cũng không có việc gì, không cần quá mức kích động...".

Tiết Viện phán phát huy sở học cả đời hắn, nói dối vòng vòng, cũng may Hoàng thượng không động sát tâm, chỉ là có chút thất thần nhìn Tần Phiên Phiên, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

"Hoàng thượng, thần thiếp không cần uống thuốc, ngài giúp ta xoa xoa bụng đi". Tần Phiên Phiên kéo kéo vạt áo Tiêu Nghiêu, trên mặt là biểu tình đáng thương hề hề.

Tiêu Nghiêu cau mày không động dậy, tất cả mọi người ngừng thở, không khí cũng ngưng lại.

Tiệp dư chủ tử cũng thật là ngu ngốc, hiện giờ nàng đang mang thai đó, Hoàng thượng ghét nhất sự việc đã xảy ra, nàng không những không thu liễm tính tình, mà còn làm trời làm đất, muốn Hoàng thượng xoa bụng cho nàng, cũng không sợ xoa xoa rồi xoa luôn khối thịt kia xuống dưới.

Tiết Viện phán nuốt nuốt nước miếng, tim hắn đập như sấm, trên thực tế hắn còn khẩn trương hơn so với bất cứ người nào.

Hắn nói Đào Tiệp dư hoài long chủng, hắn đã từng nghĩ qua vô số phương pháp sẽ ứng đối với Đào Tiệp dư, lại duy nhất không nghĩ rằng, Hoàng thượng sẽ trực tiếp tìm tới, bắt hắn nói chuyện mang thai.

Đào Tiệp dư có lẽ không muốn sống nữa.

"Tiết Viện phán, ba tháng đầu, trăm sờ bụng nàng, có đáng ngại không?".

"Dạ, không có gì đáng ngại".

Tiết Viện phán miên man suy nghĩ, Hoàng thượng thành linh hỏi lời này, nên thuận miệng trả lời.

Thời điểm hần phản ứng lại mình vừa nói gì, muốn đổi ý đã chậm, Hoàng thượng ngồi ở mép giường, thật sự một tay ôm Tần Phiên Phiên, một tay khác cẩn thận đặt trên bụng nhỏ của nàng, cơ bản đến cả lực đạo vuốt ve cũng không dám sử dụng, nhẹ nhàng như vậy mà chạm vào.

"Tay Hoàng thượng thật ấm, dương khí cũng đủ".

Nữ nhân căn bản đau đến chết đi sống lại, thế nhưng lại thật sự chậm rãi hết đau, nước mắt cũng không chảy, thân thể cũng không run lên, ngược lại một bên khen Hoàng thượng, một bên khoe miệng lộ ra nụ cười tươi nhàn nhạt.

Chẳng qua bởi vì tươi cười của nàng tương đối cứng đờ, có thể nhìn ra tinh thần trạng thái của nàng đã từng không tốt.

Tiêu Nghiêu trừng mắt liếc nhìn nàng một cái: "Người lại nói bậy gì đó!".

Nữ nhân này ngày thường nói còn chưa tính, làm trò trước mặt thái y, nói cái gì dương khí, đủ loại lời nói này.

Nhìn hai người bọn họ ôm nhau gắt gao, cùng với thái độ vô cùng cẩn thận của Hoàng thượng, cả người Tiết Viện phán đều đứng ngồi không yên, đột nhiên lùi về phía sau một bước.

Chuyện này cùng với tưởng tượng của hắn hoàn toàn không giống nhau!

Không phải Hoàng thượng chán ghét nhất nữ nhân hoài thai tử của hắn sao? Hậu cung này, mặc kệ là nữ nhân nào cũng đều không xứng hoài thai long chủng, chỉ cần hoài thai, mặc kệ được sủng ái như thế nào cũng đều chỉ có một đường chết.

Đúng là hắn biết được tin tức này, mới hợp tác cùng Nguyệt Quý phi.

Nhưng hiện giờ, sau khi Hoàng thượng biết được Đào Tiệp dư hoài thai, ngay trước mặt mọi người, giúp nàng xoa bụng.

Còn nhớ tới việc thai phụ ba tháng đầu là yếu ớt nhất, hỏi một câu đến cùng hắn có thể chạm vào hay không, Hoàng thượng có từng cẩn thận như thế đối với nữ nhân nào sao?

Đào Tiệp dư là khác biệt, cực kì khác biệt.

Tính toán của Nguyệt Quý phi, chỉ sợ là hoàn toàn thất bại, mà hắn tồn tại làm nanh vuốt của Nguyệt Quý phi, đoán chừng cũng không có kết cục tốt gì.

Trong đầu Tiết Viện phán nháy mắt hiện lên vô số ý niệm, cuối cùng chỉ còn lại hốt hoảng, tay chân hắn lạnh lẽo, hận không thể lập tức rời khỏi nơi này.

"Tiết Viện phán, đừng làm trò trước mặt Hoàng thượng, bốn tần hỏi lại người một câu, đến tột cùng trong bụng này có long chủng hay không?". Tần Phiên Phiên nằm trong ngực Tiêu Nghiêu, chỉ cảm thấy thật sự thoải mái.

Mới vừa rời biểu tình của Tiết Viện phán liên tục biến hóa, nàng đều thấy trong mắt, nàng quyết định cho hắn một cơ hội cuối cùng.

Nghe thanh âm của Đào Tiệp dư lạnh lùng nghiêm túc, Tiết Viện phán hơi hơi sừng sốt, hăn lặng lẽ ngẩng đầu vội vàng liếc mắt nhìn Đào Tiệp dư một cái, cuối cùng nhớ tới làm sao mình lên được Viện phán, ít nhiều đều có Nguyệt Quý phi.

Nếu hăn lâm trận lùi bước, chỉ sợ Nguyệt Quý phi không tha cho hăn, hăn cắn chặt răng nói: "Xác thật thoát nhìn Tiệp dư có hoạt mạch hiện ra, chỉ là thời gian quá ngắn, còn cần phải quan sát thêm".

Tần Phiên Phiên cười lạnh một tiếng, cũng không cho hăn tránh thoát, ép hỏi nói: "Tiết Viện phán chính là người đứng đầu Thái y viện, sao có thể nói chuyện ba phải thế này được. Người là Thái y, chính là trị bệnh cứu người, loại thái độ này làm sao có thể làm người bệnh tin phục. Bốn tần hỏi lại người một câu, rốt cuộc trong bụng này là có hay không có? Người đừng đợi năm ba tháng, còn nói chưa xác định, muốn Hoàng thượng nghĩ như thế nào?".

Tiêu Nghiêu nhíu nhíu mày, hiện giờ hăn bình tĩnh lại, cũng phát hiện Tiết Viện phán có chỗ không thích hợp.

"Tiệp dư đang hỏi người, trả lời nàng. Thuận tiện trăm cũng nghe xem, trăm nhớ rõ Tiết Viện phán có nhiều thể hệ làm y, Tiết gia các người am hiểu nhất là xem bệnh cho phụ nhân, đặc biệt là hỉ mạch, cực kì chuẩn. Nếu người không làm được, nhân lúc còn sớm đến Tiết gia tìm một người kế thừa y bát tới, miễn làm bẩn thanh danh gia tộc".

Lần này Hoàng thượng mở miệng, không cho hăn được quá tốt.

Tiết Viện phán bị buộc không còn biện pháp, chỉ có thể nhận, ý tứ của Hoàng thượng không phải là muốn hăn mời một người Tiết gia rời núi, mà muốn hăn cắt trở về, đừng tới đây mất mặt xấu hổ.

"Vi thần thấy được, thật sự là Đào Tiệp dư có hỉ".

Sau khi hần nói ra những lời này, ngược lại lại cực kì bình tĩnh.

Không sao, Đào Tiệp dư có thai, nhất định không thể thị tẩm, tú nữ sắp vào cung, đến lúc đó sẽ không để nàng ta có cơ hội xoay người.

Cộng thêm Nguyệt Quý phi nơi đó không có khả năng sẽ án binh bất động, nhất định sẽ không để Đào Tiệp dư sống được đến ngày đó.

"Người lui ra đi". Tiêu Nghiêu phát tay.

Tiết Viện phán lập tức công hòm thuốc rời đi, Tiêu Nghiêu bố trí tốt cho Tần Phiên Phiên, để nàng nằm yên ở trên giường, xê dịch một chút góc chăn, không nói một lời mà xoay người rời đi.

Trong lòng Tần Phiên Phiên không yên, rốt cuộc cầu tử này nghĩ như thế nào, nên sửa một tiếng đi chứ.

Vậy mà lại không rên một tiếng, làm sao nàng biết được đến tột cùng Nhị cầu tử muốn ị phân hay là muốn ăn phân?

"Hoàng thượng, ngài làm sao vậy?". Nàng ngồi dậy, xốc chăn lên muốn xuống giường.

"Lăn lên giường nằm cho tốt đi".

Tiêu Nghiêu xoay người, liếc mắt một cái nhìn thấy nàng đang muốn đi xuống, lập tức dương cao thanh âm quát.

Tần Phiên Phiên bị hần quát sợ tới mức run lập cập, ngoan ngoãn nằm xuống, mới vừa rồi rõ ràng rất tốt còn che bụng nàng, hiện tại mặt lạnh phát hỏa.

Muốn đánh chó, cực kì muốn!

"Trầm có chuyện, trầm tức giận, trầm muốn phát hỏa!". Hấn đứng cách giường nàng ba thước, hướng ra bên ngoài mà rống.

Khoảng cách xa như vậy, cũng không biết có phải hấn sợ kích động quá hay không, phòng ngừa lúc nói chuyện phun nước miếng lên mặt nàng.

"Tần thiếp sai rồi, tần thiếp không nên hoài long chủng, tần thiếp biết ngài không thích, nhưng mà tần thiếp cũng không khống chế được mà. Là ngài vẫn luôn kêu tần thiếp muốn muốn muốn muốn, muốn tới vậy, làm sao bây giờ?". Nàng bĩu môi, cực kì oan ức.

Cầu tử không nói lí mà, là hấn vẫn luôn bắt nàng nói muốn ở trên giường, kết quả Na Tra tới thật, hấn lại ghét bỏ!

Không thể như vậy!

"Trầm tức giận đến mức muốn ném vỡ cái ly!". Tiêu Nghiêu hung tợn nhìn thẳng nàng, lạnh giọng rống lên một câu.

"A? Hả?". Về mặt Tần Phiên Phiên mờ mịt, không phải, người phát hỏa thì phát hỏa, còn thông báo chuyện sẽ làm à.

Loại động tác ném vỡ đồ vật biểu hiện sự tức giận này, chính là muốn xuất kỳ bất ý[1], mới có cảm giác kinh sợ.

[1] Xuất kỳ bất ý: hành động luôn mà không có dự tính.

Vậy mà Hoàng thượng trước tiên thông báo, để cho tất cả mọi người trong điện đều chuẩn bị trước tâm lý, cho nên căn bản không dọa người, ngược lại cảm thấy giờ phút này hấn tức giận, còn có chút tính tình trẻ con.

"Thanh âm vang không?". Tiêu Nghiêu hỏi nàng.

Tần Phiên Phiên gật đầu: "Vang".

"Bụng đau không?". Hắc lại hỏi.

Tần Phiên Phiên lắc đầu: "Không đau".

"Vậy trẫm lại tiếp tục ném". Hắc lạnh mặt lần nữa thông báo.

"Ngài tiếp tục ném đi".

Thanh âm của Tần Phiên Phiên vừa nói ra, Hoàng thượng lại liên tiếp ném ba chung trà, mới xem như bớt giận.

Dường như hắc ném đến mệt mỏi, tìm cái ghế dài kéo tới mép giường, đặt mông ngồi xuống, cùng nàng mặt đối mặt.

"So sánh với chuyện người hoài long chủng, trẫm càng tức giận việc người dùng bệnh hiểm nghèo để lừa gạt trẫm. Trẫm cho rằng người muốn chết". Đường như hắc đã bình tĩnh lại, thanh âm có vẻ nhẹ nhàng, nhưng đúng là bởi vì loại cảm giác không tự tin thỏa hiệp, làm người khác nghe được vài phần ý vị mềm yếu.

Tần Phiên Phiên hô hấp khó khăn, thế mà nàng lại cảm nhận được hơi thở mềm yếu trên người Nhị cầu tử, có lẽ đúng là nàng muốn bệnh.

Hắc chính là ngôi cửu ngũ cao cao tại thượng, là nam nhân tôn quý nhất trên đời này, nghĩ muốn cái gì đều dễ như trở bàn tay, luôn luôn nói một không nói hai, lại có thể sẽ sợ sẽ mềm yếu?

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Phu Nhân Tiến Cung

Edit: Nhã Thục dung

Beta: Giang Hiền tần

"Nếu người cứ đem việc chết ra đùa giỡn thì trẫm có thể trở mặt bất cứ lúc nào. Trẫm nể tình người vi phạm lần đầu nên sẽ bỏ qua, trẫm mong đây là lần đầu tiên cũng như lần cuối cùng." Giọng nói của Tiêu Nghiêu vô cùng kiên định, nghiêm túc khi nói ra câu này.

Tần Phiên Phiên biết Hoàng thượng đang cảnh cáo nàng nên gật đầu ngay lập tức.

Tiêu Nghiêu biết tật xấu của nàng, hỏi thêm một câu: "Nghe rõ không?"

"Nghe rõ, lần sau tần thiếp sẽ không thế nữa." Tần Phiên Phiên lập tức gật đầu.

Hai người không ồn ào như mọi khi nên trong điện bắt đầu yên tĩnh. Khi có "người thứ ba" sắp đến hai người sẽ cảm thấy có chút khác biệt.

Huống hồ thái độ của Hoàng thượng đối với "người thứ ba" này không rõ ràng, cộng thêm Tần Phiên Phiên luôn luôn nhảy nhót lung tung bị yêu cầu phải tĩnh dưỡng, trong điện lập tức tràn ngập không khí ngượng ngùng.

"Cảm giác hiện tại của người thế nào?" Hoàng thượng là người đầu tiên phá vỡ sự im lặng, thấp giọng hỏi một câu.

Tần Phiên Phiên cúi đầu nhìn thoáng qua cái bụng nhỏ của mình, do dự một chút, nói: "Nếu Hoàng thượng hỏi về thân thể thì tần thiếp cảm thấy rất thoải mái, ăn uống rất tốt. Nhưng nếu ngài hỏi về tâm tình, thì tần thiếp đang rất thấp thỏm. Tần thiếp cả gan hỏi một câu, ngài có muốn tần thiếp và long chủng này sống hay không?"

Giọng nói của nàng ép thấp, vừa nói vừa ngẩng đầu đánh giá thái độ của Hoàng thượng, trong mắt tràn ngập thấp thỏm lo âu.

Lúc trước khi nàng thị tẩm thì uống canh tránh thai đã bị phun ra, Hoàng thượng lại trào phúng hỏi nàng một câu: "Người cũng xứng sao?"

Bộ dáng khinh thường của hắn lúc ấy vẫn còn rõ ràng trong đầu nàng.

Tiêu Nghiêu sừng sốt, hắn vẫn rất tức giận vì Tần Phiên Phiên nhảy nhót lung tung làm lệch trọng điểm. Khi nàng nhắc nhở như vậy thì hắn mới phản ứng lại, điều khiến hắn cuồng nộ nhất là việc nữ nhân này dám mang long chủng!

Nhưng hiện tại hắn lại cảm thấy có vài phần may mắn, ít nhất mang long chủng so với bệnh bất trị thì tốt hơn nhiều.

"Người cố ý phải không? Lúc đầu thì khiến trẫm nghĩ người sắp chết, bây giờ lại nói với trẫm người mang long chủng. Tóm lại việc mang thai vẫn tốt hơn việc người phải chết. Không lẽ người nghĩ trẫm sẽ chấp nhận việc mang long chủng này sao?"

Hoàng thượng phát hiện lông mày của hắn nhẹ nhàng nhăn lại, nhìn về phía Tần Phiên Phiên trong ánh mắt tràn đầy hoài nghi.

Nữ nhân này không phải vô ý gây chuyện mà là cố ý.

Tần Phiên Phiên sừng sốt một lát, suýt chút nữa là bị sắc nước miếng của chính mình.

Lúc này nàng thật sự rất muốn kêu gọi những người có nuôi chó. Bất kể là nuôi chó thật hay nuôi một tên chó đội lốt bạn trai, nhất định không được tìm loại thông minh quá mức với bạn gái. Nếu không, việc lừa bịp họ cũng rất khó nhọc.

"Không phải, tần thiếp chưa từng nói mình bị bệnh nan y mà. Không phải là ngài muốn chuyện tần thiếp mang long chủng là giả hay sao? Khi nào ngài thay đổi quyết định thì nhớ phải nói cho ta biết đầu tiên." Tần Phiên Phiên mở to hai mắt, ra vẻ vô tội.

Tiêu Nghiêu nhìn thấy nàng như vậy thì rất muốn đưa tay lên sờ mặt nàng.

Nhưng tầm mắt của hắn bỗng nhiên nhìn về phía bụng, sau đó lại thu hồi tay, nữ nhân hư hỏng này!

"Tạm thời cứ giữ lại." Hắn lạnh nhạt nói.

"Giữ mạng của tần thiếp hay là giữ long chủng trong bụng?" Tần Phiên Phiên thấp giọng hỏi.

"Đều giữ lại." Tiêu Nghiêu tức giận nói, chỉ là cảm thấy trả lời như vậy sẽ làm cho Tần Phiên Phiên rất đắc ý nên lập tức bổ sung: "Tốt nhất người nên ngoan ngoãn một chút cho trẫm. Nếu trẫm thấy người làm trò trước mặt trẫm, trẫm sẽ lập tức lấy mạng chó của người!"

"Gâu gâu gâu!"

Hắn vừa dứt lời, Tần Phiên Phiên liền sửa theo tiếng chó.

Tiêu Nghiêu lạnh lùng nhìn nàng, thật sự rất muốn đánh! Nói thế nào đi nữa, nữ nhân này rất dễ khơi dậy hỏa khí tức giận của hắn, giống như lửa cháy đổ thêm dầu.

Dường như nhìn thấy cảm xúc trên mặt Hoàng thượng, Tần Phiên Phiên cười gượng: "Hoàng thượng nói mạng chó, tần thiếp học vài câu tiếng chó sủa cho ngài nghe một chút. Ngài đừng tức giận."

Tiêu Nghiêu giơ tay làm bộ muốn đánh nàng, Tần Phiên Phiên lập tức né sang một bên, kêu lên: "Hoàng thượng đừng đánh, bụng của tần thiếp đau."

Cuối cùng hắn chỉ duỗi tay kéo chân giúp nàng, trầm giọng nói: "Người đã suy nghĩ bấy bả cả ngày rồi, bây giờ người cần phải tỉnh dưỡng, nghỉ ngơi thật tốt."

"Hoàng thượng sẽ thường xuyên đến thăm tần thiếp phải không?" Nàng ngoan ngoãn nằm trên gối, nhẹ giọng hỏi một câu.

Tiêu Nghiêu dừng một chút mới nói: "Người nghe lời thì trẫm sẽ thường xuyên đến thăm người."

"Vậy tần thiếp có thể gặp mẫu thân không? Sau khi vào cung, tần thiếp chưa từng gặp người của Tần gia, tần thiếp thấy rất nhớ bà ấy." Tần Phiên Phiên lập tức "được voi đòi tiên".

Phải biết rằng, người của Tần gia trong mắt Hoàng thượng luôn ở trạng thái nửa nóng nửa lạnh. Nói không chừng một ngày nào đó tâm tình hắn không tốt thì có thể lưu đầy cả nhà cho hả giận.

Trước đây Tần Phiên Phiên làm người luôn khép chặt đuôi, muốn gì cũng không dám nói. Hiện tại nếu không lợi dụng "Na Tra" trong bụng, nàng sẽ không còn cơ hội nào nữa.

Tiêu Nghiêu lại trừng mắt nhìn nàng, Tần Phiên Phiên nhỏ giọng bổ sung: "Tần thiếp sẽ không gặp Nhị tỷ."

"Trẫm thật muốn tức giận mà." Khuôn mặt Hoàng thượng vốn đang lạnh nhạt, nghe được lời của nàng, tâm trạng càng trở nên tức tối.

Tần Phiên Phiên nhìn cái bàn cách đó không xa: "Chỉ còn thừa một chén trà có đủ để ngài ném không? Nếu không đủ thì tần thiếp nói Hồng Y đến kho lấy cho ngài mấy cái?"

Tiêu Nghiêu cau mày đánh giá cơn giận của mình, lắc đầu nói: "Không cần, ném vỡ cái chén này là đủ nguôi giận rồi."

"Vậy ngài ném đi, tần thiếp chờ nghe tiếng vỡ." Tần Phiên Phiên gật đầu.

Hai người thương lượng với nhau, nhìn thế nào cũng là cảnh tượng hài hòa ân ái, nhưng vào mắt các cung nhân trong điện thì chỉ cảm thấy vô cùng quỷ dị.

Đặc biệt là Trương Hiến Năng, hẳn cảm thấy Hoàng thượng trước mặt mình nhất định là giả! Trước kia lúc Cầu Hoàng đế tức giận, những người lọt vào mắt của hãn chắc chắn đều phải chịu hậu quả, vài năm liên tiếp cũng chưa có một ngày nào khá hơn.

Nhưng hiện tại Đào Tiệp dư làm hãn tức giận nhưng hãn lại không trực tiếp phát hỏa, trước khi ném đồ còn thương lượng với người ta, sau đó ném vỡ bao nhiêu đồ cũng hỏi ý kiến của người ta, giống như màn biểu diễn để chọc cười mỹ nhân.

Nhận thức của Trương Đại tổng quản đã được khắc sâu một điều chính là Cầu Hoàng đế càng ngày càng đi theo hướng hôn quân, bị Đào Tiệp dư ăn sạch không còn một mảnh.

Sau khi Hoàng thượng ném vỡ chén trà thì thở phà phì ròi đi. Chắc là hãn trở về Long Càn cung để bình tĩnh một chút. Chính hãn cũng nhận thấy bản thân mình có chút không bình thường.

Thân ảnh của Hoàng thượng vừa biến mất thì Tần Phiên Phiên vốn đang nhắm mắt ngủ say trên giường đột nhiên ngồi dậy. Toàn bộ chăn cũng bị ném xuống đất, nhìn nàng có vẻ cực kỳ hưng phấn.

"Nhanh lên, mau đưa chén nước cho ta, đau chết mất." Tần Phiên Phiên che miệng, đầu lưỡi cuộn lại, nói chuyện có chút không rõ ràng.

"Chủ tử, ngài đợi chút, chén trà và ấm trà đều bị ném vỡ rồi." Hồng Y nhẹ giọng đáp một câu, sau đó lập tức lao đi tìm đồ.

Cuối cùng, Hồng Y bưng chén nước đến, Tần Phiên Phiên uống một ngụm súc miệng rồi phun ngược vào chén.

Nước súc miệng nàng nhổ ra có mang theo tơ máu hồng hồng. không biết đã cắn đầu lưỡi của chính mình từ khi nào.

"Để Hoàng thượng tin rằng ta thật sự đau bụng cũng đâu dễ dàng gì, suýt chút nữa đã cắn đứt lưỡi rồi." Nàng vừa uống nước vừa nói.

Cặp song sinh liếc mắt nhìn nhau, thứ nhìn thấy trên mặt đối phương là sự bất đắc dĩ, các nàng biết Hoàng thượng lại bị lừa.

Có điều hai người các nàng không dám cáo trạng, những chuyện giữa Hoàng thượng và Đào Tiệp dư đều chính là tình thú. Cho dù sau này Hoàng thượng biết sẽ tức giận đi nữa thì Hoàng thượng cũng chỉ ném mấy cái chén đĩa là sẽ hả giận với Đào Tiệp dư. Chỉ sợ hai người các nàng cáo trạng thì kết cục sau này không mấy tốt đẹp.

Vì những ngày tháng yên ổn về sau, nhiều thêm một chuyện không bằng ít đi một chuyện. Tốt nhất là các nàng nên im lặng và ngoan ngoãn chờ đợi là được.

Tần Phiên Phiên vốn luôn bị Hoàng thượng cảnh cáo "Người đừng mơ được gặp người của Tần gia" vậy mà ngay hôm sau lại được gặp Tần phu

nhân.

"Chủ tử, Tần phu nhân cầu kiến."

Tần Phiên Phiên đang ăn điểm tâm, sau khi nghe lời này thì không khỏi nhẹ nhàng nheo mắt.

May là hôm qua nàng đã kịp thời cho người đưa tin tức. Nếu không chuyển đi hôm nay của Tần phu nhân cũng bằng không.

"Mẫu thân."

Tần phu nhân vào trong điện thì phải hành lễ nhưng lại được Tần Phiên Phiên nhanh tay đỡ lên. Nàng không dám để Tần phu nhân hành lễ với mình.

"Phiên Phiên, người gây đi rồi."

Tần phu nhân vừa ngẩng đầu lên đã thấy hốc mắt Tần Phiên Phiên đỏ hồng, trong lòng cũng lập tức mềm đến nổi rồi tinh rồi mù. Đứa nhỏ này ngay từ nhỏ đã giống như tri kỷ của bà, lúc ở Tần gia vô cùng ngoan ngoãn, không tranh không đoạt, chỉ sợ là khi vào hậu cung này đã gặp không ít gian nan.

Trong cung có nhiều nữ nhân muốn cướp Hoàng thượng như vậy. Tính tình Tần Phiên Phiên ngoan ngoãn như thế, đứa nhỏ này nhất định đã chịu thiệt rất nhiều mới có thể bò đến vị trí này.

"Các người lui xuống đi, ta trò chuyện với mẫu thân một lát."

Toàn bộ cung nhân trong điện đều lui xuống, kể cả bọn Liễu Âm cũng rời đi. Chỉ còn lại nha hoàn mà Tần phu nhân đem tới là giữ lại, cũng không ai đuổi nàng ấy đi.

"Phiên Phiên, những ngày tháng sống trong cung người có sao không?" Tần phu nhân ngoáy trái ngoáy phải kiểm tra thân thể nàng.

Tần Phiên Phiên lập tức gật đầu: "Nương, người yên tâm, Hoàng thượng đối xử với ta rất tốt. Dạo này trong nhà thế nào?"

"Còn có thể thế nào được nữa. Ngay từ lúc người tiến cung, ta và cha người lo lắng đến nỗi không ngủ được. Trong cung không truyền ra tin tức nào làm chúng ta sợ rằng Hoàng thượng không vừa lòng với người. Sau này người được sủng ái, tình trạng trong nhà mới được cải thiện. Có những người từ xưa luôn lạnh nhạt với nhà chúng ta mà bây giờ lại vội vã chạy tới tìm hiểu tin tức. Ta đều không để ý tới. Nếu không phải cha người ngăn cản, ta đã cầm chổi đuổi đánh bọn họ đi." Tần phu nhân vừa nói vừa bĩu môi, trên mặt lộ rõ sự khinh thường.

Tính tình của bà luôn thẳng thắn. Tần lão gia thì ngược lại có chút mềm mại hơn.

Tần Phiên Phiên cũng không ngắt lời, vẫn luôn mỉm cười nhìn bà nói chuyện, hiểu thuận ngoan ngoãn giống hệt như lúc còn ở Tần phủ.

Tần phu nhân kể chuyện một lúc, nhìn phong thái khác hẳn từ trong ra ngoài của Tần Phiên Phiên, lập tức có chút xúc động.

Đứa nhỏ này tuy không phải con ruột của bà, nhưng cũng là do bà chăm sóc mà lớn lên. Trong những thứ nữ, người Tần phu nhân chú ý nhất chính là nàng, dù sao cũng có vài phần tình cảm.

"Hôm qua người truyền người đến báo, nói rằng có thể sẽ gọi ta tiến cung, dặn ta lúc tiến cung mang theo một y nữ am hiểu phụ khoa đến. Có phải cơ thể người có vấn đề gì bất thường hay không?" Tần phu nhân giữ chặt tay nàng, trong mắt đầy vẻ lo lắng.

Tần Phiên Phiên là một người thông minh. Trước kia, những quý nữ dưới triều Đại Diệp đều lấy sự ồm yếu làm tiêu chuẩn cái đẹp. Một đám tiểu cô nương vì muốn đẹp mà không ăn cơm, nghe nói còn có người tự làm mình từ không bệnh thành có bệnh nhưng Tần Phiên Phiên từ đầu đến cuối đều hiểu lúc nào nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, còn có lúc mập lên.

Thân thể của nàng lúc nào cũng tốt, nếu sinh bệnh thì không chừng là bệnh nào đó cực kỳ nghiêm trọng.

"Có một viện phán nói ta mang long chủng." Tần Phiên Phiên cong môi cười lạnh một tiếng.

"Hoàng thượng có biết không? Hẳn không cho phép người khác mang thai, người có tự ý đồ tránh thai không? Người nhất định không được ngu ngốc như Nhị tỷ của người." Tần phu nhân nghe nàng nói xong, sắc mặt liền thay đổi.

Tần Kiều luôn tùy ý tự mình cho mình đúng, sự thật chứng minh, chủ trương của nàng ta giống như giỏ tre múc nước [1], công sức đã tròng.

[1] giỏ tre múc nước: giỏ tre là giỏ đan bằng tre, có nhiều lỗ trống, không thể dùng để múc nước, câu này ý nói bỏ công sức nhưng không thu được kết quả gì.

"Trước hết để cho vị cô nương này bắt mạch đã." Tần Phiên Phiên không định giải thích, duỗi tay gọi nha hoàn kia đến bắt mạch.

Nha hoàn này chính là y nữ mà Tần phu nhân mời đến, ngự trang thành nha hoàn để tiến cung.

"Tiếp dư không mang thai. Việc nguyệt sự không chính xác là do hai khả năng, một là ăn uống không đúng giờ giấc, khí huyết không đủ, hai là bị người khác dùng thuốc làm chậm nguyệt sự." Tiểu cô nương nói một

cách khẳng định, ngữ khí cũng rất bình tĩnh, không hề có cảm giác lo lắng của người lần đầu tiến cung.

Tần Phiên Phiên nhướng mày, tò mò nhìn nàng ta một cái.

"Vị cô nương này họ Hách, là cháu gái của Hách thái y." Tần phu nhân chủ động giải thích.

Tần Phiên Phiên cả kinh, nàng không nghĩ rằng Tần phu nhân có thể mời Hách cô nương cùng tiến cung.

"Vậy thỉnh Hách cô nương giải thích giúp ta, Tiết Viện phán thề một cách rất chắc chắn trước mặt ta và Hoàng thượng. Nói ta đã mang long chủng, hơn nữa hắn nói có thể thỉnh những thái y khác ở Thái y viện đến xem mạch, hoàn toàn không có sự sợ hãi, hắn không sợ các thái y khác sẽ vạch trần mình sao? Đây là chuyện gì vậy?"

Tần Phiên Phiên cau mày, ngay từ đầu nàng đã cảm thấy mình không mang thai, nhưng hôm qua lúc hỏi Tiết Viện phán, hắn đáp trả cực kỳ chắc chắn cho nên nàng cũng không dám xác định.

Chính vì vậy nên mới muốn Tần phu nhân tiến cung. Kỳ thật gặp Tần phu nhân chủ yếu là để xem mình có mang thai hay không, cũng có thể tính toán tốt bước tiếp theo.

Hách cô nương gật đầu nói: "Tổ phụ từng nói với ta, thái y của Thái y viện phải luôn giữ chặt đầu trong tay, nếu chọc giận vị chủ tử nào đó thì có thể mất đầu. Đối với chuyện bắt mạch phải cực kỳ cẩn thận, kê bệnh cũng không dám nói bừa, sợ nhất là gánh vác trách nhiệm, đặc biệt là đối với việc có hỉ mạch. Trước đây một vị ái phi của hoàng đế tiền triều không rõ là có thai hay không, gọi toàn bộ thái y ở Thái y viện đến bắt mạch, rất nhiều người đều nói có thai nhưng về sau mới biết có sự sai sót. Đối với chuyện hỉ mạch luôn luôn phải thận trọng, chỉ cần có mạch tượng tượng tự như mang thai, các vị thái y đều sẽ phán đoán theo hướng có thai, sau đó kê

thuốc. Tiết Viện phán là người đứng đầu Thái y viện, ngài lại không có nguyệt sự, mạch tượng biểu hiện không rõ ràng. Tất cả bọn họ sợ bị lôi ra chém nên đều sẽ hòa theo nói như vậy. Tiết Viện phán nắm được tâm lý này nên mới càng ngày càng lỗ mãng như thế."

Tần Phiên Phiên hơi sửng sốt, không nghĩ sẽ có chuyện như vậy phát sinh, toàn bộ Thái Y Viện đều sai lầm.

Dường như Tần phu nhân thấy nàng nghi ngờ, lập tức nói: "Ta cũng từng nghe thấy chuyện này, tuy rằng lúc đó phong tỏa tin tức nhưng sau này vẫn bị truyền ra ngoài, còn trở thành trò cười cho người trong thiên hạ, nói cái gì mà "hóa ra thái y cũng chỉ có vậy"."

"Ta nghe nói Hách thái y cáo lão hồi hương, hửn..." Tần Phiên Phiên nhớ tới vị thái y già giúp mình bắt mạch, đột nhiên cảm thấy hửn là một người vừa cơ trí vừa thân thiết.

"Tổ phụ biết Thái Y Viện không yên ổn. Tiết thái y nhìn trúng vị trí kia, muốn diệt trừ những người đứng trên mình, tổ phụ cũng nhân cơ hội dễ dàng rời đi. Nhưng Tiết thái y đã từng xem ghi chép bắt mạch của ngài, trong lòng tổ phụ biết sinh tồn ở hậu cung không dễ dàng, sợ hửn làm ngài bất lợi, trong lòng bất an nên cho dân nữ đi báo với Tần gia một tiếng. Vừa lúc Tần phu nhân muốn mang y nữ tiến cung, dân nữ liền đi theo, coi như là hoàn thành tốt việc mà tổ phụ giao cho." Hách cô nương nghiêm túc nói.

Nàng ấy vô cùng trấn định, không giống với tuổi thật chút nào. Tần Phiên Phiên quan sát bàn tay của Hách cô nương, cũng không giống bàn tay được chăm chút của những cô nương nhà khuê các.

"Hách thái y cao thượng, ta nợ ông ấy một ân tình. Nếu về sau có chuyện gì gấp muốn nhờ ta giúp đỡ thì nói cho nương của ta, kêu bà ấy thay người truyền lời. Nhân lúc Hách cô nương tiến cung, ta cũng muốn cô

nương giúp ta chút chuyện, viết cho vài loại thuốc. Dù sao cũng không thể bị người khác dắt mũi mũi được."

Hách cô nương nghe xong yêu cầu của Tần Phiên Phiên liền ngoan ngoãn đi ngoại điện để viết phương thuốc, để lại không gian cho mẹ con bọn họ.

"Người có xem trọng y thuật của nàng ấy không? Sống trong cung thì rất cần một nha hoàn bên cạnh am hiểu về y thuật, sao lúc này lại không hỏi ý thu nhận?" Tần phu nhân biết Tần Phiên Phiên rất tán thưởng Hách cô nương, không khỏi hỏi một câu.

Nàng lắc đầu: "Ngón tay Hách cô nương thô ráp, vừa nhìn đã biết sẽ tung hoành làm y khắp thiên hạ. Chí hướng của nàng ấy ở muôn nơi, sao ta có thể bắt nàng ấy ở lại chốn hậu cung chỉ có một tắc vuông này."

Tần phu nhân ngẩn ra, sau đó cười nhẹ, thương tiếc nói: "Từ nhỏ người đã là một đứa bé tốt, vào đến đây rồi cũng không hề thay đổi chút nào."

"Chuyện ta không có thai, mong nương sẽ giữ bí mật, dù là ai cũng không thể nói." Tần Phiên Phiên trịnh trọng nói với bà.

Ý cười trên mặt Tần phu nhân biến mất, trầm giọng nói: "Người tính toán sao bây giờ? Nhân lúc còn sớm thì nên nói cho Hoàng thượng, để Hoàng thượng xử lý đám người ở Thái Y Viện kia."

Bà là người "một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng", năm đó khuê nữ ruột thịt của bà nhất ý cô hành [2], muốn đổi phu quân, kết quả biến thành trò cười cho người trong thiên hạ. Đến bây giờ bà vẫn còn hối hận, tại sao lúc đó lại không đánh gãy chân chó của Tần Kiêu, không để nàng ta làm ra việc khiến bà xấu hổ cả đời.

[2] nhất ý cô hành 一意孤行: tự làm theo ý mình

Tác giả có lời muốn nói:

Tần phu nhân: Người, người định làm cái gì...

Diễn tinh: Ta muốn làm bọn họ phải chết! Ngoan ngoãn mà xem ta làm thế nào đi ~

Cầu tử: Ừm...mm, người làm cái gì ta vậy!

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Thử Lòng Người

Edit: Bình Lương viện

Beta: Rine Hiền phi

"Nói cho Hoàng thượng biết nhưng làm sao để Hoàng thượng tin tưởng ta? Chỉ là một tiểu cô nương nói ta không hoài thai, nhưng những Thái y khác đều nói có, Hoàng thượng sẽ tin tưởng ta sao? Cứ cho rằng lúc ấy hãn tin ta, giáng tội Tiết thái y, vậy chờ khi ta sắc suy ái giảm hoặc là tú nữ tiến cung lọt vào mắt hãn, khi đó hãn sẽ còn tin ta sao? Nữ nhân khác thổi gió bên gối hãn, lúc đó, chỉ sợ trong đầu hãn chỉ toàn là tính xấu của ta. Nào là người hay nói dối, chơi thủ đoạn không chấp nhận được. Từ ngữ không tốt đều sẽ bị đặt lên người ta."

Tần Phiên Phiên vừa nói vừa lộ ra vẻ mặt thương tâm, thoát nhìn nàng vừa khổ sở vừa sợ hãi, hoàn toàn không có cảm giác an toàn.

Tần phu nhân nhìn dáng vẻ tội nghiệp của nàng, trong lòng đã sớm co rút lại, phải biết rằng đứa nhỏ này cũng là do bà nuôi lớn.

Tuy nói mẹ cả đều không thích thứ nữ, nhưng Tần Phiên Phiên từ nhỏ không có mẹ ruột, lại rất hiểu chuyện, cho nên Tần phu nhân đối xử với nàng không tệ.

Cộng thêm lần này Tần Phiên Phiên tiến cung, thật ra là thay Tần gia trả nợ, trong lòng Tần phu nhân càng thêm áy náy.

"Nương cũng biết con đã chịu ủy khuất. Con luôn luôn thông minh, hiếu lòng người, ngàn vạn lần đừng giống Nhị tỷ của con, nương và cha con tuy không nói nhưng vẫn luôn rồi bởi ở trong bụng." Tần phu nhân lập tức nói.

Tần phu nhân cho dù sợ Tần Phiên Phiên tự tiện làm chủ cuối cùng làm hỏng bét, nhưng bà cũng không có cách nào nhúng tay vào.

Rốt cuộc hiện giờ người đang gặp nguy hiểm ở trong cung là Tần Phiên Phiên, so với Tần phu nhân, nàng càng biết rõ tính tình của Hoàng thượng và các phi tần, mọi việc nàng làm đều tính toán vì chính mình.

"Được, cảm ơn nương."

"Cảm ơn ta làm cái gì, con phải sống tốt."

Hai mẹ con không nói được mấy câu thì phải tách ra, Hách cô nương nhanh chóng đem phương thuốc viết ra, còn dặn dò riêng: "Đây là phương thuốc, bởi vì Tiệp dư sợ khổ, có thể chế thành thuốc viên để nuốt. Sau này ta cũng sẽ làm một ít để ở Tần gia, nếu trong cung Tiệp dư không tìm được người làm, có thể phái người đi Tần gia lấy."

Hách cô nương thật là một người chu đáo, đến điểm này mà nàng ta cũng nghĩ tới, không hổ là người đã vào Nam ra Bắc.

"Vậy làm phiền Hách cô nương." Tần Phiên Phiên gật đầu cảm tạ.

Sau khi Tần phu nhân rời khỏi, Liễu Âm mới đi vào nội điện, Vọng Lan cùng song bào thai cũng vào theo. Sắc mặt bốn người trông rất bình tĩnh, chỉ là hơi thở có chút không được tự nhiên.

Nghĩ cũng có thể đoán được, bốn người bọn họ vốn là cung nữ Tần Phiên Phiên tín nhiệm nhất, lần này Tần phu nhân tiến cung khẳng định là nói chuyện gì đó rất quan trọng nhưng một người cung nữ Tần Phiên Phiên

cũng không lưu lại. Vậy mà nha hoàn của Tần phu nhân mang đến từ Tần gia lại để lại, đây là biểu hiện nàng không tín nhiệm bọn họ.

Tần Phiên Phiên nhẹ nhàng liếc các nàng, khước môi cong một cái, lộ ra một nụ cười nhẹ nhàng.

"Ta cho các người đi xuống, không phải không tin các người, mà là ta sợ các người không dám làm cho ta tin tưởng. Nha hoàn mới vừa rồi đi vào với nương của ta, là một y nữ có y thuật lợi hại. Ta nghĩ hẳn là các người hiểu rõ đây là ý gì, còn kết quả chẩn bệnh của nàng ta, thì các người phải lựa chọn. Muốn nghe thì ở lại, nhưng những lời này ra khỏi miệng ta, đi vào lỗ tai các người, lại không thể vào lỗ tai người khác. Bất kỳ ai cũng vậy, bao gồm vị trong Long Càn cung kia. Có thể làm được thì lưu lại, không thể làm được thì rời đi. Người rời đi ta nhất quyết không làm khó, trước kia như thế nào, về sau vẫn như thế."

Tần Phiên Phiên không lòng vòng, đi thẳng vào chủ đề.

Trên thực tế từ thời điểm nàng nói người nha hoàn đó là y nữ, sắc mặt bốn người đối diện liền khác nhau, tất cả mọi người đều đoán được Tần Phiên Phiên mời y nữ vào cung chỉ sợ là vì chuyện long chủng.

Càng biết rõ lời kế tiếp nàng sắp nói có quan hệ đến tính mạng người nhà nàng, cho nên mới có chuyện đến Hoàng thượng cũng không thể nói.

"Nô tỳ là người Thường Đào các, đương nhiên chỉ coi Tiệp dư là chủ tử." Vọng Lan không hề do dự, liền mở miệng biểu lộ lập trường.

Loại người như nàng có thể lên làm cô cô quản giáo một cung là do năng lực xuất sắc của bản thân, nhưng trước hết phải có nhận thức vô cùng thanh tỉnh.

Nàng xuất thân từ Thường Đào các, Đào Tiệp dư chính là chủ tử của nàng. Chủ tử vinh hoa phú quý, bọn họ liền gà chó lên trời [1], chủ tử mắc

phải tội, thì bọn họ bị chém đầu trước, không có gì phải do dự.

[1] Gà chó lên trời: mọi người đều được nhờ.

Muốn phản bội chủ tử mới thật sự là ngu xuẩn.

"Tuy nô tỳ từ Long Càn cung đến đây, nhưng đã đi theo Đào Tiệp dư thì chính là người của Tiệp dư. Nô tỳ ngu ngốc lại vô dụng, chỉ biết là đi theo Tiệp dư có móng heo gặm, không cần uống gió Tây Bắc." Ngay sau đó Liễu Âm liền tỏ rõ lập trường của mình.

Đương nhiên nàng luôn canh cánh trong lòng chuyện uống gió Tây Bắc, Vọng Lan trộm xem thường nàng, nói người ngốc đúng thật là ngốc, chính là bởi vì đi theo Tiệp dư nên người mới phải uống gió Tây Bắc đó.

Nếu là đi theo chủ tử khác, Hoàng thượng cũng sẽ không nhìn thấy người, đương nhiên sẽ không bị phạt.

Hai người song bào thai liếc nhau một cái, các nàng là do một tay Hoàng thượng bồi dưỡng ra, đương nhiên cũng là nỗi băn khoăn lớn nhất của Tần Phiên Phiên. Bởi vì các nàng là những người có khả năng trở thành thám tử Hoàng Thượng đặt ở bên cạnh nàng nhất.

"Chủ tử có thể yên tâm, bọn nô tỳ từ nhỏ đã biết phải trung thành như một, cũng sẽ chỉ có một chủ tử, Hoàng thượng ban chúng ta cho ngài, cũng đã biểu đạt rõ ràng ý tứ. Người tập võ không thể làm chó săn, nếu tâm đã hỏng rồi, con đường võ học cũng chấm dứt."

Toàn bộ bốn người đều biểu lộ lập trường, các nàng đều buộc trên một chiếc thuyền, ai cũng không thể phản bội Tần Phiên Phiên.

Tần Phiên Phiên cong khóe miệng, gật đầu nói: "Thực tốt, chúng ta chủ tớ đồng lòng, cùng nhau quấy đục cái đầm nước hậu cung này. Nhân thủ ta có, thịnh sủng của Hoàng thượng ta cũng có, phân vị này cũng tạm

chấp nhận được, thậm chí ta còn có long chủng, mặc kệ nó là thật hay là giả, vị trí Hoàng hậu kia, ta muốn!"

Khi nàng nói những lời này, giọng nói có vẻ không chút để ý, đơn giản giống như là muốn đi Ngự Thiện phòng lấy bát canh gà, nhưng ý tứ bên trong lời nói ai cũng có thể nghe ra được, nàng đang nghiêm túc.

Tần Phiên Phiên đang muốn thưởng thức vẻ mặt ngơ ngơ của bốn nha đầu kia, đâu có nghĩ đến nha đầu Liễu Âm này không phải tầm thường, điên cuồng gật đầu.

"Chủ tử, được, hiện tại liền làm. Ngài dẫn hai người song bào thai đi đại sát tứ phương trước, Vọng Lan cô cô ở phía sau trợ uy, nô tỳ giữ nhà." Ánh mắt của nàng lóe sáng lấp lánh, giống như chứa đầy ngôi sao.

Ba người cung nữ còn lại đều nhìn về phía nàng, trong ánh mắt mang mười phần khinh bỉ cùng khiển trách.

Tần Phiên Phiên nhìn nàng cười ôn nhu: "Ngoan, đêm nay người không cần dùng bữa, uống gió đi."

Bởi vì Liễu Âm nói mấy câu chọc cười, tuy lời động viên trước trận chiến có hơi sai sai một chút, nhưng Tần Phiên Phiên vẫn vừa lòng, chỉ có Liễu Âm buổi tối đứng khóc hu hu trên cây cầu nhỏ chờ gió Tây Bắc tới.

Ngày thứ hai, Tần Phiên Phiên dậy thật sớm. Sau khi trang điểm đơn giản, liền đi về phía Duyên Thọ cung.

Trên đường vừa đúng lúc gặp gỡ Tô Uyển nghi, hai người đều nhìn nhau không vừa mắt, bởi vậy đầu tiên là một cái liếc mắt ân cần thăm hỏi. Chỉ là Tô Uyển nghi đã cùng Tần Phiên Phiên giao chiến vài lần, sau đó đều thua, nên đã biết ngoan, lập tức hành lễ với nàng.

Phải biết rằng năm đó phân vị của nữ nhân Tần Phiên Phiên này thấp hơn rất nhiều so với Tô Uyển nghi, nhưng lại có thể làm hai vị Thái hậu phạt cấm túc Tô Uyển nghi. Hiện giờ phân vị cao hơn mình hai phẩm giai, nếu không cúi đầu, còn không biết nàng ta sẽ hành hạ mình như thế nào đâu.

Tần Phiên Phiên không phản ứng lại, lạnh mặt đi đến Duyên Thọ cung.

Tô Uyển nghi nhìn bóng dáng nàng đặc ý rời đi, trong lòng tức khắc ngấm bực bội. Tô Uyển nghi gần đây vẫn luôn hầu hạ Cao Thái hậu, muốn trở thành Tần Phiên Phiên thứ hai, lọt vào mắt Cao Thái hậu, tốt xấu gì cũng có hậu thuẫn mạnh mẽ phía sau.

Nhưng nàng ta tỉnh ngộ có hơi muộn, bên người Cao Thái hậu hiện nay có Cao Tổ Tuyết và Tần Phiên Phiên. Coi như nàng ta dựa vào việc nghiên cứu chế tạo ra son phấn mà lọt vào mắt Cao Thái hậu, thì cũng vẫn không thể có quyền trước khi thỉnh an có thể tùy ý ra vào Duyên Thọ cung, phải chờ ở bên ngoài cùng những phi tần khác.

Nhưng Tần Phiên Phiên lại có thể, nàng tới sớm như vậy cũng không tốt.

"Gần đây có người liên tiếp mời Thái y, thoát nhìn tiều tụy không ít. Vậy mà sáng sớm lại đến chỗ Thái hậu để xum xoe, cũng không hiểu được phải trang điểm đẹp chút. Sao rồi, hình như là biết khi tú nữ vào cung, bản thân mình sẽ thất sủng, cho nên từ bỏ việc trang điểm đi đoạt sủng chỗ Hoàng thượng, chỉ muốn lấy lòng Thái hậu?"

Cái miệng của Tô Uyển nghi này, thật là tốt! Tốt, sớm muộn gì cũng nhận trái đắng.

Tần Phiên Phiên xoay người, cười lạnh nhìn nàng ta một cái.

"Đào Tiệp dư, người nhìn ta làm gì? Ta chỉ chợt nhớ ra nên nói vài câu, không phải nói người đâu!" Trên mặt Tô Uyển nghi lập tức lộ ra một nụ cười, không giống người đàn bà đánh đá chửi đồng lúc nãy chút nào.

Tần Phiên Phiên không phản ứng, chỉ vịn tay Liễu Âm đi vào Duyên Thọ cung, chờ lát nữa những người này cũng phải chịu tội thôi.

Nàng đi vào nội điện, Cao Thái hậu đang ăn ngân nhĩ [2], nhìn thấy nàng vào, lập tức vui vẻ đứng lên kéo tay nàng, kêu nàng ngồi xuống ăn.

[2] Ngân nhĩ: hay còn gọi nấm tuyết, là một loài nấm được sử dụng trong ẩm thực của một số nước châu Á như Trung Quốc, Việt Nam.

"Phiên Phiên, người tính toán rất tốt đấy. Dường thương tốt rồi mà không đến chỗ của ta trước, lại đi chỗ Hoàng Thái hậu. Nhưng cũng tốt, chọc bà ta giận hết cả người, đến bây giờ cũng chưa gặp mặt ai. Lần sau ta nhìn thấy bà ta cần phải chê cười bà ta cho đã. Hôm nay người muốn giúp ta búi kiểu đầu nào?"

Cao Thái hậu đã không gặp nàng một khoảng thời gian, vừa thấy nàng liền hưng phấn đến nói không dừng được.

Tần Phiên Phiên cười lắc đầu: "Mẫu hậu, xin thứ cho ta trong khoảng thời gian này không thể chải đầu cho ngài, bởi vì..."

Nàng vừa nói vừa cúi đầu nhìn xuống cái bụng nhỏ của mình, nội điện truyền đến một tiếng vang thanh thúy, đương nhiên là thứ gì đó rơi vỡ trên mặt đất.

Sáng hôm nay đến Duyên Thọ cung thỉnh an, thời gian chờ rất lâu, Cao Thái hậu vẫn chưa xuất hiện.

Chúng phi tần trong điện cũng không dám có bất kì câu oán hận nào, chỉ có Minh Quý phi nhíu chặt mày, vẻ không kiên nhẫn trên mặt vô cùng

rõ ràng.

Mỗi ngày sau khi thỉnh an xong, bốn vị Quý phi đều phải tụ lại thương thảo công việc hậu cung. Gần đây, Hoàng Thái hậu đều không xuất hiện, cho nên các vị phi phải đến đây chờ bà, không nghĩ tới hôm nay chờ càng lâu hơn.

Không khí mất kiên nhẫn trong điện ngày càng tăng, dần dần nảy sinh ra âm ỉ.

"Phiên Phiên, người chú ý chút đi, nhìn dưới chân."

Đúng lúc sự mất kiên nhẫn đã lên đến đỉnh điểm, giọng nói của Cao Thái hậu truyền đến, nhưng mà bà lại tự mình nâng Tần Phiên Phiên ra.

Mọi người cả kinh, trong điện nháy mắt liền trở nên yên tĩnh, bình thường Tần Phiên Phiên cho dù được sủng ái như thế nào, cũng đều là nàng dìu Cao Thái hậu, có bao giờ Cao Thái hậu lại đỡ nàng như vậy.

Nàng ta không muốn sống nữa sao? Hành động trái quy củ như vậy mà cũng làm ra được, quả thực là đưa nhược điểm đến tay mọi người.

Minh Quý phi nhìn thấy Đào Tiệp dư như thế, đôi mắt nheo lại, trên mặt mang theo vài phần ngo ngoe rục rịch, nàng muốn giết chết nữ nhân kia!

"Tổ Tuyết, người đứng xa xa ra chút, các người là người chưa từng sinh hài tử, chân tay vụng về, nhờ đâu té ngã liên lụy đến Phiên Phiên, nàng ấy không giống những kẻ vô cùng ngu ngốc các người!"

Cao Thái hậu bỗng nhiên ghét bỏ mà thét to một câu, tên ngu ngốc Cao Tổ Tuyết ngoan ngoãn mà lui về phía sau hai bước.

Được được được, xem như các người lợi hại, ta liền xem các người làm như thế nào.

"Lót một tấm nệm dưới chỗ của Đào Tiệp dư, phải mềm đấy." Cao Thái hậu ra lệnh một tiếng, cái đệm lập tức được mang tới.

Bà tự mình đỡ tay Tần Phiên Phiên, đưa nàng đến chỗ ngồi của Tiệp dư.

Cả điện yên tĩnh, tầm mắt đều phóng tới trên người nàng, cảm xúc hưng phấn của Minh Quý phi dần tắt xuống.

Mọi người trong điện, đều đã nhận ra có chuyện gì đó không giống bình thường.

"Chân đau không? Ai da, ba tháng đầu là quan trọng nhất, người phái người nói với ai gia một tiếng, tới Duyên Thọ cung làm cái gì, cũng không ngồi kiệu đến..." Cao Thái hậu hỏi han ân cần, hận không thể đem nàng ôm vào trong ngực cẩn thận che chở.

Giọng nói của bà không cao lắm, nhưng khi chui vào tai các phi tần khác, lại giống như sấm sét.

Một nữ nhân được chiếu cố cẩn thận như thế, lại còn ba tháng đầu quan trọng nhất, đáp án được miêu tả ngày càng sinh động, hơn phân nửa phi tần đều thay đổi sắc mặt.

"Các người đều ở đây thì tốt, ai gia hôm nay muốn tuyên bố một chuyện vô cùng vui mừng. Đào Tiệp dư có thai, trong bụng nàng có long chủng của Hoàng thượng. Về sau các người đều phải chú ý cho ai gia, bất luận là phân vị cao hay thấp, nhìn thấy Đào Tiệp dư đều phải cẩn thận chút, việc hành lễ có thể miễn thì miễn. Nếu ai gia biết có ai lợi dụng địa vị để bôi móc, làm rớt khối thịt trong bụng nàng, ai gia sẽ làm cho nàng ta đẹp mặt."

Cao Thái hậu đứng ở bên người Tần Phiên Phiên, nhìn về phía phi tần xung quanh. Câu nói này dội lại vào trong điện, vang lên thật lâu.

"Chuyện này không có khả năng! Mỗi người sau khi thị tẩm đều phải uống canh tránh thai, nàng ta cũng không ngoại lệ! Nàng ta kháng chỉ bất tuân, không uống canh tránh thai, Hoàng thượng sẽ không bỏ qua cho nàng ta."

Cao Thái hậu vừa nói xong, Minh Quý phi đã nhảy dựng lên, vẻ mặt khó có thể tin được.

Đương nhiên toàn bộ phi tần trong điện đều không ngoại lệ, đều là vẻ mặt không tin và phẫn nộ.

Đào Tiệp dư rõ ràng là muốn chết, mang thai còn không lạng lẽ xóa sạch, vậy mà lại nói ra cho mọi người biết.

Tác giả có lời muốn nói:

Diễn tình: Cái gì, ta giả vờ mang thai thì không cần "làm" sao? Đó là không thể nào, ta chỉ biết càng phải "làm"! Dù sao thì Cửu tử cũng không biết mà! Để ta "làm" cho các người thấy, không cần quan tâm mấy lão già kia.

Cửu tử: Gâu gâu gâu, mấy lão già kia nhìn mặt ta có đỏ không? Sao ta lại cảm thấy hơi đau đầu!

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Thái Hậu Dạy Con

Edit: Thảo Hoàng quý phi

Beta: An Thực phi

"Sao lại không có khả năng? Thái y đã khám mạch rồi, nếu không tin, các người tự mình đi hỏi Tiết Viện phán là xong. Ai gia không muốn dây dưa với các người, dù sao trong bụng nàng ấy có long chủng, vô cùng quý giá, các người đều không được chạm vào nàng, càng không cho phép nhân cơ hội làm chuyện xấu gì với nàng ấy. Nếu không ai gia sẽ không tha cho các người!" Cao Thái hậu không kiên nhẫn mà nhìn chăm chăm các nàng, hiển nhiên là cảm thấy các nàng vẫn luôn ngắt lời mình nói, tâm tình thật bức bối.

Trong điện một vùng yên tĩnh, trước sau Tần Phiên Phiên vẫn thản nhiên ngồi ở vị trí của mình, tay đặt trên bụng nhỏ, hơi cúi đầu.

Trên mặt nàng là biểu tình cực kỳ hạnh phúc, độ cong khóe miệng cũng sắp kéo đến gần mang tai.

Rất hiển nhiên nàng thành đối tượng toàn thể nữ nhân hậu cung thù hận, cả khi Cao Thái hậu về tới ghế phượng, nhận mọi người thỉnh an, trước sau cũng đều có vô số ánh mắt quét tới quét lui ở trên người Tần Phiên Phiên.

Trong toàn bộ nữ nhân hậu cung, nàng là người đầu tiên hoài long chủng, cũng là người duy nhất.

Lúc trước ở trong vương phủ, lần cá lọt lưới đó làm Hoàng thượng vô cùng cảnh giác đối với chuyện này, ở dưới phòng thủ nghiêm mật như vậy, căn bản không có khả năng có người trúng thầu.

Bởi vậy long chủng trong bụng Tần Phiên Phiên đến tận cùng tới từ đâu, khiến cho người ta vô cùng hoài nghi.

Đương nhiên các nàng chưa từng hoài nghi long chủng này không phải của Hoàng thượng, Tần Phiên Phiên được sủng ái như thế, thị tẩm cũng đủ nhiều, không cần làm ra loại sự tình rơi đầu này, chẳng qua nàng ta trốn thoát hiệu lực của thuốc tránh thai như thế nào, vẫn làm người ta còn nghi vấn như cũ.

"Mẫu hậu, tần thiếp tò mò hỏi một câu, Hoàng thượng đã biết Đào Tiệp dư mang thai chưa?"

Tô Uyển nghi ngồi trên vị trí của mình, ghen đã lâu, rốt cuộc vẫn không nhin được mà hỏi ra khỏi miệng.

Cao Thái hậu nói với về đương nhiên: "Hắn đương nhiên đã biết, chuyện tốt cực độ này tất nhiên Hoàng thượng biết, đây chính là mang thai cốt nhục của hắn."

Nhìn trạng thái như thế lão Tiêu gia muốn hạ hồng vũ^[1] này của bà, các vị phi tần trong điện có chút cạ lời, vị này chính là không biết đầu óc nhi tử nhà mình có vấn đề, không giống nam nhân bình thường khác.

[1] lão Tiêu gia muốn hạ hồng vũ: nói lái từ câu "lão thiên gia muốn hạ hồng vũ" (ông trời làm mưa đỏ), chỉ việc xảy ra một kỳ tích, sự việc hiếm gặp.

Mỗi lần người được thị tẩm đều phải uống canh tránh thai, đối với chuyện có con giống như tránh còn không kịp.

"Đào Uyển nghi đâu? Người nói cho Hoàng thượng rồi?" Minh Quý phi truy hỏi một câu, lần này nàng ta hướng về phía Tần Phiên Phiên.

Nữ nhân ngọc Cao Thái hậu kia có thể biết cái gì, hỏi bà ấy cũng như không, tất nhiên phải xác nhận với đương sự.

Cao Thái hậu có khả năng không biết Hoàng thượng chán ghét con nối dõi, nhưng nhất định Tần Phiên Phiên biết, hậu cung này không có nữ nhân nào có thể chạy thoát canh tránh thai.

Dù được sủng ái cũng không ngoại lệ, nàng cũng không tin Tần Phiên Phiên có thể đánh vỡ cái ma chú này.

Kết quả mọi người muốn nhìn là Tần Phiên Phiên biến sắc mặt cũng không phát sinh, ngược lại nàng ngẩng đầu, hướng về phía mọi người cười dịu dàng, trên mặt toàn là biểu tình hạnh phúc, hoàn toàn lộ ra một loại phát sáng thuộc về người làm mẹ.

"Hoàng thượng biết, hần còn bảo ta nghỉ ngơi cho tốt, ba tháng đầu là quan trọng nhất với thai nhi, nhất định phải bảo dưỡng cẩn thận, không thể kích động cũng không thể vận động mạnh. Cho nên mấy tháng này ta mang thai, chỉ sợ sẽ có rất nhiều chỗ thất lễ với các vị tỷ muội, còn mong mọi người thứ lỗi, chờ ta sinh hạ xong rồi nhất định tạ lỗi với các vị."

Tần Phiên Phiên vừa nói vừa ngượng ngùng đỏ mặt, lộ ra phong thái yêu kiều của cô gái nhỏ, muốn đáng yêu bao nhiêu có bấy nhiêu.

Chỉ là những phi tần khác lại như bị chấn động, lập tức ngây ngốc ở nơi đó, cả người rét run.

Đầu óc mọi người đều bị cùng một ý niệm chiếm cứ, thế nhưng Hoàng thượng đã biết?

Hoàng thượng biết chuyện này, không chỉ không tức giận, ngược lại còn bảo nàng ta giữ gìn thân thể? Những lời này là có ý gì, căn bản mọi người nghĩ cũng không dám nghĩ.

Hoàng thượng không cho phép nữ nhân sinh hài tử, đây là một cái ma chú, là một cây xương cá mắc nghẹn trong họng nữ nhân hậu cung, nhưng hiện giờ ma chú này bị Tần Phiên Phiên phá vỡ?

Nữ nhân cười tươi rói trước mặt này, ngoại trừ dáng vẻ kịch cỡm bên ngoài thì không đúng tí nào, nàng ta dựa vào cái gì có thể làm ngôi chủ ngũ sửa miệng?

"Tạ lỗi cái gì, ai gia đều đã lên tiếng. Người mang thai chính là long chủng, những người này cũng chưa mang thai, có tư cách gì khiến người xin lỗi? Trong cung này mẫu bằng tử quý, người tiến cung nửa năm đã có mang, các nàng đều đã nhiều năm, có người đã gần mười năm cũng không mang thai. Các nàng nhìn thấy người nên hổ thẹn! Người, Đào Tiệp dư là cứu tinh của toàn bộ hậu cung, làm Tiêu gia có người kế nghiệp."

Cao Thái hậu lập tức rất kích động mà mở miệng, bộ dáng hung tợn kia thiếu điều chỉ vào mặt phi tần khác mà mắng, đều là một đám vô dụng, ngủ lâu như vậy, đến đứa nhai con cũng không thể sinh.

Trên thực tế những phi tần có mặt ở đây, nội tâm đều cực kỳ đau khổ.

Các nàng năm mơ cũng muốn mang thai, bất đắc dĩ là Hoàng thượng căn bản không cho phép, còn một bộ dáng ai mang thai cốt nhục của trẫm, trẫm liền giết chết người đó.

Nào biết tất cả cục diện bế tắc này đều bởi vì Tần Phiên Phiên tiến cung mà thay đổi, trên cơ bản mỗi người phóng tầm mắt đến trên bụng nàng ta đều mang theo oán độc, hận không thể khiến nàng ta đẻ non ngay lập tức.

"Được rồi được rồi, trong lòng các người nghĩ cái gì ai gia đều biết, chính là ghen ghét Phiên Phiên. Ai gia cũng là từ vị trí lúc này của các người mà đi lên, nữ nhân khác mang long chủng, chỉ cần không phải chính mình mang, vậy thật là nằm mơ cũng mơ thấy một vũng máu. Thời điểm năm đó ai gia mang thai Hoàng thượng, không biết có bao nhiêu người nghĩ hại ai gia đấy, chỉ là hiện giờ ai gia sống rất tốt, nhi tử còn lên làm Hoàng thượng, những người hại ai gia cũng không sống nổi đến khi ai gia sinh hạ hài tử."

Cao Thái hậu lại nghĩ tới sự tích anh dũng của mình năm đó, dương cao thanh âm nhắc mãi vài câu, tầm mắt của bà một mực đảo qua những phi tần phía dưới, trên mặt toàn là biểu tình khinh thường.

"Các người thường lui tới luôn tự xưng thông minh hơn ai gia, hiện giờ đừng hồ đồ, lui ra đi."

Cao Thái hậu lạnh mặt đuổi các nàng đi, vốn Tô Uyển nghi còn định lưu lại lấy lòng bà, nhưng vừa thấy Tần Phiên Phiên vẫn cứ ngồi trên ghế, tư thái vui tươi hơn hờ kia của Cao Thái hậu, cũng sẽ không có hơi sức phản ứng với những người khác, nàng liền thức thời mà rời đi.

Lại nói chuyện Tần Phiên Phiên mang thai, thực sự làm người ta quá khó có thể tiếp nhận rồi, nàng phải đi về thích ứng một chút.

Tuy các phi tần tốp năm tốp ba mà rời đi, nhưng trên cơ bản mỗi người đều đang bàn tán chuyện này, tươi cười trên mặt đều biến mất, chỉ còn ừ ừ.

Nếu lời Tần Phiên Phiên nói là sự thật, như vậy đại biểu cho một tin tức: Đào Tiệp dư là người đặc biệt nhất trong lòng Hoàng thượng.

Một đường Minh Quý phi ngồi liễn kiệu đến phòng nghị sự, biểu tình âm trầm trên mặt nàng ta đều có thể chảy ra nước, quả thật đáng sợ.

"Nha, đây lại là ai đặc tội muội muội, tóm lại lạnh mặt không tốt, về sau cười tươi lên mới xinh đẹp."

Nhàn Quý phi nhìn thấy tư thái nổi giận đùng đùng của nàng ta, lập tức nhẹ giọng cười cợt một câu.

Thời gian ba người các nàng chờ đợi có chút lâu, trong lòng khó tránh khỏi có vài phần oán hận, chỉ là tư thái tức muốn hộc máu này của Minh Quý phi nên cũng không ai dám nói gì với nàng ta, miễn cho nàng ta phun lửa.

"Đào Tiệp dư mang thai."

Tiếng nói của Minh Quý phi vừa phát ra, trong điện lâm vào lặng yên như tờ, ba vị Quý phi khác ngồi ở vị trí của mình, toàn bộ đều là trạng thái ngây ra như phỗng.

Chờ đến khi phản ứng lại, bọn họ mới biểu lộ ra các loại cảm xúc phức tạp, hoài nghi, kinh ngạc, khó có thể tin cùng với khủng hoảng.

"Sáng nay thời điểm thỉnh an ở Duyên Thọ cung, Cao Thái hậu tự mình lôi kéo nàng ta tuyên bố trước mặt mọi người. Còn Hoàng thượng cũng đã biết chuyện này."

Thời điểm ba người còn lại còn chưa kịp tiếp thu vấn đề, Minh Quý phi bổ sung lời nói cho hoàn chỉnh.

"Hoàng thượng biết chuyện này, không có bất luận phản ứng gì sao? Nàng ta vi phạm ý chỉ của Hoàng thượng, hẳn là muốn chém đầu?"

Ngay cả Thư Quý phi tính tình tốt nhất cũng nhin không được nghi ngờ hỏi.

Minh Quý phi cười lạnh nhìn nàng ta một cái: "Thật hiển nhiên nàng ta vẫn sống yên ổn."

"Chuyện này không có khả năng, Hoàng thượng không cần con nổi dối, ai cũng không ngoại lệ!" Sắc mặt Nguyệt Quý phi khó coi nhất, nàng ta lớn tiếng hô một câu như vậy.

Đáng tiếc không ai trả lời nàng ta. Nhân Quý phi là người bình tĩnh lại đầu tiên, nàng ta lập tức phái người ra ngoài hỏi thăm, Đào Tiệp dư tuyên bố chuyện nàng ta mang thai trước mặt mọi người, chỉ cần truyền tới lỗ tai Hoàng thượng, đến lúc đó xem Hoàng thượng ứng như thế nào là có thể nhìn ra Tần Phiên Phiên có nói dối hay không.

Trong khoảng thời gian cung nhân đi ra ngoài hỏi thăm tin tức, trong đại điện là một mảnh yên tĩnh, không có người nào trò chuyện, rất nhiều công việc tồn đọng, lại không ai muốn xử lý.

Bốn người ngồi liền nhau, mày đều nhăn lại gắt gao, thần sắc trên mặt đều không thả lỏng.

Nguyệt Quý phi bị dày vò nhất, việc này so với trong tưởng tượng của nàng hoàn toàn không giống nhau.

Tần Phiên Phiên tiến cung sau cùng, đối với chuyện Hoàng thượng kiêng kị chỉ có thể nghe được từ trong miệng người khác, càng là truyền thuyết sự tích thì càng khiến người ta sợ hãi, nàng ta chắc sẽ làm con rùa đen rụt đầu, Nguyệt Quý phi mới thuận lợi tiến hành bước tiếp theo.

Không nghĩ tới nữ nhân này không chỉ nói cho Hoàng thượng, còn tuyên bố với toàn hậu cung, đây là muốn làm cái gì?

Rốt cuộc bên trong đang khó có thể chờ đợi, cung nhân đi ra ngoài hỏi thăm tin tức đã trở lại.

"Hồi bẩm Quý phi nương nương, Hoàng thượng đi Duyên Thọ cung, nói là đón Đào Tiệp dư trở về." Cung nhân truyền lời đến đâu cũng không dám ngẩng lên.

Khi bốn vị Quý phi nghe được câu trả lời này, tim cũng sắp ngừng đập.

Các sự việc đều thể hiện là Hoàng thượng thật sự muốn đưa nhỏ này.

...

Trên đường đi Duyên Thọ cung, khuôn mặt Tiêu Nghiêu âm trầm, hẳn hoàn toàn không nghĩ tới Tần Phiên Phiên lại lừa gạt hắn như vậy, trước đó rõ ràng hắn đã ngàn dặm dò vạ dặm dò, kêu nàng không cần làm gì, ngoan ngoãn ở nhà đợi.

Nhưng một buổi tối vừa qua khỏi, nàng khiến cho toàn hậu cung đều biết, còn mang theo Cao Thái hậu làm hậu thuẫn cho nàng.

"Trương Hiến Năng, tới Duyên Thọ cung, nếu nàng còn khoe khoang như vậy, trẫm phải vả miệng nàng vài cái. Tuy nói nàng đang mang thai, nhưng trẫm lại không chạm vào bụng nàng, vả mặt là tuyệt đối sẽ không có việc gì."

Tiêu Nghiêu còn chưa tới nơi, trong lòng lại bắt đầu hiện lên tình cảnh lúc đó, hơn nữa cứ mãi dặm dò Trương Đại tổng quản phải nhắc nhở hắn.

Loại lời nói này Trương Hiến Năng cũng nghe một chút, lần trước Trương Thành trở về đã nói cho hắn, lời nói của Hoàng thượng trên đường đều là cái rắm, tới trước mặt Tần Phiên Phiên rồi, cả người liền vui sướng đến không biết đông tây nam bắc, nếu có người nhắc nhở hắn, hắn còn muốn trở mặt đó.

"Người nghe được không? Nhất định phải dùng sức ho khan, nếu trầm không phản ứng, người cứ trực tiếp mở miệng nói ra." Tiêu Nghiêu thấy hẳn ta không phản ứng lại mình, lập tức dò hỏi tới cùng.

"Nô tài tuân chỉ." Trương Hiến Năng gật đầu xã giao nói.

Đoàn người vào Duyên Thọ cung, còn chưa đi vào nội điện đã nghe thấy bên trong truyền đến một tràng tiếng cười đùa, hoàn toàn là đắm chìm trong sung sướng.

"Phiên Phiên, ta nói người này, ngày thường nam nhân luôn là một bộ dáng cao cao tại thượng, đặc biệt là nam nhân Tiêu gia bọn họ, cứ ỷ vào nhà mình có ngôi vị Hoàng đế được kế thừa, thật là muốn đạp cả trời ở dưới chân. Nhưng một khi nữ nhân mang thai, bọn họ phải chấp nhận chịu thiệt. Lúc trước ta đều là đi theo phía sau Tiên hoàng, ngoan ngoãn cúi đầu, giống như con dâu nhỏ bị khinh bỉ. Đến khi ta mang thai hài tử, ta có thể trực tiếp cười trên cổ họng, muốn làm gì thì làm đó. Chờ lát nữa Muốn Muốn tới, người cũng đừng khách khí!"

Cao Thái hậu đang truyền thụ kinh nghiệm làm nũng cho Tần Phiên Phiên, bà rất hứng thú, mặt mày đều tràn đầy ý cười.

Tần Phiên Phiên rụt cổ, tuy nói hai nam nhân của các nàng đều là Hoàng thượng, nhưng hình như khác biệt còn rất lớn.

"Mẫu hậu, tần thiếp biết ngài là muốn tốt cho tần thiếp, nhưng tần thiếp có cung nhân hầu hạ, thật sự không cần làm Hoàng thượng từ Long Càn cung chạy tới đón tần thiếp."

Tần Phiên Phiên nhỏ nhẹ ngắt lời bà, nếu từ lời nói Cao Thái hậu, đoán rằng một ngày một đêm cũng chưa giảng xong.

"Cái này sao có thể giống nhau, người mang trong bụng chính là cốt nhục của hẳn, lại không phải của người khác. Khi đó ta ước gì mỗi ngày

đều treo ở trên người Tiên hoàng, cùng hấn thượng triều." Cao Thái hậu mở to hai mắt nhìn nàng, giống như nhìn cái đũa ngốc.

Tần Phiên Phiên hướng về phía bà cười gượng hai tiếng, chỉ là từ sau khi kêu cung nhân đi mời Hoàng thượng, nàng liền có chút không được tự nhiên, nàng chột dạ.

Hoàng thượng còn chưa biết nàng thông báo cho toàn hậu cung đâu, chờ lát nữa không chừng muốn phát hỏa, huống hồ trong bụng nàng cũng không có gì, toàn dựa vào lừa gạt hấn, lỡ như về sau lộ ra, nàng cảm thấy dù tính tình cầu tử có tốt đi chăng nữa cũng sẽ bạo phát.

Thừa dịp nàng còn có chút lý trí, bớt làm một chút, miễn cho về sau thật sự quỳ khóc cũng không dễ lại được tâm của cầu tử.

"Phiên Phiên, sao ta cảm thấy ngươi sợ Hoàng thượng nha?" Cao Thái hậu nhìn biểu tình cười còn khó coi hơn so với khóc của nàng, rốt cuộc phát hiện điểm mấu chốt.

Tần Phiên Phiên quay đầu, dò hỏi: "Ngài không sợ sao?"

"Không sợ, hấn do ta sinh ta sợ cái gì. Hài tử đều là miếng thịt rớt xuống từ trên người người mẹ, người sợ thịt trên người người sao?" Cao Thái hậu nghiêm trang trả lời, còn rất kinh ngạc hỏi lại một câu.

Tần Phiên Phiên có chút muốn khóc, nhưng cầu tử lại không phải ta sinh, cho nên ta sợ.

"Thế ngài sợ Tiên hoàng không?" Nàng có chút tò mò hỏi.

Lúc này Cao Thái hậu hơi xấu hổ một chút, cười nói: "Nam nhân của ta, ta sợ cái gì?"

Tần Phiên Phiên và Cao Tố Tuyết ngồi một bên liếc mắt nhìn nhau một cái, đều không nói ra lời.

Các nàng không có lời nào để nói.

Tiêu Nghiêu lạnh mặt bước đi vào, hăn còn không tiến vào, cảm giác mẹ hăn còn muốn dạy Tần Phiên Phiên cười trên đầu hăn như thế nào.

"Tần Phiên Phiên, ai cho phép nàng lan truyền chuyện này cho mọi người đều biết? Lời trẫm nói là vô dụng có phải hay không?"

Hăn vừa nói vừa đi hướng về phía Tần Phiên Phiên, thấy Hoàng thượng sai bước đi tới, Tần Phiên Phiên muốn tránh theo bản năng, nàng luôn cảm thấy giây tiếp theo chính mình sẽ bị đánh.

"Mẫu hậu!" Tần Phiên Phiên tội nghiệp mà hô một câu.

Lúc đầu Cao Thái hậu còn chưa kịp phản ứng lại, bị tiếng kêu này của Tần Phiên Phiên nhắc nhở, lập tức nói với Tiêu Nghiêu: "Người ở trước mặt ai gia quát ai đây!"

Cao Thái hậu lập tức đứng lên, tuy rằng vóc dáng bà nhỏ bé, nhưng đủ khí thế nha.

Bước chân Tiêu Nghiêu dừng lại, đứng ở bên cạnh Tần Phiên Phiên cũng không làm gì, chỉ là giải thích với Cao Thái hậu: "Mẫu hậu, nữ nhân Tần Phiên Phiên này hoa ngôn xảo ngữ[2], người không thể nghe lời một phía của nàng. Ba ngày không đánh nàng sẽ leo lên nóc nhà lật ngói, trẫm phải dạy dỗ nàng cho tốt!"

[2] hoa ngôn xảo ngữ (花言巧语): dùng lời nói êm tai dối gạt người.

Lời hăn vừa nói ra, Cao Thái hậu lập tức nói: "Người nói vậy, ta còn chưa thấy nữ nhân nào hoa ngôn xảo ngữ hơn ta!"

Toàn bộ đại diện đều yên tĩnh, người ở đây đều bị đông cứng.

Đối mặt với tiếng quát mắng đúng lý hợp tình như vậy của Cao Thái hậu, rốt cuộc Hoàng thượng lại nghĩ tới bản lĩnh của mẹ ruột hẳn.

"Mẫu hậu, ngài so đo với nàng làm gì, nàng ấy hay giận dỗi còn luôn thích nói dối gạt người. Ngài chính là chân thành nhất, chỉ là...." Lời nịnh hót này của Tiêu Nghiêu mới nói được nửa câu liền ngừng.

Bởi vì phía đối diện ánh mắt của Cao Thái hậu hung ác dị thường, dường như muốn ăn tươi nuốt sống hẳn.

"Lúc trước ta nói với người như thế nào? Nữ nhân là đồ sứ, rất dễ tổn thương, nữ nhân mình thích càng vô cùng trân quý. Phiên Phiên còn mang thai hài tử của người, người càng nên nâng niu nàng trong lòng bàn tay, ngậm trong miệng mà che chở. Hôm nay ta mới biết được, người đối với nàng thô tâm đại ý[3] như vậy, còn trợn mắt trợn mũi quát nàng ấy, còn giỏi hơn cả cha người! A, Tiêu Muốn Muốn!"

[3] thô tâm đại ý (粗心大意): làm việc qua loa, không cẩn thận.

Ba chữ cuối cùng Cao Thái hậu kêu to hữu lực, người trong đại diện đồng thời chấn động.

Đầu tiên Tần Phiên Phiên sửng sốt một chút, sau đó mới phản ứng lại đây là Cao Thái hậu kêu Hoàng thượng.

Dòng họ và nhũ danh chồng lên, hiệu quả kinh sợ này quả thực là nhân lên gấp đôi.

Sắc mặt Tiêu Nghiêu thay đổi mấy lần, càng cảm giác mất mặt và hổ thẹn, một nam nhân gần ba mươi tuổi là hẳn, sao có thể đối mặt với cái tên như vậy.

Năm đó khi Cao Thái hậu tức giận, bà luôn dùng cả tên lẫn họ như vậy mà kêu hần, Tiêu Muốn Muốn.

Cái tên Tiêu Nghiêu này là sau khi hần vỡ lòng đọc sách, Tiên hoàng cảm thấy để thần tử kêu con của hần như vậy thì không hay lắm, mới đổi nhũ danh Muốn Muốn thành âm tiết Nghiêu.

Trên đời này không có cha mẹ nào tùy tiện như của hần.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Thái Hậu Đánh Nhi Tử

Edit: Nhu Đức cơ

Beta: Hy Hoàng Thái phi

"Mẫu hậu, sao người vẫn còn tức giận vậy? Trẫm đối xử với nàng ấy làm gì có điểm không tốt, vẫn luôn thực tốt a. Đúng không? Phiên Phiên."

Hắn vừa nói vừa sát vào Tần Phiên Phiên, duỗi tay vén tóc mai trên trán nàng ra sau tai, hoàn toàn là bộ dáng ôn nhu, ấm áp, chẳng qua lúc kêu tên nàng, ngữ khí mang vài phần đông cứng. Tựa hồ nếu Tần Phiên Phiên dám không thuận hắn ý, hắn liền ngay tại chỗ trở mặt.

Nhưng là Tần Phiên Phiên là ai a? Thời điểm nàng lẻ loi một mình đối mặt Hoàng Thượng, đó chính là thời điểm nàng không có gì a, nhưng hôm nay nàng có hậu đãi rồi. Cao thái hậu còn ở đây, nàng không tận dụng thì khi nào làm nữa?

Nàng cúi đầu, chính là không nói lời nào.

Trong điện lâm vào một mảnh yên tĩnh, cơ bản tất cả mọi người đem tầm mắt ở Tần Phiên Phiên trên người, chờ nàng trả lời, nhưng việc nàng không dám nói đã biểu đạt hết thảy.

Tức khắc Cao thái hậu liền kích động, chỉ vào Tiêu Nghiêu nói:

"Người ngày thường đã đối đãi với nàng như thế nào ta hôm nay mới biết được. Đáng thương Tuyết Đào tiên tử của ai gia, nói là đệ nhất sủng

phi, như thế nào liền bị gán nhiều tội như vậy? Cái này đến Ngọc Hoàng đại đế cũng không chịu được, ngày mai ai gia liền đổi..."

"Cô mẫu!"

Không chờ nàng nói xong, Cao Tổ Tuyết liền dương cao thanh âm đánh gãy lời nàng, trên thực tế chưa cần Cao Thái hậu nói rõ nữa sau mọi người cũng đều đoán được phần nào.

Tần Phiên Phiên đều bị sợ tới mức chân mềm, làm sao có thể nói đổi là có thể đổi được.

"Mẫu hậu, Hoàng Thượng đối với tần thiếp rất tốt, thực sự rất tốt, rất tốt, rất tốt a."

Nàng lập tức không dám ngồi, liền tiếp nói bốn cái rất tốt, ở trước mặt Cao thái hậu mà tác quái có bao nhiêu nguy hiểm, còn dám nói đổi hoàng đế nữa.

Cao Thái hậu liếc hai nàng một cái, tức giận nói:

"Hai đứa đại nghịch! Ta có thể đổi ai nữa, ta chỉ hù dọa các con thôi. Nếu mà tiên hoàng vẫn còn, ta còn có thể lại cùng hân sinh một đứa để đổi đi, hiện tại cũng chỉ có một đứa, tốt xấu gì cũng phải nhận thôi!"

Tiêu Nghiêu không rên một tiếng, hân không phải không dám nói lời nào, là không thể nói chuyện.

Hân sợ chính mình vừa nói xong, khẩu khí mà không tốt, nương hân có thể đem Duyên Thọ Cung ném đi.

Đương nhiên tội danh hân đều tính lên đầu Tần Phiên Phiên, thừa dịp Cao Thái hậu không chú ý, hân liền lén nhéo tay Tần Phiên Phiên một cái

"Á..."

Tần Phiên Phiên không để ý liền hét lên, tức khắc làm mọi người trong điện đều dọa nhảy dựng.

"Làm sao vậy?" Cao Thái hậu vội vàng đi tới, sợ nàng đau bụng.

Tần Phiên Phiên không dám nói, hốc mắt hồng hồng, lập tức nước mắt liền đôi đầy hốc mắt.

"Là Hoàng Thượng đánh con hay là đau bụng?" Cao Thái hậu thế nhưng một phát đoán ra ngay sự tình.

Tần Phiên Phiên chỉ là không ngừng lắc đầu, cũng không dám nói.

Thời điểm nàng hô to một tiếng, Tiêu Nghiêu liền vội vàng vàng mà chạy ra một bước, để thoát tội, hắn liền không quan tâm tới mặt mũi.

Cao Thái hậu hỏi một vòng mà Tần Phiên Phiên vẫn không chịu nói, nàng không có biện pháp đành phải trừng liếc mắt một cái Tiêu Nghiêu xì một tiếng, rồi ngồi trở lại chỗ mình.

Hoàng Thượng trước sau đều là nịnh nọt, vô tội càng giống như mới sinh ra trợn mắt xem heo con không bằng.

Cao Tổ Tuyết ngồi ở một bên xem kịch, tuy mặt không chút biểu cảm nhưng nội tâm đã nổi lên sóng to gió lớn rồi.

Mẹ ơi, cả một nhà ba người diễn kịch với nhau, Tần Phiên Phiên này là từ trong bụng Na Tra tái sinh ra, đừng nói đem lột da Long Vương tam thái tử, chính là đem cả Long Cung san bằng cũng không nói chơi.

"Hoàng Thượng, con không nên trách ai gia nhiều lời, tiên hoàng tuy là lòng dạ hiểm độc, nhưng là hắn rất tốt với ta a. Con xem Phiên Phiên của ta lớn lên miệng rất ngọt a, ta thấy toàn hậu cung này, không có cô nương

nào tốt hơn nàng đâu. Con thích nàng thì phải đối với nàng thật tốt, nếu con mà thích nàng, chính là ta năm đó không sinh ra được đôi mắt tốt cho con!"

Cao Thái hậu ngồi ở ghế trên, bưng lên một bên chung trà nhấp một hơi, tiếp tục chiến đấu.

Toàn bộ trong điện, tất cả đều là vẻ mặt khó hiểu.

Đợi chút, Thái Hậu, người có phải hay không lắm? Sao lại là Phiên Phiên của ta hả! Người là nương của Cửu Hoàng đế, không phải nương của tiểu yêu tinh a, có phải hay không nhận sai con rồi?

Tiêu Nghiêu quả thật nghe không lọt tai nổi, hắn rất muốn nhắc nhở nương hắn rằng quan tài cha hắn đại khái là không mở được nữa. Bất quá nếu cẩn thận tưởng tượng lại, cha hắn nếu mà nghe được lời này, khả năng sẽ cười đến rung người rồi khen Thái hậu:

"Tiểu Bạch Vân nói thật là dễ nghe, lại thêm một câu nữa."

Hắn thu hồi lại tâm tư, kẻ muốn cho người muốn nhận, hắn là kẻ thứ ba liên không cần lại chen chân, mệt người!

Cao Thái hậu nói mãi, không có non nửa canh giờ đó là kiên quyết không dừng, Tiêu Nghiêu bắt đầu thất thần.

Ánh mắt hắn tự động liếc sang nữ nhân bên cạnh, Cao thái hậu nói quá thực đúng phân nửa, Tần Phiên Phiên đích xác lớn lên miệng rất ngọt, nhìn cái ánh mắt hình ngôi sao nàng nhìn Thái Hậu kia, hoàn toàn là bộ dáng hâm mộ a.

Xem ai đâu xem ai đâu! Nam nhân của nàng đang ngay bên cạnh nàng nhìn nương của ta làm gì? Nương cũng không thể cho em bé vào bụng nàng a!

Tiêu Nghiêu cứ như vậy nhìn chăm chăm vào Tần Phiên Phiên xem, tầm mắt cực kỳ oán niệm, Tần Phiên Phiên phát hiện cũng không quay đầu lại nhìn hăn.

Vừa bị chó cào một phát, sao lại có thể dễ dàng thỏa hiệp ngay, nàng chính là muốn nói cho hăn, nàng thực tức giận, kiên quyết không phản ứng.

Trương Hiến Năng đứng ở trong một góc, bàng quan nhìn móng vuốt Cầu hoàng để lại lần nữa ngo ngoe rục rịch, muốn cào tiểu yêu tinh một phen, hăn không khỏi cười lạnh.

Hai đại tát tai đâu rồi? Phỏng chừng Hoàng Thượng không nhớ rõ chính mình trước khi vào cửa đã nói gì, miễn bàn phiến tiểu yêu tinh tát tai, hăn không đối với chính mình mặt tát một cái, đã xem như hôm nay có cốt khí.

"Á..."

Tần Phiên Phiên lại lần nữa kêu ra tiếng, Cầu hoàng để lại cào nàng.

"Làm sao vậy, làm sao vậy?" Cao Thái hậu dừng thuyết giáo lại, lập tức chạy tới.

Tần Phiên Phiên lúc này dùng sức trừng mắt, trong nháy mắt, nước mắt liền rơi xuống, thế nhưng trực tiếp khịt khịt đi lên.

"Mẫu hậu, ta đau quá a. Có, có người đánh ta!" Nàng kiên quyết mà cáo trạng.

Nếu lại không cáo trạng nữa thì nàng chính là ngốc tử, mẫu hậu, ta tin tưởng ở người!

Cao Thái hậu vừa nghe, đôi mắt lập tức khí đỏ, trực tiếp quay đầu hướng Tiêu Nghiêu mà trừng.

Tiêu Nghiêu cơ hồ trong nháy mắt liền bày ra vẻ mờ mịt vô thố: "gì, có người đánh nàng hả, không phải trẫm a!"

"Tiêu Muốn Muốn, người còn dám ngay trước mặt ta đánh Phiên Phiên a, gọi quá nhỉ, ta đâm người!"

Cao Thái hậu dùng mười phần trung khí, hướng mà hăn rống, liền thật sự giơ lên nắm tay liền đánh hăn.

"Ngô, mẫu hậu, trẫm không đánh nàng, trẫm không đánh, không..."
Hoàng Thượng ngay từ đầu không phản ứng lại, bả vai lập tức bị Cao thái hậu đâm mạnh một cú.

Trương Hiến Năng không khỏi nhắm mắt, có chút không đành lòng lại nhìn.

Cao Thái hậu tuổi trẻ thời điểm, có cái danh hiệu là "Thiết quyền mỹ nhân", tiên hoàng cũng đều bị đâm quá, Tiêu Muốn Muốn khi còn nhỏ lại bị đánh trúng càng nhiều, có đôi khi hai cha con họ cùng nhau bị đâm, có đôi khi Tiêu Muốn Muốn bị cả hai người họ cùng nhau đâm.

Tóm lại người bị thương luôn là Tiêu Muốn Muốn.

Năm đó từng có thần tử không có mắt thượng tấu, nói đến việc nhà tiên hoàng, tỏ vẻ Cao Thái hậu không hiền lương thực đức, đối đãi với hoàng tử không ra sao, cần phế bỏ phi vị Hoàng Quý Phi.

Tiên hoàng đã thốt ra một câu danh ngôn kinh điển: Nam hài tử không đánh không nên thân, huống hồ nữ nhân ta đánh nhi tử ta, ta làm cha cũng chưa gấp, người gấp cái gì, có phải người coi trọng Hoàng Quý Phi của trẫm hay không? Ta giết chết người!

Từ đây lại không ai dám thượng tấu, bởi vì tiên hoàng có chứng vọng tưởng, cảm thấy cả triều văn võ đại thần yêu Tiểu Bạch Vân của hăn, không

thể trêu vào, không thể trêu vào.

"Đại ngốc nữ, người thất thân làm cái gì? Tới giúp ai gia đấm hăn, cái đồ không biết cố gắng nha! Người khi còn nhỏ không thiếu chịu khi dễ, đều đã quên, ngốc nữ!"

Cao thái hậu đánh trúng vẫn chưa ghiền, chủ yếu là Hoàng Thượng một lúc sau mới phản ứng, liền giơ tay chặn nàng công kích.

Nàng không có đấm đến thịt, cảm thấy nhi tử này càng lớn càng ít đánh, khó khăn lắm mới đánh được một ít.

Huống hồ hăn cũng không giống khi còn nhỏ yếu ớt như vậy, khi đó đều chủ yếu là hù dọa, đánh là phụ, hiện giờ mới thực sự là đánh!

Cao Tổ Tuyết đang ngồi xem kịch, thời điểm bị Cao Thái hậu điểm danh liền run lên một chút.

"Phiên Phiên, người hảo hảo ngồi, đừng tới đây, miễn cho cái bụng bị đau."

Cao Thái hậu liếc mắt nhìn đến vẻ nóng lòng muốn thử của Tần Phiên Phiên, lập tức nhẹ giọng dặn dò một câu.

Tần Phiên Phiên có chút thất vọng mà ngồi trở lại ghế, nàng hận chính mình nói dối, muốn đi hành hung đầu chó, chân đá chân chó, khẳng định là rất sáng khoái!

Cao Thái hậu thiếu chút nữa đáng từ trong điện đánh tới ngoại điện, cũng may thái độ Hoàng Thượng lúc nhận sai rất tốt, cuối cùng cũng thu tay lại.

Sắc mặt Tiêu Nghiêu thực phức tạp, tuy rằng là xấu hổ đỏ lên, nhưng lại lộ ra vẻ âm trầm, rõ ràng là không cao hứng.

"Muốn Muốn, đánh vào thân người, đau ở tâm nương a. Người nói xem Phiên Phiên nữ hài tử nhu nhược như vậy, một người cơ khổ đến cái hậu cung ăn thịt người này, nàng là người Tần gia mang tới để chuộc tội, người nếu mà còn đối nàng không tốt, nàng nên làm cái gì bây giờ? Huống hồ nàng hiện giờ lại có thai, người nếu không thương nàng, ở hậu cung này nữ nhân khác có thể ăn sống nàng rồi! Ai!"

Cao Thái hậu thở dài một hơi, vừa nói vừa lộ ra biểu tình thương cảm, tựa hồ nhớ tới chính mình năm đó.

Cao Thái hậu nói nửa ngày, Tiêu Nghiêu vẫn như cũ trưng ra bản mặt lạnh tanh, bà liền ghen không hé răng, không ngừng đưa ánh mắt ra hiệu với Cao Tổ Tuyết, muốn gọi nàng hoà giải.

Cao Tổ Tuyết trưng vẻ mặt mờ mịt, đừng tìm ta, ta là đại ngọc, ta xem không hiểu người có ý gì.

Nàng cúi đầu uống trà, giả bộ mình không tồn tại.

"Muốn Muốn, người đừng nóng giận a, mẫu hậu lát nữa kêu Ngự Thiện Phòng làm cho người bát canh tuyết lê hạ nhiệt. Các người đều hảo hảo, mẫu hậu mới có thể hảo hảo, còn muốn ăn cái gì cứ nói với ta, mẫu hậu kêu Ngự Thiện Phòng làm cho người!"

Cao Thái hậu ho nhẹ một tiếng, đôi mắt một mí trợn lên, tức giận trong nháy mắt biến mất không thấy, liền trở nên cực kỳ nhiệt tình dào dạt, tươi cười trên mặt đều tràn tới.

Phương thức nói chuyện nũng nịu, tựa như tiểu cô nương lấy lòng.

Tiêu Nghiêu khôi phục biểu tình lạnh nhạt, nương hân luôn có bản lĩnh như vậy, hân từ nhỏ đã lớn lên bên bà, mỗi lần sau khi Cao Thái hậu đánh nhi tử, hân đều khám phá hồng trần, một lòng hướng Phật.

Có đưa con theo Phật, thích làm gì thì làm, còn có thể tuyệt giao sao?

"Không, trăm không ăn ở chỗ mẫu hậu." Hãn nhanh nhẹn mà cự tuyệt.

Tin hay không trên bàn ăn, Cao Thái hậu nói còn nhiều hơn thức ăn trên bàn, nói đến cả người chỉ muốn đi đầu xuống đất.

"Cũng đúng, Phiên Phiên đang ở thời kì ba tháng đầu, thân mình không tốt, không thể ở bên ngoài lâu, các người nhanh về đi, chiều cố nàg cho tốt." Cao Thái hậu lập tức đứng dậy đuổi người.

Tần Phiên Phiên đang chuẩn bị xem tiếp tiết mục nghiêm mẫu đánh tử liền mờ mịt mà nhìn Cao Thái hậu.

Không phải, đánh xong rồi à?

"Hảo, trăm mang nàg đi." Tiêu Nghiêu tựa hồ nhớ tới cái gì, hướng về phía Cao Thái hậu cười cười, đi lên liền bắt được tay Tần Phiên Phiên, muốn kéo nàg đi.

Đi đi đi, trở về thu thập nàg!

Tần Phiên Phiên lập tức túng quăn, hiện tại ai đi ai là câu a! Nàg không phải, nàg không muốn đi!

"Mẫu hậu, ta muốn ăn cơm chỗ người, ta không đi!" Nàg cơ hồ là khóc thét mà cầu xin.

"Đi đi, cơm nơi này của ta không thể ăn, người ăn cùng Hoàng Thượng mới ngon, hai người là người một nhà a, đừng nhảm. Muốn Muốn, mau đem nàg đi, đúng rồi, bế nàg lên, nàg phải bảo trọng thân thể, vừa lúc không cần đi đường!"

Cao Thái hậu vẫy vẫy tay, không hề lưu luyến.

Tiêu Nghiêu trực tiếp chặn ngang bế lên nàng, Tần Phiên Phiên bị treo lên liền sợ tới mức rúc ở trong lòng ngực hăn không dám động dấy.

Nàng liền mở to đôi mắt, trong đầy khẩn cầu Cao Thái hậu cứu nàng, đáng tiếc nàng cảm động được trời nhưng không cảm động nổi Cao Thái hậu.

Hai người sau khi rời khỏi, Cao Thái hậu ngồi trở lại vị trí, thỏa mãn, thở phào nhẹ nhõm.

Hôm nay nàng lại làm một chuyện lớn nhĩ, nhĩ tử khi để con dâu, nàng giáo huấn nhĩ tử để con dâu hết giận, nhưng vẫn có chừng mực, sự tình còn lại vẫn nên để hai vợ chồng tự giải quyết, cùng nàng không quan hệ.

Nàng thật là Tiểu Bạch Vân vĩ đại nhất trên đời!

Cao Tổ Tuyết thấy Cao Thái hậu cười ngây ngô với cái chung trà, không khỏi rụt cổ, lạnh cả người.

Sao nàng bỗng nhiên cảm thấy cô cô không giống người tốt, đầu tiên là mắng Hoàng Thượng, cảm thấy không đủ sáng khoái, lại đâm hăn mấy quyền, đâm xong mới thoải mái, chính là Hoàng Thượng hề không cao hứng a.

Cao Thái hậu lại đi nói, kết quả phát hiện nói không tốt, trực tiếp giao cho Tần Phiên Phiên, dù sao không liên quan chuyện của bà.

Cao Tổ Tuyết hiện tại trong lòng thấy vô cùng may mắn, may mắn lúc ấy nàng không gả cho hoàng biểu ca, cô mẫu của nàng mới là lòng dạ hiểm độc!

"Đại ngốc, người nhìn cái gì thế, có phải cũng muốn ai gia đâm người mấy quyền?" Cao Thái hậu ngẩng đầu lên liền thấy ánh mắt đánh giá của Cao Tổ Tuyết, lập tức giơ nắm tay lên.

Hiển nhiên nàng vẫn còn ghi hận, chuyện chất nữ mới vừa rồi thấy chết mà không cứu đâu!

Cao Tổ Tuyết cúi đầu không dám hé răng, không thể trêu vào, không thể trêu vào.

.....

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Mặt Đột Nhiên Biến Sắc

Edit: Cát Sung dung

Beta: Nga Quý tần

Tần Phiên Phiên ghé vào trong lồng ngực của Hoàng thượng, vẫn không nhúc nhích, ngoan ngoãn giống như trứng cút.

Tiêu Nghiêu vẫn luôn lạnh mặt, môi mỏng mím chặt, toàn thân tản ra một loại khí tức "Ta rất không vui", Tần Phiên Phiên lại càng không dám đắc tội hắn.

Ra cửa điện, long liên liền ngừng ở cửa, Tiêu Nghiêu buông nàng xuống, ngồi thẳng người lên.

Tần Phiên Phiên đứng ở một bên, hắn không phân phó nên không dám lên kiệu, mấy thái giám nâng long liên cũng không dám có động tác gì.

Trương Đại tổng quản thật buồn mà, Hoàng thượng là cầu hẹp hòi, hiện giờ hắn đang nổi nóng, nếu tức giận với các phi tần khác, vậy Trương Hiến Năng khẳng định sẽ không chút nào do dự, trực tiếp cho người nâng long liên lên đi rồi.

Nhưng vị trước mắt này chính là Đào Tiệp dư, Hoàng thượng thịnh sủng nữ nhân này lâu như vậy, hơn nữa vẫn là nữ nhân duy nhất sau khi hoài thai long chủng không bị Hoàng thượng truy cứu.

Trước mặt nàng tức giận của ngôi cửu ngũ cũng không tính là tức giận, nếu tự mình làm chủ, lúc sau chỉ biết lại càng nhanh bị vả mặt.

Tiêu Nghiêu ngồi trên long liễn, chung quanh yên tĩnh như chết, hỏa khí dưới đáy lòng hẩn lại càng thêm mãnh liệt, hẩn không khỏi ngẩng đầu liếc mắt nhìn Trương Hiến Năng.

"Đi mau!" – Hẩn gầm nhẹ.

"Khởi giá---", giọng nói bén nhọn của Trương Hiến Năng truyền đến, long liễn lập tức bị nâng lên, chậm rãi di chuyển về phía trước.

Tần Phiên Phiên ngoan ngoãn lui về sau, đứng tại chỗ cúi đầu nhìn chằm chằm giày thêu của mình, trên thực tế tảng đá lớn trong lòng rớt xuống.

Hoàng thượng ném nàng ở nơi này cũng khá tốt, dù sao nàng cũng có kiêu liễn, chờ lát nữa kêu một chút là đến nơi, không cùng Hoàng thượng ở bên nhau sẽ không bị mắng, quả thực là quá tuyệt vời.

Chỉ là ý niệm này trong đầu nàng còn chưa nghĩ xong, liền nghe thấy âm thanh "cộc cộc cộc" rất nhỏ vang lên.

"Người đứng ở chỗ đó làm gì? Đi lên".

Long liễn bị đặt trên mặt đất, thuận tiện cho nàng đi lên, Tiêu Nghiêu còn dịch sang bên cạnh, trừ ra một chỗ rất rộng, hiển nhiên là sợ nàng bị chật chội.

"Đi chậm lại một chút".

Chờ tới thời điểm long liễn bị nâng lên, Hoàng thượng còn không quên dặn dò một tiếng.

So với vội vã lúc trước, lần này trên đường trở về có vẻ bình yên khác lạ, mấy thái giám nâng kiệu theo dấu chân một trước một sau, đi đường cực kì vững chắc.

Tần Phiên Phiên ngồi trên cỗ kiệu cũng không thành thật, nàng không biết sau khi trở lại Thường Đào các, Hoàng thượng sẽ đối xử với nàng như thế nào, cho nên thừa dịp hiện tại mới ra khỏi Duyên Thọ cung, lửa giận của Hoàng thượng vẫn ở mức bình thường, chưa bị lên men.

Nàng lập tức duỗi tay sờ mu bàn tay hắc, nhéo ngón tay hắc, thậm chí muốn nắm chặt hết tất cả cơ hội, cùng hắc mười ngón tay giao nhau.

Tiêu Nghiêu phát phát tay, né tránh thân cận của nàng, đặt tay trên đầu gối, lại cách xa nàng một ít.

Tần Phiên Phiên kiên quyết không buông tay, lại vuốt ve tay hắc đang đặt trên đầu gối, Tiêu Nghiêu lập tức bắt lấy tay nàng, thu chân về bên sườn, không cho nàng đụng tới.

Nàng dẩu dẩu miệng, trực tiếp duỗi tay sờ đầu gối hắc.

Tiêu Nghiêu bị nàng dọa cho hoảng sợ, này còn ở trên long liễn đấy, rõ như ban ngày, hành động này của nàng lúc nào cũng có thể bị người khác nhìn thấy.

Hắc lạnh mắt trừng nàng, Tần Phiên Phiên liền cười cười với hắc, bàn tay trắng nõn nhu mì mềm mại đặt trên đầu gối hắc, cũng không sờ loạn, giống như cho thấy đây là địa bàn của nàng.

"Ngồi yên". Hắc lạnh giọng mở miệng nói.

"Tần thiếp mới eo". Nàng xích lại gần hắc một chút, thấp giọng nói.

Tiêu Nghiêu nhượng nhượng mày, có chút không tin, thấp giọng cảnh cáo nói: "Đừng giả vờ".

"Không giả vờ, thật sự eo tần thiếp có chút không thoải mái". Nàng lại xích sát vào một chút, bầu môi giống như muốn hôn hẳn.

Tiêu Nghiêu lạnh mặt giơ tay, nụ hôn này của nàng dừng ở trên mu bàn tay hẳn, nhẹ như lông chim.

Môi Tần Phiên Phiên luôn luôn rất mềm, đã hôn qua nàng vô số lần nên ngôi cửu ngũ biết rất rõ, chỉ là không nghĩ tới thời điểm môi nàng dừng trên mu bàn tay, cái loại cảm xúc mềm mại này vẫn rõ ràng như vậy, giống như ăn bánh chưng ở Tết Đoan Ngọ, ngọt ngào mềm mềm, rồi mềm tới tận trong lòng.

Hắn bị hôn như vậy, đại hoạ khí trong lòng cứ vậy biến mất, nhưng trên mặt vẫn đang giả vờ tức giận.

Tần Phiên Phiên thấy hẳn không giao động, không khỏi có chút nhụt chí, trong bụng nàng còn có cái "long chủng", cũng chỉ có thể hôn hôn sờ sờ như vậy, ở trên lòng sán cũng đừng nghĩ đến chuyện sinh hoạt xấu hổ.

Cũng không biết đến bao giờ mới có thể dỗ tốt hẳn.

Nàng nghĩ đến đây, eo cong, lưng cũng cong, giống như cả người không còn ý chí để phấn đấu.

Nàng biết tiếp xúc phía sau lưng nàng không phải là long liên lạnh lẽo, mà là cảm xúc ấm áp, nàng vừa quay đầu lại, liền thấy cánh tay Hoàng thượng đặt trên vị trí sau lưng của nàng, chỉ cần hơi dựa ra sau một chút, thì chính là dựa trên tay hẳn.

Trên mặt Tần Phiên Phiên lập tức liền mang theo tươi cười, trong ánh mắt lập lòe vài phần ý vị giảo hoạt, trạng thái nản lòng ban đầu tiêu tán,

nàng cảm thấy mình còn có thể làm lại, cũng có thể đỡ Hoàng thượng thật tốt.

"Muốn Muốn, ngài thật tốt".

Nàng tiến đến bên tai hắn, thấp giọng nói một câu, âm thanh mềm mại hỗn loạn có vài phần ý vị làm nũng.

Tiêu Nghiêu quay đầu đi không phản ứng lại nàng, chỉ là khoảng cách với nàng thật ra cũng không xa, cánh tay kia vẫn luôn che ở phía sau nàng.

Trương Hiến Năng dẫn đường ở phía trước, bởi vậy đến tột cùng hai vị ở trong long liễn xảy ra chuyện gì, ở sau lưng hắn cũng không có mắt, cho nên không nhìn thấy.

Chỉ là lúc tới Thường Đào các, Tiêu Nghiêu xuống cổ kiệu trước, sau đó xoay người, vươn tay về phía Tần Phiên Phiên.

Đào Tiệp dư cười cười lấy lòng hắn, Hoàng thượng giống như mặt lạnh, chẳng qua cuối cùng nửa ôm nàng xuống dưới, như vậy chưa tính, hai người còn tay nắm tay đi vào nội điện.

Trương Đại tổng quản nhướng mày, thủ đoạn của tiểu yêu tinh đúng là càng ngày càng lợi hại, phạm vào sai lầm lớn như vậy, vậy mà ở trên đường có thể đỡ tốt, cầu tử này cũng càng ngày càng dễ đỡ.

Cho đến khi vào đến nội điện, hắn mới buông tay nàng ra, cười lạnh một tiếng: "Hiện tại năng lực của ngươi thật lớn, có thể cáo trạng trước mặt mẫu hậu".

Ngữ khí của nam nhân không tốt, Tần Phiên Phiên cúi đầu đứng trước mặt hắn, rất giống đứa trẻ đang ngoan ngoãn nghe giáo huấn.

Hắn vừa thấy bộ dáng ngoan ngoãn này của nàng liền không chịu nổi, rõ ràng trong lòng biết nữ nhân này sẽ lại nói dối, nhưng vẫn nhịn không được bị biểu tình này của nàng lừa gạt.

"Từ nhỏ tần thiếp lớn lên bên người mẹ cả, tuy nói mẫu thân đối với ta thật không tồi, nhưng cũng luôn kém một phần. Tính tình Thái hậu hào sảng lại hoạt bát, đáy lòng cũng thiện lương, tần thiếp có thể cảm giác được bà ấy thật tình thương ta, nên nhất thời không nhịn được, liền muốn giống như hài tử làm nũng với bà, cả gan coi bà như mẹ ruột. Hơn nữa, thời điểm bà cười đùa với Hoàng thượng, tần thiếp cảm thấy rất có ý tứ".

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, trên mặt là tươi cười chân thành hiếm thấy, mặt mày đều tràn đầy âm áp, cực kì đáng yêu.

"Bà cùng trẫm cười đùa? Người với bà cùng cười đùa trẫm thì có?". Thiếu chút nữa Tiêu Nghiêu đã bị nàng lừa gạt, nếu không phải một câu cuối cùng làm hắn đột nhiên bừng tỉnh, hắn đã thật cho rằng ba người bọn họ là đại đoàn viên.

Người ta hai người một lòng, chơi đùa hắn đến xoay vòng.

Tần Phiên Phiên nói không ra lời, trong lòng hối hận, mẹ nó nhiều lời thêm một câu làm gì chứ, hiện giờ đầu óc của cậu tử cũng dùng được rồi.

Trương Đại tổng quản nhìn hai người bọn họ quyết đấu, không khỏi thở phào nhẹ nhõm trong lòng, còn tốt còn tốt, hôm nay cậu Hoàng đế đã phát huy vượt xa người thường, hy vọng xoay người là rất lớn.

"Tất cả mọi người đều cười cực kì vui vẻ?". Tần Phiên Phiên lập tức bổ sung cứu nguy.

Tiêu Nghiêu nhăn mày lại, ngữ khí chất vấn cực kì không tốt: "Nhìn trẫm bị đánh, người rất vui vẻ?".

Tần Phiên Phiên hít nhẹ một hơi, Nhị cấu tử hôm nay có chút khó thu phục, nàng thay đổi phương pháp tiếp tục nói: "Tần thiếp muốn mẫu hậu lộ ra nhiều tươi cười như vậy, thời điểm Tiên hoàng còn sống, nhất định bà ấy là một người thích cười?".

"Đúng vậy, thời điểm bà liên thủ với người khác cùng nhau đùa giỡn trẫm, đều cười thật cao hứng. Người cũng rất vui vẻ chứ hả?". Tiêu Nghiêu cong cong khóe môi, biểu tình trên mặt cười như không cười, thấy thế nào cũng đều mang theo mười phần trào phúng.

Cái này bảo nàng phải trả lời thế nào, tất nhiên nàng rất vui vẻ, nhưng mà nàng không dám nói.

Bên trong đại điện bỗng lâm vào yên tĩnh xấu hổ, đại não Tần Phiên Phiên nhanh chóng xoay chuyển, bỗng nhiên linh quang chợt lóe, lập tức nói: "Hoàng thượng, ngài đừng có gấp, kiên nhẫn từ từ, chờ tần thiếp sinh hài tử cho ngài, hai ta cùng nhau đùa đùa hân".

"Ý kiến hay". Tiêu Nghiêu lập tức tiếp miệng nói.

Hân còn ngẩng đầu, ánh mắt sáng ngời nhìn nàng, bên trong như chứa đầy ngôi sao.

Cung nhân trong cung điện thấy tâm tình Hoàng thượng tốt lên, một đám đều mang tươi cười trên mặt, dường như đều chờ mong tiểu bảo bảo trong bụng Đào Tiệp dư.

"Cười cái gì mà cười! Người đùa giỡn trẫm còn chưa đủ, còn muốn đùa giỡn nhi tử của trẫm! Tần Phiên Phiên, người đừng quá phận!". Hân lập tức lạnh mặt rắn dạy nàng.

Cung nhân chung quanh lại lần nữa khôi phục bộ mặt quan tài, thoát nhìn tất cả đều giống như mặt than.

Tần Phiên Phiên ho nhẹ một tiếng: "Tần thiếp nói giỡn với ngài thôi, nhất định tần thiếp sẽ đối đãi với hãn thật tốt, để hãn cảm nhận được cả người đều ngập trong từ ái".

Nàng vừa mới đắc ý vênh váo, thiếu chút nữa quên mất thời thơ ấu của cậu Hoàng đế có khuyết điểm, nên vẫn luôn hi vọng hài tử của mình sẽ có một người nương đáng tin cậy.

Rõ ràng Tiêu Nghiêu rất không tin tưởng mà nhìn chăm chăm nàng, mặc kệ như thế nào Tần Phiên Phiên vẫn không giống như người mẫu thân đáng tin cậy.

"Muốn người thời thời khắc khắc đều chăm hãn, không thể bởi vì trẫm không cao hứng, liền đi dỗ trẫm, mà xem nhẹ hãn. Cũng không cần buổi tối giảng giải cho hãn chuyện quỷ quái ngày xưa, hãn sẽ trèo lên đầu tường vứt quần đi, muốn người ôm hãn một cái, không thể cười nhạo hãn. Càng không thể bởi hãn lúc hãn chơi trò chơi, hãn chơi đùa còn tốt hơn người, người sẽ thở phì phì đến cáo trạng với trẫm! Nếu trẫm đã biết, sẽ chỉ cười nhạo người, nhất định không cùng mặt trận thống nhất với người đi bắt nạt hãn...".

Trăm triệu lần Tần Phiên Phiên không nghĩ tới, nàng thuận miệng nói một câu, thế mà rước lấy vô số câu lên án của cậu Hoàng đế, hơn nữa cảm xúc càng ngày càng kích động, đôi mắt mở càng ngày càng lớn, mắt thấy không thể tự khống chế.

Nhìn Tiêu Nghiêu không hề mặt lạnh, biểu tình ghen ghét khuất trong chốc lát lại bất đắc dĩ thay đổi, Tần Phiên Phiên cảm thấy nói với hãn câu nói kia, đổi thành Tiêu Muốn Muốn càng tốt.

Hóa ra thời thơ ấu của Tiêu Muốn Muốn là như vậy, khó trách tâm lý vặn vẹo, đối với nương của hài tử tương lai của mình yêu cầu thành như vậy, nhìn ai cũng không hài lòng.

Hắn tìm nữ nhân gì chứ, rõ ràng là tìm nương thôi.

Chỉ là loại tiểu cô nương giống như Tần Phiên Phiên vừa cập kê không lâu, chỉ có yêu kiều khả ái, không có tiểu cô nương thành thực ôn trọng, chưa sinh qua hài tử, trên người sẽ không phát ra ánh sáng mẫu thân, cho nên hắn mới cảm thấy nữ nhân toàn bộ hậu cung đều không hợp.

Đoán chừng lúc trước đối với lời nói kia nói với Cao Tổ Tuyết, cũng bởi vì người ngốc sẽ nghe lời hơn một chút, dễ lừa hơn một chút.

"Khụ khụ ----".

Thời điểm cảm xúc của Hoàng đế nhất thời kích động, Trương Đại tổng quản ho nhẹ một tiếng.

Hắn rất hiểu cầu Hoàng đế, nếu lúc này hắn không nhắc nhở, để Hoàng thượng tiếp tục mất mặt, như vậy lát nữa rời khỏi Thường Đào các, hắn sẽ phải chịu đựng.

Quả nhiên nghe thấy âm thanh ho khan này, Tiêu Nghiêu đang lên án lập tức ngừng lại, hắn nhẹ nhàng nheo đôi mắt lại, nói câu tổng kết cuối cùng.

"Tóm lại, hài tử là nhất, trăm thứ hai, người thứ ba". Hắn chém đinh chặt sắt nói.

"Đương nhiên, tần thiếp sẽ như ngài mong muốn". Tần Phiên Phiên gật đầu như đảo tỏi.

Nói hay nói hay, đến lúc đó người nào không làm được trước người đó là cầu!

Tiêu Nghiêu nhìn thái độ nhận sai tốt đẹp của nàng, lại tội nghiệp nàng đứng lâu như vậy, nhớ tới thai phụ ba tháng đầu cực kì quan trọng, lập tức

vẫy vẫy tay với nàng.

"Mệt mỏi không? Lại ngồi đây".

Tần Phiên Phiên chậm rãi đi qua, thời điểm ngồi xuống liền làm ra trạng thái cứng eo, thời điểm khom lưng lại càng nhấn chặt mào, dường như đang phải thừa nhận thống khổ rất lớn.

Tiêu Nghiêu lại chủ động duỗi tay phủ lên eo nàng, lòng bàn tay của nam nhân có độ ấm cực nóng, không ngừng cuộn cuộn truyền tới, làm đáy lòng Tần Phiên Phiên mềm nhũn.

Nhị cầu tử vẫn có tiềm chất của một nam nhân tốt, ít nhất giờ khắc này là vậy.

"Chờ lát nữa dựng một phòng bếp nhỏ ở Thường Đào các, không cần phải chạy đến Ngự Thiện Phòng, người ngu ngốc nhà người chiếu cáo với thiên hạ, người nhìn chăm chăm khẳng định không ít, Ngự Thiện Phòng nhiều người nhiều miệng, trong cung của người có phòng bếp nhỏ sẽ an toàn hơn nhiều. Cộng thêm thái y cứ cách ba ngày sẽ tới bắt mạch cho người, tìm người tin được, nếu người không thích Tiết Viện Phán thì đổi, đáng tiếc Hách thái y đã về quê. Nếu người hoài thượng sớm một chút, trăm còn có thể giữ lại hân, ai cũng chưa nghĩ đến cái thai lại tới lúc này...".

Một tay Tiêu Nghiêu chống đỡ lưng ghế nàng, một tay khác vô ý thức thường thức đầu ngón tay nàng, đầu ngón tay giao nhau, mang theo nhiệt độ cùng tình ý vô hạn.

Cùng với giọng nói trầm thấp của hân tinh tế dạn dò, Tần Phiên Phiên bỗng cảm thấy trên người thật ấm, so với phơi dưới ánh mặt trời trong giờ Ngọ còn ấm hơn.

"Người cười ngây ngô cái gì?". Tiêu Nghiêu vừa ngẩng đầu lên liền thấy nàng đang cười với mình, còn cảm thấy đẹp như vậy, có chút chói mắt,

tức khắc ngữ khí lại hung hăng hơn.

Có phải hẳn đối với nàng quá tốt, nữ nhân này thuộc kiểu không đau thì không vừa lòng, nếu thái độ của hẳn tốt như vậy, đoán chừng sẽ càng lợi hại hơn.

"Hoàng thượng tốt với tần thiếp như vậy, tất nhiên tần thiếp vui vẻ. Chỉ là tần thiếp có một chuyện không rõ, còn thỉnh Hoàng thượng giải thích một chút". Nàng nghiêng đầu.

"Nói".

Tần Phiên Phiên có chút do dự, người là loài động vật dễ dàng cảm động, cho dù nàng tự cho là mình lãnh tâm lãnh phổi, thời điểm Hoàng thượng đối tốt với nàng, vẫn nhìn không được mà xúc động.

"Có gì cần nói, người cứ nói, trẫm không tức giận". Tiêu Nghiêu thấy vẻ mặt chần chừ của nàng, âm thanh không khỏi mềm lại.

Hắn phát hiện, sự bao dung của hẳn đối với Tần Phiên Phiên càng ngày càng lớn, hơn nữa hẳn rất hưởng thụ sự dung túng như vậy.

"Lúc trước ngài nói không muốn để những người khác hoài thai long chủng, là mong muốn mẫu thân của tiểu Hoàng tử tương lai có thể giúp chồng dạy con, có phong phạm của mẫu nghi thiên hạ phải không? Vì sao tần thiếp có thể có vinh quang này?".

Nếu Tiêu Nghiêu cho nàng đặc quyền này, như vậy thực sự nàng không cần.

Biểu tình trên mặt Tiêu Nghiêu cứng lại, thay đổi trong nháy mắt, cuối cùng mới cau mày, có chút hoài nghi nhìn nàng: "Quả nhiên đúng là Cao Tổ Tuyết có nói gì đó với người? Trẫm nghĩ tới, khó trách mấy buổi tối lúc

trước, người muốn trăm vắng vẻ người, còn thúc dục trăm cần cù. Ái tần, người cần cù lúc thì tắm trên giường sao?".

Hoàng thượng lập tức nhớ tới chỗ không thích hợp của Tần Phiên Phiên lúc trước, một bộ biểu tình thiếu năng trí tuệ mà nhìn.

Tần Phiên Phiên ho nhẹ một tiếng, cảm thấy hiện giờ mình không thừa nhận cũng vô dụng.

"À, trăm cảm thấy làm hài tử của người, nhất định sẽ rất khoái hoạt, vĩnh viễn đều có thể xem không hết tuồng". Tiêu Nghiêu còn cực kì nghiêm túc hỏi qua vấn đề này.

Tần Phiên Phiên ngẩn ra, ngược lại đẩy lòng dâng lên vài phần cảm giác áy náy.

Nếu nói nàng tương kế tựu kế, tiếp tục nguy trang giả mang thai, vậy người nàng phải xin lỗi nhất chính là Hoàng thượng.

Bởi vì hần đã phá vỡ quy định lúc trước của chính mình, hơn nữa chiếu cố nàng mọi thứ, dặn nàng phải chiếu cố thật tốt cho hài tử đáng ra phải có này.

Toàn bộ hậu cung, không tính Cao Thái hậu, thì chỉ có một mình hần chờ mong đứa trẻ này được sinh ra, các phi tần khác có lẽ hận không thể xé Tần Phiên Phiên ra thành tám mảnh.

"Hoàng thượng, tần thiếp---", nàng cầm tay hần, trong lòng dâng lên một trận xúc động, dường như muốn uyển chuyển nói ra lời trong miệng.

Nàng muốn bảo hần thỉnh thái y đáng tin cậy đến bắt mạch, hoặc chính nàng uống được Hách cô nương lúc trước khai cho, để nàng có nguyệt sự như bình thường, vậy mọi chuyện cũng sẽ tự nhiên sụp đổ.

Tiêu Nghiêu nhìn đôi mắt nàng như sương mù mênh mông, giống như cảm động đến sắp khóc, lập tức giơ tay bảo nàng ngừng nói, có chút ngang bướng nói: "Đừng cảm động, trẫm còn nói chưa xong. Về sau có thể trẫm lại tìm một nữ nhân hiền lương thực đức, thay trẫm sinh con, nếu người không đảm đương nổi việc làm mẫu thân, vậy để nàng ấy nuôi hai đứa nhỏ. Trẫm tư tiền tưởng hậu[1], cảm thấy người có hài tử bên cạnh vẫn tương đối tốt, cho nên người không thể quên những lời đã đáp ứng trẫm, nếu không đứa nhỏ này được sinh ra, người cũng không xứng làm mẫu thân của hần".

[1] Tư tiền tưởng hậu: Suy xét trước sau.

Tần Phiên Phiên lạnh mặt, đao ở đâu? Nàng vẫn nên một đao cắt đi bảo bối nổi dỗi tông đường này của hần, ngôi vị Hoàng đế của Tiêu gia này không cần người kế thừa.

Trương Đại tổng quản làm người đứng xem, không khỏi rụt rụt cổ, hần bị khuôn mặt biến sắc trong nháy mắt của Đào Tiệp dư dọa sợ rồi.

Hần vẫn cảm thấy bởi vì câu Hoàng đế đột nhiên kêu lên, đã bỏ lỡ lời nói mà tiểu yêu tinh muốn nói, lời nói kia hần là rất quan trọng, quan trọng đến mức không nghe sẽ có khả năng bị thiến.

ĐỘC SỬNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Cửa Hàng Bánh Nướng

Edit: Nhã Thục dung

Beta: Giang Hiền tần

"Trẫm thật sự nghĩ như vậy, người đừng cảm thấy buồn. Chỉ cần người sau này làm tốt việc của mình thì trẫm sẽ không cướp hài tử đi."

Tiêu Nghiêu thấy Tần Phiên Phiên lạnh mặt thì nói thêm một câu. Thẳng thắn mà nói thì thà đừng thêm vào, càng thêm càng khiến người khác giận.

Tần Phiên Phiên vốn không muốn nói chuyện với hắn, dù sao hiện tại nàng không hề sợ hãi. Nàng có hài tử, việc gì phải sợ!

"Lúc này người muốn nói cái gì với trẫm?" Hắn nhẹ giọng hỏi một câu.

"Không có gì." Nàng nhàn nhạt trả lời.

Tiêu Nghiêu nhăn mày, bất mãn nói: "Nói vậy, rõ ràng lúc này người muốn nói gì đó? Tâm tình người lại làm sao vậy?"

"Tần thiếp đã quên." Nàng đáp trả "đúng lý hợp tình".

"Tần Phiên Phiên, lá gan của người thật không nhỏ!" Ngờ khí của Tiêu Nghiêu cũng trở nên mất bình tĩnh, tức giận trừng mắt nhìn nàng.

Tần Phiên Phiên cong môi cười lạnh, trong ánh mắt mang theo ý khiêu khích. Nàng ngẩng đầu ưỡn ngực, còn nhân tiện nâng cái bụng nhỏ của mình ra phía trước, bày ra bộ dạng "dâng tận cửa".

Người thuộc họ cầu, có bản lĩnh thì cần ta đi!

"Đào Tiệp dư, người có ý gì?" Tiêu Nghiêu rống lên với nàng.

Cuối cùng hắn cũng không nghe được câu trả lời từ Tần Phiên Phiên, tức giận đến nổi trợn mắt nhưng lại không có cách nào trừng phạt nàng.

Hoàng thượng nổi giận đùng đùng rời khỏi Thường Đào các, trực tiếp ngồi long liễn quay về Long Càn cung.

Hắn ngồi trên long liễn, dọc đường đi không có phút nào ngừng oán niệm.

"Nàng cho rằng nàng là ai mà dám uy hiếp trẫm, mang long chủng thì ghê gớm lắm sao?"

Giọng nói khi tức giận của hắn có thể rống lên rung trời. Nhìn không khác mấy với những người bụng dạ nhỏ nhen.

Trương Hiến Năng thật sự cạn lời. Dù sao hắn cũng đi trước dẫn đường, Cầu hoàng đế không thể nhìn thấy vẻ mặt của hắn, bởi vậy mới trợn mắt không chút khách khí, thầm nghĩ: Mang long chủng đương nhiên ghê gớm, loại người như người muốn cũng không mang được!

"Nàng ấy dám dùng bản lĩnh gì để ưỡn bụng, trẫm cũng ưỡn được! Hiện giờ bụng nàng ấy vẫn còn rất bình thường, một chút lực uy hiếp cũng không có..." Hắn vốn đang tức giận, sau khi nói tới đây thì đột nhiên dừng lại, dường như nhớ tới cái gì đó, rồi thở dài một hơi, thấp giọng nói: "Nhưng bên trong là một hài tử đang chậm rãi lớn lên, sau đó được sinh ra, hắn là rất thú vị."

Hắn do dự chọn lựa giữa "thần kỳ" và "thú vị" một lát, cuối cùng lại chọn cái sau.

Âm thanh của nam nhân rất trầm thấp, lộ ra mười phần ôn nhu. Lúc này những cung nhân đi xung quanh mới giám thả lỏng tâm trạng căng cứng.

Thực ra Tiêu Nghiêu vốn không phải một Hoàng đế vui giận bất chợt, bình thường hắn vẫn hay xu mặt duy trì vẻ uy nghiêm.

Chỉ có lúc cố ý hù dọa hoặc trị tội ai đó, hắn mới bày ra trạng thái nửa âm nửa dương, cười như không cười để nói chuyện làm họ kinh sợ.

Về chuyện này, Đại tổng quản Trương Hiến Năng đương nhiên hiểu rõ, chỉ là từ lúc Đào Tiệp dư vào cung, Hoàng đế cũng trở nên vui giận thất thường.

Nhưng sự chuyển biến cảm xúc này lại không dùng để đả thương người khác, thậm chí không có mục đích gì, chỉ giống biểu lộ cảm xúc thông thường.

Hiện tại hắn xúc động trước một sinh mệnh, điều này khiến Trương Hiến Năng ngây ngẩn cả người, thở dài trong lòng: Hoàng thượng vẫn vô cùng chờ mong hài tử trong bụng tiểu yêu tinh.

"Hoàng thượng không cần sốt ruột, nhiều nhất là chờ chín tháng nữa, đứa bé đầu tiên của ngài sẽ ra đời."

Trương Hiến Năng đi chậm vài bước, nhìn sát vào long liễn, thấp giọng nói một câu.

Kết quả lại thấy Hoàng thượng vốn đang cao hứng bỗng nhiên lạnh mặt cau mày nhìn về phía hắn, trong ánh mắt có vài phần bắt bẻ.

"Trẫm nhớ đã sai người nhắc trẫm phạt tát tai, kết quả là trẫm bị Thái hậu đâm, còn bị Đào Tiệp dư uy hiếp. Người ở bên cạnh mà không nhắc nhở nổi cái rắm! Trẫm muốn hỏi rốt cuộc người có tác dụng gì!"

Hoàng thượng bỗng nhiên nhớ tới lời dặn dò của mình, lập tức tìm hân tính số.

Trương Hiến Năng trầm mặc, hân rất muốn tát mình hai cái, ai bảo người cảm thấy hôm nay Hoàng thượng đặc biệt mềm mỏng, muốn trấn an hân một chút, cực kỳ thông cảm với tâm trạng của Hoàng thượng. Kết quả Hoàng thượng biến thành câu, nói lật mặt thì đã lật mặt.

"Hoàng thượng, chúng ta chưa tới Long Càn cung, ngài đợi khi nào trở về rồi hẵng tức giận, đừng để cho những cung nhân khác nghe được, nếu truyền ra ngoài sẽ không tốt."

Trương Đại tổng quản tuy là "ngựa mất móng trước", nhưng hân vẫn luôn có biện pháp khống chế Hoàng thượng.

Quả nhiên hân vừa nói xong, Tiêu Nghiêu liền câm miệng không đáp nữa. Hoàng thượng là ngôi cửu ngũ chí cao vô thượng, nhất định không thể bị người khác nhìn thấy bộ dạng tức giận lung tung.

Long liền đi đến một chỗ thì bỗng nhiên ngừng lại, nơi này là hoa viên nhỏ, xung quanh đều là vườn hoa, bên trong có một thảm cỏ xanh mơn mớn.

Hoàng cung được thiết kế vô cùng độc đáo, lúc rải hạt giống hoa cỏ thì chừa ra một lối đi nhỏ, mục đích là để mỗi khi đi ngang qua nơi này có thể cảm nhận được sự tươi mát.

Đường từ Thượng Đào các về Long Càn cung tương đối gần chỗ này, đồng nghĩa với việc Hoàng thượng phải đi ngang nơi này.

Chỉ là giờ phút này lại có một tiểu cô nương đang ngồi trên con đường nhỏ, tay nàng bịt mắt, chỉ lộ ra nửa dưới khuôn mặt. Đôi môi đỏ tươi hé mở, yêu kiều nói: "Các người mau trốn đi, ta đếm tới năm mươi thì sẽ đi bắt các người. Đừng có trêu đùa ta, ta có thể nghe thấy tiếng bước chân của các người đó, nhiều người đang ở đây phải không? Hì hì."

Tiểu cô nương mặc cung trang của Trữ Tú, màu sắc vàng nhạt càng làm nổi bật làn da trắng nõn như ngọc của nàng, cái mũi cao thẳng xinh đẹp lại càng hấp dẫn người khác. Nói vậy, nếu đôi tay kia buông xuống, đôi mắt được che khuất nhất định cũng sẽ rất đẹp.

Tiêu Nghiêu nhú mày, Trương Hiến Năng duỗi tay chỉ vào con đường nhỏ bên cạnh, ý bảo đám người khiêng kiệu đổi hướng.

Tiểu cô nương chơi trốn tìm ở chỗ này không phải việc mà hẳn có thể quản, cho dù nàng ta có phải là đang câu dẫn Hoàng thượng hay không, hẳn đều không thể giúp đỡ mà càng phải tránh xa.

Dù sao Hoàng thượng cũng mới bước ra khỏi Thường Đào các, nếu thật sự coi trọng vị tú nữ nào ở đây thì chính là đánh vào mặt Đào Tiệp dư.

Hiện tại Đào Tiệp dư còn đang mang long chủng, là lúc được sủng ái nhất. Trong lòng Trương Đại tổng quản vẫn cực kỳ xem trọng Đào Tiệp dư, tóm lại so với vị tú nữ không rõ lai lịch này vẫn tốt hơn nhiều, hẳn vẫn nên tránh đi một chút.

Mấy thái giám nâng kiệu hiểu ý rất nhanh, rẽ lối muốn đi hướng khác.

Tất cả mọi người đều rất hiểu ý nhau, bước chân thật nhẹ, thậm chí có kẻ nhát gan không dám thở, không muốn quấy rầy vị cô nương này.

Hoàng thượng vẫn không mở miệng, chứng tỏ đối với nàng ta không có điểm gì đặc biệt. Nếu đụng tới nàng ta, sau đó chuyện này truyền tới tai Đào Tiệp dư, chỉ sợ mấy người bọn họ không cần phải sống nữa.

"Bốn mươi bảy, bốn mươi tám, bốn mươi chín, năm mươi!" Tiểu cô nương kia tiếp tục đếm số.

Trương Hiến Năng trợn mắt, đã đếm tới số bốn mươi mấy rồi, vậy lúc này người nói mấy câu vô nghĩa kia làm gì, cứ trực tiếp đi bắt người thôi.

Sau khi nàng ta niệm xong thì lập đứng dậy đi về phía bọn họ, vừa lúc bắt được cánh tay của Trương Đại tổng quản, nàng ta lập tức kéo miếng vải bịt mắt xuống.

"Hừ, ai bảo các người trêu cợt ta, bị ta bắt được..." Nàng ta mở to mắt, đắc ý cười đùa, nhưng lúc nhìn rõ người trước mắt mình là một thái giám thì vội vàng rút tay về.

Thần sắc trên mặt nàng ta đột ngột biến đổi, vội theo bản năng nhìn đến long liên và người đang ngồi trên long liên.

Đây không phải kiệu liên bình thường, trên mặt có khắc hình kim long ngũ trảo. Nàng ta đương nhiên biết, nam nhân có thể ngồi trên kiệu khắc rồng tại hậu cung chỉ có duy nhất một người.

"Thần nữ gặp qua Hoàng thượng, thần nữ không biết Hoàng thượng đến đây, va chạm thánh giá, thỉnh Hoàng thượng bớt giận." Nàng lập tức quỳ gối xuống đất, hoảng hốt hành đại lễ.

Tiểu cô nương đó có giọng nói rất hay, giống như dưa hấu mát lạnh vào mùa hè, ngọt thanh ngon miệng, làm cho người khác cảm thấy thoải mái.

"Người không va chạm đến trẫm, chỉ đụng vào Đại tổng quản, xin lỗi hân đi." Tiêu Nghiêu không cúi đầu liếc nhìn nàng ta một cái, giống như nàng ta là một đồ vật gì đó không liên quan, vẫy tay cho người rời đi.

Long liền được chậm rãi nâng đi, chỉ để lại tiểu cô nương ngậy ra như phồng cùng với Trương Hiến Năng đang lặng lẽ đánh giá nàng.

Cô nương này nhìn rất xinh đẹp. Cũng không có gì ngạc nhiên, những người được lưu lại trong cung chờ phục tuyển thì không có ai xấu.

"Đại tổng quản, sẽ không sao đâu phải không? Thần nữ không cố ý, có phải đã chọc Hoàng thượng tức giận rồi hay không?" Tiểu cô nương phản ứng cực nhanh, thần sắc mất mát chưa kịp biểu lộ cũng đã thu lại, nhìn hẩn đầy lo lắng.

Trương Hiến Năng vỗ vỗ ống tay áo, bộ dạng thông thả, trên mặt mang ý cười, thấp giọng nói: "Ta "da dày thịt béo", tiểu chủ có lỡ va chạm thì cũng không sao. Ngược lại tiểu chủ được nuôi lớn trong phủ, đừng bị gì là tốt rồi."

Tiểu cô nương thấy thái độ Trương Hiến Năng tốt như vậy, không khỏi cười cong môi, muốn bao nhiêu đáng yêu liền có bấy nhiêu đáng yêu.

Ai da, mệnh của Nhị Cầu Tử thật tốt, nhìn tiểu cô nương xinh đẹp này đi, thật dễ khiến người khác cảm thấy thân thiết.

"Xin hỏi tiểu chủ là cô nương nhà ai?" Trương Hiến Năng hỏi một câu.

Trên mặt tiểu cô nương hiện lên vài phần vui sướng, có thể được Trương Đại tổng quản xem trọng, đó chính là thành công một nửa. Ít nhất thì trước mắt có thể lấy lòng người tâm phúc bên cạnh Hoàng thượng, sau này hẳn có thể nói giúp một câu trước mặt Hoàng thượng thì nàng sẽ càng dễ dàng thành công phục tuyển.

"Thần nữ là đích ấu nữ của nhà Hộ Bộ Thị Lang Thái đại nhân, tên chỉ có một chữ "Hân"." Thái Hân thốt tha hành lễ, nàng vẫn cực kỳ nể mặt hẳn.

Ánh mắt Trương Hiến Năng chột lóe, cao giọng: "Hóa ra là cô nương nhà Thái đại nhân, quả nhiên tướng mạo tiểu chủ rất hoàn hảo."

"Từ nhỏ thần nữ đã học cầm kỳ thi họa, thơ từ vũ nhạc. Tuy tư chất ngu dốt nhưng cũng may gặp được tiên sinh dạy dỗ rất tốt, cũng có thể biết đôi chút." Thái Hân thấy Trương Hiến Năng khen nàng như vậy, trên mặt vui vẻ, lập tức đề cử chính mình một cách tích cực.

Trương Hiến Năng lập tức gật đầu: "Tiểu chủ tài mạo song toàn như thế, sau này ắt sẽ thành châu báu! Ta nhớ kỹ rồi, ngài về đi, lần sau đừng đến chơi đùa chỗ này nữa, Hoàng thượng sẽ không vui."

Thái Hân nghe lời này xong, vẻ mặt nghiêm lại, biết Trương Hiến Năng đang coi trọng mình, lập tức ngàn ân vạn tạ [1] mà rời đi, không luộm thuộm lằng nhằng thêm chút nào.

[1] Ngàn ân vạn tạ: ý nói mang ơn sâu nặng

Nhìn bóng dáng tiểu cô nương nhanh chóng rời đi, Trương Hiến Năng cười âm hiểm một cái.

Khó trách trước đây Thái đại nhân cất lực muốn Hoàng thượng tuyển tú năm nay. Hóa ra là vì Thái gia bọn họ ẩn giấu một bảo bối như vậy. Quả nhiên rất xuất sắc, hẳn là một thái giám mà cũng muốn sủng nàng ta một lần.

Chẳng qua là nàng ta vẫn có chút vội vã.

Lúc hần trở lại Long Càn cung, Tiêu Nghiêu đã ngồi uống trà trước long án.

"Cái bánh nướng kia thế nào?" Hần thấy Đại tổng quản trở về, không khỏi hỏi một câu.

Trương Hiến Năng khựng chân, trên mặt có một khoảnh khắc bị đại ra, rõ ràng không hiểu ý. Sau đó mới phản ứng lại, nhớ tới chuyện trước đây Hoàng thượng từng trào phúng Thái đại nhân mở cửa hàng bánh nướng, chê cười cô nương Thái gia là bánh nướng, không định mang bánh nướng mặt rỗ vào cung.

"Theo lão nô nhìn thì mặt không bị rỗ, tướng mạo không tồi, nhưng tính tình lại có chút nóng nảy." Đại tổng quản trả lời thẳng vào vấn đề.

Tiêu Nghiêu cười lạnh một tiếng: "Nàng ta coi trẫm là kẻ ngốc sao? Đến đó chơi trốn tìm nhưng xung quanh không có một bóng người, nàng ta trốn tìm với quỷ hay sao?"

Trương Hiến Năng im lặng không nói thêm điều gì.

Hoàng thượng năm nay hai mươi tám tuổi, đã từng trải qua nhiều màn câu dẫn của nữ nhân. Vị Thái cô nương này muốn tìm cách quyến rũ theo kiểu tươi mới thoát tục, xinh xắn đáng yêu nhưng rất tiếc Hoàng thượng không thích loại nữ nhân này.

Nhiều năm trôi qua như vậy, nữ nhân có thể giữ chân Hoàng thượng, hơn nữa còn thành công kéo hẳn lên giường, mang thai long chủng chỉ có một mình Đào tiếp dư.

Bởi vì trước đó nàng từng bày tỏ rõ ràng: Ta không biết xấu hổ, người xem ta dạng chân đẹp như vậy, không ngủ với ta thì chắc là mắt người mù rồi phải không?

Hoàng thượng chắc chắn không mù cho nên nàng dụ dỗ thành công. Hoàng thượng không chỉ ngủ với nàng một lần.

"Có lẽ là nhưng chủ tử khác sợ va chạm thánh giá, trốn tránh không ra ngoài." Trương Hiến Năng cảm thấy không khí có chút xấu hổ, nói tiếp một câu.

"Người đã từng gặp nữ nhân nào ở hậu cung nhìn thấy trẫm mà trốn chưa? Tất cả đều nhào tới giống như mèo thấy chuột. Có phải người nhận đồ gì tốt từ chỗ nàng ta rồi hay không? Trước kia ta cũng chưa từng thấy người nói đỡ giúp Tần Phiên Phiên một câu?" Tiêu Nghiêu khinh thường cười lạnh một tiếng, nhìn hắn cực kỳ hoài nghi.

Trương Hiến Năng quả thật vô cùng oan ức, hắn có cái rắm mà nhận đồ tốt! Cũng không biết vị Thái cô nương kia ngượng ngùng không lấy bạc từ trong túi ra, hay là không biết điều biết ý, tóm lại một đồng tiền hắn cũng chưa lấy được.

"Đào Tiệp dư là tốt nhất, đâu cần nô tài nói đỡ giúp nàng." Trương Hiến Năng lập tức giải vây cho mình, mẹ nó, lại lắm miệng.

"Cũng đúng, người ăn nói vụng về, nói đỡ cũng không tốt." Tiêu Nghiêu gật đầu, nhanh chóng mở tấu chương, bắt đầu phê duyệt.

Trương Hiến Năng muốn đánh chó nhưng lại không dám!

Tiểu yêu tinh gần như đã hoàn toàn thuần phục được hắn. Gần đây Nhị Cầu Tử quá mức hung hăng ngang ngược, không phải là do mới biết tiểu yêu tinh đang mang long chủng trong bụng hay sao? Chỉ hận không thể thâu tóm trời cao!

Chuyện Thái Hân câu dẫn Hoàng thượng mau chóng truyền khắp hậu cung, phản ứng của các nơi cũng không giống nhau, hiển nhiên hậu cung lại trở nên náo nhiệt một lần nữa.

Tác giả có lời muốn nói:

Cầu tử: Hôm nay chỉ số thông minh của ta thật là cao!!! Mau khen ta! Ta không bị sắc đẹp mê hoặc.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Nỗi Sầu Của Cô Nương Ngốc

Edit: Lan Sung nghi

Beta: Rine Hiền phi

Tần Phiên Phiên đang ngồi trên ghế ăn bánh táo chua, vị chua chua ngọt ngọt rất thích, lại còn mềm mại khác thường, nàng thỏa mãn đến mức nhìn không được nheo lại đôi mắt.

"Chủ tử, trên đoạn đường nhất định Hoàng thượng sẽ đi qua khi hồi cung, vừa có vị tú nữ chơi trốn tìm, còn bắt lấy tay của Trương Đại Tổng quản không buông. Hiện tại chuyện đã truyền khắp hậu cung, nói vị tú nữ này muốn một bước lên trời."

Liễu Âm vội vã chạy vào, cả ngày nàng ấy thích chạy lung tung, thích cùng người bàn tán, vì vậy tin tức rất linh thông (nhạy, nắm rõ).

Sau khi Tần Phiên Phiên nghe thấy tin tức này, hơi dừng ăn lại một chút, không khỏi nhướng nhướng mày, một câu cũng chưa nói, lại cầm một khối bánh táo chua lên bắt đầu ăn.

"Chủ tử, lời của nô tỳ ngài có nghe rõ không? Mấy vị tú nữ này cũng thật không biết xấu hổ, lúc này mới qua bao lâu, còn chưa phục tuyền đã làm ra dáng vẻ của một vị chủ nhân bừa bãi rồi. Hơn nữa long liễn của Hoàng thượng vừa rời khỏi từ Thượng Đào các, vị Thái tú nữ này đúng là không để ngài trong mắt mà."

Trên mặt Liễu Âm đều là thần sắc nôn nóng và khó chịu, những tú nữ mới tiến cung đó đều là một đám nha đầu không biết trời cao đất rộng là gì, thật sự cho rằng những phi tần trong cung này đều là những nữ nhân tuổi già sắc suy sao?

Thế mà lại dám phá hỏng quy củ, câu dẫn Hoàng thượng trước mặt mọi người, quả thật vô cùng không biết xấu hổ.

Tần Phiên Phiên thấy nàng ấy tức giận đến mức đầu sắp nổ tung, không khỏi cười khẽ.

"Người gấp cái gì, không phải Hoàng thượng còn chưa triệu hạnh nàng ta à? Vậy đủ chứng minh công phu của nàng ta không ra sao cả, còn có nàng ta họ Thái nên thủ đoạn câu dẫn người cũng rất "Thái". Bắt lấy tay của Trương Tổng quản thì tính là gì, có bản lĩnh nàng ta đi bắt lấy long căn của Hoàng thượng xem nào."

Nàng nhẹ giọng trấn an, nói xong lời cuối thì trên mặt đã tràn đầy thần sắc khinh thường và coi thường dành cho Thái Hân, đúng là tiểu cô nương không thể sánh được với ai.

Vẻ mặt của cung nhân trong điện đều ngây ra, chủ tử vừa nói gì? Mau mau mau, mặt mũi ngài rơi xuống mặt đất đã phủ kín nội điện, phiên ngài khom lưng nhặt nó lên được không?

Rất nhanh Tần Phiên Phiên đã phát hiện ra không khí xấu hổ trong nội điện, mọi người đều rơi vào trạng thái im lặng như chết rồi.

Nàng ho nhẹ một tiếng, thấp giọng tạ lỗi: "Ta quên mất các người đều là hoàng hoa đại khuê nữ, chỉ có ta là người đã ngủ cùng nam nhân. Lần sau ta sẽ nói trắng ra, để tránh các người nghe không hiểu."

Một tiếng "loảng xoảng" vang lên, dường như mọi người nghe thấy tiếng một khuôn mặt rơi xuống trong nội điện.

Đào Tiệp dư của bọn họ chính là bưu hãn như vậy, Hoàng thượng còn tốt hơn một chút.

Xuân Phong điện của hậu cung chính là nơi nghị sự của bốn vị Quý phi, hiện tại, chưa có một vị nào rời đi, đều ngồi trên vị trí của mình mà mặt ủ mày chau.

Mấy chuyện hôm nay vẫn còn chưa xử lý nhưng lại không ai muốn để ý tới, hậu cung có Thượng Cung cục, các vị Thượng cung đều có thể làm tốt mọi công việc điều hành trong hậu cung này, chẳng qua các nàng chỉ là người giám thị mà thôi.

Tuy nói có chút quyền lực, nhưng hiện giờ so với hai việc là Đào Tiệp dư mang thai và Thái tú nữ câu dẫn Hoàng thượng thì căn bản không đáng nhắc tới.

Tuy rằng tạm thời các nàng đang thực hiện nghĩa vụ của Hoàng hậu, nhưng lại không có được quyền lực của Hoàng hậu, phượng ấn nằm ở chỗ Cao Thái hậu, chung quy các nàng chịu khổ đi lấy lòng, cũng chỉ là may áo cưới thay người khác.

"Nghe nói trên đường Hoàng thượng gặp phải Thái tú nữ nhưng không thèm cho nàng ta một ánh mắt?" Nhân Quý phi mở miệng dò hỏi cung nhân đến hồi báo tin tức.

"Vâng, chỉ có điều Trương Đại Tổng quản có ở lại nói chuyện với Thái tiểu chủ mấy câu, sau khi Thái tiểu chủ trở về Trữ Tú cung, cảm xúc vẫn luôn vui sướng không ngừng, nhìn dáng vẻ giống như là gặp được chuyện tốt gì." Cung nhân thấp giọng trả lời.

Trong điện yên tĩnh, Minh Quý phi là người đầu tiên nổi giận, nhăn mày nói: "Nữ nhân Thái thị này cũng thật buồn cười, nàng ta mới chỉ là

một tú nữ liền dám cả gan làm loạn như thế. Cô cô ở Trữ Tú cung đều là lũ ăn hại à? Không muốn sống nữa thì nói, cũng chỉ là chuyện mấy mạng người thôi, bốn cung vẫn có thể hoàn thành tâm nguyện cho các nàng. Năm nay đều là mấy tiểu tiện nhân, cũng không biết ai là người tuyển đảm tú nữ này, đều là một đám không có tiền đồ."

Trước có Tần Phiên Phiên, sau có vị Thái tú nữ này, đúng là khiến Minh Quý phi tức chết đi được.

Cũng là mấy năm nay tính tình Hoàng thượng tốt, thời điểm trước kia ở Vương phủ, nếu có người dám "bắt người" giữa đường như vậy, thế nào cũng không tránh khỏi bị đánh.

Hiện giờ tiểu tiện nhân Đào Tiệp dư kia nổi lên trong hậu cung như có tác dụng làm người mở đường, khiến không khí của toàn bộ hậu cung đều trở nên không ổn.

Minh Quý phi đã mắng hết một lượt các quan viên tiền triều, không khí trong điện càng trở nên ngột ngạt.

Các vị phụ huynh trong nhà bốn vị Quý phi đều làm quan trong triều, nói không chừng đều có tham dự vào việc tuyển tú. Dù sao thì Đào Tiệp dư cũng quá nổi bật, nhóm lão nhân trong cung đã không đấu lại nàng vậy chỉ có mở rộng tuyển tú, làm phong phú hậu cung, để cho nhóm người mới kia nhập cung, ít nhất có thể phân tán đi lực chú ý của Hoàng thượng.

Nhưng thật hiển nhiên, nhóm tú nữ mới vào cung có tính cách không giống nhau, có người muốn bò lên trên, cũng không phải dễ chọn.

"Minh Quý phi nói cẩn thận, tổ phụ cũng từng chủ trương tuyển tú." Mây Nguyệt Quý phi nhăn lại, vốn dĩ nàng không muốn nói chuyện, nhưng những lời này của Minh Quý phi đã mắng cả người nhà vào luôn, nàng không nhịn được phải nhắc nhở vài câu.

Minh Quý phi nhớ tới gương mặt kia của tổ phụ, lập tức sợ tới mức rụt rụt cổ, nàng sợ nhất chính là tổ phụ.

"Vị Thái tú nữ này nên xử lý thế nào?" Thư Quý phi nhẹ giọng nói hỏi câu.

"Dựa theo cung quy, nếu chạy lung tung, lại còn va chạm thánh nhan thì đánh mười đại bản rồi ném ra khỏi cung đi. Hậu cung không cần dạng nữ nhân không biết an phận thủ thường như vậy." Đôi mắt Minh Quý phi nhẹ nhàng nheo lại, trên mặt mang theo vài phần phần hận.

Vừa biết được Hoàng thượng cho phép Đào Tiệp dư mang long chủng, đối với các nàng mà nói chính là tin dữ lớn nhất trong trời đất này. Nếu lại thêm một kẻ không an phận, đó chẳng phải là dẫn một thêm một tiểu yêu tinh nữa vào cung sao?

"Muội muội đừng vội nóng nảy, theo ta thấy vị Thái tú nữ này mới vào cung, chắc là chưa hiểu rõ quy củ, không bằng từ từ xem biểu hiện của nàng ta. Nếu sau này còn tái phạm, chúng ta sẽ trừng phạt sau, được không? Tạm gác lại đã." Nhân Quý phi cười khẽ một tiếng, thấp giọng trấn an nàng ấy.

Mày Minh Quý phi nhăn lại: "Dựa vào cái gì? Chẳng lẽ nàng ta là người của tỷ tỷ?"

Hậu cung kéo bè kéo cánh nhiều, nhóm tú nữ mới vào cung này chắc chắn cũng muốn gia nhập vào dưới trướng của phi tần có phân vị cao, nếu không lấy thân phận như vậy của các nàng, rất khó đi lại ở trong cung.

Đương nhiên, các phi tần địa vị cao có chút sắc suy tình mỏng, cũng muốn dựa vào mấy tiểu cô nương để cố sủng thêm mấy năm, tất cả đều là hỗ trợ nhau cùng có lợi thôi. Dĩ nhiên những mối quan hệ kéo bè kéo cánh này đều không bền chắc, là loại có thể phản bội và tan vỡ bất cứ lúc nào.

Trên mặt Nhàn Quý phi có chút xấu hổ, nói chuyện với kẻ ngu xuẩn đúng là tổn sức mà.

"Hoàng thượng còn chưa phục tuyền đâu, lúc này sẽ không ai mượn sức kẻ khác. Muội muội yên tâm đi, tốc độ của ta không thể nhanh hơn người. Ta chỉ cảm thấy trong cung rất thiếu tiểu yêu tinh, nếu lại có thêm một người được Hoàng thượng coi trọng, không phải các tỷ muội khác có thể tọa sơn quan hổ đấu sao? Đừng nóng nảy." Nhàn Quý phi vẫn là ý cười nhàn nhạt như cũ, không hề có vẻ tức giận nào.

"Ta tán thành." Nguyệt Quý phi liền nói một câu.

"Ta cũng vậy." Thư Quý phi cũng gật đầu.

Minh Quý phi hung tợn trừng mắt liếc các nàng một cái, cuối cùng không tình nguyện mà đồng ý.

Trong lòng ba người này có chủ ý gì, nàng đều biết, chỉ là trong lòng không quá tán thành mà thôi.

"Chỉ hy vọng là như ý các người, đừng để dẫn sói vào nhà, lại đến một kẻ lợi hại hơn, người ta hai kẻ mạnh liên thủ, những kẻ khác có thể sẽ thật sự phải chết già trong cung." Cuối cùng nàng còn không quên thêm vài câu nói mát.

Bởi vì bốn vị Quý phi thả một con ngựa, Thái Hân tránh được một kiếp, càng khiến những tú nữ khác ngo ngoe rục rịch, không ít người muốn ngẫu nhiên gặp được Hoàng thượng, có điều Minh Quý phi gọi mấy vị cô cô ở Trữ Tú cung đến mắng cho một trận, lập tức nhóm tú nữ bị quản thật nghiêm, rốt cuộc cũng không có cơ hội đi ra ngoài nữa.

Sau khi Tần Phiên Phiên có thai, đãi ngộ của Thượng Đào các liền tăng cao, mở phòng bếp nhỏ, sáu vị Thượng cung của Thượng Cung cục vô

cùng ăn ý, mỗi lần có thứ gì đều đưa cho Đào Tiệp dư chọn trước, những món còn dư lại mới đưa đi chỗ phi tần khác.

Hơn nữa Đào Tiệp dư không có chút ý tứ từ chối nào, mỗi lần đều chọn thứ tốt nhất, chẳng sợ có thể nàng sẽ không dùng đến.

Vải vóc châu báu chia cho các phi tần mỗi tháng, nàng chọn cũng chỉ có một cuộn vải gấm nguyệt sắc, hồng bảo thạch lớn nhất cũng bị nàng bỏ qua.

Nàng hoàn toàn đem hai chữ "bừa bãi" dán lên trên trán, mỗi ngày lúc đi thỉnh an Cao Thái hậu nàng đều là người đến cuối cùng, sát canh giờ. Mỗi lần Cao Thái hậu còn khen nàng hiếu thuận.

Nàng nhìn thấy phi tần địa vị cao đều hành lễ qua loa, trên cơ bản chỉ gật đầu không khom lưng, giống như nàng đã từ Tam phẩm Tiệp dư thăng lên làm cực phẩm Hoàng hậu vậy. Không ai dám nổi giận trước mặt nàng, có lần Minh Quý phi từng nổi giận xảy ra tranh cãi với nàng, ngày hôm sau đã bị Cao Thái hậu giáo huấn trước mặt mọi người.

"Có phải người ghen ghét với nàng ấy không? Bản thân không sinh được long chủng còn muốn trách mắng nặng nề người có thể sinh được, rốt cuộc người có ý gì?" Cao Thái hậu ngồi trên ghế phượng, hùng hổ chất vấn.

Hốc mắt Minh Quý phi lập tức đỏ lên, sao nàng lại sinh không được, là Hoàng thượng không cho sinh, dựa vào cái gì mà chỉ có nữ nhân Tần Phiên Phiên này được Hoàng thượng coi trọng.

Ngày đó, sau khi kết thúc thỉnh an, Minh Quý phi là khóc lóc rời đi, nàng vô cùng ảm ức nhưng lại không dám tranh luận với Cao Thái hậu dù chỉ một lời.

Cao Thái hậu không phải một người xử sự dựa theo lẽ thường, bà sống tùy tâm sở dục (làm theo ý mình, thuận theo tâm trạng, ý muốn). Lần trước bà triệu hai vị phu nhân của Lâm gia vào cung răn dạy, đến nay Minh Quý phi còn nhớ rõ ràng, mẫu thân của nàng và bá mẫu cũng đã là người làm tổ mẫu, lại bị Cao Thái hậu mắng đến mức không dám ngẩng đầu lên.

Nàng vừa áy náy lại vừa đau lòng, nhưng cũng không dám tỏ vẻ gì.

Cho dù bây giờ nàng có tức giận bằng trời cũng không dám phản bác Cao Thái hậu một câu, liên quan đến việc Cao Thái hậu thiên vị Tần Phiên Phiên cũng là nước lên thì thuyền lên, trong bụng nàng ta còn có long chủng, nếu lúc này mà xuất hiện một vị Hoàng hậu, e là cũng không quý giá bằng nàng ta.

"Thời điểm Minh Quý phi rời đi bị người làm cho tức giận đến phát khóc, người không sợ sao?"

Sau khi kết thúc thỉnh an, Cao Tổ Tuyết lời kéo Tần Phiên Phiên đến thiên điện nói chuyện, nhin không được thấp giọng hỏi một câu.

Tần Phiên Phiên cười khê: "Ta có gì phải sợ, sau khi tiến cung chính là hoàn cảnh lửa cháy đổ thêm dầu. Người có thể đắc tội trong cung ta đều đã đắc tội, cho dù không có long chủng trong bụng, một khi sau này ta thất sủng cũng khó thoát khỏi sự trả thù của mọi người. Dù sao đều là một kết cục, vì sao ta lại không nhân lúc có thể điều võ dương oai để hoành hành ngang ngược một hồi? Chẳng lẽ chờ đến khi ta thất thế lại đi vẫy đuôi lấy lòng? Những người này chắc hẳn sẽ không bỏ qua cho ta đâu nhỉ?"

Nàng tự tin không chút do dự, chột nghe giống như có chút bất chấp tất cả, nhưng Cao Tổ Tuyết hiểu, Tần Phiên Phiên không có một chút sợ hãi nào là vì nàng tin chắc bản thân sẽ không thua.

Cao Tổ Tuyết sững sốt một chút, sau đó nhẹ nhàng nở nụ cười: "Lúc này ta rất hâm mộ người, không hề cố kỵ, không có sợ hãi, kiêu ngạo."

Tần Phiên Phiên lắc lắc đầu: "Ngay từ đầu khi ta tiến cung đã bị chơi xỏ giống như một con khỉ, hiện giờ mới tốt lên một chút. Thật ra ta lại hâm mộ người, người có gia thế tốt, vốn có thể chọn một mối hôn sự mà không cần cố kỵ, không nề nang gì."

"Người cảm thấy Lâm gia thế nào?" Cao Tổ Tuyết trầm mặc một lát, thời điểm lên tiếng dò hỏi, liền có vẻ hơi xúc động.

Tần Phiên Phiên mở to hai mắt: "Nhà nào? Lâm gia, nhà mẹ đẻ của Minh Quý phi và Nguyệt Quý phi?"

"Phải." Cao Tổ Tuyết gật gật đầu, hơi cúi đầu, chung quy vẫn là có chút ngượng ngùng.

"Người để ta nói, ta có thể nói hai nàng tốt à, nhà các nàng bao gồm cả vị Lâm Xảo cô nương lúc trước kia đều có bất mãn với ta, vẫn là có thù hận lớn bằng trời đó. Ở trong mắt ta, cô nương thì không sao cả. Nếu nói nam nhân, thật ra ta lại biết một vị, chính là đứa con mồ côi từ trong bụng mẹ của tam thúc của hai vị Quý phi, sống dưới danh nghĩa dòng chính, ăn nhờ ở đậu, là người mà lúc trước ta đính hôn sau đó lại từ hôn, chính là hãn." Tần Phiên Phiên cau mày, nói ra lại khiến nàng có một chút ấn tượng.

Trước khi nàng vào cung cũng từng định thân, nhưng sau khi Hoàng thượng đăng cơ, vì nguyên nhân Tần gia cho Hoàng thượng đội nón xanh nên Lâm gia liền từ hôn trước.

"Chính là hãn." Giọng nói của Cao Tổ Tuyết nhỏ như tiếng muỗi kêu, nhưng giọng điệu lại rất khẳng định.

Tần Phiên Phiên ngẩn ra, khó có thể tin: "Tổ Tuyết, người không bị gì chứ? Người là đích trưởng nữ của Cao gia, gả cho một đứa con mồ côi của chi thứ Lâm gia, hãn còn không có cha, phía trên là áp lực từ thân mẫu và hai vị bá mẫu, nói vậy thì tìm cho hãn một tức phụ là rất khó đó. Lúc trước mẫu thân nhìn trúng hãn bởi vì con người của hãn, mẫu thân nói hãn có tài

mà tính tình của ta lại tốt, ta đi qua đó sẽ không có hại, những ngày sau này sẽ trôi qua không quá tệ. Việc hôn nhân này đối với ta mà nói, không tính là trèo cao, ta có thể đứng thẳng sống lưng. Nhưng bởi vì ta là thứ nữ, không có lựa chọn lựa khác tốt hơn, nhưng người là đích trường nữ, thân cô mẫu của người là Thái hậu, thân biểu ca là đương kim Hoàng thượng, người có vô số lựa chọn tốt hơn, vì sao lại phải cố tình chọn hần?"

Nếu nàng có thân phận như Cao Tổ Tuyết, nàng chắc chắn sẽ không chọn một mối hôn nhân như vậy, bởi vì Lâm gia quá loạn, nhiều người nhiều miệng. Hơn nữa Cao Tổ Tuyết lại nhìn trúng người nam nhân ăn nhờ ở đậu này, rất có thể người này có được tính tình kiên nhẫn nhưng lại thiếu sáng sủa, nếu tính kế mà sống qua ngày, sẽ rất mệt.

"Ta đã gặp hần, tính tình khá tốt, học thức tốt, dáng vẻ cũng rất được." Giọng nói của Cao Tổ Tuyết càng ngày càng thấp, sắc mặt cũng càng ngày càng hồng, hiển nhiên là đang xấu hổ, dường như không dám ngẩng đầu.

Trong điện chìm vào yên tĩnh, Tần Phiên Phiên có chút cạn lời, nàng có thể nói gì đây, người ta cũng đã nhìn trúng, cho dù nàng nói gì, chỉ sợ cũng không được gì, còn có thể bị nghi ngờ là nói xấu sau lưng người ta.

Nàng cảm thấy mối hôn sự này không xứng nhưng bản thân Cao Tổ Tuyết cảm thấy tốt là được. Huống hồ cho dù người nam nhân kia vốn định thân với nàng, nàng cũng không hiểu rõ hần, chỉ là vội vàng gặp qua, đúng thật là dáng vẻ tuần tú, mặt như quan ngọc, tướng mạo đường đường.

"Ôi, cuối cùng ta cũng hiểu được câu nói kia của mẫu hậu, hình dung người thật sự chuẩn xác, người đúng là cô nương ngốc!" Tần Phiên Phiên khẽ thở dài một hơi, cười đối đề tài.

Cao Tổ Tuyết nhấp môi cười, thời điểm ngẩng đầu nhìn nàng, trong mắt nàng ấy đều là ánh sáng lấp lánh.

Điều này khiến Tần Phiên Phiên ngẩn ra, đích trường nữ mà Cao gia dạy ra, luôn luôn mang dáng vẻ trấn định tự tại, tự nhiên hào phóng, rất ít khi lộ ra tư thái kiêu diễm của tiểu cô nương như thế, nhất thời để cho Tần Phiên Phiên nhìn đến thất thần.

"Cô nương ngọc, may mắn người không tiến cung, nếu không vẫn là câu nói kia của mẫu hậu đúng, vị trí Hoàng hậu đều là của người." Tần Phiên Phiên nhẹ nhàng cười.

Cao Tổ Tuyết và nàng nói đùa vài câu, vẫn còn có chút thấp thỏm, lôi kéo tay nàng nói: "Nương của ta cũng nói với ta như vậy, bà nói nam nhân của Lâm gia đều rất ưu tú, là người thừa kế tốt, nhưng sẽ không phải là phu quân tốt bởi vì quá quá vô tâm. Chờ tới lúc cần thiết, người bọn họ vứt bỏ trước tiên chính là vợ con, vì gia nghiệp tổ tiên, cái gì cũng có thể làm. Nhưng mà ta..."

Nàng ấy còn chưa nói xong, Tần Phiên Phiên đã hiểu rõ ý của nàng ấy, nương của nàng ấy nói không tốt, những người khác cũng nói việc hôn nhân này không tốt, chỉ có chính bản thân nàng ấy cảm thấy tốt.

Bởi vì những thứ không tốt theo như lời người khác thì ở trong mắt nàng ấy lại không phải là chuyện gì lớn.

"Dù sao thì Lâm gia nhà lớn nghiệp lớn, ta cảm thấy sẽ không đi đến bước đường yêu cầu vứt bỏ vợ con để đổi lấy gia nghiệp tổ tông đâu." Trong ánh mắt của nàng ấy đều là hy vọng.

Trong miệng Tần Phiên Phiên có chút khổ: "Cho dù người nói gì thì chính người cũng đã chọn. Ta khuyên người nghĩ lại cho cẩn thận, theo như lời của Cao Phu nhân ta cũng tán đồng, lúc trước mẫu thân cũng nói với ta như vậy, không thể thổ lộ tình cảm đối với loại nam nhân này, tốt nhất là tương kính như tân, trong tay phải có át chủ bài, không thể bày ra toàn bộ. Chỉ thích hợp cùng chung vinh hoa phú quý, khó có thể cùng chung hoạn

nạn. Có điều có thể vị Lâm công tử mà người coi trọng này không giống người thường, tất cả đều tùy thuộc vào người, những ngày sau này đều là tự người trải qua."

Trước mắt Cao Tổ Tuyết lập tức sáng ngời, vui sướng nói: "Đúng vậy, ngày tháng đều là tự mình sống, nhất định ta có thể sống thật tốt."

Tần Phiên Phiên chớp chớp mắt, có chút không kịp phản ứng lại, ngay sau đó cười khổ một tiếng, cô nương ngốc này cũng chỉ nghe thấy một câu cuối cùng, những câu nói khuyên bảo trước đó của nàng có lẽ đều như gió thoảng bên tai đi.

Nàng còn muốn khuyên thêm mấy câu thì thấy một cung nữ đi vào.

"Đào Tiệp dư, Tổ Tuyết cô nương, bên ngoài có Cao tú nữ cầu kiến."

Tần Phiên Phiên hơi sửng sốt, Cao gia đưa một cô nương khác vào cung tuyển tú? Không phải chứ, Tổ Tuyết thân là đích trưởng nữ đều không chuẩn bị tiến cung, vậy là đưa ai vào?

"Mời nàng vào." Cao Tổ Tuyết nhường nhường mày, nhẹ giọng giải thích với Tần Phiên Phiên: "Là Cao Tinh."

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Hoàng Thượng Giận Dỗi

Edit: Nhã Thục dung

Beta: Giang Hiền tần

Tần Phiên Phiên không nghĩ sẽ gặp lại Cao Tinh nhanh như vậy, càng không nghĩ sau khi trải qua việc lần trước Cao Tinh còn dám tiến cung.

Sắc mặt Cao Tinh có chút khác lạ, dưới mắt có một mảng đen, nhìn có vẻ nhiều đêm không ngủ ngon, quần thâm cũng trở nên rõ ràng.

Cả người giống như "chim sợ cành cong". Lúc nàng ta nhìn thấy Tần Phiên Phiên cũng ở đây, cặp mắt càng trợn tròn, đánh giá không chớp mắt, giống như Tần Phiên Phiên là thứ đồ hiếm lạ gì đó.

"Tinh Tinh, người làm gì đó?" Rốt cuộc Cao Tổ Tuyết cũng nhắc nhở một câu, Cao Tinh mới kịp thời phản ứng.

"Thần nữ gặp qua Đào Tiệp dư." Nàng ta lập tức hành lễ.

Tần Phiên Phiên gọi nàng ta đến ngồi, Cao Tinh lại giữ khoảng cách xa nhất có thể, coi Tần Phiên Phiên giống như là mãnh thú vậy.

Nhìn thấy sự cẩn thận của nàng ta, Tần Phiên Phiên không khỏi cong môi, dường như muốn cười. Chuyện lúc trước Cao Tinh nhìn thấy dáng vẻ tàn bạo trên giường của Hoàng thượng để lại cho nàng ta một bóng ma tâm lý rất sâu. Không biết lần tiến cung tuyển tú này có ý gì.

"Tình Tình, người có chuyện gì sao? Trữ Tú cung quản giáo rất nghiêm, hẳn là không cho phép lại đây. Trước đây vị Thái tú nữ kia tự chủ trương ra khỏi Trữ Tú cung, Minh Quý phi đã từng cảnh cáo bọn cô cô, sao người lại đến đây rồi?" Cao Tổ Tuyết nhắc nhở nàng.

Cao Tình không nói lời nào, chỉ cắn chặt môi dưới, thần sắc khẩn trương nhìn về phía Tần Phiên Phiên, tất nhiên có nàng ở đây thì không tiện mở miệng.

Cao Tổ Tuyết nhướn mày, thấp giọng nói: "Có chuyện gì thì nói đi, chỉ cần người không nhờ Đào Tiệp dư bò lên giường thì chuyện gì cũng đều có thể xem xét."

Tần Phiên Phiên hơi nhướn mày, nàng không nghĩ rằng Cao Tổ Tuyết lại nói trắng ra như thế.

Dù sao đi nữa, ngoại trừ việc nhắc tới vị Lâm công tử kia, Cao Tổ Tuyết luôn luôn biết giữ bình tĩnh.

"Không bò giường không bò giường." Cao Tình lập tức lắc lắc đầu, dường như là nhớ tới việc gì, trên mặt không còn một giọt máu.

Nàng ta cắn chặt răng, cuối cùng vẫn thấp giọng cầu xin: "Tỷ tỷ, người cứu ta đi, ta không muốn tham gia tuyển tú, ta chỉ muốn tìm một nhà tốt để gả, không muốn tiến cung phụng dưỡng Hoàng thượng."

Cao Tình bày ra khuôn mặt như khóc tang, giọng nói nghẹn ngào.

Tần Phiên Phiên và Cao Tổ Tuyết đều sửng sốt một chút, hoàn toàn không biết nàng ta đến vì lí do như vậy.

"Người không muốn tiến cung, thì lúc xuất hiện trước mặt Hoàng thượng biểu hiện tệ một chút, sẽ không cần phải tiến cung. Huống hồ nương đã nói với ta, việc người tiến cung chỉ là vỏ bọc, khi nào về sẽ tìm

cho người một nhà tốt để gả, Hoàng thượng cũng sẽ không nhìn trúng người." Cao Tổ Tuyết cạ lời, trước mắt nàng vẫn là thứ muội luôn "thấy người sang bắt quàng làm họ" kia sao?

Trước đây mấy cô nương của Cao gia đều đã từng tham gia tuyển tú, nhưng cơ bản không có ai được lưu lại hậu cung. Cô nương nào tham gia tuyển tú thông qua vòng sơ khảo, lúc ra khỏi cung chỉ cần có thân phận cao một chút thì việc mai mối sẽ càng dễ dàng thành công.

Dù sao thì sơ tuyển trong cung yêu cầu cực kỳ nghiêm khắc, xuất thân cao quý, còn có tài mạo toàn diện, tổng hợp đầy đủ những tố chất tốt đẹp. Có thể thông qua thì nghĩa là vị cô nương này cực kỳ xuất sắc.

Vốn dĩ Cao phu nhân cũng không dám để Cao Tinh tiến cung tham tuyển, nào biết sau khi Cao Tinh trở về Cao gia thì giống như một người khác, không bao giờ đề cập đến chuyện vào cung nữa.

Thậm chí còn khẩn cầu Cao phu nhân tìm cho nàng một phu quân có tính tình mềm mại, dòng dõi hơi thấp một chút. Không cần ngoại hình quá đẹp chỉ cần đối xử tốt với nàng.

"Nhưng lỡ như có chuyện gì thì sao? Ta, ta rất sợ, ta kiên quyết không thị tẩm, thị tẩm sẽ làm chết người. Ta phải về nhà, tỷ, nếu không người dẫn ta về nhà đi....."

Dường như nàng ta muốn nói gì đó, nhưng đối diện với dáng vẻ cười tủm tỉm của Tần Phiên Phiên lại không nói nên lời.

Cao Tinh rất muốn nói, ngủ với Hoàng thượng một giấc thì sẽ chết người, cũng chỉ có nữ nhân mạnh mẽ như Tần Phiên Phiên mới có thể chịu đựng, lại còn mang thai long chủng. Những phi tần khác không có long chủng, nhất định sẽ bị Hoàng thượng giày vò.

Nhìn bộ dạng bị dọa đến sắp ngất của nàng ta, Cao Tổ Tuyết hoàn toàn khó hiểu.

"Người phải hiểu, trước đây người ở trong cung lâu như vậy, cô mẫu năn nỉ ỉ ôi cũng không khiến Hoàng thượng sung hạnh người, bởi vì người hoàn toàn vô hình trong lòng hắn. Hắn vốn không ưa người, cho nên người tiến cung bao nhiêu lần đi nữa cũng giống nhau. Nhưng mà nương nói, tìm được nhà tốt để định đoạt hôn nhân cho người có chút khó khăn, cho nên mới để người tiến cung nâng cao thân phận, như thế sẽ dễ dàng hơn." Cao Tổ Tuyết không biết nên nói điều gì, thứ muội có chút ngốc, đầu óc cũng có chút sai lệch nhưng không có ý xấu.

"Thật sự là như vậy sao?" Cao Tinh đang sắp khóc đến nơi, vừa nghe lời này của Cao Tổ Tuyết thì lập tức ngừng đầu dò hỏi.

"Ta lừa người làm gì."

"Vậy thì tỷ tỷ phải thay ta nói với cô mẫu một tiếng, nhất định phải nói rõ ràng với Hoàng thượng, ta không muốn thị tẩm, ta chỉ tình cờ đi ngang qua đây thôi."

Cao Tinh vẫn không yên tâm, cầu xin một cách tội nghiệp.

"Được rồi được rồi, ta nhất định sẽ nói." Cao Tổ Tuyết đáp lại có chút không kiên nhẫn.

Được nàng ấy đồng ý, cảm xúc của Cao Tinh mới hòa hoãn lại, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn cái bụng phẳng lạng của Tần Phiên Phiên, dường như suy nghĩ điều gì.

Trước khi đi, rốt cục nàng ta cũng không nhịn được, nói với Tần Phiên Phiên: "Đào Tiệp dư, ngài bảo trọng thân thể, nhất định phải để ý khi hoài long chủng, không được thị tẩm. Nếu ngài bị đau thì tìm người khác giúp ngài chịu tội."

Nàng ta nói ập a ập ứng, dù sao cũng là khuê nữ chưa nếm trái, lại có Cao Tổ Tuyết đang ở đây, câu chữ không được rõ ràng lắm.

Nhưng Tần Phiên Phiên vừa nghe đã hiểu, nàng ra vẻ ưu thương thờ dài một hơi, kín đáo nói: "Trước đây Cao tú nữ cũng thấy, chỉ cần ta đau khổ cầu xin thì Hoàng thượng cũng không đồng ý, hẳn là người không biết nặng nhẹ. Còn việc tìm người thay ta chịu tội, ta thấy tay chân Cao tú nữ đều dài, hẳn là chịu đau rất tốt, không bằng..."

"Không không không, thần nữ đi trước, chúc ngài sớm sinh quý tử." Cao Tinh không đợi nàng nói xong, bỏ lại một câu, sau đó rời đi nhanh như gió.

Trước khi Cao Tinh đi còn vấp chân trái vào chân phải, lão đảo suýt ngã.

Tần Phiên Phiên nhin không được, cười khẽ ra tiếng, Cao Tổ Tuyết bên cạnh liếc mắt nhìn nàng một cái.

"Không cần hỏi cũng biết việc này là do người bày ra, nhưng mà như vậy rất tốt. Cuối cùng thì đầu óc của nàng ta cũng tỉnh ra, sau này sẽ không vọng tưởng "thấy người sang bắt quàng làm họ", an phận mà trải qua cuộc sống gia đình."

Tần Phiên Phiên chỉ cười khẽ, nếu là chuyện khác thì nàng sẽ kể ra, nhưng việc này liên quan đến chuyện phòng the của nàng và Hoàng thượng. Cho dù nàng không biết xấu hổ thì cũng ngượng ngùng khi giải thích với Cao Tổ Tuyết.

Rất nhanh đã đến ngày phục tuyển tú nữ. Vốn chỉ cần Hoàng thượng, Thái hậu hai cung cùng bốn vị Quý phi ở đây lựa chọn là được, nhưng không biết là do ai đưa ra gợi ý, lại thỉnh cả Tần Phiên Phiên đến.

Tiêu Nghiêu ước chừng đến muộn gần nửa canh giờ, hắn vốn không có hứng thú gì với lần tuyển tú này nên mới để những tú nữ đó đứng ở bên ngoài lâu như vậy, sau đó khoan thai tới muộn.

"Sao người lại ở đây?"

Nhưng tầm mắt lại tự động liếc đến chỗ Tần Phiên Phiên, chỉ thấy nàng cong cong khóe môi, đứng lên muốn hành lễ.

"Được rồi, người có thai, hành lễ làm gì, ngồi xuống." Tiêu Nghiêu lập tức phất tay, trong mắt chỉ có mình nàng, hoàn toàn không coi ai ra gì, giống như những người khác trong điện đang hành lễ đều là không khí.

Hắn đứng giữa đại điện, do dự một chút, cuối cùng vẫn thay đổi phương hướng, đi nhanh chóng đi đến chỗ của Tần Phiên Phiên.

"Không nghỉ ngơi trong điện mà lại đến đây làm gì?" Tiêu Nghiêu đứng trước mặt nàng, hơi khom lưng, âm thanh nhỏ nhẹ nói với nàng.

Hành động thân mật như vậy của Hoàng thượng lọt vào mắt những người khác trong điện, quả thực là đáng hận đến đỏ mắt.

Đặc biệt là bốn vị Quý phi, bọn họ đều là nữ nhân của Hoàng thượng, dãi ngọc lại khác biệt nhiều như vậy, rốt cuộc thì Tần Phiên Phiên có gì tốt?

"Là nhờ Minh Quý phi thỉnh tần thiếp tới xem." Tần Phiên Phiên cười nhẹ nhàng với hắn.

Nàng chưa trang điểm nhưng sắc mặt lại cực kỳ đẹp, thậm chí lúc nói chuyện cúi đầu vô cùng ôn nhu, điều này làm cho lòng Tiêu Nghiêu cảm thấy ngứa ngáy.

Hắn giơ tay, dường như muốn sờ vào mặt nàng, nhưng dù sao cũng đang đứng trước nhiều người, hắn đành phải thu tay lại.

"Lấy cho Đào Tiệp dư một cái đệm, sao bọn người hầu hạ các người không thể tận tâm hơn một chút." Tiêu Nghiêu lạnh giọng dặn dò một câu, lập tức có cung nhân dâng đệm mềm.

Hoàng Thượng thấy nàng ngồi thoải mái, mới nhắc chân đi lên chủ vị rồi ngồi xuống.

Hai vị Thái Hậu một trái một phải ngồi bên cạnh hăn, Hoàng Thái Hậu lạnh mặt, sắc mặt của bà không tốt lắm, hiển nhiên là bệnh chưa khỏi hẳn, nhưng hôm nay nàng lại nhất thiết phải đến đây.

Cao Thái hậu bày ra ý cười nhàn nhạt, nhìn Hoàng thượng và Tần Phiên Phiên hoà thuận, trong lòng bà còn ngọt hơn so với ăn mật, thuận miệng khen một câu: "Rất giống phong thái của phụ hoàng người."

Tiêu Nghiêu thầm trợn mắt trong lòng, cũng không biết là ai dạy bà những lời này.

"Minh Quý phi."

Thần sắc trên mặt bốn vị Quý phi đều giữ nguyên, chẳng qua đáy lòng hận thù chùng nào thì không nói được.

Tiêu Nghiêu đột nhiên gọi một câu, Minh Quý phi lộ vẻ mặt vui mừng, cho rằng hăn muốn dặn dò mình cái gì, quả nhiên trong lòng Hoàng Thượng, nàng vẫn có một địa vị nhất định.

"Trẫm nhớ Cao Thái hậu đã nói với người, đừng làm khó Đào tiệp dư, trong bụng nàng ấy có long chủng. Nữ nhân mang thai quan trọng nhất là ba tháng đầu, sao người còn muốn nàng tới chỗ này. Dù sao cũng chỉ là một buổi phục tuyền thôi, cãi cộ ầm ĩ, có gì vui để xem đâu. Nếu xảy ra vấn đề gì, người bù đắp được sao?"

Âm thanh của nam nhân lộ ra vài phần mất kiên nhẫn cùng chất vấn, hiển nhiên đang trách cứ nàng ta nhiều chuyện.

Vốn dĩ Minh Quý phi đang vui vẻ ra mặt, đột nhiên hoàn toàn lạnh lại, đôi mắt hiện lên vài phần phẫn hận. Cuối cùng sau khi bình tĩnh, nàng ta lập tức nhận sai: "Là thần thiếp suy xét không chu toàn, bây giờ thần thiếp sẽ cho người đưa Đào muội muội trở về."

Tiêu Nghiêu nâng tay ngăn cản: "Thôi, nàng ấy đợi ở trong điện cũng không tốt, nếu đã đến đây rồi thì coi như giải sầu, sau khi kết thúc trẫm sẽ đưa nàng ấy về."

Nam nhân kia lúc nhắc tới Tần Phiên Phiên, âm thanh có vẻ cực kỳ ôn nhu thân mật, so với thái độ nói Minh Quý phi lúc này, quả thực khác nhau như trời với đất.

Trong điện lâm vào trạng thái yên tĩnh, trong lòng bốn vị Quý phi trong lòng đều không cam, giống như nước sắp sôi vậy, bên dưới ùng ục ùng ục kèm theo hơi nóng.

Vì sao trong mắt Hoàng thượng chỉ có một mình Tần Phiên Phiên? Rốt cuộc nàng ta tốt đến mức nào?

Lúc này Tần Phiên Phiên đang nâng một tách trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, che khuất nụ cười đắc ý trên mặt.

Trước đây Hoàng thượng không đối xử với nàng ôn nhu như vậy. Từ khi có long chủng trong bụng, hẳn lập tức có sự thay đổi lớn, giống như một việc dĩ nhiên.

Nếu không nhờ long chủng này, thái độ của Hoàng thượng đối với nàng có lẽ rất lâu mới chuyển biến.

Hoá ra ngôi cửu ngũ là một người có tính tình khó hiểu.

Còn nữa, nàng muốn cảm ơn người đã đứng sau xuống tay với nàng, quả thực là quạt gió thêm củi.

"Bắt đầu đi." Tiêu Nghiêu vẫy tay, Trương Hiến Năng bên cạnh liền đứng dậy, bắt đầu tuân lệnh.

Bốn người một lượt, một lần hai nhóm, tổng cộng tám người tiến điện, mỗi người dùng một câu giới thiệu chính mình.

Liên tiếp năm lượt, Hoàng thượng không lưu lại bất kỳ một người nào. Vẻ mặt của hắn có vẻ chán đến chết, chỉ đợi những tú nữ giới thiệu xong thì phất phất tay cho họ rời đi, một câu cũng không chịu nói.

Không khí trong điện càng thêm khẩn trương, những người khác đều không biết rốt cuộc Hoàng thượng có ý gì.

"Hoàng thượng, vị Hoàng tú nữ này nổi tiếng rất giỏi nữ hồng, nghe nói từ nhỏ đã học thêu hai mặt. Thần thiếp rất muốn có thêm người giỏi về nữ hồng, không biết ngài có thể đồng ý với thiếp hay không?"

Nhàn Quý phi mở miệng đầu tiên, hiển nhiên vị Hoàng tú nữ này là người mà nàng ta đã chọn sẵn, thấy Hoàng Thượng vẫn như cũ muốn phất tay cho lui, nàng ta lập tức cầu tình.

Phải biết rằng đối với tính tình của Hoàng thượng, một khi đã đuổi xuống thì rất khó để gọi lên lại, chỉ còn cách tận dụng mọi thứ mà mở miệng.

Tiêu Nghiêu nhanh chóng hiểu ra, hắn nhìn nhìn vị Hoàng tú nữ đang xấu hổ cúi đầu kia, sau đó lại quay đầu nhìn Nhàn Quý phi.

Nhàn Quý phi lợi dụng ưu thế của mình, hai mắt vụt sáng nhìn hắn, ngoan ngoãn như một đứa trẻ muốn ăn kẹo.

"Được, nếu người thật sự thích, vậy lưu lại làm cung nữ hầu hạ cho người." Tiêu Nghiêu sáng khoái gật đầu.

Ý cười trên mặt Nhàn Quý phi cứng đờ, Hoàng đại nhân cho nàng không ít vàng bạc không phải là để nữ nhi tiến cung làm cung nữ, mà là muốn bò long sàng.

Nàng lập tức cười khế: "Hoàng thượng, nhìn ngài nói kìa, ái nữ của Hoàng đại nhân sao có thể làm cung nữ cho thần thiếp, nàng ấy muốn hầu hạ người, cũng là muốn đến Long Càn cung đó."

Tiêu Nghiêu nhú mày: "Đến Long Càn cung làm gì, trăm đâu cần học nữ hồng. Người rốt cuộc có muốn hay không?"

Nhàn Quý phi vẫn không thể cười nổi, ghen ngào nói: "Thế thì thôi vậy."

Nàng dám muốn sao? Hoàng đại nhân thế nào cũng phải xé nàng ra trăm mảnh. Đã không đưa nữ nhi của hắn lên long sàng, còn muốn giữ lại làm cung nữ. Cung nữ đủ hai mươi lăm tuổi mới có thể xuất cung, đối với một đích nữ nhà cao cửa rộng mà nói, cuộc đời coi như là đi tong.....

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Đưa Người Hồi Cung

Edit: Chang PhiBeta: Vy Chiêu Dung

Nhàn Quý phi cầu xin thất bại, đã gõ vang lên chuông cảnh báo ở trong lòng cho những người có mặt ở đây, ba vị Quý phi ít nhiều gì cũng có người được chọn cho mình, nhưng mà thái độ cự tuyệt người ở ngoài ngàn dặm của Hoàng thượng, làm người không khỏi cảnh giác ở trong lòng.

"Năm nay tuyển tú, chẳng lẽ một người Hoàng thượng cũng không giữ sao?" Hoàng Thái hậu rốt cuộc vẫn không nhịn được hỏi ra tiếng.

Bà chính là không nhịn được muốn xen vào việc này, trên thực tế dưới đáy lòng đã cảnh cáo chính mình rất nhiều lần, Hoàng thượng ở trước mắt chính là một con chó điên, có thể không trêu chọc thì không trêu chọc.

Nhưng lúc trước Hoàng thượng đối xử với Tần Phiên Phiên ôn nhu như vậy, chọc hai mắt bà đau đớn.

"Sao Hoàng Thái hậu lại nói lời này vậy, tuyển tú là thay trăm tuyển phi tần, tất nhiên là chọn người trăm thích. Đám tú nữ này đều không được, nhìn đến bây giờ vẫn chưa có ai có thể vừa mắt trăm, ai, hao tài tổn của." Hãn thở dài một hơi, bày ra dáng vẻ không thể làm gì được.

Xung quanh là một mảnh yên tĩnh, nhóm tú nữ mới vừa tiến vào trong điện, vừa lúc nghe thấy câu nói như vậy, một đám đều gục đầu xuống, giống như cha mẹ chết.

Lời nói này của Hoàng thượng đã kích thực sự nặng nề, làm người không chống đỡ được, giống như các nàng sinh ra không tốt, làm lãng phí cơ hội tuyển tú lần này, rốt cuộc một lần hậu cung tuyển tú cũng rất tốn kém, đúng là một việc hao tài tốn của.

"Ai, khổ cho Hoàng Thượng, đám tú nữ này quả thật không được, không xứng với con ta." Cao Thái hậu sâu kín thở dài một hơi, tích cực tới xem náo nhiệt.

Hoàng Thái hậu trực tiếp trợn trắng mắt, ai bảo người lắm miệng.

Kỳ thật phần lớn người ở trong điện đều biết, Hoàng thượng đang trợn mắt nói dối, tuyển tú ba năm một lần, khắp nơi trên cả nước chỉ cần nữ tử phù hợp với điều kiện đều phải vào kinh.

Sau khi tiến cung đầu tiên là trải qua tầng tầng tuyển chọn mới có thể ở lại, nữ tử thông qua sơ tuyển cho dù là gia thế hay là tài mạo đều là đứng đầu, tùy tiện lấy ra một người cũng có thể lọt vào mắt.

Nhưng Hoàng thượng lại ai cũng coi thường, rõ ràng là đang trả thù quan viên triều đình dốc hết sức chủ trương ép hãn tuyển tú mà.

Lần tuyển tú này, hãn vốn không đáp ứng, thái độ chống cự rất rõ ràng, những người khác còn không dám trách hãn, bởi vì Hoàng thượng nói đám tú nữ này không được, ai lại dám nói là Hoàng thượng không được?

"Thần nữ con gái Chu Quốc công Chu Uyển, năm nay mười sáu, gặp qua Hoàng thượng, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế." Một thanh âm quen thuộc vang lên trong đại điện.

Lúc này Tiêu Nghiêu mới cúi đầu liếc mắt một cái, quả nhiên liền thấy Chu Uyển vốn bị đuổi ra khỏi cung lại đang duyên dáng yêu kiều đứng ở trong đại điện, mặc cung trang tú nữ màu thủy lam, hơi cúi đầu, bóng dáng nhược liễu phù phong [1] xinh đẹp, nhìn cũng thấy rất có cảnh đẹp ý vui.

[1] nhược liễu phù phong: liễu rủ trong gió. Ý chỉ người con gái mềm mại yếu điệu như cành liễu rủ trong gió.

Từ lúc Chu Uyển tiến vào điện, Tần Phiên Phiên đã thấy nàng, lúc này đang cẩn thận đánh giá nàng, mới phát hiện tiểu cô nương biến hóa rất lớn.

Vốn dĩ Chu Uyển đi con đường tự nhiên hào phóng, có chút khí chất tiểu thư khuê các của Cao Tổ Tuyết, hiện giờ lại lắc mình biến hoá, lại chọn người có chút rủ lòng thương.

Tần Phiên Phiên cong cong môi, chuyện khác thường tất có yêu [2], chỉ sợ vị Chu cô nương này sau khi hồi phủ, được người nào đó chỉ điểm, mới từ bỏ tính cách vốn có của mình, để đi một con đường khác.

[2] 事出反常必有妖: chuyện xảy ra khác thường tất sẽ có chỗ kỳ quái.

Trong cung này có vẻ sắp náo nhiệt rồi đây.

Đối với loại thay đổi này của Chu Uyển, Tiêu Nghiêu cũng không có để ý tới, hẳn chỉ là nghe thấy được thanh âm quen thuộc mới ngẩng đầu lên xem một chút, sau đó lại không chút để ý mà rời đi.

"Hoàng thượng."

Mắt thấy tám vị tú nữ đều giới thiệu xong rồi, Hoàng thượng lại muốn phất tay cho các nàng đi xuống, Hoàng Thái hậu không nhìn được mở miệng.

"Như thế nào, Thái hậu cũng thiếu cung nữ hầu hạ sao? Người nhìn trúng ai liền giữ lại đi." Tiêu Nghiêu lập tức quay đầu, một bộ dáng rất hiểu thuận mở miệng nói.

Sắc mặt Hoàng Thái hậu liền trở nên không tốt, loại tư thế chống đối tiêu cực này của Hoàng thượng quả thực làm người khó có thể chống đỡ.

"Cung nữ thì không cần, ai gia không thiếu người hầu hạ. Chỉ là thật vất vả mới tuyển tú một lần, Hoàng thượng không chọn, vậy ai gia giúp Hoàng thượng để ý một chút, nếu không thì không thể nào nói nổi. Uyển Nhi là cháu gái ruột ai gia, ai gia nhìn nàng lớn lên, nên hiểu biết rất rõ, đứa nhỏ này lương thiện là một cô nương tốt, giữ lại đi."

Hoàng Thái hậu bày ra một bộ dáng hoàn toàn suy nghĩ vì hấn, giọng nói tuy rằng hiền lành, nhưng là lời này lại để lộ ra ý tứ chân thật ra bên ngoài.

Tiêu Nghiêu nhú nhú mày, hấn còn chưa kịp mở miệng, Cao Thái hậu ở bên cạnh đã lên tiếng châm chọc: "Khó mà làm được, dựa vào cái gì mà giữ chặt nữ người lại chứ, Hoàng Thái hậu cũng không sợ bị người chê cười đây là đi cửa sau sao, lại còn là ở trước công chúng nữa. Ai gia lại không thấy được vị Chu cô nương này có chỗ nào tốt, đứng không ra đứng nhìn giống hồ ly tinh." May mắn Cao Thái hậu còn biết lần này phục tuyển là chuyện lớn, nửa câu cuối cùng là mơ hồ nói qua, chẳng qua là những người ở đây đều có thể đoán được, vừa nghe cũng biết không phải lời gì hay.

"Còn có sắc mặt nàng trắng như vậy, vừa nhìn liền biết là thân thể không tốt, có thể sinh được hài tử hay không đây?" Cao Thái hậu bắt đầu mở to mắt ra để soi mói.

Chu Uyển có chút hối hận, vì để mình trông càng có vẻ nhược liễu phù phong, nàng còn đánh nhiều thêm một tầng phấn nữa, thật là nhược liễu phù phong, đáng tiếc Hoàng thượng cũng không có nhìn nàng nhiều thêm một cái, thậm chí còn bị Cao Thái hậu bắt lấy nhược điểm.

Hoàng Thái hậu tức giận đến bốc khói, còn nói đứng không thẳng, hiện giờ hậu cung này người giống hồ mị tử nhất chính là Tần Phiên Phiên, vậy mà Cao Thái hậu lại coi nàng như bảo bối vậy. Đây là nhìn ai không thích, nên chỗ nào cũng có thể bới ra được tật xấu.

"Dựa theo quy củ, mỗi lần tuyển tú Thái hậu đều có tư cách giữ người lại, những người khác thì tùy Hoàng thượng, thích thì giữ không thì thôi. Ai gia muốn giữ Chu Uyển. Cho nàng một thanh ngọc như ý."

Hoàng Thái hậu không muốn cãi cộ với Cao Thái hậu nữa, Cao Vân Vân này thô tục không chịu nổi, nếu có cãi cũng không cãi thẳng được bà ta, dù sao bà cố mang cái thân thể bệnh tật này để đến phục tuyển, chính là vì để giữ Chu Uyển lại.

Tuy rằng Hoàng Thái hậu kiên định nói muốn giữ Chu Uyển lại, nhưng không có Hoàng Thượng phân phó, thái giám phụ trách ngọc như ý cũng không dám hành động.

Tiêu Nghiêu nhún mày tự hỏi một lát, lúc sau mới phất phất tay: "Hoàng Thái hậu thật vất vả muốn giữ người lại, trẫm nào có đạo lý không đồng ý chứ. Chẳng qua đây chính là ngài muốn giữ, hy vọng cô nương Chu gia có thể tuân thủ bốn phận, không làm ra việc gì vi phạm cung quy." Hắn vừa nói xong liền có thái giám hai tay dâng ngọc như ý lên.

Ngọc như ý này là từ bạch ngọc làm thành, thuần trắng không tì vết, mang theo một chút ánh sáng, lúc cảm giác lạnh lẽo kia đánh úp lại, trên mặt Chu Uyển hiện lên vẻ mặt mừng như điên. Vòng đi vòng lại, tốn rất nhiều tâm tư, cuối cùng nàng vẫn được giữ lại hậu cung.

"Thần nữ là cháu gái Cao Quốc công Cao Tinh, năm nay mười lăm, gặp qua Hoàng thượng." Lúc Cao Tinh nói lời này giọng nói vẫn hơi run run.

Sắc mặt của nàng không tốt lắm, đầu cũng không dám nâng lên, đây là bị dọa đến quá mức sợ hãi.

Chờ sau khi một hàng tám người này đều giới thiệu xong, Hoàng Thượng cũng không có lập tức đuổi các nàng đi, mà là quay đầu nhìn về phía Cao Thái hậu nhẹ giọng nói: "Mẫu hậu, ngài muốn giữ lại một người ở trong cung không?"

Dù sao lúc trước Cao Thái hậu cũng muốn Cao Tinh tiến cung như vậy, Hoàng Thái hậu cũng giữ Chu Uyển lại rồi, Cao Tổ Tuyết thì nhất định sẽ không ở lại hậu cung, cho nên Hoàng thượng cũng không ngại để Cao Thái hậu giữ một cái Cao Tinh lại.

Cao Thái hậu nghe vậy lập tức quay đầu đi nhìn Cao Tinh, Cao Tinh vẫn luôn run rẩy, lúc nàng tiến cung là bị mẹ cả ép buộc tới, nói thật Cao phu nhân cũng là vì tốt cho nàng, sau khi tuyển tú có thể nâng cao thân phận, đây là kết quả các nhà đều đồng ý.

Chỉ là Cao Tinh không muốn tới, đủ để thấy lần trước Tần Phiên Phiên cùng Hoàng thượng bạo lực giao hoan đã mang đến cho nàng bóng ma tâm lý lớn như thế nào.

Cuối cùng là Cao phu nhân cứng rắn phái người kéo nàng lên xe ngựa, bắt đầu từ giây phút tiến vào cửa cung kia, đáy lòng Cao Tinh vẫn luôn không yên ổn, nàng chỉ cảm thấy càng ngày càng sợ hãi, sợ Hoàng thượng sẽ giữ lại nàng.

Không phải đều nói nam nhân luôn thích cái loại nữ nhân sợ hãi lại muốn chạy trốn hắn hay sao. Nếu Tần Phiên Phiên biết lúc này trong lòng Cao Tinh đang nghĩ như thế nào, có lẽ là muốn cười ra tiếng, cô nương này cũng quá ngốc, trúng độc hơi sâu rồi.

"Ai gia ——" Cao Thái hậu vừa mở miệng nói chuyện, mới nói hai chữ.

Trái tim Cao Tinh đã bùm bùm nhảy cái không ngừng, hai mắt liên nhắm lại, bị dọa đến ngất đi rồi, phút cuối cùng còn ngã lên người một tú nữ ở bên cạnh làm nàng ta kêu lên tiếng.

Nàng không cần ở lại trong cung, nàng không muốn thị tẩm, thị tẩm là sẽ chết người, Hoàng thượng là tên cuồng biến thái, cô mẫu nàng thích nàng như vậy, nhất định sẽ giữ nàng lại, nàng không muốn nghe hết đâu.

Không thể không nói, bản lĩnh tự cho là biết của Cao Tinh cũng quá cao rồi, đúng là không ai có thể sánh bằng.

"Nha đầu này sao lại hôn mê rồi, ai gia không giữ nàng ở trong cung mà, xem xem dọa đến nàng rồi. Nhanh đi xuống gọi thái y đi." Cao Thái hậu rất không vui.

Nói thật, nàng chưa thấy nữ nhân Cao gia nào nhát như vậy, Cao Tinh nhất định là biến dị, nếu không sao lại sợ đến mức như vậy chứ?

Tần Phiên Phiên đầu tiên là kinh ngạc, ngay sau đó liền cảm thấy vô cùng buồn cười, chỉ với lá gan này của Cao Tinh mà lúc trước còn một lòng nghĩ muốn leo lên long sàng, đúng là bị choáng váng đầu óc.

Trải qua chút nhạc đệm này, không khí trở nên cứng đờ bởi vì Hoàng thượng không chọn ai, cũng thả lỏng một chút.

Cao Thái hậu nhìn Cao Tinh bị nâng đi xuống, mới hơi thở dài nhẹ nhõm một chút, nàng nhìn thoáng qua Hoàng Thái hậu ngồi bên kia Hoàng đế, không khỏi liếc trắng mắt một cái.

Đừng tưởng là bà không phát hiện, vừa nãy Hoàng Thái hậu lộ ra vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa.

"Ai gia cũng không giống mấy người thích đi cửa sau, Hoàng thượng người yên tâm, hôm nay người coi trọng ai liền giữ ai, ai gia tuyệt đối

không tạo thêm phiền phức cho người. Nếu ai người cũng không thấy vừa mắt, ta cũng sẽ không nhét người cho người. Chính mình không có bản lĩnh lọt vào mắt Hoàng đế lại còn muốn dựa vào người khác tới gây áp lực, đúng là cười chết người."

Cao Thái hậu nhìn bà ta thấy khó chịu, nên tất nhiên liền nói mỉa.

Hoàng Thái hậu vốn còn muốn nhin một chút, nhưng mà lúc này cũng hoàn toàn không nhin được nữa.

Bà hết nhin lại nhin, nhưng cuối cùng nhận được cũng không phải là yên bình, mà là Cao Vân Vân được một tấc lại muốn tiến thêm một thước, có thể không ra mặt mới là chuyện lạ.

"A, đúng vậy. Hôm nay ai gia cũng coi như là được thêm kiến thức, chẳng qua cũng chỉ là tự giới thiệu thôi mà vừa mới nói xong liền bị ngắt. Thế này thì ngay cả con gà cũng lớn gan hơn cả nàng, vẫn là thứ chưa hiểu việc đời, không lên được mặt bàn." Hoàng Thái hậu cười lạnh một tiếng.

Cao Thái hậu lập tức quay đầu, nói với bà: "Người mới chưa hiểu việc đời thì có. Ngay cả người té xỉu cũng chưa thấy bao giờ, chính mình cũng nói được thêm kiến thức, đến tốt cùng ai mới không lên được mặt bàn đây?"

Mắt thấy hai người lại muốn nháo lên, Hoàng thượng lập tức ra tay ngăn chặn.

"Xem nhanh một chút còn kết thúc, trẫm còn có tấu chương muốn phê duyệt. Nếu hai vị Thái hậu muốn tập mồm mép, vậy chờ phục tuyền kết thúc lại tiếp tục được không?" Tiêu Nghiêu kéo kéo khóe miệng, hiển nhiên là tâm tình không tốt như lúc trước.

Cứ không tình nguyện mà bị kẹt ở trong son phấn cả nửa ngày, có thể có tâm tình tốt được mới là lạ.

"Thần nữ là nữ nhi Hộ Bộ Thị lang Thái Hân, năm nay mười lăm, tham kiến Hoàng thượng." Một giọng nói mềm mại mang theo ý cười truyền đến, giống như hoàng oanh hót vang, làm người cảm thấy mới mẻ.

"Đúng là một nha đầu xinh đẹp!" Cao Thái hậu không nhịn được lên tiếng khen một câu.

Trên thực tế phần lớn người trong điện đều cảm thấy trước mắt sáng ngời, vị Thái tú nữ này vừa thấy liền biết là không giống bình thường, cả người đều lộ ra một bộ tư thế tinh thần phấn chấn bông bông, hiển nhiên là một người hoạt bát.

Hơn nữa cặp mắt của nàng nghịch ngợm có thần, lúc nhìn về phía chung quanh liền cảm thấy như là rót sức sống vào hoàn cảnh xung quanh.

Một vòng tám người này giới thiệu xong, Tiêu Nghiêu không có lập tức tỏ thái độ, ngón tay hắn vô ý thức gõ vào tay vịn, hơi nhíu mày lại, hiển nhiên là đang do dự cái gì.

Trong điện không có ai lên tiếng, chuyện lúc trước Thái tú nữ ở trên đường ngẫu nhiên gặp được Hoàng thượng, sớm đã truyền khắp hậu cung, Hoàng thượng không lập tức phát tay cho người rời đi, hiển nhiên là ở đây có người hắn muốn giữ lại.

Tần Phiên Phiên nhướn mày, nàng cẩn thận đánh giá vị Thái tú nữ ở trong điện này.

Quả nhiên bộ dáng xuất sắc, khí chất trên người nàng càng làm cho người trước mắt thấy sáng ngời, nhìn không được muốn thân cận, lớn lên rất chọe người yêu thích.

"Đúng như lời mẫu hậu vậy, Thái tú nữ đúng là một nha đầu xinh xắn. Cha người sao lại không hứa gả người cho nhà nào mà lại muốn đưa người tiến cung?"

Giọng nói trầm trầm của nam nhân, ngữ khí không gợn sóng, nhưng truyền tiến trong tai Thái Hân lại là rất dễ nghe.

Lập tức tim Thái Hân đập nhanh hơn, nàng nỗ lực khống chế biểu tình trên mặt, nhẹ giọng nói: "Cha nói thần nữ nên tiến cung tuyển tú, để khi Hoàng thượng nhìn qua lại bàn đến chuyện đính hôn sau. Dưới bầu trời này, đất nào mà không phải là đất của Thiên tử, ở trên đất này, dân nào mà không phải là dân của Thiên tử. Tất cả thiên hạ này đều là để Hoàng thượng chọn trước." Nàng vừa nói xong, toàn bộ trong điện đều là một mảnh yên tĩnh với cái vô vọng ngửa [3] này.

[3] nịnh hót.

Thái thị lang này đúng là buồn cười, không cho nữ nhi đính hôn trước, mà là đưa vào tuyển tú, rõ ràng là nhìn trúng vinh hoa phú quý trong hậu cung, lại cố tình muốn ra vẻ đường hoàng mà nói cái gì là nguyện trung thành với Hoàng đế, này đúng là rất biết ra vẻ.

Nếu theo như lời của hắn, những đại thần đính hôn trước cho cô nương nhà mình không tiến cung tuyển tú, đó đều là loạn thần tặc tử hết sao?

"Thái đại nhân đúng là khác với những người khác, trong lòng trầm thấy rất được an ủi. Vậy ý của Thái tú nữ thì thế nào?" Tiêu Nghiêu sâu kín cười, tiếp tục đặt câu hỏi.

Thái Hân ngừng thở, trên mặt để lộ ra tươi cười đẹp nhất, hơi hơi ngẩng đầu để Hoàng thượng nhìn rõ nụ cười trên mặt mình, nhưng mí mắt lại buông xuống không dám nhìn thẳng hắn.

"Có thể hầu hạ Hoàng thượng, là vinh hạnh của thần nữ. Nói ra cũng không sợ ngài chê cười, nguyện vọng từ nhỏ của thần nữ chính là tiến cung phụng dưỡng ngài, còn xin Hoàng thượng thành toàn!" Thanh âm của nàng

có vẻ rất trịnh trọng, tươi cười trên mặt hơi thu lại, rất có vài phần ý tứ nghiêm túc.

Không khí trong điện càng thêm yên lặng, vị Thái tú nữ này không hổ là do Thái thị lang sinh, lời nói đường hoàng dễ nghe chỉ cần há mồm ra liền nói được.

Tiêu Nghiêu lạnh mặt nhìn nhìn nàng, bỗng nhiên nhếch môi cười.

"Trẫm thành toàn cho người, cho Thái tú nữ ngọc như ý." Hắc duỗi tay chỉ chỉ Thái Hân.

Mọi người đều kinh ngạc, Thái Hân trở thành nữ nhân duy nhất trong đám tú nữ được Hoàng Thượng tự nguyện giữ lại.

Không ít người cẩn thận đánh giá vị Thái tú nữ này, giống như là nhìn thấy tương lai thăng chức rất nhanh của nàng ta, còn có người nhân tiện liếc qua nhìn Tần Phiên Phiên vẫn luôn không nói chuyện.

Địa vị của vị Đào Tiệp dư này sợ là gặp phải khó khăn rồi, quả nhiên trong hậu cung trung có người mới tới, lại còn là người được Hoàng Thượng vừa ý mà chọn, mà Đào Tiệp dư lại có thai, không thể thị tẩm cố [4] sủng, nhìn dáng vẻ có lẽ nàng sắp bị thất sủng rồi.

[4] củng cố.

Bốn vị Quý phi cùng lúc nghĩ tới điểm này, Minh Quý phi là người không dấu được gì, cho nên khóe miệng cũng nhếch lên rồi.

Nàng cảm thấy lúc trước bị Hoàng thượng mắng đều đáng giá, vốn là mời Tần Phiên Phiên lại đây xem náo nhiệt, trên thực tế chính là muốn cho nàng ta tự mình nhìn Hoàng thượng tuyển nữ nhân, nói không chừng Tần Phiên Phiên vừa tức giận liền bị đẽ non.

Chẳng qua cho dù Hoàng thượng rõ ràng biểu lộ ra hứng thú với Thái Hân, Tần Phiên Phiên vẫn cứ là một bộ dáng chuyện không liên quan đến mình, không hề có ý tức giận.

"Cho mời nhóm tú nữ tiếp theo tiến ——" Trương Hiến Năng gân cổ lên muốn tiếp tục.

Tiêu Nghiêu lại phát phát tay, vẻ mặt mệt mỏi nói: "Được rồi, cũng tạm ổn rồi, tuyển được hai người tiến vào, lại nhiều hơn nữa không nuôi nổi. Gần nhất quốc khố trống không, đừng nghĩ bảo trăm nuôi khuê nữ cho bọn hân. Những người khác liền không xem nữa, đều sắp xếp một chút rồi về nhà đi, đỡ cho lãng phí lương thực."

Có Hoàng thượng dặn dò, Trương Đại Tổng quản cũng liền dừng đúng lúc.

Đương nhiên mấy lời nói khó nghe này của Hoàng thượng không ai dám phản bác.

Tiêu Nghiêu đứng lên, người trong điện đều hành lễ cung tiễn hân, Hoàng thượng đi thẳng tới trước mặt Tần Phiên Phiên.

"Đi, trăm đưa người hồi cung." Hân vừa nói vừa vươn tay ra với nàng.

Tần Phiên Phiên cũng đúng lúc nắm được, hai người tay cầm tay đi ra ngoài cung.

Đến lúc trong lòng bàn tay truyền đến cảm xúc non mềm, Tiêu Nghiêu mới phản ứng lại được, hân không nên ở trước mặt mọi người làm ra hành động thân mật như vậy, chẳng qua động tác vừa rồi hoàn toàn là do thói quen, giống như là trực tiếp khắc ở trong đầu của hân.

Bởi vì Tần Phiên Phiên mang thai, phải chăm sóc nhiều hơn, cho nên dắt nàng đi đường cũng là việc đương nhiên.

Cho dù có cảm thấy được hơi mát trang trọng, Tiêu Nghiêu cũng không có buông tay ra, ngược lại cứ như vậy lôi kéo tay nàng đi ra ngoài.

Phía sau mọi người tràn đầy khiếp sợ, ở trước công chúng Hoàng thượng lại thân mật với Tần Phiên Phiên như vậy, chỉ sợ cái danh hồng nhan họa thủy này vị Đào Tiệp dư ngồi chắc rồi.

Chẳng qua là nàng cũng không đặc ý được bao lâu, rốt cuộc hậu cung có người mới tới, thật chờ mong không biết Đào Tiệp dư có thai đầu cùng người mới kiểu gì.

ĐỘC SỬNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Hoàng Thượng Ra Chiêu

Edit: Cảnh Thực viện

Beta: Thư Thực nghi

"Tại sao tay lại lạnh như vậy chứ? Có phải mặc quá ít hay không?"
Hắn lôi kéo tay của nàng, cau mày nói thầm.

Tần Phiên Phiên đi theo bước chân của hắn, nhàn nhã đi ở trên đường, ánh nắng mặt trời rải tới, chiếu lên trên người cực kỳ ấm áp.

"Mặc rất nhiều mà, là tần thiếp một ngày không có gặp Hoàng thượng thì trong lòng sợ hãi." Nàng nhẹ nói.

Tiêu Nghiêu quay đầu, cười nhẹ nhìn nàng một cái: "Gần đây càng ngày càng nhõng nhẽo nha, có mấy ngày trước đây trăm cũng không thấy nàng, sao lại không thấy trong lòng nàng sợ hãi chứ?"

"Này không phải do trong bụng có một người, một ngày hắn không gặp được ngài thì trong lòng sẽ sợ hãi, sau đó khiến tần thiếp cũng sợ hãi theo." Nàng đưa tay sờ sờ bụng nhỏ, cong khóe môi cười đầy yêu thương.

Tiêu Nghiêu hơi sững sờ, nhìn Tần Phiên Phiên khi nói những lời này ra, thật sự càng nghe càng xuôi tai mà.

"Được, bây giờ nàng là lớn nhất, trăm có thời gian sẽ ở bên cạnh nàng." Ngược lại hắn nên thật sáng khoái mới đúng.

Tần Phiên Phiên đá nhẹ lông mày lên một chút, nàng phát hiện từ sau khi mang long thai thì độ bao dung của Hoàng thượng đối với nàng quả thật thẳng tắp lên cao, ngay cả tính tình cũng trở nên ôn nhu hơn rất nhiều.

Nếu là trước đây thì chắc chắn sẽ nói vài câu hư hỏng với nàng, cuối cùng là quấy rầy đòi hỏi nàng phải đáp ứng, nói đến đây thì quả thật Tần Phiên Phiên muốn cảm ơn Tiết thái y, vậy mà để cho nàng phát hiện ra được mặt khác của Hoàng thượng.

"Vậy Hoàng thượng nói lời phải giữ lời đấy. Không phải bởi vì trong cung có người mới tới thì ngài liền không có thời gian đến thăm tần thiếp, mà dùng để đi nhìn mấy tiểu cô nương kia." Tần Phiên Phiên lập tức làm nũng nói, tiện thể nhắc tới hai vị tú nữ được lưu lại hôm nay, hoàn toàn là lẫn lộn tâm tư của mình.

Hoàng Thái hậu giữ Chu Uyển lại, dựa vào tính tình của Hoàng thượng, không chỉ sẽ không hề sủng hạnh Chu Uyển mà nói không chừng còn để cho Chu Uyển sống ân hận trong cung, đối với điểm ấy thì Tần Phiên Phiên không có chút quan tâm nào.

Chỉ là vì sao giữ Thái Hân lại, nàng cũng có chút không nghĩ ra được, đáng dấp cô nương kia thật sự quá đáng yêu.

"Tiểu cô nương thì có gì có thể nhìn chứ, đều không có đẹp mắt như nàng." Tiêu Nghiêu thuận miệng an ủi nàng một câu.

Sau khi nói xong ngược lại chính hấn lại gây ngấn cả người trước, lời lẽ xấu hổ dễ ngon dễ ngọt này mà hấn cũng nói ra được? Hoàn toàn không thể tin được mà.

Hấn ho nhẹ một tiếng, lại lập tức nói: "Trẫm luôn luôn miệng vàng lời ngọc, nói đi thăm nàng thì chính là đi thăm nàng. Còn hai vị kia, trẫm tự có an bài. Nàng không nên suy nghĩ nhiều, vẫn nên dưỡng thai cho thật tốt mới phải."

Tiêu Nghiêu thật sự đưa nàng về đến Thường Đào các, ngồi một chút rồi rời đi.

Hôm nay ở bên cạnh Tần Phiên Phiên xem toàn bộ quá trình chọn lựa là Liễu Âm, một mặt lo lắng, lập tức đã đặt câu hỏi: "Chủ tử, Chu tú nữ thì không có gì, nhưng vị Thái tú nữ kia được Hoàng thượng lưu lại, xem xét cũng không phải là loại người an phận gì. Mà trước đó nửa đường đã ngăn cản long liễn của Hoàng thượng, rõ ràng là một người có chủ ý, bây giờ ngài còn có long thai, cũng không thể để Hoàng thượng ngủ lại, phải làm sao mới ổn đây? Chẳng lẽ thật sự để cho nàng ta chui vào chỗ trống hay sao?"

Tần Phiên Phiên nhìn nhìn dáng vẻ nóng nảy này của nàng, chỉ có chút nhú mày, không nói gì.

"Tiếp dư, nô tỳ có hỏi thăm một chút, bên ngoài rất nhiều cung nhân đều nói Thái tú nữ được bay lên đầu cảnh. Bởi vì Hoàng thượng ra khỏi Thường Đào các của ngài thì liền đến Trữ Tú cung gặp nàng ta." Hồng Y vội vã từ bên ngoài đi vào, cũng là một vẻ mặt không cao hứng.

Mới từ Thường Đào các ra ngoài, liền đến thẳng chỗ Trữ Tú cung, đây cũng quá không nể mặt Đào Tiếp dư rồi.

Các cung nhân khác ở bên ngoài nói chuyện cũng có chút khó nghe, cả đám đều ước gì Đào Tiếp dư thất sủng, bởi vậy mắt thấy vị Thái tú nữ này muốn vùng lên, cả đám đều phất cờ hò reo.

Lông mày của Tần Phiên Phiên nhíu lại, lập tức trong lòng có chút cảm giác khó chịu nhỏ.

"Chờ chút nữa, nếu như hôm nay Hoàng thượng ngủ lại Trữ Tú cung, các người liền đi tìm hắc tới." Nàng lập tức phân phó nói.

"A? Ngài dùng lý do gì đây?" Vẻ mặt của Liễu Âm ngây ngốc.

Mà vẻ mặt của Hồng Y đứng bên cạnh cũng tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi, còn có hành động này à, Hoàng thượng sung hạnh ai thì Đào Tiệp dư đều có thể không chế rồi?

"Ta đau bụng, muốn gặp hân." Nàng đưa tay vỗ vỗ bụng nhỏ, trên mặt lộ ra nụ cười lạnh.

Hai cũng nữ liếc nhau một cái, vẫn là Liễu Âm nói: "Nếu như ngài dùng lý do này, một hai lần thì có thể, chứ không thể cứ dùng hoài như vậy được? Quả thật Hoàng thượng không phải là loại người háo sắc nhưng chỉ sợ ngày sau sẽ sung hạnh người khác. Chủ tử, ngài---"

Nàng muốn mở miệng khuyên, nhưng lại nói không nên lời, việc này quá tổn thương đến tâm người rồi.

Tiêu Nghiêu hoàn toàn chính xác không phải một kẻ háo sắc, Tần Phiên Phiên thịnh sủng là do có nhiều thủ thuật, cho nên từ sau khi nàng vào cung, thật sự Hoàng thượng cùng nàng dính nhau không rời.

Vì vậy trong lúc nhất thời thì thật không có những nữ nhân khác sờ đến Hoàng thượng được, cho nên các phi tần khác trong hậu cung này mới gấp đến đỏ mắt.

Nhưng hiện nay không thể so với dĩ vãng, Hoàng thượng tự mình mở miệng lưu lại Thái tử nữ, đến tột cùng là dụng ý gì hay là chờ dò xét.

"Sao không thể dùng hoài được, chí ít trong lúc ta có thai, hân sẽ không ngủ được với người khác. Ta thay hân mang thai hài tử, thời điểm sinh nở còn muốn chạy một vòng quỹ môn quan, hân thì tốt rồi ngược lại còn đi sung hạnh những nữ nhân khác? Mơ tưởng! Hoặc là ta chết đi, hoặc là hân bị thiến!"

Bỗng nhiên Tần Phiên Phiên vỗ lên mặt bàn, khí thế hung hăng nói.

Cả Liễu Âm và Hồng Y đều bị tư thế khí lực lớn như vậy của nàng gây kinh hãi, sau một lúc lâu Hồng Y mới miễn cưỡng gồng lên mà nói: "Chủ tử, nhưng mà trong bụng ngài là giả đó nha!"

Lúc Tần Phiên Phiên vừa nói những lời kia ra, cho dù là ai cũng đều cho rằng nàng thật sự mang thai, hoài thai mười tháng quả thật cực kì vất vả vô cùng.

"Vậy thì sao chứ? Ta giả vờ còn cực khổ hơn, đã vậy còn phải lo lắng lửa giận của hã sau khi chuyện bị bại lộ, còn phải cố gắng đóng vai buồn nôn ghê tởm này, hã càng nên toàn tâm toàn ý đối với ta!"

Tần Phiên Phiên trừng các nàng một chút, ngón tay một mực gõ lên mặt bàn, tư thế kia giống như thật sự muốn đem Hoàng thượng đi thiến.

Hai cung nữ đều không có lên tiếng, được được được, người ủy khuất nhất nên người nói gì đều đúng!

Hoàng thượng chỉ ngồi một lúc liền trở về Long Càn cung, đồng thời đem đó liền đưa thánh chỉ phong vị với cho Thái Hân.

"Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: Thái gia có nữ ăn nói khéo léo, tướng mạo động lòng người, đặc biệt phong làm chính lục phẩm Quý nhân, tứ phong hào Bính[1]. Ban thưởng thiên điện ở Minh Thước điện, khâm thử."

[1]: Bính - 饼: Bánh (thường có hình tròn giết, làm bằng bột để ăn)

Thánh chỉ này là do Trương Thành đến tuyên đọc, thời điểm Thái Hân nhìn thấy hã, cả khuôn mặt đều tràn ngập vẻ khiếp cùng sự mừng rỡ như điên.

Hoàng thượng chỉ cùng nàng nói có mấy câu đã ban thưởng vị cho nàng, còn là để cho Trương công công đến tuyên đọc.

Tuy nói không bằng Trương Đại tổng quản, nhưng mà ai cũng biết Trương Thành là Đại tổng quản đời tiếp theo trong lòng Hoàng thượng, phân lượng này quá đủ rồi, cũng biểu hiện ra là địa vị của nàng trong lòng Hoàng thượng là không thể coi thường.

Đợi sau khi nàng nghe thánh chỉ xong, trên mặt biểu lộ có chút đắn đo khó nói.

Đầu tiên là không có thị tẩm đã có thể lên tới chính lục phẩm Quý nhân, đãi ngộ này so với Đào Tiệp dư lúc trước còn tốt hơn, trước đây lúc Đào Tiệp dư không có thị tẩm cũng chỉ được phong là Thái nữ.

Cộng thêm bản thân nàng là Quý nhân còn có thể có phong hào thì càng thể hiện ra nàng không giống với bình thường.

Hết lần này tới lần khác chuyện xấu nhỏ xíu này lại nằm ở chỗ phong hào, chữ "Bính" nghe kiểu nào cũng cảm thấy không có chút liên quan gì đến ưu nhã và vui mừng cả.

"Trương công công, phong hào này là chữ "Bính" nào vậy?" Nàng cung kính tiếp thánh chỉ, tự mình đưa một túi gấm cho Trương Thành, bên trong tất nhiên là đựng đều là vàng.

Thói quen ban thưởng vàng này, vẫn là xuất phát từ Đào Tiệp dư.

Trương Thanh đưa tay ước lượng phân lượng, thỏa mãn đưa vào trong tay áo, nhìn cô nương mặt mày xinh đẹp trước mắt này, giật giật khoe miệng lộ ra một nụ cười thân thiết.

"Thưa Quý nhân, "Bính" trong bánh nướng." Hắn cực kỳ nhanh nhẹn trả lời một câu như vậy.

Sau khi Thái Hân nghe được câu này xong, chỉ cảm thấy mắt tối sầm lại, trời đất quay cuồng.

Chuyện lúc trước Hộ bộ thị lang bị Hoàng thượng chỉ vào mũi mà mắng, sớm đã truyền khắp kinh đô, người Thái gia bị toàn bộ mọi người cười nhạo hồi lâu.

Thái Hân tiến cung có thể nói là có hai tầng ý tứ, một là nhất định phải tranh đấu cao hơn người, để những kẻ chế giễu kia ngậm miệng, hai chính là lấy lòng Hoàng thượng đem chuyện cười bánh nướng này ra làm trò mua vui.

Không nghĩ tới nàng còn chưa kịp chúc mừng phục tuyền thông qua thì Hoàng thượng đã đem chuyện bánh nướng này, vĩnh viễn áp lên người nàng.

Bính Quý nhân, cái phong hào này sợ là muốn đi theo nàng cả đời, đương nhiên cũng là sỉ nhục cả đời.

Thật vất vả nàng mới đứng vững, khóe miệng cứng ngắt buộc mình phải cười nói: "Trương công công, đây có phải nhầm lẫn gì rồi hay không? Cho tới bây giờ ta chưa từng nghe nói qua có phong hào là Bính nha."

Trương Thành vỗ vỗ ống tay áo, nói như chém đinh chặt sắt: "Không có sai, Hoàng thượng là suy nghĩ giúp ngài, nói là đặc biệt gắn ý tứ của ngài. Bính Quý nhân, không cần suy nghĩ nhiều, Hoàng thượng hào hứng nghĩ tới cái gì thì lấy cái đó, tiền triều còn có người gọi là Bao Mỹ nhân, cũng là bởi vì lúc ấy Hoàng đế đang ăn bánh bao. Ngài gọi là Bính Quý nhân, cũng rất dễ nghe mà, nô tài cả gan nói một câu, phong hào này tuyệt đối rất là đẹp. Chỉ cần ăn bánh ấy mà là có thể nhớ tới ngài, vậy thì Hoàng thượng ngày ngày đều phải ăn bánh, mỗi ngày cũng có thể nhớ tới ngài đấy!"

Trương Thành thật sự đem khả năng mở mắt là nói lời bịa đặt của Trương Hiến Năng học được đủ cả mười mười.

Nghe một chút ý tứ lừa dối này, kém chút nữa chính hân cũng tin, nếu không phải tâm của hân biết rõ ràng Hoàng thượng thích ăn đào nhất, quả thật hân cũng cảm thấy Hoàng thượng muốn đổi sang ăn bánh.

Thái Hân cười khan hai tiếng, cái phong hào này trước ném sang một bên, nàng mới tiến cung vẫn mù mờ vẫn là nên hỏi thăm được nhiều một chút.

"Minh Thước điện là chỗ ở của Minh Quý phi, ta ở thiên điện cũng nên đưa lễ gặp mặt cho Minh Quý phi, công công ngài có thể cho ta một chút chủ ý gì hay không?"

Nàng không nói thẳng mình ở cùng với Minh Quý phi sợ rằng sẽ khiến cho Minh Quý phi không cao hứng, mà dùng loại phương thức lượn lờ bên ngoài góc để nghe ngóng.

Ánh mắt của Trương Thành lấp lóe, Bính Quý nhân này thật sự cũng có mấy phần thông minh đấy.

"Nô tài không có hầu hạ qua Minh Quý phi, không rõ yêu thích của ngài ấy. Chẳng qua trước đây có nghe nói Minh Quý phi rất thích thước được, có lẽ Bính Quý nhân nên ra tay từ chỗ này. Thời gian không còn sớm, Hoàng thượng còn chờ nô tài trở về phục mệnh đây, ngài nên sớm dọn đến Minh Thước điện đi, Trữ Tú cung cũng chỉ là địa phương tú nữ ở, bây giờ ngài đã không còn là tú nữ, không thể ngốc ở nơi này, miễn cho Hoàng thượng không được vui."

Hân bịa chuyện vài câu, liền vội vàng cáo lui.

Nói đến thời điểm Hoàng thượng vừa mới bắt đầu phân chia cung điện, đều là chỉ bừa, mỹ nhân hậu cung nhiều, cung điện cũng giống vậy rất nhiều.

Các loại danh tự nào cũng có, Hoàng thượng vì dễ nhớ nên thường chọn một số cung điện mang tên dựa theo phong hào của phi tần.

Minh Quý phi cũng có chút tâm tư nhỏ, lúc nàng ta được phân đến Minh Thước điện đã lập tức cho người truyền lời đồn ra ngoài, nói Hoàng thượng thương cảm nàng ta, biết nàng ta thích thước dược, cho nên mới ban Minh Thước điện cho nàng.

Trên thực tế ai cũng biết vị chủ nhân này, yêu nhất chính là loài hoa quốc sắc mẫu đơn kia, vì tên của một cung điện đã tự đổi lại yêu thích của mình.

Bởi vì có vài câu nhắc nhở này của Trương Thành, vốn dĩ Thái Hân nghĩ ngày mai lại dời đi, cũng không thể không tranh thủ thời gian thu dọn đồ đạc trước.

Bên kia của Minh Quý phi ngay cả thánh chỉ cũng không có nhận được, vẫn là cung nữ đi thăm dò được Trương Thành đi tuyên chỉ, mới hiểu được Hoàng thượng đem Thái Hân nhét vào nơi này của nàng.

Minh Quý phi liền trở mặt tại chỗ rồi, quả thật là thờ phỉ phò ném vỡ ba chén trà, lớn tiếng quát mắng.

"Hoàng thượng đây là có ý gì? Nào có để cho Quý phi ở cùng người khác? Ta leo đến vị trí trên cao như vậy, cũng không phải muốn cùng người khác chia chỗ ở ra, phía dưới nhiều chỗ như vậy, tùy tiện chỉ một chỗ cũng không cần đến chỗ của ta, đây rõ ràng là giẫm lên mặt ta mà? Sao Hoàng thượng không đem nàng ta phân đến Thường Đào các đi, vừa vặn để cho hai tiểu tiện nhân kia ngẩng đầu không thấy, cúi đầu cấu xé nhau!"

Minh Quý phi nói đến muốn khóc lên, nàng cảm thấy thật ủy khuất.

Từ xưa đến nay, thật sự là không có vị Quý phi nào ở cùng với người khác, vị phần của Quý phi cao như vậy, chính là muốn hưởng phúc, toàn bộ

cung điện đều là của nàng mới đúng.

Kết quả còn muốn cứng rắn nhất định phải phân ra một cái thiên điện, nhìn thấy tiểu tiện nhân kia là đã muốn mắc ói rồi, Hoàng thượng đặc cách lưu lại người, thế nào mà không được sủng ái, về sau không chừng toàn bộ Minh Thước điện này cũng muốn đổi chủ luôn rồi.

Minh Thước điện đại náo, Thường Đào các lại là gió êm sóng lặng.

Đợi Liễu Âm đem tin tức nghe được, nói một mạch cho Tần Phiên Phiên nghe xong, nàng ngẩng đầu lên cười ha ha.

"Chiêu này của Hoàng thượng thật là hay quá mà, Bính Quý nhân, cũng mệt cho hắn có thể nghĩ ra được. Đến nỗi còn cho tới Minh Thước điện thì càng có chút thần kì rồi, toàn hậu cung đều biết tính tình Minh Quý phi lớn nhất, mà lại không có phong phạm khuê tú của một gia đình lớn, không quen nhìn liền hành, còn đặc biệt hành không có đẳng cấp, làm sao hành cho khó coi. Bính Quý nhân này trong cung, nếu có thể trôi qua thật tốt thì mới gọi là chuyện kì lạ đấy!"

Dường như trong nháy mắt Tần Phiên Phiên đã nghĩ thông suốt, nàng đắc ý cười to, cầu tử tự giác tìm cho nàng một niềm vui mà.

Hôm nay Hoàng thượng đặc cách hỏi thăm vài câu với Thái Hân, khẳng định là có dụng ý, lúc ấy nếu như Thái Hân trả lời chính nàng ta không nguyện ý tiến cung, hoặc là không muốn nịnh nọt như vậy nguy trang bản thân đến lòng dạ son sắt, nói không chừng Hoàng thượng cũng sẽ không tính kế nàng ta như thế.

"Quả nhiên vẫn là ta thu xếp - dạy dỗ tốt, ta thật có phong phạm!" Tần Phiên Phiên mặt mày hớn hở nói.

Trong điện hoàn toàn yên tĩnh, toàn bộ cung nhân đều cúi đầu, hận không thể khiến cho lỗi tai của mình điếc đi cho rồi.

Bạn hẳn hoàn toàn không biết Tiệp dư nói đến thu xếp - dạy dỗ là cái gì, càng không biết thu xếp - dạy dỗ chính là huấn luyện chó!

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Cướp Đoạt Sùng Ái

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: An Thực phi

Lúc Thái Hân tới Minh Thước điện, sắc trời mới vừa sâm sẫm tối, nào biết lại bị ăn canh bế môn.

Thái giám thủ vệ trực tiếp nói cho nàng ta, Minh Quý phi không nhận được thánh chỉ, đã đi ngủ, có chuyện gì chờ ngày mai lại nói.

Thái Hân lấy ra rất nhiều bạc nhờ vị thái giám này hỗ trợ, thái giám kia theo lệ thu lại toàn bộ, nhưng sự tình lại vẫn làm như cũ, chỉ là thái độ ứng đối tốt lên rất nhiều.

"Xin lỗi, Bính Quý nhân, Minh Quý phi thật sự đã dặn dò. Hôm nay nương nương nhìn tú nữ một buổi sáng, đã sớm mệt đến đầu vầng mắt hoa, sau khi trở về liền chịu đựng không nổi, ngã vào trên giường ngủ rồi. Nương nương nói là trừ phi tới canh giờ thỉnh an ngày mai, không cho phép bất cứ ai tới quấy rầy nương nương, đến nô tài còn không thể nào vào cửa." Tiểu thái giám kia một câu Bính Quý nhân, kêu so với ai khác đều dễ nghe hơn, nhưng ý tứ bên trong lời này cũng khó có thể châm chọc.

Khuôn mặt Thái Hân âm trầm, sau khi nàng cứ mãi khẩn cầu, tiểu thái giám kia mới mở ra một cái khe hở, nói mấy câu với cung nữ trực đêm bên trong.

Rất mau đã truyền lời tới "Quý phi nương nương đã tỉnh, cúi giận một hồi, rồi lại ngủ tiếp, nương nương nói trước tiên ngài ở tạm Trữ Tú cung một buổi tối. Đến ngày mai nương nương đi Long Càn cung hỏi một chút mới được, không thể nghe một mình ngài nói mà cho ngài đi vào. Chuyện này rất khó làm."

Thái Hân chau mày, nàng lập tức nói: "Ta có thánh chỉ, công công người lại đi nói với Quý phi nương nương một câu. Ta..."

"Xin lỗi, mời ngài về cho." Tiểu công công này xua tay, xoay người đi vào trong điện, không hề trở ra.

Thái Hân cầm thánh chỉ ngậy ngốc đứng ở ngoài cửa, nàng không nghĩ tới Minh Quý phi không cho người để nàng đi vào, không sợ ngày sau Hoàng thượng ra mặt thay nàng, tìm Minh Quý phi tính sổ sao?

Nàng tổn thất một số bạc lớn, còn không có chỗ ở, thở phì phì mà lại trở về Trữ Tú cung, kết quả Trữ Tú cung nàng cũng không vào được.

Lời đồn đãi buổi tối đầu tiên vị Bính Quý nhân mới thượng vị ngủ lại đầu đường rất mau liền truyền đi.

Thoạt nhìn giống như mọi người đều đã ngủ, trên thực tế chủ tử các cung đều phái người hỏi thăm, chờ xem nàng bị chê cười.

"Chủ tử, vị Bính Quý nhân này cũng thật xui xẻo, Minh Quý phi nói không nhận được thánh chỉ không cho nàng ta vào, cô cô Trữ Tú cung lại nói trong cung có quy định chủ tử có phân vị không thể ngủ lại Trữ Tú cung, bảo nàng ta đi tắt điện của mình. Đến lúc này nàng ta còn đang ở ngoài cửa cung, không biết nên làm thế nào cho phải đây." Hồng Y một mực báo lên tin tức nghe ngóng được.

Tần Phiên Phiên đang lật xem sách thoại bản, nghe thấy tin tức này không khỏi cong khóe môi.

"Quy định có phân vị không thể ở Trữ Tú cung, sao ta chưa nghe nói qua? Cho dù không thể ở lại lâu, nhưng ngày thăng phân vị, nếu không kịp dọn ra ngoài thì vẫn có thể nghỉ lại một đêm. Nha đầu này nhìn lanh lợi, sao tới thời khắc mấu chốt lại ngốc thế? Lúc trước ở dưới mí mắt của nhóm cô cô Trữ Tú cung còn có thể thông đồng với Hoàng thượng, một chút chuyện thế này đã bị làm khó rồi."

Trên mặt nàng mang theo vài phần biểu tình cười nhạo, ngữ khí cũng có vẻ không chút để ý.

"Hẳn là do lúc trước Minh Quý phi đã dẫn dò Trữ Tú cung, nô tài nói thật, hậu cung này vẫn là nhìn vào phân vị. Vị Bính Quý nhân này, mắt thấy là Hoàng thượng tự mình lưu lại, tóm lại có vài phần mặt mũi, nhưng phân vị Minh Quý phi cao hơn nàng ta, tất nhiên là ép tới nàng ta không thở nổi."

Từ nhỏ Hồng Y học võ ở bên ngoài, biết rất ít quy củ hậu cung, hiện giờ xem Thái Hân bị ức hiếp thành như vậy, không khỏi cảm khái một câu.

Chờ sau khi nàng ta nói xong, lại bất tri bất giác nhớ tới phân vị chủ tử nhà mình cũng thấp hơn Minh Quý phi, nhưng lại không để mấy vị Quý phi vào mắt.

Nàng ta lập tức sửa lời: "Đương nhiên ngoại trừ chủ tử ngài. Lúc trước nô tỳ nghe Liễu Âm nói, thời điểm ngài vẫn là Quý nhân cũng đã không sợ Minh Quý phi, thậm chí còn vượt cấp làm Tô Uyển nghi bị phạt cấm túc, cắt tiền tiêu hàng tháng."

Hồng Y vừa nói vừa sáng lấp lánh hai mắt mà nhìn nàng, trong mắt lộ ra vài phần ý vị sùng bái, biểu tình này giống nha đầu Liễu Âm kia y như đúc.

Tần Phiên Phiên cười lắc đầu: "Phân vị rất quan trọng, nhưng sủng ái của Quân vương càng quan trọng hơn. Phân vị này nguyên bản chính là

ngôi cửa ngũ cho, tùy thời có thể thu hồi. Huống hồ hiện tại ta càng có chỗ dựa, không sợ hậu cung này quật ngã."

Nàng vừa nói vừa duỗi tay phủ lên bụng nhỏ của mình, trên mặt là biểu tình đắc ý, giống như trong bụng nàng thực sự có long chủng.

Trước khi Tần Phiên Phiên chuẩn bị ngủ thì được tin tức, vị Bính Quý nhân mới tấn phong này vẫn không tìm được chỗ ở như cũ, rất có khả năng đêm nay thật sự phải đứng ở ngoài cung một đêm.

Quý nhân là phân vị thấp, bên người cũng chỉ có một cung nữ hầu hạ, hai chủ tớ bơ vơ không nơi nương tựa, run bần bật trong gió đêm lạnh lẽo.

Chờ nàng ngủ một giấc tỉnh lại liền thấy Liễu Âm đã tới hầu hạ nàng, chỉ là nha đầu này nhất định đã nghe được lời đồn đãi gì, cho nên tinh thần phấn chấn, một bộ dáng gấp không chờ nổi muốn nói.

"Chuyện gì khiến người vui mừng thành như vậy?" Tần Phiên Phiên nhẹ nhàng nhướn mày, nhìn nàng ta mà có chút không có biện pháp.

"Còn có thể là chuyện gì, đơn giản chính là liên quan tới Bính Quý nhân. Ngài đoán xem tối qua vị Quý nhân này ngủ ở đâu?" Liễu Âm tỏ vẻ thần bí, trong ánh mắt còn lập loè vài phần vui sướng khi người gặp họa, hiển nhiên Thái Hân không có được chỗ tốt gì.

"Không phải là thật sự ngủ một đêm ở bên ngoài chứ?"

Liễu Âm xua tay: "Trái lại không phải, chủ tớ hai người này không có chỗ nào để đi, nghe nói Bính Quý nhân không có biện pháp, oa oa khóc lớn. Nửa đêm là cung nhân Lâm Nguyệt cung đưa cho các nàng cái chủ ý, kêu các nàng ở tạm chỗ ở của cung nữ một đêm."

Sau một lúc lâu Tần Phiên Phiên không phản ứng lại, ở cùng cung nữ, tuy nói còn tốt hơn so với ngủ ngoài trời, nhưng chỉ sợ việc này sẽ trở

thành vết nơ cả đời của Thái Hân.

Kể cả nàng ta là nữ nhi của Hộ bộ Thị lang cũng không tẩy sạch được chuyện ở cùng cung nữ này, rõ ràng là cho toàn bộ nữ nhân hậu cung một đề tài chuyện phiếm, nếu về sau Hoàng thượng không dùng quyền lực để mệnh lệnh, đừng nói vị trí Hoàng hậu, đến phân vị hơi cao một chút cũng vô duyên với nàng ta rồi.

"Nàng ta đây là đưa tiền đồ lên tay người khác. Nguyệt Quý phi mới chân chính là kẻ giết người không chớp mắt." Tần Phiên Phiên cười lạnh một tiếng.

Lâm Nguyệt cung là tấm điện của Nguyệt Quý phi, cung nhân kia nhất định là do Nguyệt Quý phi bày mưu đặt kế.

Vào lúc Thái Hân bơ vơ không nơi nương tựa nhất, có cung nữ vờ tốt bụng tiến đến chỉ điểm bến mê, Thái Hân chắc chắn coi như trâu bảo.

Cho dù trên thực tế đây là một cái bẫy, ở thời điểm này Thái Hân cũng sẽ không hề kiêng dè mà dấn lên.

"Ai nói không phải đây, chủ tử ngài cần phải cẩn thận. Bốn vị Quý phi này, tính tình Minh Quý phi kém cỏi nhất, nhưng cũng dễ đoán nhất, ngày thường ba vị còn lại không hiện sơn lộ thủy[1] nhưng tính tình còn xấu hơn Minh Quý phi, chỉ là không biểu hiện ra ngoài mà thôi."

[1] hiện sơn lộ thủy (显山露水): thể hiện bản thân.

Liễu Âm dấu miệng, vừa lúc nhắc nhở nàng.

Tuy rằng nàng ấy chỉ là một tiểu nha đầu, không có cơ hội tiếp xúc với mấy vị chủ tử phía trên, nhưng nhắc nhở Tần Phiên Phiên phải cẩn thận những người này, tóm lại là không sai.

Thời điểm thỉnh an buổi sáng, Tần Phiên Phiên khoan thai tới muộn như cũ, nhưng lúc này nàng không phải người cuối cùng, Bính Quý nhân mới tấn phong tới còn muộn hơn nàng.

"Nô thiếp đến trễ, xin Thái hậu nương nương thứ lỗi, nơi này của nô thiếp có món quà tạ lỗi, còn mong Thái Hậu nhận lấy, có thể tha thứ nô thiếp."

Thái Hậu cung cung kính hành lễ, hơn nữa từ ống tay áo lấy ra một cái hộp nhỏ tinh xảo, xem độ lớn nhỏ hẳn là son môi.

"Lúc ở khuê các, nô thiếp đã thích mê mê mấy món đồ chơi này, son môi này là nô thiếp tự mình làm, xin ngài vui lòng nhận cho." Nàng vừa nói vừa lộ ra tươi cười duyên dáng.

Tất nhiên có cung nữ dâng son môi lên, nhưng son môi này còn chưa tới tay Thái hậu, phi tần ngồi bên cạnh đã gạt xuống.

"Gần đây, ai cũng có thể làm phấn mặt son môi, cũng không sợ chính mình không được tiên sinh chỉ dạy, làm ra đồ vật mang độc. Thái hậu nương nương, ngài vẫn nên để người khác thử trước một lần đi, miễn cho gây ra độc hại gì."

Tô Uyển nghi là người yêu thích làm đồ trang điểm nhất hậu cung, giờ phút này vừa thấy Thái Hậu này liền cảm thấy thật không vừa mắt.

Mê mê son phấn, Tô Uyển nghi đã mời tiên sinh có chuyên môn dạy dỗ, dường như điều này giúp cho mọi việc của nàng ở hậu cung đều thuận lợi, rốt cuộc nữ nhân đều thích đẹp. Đoạn thời gian trước Cao Thái hậu nhìn nàng thuận mắt, chính là bởi vì nàng dâng lên không ít thứ tốt.

Hiện giờ nàng đang mào đủ kính[2] muốn gần thêm một bước, kết quả về mặt này lại nhẩy ra một người nữa, tất nhiên là bất lợi với nàng.

[2] mao đủ kính (卯足劲): tập trung đủ lực lượng, khí lực.

"Xin Thái hậu yên tâm, trước đó nô thiếp đã tự mình thử dùng qua, không có bất cứ vấn đề gì." Thái Hân không đáp lại khiêu khích của Tô Uyển nghi, lập tức nói.

Cao Thái hậu cũng là loại thấy son phấn thì không đi nổi, cũng không để ý đến mạch nước ngầm mãnh liệt giữa các nàng, lập tức lấy ra một khối nhỏ bôi lên môi, lại lấy gương soi soi, tức khắc vui mừng.

"Chất cao tinh tế mượt mà, màu sắc tươi đẹp, mùi vị cũng dễ ngửi, đồ tốt. Thịnh an đã muộn thì cứ cho muộn đi, không phải chuyện gì lớn, huống hồ tối hôm qua người cũng không nghỉ ngơi tốt, đều là bị những người đó làm trì hoãn, ngồi đi."

Hai mắt Cao Thái hậu sáng lấp lánh, tự cho rằng mình mỹ mạo lại cao hơn người một bậc, bộ dáng ngẩng đầu ưỡn ngực có vẻ vô cùng kiêu ngạo.

Minh Quý phi không khỏi cứng đờ khóe miệng, Cao Thái hậu quả thực chính là khắc tinh lớn nhất của nàng.

Tha thứ Thái Hân đến trễ thì tha thứ đi, vì sao phải trách trên đầu người khác, tuy rằng Cao Thái hậu không chỉ tên nói họ, nhưng Minh Quý phi cũng cảm thấy mũi tên hướng vào chính mình.

Người Cao Thái hậu xem thuận mắt thì bà ta đều coi là người mình mà bênh vực, ưu điểm này cũng là khuyết điểm của bà ta.

Cao Thái hậu bảo vệ người tất nhiên là tốt, nhưng dường như Cao Thái hậu luôn không ngừng bảo vệ một ai đó.

"Nhìn dáng vẻ mẫu hậu là đặc biệt thích vị Bính muối muối mới tấn phong này, ngài đối với nàng ấy tốt như vậy, thần thiếp đoán rằng vị Bính

muội muội này muốn biến thành Đào muội muội thứ hai. Cũng không biết về sau hai vị này, đến tốt cùng ai được mẫu hậu yêu thích hơn đây!"

Minh Quý phi bưng chén trà nhẹ nhấp một ngụm, ngữ khí ôn hòa mà nói.

Đây rõ ràng chính là châm ngòi ly gián, Minh Quý phi vừa nói vừa nhìn về phía Tần Phiên Phiên.

Tần Phiên Phiên cười mà không nói, nhưng Thái Hân lại mở miệng trước: "Quý phi nương nương đề cao nô thiếp rồi, nô thiếp không dám đánh đồng với Đào Tiệp dư. Ai cũng biết nàng ấy là Tuyết Đào tiên tử Thái Hậu nương nương sủng ái nhất."

Lời này của Thái Hân cực kỳ khách khí, giống như sợ Tần Phiên Phiên sẽ bị châm ngòi, sẽ làm gì nàng ta.

"Bính muội muội không cần tự coi nhẹ mình, bọn tỷ muội nơi này đều là tiên tử Thái hậu nương nương sủng ái. Tuy người mới tới, nhưng cũng có phong hào, đặt là Thiêu Bính tiên tử đi. Thái hậu nương nương, ngài nói xem, ngài có thích cái tên Thiêu Bính (bánh nướng) tiên tử này không?"

Tần Phiên Phiên vừa dứt lời, liền thấy Cao Thái hậu lập tức gật đầu: "Thích, trước kia thời điểm ai gia chưa tiến cung thích nhất ăn bánh nướng. Nhưng sau khi tiến cung, phát hiện có quá nhiều món ăn ngon, hình như không có bụng ăn bánh nướng nữa."

Mấy câu nói đó của Thái hậu chọc cười mọi người trong đại điện, trong khoảng thời gian ngắn không khí hoà thuận vui vẻ.

Sau khi Tần Phiên Phiên hoài long chủng, không khí vẫn là rất khó coi, nhưng hôm nay tất cả mọi người đều cười vì bánh nướng tiên tử.

Thái Hân cũng cười theo, chỉ là hai tay nàng lại gặt gao nắm khăn, nàng mở to hai mắt nhìn, một mực đảo qua người cười to trong điện, sớm hay muộn nàng cũng sẽ trả thù.

Muốn hung hăng dẫm dẫm nữ nhân này dưới chân, xé rách mặt các nàng, như vậy các nàng sẽ biết được hận ý trong đáy lòng nàng giờ phút này.

Không khí rất hài hòa, Cao Thái hậu cũng rất vui vẻ, không làm khó bất cứ kẻ nào, sớm thả các nàng rời đi.

Trước khi đi, Thái Hân nhẹ giọng nói nàng chuẩn bị làm phẫn, vừa lúc bên ngoài hoa mai đang nở rộ, mời Thái Hậu cùng xem.

"Ai nha, ai gia đã sớm muốn học làm cái này, nhưng nhóm tiên sinh đó dựa vào tay nghề mà kiếm cơm nên cũng không chịu dạy, người thật sự không ngại phải không?" Biểu hiện của Cao Thái hậu thật sự vui sướng.

Chỉ là bà vừa quay đầu thấy Tần Phiên Phiên, lập tức mời nàng: "Phiên Phiên cũng cùng đi chứ? Bên ngoài vừa lúc ban ngày, phơi nắng nhiều có lợi cho người đấy."

Còn không đợi Tần Phiên Phiên mở miệng nói chuyện, bên này Thái Hân đã nói: "Đào Tiệp dư có thai trong người, chỉ sợ không thể cùng đi. Điều chế đồ trang điểm phải tiếp xúc đến không ít đồ vật, chỉ sợ sẽ bất lợi với thai nhi, nên cẩn thận chút cho thỏa đáng."

Vẻ mặt Thái Hân đầy lo lắng, Cao Thái hậu liền có chút do dự.

"Mẫu hậu và Tổ Tuyết cùng đi chơi đi, vừa lúc tần thiếp trở về nghỉ ngơi."

Đương nhiên Tần Phiên Phiên biết ý tứ của vị Bính Quý nhân này, còn không phải là muốn lợi dụng làm son phấn, đoạt lấy sủng ái của Cao Thái

hậu sao?

Trong cung này, ngoại trừ sủng ái của Đế vương, còn có hai vị Thái Hậu đấy.

Thái Hân xem rõ ràng, Hoàng Thái hậu đã hoàn toàn ở hoàn cảnh xấu, cho nên trước khi nàng tiến cung đã hỏi thăm kỹ, tính toán làm thế nào có được lực chú ý và sự bảo vệ của Thái hậu, loại trừ Tần Phiên Phiên.

Cao Thái hậu bênh vực người mình, chỉ đối với một mình Thái Hân nàng là đủ rồi.

Tần Phiên Phiên ra khỏi Duyên Thọ cung, Liễu Âm đang dìu nàng bắt đầu thay nàng bênh vực kẻ yếu.

"Chủ tử, sao ngài có thể để Bính Quý nhân kia thực hiện được ý đồ? Đáng ra không nên nể mặt nàng ta. Nàng ta chẳng qua chỉ là một Quý nhân từ lục phẩm, đến ngón tay Hoàng thượng cũng chưa sờ đến, lại dám bừa bãi như vậy, muốn gạt ngài ra khỏi bên người Thái hậu? Nàng ta cũng không lấy gương soi chính mình là cái thá gì!"

Liễu Âm thở phì phò nói.

Trên thực tế so với sủng ái của Hoàng thượng, sủng ái của Thái hậu càng nhìn không thấy.

Hoàng thượng là nam nhân, muốn cố sủng ít nhất có thể ngủ một giấc, nhưng Thái hậu là bà bà, ngoại trừ lấy lòng khoe mẽ ra phải dựa vào kỹ năng của từng người.

Bình tĩnh mà xem xét, vị Bính Quý nhân kia đích thực rất khôn khéo, Thái hậu hẳn là cũng rất thích nàng ta, bằng không cũng sẽ khôn trực tiếp khen nàng xinh đẹp ở buổi phục tuyển hôm qua.

Hơn nữa Thái Hân có nghiên cứu về son phấn, thật đúng là bắt chẹt đúng chỗ mềm yếu của Cao Thái hậu, về sau chỉ cần ở chung thời gian dài, nói không chừng thật sự có thể gần gũi với Thái hậu hơn Tần Phiên Phiên.

"Thật ra không đến mức gạt ra, vị Thái hậu này thoát nhìn không đáng hoàng, nhưng trong lòng bà ấy rõ ràng rành. Người nhìn bà ấy thích ta, nhưng có từng nhúng tay vào chuyện giữa ta và Hoàng thượng chưa? Cho nên dù cho ngày sau Cao Thái hậu càng thích nàng ta cũng không đến mức gây ra ảnh hưởng gì với ta." Thật ra Tần Phiên Phiên đã nhìn rõ.

...

Trong Long Càn cung, Tiêu Nghiêu mới vừa phê xong một đồng tấu chương, đang vô thức vuốt hạc giấy, bỗng nhiên lại hủy đi mấy bức tranh vẽ cổ quái hiếm lạ, mày hăn nhíu lại.

Thật lâu về trước hăn đã nói đi hỏi, kết quả chưa kịp hỏi ra miệng, trước tiên lăn đến trên giường, chờ đến khi lăn xong rồi, trời cũng sắp sáng, chuyện này lại bị ném tới sau đầu.

"Hoàng thượng, Đào Tiệp dư nói tiểu Muốn Muốn muốn Tiêu Muốn Muốn, hỏi ngài có qua không?" Trương Hiến Năng cụp mi rũ mắt mà đi đến phía sau hăn, nhẹ giọng thông truyền một câu.

Trên thực tế từ lúc bắt đầu vào cửa, Trương Hiến Năng vẫn luôn mặc niệm những lời này trong lòng.

Hai câu Muốn Muốn nói ra dường như muốn nín lưỡi, nếu không phải đầu lưỡi hăn nhanh nhẹn, nói không chừng đã cứng lại rồi.

Nghe lời này của tiểu yêu tinh nói đi, đến muốn gặp Hoàng thượng cũng nói được tươi mát thoát tục như thế.

"Đi thôi, vừa lúc muốn hỏi một chút nàng vẽ cái gì, lúc này nhất định phải hỏi ra, sẽ kiên quyết không ngất lời!" Tiêu Nghiêu gấp lại tờ giấy có hình hạc, thu vào túi gấm, không có bất cứ do dự gì liền đứng dậy đi ra ngoài.

Trương Hiến Năng bước nhanh đuổi kịp, nhìn bước chân vội vã này của Hoàng thượng, không khỏi khẽ thở dài một hơi dưới đáy lòng.

Nhưng thật ra người muốn đánh trống lảng cũng không thể lẩn ở trên giường, chỉ sợ gần đây cầu tử bị vắng vẻ rồi.

Lúc hắn đi vào Thường Đào các, vừa lúc Tần Phiên Phiên đang cầm bút vẽ tranh, nói nàng vẽ tranh không bằng nói vẽ xấu.

Từ hình vẽ hạc trên tờ giấy kia là có thể nhìn ra trình độ hội họa của Đào Tiệp dư duy trì ở trình độ của đứa bé ba tuổi, không thể nhiều hơn.

"Nàng vẽ thành như vậy, về sau nếu sinh ra hài tử, đoán rằng nó lấy bút vẽ bừa một nét cũng đều đẹp hơn nàng?" Vốn Tiêu Nghiêu còn nghĩ không quấy rầy nàng nhàn hạ thoải mái, kết quả trừng mắt nhìn lên, thiếu chút nữa dọa chết hắn rồi.

Hắn không nên chờ mong Đào Tiệp dư của hắn có thiên phú gì ở mặt hội họa.

ĐỘC SỬNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Bổng Nhiên Tỉnh Ngộ

Edit: Lan Sung nghi

Beta: Rine Hiền phi

Tần Phiên Phiên ngẩng đầu trừng mắt liếc hắt một cái, giận dữ vô cùng.

Tiêu Nghiêu vốn muốn tiếp tục chê cười nàng, nhưng khi đối diện với ánh mắt này của Tần Phiên Phiên, bỗng nhiên cả người đều mềm xuống.

Đào Tiệp dư của hắn lại đẹp hơn rồi.

Một thân thường phục rộng thùng thình, áo váy dài, áo khoác tay hẹp màu hồng đào, đầu chỉ cài một cây trâm ngọc màu xanh lục trên búi tóc, thoải mái, khoan khoái lại đáng yêu.

Trên mặt nàng không thoa phấn, làn da mịn như trứng gà bóc, trắng nõn, trơn mềm.

Tuy bị Hoàng đế chê cười, nhưng thần sắc nghiêm túc trên mặt Tần Phiên Phiên vẫn không giảm, phác họa từng nét như cũ.

"Nàng có hỏi Thái y chưa, người mang thai có thể trở nên xinh đẹp hơn sao?" Hắn dựa sát vào phía trước án thư, khom lưng hôn lên trán của nàng một cái.

Tay Tần Phiên Phiên run lên, cảm giác trán mình giống như bị bỏng vậy.

"Đại khái là "Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi" thôi, cuối cùng thì trong lòng Hoàng thượng tần thiếp cũng có chút địa vị, cho nên ngài mới càng nhìn càng thấy đẹp." Nàng cong môi cười, lời nói ra lại giống như một đứa trẻ đang làm nũng vậy.

Có điều ý tứ khiêu khích trong những lời này quá rõ ràng, khiến người ta có chút không chống đỡ được.

Tiêu Nghiêu chớp chớp mắt, chần chờ mà nhìn nàng chăm chăm, dường như đang tự hỏi lời này của nàng là thật hay là giả.

Tần Phiên Phiên nường mày, hấp dẫn nha, Cầu tử thật sự để tâm đến nàng là tốt nhất, về sau khi bại lộ chuyện long chủng cũng có thể dựa vào phần tình cảm này cầu tình một chút.

"Chắc là trẫm có chút chú ý đến việc ăn một quả đào sẽ nhả ra một hạt đào thôi. Gần đây ái tần mang thai, liền thích suy nghĩ miên man rồi." Hoàng thượng thấy nàng tươi cười đầy đắc ý thì giới cho nàng một gáo nước lạnh.

Lập tức Tần Phiên Phiên đi từ phía sau thư án tới, hai tay trực tiếp ôm lấy eo của Tiêu Nghiêu, nhón mũi chân lên, bắt đầu hôn môi hắn.

Nam nhân cảm nhận được xúc cảm mềm mại trên môi, tựa như chỉ trong nháy mắt đã bị trầm luân thật sâu, vị ngọt của quả nho truyền đến, chắc là lúc này Tần Phiên Phiên đã ăn nho, vì vậy hắn càng dụ nàng thâm nhập.

Rất nhanh hắn đã biến từ bị động sang chủ động, một tay ôm lấy sau lưng nàng, một tay ấn gáy nàng xuống, hôn cực kì động tình.

Trong điện hoàn toàn yên tĩnh không một tiếng động, ngẫu nhiên sẽ truyền đến âm thanh môi lưỡi hai người dây dưa, ái muội và nóng bỏng.

Cung nhân trong điện đều cúi đầu, ngay cả Trương Đại Tổng quản cũng không ngoại lệ, hắt lại thở dài một hơi dưới đáy lòng, mới hơi đứng đắn được một chút thôi, kết quả lại biến thành muốn lăn giường rồi.

"Dừng!"

Khi đôi tay của Tần Phiên Phiên cuốn lấy cổ hăn, nỗ lực chuẩn bị dời lên trên, một chân đã nâng lên, cuốn ở trên eo hăn, đúng lúc này Tiêu Nghiêu kêu dừng.

Thực ra sắc mặt hăn đã đỏ bừng, đã hôn đến mức không thở nổi.

Vậy cũng đủ thấy vừa rồi bọn họ kịch liệt bao nhiêu, cả người Tần Phiên Phiên cũng nhũn ra, trực tiếp chui vào trong ngực hăn.

May mắn Hoàng thượng ngừng lại đúng lúc, nếu không hăn thực sự muốn bế nàng lên ném vào trên giường lăn lộn một hồi.

"Cách trăm xa một chút." Hăn phất tay để nàng cách xa ra, thấy Tần Phiên Phiên đứng nguyên tại chỗ bất động, tự hăn lui về phía sau hai bước, hoàn toàn là đáng vẻ sợ nàng.

"Nàng không biết trong bụng mình còn có một người à, nếu vừa rồi làm nó bị thương thì làm sao bây giờ?" Tiêu Nghiêu ho nhẹ một tiếng, để cho bản thân bình tĩnh lại một chút, mới nói một câu như vậy với nàng.

Tần Phiên Phiên hoàn toàn không sợ, lập tức đánh giá Tiêu Nghiêu từ trên xuống dưới một lượt, vô tội nói: "Sẽ không làm nó bị thương, ngài cũng không có cái gì quá lớn để chống đỡ bụng của tần thiếp mà."

Tiêu Nghiêu lập tức trở mặt, lạnh giọng nói: "Nàng nhìn đi đâu vậy? Nói ai không lớn hử?"

Hai người ân ân ái ái lại sắp "cháy" lên, có điều hiện tại trong bụng Tần Phiên Phiên còn có một đứa trẻ, trước kia Hoàng thượng sẽ không nhường dù chỉ một bước, bây giờ nhìn nàng dấu miệng muốn nổi giận, lập tức chủ động nhường, để cho nàng "hạ nhiệt".

Nói đến đây, trong lòng Tần Phiên Phiên đã bắt đầu nhũn ra rồi.

Thời điểm Cầu tử hiểu chuyện thật sự rất dễ nói chuyện, với địa vị của hắn như vậy, có thể nhường nhịn nàng đã rất khó.

Nhưng mỗi lần đến thời điểm Tần Phiên Phiên muốn thẳng thắn với hắn, nháy mắt hắn đã nói sang chuyện khác, lập tức khiến cho tâm tư của nàng tan thành mây khói.

"Một vòng tròn và một đường lượn sóng này là trò chơi gì?"

Hai người hôn đủ rồi, cuối cùng cũng có thể ngồi xuống nói chuyện trong hòa bình, rốt cuộc Hoàng đế cũng lấy túi cầm ra, nhớ tới muốn hỏi một câu xem trên mặt túi vẽ thứ gì.

"Vòng tròn chính là tần thiếp, đường lượn sóng chính là Hoàng thượng. Ngài xem đường sóng kề sát vòng tròn này." Nàng nói tới đây, lại tiến đến bên tai Tiêu Nghiêu, đè thấp giọng nói: "Chúng ta đang làm chuyện xấu hổ đó."

Tiêu Nghiêu vừa định nghiêm túc thảo luận với nàng, kết quả chỉ một câu nói của nữ nhân này đã phá hỏng, cho dù là Hoàng thượng thì hiện tại sắc mặt cũng đã phiếm hồng.

Đặc biệt là lỗ tai mà nàng vừa kề sát để nói chuyện kia, nóng đến dọa người, mơ hồ còn có thể cảm nhận được cảm giác Tần Phiên Phiên thổi khí vào nó.

"Sao nàng có thể từ một vòng tròn và một đường lượn sóng nhìn ra được đây là trẫm và nàng?" Tiêu Nghiêu trừng nàng.

"Vòng tròn là trái đào này, đường lượn sóng chính là rồng này, nếu không thì tần thiếp vẽ thêm cho ngài một cái chân năm móng nhé?"

Nàng vừa nói vừa làm, cầm lấy bút lông ở một bên vẽ vài nét, bên cạnh đường lượn sóng có thêm vài đường, nhìn qua rất giống móng gà, cũng rất giống nhánh cây lộn xộn, tuyệt nhiên không giống móng rồng chút nào.

Thái Hân vui mừng ôm một đồng hồ ban thưởng trở về từ Vĩnh Thọ cung, quả nhiên lấy lòng Cao Thái hậu là lựa chọn vô cùng chính xác.

Tính tình của vị Thái hậu này rất tốt, dễ bị dỗ ngọt lại ra tay hào phóng, nàng sắp vượt qua Tần Phiên Phiên rồi.

Kết quả nàng vừa bước vào Minh Nhược điện đã thấy Minh Quý phi ngồi ở trên ghế quý phi phơi nắng, nhìn thấy nàng tiến vào, liền lạnh lùng cười với nàng.

Minh Quý phi nghiêng đầu liền nhìn thấy một đoàn cung nhân đi phía sau Thái Hân đang ôm một đồng hồ ban thưởng, lại nhìn đến cảm xúc vui vẻ trên mặt nàng, nàng ta lập tức hiểu rõ toàn bộ.

"Nhìn Thái muội muội rất vui vẻ nha, đồ được Thái hậu nường nường liền vui đến quên mất chính mình là ai rồi sao? Ta thật sự không biết người vui vẻ cái gì nữa, thời điểm người nịnh bợ Thái hậu, Hoàng thượng còn đang cùng Đào Tiệp dư nói chuyện phong hoa tuyết nguyệt đấy. Người là một nữ nhân chưa từng thị tẩm, vị trí chính Lục phẩm Quý nhân đã là cao nhất rồi, chẳng lẽ Cao Thái hậu còn có thể thăng vị cho người sao? Hay là bà ấy có thể cho long chủng của Hoàng thượng vào bụng người?"

Hai câu vừa rồi của Minh Quý phi khiến thần sắc mừng rỡ trên mặt Thái Hậu nháy mắt như rơi vào hầm băng.

Nàng vốn cho rằng Minh Quý phi đang nhìn trúng những món đồ nàng được Thái hậu ban thưởng, nhưng mà không phải, theo như lời của Minh Quý phi, từng câu từng chữ đều là xát muối vào lòng nàng.

Nàng chưa từng thị tẩm nên căn bản không thể đứng vững trong hậu cung.

"Đồ vật Thái hậu nường nường thưởng đều là vật tốt, người từ từ hưởng thụ đi. Dù sao người cũng không dùng được đồ mà Hoàng thượng thưởng, tự giải quyết cho tốt đi." Sau khi Minh Quý phi nói xong câu đó thì đứng dậy đi vào trong.

Nếu không phải có mấy người Nguyệt Quý phi khuyên bảo, nàng ta thật sự không muốn nói với nữ nhân này dù chỉ một lời.

"Quý phi, ngài đừng tức giận, các vị Quý phi khác cũng là suy xét cho lâu dài. Ngài nên kích phát tính tình của Thái Quý nhân, để cho nàng ta biết bản thân nên làm gì, nhân cơ hội dịp Đào Tiệp dư xuống mới phải. Bính Quý nhân còn chưa làm nên trò trống gì, trong bụng cũng không có long chủng, về sau muốn xử lý sẽ tương đối dễ dàng." Cung nữ phía sau thấy nàng ta tức giận sắp lên tận trời, lập tức nhẹ giọng trấn an.

"Hừ, ta sẽ chờ xem bánh nướng này có lợi hại hơn quả đào tình không, nếu như không, để xem ta xử lý nàng ta thế nào!"

Không khí trong hậu cung thay đổi, mọi người đều có thể nhận ra.

Chu Uyển vẫn không có phân vị, bị giữ lại ở Trữ Tú cung, đừng nói đến thị tẩm, ngay cả việc triệu kiến cũng chưa từng, Hoàng thượng giống

như đã hoàn toàn quên mất nàng.

Đối với Bính Quý nhân mới được sắc phong, mọi người đều cho rằng nàng ta sẽ một bước lên mây, nhưng Hoàng thượng vẫn chưa từng để nàng ta thị tẩm. Cho dù ngẫu nhiên gặp mặt, cũng chỉ nói không quá ba câu liền đuổi nàng ta đi.

Không ít phi tần đang chờ đợi có thể nhìn thấy cảnh tượng Đào Tiệp dư bị phân sủng, nhưng điều này cũng không xảy ra, ngược lại mỗi ngày Hoàng thượng đều ghé thăm Thường Đào các. Rõ ràng là Đào Tiệp dư đã không thể thị tẩm, Hoàng thượng vẫn cứ kiên định không đổi mà đi đến đó.

Mọi người đều như phát điên đến hỏi thăm tin tức của Thường Đào các, rốt cuộc là Hoàng thượng đã trúng ma chú gì mà nhất định phải đi Thường Đào các mỗi ngày. Tần Phiên Phiên lại có mị lực gì mà không dựa vào thị tẩm, chỉ cần nói chuyện trời đất cũng có thể giữ được lòng của ngôi cửu ngũ.

Thường Đào các vốn không lọt ra một chút gì, mắt thấy đi theo Đào Tiệp dư liền có đường rộng thênh thang mà đi, bọn họ sao lại muốn làm một phản đồ chứ.

Sau đó vẫn là chính miệng Tần Phiên Phiên dẫn dò bọn họ nên tin tức mới được truyền ra ngoài. "Cũng không phải ta và Hoàng thượng làm chuyện gì mất mặt, các nàng muốn biết cái gì thì nói cho các nàng cái đó đi, chỉ cần các nàng chịu được thì sao ta đây lại phải ngăn cản chứ? Để cho các nàng biết được chỗ của ta là nơi như thế nào!"

Rõ ràng là Tần Phiên Phiên sợ hãi cái gì, hơn nữa đây cũng không phải là giả vờ phô trương thanh thế.

Tất cả mọi người của Thường Đào các đều biết chủ tử của bọn họ là người mang long chủng, hơn nữa vẫn đang là người duy nhất có thai trong

hậu cung, bởi vậy không ai có thể kéo nàng xuống khỏi vị trí thịnh sủng hiện tại.

"Người nói cái gì? Hôm nay Hoàng thượng tay cầm tay dạy nàng ta vẽ tranh?"

Trong Lâm Nguyệt cung, Nguyệt Quý phi tức giận đến mức sắc mặt tái nhợt, đã ném vỡ một cái chén sứ, làm canh tuyết lê vương vãi đầy đất.

Gần đây nàng ưu tư thành bệnh, không ngừng ho khan. Tin tức mỗi lần cung nhân hỏi thăm được đều khiến nàng cảm thấy tuyết lê đường phèn này ăn trong miệng còn đắng hơn so với hoàng liên.

"Vâng." Tiểu cung nữ vội vàng quỳ xuống, giọng nói run lên.

"Dạy nàng ta thế nào, nói rõ ràng tỉ mỉ cho bốn cung."

"Quý phi nương nương, thân thể ngài không tốt, hay là đợi thân thể ngài tốt hơn, nô tỳ lại..." Tiểu cung nữ này còn chưa nói xong, Nguyệt Quý phi đã tức giận tới mức ném ly trà ra ngoài.

"Bởi vì ta không đặc sủng, cho nên hiện tại ta cũng không nói được các người đúng không?" Nàng tức muốn hộc máu quát lên.

"Nô tỳ không dám, Hoàng thượng ôm Đào Tiệp dư ở trong ngực, tay cầm tay dạy nàng vẽ tranh, trước vẽ quả đào, sau lại vẽ hoa đào, rồi cành đào. Hoàng thượng nói tươi đẹp như đào mận (thường được dùng để chỉ thiếu nữ), bốn chữ "mặt như hoa đào" này đều là để hình dung Đào Tiệp dư, nàng nên cười nhiều một chút, long chủng trong bụng mới có thể khỏe mạnh." Tiểu cung nữ vô cùng sợ hãi bắt đầu kể ra tin tức hỏi thăm được.

Càng nghe, sắc mặt Nguyệt Quý phi càng tái nhợt, cắn chặt răng, dường như đã cắn đến chảy máu.

"Tần Phiên Phiên, nàng ta thật sự gan to bằng trời! Căn bản là nàng ta không có mang long chủng, thế nhưng còn dám bừa bãi như thế! Vì sao Hoàng thượng lại phải vì nàng ta mở ra tiền lệ, vì sao mà chỉ có nàng ta được sinh con! Tiệp nhân này, ta vốn muốn nàng ta chết, nhưng nàng ta lại được đà lấn tới, mượn cái long chủng hư ảo giả dối này mà làm nũng với Hoàng thượng. Được Hoàng thượng tay cầm tay dạy vẽ tranh, đến ta cũng chưa từng được hưởng, nàng ta tính là thứ gì? Thân là một nữ nhân, sao có thể không rõ là mình mang thai thật hay giả."

Nguyệt Quý phi tức giận đến mức thất khiếu (hai mắt, hai lỗ tai, hai lỗ mũi, miệng) bốc khói, nàng phát tiết một hồi, đập hết những đồ vật có thể đập trong tầm mắt của nàng.

Trong điện chỉ còn lại hai cung nữ và một ma ma, cả ba người đều cụp mi rũ mắt quỳ trên mặt đất.

Nguyệt Quý phi ra tay với Đào Tiệp dư, thật sự thành công khiến cho Đào Tiệp dư mang thai giả, chỉ là chuyện chính lại thất bại.

Bởi vì Đào Tiệp dư không chỉ không bị thất sủng, ngược lại vì có long chủng nên càng được Hoàng thượng yêu thích.

"Khụ khụ khụ---" Cảm xúc của Nguyệt Quý phi kích động quá mức, bắt đầu ho khan không ngừng, thiếu chút nữa thì muốn nôn ra.

"Nương nương, ngài đừng gấp, chờ thêm một thời gian nữa đi. Dù sao thì giả cũng không thể biến thành thật, Đào Tiệp dư giả mang thai, hiện giờ Hoàng thượng đối xử với nàng ta càng tốt thì sau này càng thất vọng. Đến lúc đó khiến nàng ta thất sủng sẽ càng dễ dàng hơn, hưởng hồ, trong cung vẫn còn hai vị tú nữ, Bính Quý nhân..." Vị cô cô kia lập tức vươn tay vỗ lên lưng nàng, nhẹ giọng trấn an.

"Đừng nhắc hai phế vật kia với ta! Đều là lũ ngu xuẩn vô dụng! Chuyện này cần lập tức dừng lại, phải vạch trần nàng ta, nếu không chờ

qua mấy tháng nữa, nàng ta và Hoàng thượng càng thêm gắn bó keo sơn, muốn chặt đứt thì tất cả cũng đã muộn. Khám sai mạch cũng không phải là do Tần Phiên Phiên, từ đầu đến cuối chuyện này, nàng ta chỉ là người bị hại. Tiệp nhân này đã sớm nghĩ kỹ rồi, nàng ta muốn bản thân thoát tội sạch sẽ, còn muốn lợi dụng long chủng để giữ lại tâm của Hoàng thượng, chờ Hoàng thượng thật sự không rời nàng ta được mới chủ động phát hiện ra chuyện giả mang thai. Như vậy nàng ta có thể kéo thêm được một chút đồng tình, dù Hoàng thượng có biết cũng sẽ chỉ càng thêm thương tiếc nàng ta. Tiệp nhân! Ta ngàn tính vạn tính lại không tính đến việc Hoàng thượng sẽ phá lệ vì nàng ta, cho phép nàng ta sinh nhi dục nữ cho Tiêu gia, một bước sai dẫn đến bước bước đều sai, rất có thể sẽ thua hết cả ván cờ."

Nguyệt Quý phi càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, cả người như rơi vào hầm băng.

Tần Phiên Phiên đi một nước cờ thật hay, đầu tiên là nàng ta thử xem thái độ của Hoàng thượng với việc nàng ta mang thai long chủng, sau đó mới suy tính biện pháp.

Hiện tại Nguyệt Quý phi mới hiểu được, chuyện này là nàng tự vác đá đập chân mình, tức như muốn hộc ra một ngụm máu.

"Mau đi mời Tiết Viện phán đến đây."

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Ta Định Đoạt

Edit: Cát Sung dung

Beta: Nga Quý tần.

"Chủ tử, Tiết Viện Phán tới bắt mạch".

Liễu Âm đưa Tiết Viện Phán vào nội điện, Tần Phiên Phiên nửa dựa vào ghế, Vọng Lan đứng bên cạnh lập tức đặt lên cổ tay nàng một cái khăn.

"Vi thần gặp qua Đào Tiệp dư". Tiết Viện Phán hành lễ nàng xong, liền ngồi xuống ghế bên cạnh, cẩn thận bắt mạch cho nàng.

Hôm nay thời gian tay Tiết Viện Phán đặt trên cổ tay nàng có chút lâu, Tần Phiên Phiên không khỏi nghiêng đầu nhìn hắn một cái, nếu dựa theo việc thường lui tới như vậy, Tiết Viện Phán chỉ hơi làm dáng vẻ một chút, liền báo tin vui cho nàng, dặn dò nàng dưỡng thai thật tốt các thứ.

Trong lòng bọn họ đều biết rõ ràng, trong bụng Tần Phiên Phiên rỗng tuếch, cho dù thời gian Tiết Viện Phán bắt mạch lâu thế nào, cũng không có khả năng nhét vào cho nàng một long chủng.

Nhưng hôm nay lại khác với ngày thường lui tới, việc khác thường chắc chắn có chuyện.

Tiết Viện Phán cau mày, bộ dáng vẻ mặt ưu sầu, dường như không biết nên mở miệng nói với nàng thế nào.

Không khí trong điện lập tức trở nên khẩn trương, Tần Phiên Phiên mặt đầy thấp thỏm, rốt cuộc vẫn nhịn không được mà hỏi: "Tiết Viện Phán, thân thể bốn tần có vấn đề gì sao? Sao hôm nay bắt mạch lâu như vậy?".

Tiết Viện Phán ngẩng đầu nhìn Tần Phiên Phiên, cực kì sầu khổ, nhẹ giọng nói: "Tiếp dư chớ kích động, thai này của ngài không quá ổn, có hiện tượng sinh non, chỉ sợ không giữ được".

Thần sắc Tần Phiên Phiên thay đổi mấy lần, cuối cùng biến thành khó có thể tin cùng cực kì bi thương.

"Người nói vậy, người là cái đồ lang băm, rõ ràng ngày hôm qua còn nói tốt, hôm nay liền nói đẻ non? Người đúng là không bằng Hách Thái y lúc trước, nhiều thế hệ làm y cái gì, bốn tần không tin, ô ô ô. Ta thật vất vả mới hoài long chủng, nếu rớt thì làm thế nào cho phải...".

Nàng biến sắc mặt cơ hồ là chuyện trong nháy mắt, lần đầu tiên Tiết Viện Phán nhìn thấy bản lĩnh của nàng, tức khắc đầu lớn một vòng.

Ban đầu nói chuyện mang thai của Tần Phiên Phiên, hẳn liền cực kì chột dạ, hiện tại muốn làm ra trò đẻ non khô hài, đối với cả người hẳn đều là một loại khảo nghiệm.

Huống hồ nữ nhân trước mắt này đang chỉ vào mũi hăn nói hăn lang băm, rõ ràng chính là một kiểu tư thế không dễ chọc, đúng là hăn sợ nàng không quan tâm mà nháo lớn, tới Hoàng thượng bên kia khẳng định sẽ bị liên lụy.

"Tiếp dư bớt giận, chắc chắn vi thần sẽ dùng hết toàn lực để cứu long thai". Hăn vừa thấy Tần Phiên Phiên sắp khóc đến ngất đi rồi, lập tức quỳ xuống bảo đảm với nàng.

Tần Phiên Phiên giơ tay, dùng khăn gấm che mặt lại, cả người đều khóc đến run lên.

"Không phải người nói sẽ sinh non sao? Nghiêm trọng như vậy còn có thể cứu được sao? Đừng nghĩ đến chuyện lừa gạt ta".

Tiết Viện Phán cắn chặt răng, thấp giọng nói: "Vi thần chỉ có thể tận lực".

"Cút, người cút cho ta, ta không muốn nhìn thấy đồ lang băm nhà người". Tần Phiên Phiên căn bản không nghe hăn nói, lập tức phất tay bảo hăn cút.

Tiết Viện Phán do dự một chút, vẫn xoay người rời đi.

Chờ bóng dáng hăn vừa biến mất ở ngoài điện, Tần Phiên Phiên liền lập tức lấy khăn gấm từ trên mặt xuống, một giọt nước mắt cũng không có, hiển nhiên là vừa rồi nàng chỉ gào khan.

"Hong Y đi nhìn chăm chăm hăn, xem hăn đi đâu. Nếu hăn muốn đi Long Càn cung tìm Hoàng thượng, nghĩ biện pháp cản đường hăn. Hồng Thường, người đi Duyên Thọ cung tìm Tố Tuyết, bảo nàng ấy chờ lát nữa tìm Tiết Viện Phán bắt mạch, mặc kệ như thế nào cũng phải kéo dài thời gian".

Tần Phiên Phiên nhanh chóng phân phó xuống dưới, song bào thai nghe được mệnh lệnh của nàng, lập tức lĩnh mệnh rời đi.

"Chủ tử, hôm nay Tiết Viện Phán trúng tà sao? Vậy mà lại nói ngài muốn sinh non, long chủng là chuyện hăn tự mình bịa ra, sao hiện tại lại muốn đổi ý?". Vẻ mặt Liễu Âm khó hiểu, nàng nhìn không hiểu nhất cử nhất động hôm nay của Tiết Viện Phán là vì sao.

Tần Phiên Phiên cười lạnh một tiếng, khí tức quanh thân nàng có chút căng chặt, hiển nhiên là vì vấn đề của Tiết Viện Phán bên kia.

"Chờ Hồng Y trở lại, có thể hỏi thăm một chút. Khẳng định người sau lưng Tiết Viện Phán hối hận, nàng ta không dự đoán được Hoàng thượng cho phép ta hoài long chủng, thậm chí bởi vậy quan hệ với ta càng tốt, không chỉ không lợi dụng được long chủng, làm ta trở thành một cỗ thi thể, ngược lại còn để ta từng bước thăng chức nhờ có long chủng, người nọ sợ, bởi vậy muốn đổi ý. Chỉ là mặc kệ long chủng này là thật hay giả, đều ở trong bụng ta, trò chơi chơi đến một bước này, đã không thể nghe theo sự sắp đặt của bọn họ, nàng ta muốn ta sinh non, nằm mơ!".

Nàng vừa nói vừa khẽ hừ một tiếng, giống như nghĩ tới cái gì, khoe mọi cong lên cười đắc ý.

Nha đầu Liễu Âm này nhát gan, vừa nghĩ tới chuyện giả dựng này bị Hoàng thượng vạch trần, liền sợ không được, không khỏi thấp giọng nói: "Nếu không chủ tử ngài thuận nước đẩy thuyền là được. Chuyện giả dựng này tóm lại không tốt, bản thân Tiết Viện Phán đúng là lừa gạt Hoàng thượng, chuyện ngài sinh non này nhất định sẽ phối hợp với ngài, ngài có chỗ nào sơ hở, cũng khẳng định sẽ hỗ trợ lấp liếm, từ đầu đến cuối Hoàng thượng sẽ không phát hiện ra cái gì. Ngài còn có thể mượn cơ hội này, làm Hoàng thượng đau lòng ngài, như vậy càng có thể tăng mạnh cảm tình của hai người".

Kiến nghị của Liễu Âm đúng là rất có lợi với tần Phiên Phiên, chỉ là nàng vẫn lắc đầu.

"Ta cũng không muốn lừa gạt Hoàng thượng, nhưng hiện tại lại không phải do ta. Chuyện này Tiết Viện Phán chỉ là quân cờ nghe người ta bài bố, ta không hoài long chủng, đối với viện phán mà nói, cũng không có tác dụng lớn gì, nhưng hắn vẫn mạo hiểm cả cái đầu để lừa gạt mọi người, giả dựng lên chuyện này. Khẳng định người sau lưng hắn có thể lực rất lớn, hiện giờ hắn nói ta đẻ non, chuyện này đối với hắn và ta đều xem như có lợi, vậy người sau lưng Tiết Viện Phán thì sao? Căn bản chỉ là một hồi bận rộn, sao người biết nàng ta sẽ cam tâm hạ xuống khẩu khí này? Vạn nhất

nếu nàng ta đẩy Tiết Viện Phán ra, nói ta và hắn cùng một phe lừa gạt Hoàng thượng, hậu quả sẽ như thế nào?".

Đoạn lời nói này Tần Phiên Phiên vừa nói ra, Liễu Âm liền dừng lại tâm tư muốn nàng nhận chuyện sinh non.

Ai cũng không biết người sau lưng Tiết Viện Phán đến tột cùng có bao nhiêu điên cuồng.

Chủ tớ hai người đang nói, Hồng Y liền trở lại, sắc mặt có chút không được tốt.

"Nô tỳ một đường đi theo hắn, vị Tiết Viện Phán này cũng thật là, đầu tiên hắn đi Minh Thước điện bắt mạch cho Minh Quý phi, sau lại trở về Thái y viện, thay đổi thành trang phục thái giám đi Lâm Nguyệt cung. Nếu không phải thị lực của nô tỳ tốt, thì đã bị hắn qua mắt rồi. Sau đó cung nữ hầu hạ bên người Tổ Tuyết cô nương, dựa theo ngài phân phó đi thỉnh Tiết Viện Phán bắt mạch, may mắn bị nô tỳ ngăn cản, nếu không vị Tiết Viện Phán này sẽ bị lộ tẩy. Tiết Viện Phán còn ở trong Lâm Nguyệt cung, nô tỳ liền vội trở về bẩm báo với ngài". Hồng Y nói nói, nhin không được trọn mắt, nói cũng rất nhanh.

Tần Phiên Phiên nhẹ nhàng cười, vừa lúc Hồng Thường trở lại, trên mặt còn mang theo vài phần thần sắc nôn nóng.

"Chủ tử, Hồng Y nàng không cho nô tỳ hoàn thành nhiệm vụ, nô tỳ bảo cung nữ đi thỉnh Tiết Viện Phán tới bắt mạch cho Tổ Tuyết cô nương, nàng ấy nói nửa đường gặp được Hồng Y, Hồng Y bảo nàng ấy không cần thỉnh, Tổ Tuyết cô nương còn tưởng là nô tỳ nghe nhầm đấy!". Mặt Hồng Thường đầy oan ức, sao nàng có thể nghe nhầm.

Tần Phiên Phiên trấn an mà phát phát tay: "Ta cho người đi bên Tổ Tuyết, là sợ Tiết Viện Phán vội vã nói với Hoàng thượng ta muốn sinh non, nhanh chóng như vậy đối với ta rất bất lợi, cho nên mới nghĩ để Tổ Tuyết

giữ chặt hần kéo dài thời gian. Chỉ là nếu bên kia còn chậm rì rì chuẩn bị, ta đây sẽ có đường sống bố trí".

Nàng trầm tư một lát, duỗi tay gõ gõ mặt bàn, rồi hạ quyết định giống như quyết tâm làm chuyện gì đó.

"Hong Y đi một chuyến đến Duyên Thọ cung, bảo người của Tố Tuyết đi với người, chờ vị Tiết Viện Phán này trở lại Thái y viện thay xong xiêm y, lại bảo cung nhân thỉnh hần đi bắt mạch cho Tố Tuyết. Hồng Thường hiện tại đi Thái y viện, thỉnh một vị thái y ít tư lịch tới bắt mạch cho ta".

Hiện giờ Tần Phiên Phiên đã xác định, người sai sử Tiết Viện Phán làm việc, tám chín phần mười chính là Nguyệt Quý phi.

Lúc trước Tiết Viện Phán đi một chuyến đến chỗ Minh Quý phi, chỉ sợ cũng là để phân tán lực chú ý, nếu không phải Hồng Y tiếp tục đi theo hần, trực tiếp trở về bẩm báo với nàng, Tiết Viện Phán đi Minh Thước điện, chỉ sợ Tần Phiên Phiên đã hoài nghi đối tượng chính là Minh Quý phi.

Trong Lãm Nguyệt cung, Nguyệt Quý phi đang phát giận, hiển nhiên nàng đang rất tức giận, Tiết Viện Phán quỳ trên mặt đất, bên cạnh đã có hai chung trà nát, không khí thật sự khẩn trương.

"Tiết Viện Phán, người có ý gì, bốn cung bảo người lập tức nói với nàng ta muốn nàng ta để non, hơn nữa đi Long Càn cung nói một tiếng với Hoàng thượng, qua mấy ngày nữa nhân cơ hội xuống tay trên người nàng ta, để nàng ta có nguyệt sự bình thường, đến lúc đó cho dù nàng ta nháo xé trời, cũng nên biết lúc trước đều là giả dựng lên. Cũng không thể nói với Hoàng thượng, chỉ có thể im lặng, người hoàn toàn có thể chỉ trích nàng ta. Đến tột cùng người đang sợ cái gì? Lúc trước bởi vì ta vẫn luôn cho rằng có chuyển cơ, cho nên làm nàng ta giả dựng lâu như vậy, kết quả Hoàng thượng ngược lại càng ngày càng sủng ái nàng ta, đương đoạn bất đoạn phản chọi này loạn[1]!".

[1] Đường đoạn bất đoạn phản chịu này loạn: Đưa ra quyết định mà do dự, tất chịu hoạn nạn.

Nguyệt Quý phi tức giận quá sức, sắc mặt trắng bệch, đủ để thấy kích động như thế nào.

Lần đầu tiên Tiết Viện Phán thấy Nguyệt Quý phi không màng hình tượng như thế, không khỏi nhú nhú mày.

"Nương nương, vi thần cho rằng vẫn nên từ từ mưu tính mới tốt. Dù sao Đào Tiệp dư cũng là nữ nhân Hoàng thượng sủng ái nhất, làm một động tác vô ý, rất có thể sẽ khiêu khích nàng ta tức giận, nàng ta không giống, hơn nữa phi tần tâm tư như vậy rất dễ đoán. Giống như lúc trước, chúng ta thiết kế nàng ta giả mang thai, đều cho rằng nàng ta sẽ có tính toán khác, nào biết nàng ta trực tiếp nói cho Hoàng thượng. Nếu chúng ta làm nguyệt sự của nàng ta khôi phục lại như bình thường, nàng ta biết mình giả mang thai, khi đó rất có khả năng nàng ta sẽ không quan tâm mà nói cho Hoàng thượng, tính mạng của vi thần liền khó bảo toàn".

Nguyệt Quý phi nghĩ thật đẹp, nhưng hiện giờ Tiết Viện Phán lại không chịu sự khống chế của nàng ta, rốt cuộc chuyện này là chuyện giả dựng nên, nếu bại lộ, người xui xẻo đầu tiên chính là thái y chẩn bệnh.

Lúc trước chính hấn làm trò trước mặt Hoàng thượng, thề son sắt rất nhiều lần, thật sự Đào Tiệp dư hoài long chủng, một chút đường sống cứu vẫn cũng không có.

"Từ từ mưu tính, nữ nhân kia sẽ không thiện bãi cam hựu[2]. Người muốn ta nói bao nhiêu lần, nàng ta đã sớm biết chính mình không hoài thai, căn bản là tương kế tựu kế, lợi dụng thai giả trong bụng đi thông đồng Hoàng thượng. Người nói tâm kế nữ nhân này có bao nhiêu sâu, nàng ta là đồ tiện nhân mà thôi!"

[2] Thiện bãi cam hựu: cam tâm tình nguyện mà bỏ qua.

Nguyệt Quý phi tức giận đến mức nhảy dựng từ trên ghế, nàng cảm giác đôi mắt của thái y trước mặt này, nhất định là bị ghen đấm lại.

Tiết Viện Phán quý dị tạm dừng một chút, ngữ khí châm chước nói: "Vi thần cảm thấy không đến mức, nhất định Đào Tiệp dư không biết chình mình giả hoài thai. Mỗi ngày vi thần đều bắt mạch cho nàng ta, nàng ta đều thật tình chờ đợi tiểu Hoàng tử sinh ra, cùng với chuyện hôm nay nói với nàng ta muốn nàng ta đẻ non, nàng khóc rất lâu, hận không thể thừa nhận loại thống khổ này thay long chủng trong bụng".

Hắn nói xong, trong điện lâm vào yên tĩnh như chết.

"Người nói cái gì? Mắt người mù à, nàng ta chính là đang giả vờ, người không cần coi thường Tần Phiên Phiên. Nàng ta là người nào, trên đời này chỉ có nàng ta là người diễn giỏi nhất, nàng ta có thể chỉ vào Cao Thái hậu nói là Tây Vương Mẫu, tự xưng là Tuyết Đào tiên tử, nước mắt nói đến là đến, vậy mà người lại tin tưởng lời nàng ta nói? Nam nhân các người có phải thời điểm sinh ra quên không mang theo não phải không? Nàng ta có cái gì tốt, miệng lúc nào cũng nói dối, không có gì thật lòng, trước nay đều không đáng tin cậy, nhưng nàng ta nói cái gì, các người liền tin sao? Hoàng thượng như thế, hiện giờ người cũng như vậy? Người là người bốn cung một tay nâng đỡ làm Viện phán Thái y viện, người không tin bốn cung nói, lại đi tin lời nói của một tiện nhân?".

Nguyệt Quý phi liền nhảy dựng lên, trực tiếp xông tới, tát cho hắn một cái, hiển nhiên là sắp bị tức đến ngất đi rồi.

Tiết Viện Phán bị nàng đánh mặt, hắn ở Thái y viện, so với những lão nhân đó tất nhiên tuổi nhỏ hơn, nhưng bản thân hắn không tính là nhỏ tuổi, nhi tử cũng đã hơn mười tuổi bắt đầu làm mai được rồi.

Hiện giờ Nguyệt Quý phi tức đến hộc máu, trực tiếp tát hắn một cái, loại sỉ nhục này hắn cảm thấy không thể tiếp thu.

Nguyệt Quý phi nâng tay lên, còn muốn tát thêm một cái, nhưng tay lại bị hăn chặt chẽ bắt được.

"Nương nương, vi thần không phải nô tài để ngài tùy tiện đánh mắng, thời điểm ngài động thủ đừng làm người. Còn có mặt của vi thần, có thể tự mình nhìn, Đào Tiệp dư thật sự cho rằng mình hoài long chủng, không phải giả vờ. Tiểu tâm sử đến vạn năm thuyền[3], lúc trước chính ngài đã đưa ra chủ ý xấu xa này, muốn cho nàng ta giả mang thai gì đó, kết quả người tự loạn đầu trận tuyến, chẳng thể trách người khác".

[3] Tiểu tâm sử đến vạn năm thuyền: Làm việc tỉ mỉ cẩn thận thì mọi chuyện sẽ thuận lợi giống như chèo thuyền cẩn thận thì thuyền có thể đi được cả vạn năm.

Tiết Viện Phán là thái y, tuy nói bắt mạch tại hậu cung có tính nguy hiểm nhất định, nhưng vốn dĩ là đại phu đã được nhiều người kính ngưỡng.

Lúc trước đều là người bệnh khỏi hăn đập đầu cảm tạ hăn, hiện giờ lại bị người cho một cái tát, hăn thật không chịu nổi.

Huống hồ hiện giờ hăn đã là Viện phán, cảm thụ kia ở trong lòng, lại càng thêm không giống người thường.

"Nói mang thai thật cái gì, cũng chỉ có đứa ngọc mới cho rằng nàng ta mang thai thật. Bốn cung cũng là nữ nhân, nàng ta sao có thể không biết chính mình giả hoài thai, nàng là đang diễn cho người xem, muốn người phán đoán sai lầm, cuối cùng là muốn mệnh của người".

Nguyệt Quý phi đột nhiên kéo cánh tay mình trở về, trên mặt biểu tình phẫn hận, biểu hiện của nàng vẫn tức giận không nhẹ như cũ.

"Nương nương, ngài là nữ nhân, nhưng ngài vẫn như cũ đoán không ra tâm tư của Đào Tiệp dư đó thôi. Lúc trước ước nguyện ban đầu của ngài là muốn vi thần thiết kế Đào Tiệp dư giả mang thai, muốn nàng ta phải chết.

Nhưng người ta sống rất tốt, cho nên đừng nói đề tài nam nhân nữ nhân này. Vi thần đã có tính toán, nhất định sẽ làm như ước nguyện của ngài, sau đó ngài đi cầu dương quan của ngài, thần đi cầu độ mộc của thần, ngài giúp vi thần một tay, cho thần được đến chức viện phán này, coi như vi thần trả cho ngài! Cáo từ!".

Ngữ khí hần cứng rắn nói xong đoạn lời nói này, xoay người liền rời đi, hiển nhiên là đàm phán của hai người tan vỡ.

Nguyệt Quý phi tức giận đến mức bốc khói, nàng lại bắt đầu ho khan kịch liệt, thậm chí cảm thấy cổ họng có một cổ tanh ngọt, giống như tùy thời có thể khụ ra một búng máu.

"Nương nương, ngài đừng nóng giận. Tuy rằng Tiết Viện phán không giỏi, nhưng tốt xấu gì hần cũng đã đáp ứng ngài rồi, sẽ giúp ngài kéo Đào Tiệp dư xuống, chờ sau khi chuyện thành, ngài sẽ có thời gian để xử lý hần". Cung nữ một bên lập tức đi tới đỡ lấy cánh tay nàng, nhẹ giọng trấn an.

"Không, ta muốn hần cùng tiện nhân Tần Phiên Phiên kia đều phải chết! Không phải hần nói Tần Phiên Phiên tốt sao, ta để hần nói được, đều đi tìm chết đi!". Nguyệt Quý phi vất vả lắm mới bình tĩnh lại được, lập tức nói.

Trong Thượng Đào các, một thái y tương đối trẻ tuổi đang bắt mạch cho Đào Tiệp dư, may hần vẫn luôn nhìn, hiển nhiên là dẫn đo không chuẩn.

Rõ ràng mạch tượng của Đào Tiệp dư không có hoạt mạch hiện ra, nhưng lại thực vi diệu, hần không biết tại sao lúc trước Tiết Viện Phán một mực chắc chắn Đào Tiệp dư mang thai.

"Vương Thái y, thế nào? Thai nhi của bốn tần có phải rất tốt hay không? Gần nhất đã bắt đầu có phản ứng nôn nghén, mới vừa rồi Tiết Viện Phán cũng nói không tồi, chỉ là người cũng biết, hậu cung này chỉ có một mình ta hoài long chủng, tóm lại phải cẩn thận chút". Tần Phiên Phiên vừa ăn nho vừa nói, chỉ là vừa dứt lời, nàng liền nôn khan hai tiếng.

Liễu Âm bên cạnh lập tức liền bưng cho nàng một chén trà súc miệng, hốc mắt nàng hồng hồng, hiển nhiên là buồn nôn đến khó chịu, nhưng trên mặt lại tràn đầy biểu tình hạnh phúc.

Vương thái y thu hồi tay, hân đã đặt ở trên cổ tay hồi lâu, nếu Tiết Viện Phán nói lời này, hơn nữa lại xác nhận Đào Tiệp dư có thai, mạch tượng như vậy cũng thực vi diệu, cuối cùng cũng không thể nói người ta không hoài.

"Đúng vậy, mạch tượng của Tiệp dư rất tốt, bảo bảo trong bụng rất khỏe mạnh, ăn nhiều thức ăn bổ dưỡng sẽ càng tốt". Vương thái y gật đầu.

Tần Phiên Phiên cười đến vẻ mặt ngọt ngào, nhẹ giọng nói: "Vậy làm phiền Vương thái y đến Long Càn cung một chuyến, báo với Hoàng thượng một tiếng đi. Lúc trước Hoàng thượng nói muốn thỉnh nhiều thái y coi một chút, y thuật mỗi vị thái y đều không phải cùng đến từ một nơi, có tật xấu gì cũng có thể nhanh chóng phát hiện. Người thông báo với Hoàng thượng tin bình an này, ngày mai ta lại thỉnh thái y khác đến xem, người yên tâm, sẽ không có vấn đề gì".

Vương thái y do dự một chút, làm thái y sợ nhất là gánh trách nhiệm, chỉ là nếu Đào Tiệp dư nói ngày mai thỉnh Thái y khác tới bắt mạch, chuyện xảy ra liền không chỉ có một mình hân chịu trách nhiệm.

"Có cần nói với Tiết Viện Phán một tiếng không ạ?" Hiển nhiên là hân đồng ý.

"Không cần, về sau liền ấn quy củ này, sau khi mỗi vị Thái y đến bắt mạch, đều đến Long Càn cung báo một tiếng, không phải thông qua hắc". Tần Phiên Phiên lắc đầu.

"Vâng, vậy vì thần đi trước một chuyến, Tiệp dư nghỉ ngơi tốt đi ạ". Vương Thái y đáp ứng cực kì sáng khoái.

Sau khi Liễu Âm tiễn Vương Thái y đi, bước vào điện liền thấy Tần Phiên Phiên vui vẻ cười to.

"Chủ tử, ngài thỉnh thái y khác tới, còn đi thông báo với Hoàng thượng, đây là vì sao?". Nàng có chút không rõ.

"Vì để nắm trong tay quy tắc cuộc chơi này, Tiết Viện Phán muốn nói cái gì thì chính là cái đó sao, nắm mơ đi! Ta cũng không tin những thái y khác đều nói long chủng tốt, một người hắc dám nói ta muốn đẻ non? Vậy không phải đang nguyên rửa ta sao, Hoàng thượng không giết chết hắc mới lạ!". Tần Phiên Phiên cười lạnh nói.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Vu Oan

Edit: Bình Lương viện

Beta: Rine Hiền phi

Liên tiếp ba ngày, Tần Phiên Phiên đều thỉnh các vị Thái y khác nhau đến xem bệnh, hơn nữa mỗi vị đều nói thai nhi của nàng cực kỳ khỏe mạnh, mạch tượng ổn định, còn theo yêu cầu của nàng đi Long Càn cung báo lên cho Hoàng Thượng.

Nụ cười trên mặt Tiêu Nghiêu càng ngày càng chân thành hơn, tâm tình rất tốt, khóe miệng kéo đến mang tai.

Ngay cả thời điểm thượng triều, hăn đối xử với các triều thần cũng khoan dung độ lượng hơn hăn.

Các triều thần thấy tâm tình Hoàng thượng đang rất tốt, liền lập tức nhân cơ hội này thượng tấu về mấy quy định không mấy tốt đẹp trước đó của Hoàng thượng, nếu bây giờ không thừa dịp chiếm chỗ tốt, vậy còn chờ đến khi nào.

Kết quả là hôm nay lúc hạ triều, Tiêu Nghiêu vừa đi đến hướng Thường Đào các, vừa quát mắng trên đường.

"Những tên triều thần đó có phải coi trẫm bị mù hay không, tấu chương cũng đều trình lên một lượt, cho rằng xen những chuyện liên quan đến bá tánh vào đó thì trẫm sẽ đồng ý sao? Hiện giờ yên bình thịnh thế, còn

làm lao dịch cái gì, bụng dạ khó lường, sợ thiên hạ không loạn! Bọn lão nhân kia thật quá đáng..."

Hắn mắng suốt đường đi, mắt thấy sắp tới Thường Đào các, vẻ mặt lập tức hòa hoãn không ít.

"Ai, thôi bỏ đi, trăm sắp có nhi tử, bọn họ là cái rắm gì. Chờ về sau nó trưởng thành, trăm liền đem tất cả chuyện này đều giao cho nó, như vậy trăm sẽ được tiêu dao tự tại!"

Tiêu Nghiêu phát phát tay, hoàn toàn không để ý, trạng thái mặc kệ tất cả, tiêu sái vô cùng.

"Ôi, phụ hoàng đặt tên cho trăm có phải là muốn trăm được tiêu dao tự tại [1] không?" Hắn vô thức nói thầm, nụ cười trên mặt càng thêm nồng đậm, tâm tình hiển nhiên cũng tốt đến muốn bay lên.

[1] Anh Hoàng của chúng ta đang nghĩ chữ Tiêu (萧) trong tên mình là lấy từ chữ Tiêu (逍) trong "tiêu dao tự tại" (là hai từ đồng âm).

"Hoàng thượng, tên của ngài là căn cứ vào nhũ danh để lấy." Trương Hiến Năng đúng lúc nhắc nhở hắn, chọc giận Hoàng thượng đang nằm mơ giữa ban ngày.

"Mỗi ngày miệng người đều nói bấy bạ, đêm nay không được ăn cơm, uống gió đi!" Tiêu Nghiêu trừng mắt liếc hắn một cái, quyết định hình phạt rất nhanh.

Trương Hiến Năng không nói gì, ở trong lòng nghĩ: Có thể làm ngài không vui thì ta cũng vui lòng nguyện ý uống gió!

"Hôm nay cảm thấy thế nào?" Sau khi Tiêu Nghiêu vào điện, lập tức giữ Tần Phiên Phiên chuẩn bị hành lễ lại, không cho nàng đứng lên.

"Rất tốt, cũng bớt nôn nghén hơn trước rồi. Ba tháng đầu qua đi, tần thiếp có thể ra ngoài dạo một chút, cũng không cần cẩn thận chặt chẽ như trước. Vì để sau này sinh sản thuận lợi, tần thiếp còn phải đi lại nhiều một chút, tốt cho thân thể, như vậy mới có sức lực." Tần Phiên Phiên cười với hân.

Tiêu Nghiêu cúi đầu liền nhìn đến dáng vẻ Tần Phiên Phiên cười như hoa, tức khắc liền cảm thấy trong lòng vui vẻ.

Hân tiến đến bên tai Tần Phiên Phiên nói: "Vừa nhìn đến người, trăm liền thấy rất vui vẻ."

Tần Phiên Phiên sững người, cảm thấy trong lòng tê tê đại đại, nâng tay ôm cổ hân.

Hân liền vùi đầu vào cổ nàng, ngồi xổm trước mặt, hai người ôm nhau, hô hấp nhẹ nhàng, ấm áp mà thân cận.

"Thời điểm Tiên hoàng còn sống, rất thích săn thú. Tuy nói là chưa đến đợt săn bắn mùa thu, nhưng mà mấy năm trước đều đi Tây Giao. Nếu người muốn đi dạo, có thể tổ chức một cuộc săn thú nhỏ. Nhưng mà người đang mang thai, sát sinh có thể tổn hại đến phúc đức hay không?"

Hân chỉ vừa nhớ tới mà thôi, nghe Tần Phiên Phiên nói muốn đi dạo, đầu óc suy nghĩ một lát, cuối cùng liền nhớ tới chuyện săn thú này.

Đôi mắt Tần Phiên Phiên chớp chớp, nàng tò mò nói: "Nhi tử sinh ra ở gia đình đế vương, bản thân đương nhiên có phúc, làm sao tổn hại được? Huống hồ bất kể là nam hay là nữ, chỉ cần nó sinh ra là người Tiêu gia thì không cần sợ cái gì cả. Tây Giao không xa, con đường lại bằng phẳng, gần nửa ngày là đến, chẳng qua là Hoàng thượng còn muốn cho ai tham gia nữa?"

"Coi như là hội săn thú, võ tướng khẳng định sẽ muốn tham gia, cộng thêm..." hần nói tới đây, sắc mặt liền có chút khó coi, ngẩng đầu liếc mắt đánh giá Tần Phiên Phiên một cái, tiếp tục nói: "Cộng thêm lúc trước mỗi lần tổ chức săn thú, Cảnh vương là thân huynh đệ của trẫm, cũng phải tham gia, năm nay nếu tổ chức thì không thể thiếu hần."

Trong điện yên tĩnh một lát, Cảnh vương chính là Nhị tỷ phu hiện giờ của Tần Phiên Phiên, khó trách ngữ khí của Hoàng thượng có chút không tốt.

"Cũng tốt, Hoàng thượng hiện tại đã có gia đình, có người bên cạnh, chỉ cần ngài dẫn tần thiếp theo, cho dù Cảnh vương dẫn ai, tần thiếp cũng nhất định tranh sĩ diện về cho ngài!" Nàng gật đầu, thuận thế cúi đầu dán vào mặt hần, hai người lại trở về trạng thái thân mật khăng khít.

"Hoàng thượng, Tiệp dư, Nguyệt Quý phi cầu kiến." Tiểu cung nữ vội vã đi vào nội điện, trên mặt mang theo vài phần hoảng loạn.

Tần Phiên Phiên hơi sửng sốt, Tiêu Nghiêu nhíu mày nói: "Nàng ta tới làm gì? Trẫm không có gì muốn nói với nàng ta, bảo lui đi."

"Ngài ấy nói có chuyện cực kỳ quan trọng cần nói, còn nhất định phải đến Thường Đào các, là chuyện có quan hệ với long chủng trong bụng Đào Tiệp dư." Tiểu cung nữ nói những lời này như sắp khóc tới nơi, nàng cảm thấy ngày chính mình trở nên lạnh lẽo [2] không còn xa lắm.

[2] Ý chỉ sắp chết.

Toàn bộ người trong điện đều yên tĩnh như chết, Tiêu Nghiêu lập tức quay đầu nhìn về phía Tần Phiên Phiên, Tần Phiên Phiên cũng quay đầu nhìn thẳng hần, hai người đều là vẻ mặt mờ mịt.

"Bảo nàng ta tiến vào." Giọng nói Tiêu Nghiêu vững vàng, không khí ấm áp kiêu diễm biến mất, biến thành cứng đờ lạnh băng.

Cung nhân cúi đầu, thậm chí ngừng thở, bọn họ cảm nhận được bão táp sắp đến nên yên lặng trước.

"Hoàng thượng, ngài không được tin chuyện ma quỷ của nữ nhân này, nàng ta cùng Tiết Viện phán thông đồng lừa gạt ngài, trong bụng nàng rỗng tuếch, căn bản là không có long chủng!" Nguyệt Quý phi gần như là mạnh mẽ vọt tiến vào, hành lễ cũng không rảnh để thực hiện, trực tiếp duỗi tay chỉ vào Tần Phiên Phiên, lớn tiếng kêu la.

Trong điện đã yên tĩnh lại còn yên tĩnh hơn, tay của Liễu Âm đứng ở bên cạnh hầu hạ run lên, thiếu chút nữa liền quăng ấm trà ra ngoài, cũng may nàng đã kịp ổn định lại.

Đào Tiệp dư là chủ tử của các nàng, Tiệp dư nhất định có đối sách, mọi chuyện đều không cần hoảng. Bọn họ làm nô tài, không thể khiến chủ tử thêm phiền.

"Người nói cái gì?" Tiêu Nghiêu hơi nheo đôi mắt nhìn nàng, ngữ khí không tốt, quanh thân đều tản ra một loại khí thế áp bách.

"Thần thiếp nói căn bản trong bụng nàng ta không có long chủng, nàng ta dùng thuốc làm nguyệt sự không tới, những tên Thái y đó đều là rùa đen rút đầu, Tiết Viện phán nói nàng ta có thai, những người khác cũng không dám phản bác. Cộng thêm Đào Tiệp dư thực thông minh, trước tiên gọi Thái y kém kinh nghiệm tới bắt mạch, gợi ý vài câu thì những Thái y đó sẽ dựa theo lời nàng ta nói mà làm. Chờ sau này lại mời những lão Thái y đến, bọn họ đều lớn tuổi như vậy, càng thêm tham sống sợ chết, cho dù tra ra có vấn đề gì thì cũng không dám nói. Ngài không được bị nàng ta lừa!"

Nguyệt Quý phi hùng hổ nói, hôm nay nàng trang điểm cực kỳ diễm lệ, vầng trán trắng nõn còn điểm tô đoá hoa màu vàng nhạt, nhìn rất có khí thế bức người.

Dù cho giờ phút này nàng đang nói ra một sự kiện lớn như vậy cũng không hề chùn bước, dũng cảm tiến tới, giống như không hề đếm xỉa đến cái mạng của mình.

Đối với việc nàng ta đến đây, Tần Phiên Phiên rất kinh ngạc, nàng trăm triệu lần không nghĩ tới vị Nguyệt Quý phi này lại liều mạng như vậy.

Thậm chí Nguyệt Quý phi vì muốn rửa sạch tội còn dám ba hoa chích choè nói Tần Phiên Phiên và Tiết Viện phán thông đồng với nhau, đây đều là nói hươu nói vượn, cắn ngược lại một cái.

"Người có chứng cứ gì chứng minh không phải người nói bừa?" Khuôn mặt Tiêu Nghiêu vẫn âm trầm như cũ.

"Thần thiếp có thuốc viên làm cho nàng ta có nguyệt sự trở lại, chỉ cần uống vào một cái, không tới một canh giờ liền sẽ thấy hiệu quả. Đương nhiên Hoàng thượng không cần sợ thần thiếp mượn cơ hội muốn nàng ta sinh non, ngài có thể tìm Thái y đến xem. Cũng có thể gọi Tiết Viện phán đến để xem hẩn cùng Đào Tiệp dư có nhận đồng bọn hay không!" Nguyệt Quý phi lấy trong ống tay áo ra một bình nhỏ, hiển nhiên bên trong là thuốc viên như lời nàng nói.

Tần Phiên Phiên nheo đôi mắt, trên mặt lộ ra nụ cười lạnh, hiển nhiên nữ nhân này chuẩn bị vạch trần mọi chuyện. Cho dù nàng ta thất bại một cách thảm hại thì cũng muốn lôi Tần Phiên Phiên theo.

"Cần rõ, người muốn ta uống thì ta phải uống sao? Coi như thuốc này không phải là thuốc phá thai, vậy ai biết có ảnh hưởng gì đến thai nhi hay không? Người lấy gì bảo đảm?" Tần Phiên Phiên hừ lạnh một tiếng, thuốc này có uống hay không là do nàng.

"A, giả vờ cái gì, căn bản là người không mang thai, vậy còn có thể ảnh hưởng cái gì. Hoàng thượng gọi những Thái y đó tới bắt mạch là biết. Hôm nay người phải uống thuốc này, nếu nguyệt sự không tới, tùy người

xử trí! Ta nhất định phải vạch trần gương mặt giả tạo của người, không để Hoàng thượng tiếp tục bị người mê hoặc, người là yêu nữ mang tai họa!"

Nguyệt Quý phi cười lạnh nói, nàng nói mà không cố kỵ chỗ nào.

Trên thực tế nàng vẫn có thể chờ, không cần mạo hiểm bại lộ mình trước mặt mọi người như vậy, nhưng mà mấy ngày nay, hành động của Tần Phiên Phiên hoàn toàn chọc giận nàng.

Rõ ràng nàng ta có thai, không thể hầu hạ nhưng Hoàng thượng lại không đi tìm nữ nhân nào khác, ngày nào cũng đến chỗ nàng ta như lúc trước.

Thậm chí sau khi mỗi lần Thái y đi Long Càn Cung hồi báo, ban thưởng đều giống như nước chảy đưa đến Thường Đào các, Hoàng thượng càng sủng ái nàng ta hơn.

Nữ nhân Tần Phiên Phiên này cực kỳ cảnh giác, lúc trước Tiết Viện phán nói những lời thật thật giả giả đó, hiển nhiên đã khiến cho nàng ta nghi ngờ, vậy nên nàng ta không còn tìm Tiết Viện phán bắt mạch, ngược lại tìm một Thái y khác.

Rốt cuộc Nguyệt Quý phi không nhịn được nữa, Tiết Viện phán không thân cận được với Tần Phiên Phiên, cũng đã không còn dùng được, chẳng bằng lần này nàng tự thân xuất mã, kéo nữ nhân này ra khỏi thỏa thuê đặc ý, làm nàng ta từ thiên đường rơi xuống tận mười tám tầng địa ngục. Hơn nữa vĩnh viễn cũng đừng nghĩ có thể thoát ra, nữ nhân Tần gia thì nên giống Tần Kiêu, hối hận cả đời, thất bại hậm hực.

"Gọi toàn bộ Thái y đang trực trong Thái Y viện đến đây, nếu hôm nay người vu hãm người khác, Quý phi người tự biết kết cục." Tiêu Nghiêu đen mặt phân phó một câu, lập tức liền có cung nhân chạy ra ngoài mời người.

Ai cũng có thể nhìn ra, hiện giờ chuyện quá khẩn cấp, chỉ sợ hậu cung lại sắp đẫm máu.

Ngày thường Nguyệt Quý phi là người thông minh, hẳn là sẽ không ăn nói lung tung chuyện lớn như vậy, nếu không có chứng cứ vô cùng xác thực, nàng ấy không có khả năng sẽ chắc chắn như thế.

Chẳng lẽ thật sự là Đào Tiệp dư giả mang long thai?

Tiểu cung nữ không dám nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy cả người đều toát ra mồ hôi lạnh, nàng là người ở Thường Đào các, chỉ chờ đợi long chủng trong bụng Tiệp dư bình an.

"Người, có gì muốn nói với trẫm không? Nếu, trẫm là nói nếu..." hẳn quay đầu, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Tần Phiên Phiên, nói tới đây không khỏi dừng một chút, hít nhẹ một hơi rồi nói: "Nếu người lừa trẫm, hiện tại liền nói với trẫm, trẫm tha cho người được sống."

Tần Phiên Phiên không sợ hãi chút nào mà nhìn thẳng hẳn, trên thực tế tim nàng đập rất nhanh, sắp từ cổ họng nhảy ra rồi, nhưng không hề có ý định lùi bước.

"Không nên chờ sự việc bị làm lớn lên, vậy thì khó mà giải quyết. Nhưng nếu người không lừa trẫm thì đường đường chính chính mà giăng co cùng nàng ta, trẫm che chở người một đời vinh hoa, ai cũng không đụng vào người được! Dựa vào bên tai trẫm nói đáp án."

Giọng nói của hẳn bỗng nhiên trở nên mềm mại, chỉ chỉ lỗi tai mình, nhẹ giọng cổ vũ nàng.

Trong lòng Tần Phiên Phiên mềm nhũn, nàng có hai con đường, một là nói cho hẳn, nhưng mà quá nguy hiểm. Nguyệt Quý phi nói Tần Phiên Phiên cấu kết cùng Tiết Viện phán, chứng cứ phạm tội quá lớn, một khi Tần Phiên Phiên thừa nhận, như vậy tín nhiệm của Hoàng thượng đối với nàng

đều mất hết, đến lúc đó Nguyệt Quý phi - người chỉ điểm sẽ hoàn toàn áp đảo, dù cho những lời đó là giả đi nữa. Trong lòng Hoàng Thượng nhất định cũng sẽ mọc một cái gai, cho đến khi hấn cạm tình với Tần Phiên Phiên, lúc ấy nợ cũ nợ mới đều bị lôi ra, bất kể là thật là giả thì nàng đều sẽ chết.

Một cách khác là không nói cho hấn, Tần Phiên Phiên nắm chắc phần thắng, cho nên nàng lựa chọn về sau.

"Tần thiếp không biết nàng ta đang nói cái gì, tần thiếp không phải đại phu, là Thái y nói tần thiếp hoài thai, tần thiếp lại còn nôn nghén, sao có thể là giả được?" Nàng kinh hoàng thất thố mà dán ở bên tai hấn, hoảng loạn vô cùng, hốc mắt hồng hồng, vừa tức giận vừa lo âu, còn xen lẫn vẻ tủi thân.

"Được, trăm tin người, chờ Thái y tới!" Tiêu Nghiêu gật gật đầu.

Trong điện yên tĩnh như chết, rốt cuộc trong sự chờ đợi của rất nhiều người, mấy Thái y nối đuôi nhau mà vào, chẳng qua sắc mặt đều không tốt, hiển nhiên ở trên đường đã nghe tiểu cung nữ nói qua.

Lần này là Nguyệt Quý phi đánh cờ cùng Đào Tiệp dư, bất luận kết quả như thế nào, chỉ sợ Thái Y viện khó có thể thoát khỏi.

"Hai việc, một là bắt mạch, trăm muốn một đáp án xác thực, xem đến tột cùng nàng có mang thai hay không? Hai là thứ thuốc viên gì đó có thể khôi phục nguyệt sự, thân mình nàng hiện giờ có thể uống được hay không?" Tiêu Nghiêu không có chút do dự nào, đi thẳng đến chủ đề.

Vài vị Thái y thay nhau bắt mạch cho Tần Phiên Phiên, lại từng người xem xét thuốc viên Nguyệt Quý phi đưa ra.

"Đào Tiệp dư mạch tượng rất khoẻ mạnh, còn thuốc viên này thành phần có chút công dụng lưu thông máu, nhưng không nhiều, thân thể Đào

Tiếp dư khoẻ mạnh, có thể dùng, đương nhiên vì sự an toàn nên không dùng thì tốt hơn."

Một Thái y run run rầy rầy trả lời, trên ót đều là mồ hôi.

Tiêu Nghiêu lạnh mặt, cả người lộ ra sự không vui.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Biếm Lãnh Cung

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: An Thực phi

Thái y vừa nói ra, Tiêu Nghiêu đột nhiên đứng dậy đá ngã lăn ghế đầu ở một bên.

"Lời này của các người nói cũng như chưa nói, mạch tượng khoẻ mạnh là có ý gì? Trong bụng nàng ấy rất cuộc có long chủng hay không, điều này các người cũng không khám ra sao? Còn có được này rất cuộc có thể ăn được hay không, trong chốc lát các người nói có thể ăn, trong chốc lát lại nói để cho an toàn thì không cần ăn. Đến tột cùng là y thuật của các người có vấn đề, hay là miệng biểu đạt có vấn đề? Muốn trăm lập tức đi Hàn Lâm viện mời mấy đại nho sĩ dạy các người nói chuyện không?"

Quả thực là Hoàng thượng bức bối không thôi, từ trước hắn đã phát hiện, đám người Thái Y viện này nói là danh y y thuật tốt nhất, nhưng nói chuyện lại giống như con cáo già xảo quyệt.

Bọn họ sợ gánh trách nhiệm, rơi đầu, càng gặp phải chuyện quan trọng thì càng nói kiểu ba phải cái nào cũng được.

"Ngày thường trăm nghe ngôn quan thẳng thắn nói trăm là bạo quân ngu ngốc vô đạo, liền cảm thấy các ngôn quan hắn là nên chia cho các người một chút cái loại thái độ cương trực này. Người ta bất động hữu động đều muốn đâm đầu vào cột mà chết, hai tay dâng đầu lên, hận không thể lập

tức lấy mạng khuyên can. Các người có thể có một nửa tinh thần của người ta hay không, lại sợ chết như vậy?"

Tiêu Nghiêu tức giận đến mức trong ngực bị đè nén, có sự đối lập của những Thái y tham sống sợ chết này, ở trong mắt hắn, các ngôn quan chuyện bé xít cũng làm như Đại Diệp triều sắp mất nước đến nơi đều trở nên đáng yêu hơn.

Tần Phiên Phiên nhượng mảy, Thái Y viện cũng là chế độ thay ca, ít nhiều Minh Quý phi trợ giúp Tiết Viện phán lên chức, hiện giờ Thái Y viện đều là một đám chỉ biết luồn cúi.

Những người này lại đều có không ít giao tình với Tiết Viện phán, Tần Phiên Phiên có thai chính là Tiết Viện phán chặn bệnh. Mà mấy người này bọn họ cũng hoặc nhiều hoặc ít đều đi qua trước mặt Hoàng thượng báo cáo thai nhi của Đào Tiệp dư khoẻ mạnh, sao dám nói không mang thai.

Mấy thái y liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng vẫn nói: "Từ mạch tượng xem ra là hoạt mạch, nhưng hoạt mạch có vài loại tình huống, hiện giờ Đào Tiệp dư có phản ứng nôn nghén, đó chính là có long chủng."

Hiển nhiên đáp án này cũng làm ngôi cửu ngũ vô cùng không hài lòng, thật không biết đám lang băm này suy nghĩ cái gì, lấy vấn đề y học tới lừa gạt hắn, hắn cũng không thể nói cái gì.

"Hoàng thượng, không cần nghe lang băm bọn họ nói hươu nói vượn, hiện tại thần thiếp cũng có thể nôn nghén, lập tức phun một cái cho người nhìn. Còn không phải chỉ là làm bộ ghê tởm buồn nôn, ai chẳng biết. Nhất định là nàng ta giả vờ, khôi phục lại thuốc này thì lập tức có thể biết rốt cuộc thế nào, hoặc là Đào Tiệp dư sợ hãi cũng đúng. Nếu bảy tháng sau người không sinh, đó chính là ngày người vào lãnh cung."

Nguyệt Quý phi nhìn đám thái y này, nói đi nói lại vẫn là bộ dáng rùa đen rụt đầu, đã sớm có vẻ không kiên nhẫn.

Nàng ta bình tĩnh hơn nhiều so với thời điểm mới bắt đầu tới, cũng không hề kêu gào nhất định bức bách Tần Phiên Phiên uống thuốc, mà nói chờ bảy tháng xem kết quả.

Đương nhiên Tần Phiên Phiên không thể khiến nàng ta lùi bước, bảy tháng sau khẳng định chính mình sinh không ra, lộ ra là giả mang thai, dĩ nhiên trúng chiêu của nàng ta.

Bất luận bảy tháng sau như thế nào, hiện tại nàng phải làm Nguyệt Quý phi vào lãnh cung.

"Nguyệt Quý phi nói, ta ăn thuốc này chứng minh mình hoài long chủng, người sẽ tùy ta xử trí phải không? Nếu Quý phi ngài mới vừa rồi đưa ra vào lãnh cung, không bằng trừng phạt ngài chính là vào lãnh cung đi? Thế nào, vào hay là không vào?" Tần Phiên Phiên lạnh lùng lên tiếng, biểu tình trên mặt cũng lạnh lẽo, không hề có ý sợ hãi lùi bước.

Nguyệt Quý phi sửng sốt một chút, nàng ta không nghĩ tới Tần Phiên Phiên lại hung hãn như thế, hoàn toàn không do dự chút nào.

Chẳng lẽ đúng như lời Tiết Viện phán lúc trước, Tần Phiên Phiên không biết thai của chính mình là giả?

"Có gì không dám? Nếu người mang thai thật, ta sẽ vào, nếu là giả, vậy đó là người vào. Người yên tâm, chúng ta lại chờ bảy tháng sẽ biết kết quả, khẳng định là người vào lãnh cung chứ không phải ta." Nguyệt Quý phi cười lạnh một tiếng, hoàn toàn không kiêng nể gì.

Nhưng làm nàng ta kinh ngạc chính là Tần Phiên Phiên thật sự nhặt lên một viên thuốc đưa vào trong miệng mình.

Toàn bộ người trong đại điện đều chấn kinh, Nguyệt Quý phi càng là cứng còng đứng ở nơi đó không nhúc nhích.

Tần Phiên Phiên nàng thật sự không biết chính mình giả mang thai! Thế nhưng không chút do dự mà ăn thuốc kia!

"Tần Phiên Phiên, nàng dám, nhổ ra!" Tiêu Nghiêu bước lại đây, bóp chặt cổ nàng, muốn ngăn cản nàng nuốt, nhưng lại không dám dùng lực quá lớn, trong khoảng thời gian ngắn có chút giằng co.

"Nuốt rồi." Nàng vừa nói vừa mở miệng hướng về phía hắn, để hắn thấy rõ ràng trong miệng nàng không có cái gì.

Hai người đối mặt nhau, trong nháy mắt này, Tần Phiên Phiên nhìn thấy vài biểu tình biến hóa trên mặt nam nhân, phần nộ, kinh ngạc, khó hiểu, còn có phức tạp nói không rõ cùng một chút thất vọng.

"Tần Phiên Phiên, nàng thật tàn nhẫn." Hắn bóp cổ nàng, lung lay một chút, cuối cùng buông tay ra, xoay người ngồi trở lại vị trí của mình.

Toàn bộ trong điện yên lặng như chết, không có ai dám lên tiếng. Hoàng thượng như lão tăng nhập định, ngồi ở chỗ kia không hề nhúc nhích, chỉ là nhíu chặt mày và thần sắc lạnh lẽo đầy mặt, thể hiện tâm tình tức giận của hắn giờ phút này.

"Người dám ăn thật, ha ha ha, chẳng lẽ người thật sự không biết chính mình là mang thai giả sao? Người làm nữ nhân cũng quá vô dụng đi, người chỉ là thời gian hành kinh bị trễ, ăn thuốc này vào thì sẽ khôi phục, đến lúc đó người đừng vu hại ta nói là người dễ non. Mạch tượng dễ non đến lang băm cũng có thể khám ra, nhưng nguyệt sự tới thì hoàn toàn bất đồng..."

Nguyệt Quý phi vui sướng khi người gặp họa, khẩn trương cực độ qua đi là hưng phấn cực độ, làm vị thường xuyên tỏ ra lạnh như băng này thế nhưng cũng trở nên lảm nhảm, nói không ngừng.

"Câm miệng!" Tiêu Nghiêu lạnh lùng phun ra hai chữ.

Nguyệt Quý phi ngẩn ra, tươi cười điên cuồng trên mặt thu hồi lại, ngồi trên ghế ở một bên, cả người mềm nhũn, như là mất hồn lạc phách.

Trên thực tế nàng cũng không biết vì sao mình muốn làm ra những chuyện này, không quan tâm, chỉ là phần hận và bất mãn với Tần Phiên Phiên, tích tụ lại đến một thời điểm nhất định sẽ bùng nổ, rốt cuộc nàng nhìn không được.

Như là bị tuyết đọng làm cong nhánh cây, tới một thời điểm nhất định, hoặc là trực tiếp bị gãy, hoặc là bắn ngược lại quét sạch toàn bộ tuyết đọng.

Nàng không nghĩ tới khuất phục, để cho Tần Phiên Phiên lợi dụng long chủng có thể sẽ có trong tương lai, đi một bước hướng lên trên? Tình cảm với Hoàng thượng càng ngày càng tốt?

Đây là chuyện nàng không muốn nhìn thấy nhất, cho nên nàng liền làm tối, nhưng đến thời điểm vạch trần Tần Phiên Phiên, trong lòng Nguyệt Quý phi lại không vui mừng như trong tưởng tượng.

Dù cho biến mất một Tần Phiên Phiên, có lẽ còn có Tôn Phiên Phiên, Vương Phiên Phiên, tóm lại không tới phiên nàng.

Đám thái y kia cũng chờ bên cạnh, bởi vì không có sự phân phó của Hoàng thượng, bọn họ đến đi cũng không dám.

Tần Phiên Phiên cảm thấy nhàm chán, cho người chuẩn bị dưa và trái cây, nàng một bên cắn hạt dưa, một bên ăn nho.

Đang ăn lại cảm thấy bụng hơi đói, vừa lúc phòng bếp nhỏ nấu mấy củ khoai sọ, nàng liền vừa chấm đường trắng vừa ăn hai củ.

Tuy nói ngồi cửu ngũ ngồi trong điện thỉnh thoảng hận sắt không thành thép mà trườn nàng vài lần.

"Hoàng thượng, ngài muốn ăn không? Mềm mềm mại mại còn ngọt, ăn rất ngon." Nàng ăn củ khoai tương đối nhỏ, chấm nửa vòng đường trắng, dùng chiếc đũa kẹp, vừa lúc một miếng tràn đầy miệng.

Nàng vừa nói vừa gấp một miếng đưa đến miệng Tiêu Nghiêu, Hoàng thượng ghét bỏ mà nhìn nàng một cái, trong nháy mắt nàng muốn lùi tay về, hắn lại há mồm ngậm lấy miếng khoai.

"Nàng là heo sao?" Hắn vừa nhai vừa hỏi, trên mặt vẫn là biểu tình không vui.

"Tần thiếp là nuôi heo." Trên mặt Tần Phiên Phiên mỉm cười, vừa chớp mắt với hắn vừa cười hì hì nói.

Trong miệng Tiêu Nghiêu chứa đầy khoai sọ, tức khắc nuốt cũng không xong phun cũng không xong, đáng ra hắn không nên ăn khoai sọ này, tiếp nhận sự lấy lòng của nàng.

"Tần thiếp chính là đói, muốn ăn, mỗi ngày đều muốn ăn thật nhiều đồ ăn, nhưng thời điểm thực sự ăn lại cảm thấy ngán. Khoai sọ ăn ngon, tần thiếp cũng ăn không hết mấy củ. Vương Thái y, người nói ta như vậy bình thường không?"

Nàng vừa nói vừa thuận miệng dò hỏi một thái y, kia đúng là thái y trẻ tuổi nhất Thái Y viện, hắn đã bị dọa đến mướt mồ hôi ướt cả triều phục, giờ phút này nghe được Đào Tiệp dư điểm danh, càng là cả người run rẩy.

"Bình thường, trong lúc nữ tử mang thai chia thành hai loại tình huống, một loại ăn được uống được, nhìn đến cái gì cũng đều muốn ăn, một loại khác chính là muốn ăn nhưng ăn đến miệng lại phun ra, cái gì cũng ăn không vô. Đây đều là biểu hiện thai nghén, biểu hiện của Tiệp dư vẫn là rất tốt, nuốt trôi chính là phúc. Chứng minh tiểu hài tử trong bụng ngài đau lòng ngài đấy!"

Mồm mép của Vương Thái y này cũng lưu loát, sau khi nói vài câu thì không còn sợ hãi, thậm chí theo thói quen mà bỏ thêm một câu nịnh hót.

"A, các thái y Thái Y viện y thuật chẳng ra gì, nhưng trình độ nịnh hót thì thật không tệ." Nguyệt Quý phi ở mộ bên lập tức cười lạnh một tiếng, hết sức trào phúng.

Tần Phiên Phiên lại lột một củ khoai sọ, nghe được lời này không khỏi ngẩng đầu mắt trợn trắng: "Lời này của Nguyệt Quý phi thực sự buồn cười, Tiết Viện phán Thái Y viện là một tay người đề bạt lên, hiện giờ không khí này của Thái Y viện vẫn do người ban tặng đấy, cũng không biết người oán trách ai. Còn nói người khác và Tiết Thái y quan hệ không rõ, loại lời nói này người cũng dám nói, nếu thực sự có cái tâm tư gì thì cũng là người và Tiết Viện phán có ẩn tình."

Lại không phải chỉ có Nguyệt Quý phi biết nói hươu nói vượn, ở phương diện vu oan người khác, Tần Phiên Phiên nàng chưa từng sợ hãi.

"Người nói vậy, rõ ràng là người ——"

Nguyệt Quý phi kích động đứng lên khỏi ghế, trên mặt ghen đến mức đỏ bừng, hiển nhiên là bị tức giận.

Nhưng nàng ta còn chưa nói xong, đã thấy Hoàng thượng đột nhiên đập bàn một cái.

"Thế nào, hai vị đều gấp không chờ nổi phải cho trăm đội nón xanh có phải hay không?"

Một câu này ngữ khí hằn lạnh băng chất vấn, lập tức khiến hai người bị bức lui, không dám nhắc lại lời này.

Hôm nay Tiết Viện phán cũng xui xẻo, hắn vừa lúc đến phiên thay ca về nhà, nếu biết Nguyệt Quý phi náo loạn thành như vậy, đoán rằng phải sợ

tới mức tè ra quần lẫn vào cung.

Lại cho hấn hai cái lá gan, hấn cũng không dám làm Hoàng thượng đội nón xanh.

"A ——" Tần Phiên Phiên bỗng nhiên ném chiếc đũa, đôi tay che bụng lại, vẻ mặt thống khổ.

Không khí trong điện vì việc này mà cứng đờ, lực chú ý của mọi người đều phóng đến trên người nàng, Liễu Âm và Vọng Lan liếc mắt nhìn nhau, trong lòng bàn tay đều thấm ra một lớp mồ hôi lạnh.

Chủ tử đây là làm sao vậy, chẳng lẽ nguyệt sự tới thật?

"Ha ha, nguyệt sự tới có phải hay không? Ta biết người giả mang thai mà." Nguyệt Quý phi vỗ tay cười to, trên mặt là biểu tình vui sướng xưa nay chưa từng có.

Tiêu Nghiêu ngẩng đầu, mặt như sương lạnh mà nhìn Tần Phiên Phiên, đôi mắt không chớp mà nhìn chăm chăm, một chút ít biểu tình trên mặt nàng đều không buông tha, tay chậm rãi nắm chặt.

Ngay từ đầu Tần Phiên Phiên đau đến độ sắc mặt tái nhợt, nhắm chặt hai mắt, mày nhăn lại, hiển nhiên là đau đến mức chịu không nổi.

"Bắt mạch cho nàng ấy xem đến tột cùng chuyện gì xảy ra." Tiêu Nghiêu gần như gần giọng để phun ra những lời này.

Vương Thái y quỳ gối đằng trước, không biết bị ai đẩy, cả người trực tiếp lao ra, đành phải run run rẩy rẩy mà đứng lên, đi về hướng nàng.

Độc tác đi của hấn một chân nông một chân sâu, giống như là giây tiếp theo mạng sẽ không còn.

"Không cần lại đây, tần thiếp đau bụng là tiêu chảy, muốn ra cung (là đi vệ sinh đó mà)." Nàng chớp mắt, biểu tình trên mặt có chút e lệ, thanh âm ba chữ cuối cùng nàng ép tới cực thấp, hiển nhiên chỉ muốn để một mình Hoàng thượng nghe thấy.

Tiêu Nghiêu vốn đang nổi nóng ở bên cạnh, bị lời vừa rồi của nàng chinh, sắc mặt càng đen đi vài phần.

Hắn nhíu chặt mày, trầm giọng hỏi: "Hiện giờ bụng nàng còn đau không?"

"Từng cơn từng cơn, nói không chừng, ai da, lại đau."

"Kêu nàng ăn nhiều như vậy, nàng còn nói là đang nuôi heo!" Tiêu Nghiêu phẫn nộ mà vỗ mặt bàn.

Từ đầu Nguyệt Quý phi thấy nàng ta đau thành như vậy, quả thực mừng rỡ như điên, khẳng định nữ nhân này phải vào lãnh cung, ngày lành của các phi tần hậu cung lại tới rồi.

Nhưng sau khi nghe nàng ta lấy cớ, cùng thái độ Hoàng thượng đối với nàng ta, Nguyệt Quý phi lập tức đại kinh thất sắc mà nhắc nhở: "Hoàng thượng, đừng bị nàng ta mê hoặc, tốt nhất tìm một cô cô giáo tập đi theo nàng ta. Nhất định là nàng ta muốn thoát khỏi tầm mắt của mọi người."

Đều đã tới bước này rồi, kiên quyết phải san bằng Tần Phiên Phiên, không thể cho nàng ta cơ hội xoay người.

"Nếu Nguyệt Quý phi không tin, vậy đại cung nữ bên cạnh người đi vào cùng ta. Nói vậy vị đại cung nữ này là tâm phúc của người, lời nói của nàng ta người nên tin chứ, cũng không cần tìm cô cô gì, sau khi ta đi vào không thấy máu còn nhìn không ra sao?"

Hiển nhiên là Tần Phiên Phiên đau đến chịu không nổi, trực tiếp chỉ tên muốn cung nữ bên người Nguyệt Quý phi.

"Được, người đi đi, xem cẩn thận cho ta."

Sau khi Tần Phiên Phiên dẫn người chạy nhanh mà vọt vào, sắc mặt Tiêu Nghiêu cũng không tốt, lạnh giọng phân phó cho người dọn hết một bàn đồ ăn đi.

Lúc này, trên bàn giữa hai người đã bày đầy chén đĩa, Tần Phiên Phiên nói nàng nuôi heo, lời này cũng không sai, chính là nuôi chính nàng.

Một lát sau, Tần Phiên Phiên thể hiện vẻ mặt thần thanh khí爽 đi ra, đi đường cũng mang theo gió.

Nhưng sắc mặt tiểu cung nữ đi theo kia lại trắng bệch, Nguyệt Quý phi lập tức sốt ruột hỏi: "Thế nào?"

Tiểu cung nữ lắc đầu, hiển nhiên là không thu hoạch được gì.

Tần Phiên Phiên trở về nhìn thấy đồ ăn trên bàn đã bị dọn sạch sẽ, không khỏi bĩu môi, kéo ngón tay Hoàng thượng qua thưởng thức.

Cuối cùng Tiêu Nghiêu cho người dọn hết tấu chương lại đây, trong điện vẫn luôn im ắng, ngoại trừ Đào Tiệp dư không an phận ngẫu nhiên phát ra tiếng ồn, những người còn lại đều tận lực làm giảm đi cảm giác tồn tại của mình, không quấy rầy Hoàng thượng phê duyệt tấu chương.

Sau khi phê duyệt một đồng tấu chương, Tiêu Nghiêu lại ngẩng đầu liền nhìn thấy Tần Phiên Phiên đang thật cẩn thận lột đậu phộng, bộ dáng cẩn vô tổn sức lực rất lớn, quả thực chính là thiếu dạy dỗ mà.

"Đã một buổi chiều trôi qua, sắc trời đã sắp tối, ta nhớ rõ theo lời Nguyệt Quý phi chính là một canh giờ thấy hiệu quả. Đây cũng đã hai lần

nửa canh giờ trôi qua, nàng ấy ngoại trừ ăn chính là uống, mỗi lần ra cung đều có cung nữ của người đi theo, vẫn không thấy máu, có phải nên có cái kết luận hay không? "

Hắn nhẹ nhàng nheo đôi mắt lại, sắc trời ngoài điện vừa sẫm tối, ánh hoàng hôn cũng không thấy, không biết từ khi nào trên bàn đã châm đèn.

Hiện giờ tự tin trong lòng Nguyệt Quý phi biến thành nôn nóng bất an, lời Hoàng thượng vừa nói ra, biểu tình trên mặt nàng ta liền thay đổi hoàn toàn, sợ hãi, kinh hoảng trào dâng trong óc.

"Không phải, thuốc này là trước đó Tiết Viện phán cho thần thiếp, nhất định là hắc lữ thần thiếp, cho thần thiếp thuốc giả. Không thể nào, nàng ta rõ ràng là giả mang thai, là dùng thuốc nên nguyệt sự mới không tới, hiện giờ dùng thuốc này, hẳn là phải giải trừ tác dụng thuốc kia chứ, vì sao..."

Nguyệt Quý phi kinh hoảng thất thố mà hô to lên, nàng ta khó có thể tin được, có lẽ là quá mức không ngờ đến, cả người nàng ta đều sắp hỏng rồi.

Bộ dáng la to như vậy trái ngược hoàn toàn với Nguyệt Quý phi cao cao tại thượng lúc trước, giống như bà điên.

"Hoàng thượng, ngài nghe thần thiếp nói, nhất định là nàng ta giả mang thai, nhất định là nàng ta khi quân. Ngài sai thái y khai thuốc khác đi ——" Thanh âm la hét của nàng ta càng ngày càng cao vút, vang vọng trong điện, cực kỳ chói tai.

Sắc mặt Tiêu Nghiêu lại càng thêm âm trầm, hắc lạnh nhìn nàng ta, nhẹ nhàng nheo đôi mắt, thấp giọng nói: "Đã đánh cuộc thì phải chịu thua, Nguyệt Quý phi người vu oan hãm hại Đào Tiệp dư, còn có ý đồ mưu hại con vua, dựa theo lời lúc trước, tước đoạt phong hào, biếm vào lãnh cung."

Ngũ khí nam nhân có vẻ không chút để ý, không có sinh khí cũng không có bức bối, chỉ có bình tĩnh, giống như nữ nhân trước mắt bị biếm lãnh cung không phải nữ nhân đã ở bên hắn nhiều năm.

"Không, Hoàng thượng, từ mười lăm tuổi thần thiếp đã đi theo ngài, hiện giờ đã là tám năm, ngài không thể ——"

"Trước đó rất lâu lắm đã nhắc nhở người một lần, an phận làm Quý phi của người, nhưng người đều coi là gió thoảng bên tai. Lần này là chính người hứa hẹn, muốn trách chỉ có thể trách chính người. Người tới, mang nàng ta đi." Tiêu Nghiêu đến nói cũng không buồn nói thêm một câu.

Hắn vừa nói ra liền có mấy thái giám đi lên bắt lấy cánh tay nàng ta, kéo nàng ta ra ngoài.

"Hoàng thượng, thần thiếp không nói sai, Tần Phiên Phiên chính là giả mang thai chính là khi quân. Hoàng thượng, vì sao ngài tin nàng ta không tin thần thiếp!"

Thanh âm kêu khóc của nàng ta nhỏ dần, cho đến khi biến mất hoàn toàn, trong điện lâm vào lặng yên như tờ.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Trực Tiếp Động Thủ

Edit: Lan Sung nghiBeta: Rine Hiền phi

Tần Phiên Phiên ngồi ở nơi đó, nhìn Nguyệt Quý phi vô cùng chặt vật, thời điểm giây giụa đến cả búi tóc cũng bị tuột, nhưng những cung nhân kéo nàng ta đi lại không hề ngừng tay dù chỉ một chút.

Tần Phiên Phiên nuốt nuốt nước miếng, cuối cùng cũng đánh bại được một đối thủ, hẳn là trong lòng nên mừng như điên mới phải, nhưng nàng lại không dám tỏ ra mặt quá mức.

Bởi vì long chủng trong bụng nàng vốn là giả, đối với một Quý phi dám bôi nhọ không có long chủng, Hoàng thượng đã xử phạt nghiêm khắc như vậy, nếu đến lượt nàng, có phải sẽ là trực tiếp chặt đầu nàng xuống làm cầu đá hay không.

Nghĩ đến đây nàng không thể ngồi yên, chỉ cảm thấy từng đợt khí lạnh ở cổ, giống như đầu và thân thể không còn gắn liền vậy.

Thình thoảng Tần Phiên Phiên lại lén nhìn Tiêu Nghiêu, nam nhân cúi đầu, bắt đầu phê duyệt tấu chương, bình tĩnh như mọi khi.

Căn bản không nhìn ra hẳn vừa mới đánh rồi nhốt một vị Quý phi vào lãnh cung, ngược lại ra vẻ lãnh đạm, tự nhiên giống như vừa uống xong một ly trà vậy.

"Ái tần nhìn trầm như vậy làm gì? Sợ rồi sao?" Rõ ràng Tiêu Nghiêu đang phê duyệt tấu chương, nhưng lại giống như mọc thêm một đôi mắt ở

trên đỉnh đầu, thế mà lại biết nàng đang lén nhìn hắn.

Tần Phiên Phiên lập tức lắc đầu, nam nhân buông bút son trong tay xuống, ngẩng đầu nghiêm túc nhìn nàng chăm chăm.

Trên mặt hắn là biểu tình lạnh như băng, dần dần hòa hoãn lại, khóe miệng nhẹ nhàng giương lên, dáng vẻ tươi cười ôn nhu, ngay cả đôi mắt phượng hẹp dài kia cũng lóe sáng giống như ngôi sao vậy.

"Đừng sợ, nếu nàng thật sự lừa trầm thì sẽ thảm hơn so với nàng ta." Giọng nói của hắn trầm thấp mềm nhẹ, như là đang hát xướng vậy, chẳng qua lời nói ra lại khiến Tần Phiên Phiên không rét mà run.

Nàng cong cong khóe môi, muốn cười với hắn, nhưng so với khóc còn khó coi hơn.

"Bụng còn đau không?" Hắn đẩy nhẹ tấu chương ra, vòng qua từ sau bàn, ngồi xổm xuống trước mặt nàng, nhẹ giọng hỏi.

"Không đau." Tần Phiên Phiên lắc đầu.

"Không đau thì tốt, nàng cần phải giữ gìn thân thể cho tốt, trầm chờ bảy tháng sau, nàng sẽ sinh cho trầm một tiểu Hoàng tử hoặc tiểu Công chúa. Cho dù là nam hay nữ, trầm đều thích, nàng không cần mang áp lực trong lòng." Hắn vừa nói vừa giơ tay sờ lên mặt nàng.

Quả thật tươi cười ôn nhu kia có thể vắt ra nước, nhưng ở trong mắt Tần Phiên Phiên, lại cực kỳ kinh hoàng, khiến cho nàng không rét mà run.

"Lỡ như trong bụng tần thiếp là một tiểu Na Tra, phải mang thai ba năm thì sao?" Nàng tìm đường chết hỏi.

Tiêu Nghiêu lập tức trả lời: "Không thể nào, đứa bé này không mang họ Lý, không thể biến thành Na Tra, hay là ái tần muốn ám chỉ gì với

trăm?"

Hắn cảm thấy màu lục của cái mũ trên đầu mình hình như đã sáng lên, nếu hai chị em Tần gia đều cho hắn đội mũ xanh, Tiêu Nghiêu tuyệt đối sẽ chém đầu cả nhà bọn họ.

Tần Phiên Phiên lập tức lắc đầu, không dám tìm đường chết một lần nào nữa.

Bởi vì lời cảnh cáo này của Hoàng thượng, cả đêm Tần Phiên Phiên khó ngủ, nàng cho rằng chắc chắn Hoàng thượng đã nghi ngờ nàng, mới có thể nói những lời này.

Nhưng hai ngày sau đó, Hoàng thượng vẫn lui tới chỗ nàng như thường, mỗi ngày đều đến ngồi với nàng một lát, sau đó lại trở về Càn Thanh cung phê duyệt tấu chương.

Chuyện Nguyệt Quý phi bị biếm vào lãnh cung khiến cả hậu cung đều không ngờ tới, không một ai nghĩ rằng mọi chuyện sẽ loạn đến mức này.

Rốt cuộc hôm đó đã xảy ra chuyện gì, tuy đến bây giờ vẫn chưa tra ra được gì nhưng sau khi Nguyệt Quý phi bị kéo đi từ Thường Đào các, cũng có thể cho mọi người một tin tức chính xác.

Đó chính là trong trận chiến này, Nguyệt Quý phi đã thua dưới tay Đào Tiệp dư, trăm triệu lần không ngờ tới, thế mà Đào Tiệp dư đã đạt đến trình độ này, ngay cả một Nhất phẩm Quý phi cũng bị nàng ta vật ngã.

Tuy rằng phân vị Tiệp dư không cao, nhưng địa vị của nàng trong cảm nhận của Hoàng thượng là độc nhất vô nhị.

Dưới tình huống mọi người đều hâm mộ đến đỏ mắt, Tần Phiên Phiên tránh trong Thường Đào các, yên lặng uống trà trong đau khổ, trong lòng âm thầm đếm xem bản thân còn sống được mấy ngày.

"Tiếp dư, đồ đạc đã chuẩn bị xong, Hoàng thượng đang đợi ngài, nên đi thôi ạ." Liễu Âm nhẹ giọng nói một câu.

Song bào thai và mấy cung nữ, thái giám cùng nhau ôm tay nải ra ra vào vào, hiển nhiên là muốn ra ngoài.

Lúc trước Hoàng thượng nói đi săn thú, không ngờ hiệu suất nhanh như vậy, mới qua hai ba ngày thôi đã dẫn nàng đi rồi.

Giờ phút này tâm trạng của Tần Phiên Phiên không ổn, không vì được xuất cung mà có chút vui vẻ nào, ngược lại là một khuôn mặt như đang khóc tang, run rẩy cầm lấy tay Liễu Âm, thấp giọng nói: "Liễu Âm, người nói xem, Hoàng thượng đi săn thú, có phải con mồi kia là ta hay không?"

Bỗng nhiên động tác đang đỡ nàng của Liễu Âm hơi dừng lại, ánh mắt nhìn nàng tối tăm lạnh lạnh.

"Sẽ không, chủ tử, ngài yên tâm đi. Hoàng thượng sủng ái ngài như vậy, sao nỡ buông tay để ngài trở thành con mồi chứ?" Liễu Âm vẫn tận tâm tận lực trấn an nàng.

Tần Phiên Phiên bĩu môi: "Nếu người thật sự nghĩ như vậy, vừa rồi tại sao ngừng lại mà không nói lời nào, người đang suy nghĩ cái gì?"

Liễu Âm khẽ thở dài một hơi, nghiêm túc nhìn nàng, thấp giọng nói: "Nô tỳ chỉ đang nghĩ, kỹ thuật cưỡi ngựa bắn cung của Hoàng thượng cao siêu, luôn luôn đều là một kích mất mạng, cho dù là con mồi giáo hoạt hay chạy nhanh đến mức nào cũng không trốn khỏi mũi tên của ngài

, hơn nữa sẽ không chịu chút cảm giác đau khổ nào liền đuổi chân nhắm mắt."

Chân Tần Phiên Phiên càng mềm ra, thiếu chút nữa đứng không vững mà ngã ngồi trên mặt đất, may mắn là Hồng Y giúp một tay mới miễn

cường đỡ được nàng.

"Người đừng nói bừa, Hoàng thượng không phải sẵn thú như vậy!" Hồng Y nhẹ nhàng trừng mắt liếc Liễu Âm một cái, giơ tay lên vỗ vỗ sau lưng Tần Phiên Phiên, để nàng không còn sợ hãi như vậy.

Trong lòng Tần Phiên Phiên lập tức bùng lên hy vọng, tràn ngập mong đợi hỏi: "Vậy Hoàng thượng sẵn thú như thế nào?"

Hồng Y cong khoe môi cười với nàng, nói: " Cũng không phải Hoàng thượng đối xử bình đẳng với mọi con mồi, với loại con mồi có vẻ ngoài đẹp lại hiếm gặp, ví dụ như loài hồ ly trắng có bộ da lông trân quý thì không thể bắn trúng trái tim, cố hết sức bắn lên bốn chân, như vậy sẽ không phá hỏng sự hoàn chỉnh của bộ da lông. Sau đó lại tìm đồ tế có kinh nghiệm đến làm thịt những con mồi đó, đều dùng dao nhỏ trắng sáng, dao vào máu ra, tình cảnh kia..."

"Đừng, đừng nói nữa, ta muốn nôn." Tần Phiên Phiên lập tức cắt đứt lời nói của nàng ấy, nàng đã bị dọa đến mức trợn trắng mắt, thế này còn không bằng đừng hỏi.

"Ôi, có phải phản ứng nôn nghén lại đến không? Nô tỳ đã biết làm mẹ sẽ vất vả mà. Ngài chờ một lát, nô tỳ đi tìm ống nhổ cho ngài." Liễu Âm vỗ đùi, xoay người muốn đi tìm ống nhổ.

"Không cần, ta không muốn nôn ra." Tần Phiên Phiên lạnh nhạt nói.

Dọc theo đường đi Bắc Dao, xe ngựa đều chạy với tốc độ rất chậm, trên xe lót một tấm thảm thật dày.

Tần Phiên Phiên và Hoàng thượng ngồi chung bộ liễn, đó đương nhiên là một chỗ rất rộng rãi, còn đặt cả một chiếc bàn nhỏ bên trong, đầy đủ trà bánh, nàng còn có thể nằm ngủ ở trong đó.

Trong tay Tiêu Nghiêu cầm một quyển sách, ngẫu nhiên nhìn kĩ vài lần, Tần Phiên Phiên vì chột dạ nên không dám nhiều lời nói chuyện với hắn, sợ bản thân lỡ miệng nên dứt khoát nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Không ngờ lại thật sự ngủ thiếp đi, chờ tỉnh giấc thì xe ngựa đã ngừng, lúc nàng được đỡ xuống xe mới phát hiện đã đến bãi săn. Cách đó không xa là vô số đỉnh lều trại, chính giữa là một cái lều trại lớn nhất, hiển nhiên chính là nơi ở của Hoàng thượng.

Nàng đã ngửi thấy mùi phân ngựa, loại tiểu sản như lời Hoàng thượng nói thực ra nhìn qua cũng không nhỏ, ngược lại còn có không ít võ tướng.

Ngày thứ nhất thực ra chủ yếu là sắp xếp đồ đạc, thời điểm tạm nghỉ buổi tối, Tiêu Nghiêu còn lên nói với nàng mấy lời.

"Cảnh vương và Cảnh vương phi cũng tới, nàng chú ý một chút, có thể tránh thì tránh đi, nữ nhân kia là đồ ngốc, vừa ngu ngốc lại vừa điên khùng. Nàng đang có thai, không nên xảy ra xung đột với nàng ta."

Tần Phiên Phiên kinh ngạc, trăm triệu lần không nghĩ tới Nhị tỷ của nàng - người đã cho Hoàng thượng đội nón xanh cũng đến.

Nàng giả bộ lơ đãng, trộm đánh giá sắc mặt Hoàng thượng, lại thấy thần sắc hắn như thường, thậm chí ở thời điểm Tần Phiên Phiên đang đánh giá là trạng thái không một gợn sóng, giống như quan hệ giữa hắn và nữ nhân kia chỉ là người xa lạ chứ không phải phu thê đã từng chung chăn gối.

"Ngủ đi, Tiệp dư và Tiểu Muốn Muốn của trẫm." Hắn cúi người hôn lên trán của Tần Phiên Phiên, thổi tắt đèn, nằm xuống bên cạnh nàng.

Sau khi nàng có thai, rất ít cùng chung chăn gối với Hoàng thượng, doanh trường nơi này tất nhiên là không để so với cung điện, hai người kề cận bên nhau, trong lòng nàng khó tránh khỏi nổi lên tâm tư khác.

Thế nhưng nàng lại không thể làm gì, có chút xấu hổ, đang suy nghĩ xem có nên khiêu khích Hoàng đế một chút không, liền nghe thấy người bên gối truyền đến một loạt tiếng ngáy nhẹ nhàng.

Nhị Cầu tử ngủ nhanh như vậy?

Đối mặt với mỹ nhân như nàng, thế mà hắn lại không chút động tâm, chắc chắn là "bất lực" rồi.

Sáng sớm ngày hôm sau, bên ngoài lều tiếng chiêng trống vang dội, Hoàng thượng cũng thay kỳ trang (trang phục dùng để cưỡi ngựa) ngồi trên lưng ngựa. Trong đám người đông nghìn nghịt, Tần Phiên Phiên nhìn thấy hai vị Nhị tỷ phu trước sau gặp mặt.

Hai người là huynh đệ, tuổi cũng không hơn kém quá nhiều, lớn lên cũng có vài phần giống nhau. Chỉ là Hoàng thượng làm huynh trưởng nên trầm tĩnh hơn một chút, Cảnh vương lại trẻ hơn một chút, khóe môi mỉm cười, còn hưng phấn mà nói gì đó với Hoàng thượng, không một chút thu liễm, giống như người cho Hoàng thượng đội nón xanh không phải là hắn vậy.

Bỗng nhiên hắn ta nghiêng đầu nhìn qua bên này, duỗi tay chỉ về hướng Tần Phiên Phiên, Tiêu Nghiêu cũng xoay đầu quan sát nàng.

Tần Phiên Phiên không nghe rõ bọn họ đang nói gì, chỉ biết là Cảnh vương nói với Hoàng thượng câu gì đó, sau đó liền cười ha ha, nhưng là biểu tình trên mặt Hoàng thượng lại ngày càng âm trầm, hiển nhiên là không phải lời hay gì.

Tiếng kèn vang lên, lập tức một nhóm người cưỡi ngựa xông ra ngoài, trước khi tiến vào rừng cây thì chia ra nhiều hướng, đương nhiên phía sau các vị chủ tử, đều không thể thiếu được người đi theo.

Trương Hiến Năng làm Đại Tổng quản đương nhiên cũng sẽ cười ngựa, hăn cần phải đuổi kịp. Nhưng mà so sánh ra, hăn cười ngựa cũng lợi hại hơn nam nhân bình thường, không sợ bị hổng "trứng".

Mỗi lần cười ngựa Hoàng thượng không cẩn thận làm ra động tác lớn, sắc mặt đều khó coi, nhất định là đập đến "trứng", đừng hỏi sao hăn lại biết, chỉ là đoán vậy thôi.

Sau khi bụi đất tan hết, Tần Phiên Phiên không còn thấy vị Nhị tỷ phu đâu, lập tức trái tim đang treo lơ lửng liền thả xuống.

Cũng không biết Cảnh vương nói gì về nàng khiến sắc mặt Hoàng thượng khó coi như vậy. Đương kim Nhị tỷ phu thật đúng là không phải dạng vừa, dám chọc giận Hoàng thượng, lửa giận của Hoàng thượng còn phải chờ nàng tới dỗ đó.

Nàng đỡ tay Hồng Y chuẩn bị trở về doanh trướng, đi được nửa đường lại gặp được Tần Kiêu đang nổi giận đùng đùng.

"Tần Phiên Phiên, rốt cuộc thì người đã làm ra chuyện tốt gì?" Gần đây giọng điệu của Tần Kiêu vẫn là kiêu căng tận trời, giống như đã kết thù oán rất lớn với Tần Phiên Phiên vậy.

Tần Phiên Phiên hơi hơi sững sốt, nhìn Tần Kiêu muốn lập tức xông tới đánh nàng, Hồng Y phản ứng nhanh nhẹn, đứng chắn ở trước mặt Tần Phiên Phiên.

Tần Kiêu bị khí thế của Hồng Y bức phải lui về phía sau một bước, lửa giận trong mắt càng sâu. "Sao hả, người làm chuyện xấu rồi, còn muốn làm con rùa đen rụt đầu?" Nàng ta cười lạnh một tiếng.

"Ta không biết Nhị tỷ đây là có ý gì?" Tần Phiên Phiên lạnh giọng nói.

"Còn không phải người mắng ta..." Tần Kiêu muốn nói gì đó, nhưng vừa quay đầu liền thấy xung quanh có không ít người, tuy nói bọn họ đều cúi đầu giả bộ không chú ý bên này, nhưng nàng ta biết tất cả đều đang nghe lén.

"Đi theo ta." Tần Kiêu muốn dẫn nàng đi.

"Không phải chỉ là tìm nơi yên tĩnh thôi sao? Người đi theo ta chứ ta cũng không dám theo người, lỡ như người cho hồng thủy mãnh thú chờ ta, không phải ta đây chết chắc à?" Tần Phiên Phiên đứng ở tại chỗ không động đậy.

Tần Kiêu hơi do dự, là nàng ta muốn tìm Tần Phiên Phiên nên cuối cùng vẫn đuổi theo.

Dù sao thì nàng ta cũng dẫn theo hai nha hoàn bên cạnh, Tần Phiên Phiên chỉ có một, lại còn gầy gò không có sức, tuy là ngực to.

Tần Phiên Phiên cũng không dẫn nàng ta đi đến chỗ xa gì, chỉ là đi sâu vào trong rừng vài bước, nơi này thực sự yên tĩnh, hơn nữa còn có thể nhìn thấy được tình huống bên ngoài, không ai dám mai phục.

Còn có Hồng Y bên cạnh, Tần Phiên Phiên cũng yên tâm hơn.

"Nhị tỷ, người có gì..."

Nàng vừa quay đầu lại mở miệng, trước mắt liền tối sầm, Tần Kiêu xông tới cho nàng một cái tát.

Một tiếng "Chát!" giòn tan vang lên, khiến mọi người xung quanh đều ngây người, ngay cả Hồng Y cũng chưa kịp phản ứng lại. Hơn nữa trên đường đến đây, Tần Phiên Phiên còn lén dặn dò nàng ấy, chờ lát nữa tạm thời đừng nóng nảy, nàng và Nhị tiểu thư có chút nợ cần tính, để Hồng Y không được tùy tiện nhúng tay vào.

"Người, đồ tiện..." Tần Kiêu nhíu chặt mày, lớn tiếng bắt đầu muốn mắng, nhưng chữ "nhân" này còn chưa nói ra khỏi miệng, trước mắt cũng tối sầm. Tần Phiên Phiên giơ tay lên hung hăng cho nàng ta hai cái tát, hơn nữa trực tiếp ra tay nắm lấy tóc của nàng ta.

"Ôi, người, đồ tiện nhân này!" Tần Kiêu hét lớn, đuổi tay, muốn bắt lấy mặt nàng.

"Người mới tiện!" Tần Phiên Phiên giơ tay cào lên mu bàn tay của nàng ta, mu bàn tay của Tần Kiêu lập tức xuất hiện vài vết cào rớm máu, hiển nhiên Tần Phiên Phiên đã dùng mười phần sức lực.

Hai người hầu bên cạnh đều sợ đến ngây người, hai vị chủ nhân này ngay cả một lời cũng chưa nói đã đánh nhau rồi, hơn nữa tình hình chiến đấu cực kỳ kịch liệt, không có diễn biến câu chuyện tuần tự, trực tiếp dùng mười phần lực.

Cắn, nắm, giật tóc, những chiêu mà nữ nhân đánh nhau hay dùng đều xuất hiện, hơn nữa hai vị chủ nhân này còn dùng vô cùng thành thạo.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Giả Mang Thai Bị Lộ

Edit: Chang Phi

Beta: Vy Chiêu nghi

"Giá ——" Tiếng vó ngựa hỗn độn vang lên, Tiêu Nghiêu làm đầu tàu gương mẫu xông lên phía trước, càng đi sâu vào trong rừng càng có thể săn được nhiều dã thú trân quý.

Làm ngôi cửu ngũ, Tiêu Nghiêu từ nhỏ đã tiếp thu giáo dục văn võ đều xem trọng, trước kia lúc tiên hoàng vẫn còn, Tiêu Nghiêu cùng Cảnh vương chính là hai vị Vương gia rất được xem trọng. Chẳng qua tâm Đế vương sâu không lường được, đến tột cùng hẳn hướng về ai, những người khác đều không đoán được, cho nên mới có Tần Kiêu đoán sai, rõ ràng đã là Vương phi của Tiêu Nghiêu, nhưng lại cảm thấy tiên hoàng coi trọng Cảnh vương hơn, thậm chí lúc ấy trong triều rất nhiều đại thần liên tiếp dâng tấu, xin lập Cảnh vương làm Thái tử, lúc ấy Tiêu Nghiêu lại liên tiếp bị tiên hoàng phản đối, thậm chí có những lúc bị quất lớn mà không có lý do gì, cái này làm mọi người nghĩ là Tiêu Nghiêu bị thất sủng.

Hai anh em tranh ngôi vị Hoàng đế, còn không phải một mẹ đẻ ra, vậy tình cảm tất nhiên không được tốt lắm, lại còn có Tần Kiêu làm mối dẫn, tâm tình Hoàng thượng càng thêm không tốt.

"Hu ——"

Tiêu Nghiêu giật mạnh dây cương, con ngựa vốn đang cấp tốc chạy băng băng lại lập tức dừng lại, bọn thị vệ chạy theo phía sau cũng đều

ngừng lại, mọi người vể mặt kinh ngạc nhìn hần.

"Hoàng thượng, sao lại dừng lại vậy?" Một tiểu tướng trẻ tuổi cười ngựa tiến lên, thanh âm có chút nôn nóng hỏi.

Năm nay là lần đầu tiên hần tham gia săn thú, lại còn là đi theo Hoàng thượng, vừa là làm hộ vệ, nhưng mà bản thân hần cũng muốn săn thú, săn được càng nhiều con mồi, càng lấy được nhiều phong thưởng.

"Các người đi trước, số lượng con mồi một đội này của trăm liên dựa vào các người, trăm bổng nhiên nhớ tới còn mấy phần tấu chương cấp tốc chưa phê, trăm đi một chút sẽ trở lại."

Tiểu tướng kia nghe thấy lời này, trên mặt lập tức lộ ra biểu tình vui sướng, vội vàng tỏ thái độ nói: "Chúng thần nhất định không làm nhục sứ mệnh, khẳng định sẽ đánh ngã đội Cảnh vương!" Hần nắm chặt nắm tay quờ quơ trước ngực, hai mắt giống như là đều phát sáng.

Tiêu Nghiêu vốn đang kéo dây cương chuẩn bị quay đầu, sau khi nghe thấy câu nói như vậy lập tức lạnh mặt nhìn hần một cái.

Trương Hiến Năng không khỏi chặc một tiếng trong lòng, nhìn cái tên khờ này xem, săn thú có nhiều đội ngũ như vậy, vì sao lại chỉ nhắc đến mồi Cảnh vương, chỉ bằng với trình độ liên tưởng của Nhị Cấu tử này, nhìn thấy cung nữ mặc màu hồng phấn, hần cũng nói là cười nhạo hần đội nón xanh, tiểu tướng này nhắc đến mồi Cảnh vương, nhất định làm trong lòng Hoàng thượng càng thêm ghi hận.

Tiêu Nghiêu vung roi ngựa, ngựa lại lần nữa xông ra ngoài, chẳng qua lúc này là quay về, Trương Hiến Năng cùng mấy thị vệ cười ngựa theo sát sau đó, không biết thế nào nhưng trong lòng Trương Đại Tổng quản luôn cảm thấy bất an.

Lúc này Hoàng thượng đi nhất định là có gì đó mờ ám, bởi vì theo hẳn biết, Hoàng thượng cũng không có tấu chương phải phê duyệt gấp, hơn nữa sẵn thú đối với Hoàng thượng mà nói, luôn luôn là phi thường quan trọng, nam nhân đều rất coi trọng thẳng bại.

Huống chi đây còn là sau khi tiên hoàng qua đời, lần đầu tiên Hoàng thượng có tâm tình tổ chức vây săn, nhưng vừa mới bắt đầu liền trở về, thậm chí liên cung cũng chưa kéo một lần, chuyện khác thường nhất định có mờ ám.

Chỉ hy vọng không phải là chuyện gì lớn.

Bên này hai vị chủ tử vẫn đánh rất vui vẻ, trên thực tế hai vị mỹ nhân nũng nịu hiện giờ đã trở nên chật vật, búi tóc tán loạn, xiêm y cũng bị kéo đến rối loạn lung tung.

Những chỗ da thịt trên mặt cùng trên tay bị lộ ra bên ngoài đều hiện ra các vết thương khác nhau, không phải bị móng tay cào, thì là bị miệng cắn, thê thê thảm thảm.

Nhưng mà hình như hai nàng cũng không biết đau, vẫn chiến đấu kịch liệt như cũ.

"Tần Phiên Phiên, từ nhỏ người đã không phải thứ gì tốt, cả ngày miệng đầy lời nói dối, dối trá dị thường, lớn lên càng là kẻ lừa đảo. Có phải ở khắp nơi người đều nói ta là gà mái không thể đẻ trứng, gả cho hai nam nhân, nhưng đến bây giờ cũng chưa có một hài tử nào....."

Tần Kiêu lạnh giọng thét chói tai, nàng càng nói càng kích động, trên tay cũng càng dùng lực thêm, hận không thể lột một miếng thịt trên tay Tần Phiên Phiên xuống.

"Người có bệnh à, ta mỗi ngày đều vội vàng đỡ Hoàng thượng đấu phi tần, lấy đâu ra thời gian để ý đến người. Ta lại không giống người lừa dối ong

bướm còn muốn thông đồng với người khác, chí của ta ở hậu cung, người lại không phải nữ nhân hậu cung, thì có chỗ nào đáng giá để ta phải phí tâm tư chứ?" Tần Phiên Phiên đánh một cái tát làm mặt Tần Kiêu bị lệch sang một bên.

Hai người đều thở hỗn hển, không có lập tức động thủ, nhìn dáng vẻ là muốn nghỉ ngơi giữa giờ, nhưng miệng lại không ngừng mắng.

"Đương nhiên là người không thừa nhận rồi, đây không phải là thứ người am hiểu nhất sao? Một mặt thì nói bậy sau lưng ta, nhưng lúc đến trước mặt ta lại giả làm người tốt, đồ hai mặt. Hiện tại người mang thai long chủng liên ghê gớm lắm sao? Thiếp trước sau gì cũng là thiếp, người vĩnh viễn đều không lên được mặt bàn, không lên được địa vị cao, cái gọi là sủng ái của Hoàng thượng cũng chỉ là hoa trong gương trăng trong nước, long chủng trong bụng này chỉ sợ không được mấy ngày liền bị người hại, ta xem người còn đặc ý như thế nào?"

Tần Kiêu trợn trắng mắt, một chuỗi lời nói ác độc không đi qua đại não mà trực tiếp nói ra, đủ để thấy nàng có bao nhiêu cừu hận với Tần Phiên Phiên, có lẽ những lời oán độc này được giấu sâu trong lòng lâu rồi.

Tần Phiên Phiên giận quá hoá cười nói: "Lúc trước ai truyền lời nói kia, nói đúng lắm, loại nữ nhân oán độc như người không xứng có con. Thật đúng là gà mái không đẻ được trứng, chúc người cả đời đều nuôi hài tử thay người khác!"

"Người đồ tiện nhân này, nhanh thu hồi lại lời nói kia đi! Ta cho người khoe khoang, không cần người khác ra tay, ta tự mình lên!"

Tần Kiêu hiển nhiên là bị đâm trúng chân đau, sắc mặt biến đổi đột ngột, sau khi xông lên, trực tiếp nhấc chân nhắm ngay bụng Tần Phiên Phiên mà đá, sức lực lớn như vậy, hiển nhiên là muốn đá hỏng thai của nàng.

Tần Phiên Phiên bỗng nhiên giật mình, lập tức lui về phía sau, tuy rằng không đá đến bụng, nhưng cả người nàng đều toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

Tần Kiêu đúng là điên rồi, nếu trong bụng Tần Phiên Phiên thật sự có long thai, chỉ với hành động này của nàng ta có lẽ là làm sảy thai rồi.

"A ——" Tần Kiêu đạp trượt, lúc thu chân không cẩn thận dẫm phải một cục đá, lập tức chân bị treo cả người đều ngã xuống đất.

Nàng cố tình dùng lực rất lớn để đá Tần Phiên Phiên, cho nên phản tác dụng cũng càng lớn, cánh tay vội vàng nâng lên muốn chống đỡ, nhưng lại không thay đổi được gì, cả người nặng nề ngã ở trên mặt đất, làm bụi đất mù mịt.

Từ tiếng kêu rên khi bị ngã, là có thể thấy được nàng đau đớn thế nào.

"Chủ tử." Hồng Y ở bên cạnh đã đánh hôn mê hai nha hoàn của Tần Kiêu, lập tức liền nghĩ đến hỗ trợ.

"Người đừng lại đây, người giúp ta đánh, lòng ta khó chịu, nữ nhân này chỉ có tự ta xé nàng, mới có thể giải được mối hận trong lòng!" Tần Phiên Phiên lập tức xông lên.

Tần Kiêu quỳ rạp trên mặt đất vẫn chưa đứng dậy, vẻ mặt rất đau đớn.

Tần Phiên Phiên cũng không để ý nàng ta, nhân lúc người bị bệnh mà lấy mạng người.

"Người muốn đá bụng ta, ta đây liền trả lại cho người!" Một chân nàng đá tới xương bánh chè của Tần Kiêu để giải hận.

Chuyện đá vào bụng người khác nàng không làm được, tuy rằng Tần Kiêu muốn mạng của nàng. Một chân này nàng đá thật mạnh, Tần Kiêu nằm

trên mặt đất căn bản là không trốn được.

Tần Phiên Phiên ý thức được không đúng, lập tức lui về phía sau, Tần Kiêu đầy mặt đều là thống khổ, thậm chí còn rất dữ tợn.

"Người giả bộ cái gì, lần này bị đá đến đầu gối cũng không đau đến mức như vậy đi?" Tần Phiên Phiên nhú chặt mày.

"Bộp bộp bộp ——" Mấy tiếng vỗ tay thanh thúy vang lên.

Tần Phiên Phiên cùng Hồng Y đều kinh ngạc mà quay đầu lại, không nghĩ tới còn có người khác ở đây.

Một nam nhân mặc đồ màu đen đứng cách đó không xa, đang chậm rì rì mà vỗ tay, sắc mặt của hắn so với màu sắc quần áo trên người của hắn còn tối hơn mấy phần.

"Ái tần, đánh cũng thật thoải mái nhỉ, rất có dáng vẻ của nữ hiệp. Sao vậy, bụng nàng ta đau, bụng người không đau sao?" Nam nhân sâu xa nói, giọng nói lạnh lẽo, giống như là bông tuyết bay bay trong trời đông giá rét, làm người khác không chống đỡ được.

Sắc mặt Tần Phiên Phiên cũng trầm xuống, nàng cảm thấy máu cả người đều đông lại, giống như cả người bị trời đất băng tuyết bao vây, bị đông lạnh thành băng, động cũng không thể động được, hoàn toàn lạnh lẽo.

"Hoàng, Hoàng thượng, ngài đến đây từ lúc nào vậy? Không phải ngài đi săn thú sao?" Tần Phiên Phiên muốn kéo kéo khoe môi lộ ra một nụ cười, kết quả lại là cười khó coi hơn cả khóc.

"Trẫm tới cũng hơi lâu rồi, nên quên mất, dù sao các người đánh nhau xuất sắc như vậy trẫm cũng không muốn bỏ lỡ. Trẫm là đi săn thú, nhưng ngựa vừa mới chạy được hai bước, trẫm liền quay trở lại, cứ cảm giác ái tần có xảy ra chuyện gì lớn, không nghĩ tới thật đúng là chuyện lớn."

Hắn thấy nàng sợ thành như vậy, hắn lại còn cong môi cười, hơn nữa là cười đến rất đẹp.

"Tần thiếp cùng Nhị tỷ đánh nhau từ nhỏ đến lớn, đã quen rồi, có phải là chuyện lớn gì đâu chứ?" Tần Phiên Phiên cười gượng hai tiếng.

Tiêu Nghiêu bước nhanh đến trước mặt nàng, hắn đi hai bước nàng lùi hai bước, chủ yếu là xung quanh Hoàng thượng sát khí thật sự quá nặng, nàng cũng cho rằng mình sắp không sống nổi nữa rồi.

Từ lúc Hồng Y thấy Hoàng thượng cũng đã quỳ rạp xuống đất, đầu cúi thấp đến hết mức, căn bản là không dám ngẩng đầu liếc mắt một cái nào.

Tần Phiên Phiên vẫn luôn chậm rãi bước lùi về phía sau, Tiêu Nghiêu cũng vẫn luôn chậm rãi bước đi tới, tận đến lúc sau lưng nàng dựa đến một thân cây, không còn đường lui nữa.

Nàng vẫn duy trì tư thế cứng đờ, vẫn luôn nhìn Hoàng thượng đứng ở trước mặt nàng.

Tiêu Nghiêu thở dài một hơi, ngữ khí sâu kín nói: "Ái tần đánh thắng, trăm đương nhiên sẽ không tức giận, thậm chí trăm còn rất vui mừng, người có thể bảo vệ tốt cho bản thân."

Hắn vừa nói vừa duỗi tay vỗ vỗ đỉnh đầu nàng, lực ở bàn tay rất mềm nhẹ, hành động thân mật giống như bình thường.

Tần Phiên Phiên hơi thả lỏng một chút, lập tức khẽ cười nói: "Vẫn là Hồng Y giúp đỡ, nếu không tần thiếp nhất định đánh không lại, đa tạ Hoàng thượng đưa song bào thai các nàng đến bên người tần thiếp, là Hoàng thượng bảo vệ tần thiếp."

Nàng càng nói, tươi cười trên mặt càng chân thành, áp lực dưới đáy lòng cũng bớt rất nhiều. Tay Hoàng thượng vẫn ấm áp như vậy, giống như là

trấn an cõi lòng bất an của nàng vậy.

"Phiên Phiên nói chuyện vĩnh viễn đều là ngọt như vậy, trầm thích nghe người nói chuyện nhất, còn nói đến dễ nghe như vậy nữa." Giọng nói của hắn ôn hòa, mi mắt cong cong cười rất đẹp. Tay nam nhân chậm rãi trượt xuống, từ đỉnh đầu sờ đến gương mặt nàng, còn duỗi tay nhéo nhéo, dường như cảm thấy xúc cảm rất tốt, tươi cười trên mặt hắn càng sâu thêm.

Tần Phiên Phiên cũng nở nụ cười theo, bắt lấy một cái tay khác của hắn, nhẹ nhàng lắc lắc, làm nũng nói: "Tần thiếp chỉ nói lời dễ nghe với mỗi mình Hoàng thượng thôi, những người khác đều không được nghe đâu."

"Phải không?" Hắn cúi người để sát vào bên tai nàng, tay ngoắc tới trên cằm nàng, như là đang trêu ghẹo một con mèo vậy.

"Vậy người nói cho trầm, long thai trong bụng người có khỏe không?" Hắn nghiêng nghiêng đầu hỏi, trên mặt vẫn là ý cười nghiền ngẫm, nhưng mà cái tay kia đã từ cằm trượt tới trên cổ, toàn bộ bàn tay đều nhẹ nhàng dán trên da, bao bọc lấy nửa cái cổ.

Độ ấm trong lòng bàn tay xâm nhập từng chút một, vốn đang làm Tần Phiên Phiên cảm thấy thực ấm áp an tâm, hiện giờ lại giống như là một thanh chủ tử đặt ở trên cổ, làm lông tơ cả người đều dựng hết lên.

Có ấm hơn nữa, nàng vẫn cảm thấy lạnh.

"Hoàng thượng, ngài đang hỏi cái gì vậy? Tần thiếp vẫn rất tốt, long thai tất nhiên cũng ——" Nàng lại trở nên khẩn trương, tim đập như sấm, nhưng trên mặt lại cố gắng duy trì trấn định. Nhất định là Hoàng thượng bị tư thế đánh nhau oai hùng của nàng thuyết phục, tuyệt đối không phải là hoài nghi nàng không có long thai, nhất định là như thế, tin tưởng chính mình! Ổn định, chúng ta có thể thắng!

Nhưng một câu này của nàng còn chưa nói xong, cũng không dám nói thêm một chữ nào nữa, bởi vì cái tay đặt ở trên cổ bỗng nhiên bóp chặt lại, tươi cười trên mặt Tiêu Nghiêu cũng thay đổi, từ ôn nhu biến thành uy hiếp.

"Ái tần, người nghĩ kỹ đã rồi hãy trả lời trăm, bây giờ tâm tình của trăm rất không tốt." Lực đạo trên tay đang dần dần tăng thêm, nhưng tạm thời vẫn chưa bóp quá chặt.

Nhưng Tần Phiên Phiên lại biết, nếu câu trả lời của mình không làm hãn vừa lòng, chỉ sợ chờ chính mình cũng chỉ có vận mệnh bị bóp chết mà thôi.

"Tần thiếp nghĩ kỹ rồi mới trả lời mà, long thai còn tốt ——"

"Tần Phiên Phiên, người tìm chết!" Hãn đột nhiên để sát mặt vào, hung dữ đánh gãy lời nói của nàng, lực đạo trên tay cũng tăng thêm.

Tần Phiên Phiên đã sớm bị dọa đến chân run lên, nhận thấy được lực đạo trên cổ tăng thêm, sợ mình bị bóp chết, còn chưa làm sao đã rất tự giác trợn trắng mắt lên.

Nàng rất sợ chết nha, cứ giả bộ chết đã rồi tính tiếp.

Hãn túm vạt áo trước của nàng lôi về phía trước, Tần Phiên Phiên lao đảo đi theo bước chân hãn, lòng như tro tàn.

Tuy rằng nàng không bị bóp chết, nhưng nàng lại cảm thấy cách cái chết cũng không xa, nàng cảm thấy mình dấu diếm giả có thai lâu ngày như vậy, nhưng hôm nay bị hồng rồi.

Hoàng thượng cứ lôi kéo nàng như vậy đi được vài chục bước, cây cối xung quanh dần dần che khuất Hồng Y cùng Tần Kiêu ngã trên mặt đất, ngay cả Trương Hiến Năng cũng không theo kịp. Mắt thấy Đào Tiệp dư sắp gặp họa, ai theo sau người đó cũng gặp nạn.

"Người có long thai còn dùng sức lớn như vậy đi đá nàng? Người mang thai là hài tử hay là cao da chó, mà dùng sức như thế nào cũng không rơi ra được hả? Trẫm hỏi lại người một lần, người rốt cuộc có thai hay không? Tần Phiên Phiên, nếu người còn dám lừa ta, ta lập tức trói người trên cây cắt cho chảy máu để sói ăn, trẫm nói được thì làm được!"

Tiêu Nghiêu cười lạnh nói mĩa nàng một câu, rồi lại lập tức trầm mặt xuống, cực kỳ nghiêm túc mà cảnh cáo nàng.

Hai người bốn mắt đối diện nhau, Tần Phiên Phiên nhìn thấy tức giận cùng ý lạnh trong mắt nam nhân, lập tức liền sợ hãi, nàng biết Hoàng thượng cũng không có nói ý nói đùa, lập tức gật đầu.

Tiêu Nghiêu thấy nàng gật đầu, giơ tay giống như muốn đánh nàng, nàng lại lập tức lắc đầu: "Không có, tần thiếp không mang long thai, là Nguyệt Quý phi cùng Tiết Viện phán bắt tay nhau lừa gạt tần thiếp, bọn họ cho rằng tần thiếp sẽ dấu diếm chuyện này, hoặc là làm gì khác, tóm lại đều là tìm đường chết. Nhưng mà bọn họ lại không dự đoán được ngài cho phép tần thiếp mang long thai....."

Nàng có chút không nói ra được nữa, vô số lời giải thích muốn tuôn ra, nhưng rồi lại bị chặn ở trong cổ họng, không tìm thấy đường ra.

Bởi vì nam nhân đứng ở trước mặt nàng, vẻ mặt vốn đang tức giận cùng phức tạp, lúc nghe đến những lời nàng nói, đều biến mất toàn bộ, thay vào đó vô số sự suy sụp.

Ngay cả đôi mắt cũng tối sầm lại, hăn rất thất vọng.

"Người biết mình giả mang thai từ lúc nào?" Hăn trầm giọng hỏi.

"Sau khi người đồng ý cho tần thiếp mang hài tử, tần thiếp đi tìm y nữ khác xem qua thân thể, không có mang thai." Nàng dừng một chút, vẫn là nhẹ giọng trả lời.

Nàng không dám nói thật ra là Tần phu nhân cùng Hách cô nương, rốt cuộc nếu Hoàng thượng giận giữ lên, chỉ sợ này hai người đều khó thoát khỏi trừng phạt.

"Tần Phiên Phiên, người thật sự dám! Nếu không phải trầm nhìn thấy cảnh tượng người oai hùng đánh người, vậy người còn chuẩn bị giấu trầm đến bao giờ nữa? Chơi đùa trầm như vậy có phải rất thú vị hay không? Coi trầm như thăng ngũ mà chơi đùa, người rất sáng khoái, có cảm giác cao cao tại thượng có phải hay không?"

Hắn túm lấy cổ áo nàng nhấc lên, nam nhân cao hơn nàng một cái đầu, lại dùng sức kéo nàng như vậy, uy lực là rất lớn.

Tần Phiên Phiên vốn cảm thấy mình ở trong tay hắn yếu ớt giống như khối đậu hũ vậy, vừa chọc liền thủng, dùng sức một chút liền bị chia năm xẻ bảy.

"Không, không phải, tần thiếp ——" nàng rất muốn tát vào miệng mình, sao lại không khắc chế được bản thân, lại đi đánh nhau với nữ nhân ngu ngốc Tần Kiêu kia, nếu như không đánh nàng cũng sẽ không bị lộ tẩy, nếu Hoàng thượng không trở lại, nàng cũng sẽ không bị phát hiện, tất cả đều quá khéo.

Khéo đến làm nàng sợ hãi hồn vía tán loạn!

Tần Phiên Phiên còn muốn giải thích, đáng tiếc Tiêu Nghiêu một câu cũng không muốn nghe thêm.

Hắn trực tiếp cứng rắn lôi kéo nàng, đột nhiên bế nàng lên, ném nàng lên lưng ngựa. Ngựa bị sợ hãi, đột nhiên chạy về phía trước hai bước, may mắn Tiêu Nghiêu tay mắt nhanh nhẹn kéo lấy nó, nếu không nó liền chạy đi mất rồi.

Tần Phiên Phiên ghé vào trên lưng ngựa, trong lòng dâng lên dự cảm xấu.

Tiêu Nghiêu vừa giẫm chân bước lên ngựa, căn bản không cho nàng có thời gian kịp phản ứng, Tiêu Nghiêu dùng sức vung roi, liền quất lên mông ngựa.

Con ngựa này là tọa kỵ của Hoàng thượng, trắng như tuyết, cao lớn cường tráng, đôi chân lại càng thêm có sức, lao ra ngoài giống như tia chớp.

"Hoàng thượng, tần thiếp ——" nàng vừa mới mở miệng liền bị đầy một miệng gió, một chữ cũng không nói ra được, lúc này mới thật sự là uống gió.

Gió từ bốn phương tám hướng đông nam tây bắc vọt tới, không lệch một chút nào, chỉ cần nàng dám há mồm, toàn bộ liền ùa vào theo tiếng nói.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Tranh Cãi Đúng Sai

Edit: Nhu Đức Cơ

Beta: Hy Hoàng Thái Phi

(Tiêu đề chương: 很好看的, có khá nhiều nghĩa nên bốn cung chọn nghĩa phù hợp nội dung chương nhất)

Vó ngựa phi như gió, chạy rất nhanh trong rừng cây, roi trong tay Hoàng Thượng không ngừng đánh vào mông ngựa, một người một con ngựa phối hợp thật tuyệt hảo.

Chỉ là Tần Phiên Phiên đáng thương ghé vào lưng ngựa, xóc nảy như là sàng trấu.

Thời điểm ngựa chạy lên, Tần Phiên Phiên chỉ cảm thấy cả người cũng bay lên, dạ dày xóc nảy, trước mắt nàng như ứa ra sao Kim.

"Hoàng... hoàng..." Nàng vài lần mở miệng, nhưng từng đợt gió lạnh tiến vào, căn bản không thốt ra được câu nào.

"Ngô....." Nàng rốt cuộc nhìn không được muốn nôn ra, Tiêu Nghiêu tựa hồ đã nhận ra cái gì, lập tức giữ chặt ngựa.

Tần Phiên Phiên ghé vào trên lưng ngựa run lên, dạ dày bên trong mãnh liệt cuộn lên từng đợt, nàng liều mạng nuốt nước miếng, muốn áp xuống cảm giác buồn nôn này.

"Tần Phiên Phiên, người mà phun ra ở chỗ này, trăm tuyệt đối không tha cho người." Nam nhân lạnh giọng cảnh cáo nàng.

Tần Phiên Phiên gật đầu, há mồm nói: "Ngài cho tần thiếp xuống dưới được không? Dạ dày muốn trào lên, rất khó chịu."

Nàng hít sâu rất nhiều lần, mới tạm cảm thấy ổn, Tiêu Nghiêu thấy nàng bình tĩnh rồi mới đem nàng từ trên lưng ngựa túm xuống.

Tần Phiên Phiên bị xóc đến mặt tái nhợt, chóng mặt nhức đầu, lại buồn nôn, muốn nôn khan, nước mắt sinh lý đều chảy ra.

Cảm giác xấu hổ trầm mặc giữa hai người lan tràn, phần nộ trên mặt Tiêu Nghiêu chưa từng có.

Hắn nắm roi ngựa, không kiên nhẫn mà ném tới ném lui, hiển nhiên là muốn đánh người cho hả giận.

Tiêu Nghiêu cảm thấy cả người đều không thoải mái, đối với chuyện Tần Phiên Phiên giả dựng này, kỳ thật mấy ngày trước đây lúc Nguyệt Quý phi tới, hắn trong lòng đã có suy đoán, hơn nữa đã chuẩn bị tốt tâm lý.

Hắn dùng ít mưu kế liền thấy được cảnh tượng hắn muốn nhìn, hiện giờ trong lòng hắn tràn ngập không chỉ có cảm xúc phần nộ còn cảm giác khó chịu không nói rõ nên lời.

So với câu vì sao người muốn gạt trăm, hắn càng muốn hỏi, người vì cái gì mà không mang thai?

Cho nên hắn càng muốn lấy roi ngựa đánh chính mình, thật sự là thích bị "ngược".

Quân uy hoàng đế có thể bị giảm đập, bởi vì hắn có thể tiếp thu lửa gạt của nàng, nhưng hắn để ý nàng không có mang thai, trước kia thứ mà hắn

không muốn thấy nhất chính là hài tử, bởi vì hấn cảm thấy thiên hạ này không có nữ nhân nào xứng làm mẫu thân hài tử của hấn.

Quả nhiên mọi việc luôn luôn thay đổi, Tần Phiên Phiên chạm tới giới hạn của hấn, hấn lại có thể nhượng bộ, Tiêu gia liền không có tiện nam nhân như vậy!

Tần Phiên Phiên nhận thấy hấn bức bối, không dám động cũng không dám nói chuyện, người lúc nào cũng nhanh mồm dẻo miệng như nàng, hiện tại cũng trở nên ngu dốt.

Nàng lúc đầu cảm thấy lừa hấn là chuyện rất bình thường, hậu cung này, làm gì có nữ nhân nào không lừa Hoàng Thượng, không lừa hấn có thể được sủng ái sao?

Nữ nhân đều nói sống nói chết vì hấn, đến thời điểm phải chết, khẳng định đều đã sớm chạy hết, rốt cuộc Hoàng Thượng chỉ có duy nhất, nữ nhân lại có vô số, hai người bọn họ vốn dĩ liền thành lập trên cơ sở bất bình đẳng.

Có điều nàng giữ lại là đúng, nguyên bản giả dựng chuyện này cũng không phải là nàng làm ra, muốn trách phải trách Nguyệt Quý phi cùng Tiết Viện Phán, nàng chẳng qua là thuận thế mà làm.

Tần Phiên Phiên có thể tìm ra ngàn vạn cái lý do để giải vây cho chính mình, nhưng đối mặt với sự tức giận của Hoàng Thượng, đầu óc nàng lại trống rỗng.

Từ việc Hoàng Thượng vì nàng mà phá lệ, cho phép nàng mang trong mình hài tử, tuy rằng mỗi ngày nói chuyện rất khó nghe, nhưng nàng cảm nhận được hấn thật sự ôn nhu, hấn chiếu cố nàng cũng là sự thật, hấn chờ đợi hài tử ra đời lại càng là sự thật.

Nàng bảo vệ được tâm mình, lại cô phụ sự chờ đợi của hấn.

"Buổi tối thường có bày sói lui tới, nhớ chú ý tới, mấy ngày nữa trăm tới nhặt xác người."

Hắn lạnh nhạt thốt ra những lời này, liền giẫm chân bước lên ngựa, quay đầu ngựa lại, chuẩn bị đi.

Tần Phiên Phiên sửng sốt một chút, mặt phát ngốc, dưới tình thế cấp bách liền lập tức chất vấn: "Hoàng Thượng đã đáp ứng tần thiếp, nếu tần thiếp liền nói thật, người sẽ không đem ta cho sói ăn."

"Trăm nói không đem người trói lại, dùng máu dụ sói tới, trăm trói người sao? Cắt thịt người làm người đổ máu sao?" Tiêu Nghiêu hỏi lại nàng.

"Người gạt ta?" Nàng mở to mắt nhìn hắn, hốc mắt vẫn hồng hồng.

Tiêu Nghiêu rừ rừ mắt mắt, cười lạnh một tiếng: "Lời này đến lượt người nói sao? Là người lừa trăm trước!"

Tần Phiên Phiên nhất thời ghen lời, nhìn trào phúng cùng cười lạnh trên mặt hắn, chỉ cảm thấy khó chịu dị thường, đầu óc bị kích thích nóng lên.

"Nam nhân các người đều là kẻ lừa đảo!" Nàng cười lạnh, lá gan lớn lên không ít.

"Nữ nhân các người mới là kẻ lừa đảo!" Tiêu Nghiêu từ kẽ răng nghiền ra lời này.

Tần Phiên Phiên chống đỡ thân thể, run rẩy mà đứng lên, ngẩng đầu nhìn hắn: "Đúng vậy, ta lừa người, bởi vì ta muốn tự bảo vệ mình, không đem đầu sỏ gây tội Nguyệt Quý phi kia vào lãnh cung, ta sao có thể an tâm mà sống? Hoàng Thượng thật sự không có gạt ta sao? Người hắn đã sớm biết tần thiếp giả dựng đi, ít nhất là sau khi Nguyệt Quý phi lấy được tới.

Ngài không có vạch trần tần thiếp, mà nhanh chóng tổ chức vây săn. Nhị tỷ đi lên đã kêu mắng, nói ta vu hãm nàng ta, ta căn bản chưa hề nói bậy bạ gì về nàng ta, nàng ta lại có thể chắc chắn như vậy, hơn nữa còn hận ta đến xương tủy, cuối cùng đấu võ. Mà ngài cũng ở thời điểm chúng ta đánh nhau trở về, hôm nay là ngày đầu tiên săn thú, ngài như thế nào lại vắng họp? Một con mồi đều không có sẵn, liền trực tiếp quay đầu trở lại."

Nàng cười lạnh một tiếng, tiếp tục nói: "Hiển nhiên ngài đã biết ta muốn cùng Nhị tỷ đánh nhau, hẳn là bên Nhị tỷ có tay chân của ngài đi? Là ngài một tay lập nên cái kế hoạch này phải không?"

Tiêu Nghiêu vẫn cười ở trên lưng ngựa, mắt lạnh nhìn nàng, chờ nàng nói xong mới gật gật đầu.

"Ái tần thật là thông minh đâu, nhanh như vậy liền nghĩ ra. Người lừa trăm, trăm tự nhiên muốn tra, hỏi người chắc chắn người sẽ không nói."

"Dùng lời nói dối để nghiệm chứng ra, cũng chỉ có nói dối. Hoàng Thượng liền không nghĩ tới nếu trong bụng ta thật sự có long chủng, không phải bị Nhị tỷ đá rơi xuống?" Tần Phiên Phiên mở to hai mắt nhìn, miệng lưỡi so lúc đầu còn hung ác hơn.

"Có hồng y, nàng sao có thể làm người bị thương? Cường từ đoạt lí, người còn cần ngược lại trăm một ngụm? Tần Phiên Phiên, lá gan người quả thực lớn quá rồi, xứng đáng bị sói tha đi!" Tiêu Nghiêu vung roi ngựa, vút qua, đem cỏ dại bên đường chặt đứt.

Tần Phiên Phiên chỉ cảm thấy lồng ngực nhói đau, nàng không biết nên nói cái gì để phản bác nữa.

Nàng làm sai sao? Không, nàng không làm sai a, hết thấy đều là tại hậu cung bảo mệnh, nếu nàng có thể đã lừa gạt, về sau vinh hoa phú quý tha hồ mà hưởng.

Nàng làm sai sao? Giống như lại làm sai rồi, bởi vì cái ngôi cửu ngũ chí tôn trước mắt này giống với người thường mà gào lên với nàng "Nữ nhân các ngươi mới là kẻ lừa đảo", chỉ những lời này, nàng liền cảm thấy nói cái gì đều như là cưỡng từ đoạt lí.

"Ngài rút ngay đi, ta đi tìm sói tha ta đi!" Nàng hung tợn mà chửi bậy một câu, không giống như là cái nữ nhân vừa lừa Hoàng Thượng, mà như là nữ nhân bị Tiêu Nghiêu vứt bỏ.

Nàng nói xong liền xoay người, tay vịn lấy cây chậm rãi đi về phía trước.

"Lộc cốc..." Tiếng vó ngựa ở sau người vang lên, dần dần tới gần.

Tần Phiên Phiên bước một bước, trong lòng cũng tức khắc khắc trương lên, chẳng lẽ cầu tử đổi ý, muốn hung tợn đem nàng bắt đi, sau đó đối nàng nói: Nữ nhân, không trăm phân phó, ngươi dám đi?

Nam nhân cười ngựa, rất nhanh liền đến trước nàng, hơn nữa vòng qua mặt nàng, gân cổ lên nói: "Không phải ngươi bỏ đi, là trăm trước làm người rút đi!"

Hắn nói xong câu đó, đột nhiên vung lên roi ngựa, lại lần nữa quay đầu ngựa lại, trực tiếp mất hút trong rừng.

Tần Phiên Phiên mờ mịt mất mát mà đứng ở tại chỗ, nàng ngẩng đầu nhìn xem bốn phía, rõ ràng đều là hoa cỏ cây cối, nhưng rất an tĩnh, an tĩnh đến nỗi giống như cả thế giới này chỉ còn lại có mình nàng.

Hai chân nàng nhũn ra, cơn buồn nôn tưởng như bị lãng quên nay trào lên.

"Oa..." một tiếng, nàng rốt cuộc nhin không được vẫn là cúi đầu phun ra, cả người ngồi quỳ trên mặt đất, cánh tay đỡ thân cây đều phát run lên.

Trước mắt từng đột biến thành màu đen, cảm giác buồn nôn quá mức mãnh liệt, nước mắt rớt cuộc vẫn là nhìn không được mà rơi xuống.

Nàng giơ tay không ngừng lau đi, nàng không hề muốn khóc đâu, dù sao người cần xem nàng khóc cũng không còn ở lại nữa, diễn cho ai xem đâu, đừng lãng phí nước mắt.

Chính là nàng không ngăn được nước mắt sinh lý vẫn đang rơi, nàng cũng không buồn lau nữa. Nước mắt muốn rơi thì cứ rơi đi, dù sao không phải là nàng muốn khóc, khóc đến xấu đi cũng không sao, dù gì cái người muốn câu dẫn kia cũng không ở đây.

"Ô ô ——" nàng gân cổ lên bắt đầu gào, người xui xẻo khi uống nước cũng bị tắc ở kẽ răng, hiện tại nước mắt cũng khi dễ nàng, nàng muốn khóc a, nước mắt không nghe lời nàng, nàng rất ủy khuất a!

Nàng khóc đến thảm thiết, đây tuyệt đối là ngày mà Tần Phiên Phiên chật vật nhất từ khi sinh ra.

"Lộc cộc ——" Tần Phiên Phiên cảm thấy chính mình nhất định đã xuất hiện ảo giác, bằng không vì sao nàng lại nghe thấy được tiếng vó ngựa, cầu tử sớm bị nàng chọc tức đi rồi, xích chó cũng không còn ở trên tay nàng nữa.

"Người còn có mặt mũi khóc! Không được khóc! Người có biết xấu hổ hay không, trẫm mới là người bị lừa mà!"

Nam nhân xoay người xuống ngựa, bước lại gần thì bắt đầu mắng nàng.

Tần Phiên Phiên liền không dám mở mắt, lại cảm thấy giờ phút này bộ dáng mình chật vật xấu cực kỳ, sợ hãi chán ghét chính mình như vậy. Lại còn là nữ nhân đang khóc nữa chứ, cho dù là thiên tiên, cũng xấu không lọt mắt đi.

"Bang ——" một tiếng động vang lên, một cơn lạnh thấu xương truyền đến khiến Tần Phiên Phiên run lên.

Trên mặt nàng bị thô lỗ mà che lại bởi một khối khăn, khăn lại còn ướt, hẳn là vừa rồi Hoàng Thượng đi tắm nước sông, cảm giác lạnh buốt ướt át truyền đến, lau đi vệt bẩn trên khóe miệng nàng, lại lau đi nước mắt nàng.

Động tác nam nhân thực thô lỗ, rõ ràng hẳn cảm thấy nữ nhân trước mắt thiếu hẳn rất nhiều, làm hẳn rất tức giận.

"Tần thiếp, tần thiếp không phải cố ý!" Nàng duỗi tay muốn giữ cánh tay hẳn, lại bị hẳn tránh đi.

"A, hiện tại đã biết chính mình là tần thiếp à, mới vừa rồi người xưng hô là người ta thật sự sáng khoái đi? Thời điểm mắng trẫm, trong lòng hạnh phúc đi? Tần Phiên Phiên, cái nữ nhân vô tâm vô phế này, người đã lừa trẫm, còn không mang long chủng, người đừng nghĩ trẫm lại đối với người tốt, đối với người ôn nhu!" Hẳn vừa nói, vừa lấy khăn dùng sức lau mặt nàng, tựa hồ lau cho nàng chết.

Cái nước mắt đáng chết này, sao lau thế nào cũng không hết, có cái gì mà khóc, không phải hẳn mới là người nên khóc sao?

Nữ nhân lừa hẳn còn làm hẳn cút đi, nhi tử cũng không có, mẹ kiếp!

"Này, dịch mông sang bên kia đi, người cho rằng người phun đến mùi vị này vẫn chưa đủ hả, còn muốn trẫm cùng người cùng nhau ngửi sao?" Hẳn vừa nói vừa vỗ sau eo Tần Phiên Phiên.

Tần Phiên Phiên cúi đầu để hẳn tùy ý lau nước mắt, một tay để ở trên vai hẳn, đáng thương hề hề nói: "Chân tần thiếp đã tê rần, không động đậy được."

"Con mẹ nhà ngươi, mỗi lần đều lừa trẫm? Trẫm là cái loại nam nhân thấy người khóc liền mềm lòng sao? Trẫm nói rồi, không bao giờ đổi tốt với người nữa, ngày mai có bị đút cho sói hay không dựa vào lương tâm người đấy!"

Hắn vừa càu nhàu, vừa thô lỗ mà bế nàng lên, hung hăng ném nàng tới cạnh gốc cây, cho nàng khóc tiếp.

Tần Phiên Phiên khó chịu, hắn cũng không thoải mái là bao, một lúc sau hai người cũng không nói chuyện, nàng khóc nhiều đến nỗi cái khăn so với ban đầu càng ướt hơn.

Hai người ngồi bên gốc cây, chờ đến khi cảm xúc Tần Phiên Phiên trở lại bình thường, hắn mới thúc giục nàng lên ngựa.

"Chính mình bò lên trên đi, đừng hòng trẫm ôm người đi lên, muốn lên thì lên, không lên được người ở lại chờ sói ăn đi!" Hắn hung dữ nói.

Ngựa mà Hoàng thượng chọn lựa tất nhiên sẽ kỹ càng, độ cao này cũng không phải loại các nữ tử khuê các như nàng có thể bò lên trên, nàng thử trèo lên rất nhiều lần, nhưng vĩnh viễn chân đều không tới.

Cuối cùng hắn vẫn phải kéo mông nàng, đem nàng đẩy lên.

"Người sao lại lùn thế, người nói xem lúc trước trẫm coi trọng người cái gì? Chính là sẽ gạt người sao?" Hắn nói thầm một câu, xoay người lên ngựa.

Dọc đường Hoàng Thượng vẫn luôn khống chế được dây cương, trong tay cầm roi ngựa nhưng thật ra rất ít khi dùng đến.

Nàng ngồi ở trong lồng ngực hắn, nhận thấy được ở trên lưng ngựa rất ít khi xóc nảy, ánh mặt trời có chút chói mắt, nàng mắt mát rồi lại cao hứng.

Nhiều lúc chỉ hy vọng con đường này đi mãi không đến nơi, hăn ngồi ở phía sau ôm lấy nàng, giờ phút này nàng vẫn là người trong lòng ngực hăn.

Không biết khi trở về cung, đối mặt với vô số nữ nhân trong cung cùng với bao biến cố, thái độ Hoàng Thượng đối với nàng sẽ là gì đây? Con đường phía trước bỗng trở nên mịt mù khiến nàng thấy bất an. Một cơn gió thổi tới khiến nàng run lên.

Tiêu Nghiêu nhận ra, đưa bàn tay tới, ấn ở trên mặt nàng, nàng lập tức nhắm mắt lại, đầu ngón tay hăn lướt qua mí mắt nàng.

"Sao lại khóc rồi? Người còn sợ khóc không đủ hay không?" Hăn tức giận hỏi.

"Không phải, là bị gió thổi vào mắt." Nàng đè thấp giọng trả lời, tự cảm thấy câu trả lời không chút thuyết phục.

Nam nhân tạm dừng một chút, nắm cằm nàng xoay lại: "Vậy người không biết tránh gió đi sao? Ngu xuẩn như thế này sao? Lúc người lừa trẫm, sao lại muốn như ba Na Tra!"

Tần Phiên Phiên lấy khăn gấm từ ống tay áo ra lau mặt, thân thể ngửa ra sau dựa vào lòng hăn

Nam nhân lập tức lui ra, nàng lại nhích lại gần, cuối cùng không thể tránh được đành phải để nàng dựa sát trong lòng hăn.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 81: Tần Kiêu Sinh Non

Edit: Cảnh Thực viện

Beta: Thư Thực nghi

"Người không được dựa trẫm! Trẫm nhìn thấy liền phiền!" Tiêu Nghiêu hung tợn mở miệng nói.

"Tần thiếp dựa ngài, ngài mới không nhìn thấy tần thiếp, nếu không thì ngài sẽ thấy bóng lưng của tần thiếp à." Nàng nói một cách hợp tình hợp lí.

"Cường từ đoạt lý[1]." Nam nhân thấp giọng lẩm bẩm một câu.

[1] cường từ đoạt lý: đổi trắng thay đen, ngụy biện. Tương tự với câu thành ngữ "Cả miệng lấp vú em"

Tần Phiên Phiên không tiếp tục đáp lời, chỉ là nhẹ nhàng dựa sát vào trong ngực của hắn, cảm nhận được phần ấm áp này, có lẽ trở về trong doanh trường, Hoàng thượng muốn phát nổ rồi, đến lúc đó nàng lại muốn tựa ở trong ngực hắn thì chỉ sợ cũng khó như lên trời.

Tiêu Nghiêu đuổi tay nhắc roi ngựa lên, vó ngựa dần dần tăng thêm tốc độ, một tay của hắn thì cầm dây cương, còn một cái tay khác thì giữ ở trên bụng của nàng.

Vốn cho rằng hai người cứ thế mà trực tiếp thẳng đến doanh trường, không nghĩ tới nửa đường lại gặp Trương Thành, tiểu tử này ngồi trên lưng

ngựa chạy như bay đến, lúc nhìn thấy hai người bọn họ, biểu tình trên mặt mừng rỡ rất rõ ràng.

"Hoàng thượng, Tiệp dư, có đại sự không xong rồi." Hắc kéo lấy dây cương, lập tức xuống ngựa, kết quả động tác quá nhanh, trực tiếp "Phù phù" một tiếng quỳ rạp xuống đất, khiến Tần Phiên Phiên giật nảy cả mình.

"Có chuyện gì gấp mà hoang mang rối loạn vậy?" Tâm tình Tiêu Nghiêu không tốt, giờ phút này ngữ khí tra hỏi dĩ nhiên là khách khí không đến nơi đến chốn.

"Cảnh Vương phi đẻ non." Trương Thành thật cẩn thận nói, hiển nhiên là sợ chạm vào vảy ngược của hai vị chủ tử.

Tần Phiên Phiên hơi sững sờ, thay vào đó là kinh ngạc, nhị tỷ lại có hài tử?

Có con còn tới tìm nàng đánh nhau? Có phải là có tật xấu hay không?

Cái này cũng thật sự đủ châm chọc quá mà, Tần Kiêu tìm Tần Phiên Phiên đánh nhau, là muốn làm rơi hài tử trong bụng của Tần Phiên Phiên, kết quả Tần Phiên Phiên là giả mang thai, cuối cùng làm rơi chính là hài tử của mình.

Tiêu Nghiêu nhíu mày: "Sinh non thì sinh non, cũng không phải của trẫm, có đại sự gì không tốt chứ. Nàng ta cho trẫm đội nón xanh mà mọi người đều biết chuyện này, hắc là trẫm nên đi đốt pháo mới đúng."

Không thể không nói, cái miệng này của Tiêu Nghiêu thật là độc mà, ý nghĩ âm u thế này mà cũng nói thẳng ra được.

"Cảnh vương nổi trận lôi đình, nói là Cảnh Vương phi và Đào Tiệp dư xảy ra mâu thuẫn khiến cho Cảnh Vương phi sinh non, cho nên muốn Đào Tiệp dư đền trả đấy! Cảnh vương sợ Đại tổng quản mật báo cho hai vị, nên

kiên quyết kéo hẳn lại, là nô tài vụng trộm chạy đến. Hai ngài nên đưa ra biện pháp." Trương Thành gấp giọng nói.

Ai cũng không nghĩ tới Cảnh Vương phi sẽ sinh non, Tần Kiêu có thể không hề cố kỵ tìm Tần Phiên Phiên cãi nhau lại động thủ, hiển nhiên là không biết mình có thai.

Cuối cùng kết quả đánh nhau là nhằm đập vào trên bụng của Tần Phiên Phiên, có lẽ một cước kia của nàng ta dùng sức quá mạnh, bởi vậy không có đập trúng Tần Phiên Phiên còn bản thân ngược lại bị tảng đá làm cho trượt chân.

Sau khi bị ngã mạnh xuống, thì ngã xuống đất không dậy nổi, khó trách lúc Tần Phiên Phiên đập vào xương bánh chè của nàng ta thì Tần Kiêu không có một chút phản ứng nào, một mực che lấy bụng của mình, lúc ấy Tần Phiên Phiên còn tưởng nàng ta giả vờ.

Về phần sau đó khi Tiêu Nghiêu tới, ngược lại Tần Kiêu sợ hãi, cứng rắn chịu đựng không dám gọi lên tiếng, đối mặt với chồng trước, nhất định nội tâm của nàng ta hết sức phức tạp khó xử.

"Đền trả thì đền trả, cũng không phải chuyện to tác gì. Trương Thành, người đi tìm Từ thị vệ đòi một con mồi đến, thông minh linh hoạt lên một chút, đừng làm cho những người khác chú ý tới người đòi con mồi này. Phải nhanh!" Tiêu Nghiêu ngược lại hoàn toàn không để trong lòng, không phản ứng một chút nào đối với việc Cảnh vương nổi trận lôi đình.

Trương Thành không dám hỏi nhiều, nghe được phân phó của hắn, lập tức thúc ngựa rời đi tìm Từ thị vệ.

Chỉ còn lại thế giới của hai người ngay cả ngựa cũng không chạy, bọn họ ở nguyên tại chỗ chờ Trương Thành.

Tần Phiên Phiên cúi đầu không nói, trong lòng nhàm chán đếm có bao nhiêu cây cỏ trên mặt đất, lại nghe âm thanh trầm thấp của nam nhân ở sau lưng truyền đến: "Trẫm muốn đánh nàng, mà nàng ở trước mặt trẫm lại khiến trẫm cảm thấy phiền."

Tiêu Nghiêu tức giận nói, vừa nói vừa vỗ vỗ bụng của nàng.

"Vậy ngài đánh đi." Tần Phiên Phiên liếc mắt, nàng còn có thể nói cái gì, cầu tử úy khuất nói muốn đánh người, cũng không thể để hấn đánh người khác nha, dù sao đây là chó của mình, cũng không phải của người khác.

Tiêu Nghiêu nâng tay lên mấy lần, đều nhắm đến ngay phía sau lưng của nàng, cuối cùng đều bỏ lại chỗ cũ.

Nữ nhân này quá gầy, y phục mặc hôm nay cũng mỏng, đẹp mắt thì đẹp mắt nhưng đánh một cái, nàng có thể lại nôn hay không?

Mới vừa rồi nôn cũng không ít, tốt xấu gì cũng chứa ít đồ trong dạ dày, bằng không hấn mang về bị đói thành một kẻ ngu thì đây không phải là mua bán lỗ vốn à.

Tần Phiên Phiên chờ nửa ngày, cũng không có cảm nhận được cái đánh nào, không khỏi ho nhẹ một tiếng: "Hoàng thượng, hiện tại ngài không dám đánh tần thiếp, về sau tần thiếp sẽ không cho ngài đánh, qua cái thôn này không có cái tiệm này, tần thiếp..."

Nàng còn chưa nói xong, bỗng nhiên cảm giác được cầm bị người bóp lấy, ngay sau đó trên cổ truyền đến một cảm giác đau đớn, hô hấp ẩm áp phả lên trên.

Hiển nhiên là hấn hận đến há miệng cắn nàng, Tiêu Nghiêu có một đôi răng nanh cứ như thế cắn vẫn rất là đau, nàng lập tức nhú chặt lông mày.

Chỉ ở ngay từ đầu căn thời điểm, hấn dùng mấy phần lực đạo, về sau lại buông lỏng, chỉ là răng còn tại gặm cổ của nàng.

Làn da của Tần Phiên Phiên vừa mềm lại vừa trắng, trên người còn mang theo một mùi thơm ngát nhàn nhạt, là mùi vị quen thuộc cùng xúc cảm của hấn, Tiêu Nghiêu liền không há miệng cắn xuống được.

Cuối cùng thì căn người đã biến thành chơi đùa, không có tí đau khổ nào.

Lúc Tần Phiên Phiên vừa bị hấn cắn đau đến run rẩy, sau đó lại buông lỏng không ít.

Hóa ra cầu tử thiếu một cái răng được mài cứng a!

Thời điểm Trương Thành cười ngựa chạy vội trở về, thì liền thấy được cảnh Hoàng thượng chôn mặt ở giữa cổ của Đào Tiệp dư mà gặm, động tác kia quả thật mang lại cảm giác thân mật.

Hấn luôn cảm thấy cảnh tượng này khiến cho người ta xấu hổ đến sợ hãi, ngay cả một người không có "trứng" như hấn cũng cảm thấy máu trong cơ thể đang mạnh mẽ sôi sục di chuyển ở bên trong.

"Khụ khụ, Hoàng thượng, Tiệp dư, nô tài đã trở về." Trương Thành cúi đầu ho nhẹ một tiếng, lập tức nói.

Cuối cùng Tiêu Nghiêu từ ở giữa cổ của nàng ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn về phía hấn mang theo mấy phần ý tứ khiển trách ở bên trong, dường như đang trách hấn sao trở về ngay lúc không thích hợp chứ.

Trương Thành dâng lên một con gà rừng vừa bị bắn chết tới, Tiêu Nghiêu nhận lấy, trực tiếp lấy ra một cây chủy thủ ra, ở trên cổ gà vẽ ra mấy đường, ngay lập tức máu từ trên nhỏ xuống dưới.

Trong doanh trướng, y nữ đang thay người bên cạnh Cảnh Vương phi mang theo một chậu nước máu.

Đợi đến sau khi dọn dẹp sạch sẽ xong, Cảnh vương mới có thể đi vào thăm nàng, Tần Kiêu nằm ở trên giường, cả người đều biểu lộ thất hồn lạc phách.

Con của nàng không còn, từ khi nàng gả cho Tiêu Nghiêu, rồi lại gả cho Cảnh vương, thời gian đã tám năm rồi, sớm đã không tính là tuổi trẻ nữa, trông mong sao trời trông mong mặt trăng cầu có hài tử.

Cho nên khi nàng nghe nha hoàn nói, Tần Phiên Phiên khắp nơi chế giễu nàng là một con gà mái không đẻ được trứng, mới có thể thống khổ như vậy...phần nộ như vậy, nàng cảm thấy như cây đao kia đang đâm về vào bên trong trái tim nàng.

Kết quả bây giờ, cuối cùng nàng có hài tử, lại lấy phương thức như vậy cùng con từ biệt, còn chưa thành hình, ngay cả nam hay là nữ cũng không rõ ràng.

"Vương gia, con của chúng ta mất rồi, chàng nhất định phải báo thù cho ta, phải lấy công đạo từ con tiện nhân Tần Phiên Phiên kia." Tần Kiêu giữ chặt tay của hắn, động tác cứ run run.

Bên trong đôi mắt của Cảnh Vương hiện lên mấy phần hung ác, hắn dùng sức bóp tay của Tần Kiêu một chút, dường như muốn đem bóp gãy xương ngón tay của nàng, thẳng đến khi âm thanh đau nhức của Tần Kiêu hô lên, hắn mới buông tay ra.

"Được, nhất định bản vương thay nàng lấy lại công đạo."

Hai người còn không có nói mấy câu, bên ngoài đã truyền đến âm thanh huyên náo, ngay sau đó có một nha hoàn vội vã chạy vào, gấp giọng nói: "Vương gia, Vương phi, Hoàng thượng ôm Đào Tiệp dư trở về."

Cảnh vương nghe được câu này, lập tức xông ra ngoài, sải bước cử động, mang theo vài phần chờ không kịp.

Hắn lao về phía trước, chỉ mơ hồ nhìn thấy bóng lưng của Tiêu Nghiêu tiến vào doanh trướng, lập tức muốn đuổi theo đi vào, lại bị Trương Hiến Năng ngăn ở cổng.

"Cảnh Vương, ngài vẫn không nên đi vào, Tiệp dư của chúng ta cũng sinh non."

Hắn đang nói chuyện, thì liền có mấy vị Thái y cùng y nữ mang theo hòm thuốc vội vàng chạy đến, sắc mặt của từng người trắng bệnh, hiển nhiên đã nhận được tin tức xấu gì rồi.

Cảnh Vương tròn mắt hơi híp, hiển nhiên cũng không tin tưởng lời này, đẩy ra Trương Hiến Năng, vọt thẳng đi vào.

Hắn luôn luôn biết vị huynh đệ Tiêu Nghiêu khác mẹ này quý kế đa đoan, nhất định hắn phải tận mắt thấy mới có thể tin tưởng.

Chờ lúc hắn xông đi vào, chỉ thấy tay của Tiêu Nghiêu dính đầy máu đứng bên cạnh giường, bên trên y phục của hắn cũng dính mấy dấu vết máu, trên váy của Tần Phiên Phiên nằm ở trên giường cũng đều là máu.

"Hoàng thượng, Hoàng thượng, hài tử không còn. Đều là tần thiếp sai, nhị tỷ tìm đến tần thiếp, mà tần thiếp không nên để ý tới nàng ta. Bị nàng ta chửi thì chửi hai tiếng coi như bị đánh đi, cũng không nên để cung nữ ngăn cản, mà không phải tần thiếp dùng sức né tránh. Nàng ta không có đánh trúng tần thiếp, chính tần thiếp bị ngã, đứa nhỏ này liền không còn. Ô ô ---"

Nàng nằm ở trên giường, thần sắc trên mặt dữ tợn, không biết là đau hay là hối hận.

Hai hàng lệ theo gương mặt từ từ chảy xuống, hốc mắt sớm đã sưng đỏ không nhìn được hình dáng gì.

"Cảnh Vương có chuyện gì sao? Trẫm đã nghe nói việc người muốn Đào Tiệp dư đền bù, trẫm còn muốn vương phi nhà người đền bù đấy. Thật hay cho nàng ta đến gây chuyện làm cái gì, biết rõ Tần Phiên Phiên có thai còn muốn động thủ, kết quả lưỡng bại câu thương, đây chính là kết quả nàng ta muốn?" Tiêu Nghiêu liếc nhìn thấy hăn, mặt lạnh hỏi một câu.

Sắc mặt của Cảnh Vương cũng thật không tốt lắm, hăn thi lễ với Tiêu Nghiêu, rồi quay người rời đi.

Hai huynh đệ không có gì đáng nói, đều là thiên đại thù hận.

Hăn vừa rời đi, bầu không khí liền lập tức buông lỏng, một tiểu cung nữ lấy một chậu nước nóng tới.

"Bưng tới." Tiêu Nghiêu hướng về phía tiểu cung nữ vẫy vẫy tay.

Tiểu cung nữ sửng sốt một chút, tuy vẫn đem chậu đồng bưng tới như cũ, nhưng lại không nhin được nói một câu: "Hoàng thượng, đây là cho Tiệp dư dùng để lau người ạ, ngài không cần tự mình làm, nô tỳ đến làm là được rồi..."

Tiêu Nghiêu lạnh lùng nhìn nàng ta một cái, quả nhiên hầu thuận theo chủ, nha đầu này lại là một kẻ chọc người khác ghét, hăn đường đường là cử ngũ chí tôn, sẽ đi lau người cho một nữ nhân sao?

Trên người nữ nhân kia cũng toàn là máu, nói không chừng còn xen lẫn mùi vị nôn mửa rồi, căn bản hăn sẽ không tới gần có được không!

"Nàng không cần lau người." Tiêu Nghiêu lạnh nhạt nói một câu, ngữ khí lạnh lẽo, vừa nói vừa đưa tay vào trong nước ấm, chậm rãi rửa sạch sẽ vết máu ở trên hai tay.

Tiểu cung nữ kia trực tiếp ngậy ngấn cả người, chờ đến lúc phản ứng lại, con mắt bị tức mà đỏ cả lên, hiện ra một tầng nước mắt.

Hoàng thượng thật sự không phải là người, chủ tử rơi mất hài tử, so với ai khác đều thương tâm khổ sở hơn, nhìn nàng khóc như vậy nên tất cả mọi người trong doanh trướng đều lo lắng không thôi, hết lần này tới lần khác Hoàng thượng còn muốn đoạt chậu nước ấm lau người của chủ tử nữa chứ.

Còn nói cái gì nàng không cần lau chùi người, Hoàng thượng thật sự là nam nhân lạnh lùng nhất ở trên đời này, thích hấn còn không bằng thích một con chó!

"Nô tỳ lại đi bưng một chậu nước khác." Nàng thi lễ một cái với hấn, xoay người rời đi.

Tâm của Liễu Âm kinh hoàng không thôi ở một bên đưa khăn gấm, trước đó sau khi Hồng Y trở về đều đã nói cho các nàng biết, chuyện chủ tử giả mang thai đã bại lộ, chỉ hi vọng Hoàng thượng không nên truy cứu quá nhiều, nếu không một nhóm người các nàng cũng chịu không nổi.

Tiêu Nghiêu vừa dùng khăn xoa tay, quay đầu sang bên cạnh thấp giọng hỏi một câu: "Nha đầu kia mới vừa rồi có phải có ý kiến gì với trẫm hay không?"

Liễu Âm lập tức lắc đầu: "Không có không có, nàng ấy là mới tới, còn sợ hãi ngài đấy!"

Hoàng thượng, đây thật sự là án oan thiên cổ mà, ở trong mắt những cung nhân không biết rõ tình hình kia, ngài chính là cận vệ nam vô địch,

hài tử bị mất đi Tiệp dư so với ngài thương tâm hơn, nhìn xem chủ tử của ta khóc đến gọi là tê tâm liệt phế[2] mà.

[2]tê tâm liệt phế: Đau khổ tột cùng.

Nhưng mà trong mắt những người biết chuyện như chúng ta, ngài thật sự là gặp vận đen tám đời, quả thật trừ chuyện chặt đầu, mọi chuyện khác đều thương lượng tốt.

Nhắc tới cũng thật xui xẻo, mấy Thái y kia tới, vừa lúc đều là hôm đó bị Hoàng thượng ép hỏi.

Vương Thái y là người xung phong bắt mạch đầu tiên, tay hắn vừa đặt lên, kém chút nữa là sợ tè ra quần rồi.

Mạch tượng này lại xem bệnh như nào chứ, đến cả xem bệnh cũng không ra được mạch bệnh mà.

Hắn khóc không ra nước mắt, run run rẩy rẩy thu tay lại, chỉ mong được Hoàng thượng cho một chút thống khoái.

"Được rồi, những người khác không cần bắt mạch, cứ vậy để cho Vương Thái y tới phụ trách cho Tiệp dư, tất cả các người đi xuống đi. Vương Thái y đi theo trầm."

Tiêu Nghiêu mắt lạnh nhìn Vương Thái y, cười khẽ một tiếng, phất phất tay để những thái y kia tất cả đều đi xuống, mình dẫn Vương Thái y đi ra ngoài doanh trướng.

"Nói một chút đi, Đào Tiệp dư bị làm sao?" Hắn vừa nói vừa ung dung từ từ ngồi xuống dưới.

Vương thái y "Phù phù" một tiếng rồi quỳ xuống, hé miệng muốn cầu xin tha thứ: "Hoàng thượng, vi thần y thuật không tinh, trước đó xem mạch

bệnh, còn xin Hoàng thượng tha cho vi thần. Vi thần trên có già dưới có trẻ"

"Được rồi, ngậm miệng, trầm hỏi người nàg thế nào?"

"Kinh nguyệt của Tiệp dư tới." Lúc Vương Thái y nói chuyện một mực run rẩy, hận không thể để cho cả người ngất ngay lập tức.

Ôi má ời, hắn không nghĩ đến đó là kinh nguyệt tới, mới nhìn Tần Phiên Phiên khóc đến sụt sùi như vật, ngay cả Cảnh Vương cũng bị lừa gạt, ở đây ngoài trừ người biết chuyện, những người khác thật sự coi Đào Tiệp dư dễ non.

Đáng thương quá mà.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 82: Cơn Giận Của Muốn Muốn

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: An Thực phi

"Ừ, trăm biết. Nói đi, người muốn chết như thế nào?" Tiêu Nghiêu gạt đầu, thuốc nguyệt sự là hắc tử mình dứt cho nàng.

Hắn duỗi tay cầm một miếng bánh phù dung trên bàn, cùng Tần Phiên Phiên - nữ nhân lừa đảo kia náo loạn lâu như vậy, hắn đã sớm đói bụng, nhưng mới vừa đưa đến bên miệng, hắn liền nhìn thấy vài vết máu dính trên ống tay áo, dường như chớp mũi cũng ngửi được một mùi tanh, lại ghét bỏ mà ném điếm tâm trở về đĩa.

Ngay lập tức Vương Thái y đã bị sợ tới mức trợn trắng mắt, muốn ngất đi rồi.

Các thái y Thái Y viện mới là đáng thương nhất, đây rõ ràng không hoàn toàn tại bọn họ, bọn họ vẫn luôn nói là không xác định, đều là Đào Tiệp dư liên tiếp khiến bọn họ nhầm lẫn, nói cái gì mà nôn nghén.

Kết quả hiện giờ Hoàng thượng biết Đào Tiệp dư tới nguyệt sự, không chỉ không truy cứu nàng ta, còn hỏi hắn chết như thế nào, chẳng lẽ những lời này không nên hỏi Đào Tiệp dư sao?

"Vi, vi thần không biết chuyện gì xảy ra, Đào Tiệp dư nói nàng có phản ứng nôn nghén. Có đôi khi một nữ tử đặc biệt hy vọng chính mình mang thai sẽ có hiện tượng giả, thậm chí xuất hiện phản ứng giống như

mang thai. Vì thần đáng chết, còn xin Hoàng thượng tha mạng." Hãn khóc thiên thương địa[1], khóc đến độ giống như đàn bà.

[1] khóc thiên thương địa (哭天抢地): đập đầu xuống đất và khóc lớn với bầu trời, mô tả nỗi buồn vô cùng.

Tiêu Nghiêu nhú mày, cũng không biết lúc này lựa chọn của hãn là đúng hay là sai.

"Được rồi, đừng gào nữa. Cảnh Vương phi tới tìm Đào Tiệp dư, kết quả hai người đánh nhau, đồng thời sinh non. Người hiểu ý trăm chứ?" Hãn gõ mặt bàn.

Vương thái y ngẩng đầu nhìn Hoàng thượng, biểu tình trên mặt Hoàng thượng vô cùng lạnh nhạt, mang theo uy nghiêm của chân long thiên tử.

Hãn là cao thủ nghiên ngấm ý tứ, tất nhiên đã hiểu được, lập tức gạt đầu: "Vi thần hiểu rõ, Đào Tiệp dư bị đánh đến sinh non, phải nằm trên giường không dậy nổi, hơn nữa xuất hiện bệnh trạng ra máu nhiều, vô cùng suy yếu."

Tiêu Nghiêu nhú mày, tuy nói cảm thấy Vương thái y này hình dung có chút quá mức nghiêm trọng, nhưng lại nghĩ nếu không nghiêm trọng, bên phía Cảnh vương chỉ sợ cũng không chịu nổi, liền gạt đầu.

Trong doanh trướng, tiểu cung nữ cũng bị đuổi đi, hiện giờ ở bên người Tần Phiên Phiên chỉ có Liễu Âm và cặp song sinh, Vọng Lan lưu lại Thường Đào các trông coi.

Tần Phiên Phiên vẫn đang khóc, sụt sùi sụt sùi, nghe thật đáng thương, như là chó con lưu lạc không có nhà để về.

"Chủ tử, ngài tiết kiệm chút sức lực đi, Hoàng thượng đi rồi, cũng không có những người khác. Còn bọn nô tỳ đều biết tình huống của ngài

rồi!" Liễu Âm nhin không được nói một câu.

Tại thời điểm yên tĩnh chờ chết này còn phải nghe Tần Phiên Phiên rầm rì, cả người đều đắm chìm trong một loại trạng thái bức bối, chết cũng không thể chết yên ổn một chút.

Tần Phiên Phiên sụt sịt hai tiếng, âm ỨC nói: "Cái gì mà bớt chút sức lực, ta tới nguyệt sự, sóng gió mãnh liệt người hiểu hay không? Lượng máu mấy tháng trước không tới đều dồn vào hôm nay, còn không thể lột nguyệt sự mang[2]. Hu hu..."

[2] Nguyệt sự mang: đồ dùng của nữ nhân trong kỳ nguyệt sự.

Sau khi nàng nói xong lại tiếp tục khóc, con mẹ nó, nàng hận, vì sao nữ nhân phải có nguyệt sự, mỗi tháng một lần, nàng tích cóp ba tháng cùng tới một lúc, cảm giác giống như xuống địa ngục.

Bụng nhỏ đau ê ẩm, mỗi lần nhúc nhích liền cảm giác có người dùng cây búa, nhắm ngay bụng nàng mà đánh, từ trong ra ngoài đều cảm thấy đau đớn.

Ba người kia vừa nghe nàng nói như vậy, đồng thời cúi đầu nhìn về phía váy bẩn nàng thay ra.

"Vết máu trên tay Hoàng thượng cũng là ——" Trên mặt Hồng Thường đều là kinh ngạc, run rẩy nói ra những lời này, dù như thế nào nàng cũng không dám tin tưởng.

Tần Phiên Phiên bĩu môi, tức khắc cảm thấy càng âm ỨC, thấp giọng nói: "Là cái rắm, hản ghét bỏ ta, kêu Trương Thành bắt một con gà rừng tới cho hản lấy máu gà rừng. Ta còn không bằng một con gà rừng!"

Sau khi Hoàng thượng cắt xong gà rừng liền hỏi trên người nàng có mang thuốc giải nguyệt sự không, lúc trước hản đã đoán được, ngày ấy

Nguyệt Quý phi làm nàng uống thuốc, Tần Phiên Phiên uống xong cũng không tới nguyệt sự, khẳng định là lại trộm uống thuốc để không khôi phục nguyệt sự, cho nên cuối cùng chỉ có thể là Nguyệt Quý phi suy tàn.

Tần Phiên Phiên ngoan ngoãn gật đầu, đã bị hắt thuốc cho một viên thuốc, núi rừng hoang vu tất nhiên là không có nguyệt sự mang, cứ như vậy nàng bị ôm trở về, còn bị ghét bỏ một đường, còn nói không được rớt lên trên người hắt.

Sao có thể không rớt, nàng còn muốn ném đi vẻ mặt của hắt đây!

Một câu bừa bãi cuối cùng của Tần Phiên Phiên, thật sự quá mức quái dị, ba cung nữ đều bị sợ tới mức không dám nói tiếp, như vậy rất dễ dàng thành nói bậy.

Chẳng lẽ còn phải nói với nàng ấy, hoa nhà không bằng hoa dại? Hoặc là sao ngài cứ phải so đo với một con gà làm gì? Tóm lại không ổn.

"Ba người các người ngồi xổm ở đây làm cái gì?" Cơn đau bụng của Tần Phiên Phiên hơi dịu xuống, tựa như mới nhớ tới tư thế quái dị của các nàng.

Đều ngồi xổm ở góc tường làm gì, nhìn không tốt lành chút nào.

"Chờ chết. Hoàng thượng đã trở lại, phỏng chừng bọn nô tỳ cũng phải chết, đến lúc đó trong lòng không hoảng hốt." Liễu Âm phiên muện mà trả lời nàng.

Tần Phiên Phiên gật đầu: "À, trước khi chết thì hầu hạ chủ tử nhà người đi thay nguyệt sự mang, lại đổi cho ta ly trà nóng, và đưa điểm tâm nóng lên đây, đồ ăn hôm nay đều đã phun ra rồi."

Ba người kia khiển trách mà nhìn nàng một cái, cuối cùng vẫn là đồng thời đứng dậy, một người đỡ nàng đi đổi nguyệt sự mang, hai người khác đi

ra ngoài tìm đồ ăn.

Chạng vạng ngày săn bắn đầu tiên, Hoàng thượng tuyên bố kết thúc, hân mang theo Đào Tiệp dư hồi cung.

Cảnh vương cũng mang theo Tần Kiêu rời đi, rất nhanh các loại lời đồn đãi lan truyền khắp nơi, tất cả mọi người đều rất đồng tình với hai vị nam nhân Tiêu gia, một lần đi săn, chiến lợi phẩm còn chưa săn được lại mất hai hài tử trước.

Tần Phiên Phiên sống không còn gì luyến tiếc mà nằm ở trên xe ngựa, lẳng lặng cảm thụ máu tuần hoàn, trong tay Hoàng thượng cầm một quyển sách chậm rãi lật trang, căn bản là không để ý đến nàng.

Nàng nhắm mắt lại muốn ngủ, nhưng bụng nhỏ đau nhức không có lúc nào là không nhắc nhở nàng, nàng căn bản không ngủ được.

"Hoàng thượng, tần thiếp muốn ăn thịt viên hầm rượu ngự trù làm, mềm mại, còn rất ngọt, vừa lúc thích hợp cho tần thiếp ăn bây giờ."

Sau khi nàng nói xong, hô hấp ngừng lại, tựa như thấp thỏm chờ hân trả lời, đương nhiên toàn bộ trong xe ngựa đều là một vùng yên tĩnh, Tiêu Nghiêu chỉ lật một trang giấy, không hề có vẻ muốn phản ứng lại nàng.

"A, món thịt viên hầm rượu kia thật sự rất mềm, lần đầu thần thiếp ăn đã cảm thấy đặc biệt ngon. Thủ pháp của Ngự Thiện phòng và trong nhà làm không giống nhau, hương vị kia thật là ——"

Nàng thở dài một hơi, muốn tiếp tục nói cái gì, kết quả liền thấy nam nhân đối diện cuối cùng cũng có phản ứng, hung tợn trừng mắt nhìn nàng.

"Câm miệng, trên bàn có điểm tâm, tự mình ăn đi."

Tần Phiên Phiên cảm miệng, liên tiếp ăn hai miếng bánh, bộ dáng ăn bánh thoát nhìn vô cùng ngon lành.

Nhưng nàng ăn có đẹp mắt như thế nào, Tiêu Nghiêu cũng không nhìn về hướng nàng một cái.

"Ừm, Hoàng thượng, tần thiếp sắp không xong rồi, a, muốn chết, ách..." Bỗng nhiên nghe thấy nàng thấp giọng mà kêu to, ngữ khí vội vàng.

Tiêu Nghiêu bị nàng làm hoảng sợ, lập tức khép quyển sách trên tay lại, ngẩng đầu nhìn nàng.

Hắn liền thấy tiểu yêu tinh này duỗi tay bóp cổ, đầy mặt đều là thần sắc khổ sở, bị nghẹn đến trợn trắng mắt.

Tiêu Nghiêu nhăn chặt mày, nói thật, hiện tại hắn vô cùng muốn đánh người, nhưng nhìn nàng cuộn tròn, trạng thái hít thở không thông, lại đi qua rót cho nàng một ly trà.

"Tần Phiên Phiên, nàng bị ngốc phải không? Ăn cái bánh cũng có thể nghẹn, nàng cố ý có phải không?" Tiêu Nghiêu lạnh giọng hỏi.

Tần Phiên Phiên lập tức lắc đầu: "Không phải, gần đây tần thiếp xui xẻo, uống nước cũng có thể rất kể rằng, ăn bánh bị nghẹn là rất bình thường."

Nàng tựa như còn muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng ngập ngừng mà ngậm miệng lại, thật sự là nàng rất sợ bị đánh.

Tiêu Nghiêu quắc mắt nhìn nàng, ngược lại cười lạnh nói: "Có phải nàng muốn nói, bị trẫm nhìn thấy nàng và Nhị tỷ nàng đánh nhau càng xui xẻo hay không?"

Trong xe ngựa lâm vào yên tĩnh, Tiêu Nghiêu rất nhanh lại đắm chìm vào trạng thái xem sách.

Tuy rằng Tần Phiên Phiên đau bụng, nhưng người lại không thành thật, lập tức sẽ phải hồi cung, nàng lại không tìm cơ hội trấn an Hoàng thượng, đoán rằng sau khi trở về sẽ rất thảm.

"Hoàng thượng, tần thiếp còn muốn ăn dê nướng nguyên con, bên ngoài giòn giòn bóng dầu thơm nức, tần thiếp ——" nàng lại bắt đầu nỉ non.

Tiêu Nghiêu hoàn toàn ném sách cầm trong tay, mở to hai mắt nhìn nàng. Tần Phiên Phiên nhẹ cong khóe môi cười cười với hắn, liền thấy nam nhân này lại lấy chủ thủ ra lần nữa, đúng là cái ngày hôm qua lấy máu gà rừng, mặt trên còn được khảm viên bảo thạch màu đỏ rất lớn, vừa nhìn đã biết giá trị liên thành.

Hắn vừa rút chủ thủ, tay vẽ ra từng đường dao, múa dao đến mức hô mưa gọi gió, hàn quang dày đặc.

Tần Phiên Phiên lập tức ngậm miệng lại, nàng rút cổ, dường như trước mắt lại hiện ra cảnh tượng kia, lưỡi chủ thủ mới vừa đụng tới gà rừng liền có một miệng vết thương xuất hiện, ngay sau đó bắt đầu đổ máu.

Nói vậy chủ thủ này lướt qua người nàng một cái, còn nhanh thấy máu hơn gà rừng, nàng cũng không có lông chim ngăn cản.

"Muốn ăn thịt viên hầm rượu nữa không?" Nam nhân hỏi, ngữ khí đặc biệt tốt.

Tần Phiên Phiên lắc đầu.

"Dê nướng nguyên con thì sao?"

Nàng lại lắc đầu lần nữa, hiện tại cái gì nàng cũng không muốn ăn, chỉ muốn cầm miệng, lẳng lặng mà nằm yên chờ chết.

"Tần Phiên Phiên, nàng đừng tưởng rằng nàng làm nũng thì chuyện này có thể bỏ qua, chờ hồi cung trăm phải cẩn thận xử lý nàng!" Tiêu Nghiêu lạnh giọng nói một câu.

Hắn cầm chủy thủ ở trên bàn như vậy, lưu lại một ấn ký thật sâu, gần như Tần Phiên Phiên vừa nhắc đầu là có thể nhìn thấy ánh sáng lạnh từ chủy thủ, đành im lặng làm một người câm.

Sau khi trở lại hoàng cung, Hoàng thượng đi Long Càn cung, nàng lại về Thường Đào các.

Đối với câu cảnh cáo kia của Tiêu Nghiêu lúc trên đường, Tần Phiên Phiên buồn rầu một đường, nàng cũng không dám đánh cược.

Hậu cung này đều chờ nàng thất sủng, sau đó bầm thây nàng thành vụn mảnh, rốt cuộc lúc trước nàng đắc tội không ít người.

Huống hồ trước khi rời cung, nàng đưa Nguyệt Quý phi vào lãnh cung, vốn đã gây lên sóng to gió lớn, nếu lúc này Hoàng thượng biểu hiện rõ ràng ghét bỏ nàng, vậy khẳng định có không ít người muốn ra tay với nàng.

Thừa dịp nàng bệnh muốn mệnh của nàng.

Rốt cuộc lúc trước nàng lật đổ Nguyệt Quý phi, chẳng khác nào nàng có thể vận ngã đại bộ phận phi tần trong cung, thậm chí là tất cả, vì tránh cho loại tình huống này phát sinh, nhân lúc nàng bị ghét bỏ mà vận ngã nàng là chuyện đương nhiên.

"Mau đi mời Cao Thái hậu đến đây." Tần Phiên Phiên mới vừa tiến vào nội điện, liền phân phó Liễu Âm lập tức đi mời viện binh.

Nàng không thể ngồi chờ chết, hiện giờ Hoàng thượng nổi nóng, nàng đỡ không được, cũng không biết nên đỡ như thế nào.

Cao Thái hậu tới rất nhanh, vừa tiến đến nhìn thấy sắc mặt nàng tái nhợt, hốc mắt lập tức đỏ, trực tiếp xà xuống mép giường, thấp giọng nức nở: "Con của ta, sao người gặp phải loại sự tình này, chỉ là đi theo Hoàng thượng ra ngoài giải sầu, thế nhưng lại đánh mất hài tử. Nhất định là Muốn Muốn không chăm sóc tốt cho người đúng không? Ai gia biết mà, nam nhân bọn họ đều rất sơ ý, người chờ Hoàng đế tới, ai gia đánh hấn thay người."

Cao Thái hậu thật sự đau lòng nàng, lần nguyệt sự này của Tần Phiên Phiên tới mãnh liệt, đau không thôi, sắc mặt cũng vẫn luôn không tốt, hơn nữa trong lòng chất chứa chuyện này nên nhìn càng thêm tiêu tụy.

Bà lôi kéo tay Tần Phiên Phiên, cảm thấy rất lạnh, ngoài miệng trực tiếp trách mắng đến trên đầu Tiêu Nghiêu.

Nếu là ngày thường, khả năng Tần Phiên Phiên sẽ tùy ý Thái hậu trách mắng ngoài miệng một chút, nhưng là lúc này nàng chột dạ, lập tức mở miệng nói: "Không phải Hoàng thượng sai, là tần thiếp quá không cẩn thận, sớm biết vậy sẽ không phản ứng Cảnh Vương phi."

"Ai, nhắc tới Nhị tỷ người ai gia liền tức giận, đều là cùng một phủ ra tới, sao khác biệt lớn như vậy? Nàng ta không phải cái thứ tốt, trước kia khi còn làm con dâu ai gia, nàng ta luôn trợn mắt dựng mũi, nếu không phải ai gia nể nàng ta là Vương phi của Muốn Muốn thì nhất định đã cẩn thận dạy dỗ nàng ta một phen. Nghe nói nàng ta cũng xảy mất đứa nhỏ, đúng là ông trời mở mắt. Người còn trẻ, điều dưỡng thân thể cho tốt, vài ba năm sau lại có thể hoài thai, quan trọng nhất chính là yên tâm, không thể mãi nghĩ về chuyện này, nếu không thì mất nhiều hơn được."

Cao Thái hậu là một người rất biết an ủi người khác, một tràng này của bà nói ra làm Tần Phiên Phiên vừa cảm động lại áy náy.

Lúc trước nàng và Hoàng thượng đã thương lượng, chuyện giả mang thai ngoại này trừ vài người biết rõ sự tình, những người khác đều không cần nói nữa, cho dù là Cao Thái hậu cũng không ngoại lệ.

Nói thật lúc Hoàng thượng quyết định như vậy, trong lòng Tần Phiên Phiên trào ra vô số cảm động.

Nàng không biết nếu để Cao Thái hậu biết chuyện, Cao thái hậu sẽ tỏ thái độ như thế nào, nhưng đoán chừng ấn tượng với nàng sẽ suy giảm mạnh.

"Ngài có thể thay tần thiếp nói mấy câu trước mặt Hoàng thượng hay không? Tần thiếp biết sai rồi, nếu không phải tần thiếp nhất thời nóng giận, cũng sẽ không tạo thành cảnh tượng này. Ngài cũng ngàn vạn lần không cần trách cứ hần, không có hài tử, Hoàng thượng hần là thương tâm nhất, tần thiếp chỉ cảm thấy rất xin lỗi hần, cũng rất xin lỗi ngài."

Tần Phiên Phiên cân nhắc một lát, mới nói ra lời này.

Nàng không dám mạo hiểm, lỡ như Hoàng thượng thật sự xử phạt nặng nàng, nàng chỉ sợ chính mình không chịu được mấy ngày đã có người dẫm lên trên đầu nàng rồi.

Cao Thái hậu vỗ mu bàn tay nàng, miệng đáp ứng: "Ai gia hiểu được, sẽ đi khuyên hần. Người đừng nhìn ngày thường Hoàng thượng là một khuôn mặt lạnh, trên thực tế hần đối với người mình thích đều rất tốt, ngoài miệng không nói mà thôi. Hần đã lớn tuổi như vậy rồi còn không có hài tử, ai gia gấp thay hần, khẳng định chính hần càng gấp, thật vất vả mới có một đứa, kết quả lại bị xảy. Hần biểu hiện càng không sao cả thì trong lòng càng để ý, nói không chừng đã trốn ở chỗ nào trộm rơi nước mắt đấy."

Cao Thái hậu khẽ thở dài một hơi, hoàn toàn là cảm xúc phiền muộn vì nhi tử không con nối dõi.

Tần Phiên Phiên cứng đờ khóe miệng, lại nói tiếp, đối với chuyện không con này, Tiêu Nghiêu một chút cũng không vội, hắn chưa đợi được người xứng đáng làm mẹ của con hắn, ai cũng không có tư cách sinh.

"Ai gia nói với người này, khi còn nhỏ hắn nuôi một con thỏ con, con thỏ kia răng cửa lớn rất đáng yêu. Hắn rất thích, mỗi ngày tỉnh ngủ đều phải xem thỏ con, tự mình cho nó ăn cỏ. Sau đó con thỏ kia bỗng nhiên phát cuồng cắn ngón tay hắn. Hắn bị cắn rất thảm, ta thấy vậy ôm hắn khóc, muốn giết chết con thỏ kia cho hả giận, hắn lại không cho, nói chờ ngón tay hắn lành, tự mình đánh con thỏ. Cuối cùng con thỏ kia vẫn chết, là bị người hạ dược mới phát cuồng, nhưng lượng dược quá nặng." Dường như Cao Thái hậu nhớ tới cái gì, nhẹ giọng kể chuyện Tiêu Nghiêu khi còn nhỏ với nàng.

"Hắn nhìn thấy thỏ con đã chết, chỉ sai Trương Hiến Năng chôn con thỏ, không nói gì. Kết quả nửa đêm hắn chạy đâu không thấy, làm người trực đêm bị dọa chết khiếp, báo cáo đến chỗ ta. Ta đánh thức Tiên hoàng, cùng Tiên hoàng khoác xiêm y đi ra ngoài tìm người, kết quả hắn đang ghé vào mộ của thỏ con mà khóc. Aiz."

Cao Thái hậu vừa nói vừa thở dài một hơi, Muốn Muốn nhà bọn họ lúc tốt thì vô cùng tốt, lúc hư thì hận không thể tìm cái chảo đập vào đầu hắn.

Trong lòng Tần Phiên Phiên có chút ghen muốn chết, nghe xong câu chuyện này, lại nhớ đến tuy rằng Hoàng thượng đối với nàng độc mồm độc miệng, nhưng chung quy không ném nàng xuống, còn lau nước mắt cho nàng, nàng liền cảm thấy chính mình thật không ra gì.

"Thánh chỉ đến ——"

Bên ngoài truyền đến thanh âm truyền chỉ lạnh lạnh của thái giám, Tần Phiên Phiên và Cao Thái hậu liếc mắt nhìn nhau, nàng lập tức muốn xuống giường tiếp chỉ, lại bị Cao Thái hậu dè lại.

"Làm cái gì vậy, thân mình người không tốt, cứ như vậy tiếp chỉ, ai gia cho phép."

Tần Phiên Phiên bị ấn không dậy được, tới truyền chỉ chính là Trương Hiến Năng, nhìn đến cảnh tượng này, mày cũng không nâng lên, hiển nhiên là trong lòng sớm đã có chuẩn bị.

Trước khi tuyên chỉ, Trương Hiến Năng nhìn thoáng qua Tần Phiên Phiên, cung kính mà hành lễ, nói: "Tiệp dư, ngài ngồi yên đó, Liễu Âm, chuẩn bị trà nóng cho Tiệp dư, chờ lát nữa sẽ có khả năng muốn uống một ngụm để kìm nén."

Hắn nói xong câu đó, liền mở thánh chỉ tuyên đọc, căn bản không cho những người khác cơ hội xen mồm.

"Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: Tần thị Phiên Phiên, cậy sủng mà kiêu, lừa trên gạt dưới, đánh mất thứ quan trọng nhất của trẫm, không ra thể thống gì. Hàng vị đến chính lục phẩm Quý nhân, giữ lại phong hào và tẩm cung này, nhìn vào đó mà hối cải, một lần nữa làm người, khâm thử!"

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Khăn Tay Chi Giao[1]

Edit: Lan Sung nghi

Beta: Rine Hiền phi

[1]: Tình cảm giữa những cô gái thời xưa, thân thiết như chị em ruột, thường tặng nhau những chiếc khăn tay do mình khâu để thể hiện tình cảm.

Sau khi Trương Hiến Năng tuyên đọc thánh chỉ xong, cho dù Tần Phiên Phiên đang ngồi trên giường cũng có một loại cảm giác chịu không nổi muốn ngã xuống.

Thế mà bị hàng xuống nhiều phân vị như vậy, đây là muốn bức chết nàng, đồng thời cũng chứng minh được rốt cuộc là Hoàng thượng tức giận đến mức nào.

"Mau cho Đào Quý nhân uống chén trà nóng." Trương Hiến Năng vô cùng chú ý đến trạng thái của nàng, nhìn thấy sắc mặt của nàng hơi trắng bệch, lập tức gấp gáp nói một câu, giống như là sợ nàng sẽ ngất xỉu vậy.

Nha đầu Liễu Âm ngơ ngác gật đầu, tay chân luống cuống bưng một chén trà nóng đi qua. Tần Phiên Phiên không uống, nàng ấy liền quỳ rạp xuống đất.

"Chủ tử, cho dù ngài đau lòng ra sao cũng nên uống chén trà nóng này. Ngài dưỡng thân thể cho tốt mới có thể đi dỗ Hoàng thượng hết giận chứ."

Nàng ấy coi ly trà nóng giống như sinh mệnh của Tần Phiên Phiên, nếu như Tần Phiên Phiên không uống ly trà này chính là biểu hiện cho việc không muốn sống nữa.

Tần Phiên Phiên liếc nàng ấy một cái, nhấp hai ngụm nhỏ xem như đã uống, lúc này Liễu Âm mới buông tha nàng, tự mình thỏa mãn lui sang một bên, trên mặt tràn đầy tươi cười vui mừng.

Sau khi nàng uống trà, liền ẩm ức nhìn về phía Thái hậu, trong ánh mắt bộc lộ ý lên án. Những điều này không giống với những gì Thái hậu nói lúc trước. Cái gì mà luyện tiếc con thỏ đã chết, nửa đêm còn lén chạy ra mộ của nó khóc thương chứ?

Hiện giờ quả đào nàng còn sống rất tốt, tại sao lại đối xử với nàng như vậy, chẳng lẽ là bởi vì trên người nàng không có lông à?

Cao Thái hậu đối mắt với Tần Phiên Phiên, lập tức cảm nhận được ánh mắt tội nghiệp của nàng, bà có thể nhìn tận sâu vào trong tâm khảm của nàng.

"Trương Hiến Năng, Hoàng thượng nói thế nào?" Cao Thái hậu ho nhẹ một tiếng, quyết định hỏi xem tình huống thế nào.

Trương Hiến Năng thấp giọng trả lời: "Hồi bẩm Thái hậu, ý của Hoàng thượng đều viết trên thánh chỉ."

"Cái gì gọi là đánh mất thứ quan trọng nhất của nó? Chẳng lẽ đó không phải là thứ quan trọng nhất của Phiên Phiên hay sao? Hài tử không còn, trong lòng cả hai người cha mẹ đều sẽ khổ sở, thậm chí người mẹ mang thai đứa bé còn đau lòng hơn so với người cha! Lúc này nó lại muốn phát cái tính tình gì vậy. Còn nữa, nó viết thánh chỉ này là trò gì đây? Nếu không phải ai gia biết Phiên Phiên vừa mới sinh non, còn nghĩ rằng ngày mai Hoàng thượng muốn phê duyệt tấu chương tại Thái giám sở đó."

Cao Thái hậu rất bất mãn, thậm chí còn trợn mắt phê bình thánh chỉ mà Hoàng thượng viết ra. Trương Hiến Năng hơi sửng sốt, nghĩ thầm chuyện này có quan hệ gì với chuyện mà Hoàng thượng đi Thái giám sở chứ, hơi suy nghĩ một lát mới hiểu ra.

Đây là Cao Thái hậu đang ám chỉ thứ quan trọng nhất của Hoàng thượng chính là "trứng" à.

Bởi vì mấy câu nói đó của bà, nội điện im lặng như tờ. Đẳng cấp Cao Thái hậu nâng lên rồi, người bình thường sẽ không ai dám tiếp lời đối với loại vấn đề này.

Nói năng không cẩn thận chính là rơi đầu.

"Ai gia hỏi người đó!" Cao Thái hậu cũng không buông tha hẳn.

Trương Hiến Năng ho nhẹ một tiếng, quay đầu nói với Tần Phiên: "Nếu Thái hậu không hài lòng với đạo thánh chỉ này, ngài có thể hỏi Đào Quý nhân có phục trừng phạt này hay không?"

Cao Thái hậu lập tức quay đầu nói: "Phiên Phiên, người có phục hay không? Không sao, nói cho ai gia những lời trong lòng của người đi, không cần sợ. Ai gia chống lưng cho người, hiện tại Tiêu Muốn Muốn thực sự là càng ngày càng kỳ cục."

Tần Phiên Phiên ập a ập úng, trong khoảng thời gian ngắn thật sự không thể trả lời tốt.

Đương nhiên nàng không phục, nhưng nàng không nói ra được những lời này, Hoàng thượng tức giận cũng là chuyện đương nhiên, huống hồ đầu sỏ gây tội - Nguyệt Quý phi - đã bị một tay nàng đưa vào Lãnh cung, đến một kẻ chịu tội thay Hoàng thượng cũng không có.

Hiện tại Tần Phiên Phiên hơi hối hận vì mình quá tài giỏi. Sau khi những chướng ngại đều bị nàng dẹp bỏ, chính là lúc khiến Hoàng thượng đối đãi với nàng như chướng ngại lớn nhất.

"Mẫu hậu, ta thực sự rất có lỗi với Hoàng thượng, là ta sai, ta phục. Vì sao lại không có hài tử chứ, ta còn muốn sinh cho Hoàng thượng một đứa con mà, hài tử của ta..."

Cao Thái hậu thấy nàng khóc thương tâm như vậy, cũng sụt sùi theo, bà là người vô cùng tình cảm.

"Con ngoan của ta, chuyện này không trách con, con là người vô tội nhất. Đứa bé này vô duyên với các con, Muốn Muốn cũng đáng thương, nhưng nó là nam nhân, tâm lý khó tránh khỏi hơi yếu ớt, con là nữ nhân kiên cường nên an ủi nó nhiều hơn. Chờ nó qua cơn hờn dỗi này, đến lúc đó con lại đi dỗ nó."

Một tay Cao Thái hậu ôm nàng vào ngực, một tay vỗ vỗ sau lưng nàng, trấn an nàng.

Trong điện có mấy cung nhân biết chuyện, bao gồm cả Trương Hiến Năng và Liễu Âm, hai mắt đều tròn trắng lên.

Trong chuyện này, cho dù là ai vô tội thì cũng không đến lượt Tần Phiên Phiên vô tội.

Cũng coi như Tần Phiên Phiên theo kịp, Cảnh vương phi đến gây chuyện, kết quả lại làm mất hài tử trong bụng nàng ta. Vì không để cho hai vợ chồng Cảnh vương tiếp tục ân ái, Hoàng thượng liền tương kế tựu kế, để cái thai giả trong bụng Tần Phiên Phiên vật tận kỳ dụng [2].

[2]: 物尽其用: tận dụng hết khả năng của một vật, một việc để tạo ra lợi ích.

Nếu không phải vì nguyên nhân đó, có thể hiện tại kết quả của Tần Phiên Phiên càng thảm hại hơn.

Đương nhiên nếu Hoàng thượng ở đây, chính tai nghe được nường của hân bồi nhọ hân, có lẽ sẽ tức giận đến thất khiếu bốc khói mất.

"Mẫu hậu." Tần Phiên Phiên vẫn luôn vùi vào trong ngực bà, thật ra là xấu hổ đến phát hoảng rồi.

Cao Thái hậu tiếp tục dỗ nàng: "Nam nhân Tiêu gia bọn họ đều như vậy, ngày thường thấy một người hai người đều xưng vương xưng bá, nhưng khi tới trước mặt nữ nhân của mình, liền yếu đuối giống như một đứa trẻ, cái gì cũng phải dỗ. Ta nói cho ngươi biết, ta dỗ Hằng Hằng còn nhiều hơn dỗ Muốn Muốn đó, Hằng Hằng còn đánh người hơn Muốn Muốn cơ. Đã là người bao nhiêu tuổi rồi chứ, lại còn gặp ác mộng, sợ tới mức phải có ta bên cạnh mới có thể ngủ an ổn. Vốn dĩ..."

Tần Phiên Phiên nghe xong, hồi lâu sau mới phản ứng lại, Hằng Hằng trong miệng Thái hậu là tên của Tiên hoàng - Tiêu Hằng.

"Thái hậu, ngài nói chuyện cẩn thận ạ." Ma ma đi theo ở một bên, nghe bà càng nói càng kỳ cục, không nhịn được lên tiếng nhắc nhở.

Cao Thái hậu lập tức nhăn chặt mày, phất phất tay: "Thôi, không nói nữa. Muốn Muốn nổi nóng nên mới ban thánh chỉ này. Nó nguôi giận, nhưng những kẻ nâng cao đập thấp trong cung kia sẽ không ngồi yên. Đi, theo ai gia đến Duyên Thọ cung ở mấy ngày đã."

Bà vừa nói vừa giữ chặt tay Tần Phiên Phiên, tiếp đó kêu Liễu Âm và mấy cung nữ thay Tần Phiên Phiên thu dọn đồ đạc.

Những người xung quanh đều ngây ngẩn hết cả, Tần Phiên Phiên lập tức từ chối nói: "Sao có thể làm như vậy, tần thiếp, trên người nô thiếp còn

chưa sạch sẽ, không thể đến chỗ kia của ngài."Nàng còn chưa quen, bản thân hàng vị làm Quý nhân, liền phải tự xưng nô thiếp.

"Sợ cái gì, ta là một bà già góa bụa, chẳng lẽ còn sợ một tiểu bối như người ảnh hưởng sao. Nhanh nhẹn thay chủ tử các người thu dọn đồ đạc, đừng dài dòng nữa." Cao Thái hậu trực tiếp vẫy vẫy tay, nói vô cùng cứng rắn.

Mấy người Liễu Âm cũng không dám chậm trễ, nếu là chuyện Cao Thái hậu đã quyết định, vậy không thể dễ dàng thay đổi, lập tức một đám người liền nhanh tay lẹ chân lên.

Nhưng ma ma bên cạnh lại ho khan một tiếng, thực sự không tán thành nhìn về phía Thái hậu, lại sợ Tần Phiên Phiên hiểu lầm, lập tức mở miệng giải thích: "Thái hậu ngài cũng không phải cô đơn mà, Hoàng thượng thực sự rất hiếu thuận với ngài, nếu những lời này của ngài truyền ra ngoài sẽ khiến các triều thần dị nghị mất."

"Ai gia biết, cho nên mới nói nam nhân Tiêu gia đều rất yếu đuối, chính là bị những tên nhãi ranh trong triều kia áp bức. Chỉ riêng việc ngày ngày bọn họ mắt to mắt nhỏ nhìn chăm chăm chuyện ở hậu cung, đến người bình thường cũng bị buộc phát điên." Trên mặt Cao Thái hậu đều là biểu tình thấu hiểu, thật sự chỉ huy người thu xếp, muốn dẫn Tần Phiên Phiên rời đi.

Chờ đến khi Trương Hiến Năng trở lại Long Càn cung, Tần Phiên Phiên đã ngồi trên kiệu liền rời khỏi Thường Đào các.

Thậm chí trước khi đi, Thái hậu còn chỉ tay vào hắt, muốn hắt truyền lời: "Nói với Hoàng thượng, khoảng thời gian này ta sẽ chăm sóc Phiên Phiên, ai dám bắt nạt nàng, một người ai gia cũng sẽ không tha. Thật là, mới chỉ qua có mấy ngày mà thôi!"

Sau khi Trương Hiến Năng trở về, chuyển lại những lời này cho Tiêu Nghiêu.

Nam nhân ngồi ở trước bàn, tay còn đang gấp hạc giấy, nghe thấy những lời này, trên mặt không có chút thay đổi nào, ngay cả một chút tức giận cũng không thể hiện.

"Việc nàng ấy dọn đến Duyên Thọ cung sắp xếp xong chưa?"

Sau một lúc lâu, hắn mới mở miệng dò hỏi, giọng nói vẫn bình tĩnh như cũ.

Trương Hiến Năng nghe thấy vấn đề này, thiếu chút nữa hai chân mềm nhũn mà quỳ sụp xuống, chẳng lẽ Hoàng thượng không tức giận sao? Lại gợn sóng bất kinh [3] như vậy, còn rảnh quan tâm xem Tân Phiên Phiên sống có tốt không nữa.

[3] 波澜不惊: không có hành động, thái độ gì phản ứng lại, dù chỉ nhỏ như gợn sóng lăn tăn.

Trương Hiến Năng ho nhẹ một tiếng: "Nô tài thấy đoàn người đã rời khỏi Thường Đào các. Có Cao Thái hậu ở đấy, nhất định Đào Quý nhân sẽ sống không tệ. Hơn nữa mấy người Liễu Âm và song bào thai cũng đều đi theo bên cạnh để hầu hạ."

"Vậy là tốt rồi." Tiêu Nghiêu nói một câu, giống như đã hoàn toàn yên tâm, rốt cuộc cũng có tâm trạng xem đồng tấu chương chất chồng như núi, bắt đầu phê duyệt từng quyển.

Trương Hiến Năng đứng tại chỗ, sửng sốt một lúc lâu, vậy là tốt rồi, tốt chỗ nào cơ?

Không đúng rồi, không phải lúc trước Nhị Cầu tử tức giận đến trời long đất lở à? Sau khi viết xong thánh chỉ không lập tức đi tuyên, mà chờ

sau khi Cao Thái hậu đi thăm Tần Phiên Phiên, hắc mới gọi Trương Hiến Năng lấy ra đi tuyên chỉ.

Lúc ấy lời nói của Tiêu Nghiêu hùng hồn, hiện tại lọt vào tai chỉ còn nhẹ nhàng.

"Vừa hay mẫu hậu cũng ở đó, trăm chính là muốn cho mẫu hậu thấy Tần Phiên Phiên mất mặt đến mức nào! Về sau không cần sủng nàng ta nữa. Tần Phiên Phiên nhất định không có trái tim, trái tim của nàng ta đã bị chó tha đi rồi! Phải hung hăng đánh vào mặt của nàng ta!"

Kết quả sau khi trở về, phong cách của Hoàng thượng liền thay đổi. Tuy là sau khi Nhị Cầu tử gặp quả đào tình, phong cách vẫn luôn là không bình thường nhưng lúc này thực sự đã dọa cho Đại Tổng quản sợ rồi, qua một lúc lâu sau dường như mới có phản ứng lại.

"Hoàng thượng thừa dịp Cao Thái hậu ở đó kêu nô tài đi tuyên chỉ, chính là vì muốn Cao Thái hậu đưa Đào Quý nhân về Duyên Thọ cung chăm sóc."

Hắn nhất thời không kìm chế được, thốt ra những lời đang nghĩ đến.

Thời điểm lấy lại được phản ứng, bỗng ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy Hoàng thượng đang dùng vẻ mặt nghiêm túc nhìn hắn, cảm xúc nghiêm túc trong hai mắt đều đang lên án hắn, dường như muốn nói đời người gian nan có một số việc không nên vạch trần.

"Lắm lời, gần đây trăm thể hiện vẻ ôn hòa quá nhiều, người cũng bay theo sao, thật sự đáng phạt."

Trương Hiến Năng lập tức tiếp lời: "Nô tài biết sai, đêm nay sẽ lập tức đi Thưởng Đào các uống gió."

Tiêu Nghiêu chớp chớp mắt, thấp giọng nói: "Thường Đào các đều đi hết, không còn người nào, sợ người uống không no, trăm cho phép người tìm một chỗ ở Long Càn cung để ngồi uống. Có trăm ở đây, còn có long khí bên trong, người sẽ không đói chết!"

Trương Đại Tổng quản rút cuộc cúi đầu, hiện tại hắn không muốn nói câu nào nữa, thấy Nhị Cửu tử thiếu năng trí tuệ lại còn thích khoe khoang, thật muốn xông lên xé xác hắn ra.

Đáng tiếc từ tám trăm năm trước xích chó đã không còn nằm trong tay hắn. Lúc trước hắn không dám đánh, bây giờ hắn lại sợ bị cắn thật thảm.

Tiêu Nghiêu vui đầu phê duyệt tấu chương, trong đại điện lâm vào không khí tịch mịch. Trương Đại Tổng quản lại bắt đầu thất thần một cách quen thuộc.

Bỗng nhiên người vốn đang chìm đắm trong đồng tấu chương không cách nào tự kiềm chế - ngời cửu ngũ, lại mở miệng lần nữa: "Trăm chỉ hy vọng mẫu hậu dẫn nàng theo, dạy dỗ lại nàng cho thật tốt, nói cho nàng chuyện mà một nữ nhân của Hoàng đế nên làm, chứ không phải là lừa trên gạt dưới, tự chủ trương. Nàng phải ngoan, phải nghe lời, phải không có bất kỳ chuyện gì giấu trăm."

Sau khi hắn nói xong mấy câu này, lại vui đầu vào đồng tấu chương lần nữa, Trương Đại Tổng quản lại thất thần.

Sau khi tỉnh táo lại, bỗng nhiên Trương Hiến Năng có loại cảm giác mình đã ngộ ra đạo, nhìn công phu lừa mình dối người này của Hoàng thượng đi, quả nhiên đã đạt tới đỉnh cao rồi.

Đế Cao Thái hậu dạy dỗ tiểu yêu tinh, có lẽ sẽ dạy ra một hỗn thế ma vương, ngày tiểu yêu tinh xoay người thành chủ nhân không còn xa, phỏng chừng muốn cười lên đầu Hoàng thượng để tác oai tác quái đây.

Chúc ngài may mắn, Tiêu Muốn Muốn!

Thời điểm Tần Phiên Phiên đến Duyên Thọ cung, Cao Tổ Tuyết ra ngoài đón nàng, thấy sắc mặt nàng trắng bệch, lập tức tiến lên hai bước cầm lấy tay nàng.

"Sao tay lại lạnh như vậy? Người chịu khổ rồi." Cao Tổ Tuyết nhẹ nhàng sờ mặt nàng, nói một câu như vậy. Rõ ràng là nàng ấy không am hiểu việc an ủi người khác.

Tần Phiên Phiên cảm thấy tri kỷ, đồng thời cũng thấy hơi ngượng ngùng, thật ra chỉ là nàng đến nguyệt sự, hơn nữa lúc này chuyện nguyệt sự còn không thể than thở với người khác.

"Không khổ, có thể đến làm bạn với người cũng khá tốt rồi." Tần Phiên Phiên cong môi với nàng ấy, ý cười ẩn hiện.

Cao Thái hậu thấy cung nữ thu dọn xong đông trắc điện, lại dặn dò mấy câu: "Vừa lúc Tổ Tuyết ở tây trắc điện, người ở đông trắc điện, hai người lại xấp xỉ tuổi, hợp ý nhau, có lời gì trong lòng có thể nói nhiều mấy câu, ai gia là người già tay chân yếu ớt nên không tham gia. Khăn tay chỉ giao trước khi thành thân rất quan trọng, mấy tiểu cô nương các người phải biết quý trọng, đừng giống khuê mật của ta mất sớm, ta và Hằng Hằng còn chưa tốt, các nàng đã không còn nữa."

Một bên Cao Thái hậu thở dài, một bên bước nhanh ra ngoài. Tần Phiên Phiên thấy bà nâng tay lên lau mặt, chắc hẳn là lau nước mắt.

Nàng và Cao Tổ Tuyết liếc nhau một cái, vẫn là Tần Phiên Phiên nhin không được hỏi: "Khăn tay chỉ giao của Thái hậu sao lại hồng nhan bạc mệnh vậy, thật khiến người ta thở dài tiếc nuối."

"Không, trường thọ đó, là hỉ tang." Cao Tổ Tuyết bình tĩnh trả lời nàng.

Tần Phiên Phiên chớp chớp mắt, vẻ mặt khó hiểu, chẳng lẽ không phải khuê mật mà là bạn vong niên?

"Khăn tay chi giao của cô cô có rất nhiều, tiểu hoa là chỉ gà Lô Hoa (tên một loại gà ăn rất ngon của Trung Quốc), đại hoa là chỉ vịt trời, cũng chỉ có đồ ăn là sống được lâu nhất, bởi vì đều là thức ăn cho chó, nên cái gì cũng được."

Cao Tổ Tuyết nói xong, không khí trong điện chìm vào tĩnh mịch.

Tần Phiên Phiên hít nhẹ một hơi, quả nhiên là tuổi của nàng còn quá nhỏ, chưa hiểu sự đời. Thời điểm Cao Thái hậu còn trẻ, không thể trêu vào, không thể trêu vào!

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 84: Hoàng Tang Tâm Cơ

Edit: Chang Phi

Beta: Vy Chiêu nghi

Tin tức lớn!

Kẻ lật đổ Nguyệt Quý phi, một đường tấn vị ngủ với Hoàng thượng, ngủ tới ngủ lui, không biết xấu hổ Tần Phiên Phiên, rốt cuộc con mẹ nó bị giáng vị rồi!

Còn trực tiếp giáng đến chính lục phẩm Quý nhân, đúng, chính là loại phẩm giai tự xưng nô thiếp, tiểu tiện nhân này nhất định là bị vắng vẻ, đại thù được báo, trời không diệt hậu cung ta.

Bọn tử muội, xông lên, làm Hoàng thượng, bắt đầu từ ta làm!

Tần Phiên Phiên làm Hoàng thượng phá lệ, gần đây gặp phải vô số vận đen, mất long thai rốt cuộc làm cho Hoàng thượng nổi giận, có lẽ sắp thất sủng.

Tin tức này lan truyền nhanh chóng, hậu cung mặt ngoài bình tĩnh đã lâu, rốt cuộc lại lần nữa trở lên náo nhiệt lên.

Tất cả mọi người như là thấy được vô số hy vọng vậy, một đám trang điểm cho mình đến mức cực kỳ hoa hòe lộng lẫy, chỉ hận không thể đi ra ngoài cửa cũng không cần mặc quần áo, cứ trần truồng như vậy đứng ở trước mặt Hoàng thượng, nói cho hắn biết có bao nhiêu nhớ nhung hắn.

Bảy ngày sau rốt cuộc nguyệt sự của Tần Phiên Phiên cũng hết, nàng đã sớm từ biểu tình thật cẩn thận của mấy người Liễu Âm mà đoán được hiện giờ ở hậu cung đang dâng lên tinh phong huyết vũ [1].

[1] 血雨腥风: gió tanh mưa máu. Hình dung hoàn cảnh không khí nguy hiểm, điên cuồng giết chóc.

Vốn là ngày thứ tám nàng liền chuẩn bị rời núi đi đến trước mặt Hoàng thượng thể hiện cảm giác tồn tại, nhưng lại bị Cao Thái hậu ngăn cản.

"Đi cái gì mà đi, ai gia giúp người nhìn, hắc cũng không chạy được. Ít nhất ở trong khoảng thời gian người dưỡng thân thể này, nếu hắc dám đi sủng hạnh nữ nhân khác, ai gia đánh gãy chân chó của hắc. Làm nam nhân cũng thật tốt, nữ nhân cho dù là sinh hài tử hay là làm cái gì đều phải nằm ở trên giường tĩnh dưỡng, khó chịu đến chết đi sống lại, còn bọn họ lại khỏe mạnh có thể ra cửa tìm hoan mua vui! Đừng sợ, Tiêu Muốn Muốn hắc không dám đâu!"

Cao Thái hậu mạnh mẽ vỗ vỗ bả vai nàng, một bộ dáng hai tỷ muội tốt, khẳng định sẽ giúp đỡ bạn không tiếc cả mạng sống.

Vì thế nàng nằm ở trên giường cả một tháng, cả người nóng lòng như lửa đốt, mấy ngày cuối cùng nàng đều phát hỏa, môi bị khô uống nhiều nước vào vẫn cảm thấy trong lòng nóng đến khó chịu.

Mấy cái cung nữ hầu hạ bên cạnh cũng không dám nói cái gì ở trước mặt nàng, nhưng mà Tần Phiên Phiên không biết tin tức bên ngoài, chỉ cảm thấy càng thêm khó chịu, nên cứng rắn ép buộc các nàng phải nói.

Mấy người Liễu Âm hiện giờ sợ nhất là đến lượt mình trực đêm, chủ tử không ngủ được, liền lôi kéo các nàng nói chuyện trời nam biển bắc.

Nhưng mà một mảnh trời đất ở hậu cung, tổng cộng có nhiều chuyện như vậy, nhưng lại luôn không thể tránh khỏi nhắc tới Hoàng thượng, lúc đó Tần Phiên Phiên liền ép các nàng nói chuyện mới nhất gần đây.

"Người nói cho ta, các người đều không nói, hai mắt ta đều tối om đen xì, chờ đến lúc đi ra ngoài thì làm sao đấu lại được với những người đó!" Tần Phiên Phiên trợn mắt lên, theo lý cố gắng, còn biểu hiện ra trạng thái không thềm sợ hãi.

Chỉ là mỗi lần nàng nói xong, đều không nhận được muốn liếm môi khô khốc của chính mình, tơ máu mang theo mùi tanh bị liếm theo trong miệng, vừa đau vừa khó chịu giống như bị kim đâm vậy.

"Chủ tử, ngài đừng hỏi, tất cả vẫn tốt, Hoàng thượng không sủng hạnh ai đâu, có Cao Thái hậu ở đây ngài đừng sợ."

Mỗi lần các nàng đều an ủi nàng như vậy, nhìn Tần Phiên Phiên bởi vì liếm môi mà nhú mào, các nàng đều thấy đau lòng.

"Không được, người không nói ta tự mình tìm cung nữ bên ngoài hỏi."

Liễu Âm khẽ thở dài một hơi trong lòng, hôm nay vẫn như cũ không đánh lại chủ tử nhà mình, cuối cùng mở miệng nói: "Hoàng Thượng không có sủng hạnh ai cả, nhưng là sau khi hãm hạ triều đầu tiên là đi đến tẩm cung của ba vị Quý phi một chuyến, còn đi thăm Bính Quý nhân. Chu tú nữ vẫn ở Trữ Tú cung, hôm nay nàng ăn mặc một bộ áo thêu trúc màu xanh lá cùng váy sam thủy tự, ở bên ngoài rừng trúc nhảy một điệu 《 trúc u vũ 》 , nghe nói vừa đẹp vừa cao nhã, làm người trầm mê, ngay cả Hoàng thượng cũng dừng chân xem một hồi lâu sau mới rời đi."

Sau khi Tần Phiên Phiên nghe xong, đôi mắt đỏ lên hoàn toàn là tức giận.

Đám tiệc nhân này đúng là không biết xấu hổ, Chu Uyển vẫn luôn là tú nữ, Hoàng hượng căn bản không để ý đến nàng ta, lúc trước càng là không thèm nhìn.

Nhưng mà từ sau khi Tần Phiên Phiên bị giáng vị, Chu Uyển lại có thể nhìn thấy hắn, thậm chí còn múa cho hắn xem, mà Hoàng thượng cũng không đuổi nàng ta đi.

Đương nhiên vị Chu cô nương này lúc trước cũng đâm phải vách tường, ban đầu nàng ta mặc một thân váy trắng, tóc đen bay bay, ở đêm trăng tròn để một đôi chân ngọc trần trụi, đứng ở trên trống múa cho Hoàng thượng xem, kết quả bị Hoàng thượng chửi mắng cho một trận.

Nói là nữ quý bò từ dưới địa ngục lên tới lấy mạng, muốn nàng lăn (cút).

Kỳ thật lúc ấy Tiêu Nghiêu muốn nhin một chút, rốt cuộc trong lòng hắn đã sớm tính toán tốt, nhất định phải cho Tần Phiên Phiên nữ nhân kia một bài học.

Kết quả con mẹ nó Chu Uyển nữ nhân này quá ngu, lần trước là bởi vì có người giả dạng giống nữ quý, bị Tiêu Nghiêu đá tới mức bị nội thương, lần này vẫn là chết sống không dài ra trí nhớ [2], chọc hắn tức điên.

[2] không chịu nhớ kỹ.

Cuối cùng vẫn là hắn thả lộ ra ít tin tức, Chu Uyển mới đi đổi thành con đường thanh y nhảy múa.

"Đám cô cô ở Trữ Tú cung chết hết rồi sao? Sao lại để thả ra nhiều lần như vậy, Minh Quý phi cũng mặc kệ không quản sao?" Tần Phiên Phiên tức giận đến đau cả gan.

Liễu Âm không có đáp lời, kỳ thật nàng không nói, Tần Phiên Phiên cũng có thể đoán được.

Trong chuyện này nhất định có Hoàng thượng bày mưu đặt kế, còn tâm tư của nữ nhân Minh Quý phi kia, Tần Phiên Phiên cũng khinh thường đi đoán.

Minh Quý phi là bởi vì hiện giờ Hoàng thượng tuy không sủng hạnh ai, nhưng cũng xem như mưa móc đều dính, cung điện mỗi người trong cung đều đi một chút, như vậy Tần Phiên Phiên chẳng khác nào hoàn toàn bị thất sủng, Minh Quý phi chỉ cần nghĩ tới Tần Phiên Phiên xui xẻo, liền mừng thầm trong lòng, cũng không nghĩ lại để ý tới cái gì nữa.

Loại tâm tư này nếu để Tần Phiên Phiên biết được, có lẽ nàng tức đến hộc máu mất, không nghĩ tới sẽ có một ngày, những chuyện lúc trước nàng làm bây giờ đều bị báo ứng trở lại.

Muốn khoe khoang liền khoe khoang lên đến tận trời, dù sao xui xẻo không phải chính mình là được.

"Bính Quý nhân lại gây ra chuyện gì?" Tần Phiên Phiên kích động hỏi.

Liễu Âm do dự một lát, vẫn quyết định nói: "Nghe nói Bính Quý nhân xin ân điển, để Thái phu nhân tiến cung gặp nàng, hơn nữa còn mang cho nàng một con chó Chow Chow rất thông minh. Con chó Chow Chow đã được chuyên gia huấn luyện qua, nghe nói Bính Quý nhân muốn con chó này là do có chỗ cần dùng đến."

Tần Phiên Phiên chau mày, tức giận nói: "Có thể có ích lợi gì chứ, chẳng lẽ còn nói con chó Chow Chow kia là huynh đệ của Hoàng thượng chắc, Chow Chow là Đại Cầu Tử, Hoàng Thượng là Nhị Cầu Tử sao?"

Liễu Âm ngậy ra như phỗng, lời này nàng không dám tiếp.

"Còn có cái gì đều nói hết luôn đi, dù sao ta cũng đã tức thành như vậy rồi, đều gộp lại cùng tức luôn một thể, không cần phải tách ra."

Tần Phiên Phiên mạnh mẽ vỗ mép giường, tiếng vang nặng nề, cùng với biểu tình tức muốn hộc máu trên mặt nàng, đúng là rất thích hợp.

Liễu Âm trầm mặc một lát, khiếp vía nói: "Hôm qua người cũng nói như vậy rồi, hôm nay tạm thời không còn chuyện gì nữa, ngày mai có ngày mai lại nói."

"Biến biến biến, ta muốn ngủ!" Tần Phiên Phiên biết nha đầu này sẽ không nói thêm gì, còn đứng ở trước mặt nữa, quá ngứa mắt, nên lập tức không kiên nhẫn phất tay đuổi nàng ta đi. Liễu Âm lập tức thở nhẹ một tiếng, hành lễ với nàng, lén lút chuẩn bị đi ra ngoài.

"Quay lại, người lại nói cho ta nghe một chút xem Đại Cầu Tử kia trông như thế nào, có giống Hoàng thượng không?" Tần Phiên Phiên lại vẫy tay gọi nàng quay lại.

Liễu Âm liền mang theo một vẻ mặt khóc tang, lời này nàng thật sự không dám tiếp mà! Người đâu mau tới, chủ tử nhà bọn họ điên rồi!

Tần Phiên Phiên rốt cuộc nhận phải hậu quả xấu, giả mang thai không đáng sợ, đáng sợ chính là giả sinh non, ăn uống tiêu tiểu ngủ nghỉ trên cơ bản đều không được ra khỏi cửa, tuy nói ở chỗ Cao Thái hậu có thể kê cao gối mà ngủ, nhưng mà mỗi ngày nghe người khác nói đám tiểu biểu tạp [3] khác lợi hại như thế nào, dĩ Hoàng thượng vui vẻ đến mức nào, làm kỹ nữ nàng đây cũng nóng lòng muốn thử, nhưng lại không thể rời đi nửa bước.

[3] 小婊砸 (ngôn ngữ mạng tq): tiểu kỹ nữ.

Mỗi ngày đều sống trong sự hối hận vô cùng, nàng đúng là ngu về đến nhà, mới làm ra chuyện tương kế tựu kế.

Sáng sớm lúc nàng dậy, liền bắt đầu nằm ở trên giường chờ đến nửa đêm, hôm nay đến lượt Hồng Y làm việc, nàng phải nhìn chăm chăm vào Hồng Y, đến lúc đó còn ép hỏi.

Kết quả còn chưa chờ đến buổi tối, mới vừa ăn đồ ăn sáng xong không bao lâu, Cao Thái hậu liền tự mình lại đây.

"Phiên Phiên à, thân thể tốt không?" Cao Thái hậu vừa vào cửa liền đặt câu hỏi.

Tần Phiên Phiên lập tức gật đầu như gà con mổ thóc, còn không tốt thì nàng phải chờ đến lúc xác khô mất thôi.

"Vậy dậy đi, ai gia không chịu được nữa rồi, hôm nay đám người kia biểu diễn quá xuất sắc, ngay cả ai gia không phải là nam nhân cũng phải động tâm, huống gì Muốn Muốn là một nam nhân!" Cao Thái hậu vừa nói vừa giúp nàng nhắc chân lên, tự mình tìm giày thêu cho nàng.

Liễu Âm ở bên cạnh thấy Cao Thái hậu chống hông lên, liền sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, lập tức đi lấy giày thêu ra, giúp Tần Phiên Phiên đi vào.

"Mẫu hậu, ngài nói cái gì? Không phải, hôm qua không phải vẫn còn tốt sao. Ngài nói sẽ vẫn luôn giúp ta nhìn Hoàng thượng cơ mà."

Đến lúc Tần Phiên Phiên định đi, nàng lại có chút chùn bước.

"Không được, ta không chống đỡ được nữa, người phải tự mình lên thôi." Cao Thái hậu lập tức xua tay.

Tần Phiên Phiên mang theo một khuôn mặt khóc tang, hiện giờ nàng còn chưa có thu dọn, cả người lồi thoi lệch thếch không chịu được, cộng thêm môi bị bong da, còn chưa có dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp gì. Tối hôm

qua sau khi nghe Liễu Âm nói Đại Cầu Tử lợi hại đến mức nào, Tần Phiên Phiên tức giận đến không chịu được.

Bởi vì Đại Cầu Tử này không phải do nàng nuôi, mà là do tiểu biểu tạp khác dùng để phân sủng của nàng, làm nàng tức đến mức há mồm muốn mắng to, kết quả môi giãn ra độ cung quá lớn không chịu được, nên bắn ra một miếng máu, chính là cái loại đồ máu ào ào.

"Nhanh trang điểm cho chủ tử các người thật đẹp vào, son môi phải tô thật tốt, môi khô quá rồi." Cao Thái hậu ra lệnh một tiếng, toàn bộ cung nhân trong điện đều vội lên, bởi vì phải trang điểm cho Tần Phiên Phiên thật xinh xinh đẹp đẹp, đưa đi chỗ của Tiêu Nghiêu để tranh sĩ diện.

Sau khi Tần Phiên Phiên sắp xếp xong, đã bị cứng rắn kéo ra ngoài, ngồi kiệu liền xóc nảy đi đến đình hóng gió, thấy ở bên trong có mấy người ngồi, Tiêu Nghiêu ngồi ở chủ vị, bên cạnh là Thái Hân cùng Tô Uyển Nghi, ngay cả Chu Uyển chưa có phân vị cũng có mặt.

Lúc nào thì thấy Nhị Cầu Tử thoải mái như vậy?

Nàng tránh ở sau núi giả cách đó không xa, chu miệng, tức giận đến mức sắc mặt biến thành màu đen.

"Mau đi đi! Ai gia canh chừng cho người, một khi có gió thổi cỏ lay gì đó, ai gia lập tức đi ra ngoài bảo hộ người!" Cao Thái hậu không cho phép nàng lùi bước, hạ thấp giọng nói với nàng một câu, sau đó liền trực tiếp đuổi tay đẩy nàng một cái.

Tần Phiên Phiên rốt cuộc cảm nhận được Thiết Sa Chương của Cao Thái hậu, vừa cảm thấy phía sau lưng đau nhức, cả người liền bị đẩy nhào ra ngoài.

Bỗng nhiên có người nhảy ra, mấy người ở đình hóng gió kia tất nhiên đều đặt hết lực chú ý lên trên người nàng, Tiêu Nghiêu híp híp mắt, không

nói chuyện.

Trong khoảng thời gian ngắn không ai nói chuyện, Tần Phiên Phiên do dự một chút, nàng rõ ràng cảm thấy khí tràng người sống dừng tới gần quanh thân Hoàng thượng, dưới đáy lòng nàng cũng khó chịu, muốn quay đầu rời đi, nhưng mà vừa nhắc mắt liền nhìn thấy biểu tình khinh thường trên mặt ba cái tiểu biểu tặc ở trong đình hóng gió, lập tức trong lồng ngực liền dâng một cổ tử khí.

Các người muốn ta đi? Vậy ta càng không đi, ghê tởm cũng muốn ghê tởm chết các người.

"Nô thiếp gặp qua Hoàng thượng." Lúc nàng đi vào đình hóng gió, biểu tình ủ dột trên mặt đã hoàn toàn biến mất, khóe miệng ngậm một nụ cười ngọt ngào.

Sau khi nói xong, nàng còn cố ý ngẩng đầu lên chớp chớp mắt với hắn, vừa nghịch ngợm lại vừa quyến rũ.

Tiêu Nghiêu nhướng nhướng mày, cũng không có dấu hiệu nổi giận gì, ngược lại còn duỗi tay chỉ chỉ cái ghế đá còn trống nói: "Lại đây ngồi."

Thanh âm của nam nhân quá mức bình tĩnh, thậm chí lúc Tần Phiên Phiên đi tới, khí tràng không cao hứng quanh thân còn thu bớt lại.

Lập tức đình hóng gió càng thêm yên tĩnh, ba người khác vốn tưởng rằng đối với loại nữ nhân đã thất sủng lại còn da mặt dày như Tần Phiên Phiên, Hoàng thượng nhất định sẽ nổi giận lôi đình, thậm chí còn hung hăng mà nhục nhã một trận.

Nhưng mà cái các nàng muốn nhìn cũng chưa nhìn thấy, Hoàng thượng lại còn cho nàng ta ngồi, hơn nữa không hề có dấu hiệu tức giận gì.

Chẳng lẽ nàng ta muốn phục sủng?

Trong đầu mới vừa nảy ra cái ý nghĩ này, Thái Hân liền sợ đến cả người toát ra mồ hôi lạnh. Không được, nàng mới vừa làm Hoàng thượng sinh ra một chút hảo cảm với nàng, nhất định phải nắm chắc cơ hội, ngàn vạn không thể lại để nữ nhân Tần Phiên Phiên này chen vào được.

"Hoàng Thượng, ngài xem con Chow Chow này có đáng yêu hay không?" Thái Hân đưa con chó Chow Chow ở trong lòng ngực về phía trước, để nam nhân có thể thấy càng thêm rõ ràng.

Tiêu Nghiêu cúi đầu cẩn thận quan sát, bỗng nhiên duỗi tay nhéo nhéo lỗ tai con chó nhỏ, trên mặt khó có được mà lộ ra một nụ cười.

"Đáng yêu."

Hắn vừa dứt lời, con chó kia giống như biết hắn thích mình, liền thè lưỡi ra với hắn, ngay cả Tần Phiên Phiên cũng cảm thấy nó thật đáng yêu.

Ừm, không hổ là Đại Cầu Tử huynh đệ của Nhị Cầu Tử, ở phương diện làm cho người ta thích này, cũng có thể liều mạng với Nhị Cầu Tử.

"Ngài nhìn xem có cảm thấy quen mắt hay không?" Thái Hân sau khi nhận được đáp án mình muốn, có vẻ càng thêm cao hứng, tiếp tục đặt câu hỏi.

Nàng ta vừa nói lời này ra, toàn bộ nữ nhân trong đình hóng gió đều thấy khẩn trương lên, hiển nhiên Thái Hân có chiêu sau.

Tiêu Nghiêu nghiêng nghiêng đầu, nhẹ giọng nói: "Đúng là có chút quen mắt, trước kia trẫm từng được một con Chow Chow cứu."

Thái Hân lập tức nói: "Con Chow Chow cứu ngài tuy rằng đã chết, nhưng mà nó có một đồng bào huynh đệ, đây chính là cháu trai của con Chow Chow kia. Nô thiếp nhìn thấy nó liền cảm thấy cảm động, lực lượng

huyết thống rất mạnh mẽ, ở trên người một con chó cũng có thể thể hiện ra được, ngài nhìn xem có phải nó lớn lên giống con kia như đúc hay không?"

Đình hóng gió lại là một mảnh yên tĩnh, Tiêu Nghiêu giật giật khoe miệng.

Nữ nhân này đầu óc có bệnh đúng không?

Hắn không trả lời, nhưng vẻ mặt cũng không có ý tức giận gì, Thái Hân xấu hổ một chút, nhưng là nữ nhân hậu cung các nàng đều biết, Hoàng thượng thích nữ nhân không biết xấu hổ, cho nên lúc này nhất định không thể sợ, đi lên chính là thắng!

"Hoàng thượng, lúc trước nô thiếp chỉ là nghe người trong nhà nói tìm được con chó con này, liền nghĩ để mẫu thân nô thiếp mang tiến cung xem một chút. Không nghĩ tới vừa thấy liền không nỡ rời tay được, nô thiếp dường như xuyên qua con chó này, nhìn thấy khi ngài còn nhỏ gặp được con Chow Chow kia, thật giống như là nhìn thấy cảnh tượng ngài cùng nó vui đùa vậy. Nó giống như cũng muốn được gặp ngài, lúc mẫu thân muốn mang nó xuất cung, nó không nỡ rời đi, không ngừng kêu ngao ngao, nô thiếp nhất thời mềm lòng nên mới để nó lại."

Thái Hân tiếp tục thâm tình chân thành kể ra nàng cùng chó con này gần bó keo sơn như thế nào, lúc nhìn về phía Hoàng thượng, cặp mắt kia ngập nước, hốc mắt cũng đỏ lên rồi.

"Gâu ——" Đúng lúc này chó con kêu to một tiếng.

Thái Hân dường như vui quá mà khóc, lập tức vui vẻ nói: "Hoàng thượng, ngài xem, nó nhận ra ngài, đang kêu ngài chơi với nó kìa? Đây là xa cách gần hai mươi năm mới gặp lại đó, nô thiếp cảm động quá!"

Thái Hân nói nói, lại là thật sự chảy xuống hai hàng nước mắt.

Tiêu Nghiêu xem đến mức trợn mắt há hốc mồm, con mẹ nó người đầu mau tới đây, ở đây có nữ nhân bị điên rồi!

Tần Phiên Phiên ngẩn người, sau đó nhìn đến bộ dáng khóc đến nước mắt lưng tròng của Thái Hân, không nhịn được cười lên tiếng.

"Ha ha ha, Hoàng thượng, nàng đang mắng người kìa!"

Ở trong không khí bi tình Bính Quý nhân cố tình xây dựng ra, tiếng cười của Đào Quý nhân liền có vẻ chói tai mà đột ngột, làm tất cả mọi người đem tầm mắt đặt lên trên người nàng.

Bính Quý nhân càng tức muốn hộc máu nói: "Đào Quý nhân, người nói bậy cái gì vậy? Ta rõ ràng là đang hoài cảm [4] con chó Chow Chow cứu Hoàng thượng, người đang cười cái gì vậy chứ? Người cái đồ nữ nhân vô tâm vô phế này!"

[3] hoài cảm: nhớ đến và xúc động trong lòng về những gì đã qua.

Nhìn xem, người thông minh luôn biết nên chọc phải chỗ đau gì, Hoàng thượng để ý nhất không phải là mắng Tần Phiên Phiên không có tâm sao?

Tần Phiên Phiên lạnh mặt, hừ nhẹ một tiếng: "Người đây là cảm hoài con chó kia sao? Ta thấy là người muốn Hoàng thượng cùng con chó con này xưng huynh gọi đệ thì có? Đúng là to gan lớn mật, còn kêu Hoàng thượng cùng chơi với nó, Hoàng thượng thích chơi thì chơi, không thích chơi thì thôi, như thế nào từ trong miệng người nói ra, liền kỳ cục như vậy chứ! Huống hồ con chó con này đúng thật là đáng yêu, chỉ là người ôm nó, sắc mặt quá mức ghê tởm, chỉ thiếu viết hai chữ "lợi dụng" lên trên mặt nữa thôi."

Tuy rằng ở trong lòng nàng đã nhận định Đại Cẩu Tử là huynh đệ thất lạc nhiều năm của Nhị Cẩu Tử, nhưng ngoài miệng nhất quyết không nói

ra.

"Người, người ngậm máu phun người!" Bính Quý nhân chỉ vào nàng, trên mặt đều là ủy khuất mà nhìn về phía Tiêu Nghiêu: "Hoàng thượng, ngài cần phải ——"

Chỉ là lời của nàng còn chưa kịp nói xong, đã bị Tô Uyển Nghi ở bên cạnh tiếp lời nói: "Ta nghe cũng thấy có chút không thích hợp, chỉ là lúc trước chưa phản ứng lại được, lúc này Đào Quý nhân vừa nói ta mới nhớ tới, đúng là Bính muội muội nói chuyện có vấn đề, sao lại cứ có hương vị mắng chửi người như vậy chứ. Bính muội muội, làm trò ở trước mặt Hoàng thượng, người cũng phải hiểu rõ quy củ, đừng lỗ mãng hấp tấp nói ra lời nói như vậy."

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 85: Yêu Nhất Là Tuyết Đào

Edit: Cảnh Thực viện

Beta: Thư Thực cơ

Thái Hân bị nói đến nhất thời im lặng, nhếch môi đỏ không nói gì thêm.

Ngược lại Chu Uyển ở một bên mở miệng, nàng nói khẽ: "Hoàng thượng, trước đó thần nữ nhảy "điệu múa Trúc u" xem có được không ạ? Trước đây lúc tiên sinh dạy thần nữ, từng nói: Thần nữ như tiên tử Thúy Trúc[1] từ trên trời xuống trần gian đây, xanh tươi bất khuất, là một ngọn cờ riêng biệt nhất trên tiên giới."

[1]: Trong câu thơ:

翠竹黃花非外境

白雲明月露全真

Thúy trúc hoàng hoa phi ngoại cảnh

Bạch vân minh nguyệt lộ toàn chân

Trúc biếc hoa vàng đâu cảnh khác

Trắng trong mây bạc hiện toàn chân

Chu Uyển vừa với vừa che miệng cười, chẳng qua đáng tươi cười ngượng ngùng trên mặt kia không thể nào che giấu được, dĩ nhiên là cũng không có ý tứ này.

Tần Phiên Phiên nghe nói như thế, lúc ấy đang uống trà, trực tiếp phun nước trà ra ngoài.

Lời này nghe sao mà cứ quen quen tai, không phải là lúc trước thời điểm nàng vì muốn lấy lòng Cao Thái hậu mà nói lời vô ích nha, giờ lại bị Chu Uyển cứng nhắc làm ra một cái khác, chẳng qua là từ Tuyết Đào tiên tử thành Thúy Trúc tiên tử.

Đương nhiên so với nàng cảm xúc khinh thường ra mặt còn có hai vị nữ tử khác, các nàng đều cảm thấy Chu Uyển không biết xấu mất mặt mà.

Tuy nói trong hơn phân nửa nữ nhân trong hậu cung này, đều đang len lén học tác phong làm việc của Tần Phiên Phiên, muốn lưu lại một chút vết tích gì đó dưới đáy lòng của Hoàng thượng, tốt nhất là có thể thay thế được.

Nhưng mà Chu Uyển nghi trên cơ bản là giống y như đúc, điều này thì cả hậu cung cũng chỉ có mình nàng ta, hoàn toàn không biết điểm mấu chốt xấu hổ ở đâu mà.

Tất cả mọi người đều là tiểu thư khuê các xuất thân thế gia, dù muốn làm nhưng việc cổ quái kỳ lạ hấp dẫn sự chú ý Hoàng thượng, vậy thì ít nhất cũng như Thái Hậu này, tạo ra sự vô tình gặp gỡ này.

Kỳ thật lúc làm ra loại chuyện như này, từ đáy lòng của mọi người cũng đều xấu hổ thậm chí có chút kháng cự lại, nữ nhân hậu cung đều là ai cũng không phục ai, muốn các nàng nhắm mắt nhắm mũi đi học theo Tần Phiên Phiên thì quả thật là trực tiếp muốn mất mạng rồi.

Thế nhưng hết lần này tới lần khác những tính cách của nữ nhân khác, căn bản Hoàng thượng không hề để ý, chỉ có loại bệnh thần kinh này mới có thể khiến cho hắn nhìn bằng hai mắt.

Tô Uyển nghi căn cứ môi dưới, kỳ thật trước đó nhìn hai nữ nhân kia biểu diễn, nàng đã muốn bỏ cuộc nửa đường, đặc biệt là mỗi lần biểu diễn xong, Tần Phiên Phiên hoặc là cười lạnh hoặc là phụt nước, đối với diễn múa của các nàng là sự không tôn trọng vô cùng to lớn.

Nhưng mà hết lần này tới lần khác những người khác muốn nói cũng không nói được gì, dù sao Tần Phiên Phiên là hàng thật, các nàng là hàng dỏm mà.

"Hoàng thượng, tần thiếp----" Tô Uyển nghi do dự mãi, vẫn cảm thấy nên biểu diễn, quả thật nàng tự cổ vũ chính mình, trước đó nàng không có học theo Tần Phiên Phiên, kết quả Hoàng thượng đến chỗ ấy của nàng, vừa ngồi xuống xong xoay người đi.

Dù để nàng tùy ý giữ lại như thế nào, căn bản cũng không dùng được, bây giờ nàng cũng không thể để mất cơ hội tốt như này.

"Đủ rồi, không cần nói nữa, các người đều lui ra đi."

Tô Uyển nghi còn chưa có nói xong, Tiêu Nghiêu đã lên tiếng ngăn lại, thậm chí phất phất tay để các nàng rời đi.

Mấy người đều lộ vẻ mặt không cam nàng, thế mà các nàng đã nghĩ đến nứt cả não ra, mới nghĩ ra những chiêu này, lúc này vừa mới bắt đầu biểu diễn, Hoàng thượng đã đuổi các nàng đi rồi?

"Hoàng thượng, chó con này còn chưa có đặt tên đấy, ngài có thể hay không...."

"Không thể." Tiêu Nghiêu không cho nàng có cơ hội nói xong, quả quyết cự tuyệt.

Mấy người đều đứng dậy, Tần Phiên Phiên do dự một chút, cũng đứng dậy theo chuẩn bị rời đi.

Ba người nữ nhân này đều có chuẩn bị mà đến, mà nàng cái gì cũng không chuẩn bị, vẫn là bỏ đi, lần sau sẽ bàn sau.

"Đào Quý nhân ở lại." Nam nhân gõ gõ trên bàn đá, ngữ khí kiên định chắc chắn nói.

Tần Phiên Phiên lại đặt mông ngồi xuống lại, ba người nữ nhân kia hung tợn trừng nàng một chút, Tần Phiên Phiên không khách khí chút nào ném vẻ khinh bỉ ngược lại.

Đợi đến khi trong lương đình chỉ còn lại hai người bọn họ, gió thổi nhẹ, đem mùi son phấn phảng phất ở bên trong đình bay đi, bầu không khí cũng vắng lặng hơn chút.

"Ở chỗ của mẫu hậu sống như thế nào?"

Nam nhân mở miệng nói chuyện trước, thanh âm không có chút rung động nào, không có cảm xúc đặc thù gì, giống như chỉ là một câu hỏi thăm ân cần bình thường.

Tần Phiên Phiên gật đầu: "Thái hậu nương nương đối nô thiếp rất tốt, Tổ Tuyết cô nương cũng rất biết chiều cố người."

"À, vậy là tốt rồi."

Sau khi hắc nói xong câu đó, trong lương đình lại trở nên yên tĩnh hoàn toàn.

Tần Phiên Phiên cảm thấy hắn là nên có qua có lại, liền mở miệng hỏi ngược hắn một câu: "Trong khoảng thời gian này Hoàng thượng sống như thế nào?"

"Vẫn ổn, chính là cảm giác như ở trong ổ gà, khắp nơi lúu rúu, trầm nghe cũng không hiểu các nàng đang nói cái gì, hóa ra không phải giống như vậy à."

Tiêu Nghiêu vốn muốn đi theo đường ra về thâm trầm, nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được mà nói ra hai câu nhảm nhí.

Cái này cũng không thể trách hắn nha, vốn dĩ là thời điểm Tần Phiên Phiên không ở hậu cung, hắn cảm thấy những nữ nhân trong cung này vẫn còn tốt, đều có đặc sắc.

Nhưng lúc mà hắn đi lần lượt qua các cửa điện, luôn có một ý nghĩ rằng những người này tiến cung như thế nào? Có phải đều giống với nữ nhân ngu ngốc của đại ca sát bên, dù sao cũng không phải nữ nhân của hắn!

Hoặc là nhìn thấy cũng không có hào hứng mà nói chuyện nói, hoặc là đối phương đơn phương kích động, kể nói một ít chuyện khắp nơi.

"Chính là trầm ngủ không được tốt lắm, khẩu vị cũng không có gì đặc biệt, triều thần trong đại điện cũng càng ngày càng không vừa mắt..."

Dường như Tiêu Nghiêu có rất nhiều phàn nàn để nói, cuối cùng lại chỉ hóa thành một tiếng thở dài thật lâu, giống như không nên nói nữa.

Trong lương đình lại rơi vào trầm mặc lần nữa, Tần Phiên Phiên nghiêng đầu đánh giá hắn một chút.

Đáy mắt của nam nhân hiện lên đường xanh, bờ môi cũng có chút khô nứt da, sắc mặt cũng không có đỏ ửng như bình thường, nhìn tiêu tụy giống như muốn ngã bệnh luôn.

Trong lòng Tần Phiên Phiên giật mình không thôi, lập tức dặn dò: "Hoàng thượng, ngài vẫn nên tìm thái y xem một chút đi, sắc mặt này của ngài nhìn không được tốt lắm."

"Đám lang băm kia thì làm được cái rắm gì chứ!" Tiêu Nghiêu gấp giọng nói.

Một câu lại khiến cho hai người lúng túng, có một cục mụn nhỏ nằm ở ngay nơi này, không nặn được cũng không phá được, rất khó chịu.

"Đi thôi, trăm đưa nàng trở về."

Hai người một trước một sau ra khỏi đình nghỉ mát, Tần Phiên Phiên đi sau lưng hắn, nhìn bóng lưng chậm rãi đang bước đi của nam nhân, rồi có chút thất thần.

Trước kia lúc bọn họ tản bộ như thế này, luôn luôn tay nắm tay, nhưng bây giờ giống như cầm tay sẽ khó chịu, ai cũng không hề chủ động.

Thời điểm nhanh như vậy đã đến thẳng Diên Thọ cung, đột nhiên nam nhân phía trước dừng bước, Tần Phiên Phiên không có phòng bị, trực tiếp đụng phải phía sau lưng của hắn.

Nàng nhin xuống âm thanh sắp ra khỏi miệng thở nhẹ ra, đưa tay sờ sờ chóp mũi bị đụng đỏ, Tiêu Nghiêu cũng cúi đầu ngay lập tức cẩn thận kiểm tra một lần, trong ánh mắt còn mang theo vài ý khẩn trương.

Cho đến khi Tần Phiên Phiên đứng thẳng người lên, dường như hắn mới đột nhiên kịp phản ứng, khôi phục gương mặt lạnh lùng.

"Hoàng thượng, ngài vẫn nên nghỉ ngơi cho nhiều, nô thiếp đi vào đây." Nàng thấp giọng nói, luôn cảm thấy cảm giác áy náy trong lòng như muốn đốt trái tim của mình lên vậy, đầu cũng không dám nhắc lên muốn đi qua.

"Chờ một chút." Hắc gọi nàng lại, dừng lại một lát mới nói: "Trẫm không có ý gì muốn lợi dụng phi tần khác chọc nàng tức giận, việc này có quan hệ với triều đình, nàng không cần lo lắng. Trẫm vẫn thích ăn nhất là Tuyết Đào, chỉ là trẫm không qua được cửa này của mình, không biết Tuyết Đào này lần sau lúc ăn có còn ngọt giống như trước, vẫn ngẫu nhiên có đắng như vậy không nhỉ."

Tần Phiên Phiên có chút không hiểu ngắc đầu, rất nhanh liền kịp phản ứng, ngọt đắng của hắc đúng là một câu hai nghĩa, không biết nàng sẽ lừa gạt hắc lần nữa hay sao?

"Khăng định ngọt." Nàng ngắc đầu, nói một câu như chém đinh chặt sắt.

Nam nhân đối diện bị giọng điệu chắc chắn của nàng chọc cười, cười nhẹ lắc đầu: "Nàng không phải là người ăn đào, làm sao nàng biết ngọt chính là đắng? Lúc nàng cắn một miếng thật sâu, bên ngoài nàng vẫn là ngọt, thế nhưng trẫm cắn xuống một miếng thì lại là đắng a."

Hai người cứ quả đào đắng chính là ngọt, triển khai thảo luận nghiên cứu cực kỳ nghiêm túc, Trương Hiên Năng đứng ở bên cạnh, nghe được thì choáng váng không thôi.

Hai chủ tử này từ khi xảy ra chuyện kia về sau, lập tức trở nên cao thâm, nhìn cách nói ẩn dụ này, nếu không phải là người có văn hoá thì thật sự nghe không hiểu.

Cuối cùng hai người mỗi người đi một ngả, trên mặt thần sắc đều mang mấy phần không vui, nhưng mà những người trốn xung quanh Diên Thọ cung nhìn lên này, ngược lại đều say không thôi.

Hóa ra các chủ tử giận dữ là như thế này, thật là có một phong cách rất riêng mà.

Từ ngày đó trở đi, Hoàng thượng cũng không biết sao mà bước chân vào hậu cung, trước đó đều là mưa móc dính đều, giống như biểu hiện giả vờ vậy, cũng không biết đang trêu chọc ai chơi.

Chẳng qua hắn vẫn bền lòng vững dạ một ngày đi một chuyến đến Diên Thọ cung, mỗi lần thỉnh an xong, đều mang Tân Phiên Phiên ra ngoài, hai người không có mục đích gì cứ đi dạo.

Nói chuyện trời đất, mỗi một chỗ trong ngự hoa viên, đều có hồi ức lúc nhỏ của Hoàng thượng, hắn ngẫu nhiên nói vài lời, có thể chọc cho Tân Phiên Phiên cười ha ha.

Thậm chí bọn hắn còn đi tìm chỗ mai táng con thỏ nhỏ, nhưng mà đã nhiều năm tháng trôi qua nước mưa tẩy rửa, Ngự Hoa viên cũng biến động theo, đã hoàn toàn thay đổi.

Tiêu Nghiêu chỉ có thể nhớ vị trí đại khái, nhưng cụ thể thì hoàn toàn không tìm được.

"Hoàng thượng, trước đây Thái hậu nói ngài nửa đêm chạy tới khóc lóc, là không nỡ xa con thỏ nhỏ sao?" Tân Phiên Phiên trầm tĩnh lại, thấp giọng hỏi một câu.

Tiêu Nghiêu nhíu mày suy tư một lát, mới trả lời: "Hắn là không nỡ không có tự mình đánh cho nó một trận đi."

Vốn dĩ trạng thái của Tân Phiên Phiên buông lỏng, lại căng cứng lên lần nữa, nói thật nàng rất sợ mình bị đánh.

"Ồ, dắt tay nhau trở về rồi?"

Tân Phiên Phiên vừa tiến vào Diên Thọ cung, đã nhìn thấy Cao Thái hậu đang chờ nàng, đồng thời còn thấp giọng hỏi một câu.

Nàng có chút lúng túng gật gật đầu, Cao Thái hậu sở dĩ có hỏi ra như vậy, là bởi vì gần đây bà vô cùng chú ý tiến triển của Tần Phiên Phiên và Hoàng thượng, biết được bọn hần mỗi ngày đi ra ngoài tản bộ, thân mật có lúc còn dắt tay nhau, cả người đều kinh hãi.

Bà nhỏ giọng nói câu: "Nếu người nhà của ta muốn không có khả năng không có tiền đồ như thế!"

Kết quả ngày qua ngày, đều qua hơn mười ngày, hai người bọn hần vẫn là đi ra ngoài đi dạo.

Tần Phiên Phiên không nói chuyển ra khỏi Diên Thọ cung, Tiêu Nghiêu cũng không có đề xuất bất kỳ yêu cầu gì, hai người cứ như tài tử giai nhân quen biết nhau, du lịch hồ chèo thuyền du ngoạn, nói chuyện trời đất, không động thủ động cước cũng là đùa nghịch lưu manh.

"Ôi, Phiên Phiên à, bây giờ ai gia cảm thấy rất không thích hợp. Người nói xem tiểu Nãi Nãi mỗi ngày vẫn muốn chạy ra bên ngoài, nếu không thì nghịch ngợm gây chuyện, căn bản ai gia không chế không nổi nó, vì thế không còn cách nào khác là ngày ngày dẫn nó đi ra ngoài tản bộ. Người muốn hay không mỗi ngày dắt chó đi dạo? Lần sau giả vờ vô tình gặp mặt chút, vừa vặn để hai huynh đệ bọn hần trao đổi chút tình cảm."

Cao Thái hậu vừa ôm chó, vừa nghiêm túc đề nghị.

Tiểu Nãi Nãi trong miệng Thái hậu là con chó Chow Chow[2], lần trước Thái Hân dùng chó lấy lòng Hoàng thượng kết quả cũng không thành công, cuối cùng nàng ta tức giận đá con chó hai cái.

Cao thái hậu vừa vặn đi theo nàng ta, liền đem chó ôm trở về nuôi, bởi vì là chó nhỏ mới dứt sữa, liền lấy tên gọi tiểu Nãi Nãi, đơn giản thô bạo, rất phù hợp với phong cách của Cao thái hậu.

"Mẫu hậu, lời này của ngài ta sẽ không nghe dù chỉ là một chút, lần trước ngài nói giúp ta canh chừng, đến lúc đó xảy ra vấn đề gì nhất định che giấu cho ta. Kết quả trông thấy tiểu Nãi Nãi, ngài liền đi theo nó, may mắn sau đó Hoàng thượng không có nổi giận." Tần Phiên Phiên cũng không có tin bà.

Cao Thái hậu nghe xong chuyện lần trước được nàng mang ra nói, không khỏi có chút xấu hổ, bĩu môi lâu bầu hai câu liền không để ý nàng nữa.

Vốn dĩ Tần Phiên Phiên cảm thấy như bây giờ rất tốt, từ thận đến tim, vốn là một quá trình phải đi dài đằng đẳng.

Chẳng qua Cao Thái hậu trước khiêng không được, quả thật bà chọn ngày gọi Hoàng thượng tới, cùng Cao Tổ Tuyết quyết "đuổi" được Tần Phiên Phiên trở về Thường Đào các.

"Hai người các người giận dữ, thật đúng là đem nơi đó của ai gia làm nơi giúp đỡ, nào có suốt ngày ở tấm điện của bà bà. Hai người nhất định phải đem vấn đề này giải quyết!" Cao Thái hậu cường ngạnh vỗ lên mặt bàn, ác thanh ác khí nói.

Nhìn hai người này giống như đã hòa hảo, lại không phá được tầng lớp trạng thái vi diệu này, Cao Thái hậu cũng vì bọn hăn mà buồn đã hơn hai tháng, lại thêm Tần Phiên Phiên đẻ non đứa nhỏ một tháng kia, nào có hơn việc ba tháng không ngủ Hoàng thượng không được sủng ái nữ nhân?

Bất kể cảm giác bây giờ của Tần Phiên Phiên là cái gì, đều phải ngủ.

Tần Phiên Phiên cùng Hoàng thượng ngồi đối diện nhau, hôm nay nam nhân vẫn là một thân long bào màu đen, ngồi ở phía đối diện khí khái anh hùng hùng hực.

Đối mặt với những lời nói này của Cao Thái hậu, hai người lần nữa trầm mặc một lát, Tần Phiên Phiên cười to với bà: "Thái hậu, Hoàng thượng cùng nô thiếp rất tốt, ngài nếu là ghét bỏ nô thiếp, nô thiếp liền dời ra ngoài. Kỳ thật nô thiếp còn không có ở đủ, nên không nỡ cùng ngài tách ra, giống như cớ cùng mẫu thân của mình vậy."

Nàng nhẹ giọng nũng nịu, thậm chí giơ tay lên ôm lấy cánh tay của Cao Thái hậu lay lay.

Nhưng lại bị Cao Thái hậu tránh khỏi, rời khỏi nàng, trên mặt là dáng vẻ vô tư chính trực.

"Người đừng mơ tưởng lừa dối ta, hai người không gây chuyện khó chịu, vậy sao đoạn thời gian trước Hoàng thượng lại ngã bệnh, có đến hai ngày liên tục không có vào triều. Thời điểm hắc bị bệnh, làm sao người mỗi ngày lo nghĩ đến không được, ngủ không được lại không dám đến thăm hắc. Hai ngày đó hai người không có tản bộ, dường như người rối loạn tinh thần, nói gì người cũng không để ý, suốt ngày thất thần."

Cao Thái hậu trực tiếp không khách khí cho nàng một cái liếc mắt, ngoài miệng cũng càng không ngừng quở trách.

Trên mặt Tần Phiên Phiên hiện lên mấy phần xấu hổ, làm sao Cao Thái hậu đem hết lịch sử đen tối của bọn hắc lấy ra nói a.

"Được rồi, những này không cần nói nhảm nhiều lời, uống rượu. Uống nhiều quá thì có thể rộng mở cái bụng nói ra." Sau khi bà nói xong liền vỗ tay, lập tức có cung nữ bưng lấy mâm gỗ tử đi lên.

Phía trên trưng bày bầu rượu cùng hai ly rượu nhỏ, Cao Thái hậu tự mình rót rượu cho bọn hắc, mùi rượu thơm đã lan ra bốn phía, chui thẳng đến vào bên trong chóp mũi của mọi người.

"Mẫu hậu, trăm không thể uống say, sao có thể liền vì chuyện này..." Cuối cùng Tiêu Nghiêu cũng mở miệng, cả khuôn mặt là thần sắc bất đắc dĩ.

Nhưng là Cao Thái hậu lại không nghe hăn lấy cớ, trực tiếp rót đầy một ly cho hăn, trầm giọng nói: "Chút rượu này tính là gì, huống hồ vẫn là ủ hoa lê mà ra, cũng không tính cái gì rượu nặng, chính là để các người hơi say rượu, sẽ không chậm trễ chuyện của người. Uống hết đi uống hết đi, ai gia là loại kia hại nước hại dân người sao?"

Dưới thế Cao Thái hậu đề phòng nhìn chăm chăm, hai người bất đắc dĩ liếc nhau một cái, đều đem rượu trong ly uống cạn sạch một hơi.

"Đến, lại uống một chén, hôm nay một người hai chén, nhiều một chén ai gia cũng sẽ không khuyên." Bà rót đầy lần nữa.

Ủ rượu hoa lê này hoàn toàn chính xác không phải rượu nặng, tác dụng chậm cũng không nhiều, cảm giác rất tốt, Tần Phiên Phiên rất ưa thích, cũng không có cái gì chối từ liền uống.

"Được, có hơi say sức lực như này, hai người có lời gì thì nói ra đi. Nào có chậm rãi trôi qua như vậy chứ, nếu là không qua được, lại uống thêm hai chén liền không có trở ngại!" Cao Thái hậu nói xong, liền để các cung nữ nâng cốc ẩm một loạt đồ vật đều rút đi, bà cũng lôi kéo Cao Tổ Tuyết rời đi.

Cao Tổ Tuyết một mặt choáng váng, sau khi nàng tới, an vị ở bên cạnh nhìn, còn lại chuyện gì đều không có làm, lúc này liền đi?

"Cô mẫu, người đem hai người bọn hăn đơn độc để ở đó, không có chuyện gì chứ?" Nàng có chút bận tâm.

Mấy tháng này, rõ ràng Tần Phiên Phiên trôi qua không như ý, tuy nói Hoàng thượng đối nàng cũng không tệ lắm, cũng không có tìm những phi

tần khác, nhưng là đây luôn là cục u ở trong lòng, lại luôn vắng vẻ.

"Có chuyện gì a, nếu như không có chuyện, ai gia mới muốn sốt ruột đấy!" Bà vừa nói vừa lén trốn đằng sau ở cột trụ hành lang.

"A, vậy ngài còn lưu hai người bọn hắc lại, ta phải đi nhìn một cái, rượu nhiều dễ dàng mất động, không chừng Phiên Phiên còn bị đánh." Nàng vừa nói vừa vội vã muốn đi vào.

Cao Thái hậu kéo nàng lại: "Lớn mà ngốc thế, người thì biết cái gì, đừng làm hỏng chuyện tốt nha. Người nhìn hai người bọn họ xem, không phải hòa hảo rồi sao?"

Cao Tố Tuyết nghe bà nói như vậy, liền đuổi cổ hướng vào bên trong lén.

Chỉ thấy hai người vốn vẫn đang ngồi đối diện nhau, dường như đã xích lại gần hơn rất nhiều, thậm chí Hoàng thượng còn đặt tay lên tay của Tần Phiên Phiên, hai người đang nói cái gì đó, nhưng âm thanh bị ép xuống tương đối nhỏ, căn bản nghe không rõ.

Ngay sau đó là Tần Phiên Phiên tới gần trong ngực hắc, nam nhân hơi ngừng lại một chút, cúi đầu như muốn hôn nàng, cuối cùng nụ hôn kia rơi vào trên trán của nàng, trực tiếp ôm ngang nàng lên, đi vào nội điện.

"Ai ai ai, đi, người một hoàng hoa đại khuê nữ còn coi đến chuyện như vậy à." Cao Thái hậu một tay che kín con mắt của nàng, cuối cùng đem nàng kéo đi.

"Cái này...cái này...cái này, sao lại thế này đây?" Cao Tố Tuyết đầu lưỡi đều vuốt không thẳng.

Phải biết trước đó hai người vậy mà dặt tay nhau cũng đã hơn nửa ngày mà chuẩn bị tâm tư, cục u lớn ở trong lòng lớn như thế, sao hiện tại đã

dính lấy nhau vậy rồi.

"Cái gì chuyện gì xảy ra chứ, rượu này là đồ tốt, nào có không trôi chảy, trong mắt của ta thì người tuổi trẻ già mồm. Chờ về sau người xuất giá, ai gia chuẩn bị cho người một cái rương, đều là đồ tốt nhất trong cung." Cao Thái hậu thờ ơ phất phất tay, động thái hung dữ không cần giải thích nhiều.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 86: Phiên Phiên Xin Lỗi

Edit: Bình Lương viện

Beta: Rine Hiền phi

Cao Tổ Tuyết nhìn chăm chăm bóng lưng của cung nữ đi phía trước mình, chỉ nhìn thấy trong tay nàng ta cầm một bầu rượu. Chuyện này có vẻ rất khó xử lý, cả người nàng đều đổ mồ hôi lạnh.

Nàng đã đoán được trong đó bỏ thêm cái gì rồi, thứ được bỏ vào nhiều nhất trong cung, chẳng phải là dược trợ hứng sao?

Dĩ nhiên dược tính sẽ không quá mạnh, nếu không dễ gây hại đến thân thể. Khi kê thuốc cho phương diện này, Thái y phải rất cẩn thận, nếu lỡ vô ý thì sẽ bị chém đầu.

Có lẽ do rượu hoa lê đã thấm, Tần Phiên Phiên cảm thấy đầu mình có hơi choáng váng, khi Tiêu Nghiêu đến gần nàng, đầu óc của nàng lập tức có phản ứng, không cần suy nghĩ mà dựa ngay vào trong lồng ngực hắn.

Ngực của nam nhân này vẫn rộng lớn và ấm áp như thế, nàng dựa vào nhẹ nhàng, nghiêng tai là có thể nghe được tiếng trái tim hắn đang đập mạnh mẽ, dường như nó luôn vì nàng mà nhảy lên.

Dựa một lát, liền không muốn lui về, nàng mặc kệ cho chính mình được lười nhác.

Cả người đều như một bãi bùn lầy, núp ở trong lồng ngực hăn, không muốn rời đi.

Từ lúc này, Tiêu Nghiêu đã nhìn nàng không chớp mắt, phát hiện gò má trắng nõn của nàng phớt hồng, đẹp một cách lạ lùng, đôi môi đỏ thắm, giống như mời gọi người ta âu yếm.

Hăn không chút do dự cúi đầu xuống định hôn, nhưng lại phát hiện ngoài điện có hai bóng người lén lút. Chẳng phải rõ ràng rồi sao, là mẹ ruột hăn vì muốn tác hợp cho hai người bọn họ, một tay tạo ra chuyện tốt này.

Cuối cùng môi của hăn đặt lên trán nàng, tuy bình thường trước mặt hăn da mặt Tần Phiên Phiên vô cùng dày, nhưng nếu làm loại chuyện này trước mặt trường bối, phỏng chừng nàng vẫn rất xấu hổ.

Hơn nữa mẹ ruột hăn cũng không đáng tin cậy lắm, vì da mặt của quá đào nhỏ nhà hăn nên hăn ôm nàng vào nội điện.

Thời điểm Tần Phiên Phiên bị ném lên giường, cả người vẫn còn mờ mịt ngơ ngác, trong ánh mắt có chút ngây thơ. Ai nói nàng hơi say, rõ ràng là say luôn rồi.

Tiêu Nghiêu nhìn nàng một lát, Tần Phiên Phiên lập tức giơ hai tay ôm cổ hăn, đương nhiên muốn quấn lấy hăn làm chuyện vui sướng kia.

"Chờ một lát, để trẫm cởi xiêm y." Hăn cười khẽ.

Nhưng Tần Phiên Phiên lại cố chấp giữ chặt cánh tay hăn, không cho hăn rời đi. Nàng ngồi dậy, kéo cổ áo hăn xuống.

"Tần thiếp cởi giúp ngài." Trên mặt nàng lộ ra nét nghiêm túc.

Tiêu Nghiêu nhường nhường mảy, nàng không nhớ bản thân mình đã bị giáng xuống Quý nhân sao?

Ngón tay nàng thon dài đẹp mắt, bình thường vô cùng linh hoạt, nhưng gần đây lại vụng về giống như mấy chiếc đũa, đến việc cởi đồ cũng không làm được.

Cuối cùng vẫn là nhờ sự trợ giúp của Tiêu Nghiêu, thân thể hai người mới gặp được nhau.

Hôm nay Tiêu Nghiêu ôn nhu lạ thường, nghiêm túc hôn môi nàng, bắt đầu từ trán xuống đến mắt cá chân, động tác giống như mưa xuân kéo dài không dứt, rồi lại làm người cảm thấy quý trọng.

Tần Phiên Phiên ôm hân, thấy hân nhu tình như thế, hoàn toàn không chống đỡ được, cuối cùng khóc òa lên.

Tiêu Nghiêu lau nước mắt cho nàng, thấp giọng nói: "Làm sao vậy, có phải do trăm ban ngày tuyên dâm vì ngươi, mạo hiểm gây ra sai lầm, cho nên ngươi cảm động không?"

Tần Phiên Phiên vừa khóc vừa cười, đưa tay muốn véo hân.

Kết quả nam nhân cúi xuống hôn, lại ôn nhu lưu luyến mà hôn môi hôn trán của nàng một lần nữa, lại từ mũi trượt tới đôi môi. Động tác cẩn thận mang lại cảm giác ấm áp, khiến Tần Phiên Phiên tức khắc cảm thấy thể xác và tinh thần của mình đều ở thiên đường.

"Thực xin lỗi, ta không nên dối gạt ngài. Ta hân là nên nói rõ ràng với ngài, ta biết ngài không hề muốn có hài tử. Trước đó, có gan nói cho ngài biết ta mang thai, sau lại không dám nói cho ngài đó là giả. Do tư tâm của ta quá nặng....."

Nàng thở gấp gấp, vừa nói vừa khóc.

Nam nhân cúi đầu nhìn dáng vẻ nàng rơi lệ đầy mặt, khẽ thở dài một hơi, cũng không dừng lại động tác, dùng tay lau nước mắt cho nàng.

"Người đó, xiêm y đều cởi hết rồi, trẫm cũng không có khăn gấm để lau nước mắt cho người."

Hắn vừa nói vừa cúi người xuống, hôn lên mí mắt nàng, thấp giọng nói: "Lắp suốt nước mắt của người lại, không được khóc, còn khóc nữa trẫm không biết phải làm sao cả."

Tần Phiên Phiên vẫn xin lỗi, cảm xúc của nàng bị đè nén nhiều như vậy, hôm nay đều bộc phát toàn bộ ra rồi.

Hôm nay Hoàng thượng thể hiện đáng vẻ ôn nhu săn sóc mà trước giờ chưa từng có, hắn hoàn toàn muốn cho nàng vui sướng, muốn trấn an nàng.

Nhưng mà hắn càng như vậy, Tần Phiên Phiên càng cảm thấy khó chịu, thấy oan ức thay cho hắn.

"Ta biết ngài khó chịu, còn sinh bệnh, ta nghe thấy ngài ho khan, cũng nhìn thấy ngài sốt đến mặt đỏ lên hết cả. Nhưng mà ta không dám tới thăm ngài, ta sợ!"

Tần Phiên Phiên đắm chìm trong cảm xúc của mình, đôi tay quàng qua cổ hắn, từng tiếng kể ra nỗi khủng hoảng trong đáy lòng mình.

"Người sợ cái gì?" Hắn vuốt nhẹ mái tóc đen nhánh, trấn an nàng.

"Ta sợ bởi vì ta lừa ngài, cho nên ngài mới bị bệnh. Ta sợ ngài không bao giờ tha thứ cho ta..."

Nàng còn chưa nói xong, miệng đã bị hắn chặn lại, khi nụ hôn dừng lại hắn mới nói: "Đừng sợ."

"Vậy ngài còn ăn đào không?" Nàng thút tha thút thít hỏi.

Tiêu Nghiêu nhẹ nhàng nheo lại đôi mắt, hôn mút vài cái trên trán nàng: "Người nói đi, nhìn trẫm giống như không ăn sao?"

Tần Phiên Phiên nghe được đáp án này của hân, cả người lập tức thả lỏng, đến lúc Tiêu Nghiêu phản ứng lại, nàng đã ngủ rồi.

Ngôi cửu ngũ hô mưa gọi gió, mà bây giờ động cũng không được, không động cũng không được.

"Người cứ như vậy, trăm thật sự sẽ bất lực!" Hân thấp giọng nói thầm một tiếng, không có biện pháp gì, cuối cùng không động nữa.

Có lẽ là do đã xin lỗi Hoàng thượng, tăng ngăn cách kia hoàn toàn biến mất, giấc ngủ này của Tần Phiên Phiên vô cùng thoải mái.

Ban ngày tuyên dân đang tiến hành lại kết thúc nửa đường, Tần Phiên Phiên ngủ càng thêm ngon.

Chờ lúc mở mắt ra, ánh mặt trời đang chiếu sáng khắp mọi nơi.

Thời điểm Liễu Âm tới hầu hạ nàng mặc quần áo, liền thấy tinh thần của chủ tử nhà mình trở nên tốt hơn, thậm chí lúc đối mặt với nàng còn hơi mỉm cười, muốn bao nhiêu thân thiện liền có bấy nhiêu.

"Ôi, chủ tử, cuối cùng người cũng nở nụ cười rồi. Lúc trước Hoàng thượng nói mặt người như hoa đào, tròn như quả mận đào, bây giờ xem như đã khôi phục lại rồi." Liễu Âm liên tục vỗ tay, giống như gặp chuyện gì kích động lắm.

Tần Phiên Phiên làm bộ muốn đánh nàng, Liễu Âm mới nghiêm chỉnh lại, lập tức giúp Phiên Phiên mặc quần áo, trang điểm chỉnh tề.

"Hoàng thượng bảo người cùng đi Duyên Thọ cung thỉnh an Thái hậu, để cho lão nhân gia an tâm."

Thời điểm đến Duyên Thọ Cung, Cao Thái hậu đang huấn luyện chó con, đương nhiên là bà rất yêu quý nó.

Nhìn thấy hai người bọn họ nắm tay nhau bước vào, Cao Thái hậu lập tức thả con chó trong lồng ngực xuống mặt đất, vỗ mông nhỏ của nó, thấp giọng nói: "Mau nhìn Hoàng huynh người và Tuyết Đào của hân, đi nghênh đón bọn họ đi."

Bà vừa dứt lời, liền vang lên vài tiếng chó sủa, Cao Thái hậu lập tức vỗ tay cười to, đương nhiên rất vui vẻ.

Tâm trạng Tiêu Nghiêu đang rất tốt, kết quả nhìn thấy chuỗi lời nói cùng hành động của Cao Thái hậu, sắc mặt lập tức lạnh xuống.

"Mẫu hậu, người nói cái gì thế? Người cho nó làm đệ đệ của trẫm, có hỏi qua phụ hoàng không?" Hân thấp giọng hỏi một câu, lời nói cũng không dám quá phận.

Cao Thái hậu lập tức trừng mắt với hân: "Lại ra vẻ không vui, lòng dạ Hằng Hằng không hẹp hòi giống người đâu. Khi còn nhỏ, ta còn để cho người nhận cái cây làm cha nuôi kìa! Khi đó tuổi người còn nhỏ, khuôn mặt tuần tú lại còn nghe lời, bảo gì làm nấy. Đúng lúc mới vừa vỡ lòng, mỗi ngày dậy sớm, đôi chân ngắn ngủn chạy lạch bạch tới cái cây, thừa cha nuôi ta đi đọc sách, vô cùng đáng yêu."

Bà vừa dứt lời, Tần Phiên Phiên liền nhịn không được nở nụ cười, các cung nữ trong điện cũng cúi đầu, tuy không dám cười ra tiếng, nhưng trong bụng cười không ngớt.

"Ôi, Phiên Phiên hôm nay thật là đẹp mắt. Ai gia đã nói gì nào, có ai cứ giận dữ được mãi đâu. Muốn Muốn là nam nhân mà, tóm lại cứ dễ dàng thật nhiều, huống hồ Phiên Phiên cũng không phải là người không hiểu chuyện, sẽ không làm lỡ chuyện giang sơn xã tắc của người."

Cao Thái hậu giữ chặt tay Tần Phiên Phiên, nhẹ nhàng vỗ vỗ, trên mặt thể hiện rất rõ sự vui vẻ của bà.

Vợ chồng son chính là đầu giường cãi nhau cuối giường hòa thuận, đầu ra nhiều gập ghềnh như vậy. Nếu có liền ngủ một giấc, cảm thấy chưa đủ thì ngủ tiếp, ngủ đến khi tốt thì thôi.

Đây là tôn chỉ mà Cao Thái hậu luôn luôn tuân theo, lần nào cũng đúng.

Có Cao Thái hậu tác hợp, cảm tình của hai người so với lúc trước càng tốt hơn, gắn bó keo sơn.

Dường như mỗi đêm Hoàng thượng đều ở bên Đào Quý nhân, thậm chí làm cho mọi người tưởng tượng rằng, ở trong mắt Hoàng thượng, toàn bộ hậu cung cũng chỉ có một mình Tần Phiên Phiên.

Những người khác đều giống như là trang trí, đừng nói đến việc đi cung khác ngồi chơi một lát, trên đường ngẫu nhiên gặp được cũng khó.

Bởi vì Hoàng thượng ngăn chặn hoàn toàn cho nên việc nhảy nhót lung tung như Chu Uyển cũng không còn xảy ra.

Nhóm cô cô Trữ Tú cung canh phòng rất nghiêm ngặt, trên cơ bản lúc nào cũng có hai cô cô nhìn chăm chăm nàng. Chờ đến thời gian lại thay đổi người khác canh, kiên quyết không cho nàng có cơ hội tới gần Hoàng thượng.

Đến mức các phi tần khác cũng như thế, cho dù là Bính Quý nhân đã từng thịnh sủng, cũng bị ném sang một bên.

Tần Phiên Phiên vô cùng ân ái với hân, toàn bộ Thường Đào các đều đắm chìm trong ngọt ngào, so với năm trước còn vui vẻ hơn.

"Ôi trời, hiện giờ toàn hậu cung đều biết được người thần thông đến cỡ nào." Cao Tổ Tuyết đi đến, phía sau nàng có hai cung nữ bưng hai hộp đồ ăn.

"Thần thông cái gì?" Tần Phiên Phiên chớp chớp mắt, có chút không rõ.

"Đỗ Hoàng Thượng quá thần thông đó. Ta đi Ngự Thiện phòng lấy một hộp điểm tâm, chuẩn bị mang cho người, kết quả ngự trù vừa nghe nói ta tới tìm người, lập tức ngàn cầu vạn cầu, nhờ ta đem hộp này đi luôn, vốn nên đưa đến Long Càn cung, nhưng Hoàng thượng đang tức giận, vì vậy bọn họ nhờ người nhanh chóng đưa đi. Còn nói suốt đời không quên đại ân đại đức của người."

Tần Phiên Phiên thấy nàng vừa nói vừa trợn trắng mắt, không nhịn được cười, mi mắt cong cong, đương nhiên là vô cùng vui vẻ.

"Được rồi, biết gần đây người xuân phong đặc ý, ở trước mặt ta thì nên thu liễm một chút đi, để ta khỏi phải ghen ghét muốn đánh người!" Cao Tổ Tuyết vẫy vẫy tay, đùa một câu.

"Nhân lúc đang nóng thì đem đi đi, không chừng Hoàng thượng đang cần, bên Ngự Thiện phòng lại không dám đi, sợ chọc giận Hoàng thượng. Ta nghỉ chân ở chỗ người một chút liền đi."

Tần Phiên Phiên không hề do dự, nàng và Cao Tổ Tuyết đã rất quen thuộc, không cần so đo lễ nghĩa này nọ, huống hồ nàng hiện giờ cùng Hoàng thượng gần bó keo sơn. Chỉ cần hẩn ở Long Càn cung, nàng đều có thể đi tìm, cho dù hẩn có đang giận dữ hay không, chỉ cần nhìn thấy nàng, sẽ trở nên ôn nhu như nước.

Nhớ tới sự thay đổi của Tiêu Nghiêu gần đây, trên mặt Tần Phiên Phiên lại lộ ra một nụ cười tươi, lâu lắm rồi nàng không mắng hẩn Nhị Cầu tử, đủ để thấy địa vị của hẩn đã thăng cấp.

Thời điểm Tần Phiên Phiên đi vào Long Càn Cung, bảo cung nhân không cần thông truyền, muốn trêu chọc hẩn một chút.

Kết quả liền nghe thấy một giọng nói vô cùng lạnh nhạt.

"Gần đây Đào Quý nhân rất vui vẻ sao?"

"Vui vẻ, toàn bộ Thường Đào các đều rất vui vẻ." Trương Hiến Năng thấp giọng nói.

"Vui vẻ thì tốt, giờ là thời điểm nên thu tay lại. Khoảng thời gian này, trăm móc tim móc phổi ra đối xử tốt với nàng ta, sủng nàng ta đến tận trời, hiện giờ cũng nên ngã xuống đất rồi. Nữ nhân toàn hậu cung, trăm chỉ nhìn thấy một mình nàng ta, vì nàng ta mà si mà cuồng, nguyện đồng sinh cộng tử cũng chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước. Nàng ta nên tỉnh mộng rồi." Giọng nói của nam nhân giống như băng sương giá rét, làm cả người Tần Phiên Phiên đều đông cứng tại chỗ, không di chuyển được.

"Còn Tần gia thì sao ạ?"

"A." Nam nhân cười lạnh một tiếng: "Thời gian của Tần gia cũng nên chấm dứt rồi, toàn bộ nam nhân lưu đầy biên cương, nữ nhân sung làm quan nô [1] đi."

[1] Quan nô: Nô tỳ nhà quan.

Tần Phiên Phiên cảm thấy lá gan mình muốn vỡ ra, rõ ràng lúc trước còn ở dưới ánh mặt trời ấm áp, hiện giờ đã bị tạt ngay một chậu nước lạnh vào đầu, lạnh thấu xương, đau thấu tâm.

Nàng che miệng, không cho chính mình khóc thành tiếng, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Lỗi tai nàng không nghe thấy gì cả, đôi mắt cũng không nhìn thấy gì cả, nàng không biết có người đuổi theo hay không, cũng không biết có nên nói cho Hoàng thượng rằng nàng đã nghe được tất cả hay không?

Nàng chỉ cảm thấy bầu trời của mình đã sụp đổ mất rồi.

Sự ôn nhu của người đó đều hóa thành bọt nước. Thật sự đúng là hoa trong gương, trăng trong nước. Nhìn thấy người khác phất lên, cũng đã nhìn thấy người khác sụp đổ, hiện giờ người sụp đổ lại chính là nàng.

"Chủ tử, người làm sao vậy? Điềm tâm..." Liễu Âm chờ ở bên ngoài, trong tay còn cầm điềm tâm.

Nàng vội vàng đến đón, nhưng dường như Tần Phiên Phiên không thấy được nàng, đầu hai người đụng phải nhau.

Hộp đồ ăn bị ném xuống, điềm tâm rải đầy đất, còn mang theo hương vị ngọt ngào thoang thoảng.

Tần Phiên Phiên lập tức quỳ rạp xuống đất, đầu gối nện trên mặt đất vô cùng đau đớn, cả người lan tràn cảm giác lạnh lẽo, làm nàng không ngừng run rẩy, bên trong dạ dày cuộn cuộn.

Rốt cuộc nàng vẫn nhịn không được nôn ra.

"Oẹ ——" Nàng vừa nôn vừa khóc, chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng đều quặn lại, đau đến khó chịu.

"Chủ tử, người làm sao vậy, đừng hù dọa nô tỳ!" Liễu Âm hoàn toàn bị nàng dọa đến ngơ ngác, nước mắt xoạch xoạch rơi xuống.

"Hoàng thượng, Hoàng thượng hân ——"

Ba chữ "Không cần ta" này, nàng không cách nào nói ra miệng, nàng đã sớm biết mình không phải là độc nhất, nói gì đến vấn đề này.

"Hoàng thượng, ngài mau tới đi, chủ tử nói phải cho người một niềm vui bất ngờ, sao lại thành ra như vậy rồi?" Giọng nói run rẩy của Liễu Âm vang lên.

Tần Phiên Phiên sửng sốt, cả người rúc lại như chim sợ cành cong, nàng không dám ngẩng đầu, nàng sợ nam nhân ấy tới lấy mạng mình.

Một đôi giày màu đen thêu rồng bước tới trước mặt nàng, tạm dừng một lát.

Tần Phiên Phiên ngừng thở, nàng cảm thấy việc "tạm dừng một lát" này giống như là muốn tra tấn nàng đến chết, máu lưu thông quá nhanh, làm cho màng nhĩ đau nhức vô cùng.

Nam nhân cong lưng, bế nàng lên.

"Tần Phiên Phiên, thì ra ngươi cũng sẽ sợ." Một tiếng thở dài vừa bực vừa hận truyền đến.

Nàng núp ở trong lồng ngực hắc, đầu óc choáng váng, chỉ cảm thấy vô cùng lạnh, rồi lại không dám kề sát hắc.

Hắc ôm nàng trở về Long Càn cung, đặt nàng trên ghế ngồi, chính mình ngồi xổm trước mặt nàng, cầm khăn tay lau nước mắt cho nàng.

Tần Phiên Phiên run rẩy, xưa nay nàng chưa từng sợ hãi. Vậy mà từng câu lạnh nhạt Hoàng thượng mới vừa thốt ra kia, lại giống như cây búa, nện từng cái vào trong tim nàng, tạo thành ấn ký không thể xóa nhòa.

Thì ra, nàng cách cái chết gần như thế.

"Đừng sợ, trẫm không giết ngươi, cũng không động đến Tần gia." Giọng nói của nam nhân càng thêm nhu hòa. Tần Phiên Phiên càng run rẩy, ai biết hắc ôn nhu trước mặt mình, nhưng sau lưng có phải cất giấu sát ý càng sâu hay không.

Tiêu Nghiêu dùng sức xoa tay giúp nàng, để nàng lưu thông máu.

"Thì ra thời điểm người thật sự sợ hãi là đáng vẻ này. Lúc trước người uống thuốc viên không biết từ đâu ra của Nguyệt Quý phi, uống xong còn nhìn về phía trẫm le lưỡi mỉm cười, trẫm rất sợ. Tần Phiên Phiên, trẫm nói người vô tâm, những lời này là lời nghiêm túc. Người có thể không kiêng nể gì mà gạt trẫm, bởi vì người biết trẫm không muốn giết người, cho nên người không hề sợ hãi, ngay cả chuyện long chủng người cũng có thể lừa trẫm lâu như vậy. Thậm chí làm sao để kết thúc trọn vẹn lời nói dối này, người cũng chưa nghĩ kỹ mà đã làm. Người mới làm trẫm sợ hãi."

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 87: Tiêu Nghiêu Lên Ân

Edit: Nhã Thục dung

Beta: Hy Hoàng Thái phi

Bộ dạng sợ hãi này của Tần Phiên Phiên, thoát nhìn có vẻ không muốn giao tiếp như bình thường.

Trương Hiến Năng đứng một bên nhìn nàng run rẩy, trong lòng không khỏi thở dài một hơi, lúc tiểu yêu tinh này biết sợ cũng thật đáng thương.

Rõ ràng lúc lừa gạt Hoàng thượng, đến chuyện long chủng cũng dám lừa, tưởng đầu lá gan của nàng rất lớn, ai ngờ chỉ cần Hoàng thượng nói mấy câu đòi giết nàng, nàng lại sợ hãi đến như vậy, sợ đến mức không nói nổi một câu hoàn chỉnh.

Thật không biết lá gan lớn hay là nhỏ.

Lại nhìn về phía Hoàng thượng đang lạnh mặt ngồi trước mặt nàng, hẳn vẫn luôn quan tâm lau nước mắt, mày nhăn lại, rõ ràng là rất bối rối không biết làm cách nào để nàng ngừng khóc.

"Đào chủ tử, đoạn hội thoại lúc này là do Hoàng thượng và nô tài cùng diễn kịch, không phải Hoàng thượng muốn ngài sợ, mà là muốn ngài biết cảm giác bị lừa khó chịu thế nào. Ngài đừng sợ, Hoàng thượng sao có thể giết ngài được?"

Trương Hiến Năng cảm thấy nếu cứ để hai người này tự giải quyết, nói không chừng còn phải phí lời thêm, không khỏi thấp giọng giải thích một câu.

Chuyện này vốn là do Hoàng thượng bày ra, bắt đầu từ điểm tâm ở Ngự Thiện Phòng, sau đó là lúc Tần Phiên Phiên tiến vào nội điện Long Càn cung, không có ai thông truyền, bọn họ cũng vừa vặn bắt đầu vở kịch.

Tiêu Nghiêu muốn cho Tần Phiên Phiên hiểu rằng, cảm giác sau khi bị lừa thật sự rất mất mát và khủng hoảng. Nhưng hiện giờ xem ra "thuốc" của hắc dùng có chút nghiêm trọng.

Không ngờ chữ cuối cùng trong câu nói của Trương Hiến Năng, chữ "sát", lại một lần nữa kích thích đến Tần Phiên Phiên. Nàng không khỏi rụt cổ, run rẩy không ngừng, môi càng thêm nhợt nhạt, thoát nhìn tiêu tụy chật vật vô cùng.

"Các người đều lui xuống đi." Tiêu Nghiêu đưa tay nhéo mũi, sau đó vẫy tay với bọn họ.

Tần Phiên Phiên thực sợ hãi, ai cũng biết, xưa nay trong lòng nàng, cảm giác sợ hãi với Hoàng thượng là chưa từng có.

Tiêu Nghiêu ngồi xuống bên cạnh nàng, trong điện to lớn như vậy cũng chỉ còn lại hai người bọn họ, an tĩnh đến quỷ dị, kim rơi cũng có thể nghe tiếng.

"Phiên Phiên." Hắc nhẹ nhàng gọi nàng một tiếng, duỗi tay vỗ lên lưng nàng.

Kết quả Tần Phiên Phiên giật mình một cái, cả người cực kỳ run rẩy. Bàn tay trên lưng rõ ràng vẫn ấm áp, nhưng nàng lại cảm thấy cực kỳ nóng, bàn tay to rộng, động tác mềm nhẹ, nhưng lại khiến Tần Phiên Phiên cảm thấy mũi mình sắp nghẹn.

Nàng cảm thấy cực kỳ muốn khóc, bản thân cũng không biết chính mình đang bị làm sao.

"Trẫm phải nói thế nào thì người mới không sợ?" Hắc thấp giọng hỏi một câu, trong giọng nói mang theo vài phần cay đắng và buồn rầu.

Hiện giờ tâm trạng của Tần Phiên Phiên bất ổn, đương nhiên không cách nào trả lời hắc.

"Nói từ lúc bắt đầu vậy, trẫm rất ít giải thích với ai cái gì, người coi như nghe trẫm kể lại chuyện xưa. Tính tình mẫu hậu thế nào chắc người cũng biết rõ, bà sinh hạ trẫm, nuôi dạy trẫm, là một mẫu thân tốt. Nhưng thật ra, so với việc giáo dục trẫm, bà ấy giống như coi ta là một món đồ chơi hơn, phụ hoàng cũng tùy ý bà. Khi trẫm còn nhỏ, hai người bọn họ thường xuyên cùng nhau chơi đùa trẫm. Từ khi đó trẫm đã nghĩ, về sau thể tử của mình có thể không phải là thể tử tốt, nhưng người đó nhất định phải là một người mẹ tốt theo truyền thống."

Âm thanh của Tiêu Nghiêu mềm ra một chút, ngữ điệu trầm thấp, quả thực rất giống kể lại chuyện xưa, từ từ mà kể.

Tần Phiên Phiên đưa tai nghe, có chút chuyển hướng chú ý.

Hoàng thượng quả nhiên là có bệnh, nguyên nhân là vì bị mẹ ruột hắt hủi, cho nên muốn báo thù, mới đi hắt hủi mẹ của nhi tử tương lai của hắc.

Có bản lĩnh người hắt hủi mẹ của mình đi, hắt hủi mẹ của người khác thì có bản lĩnh gì.

"Ý nghĩ này rất kiên định, cho nên dù ta là Vương gia hay là hoàng đế, toàn bộ nữ nhân bên cạnh đều bị ban canh tránh tử. Bởi vì ta cảm thấy bọn họ đều không xứng đáng sinh ra một hài tử, cha mẹ là phải có trách nhiệm với hài tử của mình." Lúc Tiêu Nghiêu nói tới đây, ngữ khí trở nên dồn dập hơn, hiển nhiên là rất kích động.

Thậm chí Tần Phiên Phiên còn chú ý, lúc này hẳn dùng từ "ta", mà không phải "trẫm", đủ để thấy được hai vị Tiên hoàng và Cao Thái hậu lưu lại bóng ma tâm lý lớn bao nhiêu đối với Hoàng thượng.

"Lúc người xuất hiện trong cung, trẫm nghĩ mình phải giáo huấn Tần gia một chút. Tính tình người hoạt bát, lại thích giở trò, trẫm cảm thấy rất thú vị, việc sủng hạnh người dường như là thuận lý thành chương. Chỉ là đối với việc để người sinh hài tử này, trẫm chưa từng nghĩ qua. Bởi vì thoát nhìn người không quá đáng tin, trước đây còn nói cái gì mà Tuyết đào tiên tử, Ngọc Hoàng đại đế, vừa nghe đã thấy li kinh phản đạo [1], nhi tử của trẫm không thể là Na Tra đâu phải không?"

[1] li kinh phản đạo 离经叛道: trái với giáo lý, đạo đức.

Hoàng thượng lại bắt đầu nói một cách bất chấp, nếu Trương Hiến Năng đứng bên cạnh nghe thấy, nhất định sẽ tuyệt vọng mà nhắm mắt.

Cầu tử, lời nói của người quá mức thật lòng nên mới luôn phải đi dỗ dành người khác. Tiểu yêu tinh lừa người, người phải dỗ dành nàng ấy, người lừa tiểu yêu tinh, vẫn là người phải dỗ dành nàng ấy.

Tần Phiên Phiên không khóc, cũng không run lên, hiện tại nàng có chút ngứa răng muốn phản bác.

Tiêu Nghiêu vẫn luôn quay đầu nhìn nàng chăm chăm, cẩn thận quan sát nàng. Lúc này thấy cảm xúc khủng hoảng của Tần Phiên Phiên có chút giảm bớt, dưới đáy lòng tự cổ vũ mình, cứ nói theo hướng này đi, chúng ta có thể thắng!

"Nhưng mà sau này thái y nói người mang thai, người cố ý nói Trương Hiến Năng làm trẫm hiểu lầm, cảm thấy người mắc phải bệnh khó chữa. Trẫm vội vàng chạy qua mới biết không phải người bị bệnh nan y, mà là có thai. Cái loại cảm giác bò lên sống sót từ địa ngục này, đời này của trẫm đối với mỹ nhân cũng chỉ trải qua một lần thôi. Đó là loại cảm giác xưa nay

chưa từng có, ta không hy vọng người chết, người thì lại không chết, thậm chí còn mang hài tử, ta cảm thấy thật cao hứng."

Cuối câu, nam nhân trầm lại một chút, lời nói vừa nghiêm túc lại vừa trịnh trọng.

Tần Phiên Phiên rốt cuộc nhìn không được, quay đầu nhìn hắn, trên mặt Tiêu Nghiêu thực sự là thần sắc "thật may mắn".

Lúc ấy nàng làm cho Hoàng thượng nghĩ rằng nàng mắc bệnh nan y, chẳng qua là bắt đầu đùa giỡn một chút, dù sao thì những lúc nàng ở cùng Hoàng thượng luôn luôn thích đùa giỡn như thế. Nhưng đây là lần đầu tiên nàng nghe thấy Hoàng thượng nói chuyện một cách rõ ràng minh bạch như thế với nàng lúc đó hắn cảm thấy thế nào.

"Trẫm vốn rất phần nộ, bởi vì người lừa trẫm, không có lí do, tâm lí không hề chướng ngại!" Hắn vừa nói vừa nghiêng răng nghiêng lợi.

Kỳ thật cũng là do hắn dung túng, bắt đầu từ lúc Tần Phiên Phiên vào cung, miệng đã không quen nói thật, chỉ là những việc kia đều là việc nhỏ, có thể được coi là thú vị.

Nhưng là việc nhỏ bắt đầu mở rộng, từ việc nhỏ tới đại sự, tất cả đều để lại hậu quả.

Tần Phiên Phiên há miệng dường như muốn nói cái gì, Tiêu Nghiêu liền đuổi tay ngăn lại: "Trẫm biết người muốn nói cái gì, người muốn nói, trẫm không đồng ý để người có thai, nên người mới nói trước là bệnh nan y, sau đó lại nói là có thai. Có sự đối lập như vậy thì trẫm sẽ lựa chọn cái tương đối tốt hơn, cảm thấy may mắn, cảm thấy vui mừng. Nhưng mà người có từng nghĩ tới hay không, dựa vào cái gì mà người cảm thấy trẫm nhất định sẽ vui mừng? Nếu không phải nữ nhân mà trẫm để ý, thì dù đang chết mà sống lại, trẫm cũng sẽ không cảm thấy vui mừng, sống chết của người đó thì liên quan gì đến trẫm? Sở dĩ người dám làm như thế, chỉ là ý

vào sự khác thường của trẫm đối với người, trẫm không đành lòng vứt bỏ người, cho nên mới có cảm xúc đó."

Tần Phiên Phiên ngượng ngùng mà ngậm miệng, hắn đoán đúng rồi, lúc ấy nàng thực sự muốn cho hắn cảm thấy sự đối lập, cảm thấy mang thai so với bệnh nan y thì tốt hơn.

Chính nàng không nghĩ tới, lúc trước bản thân mình vì cái gì mà nảy ra ý tưởng này trong chớp mắt, hiện tại hắn vừa nói như vậy, Tần Phiên Phiên lại cảm thấy quả thực mình rất giống với ý mà hắn nói.

Bởi vì người này để ý nàng, nên mới có cảm xúc biến động. Nếu là người xa lạ thì làm gì có nhiều tinh lực đùa giỡn cùng nàng như vậy.

"Người dùng bệnh nan y làm lời dẫn, chính xác là muốn làm trẫm đưa ra lựa chọn thật nhanh, trẫm sợ người chết, vì người mà phá lệ. Trẫm không sợ người không đáng tin, bởi vì trẫm cảm thấy trẫm là phụ thân, mẫu thân của hài tử không đáng tin thì vẫn còn có trẫm nuôi dạy hắn. Chỉ cần người sinh hạ hắn, trẫm nuôi dạy hắn thật tốt, cũng có thể cho người có ai đó để dựa vào. Tại hậu cung, có hài tử bên người thực sự là chuyện tốt. Trẫm bắt đầu dần dần chờ đợi đứa nhỏ này đến, sợ rằng nếu hung dữ với người, lớn tiếng với người thì sẽ dọa đến người. Dù sao thì nữ nhân mang hài tử quả thật rất vất vả, cũng rất cần được bảo bọc. Phụ hoàng làm cái gì, còn ta làm cái gì, phụ hoàng muốn dỗ dành mẫu hậu, ta thì lại muốn làm một phụ thân tốt."

Hắn càng nói, trạng thái của Tần Phiên Phiên càng thả lỏng, bởi vì sự sợ hãi khủng hoảng trong lòng nàng đã dần dần nhạt đi.

Nàng nhớ tới ngôi cửu ngũ ngày thường vẫn hay lớn tiếng không tin tưởng nàng, nhưng lại vì nàng đem bệnh nan y ra đùa mà tức giận ném vỡ tách, lại sợ dọa đến nàng, còn thông báo trước rằng mình sắp ném đồ.

"Lúc ấy vì chuyện người mang thai nhưng lại lừa trầm là bệnh nan y, trầm đã ném vỡ mấy tách trà, chuyện cũng trôi qua. Hiện tại trầm ngẫm lại thì rất hối hận, nếu trước đây trầm đối xử nghiêm túc hơn với người, có lẽ người cũng sẽ không dám lừa trầm đâu. Long chủng là giả, trầm cảm thấy trước đây bản thân đối với chuyện người mang hài tử, những suy nghĩ rồi rằm, sự chờ đợi, che chở hay là tình cảm, tất cả đều như một chuyện cười. Cuối cùng người bị cảm động chỉ có một mình trầm, mà người lại lợi dụng long chủng này, tiến một bước đạt được mục đích của mình. Ủ, chuyện này thật sự là do Nguyệt Quý Phi làm ra, người chỉ là cười lên lưng cọt khó leo xuống, thuận thế mà làm. Nhưng người có thể đừng coi trầm như kẻ ngốc được không, nhắc nhở trầm một chút, đừng làm trầm quá nhập vai, cuối cùng tỉnh mộng, mỗi lần nghĩ đến đều cảm thấy xấu hổ. Trầm không thể vượt qua rào cản này trong lòng."

Lúc Tiêu Nghiêu nói tới cảm xúc của mình, thanh âm có chút run rẩy. Đương nhiên một ngôi cửu ngũ cao cao tại thượng chưa chật vật như vậy, cũng chưa từng kể ra như thế với ai.

Hắn nhận thấy mình thất thố, bưng tách trà trên bàn nhấp một ngụm, nước trà lạnh băng trôi xuống bụng, làm hòa hoãn bớt cảm xúc của hắn.

"Có câu "cậy sủng mà kiêu", người là như thế thật? Trầm giảm phân vị của người, là cảnh cáo người đã quá phận. Thậm chí sau đó đi đến ngôi ở chỗ của những nữ nhân khác, cũng là nhắc nhở người, nhưng sau đó thấy người ngồi bên cạnh bọn họ không được tự nhiên, trầm lại từ bỏ. Vì sao lại thế, người khó chịu trầm cũng khó chịu. Mỗi ngày trước đây đều đến Duyên Thọ cung tìm người tản bộ nói chuyện phiếm, xây dựng cho người bầu không khí thoải mái, có chuẩn bị đầy đủ. Nhưng ba tháng trôi qua, người không hề có động tĩnh gì, trầm không nghe được lời trầm muốn nghe từ miệng người nói."

Ngữ khí của Tiêu Nghiêu trở nên nản lòng, mấy tháng trước kia, mỗi ngày hắn đều rút bớt thời gian phê duyệt tấu chương để tản bộ cùng nàng,

mang theo hy vọng mà đến, lại mang theo thất vọng mà đi.

Bọn họ ở cùng nhau, từ vui cười thú vị, trở nên khó chịu quái dị.

Điểm mấu chốt này cả hai bên đều không giải quyết được.

"Người thích ồn ào, thích nói dối như vậy, vì sao không cười nói một câu, Hoàng thượng, tần thiếp sai rồi. Trẫm chỉ cần một câu này là đủ rồi, Phiên Phiên nàng có để ý trẫm không, là người hiểu đạo lý. Nhưng hoàn toàn không có! Người cứ như vậy mà biến mất, cuối cùng vẫn nhờ mẩu hậu dùng hai ly rượu tác hợp chúng ta bên nhau, ngày đó người không có say, trẫm suy nghĩ lại mới thấy, người luôn là người am hiểu thời thế nhất. Người nói xin lỗi ở trên giường, lời nói trên giường người có dám tin không? Dù sao trẫm cũng không dám tin." Tiêu Nghiêu rướn cổ hỏi nàng một câu.

Tần Phiên Phiên bị hỏi, á khẩu không trả lời được, lời nói lúc ý loạn tình mê, nàng cũng không dám tin.

"Không thể không nói, người chọn thời cơ thật tốt, trẫm cảm thấy người lại lừa trẫm một lần nữa. Người chỉ là muốn dỗ dành trẫm. Xin lỗi vào lúc này sẽ không làm người xấu hổ, cũng không làm người cảm thấy hạ thấp bản thân, người muốn trở lại như trước kia. Nhưng mà trẫm không nghĩ vậy, trở lại thì người có thể lừa trẫm không chút kiêng nể sao? Trước kia là bệnh nan y và long chủng, về sau thì sao, người dùng cái gì lừa gạt trẫm nữa đây? Cảm thấy trên đầu trẫm chưa đủ xanh, cho nên góp thêm lừa? Nữ nhân Tần gia các người có thể dối người khác mà hắt hủi được không?"

Tiêu Nghiêu vỗ bàn, Tần Phiên Phiên lại khóc lại nói, hiện tại hắn vừa nói vừa phải khóc mới được sao?

Ngoại trừ phụ hoàng của hắn, còn Hoàng thượng nào lúc đối mặt với nữ nhân lại thấp hèn như vậy?

Có nha, hiện tại còn có thêm Tiêu Muốn Muốn nữa!

Hắn còn nói bẻ nát xoa khai [2], nếu không phải nữ nhân mà hắn để ý, người làm gì thì làm, người bất tử thì trăm mới thua, nào có nhiều thời gian cùng nàng tâm sự tri kỷ như vậy.

[2] bẻ nát xoa khai: ý nói một lời giải thích cẩn thận và đa diện để người khác có thể hiểu rõ.

"Đó chỉ là trùng hợp, nô thiếp thật sự muốn xin lỗi, cảm thấy thực có lỗi với người, còn làm người sinh bệnh." Tần Phiên Phiên nhin không được phải cãi lại.

Tiêu Nghiêu cười lạnh một tiếng: "Nếu trăm hay lừa người, sau đó lên giường nói xin lỗi, Phiên Phiên, từ nay về sau trăm sẽ đối tốt với người, người tin sao?"

Tần Phiên Phiên nói không ra lời, không tin!

"Còn có lúc trăm sinh bệnh, người cũng không chịu đến thăm trăm. Ta cho người cơ hội, người lại không bắt lấy, chẳng phải người rất thông minh sao? Lúc đến thăm bệnh trăm, dùng nước mắt nín kéo xin lỗi trăm, thời cơ thật tốt. Tần Phiên Phiên, người thật vô tâm!"

Tiêu Nghiêu lại đập bàn một cái, mẹ, nói tới lại thấy tức giận.

Nữ nhân này lúc nên thông minh thì dường như lại rất ngu ngốc, hắn đã nhiều lần lập đi lập lại cho nàng cơ hội, nàng lúc này đảo rụt rè, ngượng ngùng, không chịu bỏ xuống mặt mũi đi làm.

Trước đây lúc lên giường sao lại không biết xấu hổ đi? Đùa giỡn thật nhiều như thế.

Còn tự dát vàng lên mặt mình, nói mình là Tuyết đào tiên tử được sủng ái nhất gì đó, trên mặt cười hì hì, không biết e lệ chút nào.

"Không, nô thiếp..." Tần Phiên Phiên ngập ngừng mở miệng.

"Người có phải muốn ung dung mà ngủ với trẫm, sau đó một đường lên đến địa vị cao, sinh đứa con trai xong thì mặc kệ trẫm?" Tiêu Nghiêu thấy nàng còn muốn phản bác, tức giận đến trợn mắt, trực tiếp hỏi thẳng câu hỏi trong lòng.

Trong đại điện lâm vào trạng thái yên tĩnh như chết, nàng thật sự nghĩ như vậy đó, ai dám cùng Hoàng thượng nói chuyện yêu đương, sợ mình sống quá lâu sao?

"Tần Phiên Phiên, người chính là kẻ vô tâm như vậy. Trẫm và Trương Hiến Năng nói mấy câu, vốn là muốn hù dọa người, muốn cho người hiểu cảm giác bị lừa là thế nào. Người lại cho rằng ta đang lợi dụng người, ôn nhu với người thì lại nói ta có sát ý. Người khóc lóc kêu gào, người dựa vào cái gì mà khóc? Tội khi quân có kết cục gì, người không rõ sao? Người hiểu rất rõ ràng mà vẫn không ngừng lừa gạt, là vì người cảm thấy trẫm sẽ không giết người. Tuy người bị trẫm vạch trần, nhưng lại hy vọng trẫm bao dung người, chiều theo ý người, người dựa vào cái gì?"

Tiêu Nghiêu gấp giọng chất vấn nàng, bàn tay không ngừng vỗ mặt bàn, đủ thấy hấn kích động đến mức nào.

Tần Phiên Phiên không dám ngẩng đầu, nàng cảm thấy thân phận của mình và Hoàng thượng dường như bị đổi chỗ. Vì sao nàng chỉ là người chuyên lừa gạt, nhưng mỗi lần Hoàng thượng vạch trần xong vẫn không từ bỏ mà tiếp tục chờ đợi, hy vọng nàng sửa chữa lỗi lầm?

Tác giả có lời muốn nói:

Hoàng tang: Ách ách, người là tên cận bã đùa bỡn tình cảm của người ta, người dựa vào cái gì mà có nhiều người ủng hộ như vậy!

Diễn tinh: Bởi vì ta là nữ chính!

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 88: Mị Nương Võ Thị

Edit: Cảnh Thực viện

Beta: Thư Thực nghi

"Được rồi, trăm đã nói xong, giờ tới lượt nàng." Rốt cuộc Tiêu Nghiêu cũng yên tĩnh, giơ tay rót nước trà vào tách trên bàn, ánh mắt sáng rực nhìn vào nàng.

Tần Phiên Phiên chớp chớp mắt mấy cái, có chút phản ứng không kịp: "Nói cái gì?"

"Nói nàng ủy khuất chỗ nào, lời của trăm nói thật sự có hơi nặng lời, muốn trả thù nàng, lại không nên lấy tính mạng của nàng và Tần gia để uy hiếp." Tiêu Nghiêu còn nhớ rõ bộ dạng bị dọa đến phát run vừa rồi của Tần Phiên Phiên, giống như một con thú nhỏ bị thương vậy.

Tần Phiên Phiên quay đầu lại nhìn hắn, ánh mắt chăm chú, Tiêu Nghiêu cũng trở nên nghiêm túc, cả người đều ngồi thẳng, hiển nhiên là trạng thái rửa tai lắng nghe.

"Nô thiếp sai rồi, cũng nghĩ muốn đối xử thật tốt với ngài, nhưng nô thiếp so với thân phận của ngài chênh lệch quá nhiều, chỉ một câu của ngài thì ta sẽ vạn kiếp bất phục. Ta có chút giữ lại, đó là bởi vì nô thiếp muốn giữ cái mạng này lại. Hoàng thượng muốn nói ngài lấy tấm chân tình của ngài cho ta, mà ta lại cho rằng ngài đang nói lời không thật sao? Vậy thì nô thiếp có mấy câu muốn hỏi ngài, chân tình của ngài có thể duy trì bao lâu?"

Ngài thật sự có thể tùy thời tùy chỗ không xúc động tức giận, không cần cái quyền thế cao ngất trời để dọa ép nô thiếp sao?

Tần Phiên Phiên trầm mặc một hồi, liền mở miệng ngay, chỉ là giọng điệu cường ngạnh của nàng cũng đã thay đổi trước nay chưa từng có.

Người muốn xem ta thật lòng, có thể, cho người xem.

Tiêu Nghiêu sửng sốt một chút, hắn không nghĩ tới mình nói nửa ngày, trạng thái của Tần Phiên Phiên cũng không có nhẹ nhàng nói chuyện, ngược lại trở nên chống đối phản kháng.

"Hoàng thượng đối nô thiếp tốt, nô thiếp có thể cảm nhận được. Nhưng ta tính là gì, là một nô tài bên người của ngài, khi vui vẻ thì vui đùa, tức giận đánh chửi cũng sẽ không đánh trả lại ngài. Không phải người mà là nô tài!"

Hoàng thượng nói với nàng nhiều như vậy, trên thực tế trong lòng Tần Phiên Phiên cũng nhẫn nhịn rất nhiều, thân phận địa vị xa cách, tạo thành quan niệm sai lầm của riêng mình, đây là một chuyện rất bình thường.

Hoàng thượng đã để cho nàng nói, thì nàng cũng không cố kỵ gì mà nói ra, ai trở mặt trước là chó.

"Ngài nói ngài toàn tâm toàn ý đối với ta, nô thiếp cũng không nhìn thấy như vậy, ngài đối với nô thiếp mà nói, giống như toàn tâm toàn ý với đồ vật, thế nhưng khi cùng ngài so sánh, cũng không tính là gì cả. Ta nói những lời này, có thể Hoàng thượng sẽ muốn tức giận. Nhưng cũng không thể không nói, người muốn ta nói thật, thì ta nói thật, ta không phải Tuyết Đào tiên tử, ta chỉ là người thay thế nhị tỷ của ta tiến cung chịu tội, ta cũng không có mang long thai, chính là Nguyệt Quý phi nàng ta hãm hại ta, mà ta lại không cam tâm kìm nén muốn phản kích, thế nhưng ta là một nô tài làm sao đấu với Quý phi, đương nhiên chỉ có thể mượn uy lực của ngài thôi."

Tần Phiên Phiên cũng cảm thấy khát nước, nàng uống một ngụm nước trà nguội, để tăng thêm lòng dũng cảm cho mình.

Lời kể tiếp sẽ vô cùng đại nghịch bất đạo, chẳng qua cầu tử để cho nàng nói, hăn tự nhận là khắp thiên hạ hăn vô cùng ủy khuất, móa, lời này thật không biết xấu hổ mà.

Hăn là nam nhân tôn quý nhất trên đời, thiên hạ này đều là của hăn, còn ủy khuất được? Vậy thì những người khác không phải vừa ra đời nên treo cổ luôn cho rồi à.

"Trong thiên hạ, đều là đất vua, đất ở xung quanh hăn là thần tử của vua. Hoàng thượng có giang sơn tốt đẹp như này, ngàn vạn con dân, hậu cung giai lệ ba ngàn, người là người cao quý nhất trên đời này, muốn cái gì thì có cái đó. Thế nhưng nô thiếp đây, chỉ có cái mạng này, bởi vì Tần gia hổ thẹn với ngài, cùng với nô thiếp vốn dĩ không có bất cứ quan hệ nào, chỉ sợ chọc giận ngài. Nô thiếp ngay cả đường lui cũng không có, chỉ có thể cẩn thận từng li từng tí nơm nớp lo sợ bảo vệ mạng sống, ngoài trừ chuyện mang thai đã lừa dối khiến ngài chờ mong, còn lại nô thiếp đều không nhận."

Tần Phiên Phiên mở to hai mắt nhìn nhìn hăn, thần sắc trên mặt không có chút sợ hãi nào, hiển nhiên vốn dĩ cũng không hề sợ hãi.

Lông mày của Tiêu Nghiêu nhíu chặt, bỗng nhiên vỗ bàn một cái: "Tần Phiên Phiên, nàng có biết mình đang nói cái gì hay không?"

"Hoàng thượng ngài lại tức giận, ngài đã từng thấy nô thiếp tức giận chưa? Ngài cảm thấy người sống ở trên đời, ngoài trừ cùng ngài đùa vui vẻ thì sẽ không còn cảm xúc tức giận nào khác, nhiều nhất cũng chỉ là sợ hãi, khóc to, nũng nịu với ngài, cầu xin tha thứ từ ngài. Ngài muốn nô thiếp nói lời thật, có thể a, nô thiếp sợ ngài không thích nghe, ngài không vui liền muốn nổi giận, mà nổi giận lên lại muốn giết nô thiếp, liên lụy đến Tần gia.

Đến cuối cùng thì ngài muốn một Tần Phiên Phiên chân thực vẫn phải là một con hát kỹ thuật diễn càng cao siêu hơn càng có thể dỗ ngài vui vẻ, đồng thời cũng đừng có đòi bất kỳ thành ý gì của Đào Quý nhân cả?

Tần Phiên Phiên không sợ hãi, trực tiếp hỏi ngược lại hẳn.

Tiêu Nghiêu ngây ngẩn cả người, trong điện lâm vào một mảnh hết sức yên tĩnh.

"Đoán chừng ngài sẽ không muốn một Tần Phiên Phiên chân thực, bởi vì nàng ấy yêu đùa nghịch mà tính tình lại ghen ghét, đã thấy qua rất nhiều thoại bản nên rất thích một đời một kiếp chỉ hai người, nội tâm vô cùng ước mơ. Nhưng mà đây là ý nghĩ trái với sách dạy, so với sự chờ đợi của ngài thì thật sự là ngày đêm khác biệt." Tần Phiên Phiên phá vỡ trầm mặc, hiện tại ngực của nàng còn nghẹn chuyện lúc nãy đấy, diễn xuất kia của Hoàng thượng và Trương Hiến Năng diễn, đến bây giờ vẫn còn làm tim nàng đập rộn lên.

"Nếu ngài muốn có một Đào Quý nhân vui vẻ, vậy thì về sau nô thiếp sẽ càng thông minh cẩn thận hơn một chút, tranh thủ cho ngài nhìn thấy hết những gì ngài muốn nhìn, không còn qua loa lòng tham không đáy như vậy, mơ tưởng đối với phân vị cao...." Nàng dừng một chút, rồi lại nói tiếp.

Chẳng qua câu nói này còn chưa nói xong, Tiêu Nghiêu đã lên tiếng đánh gãy lời nàng.

"Đủ rồi, nàng không cần nói nữa. Tần Phiên Phiên, trăm một mực kêu là Tần Phiên Phiên, phong hào Đào này vẫn là tự nàng xin, hiện tại nàng lại chê, vậy vì sao lúc ấy lại nói muốn mình là Tuyết Đào tiên tử được sủng ái nhất? Trăm hiểu rõ ý của nàng, nàng nên khóc thì khóc, nên cười thì cười, chẳng lẽ mọi thứ là giả vờ hay sao? Nàng muốn nổi giận thì cứ nổi giận, nếu nàng có gì bất mãn với trăm, nàng cứ nói ra. Cuối cùng nàng nói cho

ta, nàng giận vì trẫm là Hoàng thượng, chứ không phải là bách tính bình thường? Vậy muốn trẫm cùng nàng bỏ trốn sao?"

Ngay lập tức Tần Phiên Phiên không có cùng ý nghĩ bên trên của hắn, cau mày nghĩ lại một chút, mới phản ứng được.

Dường như đã rất lâu rồi mình không lên án về vấn đề thân phận bình đẳng, cụ thể một chuyện mình cũng không có liên quan tới, nhưng mà Hoàng thượng có thể nghĩ thoáng ra được phương diện này, cũng đã thật sự lợi hại.

"Trẫm giận nàng lừa gạt trẫm, nàng giận trẫm là Hoàng đế? Nếu trẫm không phải là Hoàng đế, hai chúng ta đều phải đi ra đường kiếm tiền hợp gió sao? Ngoài trừ việc là Hoàng đế, nàng còn có bất mãn gì nữa, trẫm đối với nàng có chỗ nào không tốt, nàng nói một chút coi." Tiêu Nghiêu trừng trừng mắt nhìn nàng, nếu không phải người Tần Phiên Phiên giận là hắn, thì hắn cũng muốn đánh lên đầu nàng một cái thôi.

"Một đời một kiếp chỉ hai người, Hoàng thượng ngài có được hậu cung giai lệ ba ngàn người, nô thiếp chỉ có một mình ngài thôi. Đường nhiên nô thiếp không có tùy hứng làm bậy muốn đem ngài đẩy tới cho phi tần khác, nô thiếp muốn hỏi ngài một câu, nếu có một ngày ngài sủng ái nữ nhân khác, nô thiếp có thể xông đến nổi giận với ngài sao? Có thể mắng ngài sao? Bởi vì người yêu câu ta bỏ ra chân tình, mà chân tình là thứ đã cho thì không thể thu trở về, thế nhưng ngài lại thích nữ nhân khác, khi đó ngài muốn ta phải làm sao bây giờ?"

Tần Phiên Phiên chớp chớp mắt, nhẹ giọng hỏi.

Tiêu Nghiêu há miệng muốn nói cái gì, đã thấy Tần Phiên Phiên phát phất tay, hướng về phía hắn khẽ cười nói: "Lời của Hoàng thượng sau khi nói ra, nhất định phải nghĩ kỹ nha. Bởi vì nếu như sau này ngài không làm

được, vậy coi như là lừa gạt rồi. Cũng không biết đến lúc đó có thể nổi giận với ngài hay không nữa."

Tiêu Nghiêu bị sự thẳng thắn của nàng làm cho sắc mặt trắng bệch, trước tiếp vỗ bàn một cái nói: "Có cái gì mà không làm được, trăm cầu sự công bằng, nàng cũng cầu sự công bằng. Nàng nỗ lực nhiều ít chân tình, trăm cũng nỗ lực nhiều ít chân tình, chờ một ngày trăm không còn chân tình, nàng cứ bắt chước như Mị Nương Võ thị kia, vậy thì cũng có gì bận tâm chứ."

Khuôn mặt của Tần Phiên Phiên mê mang, đợi một chút, Nhị Cầu tử vừa mới nói cái gì, nàng có chút nghe không rõ.

"Hoàng thượng ngài lặp lại lần nữa đi, vừa rồi gió lớn quá, có phải đầu lưỡi của ngài bị gì hay không?" Nàng đang đưa lỗ tai ra làm vẻ nghiêm túc lắng nghe.

"Nàng lại bắt đầu nữa rồi, bên trong nội điện này làm gì có gió ở đâu ra? Lời nói ra như đinh đóng cột, quân vô hí ngôn[1]." Tiêu Nghiêu trừng nàng một chút, hiển nhiên là đang trách nàng cứ muốn mượn cớ mấy chuyện nhỏ này.

[1]: Quân vô hí ngôn. Chữ Hán là 君無戲言, nghĩa là quân vương không nói đùa.

Tần Phiên Phiên bước qua lại, tỉ mỉ đánh giá Tiêu Nghiêu một chút, giống như đang xác định xem có phải hắn đang ở trạng thái say rượu mà ra ngoài hay không.

Tiêu Nghiêu không có chút nào lùi bước, cứ như vậy ngồi ở bên cạnh nàng, ngay cả chớp mắt cũng không chớp một cái mà cứ nhìn chăm chăm nàng.

"Được, nếu Hoàng thượng đã nói ra những lời này, vậy nô thiếp không còn gì để nói. Nhưng để cho an toàn, ngài vẫn nên hạ thánh chỉ mới được. Cũng là để cho nô thiếp an tâm." Trong lòng Tần Phiên Phiên tính toán một chút, rất nhanh đã gật đầu đồng ý, đồng thời còn đưa ra yêu cầu của mình.

"Nàng không tin trầm? Cho tới bây giờ trầm chưa từng lừa nàng." Tiêu Nghiêu trừng mắt với nàng, tựa như hết sức bất mãn với sự không tín nhiệm của nàng.

"Không phải vấn đề ở ngài, vấn đề xuất hiện ở trên người nô thiếp, từ nhỏ ta đã như vậy rồi, không có bất kỳ cảm giác an toàn nào, không tin lời của người khác nói, ta chỉ tin tưởng bản thân mình. Đây là dựa theo yêu cầu của Hoàng thượng, lấy chân tình để đổi đãi, nếu nô thiếp còn muốn lừa gạt ngài, chỉ cần vô cùng cao hứng gật đầu, mừng rỡ như điên hôn người một cái, sau đó vô cùng cảm động nói ngài thật tốt là đủ, cần gì phải như thế này? Nô thiếp từng nói, Tần Phiên Phiên cũng không phải là một nữ nhân hoàn mỹ hoàn toàn."

Nàng giương cằm lên, mang theo ý tứ có vài phần vênh váo hung hăng.

Chẳng qua nàng nhìn thấy Tiêu Nghiêu mặt lạnh lùng, rất nhanh đổi lại một khuôn mặt tươi cười, ôn nhu nói: "Đương nhiên nếu Hoàng thượng không thích như vậy, thì tần thiếp cũng sẽ ôn nhu khen ngợi ngài."

"Trương Hiến Năng, bày sẵn bút mực!" Hắc hướng ra bên ngoài hô một tiếng.

Trương Hiến Năng lập tức chạy chậm vào, hắc vốn cho rằng không khí ở nơi này sẽ cứng nhắc, không nghĩ tới tiểu yêu tinh đã thoải mái ngồi ở đó, không hề có dáng vẻ run rẩy sợ hãi như vừa rồi.

Trong lòng của hắc kinh ngạc: Ủi chà chà! Kỹ năng dỗ dành nữ nhân của Nhị ẩu tử thật tiến bộ nha, cũng không dám lại cười trên cổ của Hoàng

thượng làm mưa làm gió đấy, không nghĩ tới công phu lúc này so với trước kia càng tốt hơn rồi.

"Trẫm muốn viết thánh chỉ."

Trương Hiến Năng đem đồ vật đều chuẩn bị kỹ càng, liền đứng ở một bên, chuẩn bị tùy thời phụ giúp một tay.

Không nghĩ tới Tiêu Nghiêu lại trở mặt rồi: "Đứng ở chỗ này làm cái gì? Ra ngoài!"

Cái này là hản viết giấy cam đoan cho Tần Phiên Phiên đấy, có thể để cho người khác trông thấy được sao? Đây thật là con mẹ nó mất mặt mà, lúc phụ hoàng của hản làm chuyện mất mặt, đều đem tất cả mọi người đuổi đi, chỉ chừa mỗi một mình Cao Thái hậu thôi.

"Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: Hôm nay trẫm cùng Tần thị Phiên Phiên hứa hẹn, giao phó thành ý với nhau, nếu như có một ngày trẫm thay lòng, thì tùy nàng bắt chước Võ thị, vận dậm non sông đều là của nàng. Nếu nàng thay lòng---"

Tiêu Nghiêu cứ viết một chữ rồi một chữ, đến khúc này lại dừng lại, lông mày nhíu chặt, hiển nhiên không biết nên làm sao để trừng phạt Tần Phiên Phiên.

"Vậy muốn mạng của nô thiếp? Ta chỉ có cái này." Tần Phiên Phiên nghĩ kế cho hản.

Mặc dù nàng đem mình cùng vận dậm non sông đặt chung một chỗ để so với nhau, cũng hơi cảm thấy Hoàng thượng bàn chuyện làm ăn đúng là con mẹ nó thua thiệt vốn gốc, nhưng cũng không có cách nào a, nàng nghèo mà.

"Làm gì có chuyện ngon ăn như thế? Trẫm mới không muốn mệnh của nàng." Hắc ghét bỏ nhìn nàng một chút, cúi đầu tiếp tục viết: "Liên bắt nàng mỗi ngày ba bữa đều chịu uống thuốc đắng, so với hoàng liên còn đắng hơn. Khâm thử."

Sau khi hắc viết sau, đầu tiên là làm khô bút tích, sau đó cầm lên tự mình thưởng thức một lát, mới đem thánh chỉ cầm nhét vào trong tay của nàng.

Khoảnh khắc cái thành chỉ màu vàng thật sự rơi vào trong tay nàng, loại cảm xúc chắc chắn kia lại làm cho Tần Phiên Phiên có chút choáng váng.

Nàng muốn cái cam đoan này, Hoàng thượng liền viết thánh chỉ cho nàng, trước đó sợ hãi đến cỡ nào, bây giờ đều thỏa mãn vô cùng.

Nhưng mà hành vi như thế của Tiêu Nghiêu, nếu liệt tổ liệt tông của Tiêu gia mà biết, đoán chừng phải từ trong mộ phần leo ra, ăn tươi nuốt sống tên tử tôn bất hiếu không có chút tiền đồ này.

Vì muốn làm một nữ nhân yên tâm, mà đã viết thánh chỉ này ra, dùng vạn dặm non sông làm tiền đặt cược.

Đây là đánh cược lớn nhất thiên hạ, trước kia không có ai, sau này cũng không có ai, chỉ có hắc tự nguyện.

Tiền đặt cược của đối phương chẳng qua chỉ là mỗi bữa cơm uống thuốc đắng, đánh chết cũng chỉ là con rùa nhỏ thôi!

"Yên tâm rồi chứ?" Hắc hỏi nàng.

Tần Phiên Phiên điên cuồng gật đầu, nàng cảm thấy hai tay mình nắm giữ khắp thiên hạ.

"Thỏa mãn rồi chứ?"

Nàng tiếp tục gật đầu, một đôi mắt đều là sáng như ánh sao, giống như bên trong đầy sao sáng.

"Vậy nàng nên thực hiện lời hứa trước đó." Tiêu Nghiêu nghiêm túc nói với nàng.

Tần Phiên Phiên nghiêng đầu một chút, có chút không rõ ràng cho lắm: "Lời hứa gì chứ?"

Điều bọn hắn vừa mới đánh cược, chính là nàng hứa hẹn về sau không lựa gạt Hoàng thượng, nghiêm túc đối thật với hắn, thành thành thật thật đối xử tốt hắn nha.

Đây là chuyện cả đời, nào có lời hứa gì hiệu quả nhanh chóng vậy chứ?

"Vô cùng cao hứng gật đầu, mừng rỡ như điên ôm trầm một chút, sau đó vô cùng cảm động nói trầm thật tốt. Đây là chính miệng nàng nói, không thể nuốt lời." Tiêu Nghiêu đứng dậy, còn giật giật ống tay áo, nhìn rất trang trọng.

Tần Phiên Phiên bị hắn chọc cười, hôm nay Nhị Cầu tử của ta thật đáng yêu mà, đáng yêu đến nỗi không thể rời bỏ hắn.

Nàng lập tức đứng dậy, trực tiếp nhảy đến trên người hắn, hai tay vẫn còn cầm thánh chỉ ôm lấy cổ của hắn, Tiêu Nghiêu giang hai cánh tay tiếp được nàng.

Tần Phiên Phiên cúi đầu, trao cho hắn nụ hôn thật lâu, môi lưỡi của bọn họ dây dưa, hơi thở hòa quyện.

Thánh chỉ trong tay nàng rơi trên mặt đất, chỉ chuyên tâm ôm chặt hân, mà hân bị nhiệt tình của nàng làm cho run chân, lui về sau một bước, một chân dẫm lên trên thánh chỉ, lại không phát giác ra chút nào.

Quần áo rơi xuống đất, bên cạnh chính là long sàng, lại là một phen cá nước thân mật.

Lần này hai người đều rất thoải mái, nàng vẫn là tiểu yêu tinh, hân cũng còn tưởng là hân chỉ như dã mề trong cối, từng chút từng chút, đột nhiên được nồng nhiệt mãnh liệt, rồi lại bỗng nhiên rả rích không dứt.

Một đám cung nhân trông coi ngoài điện, đã sớm chuẩn bị gọi thái y đến, nghe được âm thanh hừ nhẹ cùng tiếng gầm xuân ý dào dạt bên trong, đều có sắc mặt quỷ dị.

Không đúng, ôi má ơi xem bệnh ở trên giường, còn gọi thái y làm gì?

Có phải chỉ cả đám cung nhân của Long Càn cung cảm thấy, mà còn cộng thêm cả Liễu Âm nghe được hai người thân mật, còn cảm thấy không đủ người, muốn gọi thêm thái y và cung nữ nữa, góp cho đủ số à?

Thật không phải là...

Trong lòng Trương Hiến Năng khẽ thở dài một hơi, hai vị chủ tử này làm hòa rồi, vốn tưởng sẽ có chuyện nghiêm trọng nổ ra, những nô tài như bọn hân rốt cục cũng được yên tĩnh, nhưng mà trong lòng hân lại không nở chút nào.

Phu thế người ta đã làm hòa rồi, chuyện trút giận đánh mèo đùa chó, không phải sẽ rơi ở trên đầu của bọn hân à?

Đêm nay khả năng lại muốn đi uống gió nữa rồi.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 89: Quỷ Xuống Cầu Xin Thái Hậu

Edit: Lan Sung nghi

Beta: Rine Hiền phi

Sau khi Tần Phiên Phiên tỉnh ngủ, vừa mở mắt liền phát hiện bên trong điện có thêm vài ngọn nến, ánh sáng cũng không phải quá chói mắt, chắc là vì để không ảnh hưởng đến giấc ngủ của nàng. Nếu không chỉ cần Hoàng thượng không chớp mắt, vừa đến buổi tối trong ngoài điện Long Càn cung này nhất định là đèn đuốc sáng trưng.

Vị trí bên cạnh nàng đã trống không, hiển nhiên là Hoàng thượng đã rời giường đi phê duyệt tấu chương.

Theo lời hăn thì ban ngày tuyên dân là không được, không phải do loại chuyện này lãng phí thời gian, mà là tinh lực bị ép khô, lúc đi xử lý triều sự sẽ rất khó tập trung lực chú ý.

Nghe thấy động tĩnh, Liễu Âm lập tức đi vào thay nàng rửa mặt, chải đầu, trang điểm.

Tiêu Nghiêu ngồi ở ngoài điện, nhú chặt mày, đối mặt với tấu chương chồng chất, lông mày hăn đã dựng ngược lên, phê xong một đồng vẫn còn một đồng.

Trương Hiến Năng biết tiểu yêu tinh đã thức dậy, tầm mắt hăn lập tức chăm chú nhìn vào đạo thánh chỉ trên long án. Cuộn thánh chỉ màu vàng

sáng kia được cuộn lại, sau khi Hoàng thượng tỉnh ngủ đã cầm từ trong điện ra, vẫn luôn đặt ở một bên như vậy.

"Hoàng thượng, đạo thánh chỉ này, lát nữa nô tài ở Long Càn cung tuyên đọc hay là chờ Đào Quý nhân trở về Thường Đào các, rồi nô tài mới đi tuyên đọc ạ?" Hãn chủ động hỏi một câu.

Hoàng thượng bảo vệ đạo thánh chỉ này như vậy, không cho ai xem, khiến nó thần thần bí bí, hãn đã có chút ngứa ngáy khó nhịn trong lòng rồi.

Bút son trong tay Tiêu Nghiêu lập tức ngưng lại, quay đầu lại nhìn hãn một cái, ánh mắt thanh lãnh, trong đó còn mang theo vài phần ý tứ trách cứ.

"Ai kêu người tuyên đọc, đây là thư tình trăm tặng Phiên Phiên, là thứ người có thể xem sao?" Hãn lạnh giọng chất vấn.

Trương Hiến Năng lập tức cúi đầu, bày ra tư thế ngoan ngoãn nghe dạy bảo, trên thực tế trong lòng vô cùng khiếp sợ.

Trò chơi này phá sản luôn rồi, dùng thánh chỉ để viết thư tình? Lúc đó chắc chắn là chỉ dùng nửa người dưới để suy nghĩ.

"Chỉ là người đã nhắc nhở trăm, thực sự có một đạo thánh chỉ cần người tuyên đọc, chuẩn bị bút mực." Tiêu Nghiêu nhú đầu mày.

Thời điểm Tần Phiên Phiên rửa mặt chải đầu xong đi ra, liền thấy tay Trương Hiến Năng cầm thánh chỉ, ý cười ẩn hiện đứng bên ngoài.

"Đào chủ tử, chúc mừng ngài." Trước tiên hãn nói lời chúc may mắn.

Tần Phiên Phiên hơi sửng sốt, nhìn thoáng qua thánh chỉ trong tay hãn, lại nghiêng đầu nhìn Hoàng thượng ngồi phía sau long án, không khỏi chớp chớp mắt. Thầm nghĩ Cầu tử sẽ không để Trương Hiến Năng đọc đạo thánh chỉ viết giấy cam đoan kia trước mặt mọi người chứ.

Tiêu Nghiêu ho nhẹ một tiếng nói: "Đọc đi."

"Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: Tần thị Phiên Phiên, thông tuệ khả ái, tú ngoại tuệ trung [1], lòng trầm rất an ủi. Phong làm chính Nhị phẩm Phi, khâm thử." Trương Hiến Năng cao giọng đọc.

[1] 秀外慧中: bên ngoài xinh đẹp thanh tú, bên trong thông minh trí tuệ.

Sau khi giọng nói bén nhọn của Trương Đại Tổng quản dừng lại, trong đại điện chìm vào yên tĩnh, ngay sau đó là những lời nói chúc mừng của các cung nhân.

"Ra mắt Đào Phi nương nương." Tất cả mọi người cúi người hành lễ.

Cả người Tần Phiên Phiên đều ngây ra, trong tiếng chúc mừng của mọi người mới từ từ có phản ứng lại, trên mặt toàn là ý cười, nàng thật sự không ngờ đến bản thân lập tức thăng lên phân vị Phi.

Nàng lập tức quay đầu nhìn về phía Tiêu Nghiêu, trên mặt đều là thần sắc mừng rỡ, sau khi tiếp nhận thánh chỉ liền đi đến trước long án.

"Hoàng thượng để thần thiếp từ chính Lục phẩm Quý nhân, trực tiếp thăng lên chính Nhị phẩm Phi, khoảng cách quá lớn. Chỉ sợ những người khác trong cung sẽ bàn tán, cộng thêm triều thần bên kia cũng không dễ nói chuyện." Tuy ngoài miệng nàng nói lời lo lắng, nhưng biểu tình vui vẻ trên mặt lại không thể hoàn toàn che lấp.

Tiêu Nghiêu lại bày ra dáng vẻ "hoàn toàn không sao cả", duỗi tay bóp chặt mặt nàng nói: "Vậy thì có gì đâu, chỉ cần nàng vui vẻ là được. Còn những cái khác đều là chuyện của trầm."

Trong tay có giấy cam đoan của Hoàng thượng, phân vị cũng đã thăng lên cao, tâm tình Tần Phiên Phiên vui vẻ muốn bay lên, giống như là đạp

lên đám mây vậy.

Hiện tại nàng không có bất kì sự lo lắng nào, bởi vì đám mây có Chân Long, cho dù nàng muốn ngã xuống, cũng phải kéo theo Tiêu Nghiêu cùng ngã chết.

Thời điểm tin tức Tần Phiên Phiên thăng lên phân vị chính Nhị phẩm Phi truyền khắp hậu cung, mọi người đều kinh ngạc.

Các nàng mới ăn mừng Tần Phiên Phiên bị biếm thành Quý nhân chưa được bao lâu, tiểu yêu tinh này đã lại như điều gặp gió lần nữa, khiến cho đắc ý dào dạt của các nàng lúc trước không khác gì dáng vẻ của kẻ ngốc.

Bây giờ mới qua bao lâu, thế nhưng đã để nàng ta bò lên lại, hơn nữa phân vị so với Tiệp dư ban đầu càng cao hơn, Tần Phiên Phiên hoàn toàn bước vào hàng ngũ của các phi tần có địa vị cao trong hậu cung, dường như chiếm lấy vị trí chủ Lục cung chỉ là chuyện của nay mai thôi.

Hầu hết tất cả mọi người trong hậu cung đều luống cuống tay chân, lúc trước rõ ràng Hoàng thượng đã ghét bỏ nàng ta, nhưng hành động lần này liên tỏ rõ, hai người bọn họ giải hòa, những nữ nhân khác trong hậu cung không bao giờ có thể lợi dụng mà chui vào giữa được.

Thời điểm thỉnh an sáng sớm ngày thứ hai, Tần Phiên Phiên đương nhiên là ăn mặc lộng lẫy tham dự, đây chính là lần thỉnh an đầu tiên sau khi nàng được phong làm Đào Phi, phải chuẩn bị chu đáo.

Thời điểm nàng tới Duyên Thọ cung, ngoài cửa đã tụ tập không ít phi tần, vốn là vây ở một chỗ tốp năm tốp ba nói chuyện, lúc thấy bóng dáng nàng, lại đồng thời ngậm miệng.

Âm thanh thảo luận đang ồn ào bỗng biến mất không thấy, trở nên yên tĩnh đến mức một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe được. Tầm mắt của

mọi người đều rơi trên người nàng, hiển nhiên là vô cùng chú ý đến vị Đào Phi mới ra lò này.

Tần Phiên Phiên vốn định giống như trước kia, đi thẳng đến nội điện Duyên Thọ cung, hầu hạ Thái hậu chải tóc, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng này, lại thay đổi chủ ý.

Nàng trực tiếp đứng ở bên cạnh Minh Quý phi, phía dưới Quý phi chính là Phi, Tần Phiên Phiên được sủng ái như vậy, làm một vị đệ nhất Phi, nàng hoàn toàn có thể đảm đương nổi.

Minh Quý phi thấy nàng mặc một chiếc váy lụa màu vàng nhạt, da trắng như tuyết, trên má lộ ra hai rặng mây hồng, vừa nhìn đã biết gần đây sống rất dễ chịu.

Không giống nàng ta đã có xu hướng hoa tàn ít bướm, dù nhiều son phấn cũng không che được trạng thái oán phụ khuê phòng trên người. Hoàng thượng không chịu lâm hạnh thì sao nàng ta có thể bày ra tư thái e thẹn ửng hồng của thiếu nữ được đây.

Trong lòng Minh Quý phi khó chịu, càng thêm mong muốn vị trí kia. Hơn nữa là, chúng phi tần phía sau các nàng đều tập trung ánh mắt trên người Tần Phiên Phiên, Minh Quý phi càng thêm tức giận.

Rõ ràng là phân vị của nàng ta cao hơn, vì cớ gì lại chỉ nhìn sắc mặt của Tần Phiên Phiên để làm việc?

"Đào muội muội, đầu tiên chúc mừng người thăng vị. Chỉ là người là người được thăng lên cuối cùng trong các vị muội muội ở phân vị Phi, phải biết quy củ, mấy vị đứng ở phía sau người đều được thăng lên Phi vị sớm hơn người, theo lý người nên khiêm nhường." Minh Quý phi biết Tần Phiên Phiên lợi hại, cũng không muốn vừa gặp đã có cảm giác tức muốn hộc máu, ngược lại nhẹ nhàng nói, vừa nghe, liền giống như là thật tình cho nàng lời khuyên.

Tần Phiên Phiên quay đầu, cười ôn nhu với nàng ta, dùng giọng nói càng yêu kiều hơn so với nàng ta, nói: "Ôi, lúc ta mới tiến cung đã nghe nói, cùng ở một phân vị, ai được sủng ái hơn người đó sẽ đứng phía trước. Hóa ra là dựa vào tuổi tác để sắp xếp à, các vị tỷ tỷ, ta nhường các người nhé?"

Nàng vừa quay đầu vừa nói với ba vị nữ tử cũng ở Phi vị, ba nàng kia nhìn dáng vẻ tươi cười như hoa của nàng, theo bản năng lắc đầu.

Trước nay nữ nhân Tần Phiên Phiên này cũng không thiếu thủ đoạn, từ sự kiện Nguyệt Quý phi bị kéo đến Lãnh cung lúc trước, người cả hậu cung đều biết nàng lợi hại.

Mấy người các nàng không giống Minh Quý phi, tính tình thẳng thắn như vậy, hơn nữa phân vị của Minh Quý phi cao hơn so với Tần Phiên Phiên, có thể áp chế nàng ta cũng là chuyện thường tình.

"Minh tỷ tỷ, người cũng thấy rồi đó, các nàng không muốn lên, ta đây liền tạm đứng bên cạnh người, cho người dính chút không khí vui mừng." Tần Phiên Phiên quay đầu nói với Minh Quý phi một câu, giọng điệu còn mang theo vài phần ý tứ làm nũng.

Chỉ là sau khi Minh Quý phi nghe xong, lại hận đến nghiến răng nghiến lợi, lập tức nhíu mày hỏi: "Cái gì gọi là cho ta dính chút không khí vui mừng? Người có chuyện vui gì, không phải long chủng đã mất rồi sao? Sao người lại mang thai nữa rồi?"

Nàng ta cảm thấy bản thân và Tần Phiên Phiên là đối thủ trời sinh, rõ ràng đã cảnh cáo bản thân phải bình tĩnh ở trong lòng rất nhiều lần. Nhưng hai câu vừa rồi đã kích thích lửa giận ở dưới đáy lòng của nàng ta, bùng cháy dữ dội không chút khách khí.

Tươi cười trên mặt Tần Phiên Phiên cứng đờ, rất muốn trợn trắng mắt với nàng ta, nhưng vẫn nhịn xuống, cao giọng nói: "Vậy thì không phải,

nếu có nhất định sẽ tặng người trứng gà đỏ. Ta nói dính chút không khí vui mừng, không phải là vì đã lâu tỷ tỷ chưa được triệu đến Long Càn cung sao, sáng hôm nay ta mới vừa từ đó ra, người đứng với ta, nói không chừng ngày mai có thể được Hoàng thượng triệu kiến đó."

Lời này của nàng không thể nghi ngờ đã dẫm lên mặt mũi của chúng phi tần ở đây. Đâu chỉ có Minh Quý phi không được gọi đi Long Càn cung, từ sau khi Tần Phiên Phiên tiến cung, ngoại trừ nàng thì không còn ai được triệu hạnh nữa.

Thái Hân càng ghen một ngụm máu ở cổ họng, miễn bàn về khoảng thời gian này, từ trước đến nay nàng ta đều chưa từng được đến đó.

Từ lúc tiến cung đến bây giờ, nàng ta vẫn là một thân hoàn bích như cũ, từ ngày đầu tiên phục tuyền, nàng ta được phong làm Quý nhân, khi đó còn tưởng rằng bản thân sẽ một bước lên trời, đạt được sủng ái của Hoàng thượng, sao có thể ngờ ngay cả sủng hạnh nàng ta Hoàng thượng cũng chưa từng làm.

Vốn là Bính Quý nhân được người người hâm mộ, hiện tại cũng chỉ còn lại cái phong hào nực cười này.

Minh Quý phi tức giận một lát, lập tức cười lạnh nói: "Được, vậy xin mượn lời tốt lành của người. Hy vọng đến lúc đó muối muối không tức giận đến dậm chân. Tại hậu cung này, không được nhất chính là khẩu thị tâm phi đó."

Nàng ta vừa dứt lời, cô cô Duyên Thọ cung liền đi ra, dẫn chư vị chủ tử tiến vào trong điện.

Tần Phiên Phiên cho rằng nàng ta sẽ trực tiếp trở mặt, không ngờ tới Minh Quý phi lại trả lời như vậy, hơn nữa những phi tần kia cũng không có nửa câu oán hận, dường như các nàng đã có chuẩn bị mà đến.

Cao Thái hậu vui vẻ ngồi ngồi, bà chú ý đến vị trí của Tần Phiên Phiên, tươi cười trên mặt càng đậm thêm vài phần, giống như nhìn đến khuê nữ nhà mình tranh đua vậy.

"Mẫu hậu, thần thiếp đáng chết." Minh Quý phi ngồi vào ghế còn chưa ấm chỗ, bỗng dưng quỳ xuống.

"Thần thiếp/tần thiếp đáng chết." Ngay sau đó toàn bộ các phi tần có mặt trong điện đều đứng dậy quỳ xuống, hành đại lễ.

Ngoại trừ Tần Phiên Phiên vẫn ngồi ở vị trí của chính mình, các phi tần còn lại đều quỳ xuống.

Cao Thái hậu hơi kinh hãi, bà và Tần Phiên Phiên liếc mắt nhìn nhau một cái, từ trong mắt đối phương có thể thấy được sự mê mang, đây lại là khúc xương nào mới ra vậy?

"Đây là sao? Sao lại đáng chết, đứng lên rồi nói." Cao Thái hậu nhẹ giọng nói.

"Mẫu hậu, ngài một lòng muốn ngậm kẹo đùa cháu, nhưng thần thiếp lại không biết cố gắng, không thể hoàn long chủng, thỏa mãn tâm nguyện của ngài. Kỳ thật thần thiếp và chư vị tỷ muội hận không thể lập tức mang thai long chủng, nhưng thần thiếp vô năng, không cách nào khiến Hoàng thượng coi trọng. Ngoại trừ Thường Đào các, đã lâu rồi Hoàng thượng không đặt chân đến cung điện khác, ngoại trừ Đào Phi, chúng tỷ muội còn lại cũng không có vinh hạnh được diện kiến long nhan, còn mong mẫu hậu thay chúng thần thiếp cầu tình, khẩn cầu Hoàng thượng vì con nối dõi có thể ban đều quân ân."

Minh Quý phi nói những lời này mặt không đỏ, tim không loạn, hiển nhiên đã sớm chuẩn bị, một hơi nói xong, không chút nào dây dưa dài dòng.

Tần Phiên Phiên hơi hơi nhường mày, khó trách trước khi thỉnh an, một đám người tụ lại một chỗ tốp năm tốp ba nói chuyện, trước đây chưa từng thấy đoàn kết như vậy, hóa ra là trước đó đã sớm bàn xong rồi.

Hiển nhiên, việc Tần Phiên Phiên thăng lên đến Phi vị một cách đơn giản như vậy đã hoàn toàn khiến nhóm người này kinh hoàng nên sợ hãi. Khi tuyệt vọng thì cái gì cũng có thể thử, thế mà dám cáo trạng đến tận chỗ này của Cao Thái hậu.

Chỉ là Cao Thái hậu bảo vệ Tần Phiên Phiên, các nàng đương nhiên không dám đoạt sủng ái về tay, chỉ có chuyện ôm cháu, nói không chừng còn có chút hấp dẫn với Cao Thái hậu.

"Ai gia không vội ôm cháu, Hoàng đế còn chưa đến ba mươi đâu. Tất cả tùy duyên đi, ai gia không ép buộc, Hoàng đế vui vẻ là được rồi." Cao Thái hậu trầm mặc một lát mới cao giọng nói, còn bày ra dáng vẻ khó hiểu.

Muốn Hoàng thượng ban đều quân ân, sao lại tìm đến chỗ bà, bà luôn mặc kệ những chuyện này mà.

Minh Quý phi vừa nghe Cao Thái hậu nói ra những lời không có trách nhiệm như vậy, liền hận đến ngứa răng, chỉ là nàng ta không có bất kỳ cách nào mà thôi.

"Hoàng thượng độc sủng một mình Đào Phi, chỉ sợ sẽ có lời gièm pha hồng nhan họa thủy, xin mẫu hậu suy nghĩ lại, nói mấy lời với Hoàng thượng. Thần thiếp và chúng tử muội quỳ gối ở đây, chỉ xin mẫu hậu có thể xem xét mấy năm nay thần thiếp ở bên cạnh ngài, không có công lao cũng có khổ lao, có thể thay các tử muội tính toán lối thoát, nếu không thần thiếp chỉ còn có thể bơ vơ không nơi nương tựa, chết già trong cung mà thôi." Nàng ta do dự một lát, vẫn cắn răng nói ra những lời này.

Nữ nhân không được Hoàng thượng sủng hạnh, cũng chỉ có thể thủ tiết sống cô đơn trong cung, nàng ta hiểu rõ điều này.

Thời điểm lúc trước, Nguyệt Quý phi bị đưa vào Lãnh cung, Minh Quý phi còn có chút vui sướng khi người gặp họa, vị tỷ tỷ này vẫn luôn đề trên đầu nàng ta, cuối cùng cũng bị lật đổ, hơn nữa còn là lấy loại kết cục này rơi đài.

Nhưng không để nàng ta vui vẻ được bao lâu, nháy mắt thế cục trong cung đã thay đổi, Tần Phiên Phiên như điều gặp gió, phân vị có thể áp Quý phi. Lấy trình độ thịnh sủng của Hoàng thượng đối với nàng mà nói, trên cơ bản vị trí chủ nhân Lục cung chỉ như đồ vật trong túi.

Minh Quý phi không muốn chết già trong cung, càng không cần thủ tiết sống cô đơn. Nàng ta đến một đứa bé cũng không có, không còn một chút hy vọng nào. Nghĩ tới việc này, trong lòng nàng ta sinh ra một loại khủng hoảng trước nay chưa từng có.

Cao Thái hậu nhú nhú mày, nghi hoặc nói: "Sao các người lại bơ vơ không nơi nương tựa? Trong cung ai nấy đều có một đám kẻ hầu người hạ, nếu người cảm thấy đêm dài trôi chậm, khó lòng ngủ được, tìm một cung nữ nói chuyện với người qua đêm đi, mỗi ngày đổi một người, có thể hơn một tháng không lặp lại đó? Cấm y ngọc thực, đi đường có người đỡ, giày có người giúp người mang, đây quả là những ngày tháng như thần tiên mà. Mong tưởng của ai gia khi còn trẻ, chính là chết già trong cung như vậy, không muốn giữa chừng có người giết chết mình."

Những lời này của bà khiến cho Minh Quý phi á khẩu không trả lời được, nghe qua giống như các nàng có lòng tham vậy.

"Mẫu hậu----"

"Được rồi, ai gia cũng đã từng như vậy, các người nghĩ thế nào ai gia đều hiểu rõ. Nhưng ai gia cũng sẽ không nhúng tay vào việc này. Hoàng thượng không sủng hạnh các người, đó là do bản thân các người không có bản lĩnh, cũng không cần tìm ai gia khóc lóc. Năm đó Tiên hoàng thịnh

sủng ai gia như thế nào, các người chắc hẳn đều rõ, cầu xin sai người rồi, đi tìm Hoàng Thái hậu có lẽ còn có cách. Ai gia mệt mỏi rồi, lui ra đi."

Cao Thái hậu vẫy vẫy tay, ngắt lời nàng ta, một câu cũng không muốn nghe nữa.

Buồn cười, tìm bà để khiến Hoàng đế ban đều quân ân, đây không phải là muốn bà tự vấp vào mặt mình à? Thật sự coi bà như kẻ ngốc sao, xem thường ai vậy!

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 90: An Ủi Cầu Tử

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: An Thực phi

Cao Thái hậu rõ ràng là không muốn quản, làm cho người trong điện sâu tới hồng rồi.

"Quỳ đi, các người muốn quỳ thì cứ quỳ đi, dù sao ai gia sẽ không làm chuyện khiến người ta chán ghét này đâu. Phiên Phiên, đi, cùng ai gia vào nội điện trò chuyện."

Cao Thái hậu căn bản không muốn lưu lại, trực tiếp kéo tay Tần Phiên Phiên đi vào nội điện, không để ý đến những phi tần quỳ đầy đất.

"Ai, mỗi lần trong cung đều phải nháo ra như vậy, Hoàng thượng chỉ có một, những người này lại muốn mưa móc đều dính, chẳng lẽ còn muốn chia làm ba ngàn phần? Dù cho chia làm ba ngàn phần, mỗi người một phần, các nàng cũng muốn nháo. Bởi vì căn bản các nàng muốn không phải mưa móc đều dính, mà là độc chiếm ân sủng của Hoàng thượng, để người Hoàng thượng sủng ái là chính các nàng. Thật là nằm mơ giữa ban ngày."

Cao Thái hậu trực tiếp trợn trắng mắt, thoát nhìn là bộ dáng vô cùng khinh thường.

Lời này bà cũng có thể nói ra, tuy rằng Tần Phiên Phiên chính là nghĩ như vậy, nhưng lúc này nàng không có tự tin nói ra, ít nhất chờ đến lúc cười trên đầu Nhị Cầu tử lại nói.

"Tố Tuyết muốn rời cung, người đi trò chuyện với nàng đi, coi như tiền nó. Ai gia đi năm." Cao Thái hậu vỗ vai nàng, khẽ thở dài một hơi.

Việc hôn nhân của Cao Tố Tuyết không thể lại kéo dài, hẳn là sau khi rời cung sẽ rất nhanh chóng định ra.

Lúc Tần Phiên Phiên đến trắc điện phía tây, Cao Tố Tuyết đang ghé vào trên bàn sách luyện chữ, chỉ là lòng nàng ta không tĩnh, từ chữ viết cũng có thể nhìn ra đang thất thần.

Nàng ta buông bút, duỗi tay vo giấy thành một cục rồi vứt bỏ, cả người đều lộ ra trạng thái tâm phù khí táo[1].

[1] Tâm phù khí táo (心浮气躁): trong lòng phiền muộn không yên.

"Nghĩ gì vậy?" Tần Phiên Phiên nhẹ giọng mở miệng.

Lúc này Cao Tố Tuyết mới chú ý tới nàng, cười cười tỏ vẻ xin lỗi với nàng, chẳng qua tươi cười mang theo vài phần ý vị chua xót.

"Trước khi tiến cung, nương ta thay ta chọn một cửa hôn sự, nhưng trong lòng ta có chấp niệm nên không muốn thỏa hiệp. Kết quả là hiện giờ phải xuất cung, chấp niệm của ta vẫn còn. Người nói một chút con người của ta, vừa sinh ra chính là theo khuôn phép cũ, hình mẫu của một tiểu thư khuê các, lại có chấp niệm tại phương diện này, có phải rất kỳ quái hay không?" Cao Tố Tuyết không giấu nàng, rất là ưu sầu mà nói.

Tần Phiên Phiên duỗi tay vỗ tay nàng ta, sâu kín mà khẽ thở dài một hơi.

"Không có gì kỳ quái, thiếu nữ hoài xuân, trước kia lúc ta nằm trong ổ chăn trộm xem thoại bản luôn muốn làm nữ hiệp tự do tự tại, cuối cùng còn không phải vẫn tiến cung sao. Cuộc đời người là do người trải qua, không ai có thể bảo đảm gả cho ai thì nhất định sẽ sống tốt, người thông minh như

vậy, ta nghĩ tất cả đều nên do người tự mình quyết định, tự mình trải qua cuộc sống này, mới có thể đưa ra kết luận."

Cao Tổ Tuyết hơi gật mình, ngược lại gật đầu, ánh mắt vừa lưu chuyển, trên mặt lại lộ ra vài phần thần sắc giáo hoạt.

"Kỳ thật ta chính là không cam lòng, nường ta nói ta mang theo ngạo khí quý nữ thế gia, đi làm con dâu của chi thứ Lâm gia nhất định sẽ chịu không nổi. Nhưng ta không tin, hơn nữa ta cũng đã lựa chọn, ta đã xin hoàng biểu huynh ban thánh chỉ tứ hôn."

Tần Phiên Phiên chép miệng nói: "Mệnh số tốt chính là không giống nhau, người có thánh chỉ tứ hôn, lúc thành thân dùng kiệu tám người khiêng nâng về. Thời điểm ta tiến cung, không những chỉ có áo xanh kiệu nhỏ, còn là nửa đêm giờ Tý bị người kéo dậy từ trên giường."

Cao Tổ Tuyết bị nàng chọc cười, làm như nhớ tới cái gì, thấp giọng nói: "Người thăng lên địa vị cao, con đường hậu cung này chỉ sợ càng ngày càng khó đi. Loại chuyện như buổi sáng hôm nay, về sau càng nhiều, người phải có phòng bị."

Tần Phiên Phiên chẳng hề để ý mà phát tay: "Địa vị hiện giờ của ta đều dựa vào ân sủng của Hoàng thượng. Cho nên chỉ cần thịnh sủng này vẫn còn, các nàng không thể kéo ta xuống."

"Vậy nhưng thật ra đúng, ta có thể xin được thánh chỉ tứ hôn này còn có chút quan hệ sâu xa với người." Cao Tổ Tuyết gật đầu.

Tần Phiên Phiên khó hiểu mà nhìn nàng ta, việc này có liên quan gì tới nàng?

"Lúc trước ta đi Ngự Thiện phòng lấy điểm tâm kia, thay Long Càn cung đưa cho người, cũng không phải ngự trù kê ta đưa, mà là Hoàng biểu huynh nhờ ta làm. Hắn chỉ nói cho người một kinh hỷ, lại không nói cho ta

sự tình cụ thể, còn nói làm xong chuyện này, hẳn đồng ý cho ta thánh chỉ tứ hôn." Cao Tổ Tuyết không giấu nàng, hiển nhiên nàng ta cũng không biết cái Hoàng thượng chuẩn bị không phải kinh hỷ, mà là kinh hách vô cùng lớn.

Sắc mặt Tần Phiên Phiên thay đổi thất thường, Nhị Cầu tử này thật là bản lĩnh cao cường.

Thì ra từ lúc bắt đầu Cao Tổ Tuyết lôi kéo nàng đưa điểm tâm đã có bút tích của hần, hần thật đúng là sẽ tính kế.

Thời điểm Tần Phiên Phiên trở lại Thường Đào các, Tiêu Nghiêu đã ngồi trên ghế uống trà, trạng thái dương dương tự đắc kia giống như nơi này còn thoải mái hơn Long Càn cung.

"Tổ Tuyết muốn xuất cung." Nàng trực tiếp nhắc tới Cao Tổ Tuyết.

"Là trẫm bảo nàng ta nhanh rời đi, thánh chỉ tứ hôn cũng phải tới tay, cần hay không cần là chính nàng ta quyết định, còn ăn vạ trong cung làm gì? Trẫm không nuôi nữ nhân giúp người khác." Tiêu Nghiêu nhấp một ngụm trà, âm thanh lạnh lùng nói.

Tần Phiên Phiên bị lời này của hần làm cho buồn cười, ngay sau đó lại lập tức khôi phục khuôn mặt nghiêm túc, trầm giọng nói: "Chuyện điểm tâm ngài còn kéo Tổ Tuyết liên lụy vào làm gì?"

Tiêu Nghiêu không chút để ý nói: "Để nàng ta cống hiến một phần sức lực cho sự hòa hảo giữa hai chúng ta, thêm một người chúc phúc là nhiều thêm một phần khả năng thành công. Huống hồ đây là chuyện thuận miệng nói ra, trẫm chỉ thiếu đưa thánh chỉ tứ hôn đến trong tay nàng ta."

Tần Phiên Phiên hoài nghi mà nhìn hần, điểm tâm này trực tiếp để cung nữ Ngự Thiện phòng đưa lại đây là được rồi, còn nhất định phải thêm một Cao Tổ Tuyết tiến vào, nhìn như thế nào cũng có vẻ thừa thãi.

Tiêu Nghiêu bị nàng nhìn đến ho nhẹ một tiếng, cuối cùng nói: "Được rồi, đúng là trẫm có dụng ý khác. Người nàng ta coi trọng chính là người lúc trước đính hôn với nàng. Làm nàng ta góp một tay, chẳng khác nào công tử Lâm gia kia góp một tay, hắn cũng chúc phúc cho chúng ta hòa hảo, cho nên nàng không cần có ý nghĩ khác."

Tần Phiên Phiên bị giải thích này của hắn làm cho vẻ mặt phát ngốc, nhú mào nói: "Thần thiếp có thể có ý nghĩ gì? Loại sự tình này Hoàng thượng cũng không thể ba hoa chích choè, thần thiếp mới gặp qua hắn một lần, nào có ý nghĩ gì."

Nếu lời này bị người có tâm nghe được, vậy Tần Phiên Phiên phiền toái lớn, cũng một Tiêu Nghiêu có thể suy nghĩ sâu xa như vậy.

"Trẫm là phòng ngừa chuyện chưa xảy ra, nếu lỡ như nàng giẫm lên vết xe đổ, trẫm tìm ai kêu oan?" Tiêu Nghiêu nghiêng con mắt nhìn nàng, trả lời đúng lý hợp tình.

Tần Phiên Phiên mở to hai mắt nhìn hắn, vô cùng khó có thể lý giải nói: "Dẫm vào vết xe đổ của ai?"

Vấn đề này quá đáng nha, thì ra Nhị Cấu tử không tin tưởng nàng như vậy? Tuy rằng trước kia nàng thường xuyên lừa hắn, nhưng ở phương diện nam nhân này nàng chưa bao giờ lừa bịp. Hậu cung này chỉ có một nam nhân chân chính là hắn, nàng cũng không thể thông đồng với ai khác.

Sao lại gây cho hắn ảo giác mình là nữ nhân lừa dối ong bướm?

"Ừ ừ ừ." Tiêu Nghiêu tặc lưỡi trả lời.

"Ừ Ừ Ừ là ai?"

Tiêu Nghiêu liếc nàng một cái, tựa như đang trách cứ nàng không có tâm hữu linh tề[2] với hắn, lại nói một lần: "Lỗi Ái Kiệt."

[2] Tâm hữu linh tê (心有灵犀): như tâm linh tương thông, ý nói thấu hiểu lẫn nhau.

Tần Phiên Phiên cảm thấy vô cùng ngứa tay, rất muốn giơ tay tát cho hăn một cái, tức giận nói: "Duỗi đầu lưỡi nói thẳng ra."

"Nhị tỷ nàng." Vẻ mặt Tiêu Nghiêu lạnh nhạt nói: "Trẫm nhất định phải nói rõ ràng như vậy sao? Nhị tỷ nàng tạo thành tổn thương với trẫm thế nào, không phải thiên hạ đều biết sao? Tuy nói không thể một gậy đánh nghiêng cả thuyền, nhưng nàng và nàng ta cùng là nữ nhân Tần gia, cùng ra từ một cửa, trẫm nào dám bảo đảm!"

Hăn nói, còn tự mình ầm ứ trước, Tần Phiên Phiên chỉ cảm thấy cáu trong lòng, lại không cách nào phản bác.

Tần Kiêu hòa li với hăn, đi gả cho Cảnh vương, đây là sự thật không thể chối cãi.

"Vậy đi, ngài đều có lý." Nàng giơ tay đầu hàng, nói không lại hăn.

Tiêu Nghiêu nghe nàng đầu hàng, lập tức chớp mắt, cả người đều có vẻ thật vui mừng.

"Vậy nàng an ủi trẫm đi." Hăn ho nhẹ một tiếng, thu lại cảm xúc vui vẻ phần chấn trên mặt, nhẹ giọng nói.

Tần Phiên Phiên khó hiểu nói: "An ủi như thế nào?"

"Chuyện nàng am hiểu nhất."

"A?" Tần Phiên Phiên phát ngốc, nàng am hiểu thì nhiều, hơi chút tự hỏi, nói: "Gấp hạc giấy?"

"Thứ đồ kia trên long án của trẫm bày mấy chục con rồi, không cần." Tiêu Nghiêu mãnh liệt ghét bỏ, hiển nhiên không phải thứ hăn muốn.

"Đó là cái gì? Ngài đều nói thần thiếp là tú ngoại tuệ trung[3], am hiểu nhiều thứ, ngài muốn thần thiếp nêu ra thì nói đến sáng mai cũng không nói xong, nói thẳng đi." Tần Phiên Phiên xua tay nói.

[3] tú ngoại tuệ trung (秀外慧中): vẻ ngoài xinh đẹp bên trong lại hiểu biết, thông minh.

"Hôn hôn, ôm ôm." Hắc lạnh mặt nói, nghiêm trang.

Tần Phiên Phiên nói một câu theo bản năng: "Nhắc lên cao?"

Tiêu Nghiêu sửng sốt một chút, sau đó gật đầu: "Vậ ôm hôn và nhắc lên cao, đến đây đi."

Bỗng nhiên Tần Phiên Phiên muốn cười, nuông chiều Cầu tử đến hư, mỗi ngày vuốt ve lông.

Nàng lập tức đứng dậy, Tiêu Nghiêu cũng đứng lên, hai người đứng đối diện nhau, hắc đuổi tay sửa sang lại vạt áo, thấy thế nào cũng vô cùng nghiêm túc, thật giống như sắp nhận thưởng.

Nam nhân cao hơn nàng một cái đầu, nàng nhón mũi chân cũng không đến, chỉ có thể vỗ bờ vai của hắc, ý bảo hắc thấp thân xuống.

Tiêu Nghiêu lập tức hiểu ý, trực tiếp ngồi xổm xuống, cứ như vậy ngược lên nhìn nàng.

Hắc ngồi xổm xuống ngoan như vậy, thật sự giống chó con bên đường chạy tới, Tần Phiên Phiên trực tiếp đưa tay xoa đầu hắc.

Tiêu Nghiêu trừng mắt nhìn nàng, chờ khi Tần Phiên Phiên định đuổi tay sờ hắc lần nữa, lại bị tay hắc bắt được.

"Đầu rồng không thể sờ, nhanh an ủi đi." Hắc trầm giọng nói.

Tần Phiên Phiên cười khẽ một tiếng, trước tiên hôn lên trán hắc, muốn giang hai tay ôm lấy hắc, kết quả hắc nhú mày không vui, duỗi tay chỉ chỉ môi.

Chờ nàng làm theo chỉ điểm của hắc, hôn khắp mặt nam nhân xong, mới được cho phép tiến hành bước tiếp theo, nàng dang hai tay ôm lấy hắc, nhưng nâng lên cao thì nàng bất lực.

Khổ người Cầu tử lớn như vậy, nàng thật sự không chống đỡ được.

Nhưng không nghĩ tới chính là, sau khi nàng ôm, muốn thu hồi tay, nách đã bị người bóp lấy.

Hắc không cần dùng sức mà bế nàng lên, hoàn thành nâng lên cao.

Tần Phiên Phiên cảm nhận được cánh tay hữu lực của Hoàng thượng, đầu tiên là kinh ngạc, ngay sau đó cười không ngừng, cũng không biết đến tột cùng là ai đang an ủi ai.

...

Minh Quý phi đã nhiều ngày nôn nóng, tuổi nàng không còn trẻ, sau khi Nguyệt Quý phi bị đẩy vào lãnh cung, trong lòng nàng càng hoảng loạn.

Mọi việc đều không có ai để thương lượng, nàng chỉ cần nhớ tới chính mình phải cô độc chết già trong cung như vậy liền sợ hãi đến cả đêm ngủ không yên.

Tuy Cao Thái hậu nói đúng, phi tần các nàng có vô số cung nhân hầu hạ, tùy tiện tìm một người nói chuyện phiếm mà giải sầu.

Nhưng giang sơn này sớm hay muộn đều phải thay đổi, nhìn sự tình trước mắt này, toàn bộ hậu cung, người duy nhất có thể sinh hài tử cho

Hoàng thượng cũng chỉ có một mình Tần Phiên Phiên.

Chờ nhi tử của Tần Phiên Phiên làm Hoàng đế, những người các nàng đi đâu về đâu.

Lúc nàng về già lại không có quyền thế thì đến người chăm dưỡng cũng không có, chỉ sợ đến thái giám đi ngang qua đều có thể dẫm lên chân nàng.

Toàn bộ hậu cung đều không có hài tử, làm cho ý nghĩ nhận nuôi một đứa nhỏ của nàng cũng không thể.

Nếu Cao Thái hậu mặc kệ, nàng chỉ có thể mưu tính đường khác, nhưng bên phía Hoàng Thái hậu, nàng thật sự chưa từng suy xét qua.

Nếu Hoàng Thái hậu có biện pháp, cũng không đến mức để Chu Uyển ở tại Trữ Tú cung cho đến tận bây giờ, phục tuyển tú nữ đều đã qua bao lâu rồi, Chu Uyển còn không bằng Thái Hân, không những vẫn là một thân hoàn bích, đến cái phân vị cũng không có.

Sau khi suy nghĩ một hồi, cuối cùng cân nhắc ra một chủ ý tương đối đáng tin cậy.

Trong Long Càn cung, Hoàng thượng đang gấp giấy cùng Tần Phiên Phiên, ngẫu nhiên nói mấy câu, thoát nhìn không khí vô cùng hài hòa.

Trương Hiến Năng đứng ở ngoài điện, thu được bẩm báo của tiểu thái giám, thò đầu nhìn vào bên trong, tức khắc cảm thấy nội tâm vô cùng lo lắng.

"Aiz, những chủ tử này thật biết làm khó người khác, lúc Đào phi nương nương ở đây thì đừng tới làm mấy chuyện xấu chứ. Đào phi nương nương còn chưa nói gì, Hoàng thượng đã không vui trước rồi." Trương Hiến Năng thở dài một hơi.

Trên mặt tiểu thái giám truyền lời mang theo thần sắc vô cùng thấp thỏm, thấp giọng nói: "VẬY tiểu nhân đi nói một tiếng với người Minh Thước điện, Hoàng thượng tạm thời không rảnh?"

Trương Hiến Năng xua tay: "Chủ tử khác từ chối là xong, nhưng vị Minh Quý phi này có chuyện quan trọng, chỉ hy vọng thật sự giống như thông truyền, đừng đưa tin tức giả, thế là được rồi. Người chờ ở đây, ta đi vào thông truyền một tiếng."

Hắn bước nhanh vào nội điện, hành lễ, không có sự phân phó của Hoàng thượng nên không dám nói thẳng.

Rốt cuộc Hoàng thượng đã ôm Đào phi vào trong ngực, hai người tay cầm tay gấp giấy, kỳ thật gấp thứ đồ chơi này, phỏng chừng Hoàng thượng căn bản không để bụng, hắn muốn chỉ là mỹ nhân trong ngực mà thôi.

"Chuyện gì?" Sau một lúc lâu Hoàng thượng mới chậm rãi mở miệng dò hỏi.

"Bên Minh Quý phi truyền lời tới, nói là nhị lão gia và nhị phu nhân Lâm gia tiến cung, nói là liên quan đến cửa hàng sơn phấn, có chuyện quan trọng bẩm báo. Mời ngài lập tức đi qua một chuyến." Trương Hiến Năng thấp giọng thông báo.

Tiêu Nghiêu nhíu mày, Tần Phiên Phiên cũng dừng động tác trên tay, Hoàng thượng biểu hiện như thế, khẳng định là muốn đi.

Vị Minh Quý phi này ít nhiều cũng thông minh, không phải chuyện lông gà vỏ tỏi.

"Trẫm đi một chuyến." Hắn đuổi tay vớ sau lưng nàng rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Mỗi hoàng tử đều có tiền riêng, hắn cũng không ngoại lệ, nhưng rốt cuộc chuyện này không công khai, cũng sẽ không mang lên mặt bàn.

Lâm gia là nhà mẹ đẻ hai vị thiếp thất của hắn, cha Nguyệt Quý phi cũng chính là Đại lão gia Lâm gia làm quan trong triều, cha Minh Quý phi chính là Nhị lão gia, quản lý phương diện làm ăn buôn bán của Lâm gia.

Đã tìm tới hậu cung chắc là chuyện rất trọng yếu, hắn cần phải đi một chuyến.

Hắn đi đến Minh Thước điện, cung nhân đồng loạt hành lễ với hắn, lại không ai đi vào thông truyền.

Tiêu Nghiêu không để ở trong lòng, chỉ bước nhanh đi vào.

"Hoàng thượng, mời vào nội điện." Một vị cung nữ hành lễ với hắn.

Tiêu Nghiêu nhíu mày, hắn cảm giác sự tình không đơn giản, nếu mình Lâm phu nhân tiến cung còn có thể ở trong nội điện, nhưng còn có Lâm lão gia, gặp nhau ở bên trong điện đường như có chút không ổn.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 91: Huân Hương Khác Thường

Edit: Lan Sung nghi

Beta: Rine Hiền phi

Tuy trong đáy lòng Tiêu Nghiêu có nghi hoặc nhưng vẫn bước vào, ở trong cung còn có người có thể gây thương tổn cho hắn à?

Hắn vốn nghĩ nhiều nhất thì trong nội điện này ẩn giấu thích khách linh tinh, không ngờ sau khi đi vào, đã ngửi thấy một mùi hương khác lạ.

Mới ngửi mùi hương này có hơi gay mũi, sau một lát mới hơi quen.

Tiêu Nghiêu nhú nhú mày, hắn có chút miễn cảm với mấy thứ như hương liệu kiểu này, ở bên trong nội điện của các phi tần đều có sử dụng một chút hương thức tình.

"Thùng, thùng" một loạt tiếng trống nặng nề vang lên, Tiêu Nghiêu dời lực chú ý khỏi mùi hương này, vừa quay đầu liền thấy ở giữa điện bày một cái trống thật to.

Bên trên có một vị tuyệt thế giai nhân đang đứng, trên mặt đeo khăn che mặt, trên người mặc một chiếc váy lụa màu trắng.

Nàng để chân trần, bước từng nhịp từng nhịp trên mặt trống, phát ra từng tiếng "thùng, thùng" vô cùng có tiết tấu.

Trên môi nữ nhân tươi cười, nhìn thấy Tiêu Nghiêu đối diện với nàng, lập tức xoay tròn, áo ngoài bằng lụa trên người trượt xuống, bị nàng dùng

một chân hất rơi trên mặt đất.

Nàng không mặc quần trong, lúc nâng đôi chân dài lên, váy lụa mềm mại trượt xuống theo chân, càng nâng càng cao, trực tiếp lộ đến đùi non, vừa trắng nõn vừa gợi cảm.

Ngay sau đó khăn che trên mặt nàng cũng rơi xuống, lộ ra gương mặt đã được trang điểm tỉ mỉ.

Tần suất cử động của hai đùi ngày càng nhanh, tiếng trống cũng càng dồn dập hơn.

Tiêu Nghiêu lại đứng nguyên tại chỗ "vững như Thái Sơn", nhìn dáng vẻ này của nàng, mày nhăn càng ngày càng chặt.

"Cha nường người đâu?" Hắc lạnh giọng hỏi.

Minh Quý phi cũng không trả lời, ngược lại động tác vũ đạo càng thêm mạch lạc, đôi tay đặt ở ngực hơi dùng sức một chút, váy trắng đã bị xé rách.

Hiển nhiên là y phục trên người nàng đã được chế tác từ loại chất liệu đặc thù, Minh Quý phi cũng không dùng lực quá lớn, nhưng lại có thể xé rách toàn bộ bộ y phục.

Trên người nàng chỉ còn lại một chiếc áo lụa cuối cùng, chỉ thêu hoa văn tại những vị trí quan trọng trên thân thể, còn lại thì nhìn không sót gì, rõ ràng là xiêm y khi phi tần trong cung thị tẩm nên mặc.

Trên mặt Minh Quý phi bắt đầu nóng lên, không rõ là do nàng nhảy múa nên nóng, hay là huân hương trong điện này quá mê hoặc người, nàng chỉ cảm thấy toàn thân nóng lên.

Đôi tay nàng bắt đầu dạo khắp thân thể chính mình, nắm chặt áo lụa, cảnh xuân đẹp vô hạn. Những đường cong trên người đều bị nàng phác họa rõ ràng, quả thực giống như đang đốt lửa vậy.

Tiêu Nghiêu lạnh mặt nhìn nàng, thấy động tác của nàng lớn mật như thế, đôi mắt nhẹ nhàng nheo lại.

"Hoàng thượng, ngài tới rồi, chân thần thiếp mềm rồi, ngài ôm thần thiếp xuống được không?" Môi đỏ của nàng sạch sẽ, nhả khí như u lan mà nói, ý tứ câu dẫn hẳn rõ như ban ngày.

Tiêu Nghiêu cười lạnh một tiếng, xoay người đi ra ngoài.

"Hoàng thượng, Hoàng thượng." Nàng chật vật bước từ trên chiếc trống to xuống, bởi vì thân trống tương đối cao, nên cả người rơi xuống liền chống hông lên.

Vốn muốn Hoàng thượng phấn khích, tự mình ôm nàng xuống, sau đó ném lên giường.

Hiện giờ lại trở thành trở ngại để nàng đuổi theo Hoàng thượng, Minh Quý phi tự biết thành bại ở ngay hành động này, cũng chỉ có cơ hội lần này, nếu nàng thất bại, chỉ sợ Hoàng thượng sẽ không chỉ truy cứu sai lầm của một mình nàng, mà toàn bộ Lâm gia cũng không được yên ổn.

Cuối cùng Minh Quý phi chọn được ăn cả ngã về không, lần này nàng dựa vào tên tuổi của Lâm gia làm mối dục mới có thể lừa Hoàng thượng đến đây.

Tiêu Nghiêu đi đến ngoài cửa điện, dừng bước, xoay người nhìn nàng.

Minh Quý phi mặc một chiếc áo lụa đứng ở bên trong cửa điện, một bước cũng không dám bước ra ngoài.

Nàng dám chắc bản thân chỉ cần bước ra ngoài nửa bước sẽ trở thành trò cười cho cả hậu cung này, dù sao thì có thể có rất nhiều cung nhân đang nấp ở chỗ tối để nghe ngóng tin tức, nàng không thể phạm sai lầm.

Tiêu Nghiêu cười lạnh một tiếng, trầm giọng nói: "Người ra đây, người không ra, trăm ôm người thế nào được?"

Hắn vừa nói xong, trước mắt Minh Quý phi liền sáng ngời, nhưng lại có chút khó tin, nhìn chăm chăm hắn.

Trước sau nam nhân đều là vẻ mặt không cảm xúc, khiến người ta không thể nắm bắt.

Cuối cùng Minh Quý phi cũng cắn răng bước ra ngoài một bước, nàng cũng đã quyết định muốn câu dẫn Hoàng thượng, không đi đến một bước cuối cùng sao có thể chịu từ bỏ.

Nàng đã chuẩn bị mọi thứ thỏa đáng, chỉ cần Hoàng thượng chịu lâm hạnh nàng, nàng liền nắm chắc có thể mang thai hài tử.

Huân hương thúc tình, gối đầu gia tăng xác suất mang thai, còn có các loại bí dược, nàng nhất định phải "một kích tất trúng" đến lúc đó cho dù Hoàng thượng thật sự chán ghét nàng, nàng cũng có thể dùng long chủng tranh chút cao thấp.

Minh Quý phi hưng phấn đi ra, nàng giơ hai tay lên muốn ôm lấy cổ hắn, càng muốn nhào vào trong ngực hắn.

Chỉ là nàng nhào vào khoảng không, bởi vì Tiêu Nghiêu rất nhanh nhạy tránh thoát khỏi nàng, mày nhăn càng chặt hơn.

"Minh Quý phi nói dối sự việc lừa gạt trẫm, chính là tội khi quân. Trẫm niệm tình lần đầu vi phạm nên chỉ phạt nhẹ. Nếu người đã thích bộ y

phục này, vậy thì cứ mặc thế quỳ ở chỗ này đi, không được khoác thêm bất kì y phục gì, sau một canh giờ mới có thể đi vào."

Tiêu Nghiêu không đợi nàng làm ra hành động càng thêm thân mật tiếp theo, trực tiếp tuyên bố trừng phạt nàng.

Nghe được những lời này của Hoàng thượng, cả người Minh Quý phi như rơi vào hầm băng.

Hôm nay người này, là nàng ra tay quá mức rồi.

"Thảo dân/dân phụ tham kiến Hoàng thượng."

Bởi vì náo loạn trước điện gây ra động tĩnh quá lớn, Nhị lão gia Lâm gia và phu nhân vội vàng đi ra từ thiên điện, bọn họ hoàn toàn không biết đã xảy ra việc gì.

Bởi vì mấy ngày trước Minh Quý phi vội vàng gửi về một phong thư, muốn hai người bọn họ tiến cung, kết quả sau khi tiến cung, hai vợ chồng vẫn chưa có cơ hội gặp Minh Quý phi, ngược lại lại được bố trí đến ở thiên điện.

Qua một thời gian, mới nghe thấy động tĩnh ở trước điện, vẫn ở trong trạng thái mê mang như cũ.

Tiêu Nghiêu nhìn cũng chưa nhìn hai người bọn họ, nói thẳng: "Đây là nữ nhi tốt của Lâm gia các người, đòi phong bại tước, muốn khiến trăm ban ngày tuyên dân sao. Lâm gia các người, đúng là bị hai nữ nhân phá hủy."

Hắn nói xong câu đó, liền bước nhanh ngồi lên long liễn rời đi, không quay đầu lại, cũng không cho bọn hắn cơ hội giải thích.

Lâm Nhị lão gia và phu nhân quỳ trên mặt đất, run bần bật.

Cho đến khi Hoàng thượng rời đi, họ mới dám ngẩng đầu lên nhìn, liếc mắt nhìn Minh Quý phi đang quỳ gối ngoài điện một cái, chỉ có một chiếc sa y mỏng, trên cơ bản giống như không mặc.

Lâm Nhị phu nhân bị dọa đến mức lập tức ngất xỉu, thế này nên làm sao cho phải đây?

Nếu truyền ra ngoài, mang tiếng nữ nhi Lâm gia đều bị dạy hư, phỏng chừng không một ai có thể gả vào nơi tốt.

Minh Quý phi sớm đã sợ tới mức run bần bật, nước mắt không ngừng rơi xuống, nàng hối hận. Hoàng thượng không sủng hạnh nữ nhân khác, là thật sự không muốn, cho dù có nữ nhân đưa đến trước mặt, hắn cũng khinh thường liếc mắt một cái.

Tiêu Nghiêu ngồi trên long liễn trở về, thỉnh thoảng khó chịu ho hai tiếng, mấy thái giám nâng long liễn đều biết, hiện giờ Hoàng thượng không thoải mái nhưng không biết là chuyện gì xảy ra.

Trên thực tế huân hương kia rất bá đạo, đôi mắt hắc đã bắt đầu phiếm hồng, về mặt tình dục, thân thể hắc cũng đã nổi lên phản ứng.

Ngồi cũng cảm thấy không thoải mái, "tiểu kê kê" cứng lên chột chột khắp nơi. Hắc chỉ sợ chưa đến Long Càn cung, hắc đã không nhìn được, như vậy rất mất mặt.

Hắc không có khả năng ở trên đường phun long tinh ra, hắc không thể làm nam nhân "nhanh" như vậy.

Tần Phiên Phiên ăn không ngồi rồi ở Long Càn cung, những đồ vật gấp lúc trước đã bị nàng xé gần hết.

Trong lòng nàng vẫn cảm thấy không yên ổn, nếu Minh Quý phi thật sự nói dối, làm ra việc kích thích gì, chỉ sợ Cửu tử không kìm chế được.

Nàng không muốn mới vừa đạt được giấy cam đoan, chưa được mấy ngày bản thân đã phải đi làm Võ Tắc Thiên, nàng còn chưa đoạt được quân quyền đến tay, đảm đương không nổi việc này.

Mới nghĩ như vậy, liền thấy Tiêu Nghiêu vọt vào giống như một cơn gió.

Long liền vừa dừng lại, còn chưa hạ xuống đất hoàn toàn, Hoàng thượng đã trực tiếp nhảy xuống, ngay sau đó bắt đầu chạy như điên.

Câu nói "Hoàng thượng giá lâm!" của Trương Hiến Năng còn mắc ở cổ họng, cũng đã không còn nhìn thấy bóng người nữa, đây thật đúng là nóng lòng về nhà nha.

"Hoàng thượng, ngài đã gặp Lâm Nhị lão gia và phu nhân chưa?"

Tần Phiên Phiên hơi định thần, mới nhận ra người xông tới chính là Tiêu Nghiêu, thấp giọng hỏi. Trên thực tế nàng đã yên tâm, nhanh như vậy Hoàng thượng đã trở lại, ít nhất chứng minh Minh Quý phi chưa đắc thủ.

"Đi." Hắc căn bản không trả lời vấn đề của nàng, bắt lấy cổ tay nàng, kéo nàng về hướng nội điện.

"Ồ? Giấy gấp thì sao?" Tần Phiên Phiên còn chưa kịp phản ứng.

Lúc này tiến vào nội điện, ngoại trừ lên long sàng, cũng không còn chuyện gì khác, chỉ là mấy ngày hôm trước Hoàng thượng còn từng oán giận, nói là gắn bó với Tần Phiên Phiên, mỗi lần đều khiến hắc phân tâm.

"Mau vào đây." Hắc căn bản không có phản ứng gì với lời của nàng, sau khi vào nội điện, liền bế nàng lên ném trên long sàng.

Sức lực nam nhân rất lớn, động tác cũng rất dồn dập, thậm chí lúc ôm lấy nàng, tay Tần Phiên Phiên sờ lên tay hắc, nóng đến dọa người luôn.

"Không phải ngài nói ban ngày không nên tuyên dâm sao? Nếu để triều thần biết, ngài..."

Ban đầu Tần Phiên Phiên thật sự từ chối, nàng không muốn làm tiểu yêu nữ hại hậu cung, hơn nữa gần đây thời gian bọn họ quần quýt bên nhau cũng nhiều, có chút cảm giác túng dục quá độ rồi.

Nàng nên khắc chế!

Chỉ là lời nàng còn chưa nói xong, miệng cũng đã bị chặn lại, cái lưỡi nóng như lửa của nam nhân đã xông vào trong miệng nàng, cuốn lấy lưỡi nàng.

Đôi tay hữu lực của hắn cũng nhanh nhẹn trút bỏ quần áo của nàng, dao động trên người nàng. Lòng bàn tay nam nhân có độ ấm quá cao, đã khiến nàng bỏng đến phát run.

Chờ sau khi chấm dứt cái hôn, Tần Phiên Phiên không còn loại ý tưởng đại loại như nên khắc chế này nữa, Nhị Cầu tử câu dẫn nàng trước, không muốn thì thực sự không phải là nữ nhân nữa!

Rất nhanh nội điện đã chìm vào cảnh xuân vô hạn, tất cả cung nhân đều rời khỏi nội điện, đứng canh giữ bên ngoài.

Trương Đại Tổng quản đứng xem toàn bộ quá trình biến hóa của Hoàng thượng, không nhịn được thở dài trong lòng một hơi.

Minh Quý phi làm trò lớn như vậy, chuẩn bị đã lâu, phỏng chừng đã phí không ít bạc, đặc biệt là huân hương kia, kết quả cuối cùng lại là thay người ta may áo cưới.

"Ừm..." Trong điện truyền ra tiếng nữ nhân ngâm khẽ, để người ta nghe xong đều cảm thấy mềm đến tận xương tủy, vừa nghe liền biết là hai người nước sữa giao hòa, là lúc hứng thú cao nhất.

Hồng Thường nghe được càng thêm mặt đỏ tai hồng, không biết sao hôm nay lại xui xẻo như vậy, đến phiên nàng đứng trực.

Mỗi lần theo chủ tử đến Long Càn cung, song bào thai đều cố hết sức tránh đi trực vào buổi tối, dù sao các nàng cũng là người tập võ, mắt tinh tai thính, so với người bình thường thì các giác quan càng nhạy bén hơn.

Đêm nay đến Long Càn cung, nhất định là Hoàng thượng và Đào Phi nương nương muốn làm loại chuyện kia, vì để cho cả thể xác và tinh thần các nàng được khỏe mạnh, vẫn là tránh đi thì tốt hơn.

Nhưng hiện tại bên ngoài mặt trời vẫn đang treo cao, động tĩnh bên trong đã ngăn không được rồi.

Nàng không chỉ có thể nghe được âm thanh thì thậm chí hơi lớn một chút, còn có tiếng nước kỳ quái gì đó, lạch bạch lạch bạch, giống như lúc trời mưa, đứa trẻ bướng bỉnh dùng chân dẫm tới dẫm lui trên vũng nước vậy.

Trương Hiến Năng thấy cô nương Hồng Thường này sắp che kín lỗ tai rồi, không khỏi ho nhẹ một tiếng, thấp giọng nói: "Ta có mấy câu muốn hỏi người, chỗ này để người khác canh là được rồi."

Hắn chỉ là tìm đại cái cớ đi ra ngoài, tuy hắn không nghe được rõ ràng như Hồng Thường, nhưng mấy ngày gần đây nghe được quá mức thường xuyên, đã có điềm báo thậm chí hư rồi.

Tuy rằng hắn không có trứng, nhưng thận của hắn vẫn tuyệt đối khỏe mạnh.

Hôm nay Hoàng thượng đặc biệt kích động, hơn nữa thời gian rất dài, Tần Phiên Phiên bị hắn hành không chịu nổi.

Mỗi lần muốn nói ngừng lại, nhưng lại có thể bị hắn làm mất đi lý trí lần nữa.

Không biết qua bao lâu Tiêu Nghiêu mới nằm qua một bên, giống như hẵn đã tiêu hao hết tinh lực vậy.

"Hoàng thượng, đây là tự ngài muốn ban ngày tuyên dân, không liên quan đến ta. Ta chỉ cố hết sức phối hợp thôi." Tuy lúc này Tần Phiên Phiên rất mệt, nhưng khả năng suy nghĩ lại tăng cao.

Nàng thế mà lại không ngủ, thậm chí còn mơ hồ cảm thấy cả thể xác và tinh thần đều lộ ra cảm giác sáng khoái.

Nhưng trong nháy mắt đầu óc nàng đã tỉnh táo lại, lập tức đánh đòn phủ đầu, miễn cho Hoàng thượng muốn đổ tội lỗi của chuyện này lên đầu nàng, nàng sẽ không nhận.

Tiêu Nghiêu trầm mặc một lát, vẫn luôn không mở miệng nói chuyện, Tần Phiên Phiên vừa quay đầu, liền thấy hẵn nhắm hai mắt lại, hô hấp vững vàng, cũng không biết là đã ngủ hay chỉ chợp mắt.

Tần Phiên Phiên nhú nhú mày, không chút khách khí đưa tay nhéo một cái trên cánh tay hẵn, từ sau khi trong tay nàng có giấy cam đoan của Hoàng thượng, lá gan cũng to hơn nhiều.

Tiêu Nghiêu hít nhẹ một hơi, mở to mắt trừng nàng, nhưng lại không có bao nhiêu khí thế, ngược lại còn ngáp một cái, trong ánh mắt lập tức có một tầng sương mờ ảo.

"Chờ trăm một chút." Rốt cuộc hẵn mở miệng nhưng chỉ nói bốn chữ.

Sau khi Tần Phiên Phiên nghe xong, đầu tiên hơi sững sốt, ngay sau đó bắt đầu cười hoa chi loạn chiến (tinh tinh, loạn xạ, không ra trật tự, thể thống).

Khi ở trên giường không gì không làm được, Nhị Cấu tử chinh chiến khắp sa trường, thế mà hẵn lại nói chờ hẵn một chút.

Nàng càng cười càng không ngừng được, đặc biệt là khi nhìn thấy ánh mắt của nam nhân kia, nhìn thế nào cũng thấy có phần đáng yêu, hoàn toàn là đáng vẻ bị Tần Phiên Phiên lăng nhục một phen, biểu tình đã bị ép khô.

Lần đầu tiên Tần Phiên Phiên thấy hắc tử chó hoang điên cuồng, biến thành chó con đứng cũng không vững.

"Có gì buồn cười?" Tiêu Nghiêu vô cùng miễn cảm đối với cười nhạo của nàng.

Đây chính là thời điểm liên quan đến tôn nghiêm của nam nhân, nữ nhân trước mắt này lại cười không ngừng, hắc cảm thấy năng lực bản thân đã bị cười nhạo, rõ ràng vừa rồi hắc rất mạnh, khiến Tần Phiên Phiên không ngừng xin tha mà.

"Không có không có, thần thiếp ha ha ha ha....." Nàng liên tục xua tay, hiển nhiên là muốn giải thích cái gì.

Kết quả vừa ngẩng đầu thấy đáng vẻ nhú mày của hắc, không hề có khí thế âm trầm chói trọc trảm của ngày thường, ngược lại từ trong ra ngoài lại lộ ra trạng thái "Người đừng cười, tiểu kê kê của trảm đầu".

Vì thế nàng lại phì cười lần nữa.

"Tần Phiên Phiên, người còn cười nữa trảm sẽ trở mặt ngay." Tiêu Nghiêu cảnh cáo nàng.

—

Tác giả có lời muốn nói:

Hoàng tang: Người đừng chạm vào ta, chỗ đó của ta thật đau!

Diễn tình: Được được, không chạm vào, chờ lát nữa để Ngự Thiện phòng hầm canh gà cho ngài, ăn gì bổ nấy moah moah!

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 92: Bắt Đầu Trù Tính

Edit: Chang Phi

Beta: Vy Chiêu nghi

Khó khăn lắm Tần Phiên Phiên mới nhận được cười, nhưng mà trên mặt vẫn mang theo ý cười như cũ, nàng vừa nói vừa giơ tay ôm hân.

"Không phải thần thiếp chê cười ngài, chỉ là cảm thấy ngài giống như tiểu Nãi Nãi vậy, làm người khác muốn ôm ngài vào trong ngực."

Nàng ghé vào bên người hân, thổi khí về phía lỗ tai hân, trạng thái thoải mái như lan [1] này hết sức câu người.

[1] Hơi thở như (hoa) lan.

Sau khi hai người nói rõ hết, lá gan Tần Phiên Phiên càng lúc càng lớn, hiện giờ làm loại chuyện này quả thực là dễ như trở bàn tay.

"Người dám nói trảm giống chó!" Tiêu Nghiêu nghe răng trợn mắt nhìn chăm chăm nàng, rất có vài phần ý khổ đại cừu thâm [2].

[2] Vì luôn bị ức hiếp mà sinh ra thù hận sâu nặng.

Cao Thái hậu nuôi con chó gọi là tiểu Nãi Nãi, đây là chuyện toàn bộ hậu cung đều biết.

Chẳng qua hiện tại hân đang trong trạng thái đặc thù, cho dù có thật sự tức giận mà quát lên với nàng, thì vẫn không có khí thế gì, Tần Phiên Phiên

lập tức vỗ vỗ bờ vai của hắn coi như trấn an.

"Người đừng chạm vào trẫm, cách xa ra một chút." Tiêu Nghiêu nằm nhoài lên trên giường, quay đầu đi tránh khỏi nàng câu dẫn, rất nghiêm túc nói một câu.

Tần Phiên Phiên nhăn chặt mày, nàng lập tức cảm thấy không thích hợp, nếu là ngày thường, nam nhân này nhất định đề lên, hung hăng giáo huấn cộng thêm yêu thương nàng.

Nhưng lúc này nàng đang cười, lại bày ra tư thế câu dẫn, vậy mà hắn vẫn không có động tĩnh gì, còn bảo nàng cách hắn xa một chút?

Tần Phiên Phiên lập tức ngồi dậy, cẩn thận liếc mắt đánh giá hắn một chút.

Tiêu Nghiêu nhận ra được ánh mắt của nàng, giống như đoán được suy nghĩ trong lòng nàng, trực tiếp nghiêng người quay lưng lại với nàng.

"Trẫm mệt mỏi, người không cần sở cầu vô độ [3], tinh lực của trẫm còn muốn chia hơn nửa cho giang sơn xã tắc nữa, đầu óc người tỉnh táo một chút đi!" Giọng nói của nam nhân lại trở nên lạnh nhạt như ban đầu, nhưng lúc này cũng không làm Tần Phiên Phiên sợ.

[3] Đòi hỏi không có mức độ, không biết hạn chế.

Bởi vì giờ phút này Hoàng thượng nằm ở nơi đó tu sinh dưỡng tức [4], nhìn thế nào cũng giống bị tống dục quá độ.

[4] 修身养息: nghỉ ngơi giữ lại sức.

"Được rồi, vậy Hoàng thượng phải giữ lời đấy, hy vọng về sau ngài cũng giữ vững phong thái như vậy." Nàng vừa nói vừa nằm xuống bên cạnh, duỗi tay đặt ở trên người hắn.

Tiêu Nghiêu đưa lưng về phía nàng, cả người đều lộ ra một vẻ tức giận.

Được hiệu này đúng là muốn mạng người mà, lúc hấn đắm chìm trong đó chỉ cảm thấy có được sức lực vô cùng lớn, kết quả nói kết thúc liên kết thúc, giống như rút mất nửa cái mạng của hấn vậy.

Cứ như người sinh long hoạt hổ [5] vừa rồi, căn bản không phải là hấn.

[5] Sinh lực dồi dào, khoẻ mạnh như rồng như hổ.

Hiện tại chỗ nào đó của hấn vẫn còn nóng rát, rồi lại không hề có tinh thần, lộ ra một cảm giác sử dụng quá độ, như củ cải để lâu bị héo đi rồi.

Về sau hấn nhất định không thể lại dùng loại thuốc này nữa, đúng là hại người mà.

Minh Quý phi quỳ trên mặt đất một canh giờ, mới được người nâng lên, hai chân của nàng đều mềm nhũn như mì sợi, cuối cùng là các cung nhân hợp sức đỡ nàng trở về.

Nhưng nàng nhất định là bị vứt bỏ rồi, mới vừa được đỡ vào trong điện, nàng liền khóc lớn lên. Trong nháy mắt, có vô số ý nghĩ xuất hiện, thậm chí nàng còn nghĩ tới nếu không treo cổ đi, nếu vậy sẽ xong hết mọi chuyện.

Nhưng mà nàng lại sợ chết, chết là một việc đau đớn đến mức nào chứ.

Đương nhiên loại phong cách làm việc này của nàng, làm toàn bộ người ở hậu cung chê cười, không bao lâu, tin tức Minh Quý phi câu dẫn

Hoàng thượng không thành, ngược lại còn chọc giận Hoàng thượng, bị phạt quỳ gối ngoài điện một canh giờ phát tán.

Lúc ấy trên người nàng vẫn mặc một bộ sa y mỏng, cái gì cũng bị người thấy hết.

Cũng may trong cung này trừ bỏ cung nữ chính là thái giám, thị vệ cũng không có ở bên tấm cung, nếu không Minh Quý phi cũng chỉ còn nước treo cổ thôi.

Nhưng mà cho dù là như vậy, mọi người đều biết, Minh Quý phi đã hết đường lui, cho dù Hoàng thượng không đuổi nàng đến lãnh cung, cũng sẽ không lại tìm nàng.

Có thể làm một nữ nhân mất mặt như thế, liền chứng minh người nam nhân này hoàn toàn không hề để ý đến nàng.

Thực ra là Tiêu Nghiêu muốn làm đám nữ nhân hậu cung sợ hãi, đừng có dùng loại thủ đoạn xấu xa như vậy nữa, chỉ cần hấn không chủ động tìm các nàng, vậy các nàng cứ an ổn mà đợi, chứ không phải là lại gây ra chuyện xấu.

Chẳng qua từ xưa đến nay, hậu cung phi tần đều lấy tranh sủng làm nhiệm vụ của mình, Hoàng thượng chỉ có một, không tranh đó chính là đồ ngu.

Huống chi biểu hiện hiện giờ của Tiêu Nghiêu, quá mức đáng sợ, độc sủng một mình Tần Phiên Phiên, còn để cho nàng phất lên như điều gặp gió, rất dễ dàng làm người khác ra sức phản kích.

—

Bên trong Tô Ngọc các, Tô Uyển nghi đang quỳ gối trong điện run bần bật, một cánh tay trắng mịn như ngọc lướt qua mặt nàng, nâng cằm

nàng lên, có chút đau lòng chếp chếp miệng.

"Ô muội muội, cũng mấy năm trôi qua rồi, sao người vẫn nhát gan như vậy chứ. Thật ra ta cũng không muốn tìm người làm chuyện này, nhưng mà trong cung này cũng chỉ có mỗi người có cái tay nghề này, đồ vật ta đã chuẩn bị xong cho người rồi, người chỉ cần thả một ít vào trong son phấn của người là được rồi. Đừng sợ, xảy ra chuyện gì còn có ta chống cho người, nhất định sẽ không để tiểu tiện nhân kia đụng tới người."

Giọng nói của người nọ thanh thúy êm tai, móng tay hồng nhạt nhẹ nhàng lướt trên mặt Tô Uyển nghi, lập tức móng tay liền dính một lớp son phấn.

"Tay nghề của muội muội càng ngày càng tốt, ta chờ tin tức tốt của muội đấy." Nàng ta nói xong liền muốn rời đi.

Tô Uyển nghi lại lập tức bắt được vạt áo nàng ta, run rẩy nói: "Đào Phi thông minh cẩn thận như vậy, trong cung của nàng bao bọc giống như một cái thùng sắt vậy, ta làm thế nào mang đồ vật đưa đến Thượng Đào các của nàng được. Trong cung này có bao nhiêu tỷ tỷ muội muội muốn độc chết nàng, nhưng lại không trộn lẫn được bất cứ gì mang vào."

Người nọ trầm mặc một lát, thấp giọng nói: "Đồ ngọc, đường ta tất nhiên đã thay người dọn tốt. Sau khi người làm xong phần này, liền mang đến Thượng Cung cục, tìm một cung nữ gọi là Phỉ Thúy. Dù sao không cần người phải mạo hiểm, chuyện còn lại cứ giao cho Phỉ Thúy là được. Nếu người làm tốt, bốn cung thăng phân vị cho người!"

Tô Uyển nghi lắc đầu như cái trống tỏi, nàng đã sớm hiểu rõ, không được Hoàng thượng lâm hạnh, phân vị có cao cũng đều là giả.

"Tần thiếp chỉ cầu được tồn tại, phân vị thứ này, tần thiếp không dám mơ mộng."

"Muội muội tốt, người làm tốt chuyện này cho ta, là có thể sống được rất tốt. So với hiện tại còn tốt hơn rất nhiều rất nhiều!" Người nọ vỗ vỗ gương mặt trắng nõn của Tô Uyển nghi, đứng lên liền rời đi.

Mãi đến lúc người đi rồi, Tô Uyển nghi mới thả lỏng người, nhưng mà cả người lại trong trạng thái tê liệt ngã xuống đất, hốc mắt hồng hồng, nhìn thật đáng thương.

"Chủ tử, vậy phải làm sao bây giờ? Thứ này là thuốc độc sao?" Tiểu cung nữ ở bên cạnh sắc mặt trắng bệch, trong giọng nói đã mang theo mười phần khóc nức nở, hiển nhiên là bị dọa sợ.

Tô Uyển nghi nằm liệt trên mặt đất một lúc mới quay đầu nhìn về phía cung nữ ôm cái bình gốm kia trong lòng, cả người đều đang run lập cập.

"Người đưa đây, ta xem xem."

Cung nữ dùng hai tay dâng bình gốm lên, một cái bình gốm rất nhỏ, nàng vừa mở ra liền ngửi thấy một mùi gay mũi khó ngửi, hun đến đau cả mắt.

Tô Uyển nghi liếc mắt nhìn vào bên trong một cái, nước mắt liền rơi xuống.

"Đây là đồ vật hại người. Người tiếp xúc lâu rồi, sẽ thành nghiện không cai được, sau đó chậm rãi chờ chết. Tần Phiên Phiên nữ nhân kia có thù tất báo, nếu bị nàng phát hiện, ta nhất định không được yên thân." Nàng run run nói.

Tiểu cung nữ quỳnh lên, lập tức bày mưu tính kế nói: "Vậy chủ tử ngài chủ động đi nói cho Đào Phi nương nương, đầu nhập vào nàng, cùng nhau đối phó Quý phi nương nương."

"Không được, Tần Phiên Phiên tuy rằng được sủng ái, nhưng là tiến vào trong hậu cung này, luôn luôn đều là tiểu đánh tiểu nháo, vị nương nương kia không có phát uy mà thôi. Hiện giờ vừa ra tay chính là loại đồ vật này, rõ ràng là muốn mạng Tần Phiên Phiên, hoàn toàn không ở cùng một cấp bậc. Nếu ta phản bội vị nương nương kia, chỉ sợ Tần Phiên Phiên cũng không đấu lại nàng, đến lúc đó ta chỉ có vận kiếp bất phục mà thôi." Tô Uyển nghi lập tức đánh gãy lời nói của nàng ta, liên tục lắc đầu, hiển nhiên người bảo nàng hại Tần Phiên Phiên, ở trong lòng nàng có ảnh hưởng quá sâu.

"Nhưng mà thứ này đen thui như vậy, còn lớn như thế nữa, làm thế nào trộn lẫn vào trong son phấn được ạ?"

Tô Uyển nghi hít sâu một hơi, miễn cưỡng làm chính mình trấn định lại.

"Có thể mài thành phấn trộn vào, huống hồ thứ này tuy gây nghiện, nhưng trừ bỏ một bộ phận nhỏ làm thuốc ra, rất ít nhìn thấy. Sẽ không bị lộ, ta không thể chết được, ta cũng không muốn chết. Có trách cũng chỉ trách Tần Phiên Phiên đắc tội toàn bộ nữ nhân hậu cung, không ai muốn buông tha cho nàng."

Ánh mắt của nàng từ mê man đến trấn định, hai câu cuối cùng như là thuyết phục chính mình.

"Mau đi lấy đồ ta làm son phấn tới đây, hiện tại ta phải bắt đầu làm, vị nương nương kia tính tình không được tốt lắm đâu." Tô Uyển nghi bắt lấy cánh tay tiểu cung nữ, gấp giọng phân phó.

—

Sau khi Minh Quý phi bị Hoàng thượng trừng phạt như vậy, hậu cung thật sự yên tĩnh.

Tần Phiên Phiên lại trải qua những ngày tháng giống như thần tiên, trong cung này mọi người đều đối với nàng cung kính có thêm, chỉ hận không thể đến gần nịnh nọt, xuất hiện trước mặt nàng đạt được cơ hội gà chó lên trời.

Chẳng qua bên người nàng càng là cảnh tượng phồn vinh náo nhiệt, Tần Phiên Phiên càng thêm dạn dò người bên cạnh phải cảnh giác.

"Mỗi một biến hoá của người bên cạnh các người đều phải chú ý, những gì khác với lúc trước, chỉ cần đã xảy ra liền phải để ý kỹ, bởi vì chỉ cần tồn tại biến hoá nhỏ bé như vậy, nhưng cũng sẽ mang đến vấn đề lớn. Còn những người có giao tình với các người, càng phải giữ vững bình tĩnh, đừng vì chút tiền bạc này liền bán đứng chủ tử. Bởi vì các người bán không phải ta, mà là tính mạng người nhà các người."

Lúc Tần Phiên Phiên đang dạy bảo, tất cả các cung nhân ở Thượng Đào các đều đến đông đủ.

"Nếu có một ngày, ta bởi vì ai trong này sơ sẩy mà mất mạng, các người một người đều đừng nghĩ còn sống. Từ giờ trở đi, cung nhân Thượng Đào các chỉ có như vậy, vẫn là những người này, đừng nghĩ bán đứng chủ tử liền bỏ đến cung khác, mơ tưởng. Các người sinh là người của bốn cung, chết là quỷ của bốn cung, cho dù đến Diêm Vương điện ghi danh, cũng vẫn treo cờ hiệu Thượng Đào các như cũ! Tan đi."

Nàng trầm giọng nói, cả đoạn nói rất có khí thế, không hề có đường sống để thương lượng.

Nàng làm như vậy, chính là chặt đứt đường lui của những người này, nghĩ bán nàng xong liền chạy, không có cửa đâu.

Trận lời nói này của Tần Phiên Phiên tất nhiên là có tác dụng, không khí toàn bộ Thượng Đào các trở nên càng thêm cẩn thận hơn so với trước kia.

"Nường nường, hôm qua Thượng Cung cục đưa tới son phấn, chất phấn càng thêm tinh tế hơn một chút, nô tỳ thấy có lẽ là dùng rất tốt." Vọng Lan vừa giúp nàng trang điểm chải tóc, vừa nhẹ giọng nói một câu.

Sau khi hộp bột nước mở ra là có thể thấy phấn ở bên trong, Tần Phiên Phiên hơi hơi sửng sốt, cẩn thận nhìn nhìn.

Hộp phấn này đúng là Thượng Cung cục thường dùng, nhưng mà chất phấn lại hoàn toàn khác biệt.

"Đồ vật Thượng Cung cục thay đổi, đều sẽ thông báo trước." Vọng Lan lập tức đi tới, lại mở ra một hộp phấn cũ nhìn nhìn, quả nhiên thứ ở bên trong cũng không giống nhau.

"Người mùi thì thấy đều giống nhau, nhưng chất phấn đúng là tốt hơn lúc trước, màu sắc cũng có khác biệt rất nhỏ. Không phải xuất từ cùng một chỗ, loại cách làm son phấn này lại có chút quen mắt, chẳng qua trong khoảng thời gian ngắn nô tỳ không nghĩ ra được. Trước kia nô tỳ có ở Thượng Cung cục một thời gian, đối với hương liệu cùng son phấn có chút xem qua."

Vọng Lan vừa nói vừa nhăn chặt mày, giống như đang tự hỏi đã gặp qua son phấn ở đâu.

Tần Phiên Phiên vầy vầy tay: "Tạm thời không cần nghĩ mấy thứ này, Liễu Âm nghĩ cách đi chỗ người khác tìm hiểu một chút, có phải son phấn các nàng lĩnh đến cũng thay đổi hay không. Vọng Lan có thể về Thượng Cung cục liên lạc với bạn cũ lúc trước, có lẽ có thể thám thính đến tin tức hữu dụng nào đó. Ăn mặc chi phí, đều là có khả năng bị người xuống tay, rốt cuộc hậu cung này đang nằm ở trong tay người khác."

Tần Phiên Phiên lại có vẻ rất bình tĩnh, cẩn thận dùng thuyền được vịn nắm.

Nguyệt Quý phi bị nàng thiết kế vào lãnh cung, Minh Quý phi cũng tự mình tìm đường chết, xảy ra chuyện như vậy, nhưng hậu cung này đối với nàng mà nói, cũng không phải là địa bàn của nàng.

Ngược lại nếu so về tư lịch, nàng vẫn xem như nửa người mới, trừ bỏ Hoàng thượng sủng ái, cùng với phi vị này ra, so với những phi tần ngấm mình ở hậu cung nhiều năm, nàng vẫn là kém hơn một bậc.

—

Sau khi Tô Uyển nghi tặng son phấn, cả ngày sống như chim sợ cành cong.

Mỗi ngày nàng đều cùng Tần Phiên Phiên ở một chỗ thỉnh an, nhìn dáng vẻ vui cười náo nhiệt của Đào Phi, luôn có vài phần run sợ trong lòng.

Một mặt sợ phiền phức sau khi bị lộ, mình không thoát thân được, mặt khác nàng lại chờ Tần Phiên Phiên dùng lâu rồi, sau khi hoàn toàn nghiện, nàng lại ngưng đặc chế son phấn xem bộ dáng nàng ta biến thành bà điên.

Tần Phiên Phiên vẫn luôn chú ý xem bên người có hiện tượng không bình thường không, có vài vị phi tần cũng không dám đối diện với nàng, vẫn luôn là bộ dáng lén lút.

Cộng thêm trong lòng nàng còn vướng mắc chuyện son phấn, cứ cảm thấy trong lòng không yên ổn.

Toàn bộ hậu cung tuy rằng mặt ngoài thoát nhìn gió êm sóng lặng, nhưng bên trong lại là không khí khẩn trương, những người ở bên trong lốc xoáy đều có thể nhận thấy được.

Sau khi Tần Phiên Phiên thỉnh an xong ra ngoài, nhìn theo Tô Uyển nghi đang vội vàng vàng đi ra ngoài, như là có cái gì đuổi ở sau lưng nàng, không khỏi nhíu mày.

Nói đến mấy thứ son phấn này, người đầu tiên nghĩ tới chỉ sợ cũng là Tô Uyển nghi, rốt cuộc ở trong cung này yêu thích thứ này nhất chính là nàng ta.

"Tô Uyển nghi, đồ của người bị rơi." Tần Phiên Phiên quyết định thử nàng một chút.

Tô Uyển nghi trong lúc hoảng hốt nghe được thanh âm của nàng, theo bản năng muốn nâng chân chạy, nàng ta vốn không muốn chính diện đối mặt với Tần Phiên Phiên.

Nhưng mà Tần Phiên Phiên ở phía sau gọi nàng rất to, nàng ta biết mình không trốn được, đành xoay người lại, trên mặt mang theo vài phần tươi cười cứng đờ.

"Cầm." Trong tay nàng cầm một cái khăn gấm màu trắng.

Tô Uyển Nghi lập tức nhận lấy, nhìn cũng không nhìn liền nhét vào ống tay áo, rồi hành lễ với nàng, liền nhẹ giọng cáo từ: "Trong cung tần thiếp còn có chút việc, tần thiếp xin cáo lui trước."

Nàng ta nói xong liền vội vàng rời đi, không muốn nhiều lời thêm dù chỉ một câu.

Nói nhiều sai nhiều, không bằng nhân lúc còn sớm dứt ra, chỉ hy vọng tất cả thuận lợi.

Mãi đến lúc bóng dáng nàng ta biến mất không thấy nữa, Tần Phiên Phiên mới thu lại tươi cười trên mặt, giơ tay sửa sửa cổ tay áo trống rỗng.

"Chủ tử, vị Tô Uyển nghi này có vấn đề gì sao?" Liễu Âm nhẹ giọng hỏi một câu.

"Vấn đề lớn, đầu tiên là ánh mắt không được tốt lắm, đó là khăn của ta." Tần Phiên Phiên cong cong khóe môi, cười lạnh một tiếng.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 93: Phiên Phiên Diễn Kịch

Edit: Cảnh Thực viện

Beta: Thư Thực nghi

Thời điểm Tô Uyển nghi trở lại tẩm cung, trong lòng bàn tay đều đã rịn ra một tầng mồ hôi lạnh.

Nàng biết bản thân như vậy là có tật giết mình, nhưng mỗi lần nhìn thấy Tần Phiên Phiên cười đáng sợ như vậy, nàng đều cảm thấy hoảng sợ đến không khống chế được, rất sợ nữ nhân trước mặt kia bỗng dưng trở mặt.

Sau khi nàng tiến vào điện, lập tức rót một chén trà bưng lên uống ừng ực ừng ực mấy ngụm, nước trà đã nguội, nhưng nàng uống vào trong dạ dày chỉ cảm thấy toàn thân sảng khoái, chỉ ít cũng làm nàng bình tĩnh lại.

"Mới vừa rồi đối với Tần Phiên Phiên, ta không có gì kỳ quái đó chứ?"

Cung nữ lắc đầu.

Ngay lập tức Tô Uyển nghi liền yên tâm hơn, lấy khăn gấm tính tế được cất từ trong ống tay áo ra lau mồ hôi, cho tới giờ thả lỏng rồi, nàng mới có cơ hội thở ra một hơi.

"Chủ tử, cái khăn này không phải là của ngài."

Lúc này một tiểu cung nữ ở bên mới nhìn thấy đồ vật trong tay nàng, lập tức đưa mắt nhìn sang, thấp giọng nhắc nhở.

Tô Uyển nghi khẽ giật mình, ngay sau đó lập tức ném khăn trong tay xuống, cả người không biết làm sao lại rơi vào sự lo lắng điên cuồng.

"Đây là khăn của ai? Là của nàng ta sao? Nàng ta đang thử thăm dò ta, nàng ta hoài nghi ta rồi ư? Tại sao lại nghĩ tới việc hoài nghi ta? Có phải có chứng cứ gì hay không...?" Nàng không suy nghĩ gì mà cứ một mực la to, khiến cho tiểu cung nữ bên cạnh giật mình.

Đợi đến khi thật vất vả nàng mới bình tĩnh trở lại, lập tức cho người đi mời người ở Thượng Cung cục tới.

"Tô Uyển nghi, trước đó nô tỳ đã nói rồi, ngài đã đem đồ vật giao cho nô tỳ, vậy chuyện này đã không còn quan hệ gì với ngài nữa. Sao ngài vẫn còn tìm nô tỳ thế, nếu chuyện này truyền ra lời gì, đến lúc đó có thể trốn cũng không xong, ngài còn muốn sống nữa hay không?" Sau khi Phi Thúy tiến vào điện, lập tức kháng nghị.

Dù sao nàng cũng là người của Quý phi, cũng không sợ vị Tô Uyển nghi.

Tâm trạng của Tô Uyển nghi không đúng lắm, sau khi nàng nhìn thấy Phi Thúy, lập tức gấp giọng nói: "Hôm nay, Tần Phiên Phiên nàng ta thăm dò ta, khẳng định là ở bên kia của người đã xảy ra vấn đề."

Phi Thúy liền biến sắc, lập tức nói: "Không có khả năng, Thường Đào các bên kia cũng không có động tĩnh gì."

"Cung nhân ở bên người nàng ta, cũng không có người của Thượng Cung cục các người ở bên trong mà?" Tô Uyển nghi trầm giọng hỏi một câu.

Lúc này Phi Thúy liền chần chờ, mặt lộ vẻ đắn đo, cuối cùng mới nói: "Có, gần đây Vọng Lan cô cô của Thường Đào các có qua lại mấy lần, chẳng qua là trước đây nàng ta là người của Thượng Cung cục, có quan hệ

tốt với mấy tiểu tử muội, nàng ta tới là ôn lại chuyện cũ, cũng không có nói tới có gì quan hệ với chuyện bột nước son phấn cả."

Sắc mặt Tô Uyển nghi thay đổi rõ rệt, nàng mở to hai mắt nhìn, nghiêm nghị nói: "Lời này người tin chứ ta cũng không dám tin, người ta tới rồi đóng cửa lại nói gì, làm sao người biết được? Việc này không thể coi thường, lúc trước ta đưa đồ qua đã sớm nói, dặn đi dặn lại nhiều lần, một khi Thường Đào các bên kia có bất kỳ gió thổi cỏ lay gì, người đều phải nói cho ta, kết quả bây giờ còn phải đợi ta hỏi đến trên đầu người, nhanh đi bẩm báo Quý phi!"

Nàng răn dạy một phen với Phi Thúy, hàm răng vẫn luôn cắn móng tay, có chút cảm giác hồi hộp.

Sắc mặt Phi Thúy cũng trắng bệch, vốn dĩ nàng cũng không thật sự để ở trong lòng, phải biết loại chuyện này nàng không phải làm một hai lần, mánh khéo của Quý phi nương nương sâu rộng, ở trong hậu cung này lặng yên không một tiếng động xử lý qua mấy vị phi tần rồi.

Đào phi nương nương chẳng qua là được sủng ái một chút, nhưng mà sủng ái của Đế vương cho tới bây giờ đều không thể dựa vào, đơn giản là giống như những nữ nhân ngực to mà không có não vậy, mấy lần "dọn dẹp" một chút là đã giải quyết được, cuối cùng chỉ có thể thán một câu hồng nhan bạc mệnh mà thôi.

Phi Thúy bị nàng đuổi đi, trạng thái tinh thần cả người của Tô Uyển nghi, mười phần cũng không tốt được một phần nào.

"Chủ tử, không có chuyện gì đâu, Phi Thúy nói cho Quý phi nương nương, bên kia nàng ta sẽ giải quyết. Dù sao ngài đã làm ra những son phấn này mà thôi, những chuyện khác đều không có quan hệ gì với ngài."

Tiểu cung nữ thấy bộ dạng nàng vẫn luôn lo lắng đến gấp rút cả ra, lập tức nhẹ giọng trấn an vài câu.

Nào biết được sắc mặt của Tô Uyển nghi càng ngày càng khó coi, nàng cau mày ngồi yên tại chỗ, cẩn thận trầm tư một lát, lắc đầu nói: "Vị nương nương kia cũng không phải là loại người nương tay với người khác gì, không chừng Phỉ Thúy bên kia cũng sẽ không mang đến tin tức gì tốt cả."

Quả nhiên, sau khi Phỉ Thúy trở lại chỉ nói một câu: Yên lặng theo dõi diễn biến.

"Không được, nàng ta có thể yên lặng theo dõi diễn biến, là bởi vì nàng ta chưa từng làm qua, đến lúc đó dù chuyện có bại lộ, người gánh trách nhiệm nhất định là ta, không được ta phải tìm những người khác."

Rất nhanh Tô Uyển nghi đã sáng tỏ ra, nàng vẫn tự cứu mình.

Bên trong Thường Đào các, thời điểm Tiêu Nghiêu tiến vào điện, chỉ thấy Tần Phiên Phiên nằm nghiêng người ở trên ghế, tư thái thanh thản.

Chỉ là cách đó không xa ở trên gạch nền, lại có tan tác bột nước son phấn, màu đỏ son phấn cùng màu trắng trộn hỗn hợp lại với nhau, ngay cả hộp cũng bị vỡ nát.

"Việc này là sao, ai chọc nàng tức giận?" Tiêu Nghiêu tránh qua chỗ bột phấn kia, đi đến bên cạnh nàng.

Tần Phiên Phiên mở mắt ra, lập tức nói: "Hoàng thượng ngài nên cẩn thận chút, thần thiếp hoài nghi những thứ này có độc."

Sắc mặt Tiêu Nghiêu khẽ giật mình, cho là nàng nói đùa, nhân tiện nói: "Nàng đừng lừa gạt trẫm."

"Thật sự có thể có độc, thần thiếp làm vỡ nát nó, là đã muốn đợi ngài tới, muốn ngài để cho thái y tới nhìn thử."

Tiếng nói của nàng vừa dứt, sắc mặt Tiêu Nghiêu biến đổi lớn, liền bắt một phát cánh tay của nàng, đưa cả người nàng đều vác lên vai, trực tiếp nhanh chân xông ra ngoài.

Nhóm cung nhân ở trong điện đầu tiên là ngơ ngác một chút, ngay sau đó cũng đều một lượt đi theo ra ngoài.

Thẳng đến khi chạy ra ngoài điện, Tiêu Nghiêu mới đem nàng đặt xuống, sắc mặt âm trầm khó coi.

"Đến cùng là nàng nghĩ như thế nào? Rõ ràng biết rõ món đồ kia có độc, vậy mà nàng còn đánh vỡ nát ngay ở trong tay, là không kịp chờ đợi hít vào bụng, sau đó chờ chết à?" Giọng điệu của nam nhân rất gấp gáp, vừa sợ lại vừa giận.

Từ nhỏ hắn đã tiếp thu qua việc dạy dỗ, ngoài trừ việc xử lý chuyện quốc gia bên ngoài ra, còn có đề phòng âm mưu quỷ kế, cùng các loại độc ám sát chết người.

Thiên hạ này có nhiều người muốn mạng của hắn, nên đầu tiên phải học sẽ là tự vệ.

Động tĩnh của Thường Đào các lớn như vậy, khó tránh khỏi sẽ dẫn tới việc các cung nhân của cung khác chú ý tới, nàng lập tức đưa tay nhẹ nhàng bịt miệng của nam nhân lại.

"Xuyt, thần thiếp biết ngài lo lắng, chuyện này vẫn nên cẩn thận chút. Ngài gọi thái y tới nhìn một chút, bằng không thần thiếp đành tự mình giải quyết, nhưng ngài nói muốn đối đãi chân thành với nhau, cho nên thần thiếp vừa có hoài nghi đã nói cho ngài, còn không có chắc chắn hẳn đâu, có khi là thần thiếp suy nghĩ nhiều."

Tần Phiên Phiên sợ giọng của hắc lớn như vậy, lại bị tai vách mạch rừng nghe được, vậy thì mất nhiều hơn được.

Tiêu Nghiêu thờ ơ trừng mắt nhìn nàng, đợi đến tỉnh táo lại, hắc cũng biết Tần Phiên Phiên sẽ không ngốc như vậy, thứ này cho dù có độc cũng không phải dựa vào mùi truyền tới, đã trộn lẫn bên trong với son phấn, khẳng định là muốn tiếp xúc da thịt mới được.

Hắc nắm chặt cổ tay của nàng, mở tay nàng ra, nghĩ thông suốt là một chuyện, trong lòng nghĩ gì lại là một chuyện khác.

"Nàng nhất định phải làm rớt bể món đồ kia, là để cho ai nhìn thấy vậy, có phải muốn đùa giỡn trẫm hay không? Tiết Viện phán đã bị trẫm đuổi đi, hiện nay Thái y viện đều đã được giáo huấn, còn có ai dám thờ ơ với nàng hay sao?"

Hắc vừa nói vừa đi bóp mặt của nàng, dường như muốn cho nàng một bài học.

"Đúng là tần thiếp muốn giả vờ một chút, đến lúc đó Hoàng thượng không nên bị ta dọa sợ." Tần Phiên Phiên tiến đến bên tai của hắc, thấp giọng lẩm bẩm một câu.

Tiêu Nghiêu quay đầu nghiêm túc nhìn nàng một cái, cũng đi học theo nàng, đem đầu tiến đến bên tai nàng nói: "Sẽ không, đến lúc đó nhớ kỹ đền bù cho trẫm."

"Ôm ấp hôn hít nâng lên cao?" Tần Phiên Phiên vô ý thức hỏi ngược lại.

Tiêu Nghiêu lập tức gật đầu: "Nếu như nàng muốn chơi càng thâm sâu hơn, trẫm không ngại chơi cùng với nàng."

Lời này của hắc rước lấy một cái liếc mắt của Tần Phiên Phiên, chẳng qua là nàng một mực vẫn dựa ở trên người Hoàng thượng, nhìn tinh thần không được tốt lắm.

Chờ lúc thái y chạy tới nơi, một đoàn người mới đi vào trong điện.

Chẳng qua trạng thái của Tần Phiên Phiên càng trở nên không ổn, nàng triệt để không thoải mái, từ mới uể oải suy sụp, biến thành không hiểu sao tự dưng phấn lên.

"Hoàng thượng, thần thiếp thật vui về a~." Lúc nàng đi tới, lôi kéo tay của Hoàng thượng, một đường cứ ngã trái ngã phải.

Tiêu Nghiêu thấy nàng nhanh như vậy đã đắm chìm trong kỹ xảo của mình, không khỏi nhú mày, nữ nhân này đúng là hoàn toàn không cần chuẩn bị cảm xúc gì, khó trách lúc nàng lừa hắc lại dễ như trở bàn tay, còn không có chút sơ hở nào.

Nghĩ tới những thứ này, hắc liền đưa tay búng trán nàng một cái.

"A ——" Tần Phiên Phiên hoàn toàn không có phòng bị đối với việc hắc búng trán một cái, trực tiếp kêu lên tiếng.

Bước chân của đám người đều dừng một chút, Thái y rất nghi hoặc đánh giá nàng, cũng không biết vị phi tần chủ tử này đến cùng là như thế nào, hi vọng không phải là chuyện xấu gì.

Lần trước chuyện mang thai giả kia, viện phán của Thái y viện bị đuổi đi, hơn phân nửa thái y xem mạch bệnh cho nàng đều bị trách phạt mười trượng.

Bởi vì số người bị phạt quá nhiều, còn phải thay phiên nhau tới.

Một nhóm đánh trước, sau đó trở về dưỡng thương, chờ chữa khỏi vết thương xong, lại vòng đám người tiếp theo bị đánh.

Đây thật sự là để đám người Thái y viện, mặt mo đều mất hết.

"Hoàng thượng, thần thiếp cảm thấy rất vui vẻ, muốn theo ngài chơi đùa." Nàng vừa nói vừa đưa tay sờ lên cánh tay, trên mặt biểu lộ mười phần không thích hợp.

Thái y vừa nghe được động tĩnh như này, lập tức cũng không dám lơ mãng, vội vàng bắt mạch cho nàng.

Nhưng trong lúc bắt mạch cũng không thành thật, thân thể không chế không được mà co rút, một mực muốn bắt lấy tay của Hoàng thượng, cả người đều dựa vào người của hắn.

Triệu chứng này giống như là không thể rời đi Tiêu Nghiêu, thái y bắt mạch xong, liền nhúu chặt lông mày.

Lần này đặc biệt mời tới thái y lớn tuổi, cũng bởi vì kiến thức của hắn rộng rãi.

Thái y vừa đưa tay thu hồi lại, còn chưa kịp mở miệng, chỉ thấy Tần Phiên Phiên trực tiếp đứng dậy, ôm lấy Tiêu Nghiêu, trực tiếp tiến vào trong ngực của hắn.

"Hoàng thượng, thần thiếp mang chàng bay lên có được hay không? Mau nhìn bay lên, thần thiếp cảm thấy trước mắt tất cả mọi thứ đều di chuyển, ngài cũng biến thành trời đất quay cuồng."

Nàng lôi kéo tay của hắn, càng không ngừng xoay quanh, về sau dường như thật choáng váng, sau khi dừng lại, hai tay liền ôm lấy cổ của hắn, hai chân cuốn lấy chân của hắn, bắt đầu dùng sức một chút xú, giống như coi hắn là thành cây cột vậy, bắt đầu chậm rãi trèo lên trên.

Trong đại điện lâm vào một trận yên tĩnh như chết chóc, tất cả mọi người đưa ánh mắt chuyển qua bên này, đều biểu lộ ra ánh mắt khó có thể tin.

Đào phi nương nương đây là bị bệnh điên gì đó rồi sao?

Vậy mà ngay trước mắt bao người, làm chuyện lớn mật như vậy với Hoàng thượng, nhưng cũng không nên làm như thế, rõ ràng là đầu óc không được bình thường mà.

Tiêu Nghiêu một mực giữ chặt nàng, không cho nàng cuốn lấy thật chặt, hiển nhiên còn muốn lôi ra nàng.

Nhưng mà Tần Phiên Phiên lại giống như con sóc ôm lấy hạt thông, không chịu buông tay, rốt cục nàng bò lên lại, hai chân cuốn lấy eo của hắn, Tiêu Nghiêu nhìn nàng lung la lung lay, sợ nàng ngã ngã ra, đành phải đưa tay nâng cái mông của nàng.

Chỉ thấy cánh tay của Tần Phiên Phiên ôm cổ của hắn, cúi đầu cười hì hì nhìn xem hắn.

Ánh mắt của nàng mê ly, nhìn thấy dáng vẻ thật không được bình thường, trực tiếp xích lại gần hắn, trên mặt của hắn hôn "Bẹp" một cái.

"Hoàng thượng, thần thiếp thật vui về a. Thần thiếp mang ngài đang bay, ngài có cảm nhận được hay không? Chúng ta cùng đi nội điện có được hay không, thần thiếp mang ngài bay đến trên giường, khẳng định bay cao hơn vui vẻ hơn!"

Sau khi nàng nói xong, thì vang lên tiếng cười thét chói tai.

Trong điện ngoại trừ tiếng cười vang bên ngoài ra, cơ hồ tất cả mọi người đều ngừng thở, bệnh này của chủ tử nhà mình xem ra thật nghiêm trọng, lời như này cũng có thể nói ra được.

Liễu Âm ở một bên nhìn mà than thở, không thể không vỗ tay cổ vũ từ dưới đáy lòng vì chủ tử nhà mình.

Vì để càng thêm rất thật, hiển nhiên Tần Phiên Phiên ngay cả mặt mũi cũng không cần, còn nói tiến nội điện bay đến trên giường, lên giường ngoại trừ sủng hạnh ra, còn có việc khác cần hoàn thành sao? Dĩ nhiên là không có rồi.

Tất cả mọi người trong điện đều nghĩ đến điểm này, các cung nữ đều đỏ bừng mặt, ngay cả Thái y trải việc đời, cũng choáng váng ngay lập tức.

"Phi Thái y, cuối cùng là chuyện gì xảy ra?" Tiêu Nghiêu sợ cái miệng đó của nàng nói ra những loại chuyện không hay gì nữa, đành phải đưa tay che miệng của nàng lại.

Không nghĩ tới lòng bàn tay của hắn vừa đụng phải môi của nàng, làm ăm ỉ dị thường Đào phi nương nương liền dừng lại, mở to hai mắt nhìn bốn phía.

Ngược lại lại nhẹ nhàng cười nói: "Hoàng thượng, chàng muốn cho tay của chàng hôn thần thiếp..."

Nàng cách bàn tay của hắn còn không thành thật, hơi lui về sau chút nói khẽ.

Chỉ là nàng còn chưa nói xong, Tiêu Nghiêu lại dùng sức che miệng của nàng lần nữa, không còn dám để nàng nhiều lời một chữ.

Hắn thừa cơ vụng trộm trừng nàng một chút, nữ nhân này nhất định là điên rồi, thậm chí ngay cả loại lời này cũng nói được, chẳng qua là diễn kịch mà thôi, làm gì liều như vậy.

Tần Phiên Phiên lại hướng về phía hắn nhú mày, tiện thể lấy cho hắn liếc mắt đưa tình.

"Xin hỏi trước đó Đào phi nương nương đang làm gì? Ăn thứ gì, chỉ là dùng cái gì?" Phi Thái y thấp giọng hỏi.

Lúc này Liễu Âm nên ra sân, nàng lập tức ho nhẹ một tiếng nói: "Trước đó chủ tử chúng ta trang điểm, người dùng son phấn. Rõ ràng đã từ Diên Thọ cung thỉnh an xong, dựa theo thường ngày tháo bỏ đồ trang sức xuống, thế nhưng qua không lâu sau, ngài lại sai người trang điểm cho người. Đợi đến lúc hóa trang xong, nàng lại biến thành như vậy, còn không cần thận đem son phấn ném nát ở trên mặt đất."

Mỗi một câu của nàng nói, lông mày của Phi Thái y nhíu chặt lại, nghe nàng nhắc đến chuyện son phấn, Phi Thái y liền đi qua ngay, ngồi xuống cẩn thận kiểm tra.

Hắn lấy son phấn cầm lên một ít, dùng ngón tay nắn vuốt, sau đó đưa tới dưới mũi cẩn thận hít thử, đột nhiên sắc mặt đại biến.

"Đây là anh túc[1]!" Ông kinh ngạc nói.

[1] Anh túc: anh túc hay còn gọi là a phiến, thẩu, trẩu (người Tày gọi là cây nàng tiên), là loài thực vật có tên khoa học là *Papaver somniferum* L., thuộc họ Anh túc (*Papaveraceae*). Được xem là cây dược liệu quý. Chiết suất của cây này làm gây nghiện nặng. (Nguồn: Wikipedia)

Tiêu Nghiêu nghe xong tên này, sắc mặt liền trở nên không tốt.

Anh túc thành nghiện, dễ dàng gây chết người, lúc Đại Diệp triều khai quốc, thì đã bị lão tổ tông của Tiêu Gia ra lệnh cường chế cấm dùng, đã từng vì ngăn chặn hút thứ này thành nghiện, đã ra một đạo thánh chỉ, chỉ cần phát hiện có người hút anh túc, nghiêm trị không tha. Dạy mãi không sửa được, trăm ngày lập tức. Đến mấy đời Hoàng đế gần đây nhất, trên dưới triều Đại Diệp đã lâu không có phát hiện anh túc, ngay cả dùng thuốc cũng rất ít, chính là vì phòng ngừa có người lợi dụng sơ hở.

Nhưng là bây giờ thứ hại người này, lại tìm thấy ở bên trong son phấn của Tần Phiên Phiên, hiển nhiên là muốn nàng chết.

ĐỘC SỬNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 94: Bay Ở Trên Giường

Edit: Cảnh Thực viện

Beta: Thư Thực nghi

"Bộ dạng bây giờ của Đào phi nương nương sao lại là trạng thái hưng phấn, chỉ sợ đã sử dụng hỗn hợp trộn anh túc trong bột phấn son này gây ra. Khiến có cảm giác như đang đập lên mây." Phi Thái y thấp giọng nói một câu.

Kết quả, lời nói này của hắc tử vừa dứt, chỉ thấy Tần Phiên Phiên lập tức gật gật đầu, nàng dùng sức đem cái tay của Hoàng thượng đang che miệng nàng xuống, cực kỳ tán thành nói: "Đúng, chính là cảm giác đập lên mây, mềm mại lại dễ chịu, rất vui vẻ!"

"Hoàng thượng, ngài nói xong phải chơi cùng với thần thiếp, sao lúc này cứ nói không giữ lời vậy. Chúng ta tới ôm ấp hôn hít nâng lên cao a."

Nàng xoay mặt lại ưỡn ẹo quần lấy Tiêu Nghiêu, cái tư thế quần chặt nghiêng ngã kia, khiến cho người trong điện đều không dám nói nhiều.

"Chẳng qua bởi vì thời gian sử dụng của Đào phi nương nương không dài, còn chưa có biểu hiện được quá rõ ràng, mạch tượng cũng rất bình thường, nhiều nhất thì tim chỉ đập nhanh một chút..." Phi Thái y tiếp tục báo cáo kết quả chẩn bệnh của hắc tử.

Tiêu Nghiêu gật gật đầu, đồ chơi này gây thành nghiện như vậy, ngay từ đầu biểu hiện của thân thể, chỉ là sau khi dùng qua thì sẽ có vẻ điên

cuồng, còn lại đều sẽ tương đối bình thường.

Chỉ là nếu như dùng quanh năm suốt tháng liên tục, người sẽ trở nên gầy gò, yếu đuối, dù sao không phải là dấu hiệu tốt lành gì.

Đợi đến khi sau khi Phỉ Thái y bị đưa đi, Tần Phiên Phiên còn đu ở trên người Tiêu Nghiêu, sau đó nàng liền tuột xuống.

Kết quả một chân còn chưa rơi xuống đất, vòng eo đã bị bóp lấy.

"Ái phi, muốn đi đâu đó? Không phải muốn một mực quán lấy trẫm đây à?" Tiêu Nghiêu có chút nhú mày, khoe miệng lộ ra một nụ cười tà, rất có vài phần không có ý tốt hỏi.

Tần Phiên Phiên lập tức ho nhẹ một tiếng nói: "Bỗng nhiên thần thiếp cảm thấy có chút không khỏe, không cần quán lấy ngài."

Nàng cười khan hai tiếng, trên mặt còn mang theo thần sắc vài phần xin khoan dung.

Chẳng qua là Tiêu Nghiêu cũng không dễ dàng buông tha nàng, mà trực tiếp dùng hai tay nâng cái hông của nàng lên, ôm nàng nâng lên trên.

"Nãy nói cho đã là muốn dẫn trẫm đi vào bên trong nội điện bay ở trên giường, trẫm đều nhớ kỹ hết đấy, nàng không được chơi xấu nha."

Hắn vừa nói vừa ôm nàng, trực tiếp nhanh chân đi vào phía nội điện.

Tần Phiên Phiên có chút luống cuống tay chân, lập tức ôm lấy cổ của hắn nói: "Không phải, thần thiếp đã thanh tỉnh, không muốn bay ở trên giường."

"Khó mà làm được, trước đó là do nàng mong muốn, bây giờ là do trẫm định đoạt. Thái y cũng đã đi, nàng cũng nên diễn kịch thì phải diễn

cho xong!" Tiêu Nghiêu cự tuyệt nàng ngay lập tức, đồng thời không có chừa bất cứ đường lui nào.

"Không phải, ngài lại muốn ban ngày tuyên dâm, việc đó cũng đừng đổ lỗi cho thần thiếp đây." Tần Phiên Phiên chu chu miệng, thần sắc trên mặt có chút không cao hứng.

"Việc đó nhất định phải trách nàng rồi, nhất định nếu trẫm nói thì phải nói thật rõ ràng là câu - dẫn."

Hắn đem nàng vứt xuống trên giường, Tần Phiên Phiên vội vàng ngồi dậy muốn nói điều gì đó để phản bác, nhưng nàng còn chưa kịp mở miệng, nam nhân đã đè lên, trực tiếp dùng môi ngăn chặn nàng.

Rất nhanh trong điện lại là cả phòng xuân quang vô hạn, hôm nay vẫn là Trương Đại tổng quản cùng Liễu Âm ở bên ngoài nghe, hai người đều đã quen thuộc, mặt không đổi sắc đứng đấy.

Chỉ là trong khoảng thời gian gần nhất này, tình cảm của Cầu Hoàng đế và tiểu yêu tinh thật sự quá tốt rồi, trên giường dưới giường đều không hề yên tĩnh.

Không phải sao, bên trong ngoại trừ âm thanh lẩm bẩm, còn có tiếng hai người toàn nói chuyện linh tinh.

"Ái phi, bây giờ nàng mang trẫm cùng bay lên hay sao?" Hắn trầm giọng hỏi.

Khuôn mặt nam nhân gần ngay trước mắt, mặt mày của hắn đỏ lên, hiển nhiên tràn ngập nồng hậu dày đặc tình cảm, giọng điệu của hắn khàn khàn mờ ám.

Tần Phiên Phiên cũng không trả lời, hai tay chỉ ôm cổ của hắn, để hắn không còn nói nhảm, chỉ nói mà không làm giả kỹ năng.

"Cất cánh thất bại." Đường như hắc lại phát bệnh nói ra một câu như vậy, cúi đầu hôn môi của nàng một cái, hai tay dao động ở trên người của nàng, đốt lên một đồng lửa, nhưng không có động tác khác.

Tần Phiên Phiên bị hắc làm cho tức giận đến đỏ cả con mắt lên, biết rõ là hắc cố ý, thỏa hiệp nói: "Bay lên, đã bay lên đến trời rồi."

"Trên trời có cái gì?" Hắc dẫu dẫu môi, thấy nàng phối hợp như thế, hiển nhiên tâm tình không tệ, cũng tiếp tục có động tác.

"Trời xanh mây trắng, đám mây có thật nhiều hình dạng, ngẫu nhiên còn có thể nhìn thấy một vài con diều." Nàng nói bậy hai câu.

"Rất tốt, bay thấp một chút, chúng ta đi Ngự Hoa viên." Động tác của hắc bắt đầu trở nên dồn dập hơn.

"Trong ngự hoa viên có cái gì?" Hắc lại hỏi.

"Có hoa cỏ cây cối, cầu nhỏ nước chảy. Hoa có thược dược, mẫu đơn, ươm —— "

Đang lúc nàng bắt đầu miêu tả cảnh sắc của Ngự Hoa viên, không biết sao đã đâm trúng điểm hưng phấn của Hoàng thượng, lúc này không cần nàng thúc dục nhiều, động tác của hắc đã trở nên mạnh mẽ dữ dội hơn.

Tần Phiên Phiên ôm chặt lấy hắc, hai người giống như đại thụ che trời và dây leo quấn quýt lấy nhau vậy, cùng nhau lớn lên.

"Ánh nắng ở trong ngự hoa viên rất tốt, chiếu lên người càng khiến cả người thêm lười nhác." Tần Phiên Phiên lại mở miệng, chẳng qua nàng chỉ nói một câu rồi ngừng lại, bởi vì giác quan của nàng đã rơi vào trong nước xoáy.

Tiêu Nghiêu đưa tay che ở trên mắt của nàng, ánh mắt của Tần Phiên Phiên trở nên tối lại, chỉ có thân thể cực nóng vẫn còn đang nóng dần lên.

"Cho dù ánh nắng có tốt hơn nữa cũng không bằng nàng, bởi vì nàng có thể đốt lửa trầm." Hắc tựa ở bên tai của nàng, nhẹ giọng nỉ non một câu, ngay sau đó liền cắn vành tai của nàng.

Âm thanh từ bên trong nội điện đã từ trầm trầm biến thành nước nổ, ngoài điện nhóm cung nhân nhao nhao cúi đầu, lỗ tai của bọn hắn như thế nào đó bay ở trên trời luôn rồi.

Hoàng thượng và Đào phi nương nương đều bay khắp cả toàn bộ hậu cung, giờ phút này cuối cùng cũng đã tiến hành vận động thật tốt ở trên giường.

Trương Hiến Năng yên lặng thở dài một hơi, hắn liền sợ hai người kia ở trong phòng bay lên bay lên, con mẹ nó bay quá cao té chết.

Bây giờ rốt cục hết thấy đều kết thúc, vẫn nên ở yên trên mặt đất đợi đi, trên trời không thích hợp với hai người.

Sau khi Phi Thái y rời đi, dĩ nhiên động tĩnh của Thường Đào các sẽ đưa tới sự chú ý của chư vị phi tần.

Phải biết sự tồn tại Tần Phiên Phiên, bây giờ đã thành mục tiêu công kích, đối với việc chú ý nàng, dĩ nhiên chưa từng xảy ra.

Ngay cả Tô Uyển nghi cũng không ngoại lệ, nàng ta nóng lòng chờ đợi cung nữ tới bẩm báo.

"Bẩm chủ tử, Đào phi nương nương hoàn toàn chính xác không hiểu sao lại hưng phấn, nghe nói hôm nay trở về còn nhất định phải trang điểm

một lần nữa. Sau khi trang điểm xong thì bắt đầu trở nên cao hứng, đều lơ tay đem son phấn bột nước đánh nát. Lúc Phi Thái y đi ra khỏi Thường Đào các, cũng là một mặt ưu sầu, mặc dù hỏi hẩn mà hẩn không chịu nói, nhưng là chắc hẳn Đào phi bên kia nhất định đã xảy ra vấn đề lớn."

Cung nữ này vừa dứt lời, trên mặt Tô Uyển nghi lộ ra mấy phần biểu lộ như trút được gánh nặng.

"May mắn là nàng ta dùng, ta còn thật sự sợ sẽ xảy ra chuyện ngoài ý. Chẳng qua cũng không thể tuyệt đối phớt lờ, tất cả chuyện tiếp theo mới là mấu chốt. Hoàng thượng cũng đã ở chỗ đó, nhưng lại không có lộ ra, hiển nhiên là chuẩn bị điều tra bí mật, để tránh đánh răn động cỏ, điều này cho ta thời gian trì hoãn."

Tô Uyển nghi càng nói càng cao hứng, nàng nháy nháy mắt, trong lòng nghĩ ra kế.

"Người đi đem còn lại mấy hộp son phấn bột nước đều mang tới đây, có hữu dụng ở chỗ ta." Nàng lập tức phát phát tay.

Bên trong Minh Thước điện, Minh Quý phi nằm ở trên giường, cả người đều là một mảnh âm u đầy tử khí.

Từ sau hôm đó khi nàng bị phạt trở về, rốt cuộc cũng không có đi ra cửa điện, ít nhất đã hơn ba tháng rồi, nàng mới dám đi ra ngoài, chờ danh tiếng chuyện đó đi qua, nếu không nàng vừa ra khỏi cửa, cũng đụng phải việc bị chế giễu, khẳng định nàng sẽ không chịu nổi.

"Nương nương, Tô Uyển nghi ở bên ngoài cầu kiến." Tiểu cung nữ đến thông truyền.

Minh quý phi mắt trợn trắng lên, lập tức nói: "Không gặp, khẳng định nàng ta đến cười ta."

"Không phải vậy ạ, nàng ta nói là có đồ tốt đưa cho ngài, có thể khiến cho ngài phục sủng một lần nữa." Tiểu cung nữ nói.

Minh Quý phi rõ ràng sững sốt một chút, ngược lại trên mặt lộ ra vẻ không tin, nàng đã thành dạng như này rồi, không ai có thể giúp nàng phục sủng được.

Nhưng mà Tô Uyển nghi để cho người ta thông truyền câu nói này, lại làm cho tâm nàng như bị cào xé trăm lần, giống như một người đang đói khát ở trong sa mạc, bỗng nhiên có người đưa cho một bình nước đứng cách đó không xa đấy, dù trong lòng hoài nghi ảo giác lừa gạt, cũng sẽ đưa chân chạy như điên tới.

Bởi vì đó là hi vọng sống sót.

"Mời nàng ta tiến đến." Minh Quý phi do dự cũng không lâu, rất nhanh sai người động tác nhanh nhẹn thu dọn một chút.

Lúc Tô Uyển nghi đi vào, không có chút ngoài ý muốn nào nhìn thấy Minh Quý phi ngồi ở trên giường, trước khi nàng tiến vào đã đem biểu tình trên mặt điều chỉnh cho thật tốt.

"Minh tỷ tỷ, người chịu khổ rồi." Nàng trực tiếp mấy bước chạy vội tới bên giường, lập tức cầm tay của Minh Quý phi, mặt mũi tràn đầy biểu lộ của vẻ đau lòng.

Minh Quý phi hơi sững sờ, nàng vạn vạn không nghĩ tới, Tô Uyển nghi vậy mà biểu hiện được như thế tình thâm nghĩa trọng, phải biết hai người bọn họ trở mặt, hay là bởi vì Minh Quý phi đấu với Tần Phiên Phiên, kết quả ai cũng không nhường ai, cuối cùng đem Tô Uyển nghi đẩy ra chịu tội.

"Không có sao, người mới vừa nói đến" nàng cười khan một tiếng, đi thẳng vào vấn đề.

Hàn huyền thì không cần đâu, Minh Quý phi đối với vị đường tử Nguyệt Quý phi kia, đều chưa chắc có bao nhiêu tử muội tình thâm, thì càng đừng đề cập đến vị trước mắt này.

"Có thể bảo tất cả người khác lui ra hay không, việc này mười phần trọng yếu."

Nàng ta vừa nói câu này xong, Minh Quý phi liền phất phất tay, để những người kia tất cả đều lui ra, cũng chỉ lưu lại một cung nữ thiếp thân duy nhất phục vụ.

"Ta thăm dò được một chuyện, chuyện hôm nay Đào phi tìm tới thái y, người biết không?" Tô uyển nghi nhẹ giọng hỏi.

Minh Quý phi lập tức lắc đầu, hiện tại tình huống như này của nàng, không chỉ có một mình bản thân không dám ra ngoài, ngay cả cung nhân cũng không dám ra ngoài cửa, hoàn toàn không ngẩng đầu được lên.

"Người có biết nữ nhân Tần Phiên Phiên kia, vì sao từ khi tiến cung liền độc chiếm chuyên sủng của Hoàng thượng, để cho Hoàng thượng bỏ mặc toàn bộ hậu cung giai lệ hay sao?" Tô Uyển nghi lại hỏi.

Minh Quý phi nghe xong lời này, không khỏi nhú mày, nàng làm sao biết được, nếu nàng biết được thì sớm đã làm theo rồi.

"Chẳng lẽ không phải bởi vì nàng ta ăn nói sắc bén, dáng dấp tuổi trẻ đẹp mắt, còn biết làm việc? Trước tiên đem đồ ngọt Cao Thái hậu, sau đó lại mê hoặc Hoàng thượng."

Đây là nguyên nhân mà những người khác trong hậu cung ngầm thừa nhận, bằng không bọn họ thật sự tìm không ra lý do.

Tô Uyển nghi lập tức lắc đầu: "Lời này cũng chỉ lừa khác một ít người khác mà thôi, dù sao ta cũng không tin. Trong cung mấy vị tử muội kia

dung mạo nhìn không đẹp? Người mập hay ốm, cái gì cần cũng đều có, so với nàng ta còn tuổi trẻ đẹp mặt hơn nữa, dĩ nhiên có rất nhiều. Trước đó tuyển tú chọn được những cô nương này, ta nhìn không có ai so với nàng ta kém hơn, lại nói trước khi bọn tử muội tiến cung cũng đều có chút đặc sắc, dựa vào gì lại bại bởi nàng ta, hơn nữa còn không có chút lực nào để xoay người?"

Minh Quý phi nghe nàng nói kiểu này, lập tức đã cảm thấy quá chính xác.

Trong hậu cung nhiều mỹ nhân như vậy, dựa vào cái gì một mình Tần Phiên Phiên có thể độc chiếm mắt xanh của Hoàng thượng.

"Chẳng lẽ nàng ta là yêu nghiệt? Hồ ly tinh trong truyền thuyết?" Minh Quý phi trăm mối vẫn không có cách giải, đoán mò một cái.

Trên đời này ngoại trừ nữ yêu tinh ra, còn ai có loại bản lĩnh lớn bằng trời này chứ.

Tô Uyển nghi bị việc suy nghĩ vớ vẩn này của nàng ta dọa sợ, nàng sợ nhất là nói chuyện quỷ thần, lập tức khoát tay.

"Không phải, ta nghe nói nàng ta có thuốc mê hoặc Hoàng thượng, đem không chế thần chí của Hoàng thượng, cho nên Hoàng thượng mới có thể bị nàng ta mê đến xoay quanh, căn bản không nhìn một tử muội nào khác ở trong cung." Nàng tiến tới bên tía của Minh Quý phi, thấp giọng nói.

"Cái gì? Nàng có thuốc gì!" Minh Quý phi kích động quát to lên.

Tô Uyển nghi đưa tay một tay bịt miệng nàng ta, trên mặt là thần sắc kinh hoàng.

"Minh tỷ tỷ giọng của người lớn như vậy làm gì? Sợ người khác không biết a."

Minh Quý phi nuốt một ngụm nước bọt, lập tức gật đầu, ho nhẹ một tiếng nói: "Nàng ta cũng dám làm ra loại chuyện đại nghịch bất đạo này? Xác nhận sao? Bị người bắt được tận tay sao?"

Tô Uyển nghi gật đầu: "Cũng không tính là tận tay, chính là ta phát hiện đồ vật Thượng cung cục cho Thường Đào các, cùng với đồ vật trong các cung khác không giống nhau. Vọng Lan cô cô của Thường Đào các thường xuyên ra vào Thượng cung cục, mà hôm nay Phỉ Thái y cũng đi tới Thường Đào các, nói là thay Tần Phiên Phiên bắt mạch, theo ta thấy là vì Hoàng thượng mà đi. Người biết đấy, có chút thuốc tác dụng phụ rất lớn, nghe nói cái này so xuân dược kích dục còn lợi hại hơn, có thể khiến người ta lúc cá nước thân mật, triệt để đánh mất lý trí, biến thành trạng thái giống như dục nô vậy."

Minh Quý phi kinh ngạc, đầu óc của nàng có chút chưa kịp thích ứng, cau mày cẩn thận nghĩ nghĩ, mới nói: "Thứ gì không giống?"

"Son phấn bột nước. Ta vụng trộm để cho người ta lấy đến hai hộp, không thể nhiều hơn nữa. Liền sợ bị phát hiện, Tần Phiên Phiên đem cái này đồ vật thấy rất căng, các người Lâm gia là dùng cái này làm sinh ý, người hãn có thể phân biệt được sự khác nhau nhỉ." Nàng vừa nói vừa từ trong tay áo lấy ra hai cái hộp nhỏ.

Bề ngoài cùng với đồ phát ra của Thượng cung cục giống nhau như đúc, nhưng sau khi mở ra, chất phấn bên trong và màu sắc đều có chút khác biệt, tuy nói trên cơ bản làm giả giống thật, nhưng vẫn có thể nhìn ra một chút khác biệt.

Minh Quý phi lập tức dùng móng tay móc một khối, nắn vuốt, thấp giọng nói: "Hoàn toàn chính xác so với chúng ta dùng tốt hơn, hương vị

cũng có chút không giống. Vị Thái y sau khi bắt mạch cho Hoàng thượng, khẳng định Hoàng thượng đã biết, chẳng lẽ không có trừng trị tiện nhân kia chịu tội?"

Tô Uyển nghi không đồng ý mà nhìn nhìn nàng, thấp giọng nói: "Minh tử tử, người nghĩ gì thế? Cái đồ chơi này đã hoàn toàn khống chế lại Hoàng thượng, đương nhiên hắn sẽ không xuống tay với Tần Phiên Phiên, thứ này là có thể gây nghiện, căn bản Hoàng thượng chống đỡ không được. Dù ý chí nam nhân có kiên định, dùng những thứ này xong, chỉ sợ cũng biến thành quỷ đói chỉ chui ở trong đống quần."

Minh Quý phi giật mình, mới nói: "Hoàng thượng đối với tiện nhân kia, hoàn toàn chính xác giống như là một quỷ đói sắc ở bên trong vậy."

Tô Uyển nghi ho nhẹ một tiếng, nàng vạn vạn không nghĩ tới Minh Quý phi tin nhanh như vậy, nàng còn tưởng rằng phải phí một phen miệng lưỡi, Minh Quý phi hiển nhiên đối Tần Phiên Phiên hận thấu xương, các loại thành kiến đều rơi xuống trên đầu của nàng ta.

Hoàng thượng không có khả năng độc sủng một nữ nhân, đối với những nữ nhân khác trong hậu cung đều lạnh lùng như băng, nếu là như vậy, đó nhất định là nữ nhân này dùng thủ đoạn buồn nôn gì rồi.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 95: Minh Quý Phi Xuống Ngựa

Edit: Nhu Đức cơ

Beta: Hy Hoàng Thái phi

"Chúng ta đi tố giác nàng ta, không thể làm nàng ta tiếp tục càn rỡ nữa, vừa lúc nơi này còn có chứng cứ." Minh Quý phi cầm trong tay hộp son phấn, liền xoay người xuống giường. Tô Uyển Nghi lập tức ngăn nàng lại, người này ngu đến mức nào không biết, những câu nàng nói phía trước, Minh Quý phi có phải hay không không nghe thấy?

"Minh tỷ tỷ nghe ta nói, nữ nhân kia không phải loại dễ chọc vào, hơn nữa hiện tại Hoàng Thượng nghe lời nàng ta nói. Hiện giờ nàng ta điều võ dương oai, nóng lòng muốn thử xem, chuẩn bị xuống tay với các vị tỷ tỷ muội muội trong hậu cung, chỉ là không biết phải bắt đầu từ ai thôi. Tỷ tỷ mang hai hộp đồ vật này lên, không phải vừa lúc đưa cho nàng ta nhọc điểm sao. Hoàng thượng sẽ không nghe theo tỷ tỷ, mà ngược lại sẽ nói tỷ vu hãm người tốt đó. Bây giờ tỷ muốn đi thì đi đi, coi như muội chưa nói qua lời này, dù sao đến lúc đó nếu tỷ nói ra ta, ta cũng sẽ không nhận."

Tô Uyển nghi dấu miệng giọng nói mang theo vài phần giận dữ. Minh Quý phi nhíu chặt lông mày, không cam lòng nói: "Không thể nào, chắc chắn Hoàng thượng bị nàng mê hoặc rồi, huống hồ Thái Y Viện gần đây không yên ổn, Hoàng Thượng sẽ không tin tưởng lời thái y nói. Hiện giờ chúng ta trên tay có chứng cứ tố giác nàng, Hoàng Thượng khẳng định sẽ điều tra cẩn thận."

"Tỷ động nào tí đi, tỷ đã quên nguyệt Quý phi hiện giờ đang ở đâu sao? Thời điểm nàng đi tìm Tần Phiên Phiên giăng co, khẳng định cũng đã định liệu trước đi, cảm thấy chính mình nhất định có thể kéo nàng ta xuống ngựa, kết quả cuối cùng là Nguyệt Quý phi bị đưa đi lãnh cung. Nói thật, việc Tần Phiên Phiên bị rớt hài tử, ai biết thật giả ra sao? Hoàng Thượng tình nguyện tin tưởng nàng, cũng không tin Nguyệt Quý phi đã tâm giao tám năm trời, tỷ nói xem không phải bị khống chế thì là cái gì?"

Không thể không nói, Tô Uyển nghi khuyên người rất ra dáng, nói được đạo lý rõ ràng.

"Phải làm sao bây giờ? Ta cứ mặc nàng ta tiếp tục càn rỡ như vậy sao?" Minh Quý phi hỏi.

Tô Uyển nghi ho nhẹ một tiếng, trên mặt lộ ra vài phần thần bí tới.

Minh Quý phi thấy vẻ mặt nàng không chút vội vàng, liền biết vị Tô Uyển nghi này khẳng định đã có biện pháp, tròn mắt nàng vừa chuyển, lập tức nói: "Muội muội có cao kiến gì liền nói đi, hiện giờ tỷ muội toàn hậu cung chúng phải đoàn kết thành một sợi dây thừng, cùng nhau đem Tần Phiên Phiên kéo xuống đài. Muội đừng ngại, thiếu cái gì hay cần tỷ làm cái gì, cứ việc mở miệng. Trong điện này của tỷ, muội coi trọng cái gì cứ mang đi đi."

Không thể không nói, Minh Quý phi vì có thể đem Tần Phiên Phiên kéo xuống tới, có thể nói là cực kỳ hào phóng, không tiếc bất cứ thứ gì.

Tô Uyển Nghi lập tức cười, khẽ xua xua tay: "Những vật kia muội cũng không cần, muội không có lòng tham như vậy. Chỉ cần tỷ tỷ ra sân, muội nhìn không thấy Hoàng Thượng, Tần Phiên Phiên nàng có thể dùng, tỷ cũng có thể dùng a. Trước hãy tranh thủ dành lấy tâm Hoàng Thượng, sau đó hẵng nói chuyện."

Minh Quý phi ngây dại, trăm triệu lần nàng không nghĩ tới còn có chiêm thức ấy, trong khoảng thời gian ngắn tâm có chút động, nhưng lại co rúm.

Nếu mà thành công thì toàn bộ sủng ái Tần Phiên Phiên có được hôm sẽ trở thành của nàng.

Nghĩ tới việc Hoàng Thượng mỗi ngày tới Minh Thước điện, cùng nàng nói chuyện yêu đương, ôm nàng như thế nào đều không đủ, loại cảm giác này quả thực là so năm mơ còn đẹp hơn ba phần.

"Nhưng ta không gặp được Hoàng Thượng a, muội biết đấy, gần đây ta phạm cung quy. Muội muội, hay là muội làm đi." Nàng vừa nói vừa cúi đầu nhìn hộp son phấn trong tay, khê cắn môi vẫn là không có đẩy qua đi.

Người nghĩ gì đều lộ hết ra mặt như nàng ta tất nhiên không có tránh được con mắt Tô Uyển nghi.

"Đừng a, tỷ đi Duyên Thọ Cung thỉnh an Cao thái hậu, vẫn có thể thỉnh an Hoàng Thượng như thường. Huống hồ ta thật vô dụng, tỷ tỷ người cũng không phải không biết, bao lâu nay muội chưa thấy được Hoàng Thượng, phân vị muội lại thấp, muốn vào nội điện gặp Cao thái hậu đều khó khăn, dù gì tỷ cũng là Quý phi, dễ dàng lấy cớ. Trong khi đó muội ngay cả cơ hội còn chẳng được, huống hồ nơi đó son phấn nhiều, nhỡ đánh rơi mất, vậy nên đồ vật quan trọng vẫn nên để ở chỗ tỷ thì hơn, nếu tỷ thật sự không muốn dùng, chờ khi có cơ hội, liền tìm một người thích hợp đi. Ai, cũng không biết cuộc sống này khi nào mới thay đổi a."

Tô Uyển nghi thở dài một hơi, nàng biết chính mình đã thành công, liền châm dầu vào lửa.

"Được, muội yên tâm giao cho ta đi." Minh Quý phi trịnh trọng mà đem hộp son phấn giao cho cung nữ một bên.

Tô Uyển Nghi trừng mắt mà nhìn nàng vạch một miếng gạch, đem kia hai cái cái hộp nhỏ thả vào.

Mỗi ngày Phỉ thái y đều phải tới Thường Đào Các bắt mạch, người ở bên ngoài xem ra chính là bệnh tình Tần Phiên Phiên thực nghiêm trọng, hơn nữa mỗi lần xem thái y xong, Hoàng Thượng đều tới thăm.

Nhưng là một màn này ở trong mắt Minh Quý phi cùng Tô Uyển nghi hoàn toàn bất đồng.

Minh Quý phi hoàn toàn bị Tô Uyển nghi lừa dối, nàng liền cảm thấy chứng bệnh Hoàng Thượng càng thêm nghiêm trọng, có lẽ quá mấy ngày Hoàng Thượng nghe lời nàng ta nói, đều phải đem nàng ta phong Hoàng Hậu.

Mà Tô Uyển nghi càng nôn nóng, nàng cảm thấy Tần Phiên Phiên án binh bất động, khẳng định là có đại chiêu gì.

Hơn nữa Vọng Lan cô cô đi Thượng Cung Cục càng thêm thường xuyên, mỗi lần quay lại đều là thần sắc vội vàng, ngẫu nhiên đưa nàng ra tới tiểu tử muội còn một bộ muốn nói lại thôi, khiến nàng khẩn trương không thôi.

Nàng cảm thấy không thể thở nổi, khi hậu cung nhắc đến son phấn, khẳng định điều đầu tiên họ nhớ chính là nàng.

"Chủ tử, Minh Quý phi đã ở chỗ Cao thái hậu hồi lâu nói chuyện, nhìn dáng vẻ thật sự là vì chờ Hoàng Thượng." Có tiểu cung nữ thần sắc vội vàng mà tiến đến bẩm báo.

Tô Uyển nghi vừa nghe lời này, trên mặt lập tức lộ ra vài phần thà lỏng thần sắc.

"Mau, tiến hành bước tiếp theo!" Nàng vui mừng quá mức, lập tức gấp giọng phân phó nói.

Đêm đó Tần Phiên Phiên chuẩn bị ngủ, bỗng nhiên Liễu Ấm đi đến, trên mặt đều là thần sắc kích động.

"Chủ tử, nô tỳ mới vừa đi hái nấm tuyết, bỗng nhiên có cái cục đá làm nô tỳ ngã. Cục đá bị một khối khăn gấm bao lấy, nô tỳ cởi bỏ ra thì thấy, mặt trên có một hàng tự, có người mật báo cho chúng ta!" Liễu Ấm vừa nói vừa trình lên khăn gấm.

Kia là một khối khăn gấm trắng, chỉ có mấy cái từ hỗn độn: Anh túc, Minh Quý phi.

Ngắn ngủn năm chữ, vào thẳng chủ đề.

Tần Phiên Phiên nhú nhú mày, nàng cẩn thận lật xem khăn gấm, trên khăn trắng không thêu đồ án gì đó, hơn nữa vải dệt cũng tùy ý có thể thấy được, hiển nhiên là sợ bị người truy ra, cho nên tận lực đều dùng đồ vật vô cùng bình thường.

"Buổi tối trời quá tối, nô tỳ không nhìn thấy bóng người. Nay mặt trên viết chính là thật chẳng?" Liễu Ấm có chút tò mò.

Người đưa khối khăn gấm này, khẳng định là người biết sự thật, hai chữ "anh túc" này cũng đủ cho thấy hết thảy.

"Không được manh động, không chứng cứ xác thực, ai biết người nọ là người như thế nào. Ta không nghĩ trở thành Nguyệt Quý phi thứ hai, hưng phấn tìm tới cửa rồi bị vả mặt ném vào lãnh cung." Tần Phiên Phiên hoàn toàn không có do dự, trực tiếp làm Liễu Ấm đem khăn thu hồi, không chút để ý tới.

Liễu Ấm một trận ghen lời, Nguyệt Quý phi tiến lãnh cung như thế nào, Tần Phiên Phiên hẳn rõ ràng hơn ai hết.

Bất quá cũng nguyên nhân này nên Tần Phiên Phiên mới càng thêm cẩn thận.

Tuy rằng nàng được Hoàng Thượng tín nhiệm, nhưng loại chuyện này vẫn nên cẩn thận thì hơn, nhờ chẳng may lại thành cái gậy thọc phân.

Tần Phiên Phiên ngoài miệng tuy nói như vậy, nhưng thật ra để trong lòng, ngày hôm sau thời điểm đi Duyên Thọ Cung thỉnh an, liền tương đối chú ý Minh Quý phi.

Thời điểm Minh Quý phi cùng Tần Phiên Phiên tầm mắt giao nhau, lập tức mắt trợn trắng, bộ dáng hếch mũi lên trời, bất quá cũng không xảy ra tranh cãi gì.

Chờ đến sau khi thỉnh an, Minh Quý phi như cũ lưu lại cùng Cao thái hậu nói chuyện, Tần Phiên Phiên cũng không tỏ thái độ gì, xoay người rời khỏi.

Việc thờ ơ này khiến Tô Uyển nghi lo lắng.

Tần Phiên Phiên có phải ngốc hay không? Loại anh tuc này không phải dạng đùa giỡn, nó là đồ vật hoàn toàn hại người a, nếu để thái y tra được, có thể đem Minh Quý phi lật đổ, do dự cái gì a.

Hay là nha đầu ngốc Liễu Ấm kia không đem khăn gấm cho nàng ta, vẫn là Tần Phiên Phiên không tin, muốn điều tra mấy ngày?

Tần Phiên Phiên mới vừa trở lại Thường Đào Các không lâu, Tiêu Nghiêu liền tới đây, trên mặt hẳn biểu tình âm trầm như nước.

"Hoàng Thượng làm sao vậy, ai chọc người tức giận?" Tần Phiên Phiên liếc mắt một cái liền thấy tâm trạng hần không vui, lập tức nhẹ giọng hỏi một câu.

"Minh Quý phi có phải hay không có tật xấu? Trẫm mới vừa đi thỉnh an mẫu hậu, nàng liền nói những câu vô nghĩa. Thời điểm trẫm thỉnh an, nàng ta luôn dựa vào lồng ngực trẫm. Ngày xưa còn không tính, ngành muốn đem mặt thò qua, nàng cho rằng nàng là móng heo chờ trẫm đến gặm không bằng! Trẫm lại không phải tiểu tử, đều đã lớn tuổi, thượng không được thì giở thủ đoạn, có phải bị ngu học hay không!"

Tiêu Nghiêu thở phì phì nói với nàng, rõ ràng là đối Minh Quý phi rất không vừa lòng.

Tần Phiên Phiên nghe hần nói hai câu cuối cùng hoàn toàn đem nàng chọc cười, thấp giọng nói: "Thế ngài cảm thấy cái gì là có kiến thức?"

Tiêu Nghiêu nhìn nàng một cái, ho nhẹ một tiếng, nói: "Loại thuyền nhỏ nhi nhẹ nhàng diên loại này, ái phi ngoạn nhi đến tốt như vậy, trẫm cũng là có học như nàng a, hai ngày trước còn mang trẫm ở trên giường phi đâu, phi đến nhiều vui sướng a."

Tần Phiên Phiên bị hần như vậy vừa nói, sắc mặt tao đến đỏ bừng, duỗi tay tới véo hần.

"Nàng liền làm cái này, làm ngài tức giận?"

Tiêu Nghiêu xua xua tay: "Vẫn còn nữa, trẫm đối với nàng ta tốt, nàng ta thế nhưng hỏi trẫm hôm nay trang dung như thế nào? Có phải hay không hương vị rất dễ ngủ? Có hay không cảm thấy nàng ta thật xinh đẹp? Trẫm cảm giác nàng ta là cái chày gỗ, chỉ cảm thấy đầu nàng ta úng nước rồi!"

Tần Phiên Phiên hoàn toàn bị hần chọc cười, bất quá đáy lòng nhưng thật ra cân nhắc, Minh Quý phi này hiển nhiên là có vấn đề, nhắc tới trang

dung cùng hương khí, liền khó tránh khỏi làm người ta liên tưởng đến son phấn, chẳng lẽ trong tay nàng ta cũng có thứ đồ kia?

"Hoàng Thượng, tiểu tử Trương Thành kia ở chỗ thái giám nhật được một khối khăn, hẳn cảm thấy sự tình trọng đại, bảo nô tài tới thông báo một tiếng. Đây là khăn." Tay Trương Hiến Năng cầm một khối khăn tiến vào.

Tần Phiên Phiên liếc mắt một cái liền nhìn thấy kia khối khăn gấm trắng kia, không khỏi "Di" một tiếng, lập tức sai Liễu Ấm đem khối khăn lúc trước nàng nhật được lấy ra.

Cùng nhau so sánh hai khối khăn, kiểu dáng cùng bộ dáng đều giống nhau, chẳng qua mặt trên chữ viết có vài phần khác biệt.

Trên khối khăn Trương Hiến Năng trình lên viết: Son phấn, Minh Thước điện gạch.

Lúc này biến thành bảy chữ, càng thêm kỹ càng tỉ mỉ lại viết rõ ràng địa điểm.

"Thần thiếp tối hôm qua liền thu được, chẳng qua bởi vì lai lịch không rõ, hơn nữa không có chứng cứ xác thực, liền không dám tùy tiện hành động. Không nghĩ tới người nọ vẫn chưa từ bỏ ý định, không dám đi Long Càn Cung giương oai, nhưng thật ra đã đem chủ ý đánh tới trên người Tiểu Trương công công."

Tần Phiên Phiên đem hai khối khăn ném ở một bên, trong lòng buồn cười, người nọ nghị lực thật đúng là đủ cứng cỏi.

Thấy Tần Phiên Phiên nàng không phản ứng, liền đi tìm Hoàng Thượng, này thật đúng là nhất định phải đem chuyện này ẩn ở trên đầu Minh Quý phi.

Tiêu Nghiêu chau mày, ngược lại cười lạnh một tiếng.

"Đây là bút tích của ai, quả thực Minh Quý phi có lá gan làm ra tới, nhưng nàng ta lại không có đầu óc, không biết là ai đã lừa dối nàng ta."

Tần Phiên Phiên cũng nghĩ như vậy, nàng lắc lắc đầu: "Người này cũng thật đậu, quá mức gấp gáp, đủ thấy là kẻ nhát gan. Bất quá lại muốn thần thiếp nhanh chóng đem việc này đẩy lên đầu Minh Quý phi, nhanh chóng kết thúc việc này, thật không biết là nàng ta là ngu vẫn là thông minh."

"Không có việc gì, đi đem Minh Quý phi lại đây hỏi một chút liền biết." Tiêu Nghiêu thật ra cũng không sao cả mà phất phất tay.

Tần Phiên Phiên lập tức chặn lại nói: "Đừng, miễn cho rút dây động rừng, thần thiếp có ý tưởng này. Ta dựa theo trên khăn gấm này làm, nói không chừng có thể đem người nọ dẫn ra tới, chẳng qua Minh Quý phi cuối cùng bị trừng phạt hay không đều do ngài định đoạt."

"Chuyện này người an bài đi, tuy nói chuyện này không phải nàng ta phạm phải, bất quá tâm tư ác độc của nàng ta rõ như ban ngày. Lâm gia từ trước đến nay đều là bộ dáng tử muội tình thâm, lãnh cung lạnh như vậy, nàng ta cũng nên đi làm bạn với Nguyệt Quý phi mới phải, trẫm là vì tình cảm của hai bọn họ."

Tiêu Nghiêu sâu kín mà mở miệng, đối với Minh Quý phi trừng phạt, Tần Phiên Phiên cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, rốt cuộc Minh Quý phi lần trước nói dối chuyện Lâm gia để câu dẫn Hoàng Thượng, liền cũng đủ để Tiêu Nghiêu nhớ.

Hiện giờ lại thêm lần thứ hai, tự nhiên không chịu tha nhẹ nàng ta, nếu không lấy đầu óc Minh Quý phi thì không chịu hiểu thế nào là một vừa hai phải.

Rõ ràng kẻ lợi dụng nàng ta cũng biết, vị Minh Quý phi này thật sự có chỉ số thông minh không cao, cho nên mới đem nàng ta trở thành bia ngắm.

Trong Minh Thước điện, Minh Quý phi thất bại ngồi ở ghế trên, chau mày, nàng không rõ vì sao son phấn này không dùng được.

"Người tới xem trên người ta có phải hay không rất thơm? Vì sao Hoàng Thượng một chút phản ứng đều không có, là Tô Uyển nghi lầm sao? Rõ ràng Tần Phiên Phiên dùng, liền đem Hoàng Thượng gắt gao mà chộp vào trên tay."

Minh Quý phi duỗi tay hướng về phía cung nữ vẫy vẫy, cung nữ kia tiến lên cẩn thận mà ngửi một chút, lập tức nói: "Nương nương, trên người ngài quả thực có hương vị dễ ngửi, đặc biệt là hương son phấn này, thanh nhã lại độc đáo. Nô tỳ khẳng định là ngài mới vừa dùng, chưa có hiệu quả. Phải biết rằng Đào Phi chính là dùng lâu rồi."

Minh Quý phi gật đầu: "Cũng đúng, lần sau ta dùng nhiều một chút, đánh thật dày, làm Hoàng Thượng chú ý tới ta."

Nàng cầm một mặt gương đồng, vui rạo rức ngắm dung nhan mình, bỗng nhiên liền có một đám thái giám vọt tiến vào.

"Ai cho phép các người tiến vào? Cút đi cho bốn cung!" Minh Quý phi cả kinh kêu lên.

"Hoàng Thượng có khẩu dụ, Minh Thước điện tàng trữ tang vật. Minh Quý phi, thứ bọn nô tài đắc tội, lục soát."

Dẫn đầu chính là Trương Thành, hần vung tay lên, lập tức các thái giám phân tán ra.

Ở tới trên đường, Trương Thành liền nhắc nhở qua, nhấn mạnh điều tra gạch cùng bàn trang điểm.

"Trương công công, tìm được rồi, là thứ này phải không?" Một tiểu thái giám từ gạch moi ra hai cái hộp nhỏ.

Hiển nhiên Minh Quý phi biết thứ này không thể đưa ra ngoài ánh
áng, cho nên dùng xong lúc sau lại dấu đi.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 96: Lộ Ra Dấu Vết

Edit: Thảo Hoàng quý phi

Beta: An Thực phi

Minh Quý phi nhìn đến đồ vật hắc cầm trên tay, tức khắc cả người rét run, máu toàn thân đều bốc lên đỉnh đầu, nàng cảm thấy sự tình không xong rồi.

Trương Thành nhìn tới, lập tức nói: "Chính là thứ này có thể hại chết người đó. Trình lên cho Hoàng thượng trước, rồi định đoạt sau."

"Đây là thứ gì, bốn cung không biết từ đâu ra, các người vu oan hãm hại ta! Bốn cung muốn gặp Hoàng thượng!" Minh Quý phi lập tức chối cãi, nàng ta tiến lên, dường như muốn cướp son phấn từ trong tay Trương Thành.

Trương Thành vung tay lên, lập tức có hai thái giám tiến lên giữ nàng ta lại, Trương Thành cũng nhanh nhẹn thu son phấn lại.

"Trước tiên ngài đợi ở Minh Thước điện đi."

Chuyện Trương Thành dẫn người lục soát bốn phía Minh Thước điện, còn lục soát ra độc vật gì đó, hơn nữa bên ngoài cửa điện vây bởi một vòng thái giám, rõ ràng là muốn khống chế Minh Quý phi rất nhanh đã truyền khắp hậu cung.

Một đám đều đang suy đoán rốt cuộc Minh Quý phi làm ra chuyện gì, lại làm Hoàng thượng ra tay lần nữa.

Lúc trước trừng phạt nàng ta quỳ gối ngoài điện mới là chuyện của mười ngày nửa tháng trước, hiện giờ nàng ta lại làm ra chuyện xấu.

Sau khi Tô Uyển nghi biết được, cả người đều rất hưng phấn, chuyện này chỉ cần có chủ mưu, bên phía Tần Phiên Phiên hẳn là sẽ không phải cần chết không buông, ngày thường nàng lại cẩn thận hơn chút thì sẽ bình yên vô sự.

Nàng ta nghĩ thật tươi đẹp, nhưng qua hồi lâu, Hoàng thượng vẫn không hạ chỉ trừng phạt Minh Quý phi, trái lại Tần Phiên Phiên đi Minh Thước điện hai chuyến, trong khoảng thời gian ngắn lại có những lời bàn tán xôn xao.

Bởi vì việc này thật sự ồn ào, lại chần chừ chưa quyết, lúc thỉnh an, Cao Thái hậu cũng nhin không được muốn hỏi vài câu.

"Phiên Phiên à, chuyện Minh Quý phi rốt cuộc là như thế nào? Ai gia nghe nói là giấu độc vật gì đó, khó trách mấy ngày trước biểu hiện của Minh Quý phi kỳ quái như vậy. Thường thường nàng ta đều không báo cáo chuyện hậu cung, nhưng đã nhiều ngày nàng ta vẫn luôn ăn vạ ở nội điện của ai gia không đi, ai gia bảo nàng ta rời đi, không muốn nghe nàng ta bẩm báo, nàng ta lại luôn tìm các loại lý do để lưu lại. Có phải nàng ta muốn độc hại ai gia hay không?"

Về mặt của Cao Thái hậu khủng hoảng, nghĩ lại, Cao Thái hậu và Minh Quý phi thật đúng là kết thù không nhỏ, lúc trước bởi vì Minh Quý phi làm rơi vỡ một tấm gương của bà ấy, bà liền kêu thân mẫu và bá mẫu của nàng ta tiến cung tới mắng một trận.

Ngày thường Cao Thái hậu cũng không cho Minh Quý phi sắc mặt tốt, nhiều ngày vừa qua Minh Quý phi vẫn luôn tiếp xúc nhiều nhất với Thái

hậu, nói muốn mưu hại bà ấy, hoàn toàn là hợp lý.

Tần Phiên Phiên không nghĩ tới lần này nàng chần chừ chưa quyết, còn chưa dẫn dụ được người sau lưng, nhưng lại làm Cao Thái hậu luống cuống trước.

"Mẫu hậu, không thể nào. Minh Quý phi cũng không dám ra tay với ngài đâu, đúng là nàng ta giấu độc vật, nhưng chuyện này không phải một mình nàng ta làm. Là có người đưa đồ vật cho nàng ta, thần thiếp suy nghĩ biện pháp dò hỏi nàng ta, đã có chút tiến triển."

Thật ra nàng vô cùng trấn định, lúc nói lời này, trên mặt còn mang theo vài phần tươi cười, hoàn toàn không có bất cứ ý khẩn trương hoặc giả dối gì, hoàn toàn là thái độ đã định liệu trước.

Tần Phiên Phiên càng thản nhiên như vậy, thì Tô Uyển nghi càng có tật giật mình.

Nàng trăm triệu lần không nghĩ tới, sau khi Tần Phiên Phiên bắt được Minh Quý phi, thế nhưng không đối đãi giống Nguyệt Quý phi lúc trước, trực tiếp đuổi tận giết tuyệt.

Phải biết rằng phi tần phân vị cao giống như Quý phi, có thể kéo một người xuống đài đã là khó, hoàn toàn chính là cơ hội ngàn năm có một, thế nhưng thái độ của nàng ta lại chậm chạp, còn muốn đưa ra nghi vấn gì đó.

Ở một khắc này, Tô Uyển nghi cảm thấy trái tim mình muốn ngừng đập, tính toán của nàng đều rơi vào khoảng không, trong lòng bàn tay thấm ra mồ hôi lạnh, lại còn phải giống những phi tần khác, làm bộ kinh ngạc tìm tòi nghiên cứu.

Sợ có cảm xúc gì không thích hợp, bại lộ chính mình.

Sau khi thỉnh an xong, Tần Phiên Phiên không trở lại Thượng Đào các, mà lại đi Minh Thước điện.

Trên thực tế hai lần trước nàng đi Minh Thước điện, căn bản là không gặp Minh Quý phi. Với chỉ số thông minh không cao kia của Minh Quý phi, phỏng chừng lúc này lòng đầy căm phẫn. Hiện giờ nàng đi gặp Minh Quý phi, sẽ chỉ được nghe nàng ta không lý trí mà nhục mạ, cũng không thể có được đồ vật nàng muốn.

Lần thứ ba gặp mặt này, rốt cuộc nàng vào nội điện, gặp Minh Quý phi.

Nàng thấy Minh Quý phi có chút suy sụp mà cuộn tròn ở trên giường, đôi tay ôm đầu gối, khuôn mặt u sầu.

Trong nháy mắt thấy Tần Phiên Phiên nhìn mình, nàng ta lập tức từ người vợ mất mát vì bị bỏ rơi, biến thành người đàn bà hung hãn đánh đá, đột nhiên nhảy khỏi giường, trực tiếp hướng về phía nàng, dường như muốn đánh Tần Phiên Phiên.

Sớm có ma ma cao lớn vạm vỡ ngăn cản nàng ta, nàng ta căn bản là không lại gần được nàng.

"Tần Phiên Phiên, người hãm hại ta! Thứ đồ kia căn bản không phải của ta ——"

Tần Phiên Phiên vừa nghe nàng ta còn đang chống chế, không khỏi nhú mày, âm thanh lạnh lùng nói: "Thứ này là Trương Thành tự mình lục soát ra, còn giấu ở dưới nền gạch nội điện của người, ngoại trừ người một nhà các người, chẳng lẽ ta còn hãm hại người được à?"

Minh Quý phi bị nàng nói đến ghen không ra lời.

"Được rồi, nói đi, thứ này tới từ chỗ nào?" Tần Phiên Phiên không muốn nói chuyện vô nghĩa với nàng ta.

Nhưng Minh Quý phi lại cố tình không theo ý nàng, nàng ta trầm mặc một lát, bỗng nhiên hiên ngang lẫm liệt nói: "Thứ này là của ta thì như thế nào, người dùng được vì sao người khác không được. Ta biết Hoàng thượng sủng người như vậy, chính là bởi vì người dùng những son phấn này, bên trong trộn lẫn thứ có thể khống chế người, người lợi dụng cái đó khống chế Hoàng thượng. Người không cần phí lời, ta sẽ không nói cho người là của ai, bởi vì dù cho ta bị người lật đổ, còn có ngàn ngàn vạn vạn ta khác có thể lật đổ người!"

Nàng ta càng nói càng kích động, trực tiếp đuổi tay chỉ vào Tần Phiên Phiên, hốc mắt đều đỏ, tựa như sắp rơi lệ, cũng không biết có phải bị chính mình làm cảm động rồi hay không.

"Chỉ cần hậu cung này còn có nữ nhân khác, Tần Phiên Phiên, người cũng đừng tưởng độc sủng cả đời. Luôn có người có thể cướp Hoàng thượng ra từ trong tay người, hẳn thật là quá tốt mới có thể một mực nghe lời người. Sẽ có nữ nhân càng thông minh càng xinh đẹp hơn ta xoay chuyển được tâm tư của hắn, không nghe lời hồ ly tinh người nữa, sẽ có một ngày chúng tỷ muội mưa móc đều dính!"

Minh Quý phi kia kích động kêu lên, nhìn sắc mặt này của nàng ta, ai không biết còn tưởng rằng Tần Phiên Phiên hãm hại nàng ta đấy.

Một lúc sau khi nàng ta nói xong, toàn bộ trong điện đều lâm vào lặng yên như chết, vẻ mặt Tần Phiên Phiên phát ngốc, nàng hoàn toàn không hiểu đầu óc Minh Quý phi phát triển như thế nào.

Con mẹ nó biết đến minh bạch là nàng ta đang nói chuyện tranh sủng, không biết còn tưởng rằng Tần Phiên Phiên làm cái tội ác tày trời gì, làm nữ nhân toàn hậu cung đều hận nàng.

Còn có ở trong mắt Minh Quý phi, thế nhưng Hoàng thượng không phải đồ đê tiện ham sắc, mà là thiếu niên ngây thơ trong sáng lại không làm ra vẻ?

Đến tột cùng là đoạt nam nhân, hay là nuôi nhi tử của nàng ta?

Không, nàng cảm thấy hẳn là đoạt sủng vật đi, rồi cuộc cầu tử đúng là ngây thơ đơn thuần, ai có thịt xương, xích chó tử ở trên tay ai thì đi theo người đó, điểm này không phải xấu.

"Có phải người bị thứ đồ kia làm cho có vấn đề hay không? Còn mưa móc đều dính, dù cho xuất hiện ngàn ngàn vạn vạn người như người, chỉ cần có cơ hội độc sủng, ai cũng không nhường ra. Huống hồ người rõ ràng bị người lừa, bên trong son phấn kia trộn lẫn anh túc làm người thành nghiện, người bị ảnh hưởng trước tiên nhất định là người dùng nó, mà không phải Hoàng thượng, thứ đó cũng không khống chế được Hoàng thượng." Tần Phiên Phiên trầm mặc một lát, thật vất vả mới làm chính mình bình tĩnh trở lại mới không tiến lên vạn đầu Minh Quý phi, nhìn một cái xem rốt cuộc bên trong chứa thứ gì.

Minh Quý phi sửng sốt một chút, lập tức kêu lên chói tai: "Không có khả năng, nhất định là người gạt ta, muốn ta bán đứng nàng ta đúng hay không? Người thì biết cái gì, chúng ta là tỷ muội tốt!"

Tần Phiên Phiên híp mắt, cảm thấy Minh Quý phi thật sự không bình thường, đại khái đã bị son phấn này xâm chiếm đại não.

"Làm đi, tùy người, vậy người chết trước đi, về sau dù Hoàng thượng thật sự khôi phục mưa móc chia đều, cũng không liên quan tới người. Hẳn sẽ không đi sủng hạnh một người chết đâu nhỉ?" Tần Phiên Phiên vẫy tay, xoay người muốn đi.

"Chờ một chút!" Minh Quý phi kêu lên, do dự một lát, vẫn nói ra cái tên Tần Phiên Phiên muốn kia.

"Qua mấy ngày nữa Hoàng thượng sẽ ban ra trừng phạt với người, người từ từ hưởng thụ đãi ngộ của Quý phi đi, không lâu nữa đâu." Tần Phiên Phiên vẫy tay, xoay người đi, sau đó Minh Quý phi mới phản ứng lại, vừa kêu khóc vừa chửi ầm lên.

...

Sau khi Tần Phiên Phiên trở về từ Minh Thước điện, nàng ngồi suy nghĩ bên cửa sổ, trong lòng liền có kết luận.

"Đi mời Tô Uyển nghi đến, nói ta có lời hỏi nàng ta." Nàng duỗi tay gõ gõ mặt bàn, thấp giọng phân phó.

Tiểu cung nữ lập tức lui xuống đi mời người, nhưng Liễu Âm lại có chút nghi ngờ, khó hiểu hỏi: "Chủ tử, ngài chưa bắt được nhược điểm của Tô Uyển nghi đã trực tiếp mời nàng ta đến, có phải rút dây động rừng không? Làm nàng ta có phòng bị thì rất khó bắt."

Tần Phiên Phiên vẫy tay, thấp giọng nói: "Lá gan Tô Uyển nghi không lớn, bằng không nàng ta cũng sẽ không làm chuyện dư thừa này, vu oan đến trên người Minh Quý phi."

Tô Uyển nghi tới rất nhanh, trên mặt nàng ta đánh phấn má rất đỏ, làm lớp trang điểm của nàng ta thoát nhìn hơi đậm, giống như thiếu nữ tự đỏ mặt.

Tần Phiên Phiên liếc mắt một cái đã nhìn thấu, nàng ta đây là vì che dấu biểu tình khẩn trương, giả dạng làm ra như vậy.

"Gặp qua Đào phi nương nương." Nàng ta hành lễ.

Tần Phiên Phiên cười khê nâng nàng ta lên, duỗi tay ra liền phát hiện ngón tay Tô Uyển nghi lạnh băng, trạng thái cả người cũng cứng đờ mười phần.

"Mau đứng lên, tìm người lại đây chính là muốn hỏi người mấy câu."

"Hỏi cái gì, ngài cứ việc nói, ta nhất định biết gì nói hết không nửa lời gian dối." Nàng ta thật cẩn thận mà ngồi xuống.

Liễu Âm rót cho mỗi người một chén trà nóng, Tần Phiên Phiên nâng chung trà hướng nàng ta, nhìn nàng ta nhẹ nhấp một ngụm, mới nói: "Minh Quý phi nói là son phấn có chứa anh túc kia, là người cho nàng ta, còn nói là người làm, tất cả đều là người lừa dối nàng ta, nàng ta không có bất cứ liên quan gì."

"Phốc ——" Tần Phiên Phiên còn chưa nói xong, Tô Uyển nghi liền phun trà trong miệng ra.

Cung nữ bên cạnh lập tức lấy khăn gấm lau cho nàng ta, Tô Uyển nghi bị sặc, ho nhẹ hai tiếng lập tức nói: "Nàng ta nói hươu nói vượn, chuyện này có can hệ gì tới ta? Rõ ràng là Minh Quý phi ngậm máu phun người, nàng ta chính là sợ phải chịu trừng phạt nghiêm trọng, mới đẩy tội danh lên người khác, vừa lúc tần thiếp lại làm son phấn, người trong cung đều biết. Ngài luôn luôn anh minh thần võ, cũng không thể bị nàng ta lừa."

Tô Uyển Nghi gấp giọng mà giải thích, trên thực tế trong lòng bàn tay nàng ta thấm đầy mồ hôi lạnh, nhưng để không bại lộ nên vẫn luôn cường điệu lặp lại, hơn nữa vẫn luôn dùng ánh mắt chân thành nhìn Tần Phiên Phiên, hiển nhiên là hy vọng nàng tin tưởng chính mình.

Tần Phiên Phiên cười dịu dàng với nàng ta, không phản bác cũng không cam đoan, thấp giọng nói: "Cái kia nói sau, Hoàng thượng nói tạm thời chưa xử trí Minh Quý phi, chờ xem xét cẩn thận đã. Người đại khái có thể yên tâm, ta sẽ không bỏ qua một người tốt, cũng sẽ không bỏ qua một người xấu, nhất định sẽ cho người một câu trả lời."

Nói chưa được mấy câu, Tô Uyển nghi không hiểu ra sao đã bị tiễn về, rõ ràng nàng còn muốn nói vài câu chân thành, nhưng Tần Phiên Phiên lại

không muốn nghe.

Trên đường trở về, nàng cũng đã bắt đầu phát run, cả người đều run rẩy, thậm chí có một loại cảm giác muốn nôn.

Thật vất vả trở lại tẩm cung của chính mình, nàng lập tức sai cung nữ bên người đi cầu viện binh.

Nàng chịu đựng không nổi, cần làm Quý phi ra mặt.

"Quý phi nương nương, ngài nhất định phải cứu chủ tử chúng ta. Đào Phi nương nương đã hoài nghi đến nàng." Tiểu cung nữ quỳ gối trong điện, không ngừng dập đầu.

Nữ tử phía trên ngời ngay ngắn trên bàn, đang cầm bút lông sao chép kinh Phật, nàng viết rất chậm, mỗi chữ mỗi hàng đều phải cẩn thận đoan trang, còn thấp giọng ngâm tụng, vô cùng thành kính.

Sau một lúc lâu, nàng mới nhẹ giọng mở miệng: "Được rồi, không cần quỳ với ta. Chủ tử các người tự chủ trương làm Minh Quý phi ngu xuẩn kia liên lụy vào, nàng ta không xui xẻo ai xui xẻo? Minh Quý phi chính là thứ được việc thì ít, hỏng việc thì nhiều, Tô Uyển nghi còn muốn dùng nàng ta làm lá chắn, quả thực buồn cười."

Sắc mặt tiểu cung nữ tái nhợt, nhớ tới dận dò của Tô Uyển nghi, lại tiếp tục dập đầu, vẫn luôn khẩn cầu: "Chủ tử chúng ta nàng ấy biết sai rồi, xin ngài nhất định phải ra tay. Nàng ấy còn chỗ hữu dụng với ngài, nàng ấy nói hiện giờ Minh Quý phi căn loạn khắp nơi, khó bảo toàn sẽ không căn đến trên đầu ngài. Nhưng tạm thời Hoàng thượng sẽ không xử lý Minh Quý phi, ngài lại có quyền lực lớn, tìm cung nhân xử lý Minh Quý phi, như vậy Đào phi nương nương đã không lấy được chứng cứ, lại hỏng mất thanh danh. Mưu hại Quý phi chính là tội không nhỏ, nàng ta sẽ phải chịu đủ!"

Tiểu cung nữ tận chức tận trách mà chuyển lời của Tô Uyển nghi, nữ tử phía trên nghe vậy, không khỏi cười lạnh một tiếng.

"Chủ tử các người mới vừa bị Đào phi triệu kiến, còn hoài nghi nàng ta, Minh Quý phi bên kia liền chết, vậy không phải không đánh đã khai sao?"

Tiểu cung nữ lập tức lắc đầu: "Không phải, chủ tử chúng ta sẽ không nhận, dù sao Phi Thúy chưa bị bắt, Đào phi nương nương không có chứng cứ cũng sẽ không xuống tay, chuyện này không giải quyết được gì, nhưng Minh Quý phi nhất định không thể sống."

Trong điện lâm vào yên tĩnh, đôi tay mềm mại đang sao chép kinh Phật kia bỗng nhiên dừng lại, đặt bút lông lên nghiên mực, nhẹ giọng nói: "Thôi, chung quy chuyện này do ta dựng lên, vậy theo lời nàng ta, giúp nàng ta một lần đi."

"Nô tỳ thay Uyển nghi cảm tạ Quý phi nương nương!" Tiểu cung nữ được khẳng định của nàng, hưng phấn mà chạy về bẩm báo tin tức tốt.

Trong điện lại lần nữa khôi phục yên tĩnh, chỉ có nền gạch lưu lại vài dấu máu do dập đầu.

"Nương nương, ngài thật sự muốn giúp Tô Uyển nghi?" Cung nữ bên cạnh khó hiểu, thấp giọng hỏi.

Nữ tử cong cong khóe môi, ánh mắt lại đầy lạnh lẽo, không chút để ý nói: "Tất nhiên là phải giúp, nàng ta nhắc nhở bốn cung quyền lực rất lớn, nếu không cần, chẳng phải là lãng phí sao?"

Được tiểu cung nữ hồi báo, Tô Uyển nghi lập tức yên lòng, dù Tần Phiên Phiên được sủng ái, trong tay cũng không có quyền quản hậu cung, tất nhiên đâu không lại Quý phi.

Nàng ta vui vẻ, lại ngồi xuống trước gương đồng, bắt đầu trang điểm chải chuốt.

Phấn trắng mịn tinh tế bôi lên toàn mặt, phấn hồng quét lên hai má, lại tô môi đỏ, mỹ nhân trong gương đồng mỉm cười duyên dáng, thấy thế nào cũng rất đẹp.

Nàng thật hy vọng dung nhan vĩnh viễn dừng lại tại một khắc này, vĩnh viễn không già, dù cho phải đánh đổi bằng việc về sau đều không được Hoàng thượng sủng ái, nàng cũng cam tâm tình nguyện.

Miệng nàng ngâm nga khúc nhạc, chỉ là còn chưa đặc ý được lâu, bỗng nhiên cảm thấy cổ họng ngứa ngáy.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 97: Tê Liệt Trên Giường

Edit: Lan Sung nghi

Beta: Rine Hiền phi

"Khụ, khụ-----" Tô Uyển nghi không để bụng, ho nhẹ hai tiếng, còn nghĩ bản thân quá kích động nên lạc đờm rồi.

Nhưng giọng nói của nàng càng thêm khó chịu hơn, ho khan cũng là tiếng sau càng dữ dội hơn so với tiếng trước.

Sau một lát, không chỉ là giọng nói khác thường, ngay cả khuôn mặt cũng bắt đầu không thoải mái.

Cảm giác ngứa thấu vào tận nội tâm, nàng soi gương, liếc mắt một cái đã nhìn thấy cả mặt đỏ bừng, thậm chí bắt đầu sưng lên, giống như mọc vô số cục khác thường.

"A, mặt ta bị cái gì đây?" Nàng hét to, nhưng giọng nói lại nghẹn nghẹn khó nghe.

"Uyển nghi, ngài làm sao vậy?" Cung nữ đang đứng ở một bên kinh hoàng vội vã đi lên phía trước vài bước, muốn chạm vào mặt của nàng.

Nào ngờ tay nàng ta còn chưa chạm đến, đã bị Tô Uyển nghi hất ngược ra.

"Rất ngứa." Nàng duỗi tay bắt đầu cào mặt chính mình, hơn nữa còn cào hết sức mạnh.

Móng tay dài trực tiếp cắt qua lớp da non mềm trên mặt, vài vệt máu chảy xuống. Đường như nàng không cảm thấy đau đớn, ngược lại gãi xong không còn cảm giác ngứa, phát ra một tiếng thở dài.

"Chủ tử, ngài đừng cào nữa. Ngài làm sao vậy? Người đâu, mau mời Thái y!" Cung nữ thấy dáng vẻ này của nàng, sợ tới mức hai chân mềm nhũn quỳ rạp trên mặt đất, vô cùng hoảng sợ.

Nàng ta cao giọng hét to, lập tức đuổi tay muốn kéo tay Tô Uyển nghi đang cào trên mặt ra, nhưng Tô Uyển nghi lại giống như bị điên, miệng vừa kêu ngứa tay vừa dùng sức gãi.

Lúc con người đang ở trạng thái cảm xúc bị kích động, sức lực rất lớn, tóm lại tiểu cung nữ này thật sự không kéo nàng ra được, trơ mắt nhìn mặt Tô Uyển nghi bị cào thành một mớ hỗn độn, dung mạo cũng bị hủy.

Bỗng nhiên Tô Uyển nghi dừng tay lại, giống như không còn ngứa, nàng lập tức nhoẻn miệng cười.

"Tốt rồi, cuối cùng cũng không còn ngứa."

Chỉ là nàng vừa dứt lời, cảm giác đau đớn vì mặt bị cào nát lập tức ập tới, nàng bắt đầu khóc lóc.

"Mau gọi Thái y, mặt ta đau quá, Thái y! Có phải có kẻ muốn hại ta không?" Tô Uyển nghi kêu lên sợ hãi.

Chính nàng đang ở trong đau đớn nên còn chưa phát hiện, nhưng tiểu cung nữ bên cạnh lại nghe rất rõ ràng, giọng nói của Tô Uyển nghi ngày càng khàn. Từ một tiểu cô nương xinh đẹp mềm mại biến thành thô ráp như nam nhân, thậm chí đã sắp nghe không ra giọng ban đầu nữa.

"Nô tỳ đi mời Thái y!" Tiểu cung nữ đợi một lát không thấy có ai tới, cũng không có bóng dáng của Thái y, nội điện lớn như vậy thế mà lại chỉ có

hai chủ tớ các nàng.

Không biết từ khi nào mà những cung nhân giữ cửa bên ngoài đều biến mất không thấy.

Nàng ta mới vừa đi được hai bước, còn chưa đến cửa điện liền nhìn thấy một người mặc áo choàng có mũ đi đến, phía sau còn có một ma ma đang cụp mi rũ mắt đi theo.

Người nọ bỏ mũ choàng xuống, lộ ra một khuôn mặt vô cùng trẻ trung xinh đẹp, nhìn thấy tiểu cung nữ xông ra thì hướng về phía nàng ta cười ôn nhu.

"Chuẩn bị đi đâu vậy?"

Tiểu cung nữ lập tức quỳ rạp xuống đất, giống như thấy được vị cứu tinh, lập tức nói: "Quý phi nương nương, ngài mau cứu chủ tử nhà nô tỳ đi, ngài ấy bỗng nhiên phát ngứa khắp mặt, đã gãi đến chảy máu rồi, hiện tại bắt đầu kêu đau."

"Được, bốn cung đương nhiên sẽ cứu người, người ra ngoài trước đi, bốn cung có mấy câu muốn nói với nàng ta." Nữ tử gật gật đầu nói.

Tiểu cung nữ do dự nhìn nàng một cái, quanh thân nữ tử tràn ngập quý khí, tuy lời nói rất khách khí nhưng thái độ lại không thể nghi ngờ, cuối cùng nàng ta cũng chỉ có thể hành lễ lui xuống.

Trước giờ Tô Uyển nghi làm việc thay Quý phi nương nương, hẳn là sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu. Huống hồ quyền hành của Quý phi nương nương lớn như vậy, chắc chắn có thể tìm một Thái y tốt nhất đến chẩn trị cho Uyển nghi.

"Nhàn tử tử, cứu ta, mặt ta thật khó chịu, cổ họng ta cũng thật đau, ta sắp không nói ra lời được rồi."

Tô Uyển nghi vừa ngẩng đầu lên liền thấy nàng, lập tức khóc lóc khẩn cầu, chẳng qua giọng nói này lại đặc biệt khó nghe, giống như là lúc nửa đêm, giấy cửa sổ bị chọc thủng, có một luồng gió thổi qua vậy.

Nhàn Quý phi mặc một chiếc áo choàng dài màu đen, vây lấy cả người nàng.

Nàng đứng đó, nhàn nhã hào phóng, khuôn mặt trẻ trung kia vẫn luôn mang theo tươi cười hiền lành.

"Muội muội tốt, lập tức sẽ hết đau, chờ một chút, bốn cung đi mời Thái y chẩn trị cho người." Nàng nhẹ giọng trấn an.

Sao Tô Uyển nghi có thể quản nhiều như vậy, nàng chỉ cảm thấy cả người đều khó chịu, bạo gan hỏi: "Phải chờ đến khi nào?"

"Chờ đến khi miệng người không thể nói, tay người không thể viết mới được." Nhàn Quý phi ngồi xổm xuống, lấy một chiếc khăn gấm từ trong tay áo ra, nhẹ nhàng ấn lên vết máu trên má của Tô Uyển nghi.

Tô Uyển nghi vốn còn đang ngu ngơ, sau khi nghe xong câu nói kia, kinh ngạc giống như vừa tỉnh lại từ trong mộng.

"Là người, người đã làm gì ta, mặt ta, cổ họng của ta-----"

Nàng đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Nhàn Quý phi, trong ánh mắt tràn ngập sự thù hận, vừa nói vừa nâng tay vuốt khuôn mặt của chính mình, cảm giác đau đớn kịch liệt lại đánh úp lần nữa.

Tô Uyển nghi căm tức nhìn khuôn mặt tinh xảo trước mắt, lại nghĩ đến bản thân hiện tại chắc chắn đã bị hủy dung, lập tức hận đến nghiến răng nghiến lợi, giơ tay muốn cào lên khuôn mặt nàng ta.

Nào ngờ bàn tay nàng vừa mới nâng lên, còn chưa chạm vào mặt của Nhàn Quý phi, đã bị một tay nàng ta bắt lại được.

"Trong cung này, người biết làm son phấn không chỉ có một mình người, hiện tại Tần Phiên Phiên sống vô cùng tốt, Thái y bên kia cũng chỉ là do nàng ta dùng một cái thủ thuật che mắt mà thôi, giờ người chỉ là một kẻ thất bại không còn dùng được nữa. Người có khả năng hơn người còn rất nhiều, người xem dáng vẻ hiện tại của người đi, đây là chứng minh nàng ta thành công, lại còn rất viên mãn nữa chứ." Nhàn Quý phi đứng dậy, ném khăn tay dính máu qua một bên, lại lấy ra một cái khăn từ trong tay áo, tỉ mỉ chà lau ngón tay của chính mình.

"Là đồ tiện nhân Bính Quý nhân kia!" Lập tức Tô Uyển nghi liền nghi tới.

Trong nhóm phi tần hậu cung, lúc trước chỉ có một mình nàng am hiểu điều chế son phấn, nhưng sau khi Bính Quý nhân nhập cung, hiển nhiên đã nhiều thêm một người.

Nhàn Quý phi cong cong khóe môi, thấp giọng nói: "Muội muội thật thông minh, đoán một cái đã trúng. Nếu không phải người cố gắng kéo Minh Quý phi xuống nước, chuyện này cũng không dễ dàng tra đến trên đầu người như vậy. Nhưng người lại cố tình tự chủ trương, không hỏi qua ý ta đã đi tìm Minh Quý phi, nàng ta là một kẻ ngu xuẩn thành sự thì ít mà bại sự thì nhiều. Chắc chắn là Tần Phiên Phiên đã hỏi ra tên của người từ miệng Minh Quý phi, người nhát gan như vậy, không còn dùng được nữa, tiếp theo sẽ khai ra tên bản cung mất."

Lúc nàng ta nói ra những lời này, ánh mắt mang theo mười phần lạnh giá, nhìn về phía Tô Uyển nghi cũng tràn ngập tức giận đang quỳ rạp trên mặt đất.

Hiển nhiên là nàng ta đang tức giận việc Tô Uyển nghi làm hỏng kế hoạch của nàng ta, phải biết rằng tranh đấu trong hậu cung, từ trước đến nay đều là một bước sai kéo theo bước bước sai, ngay sau đó là thua hết cả ván cờ.

"So với việc dùng một kẻ ngu xuẩn không nghe lời như người, không bằng đi tìm một kẻ nghe lời. Huống chi người ỷ vào việc ở tại hậu cung đã lâu, sớm không còn nghe lời bốn cung nữa, nhưng Bính Quý nhân là người mới, nàng ta còn chưa có tự tin, đương nhiên muốn tìm chỗ dựa, nàng ta sẽ nghe lời mà cũng có khả năng hơn người. Nhìn son phấn hôm nay người dùng đi, đó là nàng ta đặc biệt điều chế cho người, hiệu quả thật sự rất tốt."

Nhàn Quý phi nhẹ giọng cười khan, nàng cầm khăn gấm che miệng nhưng vẫn không thể che giấu được tiếng cười vui sướng.

"Người, người thật tàn nhẫn, thế mà hạ độc vào son phấn ta dùng, ta thay người làm nhiều việc như vậy, không có công lao cũng có khổ lao, nhưng hiện tại người lại đá ta đi, lại còn muốn đuổi tận giết tuyệt, người không sợ sau này gặp phải báo ứng sao?" Tô Uyển nghi duỗi tay chỉ vào mặt nàng ta, giọng căm hận nói.

Nhàn Quý phi không phản ứng lại nàng mà ngồi xuống ghế, khoan thai chờ nàng phát độc.

Tô Uyển nghi quỳ rạp trên mặt đất, nàng cảm thấy trong thân thể có thứ gì đó đang trôi đi, cảm giác đau đớn sắp bức điên nàng rồi, nàng thờ hồn hèn.

"Cầu xin người cứu ta, ta không muốn chết, ta muốn sống. Quý phi nương nương, ngài không cần tìm sai kẻ thù, ngài hãy nên đi giết Tần Phiên Phiên, đi giết Minh Quý phi. Hiện tại ngài giết ta, so với trước đây khi ta không suy xét chu toàn đã lấy Minh Quý phi làm lá chắn có gì khác nhau

đâu? Ngài làm vậy Tần Phiên Phiên cũng sẽ biết, sau ta còn có một người..."

Lúc nàng nói những lời này, phát ra tiếng cực kỳ khó khăn, thậm chí chỉ nói mấy chữ cũng đã phải thở hổn hển, dường như đã đau đến khó chịu.

"Ta không giống người, nàng ta sẽ không bắt được bất kỳ dấu vết nào của ta. Người ở cung của người đều bị ta đuổi đi rồi, cung nữ mới vừa rồi rời đi trước, chắc hẳn đã đi gặp Diêm Vương đưa tin. Ngay cả son phấn hôm nay người dùng, ta cũng sẽ xử lý thỏa đáng, nàng ta biết sau người có một người thì đã sao, dù gì cũng không đoán được là ai. Người nắm giữ quyền lực trong hậu cung này không phải chỉ có mình ta, người nói nàng ta sẽ đoán là ta hay là Thư Quý phi đây?"

Nhàn Quý phi rót cho mình một ly trà, nhưng một ngụm cũng chưa uống, chỉ chậm rì rì dùng ngón tay thưởng thức, giống như chỉ muốn đùa với đám lá trà nổi trên mặt nước.

Sắc mặt Tô Uyển nghi trắng bệch, vị Nhàn Quý phi trước mắt có một khuôn mặt trẻ trung, nhưng khuôn mặt ngây thơ này của nàng ta, hoàn toàn không giống với tâm cơ và thủ đoạn bên trong. Chỉ cần nàng ta không muốn lộ ra dấu vết vậy nhất định có biện pháp để che giấu bản thân.

"Người không có địa vị cao, cho nên mới bị người khác tính toán. Ngay cả Minh Quý phi, nàng ta có chết hay không thì có quan hệ gì với ta, cũng không phải là ta lôi nàng ta vào trong việc này. Lúc người nhắc nhở ta, kêu ta sử dụng quyền thế của Quý phi để giết Minh Quý phi diệt khẩu rõ ràng rất dứt khoát, sao bây giờ đổi lại chính mình thì thành cái dạng này rồi?"

Nàng ta tựa như nhớ ra cái gì, tươi cười trên mặt lại càng thêm rõ ràng.

"Người yên tâm, ta sẽ không lấy mạng của người, dù sao người cũng đã thay ta làm nhiều việc như vậy, ít nhất cũng phải chừa cho người một con đường sống, đúng không?"

Cả người Tô Uyển nghi không ngừng run rẩy, trên mặt nàng đều là nước mắt, sắc mặt trướng đến đỏ bừng, hiển nhiên là đau đến khó chịu, miệng mở rộng nhưng lại kêu không ra một tiếng. Nàng phát hiện chính mình mất tiếng.

Hơn nữa cả người đều mềm nhũn vô lực, rõ ràng rất đau lại không thể động đậy.

Nàng cảm thấy thế giới của mình chìm vào bóng tối, sống như vậy còn không bằng chết đi.

Đêm dài chậm rãi trôi, Nhân Quý phi đội mũ choàng lên, chậm rãi ra khỏi tấm cung của Tô Uyển nghi.

Ngoại trừ một chiếc khăn tay tuyết trắng dính máu, không còn lưu lại bất kì dấu vết gì, giống như nàng ta chưa từng xuất hiện ở đây vậy.

Các cung nhân lúc này đã biến mất lại xuất hiện lần nữa, khi người thứ nhất nhìn thấy Tô Uyển nghi nằm trên mặt đất, trong điện lập tức xuất hiện tiếng hét chói tai.

Trong Thường Đào các, Tần Phiên Phiên dựa vào trong ngực Tiêu Nghiêu, hai người ôm nhau ngủ, hô hấp đều đều, hiển nhiên ngủ rất ngon.

Những gì Tô Uyển nghi gặp phải đều đã truyền đến bên này, Vọng Lan và Trương Thành gác đêm bàn bạc một phen, hai người quyết định vẫn nên đi vào bẩm báo một câu.

"Hoàng thượng, nương nương, nô tài có việc bẩm báo." Trương Thành đi vào, thấp giọng nói một câu.

Tiêu Nghiêu tỉnh lại trước, cau mày, trầm giọng nói: "Nói."

"Khởi bẩm Hoàng thượng, Tô Uyển nghi xảy ra chuyện. Cả người không thể động đậy, trên mặt đều là máu, ngoại trừ có thể thở, đã hoàn toàn trở thành phế nhân, miệng không thể nói, tay không thể viết." Trương Thành lời ít ý nhiều nói.

Tiêu Nghiêu vừa nghe được những lời này, mày gắt gao nhú lại.

Cũng không phải là hấn để ý Tô Uyển nghi thế nào, mà là trạng thái của nàng ta quá máu tanh tàn nhẫn đi, chỉ sợ là có thích khách trà trộn vào trong cung.

"Cung nhân hầu hạ đâu, có thương vong không?" Hấn lập tức dò hỏi.

"Chỉ chết một cung nữ cận thân, vừa lúc là cung nữ trực đêm đêm nay, còn lại đều không sao, nhưng hỏi bọn họ một câu thì họ trả lời ba câu không biết. Hai vị Quý phi không dám tùy ý xử lý, chờ ngài đến định đoạt." Trương Thành nhẹ giọng trả lời.

Tần Phiên Phiên đã mở mắt, nàng nghe được những lời Trương Thành bẩm báo, chỉ cảm thấy lòng bàn tay thấm ra một tầng mồ hôi lạnh, ban ngày nàng mới tìm Tô Uyển nghi nói chuyện lần đầu, còn chưa hỏi ra nguyên do, buổi tối Tô Uyển nghi đã xảy ra chuyện.

Người sau lưng Tô Uyển nghi độc ác tàn nhẫn đến mức này là chuyện Tần Phiên Phiên trăm ngàn lần không ngờ tới.

Không chỉ hủy đi dung mạo của Tô Uyển nghi, còn khiến nàng ta không thể mở miệng, không thể chỉ ra bất kì manh mối nào. Tô Uyển nghi

tồn tại giống như một vật chết trên thế giới này, thế nhưng nàng ta còn có thể hô hấp, nàng ta còn sống.

Chẳng qua loại sống này còn không bằng trực tiếp chết đi.

Quanh thân Tiêu Nghiêu lờn vờn khí đen, Tần Phiên Phiên đối với xử lý việc này và tính toán về sau đều có thông qua với Hoàng thượng.

Hiện tại Tô Uyển nghi biến thành cái dạng này, hiển nhiên Tiêu Nghiêu cũng có thể đoán được dụng ý của người nọ, lập tức trong lòng liền dâng lên vô số lửa giận, hậu cung đã đấu đến trình độ này ư?

"Trẫm định đoạt? Toàn bộ hậu cung này đều là do hai nàng quản, hiện tại xảy ra chuyện này, các nàng không cần phải chịu tội sao? Tô Uyển nghi biến thành như vậy, nhưng bên cạnh lại không có ai hầu hạ, nói ra ai tin?" Tiêu Nghiêu lạnh giọng nói vài câu, rõ ràng là đang tức giận.

"Để hai nàng dàn xếp tốt cho Tô Uyển nghi, dò xét lẫn nhau, nếu còn xảy ra loại chuyện này, kêu bọn họ đừng đến gặp trẫm nữa." Tiêu Nghiêu cau mày nghĩ một lát, cuối cùng quyết đoán hạ lệnh.

Trương Thành lĩnh mệnh rời đi, hai người trên giường lại ngủ không được.

Liếc nhìn nhau một cái, Tần Phiên Phiên nhin không được chịu thua: "Hôm nay sau khi ta nói chuyện với Tô Uyển nghi, hẳn là nên để Hồng Thường lên giám thị nàng chứ không nên để một cung nhân tầm thường trà trộn vào."

Tiêu Nghiêu lắc lắc đầu: "Chuyện này ai cũng không ngờ tới, kẻ lợi dụng nàng ta xuống tay cũng thật âm độc, không ngờ bên cạnh trẫm lại có một nữ nhân như vậy."

Giọng điệu của hân lạnh đi, ngón tay vô thức vò góc chăn, trên mặt đều là thần sắc bức bối.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 98: Chấp Chương Hậu Cung

Edit: Chang Phi

Beta: Vy Chiêu dung

Thư Quý phi cùng Nhàn Quý phi thu được mệnh lệnh của Hoàng thượng, lập tức tự mình phân phó cung nhân sắp xếp tốt cho Tô Uyển nghi, thái y cũng bị mời đến xem mạch.

Hiện giờ máu bắn trên mặt Tô Uyển nghi đã được lau khô, xiêm y trên người cũng đã thay mới, cái khăn dính máu đặt ở trên khay, không ai dám động đến, chờ để đưa lên cho Hoàng thượng xem.

"Trương công công, dựa theo phân phó của Hoàng thượng đã sắp xếp thỏa đáng, thái y đã chẩn trị qua, Tô Uyển nghi là trúng độc. Tuy không đến mức nguy hiểm đến tính mạng, nhưng về sau cũng chỉ có thể như thế này mà vượt qua quãng đời còn lại. Bốn cung cùng Nhàn Quý phi mỗi người để lại hai cung nhân trông nom." Thư Quý phi nhỏ nhẹ nói.

Nàng vẫn luôn là loại tính cách mềm mại này, cho dù đối mặt với loại nô tài như Trương Thành, lúc nàng nói chuyện cũng là nhỏ giọng, giống như gió nhẹ mùa xuân làm lòng người tràn ngập thoải mái.

"Hai vị Quý phi chủ tử làm việc, Hoàng thượng tất nhiên là yên tâm rồi. Chẳng qua bởi vì xảy ra chuyện này, trong lòng Hoàng thượng không thoải mái, một từ tứ phẩm Uyển nghi cứ không rõ ràng mà biến thành như vậy, việc này chắc chắn có kỳ quặc." Trương Thành lập tức hành lễ với các nàng, trên mặt mỉm cười, nhìn thế nào cũng rất khách khí.

Nghe được Trương Thành nói như vậy, hai người đều thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nhàn Quý phi lập tức nói: "Còn xin Trương công công ở trước mặt Hoàng thượng nói tốt vài câu."

"Nếu hai vị Quý phi chủ tử đều đã sắp xếp thỏa đáng, vậy ở chỗ nô tài có khẩu dụ của Hoàng thượng. Nhàn Quý phi cùng Thư Quý phi trong việc quản lý hậu cung để xuất hiện lỗi hổng lớn, làm trầm rất bất mãn, giờ giao ra mọi việc hậu cung." Sau khi Trương Thành nói xong, vẫn là một bộ dáng cười tủm tỉm.

Nhưng Quý phi lại hoàn toàn ngây ngẩn cả người, ngược lại vẻ mặt thay đổi thất thường.

Nhàn Quý phi nhìn tươi cười thân hoà [1] trên mặt hân, nhìn kiểu gì cũng cảm thấy quen thuộc, trong lúc bình tĩnh mới nhớ tới, đây còn không phải là vẻ mặt Trương Hiến Năng thường xuyên treo ở trên mặt sao, hai người này không hổ là hai thầy trò.

[1] thân thiện, ôn hoà.

"Chuyện này vốn chính là hai tỷ muội chúng ta làm sai, theo lý nên chịu trừng phạt. Chỉ là hỏi nhiều thêm một câu, Trương công công có biết quyền quản lý hậu cung này được giao cho ai không?" Nhàn Quý phi vẫn chưa từ bỏ ý định, không khỏi thấp giọng hỏi một câu.

Liền thấy Trương Thành vẫn là vẻ mặt kia, độ cong ở khoé miệng cũng chưa từng dao động, thấp giọng nói: "Nô tài không biết, Hoàng thượng còn chưa có hạ chỉ. Chắc là ngày mai liền có đáp án, làm phiền hai vị nương nương kiên nhẫn chờ một chút."

Hắn hành lễ với hai người các nàng, tự mình bưng khay lên, xoay người rời đi.

Hai vị Quý phi sững sốt một lát mới hồi phục lại tinh thần, Nhân Quý phi quay đầu nhìn về phía Thư Quý phi, thấp giọng nói: "Thư muội muội cảm thấy Hoàng thượng sẽ chọn ai?"

Sắc mặt Thư Quý phi lạnh lùng, không còn ôn nhu giống như vừa rồi đối mặt với Trương Thành, trầm giọng nói: "Mặc kệ là ai, cũng không liên quan gì đến ta và người."

Nhân Quý phi thấy trạng thái mang gai này của nàng, không khỏi nhướn nhướn mày: "Người cứ như vậy, sẽ không sợ Tần Phiên Phiên thượng vị sao? Nữ nhân kia cũng không phải là thứ dễ đối phó gì, nàng có sủng ái của Hoàng thượng, lại có địa vị cao lớn. Người đều là lòng tham không đủ, nhất định sẽ rửa sạch hậu cung này, đến lúc đó người và ta đều trốn không thoát, sao lại không liên quan được chứ?"

Thư Quý phi rút cuộc quay đầu nhìn nàng một cái, trong ánh mắt mang theo đánh giá.

"Đúng như lời của người, nàng có sủng ái của Hoàng thượng, lại có địa vị cao cả, vì sao nàng phải ra tay rửa sạch chúng ta? Nàng không cần ra tay cũng có được tất cả, cần gì phải tự mình chuốc lấy cực khổ. Loại giả thiết này của người là không tồn tại, trừ khi có người nào đó không có mắt, ra tay với nàng trước, nàng mới có thể phản kích, đây là chuyện thường tình, không trách được người khác. Ta khuyên người bớt làm một ít động tác nhỏ đi, Hoàng thượng đã không phải là Vương gia năm đó nữa rồi, hẳn sẽ không cho phép người gây ra chuyện gì với Đào Phi, nếu không người đầu tiên muốn mạng người chính là hẳn."

Thư Quý phi nói rất rõ ràng, thanh âm tuy rằng ép xuống rất thấp, nhưng từng câu từng chữ lại rất rõ ràng.

Nếu như Trương Thành đứng ở chỗ này, chắc chắn sẽ kinh ngạc với Thư Quý phi luôn luôn ôn nhu như nước, cũng sẽ có một mặt cứng rắn như

vậy.

Khuôn mặt dễ thân cận bình thường bây giờ lại là mày liễu dựng ngược, trong ánh mắt không còn là trạng thái bình tĩnh, mà là tràn ngập cảnh cáo.

Nàng đang cảnh cáo Nhàn Quý phi, không cần cả ngày động mấy cái tâm tư đó, thứ không phải là của nàng ta cũng không cưỡng cầu được.

Khuôn mặt Nhàn Quý phi thay đổi mấy lần, nàng thật sự có chút khó có thể tin, nhưng cuối cùng cũng khôi phục bình tĩnh.

"Vậy nếu Tần Phiên Phiên chính là loại người này thì sao? Người phải biết rằng, không có nữ nhân nào nguyện ý chia sẻ một người nam nhân với những người khác. Nàng được Hoàng thượng sủng quá mức, liền sẽ muốn càng nhiều. Nếu nàng muốn đuổi tận giết tuyệt nữ nhân hậu cung này, chỉ còn lại một mình nàng thì sao?" Nhàn Quý phi chưa từ bỏ ý định hỏi.

Thư Quý phi nhìn nàng một cái, vẻ mặt vẫn như cũ không có một chút dao động nào, thấp giọng nói: "Ta đây liền tự xin đi lãnh cung, hoặc là xuất gia làm ni. Nếu ta làm được hai chuyện này, nàng còn không buông tha ta, như vậy khi đó nàng cũng sẽ thất sủng, Hoàng thượng không có khả năng đi sủng ái vô điều kiện một nữ nhân ác độc như thế. Ví dụ như người chẳng hạn."

Nàng nói xong đoạn lời này, liền rời đi không quay đầu lại, không có một chút lưu luyến gì.

Nhưng Nhàn Quý phi lại bị nàng nói đến ngẩn người ra, ngay sau đó sắc mặt thay đổi, trong mắt tràn ngập cừu hận.

Thư Quý phi, sao ngươi dám nói như vậy!

Sáng sớm ngày thứ hai, chuyện hai vị Quý phi bị đoạt quyền, đã truyền khắp hậu cung.

Hai người các nàng đều biểu hiện rất bình tĩnh, phái người thu dọn đồ vật trong phòng nghị sự của mình, lúc đi đến chỗ Hoàng Thái hậu thỉnh an, cũng biểu hiện rất bình tĩnh, cho dù Hoàng Thái hậu ngẫu nhiên để lộ ra cảm xúc bất bình thay các nàng, hai người cũng không có phản ứng gì lớn.

Cứ như hai người các nàng hoàn toàn khám phá hồng trần, vô dục vô cầu vậy.

Cuối cùng vẫn là Hoàng Thái hậu tức giận đến đánh vỡ ly trà, trực tiếp đi vào nội điện, rõ ràng là một bộ dáng không muốn nói chuyện với các nàng.

Bên này thỉnh an mới vừa kết thúc, Hoàng thượng đã ban thánh chỉ đến Thường Đào các, giao quyền chấp chương hậu cung cho Tần Phiên Phiên, hơn nữa còn nhấn mạnh, đối với người không phục quản giáo thì không cần nhiều lời, trực tiếp dựa theo quy củ phạt trượng.

Tuy trên thánh chỉ chỉ có nói mấy câu ngắn ngủn, nhưng trong cung này không thiếu nhất chính người rõ ràng.

Lúc trước Hoàng thượng giao quyền cho bốn vị Quý phi, cũng không có nhiều câu vô nghĩa như vậy, chính là ngữ khí xử lý theo việc công, nhưng mà tới chỗ Tần Phiên Phiên lại luôn luôn liên tục phá lệ.

Đây rõ ràng chính là chống lưng cho Đào Phi, báo cho các nữ nhân khác ở hậu cung phải cẩn thận mới đúng, đừng không có mắt mà làm ra chuyện gì quá phận, nếu không đến lúc đó sợ là Đào Phi còn chưa ra tay, Hoàng thượng cũng đã không kiềm chế được mà muốn ra tay.

Lúc Nhàn Quý phi biết được việc này lập tức liến trâm mặt xuống, Hoàng thượng vậy mà thật sự đem vinh dự này giao cho Tần Phiên Phiên.

"Nàng dựa vào cái gì có thể chấp chưởng hậu cung, phi tần trong cung này, có ai không có tư cách hơn nàng? Cho dù Quý phi phạm sai, vậy còn từ nhị phẩm phi khác đâu? Chẳng lẽ đều không bằng nàng sao? Nữ nhân kia đúng là hồ ly tinh chuyển thế, đã mê hoặc Hoàng thượng đến đầu óc choáng váng rồi."

Nhàn Quý phi tức giận đến mức vẫn luôn vỗ bàn, nàng trăm triệu lần không nghĩ tới mình ra tay với Tô Uyển nghi, trên thực tế là vì cho Tần Phiên Phiên một cái giáo huấn, nhưng mà giáo huấn còn chưa kịp đưa đi, người chấp chưởng hậu cung cũng đã thay đổi, sao nàng có thể không tức giận được?

Bất quá may mắn nàng cũng đã chuẩn bị tốt ở phía sau, nàng nhất định phải đấu với Tần Phiên Phiên đến cùng.

Tần Phiên Phiên cũng không có rảnh rỗi, nàng lập tức tìm người triệu tập toàn bộ cung nhân lúc trước hầu hạ Tô Uyển nghi lại, bắt đầu đưa ra nghi vấn.

L

Tần Phiên Phiên nhíu mày, thói quen không cho những người khác tiến vào nội điện này của Tô Uyển nghi, mới đúng là nguyên nhân làm cho nàng lặng yên không một tiếng động biến thành bộ dáng như quỷ này.

"Xuyến Nhi là ai?"

"Chính là cung nữ đã chết kia." Tiểu cung nữ trả lời nàng.

Tần Phiên Phiên càng cảm thấy đau đầu, vẫy vẫy tay cho người dẫn nàng ta đi.

Liễu Âm thấy nàng mặt ủ mày chau, lập tức đi lên trước giúp nàng xoa vai mát xa.

"Chủ tử, có thể là Xuyễn Nhi này trộm đổi son phấn của Tô Uyển nghi đi, cho nên làm cho Tô Uyển nghi dùng son phấn hoá trang biến thành bộ dáng kia. Mà Xuyễn Nhi tự biết không sống được, vì không muốn liên lụy đến người nhà, nên trực tiếp uống thuốc độc tự sát?" Liễu Âm nhẹ giọng hỏi một câu.

"Người ta chính là muốn người nghĩ theo hướng này đây. Lấy đâu ra nhiều chuyện trùng hợp như vậy, lúc trước Trương Thành mang về một cái khăn gấm màu trắng kia, chính là ta cùng Hoàng thượng lấy được hai cái khăn nhắc nhở, vải dệt cùng cắt giống nhau như đúc, vừa lúc liền giải thích điểm đáng ngờ này, chứng minh khăn kia chính là Tô Uyển nghi đưa tới. Xuyễn Nhi này vì sao đang êm đang đẹp lại muốn hại Tô Uyển nghi như thế, một chút tình cũ cũng không thêm nhớ, tóm lại là ta không tin."

Chuyện này cứ treo ở đấy mà chưa quyết, hậu cung còn chưa có biến động gì, triều đình cũng đã nháo tung lên.

Tiêu Nghiêu ngồi ở trên Quang Minh điện, một thân long bào màu đen, đầu đội kim quan, trong điện một đám triều thần quỳ xuống hành lễ với hần.

Liền nghe Trương Tổng quản dương cao giọng nói: "Có việc thượng tấu, không việc bãi triều."

Hần mới vừa lui về, liền thấy bên trong đám triều thần có một người bước ra khỏi hàng, cao giọng nói: "Vi thần Hộ Bộ Thị Lang thay Giang Nam Tô tri châu nói chuyện, Tô Uyển Nghi hiện giờ nằm trên giường không dậy nổi, vốn đang là tuổi hoa, lại phải nản lòng vượt qua cuối đời như vậy, sống không bằng chết, còn xin Hoàng thượng có thể đốc thúc Đào Phi nương nương, sớm ngày đưa hung thủ ra công lý."

Tiêu Nghiêu nhướng nhướng mày, lại còn mang cả loại chuyện này lên triều đình nói à.

Vốn hản không thềm để ý tới, nhưng ba ngày liên tiếp vị Thái thị lang kia giống như được tiêm máu gà, mỗi ngày đều khởi tẩu việc này.

Chờ đến ngày thứ tư, hản liền bắt đầu gào khóc trên triều, nói là Đào Phi chường quản hậu cung, cũng không có tác dụng gì, không thể lấy lại công bằng cho Tô Uyển nghi, ngược lại một lòng muốn phát triển thế lực của mình.

Cuối cùng Tiêu Nghiêu tức giận: "Thái đại nhân, từ ngày thứ nhất nhắc tới việc hậu cung, trẫm không để ý tới người, người nên câm miệng. Kết quả người lập đi lập lại nhiều lần mà nhắc đến, Đào Phi chấp chường hậu cung như thế nào, người làm sao mà biết được? Tới, nói nói, người mua được cung nữ thái giám của vị nào? Hay là cùng người nào có chuyện mờ ám không ai biết? Hay là Bính Quý nhân gửi tin tức gì từ trong cung cho người sao?"

Thanh âm của Hoàng thượng không tính là lớn, ngữ khí còn có vẻ không gợn sóng, nhưng mà nguyên nhân chính là vì mấy câu nói đó, lại thực sự dọa Thái thị lang sợ tới mức mềm chân, sắc mặt tái nhợt.

Mặc kệ là cái nào, hản đều ăn không hết gói đem đi[2].

[2] Ăn không hết gói đem đi: một cách ẩn dụ của cái chết, ý ở đoạn này chỉ bất kỳ một tội danh nào ở trên đều là tử tội.

"Vi thần ngôn ngữ không thoả đáng, chỉ là thỉnh Hoàng thượng nể tình Tô Uyển nghi hầu hạ ngài nhiều năm, để Đào Phi nương nường tổn nhiều tâm tư một chút, lấy lại công bằng cho nàng."

Thái thị lang ghen nửa ngày, rốt cuộc vẫn lựa chọn cúi đầu nhận sai, nhưng trong lời nói vẫn không buông tha.

"Thứ nhất, việc này không phải Đào Phi tổn tâm tư, là có thể rõ ràng. Giống như Hộ Bộ các người có đôi khi đối chiếu, đối như thế nào cũng đối

không rõ ràng lắm vậy; thứ hai, đây là chuyện hậu cung, Thái đại nhân người quản quá nhiều rồi. Người đuổi theo trăm hỏi liên tiếp bảy ngày, bên trong bên ngoài trăm đều nể mặt người, người lại vẫn như cũ không biết tốt xấu, hậu cung không được tham gia vào chính sự, đồng dạng tiền triều cũng không được can thiệp hậu cung, trăm hoài nghi người là rắp tâm bất lương, phạt bổng lộc ba tháng, phạt trượng mười cái, răn đe cảnh cáo."

Tiêu Nghiêu lạnh giọng nói, trực tiếp phạt hăn chịu tội.

Trong đại điện một mảnh yên tĩnh, vốn lúc Thái thị lang liên tục bảy ngày nhắc tới chuyện hậu cung, Hoàng thượng cũng không có một chút phản ứng gì, không ít quan viên trong lòng có chút ngo ngoe rục rịch.

Bất quá hiện giờ hăn lại bị xử phạt tại chỗ, rốt cuộc không ai dám có tâm tư rối loạn lung tung gì nữa.

Tiền triều nháo lớn như vậy, tin tức tất nhiên là truyền tới trong tai Tần Phiên Phiên.

"Nương nương, sau khi Hoàng thượng đánh vị Thái đại nhân này, chắc là không có ai lại khoa tay múa chân nữa đâu. Lúc trước bốn vị Quý phi chấp chương hậu cung, xảy ra không ít chuyện, cũng không thấy bọn họ thượng tấu, hiện giờ mới vừa đổi thành ngài, liền có người nhảy ra." Liễu Âm bĩu môi, hiển nhiên là coi thường vị quan viên hai mặt nào đó trên tiền triều.

Tần Phiên Phiên lại thấy không sao cả mà cười cười: "Đều liên lụy đến tiền triều, nói vậy người đánh ngã Tô Uyển nghi nhất định có vị phân rất cao. Không muốn ta ngồi chắc vị trí này, cho nên gây các loại phiền toái cho ta."

"Vậy ngài phải làm sao bây giờ?" Liễu Âm hỏi một câu.

Tần Phiên Phiên nhượng mào, nghiêm túc nói: "Tất nhiên là rửa sạch hậu cung, các nàng dám có can đảm làm như vậy, chính là khinh thường căn cơ ở hậu cung của ta còn nông, không có người để dùng. Hiện giờ quyền lực ở trên tay ta, đây chính là cơ hội tốt ngàn năm có một, những vị trí quan trọng trong cung, người nên đổi liên đổi, người có thể sử dụng thì giữ lại."

Lúc Tiêu Nghiêu hạ triều, cũng không vội vã rời đi, mà đứng trước cột trụ hành lang, nhìn Thái thị lang bị kéo ra đại điện, sau khi đánh xong mười gậy, hần mới rời đi.

Đứng xem phạt trượng từ đầu đến cuối, hần chưa nói một chữ, nhưng các triều thần bị bắt ở lại xem, đều có thể cảm nhận được áp suất thấp quanh người của ngôi cửu ngũ.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 99: Phiên Phiên Có Thai

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: An Thực phi

Thời điểm Tiêu Nghiêu đi vào Thường Đào các, trên mặt còn mang theo vài phần hỏa khí, nhưng tại một khắc nhìn thấy Tần Phiên Phiên, biểu tình trên mặt lập tức thu lại.

"Những người này thật sự là rắc tâm bất lương, lúc nàng quản lý hậu cung, nếu có chỗ nào khó xử, cứ việc nói cho trẫm, trẫm xử lý thay nàng. Trẫm thật ra muốn xem, cái hậu cung này rốt cuộc ai có mưu đồ toan tính."

Hắn tức giận nói, chỉ là vẫn luôn biểu hiện tư thế xử lý thay nàng.

Tần Phiên Phiên thấy hắn như vậy, nhẹ nhàng nở nụ cười, sai người đi phòng bếp nhỏ bưng canh lại đây.

"Thần thiếp sai người làm chè tuyết lê hầm đường phèn, Hoàng thượng uống một chút thanh nhiệt hạ hỏa, chắc là sẽ thoải mái hơn."

Sau khi chè bưng tới, hai người ngồi đối diện, cùng nhau cầm thìa chậm rãi uống, thỉnh thoảng nói mấy câu.

Chỉ là dường như hôm nay trạng thái của Tần Phiên Phiên có chút không thích hợp, ngày thường nàng thích uống chè tuyết lê nhất, nhưng hôm nay uống được hai ngụm lại cảm thấy cổ họng ngọt phát ngứa.

Hơn nữa bên trong dạ dày nhộn nhạo một trận, chờ khi nàng phản ứng lại, chính mình đã bắt đầu nôn mửa.

May mắn còn chưa uống được mấy ngụm, nếu không còn muốn nôn đến rồi tỉnh rồi mù.

"Đây là làm sao vậy? Cảm lạnh sao?" Tiêu Nghiêu lập tức buông thìa, có chút lo lắng mà nhìn nàng.

Bọn Liễu Âm lập tức đi lên thu dọn, rót nước hầu hạ Tần Phiên Phiên súc miệng, cũng dọn sạch sẽ vật dơ bẩn trên mặt đất.

Tất cả thu thập thỏa đáng, sắc mặt Tần Phiên Phiên mới khá hơn chút, nàng lập tức đổi tầm mắt với Hoàng thượng, nam nhân nhìn chăm chăm nàng, vẫn có chút lo lắng.

"Không có cảm lạnh, chắc do gần đây nhiều việc xảy ra."

Cách nói này của Tần Phiên Phiên này cũng không làm Tiêu Nghiêu yên tâm, hẳn sai người đi mời thái y đến.

Hôm nay vừa lúc là Vương Thái y trực, thời điểm hắc còn chưa tiến vào điện vẫn luôn dùng tay lau mồ hôi, vừa nghe nói đi Thưởng Đào các bắt mạch, cả người đều đổ mồ hôi lạnh.

Hắc muốn đổi với người khác cũng không đổi được, chung quy là tránh không thoát.

Lúc Vương Thái y tiến vào, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Hoàng thượng ngồi ở giữa, lập tức cảm thấy đầu gối nhũn ra, trực tiếp quỳ xuống, hành đại lễ trước rồi nói.

Tiêu Nghiêu thấy sắc mặt tái nhợt của hắc, không khỏi hừ lạnh một tiếng bằng mũi.

Vương Thái y càng cảm thấy lạnh giá trong lòng, thậm chí đến cả cổ cũng đông cứng, hẳn cảm thấy mạng nhỏ này của mình xong rồi.

"Vương Thái y, tới nhìn Đào Phi một cái đi, hôm nay lúc nàng ăn canh bồng nhiên nôn ra, có phải cảm lạnh hay không?" Tiêu Nghiêu cũng chưa từng khó xử hẳn, rốt cuộc còn phải trông cậy vào Vương Thái y bắt mạch.

Vương Thái y đặt tay lên cổ tay Tần Phiên Phiên, khám nửa ngày cũng không có kết luận, ngược lại sắc mặt của hắn càng thêm khó coi, thỉnh thoảng còn cẩn thận mà liếc mắt đánh giá Tần Phiên Phiên, như là bị dọa.

Tiêu Nghiêu đợi nửa ngày, cũng không thấy hắn nói chuyện, tức khắc liền nhăn chặt mày.

"Hừ, người muốn gì đây? Vẫn luôn nhìn lén Phiên Phiên làm gì, chẳng lẽ người bắt mạch không phải phán đoán thông qua mạch tượng, mà là nhìn ra nguyên nhân bệnh từ trên mặt? Hay là người có mưu đồ quấy rối nàng?"

Lời này của Tiêu Nghiêu vô cùng không khách khí, ngữ khí cũng rất lạnh lùng.

Lập tức làm Vương Thái y sợ tới mức giật mình, hơn nữa lập tức rút tay lại, như là bị điện giật.

Hiển nhiên một câu cuối cùng của Hoàng thượng hoàn toàn uy hiếp đến hắn, những lời này nghe ra chính là muốn mạng người, ý của Hoàng thượng là hắn thích Đào Phi nường nường?

Điều này hoàn toàn không được, có lòng sinh ái mộ với nữ nhân của Hoàng thượng đều không có kết cục tốt, đặc biệt là những thái y bọn họ.

"Vi thần không dám, cho phép vi thần hỏi mấy câu. Xin hỏi lần nguyệt sự gần đây nhất của Đào Phi nường nường cách đây bao lâu?"

Hắn ho nhẹ hai tiếng, nỗ lực làm chính mình trở nên trấn định, thấp giọng hỏi một câu.

Tần Phiên Phiên hơi sửng sốt, vừa nghe hắn hỏi nguyệt sự, mới bừng tỉnh dường như lâu rồi chưa từng tới.

Loại chuyện này Vọng Lan nhớ rõ nhất, lập tức nói: "Hai tháng trước."

Nàng không dám nói khác, là bởi vì nguyệt sự của Tần Phiên Phiên thường không đều, bởi vậy cũng không dám lộ ra, lỡ như lại nghĩ sai, chủ tử các nàng mới vừa hòa hảo với Hoàng thượng không lâu, không thể lại sinh chuyện.

Hiển nhiên Vương Thái y cũng có cái ưu sầu này, cho nên lúc vừa rồi bắt mạch mới lâu như vậy cũng không dám hé răng, hắn sợ chính mình lại lầm.

Đến bây giờ hắn vẫn còn nhớ hai mươi đại bản, lỡ như lại xảy ra vấn đề, lại thêm hai mươi đại bản, đến lúc đó bốn mươi đại bản cùng đánh xuống, khả năng hắn phải đi Diêm Vương điện tố khổ.

Sau khi Vọng Lan trả lời xong, trong điện lâm vào yên tĩnh, Tiêu Nghiêu vẫn luôn nhìn chăm chăm Vương Thái y, hiển nhiên rất muốn nhanh biết kết quả.

Nào biết Vương Thái y vẫn luôn cúi đầu, môi không ngừng động, nhưng lại một chữ cũng không nghe được, cũng không biết rốt cuộc hắn nói gì.

"Lúc này người lắm ba lắm bẫm làm cái gì, đọc thần chú à?" Tiêu Nghiêu đột nhiên vỗ bàn, tức giận nói.

Vương Thái y bị hấn làm cho sợ tới mức giật mình, theo bản năng mà buột miệng thốt ra: "Quan Thế Âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn phù hộ..."

Lời này của hấn còn chưa nói xong, bỗng nhiên phản ứng lại, lập tức ngậm miệng, sắc mặt sầm khỗ hối hận, còn khó coi hơn khóc.

Sao hấn lại có thể túng quẫn như vậy, những lời này hấn nên đặt ở đáy lòng, Hoàng thượng mới lớn tiếng hỏi một câu, hấn trực tiếp bị dọa đến mức nói ra, đoán rằng đầu trên cổ này không giữ được rồi.

Tiêu Nghiêu cười như không cười nhìn hấn một cái, trầm giọng nói: "Trẫm không nghĩ tới Vương Thái y được người ta đồn có thể diệp thủ hồi xuân, thế nhưng còn cầu Bồ Tát? Có muốn trẫm chuẩn bị cho người một nén nhang, thành kính mà thăm viếng người không? Như thế nào, rốt cuộc Đào Phi có vấn đề gì, người chẩn bệnh không ra sao?"

Vương Thái y lại quỳ xuống dập đầu lần nữa, thân thể run bần bật.

"Vi thần chẩn ra kết quả là hỉ mạch, nhưng điều này vi thần không dám khẳng định, có lẽ thể chất Đào Phi nương nương đặc biệt." Hấn quả thực là bất chấp tất cả, sợ chính mình lại bị Tần Phiên Phiên lừa.

Ai biết vị chủ nhân này có thể giả dựng lần thứ hai hay không, hấn chỉ muốn lẫn lộn ở Thái Y viện, sau đó dựa vào bản lĩnh của bản thân để được chủ tử thưởng thức, nào biết gặp Đào Phi nương nương, hấn liền cảm thấy ý nghĩ đó đều bị móc mất rồi.

Chung quy nếu không xin từ chức, mạch tượng khó chẩn nhất trên đời này chính là hỉ mạch của Đào Phi nương nương.

Hấn còn gặp, thật là đã kích trầm trọng.

Vốn dĩ lúc nghe được hỉ mạch, Tiêu Nghiêu còn rất cao hứng, nhưng sau đó thái độ quẫn bách vội vã kia của Vương Thái y lại làm Tiêu Nghiêu

hận đến ngựa rặng.

"Trẫm cần loại thái y như người có tác dụng gì? Người bị đánh vẫn chưa đủ phải không? Trẫm khai ân cho người, đánh hai lần, mỗi lần hai mươi đại bản." Tiêu Nghiêu tức giận nói.

Vương Thái y bị đuổi đi ra ngoài, mặt như đưa đám, Tiêu Nghiêu tự mình viết thiệp, sai người đi Hách gia mời người tới.

Người tới là vị cô nương Hách gia, thời điểm nhìn thấy Hoàng thượng, nàng ta một chút cũng không sợ hãi, lá gan còn lớn hơn Vương Thái y, hành lễ có nề nếp.

"Chúc mừng Hoàng thượng và Đào Phi nương nương, là hỉ mạch." Hách cô nương rất mau đã chần ra kết quả, lại lần nữa cúi người hành lễ với bọn họ.

Trong điện một khoảng yên tĩnh, Tiêu Nghiêu và Tần Phiên Phiên đều ngây ngẩn cả người, hai người bọn họ khó có thể tin mà nhìn nhau một cái.

Vẫn là Tần Phiên Phiên phản ứng tương đối mau, lập tức nói: "Hách cô nương, ta đã từng uống canh tránh thai ba năm, lúc này mới hơn một năm mà thôi, vì sao có thể có thai? Có thể có ảnh hưởng gì đối với thai nhi hay không?"

Hách cô nương lắc đầu: "Ba năm chỉ là cái thời gian đại khái, canh tránh thai này là tổ phụ dân nữ kê, hẳn là sẽ không có dược lực lớn như vậy, nếu không sẽ tổn thương thân thể. Cộng thêm số lần hai vị hoan hảo quá nhiều, hoài thai là rất bình thường. Dân nữ kê một phương thuốc, ngài uống trước mấy ngày lại nói."

Nàng ta vừa dứt lời, trong lòng Tần Phiên Phiên liền dâng lên cảm giác vui sướng to lớn, nàng không nghĩ tới chính mình thật sự có thai.

Đương nhiên Hách cô nương không hổ là đại phu vào Nam ra Bắc, lời nào cũng có thể nói ra miệng, đến "số lần hoan hảo quá nhiều" cũng có thể nói ra không hề kiêng kị.

Tiêu Nghiêu ôm chặt Tần Phiên Phiên, đầu tiên trong lòng hắn không thể tin nổi, lúc sau chính là hoàn toàn vui sướng.

Sức lực hắn rất lớn, lại không dám chạm vào bụng Tần Phiên Phiên, cũng chỉ dám nắm chặt bả vai nàng, không hề coi ai ra gì, hai người ôm nhau cực kỳ thân mật khăng khít.

Bởi vì Hách cô nương còn ở đây, Tiêu Nghiêu liền tự mình đưa nàng ta ra cửa điện, trên đường hắn và vị Hách cô nương nói chuyện với nhau vài câu mới trở về.

Chờ lúc hắn trở về, Tần Phiên Phiên đã an vị ghế trên, đối diện hắn, ánh mắt hai người đối diện nhau.

Bên trong ánh mắt của nàng đều là tràn đầy vui sướng, Tiêu Nghiêu không khỏi dừng chân, ánh mặt trời chiếu lên người hắn tạo thành một cái bóng.

Tần Phiên Phiên nhìn hắn, nam nhân vẫn mặc long bào màu đen như cũ, ngực thêu kim long ngũ trảo sinh động như thật, tựa như lập tức bay lên.

Nàng bỗng nhiên cảm thấy cổ họng nghèn nghẹn, mũi chua xót, hốc mắt liền đỏ lên.

Không biết vì sao, bỗng nhiên nàng thật cảm khái, rốt cuộc nàng cũng có hài tử.

Tiêu Nghiêu thấy hốc mắt nàng đỏ lên, lập tức bước lại, ôm nàng vào trong lòng ngực, dùng tay lau nước mắt cho nàng.

"Đây là làm sao vậy? Người ta nói mang thai cảm xúc sẽ không ổn định, trước đó nàng đều bình thường, mới vừa biết đã trở nên cảm xúc bất ổn, có phải quá nhanh hay không, ít nhất cũng cho trầm một chút thời gian để chuẩn bị tinh thần chứ."

Hắn vừa nói vừa duỗi tay vỗ phía sau lưng nàng, Tần Phiên Phiên bị hắn chọc cười.

"Nước mắt của thần thiếp là nước mắt vui sướng lẫn sợ hãi. Có thể mang long chủng tất nhiên là vui, nhưng Hoàng thượng ra cửa đưa Hách cô nương lâu như vậy, trong lòng thần thiếp liên bắt đầu lo lắng. Người ta thường nói nữ tử mang thai chính là lúc rất nhiều nam nhân ăn chơi đàng điếm, nhất định phải buộc chặt lưng quần, trông chừng kỹ bọn họ. Hoàng thượng sẽ không ngay lập tức sốt ruột tìm kiếm người mới chứ? Ít nhất cũng cho thần thiếp chút thời gian chuẩn bị tinh thần."

Nàng nửa thật nửa giả nói, đối với nữ tử lạnh như băng như Hách cô nương, Tần Phiên Phiên yên tâm, chỉ là nàng không yên tâm với Tiêu Nghiêu.

Phải biết rằng Nhị cầu tử chính là nam nhân sở hữu toàn bộ hậu cung, trước đó lúc Tần Phiên Phiên không mang thai, trên giường dưới giường nàng đều có thể câu lấy hắn.

Nhưng hiện giờ nàng là người có thai, trên giường là không có khả năng, kể cả dưới giường nàng cũng không dám làm gì, lỡ như câu ra lửa nóng, tình trạng của nàng lúc này không có bản lĩnh dập lửa, đây không phải làm Hoàng thượng đi tìm người khác sao.

Tiêu Nghiêu nghe nàng nói như vậy, sắc mặt biến đổi, dường như muốn nghiêm túc nói gì đó với nàng, nhưng tầm mắt lại bay tới trên bụng Tần Phiên Phiên, hiển nhiên là rất để ý long chủng trong bụng nàng.

"Nàng chờ đó cho trầm!"

Sau khi nói xong lời này, hắn trực tiếp vọt vào nội điện Thường Đào các, một trận rầm rầm tiếng xê dịch đồ vật.

Vẻ mặt Tần Phiên Phiên phát ngốc, kể cả Hoàng thượng có tức giận cũng nên xoay người mà đi chứ, đi vào nội điện của nàng làm gì.

Nàng ra hiệu với Liễu Âm, Liễu Âm lập tức đi vào, nhẹ giọng hỏi: "Hoàng thượng, ngài muốn tìm cái gì vậy? Nô tỳ tìm giúp ngài."

Đầu tiên Tiêu Nghiêu trầm mặc một lát, khuôn mặt vẫn nghiêm túc, quật cường như cũ, muốn tự mình tìm.

Nhưng tìm hồi lâu cũng chưa tìm được, hắn mới từ bỏ, nói: "Trẫm muốn tìm thánh chỉ."

"A, thánh chỉ đã được nương nương thu vào ngăn tủ cạnh đầu giường rồi." Nàng ấy vừa nói vừa đi qua, rất mau đã lấy ra một cái hộp gỗ, hiển nhiên bên trong chính là thánh chỉ.

Tiêu Nghiêu một mực lấy thánh chỉ màu vàng sáng ra, những cái này đều là thánh chỉ thăng vị hoặc là hàng vị của nàng, mỗi cái hắn đều mở ra xem qua, nhưng trước sau vẫn không tìm được thứ hắn muốn tìm.

"Không có, tất cả ở nơi này?" Tiêu Nghiêu hỏi.

Liễu Âm ngây ngốc gật đầu: "Tất cả ở nơi này, đến thánh chỉ lúc ngài tức giận, hàng phân vị chủ tử chúng ta từ Tiệp dư đến Quý nhân đều ở chỗ này. Chủ tử chúng ta nói, thánh chỉ này nàng muốn đặt ở trên cùng, thời thời khắc khắc nhắc nhở nàng ấy, nàng ấy từng phải chịu ảm ức lớn như vậy, muốn về sau ngài đối xử với nàng tốt một chút."

Tiêu Nghiêu trừng mắt nhìn Liễu Âm, nàng lập tức ngậm miệng.

Không phải nàng cố ý muốn nói như vậy, chủ yếu là hiện giờ Tần Phiên Phiên đang mang thai, lúc này không càn rỡ thì đợi khi nào.

Cho nên nàng nhất định phải tranh thủ phúc lợi cho chủ tử nhà mình.

Hai người bọn họ đối thoại, Tần Phiên Phiên bên ngoài diện vẫn nghe được rõ ràng, đối với hành vi lừa dối chủ tử của nha đầu Liễu Âm này, nàng cười bất đắc dĩ.

Lời này đúng là nàng nói, nhưng lúc ấy cũng là nhất thời giận dữ.

"Liễu Âm, Hoàng thượng là muốn tìm giấy cam đoan." Tần Phiên Phiên dương cao thanh âm hô một câu, nàng đã biết Hoàng thượng đang tìm cái gì.

Liễu Âm vừa nghe, lập tức nói: "Thì ra Hoàng thượng ngài muốn tìm giấy cam đoan, cái này trân quý, nương nương đem giấu nó ở dưới gạch."

Nàng ấy vừa nói vừa tách hai khối gạch ra, phía dưới là một hốc rất nhỏ, bên trong để một cái hộp thon dài, sau khi mở ra liền thấy một cuộn thánh chỉ màu vàng sáng bên trong.

Tiêu Nghiêu im lặng không nói, cầm thánh chỉ rồi xông ra ngoài.

"Đừng nghĩ giấy cam đoan không phải thánh chỉ, đây cũng là thánh chỉ, trầm tự tay viết, tự mình đóng dấu thì không có khả năng nuốt lời, nàng muốn đọc lại một lần hay không." Tiêu Nghiêu vừa nói vừa dùng sức mà vỗ thánh chỉ, mang theo vài phần tức giận, hiển nhiên đối với việc Tần Phiên Phiên không tín nhiệm hẳn, cảm thấy không vui.

Tần Phiên Phiên nhún vai, không thèm để ý mà tiếp nhận thánh chỉ nhìn một lần, nói: "Ngài phải biết rằng, thứ thần thiếp có được quá ít, tất nhiên sẽ không có cảm giác an toàn. Huống hồ ngài vẫn luôn nói thay lòng

đổi dạ mới tính, nếu ngài kiên trì nói chính mình không thay lòng, chỉ chơi đùa với tiểu cô nương khác một chút, vậy thần thiếp làm gì được ngài?"

Tiêu Nghiêu nhìn chăm chăm vào nàng, sau khi bị Tần Phiên Phiên nói như vậy, bỗng nhiên cảm thấy cũng có lý.

Chính hắn có được vạn dặm non sông này, nhưng nàng lại không có bất kỳ cái gì.

"Không phải có giấy cam đoan sao, lại viết một bức nữa là được. Trương Hiến Năng, mài mực!" Bàn tay Tiêu Nghiêu vung lên, lập tức có chủ ý.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 100: Lại Viết Cam Đoan

Edit: Chang Phi

Beta: Vy Chiêu nghi

Trương Đại Tổng quản đem hai người hỗ động đều xem ở trong mắt, vừa nghe thấy Hoàng thượng sáng khoái muốn lập tức viết thánh chỉ cho tiểu yêu tinh, không khỏi than nhẹ dưới đáy lòng.

Nhìn xem, tên Hoàng thượng này ngay cả điểm mấu chốt cũng không còn nữa rồi, ban đầu lúc tiểu yêu tinh chưa mang thai, cũng đã cười lên trên đầu của hắn rồi, hiện tại lại càng là như thế.

Việc gì không hài lòng chỉ cần nói một câu, Hoàng thượng liền hứa hẹn với nàng.

Đã ai thấy dùng thánh chỉ làm giấy cam đoan chưa? Hắn xem như được thêm kiến thức rồi, Cầu Hoàng đế đúng là trò giỏi hơn thầy, so với tiên hoàng còn chỉ hơn chứ không kém.

Hắn chuẩn bị bút mực xong rất nhanh, ngay cả hoàng bản viết thánh chỉ cũng chuẩn bị tốt rồi.

Đương nhiên lần này Trương Đại Tổng quản trở nên thông minh hơn rất nhiều, không cần Hoàng thượng đuổi đi, tự mình liền đi tới đi lui mà đi ra ngoại điện.

Hắn không muốn xem bọn họ khoe ân ái, lại càng không thèm biết trên thánh chỉ Hoàng thượng viết cái gì, dù sao cũng không liên quan với hắn.

Cung nhân Thường Đào các giới nhất là xem ánh mắt mà làm việc, hiện giờ thái giám tổng quản của Thường Đào các còn không có tác dụng bằng Trương Hiến Năng, đi theo Đại Tổng quản có thịt ăn.

Tất cả mọi người đều nghĩ như vậy, vì thế thấy Trương Hiến Năng đi ra, những người khác liếc mắt nhìn nhau một cái, cũng đều cảm nhận được nguy cơ xưa nay chưa từng có, cả đám đều lặng yên không một tiếng động mà hành lễ, rồi lui ra bên ngoài.

Trương Đại Tổng quản cũng rời đi, cũng không có ai gánh vác lửa đạn của các chủ tử thay bọn họ, ai cũng không muốn làm bia đỡ đạn, cho nên cách tốt nhất chính là cùng nhau lui lại.

Ngay cả Liễu Âm cũng lén lút lui từng bước nhỏ một, lúc trước chủ tử còn chưa mang long chủng, hai vị này đều song tiện kết hợp, lẫn lộn hành hạ bọn nô tài các nàng muốn chết.

Hiện giờ chủ tử đang mang tiểu chủ tử, đừng khinh nó còn đang ở trong bụng, kia con mẹ nó là Na Tra đấy, ba người liên thủ vậy thủ đoạn tuyệt đối không thể khinh thường, ai chen lên trước người đấy là đồ ngu.

"Đợi chút, người đi đâu vậy?"

Tiêu Nghiêu đang dùng bút lông chấm mực nước, nâng bút chuẩn bị viết, kết quả vừa ngẩng đầu lên liền thấy bộ dáng thật cẩn thận kia của Liễu Âm.

"Các người đúng là có gan tày trời, trẫm cho các người đi rồi sao? Cả đám lập tức lăn trở về cho trẫm!" Hắn chặc một tiếng, bất mãn nói.

Hắn vừa nói xong, những cung nhân đang muốn rời đi, đều xám xịt quay trở lại.

Ngay cả Trương Hiến Năng cũng nhanh chóng bước vào, chẳng qua hắn chọn chỗ cách Hoàng thượng xa nhất, đỡ cho bị tóm lấy.

"Được rồi, các người đều đứng xa ra một chút, trẫm muốn viết giấy cam đoan. Vốn cũng không muốn để các người ở lại, nhưng mà Phiên Phiên đang có thai, một mình trẫm nhìn nàng, chỉ sợ không chú ý được hết, nhiều thêm mấy đôi mắt như vậy sẽ không ra sai lầm gì nữa."

Hôm nay tâm tình Hoàng thượng tốt, còn chủ động giải thích cho bọn hắn một chút.

Các cung nhân đều cúi đầu, cũng không muốn biết cái này, huống hồ Đào Phi nương nương biểu hiện rất tốt, đâu cần phải cẩn thận như vậy chứ.

"Phiên Phiên có thai, lòng trẫm rất vui mừng ——" hắn vừa nói vừa đặt bút viết chữ, trên mặt là biểu tình nghiêm túc.

Nhưng mà hắn chỉ nói tám chữ như vậy, liền đột nhiên dừng lại, tầm mắt lướt qua các cung nhân ở trong điện một lượt, giống như có chút do dự.

"Trương Hiến Năng cùng Liễu Âm ở lại, còn lại đều lui ra hết đi." Hắn vẫy vẫy tay.

Những cung nhân không bị điểm danh đồng loạt thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhanh chóng lui ra ngoài, chỉ để lại bốn người chủ tớ bọn họ.

Tần Phiên Phiên vẫn luôn lấy tay chống cằm nhìn hắn, trên mặt mang theo vài phần tươi cười, hoàn toàn là một bộ dáng xem kịch vui.

"Phiên Phiên có thai, lòng trẫm rất vui mừng, ta rất cuộc được làm cha. Làm một người nam nhân, trẫm sẽ học tập phụ hoàng nhiều hơn. Mỗi

ngày đều ở cạnh nàng, không ở cạnh người khác, hơn nữa còn thủ thân như ngọc vì mẫu thân của hài tử. Làm một phụ thân, về sau trăm kiên quyết không được giống như phụ hoàng, trăm phải làm một phụ thân tốt, hài tử là nhất, không để hấn cảm thấy mình là kẻ thứ ba xen vào cha mẹ. Buổi tối lúc nghỉ ngơi chỉ cần hài tử sợ, trăm liền ôm hấn ngủ, nhất quyết sẽ không bị nữ nhân nào quấy rầy. Khâm thủ."

Sau khi những cung nhân đó rời khỏi, cả người Tiêu Nghiêu đều trở nên rất thoải mái, lời này cứ bùm bùm nói ra, hạ bút như có thần, rất nhanh liền viết xong một thánh chỉ.

Tần Phiên Phiên nghe được những lời phía trước, Hoàng thượng nói cái gì mà làm một nam nhân tốt, trong lòng nàng tràn đầy vui mừng, nhưng mà lúc nàng nghe được đến chỗ hài tử, tươi cười liền bị cứng đờ ở trên mặt.

Nhị Cầu Tử, người đúng là làm tốt lắm!

Tiêu Nghiêu không biết là tỏ lòng trung thành với Đào Phi, hay là kích thích nàng nữa, làm Trương Hiến Năng cùng Liễu Âm đều rơi vào trong yên lặng.

Tuy rằng bọn họ không phải là Tần Phiên Phiên, nhưng mà nghĩ đến có lẽ Đào Phi nương nương cũng sẽ không quá vui vẻ.

Toàn bộ bốn người trong điện, cũng cũng chỉ có một mình Tiêu Nghiêu sau khi viết xong, trên mặt treo một nụ cười ôn hòa, đôi tay nâng thánh chỉ, liên tục đọc hai lần, mới xem như đã ghiền.

"Phiên Phiên, trăm lại viết giấy cam đoan cho người, nam nhân Tiêu gia chúng ta đều là miệng vàng lời ngọc, nói được thì làm được. Tổ tông ở trên, nếu có vi phạm sẽ bị thiên lôi đánh xuống. Người cất giấy cam đoan kỹ vào."

Tiêu Nghiêu cẩn thận cuộn thánh chỉ lại, rất trịnh trọng giao vào tay Tần Phiên Phiên.

Tần Phiên Phiên nhướng nhướng mày, trên thực tế nàng căn bản không muốn nhận.

Còn muốn ôm hài tử ngủ, vậy nàng đâu? Ngủ trên mặt đất à.

Đương nhiên ghét bỏ thì ghét bỏ, Tần Phiên Phiên vẫn nhận lấy thánh chỉ kia, hơn nữa còn giao cho Liễu Âm mang đi cất cẩn thận.

Nàng sinh hài tử, đương nhiên là do nàng ôm nó ngủ rồi, nàng biết ngay là cầu tử này luôn luôn có ý đồ xấu xa mà, đứa nhỏ này còn chưa sinh ra, đã bắt đầu kế hoạch muốn cướp người, đồ cầu tâm cơ.

Mắt thấy thánh chỉ được nhận xong rồi, vẻ mặt Tiêu Nghiêu thả lỏng hơn rất nhiều.

Hắn đứng lên, duỗi hai tay ra về phía Tần Phiên Phiên, biểu tình trên mặt trở nên đứng đắn hơn.

Tần Phiên Phiên không hiểu hắn có ý tứ gì, nghiêng nghiêng đầu làm ra vẻ nghi hoặc.

Tiêu Nghiêu lại phát phát cánh tay về phía nàng, ho nhẹ một tiếng, giống như là ám chỉ nàng cái gì.

Tần Phiên Phiên đứng dậy, thuận tay liền đi cời đai lưng của hắn ra: "Hoàng thượng muốn thay quần áo sao?"

Tiêu Nghiêu túm lấy tay nàng, giữ chặt bảo vệ đai lưng của mình, trên mặt là biểu tình không vui: "Đang ban ngày ban mặt, trẫm sao lại muốn thay quần áo? Người hiện tại cũng là người có thai, đừng có để đầu óc đều là loại chuyện ban ngày tuyên dâm này nữa!"

Tần Phiên Phiên phát ngốc, đến cùng là ai đầy đầu óc đều là chuyện ban ngày tuyên dân chứ?"Nếu không phải ban ngày tuyên dân, còn không biết có thể có nó hay không đâu?" Tần Phiên Phiên duỗi tay chỉ chỉ bụng nhỏ của mình.

Tiêu Nghiêu sững sốt một chút, không có phản bác, đúng thật là sau khi bọn họ làm hòa, liền thường xuyên dính ở bên nhau, trên thực tế lúc trước trong một đồng lý do của Hách cô nương, quan trọng nhất chắc là bọn họ hoan hảo quá thường xuyên, mới đưa đến việc canh tránh thai ba năm cũng không ngăn được hai người gắn bó keo sơn cá nước thân mật.

"Trẫm bảo người khao trẫm tốt một chút. Trẫm lại viết giấy cam đoan cho người, người phải biết rằng mấy thánh chỉ đều là có số lượng giới hạn, đến lúc đó trẫm còn phải nhắm một mắt mở một mắt đấy."

Tiêu Nghiêu trừng mắt với nàng.

Tần Phiên Phiên nhìn thẳng hắn một chút, rất nhanh liền đọc ra được nội dung quan trọng từ trong ánh mắt của Hoàng thượng.

Thằng nhãi này chính là muốn ôm ấp hôn hít nâng lên cao, nàng trực tiếp cho hắn một ánh mắt xem thường, cầm thánh chỉ đi vào nội điện, hoàn toàn là dáng vẻ khinh thường nói chuyện với hắn.

Tiêu Nghiêu ngẩn ra, ngay sau đó lập tức hô to lên: "Tần Phiên Phiên, trẫm làm những chuyện người muốn, vậy mà người lại xem thường trẫm? Hiện tại lá gan càng ngày càng lớn rồi có phải không?"

Hai người lại đi vào nội điện dính lấy nhau, Trương Hiến Năng cùng Liễu Âm đều không vào cùng, chỉ là vẫn ở chỗ cũ, vẫn duy trì vẻ mặt khiếp sợ.

Phải biết rằng Hoàng thượng viết thánh chỉ xong, cũng thu dọn xong rồi, Tần Phiên Phiên chỉ đơn giản như vậy mà lấy được vào tay, hiện tại

ngay cả cái khen thưởng "ôm ấp hôn hít nâng lên cao" cũng không cho, đây là việc bọn họ hoàn toàn không nghĩ tới.

Tuy rằng Trương Hiến Năng biết Hoàng thượng lợi dụng thánh chỉ tới dỗ Tần Phiên Phiên, nhưng mà cũng kiên quyết không đoán được là dỗ kiểu này.

Chờ mọi chuyện trần ai lạc định, hẳn mới có một loại cảm xúc chân thật.

Ván quan tài của tổ tông Tiêu gia thật sự là không giữ được nữa, đã nguy ngập nguy cơ rồi [1].

[1] chắc ở đây ý của THN là các vị tổ tông Tiêu gia sắp bật nắp quan tài mà dậy rồi 😊

Ngày hôm sau tin tức Tần Phiên Phiên có thai liền truyền ra, Tiêu Nghiêu không có giấu diếm, tỷ muội song bào thai mọi lúc mọi nơi đều đi theo bảo hộ nàng.

Lúc lên thượng triều, sau khi Trương tổng quản nói câu kia xong, trong đại điện là một mảnh yên tĩnh.

Thái thị lang hôm qua bị đánh bản tử, hôm nay tất nhiên không thể tới, hiện giờ còn đang nằm ở nhà tĩnh dưỡng.

Hôm qua Hoàng thượng vừa mới phát giận xong, tất nhiên không có ai mù mắt mà đến chọc hấn.

Sau một trận yên tĩnh, Tiêu Nghiêu mở miệng trước: "Nếu hôm nay chư vị ái khanh đều không có việc gì, vậy trăm liền tới tuyên bố một tin tức tốt. Hôm qua thái y tới bắt mạch, đã xác nhận Đào Phi mang long thai.

Năm nay trăm hai mươi bảy, thành gia nhiều năm, rốt cuộc sắp nghênh đón đứa bé đầu tiên trong cuộc đời. Lòng trăm rất vui mừng."

Các vị đại thần trong điện đầu tiên là sửng sốt một chút, hôm qua bọn họ cũng không thu được chút tin tức gì, nhưng hôm nay lại từ chính miệng Hoàng thượng nói ra, vậy tất nhiên không giả được.

"Chúc mừng Hoàng thượng, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế." Tất cả mọi người đều quỳ xuống chúc mừng.

Tiêu Nghiêu gật gật đầu, trên mặt lộ ra vài phần biểu tình tương đối vừa lòng.

"Trăm hy vọng các người giống như lời nói này, là thật tình chúc mừng trăm lên làm phụ hoàng, mà không phải làm những thứ mặt ngoài một kiểu bên trong một kiểu, Đào Phi mang đứa bé đầu tiên của trăm, vậy tất nhiên là càng vất vả công lao càng lớn, lúc trước những chuyện cười nói nàng như là chấp chưởng hậu cung không tốt, không cần lại xuất hiện. Cứ trắng trợn biến nàng thành bia ngắm như vậy, các người coi trăm là đồ ngốc chắc?"

Nam nhân không chút khách khí mà nói những lời này, chỉ thiếu nước chỉ tên nói họ nói chuyện lúc trước Thái thị lang làm, đúng là không phải thứ gì tốt.

"Chúng thần không dám." Trong đại điện lại lần nữa quỳ một mảnh.

Lời này của ngôi cửu ngũ đã trắng trợn mà nói cho bọn họ, trong lúc Đào Phi nương nương mang thai, nàng chính là điểm mấu chốt không thể đụng vào của hắn.

Chỉ cần Tần gia không làm chuyện gì tìm chết, Đào Phi không đại khai sát giới ở hậu cung, như vậy mặc kệ xuất hiện chuyện gì, đám triều thần bọn họ đều không thể chĩa súng về phía Đào Phi. Bởi vì trong bụng

nàng có đứa bé đầu tiên của Hoàng thượng, Hoàng thượng rất vui vẻ, đồng thời cũng rất chờ mong.

Trong lòng mọi người đều nói thầm, Hoàng thượng có tuổi tác lớn như vậy, có hậu cung như vậy, lại không có hài tử, khó tránh khỏi làm cho bọn họ có nghi ngờ.

Đã nhiều năm như vậy qua đi, mọi người cũng có nghe qua quy định kỳ lạ của Hoàng thượng, nhưng mà vị Đào Phi nương nương này hiện giờ có thể làm Hoàng thượng vì nàng mà sửa lại điểm mấu chốt, nhìn dáng vẻ này có lẽ trạng thái hậu cung vô chủ này, rất nhanh liền phải thay đổi rồi.

Các triều thần trong nhà có nữ tử ở trong cung, trong lòng càng hiểu rõ.

"Trẫm hy vọng các người có thể nhớ kỹ lời nói hôm nay, nếu có vi phạm, vậy đừng trách trẫm trở mặt không vui." Tiêu Nghiêu đối với loại trạng thái nơm nớp lo sợ này của bọn họ, vẫn là khá vừa lòng.

Lúc Nhàn Quý phi thu được tin tức triều đình truyền đến, động tác đang cắm hoa hơi ngừng lại, vốn là một kiệt tác sắp hoàn thành, lại bị nàng lôi hết ra.

Ngón tay thon dài vò cánh hoa ở trong lòng bàn tay, giống như hận không thể nghiền hết thành mảnh nhỏ.

"Tần Phiên Phiên, vì sao nàng ta lại có mệnh tốt như vậy, ông trời cứ thiên vị nàng ta như vậy? Tất cả mọi chuyện tốt đều bị nàng ta lấy được, không phải nàng ta đã uống canh tránh thai rồi sao? Vì cái gì vẫn có thể mang thai được?"

Đầu tiên nàng cảm thấy khó có thể tin được chuyện Tần Phiên Phiên mang thai, lấy đâu ra có chuyện tốt như vậy, đồng loạt rơi xuống trên đầu một người.

Những nữ nhân đã đi theo bên người Tiêu Nghiêu nhiều năm như các nàng đều biết, Hoàng thượng là một nam nhân rất bạc tình, đối với cái gì cũng biểu hiện ra dáng vẻ không thèm để ý, tựa như trên đời này không có thứ gì có thể làm hấn đến mắt đến vậy.

Nhưng từ sau khi Tần Phiên Phiên tiến cung, thế giới này giống như là hoàn toàn bị thay đổi vậy, Hoàng thượng bỗng nhiên trở nên có máu có thịt lên, hơn nữa còn rất ôn nhu, thậm chí là một lần lại một lần mà thu hồi quy củ lúc đầu chính mình đưa ra, đương nhiên đãi ngộ đặc thù như vậy cũng chỉ có một mình Tần Phiên Phiên có được.

Cũng như lời Tần Phiên Phiên nói, có lẽ Hoàng thượng thật sự là Ngọc Hoàng đại đế, Tần Phiên Phiên cũng có lẽ thật sự là Tuyết Đào Tiên tử, chẳng qua lần này là hai người cùng nhau từ Tiên giới hạ phàm, cho nên vừa gặp lẫn nhau, mới có thể biến thành một đôi như vậy.

Chuyện các triều thần nghĩ đến, Nhân Quý phi cũng đều đã nghĩ tới.

Nàng biết, nếu mặc kệ mọi chuyện tiếp tục phát triển như vậy, vị trí Hoàng hậu trừ bỏ Tần Phiên Phiên ra, thì không có bất cứ nữ nhân nào có thể ngồi lên đó được.

"Xong rồi xong rồi, Hoàng thượng thật sự độc sủng một mình nàng, hậu cung này sẽ không có bất cứ nữ nhân nào mang thai nữa. Con trai Tần Phiên Phiên sẽ ngồi lên vị trí kia, nàng sẽ giống như Cao Thái hậu kê cao gối mà ngủ, tuổi trẻ có Hoàng thượng sủng ái, tuổi già có con ruột của mình chiều. Không, nàng thậm chí còn đứng cao hơn cả Cao Thái hậu, bởi vì không có ai tranh đoạt vị trí Hoàng Hậu với nàng..."

Lúc Nhân Quý phi nghĩ, cả người như muốn phát điên lên.

Nàng đã đi theo Tiêu Nghiêu từ rất sớm, từ vương phủ cho đến hoàng cung, trước nay đều chưa từng sợ hãi hay khủng hoảng gì, nàng không sợ đâu.

Cùng người đấu vui vẻ vô cùng, Nhân Quý phi rất tin tưởng sự thông minh tài trí cùng thủ đoạn của mình, năm đó Tần Kiêu chính là bị các nàng đánh bại như vậy.

Nhưng mà đối mặt với Tần Phiên Phiên, lần đầu tiên nàng sinh ra ý niệm muốn trốn tránh, nàng biết chính mình không thắng được.

Tần Phiên Phiên có Hoàng thượng sủng ái, có long thai trong bụng, cùng với quyền lực khống chế toàn bộ hậu cung, trên thực tế nàng đã là Hoàng hậu, chẳng qua thiếu cái danh nữa thôi.

Nhân Quý phi hoàn toàn rơi vào trạng thái muốn hỏng mất, nàng lấy ra một hộp gỗ từ ngăn kéo bàn trang điểm, nhẹ nhàng mở ra, bên trong là những thẻ tre lớn bằng ngón cái.

Bên trên mỗi cái thẻ tre đều có khắc tên một người, rõ ràng là thẻ bài của những người trong hậu cung.

Thẻ bài của Tô Uyển Nghi cùng Minh Quý phi cũng có mặt, chẳng qua trên tên của hai người này đều bị dao cắt ngang, hoàn toàn bị loại khỏi phạm vi có thể sử dụng.

Mỗi một cái thẻ tre nàng đều cầm lên xem một lát, nhưng lại liên tục lắc đầu, những cái này đều không đấu lại được Tần Phiên Phiên.

Cuối cùng nàng lấy ra một thẻ tre ở dưới cùng, cái thẻ tre này khác với những cái kia ở chỗ tên ở phía trên được viết bằng bút son, đỏ chói mắt như máu.

ĐỘC SỬNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 101: Chúc Mẫn

Edit: Cảnh Thực viện

Beta: Thư Thực nghi

Nhàn Quý phi tự mình viết một phong thư, chuẩn bị lạng lẽ đưa vào Tĩnh Tư am nổi danh nhất ở kinh đô, đây là một trong các am ở kinh đô mà các phu nhân vô cùng tôn sùng các ni cô trong am.

Không qua mấy ngày sau, thì nàng đã nhận được hồi âm, lúc xem xong nội dung bên trong thư, sau đó liền vò tròn lại tâm cứ thấp thỏm lo âu trở nên bình tĩnh lại.

Nàng biết người bị bản thân xem như là đồ vật được áp dưới đáy hòm, chỉ cần có thể trở về, tất nhiên sẽ chế trụ nữ nhân Tần Phiên Phiên kia, vì toàn bộ hậu cung này không ai nó năng lực đó, cho nên việc này như mang lại một tia ánh rạng đông.

Bên trong Vĩnh Thọ cung, Hoàng Thái hậu lại triệu kiến Tiêu Nghiêu lần nữa.

Trên thực tế từ lần trước sau khi Tiêu Nghiêu giận đối Hoàng Thái hậu, thì không biết thế nào Hoàng Thái hậu không giận tính tình nữa, cộng thêm trước đó bị Tần Phiên Phiên làm cho tức giận đến sinh bệnh nằm trên giường an dưỡng, miễn cho phi tần không cần thỉnh an mấy tháng, căn bản không có lộ diện.

Cho nên lần này là phải qua một thời gian thật lâu mới gọi đến, Tiêu Nghiêu vẫn rất chịu cho mặt mũi mà tới.

"Thân thể của Thái hậu khỏe hơn rồi?" Hắc vừa tiến vào điện thì hướng Hoàng Thái hậu thi lễ một cái, nhẹ giọng hỏi thăm một câu.

Hoàng Thái hậu ngồi ở trên ghế phượng, sắc mặt nhìn nhìn còn có chút tiêu tụy, son phấn cũng không có che hết đi được.

Vốn dĩ trước đó lúc bà bị bệnh nặng một trận, thì cảm giác khắp nơi đều lực bất tòng tâm, mặc dù về sau chứng bệnh đã khỏi hẳn, nhưng bà vẫn luôn cảm thấy thân thể đã không còn như trước đây, tuổi lại càng lớn, loại bệnh cũ cứ ẩn nấp ở bên trong, tùy thời đều chờ đợi mà bùng phát ra.

"Hoàng đế tới rồi à. Ai gia có mấy chuyện muốn cùng thương lượng một chút với Hoàng thượng." Hoàng Thái hậu hướng hắc gật gật đầu.

Tiêu Nghiêu nghe xong lời này, lại nghĩ tới trước đó Hoàng Thái hậu không rõ vị trí của mình, để trạng thái đôi bên đều trở nên rất khó chịu.

Lập tức đoạt lời bà trước mở miệng nói: "Thái hậu vừa mới khỏi hẳn, vẫn không cần quá quan tâm chuyện tình trong cung. Giống như trước đó trăm đã nói, trăm hy vọng ngài có thể an hưởng tuổi già, không cần quan tâm quá nhiều vấn đề."

Ngay cả một câu Hoàng Thái hậu cũng chưa có nói, đã bị hắc dùng những lời như vậy ngăn chặn miệng, cho nên trên mặt biểu bà rất khó coi.

Chẳng qua bà ho nhẹ một tiếng, rất nhanh liền che giấu vẻ giận dữ trên mặt, trầm giọng nói: "Bản thân ai gia ở trong cái hậu cung này, thấy nghi ngờ cái gì thì sẽ hỏi, lại không bảo Hoàng thượng phải làm cái gì. Hoàng thượng không cần phải nhắc nhở ai gia nhiều lần nên làm như thế nào."

Tiêu Nghiêu thấy sắc mặt của bà dù tức giận đến sa sầm hơn, nhưng trên thực tế thì thái độ như này so với hai lần trước ngược lại mềm mại hơn rất nhiều, không còn động chút là bày ra thư thế muốn quản chế toàn bộ hậu cung nữa.

"Được, vậy ngài muốn hỏi cái gì thì cứ hỏi đi, chỉ cần người cao hứng!" Tiêu Nghiêu liền nói ra một câu trả lời liền.

Về phần trả lời này có khiến Hoàng Thái hậu cao hứng hay không, thì không phải trong phạm vi hắc khổng chế.

"Đào Phi mang thai, đây là một chuyện vui mừng. Chẳng qua nữ nhân mang thai ba tháng đầu vô cùng quan trọng, bây giờ là thời điểm nàng ta nên an tâm dưỡng thai, quyền chưởng quản hậu cung vẫn giữ nguyên trong tay nàng ta, sẽ có chỗ không ổn hay không?" Ngược lại Hoàng Thái hậu lại nói thẳng ngang chủ đề, không có vòng quanh co.

Đúng lúc bà nhìn thấy ánh mắt hoài nghi của Tiêu Nghiêu, lập tức nói bổ sung thêm: "Quyền lực này thì ai gia không cần, người cũng nói trong hậu cung này tất cả phi tần đang rối loạn cả lên, ai gia cũng không muốn ganh tỵ gì. Chẳng qua nữ nhân mang thai hài tử thì không nên bị mệt nhọc, trước đó hai vị Quý phi quản lý cũng không tệ, tuy nói chuyện Tô Uyển nghi phạm vào việc hồ đồ, nhưng đã là người thì sẽ luôn có sai lầm, không bằng Hoàng thượng cho hai nàng một cơ hội nữa?"

Tiêu Nghiêu nhú mày, vốn dĩ nếu như chuyện này không phải do Hoàng Thái hậu đề cập, mà là một người khác, hẳn sẽ hoàn toàn nghiêm túc cân nhắc.

Dù sao trong mắt hẳn bây giờ, cái gì cũng không sánh nổi sức khỏe của Tần Phiên Phiên bình an sinh hài tử ra mới là quan trọng, chẳng qua Hoàng Thái hậu sẽ không vì Tần Phiên Phiên mà suy nghĩ, với trình độ kết

thù trước đó của hai người này thì Hoàng Thái hậu ước gì Tần Phiên Phiên bề bộn nhiều chuyện trong hậu cung, cuối cùng xảy thai mới tốt.

Chuyện tình khác thường chắc chắn có bấy.

Hắn cười nhẹ từ chối nói: "Việc này không cần Thái hậu phí tâm, thân thể Phiên Phiên khỏe mạnh, trẫm đã vì nàng mà sắp xếp thích đáng xong xuôi hết thảy rồi. Còn hai vị Quý phi kia, chuyện Tô Uyển nghi cũng không phải chuyện sai lầm lông gà vỏ tỏi gì, hung thủ có thể ở ngay trong hậu cung thần không biết quỷ không hay hại nàng ta thành như vậy, nếu trẫm không nghiêm trị thì không biết người tiếp theo bị hại sẽ có khả năng là ngài hay không. Ngài là Hoàng Thái hậu, vạn lần không thể có sơ xuất gì được."

Chỉ cần vài câu nói không khách khí của hắn, kém chút khiến cho nước trà ngậm bên trong miệng của Hoàng Thái hậu phun ra ngoài.

Cái thứ mất dạy này, nói chuyện cũng thật sự mưu toan mà, nhất định phải nguyên rửa bà.

Hoàng Thái hậu tức đến sôi ruột, cuối cùng nhịn không được mà đâm chọc hắn vài câu: "Hoàng thượng, bộ xương già này của ai gia, người vẫn nên nói vài lời hữu ích đi, đừng đem mấy loại chuyện này liên tưởng lên trên người ai gia làm gì."

Trên mặt của Tiêu Nghiêu là vẻ mặt cực kỳ khách sáo tươi cười, thấp giọng nói: "Là Trẫm sơ sót, đúng như lời Thái hậu nói, để Trẫm coi việc Tô Uyển nghi trở nên như vậy chẳng qua cũng chỉ là một chuyện nhỏ con con mà thôi. Ngài biết đấy, chuyện kia phát sinh với bất kỳ ai, cũng không phải tốt gì. Nhưng mà mạng Thái hậu ngài lớn a, mới cảm thấy là chuyện nhỏ, nên trẫm mới như ngài nghĩ cho là không quan trọng, nên đặt chuyện này thử lên ngài. Không nghĩ tới Thái hậu cũng sợ à."

Lời này của hắn nói cực kỳ khách khí, lại làm cho Hoàng Thái hậu kích động muốn đánh người, loại chuyện châm chọc khiến người khác vào chỗ chết, cũng chỉ Tiêu Nghiêu làm được.

"Ai gia chỉ là lắm miệng nhắc nhở người một câu, Hoàng đế cảm thấy không cần phải đổi, vậy thì coi như ai gia chưa nói gì cả. Chẳng qua mắt thấy đã tới nửa tháng bảy, ai gia muốn mời sư thái của Tĩnh Tư am tiến cung một chuyến, tụng ít kinh cho ai gia, gần đây ác mộng quẩn thân, ai gia chuẩn bị chép chút kinh Phật để đốt, cầu tổ tông phù hộ."

Rất nhanh Hoàng Thái hậu liền từ bỏ, mà lại xảy ra chuyện khác.

Lúc chợt nghe đến ba chữ "Tĩnh Tư am" này, Tiêu Nghiêu còn sửng sốt một chút, sau đó nhú mày, có chút giật mình.

Hoàng Thái hậu trông thấy biểu cảm trên mặt của Hoàng thượng cuối cùng cũng thay đổi, trong lòng không khỏi mừng thầm, xem ra đã tìm được đúng đường rồi.

"Nói mới nhớ đến nha đầu Mẫn nhi kia, ở Tĩnh Tư am đã là ba năm, trước đó người còn chưa tiến cung, còn có thể đi thăm nàng một chút, về sau chỉ có phong phân vị rồi để qua một chỗ. Bây giờ người cũng vội vàng không khác mấy, cũng không biết thân thể của nàng điều trị như thế nào, cũng nên tiến cung rồi, chẳng lẽ Hoàng thượng thật sự muốn để cho nàng làm bạn với Phật tổ suốt đời?"

Bà không ngừng cố gắng, muốn khiến cho Hoàng thượng có cảm xúc thay đổi với tên người kia.

"Lúc con bé ở Tĩnh Tư am, mới mười bảy tuổi, năm này vừa đúng hai mươi tuổi. Nữ nhân có thời gian quý báu cũng chỉ mấy năm kia, Hoàng thượng không nên quá nhẫn tâm đối với con bé. Ai gia vẫn còn nhớ kỹ, người từng hứa hẹn nhất định sẽ đón nàng hồi cung mà."

Hoàng Thái hậu thấy hần không nói gì, lập tức lại thêm một mồi lửa nữa.

Tiêu Nghiêu ngược mắt nhìn lướt qua chính diện Hoàng Thái hậu, ánh mắt lạnh lại, khiến cho Hoàng Thái hậu còn chuẩn bị nói cái gì đó nữa ngậm miệng lại.

Ánh mắt cảnh cáo của Hoàng thượng cũng không phải nói đùa, cái uy thế trong đó không phải người thường có thể so sánh được.

"Thái hậu muốn triệu sư thái tiến cung, vậy thì hãy để bà ấy tiến cung, về phần Hoàng Quý phi, trẫm sẽ cho mẫu hậu phái người đi hỏi nàng ta. Nếu như nàng ta nguyện ý hồi cung vậy thì cùng nhau trở về, nếu như không nguyện ý thì thôi vậy, Trẫm luôn luôn không yêu cầu hay cưỡng cầu người khác."

Tiêu Nghiêu vừa nói xong lời này, lông mày của Thái hậu liền nhíu lại.

Hiện tại bà không thích nhất là nói chuyện cùng với Hoàng thượng, không nói được vài câu đã muốn kẹp đao thương, bà vẫn thích làm Hoàng Thái hậu cao cao tại thượng.

"Điều ai gia muốn hỏi đã hỏi xong, Hoàng thượng một ngày trăm công ngàn việc, không cần ở lại nói chuyện phiếm cùng với bộ xương già này của ai gia."

Sau khi Hoàng Thái hậu đạt được mục đích của mình xong, cũng không muốn thấy thêm gương mặt này của Hoàng thượng, liền lên tiếng đuổi hần đi, quả nhiên bà chịu đủ câu trả lời âm dương quái khí của Hoàng thượng rồi, đơn giản là tự cho mình chịu tội.

Tiêu Nghiêu đứng người lên, lúc đầu cũng chuẩn bị đi, hần vừa vịn cũng không muốn trông thấy gương mặt này của Thái hậu.

Nhưng trước khi đi đã nghĩ tới cái gì, chậm rãi ung dung ngồi trở lại, thấp giọng nói: "Thái hậu hỏi Trẫm mấy vấn đề, vừa vặn trong lòng trẫm cũng có chút muốn hỏi. Còn xin Thái hậu giải đáp."

Ngay lập tức Hoàng Thái hậu giữ vững tinh thần, Hoàng thượng không phải là nam nhân bản tên mà không có mục đích, đã nói muốn đặt câu hỏi với bà, việc kia nhất định là có cạm bẫy gì đó đang chờ lấy bà.

"Hoàng thượng cứ hỏi." Bà quay đầu, nghiêm túc nhìn nhìn hắn.

"Chu tú nữ trong Trữ Tú cung, Thái hậu ngài chuẩn bị an bài như thế nào?" Hắn trừng mắt nhìn, một mặt mờ mịt hỏi, biểu lộ nhìn rất khó giải quyết.

Hoàng Thái hậu nghe xong vấn đề này của hắn, cảm thấy cả máu nóng trong người đều dồn hết lên trên đầu luôn.

Không đề cập tới Chu Uyển, Hoàng Thái hậu còn không tức giận, hắn vừa nhắc tới, Hoàng Thái hậu căn bản tỉnh táo không được.

Năm nay tuyển tú lưu lại hai tú nữ, Hoàng thượng một người cũng không có đụng, chẳng qua là tốt xấu gì Thái Hân còn được phân vị Quý nhân, không quan tâm nàng ta có thị tẩm hay chưa, tóm lại xem trong sách ghi chép lại của phi tần trong hậu cung, dù sao phong hào chữ "Bính" kia cũng có chút buồn cười.

Nhưng Chu Uyển cái gì cũng thua kém hơn, cũng đã vào cung hơn mấy tháng, mà bây giờ còn ở trong Trữ Tú cung ăn vạ.

Nói đến toàn bộ Trữ Tú cung kia, ngoại trừ một mình Chu Uyển là tú nữ ra, còn lại toàn là cô cô giáo dưỡng và đại thái giám, những người này cũng sẽ không hầu hạ nàng ta, càng sẽ không vây quanh nàng ta.

Thân phận của Chu Uyển trở thành sự tồn tại khó xử nhất trong hậu cung, rõ ràng nàng ta ở trong cung, nhưng chỉ có một chân bước vào trong, còn chân kia thì vẫn đặt ở bên ngoài.

Hoàng thượng cũng không chịu thị tẩm nàng ta, lại không chịu cho nàng ta phân vị, Chu Uyển cũng chỉ đành ở trong Trữ Tú cung làm một tú nữ.

Loại tình huống này cực kỳ không bình thường, lại thêm ai cũng biết nàng ta được ở lại trong hậu cung cũng bởi vì được Hoàng Thái hậu lên tiếng, Hoàng thượng đối với nàng ta căn bản không có hứng thú.

Dưa hái xanh không ngọt, điểm này thể hiện phát huy vô cùng tinh tế.

"Nàng ấy là nữ nhân của Hoàng thượng, dĩ nhiên là tùy ý Hoàng thượng xử trí!" Hoàng Thái hậu cơ hồ là phát ra những lời này từ trong hàm răng đang nghiến lại.

Tiêu Nghiêu nhíu mày, lập tức nói: "Không đúng sao, nàng ta cũng không phải là trẫm muốn giữ lại, Thái hậu cũng đừng để trẫm phụ trách, chính ngài tự nhìn mà xử lý đi. Gần đây tin đồn trong cung tương đối nhiều, tuổi nàng ta không lớn lắm, còn có thể tìm nhà trai tốt, ở lại trong hậu cung, chẳng qua chỉ phí hoài tháng năm."

Lời này của hần là thật tâm, từ khi một khắc nhìn thấy Chu Uyển, hần đã không hề muốn sủng hạnh nàng ta.

Chỉ là cô nương này nhìn không thấu, cùng với Hoàng Thái hậu lập đi lập lại nhiều lần cho hần ngọt ngào, cho nên Hoàng thượng mới quyết định giáo huấn hai cô cháu nàng ta.

Hoàng Thái hậu muốn Chu Uyển lưu lại, hần cũng không có phản đối, liền là nghĩ áp chế nhuệ khí các nàng.

Dù sao đây hết thảy đều là các nàng tự tìm, không có quan hệ gì với hần.

Kết quả này Chu Uyển ở trong hậu cung đợi gần nửa năm, ngoại trừ lần trước lúc Hoàng thượng cùng Tần Phiên Phiên hờn dỗi, nàng ta đã từng được thả ra tản bộ, về sau lại bị trông giữ chặt chẽ trong Trữ Tú cung.

Đều đã đến trình độ này, Hoàng Thái hậu lại còn chưa từ bỏ ý định.

"Nàng ấy tự nguyện."

Hoàng Thái hậu dùng bốn chữ này đuổi hần đi, Tiêu Nghiêu nhún vai, cũng không có phản ứng, đứng dậy liền rời đi.

Lúc Tiêu Nghiêu đi vào Thường Đào các, Tần Phiên Phiên đang ngồi ở trên ghế xích đu phơi nắng, nàng khẽ nhắm con mắt lại, mặt mũi tràn đầy vẻ thần sắc hài lòng, nhìn ra được vô cùng tự nhiên.

"Ngủ thiếp đi?" Tiêu Nghiêu đi đến trước mặt của nàng, thấp giọng ní non một câu.

Chỉ thấy vốn dĩ người nào đó hô hấp đều đặn, lập tức mở mắt ra, nhưng là bởi vì ánh nắng quá chói mắt, nàng lập tức dùng tay che khuất con mắt lại.

Tiêu Nghiêu thấy nàng bị ánh mặt trời kích thích nhe răng trợn mắt, trên mặt không khỏi lộ ra một nụ cười, trực tiếp ôm ngang nàng lên đi về vào trong điện.

Tần Phiên Phiên bị hành động này của hần chọc cho cười khanh khách không ngừng, rúc vào trong ngực của hần không nguyện ý ra.

"Trẫm có chuyện nói cho nàng." Tiêu Nghiêu đưa nàng bỏ vào trên ghế ngồi xuống, nhẹ nói một câu.

Tần Phiên Phiên ngồi ngay ngắn, một bộ dáng nghiêm túc nghe hần nói.

"Tới đây Hoàng Thái hậu muốn mời sư thái của Tĩnh Tư am vào cung sao chép kinh thư và giảng giải kinh phật, rất có thể sẽ mang về một người, nàng ta gọi Chúc Mẫn..." Tiêu Nghiêu cùng với nàng đem mọi chuyện xảy ra ở Vĩnh Thọ nói lại một lần.

Ngay từ đầu biểu lộ trên mặt của Tần Phiên Phiên, còn có vẻ hơi hững hờ, nhưng mà lúc hoàng thượng đem hai chữ "Chúc Mẫn" nói ra, Tần Phiên Phiên liền lập tức tập trung lực chú ý, vị Chúc Mẫn này tuyệt đối là đại danh鼎鼎 tồn tại.

"Nàng không cần quá lo lắng, nàng ta thân thể luôn luôn không tốt, không thể nào tham dự tranh đấu hậu cung. Chẳng qua là con người cuối cùng sẽ thay đổi, nếu như nàng ta xảy ra vấn đề gì, nàng xử lý không được, cứ tùy lúc nói cho trẫm." Tiêu Nghiêu nhẹ giọng trấn an hai câu.

Vốn dĩ tâm tình Tần Phiên Phiên không tốt lắm, dù sao ai nghe thấy bỗng nhiên xuất hiện một nữ nhân, trong lòng đều sẽ không thoải mái, mà lại liên quan tới Chúc Mẫn, Tần Phiên Phiên là có nghe thấy.

Tuy nói Hoàng thượng vẫn đứng về phía nàng, nhưng từ trong giọng điệu của hần thì biết, Hoàng thượng đối với sự tồn tại của Chúc Mẫn vẫn rất là hài lòng.

Một nữ nhân thân thể yếu đuối không tranh quyền thế, chỉ dựa vào hai chữ đế hình dung, Tần Phiên Phiên đã có thể phác họa trong đầu ra hình dạng của nàng ta lớn lên trông như thế nào rồi.

Thằng đến sau khi Hoàng thượng rời đi, Tần Phiên Phiên đem Liễu Âm mời đến tối trước mặt, kỹ càng nghe ngóng vị Chúc Mẫn này.

"Chúc Mẫn là ai? Nô tỳ lần đầu tiên nghe cái tên này." Liễu Âm có chút hơi hồ đồ.

Tần Phiên Phiên thờ ơ nhìn nàng một chút, thấp giọng nói: "Vị ở Tĩnh Tư am đường bệnh kia."

"A, ngài nói Hoàng Quý phi a. Nô tỳ chưa từng nghe qua khuê danh của nàng, cho nên nhất thời không nhớ ra được. Ngài hỏi Hoàng Quý phi làm cái gì? Từ sau khi nàng từ vương phủ dọn ra ngoài, cũng chỉ trở lại hậu cung một lần, chẳng qua chỉ đợi một buổi tối, liền vội vàng chạy về Tĩnh Tư am." Liễu Âm mặt mày bình tĩnh.

"Nàng ta muốn trở về." Tần Phiên Phiên nhú nhú mày lại.

Phân vị của Chúc Mẫn là Hoàng Quý phi, so với Nguyệt Quý phi lúc trước còn cao quý hơn một phần, lục cung chỉ chủ Hoàng hậu là siêu phẩm, Hoàng Quý phi là chính nhất phẩm, Quý phi là từ nhất phẩm.

Nàng ta có cái phân vị này cũng đủ để báo cho mọi người, sự tồn tại của nàng ta mạnh bao nhiêu, chỉ bởi vì một mực không có hồi cung, cho nên mới bị người trong hậu cung tận lực lãng quên.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 102: Phản Ứng Thai Nghén

Edit: Cát Sung dung

Beta: Nga Quý tần

"Hoàng Quý phi ở trong phủ là trắc phi, lúc trước thân mình nàng ta vẫn luôn không tốt, trước khi Vương phi gả cho Cảnh Vương, vị trí Vương phi vẫn luôn trống. Hoàng thượng cũng không có ý tứ nâng nàng ta làm Vương phi. Trước khi vào cung, thân thể của nàng ta càng ngày càng sa sút, nàng ta nói muốn dọn đến Tĩnh Tu Am tu thân dưỡng tính, Hoàng thượng đồng ý. Sau lại phong cho nàng làm Hoàng Quý phi, nô tỳ từng gặp mặt qua nàng ta một lần, lúc ấy cô cô dạy dỗ nô tỳ từng nói rằng nàng ta là chính là tiên nhân. Hoàng thượng thương tiếc thân thể nàng ta yếu đuối, nếu nàng ta đưa ra một ít yêu cầu nhỏ, trên cơ bản đều sẽ đáp ứng nàng ta".

Liễu Âm nghiêng đầu, nói là tất cả mọi chuyện mình biết một lần, thời điểm nói đến đoạn sau, ần ần có chút do dự.

Tần Phiên Phiên ngược mắt nhìn nàng một cái, thấp giọng nói: "Có cái gì không thể nói, biết người biết ta, mới có thể bách chiến bách thắng, ít nhất có thể để ta có tâm lý chuẩn bị".

Có lời này của nàng, Liễu Âm hơi chút nhẹ nhàng thở ra, lá gan cũng lớn lên, lập tức nói: "Vị Hoàng Quý phi này quá mức thần bí, nô tì chỉ nghe được truyền thuyết là chiếm đa số. Đều nói nàng ta là nữ nhân Hoàng thượng sủng ái nhất, trong lòng một hạt chu sa[1]. Sau khi ngài vào cung, lời này liền không ai nhắc tới. Nô tì cảm thấy lời đồn đều khuếch đại, lấy

tính tình của Hoàng thượng như vậy, nếu thật sự bỏ ra cực kì nhiều tình cảm với ai đó, thì Hoàng Quý phi sẽ không ở Tĩnh Tu Am, một lần chính là ba năm".

[1] Trong lòng một hạt chu sa: Không thể làm biến mất dấu vết của người đó ở trong lòng vì tồn tại quá sâu đậm.

Hiện giờ Liễu Âm cũng trở nên chu toàn hơn rất nhiều, thậm chí nói ra ý nghĩ của chính mình cho Tần Phiên Phiên tham khảo.

Tần Phiên Phiên đối với lời nói của nàng ấy, phần lớn đều tán đồng.

Chính nàng lúc vừa mới vào cung, Hoàng thượng vĩnh viễn là một trạng thái mũi không phải mũi, mắt không phải mắt, đối với nữ nhân bên người, trên cơ bản hẳn đều cực kì thiếu kiên nhẫn cùng bao dung.

Chủ yếu là trước đến nay hẳn không đặt ai trong lòng, đương nhiên hiện tại Nhị Cầu tử đã được nàng dạy dỗ rất không tồi, cộng thêm hiện giờ trong bụng nàng có long chủng, Hoàng thượng sẽ càng đứng về phía nàng.

Chẳng qua không phải tất cả đều vĩnh viễn như vậy, Hoàng Quý phi ba năm không hồi cung, sớm không trở về muộn không trở về, cố tình lựa chọn lúc này trở về, Tần Phiên Phiên không thể không đề phòng.

"Chủ tử, Hách cô nương tiến cung bắt mạch cho ngài".

Hồng Y đưa Hách cô nương vào điện, lúc trước Hoàng thượng đưa Hách cô nương ra ngoài trì hoãn trong chốc lát, không phải vì điều gì khác, chính là làm nàng ta chiếu cố cho Tần Phiên Phiên, không biết hẳn hứa hẹn với Hách cô nương cái gì, tóm lại trước khi Tần Phiên Phiên sinh, nàng ấy sẽ không rời kinh đô.

—

Hoàng Thái hậu rất coi trọng lần tụng kinh này, Hoàng gia phái người đi Tĩnh Tu Am đón người, vậy tất nhiên chính là phô trương sự chú ý.

Tần Phiên Phiên còn đang mang thai, Hoàng Thái hậu thay đổi bình thường hay lui tới không quan tâm đến trạng thái của nàng, ngày ngày đến thăm, chỉ là đề nghị với nàng một yêu cầu.

Ban đầu Tần Phiên Phiên còn phản ứng lại bà ta, sau lại không có kiên nhẫn để ý nữa, rõ ràng Hoàng Thái hậu chính là lấn lộn vì nàng, thay đổi xoay xoay là chuyện thường tình, cách đêm sau lại nói như nước chảy, càng thêm hoàn toàn thay đổi.

"Đào Phi à, ai gia biết người mang thai không dễ dàng, nhưng lúc này cực kì quan trọng. Chuyện này đại biểu cho thể diện Hoàng gia, không chỉ muốn tiếp Thanh Phong Sư thái tới, còn muốn cùng nhau tiếp nhận cả Hoàng Quý phi. Hoàng Quý phi ở Tĩnh Tu Am dưỡng bệnh ba năm, người vừa mới tiếp nhận chấp chương quyền lực hậu cung, vốn dĩ có rất nhiều người bất mãn, chuyện này nhất định phải giải quyết thật thoải mái hào phóng, nếu không tin đồn nhảm nhí khẳng định nhiều thêm chứ không ít. Người nhin một chút liền qua, việc nhỏ mà không nhin được sẽ làm loạn việc lớn đó".

Hoàng Thái hậu khuyên giải an ủi nhưng thật ra đạo lí rõ ràng, hoàn toàn đều là vì nàng mà suy nghĩ.

Tần Phiên Phiên giơ tay nhéo nhéo mày, nàng đã cực kì phiền chán, sau khi Hoàng Thái hậu tới nơi này phô trương nói với nàng xong, còn phải cùng nàng nói này đó có không.

Cho dù nàng không hoài long chủng, cũng không có nhiều tinh lực cùng bà ta nói chuyện tào lao như vậy.

"Xin Thái hậu yên tâm, nghi thức đón người nhất định thần thiếp sẽ làm vẻ vang, nếu ngài còn có nhu cầu gì, bất cứ lúc nào cũng có thể nói với

Thôi Thượng cung một tiếng, nhất định nàng ấy sẽ tận tâm làm thỏa đáng".

Tần Phiên Phiên nhần nại tính tình, kéo khoe miệng cười cười, mang theo vài phần ý vị trấn an.

Chỉ là Hoàng Thái hậu nhất quyết không chịu dánh vẻ này của nàng, tươi cười trên mặt thu lại, giọng nói trầm xuống: "Đào Phi đây là có ý tứ gì? Ai gia không phải mẫu hậu thân sinh của Hoàng Đế, người liền tiêu cực chậm trễ như vậy, nếu là Cao Thái hậu, chỉ sợ người đã nhanh chóng mà làm, chủ động giở hỏi. Đâu giống ai gia, mỗi ngày đều chạy đến nơi của người, khắp nơi nịnh nọt người, chỉ muốn người làm việc thật tốt, nào biết người lại bằng mặt không bằng lòng như thế, quan bao tư thù. Không phải lúc trước người và ai gia có một đoạn hiểu lầm nhỏ sao, người cũng không phải...".

Hoàng Thái hậu thật vất vả mới tìm được cơ hội phát huy tài ăn nói của chính mình, phải biết rằng thời điểm bà ta đối mặt với Hoàng thượng, đều là kế tiếp bại lui, hiện giờ vừa lúc trả lại báo ứng này lên người nữ nhân của Hoàng thượng.

Trong lòng bà cực kì sướng khoái.

Tần Phiên Phiên có chút đau đầu, nếu là ngày thường nàng đã sớm hờn giận lại Hoàng Thái hậu, không nên cho nữ nhân này lên mặt.

Nhưng hiện giờ, cảm xúc của nàng giao động quá lớn sẽ không tốt đối với thân thể, cho nên vẫn luôn đặt mình vào trạng thái yếu thế hơn, không nghĩ tới Hoàng Thái hậu càng nói càng hăng.

Tần Phiên Phiên nhìn khuôn mặt đường hoàng kia của bà ta, tức khắc cảm thấy bên trong dạ dày một trận cuộn cuộn.

"A...". Hoàng Thái hậu bị hành động của nàng làm cho ghê tởm hết sức, duỗi tay liền muốn đẩy nàng ra.

Đồng thời Hồng Y một bước chạy lên, bắt được cổ tay của Hoàng Thái hậu.

"Thái hậu, chủ tử chúng ta có thai, ngài không thể động tay động chân đối với nàng ấy, nếu làm ảnh hưởng đến long chủng trong bụng nàng ấy, ngài đền không nổi đâu!".

Hồng Y lập tức khống chế được Hoàng Thái hậu, khiến cho bà ta đứng tại chỗ không thể nhúc nhích, để cho Tần Phiên Phiên vẫn cố thể phun vào bà ta như cũ.

"Tần Phiên Phiên, người điên rồi, cái thứ dơ bẩn này...". Hoàng Thái hậu hoa dung thất sắc, gân cổ lên hô.

Chỉ là lời bà ta còn chưa nói xong, liền thấy Tần Phiên Phiên lại bắt đầu phun ra, bà ta lập tức ngậm miệng lại.

Thật ra chỉ là Tần Phiên Phiên nôn khan, căn bản không nôn ra thứ gì, nàng ấy như vậy thuần túy chính là vì ghê tởm Hoàng Thái hậu mà thôi.

Rốt cuộc Hoàng Thái hậu đã ghê tởm nàng vài lần, nàng bây giờ mới trả lễ.

Nhìn nàng lúc này đưa lễ vật thật tốt, Hoàng Thái hậu trực tiếp ngậm miệng lại, cũng không dám lải nhải trước mặt nàng một câu nào nữa.

"Đào Phi, người đúng là gan chó, thế nhưng lại làm như thế..." Bà ta lại bắt đầu hét to, chỉ là có lẽ là bởi vì bóng ma tâm lý, lần này trong lời nói của bà ta khách khí hơn rất nhiều.

Chẳng qua Tần Phiên Phiên đã không còn muốn nghe bất cứ quở trách gì của bà ta, vì thế thời điểm Hoàng Thái hậu nói chuyện, nàng lại bắt đầu nôn khan với bà ta.

Hoàng Thái hậu tức giận đến mức sắc mặt xanh trắng, mà một chữ cũng không nói nên lời, chỉ biết dựng thẳng một ngón tay lên, run rẩy chỉ vào nàng.

"Gần đây thần thiếp luôn nôn nghén đến lợi hại, thứ lỗi ta không thể tiếp đãi Thái hậu". Nàng cười lạnh với Hoàng Thái hậu, sau đó phất tay với Hồng Y, cho nàng ấy nâng tay đưa Hoàng Thái hậu ra ngoài điện.

Đương nhiên thoát nhìn Hồng Y nâng mười phần cung kính, trên thực tế hoàn toàn là cường chế, lại làm Hoàng Thái hậu tức giận đến sắc mặt xanh mét.

Thời điểm Tiêu Nghiêu chạy tới, Tần Phiên Phiên đã nằm ở trên giường ngủ rồi.

Gần đây nàng luôn có chút thích ngủ, chờ đến sau khi nàng ngủ dậy, liền phát hiện Tiêu Nghiêu đang ngồi ở bàn ngoài điện, tay cầm bút son ngồi thẳng tắp, trước mặt là một chồng tấu chương lớn.

Tần Phiên Phiên không quấy rầy đến hăn, liền rút một quyển du kí ra từ kệ sách, thành thơi thành thơi mà nhìn.

Loại thời khắc này yên lặng mà ấm áp, cho đến khi Hoàng thượng phê duyệt xong tấu chương, buông bút vừa nhắc đều liền thấy nàng ngồi ở cách đó không xa, trên mặt còn mang theo vài phần biểu tình lười biếng, hiển nhiên là trong sách có tình tiết cực kì hấp dẫn nàng.

Ánh sáng chiếu trên người nàng, phác họa nên đường cong thân thể nàng.

Tần Phiên Phiên đã không còn mặc xiêm y chiết eo, ngược lại đều là trang phục ở nhà rộng thùng thình, nhưng đúng là xiêm y như vậy, càng làm cho quanh thân Tần Phiên Phiên tràn ngập một cỗ hơi thở ôn nhu.

Tiêu Nghiêu không khỏi có chút thất thần, khóe miệng nhẹ nhàng giơ lên, nhin không được muốn cười, giống như gặp được cảnh tượng nào đó.

Vừa lúc này Tần Phiên Phiên quay đầu, hai người bốn mắt nhìn nhau, nàng tiện tay hạ sách xuống ôn nhu cười cười với hắn.

Hôm nay Tần Phiên Phiên chỉ đeo một bộ diêu bằng bạch ngọc, nghiêng đầu như vậy, tựa hồ có thể nghe thấy âm thanh ngọc khí va chạm.

Tiêu Nghiêu đi đến bên người nàng, liền ngồi dựa bên người nàng, lại gần nhìn thoáng qua quyển sách trên tay.

"Hôm nay Hoàng Thái hậu lại tới làm khó dễ nàng sao?". Hắn duỗi tay đặt trên eo nàng, ôm nàng vào trong lồng ngực mình.

Tần Phiên Phiên gật đầu: "Làm khó dễ, sau đó thần thiếp phun cho bà ta một thân gọi là đáp lễ".

Tiêu Nghiêu có chút buồn cười: "Chuyện này trăm đã biết, làm bà ta tức điên lên, ồn ào muốn trăm quân giáo nàng nhiều hơn, trăm cũng không gặp bà ta, không kiên nhẫn nghe bà ta dạy này đó".

"Ngày mai nàng không cần nhìn thấy bà ta, chuyện đón người này để người khác quản".

Tần Phiên Phiên vừa nghe, mày liền nhẹ nhàng nhăn lại, thấp giọng hỏi: "Để hai vị Quý Phi tới quản sao?".

Tiêu Nghiêu lắc lắc ngón tay với nàng, trên mặt mang theo vài phần thần sắc giáo huấn khó có được: "Trong cung này ngoại trừ nàng, còn lại bất kể vị phi tần nào tới quản, đều sẽ cố vũ khí thế của Hoàng Thái hậu. Đương nhiên trăm có thể phái ra người có thể chế trụ Hoàng Thái hậu".

Tần Phiên Phiên suy nghĩ một chút, rất nhanh liền phản ứng lại, lập tức hỏi: "Mẫu hậu sao?".

"Ngoại trừ bà ấy cũng không còn người khác, từ ngày mai nàng phải xem diễn thật tốt". Tiêu Nghiêu nhéo nhéo vành tai nàng, giống như thưởng thức món đồ nào đó.

Nàng phát hiện từ sau khi nàng mang thai, tuy nói hai người thiếu thân mật giường chiếu, nhưng loại ôm tới ôm lui thân mật khăng khít này, so với trước kia càng mãnh liệt hơn.

Thân thể đụng vào, không có tình dục vui thích, so với lúc trước càng thêm gần sát lại nhau.

Hoa lửa không hề vắng khắp nơi, làm người cảm thấy trầm luân, mà lại nước chảy như nhỏ giọt, ôn nhu nhẹ nhàng vỗ về lẫn nhau, gần sát như thế lại làm người trầm mê.

"Chỉ là gần đây muốn người đọc thêm nhiều sách, học hỏi thêm chút kiến thức". Tiêu Nghiêu giống như nhớ tới cái gì, cầm tay nàng nâng sách lên.

Tần Phiên Phiên sửng sốt, không hiểu ý tứ của hắn: "Hả? Còn muốn thần thiếp học cái gì".

"Cầm kì thi họa, người tinh thông mọi thứ sao?". Hắn thấp giọng dò hỏi bên tai nàng.

Tần Phiên Phiên lắc đầu: "Không thông, khi còn nhỏ luyện qua cầm, sau đó ném mất cầm. Kì nghệ cũng rất bình thường, thần thiếp không có thiên phú về phương diện này, trong đó thư pháp hắn là cũng tương đối tốt, nhưng trình độ cũng chỉ là miễn cưỡng đập vào mắt. Còn họa sao, lúc trước không phải Hoàng thượng đã từng nhìn qua thần thiếp vẽ tranh sao, thần

thiếp cảm thấy thiên phú vẽ tranh vẫn rất mạnh, vẽ cái gì, trong đó đều tinh diệu không thể sai được".

Nàng vừa nói vừa cười lên, sắc mặt Tiêu Nghiêu đen xuống, nữ nhân này đúng là không có lúc nào không da mặt dày.

"Trẫm có thể nghĩ rằng, toàn bộ lời người vừa nói là nói mát hay không?". Tiểu Nghiêu quay đầu hỏi nàng một câu.

Tần Phiên Phiên ho nhẹ một tiếng nói: "Không, chỉ có câu cuối cùng là nói mát, còn lại đều là sự thật".

Tiêu Nghiêu không nói, chỉ trầm mặc như vậy mà nhìn nàng, loại không khí ôn nhu lưu luyến mới vừa rồi không còn sót lại một chút gì.

Khí áp quanh thân nam nhân thoát nhìn rất thấp, hình như trách cứ nàng giống như phế vật vậy.

Tần Phiên Phiên lập tức bắt được ống tay áo của hắn, thấp giọng nói: "Hoàng thượng, sao ngài lại không cao hứng? Vốn dĩ thần thiếp cái gì cũng không làm được, ngài bị thần thiếp cuốn hút, còn không phải là vì nhìn trúng khuôn mặt đẹp này của ta hay sao, miệng lưỡi lạnh lợi, còn có tươi mát thoát tục không có dáng vẻ kệt cớm, tính cách chân thật sao? Hiện giờ người nói với thiếp về cầm kì thi họa, không cảm thấy có chút muộn sao?".

Tiêu Nghiêu cầm tay nàng, khẽ thở dài một hơi, áp khí trầm thấp trên người chợt biến mất, có chút bất đắc dĩ mở miệng nói: "Cái gì người cũng không biết, làm sao dạy hài tử học mấy cái này đây?".

Tần Phiên Phiên ngăn người, ngẩng đầu nhìn hắn, tất cả trong ánh mắt nam nhân đều là nghiêm túc.

Nhị Cấu tử là nghiêm túc thật sự!

"Hắn có tiên sinh mà, văn võ cả triều người nào không giỏi hơn thần thiếp, thậm chí người có thể tìm Trạng Nguyên văn võ cái gì đó tới giảng bài cho hắn mà".

Nàng có thể dạy hắn cái rằm, ngoại trừ dạy hắn diễn kịch ở ngoài, đời này nàng không dạy được hài tử cái khác.

Bởi vì nàng chỉ biết cái này thôi!

"Chuyện này không giống nhau". Tiêu Nghiêu kiên trì.

Tần Phiên Phiên khó hiểu: "Sao lại không giống nhau, thần thiếp chăm sóc thật tốt cuộc sống sinh hoạt hằng ngày của hắn, văn thao võ lược kia khẳng định thần thiếp không làm được mà".

"Bởi vì hắn muốn ở trong lòng mẹ ruột học Tam Tự Kinh, muốn mẹ ruột cầm tay dạy hắn chơi cờ viết chữ, đánh đàn làm thơ. Đây là những điều tiên sinh không thể nào làm được". Hắn nghiêm túc trả lời nàng.

Tần Phiên Phiên rất muốn chấp tay thi lễ hắn, cam bái hạ phong!

"Khi ngài còn nhỏ, mẫu hậu ngài không làm những chuyện này sao?". Nàng cẩn thận hỏi.

Tiêu Nghiêu thở dài một hơi: "Nàng ấy ôm trầm đuổi mèo đùa chó, leo lên nóc nhà lật ngói, còn có tay không bắt thằn lằn. Trầm cảm thấy một chút cũng không khoái hoạt, nàng ấy muốn nuôi dưỡng trầm thành một nam nhân chỉ biết nuôi chó nuôi gà".

Tần Phiên Phiên bỗng không còn lời gì để nói, chuyện này đúng là chuyện Cao Thái hậu có thể làm được.

"Vậy vạn nhất hài tử ta sinh, sinh ra liền thích đuổi mèo đùa chó, leo lên nóc nhà lật ngói, còn có tay không bắt thằn lằn thì sao?". Nàng ho nhẹ

một tiếng, ở thời điểm mấu chốt thử Hoàng thượng.

Đột nhiên Tiêu Nghiêu quay đầu nhìn nàng, biểu tình trên mặt cực kì nghiêm túc, rõ ràng là cảm thấy Tần Phiên Phiên nói lời không nên nói.

"Vậy chỉ có thể ngươi là mẹ ruột của hắc sinh ra tính tình này cho hắc, vì tránh cho loại chuyện này phát sinh, mỗi ngày trăm muốn bố trí công khóa cho ngươi. Không bảo đảm trên thông thiên văn dưới tường địa lý, nhưng ít nhất cũng có thể hù người. Cầm kì thư họa mọi thứ không thể tinh thông, nhưng cũng đều phải học qua. Đi, đi luyện chữ đi!".

Lời hắc vừa nói ra, liền chặn ngang bệ nàng lên, trực tiếp đi tới trước bàn, cầm bút mực, thật sự là muốn chuẩn bị dạy nàng viết chữ.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 103: Liễu Âm Ưống Gió

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: An Thực phi

Vẻ mặt Tần Phiên Phiên phát ngọc, cho đến khi bút lông được nhét vào tay nàng, nàng vẫn ở trạng thái hoàn toàn mờ mịt.

"Hoàng, Hoàng thượng?" Bắt đầu rồi sao? Cái quý gì vậy?

Nào có chuyện còn bắt thai phụ đang thai nghén học viết chữ? Thời kì mang thai này, nàng cảm thấy phản ứng thai nghén của Hoàng thượng còn nghiêm trọng hơn so với nàng.

Nàng cùng lâm nô khan vài tiếng, Hoàng thượng kia lại là nhảy nhót lung tung rầu rĩ thú vị ruột.

"Tĩnh tâm." Tiêu Nghiêu chỉ đáp lại nàng hai chữ, rồi nắm tay nàng, đầu tiên là chấm vào mực nước, sau đó bắt đầu viết từng nét bút.

"Trước tiên chúng ta viết thể chữ Khải, chữ vuông ngay ngắn, sau đó luyện lối chữ thảo nữa, bất luận nam nữ đều phải có hiểu biết, hài tử Tiêu gia không có một ai là xấu xí, cũng không có một ai là ngu xuẩn."

Sau khi hần nói xong câu đó liền thấy Tần Phiên Phiên quay đầu đi, nhìn hần vô cùng nghiêm túc.

Tiêu Nghiêu sợ nàng hiểu lầm, lập tức nghiêm túc giải thích: "Không phải trẫm nói nàng ngu xuẩn."

Hắn không giải thích còn đỡ, giải thích xong, biểu tình trên mặt Tần Phiên Phiên càng thêm khó coi.

Tiêu Nghiêu dỗ dành nàng: "Nàng phản ứng nhanh như vậy, lời nói đúng đều có thể bị nàng nói thành sai, sao có thể là ngu xuẩn đây? Ai nói nàng ngu xuẩn, trẫm xử lý người đó."

Tần Phiên Phiên bĩu môi, thấp giọng nói: "Ngu xuẩn thì ngu xuẩn đi, dù sao mỗi lần Hoàng thượng viết giấy cam đoan cũng đều là cho đứa ngu xuẩn."

Tiêu Nghiêu còn muốn nói cái gì, kết quả lúc này đến lượt Tần Phiên Phiên làm hắn tĩnh tâm.

Hai người thật sự luyện chữ nửa canh giờ, sau đó vẫn là Tần Phiên Phiên ngồi không yên, Tiêu Nghiêu mới buông nàng ra.

Nhưng dự cảm bất an dưới đáy lòng Tần Phiên Phiên trở thành sự thật, từ ngày ấy trở đi, chỉ cần Tiêu Nghiêu có thời gian thì nhất định sẽ bắt nàng học tập một hồi.

Cầm kỳ thi họa đều đọc qua; thiên văn địa lý đều biết chút ít.

...

Ngày hôm sau Hoàng Thái hậu dậy thật sớm, hôm qua bà bị Tần Phiên Phiên làm cho mất mặt như vậy, hôm nay chính là muốn đi tìm mặt mũi về.

Kết quả bà thu thập thỏa đáng, vừa ra cửa điện liền nhìn thấy một đại cung nữ rất quen mắt đứng bên ngoài.

Bà trừng mắt nhìn lên, lập tức nhận ra là cung nữ bên người Cao Thái hậu.

"Nô tỳ gặp qua Hoàng Thái hậu, Cao Thái hậu sai nô tỳ tới mời ngài đi Duyên Thọ cung một chuyến."

Sắc mặt Hoàng Thái hậu rất không tốt, đại cung nữ bên người đối thủ một mất một còn tương đương với chính đối thủ một mất một còn đứng ở trước mặt, nếu bà có thể có sắc mặt tốt mới là chuyện lạ đó.

"Không đi, ai gia không rảnh."

Cao Thái hậu chưa bao giờ tìm bà, vô sự hiển ân cần phi gian tức đạo, Hoàng Thái hậu bà mới không có thời gian rồi còn quấy với bà ta đâu.

Nghĩ như vậy bà lập tức muốn đi, không nghĩ tới lại bị đại cung nữ chặn đường.

"Lớn mặt!" Sắc mặt Hoàng Thái hậu đột biến.

"Cao Thái hậu nói, Hoàng thượng đã giao toàn quyền chuyện đón Hoàng Quý phi và Thanh Phong sư thái cho bà ấy. Nếu ngài không đi tìm Cao Thái hậu, bà ấy sẽ làm theo ý của chính mình. Hiện giờ ngài đi tìm Đào phi nương nương cũng không thay đổi được gì, bởi vì Đào phi nương nương thai nghén nghiêm trọng, mấy ngày này không gặp bất cứ kẻ nào, bất kể có chuyện gì đều báo cho Cao Thái hậu." Đại cung nữ vẫn là bộ dáng cụp mi rũ mắt như cũ, chẳng qua lời nói ra thật sự làm người tức giận.

Hoàng Thái hậu trợn mắt, rất muốn thở phì phì mà nói muốn làm gì thì làm, nhưng bà rõ ràng tính tình của Cao Thái hậu nhất. Nếu thật sự giao cho bà ta đốc thúc, chỉ sợ đến lúc đó làm nghi thức sơ sài không ra gì.

Hai vị Thái hậu gặp nhau, thật sự là tình hình chiến đấu kịch liệt, mới vừa mở đầu chuyện đón người, còn chưa có tiến triển thực tế gì, hai bên cũng đã giằng co đến không ra bộ dáng gì, người tới ta đi, thật náo nhiệt.

"Chủ tử, nghe nói hôm nay hai vị Thái hậu đều thiếu chút nữa đánh nhau rồi, Cao Thái hậu ném vỡ cái bình hoa, Hoàng Thái hậu cũng không cam lòng yếu thế, cũng ném vỡ một cái. Kết quả chân trước Hoàng Thái hậu vừa trở về Vĩnh Thọ cung, sau lưng liền có cung nhân tới cửa đòi bồi thường, nói là hai bình hoa kia đều ghi trong danh sách, ném hỏng rồi thì phải đền bù. Bên Cao Thái hậu đã đền tiền một cái bình hoa rồi, một cái khác đến đòi Hoàng Thái hậu. Hoàng Thái hậu bị tức giận đến thất khiếu xì khói, cuối cùng vẫn bồi thường tiền bạc." Liễu Âm hưng phấn kể chuyện náo nhiệt bên ngoài cho Tần Phiên Phiên nghe, trên mặt mang theo vài phần hưng phấn.

Nghe được Hoàng Thái hậu xui xẻo, Liễu Âm thật vui vẻ, rốt cuộc lúc trước chủ tử bị Hoàng Thái hậu đánh, rõ ràng mang thai mà Hoàng Thái hậu còn không buông tha, ngoài miệng nói dễ nghe nói được làm được, lại vẫn làm người ta phản cảm.

Trong tay Tần Phiên Phiên đang cầm bút lông luyện chữ, nghe được lời này của nàng ta, không khỏi nhếch miệng cười, lập tức buông bút xuống.

"Đây là chuyện rất tốt, mau đi phòng bếp đem bát chè lại đây, để ta ăn mừng một chút." Nàng vừa nói vừa vỗ tay.

"Được rồi." Liễu Âm nói xong muốn đi, lại bị Vọng Lan ngăn cản.

"Chủ tử, buổi sáng nay một trang chữ ngài cũng chưa viết xong, chờ lát nữa Hoàng thượng sẽ lại đây kiểm tra." Nàng ta có chút bất đắc dĩ nói.

Tần Phiên Phiên chu mỏ nói: "Chỉ là ta uống một chén chè, không mất bao nhiêu thời gian."

Vọng Lan lập tức xòe bàn tay tính toán, thấp giọng nói: "Bắt đầu từ khi ngài rời giường, cắm hoa ngắm hoa nửa canh giờ, tản bộ phơi nắng nửa canh giờ, mới vừa ngồi xuống không bao lâu, lúc này lại muốn uống chè,

ước chừng lại nửa canh giờ nữa, vừa lúc Hoàng thượng tới, nói không chừng ngài ấy lại không vui."

Tần Phiên Phiên còn chưa nói gì, nhưng Liễu Âm bên cạnh đã mở miệng cãi lại thay chủ tử nhà nàng: "Chủ tử hoài long chủng, Hoàng thượng có nói nàng ấy cũng đều rất nhẹ nhàng, căn bản không phải nghiêm túc, chủ tử làm nững hai câu là xong."

Sau khi Liễu Âm nói xong, Tần Phiên Phiên lập tức gật đầu, trên mặt còn mang theo vài phần vui sướng.

Vọng Lan nhìn chăm chăm Liễu Âm, Liễu Âm lập tức rút đầu, không ngừng trốn phía sau Tần Phiên Phiên, còn thấp giọng nói: "Chủ tử, ngài mau khuyên bảo Lan cô cô đi, ánh mắt thật dọa người."

"Mau đi đem chè của ta lại đây." Tần Phiên Phiên đuổi Liễu Âm đi.

Vọng Lan có chút bất đắc dĩ mà nhìn Tần Phiên Phiên uống chè, thật đúng là bị nàng đoán trúng, chủ tử nhà các nàng vô cùng lợi hại, thật sự uống chè nửa canh giờ, còn kèm thêm hai đĩa điểm tâm.

Bên này nàng mới vừa cầm khăn gấm lau khóe miệng, bên kia Tiêu Nghiêu cũng đã bước vào ngạch cửa, vừa lúc hai người bốn mắt nhìn nhau.

Tần Phiên Phiên vội vàng ném khăn gấm tới một bên, nhanh chóng cầm bút lông, cười lấy lòng với hân.

Tiêu Nghiêu bước tới, khẽ thở dài một hơi: "Không cần giả vờ, mới vừa rồi trẫm nhìn thấy nha đầu Liễu Âm kia bưng chén không đi phòng bếp nhỏ."

"Không phải thần thiếp muốn, là đứa nhỏ trong bụng muốn ăn." Nàng dẩu miệng nói.

"Ừ, ăn được là phúc." Hắc vừa nói vừa đi lấy giấy Tuyên Thành trên bàn. Tần Phiên Phiên để lại tờ giấy, mang theo vài phần tươi cười lấy lòng, rõ ràng chính là không muốn để hắc lấy đi.

"Đừng nhìn, thần thiếp còn chưa viết xong đâu."

"Trẫm nhìn một cái xem nàng luyện thế nào rồi, có chỗ nào không tốt phải sửa lại." Hắc vẫn lấy đi tờ giấy từ trong tay nàng, kết quả liền thấy mặt trên cũng không có mấy chữ, lập tức hắc ngẩng đầu, vẻ mặt nghiêm nghị nhìn nàng.

"Đây là nàng luyện một buổi sáng? Người mộng du cũng viết được nhiều hơn chỗ này."

Ánh mắt Tần Phiên Phiên mơ hồ, nàng thật sự không biết nên trả lời nam nhân này thế nào.

"Hôm nay lực chú ý của thần thiếp không được tốt cho lắm."

"Là ai làm nàng không tập trung, nàng nói cho trẫm." Tiêu Nghiêu sao có thể bị mấy câu nói qua loa lấy lệ đó của nàng qua mắt, rõ ràng chính là tư thế muốn cẩn thận tính sổ.

Tâm mắt Tần Phiên Phiên quét một vòng các cung nhân trong điện, vừa lúc nha đầu Liễu Âm này đưa chén canh không đã trở lại, kết quả mới vừa tiến vào liền vừa vụng về vào tầm mắt Tần Phiên Phiên.

"Liễu Âm." Tần Phiên Phiên hô tên nàng ta.

Liễu Âm lập tức cup mi rũ mắt, ngoan ngoãn đi tới, nhẹ giọng nói: "Nương nương có gì sai bảo ạ?"

Nàng ta cúi đầu hành lễ, căn bản không chú ý ánh mắt tự cầu nhiều phúc của Vọng Lan cô cô, càng không chú ý tới sắc mặt càng ngày càng

xám xịt của Hoàng thượng.

"Liễu Âm, lá gan của người không nhỏ, ở Thường Đào các rất thoải mái hả? Lại còn nháo loạn chủ tử các người, lúc chủ tử các người muốn nghiêm túc luyện chữ, vì sao người làm nàng phân tâm chơi đùa cùng người?"

Tiếng chất vấn trầm thấp của nam nhân nổ tung bên tai, Liễu Âm bị hỏi đến cả người đều ngây ngốc.

Cái gì? Nàng rủ rê chủ tử cùng nhau chơi đùa? Chuyện này căn bản không có khả năng, kể cả nàng không cần xúi giục thì cả ngày chủ tử đều muốn tạo phản, không phải sao?

"Không, nô tỳ ——" nàng ngẩng đầu muốn phản bác, kết quả thấy Tần Phiên Phiên cúi đầu, căn bản không dám đối diện với nàng, lại vừa chuyển tầm mắt liền nhìn thấy Vọng Lan không nỡ nhìn thẳng.

Tức khắc lòng nàng như tro tàn, thật hiển nhiên nàng lại bị chủ tử lôi ra đỡ đạn.

"Nô tỳ biết sai." Liễu Âm thật tuyệt vọng, nhưng nàng cũng không hề có cách nào, chỉ có thể mặt như đưa đám mà nhận tội.

Rõ ràng lúc trước không phải nói như vậy, chủ tử nói sẽ che chở nàng. Kết quả nàng luôn là kẻ đầu tiên bị đẩy ra!

"Niệm tình người biết nhận sai, vậy uống gió (nhịn đói) hai ngày đi. Người chơi đùa với Phiên Phiên, trăm không phản đối, nhưng người hãy chờ đến lúc nàng sinh xong hài tử, giáo dục hài tử quan trọng nhất, phải uốn nắn từ nhỏ."

Chuyện liên quan đến hài tử, Tiêu Nghiêu khó tránh khỏi nhiều thêm vài câu vô nghĩa, chỉ cần Hoàng thượng đề cập đến vấn đề hài tử thì luôn

thích thao thao bất tuyệt, đương nhiên lại rước lấy ánh mắt xem thường của Tần Phiên Phiên.

Đêm đó Liễu Âm đứng trên cầu gỗ nhỏ ngoài điện, lúc nàng đang đứng dưới trăng há mồm uống gió, Vọng Lan cô cô lén lút đi tới bên người nàng.

"Cô cô, người tới uống gió cùng ta sao? Vẫn là người tốt với ta." Nàng còn râm rì làm nũng hai tiếng.

"Không phải, bỗng nhiên ta ăn uống không được tốt, gói theo hai cái bánh tối, vừa ngắm phong cảnh vừa ăn." Vọng Lan nói xong liền lấy ra một bao nhỏ từ trong ống tay áo, khăn gấm bao lấy hai khối điểm tâm còn bốc khói âm ỉm.

Tức khắc hương thơm ngọt ngào lan tỏa bốn phía, Liễu Âm vốn đã đói bụng, hiện giờ bên cạnh còn có một cái bánh thơm nức mũi, nàng càng thêm cảm thấy dạ dày rỗng tuếch, chỉ đành không ngừng nuốt nước miếng an ủi chính mình.

"Cô cô, người thật nhẫn tâm." Liễu Âm càng thêm tức giận, đáng tiếc Vọng Lan sẽ không thương xót nàng.

"Ta không nhẫn tâm, chia cho người một cái." Vọng Lan làm bộ muốn đẩy một khối điểm tâm còn dư lại cho nàng.

Liễu Âm sợ tới mức liên tục lùi về sau ba bước mới miễn cưỡng dừng lại.

Phải biết rằng bị Hoàng thượng phạt không được ăn bữa tối, bọn họ có thể ngấm cật giấu mấy khối điểm tâm vụng trộm ăn, nhưng nếu ở bên ngoài ăn bị thấy được, truyền vào tai Hoàng thượng, ít nhất cũng bị phạt trượng.

Coi rẻ quân uy chính là trọng tội, nàng trăm triệu lần không dám.

Vọng Lan thấy khuôn mặt nhỏ của nàng ta đều bị dọa trắng bệch, thu hồi điểm tâm, chậm rãi cắn một miếng, sau khi chậm rãi ăn xong còn nắc một cái.

Thật sự vô cùng quá đáng.

"Trong bụng chủ tử có long chủng, nàng ấy làm nũng Hoàng thượng là có thể lừa dối qua cửa, chính là người phải tới uống gió. Ta nói này Liễu Âm, lần sau ghi nhớ kỹ, cô cô thật không đành lòng nhìn người chịu tội." Nàng thở dài một hơi, vỗ vai Liễu Âm, rồi mới chậm rãi trở về.

Chỉ để lại Liễu Âm vẻ mặt khó coi, đứng tại chỗ tiếp tục uống gió.

Nàng liền biết cung nữ thái giám trong cung này có thể sống được lâu dài đều không phải dễ chọn.

Nhìn Vọng Lan cô cô này nói chuyện, đến bây giờ còn tới tổn thương nàng một phen, rõ ràng điểm mấu chốt chính là còn để ý chuyện buổi sáng.

...

Hiệu suất của Cao Thái hậu rất mau, Hoàng Thái hậu này không hài lòng kia không hài lòng, còn tưởng phải lăn lộn một phen, kết quả đều bị Cao Thái hậu một mực cự tuyệt, hơn nữa trực tiếp sai người chọn ngày tốt lành cho đội danh dự xuất phát đi đón người.

Chờ sau khi Hoàng Thái hậu biết, đội danh dự sớm đã xuất cung, phỏng chừng đã sắp đến Tĩnh Tư am, tức khắc khiến bà ta tức chết đi được.

Lúc Hoàng Thái hậu nổi giận dùng dùng tìm tới, Cao Thái hậu đang nằm bò trên ghế, liên tục xuyt xoa, một tiểu cung nữ ngồi ở ghế đầu bên cạnh thủ pháp lão luyện mát xa cho bà.

Mỗi lần ấn, Cao Thái hậu đều hừ nhẹ ra tiếng.

"Ai da, mệt mỏi quá, xương cốt già nua của ta đều mệt mỏi rồi."

Khi Hoàng Thái hậu tiến vào nội điện, ánh mắt đầu tiên đã nhìn thấy cảnh tượng này, không khỏi cười lạnh ra tiếng.

"Người an bài nghi thức gì vậy? Chỉ phái một đội cấm vệ quân đi đón người, đến cung nữ thái giám hầu hạ đều không cần. Ta đã nói với người rất nhiều lần, lần này đón hai người, Thanh Phong sư thái vẫn luôn rất có danh tiếng ở kinh đô, các nhà đều rất tôn kính nàng ta, nếu người đắc tội nàng, nàng không thành kính cầu Bồ Tát cho ai gia thì làm sao bây giờ? Còn có Mẫn nhi thật vất vả hồi cung một chuyến, nàng ấy là con dâu người, người không để tâm chút nào sao? Người lại keo kiệt như vậy, là muốn phi tần toàn hậu cung đều chê cười nàng ấy sao?"

Hoàng Thái hậu trừng mắt với Cao Thái hậu, số lần hai người tranh chấp đã quá nhiều, tư thế này của Hoàng Thái hậu, Cao Thái hậu cũng quen rồi, cho nên căn bản không có cảm xúc khẩn trương gì.

"Ta phái ba mươi vệ đi đón tiếp, còn là hai chiếc xe ngựa rộng rãi, cũng đủ để đón các nàng. Các nàng lại không phải tướng sĩ thắng trận trở về, muốn nhiều thái giám cung nữ như vậy làm cái gì? Còn muốn đi rêu rao khắp phố sao? Nói cho bá tánh toàn kinh đô, Hoàng Thái hậu mời sư thái về niệm kinh, Hoàng Quý phi cũng hồi cung, người không sợ người khác nói Hoàng thượng ngu ngốc không biết xấu hổ sao? Hai nàng lại không phải nhân vật lớn gì, Hoàng hậu hồi cung ai gia sẽ phô trương lớn như vậy!"

Cao Thái hậu hừ lạnh một tiếng, vỗ vỗ sau eo mình, ý bảo tiểu cung nữ kia ẩn vào nơi này.

"Ai gia bận việc lâu như vậy, thế nhưng người còn ghét bỏ. Lần tới tự người an bài đi."

Hoàng Thái hậu tức giận vô cùng, thật ra bà muốn chính mình an bài, nhưng Hoàng thượng không cho.

Lại nói bên trong Tĩnh Tư am, trong khách phòng bày đầy hòm xiềng, toàn bộ đều chỉnh tề chồng chất lên nhau, hiển nhiên là chuẩn bị chờ lát nữa kéo đi.

Mấy cung nữ ghé vào nói nhỏ với nhau, trên mặt đều mang theo vài phần không khí vui mừng.

Rốt cuộc các nàng được về cung, không cần ở lại am ni cô ăn chay, đã ăn chay ba năm, người còn gầy hơn hoa cúc, thật sự không khiêng được.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 104: Hồi Cung Sơ Sài

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: An Thực phi

"Chúc mừng Mẫn thí chủ, thân thể của ngài đã rất tốt, lúc này hồi cung nhất định có thể sinh một tiểu thí chủ cho Hoàng thượng."

Thanh Phong sư thái và Hoàng Quý phi ngồi cùng nhau, trước mặt hai người đều đặt chén trà xanh, mâm bày trái cây tươi ngon khiến người thêm nhỏ dãi.

Chúc Mẫn nghe Thanh Phong sư thái nói như vậy, tức khắc sắc mặt đỏ lên, nhớ tới phải về cung hầu hạ bên quân vương, tim nàng đập nhanh hơn.

"Mấy năm nay đa tạ sư thái giúp ta điều trị thân mình, mới làm ta từ trạng thái ốm yếu trở nên khoẻ mạnh. Nếu ngày sau ta thật sự có thể được một đứa con, chỉ cần ta tồn tại, tiền hương dầu hàng năm của Tĩnh Tư am đều do ta chi trả."

Chúc Mẫn nhẹ nhấp môi cười, trong ánh mắt lập loè ánh sáng kiên định.

Thanh Phong sư thái nghe vậy, biểu tình trên mặt càng thêm từ bi, Tĩnh Tư am rất nổi tiếng ở kinh đô, mỗi năm người tới thắp hương bái Phật rất nhiều, hiện giờ bà được Hoàng Thái hậu truyền triệu vào cung, phía sau danh tiếng này còn là vô số tiền bạc.

Hoàng Quý phi bao tiền dầu mè hương hỏa mỗi năm, số tiền đó có lẽ đếm không hết.

Hai người đang nói chuyện thì có tiểu cung nữ bẩm báo, người trong cung tới.

"Đội danh dự đón người tới rồi, ở trong thư ta khẩn cầu mẫu hậu, nghị thức tiếp đón người làm cho long trọng chút, rốt cuộc trên cơ bản ta không ở trong cung, trong lòng thật sự lo lắng. Đành dựa vào cái này để giữ thể diện." Ánh mắt Chúc Mẫn sáng ngời, lập tức liền nhớ tới bản thân, tựa như lại nghĩ tới cái gì, ngồi trở về.

Thanh Phong sư thái luôn luôn quan sát tỉ mỉ khách hành hương, lập tức đoán được vị chủ tử trước mắt này muốn làm bộ làm tịch, phô trương trước mặt người tới tiếp đón, làm cho những người đó biết nàng ta là Hoàng Quý phi tôn quý.

"Còn thất thần làm gì, nhanh sửa soạn đi, Hoàng Thái hậu còn đang chờ trong cung đấy!"

Một Đại thái giám tay cầm phất trần tới, cũng là Đại thái giám duy nhất đi theo tới. Nếu không phải những thị vệ bên ngoài đều là một đám đàn ông, vừa không tiện trao đổi với người của Hoàng Quý phi, cũng không thể nói chuyện với một đám ni cô, thì hẳn cũng không cần chạy một chuyến khổ sai này.

"Nô tài ra mắt Hoàng Quý phi, Hoàng Thái hậu sốt ruột, còn xin ngài thứ lỗi." Lúc này hẳn mới hướng về phía Chúc Mẫn hành lễ.

Chúc Mẫn hơi sửng sốt, lập tức cảm thấy bất ổn, trong lòng sinh ra vài phần dự cảm không rõ.

"Vị công công này xưng hô thế nào?" Nàng nhẹ giọng hỏi một câu.

Đại thái giám trước mặt thật sự lạ mắt, cũng không phải người hầu hạ bên cạnh Hoàng Thái hậu, cộng thêm thấy nàng rồi, thế nhưng lại la hét với đám cung nữ một hồi mới thình an nàng.

Trình tự trước sau rất quan trọng, nên nàng bỗng nhiên lại có dự cảm không tốt cho lắm.

"Nô tài họ Tôn."

"Tôn công công, người cũng thấy đồ của bốn cung hơi nhiều, có thể chờ một chút hay không?" Hoàng Quý phi vừa nói vừa ra hiệu bằng mắt với cung nữ ở một bên.

Cung nữ kia lập tức đi lên trước, lấy ra một túi tiền từ ống tay áo, bên trong tất nhiên là nặng trĩu bạc.

Tôn công công có chút tiếc nuối mà nhìn thoáng qua túi tiền căng phồng kia, đáy lòng tiếc không thôi, trên mặt lại bày ra một biểu tình trấn định vững vàng.

"Không được không được, vô công bất thụ lộc. Nô tài nhận được mệnh lệnh là Hoàng Quý phi hồi cung trong một thời gian ngắn, cho nên phía trên chỉ phái hai chiếc xe ngựa lại đây, chỉ có thể chứa được người, cỡ lẽ mấy thứ này đều không thể mang đi rồi. Hoặc là ngài tự tìm xe chở hòm xiểng, hoặc là ngài phải về cung trước, sau đó phái người lại đây lấy. Thái hậu nói, thật sự rất gấp, muốn ngài không nên kéo dài thời gian."

Hắn đã nói đây là việc khổ sai mà, Cao Thái hậu hạ mệnh lệnh, hắn cũng không dám không nghe.

Lời trong lời ngoài đều đổ lên đầu Hoàng Thái hậu, không cần nhắc đến hắn, mặt khác thúc giục Hoàng Quý phi trở về, đừng cho nàng ta làm giá.

Một nữ nhân ba năm chỉ hồi cung một lần, có tư cách gì mà muốn phô trương lớn như vậy, nàng ta có khác gì một sư thái Hoàng gia dùng bạc nuôi, việc phi tần nên làm một việc nàng ta đều không làm, dựa vào cái gì?

Chính là muốn cho nàng ta biết, chuyện trên đời này trước nay đều là người đi trà lạnh, nàng ta muốn trở về, trong cung đã không còn vị trí của nàng ta!

Cao Thái hậu tự mình nói với hân, tất nhiên hân phải làm cho thỏa đáng, nhưng thật sự bảo hân đắc tội Hoàng Quý phi, hân không dám.

Trong cung này lời đồn đại về Hoàng Quý phi đều đã truyền khắp, vị chủ nhân này chính là sủng phi cũ của Hoàng thượng, tuy hiện giờ ngôi cửu ngũ có người mới là Đào phi nương nương, nhưng tính tình nam nhân nào nói rõ được.

Lỡ như lúc sau trở về, Hoàng thượng phát hiện tư vị của tình cũ tốt hơn, Hoàng Quý phi thành Hoàng hậu, không phải những người khác đều bị ném qua một bên sao.

Một thái giám như hân không thể lẫn lộn theo, hân phải vừa hoàn thành phân phó của Cao Thái hậu, đồng thời không quên giữ cho Hoàng Quý phi vài phần mặt mũi.

Chúc Mẫn nương mày, nàng biết sự tình thật không thích hợp.

Hoàng Thái hậu biết nàng muốn hoàn toàn hồi cung, nhưng chỉ nói với bên ngoài là nàng về ở một thời gian, rốt cuộc nàng còn muốn chờ lúc dễ được Hoàng thượng rồi, giả vờ rời đi, sau đó làm Hoàng thượng giữ nàng lại, như vậy nàng sẽ thuận thế ở lại.

Đây không biết là ai an bài nghi thức, lại không để lối thoát, khiến cho rất nhiều đồ vật mà nàng chuẩn bị trở nên thật xấu hổ.

"Vậy Lưu Vũ người đi tìm mấy chiếc xe ngựa tới, đi nhanh về nhanh." Nàng gấp giọng phân phó.

"Được rồi, thế ngài chuẩn bị tốt rồi phải không? Đi thôi, xe ngựa đang chờ bên ngoài. Nếu sứ thái không muốn mang đồ vật cũng không sao, Thái hậu đều đã sai trong cung chuẩn bị thỏa đáng rồi, ngài mang theo mũ ngài dùng thường ngày là được." Tôn công công nhẹ nhàng nói, lập tức làm ra động tác mời.

"Không phải, Tôn công công, bốn cung muốn ở chỗ này chờ Lưu Vũ trở về. Hòm xiềng này đều là lễ vật mang về cho bọn chư vị tỷ muội, bốn cung tự mình nhìn, nếu có sơ xuất gì thì mất nhiều hơn được." Hoàng Quý phi kiên trì nói.

Tôn công công quay đầu lại nhìn ta nàng một cái, hẳn thấy ánh mắt cố chấp của vị Hoàng Quý phi này, không khỏi thở dài trong lòng.

Ai da Hoàng Quý phi của ta ời, ngài thật không biết ngài đang đối nghịch với ai đâu, ngài dùng loại sự tình này uy hiếp người ta, có ai để ý sao? Không ai cả!

"Được, vậy ngài chờ, nô tài để lại một chiếc xe ngựa cho ngài. Thanh Phong Sứ thái, ngài đi theo nô tài đi thôi. Hoàng Thái hậu thật sự rất gấp, bà ấy chủ yếu là đón ngài tiến cung, Hoàng Quý phi không muốn đi thì không đi thôi." Tôn công công vừa nói vừa làm động tác mời với Thanh Phong sứ thái.

Thật sự dẫn Thanh Phong sứ thái đi về phía trước, tất cả mọi người ngây dại.

Hoàn toàn không nghĩ tới, vị Tôn công công này lại lớn mật như thế, trực tiếp không cần Hoàng Quý phi, ném một mình nàng ở chỗ này.

Hơn nữa ý tứ bên trong lời nói của hắn rõ ràng chính là chủ yếu vì đón Thanh Phong Sư thái, đón Hoàng Quý phi cũng chỉ là nhân tiện thôi, thật đúng là tức chết người mà.

"Chậm đã! Người ——" Dù tính tình Chúc Mẫn có tốt đến mấy cũng phải phát hỏa, sắc mặt nàng tái nhợt, muốn phát hỏa với Tôn công công.

Tôn công công lại thở dài một hơi trong lòng, từ lúc bắt đầu vị chủ tử này đã đi lầm đường.

Nàng ta không nên ôm đùi Hoàng Thái hậu, Cao Thái hậu mới là chủ tử đúng đắn, vị Hoàng Quý phi này chính là không thường ở hậu cung, tin tức bế tắc, nên đã chọn sai người.

"Hoàng Quý phi, ngài vẫn nên theo nô tài trở về đi. Nô tài thật sự không có nhiều thời gian, nếu đến lúc đó không đi ra, những thị vệ đó sẽ vọt vào mang nô tài đi, hai người đều phải tự mình tìm xe ngựa hồi cung."

Cuối cùng Tôn công công vẫn thả ra một ít tin tức hữu dụng, Hoàng Quý phi nhìn thoáng qua ngoài cửa theo tầm mắt của hắn, lập tức liền nhìn thấy thân ảnh vài vị thị vệ, hiển nhiên đúng là bộ dáng chuẩn bị vọt vào.

Nàng biết Tôn công công không phải đang nói giỡn, tức khắc trong lòng lạnh giá, cuối cùng vẫn nghe theo khuyên bảo.

...

Trong Thường Đào các, Tần Phiên Phiên đã luyện xong hai trang chữ.

Gần đây Hoàng thượng quản vô cùng nghiêm, cho nên đều là sau khi đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ rồi, nàng mới dám thả lỏng chính mình.

Liễu Âm vẫn luôn đứng ở một góc, trên mặt nàng mang theo hứng thú mười phần, hiển nhiên là có tin tức vô cùng quan trọng muốn nói cho Tần

Phiên Phiên, nhưng chủ tử đang luyện chữ, nàng căn bản không dám đi đến quấy rầy, sợ chính mình lại bị mang danh làm hư chủ tử.

Nàng đã uống gió hai ngày, không muốn lại tiếp tục uống, nếu không hoàn toàn không chịu nổi.

Cho đến khi Tần Phiên Phiên buông bút, thư giãn gân cốt, sau đó ngoắc ngón tay hướng về phía nàng, Liễu Âm mới vui vẻ mà nhảy qua.

"Hôm nay đi đón Thanh Phong sư thái và Hoàng Quý phi cũng chỉ có hai chiếc xe ngựa, đám cung nữ của Hoàng Quý phi cũng chưa được theo về, nói là lưu lại Tĩnh Tư am, tìm xe ngựa khác để mang hòm xiểng cùng về. Không ít người đều nói thật keo kiệt, lần này Hoàng Quý Phi trở về thật không dễ dàng." Liễu Âm oang oang nói xong, nàng mở to đôi mắt, trên mặt mang theo vài phần thần sắc mừng rỡ.

Cao Thái hậu không cho Hoàng Quý phi thể diện như thế, tuy nói việc này không liên quan đến Tần Phiên Phiên, nhưng tóm lại dẫm lên thể diện của Hoàng Quý phi, dù có hồi cung rồi nàng ta cũng không thể phô trương.

Tần Phiên Phiên cười khẽ một tiếng, không thể không bội phục thủ đoạn của Cao Thái hậu.

Người được Cao Thái hậu thiên vị quả thực là không cần sợ hãi, ngược lại người bị bà chán ghét cũng đủ mặt ủ mày chau.

Nhất định là Hoàng Quý phi muốn phong quang mà về, không nghĩ tới chuyện này giao cho Cao Thái hậu làm, cố tình không để nàng ta như ý.

Hơn nữa để tránh bị Hoàng Thái hậu ngăn trở, mấy ngày rồi Cao Thái hậu cũng chưa thông báo cho Hoàng Thái hậu, trực tiếp phái người đi, chờ lúc Hoàng Thái hậu biết tin tức, đội ngũ nghênh đón đã ở nửa đường, đuổi cũng không kịp.

Cho nên nghi thức hồi cung sơ sài như vậy đã thành kết cục đã định.

Nếu Hoàng Quý phi trở về một mình, có lẽ đã không phải chịu đãi ngộ không công bằng như vậy.

"Xem người vui chưa kìa. Mấy ngày trước chịu đói, hôm nay ta sai phòng bếp nhỏ hầm canh chân giò heo cho người tắm bổ." Tần Phiên Phiên nhìn vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa của nàng ta, không khỏi cười khê một tiếng.

Liễu Âm vừa nghe có canh chân giò heo, còn là làm riêng cho nàng, lập tức dập đầu tạ ơn, trở lại vị trí của mình, còn không quên đặc ý mà nhường mỳ với Vọng Lan cô cô.

—

Chúc Mẫn trở lại Đoan Mẫn điện, tức giận đến xì khói, sắp khóc tới nơi.

Cái này hoàn toàn bất đồng với phong quang trở về trong tưởng tượng của nàng, rõ ràng chính là một loại nhục nhã nàng, mà nàng còn không hề có biện pháp.

Vừa tới nàng liền đi cung điện của hai vị Thái hậu để thỉnh an, vừa thấy Hoàng Thái hậu nàng liền nói cho bà ta nghe đủ loại âm ức. Chờ đến khi nàng đi Duyên Thọ cung thỉnh an, Cao Thái hậu kia càng không cho nàng cái sắc mặt tốt, bất luận nàng nói cái gì, trên cơ bản đều là làm lơ.

Từ thái độ hôm nay của Tôn công công, và lời đồn đãi trong cung sau khi nàng trở về, nàng liền biết chính mình lựa chọn sai Thái hậu rồi, nhưng chọn cũng đã chọn rồi, không có thuốc hối hận.

Huống hồ nàng cũng chỉ có thể lựa chọn Hoàng Thái hậu, Cao thái hậu vẫn luôn nâng đỡ Đào Phi, nàng lại đầu quân vào thì nguy hiểm rất lớn.

Lỡ như không thành công, nàng lại thành một cổ hai tròng, tình cảnh càng gian nan.

"Chủ tử, vậy phải làm sao bây giờ? Đã có chần đệm mới, chỉ là bài trí nơi này còn không bằng ở Tĩnh Tư am đâu!" Lưu Vũ - cung nữ bên người cùng nàng tiến cung trước, nhìn thấy bài trí của Đoan Mẫn điện, lập tức đau lòng.

Thời điểm hai năm trước các nàng trở về, trong ngoài điện này còn bài trí kim bích huy hoàng, chẳng qua khi đó còn ở tang kỳ của Tiên hoàng, nội vụ cũng đều do Hoàng Thái hậu xử lý, hiện giờ thời thế đã hoàn toàn thay đổi.

Hoàng Quý phi nhìn lướt qua chung quanh, càng xem càng cảm thấy không vào mắt, đáy lòng thở dài một hơi.

"Đào Phi mang thai mấy tháng?" Nàng nhẹ giọng hỏi một câu.

"Nghe nói khoảng ba tháng."

Chúc Mẫn hí híp mắt, trong ánh mắt hiện lên vài phần âm độc, nàng đột nhiên đứng dậy, trầm giọng nói: "Không được, càng những tháng sau càng không dễ dàng rớt. Đi, lại đi Vĩnh Thọ cung một chuyến, ta phải thương lượng kỹ càng với Hoàng Thái hậu một phen, đưa ra cái chủ ý."

Sau khi Hoàng Quý phi hồi cung, mọi người đều là tư thế nhón chân mong chờ, rốt cuộc ở trong lòng mọi người, Hoàng Quý phi vốn có danh "tình cũ", tình nhân cũ này và niềm vui mới - Đào Phi, đến tột cùng ai thua ai thắng.

Kết quả Hoàng Quý phi trở về, nghi thức kia có vẻ keo kiệt đến cực điểm, có thể nói mọi người thất vọng không thôi.

Thế lực ngang nhau đấu tranh mới thú vị, những người không liên quan là bọn họ cũng nhân cơ hội kiểm soát gì đó, nếu người tình cũ hoàn toàn không địch lại niềm vui mới, vậy không phải nhàm chán lắm sao?

Ban đêm yên tĩnh, cửa cung đều đã khóa chặt, Vĩnh Thọ cung lại bỗng nhiên truyền đến tiếng kêu khóc.

"Thái hậu, Thái hậu ngài làm sao vậy?" Mấy cái cung nữ lập tức bị hoảng sợ, gấp giọng hỏi.

"Ai gia mơ thấy Thái Hoàng Thái hậu, cô mẫu báo mộng cho ta."

Trong mộng của Hoàng Thái hậu bắt đầu xuất hiện cố nhân, bà như là mơ thấy Thái Hoàng Thái hậu, lúc sau lại mơ thấy Tiên hoàng, thậm chí qua mấy ngày sau, bà ta miêu tả càng thêm giống như thật, nói là Tiên hoàng tới tìm bà.

Mỗi một ngày đều sẽ có đề tài mới truyền ra từ Vĩnh Thọ cung, liên quan tới Hoàng Thái hậu lại mơ thấy ai.

Toàn bộ hậu cung đều chú ý cao độ, Thanh Phong Sư thái nói là rằm tháng bảy sắp tới rồi, khó tránh khỏi sẽ mơ thấy người bên kia, đây là cố nhân tưởng niệm mình.

Cao Thái hậu ngồi ở Thượng Đào các, ăn nho cùng Tần Phiên Phiên, vừa ăn vừa bĩu môi, trên mặt là biểu tình ghét bỏ.

"Bà ta mơ cái quỷ gì, rõ ràng là mơ tưởng hảo huyền! Tiên hoàng có thể vào giấc mơ của bà ta, lại không vào giấc mơ của ta? Còn cái gì mà nhớ nhung, lúc Tiên hoàng còn sống cũng không thèm liếc nhìn bà ta một cái, tại sao xuống đất rồi mới phát giác bà ta tốt hơn ta? Nếu thật như vậy, ta cần phải đi hỏi rõ ràng, ai rút canh mê hồn cho Tiên hoàng làm tiểu Bạch Vân là ta hẳn đều không quen biết!" Cao Thái hậu hầm hừ nói, nói không rõ đến tột cùng là ghen ghét hay là ghét bỏ.

Vốn là một đề tài rất nghiêm túc, kết quả sau khi nghe Cao Thái hậu nói như vậy, Tần Phiên Phiên không nhịn được muốn cười.

"Phiên Phiên, người nói đi? Người cảm thấy Tiên hoàng sẽ chờ sau khi chết mới coi trọng bà ta sao? Vào giấc mơ của bà ta thế nhưng lại không vào giấc mơ của ta!" Cao Thái hậu lập tức hỏi nàng.

Tần Phiên Phiên thu liễm ý cười trên mặt, nói: "Tiên hoàng không phải người như vậy, ngài đẹp hơn Hoàng Thái hậu nhiều, khẳng định chỉ biết nhưng nhớ ngài. Cho dù mơ thấy người đã chết, thậm chí thấy bọn họ cũng không phải là dấu hiệu gì tốt, không ngại từ từ chờ xem rốt cuộc vị Hoàng Thái hậu này muốn làm gì."

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 105: Người Tới Ta Đi

Edit: Chang Phi

Beta: Vy Chiêu nghi

Cao Thái hậu thành công bị câu nói tốt đẹp kia của nàng trấn an, cả người cũng từ trạng thái tức giận tiêu cực mà hoà dịu bớt lại, nhưng mà vừa nhớ tới Hoàng Thái hậu tìm lấy cơ này, bà vẫn tức giận đến không chịu được.

"Phiên Phiên à, mặc kệ thật hay giả, các nàng làm ra mấy thứ này nhất định là muốn nhắm vào người. Người luôn luôn thông minh, nhưng mà người thông minh dễ bị thông minh hại, đây chính là kinh nghiệm nhiều năm ta tổng kết ra được. Người gốc có gốc phúc, ai gia đã đi hơn nửa đời người tuyệt đối sẽ không sai, cho nên người không chỉ có thông minh, mà còn phải có cảnh giác nữa, ngàn vạn không được thiếu cảnh giác, nếu không rất có khả năng sẽ bị thất bại ở chi tiết nhỏ nào đó."

Cao Thái hậu khẽ thở dài một cái với nàng, vừa nói còn vừa giơ tay vỗ vỗ bả vai nàng, trên mặt đều là vẻ người từng trải.

"Tạ mẫu hậu nhắc nhở, thần thiếp nhất định ghi nhớ trong lòng." Tần Phiên Phiên trịnh trọng gật đầu.

Thực chất hậu cung liền bắt đầu có lời đồn đãi nổi lên bốn phía, Vĩnh Thọ cung của Hoàng Thái hậu có quý, hơn nữa còn khiến cuộc sống hàng

ngày của Hoàng Thái hậu bị xáo trộn, hiện giờ đã ngã bệnh.

Toàn bộ hậu cung đều rơi vào trong trạng thái ngo ngoe rục rịch, Hoàng Quý phi trừ bỏ ở ngày đầu hồi cung bị mất mặt ra, còn lại đều ứng phó rất khá.

Hôm xiềng của nàng ngày thứ hai liền được đưa hết vào hậu cung, trên cơ bản mỗi một vị phi tần đều có lễ vật, thậm chí vị Hoàng Quý phi rất biết cách làm người, bên ngoài nhận một phần lễ, bên trong lại đưa thêm một phần lễ tới các cung.

Phần lễ vật này làm mọi người xôn xao, có người nói đây là lễ vật phong phú như của phi tần phân vị cao trước kia được sủng ái, cũng có người nói những thứ đó chỉ phong phú bằng một góc của phi tần phân vị cao.

Các kiểu nói, cũng không biết vị Hoàng Quý phi này đến tột cùng thổ tài chủ [1] đến mức nào.

[1]: giàu.

"Chủ tử, cũng chỉ thêm hai người mà thôi, kết quả hậu cung lại trở nên náo nhiệt nhiều ngày như thế. Bên kia Hoàng Thái hậu cứ nháo có quý không ngừng nghỉ, bên này Hoàng Quý phi tặng lễ càng thêm làm người chú ý. Nô tỳ đi ra ngoài một chuyến, nghe xong đầy một tai toàn lời hay, cứ như vị Hoàng Quý phi này là thiên tiên hạ phàm vậy. Thật là khó có thể tin, từ lúc nào các chủ tử ở hậu cung này đã trở nên thống nhất như vậy chứ? Chỉ chút lễ vật này liền thu mua được các nàng, đây là hoàng cung mà, có thứ tốt gì chưa thấy qua đâu chứ, mà phải hiếm lạ chút đồ vật này của nàng!"

Trên mặt Liễu Âm toàn là biểu tình không thể tin được cùng khó hiểu, cho dù các phi tần phân vị thấp bị vắng vẻ, kiến thức hạn hẹp, bởi vì một ít lễ vật liền khen ngợi Hoàng Quý phi đủ kiểu. Nhưng mà loại chuyện này

không nên xảy ra ở trên người phi tần có phân vị cao mới đúng chứ, tuy nói hiện giờ toàn hậu cung chỉ có một mình Tần Phiên Phiên được sủng ái, nhưng mà các nàng những người có thể bò đến vị trí cao như vậy, cũng đều là lúc trước đã từng được Hoàng thượng coi trọng, có ban thưởng gì chưa thấy qua đâu.

Liễu Âm cũng không tin đồ vật của vị Hoàng Quý phi đưa còn có thể tốt hơn đồ vật lúc trước Hoàng thượng ban thưởng.

Tần Phiên Phiên cười khẽ, duỗi tay vỗ vỗ trán nàng: "Sao lại không thể thống nhất được? Có khả năng là nhất trí đối phó ta, rốt cuộc chỉ cần ta ở đây, các nàng liền không có cơ hội, trước tiên trừ bỏ ta đã, sau đó mặc kệ ai thượng vị, ít nhất các nàng đều có thể nhìn thấy hy vọng."

Liễu Âm rõ ràng không tin, cau mày hỏi: "Có khả năng sao? Trước lúc ngài được sủng ái, hậu cung này cũng vẫn tan đàn xẻ nghé mà."

"Có khả năng chứ, người có thể khiến mọi người tụ lại bên nhau không phải đã trở lại sao? Người nhìn xem, Hoàng Quý phi chẳng qua mới trở về có mấy ngày, trong cung này khắp nơi đều là khen ngợi nàng tốt, nói vậy chắc không lâu, thế cục ở hậu cung nhất định sẽ sinh ra biến hóa nghiêng trời lệch đất."

Tần Phiên Phiên lại là vẻ mặt bình tĩnh tự nhiên, giống như không thêm để nguy cơ này vào mắt. Liễu Âm thật sự lo lắng, sắc mặt cũng trở nên hơi tái nhợt, lập tức nói: "Vậy chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Cũng không thể trở mắt nhìn nàng thật sự tụ tập toàn bộ phi tần hậu cung lại với nhau chứ?"

"Tiểu nha đầu, người cũng thật thích nhọc lòng, cứ chờ xem. Nàng muốn ngưng tụ thành một sợi dây thừng, quá không dễ dàng, không nói tới cả đám đều là nữ nhân thù địch nhau, chỉ nói tới cái hậu cung này, chẳng khác nào người si nói mộng. Cho dù Hoàng Quý phi có tin tưởng, cũng

không phải là chuyện một lần là xong. Chỗ nàng ta không lo lắng, nhưng mà việc chỗ Hoàng Thái hậu có quý, rất kỳ quặc."

Tần Phiên Phiên nhắc tới chuyện ồn ào ma quỷ, không khỏi nhăn mày lại.

Chuyện này không phải do nàng nghĩ nhiều, chuyện trên đời này, một khi có dính líu tới quỷ hồn, trên cơ bản đều không có kết cục gì tốt.

Huống hồ chỗ Hoàng Thái hậu còn tòi ra thêm một Thanh Phong sư thái, nếu thật sự có chuyện gì xảy ra, vậy đúng là đều bị bên kia chiếm được lợi rồi.

Quả nhiên như Tần Phiên Phiên lo lắng, chỗ Hoàng Thái hậu chuyện có quỷ càng ngày càng lớn, cuối cùng Hoàng Thái hậu cũng ngã bệnh, thái y thỉnh một người lại một người, nhưng mà vẫn không có tiến triển gì.

Không tra ra được chỗ nào có vấn đề, chỉ là sợ hãi quá mức mà thôi, nhưng mà Hoàng Thái hậu vẫn luôn uể oải không có tinh thần, thậm chí còn thường xuyên ngất xỉu, biểu hiện đúng là quá dọa người.

Thường Đào các đã sớm được Tần Phiên Phiên phân phó, một đám đề phòng nghiêm ngặt, ra cửa điện làm việc gì đều là đi nhanh về nhanh, cố gắng không giao lưu với người nào ở biệt cung, bởi vì sợ bị người chui chỗ trống.

Loại trạng thái dè dặt cẩn thận này còn nhận được sự ủng hộ mạnh mẽ của Hoàng thượng, nói là cẩn thận dùng thuyền được vạn năm, vì dù sao người ở hậu cung đều ghen ghét hằn có hài tử.

Đúng, hắc ở đây không phải chỉ Tần Phiên Phiên, mà là chính hắc.

Dưới kiểu phòng bị như vậy, Tần Phiên Phiên vẫn cảm thấy sẽ phát sinh cái gì đó, nhưng mà Hoàng Thái hậu lại trở nên tốt hơn, nói là dấu hiệu

ma quỷ hoàn toàn biến mất, toàn bộ đều là công lao Thanh Phong sư thái.

Con chim sơn ca Liễu Âm này lại đi đến trước mặt nàng báo cáo tin tức: "Chủ tử, thật là không ngờ được, lúc này Thanh Phong sư thái lại thành thần tiên chuyển thế, cầu cái gì linh cái đó. Có bản lĩnh thì đi cầu vóc đáng cho các vị phi tần đi, xem Thanh Phong sư thái có thể nhét hài tử vào trong bụng các nàng được hay không."

Nàng vừa nói vừa chu miệng lên, có vẻ rất nghi ngờ.

Tần Phiên Phiên nhướng mày, chuyện có quỷ này không liên lụy đến trên người nàng, cái này cuối cùng nàng cũng có thể thở nhẹ một hơi.

Nhưng mà thế cục hiện giờ, lại làm nàng không yên tâm.

Việc Hoàng Thái hậu sợ tới mức đêm không ngủ được, cũng không biết là thật hay giả, nhưng mà hiện giờ bà rất tốt cũng là sự thật, hậu cung này trên cơ bản có quá nửa người đều đã làm chuyện trái với lương tâm, cho nên sợ nhất là nửa đêm có quỷ gõ cửa.

Vừa nghe thấy quỷ thần là có thể làm bọn họ sợ tới mức trắng bệch mặt, hiện giờ có thể thắp hương niệm Phật lén lút tiêu trừ nó đi, vậy tất nhiên mỗi người đều sẽ hướng về đó.

Mặc kệ hiện tại có bị quỷ quấy thân hay không, tóm lại cứ có quan hệ tốt với Thanh Phong sư thái rồi xin cái bùa bình an gì đó, để chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.

"Thanh Phong sư thái này tính toán thật hay, bên Hoàng Thái hậu cơ bản có thể xác định chính là tự biên tự diễn, bà ta náo loạn có quỷ để Thanh Phong sư thái trừ tà giúp bà ta. Danh tiếng của Thanh Phong sư thái lập tức được biết tới, chỗ bà ta có quỷ, từ lúc bắt đầu cũng không chuẩn bị nhằm tới Thường Đào các này. Người ta còn có mưu đồ lớn hơn nữa."

Tần Phiên Phiên suy nghĩ trước sau một chút liền hiểu rõ, cũng không biết đây chủ ý của ai, thật đúng là đánh thắng vì đánh bất ngờ.

"Chủ tử, các nàng một người hai người đều muốn làm lớn chuyện, đây là muốn lật trời sao?" Trái qua một trận giải thích này của nàng, khuôn mặt nhỏ của Liễu Âm bị dọa sợ tới mức trắng bệch, không trách nàng nhát gan, là do nàng chưa thấy qua trường hợp lớn như vậy, nên cảm thấy Hoàng Quý phi cùng Thanh Phong sư thái tiến cung, chính là có âm mưu lớn.

"Sao lại lật trời, xem xem người bị dọa sợ tới mức nào rồi kìa." Tần Phiên Phiên nhìn thấy bộ dáng sợ hãi kinh hô của nàng, ý cười trên mặt càng tăng thêm.

Liễu Âm mang vẻ mặt đưa đám nói: "Chủ tử, ngài cũng đừng cười, đây cũng không phải là chuyện gì buồn cười đâu. Hoàng Quý phi lợi dụng lễ vật, làm phần lớn phi tần đều khen ngợi nàng, khen nàng tri thư đạt lý [2], không hổ là phi tần có địa vị cao nhất hậu cung. Cộng thêm Hoàng Quý phi còn đi lại khắp nơi, nhất định là còn có ý đồ gì đó. Còn Thanh Phong sư thái, dựa vào việc trừ tà này, có thể tùy ý đi lại ở hậu cung, người chịu nể mặt mũi nàng nhiều không đếm hết. Hai người này lúc trước đều cùng ở Tĩnh Tư Am, nếu như không đạt thành hiệp nghị gì, nô tỳ mới không tin đâu."

[2]: hiểu lễ nghĩa.

Tần Phiên Phiên nghe nàng nói được đạo lý rõ ràng, không khỏi gio ngón cái lên với nàng.

"Không tệ, cũng có thể nghĩ đến chuyện như vậy, nhất định phải được khen ngợi. Dù sao các nàng cũng là hai người, mục tiêu nhất trí mới có thể hợp tác vui vẻ, nếu ta khiến hai người các nàng tranh chấp, vậy không có khả năng liên thủ lại nữa. Huống hồ trong cung này ngoài các phi tần ra, còn có rất nhiều cung nhân. Hậu cung thiếu các vị phi tần vẫn có thể hoạt

động bình thường, nhưng nếu không có cung nữ thái giám thì không thể làm được cái gì. Muốn khơi mào mâu thuẫn giữa bọn họ, vẫn rất dễ dàng."

Đối với điểm này Tần Phiên Phiên vẫn rất tự tin, lúc trước Cao Thái hậu nói một câu rất chính xác, Tần Phiên Phiên lại thông minh, nàng liền không sợ hãi gì cả.

Trong điện Đoan Mẫn, Hoàng Quý phi đang dùng trà tốt chiêu đãi hơn mười vị phi tần, những phi tần này phân vị không quá cao, nhưng cũng không phải rất thấp, vừa lúc ở đoạn giữa thuộc hàng trung đẳng.

Trong điện là cảnh tượng hoà thuận vui vẻ, mỗi người đều đang nói chuyện phiếm dùng trà, ngẫu nhiên nói đến một đề tài nào hay ho, mọi người còn cười ha ha, có thể nói là rất náo nhiệt.

Trước mắt toàn bộ hậu cung, cũng chỉ có Hoàng Quý phi có thể có bản lĩnh này, tụ tập những người này lại với nhau, còn nói trời nói đất, cho dù trong đó có người đã từng có xích mích với nhau, cũng có thể bắt tay làm hòa.

"Nương nương, Hoàng thượng ở Thường Đào các cho mời." Một thiếu cung nữ bước nhanh đi vào, thấp giọng thông truyền một câu.

Không khí hoà thuận vui vẻ trong điện vì một câu này trở nên yên tĩnh, hơn mười vị phi tần liếc mắt nhìn nhau một cái, đều nhìn ra được mấy phần khiếp sợ trong mắt lẫn nhau.

Hoàng thượng vậy mà triệu kiến Hoàng Quý phi ở Thường Đào các, mà không phải là Long Càn cung, cái này tồn tại một vấn đề rất lớn.

Hoàng Quý phi nghe vậy, đầu tiên là sửng sốt một chút, nhưng rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh, tươi cười với các nàng.

"Các người cứ ở lại đây ăn uống đi, ta đi xem một cái liền trở lại." Hoàng Quý phi đứng dậy, xua xua tay với các nàng.

"Mẫu tử tử, người nhất định phải cẩn thận đấy, thủ đoạn của vị ở Thường Đào các không bình thường đâu, có không ít tử muội bị thiệt ở chỗ nàng ta. Nguyệt Quý phi cùng Minh Quý phi hiện giờ đều đang ở lãnh cung, Tô Uyển nghi biến thành bộ dáng thâm trầm như vậy, đến bây giờ còn chưa truy tra ra thủ phạm, trong đó cũng có bóng dáng của nàng ta."

"Đúng vậy, người nhất định phải cảnh giác một chút, nhất định là nàng ta ở trước mặt Hoàng thượng cáo trạng cái gì đó, Mẫu tử tử vừa tới, liền thành cái bánh thơm của hậu cung. Các vị tử muội đều thích tìm người nói chuyện, mà không xoay quanh nàng ta, nên trong lòng nàng ta sinh ra đổ kỵ."

Một đám phi tần ở xung quanh mồm năm miệng mười nói chuyện, trên mặt tràn ngập vẻ lo lắng cho nàng.

"Không thể nào đâu, Đào muội muội sao có thể là cái loại người hai mặt như vậy được. Các người cứ chậm rãi chơi, đợi ta trở lại rồi nói tình huống cho các người sau." Nàng vẫy vẫy tay, xoay người liền rời đi.

Đương nhiên Chúc Mẫn cũng cảm thấy Tần Phiên Phiên nhất định là đi theo kịch bản như vậy, nữ nhân không tránh khỏi việc cậy sủng mà kiêu, cộng thêm hiện giờ Tần Phiên Phiên đang mang long chủng, vậy càng dễ dàng tiến thêm một bước [*].

[*] ý nói TPP được một tắc lại tiến thêm một bước.

Chẳng qua Hoàng thượng cũng không phải là người chỉ nghe lời nói của một phía, dù sao nàng cùng với đám nữ nhân phế vật ở hậu cung này không giống nhau, nàng còn chưa thất sủng đâu. Nàng không chỉ muốn ngăn cản Tần Phiên Phiên vu hãm [3], mà còn muốn câu dẫn Hoàng thượng lại đây, Chúc Mẫn hoàn toàn tin tưởng mị lực của chính mình.

[3]: vu oan, hãm hại.

Thực nhanh liền đến Thường Đào các, lúc nàng đi vào liền phát hiện các cung nhân trong điện đều cụp mi rũ mắt mà đứng, ngay cả thở mạnh cũng không dám, giống như là phạm phải sai lầm lớn nào đó.

Chúc Mẫn không khỏi nhướn mày, chẳng lẽ nàng còn chưa ra tay, Tần Phiên Phiên cũng đã chọc giận Hoàng thượng?

Sau khi nghĩ vậy, Chúc Mẫn nhìn không được mà mừng thầm.

Bên trong chính điện, Hoàng thượng ngồi ở bên cạnh Tần Phiên Phiên, vẫn luôn nghiêm túc nhìn nàng, Tần Phiên Phiên đang dựa vào bàn viết cái gì đó, từng nét bút có vẻ rất nghiêm túc.

"Hoàng..." Nàng vừa mới mở miệng, liền thấy nam nhân đột nhiên ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn thoáng qua nàng, lập tức nàng liền ngậm miệng lại, không dám nói thêm nửa chữ.

Thấy nàng an tĩnh lại, Tiêu Nghiêu lại lần nữa cúi đầu nhìn Tần Phiên Phiên, ngẫu nhiên duỗi tay chỉ chỉ chữ trên giấy Tuyên Thành, thấp giọng nói: "Cố tay dùng sức một chút, cánh tay thả lỏng ra."

Hắn thường nhắc nhở vấn đề tư thế viết chữ của Tần Phiên Phiên, như là đang sửa đúng cho hài tử mới vừa học vỡ lòng vậy.

Trên thực tế Tần Phiên Phiên đã lớn như vậy rồi, tuy nói nàng không phải đích nữ Tần gia, nhưng Tần phu nhân đối nàng cũng không tệ, cho nên tư thế cầm bút tuyệt đối không có vấn đề gì, chẳng qua nàng thích lười biếng, viết viết liền sẽ trở nên lơ là.

Mỗi lần như vậy, Tiêu Nghiêu đều rất kiên nhẫn, cho dù nhắc nhở vô số lần, hắn vẫn là âm thanh ôn nhu, hành động nhẹ nhàng chậm chạp,

không hề có vẻ mất kiên nhẫn, thậm chí còn như là muốn ôm nàng vào trong ngực dỗ dành nữa.

Chúc Mẫn hoàn toàn ngờ ngẩn, nàng chưa từng gặp qua bộ dáng ôn nhu như thế của Hoàng thượng. Cho dù bởi vì thân thể nàng yếu đuối, Hoàng thượng thương tiếc nàng nhiều hơn vài phần so với người khác, cũng chỉ là sẽ không quát lên với nàng mà thôi, nhưng mà chủ động ôn nhu như vậy trước nay đều chưa từng có.

Chúc Mẫn cứ ngờ ngác như vậy mà đứng ở chỗ đó nhìn, thể xác và tinh thần đều bị dày vò.

Nàng cùng Tần Phiên Phiên so sánh chênh lệch thật sự quá lớn, Tiêu Nghiêu hỏi han ân cần với Tần Phiên Phiên, hận không thể ôm vào trong ngực, nhưng mà đối với nàng lại chẳng quan tâm, ngoại trừ lúc đầu cảnh cáo nàng đừng lên tiếng ra, còn lại đều hoàn toàn xem nàng như không khí.

Cái này đối với Hoàng Quý phi cao quý luôn luôn kiêu ngạo mà nói, quả thực là sỉ nhục quá lớn.

Thật vất vả Tần Phiên Phiên mới luyện xong hai trang chữ, Tiêu Nghiêu nhẹ nhàng mà bóp cổ tay nàng một chút, rút bút lông từ tay nàng ra, tự mình treo lên giá bút, lại cầm một cái khăn gấm lau đi lớp mồ hôi mỏng trong lòng bàn tay giúp nàng.

Nam nhân hơi cúi đầu, ánh mắt ôn nhu mà chuyên chú, tựa hồ thứ cầm trong tay hẳn không phải tay của nữ nhân, mà là bản đồ Đại Diệp, trình trọng lại cố chấp.

Tần Phiên Phiên thấy ngôi cửu ngũ hu tôn hàng quý [4] mà hầu hạ chính mình, trong lòng đã sớm vui đến nở hoa, trên mặt lại ra vẻ bình tĩnh, cứ như đã tập mãi thành thói quen vậy.

[4] 纒尊降贵 (hu tôn hàng quý): hạ thấp thân phận mình lại.

Nàng ngẩng đầu thấy Hoàng Quý phi, miệng khẽ nhếch lộ ra vẻ kinh ngạc, nhưng mi mắt lại cong cong lên mà cười, cười thật ôn hòa nhưng lại mang theo khiêu khích.

"Hoàng Quý phi tới." Tiêu Nghiêu lau tay cho Tần Phiên Phiên xong, giống như mới ý thức được Chúc Mẫn đã tới.

"Thần thiếp gặp qua Hoàng thượng." Chúc Mẫn khom lưng hành lễ.

Tần Phiên Phiên lập tức làm bộ muốn đứng lên, vị phân của nàng thấp hơn Hoàng Quý phi, nên phải hành lễ.

Chẳng qua còn chưa kịp đứng lên, đã bị Tiêu Nghiêu đè lại, hần thấp giọng nói: "Phiên Phiên có thai, lẽ liền bỏ qua đi. Là người muốn tìm nàng tới, có gì muốn nói thì nói đi."

Lúc hần nói lời này, từ đầu đến cuối ánh mắt đều nhìn chăm chăm vào Tần Phiên Phiên.

Hoàng Quý phi vừa nghe thấy lời này, lập tức cố gắng bình tĩnh, tới rồi, Tần Phiên Phiên sắp làm khó dễ rồi đây.

Nàng phải bình tĩnh, không thể nhìn thấy Hoàng thượng sủng ái nàng ta như vậy, liền quên chính sự.

Sủng ái của Đế vương đều là nhất thời, Tần Phiên Phiên chính là nữ nhân ngực lớn ngu ngốc, cùng lắm thì có thêm vài phần may mắn, nhưng mà ông trời không có khả năng vẫn luôn chiếu cố Tần Phiên Phiên, nhất định nàng có thể một lần nữa đoạt lại vị trí tồn tại đặc thù nhất trong lòng Hoàng thượng.

Sau khi Chúc Mẫn tự cổ vũ cho chính mình xong, lập tức cảm thấy cả người tràn ngập năng lượng, chuẩn bị vào trận.

"Ha ha ha, Hoàng Quý phi sao lại nghiêm túc như vậy? Thần thiếp cũng không phải là muốn nói chuyện nghiêm túc gì với người, mà là có chuyện vui lớn muốn giao cho người." Tần Phiên Phiên liếc mắt một cái liền nhìn thấy được trạng thái khẩn trương của nàng ta, nên lập tức cười ha ha lên.

Chúc Mẫn bị nàng cười đến có chút thẹn quá hoá giận, người này có bệnh à.

"Là thế này, Hoàng Quý phi chắc là biết ta mang long chủng, nhưng quyền chấp chương hậu cung vẫn ở trong tay của ta. Nhưng mà theo tháng càng lúc càng lớn, ta đã không có tinh lực quản lý hậu cung, cho nên liền nghĩ giao hậu cung cho người tới quản, ta liền rảnh rồi dưỡng thai thật tốt, toàn tâm toàn ý chờ sinh hài tử." Tần Phiên Phiên khẽ cười nói.

Chúc Mẫn chuẩn bị một bụng lời nói đối kháng với nàng ta, kết quả hiện giờ cũng không có chỗ cần dùng đến.

Thậm chí nàng còn ngây ngẩn cả người, ngây ra như phỗng mà đứng ở chỗ đó, nhìn gương mặt tươi cười như hoa kia của Tần Phiên Phiên, nàng cũng phải hoài nghi không biết có phải chính mình xuất hiện ảo giác hay không nữa.

Quyền lực chấp chương hậu cung, đương nhiên là nàng muốn, không những vậy nó còn là tồn tại hàng đầu trong kế hoạch của nàng nữa.

Nàng đã tưởng tượng ra vô số loại tình huống để trở lại đỉnh quyền lực, chỉ duy nhất không nghĩ đến Tần Phiên Phiên lại chủ động cho nàng một con đường này.

"Không phải, đang yên đang lành sao lại nghĩ giao hậu cung cho ta, đây cũng không phải là nói giỡn, tháng của người ——" Hoàng Quý phi theo bản năng mà cự tuyệt.

Nhất định Tần Phiên Phiên có bấy rập gì đó đang chờ nàng, nàng nhất quyết không thể mắc mưu được.

"Chuyện này cứ quyết định như vậy đi, sổ sách gì đó để mấy ngày sau đối chiếu xong sẽ giao cho người, trước kia lúc người quản lý vương phủ, cũng rất thuận tay, cái này không phải khiếm tốn. Phiên Phiên quả thật muốn dưỡng thai, nàng phải tu thân dưỡng tính rất nhiều, phải phấn đấu để làm một mẫu thân tốt, mà không phải bị mấy việc vặt này quẩn thân, nếu không hài tử của trăm sinh ra, chỉ sợ cũng đến chui vào lỗ đồng tiền, vậy không tốt."

Tiêu Nghiêu trực tiếp đánh gãy lời nói của nàng ta, thậm chí còn phát phát tay, hiển nhiên là bảo nàng ta lui ra.

Chúc Mẫn dần dần trở về Đoan Mẫn điện, lúc nàng ngồi ở trên kiệu liễn, suy nghĩ cả một đoạn đường vẫn không rõ.

Vì sao chuyện lại phát triển đến bước này, lúc nàng tiến vào trong điện, mới phát hiện bên trong ngồi đầy người, nhìn thấy nàng trở về, tiếng nói chuyện với nhau lập tức nhỏ lại, ngay sau đó một đám bắt đầu nôn nóng dò hỏi lúc nàng ở Thường Đào các đã xảy ra cái gì.

Đào phi chủ động nhường quyền quản lý hậu cung, hơn nữa còn trực tiếp giao vào tay Hoàng Quý phi, chuyện này rất nhanh liền truyền khắp hậu cung, trên cơ bản tất cả mọi người đều sợ ngậy người.

Vốn tưởng rằng đây là Tần Phiên Phiên chơi âm mưu quỷ kế gì, ai biết mấy ngày sau, thật sự giống như lời Hoàng thượng nói, sổ sách từng cuốn từng cuốn đều giao vào tay nàng, hơn nữa số lượng còn rõ ràng chính xác.

Ngay cả lệnh bài sáu cục bên kia cũng đều đưa đến tay Chúc Mẫn, thậm chí ngoại trừ Thường Đào các ra, các cung nhân bên ngoài điều động xử lý đều giống như trước, Tần Phiên Phiên dường như quản hậu cung giống như là chơi đùa vậy, một người cũng không có cảm vào.

Lúc Tần Phiên Phiên giao ra một thứ cuối cùng, đúng như lời nàng nói, thật sự là không có việc gì, cả người nhẹ nhàng

Nhưng Liễu Âm lại phát sầu thay nàng, trong cung này thích nhất là nâng cao đạp thấp, chủ tử bọn họ cứ thành thật như vậy rất dễ bị coi thường.

Hơn nữa xem bộ dáng kia của Hoàng Quý phi, cũng không giống người biết cảm kích.

"Chủ tử, nô tỳ mới vừa đi Ngự Thiện Phòng lấy điểm tâm, một nồi mới ra nhất lại không cho nô tỳ lấy đi, rõ ràng là cố tình chậm trễ ngài." Cả người Liễu Âm giống như chim sợ cành cong, nghi thần nghi quỷ.

Vọng Lan lập tức liếc trắng lên với nàng mắt một cái: "Người mới đi bao lâu, điểm tâm kia nhất định là chủ tử khác muốn trước. Người lúc này mới gọi là nâng cao đạp thấp đấy!"

Liễu Âm chu chu miệng, nhận dậy đồ của Vọng Lan.

Tần Phiên Phiên cười khẽ ngăn cản, thấp giọng nói: "Liễu Âm có vẻ rất nhàn rồi nhỉ, vậy thay ta làm một chuyện đi."

"Được rồi, ngài nhanh chóng phân phó đi, nô tỳ nhàn đến sắp mốc rồi." Nàng lập tức trở nên vui vẻ, nhảy nhảy lên hai cái.

Nàng đưa lỗ tai qua, Tần Phiên Phiên thấp giọng nói vài câu, chủ tớ hai người nhìn nhau thật vui vẻ.

Cuối cùng Liễu Âm còn vỗ tay khen ngợi: "Chủ tử, đây đúng là ý kiến hay, nô tỳ cái gì cũng không am hiểu, chỉ có truyền tin tức là một thành thạo, cái miệng này chính là vì truyền tin tức cho ngài mà sinh ra."

Nàng nói xong liền tung ta tung tăng chạy đi, Vọng Lan bất đắc dĩ mà nhìn thoáng qua chủ tử nhà mình nhàn đến hoảng, bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Chúc Mẫn quản hậu cung mấy ngày, ngay từ đầu nàng còn phòng bị các kiêu, sợ Tần Phiên Phiên hốt nàng, nhưng về sau lại phát hiện Tần Phiên Phiên quả nhiên không có giấu nghề, cả người liền trở nên nhẹ nhõm hơn rất nhiều, bắt đầu mạnh mẽ quản lý.

Nàng luôn luôn là người hào phóng, cho các phi tần cắt may y phục mới, bút tích rộng rãi.

Chẳng qua nay đã khác xưa, không phải là cảnh tượng nghiêng về một bên toàn bộ đều khích lệ, mà là có không ít người nghị luận ở sau lưng nàng.

"Có phải Mẫn tỷ tỷ đánh một bộ đồ trang sức cho người hay không?"

"Người nói vậy, ta cái gì cũng chưa nhìn đến, nhưng ta lại nghe nói Hoàng Quý phi cho người một cái vòng tay bạch ngọc, nước ngọc đặc biệt tốt."

"Nói bừa, ta một sợi lông cũng không có đâu."

.....

Vốn là một đám phi tần vui vẻ hoà thuận ghé vào nói chuyện cùng nhau, chờ đến lúc tiến đến cùng nhau, đã sắp xé rách mặt, nói mấy câu đều không rời được Hoàng Quý phi lại đưa cho ai cái gì, nháo thành một nồi cháo.

Lúc đầu Chúc Mẫn cũng không để trong lòng, nhưng mà nàng càng nghe sắc mặt càng không thích hợp, đây rõ ràng là có người cố ý hại nàng mà.

Nếu không sao lại truyền ra loại chuyện khó nghe như vậy chứ, nàng cho mỗi người các nàng làm một bộ váy áo, đã xem như bỏ vốn gốc ra rồi, dù sao tiền bạc trên sổ sách đều ghi rõ ràng, nếu nàng vì thu mua nhân tâm mà tiêu phí quá mức, chỉ sợ tháng sau Hoàng thượng sẽ không để nàng quản lý hậu cung nữa.

"Được rồi, bốn cung chỉ cho các người một người một bộ váy áo, lấy đâu ra còn thừa tiền cho thứ khác. Váy áo sao lại không thấy các người lấy ra mặc vậy?" Chúc Mẫn lập tức xua xua tay, ngăn lại một nỗi chao ãm ỉ.

Mấy người liếc mắt nhìn nhau một cái, trên mặt đều hiện lên vài phần xấu hổ, cuối cùng vẫn là một người tính tình nhanh nhẩu mở miệng: "Mẫn tỷ tỷ nếu nhắc tới cái này, chúng ta đây cũng muốn hỏi một câu. Ngài làm váy áo quay đi quay lại cũng chỉ có vài loại như vậy, mặc lên đều là một bộ dáng, mọi người sợ biến thành nhiều bào thai, nên cũng chưa mặc."

Chúc Mẫn sửng sốt một chút, ngay sau đó sắc mặt hơi trầm xuống nói: "Sao có thể, ta rõ ràng bảo các nàng cố gắng chọn không giống nhau, ta cũng không phải đồ ngốc, sao có thể làm mấy kiểu giống nhau cho các người, như thế làm sao mà mặc được."

"Đúng là trên cơ bản mỗi người đều không giống nhau, nhưng mà cũng chỉ có hơn mười kiểu, còn lại không phải năm kiểu này, chính là năm kiểu kia, mặc vào tất cả mọi người đều có người giống nhau."

Sau khi mấy người nhắc tới như vậy, thần sắc trên mặt đều trở nên vi diệu, cứ cảm thấy đây là Hoàng Quý phi cố ý làm như vậy, khiến Chúc Mẫn tức giận đến bốc khói.

Cuối cùng nàng rất không thoải mái mà tuyên bố lần này tụ hội tạm thời kết thúc, chờ sau khi đám phi tần rời khỏi, lời nói càng trở nên khó nghe.

"Vừa nãy ta thấy sắc mặt Hoàng Quý phi không thích hợp, chắc là muốn dùng món lợi cực nhỏ để tổng cổ chúng ta, sau đó để chúng ta bán mạng cho nàng ta. Chẳng qua hiện giờ nhìn thấy không đạt tới hiệu quả nàng ta mong muốn, thậm chí chúng ta còn liên tiếp ghét bỏ, liền cảm thấy tính toán thất bại, cho nên mới không vui."

Trong đó có một người thích nói, nên máy hát lập tức được mở ra, mọi người bùm bùm nói không ngừng.

"Ta cũng nghĩ như vậy, ta cũng không tin nàng ta đối xử bình đẳng với các phi tần trong cung này. Đào phi đã giao toàn bộ quyền lực cho nàng ta, không có khả năng lại làm khó làm dễ từ giữa, sáu cục toàn bộ đều nghe lệnh Hoàng Quý phi, nàng ta lấy một ít váy áo kiểu dáng cũ tới lừa gạt chúng ta, còn muốn chúng ta mang ơn đội nghĩa, mơ cũng thật đẹp."

Cụ thể đám phi tần này nghị luận cái gì, Chúc Mẫn không nghe được, nhưng mà tin tức Chúc Mẫn cho người hỏi thăm được lại rất không lạc quan.

Hôm nay sau khi mấy phi tần tới đây nói như vậy xong, nàng cho rằng chỉ là những người này không hiểu chuyện mà thôi, kết quả sau khi đi hỏi thăm mới biết được, hơn phân nửa người trong cung đều cho rằng như thế.

Hoàn toàn chính là lòng tốt lại trở thành lòng lang dạ sói, nàng ăn mặc tiết kiệm trợ cấp cho các nàng, là muốn lung lạc tâm các nàng, kết quả hiện giờ không chỉ không có bị lung lạc, một đám còn dám ghét bỏ nàng, đúng là một đám bạch nhãn lang mà.

Không nghĩ tới thật ra mưu kế lúc trước của nàng đã thành công, chẳng qua là Tần Phiên Phiên làm khó dễ từ giữa, mới có kết quả như vậy.

Nữ nhân hậu cung gặp mặt, chỉ cần vượt qua ba người, như vậy quan hệ liền sẽ trở nên rắc rối phức tạp.

Muốn lấy lòng mọi người, chính là nhược điểm trí mạng của Hoàng Quý phi, chỉ cần có chút lời nói dẫn đường đám nữ nhân này sẽ thêm mắm thêm muối ở trong lòng, nhưng trên mặt lại diễn kịch một phen.

Đương nhiên đây mới chỉ bắt đầu của lời đồn đãi, Tần Phiên Phiên đã vì Hoàng Quý phi mà bố trí một loạt hành động, một vòng lại một vòng.

Quả nhiên lúc chuyện đám phi tần không cảm kích hơi ngừng lại một chút, lại có nghe đồn tuôn ra.

Chẳng qua lần này lại không quan hệ với các phi tần, mà là các cung nhân.

Nói là Hoàng Quý phi cắt xén tiền tiêu hàng tháng của cung nhân, mới lấy ra được tiền bạc làm váy áo cho các phi tần, đã có không ít cung nhân bắt đầu vay tiền người khác để sống qua ngày.

Lúc Chúc Mẫn thu được tin tức này, cả người đều cảm thấy như có một chậu nước lạnh dội xuống, sợ tới mức quá sức.

Vốn các phi tần có bất mãn với nàng, nàng còn dễ áp chế một chút, nếu lúc này các cung nhân lại đến xem náo nhiệt, vậy quyền lực quản lý này tới tay nàng còn chưa kịp ấm đã phải chuyển đi ra ngoài.

Chúc Mẫn bắt đầu duy nghĩ, tuy nói hiện tại hậu cung vẫn duy trì mặt ngoài bình tĩnh, nhưng mà loại biểu hiện giả dối này đã có chút lung lay sắp đổ, vì tránh cho về sau xuất hiện loại tình huống này, nàng cần phải tìm người chặn thương cho mình.

Chúc Mẫn đứng bên ngoài Long Càn cung, trên mặt mang theo mấy phần nôn nóng, vừa nãy đã có tiểu thái giám đi vào thông truyền, đến bây giờ vẫn chưa ra.

Nàng thật vất vả mới chọn được một ngày Hoàng thượng không đi Thưởng Đào các, nếu vẫn không túm được, lần sau muốn đơn độc gặp mặt, vậy không biết phải chờ đến khi nào.

"Hoàng Quý phi, Hoàng thượng cho mời." Cuối cùng tiểu thái giám kia đã trở lại, mang đến tin tức cũng được tính là tốt.

Chúc Mẫn nhẹ nhàng nâng khoe môi lên, chỉ cần có thể để nàng đi vào, tất cả liền dễ nói rồi.

"Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng." Sau khi nàng tiến vào trong điện, mềm mại quỳ gối xuống, mặc kệ là góc độ cúi người hành lễ hay là độ cong khom lưng cúi đầu, đều đã xem qua vô số lần trong gương, nàng đã tìm ra được bộ dáng đẹp nhất.

Chẳng qua trận khổ tâm này của nàng cuối cùng vẫn là uổng phí, bởi vì Tiêu Nghiêu ngay cả đầu cũng chưa nâng lên, vẫn luôn chăm chú nhìn chăm chăm vào trong tay, hiển nhiên là hắn đang viết chữ, nhìn tư thế nghiêm túc như thế cũng không biết là viết cái gì.

"Có cái gì nói nhanh đi, lát nữa trẩm còn muốn đi Thưởng Đào các một chuyến, mang chữ này qua đó cho nàng viết lại. Bằng không nàng liền viết không tốt." Tiêu Nghiêu lạnh giọng nói một câu.

Lúc Chúc Mẫn nghe thấy những lời này, cả người sửng sốt, máu trong người hình như đều đông cứng lại rồi.

Mỗi lần nàng nghe được tin tức, đều là Hoàng thượng ở Thưởng Đào các, hoặc là đang trên đường đi Thưởng Đào các, cuối cùng hôm nay cũng có chút không giống nhau, là chuẩn bị đi đến Thưởng Đào các.

Nàng cũng rất muốn hỏi Hoàng thượng một câu, không đi Thưởng Đào các có phải sẽ chết hay không?

Trước mắt đang có một vị mỹ nhân ở đây, Tiêu Nghiêu lại chẳng quan tâm, tình nguyện đi tìm một nữ nhân đang có thai, cũng không biết đến cùng là hấn xảy ra vấn đề ở chỗ nào.

"Hoàng thượng, đã nhiều ngày thần thiếp vội đến sứt đầu mẻ trán, vẫn luôn chưa kịp đối chiếu sổ sách. Nhưng mà có phi tần cùng các cung nhân phản ánh sổ sách có chỗ không đúng, tiền tiêu hàng tháng đều có chút vấn đề, cho nên thần thiếp tới xin Hoàng thượng cho chút chủ ý. Thần thiếp có thể tìm người điều tra một chút hay không? Dù sao hiện tại Đào muội muội đang có thai, người bên cạnh lúc đối chiếu sổ sách có hơi lơ là, rất có khả năng xảy ra vấn đề nào đó, không phát hiện đúng lúc."

Lời này của Chúc Mẫn nói cũng thật dễ nghe, nhưng mà lời trong lời ngoài vẫn có ý không tin tưởng Tần Phiên Phiên, cảm thấy nhất định là nàng tính sai, cho nên bây giờ mới có cung nhân oán giận bất bình vì sổ sách không đúng.

Tiêu Nghiêu ngẩng đầu nhìn nàng một cái, thấp giọng nói: "Người muốn tra như thế nào?"

"Năm nay có không ít Thứ Cát sĩ vào Hàn Lâm Viện, lúc này đúng là lúc đang nhàn rỗi, thần thiếp muốn chờ đến hôm bọn họ nghỉ ngơi tắm rửa, thì làm phiền bọn họ giúp đỡ đối chiếu một chút, đương nhiên không phải làm không công, thần thiếp sẽ trả tiền bạc."

Chúc Mẫn không ngừng cố gắng, nàng cảm thấy ánh sáng thẳng lợi đã ở cách đó không xa.

Cuối cùng Tiêu Nghiêu đặt bút trong tay xuống, hấn ngẩng đầu nhìn thẳng vào Chúc Mẫn, ngay sau đó vẫy vẫy tay: "Không cần tra xét, sổ sách trong tay người, chính là những Thứ Cát sĩ đó ghi chép ra, không có một chút vấn đề gì. Ít nhất lúc chúng nó ở trong tay Phiên Phiên, nàng không có tham một phần nào hay là làm gì cả. Người cần kiệm tiết kiệm như nàng, sẽ

không vừa được thăng vị liền làm ra nhiều chuyện xấu như vậy, tất nhiên càng không cần lấy nhiều tiền như vậy."

Tiêu Nghiêu lạnh giọng mở miệng, nói xong đoạn lời nói này hình như vẫn cảm thấy không đủ, lại bổ thêm một câu nữa: "Nếu như sổ sách này còn có vấn đề, vậy chính là có vấn đề ở chỗ của người."

Lời này của hắn không chút khách khí, một câu nói trực tiếp làm Hoàng Quý phi ghen đến mặt mũi tái nhợt, Hoàng thượng cũng rất không cho nàng mặt mũi, rõ ràng lúc trước còn nói chuyện thay Tần Phiên Phiên, kết quả lúc tới lượt nàng, lại là hoài nghi dò xét, cái này làm cho Chúc Mẫn cảm thấy rất không thoải mái.

ĐỘC SỬNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 106: Yêu Nghiệt Xuất Thế

Edit: Cát Sung dung

Beta: Nga Quý tần.

"Hoàng thượng". Sắc mặt Chúc Mẫn có chút tái nhợt.

Lúc nàng yêu cầu Hoàng thượng dùng Thứ cát sĩ[1] kiểm tra sổ sách thì nói cực kỳ tự nhiên, đến khi Hoàng thượng nói phía trước Tần Phiên Phiên dùng Thứ cát sĩ tính toán sổ sách thì cả người nàng đều không nhận được. Nàng còn đang muốn nói Tần Phiên Phiên chính là hồng nhan họa thủy.

[1] Thứ cát sĩ: Sau khi trải qua thi Đình mà đậu Tiến sĩ, thi thêm một cuộc thi nhỏ nữa để sẽ nhận chức Thứ cát sĩ tại Hàn Lâm viện, nhận chức 3 năm và không có bổng lộc, hết 3 năm thăng quan hoặc điều đi địa phương làm quan, không đỗ cuộc thi nhỏ thì sẽ được bổ nhiệm thức quan luôn, thường là từ thất phẩm.

Tiêu Nghiêu gõ gõ mặt bàn, trầm giọng nói: "Trẫm không biết người muốn làm cái gì, an ổn làm Hoàng Quý phi không tốt sao? Một hai phải làm những chuyện kéo bè kéo cánh. Người đưa nhiều đồ vật cấp cho các phi tần khác như vậy làm gì? Địa vị của người cao như vậy còn muốn đi lấy lòng mấy người kia sao? Hay là nói người đang mưu tính chuyện lớn hơn nữa?".

Âm thanh hân vừa nói ra, sau gáy Chúc Mẫn liền thấm ra một tầng mồ hôi lạnh.

Hoàng thượng luôn luôn không hỏi hương đi của hậu cung, nhưng hiện giờ chuyện nàng có ít động tác nhỏ lại nắm rõ như lòng bàn tay, thậm chí trực tiếp mở miệng nhắc nhở nàng, hàm nghĩa sâu xa trong đó nàng cũng không dám nghĩ tới.

"Được rồi, người đi xuống đi". Tiêu Nghiêu xua xua tay, không muốn nhiều lời với nàng.

Hiện tại hần đã viết chữ được hai trang giấy, nên vội vàng đến Thượng Đào các chỉ điểm cho Tần Phiên Phiên.

Gần đây sau khi hần vẫn luôn cần mẫn giáo dục, mới phát hiện học sinh Tần Phiên Phiên này có bao nhiêu chơi xấu, viết một chút liền không viết nữa liền nói mình mệt mỏi, hoặc tay đau.

Chỉ cần hần không ở bên cạnh, nàng liền tìm mọi cách không hoàn thành nhiệm vụ hần giao, mà thời điểm hần ở đó, Tần Phiên Phiên cũng có thể tìm ra đủ loại cơ để thoái thác.

Khi Tần Phiên Phiên cầm chữ viết Hoàng thượng tự mình đưa tới, chỉ còn thiếu nước kê rên với hần, chỉ là Tiêu Nghiêu vẫn luôn lạnh mặt nhìn chăm chăm nàng, cho dù Tần Phiên Phiên có lá gan lớn cũng không dám.

"Hoàng thượng, người dạy ta viết chữ không cần quá hao phí tinh lực, người vẫn nói với ta cái gì viết chữ phải có khí khái, ta mới không thêm để ý nhiều như vậy, chỉ cần xét xem bề ngoài có kém quá không là được. Nếu người muốn sau khi sinh ra hài tử, người khác xem thường thì ta cũng tự nhận không có khí khái, chờ tới lúc hần hiểu biết, hần cũng đã có tiên sinh dạy hần rồi..."

Tần Phiên Phiên chưa từng bỏ qua ý nghĩ tấy não Tiêu Nghiêu, nàng lái nhải giảng giải cho ngụy biện của mình, chỉ là Tiêu Nghiêu đối diện mày cũng chưa động một chút, đơn thuần chỉ coi như nàng đang nói hươu nói vượn.

"Câm miệng, tĩnh tâm". Hắn tự mình mài mực cho nàng, nhét bút lông vào tay nàng, còn cho nàng một ánh mắt cực kì khí thế.

Tần Phiên Phiên lập tức ngậm miệng lại, dù nàng có lá gan lớn nữa cũng không dám mở miệng.

Cho dù nàng không muốn luyện chữ, nhưng trong khoảng thời gian gần đây lại luôn luyện tập, mỗi ngày đều viết, rất dễ dàng để tâm tới, huống hồ những chấm màu đỏ trên này đều là nét bút của Hoàng thượng viết ra, nàng chỉ cần nghiêm túc tô dọc chữ màu đỏ này thành đen là được.

Khi bút lông đang từng nét biến màu đỏ thành màu đen, vẫn là chữ kia, cảm giác lại không giống nhau.

Tần Phiên Phiên không khỏi nhếch môi, bỗng nhiên tâm tình tốt hơn rất nhiều.

Sau khi nàng tĩnh tâm một lúc, tốc độ trở nên rất nhanh, hai trang giấy nhanh chóng chuyển đen, bởi vì viết nhanh, vì thế không tự giác trở nên qua loa.

"Hôm nàng nàng thật ngoan nha, đáng được khen". Hắn vừa nói vừa tự mình thu dọn giấy bút trước mặt nàng, kéo tay nàng qua, chậm rãi vuốt ve.

Động tác của nam nhân cực kì ôn nhu, hơn nữa thực sự rất thoải mái.

Tần Phiên Phiên có vẻ càng thêm cao hứng, hiện giờ vì bắt nàng nghiêm túc viết chữ, cách Hoàng thượng chiếu cố nàng càng ngày càng đa dạng, càng ngày càng nhiều, từ thu dọn đồ vật đến mát xa cho nàng, được một con rồng phục vụ, lại là cam tâm tình nguyện.

Cung nhân trong điện, nhìn Hoàng thượng tranh việc bọn họ nên làm làm xong, tâm tình từ lúc bắt đầu đã muốn chết, muốn hoàn toàn xong đời

bây giờ đã biến thành Hoàng thượng thật tốt, Hoàng thượng quá giỏi!

Trương Hiến Năng yên lặng thở dài một hơi, nường ạ, tại sao hắc lại không thể mang thai chứ, hắc cũng muốn sinh cho cậu Hoàng đế một đứa.

Sinh hài tử đau hay không hắc hiểu, hắc chỉ là muốn ỷ vào long chủng trong bụng để có thể la lên hét xuống với Hoàng thượng.

"Ngón tay còn đau sao?". Tiêu Nghiêu ôn nhu hỏi nàng.

"Không đau". Tần Phiên Phiên cười hì hì đáp, được ngôi cửu ngũ tự mình xoa tay, tất nhiên một chút cũng không cảm thấy đau.

"Tâm tình tốt à?". Hắc lại hỏi.

"Khá tốt ạ". Tần Phiên Phiên gật đầu.

Tiêu Nghiêu cười với nàng cực kì ôn nhu, đôi mắt giống như chứa đầy ngôi sao, Tần Phiên Phiên hồn nhiên không biết chính mình muốn xui xẻo, cũng cười cười đáp trả hắc.

Nhị Cửu tử đối với nàng tốt như vậy, đương nhiên nàng cũng nên ôn nhu với hắc.

"Vậy là tốt rồi, trăm dạy người đánh đàn". Hắc lôi kéo tay nàng đi đến giá cầm.

Tần Phiên Phiên sợ ngây người, trên mặt đều viết chữ cự tuyệt, đây là chuyện gì vậy?

"Ta không học!". Nàng trực tiếp mở miệng cự tuyệt.

"Lý do". Hắc nhướng mày.

"Thần thiếp vừa mới viết chữ xong".

Tiêu Nghiêu vẩy vẩy tay: "Nàng vừa viết chữ xong không tính là lý do, tâm tình nàng không mệt mà lại còn rất tốt, đúng là thời điểm tốt để học đàn".

"Ta không muốn học, không cần có lý do". Tần Phiên Phiên ném cho hắn một cái xem thường.

Tiêu Nghiêu có chút phát sầu, Tần Phiên Phiên hoài long chủng chỗ nào cũng tốt, chỉ là tính không thích học tập làm hắn thực nhọc lòng, hắn sợ hài tử sinh ra cũng sẽ không thích học tập giống như nàng.

Người Tiêu gia luôn luôn cần cù, nếu thật sự sinh ra đứa ăn chơi trác táng, lại di truyền tính cách Tần Phiên Phiên, vậy Đại Diệp có phải xong rồi hay không?

Gần đây Tiêu Nghiêu cảm thấy rất nhọc lòng, còn chưa sinh ra, đã lo lắng đứa nhỏ này có thể sẽ hủy hoại giang sơn Tiêu gia hay không.

Tuy nói triều Đại Diệp không có khả năng ngàn năm sừng sững không ngã, sẽ có một ngày bị diên đảo, nhưng con mẹ nó không thể hủy hoại trên tay con trai cùng tôn tử của hắn được, nếu là cháu trai thì có thể suy xét, nhưng đến lúc đó muốn mạng cũng không đến lượt hắn, muốn mạng trước phải mạng nhi tử cùng tôn tử.

"Người không muốn học, nhưng hài tử muốn học". Hắn vừa nói vừa bế nàng lên, trực tiếp đặt nàng ngồi lên trên ghế.

Tần Phiên Phiên cực kì không phục, lập tức nói: "Sao người biết hắn muốn học".

"Hắn không nói chuyện thì chính là muốn học, không ngừng là đánh đàn, về sau hắn sẽ còn muốn học cờ vẽ tranh".

Dưới bức bách của Tiêu Nhị Cầu tử, Tần Phiên Phiên bắt đầu con đường học đàn, chỉ là hôm nay ngón tay của nàng trên cơ bản chỉ đặt trên dây đàn mà không di chuyển, bởi vì nàng ngủ rồi.

Tiêu Nghiêu ngồi làm mẫu cho nàng, vừa mới đàn được nửa khúc, quay đầu qua nhìn đã thấy nàng ghé vào bàn nhắm mắt ngủ thật sự ngon.

Sau khi Chúc Mẫn từ Long Càn cung trở về, cả người giống như cà tím gặp sương muối, hơn nữa không chút nào dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nơi này của nàng là một vùng ẩm đạm, nhưng Thanh Phong Sư thái tại hậu cung lại như cá gặp nước.

Chư vị phi tần càng thêm thờ phụng bà ta, cảm thấy mỗi lần nghe Thanh Phong Sư thái giảng kinh xong, đều cảm thấy tâm linh của mình như được cứu rỗi, cho nên Thanh Phong Sư thái cực kì được hoan nghênh.

Hậu cung nghênh đón một đoạn thời gian an ổn, bụng Tần Phiên Phiên dần dần hiện rõ, mỗi ngày một lớn, nàng cũng bắt đầu cảm thấy không tiện hoạt động.

Chỗ tốt duy nhất chính là Hoàng thượng không hề có ý định muốn nàng học tập nội dung mới, mỗi ngày cũng sẽ ngồi không lâu, thường xuyên bị Tiêu Nghiêu lôi kéo đi tản bộ.

Chỉ là vì không gặp được người không cần thiết, bọn họ chỉ lắc lư ở Thường Đào các, không ít nô tài đều đứng trên cầu gỗ uống gió, chính là nơi bọn họ thường đi nhất.

Bởi vậy, Hoàng thượng đều không để cho bọn họ uống gió, một đám cung nhân đều chờ đợi chủ tử mau sinh, như vậy có tiểu hài tử gia nhập,

lực chú ý của Hoàng thượng sẽ càng ngày càng phân tán, không còn chú ý đến trên đầu bọn họ nữa.

Chỉ là ngày vui ngắn chẳng tày gang[2], hậu cung bắt đầu liên tiếp xuất hiện chuyện quỷ quái, có mấy phi tần thường xuyên gặp ác mộng, thậm chí trở nên thần kinh hề hề.

[2] Ngày vui ngắn chẳng tày gang: Khi vui vẻ thì thấy thời gian trôi đi rất nhanh

Các nàng thỉnh Thanh Phong Sư thái đi qua, cũng hoàn toàn không có hiệu quả.

"Bên ngoài sao lại cãi cọ ồn ào như vậy?". Tần Phiên Phiên vừa mới tỉnh ngủ, liền nghe thấy Liễu Âm cùng song bào thai nghị luận chuyện này, nàng lập tức hỏi ra miêng.

Ba người lập tức câm miệng không nói, chỉ là dưới truy vấn của nàng, Liễu Âm vẫn phải nói: "Chuyện nháo quỷ lại bắt đầu, chỉ là lần này không giống như chuyện Thánh Phong Sư thái tự mình tạo thế, bởi vì bà ta không thể trị hết. Dán bùa bình an, đồ vật đuổi quỷ trừ tà cũng được đeo bên người, nhưng cũng không có hiệu quả, vẫn luôn có ác mộng, mỗi ngày đều la to. Hôm nay còn có một vị Tiểu viện không chịu nổi, trực tiếp chạy ra từ tấm cung".

Thời điểm nàng nói lời này, ánh mắt vẫn luôn cẩn thận đánh giá Tần Phiên Phiên, bởi vì người mang thai cảm xúc không thể dao động quá lớn, tránh xảy ra vấn đề nào đó. Hồng Thường thấy chủ tử nhà mình vẫn luôn bình tĩnh, cũng đi theo tiếp lời nói: " Sáng sớm hôm nay bên ngoài liền xảy ra chuyện, bởi vì 2 chị em nô tì đúng lúc đều ở đó, nô tì để tỷ tỷ ở lại che chở ngài, chính mình đi ra bên ngoài nhìn. Có một vị Tiểu viện bị điên rồi, để chân trần mặc áo ngủ từ trong tấm điện lao tới, vừa chạy vừa hô to có quỷ, làm tất cả mọi người đều hoảng sợ. Bởi vì nơi ở của nàng ta cách

Thường Đào các không xa, chính mắt nô tỳ nhìn thấy bộ mặt dữ tợn của nàng ta, thoát nhìn đúng là không bình thường, hẳn là đã bị nhốt một thời gian rất lâu."

Mày Tần Phiên Phiên lại lần nữa nhúu lại, tuy rằng nàng sợ hãi nghe chuyện quỷ quái nhưng đối với quỷ thần cũng không quá thừa phụng, Tần phu nhân cũng không tin mấy thứ này, nên mang đến cho tỷ muội các nàng mấy cái, đối với chuyện thần quỷ vừa nói cũng không hề miễn cảm.

Hơn nữa Tần Phiên Phiên tự nhận đôi tay mình không hề dính đầy máu tươi, cho nên nàng không có chuyện gì trái với lương tâm, sẽ không sợ quỷ gõ cửa.

"Từ từ xem đi, trong cung này chưa từng có chuyện vô duyên với quỷ quái. Nhất định là còn có người đứng sau".

Không thể không nói, có một số việc thật đúng là bị nàng đoán đúng.

Hôm nay chuyện có một Tiểu viện bị điên chỉ là cái bắt đầu, mặt sau lại lần lượt có vài cái phi tần chịu không nổi, bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ, khiến cho toàn bộ hậu cung đều tạo thành thật lớn khủng hoảng.

Hoàng Quý Phi phái người trấn an, nhưng mà vào lúc này ngôn ngữ trấn an rõ ràng đã áp chế không được nội tâm sợ hãi, tác dụng không lớn, vẫn như cũ là nhân tâm hoảng sợ.

"Thái hậu, chuyện này có được không? Muốn hay không cùng Hoàng Quý Phi thương lượng một chút, lại làm tính toán." Thanh Phong Sư thái ngồi ở trên ghế, trong tay Phật châu không có bỏ xuống, hiện tại tinh thần trạng thái của bà không được tốt, trên mặt trải rộng sợ hãi thần sắc.

Hoàng Thái Hậu hừ lạnh một tiếng, cung điện của toàn bộ hậu cung phi tần, Thanh Phong Sư thái đều có thể tự do xuất nhập, trừ bỏ Thường Đào các của Tần Phiên Phiên.

Thanh Phong Sư thái nhiều lần nói muốn bái phỏng, nhưng là đều bị ngăn trở, ngay cả tiến vào còn không thể nào vào được, liền càng miễn bàn cùng Tần Phiên Phiên giao lưu.

Thậm chí cung nhân trực ngoài cửa cung ngoại nói chuyện với bà cũng rất cứng rắn, cho dù Thanh Phong Sư thái nhiều lần dùng giọng điệu nhẹ nhàng cũng không ai thềm phản ứng lại.

"Này còn phải nói, nàng ta căn bản không thấy người, liền chứng minh nàng ta gàn bướng hồ đồ, Phật Tổ đều cứu vớt không được nàng ta, người cần gì phải đối nàng ta nhân từ như vậy. Nên làm cái gì chính là làm cái gì, hưởng hồ người lại không nói thẳng, loại sự tình này không liên lụy đến trên đầu người."

Thái độ Hoàng Thái hậu cường ngạnh, rõ ràng không có đường sống để thương lượng.

"Lại nói Chúc Mẫn chính là phế vật, căn bản không thể trông cậy vào được. Hoàng thượng dặn dò nàng ta vài câu, nàng ta liền sợ. Cả ngày sợ cái này sợ cái kia, khó trách năm đó Tần Kiêu đội nón xanh cho Hoàng thượng, thân là trắc phi mà nàng ta cũng không thể lên làm Vương phi, sau này vào cung cũng không thể lấy được địa vị Hoàng hậu, ngu không ai bằng. Nữ nhân lá gan nhỏ như vậy, vừa thấy liền biết không thể chấp chương hậu cung. Nàng ta xứng đáng cả đời đều làm Hoàng Quý phi!".

Hoàng Thái hậu nói tới đây, không khỏi cười lạnh một tiếng, trong ánh mắt mang theo mười phần trào phúng.

Bà ta biết rõ bụng Tần Phiên Phiên càng ngày càng lớn, tuy nói không chính mắt nhìn thấy, nhưng bà hoàn toàn có thể tưởng tượng được.

Mấy năm trước đây thời điểm Cao Vân Vân mang thai gặp ác mộng lại lần nữa hiện lên, bà luôn luôn ngủ không yên, nhắm mắt liền nhớ tới bụng to của Cao Vân Vân, được Tiên Hoàng ôm vào trong ngực, mà bà

chỉ có thể bình thân vuốt ve bụng nhỏ, ánh mắt hâm mộ, chuyện gì cũng không làm được.

Căn bản Tiên Hoàng sẽ không cho bà một chút lưu luyến nào, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng chỉ có khinh thường.

Hằng đêm khó ngủ, một lần nữa Tần Phiên Phiên lại đến trở thành tâm ma của bà.

Bà khẳng định muốn diệt trừ nữ nhân này, chỉ là lúc này Hoàng Thái hậu đã học được cách thông minh, quyền thế hậu cung cũng không thể xử lý được Tần Phiên Phiên, vậy chỉ có thể xuống tay từ nơi khác.

"Sư thái, đầu ta đau quá, căn bản không ngủ được, ta luôn cảm thấy chung quanh âm trầm, khẳng định có quỷ hồn nào đó đi theo ta. Người mau niệm kinh siêu độ bọn họ đi".

Mấy phi tần cùng ghé vào cầu Thanh Phong Sư thái giúp đỡ, sắc mặt các nàng tái nhợt, môi cũng không còn huyết sắc, hiển nhiên là bị buộc quá sức, cả người đều ở vào trạng thái chim sợ cành cong.

"Đúng vậy sư thái, chẳng phải lúc trước ngài cũng trị hết cho Hoàng Thái hậu sao, ngài đại từ đại bi cứu chúng ta đi". mấy phi tần đều không ngại thân phận, trực tiếp quỳ xuống với nàng.

Trên mặt Phong Thanh Sư thái trước sau đều là một loại biểu tình trách trời thương dân, nhìn các nàng như vậy, không khỏi thở dài một hơi.

"Các vị thí chủ, thật sự bần ni không tiện mở miệng mà, nếu mở miệng chỉ sợ lại mang họa đến tính mạng của người khác".

Các nàng vừa nghe Thanh Phong Sư thái nói vậy liền biết còn chưa hết đường xoay sở, nghe lời này liền biết còn có đường sống cứu vãn, biểu tình trên mặt dường như vui mừng mà khóc.

"Đến tột cùng là cái gì? Còn thỉnh thái sư nói rõ". Các nàng gấp giọng truy vấn.

Thanh Phong Sư thái lại thở dài một hơi, nhắm mắt lại không chịu nói nữa.

"Sư thái, chúng ta đều quỳ xuống cho người, người không thể thấy chết mà không cứu, đến tột cùng là vì chuyện gì, thỉnh người nói rõ. Ngài là người xuất gia, đáy lòng mềm nhất, chúng ta cũng một lòng hướng thiện, vì sao phải chịu ác mộng dây dưa như thế, hãy cho chúng ta biết đi".

Vài người liếc mắt nhìn nhau một cái, thật đúng là quỳ rạp xuống đất, Thanh Phong Sư thái cả kinh, lập tức đuổi tay đi đỡ.

Mấy người kia rõ ràng là trạng thái nàng không chịu nói sẽ không đứng dậy, cuối cùng Thanh Phong Sư thái không thể làm gì, trầm giọng nói: "Hậu cung sắp có yêu nghiệt xuất thế, cho nên những người chung quanh mới phải chịu ảnh hưởng".

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 107: Hoàng Thượng Ứng Đối

Edit: Chang Phi

Beta: Vy Chiêu nghi

Thanh Phong sư thái vừa nói xong, trong điện toàn bộ lập tức đều trở nên an tĩnh lại, tất cả mọi người đều liếc mắt nhìn nhau.

"Yêu nghiệt xuất thế? Ai? Trong cung sắp có người mới vào sao?" Có người đặt câu hỏi.

"Không phải chứ, giờ cũng không phải lúc tuyển tú, xuất thế, Đào Phi..." Trong đó có một người phản ứng nhanh nhất.

Nàng chỉ nói nửa câu, phía sau cũng không dám nói, Hoàng thượng có bao nhiêu mong đợi đứa bé trong bụng Đào Phi, hầu hết người ở hậu cung đều rõ ràng.

Chỉ cần việc mỗi ngày Hoàng thượng đều chạy đi Thưởng Đào các, cũng đủ để thấy được mức độ được sủng ái của Đào Phi, cùng với đứa bé kia sau khi sinh hạ, nhất định càng thêm được sủng ái.

Cho nên câu nói kế tiếp, không ai dám nói, nhưng mà sắc mặt mọi người đều trở nên dị thường khó coi, hiển nhiên tất cả mọi người đều ý thức được vấn đề xảy ra ở trên người đứa bé kia.

"Thanh Phong sư thái, chuyện này ngài cũng không thể nói bậy, nếu như truyền ra ngoài, sẽ bị rơi đầu đấy." Trong đó có một người nhát gan, đã

sợ tới mức khóc um lên, nàng trực tiếp té liệt ngã xuống mặt đất, không bò dậy được.

Thanh Phong sư thái vẫn như cũ lần tràng Phật châu, trong miệng niệm một câu phật hiệu.

"Bần ni không có ý tứ này, lời này coi như bần ni chưa từng nói qua. Qua mấy ngày nữa bần ni phải xuất cung về Tĩnh Tư Am, các vị nương nương tự giải quyết cho tốt. Cáo từ." Bà ta nói xong liền rời đi.

Chỉ để lại mấy phi tần hai mặt nhìn nhau, các nàng không dám nói thêm gì nữa, lập tức liền tan, đáy lòng hoảng sợ.

Chuyện này vẫn chưa kết thúc, lời nói hôm đó của Thanh Phong sư thái không có lúc nào là không vang vọng ở bên tai các nàng, hơn nữa ác mộng vẫn không hết, thậm chí còn có trạng thái càng ngày càng nghiêm trọng.

Cuối cùng mọi chuyện vẫn bùng nổ, trong cung lời đồn đãi dần dần truyền khắp nơi.

Cái thai trong bụng Đào Phi nương nương chính là yêu nghiệt, hậu cung nhiều người bị ác mộng quẩn thân như vậy, chính là bởi vì yêu nghiệt đang dần dần lớn lên, chờ sau khi nó xuất thế sẽ càng mang đến vận xui liên tục.

Ban đầu chỉ là truyền bá trong phạm vi nhỏ, đều là giữa những người bị ác mộng nói với nhau, nhưng về sau lại có càng nhiều người gặp phải ác mộng, mãi đến sau khi tin tức này không che giấu được nữa, trực tiếp bị truyền ra ngoài.

"Nương nương, không tốt rồi, bên ngoài toàn truyền những lời khó nghe, mấy người các nàng rõ ràng đang có mưu đồ gây rối, muốn gây bất lợi cho ngài." Liễu Âm vội vội vàng vàng chạy tới, sắc mặt trắng bệch.

Nếu cứ mặc kệ chuyện này phát triển, chỉ sợ hậu quả không dám tưởng tượng.

Những người này rõ ràng là muốn dồn đứa nhỏ trong bụng Tần Phiên Phiên vào chỗ chết, nói một đứa bé còn chưa chào đời là yêu nghiệt, đủ thấy đám người này súc sinh thế nào, ngay cả loại lời đồn này cũng có thể tung ra.

Tần Phiên Phiên ngồi thẳng dậy, ánh mắt nàng mang theo vài phần lạnh lẽo, những người này đúng là khinh người quá đáng.

Nàng chau mày, không đợi nàng nghĩ ra cách đối phó Tiêu Nghiêu cũng đã nhanh chóng đi đến, trên mặt lạnh băng, đi đường đều mang phong [1], hiển nhiên là rất tức giận.

[1]: ý chỉ đi nhanh như gió

"Mấy lời đồn đãi bên ngoài người nghe được chưa?" Sau khi đi vào nội điện hân ho nhẹ một tiếng, thu liễm bớt sắc mặt khó coi lại.

Tần Phiên Phiên gật đầu, trên mặt hiện lên vài phần biểu tình lo lắng.

Tiêu Nghiêu ngồi xuống bên cạnh nàng, giơ tay nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng nàng, lại ôm nàng vào trong lòng, hoàn toàn là một bộ dáng ôn nhu như nước, gần như muốn hoà tan cả Tần Phiên Phiên.

Vốn là không khí khẩn trương, đông cứng, lại lập tức tiêu tan, trở nên ấm áp ngọt ngào.

"Người đừng sợ, trầm hiểu rõ. Việc này không thoát khỏi liên quan với Hoàng Thái hậu, trầm quyết định không chịu đựng bà ta nữa, chẳng qua Chu gia có tham dự vào việc này hay không, trầm còn phải quan sát một chút nữa, nhiều nhất là mười ngày, trầm sẽ cho người câu trả lời."

Ngữ khí của Tiêu Nghiêu mười phần kiên định, hiển nhiên là việc nhờ tận gốc cái đình Hoàng Thái hậu này đã ở thế phải làm, nghe được hẳn bảo đảm như vậy với nàng, Tần Phiên Phiên lập tức thở dài nhẹ nhõm một hơi, đúng là nàng sợ Hoàng thượng bị chuyện này ảnh hưởng, không chờ mong với đứa bé trong bụng nữa.

"Người lại suy nghĩ tung tung cái gì?" Tiêu Nghiêu thấy nàng thở dài nhẹ nhõm một hơi như thế, không khỏi đuổi tay sờ sờ cái trán của nàng.

Tần Phiên Phiên cười cười hơi ngượng ngùng, cũng không trách nàng nghĩ nhiều được, chủ yếu là do chuyện đã được dự mưu tốt.

"Thần thiếp cũng cảm thấy việc này có liên quan với Hoàng Thái hậu, nói vậy lúc trước Thanh Phong sư thái tiến cung không lâu, Hoàng Thái hậu liền nói mơ thấy quý, thậm chí lúc tỉnh táo còn có thể thấy ma quý, về sau lại được Thanh Phong sư thái trị hết, những cái này chính là đang trải chiếu. Làm mọi người càng thêm tin phục bản lĩnh của sư thái, rồi đem chuyện lúc trước đổ hết tội lên đầu ta. Nói không chừng mấy lời đồn đãi về sau, cùng lúc trước Hoàng Thái hậu gặp quý, cũng là do đứa nhỏ trong bụng ta."

Tần Phiên Phiên bắt lấy tay hắn, bắt đầu thông thả ung dung mà phân tích.

Nếu trong lòng Hoàng thượng đều hiểu rõ, vậy không cần nàng phải lo lắng, chỉ cần suy nghĩ cẩn thận mọi chuyện, tự nhiên sẽ có cách giải quyết.

Sau khi hai người nghị luận, không khí khẩn trương liền tiêu tan đi rất nhiều, Tần Phiên Phiên cũng hoàn toàn yên lòng, an tâm dựa vào trong lòng ngực hắn.

Trong điện lộ ra một cảm giác an bình bình tĩnh, cái ôm của nam nhân ấm áp lại rộng lớn, tràn ngập cảm giác an toàn, nàng cứ dựa vào hắn như vậy nhắm hai mắt lại, buồn ngủ ập đến.

Ngay ở lúc nàng sắp ngủ, bỗng nhiên bị bóp mũi, hoàn toàn không thở được.

Nàng cau mày, duỗi tay hất tay hấn ra, tìm tư thế thoải mái tiếp tục ngủ.

"Đừng ngủ, mau đứng dậy, hôm nay vẫn chưa đánh đàn. Đã mấy ngày rồi, mỗi ngày đều lừa gạt thôi." Tiêu Nghiêu tiếp tục bóp mũi nàng.

Tần Phiên Phiên vừa nghe nói lại phải học đánh đàn, cả người đều lười biếng, càng không muốn rời giường, đơn giản mặc kệ cho hấn nhéo mũi mình, nàng hé miệng hô hấp, rõ ràng là chống cự tiêu cực mà.

"Thần thiếp buồn ngủ lắm, dạo này đã nhiều ngày trong lòng không yên ổn, đều ngủ không ngon, cả ngày lo lắng sợ hãi. Bây giờ Hoàng thượng nói với ta như vậy, hơn nữa còn đồng ý nhất định sẽ xử lý tốt mọi chuyện, ta mới thả lỏng được, liền cảm thấy đặc biệt buồn ngủ, thần thiếp muốn ngủ bù. Hoàng thượng cũng đừng bắt ta đánh đàn, ta vốn đã không có thiên phú rồi. Tuy nói ngón tay của ta lớn lên thon dài xinh đẹp, nhưng thật ra chỉ có bên ngoài đẹp, bên trong lại thô ráp vụng về như củ cải ý."

Nàng vì trốn tránh vận mệnh phải đánh đàn, liền hạ thấp bản thân mình.

"Được rồi, vậy trầm đàn cho người, người nằm ngủ cho tốt. Nghe một chút cũng được rồi." Hấn nói xong liền ngồi trên ghế, đôi tay đặt ở trên đàn, chậm rãi gảy dây đàn, tiếng nhạc du dương truyền đến.

Tần Phiên Phiên cong môi cười, không cần nàng đàn nàng lại có tinh thần mười phần, vừa quay đầu liền nhìn chăm chăm Tiêu Nghiêu, chỉ cảm thấy Nhị Cầu Tử vừa đánh đàn, cổ khí chất lãnh lệ trên người biến mất không ít.

Chuyện ác mộng quẩn thân này không chỉ không biến mất, ngược lại càng ngày càng khẩn trương.

Ngày này Tần Phiên Phiên đang ở trong viện phơi nắng, lại bỗng nhiên nghe thấy cửa cung truyền đến tiếng ồn ào nhốn nháo, hiển nhiên là xảy ra chuyện gì đó.

Lúc này song bào thai chỉ có mỗi Hồng Y ở đây, nàng cũng không dám rời đi, ngược lại toàn thân căng chặt ở bên cạnh bảo hộ Tần Phiên Phiên.

Rất nhanh liền có một tiểu cung nữ chạy chậm lại đây, khuôn mặt trắng bệch nói: "Là có vị Quý nhân điên rồi, vừa rồi náo loạn muốn xông vào, bị người ngăn ở bên ngoài. Hiện giờ đã bị kéo đi rồi, nương nương ngài đừng sợ."

Liễu Âm nghe thấy lời này, mới hơi yên tâm, kéo đi rồi thì tốt, chẳng qua vẫn phải hỏi một hai câu: "Điên rồi thì phải để ý kỹ, cũng đã chạy đến tận Thượng Đào các rồi, chẳng lẽ dọc theo đường đi những cung nhân đó đều không nhìn thấy sao?"

"Cung nữ hầu hạ vị Quý nhân này, bây giờ đang quỳ gối bên ngoài xin Vọng Lan cô cô tha cho, nói là ban đầu chủ tử bọn họ cũng không làm loạn đến mức này. Đã nhiều ngày vẫn luôn bị ác mộng quẩn thân, lại nói nhìn thấy ai đó tới tìm nàng, sáng sớm hôm nay nói muốn ra ngoài đi dạo, kết quả liền dạo tới gần Thượng Đào các, chờ phát hiện ra thì đã giống như phát điên muốn xông vào."

Tiểu cung nữ chưa nói câu kế tiếp, nhưng trong lòng mấy người đều rõ ràng, vị Quý nhân này chỉ sợ là vừa lao vào bên trong, vừa hung dữ mà mắng chửi, nếu không cũng không bị coi thành người điên.

"Được rồi, đi xuống đi, để Vọng Lan giao người cho Hoàng Quý phi, như vậy nàng ta sẽ cho ta một cái đáp án vừa lòng."

Sắc mặt Tần Phiên Phiên rất không tốt, mặc cho ai nghe thấy loại chuyện như vậy đều sẽ không vui.

Sự tình đã càng ngày càng nghiêm trọng, chuyện ác mộng quần thân này giống như một cái dao găm treo trên đầu các phi tần, lúc nào cũng có thể rơi xuống.

Lúc rơi xuống trên đầu người khác, những người còn lại còn có thể an tĩnh mà xem diễn, nhưng mà lúc rơi xuống trên đầu chính mình, không chịu nổi liền sẽ muốn giết chết ngọn nguồn hại các nàng.

Mà ngọn nguồn này không phải ai khác, đúng là thai nhi trong bụng Tần Phiên Phiên theo như lời Thanh Phong sư thái nói.

Lúc trước những phi tần đó chỉ dám truyền lời, hoặc là thầm mắng to, hôm nay cuối cùng có người ngồi không yên, muốn tới công kích nàng, về sau loại chuyện này sẽ càng ngày càng trở nên ác liệt.

Từ phi tần tự mình xông tới muốn đánh nàng, biến thành phái cung nhân, thu mua người ở Thường Đào các, vô khống bất nhập [2]

[2] 无孔不入: khống là khe nhỏ, ý chỉ cần có một chút sơ hở liền chui vào, không buông tha chút cơ hội nào.

Nói không chừng thật sự bị các nàng tìm được một sơ hở, sau đó đột nhiên đâm vào Tần Phiên Phiên, vậy đứa nhỏ trong bụng nàng tám chín phần là không giữ được.

Hôm nay Tiêu Nghiêu thượng triều cũng không được tốt, rung chuyển trong hậu cung sớm đã truyền tới tiền triều, chẳng qua các triều thần đều cố gắng khắc chế.

Dù sao lúc trước Thái đại nhân bởi vì nhắc tới chuyện của Tô Uyển nghi, chộc giận Hoàng thượng, bị Hoàng thượng phạt trọng, bây giờ bọn họ cũng không dám nhắc đến việc của hậu cung, chẳng qua là hôm nay cuối cùng vẫn không nhịn được.

Trên điện vẫn có người nhắc đến, bất quá cũng không quá ép buộc, lúc trước hẳn có hoài nghi Chu gia nhưng giờ cũng không thấy tham dự trong đó.

Rốt cuộc Chu gia liên tiếp có Hoàng hậu hai triều, thực lực vẫn rất mạnh mẽ, nếu là Chu gia ra tay, vậy sẽ không chỉ có thanh âm rất nhỏ như vậy.

Sau khi Tiêu Nghiêu bãi triều, Chu Quốc công chủ động cầu kiến Hoàng thượng, Tiêu Nghiêu cho hẳn tiến vào.

"Vi thần gặp qua Hoàng thượng."

"Ái khanh xin đứng lên đi." Tiêu Nghiêu vẫy vẫy tay.

Nào biết Chu Quốc công vẫn như cũ quỳ rạp xuống đất, thấp giọng nói: "Vi thần có tội, còn xin Hoàng thượng cho tội thần quỳ đi."

"Ái khanh có tội gì?" Tiêu Nghiêu nhướng nhướng mày, thầm nghĩ không phải hẳn ta định lạt mềm buộc chặt, hiện tại nhắc tới việc hậu cung nháo quỵ với hẳn chứ.

Chẳng qua là hẳn nghĩ sai rồi, Chu Quốc công một chữ cũng không nhắc tới việc nháo quỵ, ngược lại lại nhắc tới Chu Uyển.

"Tiểu nữ vào cung nhiều ngày, Hoàng thượng chưa từng chiêu hạnh, khẩn cầu Hoàng thượng thả nàng hồi phủ. Vi thần biết tiểu nữ tính tình quật cường, chộc giận Hoàng thượng, lúc trước nàng tiến cung trước tuyển tú, sau lại bị đưa về phủ, lão thần liền không nghĩ lại để nàng tiến cung, nhưng

mà đứa nhỏ này ngốc, mượn lực lượng Hoàng Thái hậu lại tới tuyển tú, hơn nữa còn thông qua phục tuyển, nhưng mà dưa hái xanh không ngọt. Còn xin Hoàng thượng cho phép vợ cả vi thần tiến cung, đón tiêu nữ về phủ."

Chu Quốc công không hề vòng vèo, nói thẳng mục đích.

Hoàng thượng bất ngờ, hẳn không nghĩ tới Chu gia là tới muốn Chu Uyển. Chẳng qua ngay sau đó cả người lại thả lỏng lại, chuyện này rất dễ nói.

"Trẫm đã sớm nói qua với Thái hậu, Chu cô nương tuổi còn nhỏ, xuất cung còn có thể tìm được nhà tốt, không cần lãng thời gian ở hậu cung. Chẳng qua Hoàng Thái hậu lại rất cố chấp, nhất định phải giữ nàng lại. Lại nói tiếp ái khanh hẳn là đã nhìn ra, trẫm hiện giờ đối với nữ sắc đã có chút phai nhạt, Đào Phi có thai, trẫm cũng có hậu, không cần phải lo lắng vì nối dõi tông đường nữa, cho nên năm nay có hai vị tú nữ mới vào cung trẫm cũng chưa chạm vào. Chu cô nương ở Trữ Tú cung, lúc nào Chu phu nhân mang nàng đi thì đây là việc nhà các người."

Chu Quốc công nghe thấy như vậy, lập tức khấu tạ hẳn, vội vã liền cáo lui, hiển nhiên là chuẩn bị đi làm phu nhân mình tới đón người.

Trương Hiến Năng nhìn hẳn ta đi rồi, đáy lòng mới lặng lẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nếu chuyện nháo quỷ này Chu gia cũng tham gia, chỉ sợ sẽ khiêu khích Hoàng thượng nổi giận lôi đình, tuy nói lão Chu quốc công không còn, Thái Hoàng Thái hậu cũng không ở thế (gian), nhưng Chu gia dù sao cũng là nhà ngoại Hoàng thượng.

"Hoàng thượng, Chu Quốc công làm như vậy, chính là biểu lộ thái độ của Chu gia, ít nhất ngài không cần phải lo lắng bọn họ ở sau lưng giúp đỡ Hoàng Thái hậu." Trương Hiến Năng thấp giọng nói một câu.

Tiêu Nghiêu khẽ thở dài một hơi, không khỏi gật gật đầu, thấp giọng nói: "Chẳng qua cũng không thể thiếu cảnh giác, Hoàng Thái hậu bên kia nhất định còn muốn gây chuyện xấu, trăm muốn mời người, người để tiểu tử Trương Thành đi một chuyến, bảo hẩn thông minh một chút, đại sư chính là người có chút tính tình đấy."

Trương Hiến Năng lập tức đáp ứng, chỉ là không khỏi cảm thấy bị ai thay Trương Thành, Hoàng thượng lại muốn giao cho hẩn đi xử lý vấn đề khó khăn rồi.

Không đến mấy ngày, Hoàng thượng mời Phương Trượng Đại sư của chùa Hộ Quốc đến, hơn nữa còn đưa hẩn tới trong triều đình.

"Hôm qua trăm cùng Phương Trượng đi hoàng cung một chuyến, đại sư, người nói một chút, vì sao hậu cung liên tiếp xuất hiện chuyện ma quỷ vậy?" Tiêu Nghiêu ngồi ở trên long ỷ, trực tiếp mở miệng đặt câu hỏi.

Từ lúc hẩn để Phương Trượng Đại sư xuất hiện ở Quang Minh điện, liền có không ít người trong lòng có vài phần suy đoán, hiện giờ nghe hẩn đặt ra câu hỏi trắng ra như thế, lại càng thêm chứng thực ý nghĩ trong lòng.

"Hoàng thượng trẻ trung khoẻ mạnh, dẫn theo toàn bộ Đại Diệp triều phát triển không ngừng, đúng là thời cơ tốt nhất, long khí sung túc, quý quái không dám xâm nhập. Nhưng mà loại tình huống này ở hậu cung, e sợ là do phi tần tiên hoàng còn ở lại trong cung, quanh thân âm u quá mức dày đặc, cho nên mới ảnh hưởng tới người khác."

Phương Trượng này đến từ chùa Hộ Quốc, đáng tin cậy hơn so với Sư thái của Tĩnh Tư Am nhiều, rốt cuộc vị Thanh Phong sư thái kia đi lại hậu trạch quá nhiều, nam nhân bọn họ vẫn tin tưởng lời nói của Phương Trượng chùa Hộ Quốc hơn.

Huống hồ loại chuyện này, cũng không thể nghe lời nói từ một phía, dù sao việc này đều liên lụy đến Đào Phi cùng Hoàng Thái hậu, chỉ cần là

người sáng suốt là có thể lập tức thấy rõ, đây là hai vị chủ nhân kia đang đánh cờ.

Thần tiên đánh nhau, người phàm không cần xen vào làm gì.

Các triều thần cảm thấy vô cùng may mắn lúc trước mình không giống như Thái đại nhân, lòng đầy căm phẫn mà nói gì đó, nếu không chỉ sợ cũng phải bị bắt ra cửa đại điện đánh một trận mới được bỏ qua.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 108: Đưa Ra Hình Phạt

Edit: Cát Sung dung

Beta: Nga Quý tần

Những lời này của Phương Trượng nói ra cực kì thẳng thắn, nói thẳng ra phi tần Tiên Hoàng lưu lại, Tiên Hoàng sủng ái Cao Thái hậu như vậy, kì thật hậu cung cuối cùng chỉ còn lại Hoàng Thái hậu và Cao Thái hậu, số phi tần còn lại đã sớm giải tán.

Chỉ là Hoàng thượng cảm thấy lời Phương Trượng nói chưa đủ rõ ràng, lạnh giọng truy vấn: "Đại sư, đến tột cùng là vị nào? Xin mời nói rõ".

Phương trượng có chút do dự, ông ngẩng đầu nhìn nam nhân ngồi trên long ỷ, thấp giọng nói: "Vị kia âm khí quá nặng. Vị bị quỷ quần thân quấy phá, hẳn chính là vị ấy".

Âm thanh ông vừa nói ra, đột nhiên Tiêu Nghiêu vỗ tay một cái, âm thanh vang lên thanh thúy trong đại điện, làm mọi người đều đặt lực chú ý lên người hắn.

"Đúng rồi, đúng là lúc trước Hoàng Thái hậu có mộng quỷ, sau nói là được Thanh Phong sư thái trị hết, tiếp theo các phi tần khác lại bị ác mộng quần thân. Đây là loại tà thuật gì? Chuyển dời nghiệp nợ của mình lên người người khác sao?".

Thanh âm thanh lãnh của nam nhân vang lên trên đại điện, tuy nghe được trong lời nói là dò hỏi, nhưng ngữ khí lại cực kì khẳng định, hiển

nhiên Hoàng thượng đã nhận định Thanh Phong sư thái không phải là người tốt.

Khăng định Hoàng Thái hậu sử dụng tà thuật.

Trong điện đầu tiên là yên tĩnh một lát, người mở miệng đầu tiên chính là Đại học sĩ: "Lời này của Hoàng thượng cực kì đáng lo ngại, thuật vu cổ ở tiền triều đã hại tính mạng bao nhiêu người, máu chảy thành sông. Hiện giờ tà thuật này thực sự lợi hại, không thể khinh thường".

"Đại học sĩ tùy tiện đoán như vậy, chỉ sợ không tốt lắm đâu, chuyện tà thuật không phải là chuyện nhỏ. Hoàng thượng, trước người có thể nói chuyện với Hoàng Thái hậu, dò hỏi ngài ấy đã đợng không". Lại có một người bước ra khỏi hàng.

"Người mới không tốt lắm đâu, nếu thực sự có tà thuật, người tiếp xúc với Hoàng Thái hậu đều gặp nguy hiểm, người còn để Hoàng thượng đi nói chuyện với bà ta, đến tột cùng có dụng ý gì?".

Trong triều bỗng dưng ầm ĩ lên, những đại thần trung thành với Hoàng thượng, cùng dây dưa với thế lực đại thần khác.

Chỉ là nay đã khác xưa, nhìn bọn họ ồn ào càng ngày càng lợi hại, tâm tình Tiêu Nghiêu càng thêm sung sướng, tiếp tục ầm ĩ đi, cuối cùng Hoàng Thái hậu phải chịu tội là chuyện đã định rồi.

"Hoàng thượng, việc này thật sự kì quặc, chỉ là khăng định có dùng tà thuật quá mức qua loa. Vu cổ tiền triều đúng là đáng giận, dẫn đến vô số quyền lực đấu đá, cuối cùng làm cho Hoàng triều bị hủy diệt. Hiện giờ đang là thời điểm phát triển không ngừng của triều Đại Diệp ta, trăm triệu lần không thể vì việc này mà làm dao động dân tâm. Còn thỉnh Hoàng thượng xem xét lại". Tả Thừa tướng nhìn không được, bước ra khỏi hàng khuyên nhủ Hoàng thượng.

"Vốn trẫm không muốn truy cứu quá rộng, mặc kệ chuyện này như thế nào, thì cũng sẽ không liên lụy đến chư vị triều đình, chỉ là trừng trị hậu cung mà thôi. Nhưng hậu cung đồn đãi thai nhi trong bụng Đào Phi chính là yêu nghiệt, rõ ràng chính là rắp tâm bất lương, đây chính là đứa bé đầu tiên của trẫm, các nàng đều dám nghĩ cách làm hại con vua, đây chính là tội không nhẹ. Theo lời Tả Thừa tướng nói, trẫm nên làm thế nào?"

Đầu tiên Tiêu Nghiêu trấn an tâm của chư vị đại thần, không cần lo lắng quá mức, đây đều là tiểu xiếc của phụ nhân hậu cung, trẫm biết lúc này các người không tham dự, cho nên đều ngoan ngoãn, trẫm là cầu nhưng cũng sẽ không cản người lung tung, xích chó vẫn còn đấy!

Tả Thừa tướng nghe được Hoàng thượng bảo đảm như vậy, tức khắc tâm buông xuống hơn phân nửa, sợ nhất là việc hậu cung liên lụy đến tiền triều, đấu đá quyền lực như vậy, rất nhiều thế lực ra chiêu sắc bén như dao, nhất định sẽ náo loạn cho toàn bộ triều Đại Diệp không được an bình.

Nhưng lại chỉ đề cập đến hậu cung, vậy sẽ tốt hơn nhiều, đây là việc nhà Hoàng thượng dù sao nữ nhi của hãn cũng không ở hậu cung, hãn hoàn toàn không cần lo lắng.

"Lời Hoàng thượng nói rất đúng, gần đây hậu cung rất rối loạn, từ Tô Uyển nghi rồi đến thai nhi trong bụng Đào Phi, đúng là nên sửa trị. Mười hai con vua chính là trọng tội, vị lão ni ba hoa chích chòe kia, khẳng định chạy không thoát được có liên quan. Đến cả Hoàng Thái hậu, tuổi tác đã cao, chỉ sợ cũng bị lừa bịp. Đây đều là việc nhà Hoàng thượng, không phải là nơi lão thần nên xen vào, tất cả đều tùy ngài phân phó".

Lời Tả Thừa tướng nói ra, cho dù là ngữ khí hay thái độ đều cực kì bình tĩnh, lời nói rất có trật tự.

Cường điệu tính nghiêm trọng của việc này lên như vậy, lại còn cho thấy mình là thần tử tốt, kiên quyết sẽ không nhúng tay vào việc nhà Hoàng

thượng.

Chuyện này không có quan hệ với hãn, tất nhiên hãn muốn lùi ra sau, tránh chọc giận tới Hoàng thượng, mất nhiều hơn được.

"Chư vị ái khanh cần phải lấy Tả Thừa tướng làm chuẩn, vì triều Đại Diệp mà cống hiến, làm việc ở chức vị của mình thật tốt, không cần phải luôn nghĩ đến việc nhúng tay vào việc nhà trẫm. Nếu như thế, vị Thanh Phong Sư thái này chính là tiểu nhân đầy miệng nói dối, hài tử trong bụng Đào Phi không lâu sau sẽ sinh ra, vì hãn trẫm cũng sẽ không sát sinh, chỉ xử phạt xứng đáng".

Hoàng thượng khích lệ Tả Thừa tướng, đồng thời còn không quên gõ mặt các triều thần khác.

Sau khi chấm dứt lâm triều, tâm tình Tiêu Nghiêu rất tốt đi trong cung, nếu không phải sợ cung nhân bên cạnh nghe thấy, thì hãn đã hát ra tiếng rồi.

"Hoàng thượng, sáng sớm hôm nay có phi tần đến Thường Đào các, trong miệng hô to muốn trừ bỏ yêu nghiệt sinh ra".

Trương Hiến Năng vừa nhận được tin tức, lập tức tiến đến bên người Hoàng thượng, thấp giọng nói một câu.

Liền thấy sắc mặt Tiêu Nghiêu lập tức đại biến, tâm tình tốt vừa rồi lập tức biến mất, hãn không nghĩ tới những người này lại có lá gan lớn như thế.

"Phiên Phiên có bị thương hay không? Đã thỉnh Thái y đến nhìn hay chưa?" Hãn vội vàng hỏi.

Trương Hiến Năng lập tức lắc đầu: "Vị chủ tử kia còn chưa vọt vào đã bị người ngăn cản, Đào Phi nường nường cũng không nhìn thấy, chỉ là nghe

cung nữ báo lại, ngài ấy cũng không bị kinh hách".

Nghe được hần nói như vậy, Tiêu Nghiêu thả lỏng hơn một chút, thời điểm hần chỉnh lại trái tim lo sợ của mình, mới phát hiện thì ra vừa rồi hần bước nhanh như vậy, lúc này tốc độ chậm lại, mới cảm thấy có chút khó thở.

Hần cười khổ một chút, quả đào tinh kia đúng là tu luyện đến đỉnh rồi, hần đối với nàng đúng là canh cánh trong lòng, đã quên mất lời dạy bảo mấy năm nay của phụ hoàng hần.

Năm đó hần còn nhỏ, thời điểm hơi hiểu chuyện một chút, phụ hoàng liền nói cho hần một đạo lý, nam nhân đi đường nhất định phải có khí thế, cho dù muốn nhanh chóng đến nơi, cũng phải nắm chắc được chừng mực.

Bởi vì bước đi, dễ dàng đụng đến trứng.

Trương Hiến Năng một đường chạy chậm theo hần, nhìn Hoàng thượng đi chậm lại, không khỏi nói thầm trong lòng: Nhìn địa vị của tiểu yêu tinh đi, đã quan trọng hơn cả trứng của hần rồi.

Vĩnh Thọ cung, Hoàng Thái hậu đang quỳ gối ở Phật đường, bởi vì Thanh Phong Sư thái đã đến, nên bà cho người làm riêng ra một cái Phật đường, bên trong để ngọc Quan Âm.

"Quan Thế Âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn, phù hộ con đạt được mong muốn, ngày sau ta nhất định sẽ cung phụng Ngài ngày đêm, đặt Ngài ở vị trí đệ nhất...".

Bà cung kính quý gối trên đệm hương bồ, chắp tay trước ngực, hai mắt nhắm nghiền, trong miệng lầm nhảm lầm nhảm nói đi nói lại".

Thanh Phong Sư thái cũng quỳ gối trên đệm hương bồ, tay nàng gõ mõ, trong miệng niệm kinh Phật, âm thanh "cốc cốc cốc" vang lên trong điện, liên miên không dứt.

Khác với Hoàng Thái hậu nghiêm túc thành kính, trên người Thanh Phong Sư thái toát ra một tầng mờ hôi lạnh, trong lòng càng có cảm giác không tốt, trên cổ lạnh căm căm, cuối cùng cảm thấy trong điện vừa thổi qua một trận gió lạnh.

Từ khi bà sinh ra cho đến bây giờ, niệm qua vô số lần kinh văn, nhưng không có lần nào giống như lần này, làm bà hoảng hốt không yên.

Đến cuối cùng, bà bắt đầu phát run, cũng không biết đang sợ cái gì.

"Thái hậu, Thái hậu, không tốt----" Một cung nữ hầu hạ bên người vọt vào, biểu tình trên mặt mười phần hoảng loạn.

Hoàng Thái hậu đột nhiên mở mắt ra, đầu cũng không quay lại, lạnh giọng quát lớn nói: "Ai gia đã nói, nơi này là Phật đường thanh tịnh, nơi cúng Bồ Tát, mỗi lần tiến vào nhất định phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, không cần hô to gọi nhỏ quấy nhiễu Bồ Tát".

"Nô tì biết sai". Tiểu cung nữ lập tức quỳ rạp xuống đất nhận sai.

"Chuyện gì?". Hoàng Thái hậu trầm giọng nói một câu.

"Trương Đại tổng quản mang theo thái giám cung nữ vào đây, nói là muốn bắt Thanh Phong Sư thái đi, thị vệ vây quanh ở ngoài điện, tình huống khẩn cấp".

"Cái gì? Gan chó của Trương Hiến Năng thật lớn!". Hoàng Thái hậu đột nhiên xoay người lại.

Thanh Phong Sư thái nghe những lời nói này, sợ tới mức giật mình một cái, chùy gỗ (gậy đánh vào mõ) trong tay bỗng nhiên dùng sức, hung hăng đập một cái lên mõ, nhưng lực phản tác dụng làm bà đau cả lòng bàn tay.

Bà nhẹ buông tay, kiện chùy lăn lông lốc trên mặt đất, âm thanh của mõ đột nhiên im bật.

"Hoàng Thái hậu, gan chó của nô tài cũng không tính là lớn, đặc tội"

Trương Hiến Năng đã xuất hiện ở cửa Phật đường, thời điểm Hoàng Thái hậu nhìn thấy hắc đến, đôi mắt trợn to, biểu tình trên mặt mười phần không kiên nhẫn.

"Là ai cho phép người tiến vào, cút cho ai gia! Nơi này là nơi Phật môn thanh tịnh, không phải loại hoạn quan dơ bẩn như người có thể tiến vào!". Hoàng Thái hậu tức giận giơ tay chỉ vào mặt hắc, nói ra sự thật không để cho mình lối thoát nào.

Trương Hiến Năng đứng ở ngoài cửa, ban đầu cũng không chuẩn bị đi vào, hắc không quá thích mùi đàn hương nồng đậm, chỉ cảm thấy rất gay mũi.

Chỉ là Hoàng Thái hậu vừa nói như vậy, làm sao hắc có thể không đi vào, vì thế hắc liền nhấc chân đi vào.

"Hoàng Thái hậu, ngài vừa mới nói sai rồi, lúc này nô tài mới tiến vào, mới vừa rồi còn đứng ở ngoài cửa, không làm nhục Phật môn thanh tịnh. Chỉ là lúc này mới thật sự bồi nhọ".

Thanh âm của hắc cố ý dẫn dụ cho bén nhọn, làm cho người nghe bốc hỏa, hơn nữa trên mặt hắc vẫn là một bộ thân thiết ôn hoà tươi cười, nhìn một chút hoàn toàn là trò khiêu khích đê tiện, cực kì chói mắt.

Một phen lời nói của Trương Hiến Năng, làm Hoàng Thái hậu tức giận đến mức bốc khói.

"Trương Hiến Năng người muốn tạo phản sao, coi rẻ ai gia chính là trọng tội, người đâu, kéo hẳn đi xuống, đừng đứng ở trước mặt làm chướng mắt ai gia". Bà đột nhiên hét chói tai ra tiếng, thật sự rất có khí thế.

Đáng tiếc bà ta hô nửa ngày, cũng không có người nào dám bước lên.

Hoàng Thái hậu mở to hai mắt nhìn, nhìn về phía những cung nhân đứng một bên, cung nhân Vĩnh Thọ cung đều gắt gao cúi đầu, căn bản không dám liếc mắt nhìn Hoàng Thái hậu.

"Các người đều là người chết sao? Bây giờ đều đứng im, dám vi phạm mệnh lệnh ai gia, có phải đều muốn ăn trượng hình, muốn rơi đầu hay không?".

Hoàng Thái hậu càng thêm tức giận, hai mắt bà ta đỏ đậm, thoạt nhìn cực kì tức giận, nhưng cho dù bà ta tức giận, cung nhân vẫn đứng im trong điện như cũ không dám nhúc nhích.

"Thái hậu không cần làm bọn họ khó xử, ngoài cửa Vĩnh Thọ cung có tam đội thị vệ đang đợi mệnh, chỉ cần trong điện này của ngài xuất hiện một chút dị thường nào, đội thị vệ sẽ lập tức xông vào. Đến lúc đó các cung nhân không tránh được tử thương (chết, bị thương), cho nên bọn họ cũng chỉ có thể ngoan ngoãn cúi đầu".

Trương Hiến Năng nhìn bộ dáng miệng cộp gan thỏ của bà ta, không khỏi nói thay các cung nhân một câu.

Chỉ là những lời này càng làm cho bên trong Hoàng Thái hậu bạo nộ, thanh âm bà ta run lên nói: "Được lắm, đây là mệnh lệnh của ai? Muốn bức tử ai gia sao? Nếu hôm nay ai gia bị buộc chết, ngày mai triều đình sẽ xuất

hiện những lời đồn đãi bất lợi đối với Hoàng thượng, những triều thần đó---".

"Hoàng Thái hậu, hậu cung không được tham gia vào chuyện chính sự, đây là quy định từ khi triều Đại Diệp khai quốc đã đưa ra. Ngài đã trải qua hai triều, sẽ không phải không hiểu đạo lý này, lại còn thời thời khắc khắc treo các đại thần bên miệng, đây chính là tội lớn. Hoàng thượng hiếu thuận, ngàn dặm dò vắn dò, nói ngài tuổi đã già, không cần lại kích thích ngài, những lời vừa rồi coi như nô tài chưa nghe thấy được".

Trương Hiến Năng trực tiếp dương cao âm thanh đánh gãy lời bà ta nói, tươi cười trên mặt cũng thu lại, trở nên nghiêm túc hơn.

Hắn không hề để Hoàng Thái hậu có cơ hội nói chuyện, trực tiếp vung tay lên, trầm giọng nói: "Kéo Thanh Phong Sư thái đi ra ngoài, trượng đánh ngay ở cửa Vĩnh Thọ cung, đây là phân phó của Hoàng thượng, để người toàn bộ hậu cung đều biết, ni cô này là kẻ lừa đảo chuyện yêu ngôn hoặc chúng, cả ngày chỉ nghĩ lừa tiền hại người, một chút tâm địa từ bi của người xuất gia cũng không có.

Lời Trương Hiến Năng vừa nói ra, lập tức có mấy ma ma xông tới, trực tiếp ấn ngã Thanh Phong Sư thái xuống đất, bắt chéo hai cánh tay bà ra sau lưng rồi kéo đi ra ngoài.

"Thái hậu cứu ta!". Cả người Thanh Phong Sư thái đều luống cuống, sắc mặt trắng bệch, một chút đường sống dãy dụa cũng không có.

Chế trụ bà là hai ma ma đặc biệt có sức lực, bà căn bản không thể nhúc nhích được chút nào.

"Không có đồng ý của ai gia, các người ai dám mang Sư thái đi. Cái gì yêu ngôn hoặc chúng, Thanh Phong Sư thái là người đức cao vọng trọng, rõ ràng một lòng vì toàn bộ người hậu cung, không cần vì bà phán hài tử trong

bụng Tần Phiên Phiên là yêu nghiệt nên các người liền muốn diệt trừ bà, ai gia không đồng ý!".

Hoàng Thái hậu lạnh lùng nói, giãy giụa đi lên muốn cứu bà ta, lập tức có cung nữ tiến lên ngăn cản bà.

"Các người đỡ Hoàng Thái hậu cho tốt, tránh để người khác làm bị thương Hoàng Thái hậu, nhất định phải đỡ, nếu Thái hậu chạy đi, vậy các người cũng đi ra ngoài, chịu hình cùng Thanh Phong Sư thái luôn đi".

Trương Hiến Năng duỗi tay chỉ chỉ mấy cung nữ của Vĩnh Thọ cung, mấy cung nữ kia lập tức tiến lên tiếp nhận Hoàng Thái hậu, các nàng không dám chậm trễ chút nào, cho dù Hoàng Thái hậu điên cuồng mắng các nàng, cũng không dám buông tay.

Hậu cung này sớm đã là địa bàn của Hoàng thượng, vì sao Hoàng Thái hậu còn không rõ, không tính đến chuyện đối nghịch với Đào Phi nương nương, giờ đến cả hài tử trong bụng cũng không buông tha, nhất định Hoàng thượng sẽ không cho phép.

"A, Thái hậu cứu ta, Thái hậu, Thái hậu!".

Bên ngoài điện đã vang lên âm thanh xin tha xủa Thanh Phong Sư thái, cùng với âm thanh "bạch bạch" của hình trượng rơi xuống, truyền đến lỗ tai mỗi người bên trong điện, chỉ cảm thấy trong lòng ghen muốn chết.

Ngay từ đầu Hoàng Thái hậu còn hô to, nhưng sau liền im bật.

Bà giãy giụa không được, thoát cũng không xong, chỉ có thể bị hai cung nữ gắt gao đè lại hai bên, cộng thêm tiếng gào của người điên ngoài kia, làm nổi lòng Hoàng Thái hậu hoàn toàn rối loạn.

Giống như người tiếp theo bị đánh sẽ là bà vậy, đáy lòng bắt đầu lạnh cả người.

"Hoàng thượng còn để cho ngài một thánh chỉ". Trương Hiến Nặng vừa nói, vừa rút thánh chỉ màu vàng sáng từ trong tay áo ra, trên mặt lại lần nữa hiện lên tươi cười.

Đáy lòng Hoàng Thái hậu trào ra vài dự cảm bất thường.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 109: Hoàng Thượng Phát Uy

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: An Thực phi

"Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: Hoàng Thái hậu tin vào lời hồ ngôn loạn ngữ của Thanh Phong lão ni cô Tĩnh Tư am, suýt nữa mưu hại con vua. Niệm tình tuổi tác đã lớn, chấp chưởng hậu cung nhiều năm không có công lao cũng có khổ lao. Một khi Hoàng Thái hậu đã tin phật như vậy, đặc biệt xây cất Vĩnh Thọ cung thành Phật đường, để Hoàng Thái hậu dốc lòng lễ Phật, không hỏi thế sự, hy vọng Thái hậu sớm ngày tu thành chính quả. Khâm thử."

Trương Hiến Năng đọc từng câu từng chữ thật rõ ràng, đủ để cho tất cả mọi người trong điện có thể nghe thấy.

Lời hăn vừa nói ra, sắc mặt Hoàng Thái hậu nháy mắt trở nên trắng bệch, bà ta trăm ngàn lần không nghĩ tới, đạo thánh chỉ này của Hoàng thượng hạ quyết tuyệt như thế, không chừa cho bà chút đường sống nào, đây là muốn giam lỏng bà ở Vĩnh Thọ cung.

"Hoàng thượng hăn làm sao dám? Đây là muốn cầm tù ai gia sao? Hài tử trong bụng Đào phi rõ ràng chính là yêu nghiệt, nào có phải người khác nói lời vô căn cứ, bằng không vì sao trong cung rất nhiều phi tần đều gặp ác mộng, vẫn là do có yêu nghiệt quấy phá. Ai gia muốn gặp Chu Quốc công!"

Lúc này Hoàng Thái hậu dùng hết sức lực giãy giụa, bà căn bản không thể tin được Hoàng thượng lại có lá gan lớn như vậy!

Nếu thời điểm sử quan viết sách sử, chỉ sợ hành động cầm tù Hoàng Thái hậu này của Hoàng thượng sẽ bị ghi chép toàn bộ vào trong sử sách, Đế vương sợ nhất có loại ác danh này, đặc biệt là tội danh bất hiếu, đủ để hủy hoại cả một đời tiếng thơm của Hoàng thượng.

Nguyên nhân chính là vì như thế, chữ hiếu lớn hơn trời nên Hoàng Thái hậu mới dám không kiêng nể gì.

Nhưng đạo thánh chỉ này lại nói rõ cho bà biết, Tiêu Nghiêu căn bản không sợ tội danh bất hiếu này, trái lại hắn còn hoàn toàn không để lối thoát, đến lời nói tu thành chính quả này cũng nói ra, là sợ bà chết quá muộn sao?

Trương Hiến Năng cuộn thánh chỉ lại, nhìn tư thế giãy giụa của Hoàng Thái hậu, cũng không trông cậy vào bà ta có thể tự tay tiếp chỉ, trực tiếp giao cho cung nữ ở bên cạnh.

"Đạo thánh chỉ này của Hoàng thượng là cùng bàn bạc với tả hữu Thừa tướng, lúc ấy Chu Quốc công cũng được gọi đến thư phòng, ở bên cạnh lắng nghe, nhưng không đưa ra bất cứ dị nghị gì. Chu cô nương cũng đã bị giải trừ thân phận tú nữ, được Chu Quốc công phu nhân đón ra cung. Hoàng Thái hậu, ngài nên sớm nhận rõ."

Trương Hiến Năng đè thấp thanh âm, nhẹ giọng nói một câu.

Chỉ thấy hắn vừa dứt lời, cả người Hoàng Thái hậu càng thêm phát điên, đôi mắt bà ta tràn ngập tơ máu, không cam lòng mà giận dữ hét: "Ai gia nhận rõ cái gì? Lúc trước Tiêu Nghiêu chưa đăng cơ, thiên hạ này là của Tiên hoàng và ai gia, nhưng là vì ai gia không có nhi tử, nếu không còn đến lượt hắn làm Hoàng đế sao? Hắn và Cao Vân Vân kia là cùng một dạng, đều là được tiện nghi còn khoe mẽ, ai gia ——"

"Các người còn thất thần làm cái gì, Hoàng Thái hậu muốn tụng kinh niệm Phật, nhanh đưa vào Phật đường nghỉ ngơi, đem hết kinh thư lại đó, Hoàng Thái hậu muốn xem từng quyển một."

Trương Hiến Năng cao giọng ngắt lời bà ta, hiện giờ Hoàng Thái hậu nóng nảy như vậy, nhưng có quát mắng cũng không thay đổi được gì.

Hiện giờ thiên hạ này đã là của Hoàng thượng, người có thể cùng Hoàng thượng chấp chương thiên hạ sẽ chỉ là Hoàng hậu tương lai, mà không phải Hoàng Thái hậu.

Huống hồ kể cả năm đó Tiên hoàng còn tại thế, Hoàng Thái hậu cũng không thể cùng hấn chấp chương thiên hạ, toàn tâm toàn ý của Tiên hoàng đặt trên người Cao Thái hậu, nếu không phải bởi vì hấn là truyền nhân của Tiêu gia, còn phải xử lý triều chính, có lẽ Tiên hoàng cũng chỉ muốn bám dính bên người Cao Thái hậu, căn bản không muốn thượng triều.

Trương Đại tổng quản ra lệnh một tiếng, những cung nhân đó liền kéo Hoàng Thái hậu ngồi xuống đệm hương bồ[1], còn có tiểu cung nữ tay nâng kinh thư, đưa tới bên người Hoàng Thái hậu.

[1] đệm tròn dệt bằng lá cây hương bồ

Đương nhiên các nàng vẫn dè Hoàng Thái hậu lại, hiện giờ bà ta giẫy giụa rất lợi hại, nếu buông lỏng tay, sợ rằng bà ta đã trực tiếp chạy đi rồi.

"Thái hậu, tuy nói tâm thành tắc linh (có lòng thành kính tất sẽ linh nghiệm), nhưng Bồ Tát một lòng hướng thiện, nếu ngài cầu việc ác với Bồ Tát, chỉ sợ sẽ báo ứng đến trên người mình. Hôm nay Hoàng thượng mời phương trượng chùa Hộ Quốc tới triều đình, trước mặt văn võ bá quan cả triều, hấn nói Hoàng Thái hậu mới là yêu nghiệt, rốt cuộc ngài là người đầu tiên mộng thấy quỷ, hơn nữa rất có khả năng ngài sai Thanh Phong Sư thái sử dụng tà thuật, chuyển dời ác mộng đến trên người phi tần khác."

Trương Hiến Năng nhìn tình trạng bà ta la hét khàn cả giọng này, nói ra lời Hoàng thượng phân phó.

Hoàng Thái hậu hoàn toàn chết lặng tại chỗ, bà hoàn toàn không nghĩ tới Hoàng thượng sẽ sử dụng loại thủ đoạn này, tìm phương trượng chùa Hộ Quốc tới, cũng nói bậy nói bạ một phen, chẳng qua lúc này yêu nghiệt biến thành bà mà thôi.

Lấy độc trị độc, ăn miếng trả miếng, Hoàng thượng thật là cao tay.

"Hắn làm sao dám! Ai gia là mẫu hậu của hắn! Hắn muốn mưu hại ai gia!"

Hoàng Thái hậu đã không còn cuồng loạn như lúc trước, mặt tràn ngập thần sắc khó có thể tin, bà rất khó tin tưởng chính mình thế nhưng lại bại.

Hơn nữa còn lấy loại kết cục này xuống sân khấu, sau khi không còn khí thế quanh thân, bà cũng chỉ là một bà lão bình thường, cả người suy sụp ngồi trên đệm hương bồ, điên điên khùng khùng mà lẩm bẩm niệm kinh.

"Vậy nô tài không quấy rầy ngài tụng kinh niệm Phật." Hắn nói xong liền vung phất trần đi ra ngoài, chỉ là bên ngoài Phật đường canh giữ bởi mấy cung nhân, hiển nhiên đều là điều tới từ nơi khác.

Hoàng Thái hậu thật sự bị giam lỏng ở chỗ này, suốt ngày bầu bạn với Phật Tổ, cũng coi như là bà ta cầu nhân được nhân.

Thanh Phong Sư thái ghé vào ghế dài bài trí bên ngoài Phật đường, hai lớp quần ngoài đều bị kéo rớt, chỉ còn lại có một lớp quần mỏng.

Hiện giờ cái quần màu trắng kia đã bị đánh đến chảy máu, toàn bộ một vùng màu đỏ.

Thanh Phong Sư thái đã kêu không ra tiếng, trên mặt là nước mắt nước mũi tèm lem, vốn còn sinh long hoạt hổ xin tha, hiện tại bị đánh đến không còn sức mà kêu.

Hắn đi tới, thường thức bộ dáng xấu xí của Thanh Phong Sư thái hiện giờ, rồi mới nói: "Hoàng thượng nói, sư thái nghiệp chương nặng nề, yêu ngôn hoặc chúng. Nễ tình là người xuất gia, tổng cộng ba mươi đại bản, một nửa phạt đánh ở trong cung Hoàng Thái hậu, một nửa kia đợi đến Tĩnh Tư am lại đánh. Nếu trên đường không chịu nổi, có thể dừng lại, qua mấy ngày lại đánh."

Chờ Thanh Phong sư thái bị đánh xong mười lăm đại bản, Trương Hiến Năng mới phát tay, sai người đưa Thanh Phong sư thái đi.

Mười lăm đại bản này đã sắp lấy đi mạng già của Thanh Phong sư thái, sau lưng cho đến hông đều đã bong da tróc thịt, phạt trượng trong cung cũng không phải là đùa giỡn, thật sự có thể đánh người sống thành chết.

Lúc Trương Hiến Năng tới Thường Đào các phục mệnh, Tần Phiên Phiên đã dựa vào trong ngực Tiêu Nghiêu, bị hắn bắt lấy ngón tay, đưa tới gáy dây đàn, trong điện phát ra tiếng đàn đứt quãng.

Chẳng qua cây đàn này, từ tay Hoàng thượng đánh thì vô cùng êm tai, nhưng tới trong tay Đào Phi nương nương đó chính là phí phạm của trời, thực sự chói tai.

Cuối cùng ngay cả Tiêu Nghiêu đều đã từ bỏ, hắn khẽ thở dài một hơi, bắt lấy ngón tay nàng lật qua lật lại mà xem.

Tần Phiên Phiên có chút chột dạ, nàng cũng không biết vì sao, rõ ràng chính là cùng một cây đàn với Hoàng thượng, người ta diễn tấu ra là âm thanh của thiên nhiên, đến chỗ nàng thì đau khổ tựa như lửa già đẩy cối xay.

"Hoàng thượng, thần thiếp đã nói rồi, đôi tay này chính là đẹp chứ không xài được. Ngài vẫn là đừng làm khó dễ thần thiếp, huống hồ hài tử Tiêu gia không nhất định phải đánh đàn. Đánh đàn phải hàm chứa tình cảm, có yêu thích thì mới đánh được, không có thì đánh không được."

Tần Phiên Phiên muốn rút tay lại, chỉ là Tiêu Nghiêu cũng không để nàng như ý, trái lại hơi dùng sức bắt lấy, tựa như muốn cẩn thận nghiên cứu một phen.

Sau khi nhìn một lúc lâu, cuối cùng hắc thở dài một hơi nói: "Nàng nói đôi tay này là củ cải, vẫn là khoe khoang. Đừng nhục nhã củ cải, đây rõ ràng là móng heo, ngoại trừ lấy để ăn, còn lại cái gì cũng không xong."

Lời này của hắc mới vừa nói xong, mấy cung nhân hầu hạ xung quanh đều buồn cười.

Nhưng sợ chủ tử nhà mình trở mặt, bởi vậy đều cúi đầu, cố gắng nín cười.

Tần Phiên Phiên mở to hai mắt nhìn hắc, trên mặt mang theo biểu tình khó chịu.

"Móng heo thì móng heo, còn không phải muốn móng heo sinh hài tử cho ngài!" Hiện giờ nàng sẽ phản kích lại, bất luận sự tình gì đều đẩy lên người hài tử, Tiêu Nghiêu sẽ phải lui bước.

Quả nhiên vừa nghe nàng nói như vậy, Tiêu Nghiêu lập tức mềm xuống, duỗi tay nhẹ nhàng sờ lên phần bụng nhô lên của nàng, trên mặt mang theo vài phần bất đắc dĩ.

"Người ta nói học nhiều tài nghệ không bao giờ là thừa, nếu nó là Công chúa, không học thì thôi, nhìn trúng Phò mã nào, trộm cướp về cho nó là được. Nhưng nếu nó là tiểu Hoàng tử, vậy phải học. Rốt cuộc đoạt cô nương nhà người ta thì không tốt lắm, lỡ như cô nương kia có người trong

lòng rồi, vậy càng không xong. Nếu người trong lòng kia là người có bản lĩnh, nàng nói xem căn cơ Đại Diệp triều còn ổn sao? Gia tăng nguy hiểm tạo phản." Tiêu Nghiêu một tay ôm nàng, ghé vào bên tai nàng thấp giọng nói.

Tần Phiên Phiên nghe xong thì ngây ngẩn cả người, còn có cách nói này sao.

Chẳng qua không học đàn mà thôi, Hoàng thượng đã suy đến Đại Diệp muốn xong đời, tức khắc trong lòng nàng tràn đầy cảm giác tội lỗi.

"Nếu không thần thiếp nhịn một chút, nỗ lực học?" Nàng e dè hỏi.

Nàng cũng muốn đàn được một khúc nhạc dễ nghe, cái loại mà núi cao nước chảy tìm tri âm, tốt nhất học được để lúc sau còn có thể hợp tấu một khúc với Hoàng thượng, đây quả thực là điều tốt đẹp giống như nguyện làm uyên ương không làm tiên.

Nhưng nàng không thể, nàng không có thiên phú ở phương diện này.

Tiêu Nghiêu nghiêm túc nhìn nàng vài lần, tầm mắt lại dừng lại ở ngón tay thon dài của nàng, cuối cùng lắc đầu nói: "Nàng có thể nhịn, trầm không thể nhịn, quá khó nghe, nghe nhiều dạ dày khó chịu, muốn nôn."

Tần Phiên Phiên lập tức ném cho hắc ánh mắt xem thường, hơn nữa vô cùng bất mãn với lời này của hắn.

Hay cho Nhị cầu tử người, là người, hay Tần Phiên Phiên ta kéo xích chó đây?

Nàng hừ lạnh một tiếng, rồi ngồi nghiêm trang, đôi tay phóng tới trên dây đàn, vừa nhớ lại chỉ dạy ban nãy của Tiêu Nghiêu, vừa nghiêm túc tấu đàn.

Kết quả nàng mới đánh nửa khúc đầu, Tiêu Nghiêu liền khàn giọng nói với nàng: "Cứ đàn hết một lượt đi, trầm đi một chút sẽ trở lại."

Sau khi nói xong, hắn liền chạy như điên mà xông ra ngoài, hoàn toàn không màng đến sự an nguy của "trứng".

Vẻ mặt Tần Phiên Phiên phát ngốc, có chút cạ lời hỏi: "Hắn làm sao vậy? Tiêu chảy sao?"

Liễu Âm lạnh lùng lạnh miệng mà tiếp một câu: "Không phải đâu, đoán chừng là đi nôn ra, chủ tử đàn ——"

Ba chữ "Quá khó nghe" của nàng ta còn chưa kịp nói ra đã thấy Tần Phiên Phiên đột nhiên quay đầu lại, căm tức nhìn nàng ta.

Liễu Âm là người thông minh, lập tức sửa lời nói: "Chủ tử đàn quá dễ nghe, có lẽ Hoàng thượng có chút không quen."

Tần Phiên Phiên miễn cưỡng gật đầu, ngữ khí đông cứng mà tiếp lời: "Có lẽ hắn thai nghén, bằng không nôn làm gì."

Nàng thở phì phì nói, thật đúng là không ai dám tiếp lời.

Tần Phiên Phiên dựa theo lời Hoàng thượng, thật sự đàn xong khúc này một lần.

Vừa đúng lúc nàng đàn âm cuối cùng, Tiêu Nghiêu rốt cuộc đã trở lại, trong tay hắn cầm một chiếc đĩa trắng, bên trong đặt đầy đào đã cắt miếng, trong màu trắng lộ ra màu hồng, vừa thấy chính là tươi ngon mọng nước, làm người ta giòn giã nước miếng.

"Nôn xong liền đi phòng bếp nhỏ ăn đào? Ăn uống thật tốt." Tần Phiên Phiên cố ý ghê tởm hắn.

Tiêu Nghiêu nhếch khóe miệng cười, đi tới đuổi tay sờ đầu nàng: "Ai nói trẫm đi nô, thật sự là thấy nàng vui vẻ, quả đào tinh là nàng không thể ăn, trẫm chỉ có thể đi phòng bếp nhỏ tìm vật thay thế. Miễn cưỡng ăn vài miếng đào này lót bụng."

Hắn vừa nói vừa đưa một miếng vào miệng, ngay sau đó lại dứt một miếng cho nàng.

Tần Phiên Phiên được hắn dỗ dành, lập tức vui vẻ ra mặt, dường như người mới vừa nói Hoàng thượng thai nghén không phải nàng.

Mọi người trong điện mặt đầy phức tạp mà nhìn hai vị chủ tử dứt đào cho nhau ăn, nhất trí trợn trắng mắt, hai người này ở cùng một chỗ thì đúng là hết cách.

Dứt qua dứt lại, có ghê tởm không cơ chứ.

Nhưng đây còn xem như hai người đã khắc chế, mấy cung nữ hầu hạ bên người đều đã từng nhìn thấy hai người bọn họ dùng miệng dứt cho nhau ăn.

Loại phương thức giao lưu này người đứng xem nhìn không nổi, nhưng hai vị đương sự lại cười đến như đưa ngọc, chỉ có bọn họ cảm thấy ngọt.

Trương Hiến Năng càng thêm hậm hực, rõ ràng hắn đã trở về hồi lâu, Hoàng thượng cũng thấy hắn, nhưng chính là không cho hắn cơ hội báo cáo.

Hoàng Thượng vẫn luôn ôm Đào Phi nương nương đánh đàn, sao hắn có thể đi tới chen vào nói, ngay từ đầu đã bỏ lỡ thời cơ, hiện tại càng không cơ hội, chỉ có thể ở trong lòng điên cuồng bi ai cho chính mình.

Chờ hai người ăn xong một đĩa đào, đều là vẻ mặt thỏa mãn, nhìn nhau cười, giống như được trân bảo hiếm có.

Dường như lúc này Tiêu Nghiêu mới thấy Trương Đại tổng quản, lập tức trầm giọng hỏi: "Sự tình làm thế nào rồi?"

Trương Hiến Năng trợn trắng mắt dưới đáy lòng, nhìn biến hóa trước sau của Hoàng thượng, giống như cầu tử chớp mắt.

Đối với Đào Phi nương nương thì cười hì hì, đối với người khác thì bản mặt như quan tài.

"Hồi bẩm Hoàng thượng, tất cả đều ổn thỏa. Sau khi Thanh Phong Sư thái bị phạt đánh liền đưa về Tĩnh Tư am, có Trương Thành đi theo, nhất định không sai được."

Tiêu Nghiêu gật đầu, biểu tình trên mặt không thấy biến hóa gì, đuôi tay chỉ thư án cách đó không xa, nói: "Trên bàn đặt một cuộn thánh chỉ, người lại đi một chuyến. Mấy phi tần bị bệnh kia không cần lưu lại hậu cung gây nguy hại cho người khác, miễn cho sinh ra vấn đề. Để các nàng đi chỗ an toàn, nơi đó sẽ không mơ thấy quỷ."

Trương Hiến Năng đi qua theo phương hướng hắc chỉ, liền thấy phía trên có một thánh chỉ màu vàng sáng, hắc lĩnh mệnh mà đi, trong lòng nghĩ lại có vài vị chủ tử gặp xui xẻo.

Cùng ngày, toàn hậu cung chấn động.

Có ba vị phi tần nháo loạn, la hét, toàn bộ đều bị biếm lãnh cung, bao gồm cả vị Quý nhân muốn xâm nhập Thưởng Đào các.

Còn có hơn mười vị phi tần toàn bộ bị giáng cấp, bởi vì các nàng cũng gặp ác mộng, hơn nữa còn tuyên truyền ra ngoài, hiển nhiên những người này đều là người lưu truyền lời đồn.

Đối với người ra tay với Tuyết đào Tiên tử và hài tử của hãn, hãn đều sẽ không dễ dàng buông tha.

ĐỘC SỬNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 110: Đâm Sau Lưng

Edit: Chang Phi

Beta: Vy Chiêu nghi

Hành động này của Hoàng thượng có thể nói là sấm rền gió cuốn, dùng hành động thực tế nói cho mọi người biết hẳn coi trọng hài tử trong bụng Tần Phiên Phiên đến mức nào.

Không chỉ có Hoàng Thái hậu bị giam lỏng, mà còn liên lụy đến một loạt phi tần, toàn bộ đều bị trách phạt, không có ngoại lệ.

Còn những phi tần không tham dự vào trong đó, đều thở phào nhẹ nhõm một hơi, may mắn các nàng không gặp ác mộng, cũng không trắng trợn nghị luận Tần Phiên Phiên, nếu không hiện giờ các nàng cũng phải gặp tai họa.

Còn hơn mười vị phi tần bị giáng cấp đều phải dọn ra khỏi tẩm điện của mình, không được mang đi bất cứ thứ gì, đặc biệt là mấy cái bùa bình an cùng kinh thư Thanh Phong sư thái đưa cho.

Sau khi đám phi này tần nghe xong thánh chỉ, ngay cả tẩm điện cũng không được quay về, trực tiếp cùng cung nhân hầu hạ mình đi đến cung điện khác.

Lúc Hách cô nương tiến cung bắt mạch cho Tần Phiên Phiên, lại bị mời đi cung điện lúc trước của mấy phi tần kia, cẩn thận kiểm tra một lần.

"Mấy cái bùa bình an cùng kinh thư sao chép mà Thanh Phong sư thái đưa cho, đều có đồ vật làm người xuất hiện ảo giác, tiếp xúc lâu tinh thần sẽ không được bình thường. Dân nữ hỏi qua vài vị phi tần, mỗi lần gặp mặt Thanh Phong sư thái, vị sư thái này đều nói một ít chuyện thần quái đáng sợ. Đều là một những truyện máu me làm người sờn tóc gáy, có vài phi tần nhát gan không muốn nghe, Thanh Phong sư thái liền nói nếu không nghe sẽ có chuyện càng đáng sợ hơn xảy ra."

Hách cô nương kể hết những gì nàng kiểm tra được cho Tần Phiên Phiên biết.

Tần Phiên Phiên lập tức liền hiểu rõ, không khỏi nhướng nhướng mày, thấp giọng nói: "Thanh Phong sư thái đây là hai bút cùng vẽ nha. Bên này cho các nàng dùng đồ vật làm các nàng suy nghĩ lung tung, bên kia lại kể chuyện ma quỷ cho các nàng, không gặp ác mộng mới là lạ đấy. Lão ni này đúng là thứ yêu nghiệt, còn muốn đem mấy thứ này dẫn lên trên người ta. Hoàng thượng vẫn quá nhân từ với bà ta rồi."

Nàng chu chu miệng, thấp giọng nói thầm một câu, rõ ràng là có chút bất mãn với việc Hoàng thượng buông tha bà ta như vậy.

Hách cô nương cười khẽ một tiếng nói: "Nương nương đừng buồn bực, Thanh Phong lão ni kia bị kéo về Tĩnh Tư Am, cũng chỉ còn một hơi thở. Trương Thành tiểu công công thấy bà ta cũng không chết được, liền cho người đánh năm bản tử ở trước cửa Tĩnh Tư Am, còn mười bản tử giữ lại để lần sau tiếp tục. Lúc ấy ở Tĩnh Tư Am khách hành hương lui tới không dứt, đều thấy một màn như vậy, có người khó hiểu còn nói hoàng gia quá mức hà khắc, kết quả Trương công công gân cổ lên nói chuyện Thanh Phong Sư thái gây ra ở trong cung, lập tức khách hành hương chạy hơn phân nửa. Sau khi đánh xong năm bản tử này, nhóm khách hành hương đi nói chuyện với nhau. Ngày thứ hai Tĩnh Tư Am từ náo nhiệt phi phạm, biến thành cửa la tước [1]."

[1] tương đương với câu "Vẳng như chùa Bà Đanh".

Sau khi Tần Phiên Phiên nghe xong, cũng cười theo, tâm tình trở nên tốt hơn.

"Không có lời cho lão ni kia là được, ngay từ đầu nhất định là bà ta muốn đem mấy thứ gây ảo giác đó dùng ở trên người ta. Chờ sau khi ta liên tiếp gặp ác mộng, lại đi tìm bà ta để xin giúp đỡ, lúc này bà ta liền có thể dùng một ít thứ hại người trộn lẫn vào là được. Chẳng qua bà ta cầu kiến ta mấy lần, nhưng ngay cả cửa Thường Đào các cũng không vào được, mới chuyển tâm tư lên trên người những người khác. Vì có thể đổ mọi chuyện lên đầu ta, bà ta cũng đủ cố chấp."

Tần Phiên Phiên nhớ tới đủ loại việc làm lúc trước của Thanh Phong Sư thái, may mắn là mình không cho bà ta tiến vào lần nào, nếu không với tâm tư của Thanh Phong Sư thái, có lẽ cho dù có trông giữ nghiêm khắc đến thế nào, bà ta cũng sẽ thời thời khắc khắc nắm lấy cơ hội quấy rối.

"Nường nương nói đúng, tháng của ngài càng lúc càng lớn, Thường Đào các càng phải chặt chẽ hơn. Thanh Phong Sư thái bị tiễn đi, Hoàng Thái hậu cũng bị giam lỏng lại, nhưng hậu cung này vẫn còn có người khác, tóm lại là ngài phải cẩn thận một chút."

Hách cô nương vừa bắt mạch cho nàng, vừa nhẹ giọng dặn dò một câu.

Tần Phiên Phiên lập tức gật đầu: "Ta hiểu rõ."

Bên trong Đoan Mẫn điện, Hoàng Quý phi vẫn luôn ngồi ngẩn người ở trên ghế, vẻ mặt nàng càng đổi càng khó xem, tối tăm đến cực điểm.

Trận động tác lớn này của Hoàng thượng, trừng phạt đông đảo phi tần, trực tiếp làm tất cả mọi người kinh sợ.

Những người khác ở trong cung có lẽ chỉ là sợ, cùng với cảm thấy Hoàng thượng nhìn trúng hài tử trong bụng Tần Phiên Phiên, lại không biết toàn bộ bố cục này của Hoàng thượng đều làm người hoảng sợ.

Trong cung chẳng qua chỉ truyền ra lời đồn đãi, nói Tần Phiên Phiên có khả năng mang thai một yêu nghiệt, còn chưa có chuyện gì quá phận xảy ra, Hoàng thượng cũng đã mời phương trượng chùa Hộ Quốc tới, còn để hân ở trước mặt cả triều văn võ bá quan hắt nước bắn lên người Hoàng Thái hậu.

Sau đó chính là một loạt trừng phạt, Hoàng thượng chặt đứt nguồn gốc lời đồn đãi, không ai có thể lợi dụng một từ yêu nghiệt tới nói hươu nói vượn, đứa nhỏ này của Tần Phiên Phiên sinh ra, nhất định mọi người cũng không ai dám có ý coi khinh.

Phương trượng chùa Hộ Quốc vốn dĩ đã không phải có thể tùy tiện mời, lại còn để phương trượng nói không có chuyện yêu nghiệt như Thanh Phong sư thái nói, người xuất gia không nói dối.

Vị phương trượng đại sư này không giống Thanh Phong sư thái, hân là người tu hành đứng đắn, không sợ quyền quý cũng không tham tiền tài, một bộ dáng siêu thoát tục.

Chẳng qua vị phương trượng này và Hoàng thượng có quan hệ cá nhân rất tốt, mới được hân đến đây nhất định là Hoàng thượng đã nói cái gì đó mới như vậy.

"Nường nường, may mắn ngài không tham dự vào, lúc trước Hoàng Thái hậu tới tìm ngài liên thủ, ít nhiều ngài cũng cự tuyệt, nếu không đống lửa này sợ là còn đốt tới trên người ngài nữa." Lưu Vũ ở bên cạnh thấp giọng nói một câu.

Chẳng qua trên mặt Chúc Mẫn không hề có vẻ may mắn, ngược lại nàng vẫn luôn cau mày, cả người đều lộ ra một trạng thái không vui.

"Thì đã sao, cuối cùng Hoàng thượng cũng chỉ nhìn trúng nàng. Hơn nữa vừa nháo như vậy, toàn bộ người hậu cung đều biết, địa vị của Tần Phiên Phiên ở trong lòng Hoàng thượng đến tột cùng cao thế nào, không ai còn dám đi gây chuyện. Chẳng lẽ để cho Tần Phiên Phiên một người bá chiếm Hoàng thượng, mãi cho đến chết sao? Là một tồn tại giống như Cao Thái hậu, các phi tần khác trong cung đều chỉ để trang trí, chỉ có Tần Phiên Phiên mới có thể lọt vào mắt hăn, như vậy bảo ta sao có thể cam tâm?"

Trên mặt Hoàng Quý phi tràn đầy vẻ thống hận cùng sầu khổ, nàng không biết phải làm thế nào bây giờ.

Đây không chỉ là không có Hoàng thượng, về sau còn không có con, chỉ có thể chậm rãi chờ chết ở hậu cung, nàng trừ bỏ lấy mạng đi đánh cược còn có làm thế nào.

Lưu Vũ không nói, chủ tử lo lắng là bình thường, ngay cả cung nữ như nàng cũng có thể nhìn ra được tương lai tốt đẹp của Đào Phi nương nương, cùng với cảnh tượng phi tần khác âm thầm chết già trong cung.

Nếu không được Hoàng thượng sủng ái, lại còn không có hài tử, thì chỉ có thể cô độc sống quãng đời còn lại, hơn nữa hậu cung này, về sau người hầu hạ bên cạnh đều lần lượt rời đi, lúc đó không biết phải sống như thế nào.

"Nương nương, Nhàn Quý phi cầu kiến." Một tiểu cung nữ tiến vào thấp giọng hội báo một câu.

Chúc Mẫn thu lại vẻ mặt không cam lòng, dùng khăn gấm đè đè khóe mắt, thu liễm hết cảm xúc lại, cong môi cười trào phúng một tiếng: "Ta biết ngay nàng ta không ngồi yên được mà."

Lúc Nhàn Quý phi tiến vào, vẫn mang một gương mặt tươi cười, nhìn rất dễ thân.

"Tỷ tỷ, mấy năm không thấy, biệt lai vô dạng [2]. Nếu không phải ta viết tin cho người, tỷ tỷ còn chuẩn bị ở lại Tĩnh Tư Am kia mấy năm nữa vậy, người nếu không trở lại, không chỉ có rau kim châm lạnh [3], mà trong cung này cũng không còn chỗ ngồi cho ngài nữa đâu!"

[2] nghĩa gốc là hỏi đối phương vẫn khỏe từ lần gặp mặt cuối cùng chứ, hoặc có thể hiểu là đã lâu không thấy hay rất vui được gặp lại ý 😊

[3] 黄花菜凉: ý chỉ đến trễ, đến muộn. Lúc đến thì mọi việc đã xong (có kết cục) rồi.

Sau khi Nhàn Quý phi hành lễ xong, liền cười khẽ mở miệng nói.

Mấy lời này của nàng rất không khách khí, tuy nói là đáng vẻ cười tủm tủm, nhưng đúng là rất gọi đòn.

Chúc Mẫn không mẫn không nhạt nhìn nàng một cái, trầm giọng nói: "Cái này ít nhiều gì cũng là nhờ muội muội, nếu không ba năm trước đây sao ta phải đi Tĩnh Tư Am chứ. Nếu ta vẫn luôn ở lại bên người Hoàng thượng, nói không chừng cũng không có chuyện của Tần Phiên Phiên, mà ta đã sớm thượng vị sinh hài tử cho Hoàng thượng rồi."

Nhàn Quý phi nhướng nhướng mày, trong đôi mắt hiện lên vài phần xấu hổ.

Không sai, giữa hai nàng có xích mích, lại còn là xích mích rất sâu.

"Tỷ tỷ người độ lượng nhất, hiện giờ chúng ta cần phải liên thủ, không thể để trong ổ ồ ào. Tần Phiên Phiên cũng không phải là thịnh sủng, mà là độc sủng. Ngoại trừ nàng ta ra, Hoàng thượng đều không để ý tới tỷ muội nào khác ở hậu cung, loại thời điểm này nếu chúng ta phải liên thủ, phải lật

được nàng ta. Cho nên dù tỷ tỷ hận ta thế nào, vẫn nên nhịn một chút, đợi lật đổ Tần Phiên Phiên rồi nói tiếp. Đến lúc đó lại đến thanh toán nợ nần giữa chúng ta không phải càng tốt sao?"

Nhàn Quý phi cười khẽ một tiếng, rất nhanh liền khôi phục trạng thái bình tĩnh, ôn nhu mở miệng trấn an nàng, ra vẻ mọi chuyện đều dễ thương lượng.

Chúc Mẫn lại mắt tròn trắng, căn bản nàng không muốn nể mặt.

"Kéo Tần Phiên Phiên xuống thì thế nào, sau đó còn không phải người lại xuống tay với ta? Lại tìm một đám người tới ám hại ta, sau đó làm ta lại xuất cung dưỡng thương mấy năm? Hậu cung này cuối cùng vẫn là rơi vào trong tay người?"

Ngữ khí của Chúc Mẫn rất không tốt, thù hận giữa hai người cũng không nhỏ, Nhàn Quý phi bị nàng nói làm sắc mặt cũng khó coi hơn vài phần.

Loại lịch sử đen tối này có gì hay mà vạch trần, huống hồ ở hậu cung chính là dựa vào bản lĩnh, lúc trước Chúc Mẫn không thắng được nàng giờ trách ai.

Nhàn Quý phi mắt lạnh nhìn nàng ta một chút, rốt cuộc cũng nổi tính tình, không còn bộ dáng cười hì hì nữa, ngược lại tức giận nói: "Vậy tỷ tỷ người là có ý gì? Muốn tính toán với ta xong, lại đi lôi kéo Tần Phiên Phiên sao?"

Chúc Mẫn nghiêm túc nhìn chăm chăm nàng, rõ ràng vẻ mặt không tốt, trầm mặc một lát mới nói: "Ta không có sức lực đi tính sổ với người. Cứ theo như người nói, chờ kéo Tần Phiên Phiên xuống, lại tính nợ nần giữa chúng ta. Vốn dĩ trong cung này có thể đấu cũng không có mấy người, nếu có đều bị dày vò hết rồi, Tần Phiên Phiên lại sinh ra đứa thứ hai."

Nhàn Quý phi vừa nghe thấy ngữ khí nàng ta có buông lỏng, lập tức tâm tình lại tốt lên, nâng tay lên muốn cầm tay nàng ta nói chuyện, nhưng Chúc Mẫn lập tức hất tay nàng ra, rõ ràng là không muốn có liên hệ gì với nhau.

"Chẳng qua chuyên hợp tác thì bỏ đi, ta còn sợ người đâm sau lưng ta đây này. Loại người có tính tình như ngươi, ta cũng không dám có quan hệ với ngươi. Dựa vào bản lĩnh của mình lật đổ Tần Phiên Phiên, ngươi yên tâm, mục tiêu của hai chúng ta đều giống nhau, dù sao ta cũng không giống như ngươi, thích phản bội người khác như vậy."

Chúc Mẫn lạnh lùng nói, từ sau khi Nhàn Quý phi tiến vào, Chúc Mẫn liền không cho nàng sắc mặt tốt.

Nhàn Quý phi không khỏi xem thường, cũng không ngại trang nữa, hừ lạnh một tiếng nói: "Giả làm người tốt cái gì, năm đó là ta có động tác nhanh hơn người một bước, ngay cả mưu kế giết chết ta như thế nào người cũng đã nghĩ kỹ rồi, chỉ là chưa hành động mà thôi. Lúc này không hợp tác thì thôi, ta tìm người khác, chẳng qua người đừng nghĩ lừa dối, tránh ở sau lưng ta làm ngư ông đắc lợi. Tần Phiên Phiên không giống Tần Kiêu năm đó, Hoàng thượng đối với nàng ta là thật tình, người chưởng quản toàn bộ hậu cung, nếu một chút lực cũng không ra, đừng nói đứa thứ hai, mà ngay cả Hoàng hậu nàng ta cũng có thể làm rồi!"

Chúc Mẫn bĩu môi, nói: "Người yên tâm, ta còn sốt ruột hơn người. Chẳng qua giờ không phải thời cơ tốt, xung quanh Thường Đào các đều bị vây như thùng sắt, căn bản là không gặp được Tần Phiên Phiên, cũng khó có thể xếp người vào. Chờ đến lúc nàng ta sinh hài tử, nhân lúc loạn mà vào là tốt nhất."

Nhàn Quý phi vừa nghe thấy vậy, trên mặt lập tức mang theo mấy phần tươi cười.

"Lời này của tỷ tỷ là đúng rồi, như vậy đến lúc đó tốt nhất chúng ta nên đưa cho nhau một chút tin tức, đỡ cho nghĩ sai lại để lộ ra. Nếu có cái gì cần muội muội hỗ trợ, cứ việc nói."

Chúc Mẫn vẫn như cũ nhìn nàng xem thường, Nhàn Quý phi thấy nàng không phản ứng với mình, cũng không ở lại đây để bị ghét, đứng dậy liền chuẩn bị đi.

"Chậm đã, ta có thể giúp người, chẳng qua ta cảnh cáo người một lần nữa, lần này người đừng nghĩ lại đâm sau lưng ta. Tần Phiên Phiên không giống Tần Kiêu, cần phải toàn lực ứng phó, nếu không sẽ chỉ làm nàng ta càng làm càng làm lớn." Chúc Mẫn thấy nàng ta rời đi, trầm giọng dặn dò một câu.

Nhàn Quý phi nhướn mày, âm thanh lạnh lùng nói: "Không cần tỷ tỷ nói ta cũng biết. Bên cạnh Tần Phiên Phiên có cao thủ, với bản lĩnh này của ta cũng chỉ có thể chuyên tâm đối phó nàng ta, cũng không thể phân tâm."

Nhàn Quý Phi đi rồi, vẻ mặt Chúc Mẫn so với lúc trước còn khó coi hơn vài phần, Nhàn Quý phi xuất hiện làm nàng nhớ tới chuyện rất không vui trước kia.

"Nương nương, ngài thật muốn giúp nàng ta sao?" Lưu Vũ có chút kinh ngạc hỏi.

Phải biết rằng hận ý của Hoàng Quý phi với Nhàn Quý phi, so với trời còn cao hơn.

Lúc trước ở Tĩnh Tư Am, Chúc Mẫn đã sớm biết trong cung xuất hiện một Tần Phiên Phiên, nhưng nàng vẫn không vội vã hồi cung, mà là chờ Nhàn Quý phi thật sự không gánh được nữa, viết thư cho nàng, nàng mới hồi cung.

Chẳng qua chính là muốn Nhân Quý phi cúi đầu mà thôi, một phong thư cũng còn như thế, huống chi là hiện tại.

"Đương nhiên muốn giúp, chẳng qua phải xem giúp như thế nào, mấy năm nay bốn cung không phải đợi ở ngoài cung chơi không làm gì." Nàng cười lạnh một tiếng, trong ánh mắt toàn là ý trào phúng.

Hậu cung biến thành một mảnh yên tĩnh, dường như tất cả phi tần đều sợ hãi mức độ bảo vệ của Hoàng thượng đối với Tần Phiên Phiên, cho dù bụng Đào Phi nương nương đã rất lớn, cũng sắp đến ngày lâm bồn vẫn không có động tĩnh gì.

Đứa bé đầu tiên của Hoàng thượng sắp được sinh ra, cho dù phần lớn nữ nhân hậu cung đều muốn tiêu diệt cho sáng khoái, nhưng cũng vẫn như cũ không dám có động tác gì.

Gần đây Tần Phiên Phiên rất bận, nàng vội vàng tìm bà mụ, tìm bà vú, cộng thêm người càng ngày càng công kênh, còn muốn mỗi ngày phải đi lại, để tránh đến lúc đó không dễ sinh.

Hách cô nương đã bị sắp xếp ở lại tây trắc điện Thường Đào các, tuy nàng chưa sinh hài tử bao giờ, nhưng lại vào Nam ra Bắc đỡ đẻ không ít, còn cung cấp cho Tần Phiên Phiên vô số lời khuyên.

Mấy ngày gần đây Tiêu Nghiêu cũng dọn đồ tới Thường Đào các, chính là vì có càng nhiều thời gian ở bên cạnh nàng.

Thời tiết từng ngày trở nên rét lạnh, cho dù là buổi trưa, ánh mặt trời cũng không có nóng rực.

Trận đại tuyết đầu mùa năm nay cuối cùng cũng tới, bông tuyết bay bay giống như lông ngỗng, lập tức cảm thấy rét lạnh.

Tiêu Nghiêu nằm ở bên cạnh nàng, kể chuyện xưa cho nàng, đây là đam mê gần đây của Tần Phiên Phiên.

Càng đến gần lúc lâm bồn, nàng càng có sức lực, bởi vì thân thể công kèn, cử động cũng khó khăn, cho nên luyện chữ, đánh đàn mấy thứ này ở lúc bảy tháng đều dừng hết rồi.

Hoàng thượng ngừng nghỉ, nhưng nàng lại không ngừng nghỉ, kể chuyện xưa không thể kể quá hay, nếu không nàng dễ hưng phấn không ngủ được, cũng không thể quá chán, nếu không tâm tình nàng không tốt sẽ đổi hờn.

Tiêu Nghiêu đã từng đổi hết các văn võ đại thần một lượt, nhưng lần này xem ra bị làm khó rồi.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 111: Tần Phiên Phiên Sinh

Edit: Cát Sung dung

Beta: Hy Hoàng Thái phi

"Mùa hè tới rồi, quả đào trên cây đào đều đã chín, toàn bộ một màu hồng khiến người nhìn yêu thích. Trong đó có một quả đào cực kì không giống mấy quả khác, chỉ cần đứng ở nơi đó, có thể làm người liếc mắt là thấy. Lớn hơn so với quả đào bình thường, hơn nữa nhan sắc cũng nổi bật hơn rất nhiều, làm cho người nhìn liền thấy thèm ăn không chịu được".

Tiểu Nghiêu duỗi tay sờ sờ cái trán của nàng, đây là chuyện hắc hay làm nhất, trên cơ bản là đầu óc còn chưa phản ứng kịp, thân thể đã hành động.

Đây là chuyện Hách cô nương dặn dò riêng, hiện giờ Tần Phiên Phiên sắp lâm bồn, mỗi ngày đều rất mệt, chỉ sợ sẽ sinh bệnh, nên nhất định phải đảm bảo nhiệt độ cơ thể bình thường.

Cho nên hắc thường thường hay sờ trán của nàng.

Tần Phiên Phiên chớp đôi mắt, nằm nghiêng trên giường, nàng thích nằm ngửa để ngủ, nhưng như vậy lại động phải bụng lớn nằm ngửa giống như muốn mệnh nàng vậy.

"Như vậy không giống quả đào thường, khẳng định của ta có đúng hay không?". Tần Phiên Phiên vô tội nghiêm túc hỏi một câu.

Chỉ thấy Tiêu Nghiêu nhẹ nhàng liếc mắt nhìn nàng một cái, ánh mắt có chút lạnh nhạt: "Ngủ, không cho nói nữa".

Nếu là ngày thường khẳng định Tần Phiên Phiên sẽ ngoan ngoãn câm miệng, nhưng hiện tại nàng sẽ không nghe lời như vậy.

Nàng là ai? Nàng là nữ nhân hoài thai hài tử của Hoàng thượng, đứa nhỏ này rất nhanh sẽ được sinh ra, cực kì quý giá, Nhị Cầu tử người thử rống ta một câu xem?

Ừ, câu kia vừa nói có chút lớn tiếng, Nhị Cầu tử có bản lĩnh kia có thể sẽ rống câu thứ hai!

"Thần thiếp sẽ không, ta muốn nghe chuyện xưa, bằng không không ngủ được". Nàng không chút nào sợ hãi nhìn thẳng vào đôi mắt hắn, rõ ràng chính là một bộ dáng thiếu đánh.

"Người có ngủ hay không? Lá gan càng lúc càng lớn sao, cũng dám kháng chỉ không tuân?". Tiêu Nghiêu chỉ một ngón tay về phía nàng, trên mặt đều là biểu tình cảnh cáo.

Tần Phiên Phiên bĩu môi, được lắm, cho dù Nhị Cầu tử có rống thế nào, nàng vẫn nhất quyết không ngủ!

"Quả đào kia là người đó, vừa nhìn là biết quả đào ăn ngon nhất. Sau khi tất cả các quả đào được hái xuống, những quả đào khác đều bị ăn đi, chỉ có nàng vì lớn lên đẹp nhất, nên chủ nhân quyết định ăn cuối cùng. Chờ đến thời điểm ăn nàng, lần cắn thứ nhất chỉ cảm thấy thật ngọt, lần cắn thứ hai liền phát hiện có một con sâu cực lớn, chỉ còn lại nửa thân mình nhích bên trong quả đào, nửa còn lại đã ở trong miệng, trên của đào còn lan tràn chất lỏng xanh biếc trong cơ thể con sâu chảy ra".

Tiêu Nghiêu thấy nàng không nghe lời như thế, lập tức tiếp tục kể đoạn sau của chuyện xưa, chỉ là nội dung chuyện rất không có tính nhân

đạo, chuyên môn dùng để làm nàng ghê tởm.

Tần Phiên Phiên trừng mắt, duỗi tay muốn đánh hấn, kết quả tay lập tức bị nắm lấy.

"Thịt sâu kia khẳng định là người, xanh như vậy, không sai được". Nàng hừ lạnh một tiếng, không cam lòng mình bị yếu thế mà trả lời.

Sắc mặt Tiêu Nghiêu có chút trầm xuống, rốt cuộc là ai lấn lộn ai, kể chuyện xưa kết quả để mình bị liên lụy vào, còn bị nàng cười nhạo.

"Điểm mấu chốt không phải màu xanh có được hay không?". Tiêu Nghiêu trừng lại nàng, đều là mắt to, ai cao quý hơn ai, tròng mắt đều lớn như nhau.

"Được hay không, lúc trước ta tiến cung, là nhờ có màu xanh này. Bằng không thần thiếp đã sớm thành của người nào khác rồi". Tần Phiên Phiên cười lạnh.

Không thể không nói, hiện tại lá gan của nàng thật sự lớn, loại lời nói này cũng dám lấy ra dõ.

Từ sau khi hoài hài tử, nàng hoàn toàn không có chút sợ hãi nào nữa.

Tiêu Nghiêu học nàng, nhếch miệng cười lạnh, trầm giọng nói: "Hừ, Tổ Tuyết đã gả đi, người có muốn cũng đã muộn. Trong bụng người còn hoài long chủng đấy, nơi nào cũng không được đi".

"Kể chuyện xưa!". Tần Phiên Phiên cho hấn một cái tát, Tiêu Nghiêu lại bắt đầu câu chuyện xưa bi thảm.

Ngày thứ hai, Tần Phiên Phiên ngồi đọc sách trên ghế, khó có được những giây phút nhàn hạ thoải mái như vậy.

Vọng Lan vội vàng đi tới, thắm giọng bẩm báo: "Nô tỳ tra xét một chút, trong mấy bà mụ người tuyển vào, có hai người do Hoàng Quý Phi nhét vào. Nhưng chỉ có một người là người của nàng ra, còn một người có quan hệ sâu xa với Nhân Quý phi".

Tần Phiên Phiên nhướng nhướng mày, nhưng trên mặt không có chút kinh ngạc nào, nên tới vẫn phải tới thôi.

Trong lúc nàng mang thai, trong ngoài Thường Đào các đều được bảo vệ nghiêm ngặt, ngày đó các phi tần liên thủ cũng không thể lọt vào, thừa dịp thời điểm nàng sắp lâm bồn, thừa dịp mọi chuyện rồi ren là thời cơ tốt nhất để nhét người vào.

Vẫn luôn ẩn nhẫn chờ đến ngày nàng sinh, nếu kế hoạch chu đáo còn có thể một thi hai mệnh, vừa lúc xong hết mọi chuyện.

Liễu Âm thấy nàng cau mày không nói lời nào, không khởi kích động đề nghị: "Chủ tử, nên bắt hai người kia lại, hơn nữa đánh hai mươi bản tử răn đe cảnh cáo, cho các nàng không dám lại nhét người vào lung tung, tránh cho các nàng cho rằng ngài dễ bị bắt nạt. Vừa thấy liền biết không phải là người tốt gì, loại thời điểm miễn cảm người sắp lâm bồn này, hẳn nên kiêng dè mới đúng, ngược lại các nàng lại vội vã xông lên, còn lén lút nhét người vào, thật ghê tởm mà. May mắn có Vọng Lan cô cô thận trọng phát hiện, nếu không hậu quả thật không dám tưởng tượng..."

Nha đầu Liễu Âm này đúng là nói nhiều, bùm bùm nói một tràng dài, trên mặt đều là biểu tình đầy căm phẫn.

Tần Phiên Phiên nhìn nàng ấy một cái, Liễu Âm nghiêng nghiêng đầu, giống như nhớ tới chuyện gì đó, gấp giọng nói: "Ngài có phải sợ bị va chạm hay không, loại thời điểm này không thể thấy máu, nếu không ngài nói cho Hoàng thượng, để ngài ấy xử lý đi? Dù sao ngài ấy cũng không sinh hài tử, không có gì phải tránh".

"Lưu lại đi, hai vị kia cũng không phải là chủ nhân thiện bãi cam hươu gì[1]. Huống hồ Hoàng Quý phi lại đứng đầu hậu cung, lần này cứ cho là nàng ta không cẩn thận, nếu đánh bản tử hai bà mẹ, ngược lại sẽ rút giây động rừng,, làm cho Hoàng Quý Phi cảnh giác hơn, tặng thêm người khác. Nếu điều tra ra còn tốt, không điều tra được thì phải làm sao? Còn không bằng giữ hai người này lại, để các nàng an tâm".

[1] Thiện bãi cam hươu: cam tâm tình nguyện bỏ qua.

Tần Phiên Phiên xua xua tay, hiển nhiên là có chủ ý khác.

Liễu Âm vừa nghe thấy những lời này, tức khắc có chút nóng nảy: "Nương nương, ngài nói không sai, nhưng có thể quá nguy hiểm hay không. Hai người kia ngài không cần, nhưng nếu các nàng động tay chân lên mấy bà mẹ khác, đến lúc đó người chịu thiệt vẫn là ngài mà".

Tần Phiên Phiên nhìn nhìn nàng ấy, trên mặt lộ ra vài phần ý cười, khen nói: "Hiện giờ thông minh lên không ít nha. Đến cả điều này cũng có thể nghĩ đến. Vọng Lan, lát nữa người đưa mấy bà mẹ kia đến chỗ Hách cô nương tra một chút, một người cũng không được bỏ sót. Sau đó tách các nàng ra, mỗi người đơn độc ở một phòng, có chuyên gia trông coi, ngày thường không được giao lưu, cũng không cho phép có tiếp xúc".

Suy xét này của Tần Phiên Phiên cũng rất chu đáo, không có ai dị nghị, Vọng Lan ngay lập tức đưa người đi kiểm tra.

Đương nhiên chuyện này Tần Phiên Phiên sẽ nói một tiếng với Tiêu Nghiêu.

Tuy rằng Tiêu Nghiêu có điều lo lắng nhưng cũng đồng ý cách làm của nàng.

"Hậu cung này toàn là nữ nhân, trăm không có khả năng lúc nào cũng nhìn chăm chăm, chú ý đến tất cả mọi mặt. Cho dù trăm chiều cổ người

thỏa đáng, nhưng chỉ cần có cơ hội hại người, các nàng sẽ không ngừng lại, cuối cùng vẫn sẽ nghĩ ra các biện pháp hại người mà người không đoán trước được. Bản thân người có thể cảnh giác được là tốt nhất, huống hồ dù sao hậu cung cũng là nữ nhân thiên hạ, người rất thông minh, về sau không chỉ bảo vệ người mà còn bảo vệ hài tử".

Tiêu Nghiêu duỗi tay sờ sờ đầu nàng, nhận thấy nhiệt độ cơ thể Tần Phiên Phiên bình thường, mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Tần Phiên Phiên nghe lời nói này của hắn, không khỏi thở dài một hơi, thấp giọng nói: "Ài, thần thiếp thật vất vả mà. Không những phải sinh hài tử cho ngài, mà còn phải đấu cùng những người này nữa, mấy ngày nữa sẽ lâm bồn, còn phải làm mấy việc vất vả này, thật phiền lòng".

Tiêu Nghiêu lại giơ tay sờ sờ bụng nàng, dịu dàng dỗ nàng: "Không cần phải phiền, phải duy trì tâm tình tốt. Những thứ trăm có thể cho người đều sẽ cho người".

"Được rồi, vậy kể chuyện xưa trước đi". Tần Phiên Phiên gật đầu, miễn cưỡng nhận được hắn dỗ tốt.

Tiêu Nghiêu vừa nghe thấy muốn hắn kể chuyện xưa, sắc mặt lập tức đen lại.

Thời gian gần đây đến quá nhanh, nháy mắt đã cảm thấy đến buổi tối rồi, mỗi ngày đều phải kể chuyện xưa, làm một bụng mực nước của hắn nghẹn đến mức một giọt cũng không còn.

Thật vất vả mới dỗ được nàng ngủ, kết quả nửa đêm Tần Phiên Phiên đẩy hắn.

"Hoàng thượng, Hoàng thượng, thần thiếp đau chân". Nàng đau đến nhe răng trợn mắt, lập tức kêu hắn.

Đôi mắt Tiêu Nghiêu cũng chưa mở to, hăn mệt thật sự, sau khi đỡ nàng ngủ, hăn lại bò dậy phê duyệt tấu chương, vừa mới đặt đầu xuống ngủ không lâu, lại nghe được tiếng la của nàng.

Chỉ là gần đây hăn vẫn luôn ngủ rất nông, ngủ ở bên người Tần Phiên Phiên, một chút động tĩnh cũng có thể làm hăn bừng tỉnh.

"Rút gân?". Hăn vừa nói vừa duỗi tay sờ lên cẳng chân của nàng, động tác nhanh nhẹn vuốt ve cho nàng.

Tiêu Nghiêu là một nam nhân cực kì thông minh, thông minh của hăn biểu hiện ở tất cả các phương diện.

Ví dụ như chuyện mát xa này, cẳng chân của thai phụ bị rút gân là chuyện bình thường, đặc biệt là tháng lớn, Tần Phiên Phiên thường xuyên nửa đêm rút gân đau đến tỉnh lại.

Hai người bọn họ lại muốn ngủ một giường, nên không thể mỗi lần Tần Phiên Phiên bị rút gân đều gọi cung nhân hầu hạ.

Bởi vậy Tiêu Nghiêu liền học tập Hách cô nương nên mát xa cẳng chân như thế nào, hăn chỉ thử học hai lần, cũng đã cực kì thuận buồm xuôi gió, lực đạo vừa phải, hoàn toàn làm cho tần Phiên Phiên thoải mái.

Thậm chí thời điểm hăn nắn bóp còn cực kì hiệu nghiệm, thường thường xoa vài cái, nỗi đau kia sẽ qua đi, Tần Phiên Phiên cũng không có cảm giác đau đớn nữa.

"Không đau nữa, ngủ đi". Tần Phiên Phiên vỗ vỗ tay hăn.

Tiêu Nghiêu thu tay về chỉ trong nháy mắt, dường như ngủ ngay sau đó, mới vừa rồi hăn vẫn luôn nhắm mắt mát xa, hoàn toàn dựa vào cảm giác.

Tần Phiên Phiên cũng rất nhanh liền ngủ, thời điểm nàng tỉnh lại, cảm giác được bụng hơi đau đớn, sau đó thứ gì đó ấm ấm giữa hai chân chảy ra.

Nàng cả kinh, lại giơ tay vỗ vỗ người bên gối, động tác lần này của nàng cũng không dám dùng lực quá lớn.

"Làm sao vậy, lại rút gân sao? Trầm xoa xoa cho người là được rồi".

Dường như hần lập tức phản ứng lại, vẫn vươn một bàn tay ra như cũ, sờ lên đùi nàng.

"Không phải, hình như thần thiếp bị vỡ nước ối". Tần Phiên Phiên thấp giọng nói, nàng cảm thấy nếu mình nói chuyện lớn tiếng, sẽ làm nước ối chảy nhanh hơn.

Trong điện yên tĩnh một lát, đột nhiên Tiêu Nghiêu mở mắt, cơn buồn ngủ cũng biến mất không thấy.

Hần đột nhiên từ trên giường bật dậy, nhìn thoáng qua giữa hai chân nàng, không nói hai lời đi tìm áo khoác bọc lên người nàng.

"Người đâu, đi gọi bà mụ và Hách cô nương tới đây".

Khi Tiêu Nghiêu thấy được cảnh tượng nước ối chảy ra, trong mắt hiện lên chút hoảng loạn trong nháy mắt, sau liền khôi phục lại bình tĩnh.

Hần dương cao âm thanh gọi người, người ngoài điện vội vội vàng vàng tiến vào, thấy Tiêu Nghiêu đã khoác áo choàng cẩn thận cho chủ tử nhà mình, lại đi thêm vớ cho nàng, đảm bảo toàn thân trên dưới không chỗ nào gió lọt vào được.

Bên ngoài tuyết đọng còn chưa tan, nhất định rất lạnh, nhưng Tần Phiên Phiên không thể sinh ở chủ điện, mọi thứ ở phòng sinh đã được chuẩn bị tốt.

"Hoàng thượng, để nô tì đưa đến đây". Hồng Y tiến lên.

Nàng là người học võ, đương nhiên sức lực cũng lớn.

Nam nhân không thể vào phòng sinh, cho nên nàng muốn ôm Tần Phiên Phiên vào phòng sinh.

Nào biết Tiêu Nghiêu lắc đầu với nàng, thấp giọng nói: "Hiện tại nàng ấy còn chưa sinh, trăm có thể vào phòng sinh. Hai chị em các người nhất định phải bảo vệ bên người nàng, chỗ nào cũng không cần đi, mặc kệ ai sai sử làm cái gì, các người cũng không cần phải đi, để cho người khác làm. Phòng sinh có rất nhiều người hầu hạ, chuyện nhỏ như thay nước không cần đến các người, không cần bị người khác dùng kế điệu hổ ly sơn".

Tiêu Nghiêu ôm chặt nàng trong lòng ngực, sắp ra phía trước điện, kéo mũ áo choàng lên cho nàng thật tốt, bước đi trên nền tuyết.

Hắn vừa nói vừa nhẹ giọng phân phó song bào thai, từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ.

Hai chị em liên tục gật đầu, Hoàng thượng lại quay lại dặn dò Liễu Âm.

"Liễu Âm phụ trách đồ vật từ tay cung nữ đưa đến, chân cẳng người nhanh, làm mọi việc đều phải nhanh nhẹn, đầu óc linh hoạt chút. Vọng Lan thận trọng nhìn người, phụ trách đồ vật đưa ra đưa vào từ trong ngoài phòng, đừng cho người lạ mặt trà trộn đi vào, chú ý đồ vật đưa vào phòng sinh, không được cho người khác chui vào chỗ trống...".

Từng câu từng chữ hắn nói rất rõ ràng, cũng rất trấn định, gọng gồng ngăn nắp, làm tâm mấy nha đầu lần đầu tiên chăm chú tử sinh đều ổn định lại.

"Nô tỳ hiếu, nhất định sẽ chú ý ngừng người khác, chăm sóc tốt cho chủ tử". Vọng Lan thay mọi người trả lời.

Tiêu Nghiêu gật gật đầu, trong lòng an tâm hơn một chút, hẩn duỗi tay sờ sờ phía sau lưng Tần Phiên Phiên.

"Nàng không phải sợ, trầm ở ngay bên ngoài. Tất cả đều được chuẩn bị tốt, lâm triều ---". Hẩn nói tới đây liền dừng lại.

Thật ra hẩn muốn nói lâm triều cũng sẽ không đi, nhưng chuyện Tần Phiên Phiên độc sủng, bá chiếm hẩn là chuyện mà cả hậu cung và tiền triều đều biết.

Hiện giờ cũng đã bắt đầu có lời đồn đãi, Tần Phiên Phiên là hồ mị tử, chẳng qua bởi vì bản thân Tiêu Nghiêu làm Hoàng đế cực kì cần cù, cho dù bị Tần Phiên Phiên độc chiếm, cũng không chậm trễ triều sự, cho nên bọn họ mới không phát ra được.

Nếu lần này vì Tần Phiên Phiên sinh mà không lâm triều, chỉ sợ những triều thần đó lại bắt đầu mồm mép.

"Đi đi, thần thiếp hoài thai rất tốt. Hách cô nương cũng nói, thân thể thần thiếp khỏe mạnh, nếu sinh hẩn là không có khó khăn gì. Nếu thật sự có vấn đề gì, lại cho người đi tìm Hoàng thượng là được. Sau này nếu thần thiếp cảm thấy sợ hãi khi sinh hài tử, khi đó người muốn thượng triều, ta cũng sẽ không cho".

Tần Phiên Phiên ngẩng đầu, miễn cưỡng lộ ra được nửa khuôn mặt, nhẹ giọng nói.

Tiêu Nghiêu bỗng nhiên bật cười, giơ tay nhéo nhéo mặt nàng: "Ba tháng cuối mang thai này, làm đủ chuyện trên trời dưới đất, nhưng vì câu nói này nên tất cả mọi chuyện đều đáng. Trầm luyện tiếc đi rồi".

Tần Phiên Phiên xì hắt một tiếng khinh miệt, trốn vào trong mũ không đáp lại.

Thực ra nàng không phải là người hiểu ý người khác, mà nàng phát hiện Tiêu Nghiêu đang khẩn trương.

Đừng nhìn Nhị Cầu tử an bài ngăn nắp mọi chuyện, mỗi một cung nữ bên người đều phân công rõ ràng, đảm bảo sẽ không xảy ra lỗi lầm, thực chất hắt nói rất nhiều lời vô nghĩa so với ngày thường.

Ngực nam nhân ấm áp và cực kì dày rộng, thời điểm Tần Phiên Phiên chảy nước ối, đáy lòng trào ra vô số khủng hoảng, nhưng lúc được hắt bế lên, bỗng nhiên không còn chút sợ hãi nào.

Đây là lần đầu tiên nàng làm mẫu thân, đồng thời cũng là lần đầu tiên hắt làm phụ thân mà.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 112: Đón Mừng Quý Tử

Edit: Bình Lương viện

Beta: Rine Hiền phi

Tiêu Nghiêu đặt nàng lên giường, các cung nữ vây quanh phía sau lập tức đi lên, bắt đầu bận rộn.

Giường đệm sớm đã bày xong, một lát cũng chuẩn bị xong hai chậu nước nóng. Tiêu Nghiêu bắt lấy tay nàng còn muốn nói đôi câu, kết quả miệng còn chưa kịp mở thì đã bị đẩy ra bên ngoài.

Vào thời điểm nữ nhân của mình sinh hài tử, cái mã Hoàng thượng đẹp chứ không xài được này của hãn cũng trở thành sợi dây trói buộc.

"Người đừng sợ, trẫm đang ở bên ngoài."

Hãn chỉ kịp há mồm nói một câu đã bị mời đi ra ngoài.

Hách cô nương đã tới, nhìn thấy Hoàng Thượng bị cung nữ đẩy ra, chỉ kịp vội vàng gật đầu chào hãn liền đi vào.

Lúc này nàng không quan tâm vấn đề lễ tiết, Tần Phiên Phiên nằm ở trên giường chờ sinh quan trọng hơn.

Ban đầu Tiêu Nghiêu đứng ở cửa, sau đó hãn phát hiện mình làm vướng bận người ta, mọi người ra ra vào vào thấy hãn, khi hành lễ đều chau mày, dường như mang theo vẻ không kiên nhẫn cho lắm. Hãn tự giác lui về

phía sau hơn năm bước, những cung nhân ấy quả nhiên quá mức bận rộn, không chú ý tới hẳn, nên cũng không hành lễ, tiết kiệm rất nhiều thời gian.

"Người, đi nhanh lên, có mỗi chậu khăn mà giặt nửa ngày, khăn làm bằng vàng à?"

"Nường nường đau từng cơn, phòng bếp nhỏ nấu cháo tổ yến xong chưa?"

Vẻ mặt Tiêu Nghiêu phức tạp nhìn Vọng Lan cô cô khí thế muôn vàn, từ đáy lòng khiếp sợ không thôi.

Đây vẫn là Vọng Lan ngày thường ôn nhu lại chu đáo sao? Đã biến thành cạp mẹ ăn thịt người mất rồi, đôi mắt trừng thật to, mỗi một cung nhân đi qua, đều phải liếc qua một lần, bảo đảm không để người ngoài trà trộn vào.

Tiêu Nghiêu lại lui về phía sau năm bước nữa, sắc trời bên ngoài vẫn tối như mực, vô số đèn lồng trong màn đêm tỏa ra tia sáng lập lờ, biến mọi người đi qua đi lại thành những cái bóng đen trên mặt đất.

Cảnh tượng trong phòng sinh hẳn không thể nào biết được, nhờ ánh sáng từ trong cửa sổ mới thấy được bên trong có người hoạt động.

"Đào Phi nường nường, ăn nhiều cháo tổ yến một chút. Nhân lúc hiện tại có sức lực mà ăn, nếu không chờ lát nữa đến lúc đau sẽ không muốn ăn, người nhất định phải nghỉ ngơi dưỡng sức. Không cần kêu to quá mức, phải để sức lực dùng lúc sinh hài tử."

Hách cô nường vừa nói vừa bưng cháo tới, Liễu Âm ngồi ở một bên đút nàng ăn một chén.

Cảm giác đau đớn dần dần tăng thêm, cái loại cảm giác càng ngày càng căng này, sắp tra tấn Tần Phiên Phiên đến điên rồi.

Nói thật, khi nàng mang bầu đứa nhỏ này khá nhẹ nhàng, ngay cả thời điểm thai nghén cũng không nghiêm trọng mấy, thậm chí nàng còn thích vận động hơn so với lúc trước.

Đương nhiên nếu bỏ đi lúc Hoàng thượng dạy nàng đọc thơ văn, đánh đàn viết chữ, Tần Phiên Phiên quả thực có thể hạnh phúc tận trời cao, thường xuyên có cảm giác thấy cảnh sắc ngoài cửa liền muốn mặc áo choàng đi ra ngoài một chút.

Đáng tiếc rằng trời ngày càng lạnh hơn, lúc tuyết lớn, nàng muốn ra cửa cũng sẽ có một đám người ngăn cản, sợ nàng mới ra cửa liền té lăn một cái, làm phận hầu hạ bọn họ chắc chắn sẽ rơi đầu.

Tần Phiên Phiên đã sớm nghe nói sinh hài tử giống như đi qua quỷ môn quan một vòng, nhưng nàng cũng không sợ, nàng có hảo tỷ muội y thuật tài giỏi, còn có những bà mụ kinh nghiệm phong phú, cùng với Thái y tùy thời đợi lệnh.

Nhưng khi cơn đau thật sự bắt đầu, càng về sau nàng càng cảm thấy cả người đổ mồ hôi hột.

Bụng không ngừng đau đớn, phần lưng đến eo cũng rất đau, cả người đều ở trạng thái không thoải mái.

"Nương nương, ngài không nên suy nghĩ đến cơn đau này, thở ra —— hít vào ——" Hách cô nương thay nàng xoa eo, nhẹ giọng trấn an.

Lúc này mát xa quả thật làm cho cơn đau giảm bớt, nhưng thời điểm bên tai nàng đều là tiếng ồn, liền cảm thấy toàn bộ thế giới đều rơi vào trạng thái ồn ào, đầu óc giống như muốn nổ tung.

"Câm miệng, để ta tự đau một mình được rồi." Nàng cắn răng nhả ra một câu.

Trong điện bỗng nhiên yên tĩnh, dường như tất cả mọi người đều bị bấm nút tạm dừng, đều dừng lại trong nháy mắt, nhưng nhanh chóng khôi phục trở lại, sự tĩnh lặng cũng bị phá vỡ.

"Gần được rồi." Hách cô nương nhìn xuống dưới thân nàng, gật đầu.

Gian ngoài có bà mục đang chờ, tổng cộng năm người, không thiếu một ai.

Nhưng mà từ đầu đến giờ bọn họ đều chưa bị gọi vào, thậm chí có mấy người nghe được buồng trong truyền đến giọng nói của Hách cô nương bảo Phiên Phiên dùng sức, còn nhón mũi chân muốn nhìn bên trong một cái.

"Người nhìn cái gì, chủ tử không gọi thì người nên thành thật đợi. Ta đứng đây là để nhìn các người, đừng nghĩ đến mấy cái mưu kế gì!"

Một tiểu cung nữ bên cạnh nhận thấy động tĩnh của bọn họ, lập tức nhẹ nhàng cản nhắc một câu.

Năm bà mục kia lập tức trở nên cực kỳ thành thật, cúi đầu không dám nói một câu.

"Dùng sức, Đào Phi nương nương, hít thở đi!" Giọng nói của Hách cô nương vẫn luôn ổn định, lại mang theo nét trong trẻo nhưng lạnh lùng, truyền tới tai làm người nghe có một loại an tâm khó nói thành lời. Tuy rằng tuổi nàng ấy còn trẻ, nhưng lại làm cho người khác tin phục. Tần Phiên Phiên dưới sự chỉ huy của nàng ấy, theo tiết tấu mà dùng sức.

Lúc trước Tần Phiên Phiên đã từng bàn bạc với Hách cô nương, đám bà mục đó có hai người có vấn đề.

Hách cô nương bảo nàng yên tâm, một mình nàng ấy cũng có thể giúp Tần Phiên Phiên sinh hạ hài tử được. Nàng đã từng đeo hòm thuốc, một

thân một mình đi khắp các nơi làm nghề y, còn bị mấy vị đường huynh trêu chọc là đại phu đi chân trần nứt tiếng nhất của Hách gia bọn họ.

Bởi vì thân phận là một cô nương nên nàng ấy rất được hoan nghênh trong việc đỡ đẻ. Nàng ấy có kinh nghiệm phong phú, cộng thêm đã từng một mình tung hoành thiên hạ, sức lực trên tay cũng rất lớn, khi hai tay đẩy ở trên bụng Tần Phiên Phiên, dường như là gãi đúng chỗ ngứa.

Đúng như lời nàng ấy nói, cần bà mụ để làm gì, vô dụng.

Trong cung này nhiều người nhiều miệng, một khi Tần Phiên Phiên đã điều tra ra hai người có vấn đề, ai dám bảo đảm ba người kia sạch sẽ chứ?

"Đầu đã ra rồi, nương nương dùng lực, nhanh nhanh." Giọng nói Hách cô nương cũng trở nên dồn dập lên, là sự chờ mong xen lẫn hưng phấn.

Tiêu Nghiêu đứng ở ngoài cửa chờ, tuyết đọng bên ngoài còn chưa tan hết, vậy mà hắn vẫn đứng ở nơi đó không nhúc nhích. Tuy rằng trên người đang mặc áo lông nhưng gió thổi như thế này, nhất định rất lạnh.

Hắn lại giống như không có tri giác, lưng vẫn thẳng tắp như cũ, giống một cây thương đang dựng đứng.

Trương Hiến Năng không ngừng giậm chân khe khẽ, vào đông trời lạnh giá rét, nước quả thật là đã đóng thành băng. Giờ vẫn đang là buổi tối, hắn lạnh cóng tới mức muốn đông hết cả trứng.

"Hoàng thượng, đầu của hài tử đã ra rồi." Liễu Âm hưng phấn giống như gà con, vừa lúc nàng đi ra đổ nước, nhanh như chớp chạy tới báo hân một tiếng.

Chủ tử của các nàng quá lợi hại, không chỉ một tay đỡ cầu Hoàng đế, đến cả việc sinh con cũng dễ dàng như đã sinh nhiều lần rồi.

Mới có bao lâu đâu, thật nhiều người nói sinh hài tử đều phải sinh cả ngày, nếu khó hơn thì cả ngày lẫn đêm, nhưng chủ tử bọn họ không mất bao nhiêu sức lực thì đầu hài tử đã ra rồi.

Vẻ mặt lạnh cứng của Tiêu Nghiêu rốt cuộc cũng có sự thay đổi.

Hắn giật giật khóe miệng, dường như muốn cười một cái, nhưng cả khuôn mặt đều bị đông cứng, kết quả nụ cười trên mặt liền trở nên quỷ dị.

Liễu Âm nhìn hai lần, chớp chớp mắt, nhanh chóng bị hấn dọa đến khóc.

"Chủ tử, chủ tử, ngài nhanh dùng sức sinh đi." Nàng vừa chạy vừa kêu to.

Trên thực tế nàng đã tự ném đá chính mình không biết bao nhiêu lần, cái miệng tiện của mình lại lạnh chanh quá mức, chuyện hiểm lạ thì không đến báo, mới vừa lộ đầu ra thì báo cái rắm gì.

Cũng may nàng mới vừa bước đến cửa, liền nghe được tiếng trẻ con khóc nỉ non.

"Oa —— oa ——" trong nháy mắt cảnh tượng bận rộn dường như đều dừng lại, tất cả mọi người dừng động tác của mình.

Liễu Âm cũng đứng lại, đóng tai nghe.

Bên ngoài gió lạnh gào thét, lại không thể ngăn được tiếng khóc của con trẻ, hô hấp của Tiêu Nghiêu trong nháy mắt này dường như đã dừng lại.

"Chủ tử sinh rồi!" Không biết là ai kêu một tiếng, cảnh bất động lại trở nên nhộn nhịp, trên mặt mỗi người đều tràn đầy vẻ tươi cười.

Tiêu Nghiêu nâng đôi chân dài, chuẩn bị đi tới cửa nghênh đón đứa bé đầu tiên của hần. Nhưng bởi vì hần cứ đứng một chỗ trong thời gian dài, nên cả người lão đảo rồi quỳ rạp xuống đất.

"Bịch ——" một tiếng trầm vang, Hoàng thượng quỳ thẳng tắp xuống đất.

Cung nhân đang nhảy nhót ăn mừng bên ngoài, lại nhìn thấy tư thế của ngôi cửu ngũ, đều sợ tới mức cứng cả người. Ai cũng cười không nổi, động tác vỗ tay chúc mừng cũng dừng lại.

Trương Hiến Năng mở to hai mắt nhìn, cảm giác tròng mắt đều sắp rớt ra.

Thiên địa ơi, Hoàng thượng này thật là yêu con như mạng mà, nam nữ cũng không biết, vậy mà liền quỳ xuống trước đứa con chưa biết mặt.

Đến khi tiểu bảo bảo này có thể nói chuyện thì có thể khoác lác rồi, khi ta mới sinh ra là có thể bảo cha ta quỳ xuống, người có thể sao?

Chỉ cần cái lý do này thôi, nó đã trở thành vô địch rồi.

Người ở trong phòng không thấy được vẻ chật vật của Hoàng thượng, vẫn luôn vui mừng.

Hách cô nương bế hài tử, có cung nữ cầm khăn lông ướt, cẩn thận lau đi vết máu trên người hài tử, dùng chăn gấm quấn kỹ lưỡng.

"Nương nương, ngài nhìn một cái thử xem, rất khỏe mạnh." Hách cô nương đặt hài tử lên ngực Tần Phiên Phiên.

Khi tất cả mọi người đều vui vẻ, bỗng dừng lại phát sinh biến cố, một bà mẹ bỗng ôm lấy một bà mẹ khác, gấp giọng nói: "Các người mau bảo vệ nương nương, người này là thích khách!"

Lời bà ấy vừa thốt ra, mọi người đều thất sắc.

Liền thấy bà mục bị ôm lấy vội đẩy bà ấy ra, giơ tay gỡ cây trâm trên đầu mình, muốn chạy vào bên trong.

Các cung nữ gian ngoài đều không có sức khỏe, chưa từng gặp trường hợp thế này, đều la hét thất thanh, muốn lui lại không dám lui, chủ tử đang ở trong.

Nếu các nàng lui bước, làm thích khách vọt vào buồng trong, tất cả đều không thể sống.

Huống hồ nương nương mới vừa sinh hài tử, tương lai rất tốt đang ở trước mắt, làm sao có thể để thích khách phá hư hết thủy.

"Mọi người đừng sợ, chỉ có một người, ngăn bà ta lại!" Liễu Âm đợi ở bên ngoài, lập tức hô lớn, đồng thời run lập cập mà xông lên trước.

Nàng không thể để thích khách phá được phòng tuyến bên ngoài.

Song bào thai vẫn luôn canh giữ bên trong, nghe được động tĩnh bên ngoài, lập tức liếc mắt nhìn nhau một cái.

Cuối cùng là Hồng Y đi ra bên ngoài, Hồng Thường tiếp tục lưu lại bên người Tần Phiên Phiên.

Nhưng dường như Hồng Y cũng không cần phải đi ra, bởi vì thích khách mới vừa hành động, bà mục vừa bị ả ta đẩy ngã lại nhanh nhẹn bò dậy, ra sức ôm chặt ả.

"Ta phải ngăn người, a a a ——"

Thích khách cầm lấy cây trâm gỗ liền chọc vào tay bà mục này, cây trâm này hẳn là hàng đặc chế, cho nên ghim lên người thì cực kỳ đau đớn, hơn nữa vô cùng sắc bén, lập tức liền đâm vào lòng bàn tay bà ấy.

Gian ngoài phòng sinh lập tức nghe tiếng khóc la thống khổ của bà mụ, máu tươi đầy lòng bàn tay bà.

Hồng Y đẩy hết người xung quanh ra, nhanh chóng gạt chân tên thích khách đó, không đợi thích khách phản ứng lại liền chụp hai cánh tay bẻ ra phía sau.

Tên thích khách kia thấy xoay người không được, cắn thuốc độc được giấu trong răng một cái, nhanh chóng kết thúc một đời người.

Hồng Y nhướng mày, việc này không làm nàng bất ngờ. Thích khách được phái đến đây, nhất định là tử sĩ, không hề có ý nghĩ sống để trở về.

Nàng xem mặt của thích khách, thấy miệng mũi ả ta đã chuyển đen, hiển nhiên là do trúng độc.

"Hong Y, xảy ra chuyện gì?"

Tiêu Nghiêu ở ngoài phòng hỏi một câu, hắn không thể vào trong, nhưng gian ngoài náo loạn như thế, hắn vẫn biết.

Hồng Y đá đá thi thể nằm trên mặt đất, thấp giọng nói: "Hồi Hoàng thượng, có thích khách lẫn bên trong đám bà mụ, đã cắn thuốc độc tự sát."

Tiêu Nghiêu vừa nghe, sắc mặt lập tức âm trầm xuống, gấp giọng nói: "Phiên Phiên đâu?"

"Nương nương bình an không có việc gì, Hong Y, người xử lý thi thể đi, để cho gian ngoài khỏi xui xẻo." Hồng Thường ở bên trong nói vọng ra.

Gian ngoài toàn là cung nữ, trừ Hong Y cũng không ai dám động đến thi thể này. Hong Y ném thi thể văng ra ngoài, hai thái giám lập tức đến nâng đi.

Tiêu Nghiêu cau mày đứng ở bên ngoài, bị thích khách làm gián đoạn, dường như tất cả mọi người đã quên báo tin vui cho hắn.

Trẻ mới sinh phải chú ý một chút, đây quả thật là chuyện xui xẻo nhất thiên hạ, buông trong vừa mới sinh hài tử, gian ngoài đã chết người, nếu gặp người muốn làm lớn, sẽ không bao giờ ngừng bị rửa xả.

Tiêu Nghiêu nhớ tới trước kia Thanh Phong lão ni đã nói hài tử trong bụng Tần Phiên Phiên là yêu nghiệt, lúc đó tâm tình hắn vô cùng bức tức, hiện giờ mới cảm nhận được mọi ác ý trên đời này đều hướng về con hắn.

Con mẹ nó, mọi người trên đời này đều ghen tị hắn được làm phụ hoàng!

Bởi vì phòng sinh có máu, cho nên nước lá ngải [1] đã sớm nấu xong, trong ngoài đều vậy nước.

[1] Lá ngải: là lá ngải cứu. Dân gian cho rằng, ngải cứu có tác dụng trị bệnh, dưỡng sinh, trừ tai ương.

Rốt cuộc Hách cô nương cũng ôm hài tử mới ra lò bước ra ngoài. Tiêu Nghiêu đứng ở cửa chờ, nhìn nhóc con kia, rõ ràng là đã bọc hai ba lớp chăn gấm, khuôn mặt nhỏ cũng bị che khuất hơn nửa, nhưng vẫn nhỏ tí tẹo, yếu ớt đến mức không chịu nổi một đòn.

"Chúc mừng Hoàng thượng, tiểu hoàng tử rất khỏe mạnh, tiếng khóc lạnh lút, Đào Phi nương nương cũng rất thuận lợi, mẫu tử bình an." Hách cô nương nhẹ giọng nói một câu.

Nàng muốn đưa hài tử trong lồng ngực cho Tiêu Nghiêu, đây là lệ thường, muốn cho cha của hài tử ôm nó một cái.

Thế nhưng Tiêu Nghiêu lại đi về phía trước một bước, trực tiếp đi qua ngưỡng cửa, sắc mặt mọi người xung quanh liền biến đổi.

Không đợi cung nhân nói gì, hắn đã vươn tay tiếp nhận hài tử.

Chấn gấm thì ra lại mềm mại như vậy, hắn cảm thấy hài tử mình đang ôm giống như một đám mây đáng yêu, mập mạp.

Nếu muốn dùng lời để hình dung hương vị đó, vậy nhất định là rất ngọt ngào.

ĐỘC SỬNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 113: Vui Lên Cho Trầm

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: Hy Hoàng Thái phi

"Bên ngoài lạnh lẽo, không thể để hài tử nhiễm lạnh, hẩn nhỏ như vậy, chịu lạnh không tốt." Hẩn thấp giọng nói một câu, đầu cũng không nâng lên, tầm mắt hoàn toàn dính ở trên mặt đứa nhỏ.

Cung nữ xung quanh hiếm khi được thấy Hoàng thượng cứng đầu cứng cổ như vậy, không khỏi nhìn nhau cười.

"Phiên Phiên đâu?" Dường như hẩn bỗng nhiên kinh ngạc, nhớ tới đại công thần sinh hài tử.

"Buồng trong đã thu dọn xong, Hoàng thượng có thể vào." Vọng Lan đã mang theo người dọn dẹp thỏa đáng.

Tiêu Nghiêu lập tức đưa đứa nhỏ đến trong lòng Hách cô nương, động tác của hẩn có chút vụng về, nhưng sau khi xác định hài tử mạnh khỏe, liền lập tức chui vào buồng trong.

Tần Phiên Phiên đang quay đầu nhìn về phía gian ngoài, hẩn mới vừa vượt qua ngạch cửa, ánh mắt đã giao nhau với Tần Phiên Phiên.

Hai người đều ngẩn ra một chút, lại đều nhìn nhau cười.

Tiêu Nghiêu đi nhanh vài bước, thực nhanh đã đi tới mép giường, đuổi tay cầm tay nàng, nghiêm túc chuyên chú nhìn nàng.

Kỳ thật Tần Phiên Phiên đã mệt đến vô lực, nhưng lại không có gì buồn ngủ trái lại mới vừa rồi, lúc nhìn thấy đứa bé nàng lại có vài phần phấn khởi.

"Đôi mắt cũng đỏ ngầu, nàng phải dùng sức nhiều rồi." Hắc cúi đầu, cẩn thận nhìn chăm chăm đôi mắt nàng.

Đôi mắt Tần Phiên Phiên mang theo tơ máu đỏ, giống như mới vừa khóc, tay và mặt đều đã được lau qua, nhưng cảm giác mệt mỏi, tiêu tụy trên mặt kia vẫn không biến mất.

"Đương nhiên cần lực, nhi tử của ngài không muốn chui ra ngoài. Ở trong bụng thật tốt, chỉ cần mỗi ngày nhìn thần thiếp bị ngài bắt học tập, nếu ra ngoài rồi phải tự mình bị ngài bắt học. Số mệnh nó thật không tốt, phải biết thiên văn biết địa lý, biết cầm kỳ thi họa, tinh thông mọi thứ."

Đến lúc này rồi Tần Phiên Phiên cũng không quên trêu chọc hắc, hiển nhiên lúc nàng đang mang thai, chịu đủ bức bách ép học tập của Tiêu Nghiêu, đến bây giờ còn có bóng ma tâm lý.

Tiêu Nghiêu ngồi xuống mép giường, thấp giọng nói: "Nó là con trai, còn phải học quân tử lục nghệ[1], lớn hơn chút thì phải học càng nhiều."

[1] sáu nghệ thuật của người quân tử: nghi lễ, âm nhạc, săn bắn, cưỡi ngựa, thư pháp, số học (tính toán)

Tần Phiên Phiên khoa trương trợn mắt: "Nó mới nhỏ như vậy, thần thiếp đã thấy lo lắng tương lai thay nó, sợ nó ghét học."

Nghe được lời nói này của nàng, Tiêu Nghiêu xua xua tay, vẻ mặt tự tin nói: "Sẽ không, tuổi tác nó còn nhỏ, không hiểu cái gì là ghét học. Đến lúc đó nàng học cùng nó là được, trẻ con luôn thích làm nũng bên người mẫu thân. Lúc ấy trăm cảm thấy đi theo bên người mẫu hậu thật vui vẻ, ngay cả nghịch bòn dờ như vậy, trăm cũng có thể chơi thật vui vẻ. Ngoại

trừ mẫu hậu luôn thích dùng bùn bôi lên mặt ta, những cái khác đều khá tốt."

Tần Phiên Phiên nghe lời này, lại muốn trợn mắt, tuổi thơ của người này thật đúng là quá vụn vẹo.

Vọng Lan ôm tiểu hoàng tử đi đến, thật cẩn thận đặt bên người Tần Phiên Phiên rồi lại lặng lẽ lui ra.

Hiện giờ là thời điểm một nhà ba người bọn họ ở chung, nàng không cần quấy rầy.

"Nhũ danh của nó Hoàng thượng ngài nghĩ kỹ rồi sao?" Tần Phiên Phiên duỗi tay sờ đứa nhỏ. Đứa nhỏ nhăn nheo dím dỏ, nhìn khí sắc không tốt lắm, nhưng trẻ con mới sinh ra đều là như thế này.

Trước đó Tiêu Nghiêu đã suy nghĩ hồi lâu, nhưng cũng chưa thể chọn ra một cái tên, lúc trước hắn còn viết đầy một trang giấy, đều là tên cho đứa nhỏ.

Ngọn nguồn bởi vì tên chính hắn được chọn quá tùy tiện, cho nên hắn kiên quyết không thể làm một phụ thân như vậy. Khi nghỉ ngơi giữa lúc phê duyệt tấu chương, hắn sẽ lấy một trang giấy tuyên chỉ, viết xuống một đám chữ ngụ ý tốt đẹp, sau đó đặt họ ở bên cạnh, nhìn xem đọc lên có dễ nghe hay không.

Có một lần Tiêu Nghiêu không cẩn thận kẹp giấy đó ở tấu chương, trên mặt giấy là chỉ chút chữ, sau khi Tần Phiên Phiên nhìn thấy liền hoảng sợ.

"Không, chỉ là trăm đang nghĩ tên cho đứa nhỏ." Hắn có chút phát sầu.

Tần Phiên Phiên tiếp tục truy hỏi: "Vậy tên kia dùng chữ gì?"

Sau khi Tiêu Nghiêu bị nàng hỏi, sắc mặt có chút suy sụp, ho nhẹ một tiếng: "Trẫm còn chưa có quyết định cuối cùng, chỉ là đại khái viết ra mấy chữ. Có rất nhiều tên dễ nghe, nhưng chờ nó lớn hơn một chút, tính tình hình thành rồi lại suy xét dùng cái nào."

Tần Phiên Phiên được hãn nghiêm trang giảng giải, làm cho có chút phát ngốc, tư thế này của Hoàng thượng có phải hơi thận trọng quá mức không.

Tiêu Nghiêu ngồi xổm xuống, tiến đến trước mặt tiểu Hoàng tử, cẩn thận nhìn chăm chăm nó.

Nhìn thật lâu sau hãn mới nói: "Sao bộ dáng nó lại nhăn nhoe như vậy, giống như người già."

Trước đó Tần Phiên Phiên đã nói qua với Hách cô nương, cho nên nàng biết trẻ nhỏ vừa sinh ra đều không dễ nhìn, phải qua mấy ngày mới có thể nẩy nở.

"Trẻ nhỏ vừa sinh ra đều như vậy. Nhăn, không bằng kêu nó là Nhú Nhú đi? Phải cho nó nhớ kỹ, thần thiếp sinh nó không dễ, về sau phải hiếu được lễ nghĩa liêm sỉ."

Tần Phiên Phiên cười khẽ nói một câu, nửa mang theo ý vị đùa giỡn.

Nhưng nàng còn chưa nói xong, sắc mặt Tiêu Nghiêu liền trở nên rất khó coi, chờ nàng nói xong câu này, mặt nam nhân trực tiếp dài ra, vô cùng nghiêm túc mà nhìn nàng, giống như nàng phạm vào sai lầm to lớn gì.

"Thần thiếp nói giỡn." Nàng lập tức sửa miệng.

Nhìn Nhị cầu tử trước mắt này, nói trở mặt liền trở mặt, Nhú Nhú thì làm sao? Rất êm tai, nàng sinh mà còn không thể đặt cái nhũ danh, so với những cái tên bình thường khác thì dễ nghe hơn nhiều.

Nói thật, nếu không phải Nhị cầu tử là tên chuyên dụng của Hoàng thượng, nàng phải liều chết kiến nghị, đặt tên Nhị cầu tử cho nhi tử của mình.

"Đối với vấn đề về đứa nhỏ, trăm chưa bao giờ nói giỡn, từng câu từng chữ, trăm đều phải nghiêm túc suy xét, trăm là phụ hoàng tốt."

Hắn cực kỳ nghiêm túc nói với nàng, gần như là cường điệu gần từng chữ một, hoàn toàn là tư thế hô khẩu hiệu, cũng không biết là đang nói cho ai tin.

Tần Phiên Phiên chớp chớp mắt, khiêm tốn thụ giáo.

"Là thần thiếp sai rồi."

Tiêu Nghiêu rất mau liền tiếp nhận lời xin lỗi của nàng, thấp giọng nói: "Không có việc gì, nàng sinh hài tử vất vả, khẳng định là nhất thời hồ đồ, về sau đối tốt với nó một chút, nhất định phải toàn tâm toàn ý quan tâm tới nó."

Tần Phiên Phiên gật đầu, ai không dùng toàn bộ thể xác và tinh thần để quan tâm nó, người đó là cầu!

"Hoàng thượng, sắp đến giờ lâm triều."

Trương Hiến Năng đi đi lại lại mười tám vòng ở bên ngoài, đầu cũng quay vòng đến hôn mê, còn không thấy Hoàng thượng ra, vẻ mặt khóc không ra nước mắt.

Đào Phi nương nương sinh ra tiểu hoàng tử, còn mẫu tử bình an, tất nhiên là chuyện vui lớn cả nước đều mừng.

Nhưng lúc nàng ấy vừa sinh, trời cũng đã hơi sáng, thông thường lúc này đều chuẩn bị đi Quang Minh điện.

Nhưng hần cũng biết Hoàng thượng nhất định muốn gặp nhi tử, nên bảo hần đi xem tiểu hoàng tử, lúc sau lại tiến vào buồng trong trò chuyện với Đào Phi nương nương.

Nhưng phòng này giống như quái thú ăn thịt người, sau khi đi vào vẫn luôn không thấy động tĩnh, hần đứng bên ngoài trên nền tuyết, đã sắp tè ra quần rồi mà vẫn không thấy Hoàng thượng muốn đi ra thượng triều, nôn nóng như đi trên lửa.

Tiêu Nghiêu nghe thấy tiếng Trương Hiến Năng thúc giục bên ngoài phòng, không khỏi nhăn mày, rõ ràng có chút không vui.

"Cho bọn họ chờ một chút." Tiếng nam nhân lạnh lùng truyền đến.

Trương Hiến Năng càng thêm sâu khổ, cái việc này không chờ được, hần thật sự chờ đến mức không thể lại chờ mới thúc giục một câu, còn phải đợi chờ đến khi hạ triều sao?

"Nếu không nô tài đi tuyên bố hôm nay miễn lâm triều? Ngài vui mừng vì có Đại Hoàng tử, không thượng triều là có tiền lệ. Lúc trước Tiên hoàng cũng nghỉ một ngày." Hần có ý tốt mà kiến nghị. Kết quả sắc mặt Tiêu Nghiêu càng thêm u ám, rốt cuộc hần bước nhanh đi ra.

Trương Hiến Năng nhìn thấy hần ra, hai mắt đều hiện ra tia vui sướng, dù cho Hoàng thượng không vui hần cũng chịu, chỉ cần có thể thượng triều.

"Chuyện gì xảy ra với ngươi vậy, trẫm là loại người không tiền đồ này sao? Trẫm không chỉ là phụ hoàng của Đại Hoàng tử, còn là vua của một nước, kiên quyết không thiếu một ngày lâm triều. Huống hồ trẫm có nhi tử, đây vốn dĩ chính là chuyện bọn họ phải biết, tuyên bố trên buổi thượng triều là thích hợp nhất, nếu không không đủ trang trọng. Người đi trước thông báo một tiếng, trẫm đi qua sau!"

Nam nhân vô cùng không kiên nhẫn mà nhìn hắn một cái, sau khi ném xuống mấy câu nói đó liền trực tiếp xoay người rời đi, không buồn liếc mắt nhìn hắn một cái.

Trương Hiến Năng ngây ngốc đứng ở nơi đó, vẻ mặt không hiểu, cho nên Hoàng thượng đặc biệt lại đây, chính là vì răn dạy hắn mấy câu, sau đó bảo hắn chạy nhanh?

Hắn hơi há mồm tựa như còn muốn nói cái gì, cuối cùng chỉ có thể lắc đầu, xoay người đi.

Cầu Hoàng đế vui mừng vì có quý tử, đúng là hận không thể tung tăng nhảy nhót, căn bản không cho phép người khác có thời gian phản bác.

Chờ lúc Tiêu Nghiêu trở về, đây mặt đều mang theo thần sắc vui sướng, chỉ cần vừa nhớ tới chuyện hắn đã làm cha, cảm giác vui sướng hoàn toàn không thể che dấu.

Nhưng chờ đến lúc hắn tiến vào mới phát hiện Tần Phiên Phiên nằm trên giường đã ngủ rồi. Nàng nhẹ nhàng nhắm mắt lại, đứa nhỏ nằm ở bên cạnh, toàn bộ trong phòng đều đắm chìm trong không khí an bình.

Hắn cũng không rời đi, cứ như vậy ngồi xuống bên mép giường, trong chốc lát nhìn Tần Phiên Phiên, trong chốc lát lại quay đầu nhìn đứa nhỏ trong tã lót, cứ nhìn qua nhìn lại như vậy, như thế nào cũng nhìn không đủ.

Lần đầu tiên làm phụ thân, hắn cảm thấy trong lòng giống như là bị cái gì lấp đầy.

Hắn biết chính mình yêu cầu khắc nghiệt với con nối dõi, trong ba tội bất hiếu không có con nối dõi là tội lớn nhất.

Từ khi chạm vào nữ nhân đầu tiên, hắn đã không cho phép các nàng có thai, dù lúc trước Tần Kiêu là Vương phi, cũng không có tư cách mang

thai đứa nhỏ của hắn, hắn cảm thấy các nàng đều không xứng.

Thời điểm làm Tần Phiên Phiên đến bên cạnh hắn, dù hắn có sủng nàng, hắn cũng chưa cảm thấy nàng có thể sinh đứa nhỏ cho hắn.

Bởi vì Tần Phiên Phiên cách xa vạn dặm so với tiêu chuẩn mẫu thân của đứa nhỏ trong tư tưởng của hắn, cho nên một chút ý tưởng hắn cũng không có.

Cho đến khi trời xui đất khiến, Nguyệt Quý phi dùng thủ đoạn với Tần Phiên Phiên, lúc ấy Tiêu Nghiêu mới cảm thấy quả đào tinh trước mắt này sinh một đứa nhỏ cho hắn dường như cũng không tồi.

Đáng tiếc chỉ là lừa dối.

Nhưng nháo qua nháo lại, về sau Tần Phiên Phiên thật sự mang thai, nội tâm Tiêu Nghiêu lại lần nữa chờ mong, thậm chí so ban đầu càng thêm chờ đợi, cũng càng thêm cẩn thận, muốn chăm sóc nàng thật tốt.

Lúc hài tử được hắn ôm vào trong ngực, hắn mới biết được sinh mệnh nhỏ này có bao nhiêu ảnh hưởng đối với hắn, cho tới bây giờ hắn đều có một loại cảm giác thỏa mãn như giấc mộng trở thành sự thật.

Hắn nhìn hai mẹ con ngủ say trước mắt, dường như nhìn như thế nào cũng không đủ.

Thình thoảng duỗi tay sờ gương mặt đứa nhỏ, xúc cảm mềm mại kia giống như nôi đậu hủ mới hầm, dường như chọc một cái liền vỡ, làm hắn căn bản không dám chạm nhiều.

Hắn ở buồng trong năm tháng an lành, ngoài cửa quả thực như điện Tu La, Trương Hiến Năng chờ đến hai chân đều run lên, trực tiếp gọi người tới kêu Hoàng thượng.

Tiểu thái giám tất nhiên không thể vào phòng sinh, cuối cùng nhiệm vụ lại rơi xuống Liễu Âm, Vọng Lan và cặp song sinh.

Bốn người đều vô cùng khiêm tốn, chỉ cần không phải chính mình, tùy tiện ba người khác.

"Ta nói này bốn vị cô nãi nãi, Trương Đại tổng quản đang vội. Mấy vị lại chối từ, mặt trời đều đã lên cao ba sào, đến lúc đó thật không có cách trả lời." Tiểu thái giám nhìn không được, lập tức gấp giọng thúc giục một câu.

Cặp song sinh liếc mắt nhìn nhau một cái, trăm miệng một lời: "Bốn người đánh một trận, ai thua người đó đi."

Lời này của hai nàng nói ra, nhất định là sẽ không đi.

"Cô cô, ngài đi đi, ta cầu xin ngài. Ta ăn nói vụng về sẽ không nói được." Liễu Âm lập tức chấp tay trước ngực, khẩn cầu Vọng Lan.

Vọng Lan cô cô dịu dàng như nước cười cười với nàng ta: "Ta đi, vậy về sau người sẽ nghe lời sao?"

Hai mắt Liễu Âm sáng như sao, lập tức điên cuồng gật đầu: "Nghe lời, nhất định nghe lời."

"Được, nghe lời, vậy người đi đi." Vọng Lan sáng khoái mà chỉ vào trong phòng.

Liễu Âm phản bác hai câu, cuối cùng vẫn bại trận, gừng càng già càng cay, Vọng Lan cô cô sống lâu hơn nàng mấy năm quả là không giống nhau.

Liễu Âm lén lút đi vào, nàng đánh bạo ngẩng đầu liếc mắt nhìn một cái, phát hiện Hoàng thượng vẫn luôn ngồi ở chỗ kia, chăm chú nhìn hai vị chủ tử nằm trên giường, chỉ cảm thấy không khí trong phòng cực kỳ hài hòa ấm áp.

Nàng ho nhẹ một tiếng: "Hoàng thượng, Trương Đại tổng quản phái người tới nói, đã sắp tới giờ thượng triều, ngài có đi hay không?"

Tiêu Nghiêu bỗng nhiên cả kinh, rõ ràng là vừa mới phát hiện Liễu Âm tiến vào, hẳn đây là nhìn đến mê mẩn.

"Sao Trương Hiến Năng này vô dụng vậy, kéo dài thời gian một chút cũng không xong." Hắn vừa nhẹ giọng nói thầm một câu, vừa đứng dậy đi ra ngoài.

Nhìn theo bóng dáng nam nhân càng lúc càng xa, cung nhân chung quanh đều thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Ngay sau đó bọn họ cùng nhìn nhau mà cười, Liễu Âm và Vọng Lan ôm lấy nhau, chủ tử các nàng hết khổ rồi.

Hoàn toàn vứt bỏ va chạm nhỏ lúc nãy ra sau đầu, tỷ muội tình thâm chính là như thế.

Khi văn võ bá quan cả triều đang thấp thỏm chờ đợi, rốt cuộc ngôi cửu ngũ khoan thai tới muộn. Hắn vừa tiến đến liền phát hiện không khí trong điện có chút ngưng trệ, nghi hoặc nhìn thoáng qua Trương Hiến Năng.

Trương Đại tổng quản tiến đến bên tai hắn nói một câu: "Chư vị đại thần hỏi thăm nguyên nhân ngài tới muộn, nô tài chỉ nói ngài có chuyện quan trọng muốn tuyên bố, chờ ngài tới sẽ tự mình nói."

Tiêu Nghiêu ngồi trên long ỷ, hẳn nhướng mày, đã hiểu rõ.

Thật rõ ràng những triều thần này còn chưa nhận được tin Đào Phi đã sinh, Đào Phi vỡ nước ối lúc nửa đêm, có lẽ một nửa triều thần đã rời giường chuẩn bị xuất phát tiến cung, rốt cuộc lâm triều luôn luôn bắt đầu sớm.

"Chư vị ái khanh bày biểu tình mảy ử mặt ê làm chi? Thế nào, sợ trẫm nói chuyện xấu gì, liên lụy đến trên đầu các người sao?" Tiêu Nghiêu sửa sang lại ống tay áo, cong môi cười lạnh một tiếng.

"Chúng thần không dám."

Tiêu Nghiêu đột nhiên thu liễm ý cười lạnh trên mặt, nghiêm mặt dương cao thanh âm nói: "Vậy vui vẻ lên cho trẫm!"

Trong điện, đầu tiên là lâm vào lặng yên như tờ, ngay sau đó một đám đại thần đều nỗ lực điều chỉnh biểu tình, từ khổ sở bi thương trở nên vui vẻ bồng bồng.

Những triều thần lớn tuổi tỏ vẻ thật sự rất khó khăn.

Mẹ, đến tột cùng là tin tức tốt cỡ nào, còn muốn mấy người già đáng tuổi gia gia như bọn họ bày ra biểu tình vui đùa cột nhà. Vị Trạng Nguyên tuổi con cháu bọn họ, người chưa bao giờ vui vẻ tươi cười trước mặt người khác, thế mà vẫn là khuất nhục!

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 114: Vô Lương Tâm

Edit: Chang Phi

Beta: Vy Chiêu nghi

Trong Quang Minh điện các triều thần đều gắng kéo khóe miệng, kéo sang hai bên, nỗ lực lộ ra vài phần tươi cười.

Nhưng mà có vài người trời sinh không thích cười, mặt cứng đờ hơn phân nửa đời, hiện giờ cứng rắn ép bọn họ cười, quả thực chính là làm khó người khác, cười lên nhìn còn khó coi hơn cả khóc.

Còn có mấy lão thần râu trên cằm run run lên, biểu tình trên mặt không khác gì lúc trước.

Tiêu Nghiêu trầm mặc nhìn một lát, lập tức vừa lòng gật gật đầu, hẳn cảm thấy tất cả mọi người trở nên vui vẻ, là bởi vì con của hắn mà cảm thấy vui vẻ.

"Các vị ái khanh cao hứng, trẫm đã cảm nhận được. Mới vừa rồi, Đào Phi sinh hạ Đại Hoàng tử, rốt cuộc trẫm đã làm phụ hoàng. Nhìn bộ dáng nhỏ gầy của hài tử nằm trong tã lót đáng yêu như vậy, trẫm liền cảm thấy chính mình phải càng thêm nỗ lực, vì hậu thế sáng tạo Đại Diệp triều càng thêm cường đại, đây là chức trách của trẫm cùng các vị ái khanh. Về sau lúc giao vào trong tay bọn họ, mới có thể yên tâm."

Hắn nói nói, lại là có chút xúc động.

Thanh âm mười phần đông đặc hùng hồn, các vị đại thần rất ít khi nhìn thấy Hoàng thượng để lộ cảm xúc ra ngoài như vậy, nên không nhận được lòng hiếu kỳ mà ngẩng đầu nhìn trộm hắn.

Liền thấy Hoàng thượng nhẹ nhàng nâng đầu lên, tay cũng không kìm được mà giơ lên, một bộ nâng ly mời trắng sáng [1], đôi mắt sáng lấp lánh, bên trong chứa vô số hy vọng, cả người đều lộ ra một cỗ khí thế ý chí chiến đấu sục sôi.

[1] một câu trong bài thơ "Nguyệt hạ độc chúc kỳ 1" - Lý Bạch. Nguyên văn là: "cửu bôi yêu minh nguyệt".

Các vị đại thần đều nói thầm trong lòng: Má, không phải có đứa con trai sao, cần phải kích động đến như vậy à? Ta ngay cả tôn tử cũng sắp có rồi được không?

Ngẫu nhiên liền có mấy đại thần liếc mắt nhìn nhau, đều thấy trong mắt đối phương có một tầng ý tứ: Xem, Hoàng thượng ngồi trên long ý có giống tên thiếu năng trí tuệ không?

Cực kỳ giống!

Đương nhiên bọn họ phản ứng vẫn rất nhanh, chờ đến lúc tỉnh táo lại, bỗng nhiên phát hiện mới vừa rồi bên trong câu nói kia của Hoàng thượng có bấy rập.

Sau khi làm Đại Diệp triều trở nên càng cường đại hơn giao vào trong tay bọn họ. Bọn họ là ai?

Không phải là Đại Hoàng tử đấy chứ?

"Hoàng thượng, xin ngài cân nhắc. Đại Hoàng tử mới sinh ra còn chưa trắng tròn [2], tính tình cũng chưa định hình, tương lai như thế nào còn chưa biết được, ngài muốn lập Đại Hoàng tử làm Thái tử sao?"

[2] đầy tháng.

Trong đó có một triều thần vội vã bước ra khỏi hàng, một bộ vì nước vì dân.

Có một mẫu phi độc sủng thật tốt, mới sinh ra đôi mắt còn chưa kịp mở to, cũng đã bắt được vị trí Thái tử vào tay, vì sao không phải là nữ nhi của mình chứ, hắn cũng muốn để nàng sinh cho Hoàng thượng đứa con trai làm Thái tử.

Tiêu Nghiêu đang cao hứng, vừa nghe thấy lời nói như vậy, tức khắc như cảm thấy bị một chậu nước lạnh dội xuống, tất cả tâm tình tốt đều vỡ nát.

Sắc mặt của hắn lập tức lạnh xuống, âm trầm cười một tiếng, nói: "Trẫm còn chưa có nghĩ như vậy, hài tử còn nhỏ như vậy, trẫm lại không phải hôn quân, sao có thể lập tức lập nó làm Thái tử. Huống hồ trẫm thật vất vả mới có đứa con trai, còn sợ tám ngày phú quý này áp hỏng nó mất. Chẳng qua trẫm nghe ái khanh nói như vậy, hình như có chút gấp không chờ nổi rồi, nếu không trẫm liền như người mong muốn, Đại Hoàng tử vừa trắng tròn liền phong làm Thái tử?"

Lúc Tiêu Nghiêu nói lời này, cả người đều lộ ra một vẻ "Ta rất không vui".

Vị thần tử đưa ra kiến nghị này, bị lời nói của hắn chặn đến á khẩu không trả lời được, sắc mặt tái nhợt.

Rõ ràng là hắn phản đối, sao Hoàng thượng lại nói là hắn gấp không chờ nổi? Hơn nữa nếu không phải Hoàng thượng vui mừng quá mức đối với việc có Đại Hoàng tử, há mồm ngậm miệng đều là muốn đem Đại Diệp triều giao cho thằng nhóc còn bú sữa, hắn cũng không nói như vậy chứ.

Kết quả cuối cùng trách hắn sao?

Cả triều văn võ đều dùng một loại ánh mắt khiển trách nhìn hần, vị Đại Lý Tự Thiếu Khanh này sắc mặt càng thêm khó coi.

"Hoàng thượng, Đại Lý Tự Thiếu Khanh chỉ là nhất thời tình thế cấp bách, hần là vui mừng cho ngài. Sau khi có đứa bé đầu tiên, tất nhiên là muốn đem hết thứ tốt cho nó rồi. Nhưng mà Đại Hoàng tử tuổi quá nhỏ, mới được một ngày, gánh vác trọng trách thiên hạ này quá mức nặng nề, nó lại quá non nớt đợi thêm mấy năm nữa đi."

Tả thừa tướng lập tức bước ra khỏi hàng giải vây, lời nói khẩn thiết.

Lúc này vẻ nghiêm túc trên mặt Tiêu Nghiêu mới hòa hoãn chút, khẽ hừ một tiếng nói: "Lời này của Tả tướng còn nghe lọt tai, vậy để thêm chút thời gian nữa đi."

Thấy cuối cùng Hoàng thượng cũng đồng ý, không bị kích thích đến cứng rắn muốn để Đại Hoàng tử chưa đầy một ngày tuổi làm Thái tử, các vị triều thần đều thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Phải biết rằng Tiêu Nghiêu làm Hoàng thượng, cần chính nghiêm minh, tuyệt đối là một minh quân.

Chẳng qua có đôi khi hần nổi nóng lên, vậy thật sự có thể làm toàn thể triều thần mất hết mặt mũi, cho nên ở loại thời điểm này chỉ có thể thuận theo, kiên quyết không thể trái với ý hần.

Nếu không đến lúc đó nhất định không có trái tốt mà ăn, hần khó khăn lắm mới nghênh đón Đại Hoàng tử, đang là bộ dáng khấp khểnh mừng vui lại có người giội cho hần một chậu nước lạnh, vậy hần sẽ không dễ dàng bỏ qua.

May mắn Tả thừa tướng đã được hần, mọi người lập tức thở dài nhẹ nhõm một hơi.

"Trẫm vẫn là câu nói kia, nhi tử trẫm sinh ra, rất nhanh liền phải tìm tiên sinh. Các vị ái khanh có thời gian nên gom góp hết tri thức lại, Lữ Thiếu khanh mới vừa rồi đề nghị trẫm lập Thái tử, trẫm nhớ rõ người là thám hoa năm các người thi, trẫm rất thích người, làm thái phó của Thái tử người có hứng thú không?"

Tiêu Nghiêu nghiêm mặt, rất nghiêm túc mà nói.

Kết quả hăn thốt ra lời này, các vị đại thần đều giật mình.

Đùa cái gì? Nhi tử người vừa mới sinh ra còn chưa được một ngày, người liền vội vã tìm Thái phó cho Thái tử, nhi tử người là yêu quái sao? Vừa sinh ra là phải học 《 Tam Tự Kinh 》 ?

Vòng tới vòng lui, cuối cùng vẫn là danh hiệu Thái tử?

Xong rồi xong rồi, đầu óc Hoàng thượng căn bản không ở trong triều đình, toàn tâm toàn ý đều bay đến trên người con của hăn rồi.

Lữ Thiếu khanh hồi hận đến xanh cả ruột, ai bảo người miệng tiện nói nhanh như vậy, trong đại điện này nhiều triệu thần như vậy, để cho bọn họ đi nói Hoàng thượng đi, hăn lại cố tình gấp gáp xông lên làm gì.

Kỳ thật cũng không trách hăn, chủ yếu là do hăn không có phe phái, chỉ một lòng hướng về Hoàng thượng, bình thường Hoàng thượng đều cho hăn mấy phần thể diện.

Người một nhà sao, nhất định muốn chiếu cố hơn một chút.

Hôm nay là hăn cảm thấy Hoàng thượng quyết đoán quá mức hấp tấp vội vàng, nên sợ là bởi vì mới vừa nhìn thấy Đại Hoàng tử, nhất thời kích động thuận miệng nói chơi, nếu thêm chút thời gian cảm giác mới mẻ qua đi, Hoàng thượng vẫn muốn lập Thái tử, Lữ Thiếu thanh nhất định sẽ ủng hộ.

Hắn tuyệt đối là vì tốt cho Hoàng thượng.

Nhưng mà nam nhân trên long ỷ này, ngày hôm nay đặc biệt miễn cảm, ai cũng công kích, mặc kệ người là phe phái nào.

Tiêu Nghiêu vì nhi tử, có thể đổi thiên đổi địa, lúc tức giận lên, chính mình cũng đổi.

"Thần tuân chỉ, nhất định dụng công đọc sách, không phụ sự kỳ vọng của Hoàng thượng." Lữ Thiểu Khanh tâm như tro tàn nói.

Tiêu Nghiêu trầm mặc nhìn hắn nửa ngày, cuối cùng chép miệng nói: "Trẫm nhớ rõ còn có vài vị ái khanh là Trạng nguyên cùng Bảng nhãn nữa, đến lúc đó đều cạnh tranh công bằng đi, trẫm không thiên vị. Nhi tử của trẫm nhất định là học sinh tốt nhất thiên hạ, trẫm chân thành hy vọng các người đều đào lý khắp thiên hạ [3]!"

[3] 桃李满天下: ý chỉ một vị trưởng bối hoặc lão sư bồi dưỡng ra được đông đảo hậu bối cùng học sinh tài giỏi, trải rộng khắp thiên hạ.

Toàn thể triều thần vẻ mặt vô dục vô cầu, nhưng nội tâm lại là vạn mã lao nhanh [4].

[4] 万马奔腾: chỉ sự kích động, sôi trào, nhiệt liệt. Còn có ý nói châm biếm tả tâm trạng lúc nhìn ngàn con ngựa lao đi mà không làm được gì. Trong tiểu thuyết đa số dùng nghĩa châm biếm

Chân thành cả nhà người ý!

"Về sau trẫm sẽ làm gương tốt, càng thêm cần cù làm một Hoàng thượng tốt, các vị ái khanh tùy thời giám sát. Các người cũng phải như thế, vì Đại Diệp triều dốc hết toàn lực. Canh ba ngọn đèn dầu canh năm gà, đúng là thời gian tốt để nam nhi đọc sách [5]. Tất cả vì Đại Hoàng tử!"

[5] Mỗi ngày nửa đêm đến tảng sáng gà gáy, là thời gian tốt nhất để nam nhi đọc sách. Trong bài thơ: 正是男儿读书时 - 颜真卿.

Tiêu Nghiêu càng nói càng kích động, nghĩ đến nhi tử đang nằm trong tã lót, hẳn liền cảm thấy trong lòng nhảy nhót đến mức không dừng được.

Có hài tử thật tốt, hẳn nhất định phải làm một phụ hoàng tốt.

Toàn bộ Quang Minh điện, trừ bỏ Hoàng thượng đang phấn khởi như thuốc phiện, nhảy nhót lung tung hận không thể lập tức ôm nhi tử đến trên long y ngời cùng với hẳn.

Còn lại các triều thần đều đang đắm chìm bên trong một loại tiêu cực áp suất thấp.

Mới vừa rồi Hoàng thượng nói câu cuối cùng, có phải là tất cả vì Đại Hoàng tử hay không? Nghe lầm rồi đúng không?

Trương Hiến Năng tay cầm phát trần đứng ở một bên, bộ dáng thật nghiêm trang, chẳng qua hẳn biết trong lòng Hoàng thượng yêu thích nhất là chính là Đại Hoàng tử.

Đinh —— Đại Hoàng tử của ngài đã online, xích chó con đã chuyển đến.

Cầu Hoàng đế sở hữu về: Đại Hoàng tử sinh ra chưa đầy một ngày.

——

Lúc Tần Phiên Phiên tỉnh dậy, liền cảm thấy bụng cùng đùi bắt đầu đau lên.

Khó trách người ta thường nói sinh hài tử giống như đi dạo quỷ môn quan một chuyến, cái thai này của nàng sinh rất thuận lợi, ngay cả thời gian đau từng cơn cũng ít.

Hách cô nương đều nói, là Đại Hoàng tử thương nương nương, nàng đỡ đỡ nhiều lần như vậy, Đại Hoàng tử tuyệt đối là sinh dễ nhất, mẫu tử đều không phải chịu khổ.

"Tĩnh?" Một thanh âm mềm mại vang lên.

Tần Phiên Phiên vừa mở mắt liền nhìn thấy Cao Thái hậu ngồi ở mép giường nàng, chẳng qua đôi mắt hồng hồng, có vẻ vô cùng ủy khuất [6].

[6] không cam lòng, không vui.

"Mẫu hậu, ngài đã tới." Nàng ôn nhu mở miệng.

Nào biết nàng vừa dứt lời, Cao Thái hậu liền đỏ mắt, vẻ mặt ủy khuất mà nhìn nàng.

Tần Phiên Phiên trong lòng cả kinh, xảy ra chuyện gì, nàng rõ ràng bình bình an an mà sinh con, Cao Thái hậu khóc cái gì?

Nàng cúi đầu, bé con vẫn an ổn ngủ ở bên cạnh nàng, tất cả thoát nhìn đều rất tốt đẹp mà.

"Có phải ngày thường ai gia đối xử không tốt với các người hay không? Hay là ai gia quá không đáng tin cậy?" Cao Thái hậu ủy ủy khuất khuất mà mở miệng.

Tần Phiên Phiên lập tức nói: "Mẫu hậu, sao ngài lại nói như vậy, ngài không thương ta ai thương ta chứ. Lúc trước ta cùng Hoàng thượng giận dỗi, vẫn là ngài thu giữ ta. Nếu ngài không đáng tin cậy, vậy thần thiếp sao có thể cùng Hoàng thượng làm lành nhanh như vậy được, cũng càng không có tiểu gia hỏa này."

Nàng nhất định phải nói rõ ràng với Cao Thái hậu, Cao Thái hậu đối nàng đúng là tốt không còn lời gì để nói, mặc kệ Tiêu Nghiêu nói nương

hắn không đáng tin cậy thế nào, Cao Thái hậu đối Tần Phiên Phiên vẫn luôn là hậu thuẫn kiên cường nhất.

"Vậy lúc người đau bụng muốn sinh, sao lại không nói với ai gia một tiếng. Người sinh xong rồi, ai gia cũng không phải người biết đầu tiên. Cuối cùng vẫn là Hoàng Quý phi báo tin vui cho ai gia kìa. Muốn Muốn đợi người sinh hơn nửa đêm, lâm triều đi muện như vậy, cũng không nghĩ đến nói với ai gia một tiếng, các người có phải cảm thấy ai gia dư thừa hay không?"

Cao Thái hậu càng nói càng thương tâm, móc ra khăn gấm từ ống tay áo liền lau lau nước mắt cho mình, thuận thế xì nước mũi luôn.

Kia hiển nhiên là rất ủy khuất.

Tần Phiên Phiên vẻ mặt phát ngốc, tình huống như thế nào? Sao lại không ai đi báo cho Cao Thái hậu một tiếng vậy?

Nàng ở phòng sinh dùng sức sinh hài tử, đương nhiên không có khả năng nhớ rõ cái này rồi?

"Vọng Lan, Vọng Lan!" Nàng vội vàng gọi một tiếng.

Vọng Lan lập tức bước nhanh đến, một bộ cup mi rũ mắt, trên thực tế Cao Thái hậu khóc lóc kể lể, nàng ở bên ngoài phòng đã nghe thấy được, trên trán đều toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

Đừng nói Cao Thái hậu, ngay cả mọi người trong cung này các nàng cũng chưa thông báo.

"Xảy ra chuyện gì? Chuyện lớn như vậy vì sao không có thông báo cho mẫu hậu một tiếng?" Tần Phiên Phiên có chút sốt ruột, lại có chút tức giận.

Đặt mình vào hoàn cảnh người khác suy nghĩ một chút, nếu là nàng không biết con dâu mình sinh con, chắc cũng phải tức chết.

Đã thế đây còn là đứa bé đầu tiên của Hoàng thượng, chuyện quan trọng như thế, Cao thái hậu ủy khuất là đúng.

"Ngài động thai trước mười ngày, tất cả mọi người đều hoảng hốt, vội vàng vàng nên quên mất. Lúc ấy Hoàng thượng đã sắp xếp mọi mặt chu đáo, nô tỳ liền quên mất, nô tỳ đáng chết, còn xin Thái hậu cùng nương nương trách phạt."

Vọng Lan lập tức quỳ rạp xuống đất nhận sai, căn bản không dám phản bác, chuyện này đúng là nàng sai.

Nàng là cô cô quản sự Thường Đào các, những việc vặt vãnh này vốn dĩ là do nàng quản, lúc ấy tìm một cung nữ đi Duyên Thọ cung báo một tiếng là được, nhưng nàng lại quên mất.

Cao Thái hậu lại bắt được trọng điểm, lập tức ồm ồm nói: "Mọi mặt chu đáo? Muốn Muốn đều sắp xếp thỏa đáng cho các người, ai vào việc này, nhưng lại không nhớ rõ hân còn có người nương này. Chờ hân tới, ai gia muốn tính sổ với hân!"

Mấy người trong phòng đều im tiếng, đúng là không phúc hậu.

Cuối cùng vẫn là Tần Phiên Phiên cười giải vây: "Mẫu hậu, Hoàng thượng là lần đầu tiên có con, hân quá khẩn trương, sắc mặt đều trắng bệch. Vẫn luôn đứng ở ngoài phòng, chắc là bị đông lạnh đến mức hồ đồ. Ngài liền đại nhân bỏ qua cho tiểu nhân đi, tha cho hân một lần. Ngài còn chưa có xem qua Đại Hoàng tử đâu."

Nàng vừa nói vừa cười muốn ôm đứa bé qua, Cao Thái hậu lập tức thật cẩn thận mà đón lấy.

"Ai gia nhìn xem, lớn lên giống Muốn Muốn, nhảnh nhúm dúm đó. Muốn Muốn lúc còn nhỏ rất thông minh, lại ngoan ngoãn. Chẳng qua càng trưởng thành lại càng ngày càng thâm trầm, cũng không thích nói chuyện. Người nhìn xem, người sinh hài tử mà hãnh cũng quên mất cả ai gia."

Thái hậu ôm hài tử động tác rất quen thuộc, tiểu gia hỏa ngủ rất ngon, một chút cũng không cảm thấy khó chịu.

Vốn bà còn đang cao hứng nhớ lại lúc còn nhỏ Hoàng thượng đáng yêu thế nào, kết quả nói nói lại nghĩ tới mình bị bỏ quên, lập tức lại buồn rầu.

"Mẫu hậu, ngài đừng khóc. Ta trộm nói cho ngài một chuyện này, kỳ thật nếu không phải đứa nhỏ này ở trong bụng thần thiếp, ngay thần thiếp Hoàng thượng cũng không nhớ nổi." Nàng hạ thấp giọng nói, vẫy vẫy tay với Cao Thái hậu.

Mẹ chồng nàng dâu hai người ghé vào cùng nhau lẩm nhẩm lẩm nhẩm, Cao Thái hậu nghe nàng nói như vậy, trên mặt đều là vẻ khó có thể tin.

"Không thể nào, trong hậu cung nhiều nữ nhân như vậy, Muốn Muốn thích người nhất, đối với người cũng là tốt nhất. Hãnh không hổ là hài tử của ai gia, đến ánh mắt cũng giống nhau!" Cao Thái hậu rõ ràng không tin.

Tần Phiên Phiên ra vẻ khó xử một lát, mới nói: "Câu cửa miệng nói có tức phụ liền quên nường. Nhưng mà mẫu hậu ngài nói xem, thần thiếp tiến cung lâu như vậy, Hoàng thượng đã lần nào vì ta mà quên ngài đâu. Hãnh vĩnh viễn đều đặt ngài đặt ở vị trí thứ nhất, bởi vì ngài là mẫu hậu hãnh kính yêu nhất. Nhưng mà thần thiếp cảm thấy Hoàng thượng là có nhi tử liền quên nường cùng tức phụ, hãnh chỉ là ở lúc Đại Hoàng tử sinh ra quên thông báo cho ngài. Ngài cũng không biết, hãnh ở trước mặt ta, nói qua vô số lần,

hài tử là lễ vật tốt nhất mà ông trời, Bồ Tát ban cho, hài tử chính là cao hơn tất cả."

Tần Phiên Phiên vừa nói vừa bấu môi, đôi mắt nhoáng cái liền đỏ lên, một bộ ủy khuất muốn khóc thút thít.

Cao Thái hậu lập tức ôm nàng vào trong ngực đỡ: "Con của ta, khổ thân người, hân không thương người ai gia thương người."

Còn nỗi uỷ khuất không nhận được thông báo của Cao Thái hậu đã sớm ném ra sau đầu, cùng Tần Phiên Phiên so sánh, bà đúng là quá hạnh phúc.

Lúc Tiêu Nghiêu vội vã đi vào, liền thấy Cao Thái hậu cùng Tần Phiên Phiên đang ngồi cùng nhau, khiển trách mà nhìn hân.

"Tiêu Muốn Muốn, người đúng là cái đồ vô lương tâm!" Cao Thái hậu hung dữ nói với hân một câu.

Tiêu Muốn Muốn vẻ mặt phát gốc:???

.....

Tác giả có lời muốn nói:Tiêu muốn muốn: Ta còn oan hơn cả Đậ Nga!

Diễn tình: Emma, ta còn lợi hại hơn cả Mạnh Khương Nữ, mới vừa sinh xong liền diễn kịch, nhân sinh chính là một tuồng kịch mà!

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 115: Sốt Ruột Cho Uống Sữa

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: Hy Hoàng Thái phi

Tiêu Nghiêu vừa tiến đến đã bị mắng, hoàn toàn là ngoài dự đoán, đến tột cùng tình huống này là thế nào?

Hắn vừa mới hung hăng giương mi nhả khí một phen ở trên triều, con của hắn thật là quá giỏi, những triều thần đó chèn ép hoàn toàn chính là ghen ghét vì con của hắn lợi hại nhất!

Các triều thần không hiểu thì thôi, nhưng sao trở lại Thường Đào các còn bị chính mẹ ruột mắng.

"Mẫu hậu, tại sao nhi thần lại không có lương tâm?" Hắn khó hiểu hỏi một câu.

Cái tội danh này hắn nhất định không nhận.

"Phiên Phiên sinh đứa đầu tiên, phát động lúc nửa đêm, tại sao người không phái người đi thông báo cho ai gia một tiếng. Để ai gia biết được tin tức từ chỗ người khác, có phải người không muốn nhận người mẫu hậu là ta?" Cao Thái hậu dùng lời lẽ chính đáng mà chất vấn.

Tiêu Nghiêu sửng sốt một chút, tựa như mới nhớ tới chính mình hoàn toàn quên sạch mẹ ruột, lập tức sắc mặt liền khó coi.

"Mẫu hậu, đều là trẫm sai. Lúc ấy trẫm quá sốt ruột, nghĩ rốt cuộc đứa bé đầu tiên sắp sinh ra, hy vọng của trẫm thành sự thật, còn có một loạt sự tình trước đó, kỳ thật trẫm mong chờ đứa nhỏ này đã một năm rưỡi. Trong lòng trẫm nôn nóng không thôi, không rảnh để nghĩ đến cái gì khác, chỉ nghĩ trẫm sắp làm phụ hoàng. Mẫu hậu ngài đừng nóng giận, lúc ấy phụ hoàng nhất định..."

Đầu tiên hần thành khẩn nhận sai với bà, sau đó cho bà thấy nguyên nhân đặc thù, lúc sau lại nhắc tới Tiên hoàng.

Muốn nói nam nhân luôn vô cùng chờ đợi đối với đứa bé đầu tiên, nhưng hần còn chưa nói xong, Cao Thái hậu đột nhiên quay đầu tới nhìn hần.

Tiêu Nghiêu lập tức nuốt ba chữ "cũng giống vậy" vào trong bụng, sửa lời nói: "Phụ hoàng nhất định không như vậy."

Cao Thái hậu hừ lạnh một tiếng, nhẹ nhàng nâng cằm, vô cùng kiêu ngạo mà nói: "Đó là tất nhiên, phụ hoàng người thương ta như vậy. Hần nhất định đau lòng vì ta, người ngủ như heo ở bên cạnh."

Tiêu Nghiêu trầm mặc, trong lòng tư vị lẫn lộn, được rồi được rồi, phụ hoàng thương ngài nhất!

Hần biết mình chính là chướng ngại vật trên con đường tình yêu của cha mẹ!

"Người còn không phục! Hải tử rất quan trọng, ai gia biết. Nhưng người chờ đợi mười tháng, người mang thai con người chính là Phiên Phiên. Bụng lớn lại còn nặng như vậy, nếu người không tin, chờ mùa hè có dưa hấu, người tìm một trái thật lớn buộc trên bụng. Cũng không cần người buộc thời gian dài, để một ngày thử xem, người liền biết làm mẫu thân khó khăn thế nào. Ai gia thấy người xót nhi tử, sao có thể không xót Phiên Phiên?"

Cao Thái hậu sớm đã ném chuyện mình bị xem nhẹ ra sau đầu, nhất định phải đòi lại công bằng cho Tần Phiên Phiên.

Tiêu Nghiêu lập tức nói: "Phiên Phiên vất vả, trăm đều biết. Trăm đã ra lệnh cho toàn bộ cung nhân Thường Đào các nhất định phải chăm sóc tốt cho nàng ấy. Trăm nhìn hài tử xong liền lập tức tới xem nàng ấy, không bạc đãi nàng ấy."

"Thôi đi, ai gia cũng không lý luận với người nữa. Tóm lại chuyện này người sáng suốt đều có thể nhìn ra, giữa ai gia, Phiên Phiên và tiểu tử này, người không chút do dự lựa chọn tiểu tử này." Cao Thái hậu xua tay.

Tiêu Nghiêu chớp mắt, không phản bác, hoàn toàn cam chịu.

Cuối cùng biến thành Tiêu Nghiêu bị đuổi đến ngồi ghế bên cạnh giường, còn Cao Thái hậu đang truyền thụ kinh nghiệm nuôi trẻ nhỏ cho Tần Phiên Phiên, mẹ chồng nàng dâu thoát nhìn giống như mẹ và con gái, hẳn chính là kẻ dư thừa.

Nhưng hiện giờ Hoàng thượng sẽ không ghen ghét, cũng sẽ không hối hận, vì hẳn có nhi tử rồi. Hẳn và nhi tử là một phe, hai chọi hai, sẽ không thua!

Chờ về sau tiểu tử này trưởng thành, thực lực của hai cha con bọn họ tuyệt đối sẽ tăng lên, đến lúc đó nhất định giành phần thắng!

Tưởng tượng đến đây, Tiêu Nghiêu không nhịn được cong khóe môi cười khê, hẳn còn thừa dịp hai người các nàng không chú ý, vẫn luôn thò cổ tới xem đứa nhỏ được bọc trong tã lót kia.

Ánh mắt Tần Phiên Phiên vẫn luôn chú ý hẳn, thấy hẳn giống như đứa ngốc, vẫn luôn lén nhìn đứa nhỏ, rõ ràng là có Cao Thái hậu ở chỗ này, hẳn lại trắng trợn táo bạo như vậy, sợ rằng sẽ lại bị mẹ ruột bắt lấy nhược điểm.

Chờ lúc Tiêu Nghiêu lại nhìn bọc tã lót, Tần Phiên Phiên cố ý nhìn hắt một cái, vừa lúc tầm mắt hai người chạm vào nhau.

Tiêu Nghiêu lập tức ngồi nghiêm chỉnh, nghiêm mặt, giả vờ nghiêm túc nghe.

Nhưng nghe chưa được hai câu, tầm mắt hắt lại hướng lên tã lót, chờ đến lúc lại đối diện với ánh mắt của Tần Phiên Phiên lần nữa, rốt cuộc hắt không nhìn được, cong môi cười.

Đây hoàn toàn là tươi cười cầm lòng không được, hắt rất vui sướng.

Đương nhiên toàn bộ Thường Đào các và triều đình đều biết Hoàng thượng vui mừng vì có quý tử, vui đến không biết trời đất.

Thì ra hắt là một người thích trẻ con như vậy.

Cao Thái hậu biết Tần Phiên Phiên sinh hạ xong đã ngủ một giấc, nhưng đây dù sao cũng là sinh một đứa nhỏ, nào có vừa nghỉ ngơi đã lại sức ngay, dặn dò vài câu rồi rời đi.

Trước khi đi, Cao Thái hậu còn không quên ném một ánh mắt xem thường cho Hoàng thượng.

"Cảm giác thế nào? Mẫu phi của đứa nhỏ."

Cao Thái hậu vừa đi, Tiêu Nghiêu rõ ràng trở nên thả lỏng hơn rất nhiều, đi tới mép giường ngồi xuống nhẹ giọng hỏi.

Lúc nghe tới nửa câu đầu, Tần Phiên Phiên còn thật vui vẻ, Hoàng thượng vẫn còn biết quan tâm tới nàng, nhưng xưng hô của nửa câu sau, trực tiếp làm tươi cười của nàng đông cứng trên mặt.

"Còn hỏi nữa, phụ hoàng của đứa nhỏ." Nàng không mẫn không nhạt mà đáp một câu.

Mẹ, chẳng lẽ hiện giờ ở trong mắt Nhị cầu tử, nàng là cái công cụ sinh nở sao?

Nếu vậy, nàng thật muốn trở mặt đánh chó.

Nhưng nàng vừa dứt lời, nam nhân trước mặt bỗng nhiên cong môi cười ra tiếng, vẻ mặt thỏa mãn.

Tần Phiên Phiên nhượng mày, nàng vốn chỉ vì ăn miếng trả miếng hăn, kết quả thằng nhãi này giống như nghe được âm thanh của trời đất, cười đến vui mừng khôn xiết như thế, làm hỏa khí chồng chất của nàng đều không có chỗ phát tác.

"Thật tốt, về sau nàng cứ xưng hô với trẫm như vậy, trẫm cũng xưng hô với nàng như vậy. Thật dễ nghe!" Tiêu Nghiêu cười cổ vũ nàng.

Tần Phiên Phiên trưng ra vẻ mặt lạnh nhạt, thằng nhãi này có đứa nhỏ rồi liền tẩu hỏa nhập ma sao?

"Nàng lại kêu một tiếng nghe xem nào." Tiêu Nghiêu nhẹ nhàng vỗ mu bàn tay nàng.

Tần Phiên Phiên lạnh mặt nhìn hăn, không chịu mở miệng, kêu người một tiếng Nhị cầu tử, người dám đồng ý sao?

"Oa ——" Đứa nhỏ nằm ở một bên bỗng nhiên khóc lên.

Lập tức có bà vú tiến vào, hiển nhiên đây là lần bú sữa đầu tiên của Đại Hoàng tử.

Tần Phiên Phiên ngăn cản bà vú, chính mình cời bỏ y phục, tuy nói nàng vẫn nằm ở trên giường, tạm thời không thể đứng dậy, nhưng lần đầu đứa nhỏ bú sữa, nàng muốn chính mình cho bú.

"Nường nường ngài nằm yên, lão nô ôm Đại Hoàng tử ghé vào ngực ngài, lúc đầu vì còn chưa xuống sữa, khả năng sẽ tương đối đau, ngài nhin một chút." Bà vú vừa nói vừa thuần thực bế đứa nhỏ lên, để nó dán ở ngực Tần Phiên Phiên.

Sau khi thằng nhỏ ngậm lấy còn không hút, sau đó nhả ra vài cái rồi mới ngậm vào, chỉ là lúc đầu Tần Phiên Phiên chưa có sữa, nó lại khóc một trận, làm Tiêu Nghiêu gấp đến độ đầu đầy mồ hôi.

"Sao nó vẫn khóc? Có phải không có sữa hay không? Muốn trẫm hỗ trợ không? Trẫm là phụ hoàng của nó, tự mình ôm nó thì có thể xuống sữa không? Trẫm và mẫu phi nó tâm ý tương thông..."

Tiêu Nghiêu vẫn luôn đuổi cổ qua nhìn, hết sức vội vàng, vẫn luôn điên cuồng hỏi chuyện.

Trong phòng này ngoại trừ tiếng khóc đòi sữa của đứa nhỏ, chính là tiếng truy hỏi của hãn, Tần Phiên Phiên bị lời lý luận của hãn oanh tạc đến đầu óc hôn mê.

Lần đầu người mẹ xuống sữa vốn dĩ đã rất khó khăn, kết quả hãn còn nói một câu tâm ý tương thông với nàng.

"Hoàng thượng, ngài và thần thiếp tâm ý tương thông, chẳng lẽ ngài có thể xuống sữa thay thiếp sao?" Tần Phiên Phiên thật sự nhin không được hờn dỗi hãn một câu.

Không nghĩ tới Tiêu Nghiêu không hề tức giận, còn vô cùng nghiêm túc mà nhìn nàng nói: "Trẫm không thể xuống sữa. Nhưng trẫm có thể hút thay nó, sữa chảy xuống lại đổi thành nó. Nàng xem nó gấp đến độ khuôn mặt nhỏ đều đỏ bừng kìa."

Hoàng thượng nhìn bộ dáng đáng thương không uống được sữa của nhi tử nhà mình, trái tim đều mềm nhũn, nhất thời tình thế cấp bách liền

thuận miệng nói ra.

Cả phòng yên tĩnh, cung nhân xung quanh đều cúi đầu, những tiểu cung nữ càng là xấu hổ đến mức đỏ bừng mặt.

Lời vừa rồi của Hoàng thượng miêu tả thật sự quá giàu hình ảnh, làm mọi người nhìn không được đều tưởng tượng ra.

Tần Phiên Phiên trừng mắt, nàng cũng sốt ruột.

Nhưng bà vú ở bên cạnh vô cùng bình tĩnh, nhẹ giọng nói: "Cái này có thể."

Lời của bà ta vừa nói ra, cả phòng lại yên lặng như chết, Tiêu Nghiêu tựa như mới phản ứng lại, dù cho da mặt dày như hắc, lúc này cũng không dám nói.

Sau đó tất cả mọi người bị đuổi đi xuống, nhìn hành động của Hoàng thượng, bọn họ cũng biết hai vị chủ tử đang làm gì.

Nếu không đuổi đi, cứ như vậy nhìn hắc hút mới càng thêm xấu hổ.

Huống hồ chính hắc ngẫm lại hình ảnh kia, gương mặt cũng nóng lên, chịu không nổi.

"Đừng nghe hắc nói vậy, xuống sửa rồi." Tần Phiên Phiên trợn mắt, thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Tuy rằng động tác của thằng nhóc vụng về, nhưng sức lực lớn, cuối cùng cũng có sữa.

Nàng vừa dứt lời, người chung quanh đều thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Mẹ, cuối cùng đầu óc không cần phác họa cái cảnh tượng đau mắt kia nữa, đổi đứa trẻ sơ sinh đang uống sữa thành Hoàng thượng, hình ảnh kia

quá tuyệt mỹ, đôi mắt đều muốn mù.

Tiêu Nghiêu vui mừng nói: "Nhi tử giỏi quá!"

Tất cả mọi người bị lời này của Hoàng thượng làm cho không giận nổi, đúng đúng đúng, Hoàng thượng thối phồng Đại Hoàng tử, nhi tử người làm gì cũng đều giỏi!

Chỉ là lần đầu uống sữa, thằng nhóc còn có chút không quen, uống hoài không được, bú bú không ngừng nghỉ.

Bà vú nhìn hoàn toàn bình thường, Tần Phiên Phiên cũng chưa nói gì.

Nhưng ở trong mắt Tiêu Nghiêu thì hoàn toàn không phải chuyện bình thường, con của hãn làm sao vậy?

Uống sữa là chuyện quan trọng nhất của một đứa nhỏ, việc này cũng không thoải mái, nhất định là có vấn đề vô cùng lớn!

Hãn gấp đến độ hỏi vài câu, bà vú đã nói với hãn không thành vấn đề, lần đầu tiên trúc trắc như vậy, quen rồi sẽ ổn thôi.

Kết quả hãn ghen nửa ngày, cuối cùng nói với Tần Phiên Phiên: "Có phải sữa của nàng quá nóng?"

Tần Phiên Phiên ngẩng đầu, ném cho hãn một cái trợn mắt để tự hãn nghiệm ra.

Bên ngoài phòng, Trương Hiến Năng nghe được những lời này, lão đảo thiếu chút nữa té ngã.

Hôm nay chỉ số thông minh của Cửu Hoàng để lại lần nữa giảm mạnh, giảm trở lại trình độ của heo con hai trăm cân, còn sữa quá nóng, loại vấn đề này mà hãn cũng có thể hỏi ra miệng.

Nhưng một lát sau, đứa nhỏ rớt cuộc ngừng nghỉ, thuận lợi ăn no lại tiếp tục nhắm mắt ngủ.

Cuối cùng Tiêu Nghiêu thở dài nhẹ nhõm một hơi, chờ lúc cả người thả lỏng, hắn mới phát hiện trong lòng bàn tay mình đều thấm đầy một lớp mồ hôi mỏng.

"Ai da, mệt như thế chính trăm cho bú. Khó trách người ta đề cao sức mạnh của sữa mẹ, thì ra thật sự lao lực như vậy!" Hắn nói xong sau đó lại ngồi trở lại ghế, vẻ mặt đều là biểu tình mệt mỏi.

Tần Phiên Phiên thở dài một hơi dưới đáy lòng, không biết còn tưởng rằng người mới vừa cho bú chính là Nhị cầu tử đấy, nhìn cái vẻ mặt đáng ghét này của hắn xem!

Bực bội, nóng nảy, muốn đánh chó!

Tiêu Nghiêu nghỉ tạm một lát, lại nhìn ngắm đứa nhóc trong bọc tã lót, trên mặt đều là tươi cười thỏa mãn.

"Nó lớn lên thật đẹp, giống như là đồng tử ngồi tòa sen bên cạnh Quan Âm, về sau nhất định là một đứa nhỏ phấn điêu ngọc mài."

Tiêu Nghiêu bắt đầu trợn mắt nói phét, rõ ràng lúc trước còn ghét bỏ người ta nhăn nhó dúm dỏ, hiện giờ uống sữa xong lại biến thành đồng tử ngồi tòa sen.

Tần Phiên Phiên không muốn phản ứng lại hắn, Nhị cầu tử đã điên rồi.

Tiêu Nghiêu nhìn thế nào cũng không đủ, đơn giản ghé sát vào gần nó, rồi dùng mũi ngửi ngửi."A, trên người nó có mùi sữa, thật dễ ngửi, Phiên Phiên nàng ngửi đi. Đứa nhỏ này chính là đồng tử ngồi tòa sen, nhất định là Bồ Tát ban tặng cho trăm và nàng." Hắn vừa hưng phấn nói, vừa nhẹ nhàng vỗ cánh tay Tần Phiên Phiên.

Tần Phiên Phiên cúi đầu nhìn tay hắc vỗ lên tay mình, rốt cục không nín nhịn được sức lực Hồng hoang trong cơ thể, nâng tay lên tát cho hắc một cái.

Tiêu Nghiêu lập tức rút tay lại, vẻ mặt phát ngọc mà nhìn nàng.

"Cái gì mà mùi sữa thơm, đó là mùi tanh!"

Phải thích một người tới trình độ nào mới có thể làm Tiêu Nghiêu thành ra thế này.

Rõ ràng là đứa bé nhăn nhoe, ở trong mắt hắc lại biến thành đồng tử ngồi tòa sen, rõ ràng uống sữa vụng về, cũng không có mùi vị đặc biệt dễ ngửi gì, nhưng trong khứu giác hắc lại là mùi vị dễ ngửi nhất, còn thơm hơn so với Long Tiên hương.

"Chính là mùi hương rất dễ ngửi." Hắc lại ghé vào bên mặt đứa nhỏ hít hà.

Tiêu Nghiêu thật đúng là thần kỳ, hắc coi biến hóa nhỏ xíu của đứa nhỏ như niềm vui lớn, hoàn toàn là một bộ dáng thành kính.

Tần Phiên Phiên bị hắc làm cho tức cười, duỗi tay sờ chỗ mình vừa đánh.

"Hoàng thượng, ngài đẹp hơn nó nhiều, cũng dễ ngửi hơn nó nhiều."

Tiêu Nghiêu lập tức quay đầu nhìn nàng, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Không có khả năng, khẳng định nàng nhìn lầm rồi, ngửi sai rồi."

Hắc hoàn toàn là bộ dáng nhìn không đủ, cuối cùng vẫn là Hồng Y tới báo cáo sự tình mới dời đi được lực chú ý của hắc.

"Hoàng thượng, hai bà mẹ kia nên xử trí như thế nào?"

Biểu cảm của Tiêu Nghiêu vốn như tắm mình trong gió xuân, lập tức trở nên đông cứng, hăn ngồi ngay ngắn, chau mày.

"Nàng nghỉ ngơi trước đi, trẫm đi xử lý chuyện này." Hăn vỗ vai Tần Phiên Phiên, xoay người rời đi.

Trong cung có một số người thật sự là rất quá đáng, ra tay ở thời Tần Phiên Phiên sinh nở, chính là muốn một thi hai mệnh.

Đây là chuyện Tiêu Nghiêu tuyệt đối sẽ không cho phép xảy ra.

"Người nhốt ở đâu?" Hăn ra khỏi phòng mới hỏi.

"Ở hình phòng." Hồng Y đáp.

Tiêu Nghiêu nâng chân bước về hướng hình phòng, Hồng Y do dự một chút, rồi vẫn nói: "Hình phòng không sạch sẽ, để nô tỳ mang hai vị kia tới, miễn cho làm dơ giày của ngài."

Hăn nghĩ, nói: "Mang tới Long Càn cung đi. Làm dơ giày của trẫm cũng không sao cả, nếu dính đen đùi, trẫm sợ Đại Hoàng tử chịu không nổi, nó nhỏ như vậy, trẫm còn phải bảo bọc nó."

Hồng Y: Ngài có thể nói ba câu mà không đề cập tới Đại Hoàng tử không?

Tác giả có lời muốn nói:

Diễn tình: Người có biết năm đó phụ hoàng người biến thái cỡ nào không? Uống sữa sợ sữa quá nóng, người ị phân sợ phân quá nóng làm người khóc.

Tiểu nữ oa: huhuhu, người ta không cần phụ hoàng ngốc như vậy ~

ĐỘC SỬNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 116: Chúc Mẫn Tự Thú

Edit: Cảnh Thực viện

Beta: Thư Thực nghi

Tiêu Nghiêu ngồi trên ghế ở Long Càn cung, chờ người mang hai bà đỡ kia lại đây, chẳng qua hẳn còn chưa đợi tới lúc bà đỡ được đưa đến thì trước đó đã chờ được Hoàng Quý phi đến.

"Hoàng thượng, Hoàng Quý phi ở bên ngoài cầu kiến, nói có chuyện quan trọng cần bẩm báo." Trương Hiến Năng nhẹ giọng thông truyền một câu.

Tiêu Nghiêu nhú mày, mặc dù không biết ngay thời điểm này Chúc Mẫn tới làm cái gì, chẳng qua vẫn là để cho nàng ta đi vào.

Sau khi Chúc Mẫn tiến vào xong, đã lập tức quỳ rạp xuống đất, vô cùng trịnh trọng nói: "Đầu tiên chúc mừng Hoàng thượng có được quý tử, còn có thần thiếp đến là để thỉnh tội."

Khuôn mặt nàng ta cung kính, ngữ khí chững chạc đàng hoàng, đi thẳng vào vấn đề.

Đối với nửa câu đầu của nàng ta, Tiêu Nghiêu còn chưa kịp cao hứng thì đã nghe nửa câu sau, lập tức sắc mặt lạnh xuống.

"Người muốn thú tội gì?" Hắn trầm giọng hỏi.

"Hôm nay thời điểm Đào muội muội sinh nở, nửa đường xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đợi lúc bà đỡ vào bên trong thì bên trong đã có một thích khách, lặng lẽ đi vào muốn xông vào buồng trong ám sát Đào muội muội. Một người đã kịp thời ngăn bà ta lại, bị đâm bị thương." Chúc Mẫn một hơi đều không có thở, trực tiếp nói một hơi ra xung đột trước đó.

Lông mày của Tiêu Nghiêu nhíu lại nhấc cao lên, nghe nói lời như vậy, trên mặt lộ ra mấy phần châm chọc tới cười lạnh.

"Tin tức của người ngược lại rất nhanh nhạy đấy, lúc này còn chưa qua bao lâu, người đã đem mọi chuyện không sót chút gì đều tra ra được, trầm nhớ kỹ chuyện này là nghiêm cấm tiết lộ ra ngoài, không biết Hoàng Quý phi từ đâu mà có được tin tức này hay vậy?"

Giọng điệu của nam nhân có chút trầm thấp, nghe thì có vẻ như rất không cao hứng, kỳ thật không nên trách hăn tức giận, phải biết bây giờ Hoàng Quý phi chương quản hậu cung, nàng ta đối với hậu cung canh giữ nghiêm ngặt, chỉ cần một chút gió thổi cỏ lay cũng nói rõ ràng ra, đối với Tần Phiên Phiên cũng không tính là có lợi.

Tiêu Nghiêu sinh ra và lớn lên ở trong hậu cung, tuy nói Tiên hoàng đối với Cao Thái hậu luôn luôn rất giữ gìn, nhưng mà tranh đấu giữa nữ nhân cho tới bây giờ đều khói lửa tràn ngập, thậm chí bởi vì Cao Thái hậu được sủng ái, người tranh đấu với bà ngược lại càng ngày càng nhiều.

Nếu nói một mình Tần Phiên Phiên, thì Tiêu Nghiêu tin tưởng lấy tài trí thông minh của nàng đủ để ứng phó, nhưng bây giờ có tới hai mẹ con Tần Phiên Phiên, muốn chiếu cố hài tử còn phải đối mặt với những việc vặt nhỏ trong hậu cung này, hăn sợ nàng có chỗ sơ hở, cho nên mới muốn đến cảnh cáo Hoàng Quý phi.

Chúc Mẫn nghe xong nam nhân dùng ngữ khí âm trầm như thế nói chuyện với nàng, mà ý tứ trong lời nói, rõ ràng chính là đang có dáng vẻ

không có thiện ý, không khỏi run rẩy.

"Thần thiếp không phải cố ý tìm hiểu, mà là hai vị bà đỡ này là do thần thiếp an bài đến Thượng Đào các, thần thiếp sợ xảy ra sai lầm, cho nên mới phải quan tâm, không nghĩ tới vẫn xảy ra vấn đề." Chúc Mẫn bình tĩnh lại, phản ứng lại với hắn.

Sắc mặt Tiêu Nghiêu thay đổi, giận dữ nói: "Cái gì? Là người an bài tới? Người là người an bài đến Thượng Đào các, người muốn chết!"

Hắn trực tiếp đứng lên từ ghế, bước nhanh đến trước mặt Chúc Mẫn, một phát bắt được cổ áo của nàng ta, nhấc nàng ta từ dưới đất lên.

"Trong bụng Tần Phiên Phiên đang mang chính là hài tử của trẫm, như vậy người cũng dám động?" Hắn cơ hồ là cắn răng nghiến lợi nói, dùng sức nắm chặt ngón tay, lực tay vô cùng lớn, hoàn toàn là tư thế muốn bóp chết nàng ta.

Lúc này Chúc Mẫn mới cảm thấy thật sự sợ hãi, nam nhân này thật sự muốn bóp chết nàng, cũng không phải là trò đùa.

Hai tay nàng ta lập tức bắt lấy ngón tay của Hoàng thượng, miễn cưỡng từ trong cổ họng phát ra một câu: "Hoàng thượng, thần thiếp có lời muốn nói, đây là hiểu lầm."

Lúc nói xong mấy chữ này cả mặt nàng đã đỏ lên lan ra cổ, trước mắt từng đợt cứ biến thành màu đen, tùy thời muốn đem mạng nhỏ này tước đi ngay tại chỗ.

Loại cảm giác ngạt thở này, giống như khiến cả người rơi vào khoảng không đen tối vô tận, ở trong đó không có một tia sáng, khắp nơi đều tràn đầy tuyệt vọng.

Lông mày Tiêu Nghiêu nhíu chặt, bỗng nhiên hất lên, ném nàng ta trườn trên mặt đất.

Chúc Mẫn hoàn toàn bị quăng đến choáng váng, nằm trên mặt đất càng không ngừng thở hỗn hển, hốc mắt đỏ bừng, hiển nhiên là bị buộc ra nước mắt, cả người sắc mặt đỏ bừng, giống như là mạch máu đều muốn nổ chết.

"Hiểu lầm gì đó? Nói rõ ràng, người nếu nói không rõ, ra cánh cửa này người trực tiếp hồi Tĩnh Tư am xuống tóc tu hành đi, chờ Phật tổ lão nhân gia tha thứ người mới phải."

Tiêu Nghiêu thanh âm càng thêm âm lãnh mấy phần, rõ ràng là đối với nàng mười phần không thích.

Đối mặt với việc Hoàng thượng tuyệt tình như thế mà nói, Chúc Mẫn không khỏi run rẩy, đáy lòng của nàng càng thêm lạnh mấy phần, vốn dĩ nàng lòn tồn tại tâm tư mấy phần muốn thử, bây giờ chỉ còn lại mau đem việc này giải thích rõ ràng, một chút ít tâm lý may mắn đều không có.

Hoàng thượng đã dùng thái độ của hăn, rõ ràng nói cho những người khác, ai dám động đến Tần Phiên Phiên, quả thực là muốn chết rồi đấy.

"Thích khách này không phải là người của thần thiếp, là Nhàn Quý phi muốn thần thiếp an bài. Trước đó thần thiếp đã hứa hẹn với nàng ta, có gì cần thần thiếp hỗ trợ, chỉ cần nói với thần thiếp một tiếng dù bận bịu nhưng có thể làm gì thần thiếp nhất định sẽ giúp. Về sau nàng ta nghe nói Đào Phi đang tìm bà đỡ, thế là liền thỉnh cầu thần thiếp giúp nàng ta nhét người đi vào. Lúc ấy thần thiếp cảm thấy không ổn, dù sao bà đỡ này cũng là chuyện mất cảm, vạn nhất nếu lúc Đào Phi sinh nở, xảy ra chuyện gì thì sao, vậy thần thiếp cũng phải đi theo chịu tội rồi. Thế nhưng mấy lần sau Nhàn Quý phi thỉnh cầu, thấy thần thiếp một mực không đáp ứng, giọng điệu cảm hận nói thiếp không giúp nàng ta chuyện này, thì nàng ta sẽ đi tìm người khác."

Chúc Mẫn đưa tay nhẹ nhàng sờ lên cổ của mình, chẳng qua là hơi đung đung, liền có một cảm giác như bị kim đâm đau đớn ập tới vậy.

Nàng hít nhẹ một hơi, mũi lại có chút cay cay, chỉ sợ lại cảm thấy ury khuất.

"Nói tiếp đi." Tiêu Nghiêu lạnh giọng thúc giục một câu, đối với vết tích đỏ trên cổ của nàng ta thì nhắm mắt làm ngơ, hoàn toàn coi như không nhìn thấy vậy.

Bây giờ Chúc Mẫn nuốt một ngụm nước miếng cũng cảm thấy đau, giống như có đồ vật gì đó kẹt ở bên trong cổ họng vậy, một mực phá cuống họng khiến cho khổ sở vậy.

"Thần thiếp cảm thấy như vậy không được, nếu nàng ta tìm người khác hoặc đổi chiêu khác, Đào Phi vẫn gặp nguy hiểm. Không bằng cứ nắm chuyện này trong tay của mình, nếu thật sự xảy ra điều gì sai lầm, cũng có thể kịp thời ngăn cản. Bởi vậy thần thiếp liền an bài bà đỡ vào một trong hai người, một còn lại là của Nhàn Quý phi, một người khác là người của thần thiếp. Lúc trước thần thiếp có dặn dò qua bà ta, chuẩn bị năm bà đỡ, nếu Đào Phi chọn trúng người của Nhàn Quý phi thì nhất định phải nghĩ trăm phương ngàn kế phá đi, không cho bà ấy được chọn trúng."

Chúc Mẫn nuốt một ngụm nước bọt lần nữa, cổ họng của nàng đã bắt đầu không ra tiếng, hiển nhiên là bị Hoàng thượng bóp cho bị thương.

"Nhưng mà thần thiếp vạn vạn không nghĩ tới, bà đỡ kia không phải thừa dịp lúc đỡ đẻ để hạ độc, mà ngược lại trực tiếp chuẩn bị ám sát. May mắn thần thiếp phái người đi coi như nhảy bén, ngăn cản bà ta, nhưng đến cuối cùng vẫn để Đào Phi bị dọa kinh sợ, cho nên thần thiếp đến thỉnh tội, còn xin Hoàng thượng trách phạt."

Chúc Mẫn vừa nói vừa quỳ xuống lần nữa, thời điểm nàng tới lòng tin mười phần, nghĩ đến nhất định có thể thành công.

Nàng muốn chơi một chiêu gọi là tìm đường sống trong chỗ chết, tuy nói nhân thủ này là nàng xếp vào, nhưng nàng cũng là bất đắc dĩ, nhất định Hoàng thượng có thể hiểu rõ nỗi khổ tâm riêng của nàng.

Đồng thời nàng là người thành công ngăn cản Nhàn quý phi phái thích khách tới, Hoàng thượng hẳn là ngợi khen nàng mới đúng.

Chúc Mẫn đem hết thảy nghĩ đều quá mức tuyệt vời rồi, chờ thật sự lúc đến trước mặt Hoàng thượng, nàng mới phát giác được mình buồn cười đến cỡ nào.

Nàng chỉ mới nói câu thích khách kia là nàng an bài tiến vào Thường Đào các, Hoàng thượng đã không nghe nàng giải thích, kém chút nữa là bóp chết nàng, đủ để thấy Hoàng thượng đối với chuyện này yêu cầu khắc nghiệt cỡ nào.

Nàng thật sự sợ, đồng thời trong nội tâm trực giác nói cho nàng biết, những gì nàng nghĩ tuyệt đẹp đều khó có khả năng đạt tới.

"Người chứng minh như thế nào, thích khách kia là người Nhàn Quý phi, mà không phải người vu oan hãm hại nàng ta?"

Tiêu Nghiêu trầm ngâm chỉ chốc lát, lạnh giọng dò hỏi.

Chúc Mẫn không chút do dự từ trong tay áo móc ra một vật, hai tay đưa tới.

"Lúc Nhàn Quý phi để thần thiếp sắp xếp người xong, thần thiếp vẫn đều tra. Thẳng đến gần đây mới có tiến triển. Đây là thần thiếp từ trên người thiếp thân thị tỳ bên người nàng ta tìm ra một phong thư mật, một phong cầu kết với tặc tử ở bên ngoài cung. Vì để tránh cho đánh rần động cỏ, thần thiếp cũng không có đi lục soát ở trong cung của nàng ta, chắc hẳn nơi đó của nàng ta còn cất giữ rất nhiều. Thần thiếp cũng chỉ mới nghi ngờ, nghe nói sau khi Đào Phi sinh xong thì mới xác định, thần thiếp kinh hãi

chỉ sợ thích khách đặc thủ. Về sau mới biết được mẫu tử bình an, mới buông lỏng chút."

Cổ họng của nàng càng ngày càng đau, trên cơ bản nói chuyện đều khó khăn, nhưng đã đến loại tình trạng này, có mấy lời nàng nhất định phải nói, nếu như không nói, chỉ sợ cũng chỉ có một con đường chết.

"Thằng đến khi biết được ngài trở về Long Càn cung, thần thiếp mới tới bẩm báo, để tránh quấy nhiễu đến Đào Phi cùng Đại Hoàng tử."

Chúc Mẫn ho nhẹ một tiếng, chỉ cảm thấy trong cổ họng cất giấu một cây đao nhỏ, rất nhanh sẽ ra máu, đã đau đến nước này.

Tiêu Nghiêu trên dưới đảo qua phong mật thư này, sắc mặt càng ngày càng âm trầm, giống như là có thể nhỏ ra nước màu đen.

"Trương Hiến Năng, phái người đem Nhân Quý phi truyền tới đây, trăm ngược lại hỏi một chút, lá gan của nàng ta phải chẳng lớn hơn trời. Cộng thêm dẫn người đi trong tầm cung của nàng ta cẩn thận lục soát một lần, một mảnh đất gạch cũng không được buông tha!"

Hoàng thượng ra lệnh một tiếng, Trương Hiến Năng lập tức ra ngoài an bài nhân thủ.

Đang lúc Nhân Quý phi phát cáo, nàng nghe nói Tần Phiên Phiên sinh ra một tiểu Hoàng tử khỏe mạnh, mà mình phái người trước đó hoàn toàn thất bại, ngay cả phòng sinh cũng không thể đi vào.

Quả thực nàng tức giận đến sôi cả lên, hận hận la mắng: "Tần Phiên Phiên có phải có tật xấu hay không? Nàng ta tìm nhiều bà đỡ như vậy, kết quả một đám vô dụng, tìm bà đỡ làm cái gì nữa? Sớm biết nàng ta không cần, bản cung đã tìm biện pháp khác. Còn có không phải nói với ta phái tử sĩ lợi hại nhất à? Bị một bà đỡ ngăn lại được, đây coi là tử sĩ gì chứ? Đơn giản là muốn lừa dối bản cung à?"

Nhàn quý phi không chỉ có tức giận Tần Phiên Phiên có thể thuận lợi sinh hạ Hoàng tử, càng tức là thích khách này là đồ vô dụng, bị người khác dễ dàng ngăn cản.

Nhưng nàng lại gánh chịu rất nhiều nguy hiểm, chỉ hi vọng đừng xuất hiện thêm chuyện xấu gì, để chuyện này không giải quyết được thì tốt nhất, giống chuyện tình của Tô Uyển nghi vậy, lúc trước coi như khiêu khích sóng to gió lớn, cuối cùng cũng gió êm sóng lặng.

Nàng chỉ cần bình an vượt qua chuyện này là được.

"Nương nương yên tâm, người kia đã chết, bây giờ hoàn toàn là không có chứng cứ. Coi như tra được trên đầu ngài, ngài chỉ cần cắn chết không thừa nhận, Hoàng thượng cũng không thể làm oan giả sai án a." Ngược lại là cung nữ bên cạnh nhẹ giọng trấn an nàng.

"Cũng đúng. Chỉ là mí mắt này của ta cứ một mực nháy, liên sợ là có chuyện xấu gì đó muốn phát sinh." Nhàn Quý phi nhíu chặt lông mày, nàng không dám phớt lờ chút nào.

Thậm chí bởi vì khẩn trương thái quá, tim đập của nàng cũng bắt đầu tăng tốc, chỉ cảm thấy toàn thân đều không thoải mái.

"Nương nương, không xong rồi. Hoàng Quý phi đi Long Càn cung cầu kiến Hoàng thượng." Một tiểu cung nữ vội vàng chạy vào, mặt mũi tràn đầy đều là thần sắc lo lắng.

Bỗng nhiên Nhàn Quý phi từ trên ghế đứng lên, cả người nhoáng một cái, kém chút đứng không vững.

"Nàng ta đi Long Càn cung làm cái gì?" Bây giờ Nhàn Quý phi rõ ràng là có tật giật mình, liên sợ Hoàng Quý phi bán đứng nàng.

"Nường nường, Hoàng Quý phi chương quản hậu cung, Đào Phi nường nường lại vừa sinh hạ Đại hoàng tử. Nàng nhất định là đi hoàng thượng nơi đó thương thảo chuyện ăn mừng đi."

Đại cung nữ thiếp thân bên cạnh nhìn thấy sắc mặt của nàng trắng bệch như vậy lập tức nhẹ giọng thì thầm trấn an nàng.

Chủ tử nhà mình leo đến trên vị trí này, không biết dùng qua nhiều ít thủ đoạn, nhưng mà chưa từng có lần nào giống lần này thất kinh đến vậy, thành thạo điêu luyện trước kia toàn bộ đều biến mất không thấy.

Rất rõ ràng đối với sự độc chiếm Hoàng thượng của Tần Phiên Phiên, Nhàn Quý phi đều là lo lắng đề phòng, căn bản không dám phớt lờ.

Nghe được sự an ủi của nàng, Nhàn Quý phi hơi thở dài một hơi.

Chỉ là còn không đợi nàng đem băng ghế ngồi cho ấm chỗ, chỉ thấy Trương Thành dẫn người đến.

Lúc nàng nhìn thấy nhóm người kia, toàn bộ trong lòng bàn tay đều bị mồ hôi lạnh thấm ướt, đáy lòng lập tức đã tuôn ra vô số cảm giác run rẩy.

Nàng biết lúc này chỉ sợ không chiếm được lợi ích gì.

"Trương công công, có gì chuyện vậy?" Nàng ho nhẹ một tiếng, điều chỉnh tốt nét mặt của mình, cười nhẹ hỏi một câu.

Trương Thành cười với nàng, vung tay lên, sau lưng thái giám liền lập tức giải tán, tiến về các ngõ ngách trong tẩm cung, hiển nhiên là đang lục soát thứ gì đó.

"Nhàn Quý phi, Hoàng thượng có lệnh, lập tức điều tra tẩm cung của ngài, ngay cả một mảnh gạch đều không được buông tha." Hắn mở miệng, trên mặt vẫn là thần sắc cười tủm tỉm kia, không cho nàng cơ hội phản bác,

nói tiếp: "Hoàng thượng còn có lệnh, xin ngài lập tức tiến về Long Càn cung, ngài ấy có lời muốn hỏi ngài. Đừng chậm trễ, bây giờ tâm tình của Hoàng thượng cũng không tốt cho lắm."

Nghe âm thanh bén nhọn đến chói tai này của hắc, Nhàn Quý phi chỉ cảm thấy trái tim chìm xuống dưới một chút xú.

Nhàn Quý phi ngồi tại kiệu liên bên trên, toàn thân đổ mồ hôi lạnh, nàng càng không ngừng hít sâu chuẩn bị tâm lý trước cho bản thân, cung nữ đi theo một bên cũng một mực nhỏ giọng trấn an nàng.

Nhưng khi nàng hạ kiệu liên, lúc chậm rãi từng bước hướng đi vào trong Long Càn cung thì đầu óc liên tưởng trống rỗng.

Nàng không dám nghĩ trong lòng còn có may mắn, Trương Thành dẫn người hành động điều tra, cùng với lời nói kia của hắc, kỳ thật đã tiết lộ cho nàng rất nhiều thứ, với nàng mà nói, khẳng định không phải chuyện gì tốt.

Nàng mới vừa đi vào hành lễ, Tiêu Nghiêu đã để nàng ngẩng đầu lên.

Nam nhân ngồi tại trên ghế đối diện, khuôn mặt tuần tú âm trầm kia giống như hàn băng, để nàng cảm thấy run rẩy.

"Chính ngươi nhìn xem, đây là vật gì!" Hắc bỗng nhiên hơi vung tay, một phong thư thật mỏng, giấy viết thư cứ như vậy bay thẳng đến trên mặt nàng.

Bởi vì Hoàng thượng dùng rất lớn khí lực, giấy viết thư kia xệt ngay bên cạnh mặt nàng, lưu lại một đạo vết thương nhàn nhạt, đều toát ra giọt máu đỏ.

Nhàn Quý phi không kịp được hô đau, lập tức nhặt giấy viết thư lên, đọc nhanh như gió xem qua một lượt.

Từ lúc nhìn thấy mấy chữ xong, sắc mặt của nàng liền đột nhiên thay đổi, hoàn toàn là biểu lộ khó có thể tin.

Trong nháy mắt này, trong đầu Nhân Quý phi xẹt qua quá nhiều suy nghĩ, nàng kiên quyết không thể bại lộ mình, nếu không căn bản không có quả ngon để ăn, cho nên ăn thua đủ, không thể thừa nhận.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 117: Sự Tình Bại Lộ

Edit: Chang Phi

Beta: Về Chiêu nghi

"Hoàng thượng, thư này là từ đâu mà đến? Quả thực là lời nói vô căn cứ! Thần thiếp là nữ nhân yếu ớt, lại ở trong thâm cung, sao có thể có liên quan với tử sĩ ở ngoài, còn nuôi dưỡng một đám sát thủ? Lời này quá buồn cười, thần thiếp chỉ biết hầu hạ Hoàng thượng, không biết nuôi sát thủ như thế nào!"

Nàng chém đinh chặt sắt mà nói, trên mặt hoàn toàn là biểu tình lòng đầy căm phẫn, giấy viết thư trên tay bị nàng đập bồm bộp xuống.

Trong điện lâm vào một mảnh yên tĩnh, Tiêu Nghiêu nhướng nhướng mày, trầm giọng nói: "Trẫm cũng có muốn người hầu hạ đâu. Từ sau khi Phiên Phiên tiến cung, các người đều nhàn đến hoảng đi, cả ngày bị vây bên trong hậu cung, cũng không có chuyện đứng đắn gì để làm, nên thời gian nuôi sát thủ vẫn phải có."

Nhàn Quý phi vừa nghe lời này, sợ tới mức hai chân mềm nhũn trực tiếp quỳ rạp xuống đất, lập tức nói: "Hoàng thượng, ông trời ở trên, thần thiếp thật sự không có lá gan lớn như vậy, hơn nữa loại chuyện nuôi dưỡng sát thủ này căn bản không có khả năng, thần thiếp nghĩ cũng không dám nghĩ. Đây là bôi nhọ, nhất định là có người tự mình làm loại chuyện này, rồi đổ lên đầu thần thiếp, thần thiếp thật sự hoàn toàn không biết gì về phong thư này."

Nàng trực tiếp dựng thẳng ba ngón tay, một bộ phải thề với trời.

Tiêu Nghiêu mắt lạnh nhìn thẳng hai mắt nàng, lại nói với Chúc Mẫn: "Nhàn Quý phi nói, Hoàng Quý phi hẳn là đều nghe được, người muốn giải thích như thế nào đây."

"Nàng nói dối, thích khách kia thật sự là người của nàng, thần thiếp không có khả năng vô duyên cớ vô cớ mà biến ra được."

Chúc Mẫn nói được hai câu, liền không thể nói tiếp, bởi vì giọng nói của nàng hoàn toàn là khàn khàn.

Nàng lại lần nữa duỗi tay sờ sờ vết hằn của mình, chỉ cảm thấy cổ đã bị sưng lên, căn bản không thể đụng vào, cho dù là chạm nhẹ đến, cũng là cảm giác đau triệt nội tâm.

Nhàn Quý phi nhìn thấy động tác của nàng, đầu tiên là ngẩn ra, ngay sau đó mới nhớ lại lời vừa rồi, lập tức dậm chân nói: "Thần thiếp không biết cái gì thích khách, rõ ràng là Hoàng Quý phi nói hươu nói vượn. Việc này có quan hệ gì với thần thiếp đâu? Đúng là tai bay vạ gió!"

Lúc này cổ họng Hoàng Quý phi đang đau đến muốn chết, căn bản là không mở miệng nói chuyện được, cho nên ngay cả phản bác cũng khó khăn.

Tiêu Nghiêu cũng không muốn nghe Nhàn Quý phi riu rít biện giải, trực tiếp nâng lên tay làm một động tác ngừng, làm nàng câm miệng.

"Từ từ xem."

Trong điện lại lần nữa lâm vào một mảnh yên tĩnh, chẳng qua sau một lát, Trương Thành liền mang theo người tiến vào.

"Hoàng thượng, đây là cung nữ hầu hạ bên người Nhàn Quý phi, lúc nô tài dẫn người đi điều tra, tới sau điện, thấy nàng đang lén lút đốt cái gì đó. May mắn nô tài phản ứng đúng lúc, nếu không phong thư này đã bị đốt xong rồi. Còn có lượng lớn ngân phiếu lục soát được từ trên người nàng nữa."

Trương Thành dâng hai tay đưa đồ vật lục soát được lên.

Tiêu Nghiêu ném một chồng ngân phiếu lên trên bàn, cũng không để ý nhiều, nhưng phong thư bị đốt chỉ còn lại có một nửa hằn lại nghiêm túc mà nhìn kỹ.

"Người còn có gì để giải thích sao?" Tiêu Nghiêu ném nửa phong thư kia qua.

Giấy viết thư bay bay rơi xuống bên chân Nhàn Quý phi, nàng lập tức nhặt lên, giấy viết thư bị đốt mất một nửa, còn mang theo mùi khói lửa mịt mù, xông thẳng vào mũi.

Trên giấy viết thư chỉ có hai hàng chữ: Việc hỏng, rời đi kinh đô, tiền bạc chuẩn bị, lui vào núi rừng.

Tổng cộng chỉ có mười mấy chữ như vậy, cũng đã nói rõ ràng, đôi tay Nhàn Quý phi cầm giấy viết thư đều phát run.

"Đây là cái gì? Thần thiếp trước nay chưa thấy qua, thư này cũng không phải là thần thiếp viết." Trong lòng nàng dâng lên từng đợt lạnh lẽo, đột nhiên quỳ rạp xuống đất, ngữ khí tha thiết nói: "Hoàng thượng, ngài tin ta, thứ này thật sự không phải thần thiếp viết."

"Bút tích là của người đi?" Tiêu Nghiêu lạnh giọng hỏi một câu, hân xoay ngọc ban chỉ trên ngón tay cái, ngữ khí lại có vẻ không nhanh không chậm.

Nhưng biểu tình cương lĩnh trên mặt hẳn đủ để cho người hiểu rõ, hiện tại Hoàng thượng đang nhẫn nại tính tình để hỏi, lúc nào cũng có thể bùng nổ.

Chữ viết này nhìn qua giống như là nàng viết, nhưng mà nó không có quan hệ gì với nàng.

Nhàn Quý phi hoảng loạn mà lắc đầu, cao giọng kêu la: "Hoàng thượng, thật sự không liên quan với thần thiếp, thần thiếp không có viết phong thư này, ở loại thời điểm này thần thiếp sao có thể càn mị để càn mị con được. Nhất định là có người vu oan hãm hại ta, Hoàng Quý phi, nhất định là nàng ta! Nàng ta đã sớm muốn xuống tay với Đào Phi. Hoàng thượng, ngài tin ta đi, thần thiếp mưu hại Đào Phi cũng chẳng được lợi gì, cũng chỉ có Hoàng Quý phi có quyền lực, chỉ thiếu sủng ái, nàng ta cần phải nhổ cái đinh trong mắt cái gai trong thịt này đi, nếu không sao có thể an tâm được?"

Bây giờ nàng thật sự sợ hãi, tất cả chứng cứ đều gây bất lợi với nàng, dù nàng có nói không phải là đồ của nàng, nhưng mà mấy thứ này thật sự tìm được từ trong cung của nàng, cũng là cung nữ của nàng đốt.

Cho dù nàng muốn phủ nhận thế nào cũng không có tác dụng.

Chúc Mẫn nhìn Nhàn Quý phi nhảy nhót lung tung như vậy, nhưng lại không thể làm gì được, không khỏi cong khoé môi lên.

Nàng biết người thẳng nhất định là nàng.

"Hoàng thượng, nô tài còn tìm thấy cái khăn gấm này. Là giấu ở tầng dưới cùng trong hộp trang sức của Nhàn Quý phi, bên trên thêu hoa lan, cùng trên người thích khách đã chết giống nhau như đúc."

Trương Thành lại đưa lên một cái chứng cứ cuối cùng, hoàn toàn trở thành cọng rơm cuối cùng đè chết con lạc đà.

Trên mặt Nhàn Quý phi đều là vẻ khó có thể tin, nàng lớn tiếng thét to: "Chuyện này không có khả năng, cái khăn này bị đốt lâu rồi, sao có thể vẫn còn được? Là ai bỏ vào ——"

Bởi vì nàng hoàn toàn mất đi lý trí kêu gào, cũng tự đẩy chính mình vào trong vực sâu.

Chuyện mời thích khách ám sát Tần Phiên Phiên, rơi xuống trên đầu nàng, gần như là ván đã đóng thuyền.

Tiêu Nghiêu ngẩng đầu, ánh mắt âm lãnh mà nhìn nàng một cái, cũng ném cái khăn xuống đất, để nàng xem rõ ràng.

"Không cần trăm phải hỏi lại đi, thực hiển nhiên không oan uổng người. Nhàn Quý phi, trăm nhớ rõ người là người cũ trong cung, trăm cho người nhiều như vậy, người còn có cái gì không hài lòng? Ngay cả đứa bé đầu tiên của trăm cũng không buông tha, tâm tư thật ác độc."

Hắn nói không nhanh không chậm, như là cơn tức giận đã đi qua.

Nhàn Quý phi quỳ hai đầu gối xuống đất, bò tới trước mặt Tiêu Nghiêu, nước mắt rơi đầy trên mặt.

"Hoàng thượng, mấy thứ này thật sự đều không phải là thần thiếp. Còn bà mẹ kia, thần thiếp chỉ là muốn dọa Đào Phi, cũng không muốn bà ta thật sự hành thích. Thần thiếp không biết sao bà lại cãi lại mệnh lệnh của thần thiếp, lâm thời thay đổi, còn xin Hoàng thượng tha thứ cho thần thiếp. Thần thiếp biết sai rồi, nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, lần sau cũng không dám nữa....."

Nàng biết mình có nói cái gì nữa, Hoàng thượng cũng sẽ không tin, chỉ có liều mạng xin tha, chờ đợi Hoàng thượng nể tình nàng hầu hạ nhiều năm, có thể để lại cho nàng một con đường sống.

Nàng gắt gao ôm lấy đầu gối Tiêu Nghiêu, khóc như mưa, lại không dám để nước mắt rơi trên đùi hắn, nàng biết Hoàng thượng ghét nhất nữ nhân khóc như vậy.

Nhưng giờ nàng đã cùng đường rồi, không còn cách nào nữa.

Tiêu Nghiêu đột nhiên đứng lên, liên tục lùi vài bước, giữ khoảng cách với nàng, hiển nhiên là không muốn tha cho nàng.

"Nếu việc này là Hoàng Quý phi vạch trần, vậy giao cho người xử trí đi."

Hắn trầm ngâm một lát, tầm mắt đảo ở trên người hai nữ nhân một vòng, cuối cùng đưa ra quyết định như thế.

"Thần thiếp tuân chỉ, nhất định sẽ không làm Hoàng thượng thất vọng. Mang đi!"

Chúc Mẫn cố gắng kiềm chế ý cười trên mặt, vung tay lên liền có người đi vào kéo Nhân Quý phi ra bên ngoài.

Nhân Quý phi tất nhiên không chịu đi, nàng vẫn còn lớn tiếng kêu lên: "Hoàng thượng, ngài đừng bị nữ nhân này lừa gạt. Một đám nữ nhân trong cung đều biến thành hòn đá kê chân của nàng ta, sớm hay muộn cũng có một ngày nàng ta sẽ xuống tay với Tần Phiên Phiên. Năm đó chính là nàng ta đối phó với Tần Kiêu như vậy, Tần Kiêu căn bản là ——"

Đáng tiếc nàng chưa kịp nói xong một câu cuối cùng, cũng đã bị đại cung nữ bên người Chúc Mẫn lấy khăn chặn miệng lại.

Có một số việc đã qua lâu rồi, liền không cần phải nhắc lại nữa.

Nhân Quý phi trực tiếp bị một đường kéo đi, cuối cùng kéo vào Đoan Mẫn điện.

Trở lại tâm diện của mình, Chúc Mẫn liền hoàn toàn thả lỏng xuống, nàng nâng khoe miệng mắt lạnh nhìn về phía Nhàn Quý phi, mặt mày toàn là vẻ đắc ý.

Nhàn Quý phi bị hai tên thái giám khoẻ mạnh gắt gao ấn nàng quỳ rạp xuống đất, không thể động đậy.

"Chúc Mẫn, người tiện nhân này, ta biết ngay người không có ý tốt mà. Người đã nói nhất định sẽ không kéo chân sau của ta, lúc cần thiết còn muốn giúp ta một phen, đây là người không phản bội sao?"

Cho dù Nhàn Quý phi không nâng được đầu lên, cũng vẫn muốn chửi ầm lên, thua người không thua trận.

Hoàng Quý phi ngồi ở trên ghế, vốn là thái độ dè dặt cẩn thận ở trước mặt Hoàng thượng, giờ đã hoàn toàn biến mất không thấy.

Nàng ho nhẹ một tiếng, bưng lên một ly trà nóng khẽ nhấp một ngụm, nước trà làm ấm dạ dày lúc trước, giờ lại làm cổ họng đau như bị dao cắt.

"Mang gương tới đây." Nàng ghen nói một câu, lập tức có cung nữ dâng lên gương đồng.

Nàng ngửa đầu cẩn thận soi, liền thấy trên cổ có vết ấn năm ngón tay rõ ràng, đỏ bầm như sắp chảy ra máu, hiển nhiên là bị thương không nhẹ.

Mãi đến lúc Nhàn Quý phi mắng mệt mỏi, nàng mới đặt gương đồng sang một bên, chậm rì rì mà đi qua.

"Phản bội? Ta chỉ là đem những thương tổn năm đó ta phải chịu, đẩy ngược lại lên người của người. Năm đó nữ nhân cả vương phủ liên thủ, muốn đẩy Tần Kiêu ra khỏi phủ, kết quả mắt thấy sắp thành công, người lại mời sát thủ tới giết ta. Nếu không phải ta mạng lớn, có nha hoàn trung tâm bảo vệ chủ ở đó, thì ta đã sớm trở thành một khối thi thể. Nhưng ta vẫn bị

thương nặng, nếu không sao có thể ở thời điểm mấu chốt như vậy ta lại trốn đi Tĩnh Tư Am chứ. Mọi người đều được hưởng thụ thành quả thắng lợi, người, Nguyệt Quý phi, Thư Quý phi còn có Minh Quý phi ngu xuẩn, cùng với Tô Uyển Nghi nửa chết nửa sống kia nữa. Mỗi một người đều là người quen của ta, lúc ta lẻ loi rời khỏi vương phủ, một đám các người đều cười thật vui vẻ."

Chúc Mẫn vừa nói vừa vươn một bàn tay, đột nhiên túm lấy búi tóc của nàng ta, kéo đầu nàng ta từ trên mặt đất lên.

Nhàn Quý phi bị bắt ngửa ra sau, nàng muốn giãy giụa, nhưng mà hai cái thái giám kiềm chế nàng rất chặt, không thể thoát được. Chỉ có thể giống một con sơn dương đực bị làm thịt, lộ ra cái cổ nhỏ dài.

Chúc Mẫn khẽ nheo mắt lại, nhìn cái cổ bóng loáng trắng tinh trước mắt, lại nghĩ đến cái ấn năm ngón tay trên cổ mình, càng tức giận đến đỏ mắt.

Nàng như muốn hả giận duỗi tay ra bóp cổ Nhàn Quý phi, nhưng mà tay nàng tất nhiên không có sức bằng nam nhân, cũng không thể lập tức bóp chặt, nên đổi thành hai tay.

Nhàn Quý phi bị nàng bóp đến trợn trắng mắt, hơi cúi đầu muốn há mồm cắn nàng.

"Bốp ——" Hoàng Quý phi hung hăng cho nàng một cái tát.

"Hôm nay cũng không tính là hãm hại, tổ chức sát thủ kia vốn dĩ có thiên ti vạn lữ quan hệ với người. Năm đó sát thủ làm ta bị thương nặng, chính là đến từ nơi đó. Người đưa cho bọn họ vô số tiền bạc, nhưng sao giờ lại quên mất rồi? Ta chỉ là nói chuyện này ra, giả tạo mấy cái chứng cứ, nhưng mà kết quả vẫn giống nhau. Người, chính là nữ nhân xấu xa muốn giết chết Đào Phi."

Hoàng Quý phi cười lạnh một tiếng, hôm nay tất cả đều bị nàng nắm trong lòng bàn tay, nàng luôn luôn là một nữ nhân có thù tất báo.

"Phi!" Nhân Quý phi phun nước miếng tới chỗ nàng, trên mặt mang theo vẻ khinh thường: "Người không muốn sao? Người chỉ sợ ngay cả nằm mơ cũng muốn ăn tươi nuốt sống Tần Phiên Phiên cùng nhi tử nàng ta mới sinh ra đi, đừng có ở đây giả bộ nhân từ nương tay. Ta đúng là đã coi thường người rồi, người lại có thể đào sâu đến mức lòi ra cả tổ chức sát thủ như vậy, còn sắp xếp bày rập lấy giả đánh tráo như vậy, nếu không phải ta thật sự không viết thư cũng không đưa ngân phiếu, thì ngay cả chính ta cũng sẽ bị người lừa rồi."

Hoàng Quý phi nghe nàng nói như vậy, bỗng nhiên trên mặt toát ra biểu tình cực kỳ vui sướng, trong ánh mắt tràn ngập đắc ý.

"Người cho là mấy năm kia ta ra cung là để lãng phí sao? Tuy rằng ta không ở bên người Hoàng thượng, không thể tranh sủng như các người, nhưng ta vì để rạng rỡ trở về, mà làm không ít chuyện. Tỷ như nuôi dưỡng tổ chức sát thủ, Hoàng thượng có một cái nói đúng, có nhiều thời gian nhàn rỗi như vậy, nuôi một đám sát thủ vẫn là có thể. Lúc trước người sai ở chỗ sau khi dùng xong đám sát thủ kia liền bỏ, không tiếp tục phát triển, mãi đến lúc muốn giết Tần Phiên Phiên, mới nhớ tới có một tổ chức như vậy, người thật cho rằng đám sát thủ máu lạnh này, có thể nhớ rõ người lâu như vậy sao, giống như một con chó gọi thì đến đuổi thì đi? Nếu không phải ta đào hố trước giúp người, bọn họ sao có thể để ý đến người?"

Chúc Mẫn nói đến những việc này, hoàn toàn xuất phát từ trạng thái dương dương tự đắc, cũng không trách nàng đắc ý như thế.

Cho dù là ai đoạt được vũ khí của địch nhân ba năm trước thương tổn mình để mình lợi dụng, lại trả thù ngược lại địch nhân, loại cảm giác này thật sáng khoái, không có thứ gì có thể sánh bằng được.

"Người, ta cũng chuẩn bị tốt mọi thứ cho người, người cũng không phụ sự mong đợi của mọi người mà sử dụng. Kế tiếp chính là làm hai sát thủ bà mẹ diễn một vở kịch, từ lúc bắt đầu trận diễn này không phải đối phó Tần Phiên Phiên, mà là người. Giết nàng, tương lai còn dài, nhưng với người, một khắc ta cũng không thể chịu đựng thêm. Tần Kiêu chân trước vừa ra phủ, phía sau ta cũng đi theo ra phủ, rõ ràng ta cũng là người thắng, nhưng ta lại giống như chó nhà có tang mà rời khỏi vương phủ, cái loại cảm giác thất bại này, người cái người thắng này nhất định sẽ không hiểu được. Cho nên ta muốn cho người nếm thử loại mùi vị này."

Chúc Mẫn đi qua, bóp lấy cằm nàng, trong ánh mắt lộ ra mười phần hận ý.

"Trò hay còn chưa có mở màn, người cũng đã xuống sân khấu, kẻ thất bại nghèo túng." Chúc Mẫn cười lạnh một tiếng.

Tới bây giờ Nhàn Quý phi mới hiểu được, từ lúc bắt đầu mình cũng đã rơi vào trong bẫy, chính là một con sơn dương đợi làm bì thối, vậy mà nàng còn đắc chí mà nhảy nhót bên trong bẫy.

"Ta không nên viết thư bảo người trở về, không nghĩ tới sau khi người trở về, người thứ nhất người vặn ngoặt lại là ta." Nhàn Quý phi vừa nói vừa đỏ hốc mắt, hối hận không thôi.

Chúc Mẫn hướng lắc lắc ngón tay về phía nàng, đầy mặt không tán đồng nói: "Sao có thể chứ? Cho dù chính người không nghĩ ra tìm ta hồi cung, người hầu hạ bên cạnh người cũng sẽ nhắc nhở người. Dù sao vì thu mua người của người, mấy năm nay ta phải dùng giá cao, các nàng ăn uống đúng là càng ngày càng lớn, cũng nên nhả hết tiền bạc lúc trước ra rồi."

Nhàn Quý phi bưng tỉnh, khó trách cái khăn gấm bị giấu ở tầng dưới cùng trong hộp trang sức của nàng, lại vừa lúc bị Trương Thành điều tra ra,

còn nhìn thấy có người đốt thư, một vòng lại một vòng, chính là vì muốn mạng của nàng.

.....

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 118: Đầy Tháng

Edit: Cảnh Thực viện

Beta: Thư Thực nghi

"Quả thật ta đã thua, nhưng người cũng không có thắng. Dù người có đem toàn bộ nữ nhân trong hậu cung này kéo xuống đài cũng vô dụng thôi, chỉ cần Tần Phiên Phiên còn xuất hiện, thì người mãi mãi cũng chỉ là kẻ thất bại, mãi mãi cũng không chiếm được sủng ái của Hoàng thượng. Người vẫn chỉ có thể cô độc mà sống hết quãng đời còn lại, một mực nhìn thấy Hoàng thượng và Tần Phiên Phiên chàng chàng thiếp thiếp, về sau bọn họ sẽ còn sinh thêm đứa thứ hai, đứa thứ ba, người so với nhũ mẫu cũng không bằng..."

Nhàn Quý phi cười lạnh một tiếng, lúc này nàng cũng không sợ, hoàn toàn là trạng thái vô đã mê không sợ rơi vỡ.

Dù sao đã biến thành tình tình như thế này, thì nàng có cầu xin thế nào cũng vô dụng, huống hồ còn rơi vào trong tay đối thủ một mất một còn, so với việc bị chế giễu chết đi, còn không bằng kiên cường một chút đến cuối cùng đi.

Chỉ ít nàng sẽ không cúi đầu trước Chúc Mẫn.

Nhưng mà Nhàn Quý phi còn chưa có nói xong, búi tóc lần nữa bị người khác bắt lại, bỗng nhiên Chúc Mẫn dùng sức kéo nàng ngã theo hướng trên mặt đất, lập tức khuôn mặt của Nhàn Quý phi liền đụng phải

gạch sàn lạnh buốt, thậm chí còn nghe được âm thanh trầm đục của răng và gạch sàn va chạm nhau.

Chúc Mẫn dùng rất nhiều khí lực, nên ngay cả mũi của Nhàn Quý phi cũng bị chảy máu, bốc lên một mùi máu tanh.

Nàng cũng không có cách nào mở miệng, bởi vì miệng đều bị mặt đất chặn lại.

"Thời điểm người không nói lời nào, đỡ khiến người ta chán ghét hơn nhiều. Có ai không, mau trang điểm cho Nhàn Quý phi, nàng ta muốn đi lãnh cung ngay lập tức, ở đó cũng không có son phấn bột nước tốt để dùng."

Chúc Mẫn lại nắm lấy tóc của nàng, kéo nàng lôi dậy.

Khuôn mặt của Nhàn Quý phi bị đập đến máu me đầm đìa, răng cũng đập rơi mất nửa hàm, nước mắt của nàng trực tiếp tuôn ra, hiển nhiên là đau đến chịu không được.

Bờ môi sưng phồng lên, ngay cả nói chuyện cũng không được.

Hai tiểu cung nữ bưng một chậu nước giúp nàng lau chùi, lại cầm son phấn bột nước tới, cẩn thận từng li từng tí giúp Nhàn Quý phi vẽ lại trang dung.

Thẳng đến muộn một chút, Nhàn Quý phi mới có thể nói lời nói: "Đều muốn đem ta nhốt vào lãnh cung, cần gì phải giả mù sa mưa thay ta trang điểm?"

"Gương mặt trẻ con này của muội muội a, đáng ghét thật làm người khác ưa thích. Nói thật nếu như người và ta không phải là nữ nhân của Hoàng thượng, nói không chừng còn trở thành khuê mật với nhau đấy. Đáng tiếc tạo hóa trêu ngươi, có một câu tục ngữ nói rằng, không phải quạ

báo không tới mà chưa tới thôi. Muội muội tốt, hiện tại đã đến rồi. Người sống cho thật khỏe mạnh nha."

Chúc Mẫn nói xong mấy câu đó, trơ mắt nhìn hai cung nữ giúp nàng vẽ lại trang dung xong, liền phất phất tay, để cho người ta đem Nhân Quý phi lôi vào trong lãnh cung.

Từ đó, trong lãnh cung lại có thêm một người.

Ngay từ đầu Nhân Quý phi vẫn không rõ mấy câu cuối cùng kia của Chúc Mẫn, hoàn toàn là không hiểu sao, đợi đến hai canh giờ sau, nàng cảm thấy mặt mình bị ngứa vô cùng lạ lùng, cả người tựa hồ cũng đã mất đi lý trí.

Đợi lúc nàng lại thanh tỉnh, trên mặt đã bị nàng cào đến từng vết máu lên, mà cuống họng lại bắt đầu kịch liệt đau nhức, nàng thử phát ra tiếng, từ khàn khàn đến im ắng.

Cuối cùng thân thể hoàn toàn cứng ngắt, nàng có thể trông thấy, cũng có thể nghe thấy, nhưng tay lại không thể viết, miệng không thể nói.

Hóa ra Chúc Mẫn nói lời này, ý là lúc trước Nhân Quý phi dùng thủ đoạn này trên người Tô Uyển nghi, bây giờ hoàn toàn báo ứng tại trên người nàng.

Chuyện tình giữa hai vị Quý phi huyền náo lớn đến như thế, Nhân Quý phi còn bị nhốt vào lãnh cung, tất nhiên Tần Phiên Phiên cũng biết được.

Chẳng qua nàng cũng không có thời gian phản ứng với những người này, bây giờ nàng chú tâm ở trên người Đại Hoàng tử rồi.

Tiểu gia hỏa ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, dường như mỗi một ngày đều có biến hóa, đáng dấp cực kỳ khỏe mạnh.

Tiêu Nghiêu liền vui vẻ vô cùng, vừa có thời gian liền chạy về Thường Đào các, mỗi ngày đều cao hứng như heo con trăm cân thịt vậy.

"Ai nha, bảo bối à, phụ hoàng rất thích con!" Tiêu Nghiêu ôm con của hắn trong điện đi dạo.

Chẳng qua chỉ mất công phu bảy tám ngày mà tư thế hắn ôm tiểu hài tử đã mười phần thành thạo, mà càng ngày lại càng ôn nhu.

Dùng lời của Cao Thái hậu để hình dung, Tiêu Muốn Muốn đã hoàn toàn tấu hỏa nhập ma rồi, con của hắn ị ị ra thì cũng là mùi hương thơm ngát.

Tần Phiên Phiên mắt lạnh nhìn bộ dáng ngu ngốc này của hắn, thấy hắn ôm đứa nhỏ một mực đung đưa nhẹ nhàng, tiểu gia hỏa vừa tỉnh ngủ, hiển nhiên đối với hắn việc đung đưa này rất thích, mở to một đôi mắt giống như trái nho.

"Hoàng thượng, người mau đem nhi tử đặt xuống đi, sớm muộn cũng làm hư hắn. Nửa đêm tỉnh ngủ muốn ôm ấp nói chuyện, sẽ rất khó đỡ." Tần Phiên Phiên nhẹ giọng khuyên một câu.

Tên Hoàng thượng này một khi cao hứng lên, thì cứ ôm đung đưa không ngừng, đừng nhìn hài tử nhỏ như vậy mà không hiểu chuyện, kỳ thật là mẫn cảm vô cùng, chỉ cần hắn không cao hứng thì sẽ khóc.

Tiêu Nghiêu cũng không phản ứng nàg, thấp giọng nói: "Không sao hết, tìm thêm mấy nhũ mẫu nữa thay phiên trông chừng hài tử. Bảo bối nghe lời như thế, làm sao có thể ầm ỹ quá mức. Nàng đừng có nói xấu bảo bối nữa."

Hắn vừa nói vừa đứng bên cạnh ném ánh nhìn khinh khỉnh về phía nàng, Tần Phiên Phiên bị hắn trừng đến không còn cách nào khác, việc này cũng hoàn toàn ngăn chặn miệng của nàng.

Bỏ đi, Hoàng thượng thích là được, đến lúc đó thật sự có gì không tốt, vậy thì tìm hắn tính sổ sau.

Rốt cuộc tiểu gia hỏa bị hắn dỗ cho ngủ thiếp đi, rồi hắn cũng cẩn thận từng li từng tí đem đứa nhỏ bọc trong tã lót bỏ lên trên giường, ôm lâu như vậy mà trên mặt hắn cũng không có chút biểu lộ mệt mỏi nào hết, chưa kể vẫn là đáng vẻ hài lòng nữa chứ.

Tần Phiên Phiên ngay cả trợn mắt cũng không muốn nhìn đến hắn.

Chờ sau khi hắn nhìn chằm chằm đáng vẻ tiểu gia hỏa ngủ đến gần người xong, mới rốt cục ung dung tỉnh táo lại, cuối cùng từ trong mị lực vô cùng to lớn của nhi tử mà thoát ra.

"Chờ nàng ra tháng, nàng có muốn quyền chấp chưởng hậu cung hay không?" Nam nhân này đi thẳng vào vấn đề.

Đột nhiên Tần Phiên Phiên giật mình, đề tài này nên mở đầu như thế nào giờ, trước đó cũng không có báo một tiếng nào. "Hoàng thượng không hài lòng với Hoàng Quý phi?" Nàng thăm dò hỏi một câu.

Tiêu Nghiêu gật đầu: "Chuyện lần này, lấy việc Nhàn Quý phi nhốt vào lãnh cung để kết thúc, nhưng kỳ thật vẫn chưa có kết thúc. Hoàng Quý phi cũng không thể thoát khỏi việc có liên quan, nhìn việc nhét hai bà đỡ vào trong cung của nàng, biết rõ hai bà đỡ kia chỉ sợ có vấn đề vậy mà nàng ta vẫn để y như vậy. Đã thế không có thông báo cho trẫm, cũng không cảnh báo nàng một câu, loại này có hành vi tự tiện chủ trương như thế rất là nguy hiểm. Nếu như để nàng ta tự ý quản lý hậu cung, chỉ sợ ngày nàng ta cấu kết với ngoại thần để tạo phản cũng không xa đâu."

Trên mặt hãn biểu lộ hết sức nghiêm túc, hiển nhiên những lời này hãn đã sớm nghĩ kỹ, chỉ là một mực không nói mà thôi.

Tần Phiên Phiên tán đồng nhẹ gật đầu, nói: "Chờ thiếp ở cử hết tháng xong, quyền chấp chương hậu cung liền giao vào trong tay thiếp đi."

"Đương nhiên nàng vẫn lấy hài tử làm đầu, các phi tần khác trong hậu cung cũng không có gây ra việc sóng gió động trời gì, trẫm không ra mặt cho các nàng, các nàng cũng không có bản lĩnh làm gì. Không muốn bởi vì nhỏ mà mất lớn, nhất định phải chiếu cố con thật tốt."

Hãn vừa nói vừa nhìn về phía đứa nhỏ trong tã lót, lại là một bộ dáng mang vẻ mặt thâm tình.

Tần Phiên Phiên không khỏi buồn nôn run rẩy, Hoàng thượng thật sự có bản lĩnh quá mà, từ lúc mới bắt đầu cũng không có ai xứng đáng sinh con cho hãn, bây giờ ôm đứa nhỏ thì không nỡ buông tay, trái lại không hổ là mắt cầu.

"Nếu nàng bận quá không chịu nổi, có thể để Thư Quý phi giúp nàng đỡ bận bịu một chút. Lần trước hại Tô Uyển nghi thành như thế, hung thủ đã bắt được chính là Nhàn Quý phi. Bây giờ nàng ta cũng giống như Tô Uyển nghi, người không ra người mà quý cũng không ra quý nằm liệt trên giường ở trong lãnh cung. Hoàng Quý phi đã đem mọi chuyện rõ ràng bàn giao một lần, nhưng mà nàng không được phớt lờ, hậu cung nhiều người tranh đấu cũng nhiều, nàng lại là mục tiêu công kích, còn có trẫm bảo hộ, nhất định phải thời thời khắc khắc đều ôm bảo bối trong ngực, đừng cho người khác cướp đi."

Hãn ôm đứa nhỏ lên, lại hôn một cái trên gương mặt non mịn của đứa nhỏ, một mặt biểu lộ thỏa mãn.

Khóe miệng của Tần Phiên Phiên cong lên nở nụ cười gằn, đợi đến khi Hoàng thượng đi, sớm muộn có một ngày nàng sẽ khiến cho Hoàng thượng

từ bỏ cái thói hư tật xấu này.

Thật đúng là muốn toàn bộ thế gian đều vây quanh đứa nhỏ mà, phụ mẫu sủng ái là vô cùng quan trọng, nhưng mà sủng ái quá mức sẽ không tốt, bây giờ nhị cầu tử rõ ràng là có tình thương của cha quá mức nồng đậm, đã đến mức đánh mất lý trí luôn rồi.

Tiệc đầy tháng của Đại Hoàng tử, có thể nói là cực kỳ long trọng và xa hoa.

Hoàng thượng luôn luôn cần kiệm tiết kiệm, bây giờ đối với tiệc đầy tháng của đứa trẻ đầu tiên, vô cùng coi trọng, từ khi đứa nhỏ ra đời đã căn dặn Hoàng Quý phi chuẩn bị.

Hoàng Quý phi một mực đảm bảo với hân, nhất định sẽ làm cho Đại Hoàng tử nở mày nở mặt xuất hiện trước mặt người khác, làm cho tất cả mọi người cũng có thể có cảm giác được Hoàng thượng coi trọng đứa nhỏ này.

Chúc Mẫn biết chuyện này là vẫn đã đóng thuyền, mặc kệ nàng đối đãi với đứa nhỏ này như thế nào, ghen ghét cũng được, hận đến nghiến răng nghiến lợi cũng vậy, tóm lại là không thể có chút may mắn lười biếng, nhất định phải làm cho Hoàng thượng hài lòng.

Nàng vốn cho rằng có thể nhờ việc này mà ở trước mặt Hoàng thượng biểu hiện tốt một chút, vạn vạn không nghĩ tới đây là một chuyện vô cùng thống khổ, khổ sai.

Trên cơ bản cách mỗi hai ba ngày, Hoàng thượng đều muốn triệu kiến nàng tại Long Càn cung, nói liên quan tới chuyện đầy tháng này.

Ngay từ đầu nàng còn có thể đứng đắn nghiêm túc đối mặt, nhưng cho dù nàng nói cái gì thì dường như bộ dạng Hoàng thượng cũng không có tính là đặc biệt hài lòng gì cả.

Đến mãi sau nàng đã tốt còn muốn tốt hơn, đem mọi chuyện có thể hoàn thiện đến thập toàn thập mỹ, vậy mà vẫn không đạt được khích lệ đặc biệt từ Hoàng thượng.

Hắn chỉ là trầm mặc hồi lâu, mới khoan thai nói: "Đại Hoàng tử của trẫm tốt đẹp như vậy, đáng giá dùng đồ tốt nhất. Hoàng Quý phi cố gắng trẫm đều nhìn ở trong mắt. Đây không phải là vấn đề của người, chỉ là trẫm cảm thấy trên đời này không có đồ vật nào có thể xứng với Đại Hoàng tử. Hãy dè, đã hai canh giờ rồi trẫm còn chưa có nhìn thấy đứa nhỏ, được rồi, người lui ra đi, trẫm phải đi ôm con một cái."

Hắn vừa nói vừa thở dài, hoàn toàn là một bộ dạng thế giới này quá dung tục dơ bẩn, căn bản không xứng với nhi tử của ta.

Cả người Chúc Mẫn đều cứng ngắc đứng tại chỗ, nàng há hốc mồm như muốn nói gì đó, nhưng mà Tiêu Nghiêu đã trực tiếp đứng người lên, sải bước đi ra ngoài, hiển nhiên là chờ không kịp mà muốn gặp được Đại Hoàng tử.

Rất nhanh đã không thấy thân ảnh của Hoàng thượng đâu cả, chỉ có Chúc Mẫn còn ngây ngốc đứng tại chỗ, không biết làm sao.

Đây là cái quái gì vậy? Hài tử còn chưa có đầy một tháng, đến tốt cùng vì sao có thể làm nhiều người ưa thích, ngay cả Hoàng thượng cũng hăm sâu trong đó như thế không tự kiềm chế được, hoàn toàn là không thể nói lý.

Đây chỉ là tưởng tượng một cảnh trong đó mà thôi, trong lúc đang làm tiệc đầy tháng, vô số lần nàng và Hoàng thượng đều không thể tiếp tục tiến hành cuộc đối thoại hoàn chỉnh một chút nào hết.

Nàng đã hiểu rõ ý tứ của Hoàng thượng, căn bản không có bất luận phong hoa tuyết nguyệt gì cả, một lòng chỉ có một mình Đại Hoàng tử như thế nào mà thôi, nàng còn không sánh bằng một đứa nhỏ còn trong tã lót nữa.

Dưới sự kích thích mãnh liệt này, cuối cùng cũng đến tiệc đầy tháng.

Bởi vì là đứa nhỏ đầu tiên của Hoàng thượng, quy mô của tiệc đầy tháng trên cơ bản cùng với quy mô của tết Trung thu, đầy đủ văn võ ở trước điện chúc mừng Hoàng thượng, mệnh phụ các nhà cũng vào cung cùng với chư vị phi tần tham gia tiệc.

Đại Hoàng tử bị bao trong tã lót, thời gian lộ một chút mặt vô cùng ngắn ngủi ở trước điện cùng hậu cung, rồi sau đó trực tiếp bị ôm đi xuống.

Không ít mệnh phụ còn muốn tiến lên trước cẩn thận nhìn một cái, nhưng mà nhũ mẫu đem Đại Hoàng tử ôm thật chặt vào trong ngực, trước sau đều có tám vị cung nữ mở đường, những người kia đem cổ kéo dài hơn nữa, cũng không nhìn thấy bất kỳ đầu mối nào.

Có mấy mệnh phụ quen biết nhau, tụ cùng một chỗ nói thầm, nói là Đào Phi nương nương cũng quá keo kiệt, các nàng chỉ là nhìn một cái xem Đại Hoàng tử trông như thế nào mà thôi, nàng để cho người ta che chở Đại Hoàng tử như thế, hoàn toàn coi các nàng như tặc tử vậy, thật sự đúng là thứ không lên được mặt bàn mà.

Thậm chí có người lôi thân phận thứ nữ của Tần Phiên Phiên ra, những mệnh phụ này có liên hệ vô cùng nhiều với phi tần trong hậu cung.

Bây giờ hậu cung chỉ có một mình Tần Phiên Phiên độc sủng, nàng còn có Đại Hoàng tử, đem các phi tần khác đều bức đến không có cơ hội sống, cũng khó trách nhóm mệnh phụ giận lây sang nàng.

Tần Phiên Phiên nhìn thấy phía dưới tư thế châu đầu ghé tai, không khỏi ngoắc ngoắc khóe môi.

Hôm nay nàng mặc trang phục lộng lẫy tham dự, sau khi ở cử xong, mấy ngày này đã nhiều lần bộc lộ quan điểm là không muốn khó coi, nàng đã đặc biệt rèn luyện, cho nên cả người nhìn cũng không tệ.

"Đào Phi nương nương, lão thân có một yêu cầu quá đáng. Có thể để cho cháu dâu lão thân xích lại gần nhìn Đại Hoàng tử một chút hay không, dinh dinh hỉ khí, chờ mong nàng sang năm cũng có thể sinh một tiểu tử mập mập." Rốt cục có người kiềm chế không được, đứng ra nói một câu như vậy.

Tần Phiên Phiên áy náy cười nói: "Không phải bản cung không cho chư vị nhìn Đại Hoàng tử, là Hoàng thượng tự mình ban lệnh ra, Đại Hoàng tử tuổi còn nhỏ thân thể yếu, không thể ở bên ngoài quá lâu, cũng không thể tiếp xúc quá nhiều người. Chớ nói cháu dâu ngài, hôm nay ngay cả bản cung cũng không thể ôm đứa nhỏ, Hoàng thượng nói, trừ phi chờ tiệc đầy tháng kết thúc, sau khi trở về ta đem mặt trang điểm rửa sạch, nếu không là không thể đụng vào Đại Hoàng tử."

Trên mặt của nàng tràn đầy vẻ mặt bất đắc dĩ, vừa dứt lời, khắp nơi kinh ngạc.

Lúc trước mấy mệnh phụ vụng trộm tụ cùng một chỗ chửi mắng Tần Phiên Phiên hẹp hòi, đều cảm thấy trên mặt nóng lên.

Không phải Đào Phi nương nương, mà là Hoàng thượng hẹp hòi.

Hôm nay Chúc Mẫn ngồi ở phía dưới, nếu không phải trên mặt trang dung vẽ dày cộm, khẳng định đám người kia đều có thể phát hiện nàng không cam tâm.

Nàng rõ ràng mới là nữ nhân có phân vị cao nhất trong hậu cung, nhưng lại ngồi hàng thứ hai, chủ vị là Tần Phiên Phiên ngồi.

Đây là Hoàng thượng đặc biệt nói, tiệc đầy tháng Đại Hoàng tử, tự nhiên là mẹ đẻ Đại Hoàng tử ngồi ở chủ vị.

Chúc Mẫn lại không cam tâm cũng không thể tránh được, một là nàng không thể nào phản bác lời nói của Hoàng thượng, hai là nàng không phải lục cung chi chủ, không phải Hoàng hậu, cùng Tần Phiên Phiên phân vị chênh lệch không tính là lớn, cũng chỉ có thể phục tùng an bài.

Tiệc đầy tháng làm cực kỳ náo nhiệt, dù nhân vật chính là Đại Hoàng tử chỉ lộ mặt một chút rồi bị ôm xuống, nhưng như cũ vẫn truyền đến vô số tiếng cười nói chúc mừng.

Ai cũng biết Hoàng thượng rất coi trọng với lần yến tiệc này, cho dù là ép buộc mình, cũng phải kéo ra ba phần cười tới.

Sau khi tiệc kết thúc, Tần Phiên Phiên lập tức liền trở về Thường Đào các đi nhìn đứa nhỏ, Chúc Mẫn còn phải lưu lại nhìn chăm chăm nhóm cung nhân thu dọn.

Đợi lúc nàng trở lại Đoan Mẫn điện, sắc trời bên ngoài đã tối đến nỗi đưa tay không thấy được năm ngón, nàng nằm ngửa lên trên ghế Quý phi, nhắm mắt lại chợp mắt, nhú chặt lấy lông mày nghĩ ngợi tâm sự.

"Nường nường, Trương Thành công công tới." Tiểu cung nữ nhẹ giọng thông truyền một câu.

Hoàng Quý phi lập tức bừng tỉnh, bỗng nhiên từ trên ghế Quý phi bật dậy, nàng không cẩn thận ngủ thiếp đi mất.

"Mau mời!" Nàng cấp tốc sửa sang lại một chút váy sam, nhìn xem sắc trời đen sì sì ở bên ngoài, đáy lòng dâng lên mấy phần dự cảm không

tốt.

Tác giả có lời muốn nói: Còn có hai tiếng, nhanh chóng đi viết, các đại lão có thể đoán xem trên thánh chỉ viết gì nào, dù sao không phải thứ tốt gì.

Hoàng Tang: Lão tử không phát uy, quả nhiên người dám xem trẫm là con mèo bệnh.

Đứa nhỏ: Phụ hoàng, con muốn nghe mèo kêu.

Hoàng Tang: Meo ~~~

Diễn tinh: Người vẫn là một con mèo bệnh!

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 119: Hai Phần Thưởng

Edit: Hy Hoàng Thái phi

Beta: Huệ Hoàng hậu

"Trương công công, không biết đã trễ thế này Hoàng thượng còn chuyện gì quan trọng muốn phân phó?"

Chúc Mẫn hỏi rất khách khí, ánh mắt lén lút nhìn một lượt trên người hắn, lập tức liền nhìn thấy thánh chỉ màu vàng trong tay Trương Thành, trong lòng nhảy dựng.

Chẳng lẽ Hoàng thượng thấy nàng tổ chức tiệc đầy tháng vô cùng thành công, mọi chuyện vô cùng tốn sức thực sự rất vất vả cho nên quyết định khen thưởng nàng?

Nàng có chút không rõ cho lắm, Trương Thành cười khách khí với nàng: "Nương nương không cần sốt ruột, nô tài lập tức tuyên chỉ, ngài sẽ biết nội dung ngay thôi."

Hắn ho nhẹ một tiếng, mở thánh chỉ ra, cất cao giọng đọc: "Phụng thiên thừa vận Hoàng đế chiếu viết: Hoàng Quý phi Chúc thị, quản lý hậu cung không tốt, lợi dụng chức vụ quyền lợi giúp người khác làm việc hại người, lấy việc công làm việc tư, suýt nữa gây ra sai lầm lớn. May mắn Đại Hoàng tử phúc lớn mạng lớn, bình an sinh ra, nhưng Chúc thị khó thoát tội. Hàng phân vị xuống từ nhị phẩm Phi, dừng lại phong hào trước đây là Mẫn. Khâm thử."

Trương Thành đọc xong thánh chỉ, trong điện lâm vào một mảnh yên tĩnh như chết, gần như tất cả mọi người đều ngừng thở.

Chúc Mẫn sững sờ ngay tại chỗ, phân vị Hoàng Quý phi là chính nhất phẩm, Phi là từ nhị phẩm, nàng bị hàng ba cấp. Nàng đã phạm vào sai lầm lớn đến mức nào mà Hoàng thượng đối xử với nàng như vậy.

Hơn nữa thánh chỉ này cố tình muốn tuyến bố vào hôm nay, tiệc đầy tháng của Đại Hoàng tử vừa kết thúc, nàng còn chưa kịp thở phào một hơi đã nhận được tin bị hàng phân vị.

Hốc mắt của nàng lập tức đỏ, một nửa là buồn, một nửa kia là không cam lòng.

Vì tiệc đầy tháng, nàng bận rộn chuẩn bị hơn nửa tháng, mỗi ngày đều lo lắng đề phòng mà tận lực hoàn thành theo yêu cầu của Hoàng thượng, không có công lao cũng có khổ lao, nhưng căn bản là Hoàng thượng không nhớ rõ chuyện này, vẫn không hề lưu tình mà hàng phân vị của nàng, không bận tâm thể diện của nàng.

Ngay đêm nay, nhiều thêm một giây cũng không muốn chờ, lập tức không hề lưu tình mà đẩy nàng vào địa ngục.

Những thứ thể hiện qua đạo thánh chỉ này không chỉ là chuyện nàng bị hàng phân vị, còn có chuyện Hoàng thượng không để ý một chút nào đến nàng, hoàn toàn phá hủy toàn bộ hy vọng của nàng.

"Mẫn Phi nương nương, ngài tiếp chỉ đi, Hoàng thượng còn chờ nô tài về phục mệnh đấy!"

Trương Thành nhìn Mẫn Phi chảy xuống hai hàng nước mắt dưới đáy lòng không khỏi thở dài một hơi.

Làm nữ nhân của ai cũng tốt, nhưng cố tình muốn vào cung làm nữ nhân của Hoàng thượng, đây mới là ngọn nguồn của việc chịu khổ.

Chúc Mẫn cơ hồ run rẩy đứng dậy, tiếp nhận thánh chỉ từ trong tay của hắn, cả người đều lão đảo một chút, may mắn cung nữ đứng bên cạnh tay mắt lanh lẹ mà đỡ lấy nàng, nếu không nàng liền quỵ xuống thêm lần nữa.

"Công công, Hoàng thượng có nói thêm lời gì nữa hay không? Ta thật sự không hiểu, đến tột cùng ta phạm vào sai lầm lớn nào mà Hoàng thượng trừng phạt ta như thế. Phía trước ta làm mọi chuyện chuẩn bị để tổ chức tiệc đầy tháng cho Đại Hoàng tử Hoàng thượng còn khích lệ ta, vì sao tiệc đầy tháng vừa kết thúc, ta liền thu được thánh chỉ hàng phân vị? Mong công công nói rõ."

Nàng duỗi tay ra bắt cánh tay của Trương Thành, bộ dáng nếu hắn không nói rõ thì không buông tay cho hắn đi.

Trương Thành bị hành động này của nàng dọa sợ tới mức giật mình, bàn tay mềm mịn của nữ nhân cầm lấy tay hắn, những móng tay thon dài lại bầu chặt vào cánh tay hắn, đau đến nhe răng trợn mắt.

Nữ nhân lúc phát điên thật là không muốn sống nữa, hoàn toàn chống đỡ không được.

"Nô tài nói ngay đây, Hoàng thượng có chuyện nói với ngài, ngài buông tay trước đã, cánh tay của nô tài sắp bị ngài bóp gãy rồi!" Hắn lập tức xin khoan dung.

Chúc Mẫn hơi thả lỏng lực một chút nhưng vẫn nắm lấy tay hắn, tựa hồ sợ hắn chạy.

"Hoàng thượng nói, tâm tư ngài vẫn là bất chính, lúc trước Nhàn Quý Phi muốn ngài nhét người ngài nên nói cho Hoàng thượng hoặc là thông báo một tiếng cho Đào Phi nương nương để Đào Phi nương nương chuẩn bị

tâm lý. Nhưng ngài cũng chẳng nói gì, liền tự ý quyết định. Hơn nữa việc này còn có chỗ không rõ ràng, ví dụ như người Nhân Quý phi phải đi là sát thủ, như vậy võ nghệ sẽ rất cao, nhưng biểu hiện lúc đó của bà mẹ do ngài nhét vào hình như võ công chỉ có mấy chiêu mèo cào nhưng lại có thể ngăn lại sát thủ. Điều này giải thích thế nào đều không rõ."

Trương Thành từng câu từng chữ thuật lại những gì mà Tiêu Nghiêu nói cho hắn, hắn nói thêm một câu thì sắc mặt của Chúc Mẫn liền thay đổi thêm vài phần.

Nàng trăm triệu lần không nghĩ tới, ngay cả chi tiết nhỏ như vậy Hoàng thượng đều nghĩ đến.

"Là ta nói trước cho bà ta, khiến bà ta nhìn chăm chăm thích khách, cho nên bà ta mới phản ứng nhanh như vậy." Nàng lập tức giải thích, nhưng là rõ ràng nói ra lý do ngay cả chính mình đều không tin.

"Ngài giải thích với nô tài cũng vô dụng, Hoàng thượng nói, vì ngài xử lý tiệc đầy tháng của Đại Hoàng tử vất vả như vậy nên bỏ qua chuyện lần này. Hoàng thượng cho ngài một lần cơ hội chỉ hàng phân vị của ngài, hy vọng ngài ghi nhớ việc này trong lòng, lần sau đừng tái phạm. Nếu ngài lại có tâm lý hy vọng ăn may như vậy, rồi lại lôi người khác ra làm lá chắn cho mình, còn mình trốn ở phía sau đục nước béo cò thì ngài cũng không còn cơ hội lần thứ hai để lãng phí nữa đâu."

Trương Thành vẫy vẫy tay, nếu Hoàng thượng đã nói rõ như vậy thì sẽ không để ý lời giải thích của Mẫn Phi.

Trong chuyện lần này Chúc Mẫn cũng không hề sạch sẽ cho nên Hoàng thượng muốn giáo huấn nàng, đây cũng là chuyện theo lẽ thường.

Chúc Mẫn nghe được lời này, sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt như tờ giấy.

Nàng có thể tưởng tượng đến, Hoàng thượng đứng ở trước mặt nàng nói với nàng những câu này, biểu tình lạnh nhạt, như là đối đãi một con kiến vậy, làm trái tim nàng đóng băng.

"Hoàng thượng còn nói ngài là người thông minh, chắc chắn sẽ hiểu ý tứ của Hoàng thượng. Ngài chỉ cần an phận thủ thường vinh hoa phú quý trong cung ngài tận tình hưởng dụng, sau này nhất định sẽ có người dưỡng lão đưa ma cho ngài, ngài không cần có bất luận bản khoản gì. Nhưng nếu ngài mơ ước những thứ không nên mơ, chạm vào người không nên chạm, vậy ngày lành của ngài liền kết thúc."

Trương Thành nói xong mấy câu này liền dùng sức dật tay mình ra, hành lễ với nàng xong xoay người liền đi.

Chúc Mẫn nhìn bóng dáng hắt rời đi, nàng cảm thấy đáy lòng mình trống rỗng, tất cả hy vọng đều mất hết.

Nàng không nhịn được đuổi theo hai bước, nhưng cả người mệt mỏi lao đảo đi không vững, lần này không có cung nhân tinh ý đỡ được nàng, nàng lập tức ngã ra đất, không thể động đậy.

Hoàng thượng tuyệt tình như thế, chặt đứt tất cả vọng tưởng của nàng, nhưng nàng làm sao có thể cam tâm đây.

Bên trong nội điện của Thường Đào các thắp vô số ngọn nến, ánh nến lung linh chiếu sáng cả điện.

Lúc Tần Phiên Phiên về đến nơi thì phát hiện Hoàng thượng đã chờ sẵn ở nơi đó, nhưng mà vô cùng thần kỳ là Hoàng thượng không ôm con trai bảo bối của hắn, bình thường thì hắn chỉ hận không thể dính lấy bảo bối của hắn. Bây giờ bảo bối của hắn đang nằm ở trên giường một mình, nhìn có chút đáng thương.

"Yến hội ở tiền điện kết thúc sớm như vậy?" Nàng kinh ngạc nói một câu.

Bình thường mỗi khi có yến hội thì tiền điện đều kết thúc muộn hơn hậu cung, không ngờ lần này lại ngược lại.

"Bởi vì trẫm sốt ruột muốn về sớm để ban thưởng cho người." Hân ngồi ở trên ghế ngẩng đầu nhìn về phía Tần Phiên Phiên, gương mặt phỉm hai vệt đỏ ửng, đã có chút hơi say.

Nhưng mà đôi mắt của hân lại sáng ngời vô cùng, dưới ánh nến lung linh giống như được khảm đầy tinh tú.

Tần Phiên Phiên không nhịn được nghiêng nghiêng đầu, nhỏ giọng hỏi: "Khen thưởng cái gì?"

"Có hai cái thưởng lớn." Hân chớp mắt vài cái với nàng, Hoàng thượng say rượu còn đánh người hơn cả ngày thường.

Lúc này ngay cả âm thanh nói chuyện cũng mềm mại hơn nhiều, quả thật là vô cùng hiếm thấy.

"Khen thưởng gì? Thần thiếp cực kỳ chờ mong." Nàng duỗi tay sờ sờ mặt của hân.

Tiêu Nghiêu lập tức xoay người đi tìm, xốc ngược hết gối đầu trên giường lên, phía dưới có giấu một cái thánh chỉ màu vàng.

"Hôm nay trước khi bắt đầu yến hội thì trẫm đã viết xong, trẫm đã muốn cho người từ sớm." Hân đã say đến mức lưỡi có chút cứng lại.

Có lẽ là trong phòng càng lúc càng ấm áp nên cơn say cũng tăng lên.

"Muốn gọi Trương Đại Tổng quản vào đọc thánh chỉ không?" Nàng chớp chớp mắt, mới nghĩ xem đạo thánh chỉ này sẽ ban thưởng cho nàng

cái gì.

Tiêu Nghiêu lắc lắc đầu: "Không cần hần đọc, trầm đọc cho người nghe. Người khác tới thì rất mất hứng."

Hần vừa nói vừa mở thánh chỉ ra, ho nhẹ một tiếng, thì thầm: "Phụng thiên thừa vận Hoàng đế chiếu viết...."

Tiêu Nghiêu mới vừa đọc xong mở đầu thì ngẩn cổ lên lộ mặt ra khỏi thánh chỉ sau đó giải thích với nàng: "Chính là trầm nói."

Tần Phiên Phiên lập tức bị hần chọc cười, gật đầu nói: "Thần thiếp biết là ngài nói. Sau đó thì sao?"

"Sau đó... Tần thị Phiên Phiên, mỹ diệu tuyệt luân, trầm rất yêu thích. Hoài thai mười tháng sinh hạ Đại Hoàng tử, vất vả mệt nhọc. Đặc biệt thăng phân vị lên chính nhất phẩm Hoàng Quý phi."

Hần đọc chậm rì rì, ngữ điệu lúc say rượu trầm ấm mơ hồ, giống như đang ngâm một bài thơ êm tai.

Tần Phiên Phiên ngẩn ra, ngay sau đó trong lòng mềm nhũn.

Từ lúc nàng mang thai, hần luôn luôn biết nàng vất vả, những chuyện đã đáp ứng nàng chưa bao giờ nuốt lời, nói không chạm vào nữ nhân khác chính là không có chạm vào, cũng không biết đã vả mặt bao nhiêu phi tần âm thầm dụ hoặc quyến rũ hần.

Hần còn sợ sau khi nàng biết sẽ không vui, cho nên đều ra lệnh bảo mật, không được nói cho nàng biết.

Quả nhiên tất cả đều là công lao của giấy cam đoan!

"Từ từ đợi một chút, sao trầm không nhìn rõ cái chữ này, đây là chữ gì?"

Còn không đợi Tần Phiên Phiên nói cảm tạ, Tiêu Nghiêu liền nheo lại đôi mắt, cả khuôn mặt đều dán lên thánh chỉ, cố gắng điều chỉnh tư thế nhưng vẫn không nhìn rõ được cái chữ kia.

Tần Phiên Phiên bị hăn chọc cười, hỏi lại một câu: "Khâm thử?"

"Đúng vậy, mặt sau nên là hai chữ này, nhưng chữ " khâm " có chút kỳ quái, có đúng viết như thế này không? Hay là do trầm hoa mắt, trầm nhìn không giống lắm?"

Hăn hàm hồ nói thăm mấy câu, rõ ràng ngày hôm nay chữ "khâm" có thù oán với hăn, hăn nhìn tám trăm lần cũng không thể nhìn rõ nó.

Tần Phiên Phiên bị bộ dáng ngẩn người này của hăn chọc cười hoàn toàn, duỗi tay muốn tiếp nhận thánh chỉ từ trong tay hăn.

"Thần tiếp tiếp chỉ."

Kết quả hăn lập tức né tránh, căn bản không cho nàng chạm vào: "Trẫm còn không có đọc xong, không thể tiếp chỉ. Chữ này quá lớn mật, lần đầu tiên trẫm đọc thánh chỉ cho nàng nghe mà dám nguy trang không cho trẫm nhận ra. Theo luật phải trảm!"

Hăn dong dài lên án chữ "Khâm", Tần Phiên Phiên dờ khóc dờ cười, đạo thánh chỉ này rõ ràng là hăn viết, hơn nữa khâm thử hai chữ cơ hồ mỗi một cái thánh chỉ đều có, không biết viết bao nhiêu lần rồi. Thế nhưng Hoàng thượng lại không nhận ra.

"Hoàng thượng, hậu cung không phải chỉ có thể có một vị Hoàng Quý phi à? Sao ngài lại phong cho ta làm Hoàng Quý phi nữa." Nàng bắt đầu nói sang chuyện khác.

Chỉ số thông minh của người say thật sự thấp đến đáng sợ, so chỉ số thông minh càng đáng sợ chính là sự chấp nhất của bọn họ.

Ví dụ như lúc này Tiêu Nghiêu vô cùng ngây ngốc nhưng còn quyết tâm giữ ý kiến của mình, bởi vì ngốc cho nên cố chấp, lại bởi vì cố chấp cho nên có vẻ càng ngốc, hỗ trợ lẫn nhau.

"Chỉ có mình nàng thôi, trẫm đã sớm viết xong thánh chỉ hàng phân vị của Hoàng Quý phi cũ, nếu nàng ta không nhường đường cho nàng thì nàng có thể thăng phân vị kiểu gì? Mẫu phi bảo bối của trẫm thì phân vị chắc chắn phải cao." Hắn nói vô cùng đương nhiên.

Tần Phiên Phiên không khỏi nhướng nhướng mày, đáy lòng dâng lên vài phần mừng thầm, từ nay về sau nàng chính là nữ nhân có phân vị cao nhất trong hậu cung!

"Hoàng thượng, ngài say sao?" Nàng thấp giọng hỏi.

Tiêu Nghiêu trừng mắt nhìn nàng một cái, nỗ lực mở to hai mắt, nói: "Nàng nhìn trẫm giống người say sao? Trẫm không có say."

Tần Phiên Phiên nhún vai, nói không có say nàng không tin, con trai bảo bối của Hoàng thượng nằm một mình ở trên giường rất lâu, Hoàng thượng cũng chưa ôm một cái, điều này đối với người mắc bệnh "cơ khát con trai bảo bối" như Tiêu Nghiêu thì cơ bản không có khả năng.

"Vậy bảo bối của ngài đâu?" Nàng hỏi.

Tiêu Nghiêu sửng sốt một chút, nghiêng đầu suy nghĩ một lát, bỗng nhiên ôm mặt nàng dùng sức hôn lên môi đỏ của nàng một cái.

"Trẫm nhìn không thấy bảo bối, trẫm chỉ có thể nhìn thấy đại bảo bối là nàng!"

Tần Phiên Phiên bị hắn hôn thì lập tức đỏ mặt, thực tế giữa hai người bọn họ đã làm rất nhiều chuyện thân mật hơn cả nụ hôn này, nhưng nàng vẫn là nhịn không được đỏ mặt.

Có lẽ là sau khi Hoàng thượng hôn môi nàng còn nói một câu dễ nghe như vậy nên nàng mới đỏ mặt.

Phải biết rằng từ lúc thằng nhóc con kia sinh ra, Tần Phiên Phiên cảm thấy chính mình là cái bóng đèn, là kẻ thứ ba ngăn trở giữa phu quân và nhi tử, nhưng đêm nay nàng đã có lại sự tự tin, lại lần nữa leo lên đỉnh cao của nhân sinh.

"Còn có phần thưởng thứ hai đâu?" Nàng lại lần nữa nói sang chuyện khác.

Tiêu Nghiêu tựa hồ mới nhớ tới, lập tức liền ném thánh chỉ trong tay đi, cũng không hề rối rắm chuyện hắc không nhìn rõ chữ kia nữa.

Hắn cởi giày, động tác nhanh nhẹn leo lên giường, ngoan ngoãn mà ngồi quỳ đối diện với nàng, đôi tay đặt ở trên đầu gối, sống lưng thẳng thắn, ánh mắt thẳng tắp mà nhìn về phía nàng.

"Tới lấy phần thưởng thứ hai của nàng đi!" Hắn cong môi cười đến vẻ mặt nhộn nhạo.

Tần Phiên Phiên nhướng mày, không rõ nguyên do nói: "Ở đâu?"

"Ở trước mặt nàng, là trẫm!" Hắn chém đinh chặt sắt nói.

Tần Phiên Phiên hoàn toàn ngây ngẩn cả người, vẻ mặt phát ngốc, lúc sau có chút buồn cười nói: "Hoàng thượng muốn đem chính mình tặng cho ta?"

"Đúng rồi, rất nhiều nữ nhân đều muốn trẫm, trẫm đều không cho các nàng ta, chỉ cho nàng. Vì nàng là đại bảo bối của trẫm!" Hắn bất đắc dĩ khẽ thở dài một hơi, giống như Tần Phiên Phiên suốt ngày dính lấy hắn vậy.

Nàng không nhịn được cười lên tiếng, Nhị Cầu tử uống say thì hoàn toàn đánh thức linh hồn điên tinh trong người, động tác rồi biểu tình, cả lời nói nữa quả thực là kịch cỡm đến mức độ nhất định, vô cùng cảm thấy thẹn.

"Nàng cười cái gì, đừng có không tin, trẫm là thiệt tình. Đúng rồi, chủ yếu là làm nàng vui vẻ, đêm nay trẫm hầu hạ nàng."

Hắn vừa nói vừa bắt đầu cởi quần áo, tùy tiện ném ngọc đá ở trên eo xuống giường, nhưng lúc cởi đến cúc áo lại khó khăn, ngón tay không nghe lời hắn, không cởi được áo.

"Hoàng thượng, ngài làm gì vậy? Hầu hạ thần thiếp làm gì?" Tần Phiên Phiên mở to hai mắt nhìn.

"Đi ngủ chứ còn gì, hơn mười tháng rồi trẫm chưa thị tẩm, ngày thường đều dùng tay của nàng, tiểu Muốn Muốn của trẫm sắp nghẹn hỏng luôn rồi. Nhanh lên, trẫm cởi không được, nàng đến cởi giúp trẫm....."

Hắn lải nhải nói, cầm tay nàng ấn vào đai lưng của hắn, mười phần mười là quý đỏi trong sắc quý đầu thai chuyển thế.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 120: Ác Mộng Bắt Đầu

Edit: Cát Sung dung

Beta: Nga Quý tần

Tần Phiên Phiên hơi ngậy ngấn cả người, cho tới bây giờ nàng mới hiểu được, thứ Hoàng thượng thưởng lần thứ hai rốt cuộc là gì.

Thì ra là muốn nàng thị tẩm, còn làm ra dáng vẻ như vậy.

Nàng muốn rút tay lại, Tiêu Nghiêu lại dùng sức nắm lấy tay nàng, không cho nàng rời đi.

"Hoàng thượng, lúc trước Hách cô nương đã nói, sau khi ở cử xong vẫn không thể hành phòng. Tốt nhất là ba tháng sau khi sinh hài tử mới có thể hành phòng lại, nếu không sẽ dễ bị thương, dễ bị xuất huyết linh tinh".

Tần Phiên Phiên không có biện pháp, chỉ có thể nhẹ giọng dỗ hăn.

Nhưng rõ ràng Tiêu Nghiêu không tin lời nàng nói, cau mày nhìn nàng, trên mặt đều là biểu tình không đồng ý.

"Không, nàng đừng nghĩ đến chuyện lừa trẫm, khẳng định là có thể". Hăn cực kì bất mãn.

Tần Phiên Phiên hoàn toàn không có biện pháp, nắm ngược lại tay hăn, hơi dùng sức mà nhéo, âm thanh lạnh nhạt: "Hoàng thượng, ngài đừng không tin thiếp nói. Lúc trước có đôi phu thê không tin tà, mới ra ở cử đã hành phòng, sau đó liền xảy ra đại sự. Phu quân không thông cảm cho nàng

ta, thê tử đau đến không chịu được, sau đó phu quân kia có bóng ma tâm lý, từ đấy không làm được. Chỉ cần hành phòng sẽ nhớ tới ngày ấy thê tử chịu cực khổ, cùng với vẻ mặt thống khổ của thê tử".

Tiêu Nghiêu trợn mắt, cũng không biết có tin hay không, nhưng biểu tình trên mặt cực kì nghiêm túc.

Cuối cùng hắn cũng có động tác, trực tiếp buông lỏng tay Tần Phiên Phiên, nằm trên giường, đầu nghiêng về một bên nhìn tiểu nữ oa ngủ bên cạnh, dùng tay ôm đứa nhỏ, thấp giọng nói: "Ai nha, vẫn là bảo bối của trẫm tốt. Đến đây, đại bảo bối không bồi trẫm ngủ, trẫm ngủ cùng tiểu bảo bối nha".

Hắn nói câu đó xong, thực sự nhắm mắt lại ngủ.

Ngay từ đầu Tần Phiên Phiên còn tưởng rằng hắn nói giỡn, chờ một lúc sau mới phát hiện, nam nhân đã bắt đầu nhẹ nhàng ngáy ngủ, hiển nhiên là ngủ ngon.

Nàng nhìn Nhị Cấu tử cùng bảo bối chiếm giường, chỉ còn lại vị trí một bên chân, vừa lúc chỉ đủ cho nàng ngồi, đến nỗi chỗ ngủ cũng không có.

Tần Phiên Phiên trợn mắt, bệnh này của Nhị Cấu tử sớm hay muộn gì cũng phải trị.

Nàng gọi bà vú tới, ôm tiểu nữ oa kia đi, cuối cùng cũng có thể nằm xuống ngủ.

Ngày thứ hai sau tiệc đầy tháng, hậu cung thu được hai tin tức lớn kinh thiên động địa, nguyên Hoàng Quý phi bị giáng vị, Tần Phiên Phiên thượng vị làm Hoàng Quý phi.

Phân vị của hai người này vừa lúc đối cho nhau một chút, hơn nữa vẫn là đồng thời tuyên bố thánh chỉ, tiệc đầy tháng của Đại Hoàng tử vừa mới kết thúc, hai đạo thánh chỉ cũng đã hạ, hiển nhiên Hoàng thượng đã sớm chuẩn bị tốt.

Người sáng suốt đều có thể nhìn ra, Chúc Mẫn là tự mình nhường đường cho Tần Phiên Phiên, toàn bộ hậu cung cũng chỉ có thể có một Hoàng Quý phi.

Từ đây, hậu cung này sẽ là thiên hạ của Tần Phiên Phiên, tất cả mọi người đều coi nàng như thiên lôi sai đâu đánh đó.

Tất nhiên ngoài phân vị, quyền chấp chương ở hậu cung cũng đồng thời rơi xuống tay nàng.

Mọi người bình tĩnh, ban đầu trong cung có bốn vị Quý phi, một vị Hoàng Quý phi, cả năm vị đều có phân vị cao hơn Tần Phiên Phiên, nhưng hiện giờ chỉ còn lại duy nhất Thư Quý phi, những người khác đều bị đày vào Lãnh cung, hoặc bị hàng vị.

Tần Phiên Phiên càng lúc càng khó lường, nắm được vị trí Hoàng Quý phi, có nhi tử còn có phân vị cao, đúng là xuân phong đắc ý.

Thời điểm sáng sớm Chúc Mẫn biết được tin tức này, đương nhiên tức giận đến mức thất khiếu bốc khói[1], cấp hỏa công tâm, thật sự nàng không tiếp thu được.

[1] Thất khiếu bốc khói: Hai tai, hai mũi, miệng đều bốc khói, ý chỉ cực kì tức giận.

Bởi vì tối hôm qua Hoàng thượng uống say, nửa đêm còn nôn ra, lăn lộn làm Tần Phiên Phiên cả đêm ngủ không tốt, sáng nay liền ngủ đến khi tự tỉnh.

Dù sao hậu cung cũng không cần thịnh an, chờ sau khi nàng rửa mặt chải đầu xong, vừa đi ra đã thấy Tiêu Nghiêu ngồi trên ghế ngoài điện.

Có thể nhìn thấy thân ảnh Hoàng thượng, đã hoàn toàn không còn kì lạ gì, trên cơ bản hắc và tiểu nãi oa có tồn tại liên thể, con của hắc ở đâu, hắc sẽ ở đấy.

Chỉ là hôm nay lúc Hoàng thượng ôm tiểu nãi oa, rõ ràng rất thất thần, đáng vẻ nặng nề tâm sự.

"Hoàng thượng, ngài làm sao vậy?". Tần Phiên Phiên đi đến bên người hắc, hắc cũng không phát hiện ra.

Tiêu Nghiêu bị nàng mới phục hồi lại tinh thần, tầm mắt chuyển qua trên mặt nàng, nhìn chăm chăm vào nàng một hồi, nhìn thật lâu sau, đến mức Tần Phiên Phiên nổi hết cả da gà, mới mở miệng nói chuyện: "Lời nàng nói hôm qua là sự thật sao?".

"Cái gì?". Nàng theo bản năng hỏi lại, tối hôm qua nàng nói rất nhiều chuyện đấy.

"Chính là không thể làm". Hắc ho nhẹ một tiếng, đè thấp âm thanh nói.

Tuy âm thanh Hoàng thượng nói đã thật sự rất nhẹ, nhưng trong điện là một mảnh im ắng, hắc nói cái gì, cung nhân xung quanh cũng có thể nghe được rõ ràng.

Ba chữ "không thể làm" này, hoàn toàn làm cho mọi người sợ ngây người, một đám hai mặt nhìn nhau, đều nghĩ nường nường lại nói cái gì kích thích, hù dọa Hoàng thượng.

Tần Phiên Phiên có chút buồn cười, hiển nhiên lời đe dọa của nàng tối qua đã có tác dụng.

"Đúng vậy, đây là Hách cô nương nói với thần thiếp. Tóm lại mới ở cữ xong không được hành phòng, còn phải từ từ".

Tiêu Nghiêu gật gật đầu, liền cho qua đề tài này, cúi đầu trêu chọc hài tử trong ngực.

"Oa oa oa---".

Trong Thưởng Đào các lại vang lên âm thanh nỉ non của trẻ sơ sinh lần nữa, Đại Hoàng tử đã hơn một tháng, dần dần không còn thích ngủ như trước, ngược lại thời gian mở mắt nhìn thế giới càng ngày càng dài.

Nhưng tần suất hắt khóc nháo cũng dần dần gia tăng, đôi bụng, khóc; đi tiểu, khóc; lúc di chuyển, khóc; tâm tình không tốt, vẫn là khóc.

Thậm chí có đôi khi không rõ vì sao hắt khóc, mới vừa cho ăn no, tã cũng đã thay, cũng không bị sốt, vậy mà bỗng nhiên hắt khóc, hoàn toàn có chút không hiểu hắt.

Đầu Tần Phiên Phiên cũng lớn lên một vòng, lúc ngủ say giống như tiểu đồng tử, tỉnh ngủ lại lập tức hóa thân thành ác ma.

Hơn nữa gần đây đúng là hắt bị chiều hư, tỉnh liền phải có người ôm, ngồi ôm hắt cũng không được, mà phải đứng dậy vừa đi vừa ôm hắt. Chậm rãi ghi nhớ, đã được một thân tật xấu rồi.

Ngay cả dỗ hắt ngủ, cũng phải ôm, thật vất vả nhìn hắt nhắm mắt ngủ, vậy mà vừa đặt hắt nằm xuống nôi, hắt lại bắt đầu mở mắt ra khóc.

Bà vú cùng cung nữ chiếu cố hắt, đều bị hắt lẫn lộn cho quá sức, quả thực chính là tiểu yêu tinh.

Tần Phiên Phiên thân là mẫu phi của hắc cũng không tốt hơn chút nào, có lẽ biết ai là mẫu thân của mình, hắc liền thích đánh Tần Phiên Phiên, vẫn luôn muốn nàng ôm, những người khác ôm hắc cũng không vui vẻ gì.

Nhưng rất nhanh sẽ ăn Tết, mọi việc quần thân, nàng không có khả năng luôn luôn ôm hắc, vì vậy mà số lần tiểu gia hỏa này phát giận càng ngày càng nhiều.

Thời điểm Tiêu Nghiêu đi vào, đã thấy hắc đang khóc, lập tức tiến lên ôm lấy hắc từ trong ngực bà vú.

"Bảo bối sao lại khóc không ngừng như vậy? Có phải bị đói bụng hay không?". Hắc nhẹ giọng hỏi một câu.

Tần Phiên Phiên buông sổ sách trong tay, thấp giọng nói: "Không đói, mới vừa ăn không lâu, chỉ là muốn thần thiếp ôm hắc thôi. Nơi này của thiếp còn một đồng sự vụ, bà vú ôm hắc cả ngày, cũng không được".

Ngữ khí của nàng có chút ý tứ oán giận, tiểu gia hỏa khóc nháo không thôi, tới trong ngực Tiêu Nghiêu lại không khóc nữa, ngược lại bắt đầu ngâm tay.

"Nàng nhìn một chút tính tình này của nàng là sao, hài tử còn nhỏ mà, cái gì cũng không hiểu, nàng ôm hài tử một cái thì có làm sao chứ? Trẫm đã nói, nếu có quá nhiều việc lo liệu làm không hết thì nàng cứ ném cho Thư Quý phi đi. Ba Quý phi kia đã cho vào Lãnh cung, chuyện này có tốt không đây? Những gì trước kia trẫm nói nàng đã quên rồi sao? Hài tử là phải dùng kiên nhẫn yêu thương cùng bao dung. Nàng phải làm một mẫu phi tốt, nàng nhìn hài tử một cái hắc sẽ nghe lời nàng nhiều hơn, nhìn xem, trẫm ôm hài tử sao hài tử lại ngoan như vậy chứ. Đồ vật hài tử muốn trẫm có thể cho thì đều cho hết...".

Tiêu Nghiêu bắt đầu lải nhải nhắc mãi, từ sau khi hắc có nhi tử, miệng có xu hướng phát triển theo hướng đại thối, còn nói không biết mệt, không

có cảm giác.

Hắn vừa nói vừa chuyển dời tầm mắt từ trên người Tần Phiên Phiên sang người tiểu nữ oa, rõ ràng lời nói giáo dục nàng từ trong miệng không ngừng, nhưng lực chú ý từ đầu đã tập trung lên người hài tử, một bộ dáng hăm sâu không thể tự kiềm chế.

Tần Phiên Phiên ném bút lông trong tay lên bàn, nhìn tư thế đứng nói chuyện không đau eo của hắn, trong lòng nàng liền bốc hỏa không ngừng.

Nàng đã quyết định chủ ý, nhất định phải cho Hoàng thượng nhìn một chút nhan sắc.

Thời điểm buổi tối đi ngủ, hai người vẫn song song nằm xuống.

Ngủ đến nửa đêm, Liễu Âm nhẹ tay nhẹ chân đi vào, nhẹ nhàng lay lay nàng hai cái, Tần Phiên Phiên có tâm sự, bởi vậy ngủ tương đối nông, đột nhiên mở mắt ra.

Chủ tớ hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, Tần Phiên Phiên gật gật đầu với nàng ấy, lập tức mặt Liễu Âm mang thần sắc nôn nóng, nói: "Chủ tử, Đại Hoàng tử khóc nháo không thôi, bà vú đỡ như thế nào cũng không có tác dụng, bà vú nói Đại Hoàng tử muốn người ôm một cái".

Tần Phiên Phiên quay đầu, nhẹ giọng nói lại vào một bên tai Tiêu Nghiêu, Tiêu Nghiêu ngủ mơ mơ màng màng, nửa mộng nửa tỉnh nói: "Nàng đi đi, có thể hài tử sợ hãi đấy".

Tần Phiên Phiên khoác áo choàng rồi đi ra ngoài, một lúc lâu sau, nàng ôm Đại Hoàng tử được bọc kín mít tiến vào, liếc mắt một cái nhìn thấy Tiêu Nghiêu nằm ngủ trên giường cực kì thơm ngọt.

Nàng xốc khăn choàng của tiểu nữ oa lên, ban đầu âm thanh còn rì rầm, liền lập tức biến thành âm thanh gào khóc, hiển nhiên oan ức đến

không chịu được.

Tình tình của hấn càng lúc càng lớn, nửa đêm sau khi cho ăn xong, nhất định phải khóc lớn phát tiết một hồi.

Mỗi ngày bà vú đều nắm bắt tình huống của tiểu nãi oa cho Tần Phiên Phiên, bởi vậy Tần Phiên Phiên rất rõ ràng, thời điểm ban ngày ban mặt từng dần dò qua, chờ lúc hấn ăn xong, thì bảo người tới kêu nàng một tiếng.

Thời điểm nàng tới thiên điện, hấn vừa mới được cho ăn xong, quả nhiên chưa kịp tức giận phát tiết, đã bị nàng ôm lại đây.

"Bảo bối không khóc nào, ngoan~~". Nàng vừa ôm vừa dỗ, nhưng tiểu gia hỏa cũng không phải dễ dỗ như vậy, vẫn oa oa khóc lớn như cũ.

Tần Phiên Phiên ho nhẹ một tiếng, nàng trực tiếp đi đến mép giường, đặt hấn nằm bên người Hoàng thượng.

Cảm giác dưới thân không còn là ôm ấp mềm mại ấm áp, tiểu nãi oa khóc càng hung, toàn bộ nội điện đều tràn ngập tiếng khóc làm người đau đầu.

"Hả, làm sao vậy?". Tiểu Nghiêu rốt cuộc cũng bị đánh thức trong lúc đang mơ ngủ, hấn lập tức duỗi tay ôm lấy tiểu nãi oa, nhẹ nhàng vỗ vỗ chần gãi, từng tiếng dỗ nó.

Nhưng một chút cũng không có hiệu quả, tiếng khóc vẫn rung trời như cũ, thậm chí át luôn cả âm thanh quá mức dịu dàng của Hoàng đế.

"Hoàng thượng, thần thiếp đỡ không được, ôm hái tửu dỗ như thế nào cũng không đủ. Ngài thường xuyên ôm hấn, thử xem thế nào?". Tần Phiên Phiên đúng lúc nói một câu.

Tiêu Nghiêu mơ hồ một lúc, hắn cảm thấy cả người đều tràn ngập cảm giác mệt mỏi, một chút cũng không nghĩ sẽ từ trên giường bò dậy, nhưng tiểu nữ khoa khóc không ngừng, miệng nhỏ mếu mếu, hiển nhiên oan ức đến không chịu được.

Hắn chỉ có thể nhận mệnh mà bò dậy, ngồi trên giường ôm vừa đủ.

Không nghĩ tới hắn đỡ như vậy một lúc, thật sự tiểu gia hỏa không khóc nhiều nữa, từ gào khóc biến thành rầm rì, dường như có một số chỗ vẫn chưa hài lòng.

Tiêu Nghiêu lại nhẹ nhàng đứng đưa hai cái, tức khắc tiếng khóc liền ngừng.

Đỡ một lát, rốt cuộc hài tử cũng ngừng lại, nhắm mắt lại lần nữa ngủ tiếp, Tiêu Nghiêu cũng thở dài một hơi nhẹ nhõm.

"Thật mệt". Hắn lầu bầu một câu, thuận tay đặt hài tử nằm xuống giường.

Kết quả tiểu gia hỏa này vừa mới nằm xuống giường được một giây đồng hồ, đôi mắt mở to ra trong nháy mắt, ngay sau đó lại bắt đầu khóc, Tiêu Nghiêu sợ tới mức lập tức ôm hắn lên đỡ.

Tần Phiên Phiên nhìn hai cha con bọn họ lăn lộn trên giường, trong lòng nàng cực kì thích ý.

Tìm ghế dựa ngồi xuống, thuận tay rót cho mình một ly trà, nước trà trong ấm vừa được đổi qua không lâu, độ ấm vừa phải, lại lấy hai khối điểm tâm nhai nhai, đúng là từ thể xác và tinh thần đều lộ ra một cỗ thỏa mãn.

Hai cha con xướng tuồng cũng thật hay, một người anh anh khóc không yên, một người khác dỗ đến đau đầu, ai cũng không làm gì được ai.

Biểu tình trên mặt Tiêu Nghiêu, từ đau lòng sang chết lặng, cuối cùng đến bực bội.

Hắn, nam nhân tôn quý nhất triều Đại Diệp, chỉ có một chút thời gian ngủ như vậy, rất nhanh sẽ phải thượng triều.

Chỉ là hiện giờ hắn không thể yên giấc, phải ôm hài tử dỗ dành, con mẹ nó thẳng nhãi ranh này là ai sinh?

Tiêu Nghiêu rất muốn rống to, ai sinh ai mang, quay đầu nghĩ: Mẹ nó, trăm sinh, thế nào cũng phải dỗ cho bằng được.

Hắn đã thử rất nhiều lần, thậm chí còn chờ thời gian ngủ của hắn lâu lâu một chút, mới đặt hắn nằm xuống giường, kết quả tiểu gia hỏa này cực kì nhạy bén, khóc không ngừng.

Cuối cùng cánh tay hắn ôm cũng phát mỏi, thế xác và tinh thần đều mệt, đại não bắt đầu ở vào trạng thái cực kì bực bội.

Khóc khóc khóc, trăm không có nhi tử vô dụng như người vậy!

Hắn ngẩng đầu muốn tìm người giúp đỡ, kết quả nhìn thấy một bộ dáng xem kịch uống trà của Tần Phiên Phiên, liền bạo phát ngay tại chỗ.

"Tần Phiên Phiên, ngươi cũng đủ tiêu sái, tới ôm hài tử, ngày mai trăm còn phải thượng triều!". Hắn cực kì bất mãn nói, cố tình lại không dám lớn tiếng, sợ dọa đến hài tử trong lòng ngực, lại phải dỗ một trận nữa.

Tần Phiên Phiên bất đắc dĩ nhún vai với hắn, thấp giọng nói: "Hoàng thượng, thần thiếp cũng thật sự mệt mỏi, ban ngày đã chăm sóc hài tử, còn phải sửa sang lại sổ sách, buổi tối muốn ngủ cũng không được. Còn hài tử căn bản không cần thần thiếp phải dỗ, ngài thường xuyên ôm hài tử lắc lư, tạo cho hài tử cái thói hư tật xấu này".

Nàng vừa nói vừa đi tới, duỗi tay tiếp nhận hài tử, nàng vừa ôm vừa nói, tiểu nữ oa vừa đến trong lòng ngực nàng, liền bắt đầu rầm rì, dường như ghét bỏ nàng ôm không thoải mái, cuối cùng lại khóc.

Cuối cùng Tiêu Nghiêu không có biện pháp, vẫn lại tiếp tục ôm.

Thật vất vả mới dỗ được tiểu nữ oa ngủ, mắt thấy thời gian thượng triều sắp tới rồi, cơ hồ Tiêu Nghiêu lâm vào trạng thái tuyệt vọng.

"Mỗi buổi tối đứa nhỏ đều nháo như vậy sao?". Hãn không cam lòng hỏi một câu.

"Đúng vậy, nhi tử ngài thật tốt. Hiện giờ đã không còn thích ngủ như trước, còn chuyện môn chọn buổi tối mà lẫn lộn, lớn một chút có phải tốt rồi không?". Tần Phiên Phiên dùng lời lúc trước hãn nói nói lại hãn.

Tiêu Nghiêu còn chưa phản ứng kịp, thấp giọng nói: "Đây là đồng tử gì chứ, rõ ràng chính là ma nhân tinh. Dỗ nó ngủ một giấc, còn mệt hơn trăm ngủ cả đêm với người. Ai da, eo trăm!".

Hãn cực kì bất mãn lên án.

- - -

Tác giả có lời muốn nói:

Hoàng tang: Phiên Phiên, khả năng trăm thật sự không cử.

Diễn tinh: Gì, người nói gì, người không cử ta muốn người có tác dụng gì?

Hoàng tang: Không phải, người đừng đi a, trăm chính là dỗ hài tử nhiều, người mang hãn đi đi, trăm không nghĩ thấy hãn.

Ma nhân tinh: Anh anh anh, phụ hoàng, chuyện này không giống như nói lúc đầu!

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 121: Nhũ Danh Nháo Nháo

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: Nga Quý tần

Đầy mặt Hoàng thượng là mỗi một trách cứ, hoàn toàn làm Tần Phiên Phiên cảm thấy tức cười. Nàng muốn nhịn xuống, nhưng Hoàng thượng oán giận thật sự quá buồn cười, nên nàng trực tiếp cười thành tiếng.

Tiêu Nghiêu không kiên nhẫn mà trừng mắt với nàng, nếu không phải ma nhân tinh[1] đang ngủ bên cạnh hắn, sợ động tĩnh quá lớn làm đứa bé bừng tỉnh, nếu không hắn liền trực tiếp xuống giường đánh người.

[1] ma nhân tinh: yêu tinh liên tục quấy phá người, thường để hình dung những đứa trẻ hay quấy khóc hoặc người phụ nữ quá bám dính lấy đàn ông. (ma ở đây nghĩa là mài, ma sát)

Tần Phiên Phiên thật sự quá đáng giận, chuyên môn cười nhạo hắn.

"Có gì buồn cười, lần sau trăm không dỗ, cho nàng dỗ!" Hắn đè thấp giọng kêu với nàng.

Tần Phiên Phiên nhướng mày, không chút sợ hãi nói: "Thần thiếp không dỗ được hài tử. Ngài xem cái tính tình này của ngài, hài tử nhỏ như vậy, cái gì cũng đều không hiểu, ngài ôm hài tử một cái thì có làm sao? Ngài phải làm một phụ hoàng tốt, ngài nhìn một cái hài tử liền nghe lời hơn, ôm càng lâu càng ngoan, thần thiếp ôm thì hài tử đâu có ngoan như vậy. Thần thiếp muốn đưa cho hài tử hết những thứ thần thiếp có thể cho..."

Nàng bắt đầu lái nhái, chỉ là lời này càng nghe càng quen tai, sắc mặt Tiêu Nghiêu cũng càng ngày càng khó coi, đây chẳng phải là lời ban ngày hắn nói với Tần Phiên Phiên sao?

Hiện giờ toàn bộ bị nàng dùng để đối chính mình, ngoại trừ đối xứng hô, trên cơ bản một chữ không kém, càng khơi dậy thêm vài phần hỏa khí ở đáy lòng hắn.

"Nàng ở yên chỗ đó đừng nhúc nhích, trẫm muốn đánh nàng!"

Cuối cùng Tiêu Nghiêu quyết định phải dạy dỗ nàng, bộ dạng đắc ý dào dạt này của Tần Phiên Phiên, rõ ràng chính là thiếu dạy dỗ.

Hắn khom lưng duỗi chân vòng qua đĩa nhỏ, thật cẩn thận xuống dưới xô giày.

Tần Phiên Phiên lập tức nói: "Không được, ngài xuống dưới thần thiếp liền hô lên. Đánh thức hài tử, dù sao thần thiếp đỡ không tốt, vẫn là đến lượt Hoàng thượng ngài đỡ."

Tiêu Nghiêu vừa nghe lời này của nàng, cả người liền trở nên cứng đờ, hắn thật sự cực kỳ sợ dỗ trẻ con, cuối cùng do dự mãi, vẫn rụt chân trở về.

"Tần Phiên Phiên, nàng chờ đó." Hắn oán hận nói một câu.

Tần Phiên Phiên lại cười, thấp giọng nói: "Hoàng thượng còn muốn kêu nhũ danh của hài tử là Ngoan Ngoan sao? Ngoan Ngoan, Phúc Phúc, Vượng Vượng, Thuận Thuận... Thần thiếp muốn những nhũ danh đó, ngài đều nói không xứng với bảo bối của ngài, xem cái dạng này, không bằng kêu Nhú Nhú còn dễ nghe hơn."

"Không gọi, hài tử cũng chỉ có lúc này đây không ngoan, chờ trẫm ngẫm lại. Đặt tên là chuyện lớn của đời người, tên này sẽ theo cả đời, há có

thể đặt một cái tên lung tung là xong. Trẫm đeo cái danh Muốn Muốn gần ba mươi năm, mỗi khi nghĩ đến đều cảm thấy khó chịu."

Ở điểm này, Tiêu Nghiêu kiên quyết không chịu thỏa hiệp, thậm chí còn tiếp tục giận đối Tần Phiên Phiên, hơn nữa lại lên án chỗ bi thảm của chính mình một lần nữa.

Tần Phiên Phiên cũng chỉ có gật đầu, vậy đi, tương lai còn dài, rồi Hoàng thượng sẽ phát hiện không phải Nhú Nhú không xứng với con của hãn, mà là con của hãn không xứng với Nhú Nhú.

"Ngài ngủ đi, thần thiếp mang theo hài tử đi thiên điện ngủ, sắc trời còn chưa sáng, có thể ngủ trong chốc lát." Nàng vừa nói vừa đi qua, bế đứa nhỏ lên.

Trong lúc ngủ bị người bế lên, chàng trai nhỏ rõ ràng lại không vui, rầm rì hai tiếng có vẻ muốn khóc.

Tần Phiên Phiên lập tức nhẹ nhàng vỗ phía sau lưng hài tử, lấy áo choàng rất dày ở bên cạnh bọc kín mít, đến mặt cũng bị che khuất, rồi như vậy ôm hài tử đi ra ngoài.

Sau khi ma nhân tinh bị ôm đi, Tiêu Nghiêu nhìn giường trống trơn, bỗng nhiên cảm thấy thật tự do.

Một loại cảm giác tựa như phía sau mọc lên một đôi cánh, tùy thời có thể bay theo chim chóc.

"Không có tiếng khóc đêm của đứa nhỏ, thật tốt!" Hãn nhẹ giọng nói thầm một câu, ngả đầu liền ngủ.

Ngày hôm sau lúc thượng triều, Tiêu Nghiêu cho rằng chính mình có thể chịu đựng được, nhưng cố tình người đầu tiên khởi tấu lại là Hữu Thừa

tướng, vị nguyên lão ba triều này rất thích văn vẻ, từ ngữ tuyệt đẹp, vừa nói liền không dừng được.

Hắn không cẩn thận ngủ gật, cuối cùng bị hai câu nói của lão triều thần kia rống tỉnh.

Trong điện yên tĩnh, bởi vì Hoàng thượng mất tinh thần như vậy, các triều thần đứng trong đại điện hai mắt nhìn nhau một lát, đồng thời nói thầm trong lòng.

Cơ buồn ngủ của Hoàng thượng ập đến, gật gù giống như gà con mổ thóc, bọn họ đều không đành lòng nói thêm gì nữa.

Sau khi bị rống tỉnh, hắn ho nhẹ một tiếng, nỗ lực trừng lớn đôi mắt, thoát nhìn hoàn toàn là bộ dáng chăm chú lắng nghe.

Cuối cùng Hữu Thừa tướng bấm báo xong, thở thật dài một hơi, bồi hồi thật lâu giữa đại điện, tất cả mọi người đều nghe được.

Trương Hiến Năng cầm phát trần đứng ở góc, trộm liếc mắt nhìn Hoàng thượng, liền thấy trên long ý sắc mặt ngôi cửu ngũ có chút muốn lên tiếng, hiển nhiên là muốn chất vấn mọi người, sao lại không cho hắn thể diện như vậy?

Đáng tiếc hắn không dám, một là hắn vốn dĩ đuối lý; hai là trước đây vị Hữu Thừa tướng này từng là tiên sinh của Hoàng thượng thời thiếu niên, khi đó đã dưỡng thành thói quen, mỗi lần Hoàng thượng viết ra văn chương không tốt, vị Hữu Thừa tướng này không đánh cũng không mắng, sau khi bình tĩnh đưa ra kiến nghị cho hắn, đó là thở dài một hơi.

Lúc trước hắn không dám đối tiên sinh, hiện giờ hắn vẫn không dám.

"Bãi triều...."

Cuối cùng cũng tới lúc bãi triều, Tiêu Nghiêu vội vã rời khỏi đại điện, nội tâm hẳn rất nôn nóng, thân thể rất mệt mỏi, đôi mắt mở to cũng cảm thấy chua xót.

Đủ thấy tối hôm qua Đại Hoàng tử để lại cho hắn ấn tượng đáng sợ thế nào.

Sau khi hắn trở về Long Càn cung, đầu tiên là nghỉ ngơi một lát, ngay sau đó mới bắt đầu phê duyệt tấu chương.

Tần Phiên Phiên ngồi ở nội điện Thường Đào các, lẳng lặng nghe Liễu Âm thông báo, trên mặt lộ ra vài phần ý cười giảo hoạt.

"Nương nương, biện pháp này của ngài cũng thật hữu ích, bình thường lúc này Hoàng thượng đã sớm tới xem Đại Hoàng tử, hôm nay lại như là trốn tránh."

Tần Phiên Phiên vẫy tay: "Cái gì mà hữu ích, ta chính là hù dọa hù dọa hắn, để hắn không cần lại nuông chiều Đại Hoàng tử. Đừng nhìn tiểu nhân nhi này cả ngày chỉ biết ăn với ngủ, còn có khóc, nhưng lại rất thông minh đấy. Gần đây Hoàng làm gương ôm rồi dỗ dành, tất nhiên bà vú có thể ôm liền ôm, không dám chậm trễ chút nào. Ban ngày ôm thì không sao cả, nhưng buổi tối thì không được, nào có thể ngày đêm đều ôm, đến ngủ rồi cũng không được nghỉ ngơi. Không thể từ bé đã dưỡng thành tính tình kiêu căng."

Lúc Tiêu Nghiêu lại đến Thường Đào các, thật đúng là ôm một chút rồi thôi, không hề ôm không buông tay, hiển nhiên là cách nói của Tần Phiên Phiên lúc trước có tác dụng.

Nhưng trong một chốc, thằng nhỏ này vẫn cứ không đổi tính, nửa đêm tỉnh giấc muốn khóc.

Thình thoảng thật sự không đỡ được, Tần Phiên Phiên còn phải đi qua đỡ, thậm chí đến ban ngày cũng bắt đầu quấy khóc.

Tiêu Nghiêu cũng không dọn tấu chương lại đây phê duyệt, chưa phê được mấy quyển, thằng nhỏ kia lại bắt đầu có việc, không phải khóc thì chính là đói bụng.

Tuy nói hài tử mỗi ngày một khác, dần dần trở nên thú vị hơn, nhưng Tiêu Nghiêu cũng hoàn toàn không chống đỡ được.

Cộng thêm hăn lo lắng cho thằng nhỏ, kết quả lúc lâm triều lại xảy ra chuyện.

Phía dưới triều thần đang khởi tấu, hăn ngồi ở trên long ỷ bắt đầu ngáp, ngẫu nhiên có thể nghẹn lại không há mồm, hăn liền nhịn xuống, nhưng chư vị triều thần chỉ cần thấy hốc mắt hăn đỏ lên liền biết Hoàng thượng lại ngáp.

Đôi khi hăn thật sự không nín được, còn muốn há to miệng, Tả Hữu Thừa tướng đều ngầm khuyên hăn không cần quá hao tâm tổn sức, nếu không thân thể không chịu đựng nổi.

Hăn còn giữ Tả Thừa tướng tương đối dễ nói chuyện lại, nhẹ giọng dò hỏi hăn chuyện liên quan đến chăm sóc trẻ nhỏ.

"Hoàng thượng, ngài nói cái gì? Vì thần không nghe rõ." Tả Thừa tướng phát ngốc, hăn hoài nghi chính mình ảo giác, cho nên hỏi lại một lần.

"Trẫm hỏi lúc trước nhi tử của Tả Thừa tướng còn nhỏ, chăm sóc hăn như thế nào? Nửa đêm Đại Hoàng tử luôn khóc nháo không thôi, trẫm hoặc là Phiên Phiên phải ôm mới không khóc, trẫm nhớ rõ Tả tướng luôn luôn tới sớm, chưa từng có thời điểm mất tinh thần, có phải có bí quyết gì hay không, nói cho trẫm nghe một chút."

Vẻ mặt Tiêu Nghiêu nghiêm túc, mở to hai mắt chờ hắc bát mí bí quyết, hoàn toàn chính là thái độ nghiêm túc, căn bản không nói giỡn.

Tả Thừa tướng khó có thể tin mà nuốt nước miếng, rốt cuộc hắc đã tìm được nguyên nhân Hoàng thượng lâm triều với tinh thần vô dụng, cũng không phải do cả ngày lẫn đêm phê duyệt tấu chương, lo nước lo dân đến ngủ không yên, mà là ban đêm chăm sóc Đại Hoàng tử?

Còn do chính hắc tự mình ôm?

Đây là sinh đứa nhỏ sao? Rõ ràng là thần tiên đi?

"Hoàng thượng, vi thần không có bí quyết, vi thần cũng không ôm đứa nhỏ. Tục ngữ nói ôm cháu không ôm con, dù ngài yêu thương Đại Hoàng tử cũng không cần vượt qua mức độ kia, nếu không rất dễ dàng trở thành nuông chiều. Huống hồ chăm đứa nhỏ là chuyện của Hoàng Quý phi, ngài vẫn nên đặt tâm tư ở triều chính thôi, không cần luôn nghĩ đến chuyện Đại Hoàng tử." Rốt cuộc Tả Thừa tướng vẫn không nhin được, nhẹ giọng khuyên can hai câu.

Tiêu Nghiêu chớp mắt, trong khoảng thời gian ngắn có chút không phản ứng lại: "Người không ôm đứa nhỏ?"

"Trên cơ bản vi thần không ôm quá lâu, khi nhi tử và tôn tử còn nhỏ, vi thần có ôm, nhưng cũng không thường xuyên. Buổi tối vi thần càng sẽ không gặp bọn họ, đều có bà vú chăm sóc, không cần vi thần ra mặt tự mình đỡ. Nam nhi chí tại bốn phương, Hoàng thượng ngài muốn chuyên chú triều chính, tốt nhất nói một câu với Hoàng Quý phi."

Vẻ mặt Tả Thừa tướng sầu khổ, hắc cân nhắc ngữ khí nói chuyện với Hoàng thượng, sợ vô ý chọc giận Hoàng thượng.

Sắc mặt Tiêu Nghiêu từ trắng chuyển hồng, hắc bỗng nhiên có vài phần then thùng, hắc biết không nên hỏi loại vấn đề này, nhưng gần đây bị

tiểu gia hỏa kia cuốn lấy thật sự không thể thoát thân, cho nên mới có câu hỏi lúc này.

"Trẫm hiểu rồi." Hắc nghẹn nửa ngày, sắc mặt lại đỏ vài phần, mới vút ra ba chữ này.

Lúc Tiêu Nghiêu thở phì phò trở lại Thường Đào các, Tần Phiên Phiên đang ôm đứa nhỏ phơi nắng, lúc này thật ra ngoan hơn nhiều.

Liễu Âm và Hồng Y mỗi người tay cầm một cái chuông, lắc phải lắc trái, hài tử liền lắc lư theo tiếng chuông, thỉnh thoảng còn cười cười, nhìn quả thực giống như tiên đồng đáng yêu.

Tần Phiên Phiên nhìn thấy hắc lại đây, đã biết những lần lâm triều gần đây phát sinh sự tình, thấp giọng nói: "Gần đây Hoàng thượng nghỉ ngơi không tốt phải không? Về sau ngài vẫn nên nghỉ ngơi ở Long Càn cung đi, chờ hài tử lớn hơn một chút thì sẽ ổn thôi."

"Trẫm đi rồi, vậy không phải nàng sẽ vất vả sao? Những bà vú này cùng hầu hạ hài tử, tại sao đến chỗ cũng không xong?" Hắc ngẩn ra, ngay sau đó đầy mặt nghi ngờ.

"Hài tử tương đối hiếu động, cho nên mới là ma nhân tinh." Tần Phiên Phiên duỗi tay nhẹ nhàng xoa má đứa nhỏ, lập tức liền truyền đến một trận tiếng cười khanh khách.

Nghe tiếng cười non nớt lại có sức sống, nháy mắt Tiêu Nghiêu lại không tức giận nữa, giống như lập tức có một chậu nước lạnh tươi xuống, dập tắt hết hỏa khí của hắc.

"Nếu hài tử thích làm âm ỉ như vậy dứt khoát kêu Nháo Nháo đi?"

Tiêu Nghiêu nhìn nàng chơi đùa với đứa nhỏ, trầm mặc một lát, bỗng nhiên lên tiếng.

Tần Phiên Phiên hơi sững sốt, mãi mới phản ứng lại, có chút khó có thể tin hỏi: "Ngài xác định muốn kêu Tiêu Nháo Nháo?"

Phải biết rằng lúc trước Hoàng thượng còn cho rằng con của hãn là cao quý nhất trên đời này, mọi thứ đồ vật đều không xứng với nó, đến một cái nhũ danh đơn giản cũng phải nghĩ đến nát óc, cảm thấy phải dùng chữ đẹp nhất trên đời này.

Kết quả hiện giờ hãn dễ dàng thỏa hiệp dùng hai chữ "Nháo Nháo", còn không bằng Nhú Nhú lúc trước nàng nghĩ ra.

"Nhũ danh là Nháo Nháo, còn đại danh thì phải xem biểu hiện của hài tử, nếu lại không nghe lời, làm trẫm và nàng vất vả như vậy, trẫm sẽ đặt tên là Na Tra!" Tiêu Nghiêu vẫn không đành lòng định ra đại danh, chỉ là xem bộ dáng nghiêng răng nghiêng lợi lúc hãn nói lời này, Tần Phiên Phiên cảm giác ngày Tiêu Nháo Nháo bị gọi là Na Tra đã không xa.

Nàng lại lần nữa cười to ra tiếng, trêu chọc nói: "Ha ha, hai tên của hãn cộng lại với nhau là thành Na Tra nháo hải. Đáng tiếc thần thiếp không hoài thai mấy năm, bằng không cũng có thể sinh ra một nãi oa nhi có ba đầu sáu tay để đại náo long cung."

"Hãn bây giờ có khác gì đang nháo hải không, thật là cái ma nhân tinh! Hãn khẳng định giống nàng, trẫm khi còn nhỏ rất ngoan, chỉ có tính tình của nàng mới có thể như thế." Tiêu Nghiêu vừa nói vừa tiếp nhận tiểu nãi oa từ trong ngực nàng.

Nhìn Tần Phiên Phiên đậu hài tử vui vẻ như vậy, hãn cũng ngửa tay, tiểu nhân nhi nhỏ như vậy lúc không khóc không nháo lớn tiếng cười vui đặc biệt đáng yêu, thật là yêu thương như thế nào cũng không đủ.

Tần Phiên Phiên bĩu môi, căn bản không thừa nhận, lập tức phủ nhận nói: "Mới không giống thần thiếp. Khi còn nhỏ thiếp rất nghe lời, lúc biết nói thì đã biết nói lời cát tường. Ngày tết ở nhà, từ tổ mẫu đến phụ thân

mẫu thân đều thích nghe thần thiếp nói lời cát tường như ý. Thần thiếp nhưng không có tư cách làm âm ỉ. Hoàng Thượng ngài là hài tử của Cao thái hậu, Cao thái hậu lại là nữ nhân mà tiên hoàng sủng ái nhất, ngài khẳng định làm âm ỉ đi."

"Không phải trầm!"

"Vâyу cũng không giống thần thiếp!"

Hai người lập tức cãi vui tại chỗ, Liễu Âm đứng bên cạnh trợn trắng mắt dưới đáy lòng: Hai vị chủ tử nói thật giống như có nghĩa khác ấy, nếu là làm người có tâm nghe thấy còn tưởng rằng lai lịch của Đại hoàng tử không rõ ràng đấy.

"Ai da, ngoan tôn của ai gia đâu? Hoàng tổ mẫu tới thăm người, cho người mang theo thật nhiều thứ hay ho."

Hai người đang cãi hăng say thì Cao thái hậu liền tới, bà không tới một mình, trong tay nắm một cái dây thừng, một đầu khác của dây thừng buộc một con dê, bị bà kéo vào Thưởng Đào các.

May mắn hiện giờ đoàn người bọn họ đang phơi nắng ở ngoài điện, nếu không con dê này mà vào trong nội điện, thật đúng là khó có thể tưởng tượng.

"Kì kì ——" một trận riu rít la hét âm ỉ truyền đến, phía sau Thái hậu có cung nhân đi theo trong tay dẫn theo hai cái lồng.

Một lồng là mấy con gà choai choai lông màu vàng, một lồng là mấy con vịt lớn hơn một chút, bọn chúng đều phi thường hoạt bát, lập tức khiến cho ngoài điện tràn ngập hoạt bát âm thanh.

Tiểu gia hỏa lập tức đã bị âm thanh này hấp dẫn lực chú ý, Cao thái hậu đem dây thừng đưa cho cung nhân, làm người bưng bồn nước ấm rửa

tay, lau khô lúc sau mới ôm hẳn.

"Xem, đây là dê, lớn lên cùng tiểu thúc thúc của người có điểm giống, mị mị mà kêu. Này đó là gà con và vịt con, trước kia Hoàng tổ mẫu đều đã từng nuôi qua..."

Nàng ôm tiểu oa nhi, trải qua từng con vật một, tiểu gia hỏa vô cùng cao hứng, mở to đôi mắt to đen láy xem.

Tần Phiên Phiên cùng Tiêu Nghiêu nhìn nhau liếc mắt một cái, thực tốt, bọn họ rốt cuộc đạt thành thống nhất, Nháo Nháo thích làm ầm ĩ như vậy, thực hiển nhiên là giống Cao Thái hậu.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 122: Bước Vào Lãnh Cung

Edit: Chang Phi

Beta: Vy Chiêu nghi

Cao Thái hậu ôm tiểu gia hỏa nhìn mấy con vật nhỏ hồi lâu, có vẻ rất phấn khởi, ngay cả ngày thường muốn ngủ trưa rất lâu giờ cũng dậy sớm.

Sau khi Tiêu Nghiêu bị đuổi về Càn Long cung phê duyệt tấu chương, Cao Thái hậu vẫn muốn ở lại Thường Đào các với hài tử, đương nhiên bà tuổi lớn, cũng không thể luôn ôm hài tử, dù sao có mấy con vật nhỏ này ở đây, để bà vú các nàng ôm đi xem cũng được.

Bà liền nói chuyện phiếm với Tần Phiên Phiên: "Mới đầu có hài tử đều thấy rất mệt, cảm xúc sẽ không được bình thường. Nhưng mà người yên tâm, trên đời này chuyện gì cũng có hai mặt. Người cảm thấy hài tử khóc làm người phiền chán ngủ không tốt, vậy tìm mọi cách để nó đừng khóc nữa. Chờ hài tử không khóc nữa, người lại đi chơi với hã, người sẽ phát hiện có hài tử là chuyện có ý nghĩa nhất trên đời này, bởi vì phản ứng của hài tử người vĩnh viễn đều không đoán được."

Cao Thái hậu ngồi ở trên ghế nằm, trong tay cầm đậu phộng cung nữ đã bóc xong, đưa từng hạt vào trong miệng.

Bà khẽ nheo đôi mắt lại, nhìn về phía Nháo Nháo đang xem đến vui vẻ, khóe miệng không khỏi nâng lên, khiến bà nhớ tới rất nhiều chuyện trước kia.

Tần Phiên Phiên thấy Cao Thái hậu cười, tâm tình của nàng tốt lên rất nhiều, không khỏi thấp giọng hỏi: "Mẫu hậu, trước kia lúc ngài có Hoàng thượng, có phải tâm tình cũng thay đổi như vậy hay không?"

Cao Thái hậu vẫy vẫy tay: "Ta so với người còn không có tiền đồ hơn nhiều, lúc trước hăn khóc ta cũng khóc theo, ta không biết phải làm sao bây giờ. Ta nuôi qua gà nuôi qua vịt nuôi qua rất nhiều, nhưng trừ bỏ một con chó sống được lâu, còn lại đều bị chết yếu. Nhưng mà cũng may Muốn Muốn tương đối nghe lời, sau khi hăn dần dần lớn lên, ta liền phát hiện nuôi con so với nuôi gà nuôi vịt có ý tứ hơn nhiều, hăn lớn lên từng ngày, mỗi một ngày thay đổi đều là mới lạ, chờ đợi hăn mau mau lớn lên, lại hy vọng hăn dừng nhanh rời khỏi ta để đi sinh hoạt với người khác như vậy."

Bà nói tới đây không khỏi ngáp một cái, ngửa người ra sau, dựa vào trên ghế nằm nhắm mắt lại rồi ngủ.

Chờ đến lúc mặt trời sắp xuống núi, Cao Thái hậu mới muốn cáo từ, đương nhiên bà mang theo cả hai cái lồng gà con vịt con cùng con dê đi nữa, để lại phân dê phân gà cùng phân vịt đầy đất.

Lúc Vọng Lan cho người quét phân, thấy vài cung nhân đều che mũi lại, cho dù đây đều là người quen làm việc nặng, nhưng đối mặt với nhiều phân động vật vậy vẫn không chịu nổi.

Sau khi Tần Phiên Phiên biết được chỉ công môi cười, bảo Vọng Lan lấy chút tiền ra thưởng để những người đó chia cho nhau.

Vào ban đêm, vì để Hoàng thượng nghỉ ngơi tốt hơn, Tần Phiên Phiên lại phái người đi Càn Long cung dọn dẹp, để hăn ở lại đó không cần đến đây.

Tần Phiên Phiên đều đã chuẩn bị tốt nửa đêm lại muốn đi dỗ Nháo Nháo, kết quả chính nàng vừa nằm liền đến hừng đông, chờ lúc tỉnh ngủ nhận thấy có người tiến vào, liền thấy Liễu Âm vẻ mặt vui mừng.

"Tối hôm qua Đại Hoàng tử ngủ ngon không?" Nàng nhẹ giọng hỏi một câu.

"Có, ngủ ngon lắm. Nửa đêm lúc ăn sữa, đều là nhắm mắt lại, nếu không phải bởi vì bụng quá đói, có khi còn không muốn dậy, ăn xong liền ngủ, không khóc một tiếng nào. Sáng sớm bà vú liền tới đây nói với nô tỳ, để ngài cao hứng."

Liễu Âm mặt mày vui mừng, ngử khí nhẹ nhàng nói.

Tần Phiên Phiên hơi sửng sốt, trên mặt nàng mang theo vài phần biểu tình không thể tin được, phải biết là tiểu gia hỏa này nghịch ngợm lắm đấy.

"Có sao không? Tinh thần Đại Hoàng tử thế nào, có phải có chỗ nào không thoải mái hay không?" Tần Phiên Phiên nghe được như vậy, vẫn chưa yên tâm, nàng rất sợ là tiểu gia hỏa sinh bệnh, cho nên mới không làm ầm ĩ như vậy.

Rốt cuộc hay hành người như thế muốn không hành người nữa, vẫn là rất khó khăn.

Liễu Âm lập tức nói: "Tinh thần Đại Hoàng tử tốt lắm, sáng sớm bà vú chơi đùa với Đại Hoàng tử, Đại Hoàng tử cười rất vui vẻ, buổi sáng dậy ăn cũng rất có sức. Tinh thần còn tốt hơn lúc trước."

Tần Phiên Phiên vừa nghe, trên mặt lập tức lộ ra vài phần vui mừng, đứa nhỏ này nếu vẫn luôn ngoan như vậy thì tốt rồi.

Chờ sau khi dùng xong đồ ăn sáng, Tần Phiên Phiên liền biết nguyên nhân Đại Hoàng tử biến thành như vậy, vài vị cung nữ Duyên Thọ cung tới, vẫn như cũ dắt theo một con dê cùng hai lồng gà vịt.

"Khởi bẩm Hoàng Quý phi nương nương, Cao Thái hậu nói ban ngày mang theo Đại Hoàng tử chơi đùa, để hài tử không ngủ nhiều nữa, buổi tối

tất nhiên sẽ mệt mỏi. Buổi tối ngủ ngon, ban ngày mới có tinh thần, tạo thành thói quen đi ngủ tốt, nuôi Đại Hoàng tử sẽ nhàn hơn rất nhiều." Cung nữ dẫn đầu giải thích một câu với nàng.

Hai mắt Tần Phiên Phiên sáng ngời, lập tức nói: "Thay bốn cung đa tạ mẫu hậu. Hôm nay mẫu hậu ở trong cung làm cái gì?"

Nàng hỏi thêm một câu, liền thấy biểu tình trên mặt cung nữ kia có chút vi diệu, nhẹ giọng nói: "Thái hậu không cho nô tỳ nói cho ngài, nô tỳ sợ ngài lo lắng, lặng lẽ nói cho ngài, ngài coi như nô tỳ chưa nói gì đi. Hôm qua Thái hậu có chút mệt mỏi, sau khi trở về cho người mát xa giúp bà, sau khi tỉnh ngủ lại vẫn cảm thấy thân thể mệt mỏi, không ngừng nói chính mình già rồi. Đã gọi thái y qua, không có gì trở ngại, nghỉ mấy ngày liền không có việc gì."

Tần Phiên Phiên hiểu rõ, hôm qua Cao Thái hậu ôm Nháo Nháo lâu như vậy, bỗng nhiên chịu lực lâu, khẳng định là mệt.

"Được rồi, chịu khó đi Ngự Thiện phòng lấy chút canh bổ cho mẫu hậu uống, các người cũng khuyên nhiều một chút, sao bà lại già được."

Tần Phiên Phiên dặn dò hai câu, Cao Thái hậu không muốn để nàng biết, vậy nàng đặt ở trong lòng là được rồi.

Sắp đến năm mới, hậu cung khắp nơi đều treo đèn lồng màu đỏ, tranh thủ năm mới hoàn cảnh mới.

Tần Phiên Phiên thực sự bận rộn, thời gian ăn tết, năm mới Hoàng thượng đều phải ở tiền điện mở đại yến với quần thần, hậu phi ở hậu điện chiêu đãi mệnh phụ.

Tuy nói là tổ chức cùng thời gian, nhưng dù sao cũng là hai cái yển hội, quá nhiều việc Tần Phiên Phiên thực sự lo liệu không hết, nên mời cả Thư Quý phi lại đây hỗ trợ.

Quả nhiên như lời Hoàng thượng nói, vị Thư Quý phi này là người kiên định chịu khó, bình thường không nói nhiều, nhưng đã nói ra thì nhất định trúng trọng tâm, Tần Phiên Phiên rất thích loại tính cách quyết đoán của nàng, hai người phối hợp cũng rất tốt.

Khác với cảnh tượng giăng đèn kết hoa náo nhiệt của các cung điện khác, lãnh cung lại là một mảnh thê lương hoang vu.

Ở chỗ này mỗi ngày đều có nữ nhân không chịu nổi áp lực tinh thần mà hỏng mất, bất quá cũng may lúc Tiêu Nghiêu làm Hoàng thượng, phi tần bị biếm lãnh cung rất ít.

Huống hồ lãnh cung cũng bị khống chế chặt chẽ, sẽ không cho phép xuất hiện cái loại thái giám hoặc là cung nữ tùy ý lăng nhục phi tần, cho dù các nàng đã bị biếm làm thứ dân, tống vào lãnh cung, nhưng cũng đã từng là nữ nhân của Hoàng thượng, căn bản không cho phép loại chuyện này xảy ra.

Chẳng qua nơi này quá thê lương, trên cơ bản đều là im ắng, không ai nói chuyện, phòng ốc trống trải, thoát nhìn giống như là một tòa cung chết, yên tĩnh khiến lòng người rợn lên.

Chúc Mẫn mặc áo choàng màu đen, che kín cả diện mạo, chỉ lộ ra một đôi mắt.

Lúc nàng xuất hiện ở chỗ này không có một người nào ngẩng đầu lên nhìn nàng một cái.

Lãnh cung này, không chỉ có các phi tần là phế bỏ, ngay cả các cung nhân đều ở trong trạng thái chết lặng, lạnh nhạt.

Phần lớn bọn họ là những người phạm phải sai lầm, hoặc là đầu óc không nhanh nhẹn, không biết luồn cúi, nên chỉ có thể bị lưu lạc đến loại địa phương này.

Chỉ cần cho bạc là có thể tiến vào, chẳng qua bình thường phi tần tốn bạc để vào đây đại đa số đều là có đối thủ một mất một còn bị đấu thua, lưu lạc đến lãnh cung, các phi tần này đều ăn mặc tử mị rồi tìm mọi cách để đến xem bộ dáng thê thảm của đối thủ một mất một còn.

Có cung nhân nhìn thấy nàng đi vào, trong lòng thầm nói: Có khả năng lại là vị chủ nhân nào đó đặc ý đây?

"Thả ta đi ra ngoài! Nhanh lên thả ta đi ra ngoài, lại không cho ta đi ra ngoài, Tần Phiên Phiên cái thứ tiện nhân kia sẽ tạo phản thành công! Ta có cách vận ngã nàng, chỉ cần các tỷ muội ở hậu cung đồng tâm hiệp lực, sức mạnh như thành đồng, nhất định có thể kéo nàng xuống ngựa!"

Một tiếng gào bén nhọn vang lên, một cánh cửa cách đó không xa bị đập đến vang rung trời, nhưng mà cửa đã bị khóa từ bên ngoài, dù người nọ kêu rách cổ, cũng không ai để ý đến nàng.

"Đám tiện tì các người, đều là Tần Phiên Phiên phái tới đúng hay không? Cũng dám nhốt bốn cung lại! Tần Phiên Phiên là hồ ly tinh, nàng mê hoặc Hoàng thượng đến đầu óc choáng váng, hoàn toàn mất đi lý trí. Toàn bộ Đại Diệp triều sắp sụp mất rồi!"

"Không thể để nàng làm Hoàng hậu, nàng căn bản không xứng, hậu cung này ai làm Hoàng hậu cũng được, nhưng chỉ có nàng là không được!"

Tiếng quát tháo vang lên không ngừng nghỉ, âm thanh này nghe thấy cực kỳ quen tai.

Chúc Mẫn dừng bước chân, nghiêng tai nghiêm túc nghe một lát, mới có chút bình tĩnh, hoá ra là giọng của Minh Quý phi.

Dẫn đường ở phía trước chính là một đại thái giám béo phì, nhìn bộ dáng to mọng này của hắn, liền biết ngày thường tham không ít bạc, ăn còn béo hơn cả heo.

Đại thái giám này thấy nàng không nhúc nhích, lập tức cũng dừng bước chân, trên mặt mang theo vài phần tươi cười nịnh nọt.

"Vị chủ tử này ngài đừng sợ, vị đang kêu to kia chính là Minh Quý phi, lúc trước chính là một vị chủ nhân hô mưa gọi gió, nhưng mà hiện giờ đã điên mất rồi, chuyện gì cũng không biết, cả ngày kêu gào mấy lời đại nghịch bất đạo này. Bởi vì nàng điên quá nặng, bọn nô tài đều không ngăn được, cũng không dám thả nàng ra cửa, chỉ có thể khoá nàng lại. Trừ bỏ lúc đưa cơm là mở cửa sổ ra, đưa chút cơm canh cùng nước vào, cách mấy ngày cho mấy cung nhân đi vào quét dọn một chút, mỗi lần mở cửa, đều phải có vài người giữ nàng lại, nếu không thế nào cũng phải nháo đến túi bụi."

Chúc Mẫn nghe nói lời này, không khỏi nhướng nhướng mày, kế hoạch ở trong lòng hơi thay đổi một chút, lại thêm cả Minh Quý phi này nữa.

"Ngài muốn gặp vị phi tần nào?" Đại thái giám nhẹ giọng hỏi một câu.

Chúc Mẫn lấy ra một tờ giấy từ ống tay áo, bên trên viết ba chữ: Nhân Quý phi.

Đại thái giám sắc mặt biến đổi, thầm nghĩ vị này chính là kẻ thù của Nhân Quý phi, bất quá mấy phi tần này có rất nhiều kẻ thù, người tới xem Nhân Quý phi cũng không phải không có, cho nên hắn cũng không thể xác định được vị phi tần không chịu lộ mặt này là ai.

Nàng ngay cả giọng nói cũng không muốn lộ ra, bảo mật rất tốt.

Bất quá đại thái giám cũng không dám tiếp tục suy đoán, phải biết rằng lúc Nhàn Quý phi bị kéo vào lãnh cung, là người duy nhất được cho phép mang theo cung nữ của mình đi vào, cũng không phải là ngoại lệ gì.

Mà là vị Nhàn Quý phi này căn bản chính là một phế nhân, trừ bỏ trọn tròn mắt chảy nước miếng, sinh hoạt không thể tự chủ ra, còn lại chuyện gì cũng không thể làm được.

Muốn cho cung nhân lãnh cung chăm sóc Nhàn Quý phi, lại không có mấy người nguyện ý, cho dù bị cường ngạnh mà ấn đầu lại đây, không đến mấy ngày chỉ sợ cũng bị tra tấn đến chết.

"Mời ngài." Đại thái giám đưa nàng tới một gian phòng hơi lớn một chút, chỉ chỉ bên trong, cũng không đi vào.

Chỉ đứng ở cửa, cũng đã nghe thấy mùi khai của nước tiểu, đây mới chỉ là đứng ở bên ngoài cửa phòng, nếu là đi vào trong buồng, có khi bị hun đến hôn mê.

Chúc Mẫn lấy ra một cái túi thơm từ ống tay áo, đặt ở chóp mũi, trực tiếp đi vào.

(Editor: Ống tay áo của bà này cứ như túi thần kỳ của Doraemon ý nhỉ 😊)

Đại thái giám rất tự giác mà đứng chờ ở cửa, Nhàn Quý phi có cái gì đẹp mà nhìn, nàng ta giờ chỉ có thể nằm ở trên giường như phế vật, hẳn cũng đã xem qua không biết bao nhiêu lần, một chút cũng không nghĩ lại đi vào chịu đựng cái mùi dơ bẩn kia nữa.

Nàng một mình đi vào trong buồng, nằm trên giường là Nhàn Quý phi lôi thôi đến không ra hình người, trừ bỏ cặp mắt còn động đậy ra, còn lại đều là nằm liệt ở đó.

Bên cạnh là một cái cung nữ cụp mi rũ mắt, đang giúp nàng xoa bóp tay chân không thể động đậy để phòng ngừa cơ bắp héo rút.

Chúc Mẫn cong môi cười lạnh một chút, kéo cái mũ trên đầu xuống.

Tức khắc Nhàn Quý phi đang có biểu tình chết lặng, liền trở nên kích động, nàng mở miệng, trong cổ họng lộc lộc lộc muốn nói chuyện nhưng lại là một chữ cũng không nói nên lời, tất cả đều là tiếng gầm nhẹ vô ý nghĩa.

Đôi mắt nàng không ngừng chớp, cũng không có tác dụng gì, bởi vì căn bản không ai quan tâm nàng.

Kẻ thù gặp nhau, hết sức đỏ mắt.

Chính là hiện giờ Chúc Mẫn là người thắng tuyệt đối, trên mặt chỉ có tươi cười đắc ý dào dạt, mà Nhàn Quý phi đã hoàn toàn là phế vật bị đánh bại, chỉ có thể nằm ở trên giường không ngừng dùng ánh mắt cừu hận nhìn nàng, nhưng cái gì cũng không làm được.

Cung nữ hầu hạ nàng ngẩng đầu nhìn thoáng qua Chúc Mẫn, hành lễ với Chúc Mẫn, liền lại cúi đầu mát xa.

Bình tĩnh đến giống như cái đầu gỗ, không có cừu hận cũng không có kinh ngạc, chỉ có chết lặng cùng lạnh nhạt.

Cung nhân bên người Nhàn Quý phi, trên cơ bản đều không có kết cục tốt, chỉ có nàng sống sót, nàng cũng là người thứ nhất phản bội Nhàn Quý phi, có thể sống sót là do Chúc Mẫn giữ nàng lại để trông coi Nhàn Quý phi.

Cho dù là một phế nhân, Chúc Mẫn cũng phải tìm người giám thị mới có thể an tâm.

Xem đủ trò hề của Nhàn Quý phi rồi, Chúc Mẫn lại lần nữa chồm áo choàng lên, yên lặng mà đi ra, lại đưa một tờ giấy cho Đại thái giám.

Lúc này nàng gặp chính là Nguyệt Quý phi, so với Nhàn Quý phi phế nhân lôi thôi lếch thếch, vị Quý phi đầu tiên bị đánh vào lãnh cung lại có vẻ sạch sẽ, trấn định.

Lúc Chúc Mẫn vừa tiến đến, Nguyệt Quý phi ăn mặc thực mộc mạc, nhưng khí độ quanh người lại không che lấp được, tay nàng cầm một ly trà, chậm rì rì mà nhấp một ngụm.

Người không biết còn tưởng rằng nàng đang uống loại trà tiến cống trà xuân Long Tĩnh, nhưng trên thực tế chỉ là trà thô thực bình thường, bên cạnh còn đặt một đĩa điểm tâm, cũng không biết là nàng làm thế nào lấy được.

"Nguyệt muội muội thoát nhìn quá đến không tời, so với hai vị cách vách kia thì khá hơn nhiều. Trong nháy mắt vừa rồi ta còn tưởng rằng muội muội vẫn là từ nhất phẩm Quý phi đấy. Nơi này cũng không phải là lãnh cung, mà là Lâm Nguyệt các của người."

Bên ngoài cửa phòng bị đóng lại, Đại thái giám bị đuổi đi, chỉ có một cung nhân nàng mang lại đây để trông coi.

Nguyệt Quý phi nghe được thanh âm của nàng đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó nhìn đến gương mặt này, càng là có chút hoảng hốt, cẩn thận mà phân biệt vài phần, mới nhận ra tới.

"Lúc tỷ tỷ hồi cung, ta đã bị biếm lãnh cung, mới vừa rồi không nhận ra được, còn mong tỷ tỷ đừng trách." Nguyệt Quý phi buông ly trà xuống, giọng nói lại trước sau như một thanh lãnh dễ nghe.

"Ta đương nhiên sẽ không trách cứ người. Nguyệt muội muội cũng không giống Nhàn muội muội ở cách vách, là người không khiến người yêu

thích. Người ở chỗ ta, chính là sự tồn tại như Nguyệt quế nữ thần nha. Ít nhất không nên bị mai một ở bên trong lãnh cung này." Chúc Mẫn khẽ cười một tiếng, hoàn toàn không thấy sự lạnh nhạt cùng khắc nghiệt như lúc ở chỗ Nhàn Quý phi.

Tác giả có lời muốn nói:

Nguyệt Quý phi: Ta muốn làm một âm mưu lớn!

Diễn tình: Có ta ở đây người không làm được, bởi vì người không phải là nữ chính! ㄣ (???"?) ㄣ....

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 123: Mở Tiệc Ăn Tết

Edit: Cảnh Thục viện

Beta: Thư Thục nghi

Nguyệt Quý phi nghe nàng nói như vậy, không khỏi nhếch khóe miệng lên cười lạnh một tiếng, trong ánh mắt tràn đầy vẻ trêu tức.

"Lời nói Nguyệt Quế nữ thần vẫn là không cần phải đưa ra, bây giờ nói ra cũng chỉ còn lại vẻ làm kiêu thôi. Ở trong lòng của Hoàng thượng, ta không phải là mặt trăng trên trời mà là vũng lầy trên đất, đục không chịu nổi. Nếu không sao có thể tin vào lời của tên tiểu nhân Tần Phiên Phiên kia nói như thế chứ, đưa ta vào trong lãnh cung đây?"

Chuyện này đối với nàng, mãi mãi là điều canh cánh ở trong lòng.

"Hoàng thượng vì muốn phong Tần Phiên Phiên làm Hoàng Quý phi, hàng phân vị của ta phải nhường đường cho Tần Phiên Phiên." Chúc Mẫn híp mắt lại, coi như đã qua được hơn hai tháng, nhưng nhắc lại chuyện này, nàng vẫn một bộ dạng cắn răng nghiền lợi.

Mặt mày Nguyệt Quý phi không thay đổi nói: "Có nghe rồi."

Nàng nhìn về phía Chúc Mẫn, tỉnh táo nói: "Đây đều là chuyện sớm hay muộn, đợi đến lúc Đại Hoàng tử lớn lên thêm một chút nữa, vị trí Hoàng hậu cũng nên định, rồi tiếp sau đó chính là vị trí Thái tử. So với người khác thì Hoàng thượng đều thấy rõ, hãn và Tiên hoàng đều chung tình như nhau, gặp người kiếp này tình cảm chân thành, sẽ từng bước mà

thay nữ nhân kia suy nghĩ kỹ, thăng phân vị cho nàng ta cũng không khiến bị nguy hiểm, rõ ràng là vị trí Hoàng hậu cũng được, nhưng mà hắn lại sợ triều thần phản đối cho nên mới từng bước một chậm rãi mà tiến lên."

Nguyệt Quý phi nói đến đây, trên mặt biểu lộ vẻ ủ rũ, dường như càng thêm rõ ràng, khẽ thở dài một hơi nói: "Hắn so với Tiên hoàng còn tuyệt tình hơn, ngoại trừ đối xử với tình cảm chân thành kiếp này ra thì những nữ nhân khác đều không có chỗ trống nào cả. Chẳng qua Hoàng thượng không phải là một người hay giận cá chém thớt, tỷ tỷ nếu như người từ giờ trở đi ngoan ngoãn ở tại Đoan Mẫn điện của người, không làm loạn cũng không gây chướng mắt, cứ như vậy thì người có thể làm Mẫn Phi nương nương cả đời. Nhưng mà nếu như người chạm tới ranh giới cuối cùng của hắn, chỉ sợ cũng tới nơi này ở chung với ta."

Sau những lời nói của nàng vừa dứt, thì bên trong căn phòng đắm chìm trong một mảnh yên tĩnh như chết.

Thật lâu sau, Chúc Mẫn mới mở miệng nói lần nữa: "Không nghĩ tới Nguyệt muội muội đã ở chỗ này hai năm, vậy mà đã hiểu biết nhiều rồi đấy, một dáng vẻ đã hiểu rõ trần gian thế này là muốn xuất gia làm ni cô sao? Như thế là muốn không tranh không đoạt ư."

"Không phải là ta không tranh không đoạt, mà là ta không tranh nổi cũng đoạt không được. Ta cũng là vì muốn tốt cho người, tuy nói đều không được Hoàng thượng sủng hạnh, về sau cũng sẽ không có con cái, nhưng mà người ở Đoan Mẫn điện kia so với lãnh cung cũng tốt hơn mấy phần mà." Nguyệt Quý phi trầm giọng nói.

"Đúng như lời người nói, dù sao cũng không được Hoàng thượng sủng hạnh, không con nối dõi, vì cái gì cũng không còn mà không liều một lần chứ? Chân trần không sợ mang giày, muội muội người bây giờ đã không còn gì cả, còn có cái gì để tổn thất chứ? Nhưng mà Tần Phiên Phiên thì

không giống vậy, nàng ta có được sủng ái còn có con cái, chỉ sợ tâm tư càng lúc càng lớn, đợi đến thời điểm bị mất đi sẽ hối tiếc không kịp."

Chúc Mẫn giống như một nàng tiên cá ở biển mê hoặc thủy thủ vậy, lợi dụng việc Nguyệt Quý phi không cam tâm, từng câu đều đâm lên trên trái tim của nàng.

Rốt cuộc Nguyệt Quý phi ngẩng đầu lên nhìn nàng ta, âm thanh lạnh lùng nói: "Trước đó Mẫn Phi nương nương vẫn luôn lợi dụng nhược điểm của các tỷ muội khác, từng bước đem các nàng kéo xuống nước, để các nàng xông pha chiến đấu thay người? Sao nào, trước đó Nhàn Quý phi bị người tự tay vịn ngã, khiến cho người không nhân thủ có thể dùng, nên đến trong lãnh cung lôi kéo người? Vẫn như lúc ban đầu ở trong Vương phủ đi, thời điểm Nhàn Quý phi sai người ám sát người, ta không có giúp người, cho nên người ghi hận trong lòng, cũng muốn dùng một chiêu lá phải lá trái, khiến cho ta bị làm tới năm nửa liệt người mới tính hả giận?"

Mặc dù Nguyệt Quý phi bị nhốt ở trong lãnh cung, nhưng mà nàng cũng không thiếu cách lấy được tin tức, chủ yếu vẫn là do Lâm gia không hề từ bỏ nàng, để cho cung nữ trước kia của nàng đến lãnh cung, vụng trộm nhét bạc, nơi này thuộc về ngoại lai là hoàn toàn chính xác, không có tiền bạc thì không cạy được miệng mở ra.

"Đến cái này mà muội muội đều có thể đoán được, xem ra người cũng thấy rõ ràng. Vậy ta cũng không miễn cưỡng người, coi như hôm nay ta không đến đây, hai vị Quý phi Lâm gia các người đều ở trong lãnh cung, trong đó một vị đã điên rồi, dù sao Lâm gia triệt để không trông cậy vào được. Nhìn dáng vẻ này của Hoàng thượng, ấp ủ với uy tín của thế gia lâu năm, hẳn nhất định muốn sửa trị. Lâm gia các người cũng là thế gia uy tín lâu năm, hơn nữa còn không có quan viên đương triều lợi hại gì, nói không chừng lúc người còn sinh thời vẫn có thể nhìn thấy Lâm gia hoàn toàn suy tàn đấy."

Chúc Mẫn hừ lạnh một tiếng, sau khi nói một đoạn trôi chảy xong, thì xoay người rời đi.

Cái này tương đương với việc nguyên rửa, khiến cho cả mặt Nguyệt Quý phi trắng bệch ra, nhưng nàng ta lại không có cách nào phản bác, bởi vì điều này chính mà cảnh trong cơn ác mộng của nàng ta.

Thế gia uy tín lâu năm lại không có lấy một nam nhân trụ cột, chờ đợi bọn hãn chính là sự tùy ý phán quyết.

Cho nên ngoài Lâm gia bọn họ còn có Tần gia, mới có thể một mực muốn đưa nữ nhi tiến cung, ôm lấy vinh hoa phú quý cho hậu thế sau này.

Tần Phiên Phiên thành công, nàng đoạt được ân sủng của Hoàng thượng, thay Hoàng thượng sinh con dưỡng cái, dù Tần gia đã từng cho Hoàng thượng mang nón xanh, nhưng Hoàng thượng cũng chưa từng nói qua cái gì.

Nhưng mà Lâm gia cô nương bọn họ lại thất bại.

"Chờ đã, người có kế hoạch gì." Cuối cùng Nguyệt Quý phi vẫn gọi nàng lại.

Chúc Mẫn lập tức dừng bước lại, trên mặt lộ ra một nụ cười mang vẻ như ý, lúc quay đầu lại đã khôi phục một mặt biểu tình nghiêm túc.

Đợi lúc nàng từ trong phòng của Nguyệt Quý phi đi ra, thân thể càng cứng cuối cùng cũng buông lỏng, may mắn là không uống công chuyễn này.

Vốn dĩ dựa theo kế hoạch như cũ, nàng nên rời đi, nhưng nghe được âm thanh kêu la của Minh Quý phi, thì nàng lại đổi chủ ý.

Nàng nhìn đại thái giám chỉ chỉ gian phòng đang bị khóa lại kia, trên mặt đại thái giám lập tức lộ ra vẻ xoắn xuýt, nói: "Vị chủ nhân này, ngài đây là đang làm nô tài khó xử, vị Minh Quý phi này thật sự đã điên rồi. Ngài đi gặp một người điên làm gì, nàng ta ngoại trừ việc tấn công ngài ra thì không làm được chuyện gì khác hết a, lời ngài nói nàng ta cũng nghe không hiểu."

Đại thái giám tận tình khuyên bảo hết mức, chẳng qua tiếng nói của hắn vừa dứt, chỉ thấy cung nhân đứng bên cạnh vị chủ nhân kia, từ trong tay áo lấy ra một cái hầu bao, trực tiếp dúi vào trong tay của hắn.

Hắn vô ý thức ước lượng, phát hiện không ngờ nặng như vậy, khẳng định tiền bạc không ít, lập tức mặt mày hớn hở, lại khôi phục một bộ mặt đầy vẻ nịnh nọt tươi cười như thông lệ.

"Dễ nói dễ nói, ngài chờ một lát, nô tài đi tìm người cho ngài để không chế Minh Quý phi lại."

Thời điểm đám người mở cửa ra, Minh Quý phi trực tiếp dùng lực lớn giãy dụa muốn chạy ra khỏi phòng, trong miệng lại hô to: "Hoàng thượng, ta muốn gặp Hoàng thượng, ta muốn nói cho chàng, Tần Phiên Phiên là hồ ly tinh, nàng ta chuyên môn hút dương khí người ta, ngàn vạn lần không thể nghe lời nàng ta, nếu không sớm muợn gì cũng bị hút khô hết."

Trong miệng nàng ta nói ra một tràng từ ngữ kì quặc không ngừng dừng lại, thập chí bởi vì cửa phòng mở ra mà càng thêm kích thích đến nàng ta, nhìn thấy bộ dáng kích thích này của nàng ta, Chúc Mẫn không khỏi nhú mày.

Chúc Mẫn không thể bại lộ thân phận, cho nên không thể nói chuyện cũng không thể đem mặt lộ ra, nếu như Minh Quý phi cứ tùy ý nổi điên như vậy, thì kế hoạch của nàng không thể tiến hành được.

Nàng từ trong tay áo đem túi thơm sờ sờ lấy ra, thả đựng đưa trước mặt Minh Quý phi.

"Mùi hương này thơm quá, rất quen thuộc, thật thoải mái." Vốn dĩ đang nhảy qua lại tránh người thì ngay lập tức trở nên yên tĩnh.

Nàng phát phát tay đối với nhóm người kia, chỉ còn mình cùng cung nhân mang theo ở lại.

Cửa phòng đóng lại lần nữa, đến tột cùng bên trong đang nói cái gì, người bên ngoài không thể nào biết được, chỉ là Minh Quý phi hoàn toàn trở nên yên tĩnh, một chút dấu hiệu nổi điên cũng không có.

Thậm chí ngay cả lúc Chúc Mẫn muốn rời khỏi, vị đại thái giám còn vể lấm lét trên mặt đi lại, muốn xin túi thơm của nàng.

"Vị chủ nhân này, không biết hương thơm trong túi này là được làm bằng cái gì ạ, có thể đưa đơn thuốc nói cho nô tài hay không. Mới rồi nô tài nhìn thấy ngài dùng túi thơm này, bệnh điên này của Minh Quý phi đã không có phát tác nữa." Đại thái giám nhìn chăm chăm vào ống tay áo của nàng, dáng vẻ giống như muốn lập tức xông lên đoạt lấy vậy.

Chúc Mẫn nhíu mày, thấp giọng nói: "Túi thơm đã lưu lại cho Minh Quý phi, gần đây nàng ta hẳn sẽ rất ngoan, các người cũng không cần luôn luôn phải giam giữ nàng ta."

Nói xong câu đó, nàng liền rời đi.

Cuối cùng năm mới cũng đã đến, Hoàng thượng mở tiệc chiêu đãi mọi người, toàn bộ bữa tiệc đều mười phần náo nhiệt.

Tần Phiên Phiên ngồi chủ vị ở sau điện, nhìn thấy nhóm mệnh phụ ở phía dưới bày ra gương mặt vui tươi chúc mừng, không thấy được tâm tình bất mãn ở tiệc đầy tháng lần trước của Đại Hoàng tử.

Cho dù có không ít người ở trong này vẫn bất mãn đối với nàng, nhưng cũng đều đem tâm sự giấu đi, không dám biểu lộ ra chút nào.

Ngược lại trước đó lúc mở tiệc, Tần phu nhân được Liễu Âm mang đến Thường Đào các một chuyến, ôm lấy Đại Hoàng tử.

Chờ sau khi trở lại, Liễu Âm lặng lẽ báo cáo với nàng: "Tần phu nhân ôm Đại Hoàng tử thì cứ khóc, nói là thời gian cực khổ của chủ tử cuối cùng cũng được đền đáp. Bà dặn ngài cẩn thận người trong cung, lúc trước Cảnh Vương phi đi thông đồng với Cảnh vương, đồng thời hòa ly với Hoàng thượng, chuyện này còn không phải bởi vì Cảnh Vương phi ngu, mà còn bởi vì lúc ấy các cơ thiếp bên trong vương phủ lừa gạt nàng ta. Bây giờ tuy nơi trong cung đã không còn mấy vị nương nương có phân vị cao nữa, nhưng cũng không thể phớt lờ."

Tần Phiên Phiên gật đầu, quay đầu nhìn thoáng qua Tần phu nhân, chỉ thấy hốc mắt Tần phu nhân đỏ lên, hiển nhiên vẫn còn một mảnh thương cảm bên trong.

"Đem món ăn này đưa cho Tần phu nhân, dạ dày của bà không tốt, ăn nhiều món ăn nóng chút." Nàng đưa tay chỉ vào món thịt băm hương cá vừa được đặt lên, nhẹ nói một câu.

Liễu Âm lập tức bưng lấy đồ ăn đi xuống, đang lúc nàng mang đồ ăn cùng lời nói đều truyền đến, Tần phu nhân lập tức đứng dậy hành lễ nói cảm tạ.

Hai ánh mắt của mẹ con chạm một cái giữa không trung, hốc mắt của Tần phu nhân càng đỏ, chỉ cảm thấy không có uổng phí yêu thương thứ nữ này, khuê nữ ruột thịt cũng không được vậy.

Tần Phiên Phiên cười cười với bà, trong lòng có chút cảm khái.

Vốn dĩ ở trong mắt nàng, bà là một người mẹ vừa thông minh vừa tháo vát, bây giờ cũng hiện lên vẻ già nua, năm tháng quả nhiên không tha bất cứ ai.

Bởi vì được Hoàng Quý phi ban thưởng món ăn này, khiến nhóm mệnh phụ xung quanh nhìn đỏ cả mắt, cái này không chỉ là một món ăn thôi mà còn đại biểu cho sự lung lay sắp đổ của Tần gia, có chỗ dựa là Hoàng Quý phi, chính là không hề ngã xuống.

Tần Kiều ngồi ở bên cạnh, nhìn thấy mẫu thân mình cùng Tần Phiên Phiên cảm ứng lẫn nhau, chỉ cảm thấy trong lòng có một sự đau nhói, nàng chăm chú nắm thật chặt tay lại, móng tay cấu vào trong lòng bàn tay.

Tần phu nhân đối đãi thứ nữ thân thiết như vậy, đối đãi đích nữ như nàng ngay cả nhìn cũng không nhìn.

Nếu không phải lúc trước nàng chọn sai đường, hiện tại người mở đại yến cho các vị mệnh phụ chính là nàng, hơn nữa khẳng định nàng vẫn lấy thân phận chính cung Hoàng hậu mà mở tiệc chiêu đãi, so với Hoàng Quý phi còn cao quý hơn mấy lần.

Tần Phiên Phiên căn bản cũng không có chú ý tới Tần Kiều, nàng cùng vị đích tỷ này từ sau khi tiến cung, rốt cuộc không có quan hệ gì nữa, lần trước chuyện đánh nhau ở bãi săn bắn, cũng cứ thế mà lật mặt với nhau.

Tầm mắt của nàng quét một lần ở phía Lâm gia bên kia, hai vị phu nhân Lâm gia cùng hai vị Thiếu phu nhân đều tới, nhưng mà nàng lại không nhìn thấy Cao Tổ Tuyết.

"Người đi hỏi Lâm gia Đại phu nhân một chút, sao không thấy Tam thiếu phu nhân tới?" Tần Phiên Phiên lại kêu Liễu Âm tới lần nữa.

Một lát sau, Liễu Âm liền trở lại, thấp giọng nói: "Nói là hôm nay thân thể Tam Thiếu phu nhân không thoải mái, không tới được. Chờ sau này có cơ hội, nhất định mang theo nàng ấy đến thỉnh an Thái hậu và ngài."

Tần Phiên Phiên nghe được câu trả lời này, cũng không có yên lòng, còn khiến nàng càng thêm lo lắng.

Hôm nay là giao thừa, với hiện trạng kia của Lâm gia, tên thiếu gia thứ phòng của Lâm gia kia chắc chắn sẽ không đưa Cao Tổ Tuyết về nhà ngoại, nàng muốn gặp Cao phu nhân, hôm nay chính là cơ hội tốt nhất.

Bên trên yến hội này, không chỉ có Thái hậu, còn có nữ quyến của Cao gia đều ở đây, không phải vì bất đắc dĩ, nàng ấy không thể nào không tới.

"Chuyện này đừng để mẫu hậu phát giác, chờ thêm mấy ngày ta triệu Tổ Tuyết tiến cung hỏi một chút." Nàng không biết tình huống bên kia của Cao Tổ Tuyết như thế nào, quyết định trước thay nàng ấy giấu diếm.

Tiệc tối mãi cho đến khuya muộn mới kết thúc, vô số xe ngựa rời đi, Tần Phiên Phiên cùng Thư Quý phi lại bận rộn hồi lâu, mới đem những chuyện này xử lý đến không sai biệt lắm.

Đêm nay nàng không có về Thường Đào các, thời điểm tiệc tiến hành được một nửa, có tiểu cung nữ tới lặng lẽ truyền lời, Hoàng thượng triệu kiến nàng, sau khi tiệc tối kết thúc thì đi Long Càn cung.

"Nương nương, chỗ này vắng vẻ tối om. Hoàng thượng để lão nô ở chỗ này trông coi, nói là ngài đã tới, lão nô mới có thể làm xong việc lui xuống đi nghỉ ngơi. Ngài đi tắm rửa thay đồ trước, Hoàng thượng đang ở nội điện chờ ngài đấy!" Trương Thiển Năng từ xa đã đi tới nghênh đón nàng, nụ cười hiện đầy trên mặt, lúc cười tạo ra mấy nếp nhăn.

Tần Phiên Phiên nói khẽ: "Vất vả Trương tổng quản, những thứ này để người mang theo Trương Thành bọn hần mua rượu ăn uống đi."

Nàng vừa nói vừa từ trong tay áo móc ra một cái hầu bao, tự mình đẩy vào trong tay của hắn.

Trương Hiến Năng do dự một chút, lấy trình độ được sủng ái của Tần Phiên Phiên, hoàn toàn không cần cho hắn những thứ này, chẳng qua trên mặt Hoàng Quý phi vẻ tươi cười rất thân thiết, cuối cùng hắn vẫn nhận lấy.

Tần Phiên Phiên nghe hắn nói bốn chữ "Tắm rửa thay đồ" này, liền biết hoàng thượng có ý gì.

Lúc trước nói kỳ hạn được sinh hoạt vợ chồng ba tháng, bây giờ đã qua hơn ba tháng, đêm lại là đêm ba mươi, chắc hẳn Hoàng thượng đã sắp xếp xong xuôi hết thảy, đợi đến một đêm xuân sắc đây mà.

Tần Phiên Phiên nghĩ tới những thứ này, không khỏi cong cong khóe môi.

Đợi lúc nàng tắm rửa, quả nhiên nhìn thấy Hình ma ma đã cầm tất cả bút lông và thuốc màu, ở ngay bên ngoài ao tắm chờ đợi.

Thời điểm nàng đi tắm, theo như thường lệ thường nằm sấp lên mặt bàn, lúc này Hình ma ma ngược lại vui vẻ ra mặt, một chút cũng không vì mình có vẽ được hay không mà lo lắng, dù sao chỉ cần xuất hiện trên người Tần Phiên Phiên, Hoàng thượng đều sẽ thích.

Dù là hơi có chút tì vết, rơi vào trong mắt Hoàng thượng, cũng nhất định là cực kỳ đáng yêu.

"Nường nường, mực nước này có chút lạnh, ngài chịu đựng chút, động tác của lão nô sẽ nhanh hơn chút." bà vừa nói vừa chấm chấm mực nước, từ đầu tới đuôi ngoại trừ màu đen, cũng không dùng qua màu sắc khác.

"A, hôm nay ma ma vẽ tranh đen trắng sao?" Nàng không khỏi tò mò hỏi một câu.

"Không phải vậy, Hoàng thượng không muốn vẽ, mà để lão nô viết chữ. Nói là gần đây ngài nhất định phải vẽ lên, để ngài thời thời khắc khắc ghi nhớ trong lòng."

Đương nhiên là tùy ý Tần Phiên Phiên hỏi han, những người phục vụ đều không dám nói cho nàng đến cùng là chữ gì, Hoàng thượng nhất định muốn tự mình nói ra.

Tần Phiên Phiên lắc đầu bất đắc dĩ, mặc sa y vào, ở bên ngoài trùm lên áo choàng thật dày, một đường chạy chậm vọt đi tới nội điện.

Đoạn đường nàng chạy tới này, mặc dù gió lạnh quất vào mặt, nhưng thân thể dường như tỏa ra nhiệt, hồi lâu chưa phát hiện ra chuyện gì, nàng đối với đêm nay cũng cực kỳ mong đợi.

Thậm chí sau khi Tần Phiên Phiên đi vào nhất định phải bổ nhào vào trong ngực của Hoàng thượng, sau đó điên cuồng hôn hân, động tác này đều đã nghĩ kỹ rồi.

Nhưng đợi đến lúc nàng chân chính đi vào, mới phát hiện ánh nến lơ mờ bên trong nội điện, tiếng ngáy như sấm.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 124: Năm Mới Đã Đến

Edit: Hy Hoàng Thái phi.

Beta: Mai Thái phi.

Tần Phiên Phiên không khỏi dừng bước chân, cả người ngốc tại chỗ, nàng vươn cổ nhìn nhìn.

Tiêu Nghiêu nằm ở trên giường, nhắm mắt lại, ngủ vô cùng ngon lành.

Tâm trạng tràn ngập xuân ý lập tức biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, thậm chí Tần Phiên Phiên còn cảm thấy trên mặt nóng rát, nàng lăn lộn đến cả người đổ mồ hôi, ước gì cởi hết rồi tới một hồi hoạt sắc sinh hương, kết quả hiện ra trước mắt nàng là Nhị Cầu Tử ngủ như lợn chết.

Tần Phiên Phiên không nhịn được mắt trợn trắng, nàng đang bị người ta chơi sao?

Nàng hoàn toàn không thể tiếp thu loại cảnh tượng này, lập tức đi lên phía trước, duỗi tay đẩy một cái.

Đáng tiếc người trên giường không chút sứt mẻ, nàng liên tục đẩy vài lần, Tiêu Nghiêu chỉ trở mình đưa lưng về phía nàng, tỏ vẻ bảo nàng không nên quấy rầy mình đang ngủ.

Tần Phiên Phiên cảm thấy xấu hổ và buồn bực đan xen, sao có thể như vậy, rõ ràng Hoàng thượng chờ mong chuyện này hơn cả nàng, kết quả hiện

giờ lại là cảnh tượng này. Tại sao lại biến thành nàng vội vàng không chờ được còn Hoàng thượng thì không sao cả.

"Hoàng thượng, mau đứng lên!"

Nàng dùng hết thủ đoạn của mình, cũng chưa thể làm người nam nhân này mở mắt, chỉ có tiếng ngáy ngủ bé hơn một chút, nhưng như vậy cũng không thể làm nàng hài lòng.

" Bốp! " Một tiếng giòn vang đột ngột xuất hiện trong đại điện.

Nam nhân vốn đang nằm ngủ ngon lành ở trên giường bỗng nhiên mở mắt, Tần Phiên Phiên dùng sức tát một cái ở trên mặt hắn.

"Ai đánh trộm?" Giọng nói của hắn còn có chút mơ mơ màng màng, nhưng âm thanh chất vấn rất lớn.

Tần Phiên Phiên khẽ ho một tiếng, nói: "Hoàng thượng, có phải người ngủ đến mức hồ đồ rồi hay không? Chẳng lẽ có người đánh người ở trong mơ sao?"

Tiêu Nghiêu mở to hai mắt nhìn về phía Tần Phiên Phiên, sờ sờ mặt mình, lại cảm thấy không có đau như vậy.

Hắn còn đang buồn ngủ, thấp giọng nói: "Đã trễ thế này, mau ngủ đi."

Nói xong lời này, hắn lại nghiêng đầu lần nữa rồi nhắm mắt ngủ tiếp.

Tần Phiên Phiên phát ngốc, lại đẩy hắn một cái, thấp giọng nói: "Hoàng thượng, đêm nay không cần thần thiếp thị tẩm sao? Hình ma ma đã vẽ theo yêu cầu của người nha."

"Vốn dĩ muốn, nhưng là..." Hắn vầy vầy tay, rõ ràng đuổi nàng như là đuổi ruồi bọ, nói được một nửa lại ngủ mất, sau một lúc lâu mới nói tiếp: "Trẫm rất buồn ngủ, đêm nay không thị tẩm, ngày mai lại nói."

"Không được, mau dậy đi!" Tần Phiên Phiên duỗi tay vỗ vỗ bờ vai của hắn, kết quả còn chưa vỗ được cái thứ hai nam nhân đã duỗi cánh tay ra kéo nàng vào trong ngực, nhỏ giọng dỗ nàng: "Được rồi! Được rồi! Mau ngủ cùng trẫm, tất cả chờ ngày mai lại nói."

Hắn ôm nàng vào trong ngực, đầu dựa vào cổ nàng rồi thật sự ngủ tiếp.

Lúc đầu Tần Phiên Phiên còn nhích tới nhích lui, sau đó Tiêu Nghiêu cảm thấy quấy rầy đến giấc ngủ của hắn nên lấy hai chân kẹp chân nàng lại, cánh tay ôm nàng càng chặt hơn, làm nàng hoàn toàn không có cách nào nhúc nhích.

Trong lúc giãy giụa áo choàng ở trên người Tần Phiên Phiên đã tản ra, bên trong chỉ mặc áo lụa nên lạnh đến run bần bật.

Nàng cũng không hề kiên trì, lập tức muốn lấy chân găm quần thật kỹ, kết quả toàn bộ chân bị Hoàng thượng đè ở dưới chân, sau một trận liều mạng vật lộn nữa nàng mới thành công lấy chân bọc mình lại.

Bởi vì nàng lăn lộn, Hoàng thượng lại nửa tỉnh nửa mê lần nữa, hắn toàn bị Tần Phiên Phiên đánh thức từ trong giấc mộng, hắn đã vô cùng kiên nhẫn, nếu là người khác đối xử như vậy với hắn thì hắn đã tức giận vì bị đánh thức mà ra lệnh lôi ra ngoài phạt trượng.

Nhưng người này là Tần Phiên Phiên, hắn không vui thì không vui, nhưng sẽ không kêu người lôi nàng đi ra ngoài phạt trượng, chỉ thấp giọng mà nói thầm: "Phiên Phiên, hôm nay nàng thật không ngoan. Trẫm đã nói Nháo Nháo giống tính nàng mà."

Hắn nói thầm hai câu này xong thì một lúc sau hô hấp lại vững vàng, rõ ràng là lại chìm vào mộng đẹp.

Tần Phiên Phiên cực kì tức giận, rõ ràng là người này nói tối nay muốn thị tẩm, kết quả tự mình ngủ ngon, kêu kiêu gì cũng không chịu dậy, hiện tại còn "người ác" cáo trạng trước, hơn nữa còn đổ cái tính tình của Nháo Nháo lên trên đầu nàng, chuyện này không thể nhịn được.

Trước đó bọn họ đã nói rõ, tính tình của Nháo Nháo là giống Cao Thái hậu, hoàn toàn không có một chút quan hệ nào với nàng.

Nàng giơ "tay ác ma" lên, tiến gần đến chóp mũi của hắn chuẩn bị bóp lại, khiến cho hắn không thở được, nghẹn chết càng tốt.

Nhưng lúc nàng ngẩng đầu lên thì thấy khuôn mặt ngủ an tường của nam nhân kia, trên mặt còn vài phần say rượu, vết đỏ ửng rất rõ ràng, đôi môi hơi hé một chút, chắc chắn là đang ngủ rất ngon.

Quầng thâm dưới mắt của hắn vẫn rất rõ ràng, bởi vì ăn tết được bãi triều ba ngày cho nên trong năm phải cố gắng hết sức giải quyết mọi chuyện, tránh cho sự vụ dồn hết vào mấy ngày nghỉ, đến lúc khai triều năm mới sẽ không xử lý kịp.

"Thôi, buông tha cho người. Lần sau lại chơi đùa ta như vậy ta nhất định sẽ đánh "tiểu đệ đệ" của người khiến nó không thể hành động nữa!" Tần Phiên Phiên khẽ thở dài một hơi, hào phóng mà nói một câu.

Lúc nàng dựa vào người nam nhân mới nhận ra thân thể hắn rất ấm, cơ thể hai người chỉ cách nhau một tầng lụa mỏng, không khác gì chân thành gặp nhau[1], trong thời tiết đêm tháng mười hai quả thật vô cùng ấm áp.

[1] Chân thành gặp nhau: một câu tiếng lóng của dân mạng TQ, hai người đối xử chân thành với nhau nghĩa là không có ngăn cách, ngày nay cụm từ này ám chỉ khi hai người ở cạnh nhau (chưa làm gì nha) mà hông mặc gì ☺

Nàng than thở một tiếng, lúc sắp ngủ còn nghĩ bản thân mình thật là người vừa đẹp lại lương thiện.

Ngoài phòng là băng thiên tuyết địa, trong điện lại ấm áp, Tần Phiên Phiên dựa vào bên cạnh người Hoàng thượng ngủ một giấc vô cùng ngon, cảm thấy cả người đều ấm áp.

Nàng dự định ngủ một giấc đến lúc tự nhiên tỉnh. Tối hôm qua Cao Thái hậu đã phái người nói với nàng, sáng mai ngàn vạn lần không cần đi thỉnh an bà, buổi tối uống hơi nhiều rượu có chút say.

Tần Phiên Phiên chỉ muốn ngủ nướng một ngày, hơn nữa Hoàng thượng cũng không thượng triều, toàn bộ hậu cung đều đắm chìm trong giấc ngủ ngọt ngào.

Nhưng mọi chuyện không như mong muốn, rất nhanh Tần Phiên Phiên đã bị đánh thức.

Có người đang hôn nàng, từ cái trán lướt qua mũi, lại đến môi.

Tần Phiên Phiên cảm thấy vừa ngứa vừa phiền, mùa đông được ngủ nướng quả thực là thiên đường, đây là số mệnh, ai quấy rầy nàng ngủ thì nàng sẽ trở mặt.

"Ta muốn đi ngủ, đừng náo loạn." Nàng vẫy vẫy tay, muốn đẩy người đang hôn loạn trên người nàng ra, nhưng mà người nọ rất cố chấp không cho nàng bất kì một cơ hội nào.

Tần Phiên Phiên còn chưa nói xong, cũng đã bị người chặn miệng, sáng sớm khi ngủ dậy Hoàng thượng vô cùng có hứng thú, động tác vội vàng mang theo chân thành.

Nàng bị hôn đến mơ hồ, thậm chí có chút thở không nổi, duỗi tay đẩy đẩy Tiêu Nghiêu, muốn cho hắn cách mình xa một chút.

Nhưng mà nam nhân giống như lớn lên trên người của nàng vậy, rõ ràng là tư thế không muốn rời đi, môi lưỡi dây dưa, đôi tay lại bắt đầu làm việc xấu, lượn lờ khắp nơi.

Tay của Tiêu Nghiêu giống như có lửa, đi đến đâu người nàng liền nổi lên từng trận khô nóng, cũng khiến nàng hoàn toàn tỉnh ngủ, nàng chậm rãi mở mắt, trên mặt có vài phần mê mang mơ hồ.

"Chào." Nam nhân thẳng eo, chào hỏi với nàng.

"Chào." Tần Phiên Phiên trả lời một câu.

Nhưng nàng còn chưa kịp nói gì thêm thì đã cảm thấy nam nhân vô cùng phấn khởi hôn nàng, coi như chào hỏi với thân thể của nàng.

Tần Phiên Phiên trừng mắt nhìn hắn, Tiêu Nghiêu không nói chuyện, chỉ là cong cong khóe môi cười với nàng, trên mặt lại lộ ra nụ cười.

"Trẫm nhớ tối hôm qua, hình như Phiên Phiên rất không vừa lòng với trẫm. Vậy buổi sáng hôm nay bèn đèn bù cho nàng." Hắn vừa nói vừa duỗi tay nắm lấy áo lụa mỏng trên người Tần Phiên Phiên.

Tần Phiên Phiên đột nhiên nắm lấy tay của nam nhân, không cho hắn thực hiện được ý đồ, nhướng mày lên: "Không có a, tối hôm qua thần thiếp ngủ rất ngon, rất vừa lòng, không cần đèn bù cái gì cả. Hoàng thượng, người nằm xuống đi, ta tiếp tục ngủ."

Tiêu Nghiêu sừng sốt một chút, sau đó mắt chớp chớp với nàng mấy cái: "Nàng không cần thẹn thùng, tối hôm qua tuy là trẫm ngủ rồi, nhưng sáng nay cố ý dậy thật sớm để đèn bù cho nàng. Hơn nữa trẫm cố ý dặn dò Hình ma ma vẽ mấy thứ, trẫm phải nhanh chóng nhìn để tránh sau này bị mờ."

Hắn vừa nói vừa dùng một chút lực liền nghe thấy một tiếng xé rách, hiển nhiên cái áo lụa mỏng không chịu nổi một chút lực đó đã hỏng.

Tần Phiên Phiên trợn mắt lên nhưng cũng không có phản kháng, thả lỏng thân thể của mình, tùy ý hắn làm, nhưng trong lòng vẫn nuốt không trôi cục tức này.

Nàng có chút bất mãn mà nói thầm: "Hoàng thượng, người cũng quá bá đạo, tối hôm qua thần thiếp muốn cùng người hoan hảo, người nói buồn ngủ không phản ứng thần thiếp. Buổi sáng hôm nay thần thiếp còn đang trong giấc mộng người muốn hoan hảo thì lại muốn thần thiếp nhất định phải lập tức đáp ứng người, ở đâu ra có chuyện tốt như vậy?"

Tiêu Nghiêu nghe nàng lải nhải, trên mặt lộ ra một nụ cười giảo hoạt giống như bắt được nhược điểm gì đó của nàng, nhỏ giọng nói: "Trẫm biết rõ ràng tối hôm qua nàng muốn hoan hảo với trẫm. Vậy mà lúc này còn cãi lại! Là trẫm không tốt, tối hôm qua uống rượu say, lúc ấy có rượu đang hưng phấn trẫm nghĩ có thể đại chiến ba trăm hiệp với nàng. Nhưng mà đợi đến lúc trở về chỉ chờ nàng có một chút liền ngủ mất, trẫm là có lòng nhưng không có lực."

Hắn mềm giọng nói, vừa xin nàng tha thứ vừa làm nũng.

Có lẽ hai người đều chui vào trong chăn cùng nhau, quanh thân ấm áp, trải qua một buổi tối cùng chung chăn gối, hơi thở của hai người đã giao hòa từ lâu.

Sự tức giận của Tần Phiên Phiên lập tức biến mất, còn cảm thấy nam nhân đang ở trước mắt nàng đáng yêu hơn nhiều so với ngày thường.

Hôm nay cuối cùng Nhị Cầu Tử cũng học được cách thè lưỡi làm nũng với nàng.

"Được rồi, năm ngoái người vất vả, hy vọng năm nay người không ngừng cố gắng tiếp tục làm một Phụ hoàng tốt của Nháo Nháo, Hoàng thượng tốt của thần thiếp."

Trong lòng nàng thoải mái thì cũng không kiêu căng, chủ động nâng hai cánh tay ngọc lên quần lấy cổ hăn, dâng lên nụ hôn nồng nhiệt của mình.

Tần Phiên Phiên chủ động đối với Tiêu Nghiêu mà nói giống như đổ thêm dầu vào lửa vậy, ngọn lửa lập tức bùng cháy, cảm xúc của hăn vô cùng kích động.

Hai người nóng bỏng dây dưa ở bên nhau, hoàn toàn là củi khô bốc cháy, độ ẩm càng ngày càng cao, thân thể cũng dính đến càng ngày càng gấp.

Bởi vì đã lâu không có gần sát đối phương như thế nên ngay từ đầu động tác còn có chút mới lạ, ngay sau đó liền rơi vào cảnh đẹp, hai người đều vô cùng kích động.

Tiêu Nghiêu càng hăng tiết gà, rất nhanh đã dính chặt lấy nàng, không thể tự kiềm chế, nhưng đến nhanh đi cũng nhanh.

Hăn lập tức không khống chế được chính mình, nhưng lập tức kết thúc nhanh như vậy, đừng nói Tần Phiên Phiên, ngay cả chính hăn cũng phát ngốc.

Tiêu Nghiêu luôn tự xưng mình là nam nhân có hùng phong hiển hách, mỗi lần đều phải ấn Tần Phiên Phiên ở trên giường lăn lộn đến lúc nàng phải xin tha, dù vậy hăn cũng không chịu buông tay.

Nhưng đây là lần đầu tiên hai người nước sữa hòa nhau sau khi Tần Phiên Phiên sinh con, không ngờ nhanh như vậy hăn đã "xong" việc, quá mức nhanh, hăn cảm thấy vừa thẹn vừa bức!

Biểu tình trên mặt nam nhân thay đổi trong nháy mắt, tóm lại không quá đẹp, thân thể của Tần Phiên Phiên cũng cứng đờ, nàng vừa hứng khởi lại đột nhiên im bật, nhưng nhìn Hoàng thượng ảo não thành như vậy, nàng không nhịn được cười ra tiếng.

"Hoàng thượng, người nói tối hôm qua là lòng có dư mà lực không đủ. Hay là đêm nay tiếp tục ngủ để bổ sung sức lực?"

Tần Phiên Phiên vừa nói vừa vỗ vỗ phía sau lưng của hắn, trên mặt mang theo vài phần trêu chọc.

Nếu là trước đây có đánh chết nàng cũng không dám nói những lời này, nếu thật sự xuất hiện loại tình huống này, nàng còn phải tìm mọi cách mà xoa dịu Hoàng thượng.

Nhưng hiện giờ lá gan của nàng trở nên lớn vô cùng, không chút cố kỵ mà trêu chọc hắn.

Mặt Tiêu Nghiêu nóng rát, giống như có một ngọn lửa đang thiêu đốt trên đó, hắn cũng không dám nhìn vào mắt của Tần Phiên Phiên, trực tiếp vùi đầu vào cổ của nàng để bản thân bình tĩnh một chút.

Mọi cảm xúc xấu hổ và buồn bực nẩy lên trong lòng, Tiêu Nghiêu oán hận mà dùng hàm răng nhẹ nhàng cắn cổ nàng.

Thịt ở trên cổ rất non mịn, hắn mới cắn nhẹ một cái đã luyến tiếc nhả ra.

Nam nhân dùng sức không lớn, vừa mới cắn một cái Tần Phiên Phiên cũng không có cảm giác gì, ngược lại càng muốn cười, nàng cũng không nhẫn nhịn, trực tiếp cười ra tiếng.

"Nàng dám cười trâm." Hắn tiếp tục cắn, tăng thêm một chút lực.

Nhưng mà vẫn không thể khiến Tần Phiên Phiên sợ hãi, ngược lại làm nàng cười lớn hơn nữa, thật sự quá buồn cười.

Tần Phiên Phiên cười thật vui sướng, sáng sớm mừng một đầu năm mới, Hoàng thượng không chịu nổi mà muốn hoan hảo với nàng, kết quả "sớm" xong.

Chuyện này có thể khiến nàng cười một năm, chỉ là nàng cười cười một lúc thì không cười nổi nữa.

Bởi vì lúc nàng cười to thì thân thể vẫn luôn run run, không ngờ lại giúp Hoàng thượng "sống lại", lúc cảm nhận được sự biến hoá của nam nhân nàng lập tức im miệng không cười nữa.

Tiêu Nghiêu cảm nhận được mình lại uy vũ kiên cường cũng không hề xấu hổ buồn bực, lập tức ngẩng đầu lên, khẽ híp mắt nhìn nàng, cong môi cười lạnh một tiếng.

"Làm sao vậy, Phiên Phiên, sao nàng lại không cười nữa? Lại cười a, nàng cười càng vui vẻ trẫm mới có thể càng có "tinh thần". Hắc vừa nói vừa duỗi tay véo mặt nàng một cái.

Tần Phiên Phiên bị đau nhe răng trợn mắt mà nhìn hắc một cái, không khỏi bĩu môi, lập tức nhỏ giọng giải thích: "Hoàng thượng, lúc này thần thiếp chỉ nói đùa, người đừng để ở trong lòng."

"Sao có thể là nói đùa được, là nàng cười nhạt trẫm mới giúp tinh thần của trẫm sung mãn. Trẫm là đại nhân không chấp tiểu nhân, sẽ không để chuyện này để ở trong lòng, chỉ biết đặt ở thân thể của nàng."

Hắc vừa nói xong liền duỗi tay đè lấy vai của nàng, bắt đầu mạnh mẽ cày cấy.

Hai người lại lần nữa lăn thành một đoàn, điên đảo gối chẵn. Tần Phiên Phiên cảm thấy mình giống như là một cái bánh chưng bị gói kỹ lưỡng bị người lăn qua lộn lại.

Một lát thì nằm ngửa, một lát lại nằm bò, thậm chí Hoàng thượng hứng thú lên, còn muốn nàng ngồi ở trên người hắn, làm một lần các động tác khó.

Trong điện nhiệt độ nóng như cái lồng hấp, trên người Tần Phiên Phiên toát ra một tầng mồ hôi mỏng, sắc mặt nàng hồng nhuận, âm thanh mềm mại ngọt ngào, thân thể mềm như sợi mì, căn bản không có sức lực để làm gì, chỉ có thể tùy ý Tiêu Nghiêu lăn lộn.

"Hoàng thượng, nghỉ, nghỉ một chút." Cuối cùng nàng không nhận được mở miệng xin tha.

Trả lời nàng ngoại trừ nụ hôn nóng bỏng của nam nhân cũng chỉ có căn phòng ngập tràn cảnh xuân.

...

Tác giả có lời muốn nói:

Lúc vừa đến long sàng.

Diễn tình: Hoàng Tang, chúng ta cùng tìm hiểu chuyện đến cũng nhanh đi cũng nhanh.

Lúc tiến hành đến một nửa.

Hoàng Tang: Phiên Phiên, chúng ta cùng tìm hiểu về sức chịu đựng kéo dài nào.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 125: Mừng Một Đầu Năm

Edit: Lan Sung nghi

Beta: Rine Hiền phi

Tần Phiên Phiên lại bị hôn đến đầu óc quay cuồng lần nữa, mắt nàng đã sắp nổi đầy sao rồi, căn bản là không chống đỡ được nữa.

Đến cả long sàng cũng lung lay, dường như giống với lần thi đua thuyền vào dịp Trung Thu vừa qua, lắc đến nỗi người ta cũng đau, sợ là chỉ sau một giây đồng hồ, cái giường này sẽ bị hai người lung lay đến sụp mất.

"Trẫm cũng muốn nghỉ, chỉ là trong người trẫm có thật nhiều tinh lực dư thừa, nếu không sử dụng hết, sợ là năm mới này sẽ trôi qua không yên ổn." Sau khi hắc nói xong lại trẫm mặc lần nữa, trái ngược với cái miệng yên lặng, thân thể lại phấn khích hơn không ít.

"Phiên Phiên, nàng biết sau lưng nàng viết gì không?" Hắc bớt ra chút thời gian hỏi nàng một câu.

Tần Phiên Phiên sao còn có thể nghe hiểu hắc đang nói gì, nàng cảm thấy bản thân lắc lư còn có thể phát ra tiếng, trong đầu và tai đều có vô số nước, lắc lư một cái liên rung chuyển âm âm.

Nàng lắc lắc đầu, nói không thành tiếng.

"Vậy nàng không thể đoán xem à." Hắc vừa nói vừa dùng sức, long sàng càng kéo kẹt mạnh hơn.

Nghe những lời ngựa tai này, mặt Tần Phiên Phiên cúi đến đỏ bừng, nàng mở miệng nói: "Thần, thần thiếp không đoán được."

Đương nhiên mấy lời này rất rời rạc, truyền đến tai Tiêu Nghiêu lại giống như một liều thuốc kích tình, khiến cho hai mắt hấn đỏ lên.

"Nào, để trẫm đọc cho nàng nghe thử. Nhân chi sơ, tính bản thiện, tính tương cận, tập tương viễn. Cầu không giáo, tính nãi dôi..... (Chó không dạy, tính không đổi)" Giọng nói trầm thấp của nam nhân vang lên trong điện.

Tần Phiên Phiên ngẩn ra, không ngờ tới vậy mà sau lưng nàng thật sự viết Tam Tự Kinh.

"Ôi, lưng nàng thật sự quá nhỏ, cho dù Hình ma ma viết chữ rất nhỏ, cũng chỉ viết được mấy câu thôi." Hấn vừa nói vừa hôn lên lưng nàng.

Cánh môi của nam nhân rất nóng, dường như bởi vì hấn đang làm chuyện phát ra sức nóng, cho nên đến môi cũng bắt đầu ấm lên rồi.

Tần Phiên Phiên bị hấn làm nóng đến phát run, nhưng nam nhân lại càng thêm phấn khích.

"Lúc trước, nàng còn muốn diễn theo kịch bản hiền thê lương mẫu, ở phía sau lưng viết lên mấy lời khuyên, thật khiến trẫm hoảng sợ. Hiện tại viết Tam Tự Kinh, trẫm đã không còn kinh hãi như trước nữa, thậm chí cả người còn tràn đầy năng lượng. Trẫm đã tìm được cách hay, lúc sau lại vướng phải hoàn cảnh có lòng mà không đủ lực, trẫm liền nhìn những thứ trên lưng nàng, Phiên Phiên, nàng xem, có phải trẫm tràn đầy tinh thần hay không?"

Lúc hấn hỏi như vậy, còn di chuyển thân thể theo bản năng, khiến cho hai người càng kết hợp chặt chẽ hơn.

Tần Phiên Phiên lại run lập cập, nàng hoàn toàn sợ cơ thể nam nhân này, cho dù hăn dậy từ sáng sớm nhưng tinh thần lại quá dư thừa, thực sự triệt để dọa đến nàng.

Chờ đến lúc hai người cuối cùng cũng kết thúc, cả người Tần Phiên Phiên gần như đã thích nghi với cảm giác giống như vừa vớt ra từ trong nước vậy, cả người đổ mồ hôi, trên người nhót nhót dính dính, chân cũng ướt sũng.

Tiêu Nghiêu trực tiếp bước xuống giường, tùy tiện khoác thêm một chiếc áo ngoài, vớt nàng từ trong chăn ra, tìm cái áo choàng bọc nàng lại.

Bế ngang nàng lên, trực tiếp đi về phía bể tắm nước nóng ở phía sau điện.

"Trương Hiến Năng, cho người tiến vào dọn dẹp." Hăn cao giọng hô một câu.

Sáng sớm Trương Đại Tổng quản đã bị bức vào góc tường chỉ cảm thấy cả người thật sự nóng hầm hập, chuyển cá nước thân mật trong nội điện mới vừa rồi mà hăn nghe được khiến cả người hăn đều đổ mồ hôi.

Đủ thấy sự mãnh liệt của hai người vừa rồi có thể so với liệt hỏa, thiêu nóng đến mức nào.

Củ cháy thật sự lớn, khiến cho thái giám như hăn cũng bị đốt lửa lên.

Đương nhiên chờ đến lúc hăn dẫn người tiến vào, quả nhiên thấy nội điện đều hỗn loạn, liếc mắt một cái là có thể thấy cái chăn ướt sũng kia.

Mấy cung nữ nhanh tay lẹ chân bắt đầu dọn dẹp, trên mặt đều ửng hồng, hiển nhiên là đã xấu hổ đến hoảng.

Mới mừng một đầu năm mà Hoàng thượng đã được cho ăn no rồi, trong lòng hẳn là vô cùng tốt.

Trên người Tần Phiên Phiên bị hôn ra rất nhiều vết đỏ, hữu khí vô lực mà dựa vào thành ao, dùng nước suối ấm áp cọ rửa qua thân thể, tuy là nói rũ bỏ một thân mệt mỏi, nhưng cả người nàng lại càng mềm như bông, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể ngủ được.

"Hoàng thượng." Nàng nhẹ giọng gọi một tiếng.

Chỉ là toàn thân nàng đều xụi lơ, càng miễn nhắc đến giọng nói, trên cơ bản giống như tiếng mèo kêu, nghe không rõ lắm.

"Ừ, hừ hừ ---" Tiêu Nghiêu đang trong tiểu khúc "hừ", ba tiếng vừa nói đều thật dễ nghe, uyển chuyển êm tai đến khó tả, hơn nữa vui mừng trên mặt đều không cách nào che giấu được.

Tần Phiên Phiên nhìn dáng vẻ này của hắn, lại dùng sức trợn trắng đôi mắt to lần nữa, sao hắn lại như vậy?

Ăn sạch rồi ném nàng vào bể tắm xong, liền mặc kệ?

"Hoàng thượng!" Lần này nàng dùng hết toàn lực mà gọi một câu, cuối cùng cũng khiến nam nhân sắp phát điên (vì sung sướng) kia quay đầu lại nhìn nàng một cái.

"Sao vậy?" Hắn cười ôn nhu với nàng, lập tức bước nhanh tới, giống như cả người tràn ngập năng lượng dùng không hết vậy.

"Thần thiếp muốn ngắt xiu, độ nóng trong này khiến thiếp khó thở, ngài ôm thiếp đi lên đi." Nàng thấp giọng nói một câu.

Tiêu Nghiêu thấy cả mặt nàng đều đỏ lên, hiển nhiên là bị sức nóng trong ao hun nóng, không giống giả bộ, lập tức duỗi tay ôm lấy nàng.

Tần Phiên Phiên nhẹ nhàng thở dài nhẹ nhõm một hơi, thân thể cảm nhận được không khí bên ngoài ao khiến nàng dễ chịu không ít.

Nhưng mà sau một lát, nàng lại trở về trong nước, bởi vì nam nhân cũng không ôm nàng lên bờ mà lại ôm nàng ngồi lên đùi hắn.

Thấy nàng ngẩng đầu trừng hắn, hắn còn cúi đầu hôn nàng một chút, thấp giọng nói: "Trẫm bế nàng lên một chút, thoải mái hơn không?"

Thoải mái cả nhà người?

"Lên bờ, ta sắp bị nóng chết rồi." Tần Phiên Phiên tức giận mà nói với hắn, bởi vì nói quá lớn tiếng, trước mắt nàng lại nổi lên một đám sao, cảm thấy cả người đều hít thở không thông.

"Không phải, trẫm còn chưa đi vào nàng, sao nàng lại cảm thấy nóng được chứ?" Về mặt hắn đây nghi hoặc.

Tần Phiên Phiên thấy hắn cố ý bày ra tính tình này, thật muốn ném cho hắn một cái tát, nhưng là hiện tại nàng mệt mỏi đến không nhắc nổi tay.

Thấy dáng vẻ nàng không thể chịu nổi nhưng lại không thể không chịu, cuối cùng Tiêu Nghiêu cũng bật cười, đứng lên, bế ngang nàng, ôm lên bờ.

"Không phải trẫm muốn báo thù chuyện lúc trước nàng chê cười trẫm, trẫm cũng không phải là loại người keo kiệt như vậy, trẫm chỉ muốn trêu nàng thôi." Hắn còn tự biện bạch cho bản thân.

Tần Phiên Phiên tức giận đến mức khinh thường không muốn để ý đến hắn, trên đời này sao lại có loại người như thế này chứ!

Xứng đáng đầu năm mừng một đã sớm tiết (xuất tinh sớm).

(Editor: ta là khuê nữ TT).

"Không sao, thần thiếp cũng không ghi thù. Mỗi người đều có lúc lòng có dư mà lực không đủ, chỉ là Hoàng thượng là lúc trên giường mà thần thiếp là lúc tắm gội." Tần Phiên Phiên cười lạnh một tiếng, không chút sợ hãi mà trả lời.

Tiêu Nghiêu hơi sững sốt, ngay sau đó liền rơi vào khoảng không yên lặng như chết.

"Tần Phiên Phiên, hiện tại gan nàng đã to bằng trời rồi." Tiêu Nghiêu ôm chặt nàng, lại muốn ném nàng vào trong nước, Tần Phiên Phiên lập tức ôm chặt lấy cổ hắn cầu xin tha thứ, hai người lại náo loạn một trận nữa ở bể tắm nước nóng.

Chờ đến lúc hai người bọn họ trở lại tiền điện, đã qua hơn nửa canh giờ, Trương Hiến Năng đã sớm dẫn người thu thập xong đồ vật.

Nhìn thấy hai vị chủ tử mặt đỏ, thở hổn hển đi ra, không biết lại chơi bao lâu, Trương Đại Tổng quản không khỏi nhướng nhướng mày.

Ôi, tinh thần hai người này đều thật dồi dào, ở bể tắm nước nóng còn muốn làm thêm vài lần, nhìn dáng vẻ này là muốn dùng hết hứng thú của cả năm tới đây.

Mãi cho đến lúc dùng bữa, Tần Phiên Phiên mới phát hiện, nàng không chỉ bị nước ấm của bể tắm làm cho muốn xỉu, còn có cả đói bụng.

Sáng sớm đã vận động thân thể, lại còn ra sức như vậy, lại suốt một khoảng thời gian dài, bụng đã sớm rỗng tuếch.

Hôm nay đều sẽ đi chúc tết ở nhà các trưởng bối, trưởng bối của Hoàng thượng đều ở trong cung, cũng chỉ có Hoàng Thái hậu đang bị giam lỏng và Cao Thái hậu cứ la hét đòi Nháo Nháo, cho nên hai người bọn họ rất rảnh rỗi.

Chỉ là hôm nay Tần Phiên Phiên vẫn không được nhàn nhã như cũ, bởi vì nàng phải chuẩn bị dạ tiệc, đêm hôm qua là trừ tịch, trong cung tổ chức đại yến cho quần thần và mệnh phụ, hôm nay là mừng một đầu năm, là dạ tiệc cho hậu cung.

Thái hậu và Hoàng thượng chiêu đãi chúng phi tần trong hậu cung, đây là phong tục mỗi năm, năm nay cũng không ngoại lệ.

Thật lâu trước đây, trong hậu cung nổi lên phong trào tập luyện tiết mục, đây cũng là lệ thường mỗi năm.

Rất nhiều phi tần chưa được sủng ái đều muốn thừa dịp này có được cơ hội nhìn thấy thiên nhan, dùng hết thủ đoạn, luyện tập cho thật đặc sắc, có thể một lần đoạt được sự chú ý của Hoàng thượng, từ đó đoạt được chiêu hạnh.

Ba tháng trước, Vọng Lan từng nhắc nhở Tần Phiên Phiên, muốn chủ tử bọn họ cũng tập múa hay tập đàn gì đó.

Hậu cung nhiều nữ nhân như sắp chết đói vậy, lại đều xinh đẹp như hoa, muốn dạng cao thấp béo gầy gì đều có, chỉ cần các nàng còn một ngày, liền có một ngày khả năng Hoàng thượng bị đoạt đi, nhất định không thể thả lỏng.

Chỉ là Tần Phiên Phiên cũng không để trong lòng, nàng luôn luôn tự tin về bản thân.

Cuối cùng đến cả song bào thai cũng không nhin nổi nữa, khuyên nhủ: "Nương nương, buổi tối hôm nay yến hội liền bắt đầu. Ngài không biết các cung khác ăn mặc gì đâu, mới lạ đến đâu, đa dạng thế nào, giống như đêm nay Hoàng thượng nhất định sẽ đi thăm cung của các nàng vậy. Còn có những tiết mục mà họ chuẩn bị, hoa hòe lòn lẹt. Hai người bọn nô tỳ đã đi hỏi thăm, còn có ảo thuật đấy. Thật sự khiến người ta mở rộng tầm mắt."

Tần Phiên Phiên một bên dặn dò Ngự Thiện phòng chuẩn bị thực đơn thật tốt, một bên liếc nhìn các nàng một cái, thấp giọng nói: "Những tiết mục đó đều cực kỳ bảo mật, một đám các nàng đều muốn tiết mục của mình là kinh điển nhất, sao các người biết được?"

Hai người các nàng có chút mất tự nhiên mà liếc nhau một cái, cuối cùng thấp giọng thẳng thắn: "Nô tỳ đi nghe lén."

"Ta mặc kệ các người nghe được bằng cách nào, loại chuyện này về sau làm ít thôi. Đến cả Hoàng thượng cũng không phái người đi nghe lén người ta đâu, nếu các người bị thị vệ tuần tra tóm, đến lúc đó lại không nói rõ được." Tần Phiên Phiên buông thực đơn, thấp giọng dạy dỗ hai câu.

Song bào thai lập tức gật đầu, nhưng lại vẫn đứng trước mặt nàng không đi như cũ, sau một lát, vẫn chưa từ bỏ ý định: "Nương nương, tuy là Hoàng thượng chỉ sủng một mình ngài, nhưng tiết mục này của ngài cũng có chút ý tứ, không mong cực kỳ xuất sắc, cho dù chỉ là đi ngang qua sân khấu. Nếu không có kẻ tiểu nhân nói hươu nói vượn, nói ngài không coi trọng Hoàng thượng, cậy sủng mà kiêu, dù sao cũng phải đề phòng chút chứ."

Tần Phiên Phiên nhìn biểu tình thấp thỏm của hai nàng như vậy, không nhìn được kéo khóe miệng, mỉm cười, thấp giọng nói: "Được rồi, ta đã biết. Ai nói ta không chuẩn bị tiết mục, ta đây đã chuẩn bị một phần đại lễ cho Hoàng thượng, bảo đảm là thứ Hoàng thượng thích nhất."

Hai người cũng không nghi ngờ, lập tức vui vẻ gật đầu, thậm chí đến cả việc hỏi cũng không dám hỏi xem tiết mục đó là gì, dù sao tiết mục nào cũng luôn cần bảo mật, đến lúc đó mới có thể thực sự khiến người khác kinh ngạc vô cùng.

Dạ tiệc còn chưa bắt đầu, trong cung điện tổ chức tiệc đã ngồi đầy phi tần, một đám ăn mặc trang điểm lòe loẹt lộng lẫy, trong điện là các loại mùi

hương hòa quyện.

Càng đi sâu vào trong điện, mùi hương càng nồng đậm, hơn nữa còn là nhiều loại hương.

Không nói đến những hương nồng, cho dù chỉ là mùi hương thoang thoảng nhưng quyện vào nhau vẫn rất khó ngửi.

Dạ tiệc mừng một đầu năm của hai ba năm gần đây, mỗi năm so ra lại càng hài hòa hơn, yến hội trước kia có lần nào không phải là xé nhau đến đầu rơi máu chảy, cho dù không động thủ, cũng là dùng lời nói khiến đối phương không còn gì để nói.

Bất luận là minh tranh ám đấu, hay là vui cười giận mắng, thường thì đến lúc này sớm đã loạn đến giống như một cái chợ.

Nhưng gần đây, cùng với việc Tần Phiên Phiên vào cung được sủng ái, dần dần chiếm Hoàng thượng hoàn toàn, những người còn lại càng ngày càng ít xâu xé nhau.

Tranh như vậy thật không thú vị, dù sao đều là nữ nhân đáng thương vì mất đi thánh sủng, hà tất phải làm khó nhau.

Tần Phiên Phiên dạo vài câu ở Thường Đào các, lúc đến yến hội liền có hơi chậm, chỉ là những phi tần khác sẽ không để ý, dù sao thì Hoàng thượng cũng chưa tới mà.

Sau khi một đám phi tần hành lễ với nàng, liền tốp năm tốp ba tụ lại nói chuyện, căn bản không để ý đến nàng.

Cô lập Tần Phiên Phiên, đây là hành động mà các nàng nhất trí đạt được lúc trước, đánh thì đánh không lại, mắng cũng mắng không được, âm mưu quỷ kế gì cũng không cùng được, Hoàng thượng hoàn toàn đứng về phía nàng ta.

Để bản thân không xui xẻo, còn khiến nàng khó coi, chỉ có thể làm chút chuyện an ủi tâm lý như vậy thôi.

Thấy tất cả mọi người đều không để ý đến nàng, cho dù đạt được ân sủng của Hoàng thượng thì sao chứ, trong hậu cung này, nàng vẫn không có chị em tốt nào.

"Hoàng thượng giá lâm, Thái hậu nương nương giá lâm-----"

Giọng nói bén nhọn của thái giám truyền đến, hai vị chính chủ cuối cùng cũng đến, đại điện mới vừa rồi còn nhốn nháo rộn ràng lập tức trở nên an tĩnh, tất cả mọi người đều đứng dậy hành lễ với hai người.

Dạ tiệc chính thức chuẩn bị bắt đầu rồi, Chúc Mẫn lại có chút thất thần, nàng ta liên tục nhìn về phía cửa hông ở hậu điện, giống như đang đợi người nào đó.

Cùng lúc đó ở Lãnh cung, bên trong một căn phòng tràn ngập không khí âm trầm.

Khắp nơi đều yên tĩnh, ngoại trừ mấy cung nữ đang tụ lại nói chuyện phiếm, cắn hạt dưa. Hôm nay, mấy đại thái giám và ma ma kia đều đến nơi khác uống rượu, không ít người bất an với tình hình này, muốn tạo giao tình tốt với mấy cung nữ thái giám có mặt mũi ở các cung khác, đi ra khỏi Lãnh cung âm trầm này, chỉ có nhóm tiểu cung nữ không có bản lĩnh gì trông chừng nơi này.

Phi tần bị đưa đến Lãnh cung không nhiều lắm, các nàng cũng không cần canh giữ ở bên ngoài.

Bỗng nhiên có một cửa phòng bị đẩy ra, ngay sau đó có một nữ nhân đầu tóc tán loạn lao ra từ bên trong, bắt đầu la to chạy ra bên ngoài.

Mấy tiểu cung nữ đang đùa giỡn, nghe được tiếng la hét, ngã sắp ngã ngửa mà mà nhào ra từ trong phòng.

"Ta muốn đi tìm Hoàng Thượng, Tần Phiên Phiên là hồ ly tinh..."

Minh Quý phi chạy như điên, hoàn toàn là đáng về phát điên, mấy tiểu cung nữ đều bị dọa hoảng, vội vàng đi ngăn nàng ta lại, một đám về mặt đau khổ.

Bởi vì chỉ có mấy tiểu cung nữ ở đây, suýt nữa đã để Minh Quý phi thoát ra, vẫn là đại cung nữ hầu hạ bên cạnh Nhân Quý phi đứng ra chỉ huy các nàng cản người lại, hơn nữa còn mang Minh Quý phi về lại phòng, tìm khóa khóa lại lần nữa.

Một tiểu cung nữ trong đó thở phào nhẹ nhõm, sau lưng toát ra một tầng mồ hôi lạnh: "Chuyện Minh Quý phi là thế nào? Các ma ma không phải đã nói là không cần khóa sao? Bệnh điên của nàng đã khỏi, sao lại tái phát rồi?"

"Ai mà biết, có thể là hôm nay giao thừa, tức cảnh sinh tình thôi. Tóm lại chúng ta vẫn nên cảnh giác thì tốt hơn."

Mấy tiểu cung nữ thấp giọng thảo luận vài câu, ai cũng không để ý có một người vừa đi ra khỏi Lãnh cung từ phòng cách vách phòng Minh Quý phi.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 126: Trần Đầy Ủ Rũ

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: Nga Quý tần

"Nhàn Quý phi có khỏe không?" Một tiểu cung nữ trong số đó sợ xảy ra vấn đề, hỏi riêng đại cung nữ tới hỗ trợ.

Cung nữ kia vẫn cụp mi rũ mắt như cũ, thấp giọng nói: "Khá tốt."

"Nguyệt Quý phi, ngài có đó không? Động tĩnh bên ngoài vừa rồi có dọa đến ngài không?" Một tiểu cung nữ đi qua gõ cửa, hiển nhiên là hỏi Nguyệt Quý phi.

Đại cung nữ kia nhú mày, lập tức nói: "Hôm nay thân mình Nguyệt Quý phi không thoải mái, trước đó uống thuốc, phỏng chừng đã sớm ngủ rồi, không cần lại quấy rầy ngài ấy."

"Được rồi, nếu có chuyện gì, cứ việc kêu chúng ta một tiếng."

Tiểu cung nữ gõ cửa lập tức từ bỏ, cười cười với đại cung nữ, rồi cùng đồng bạn xoay người về phòng hạ nhân.

Năm mới cái gì cũng tốt, chỉ là thời tiết bên ngoài quá lạnh, đến mức nước đóng thành băng, cho nên những người bọn họ căn bản đều không muốn ra cửa.

Các nàng mới vừa vào nhà không bao lâu, Minh Quý phi vốn đang nổi điên rống to liền trở nên lặng yên không một tiếng động, giống như một

màn trò khôi hài vừa rồi chính là ảo giác.

Trong phòng của Minh Quý phi là một mảnh tối đen, đến đèn nàng ta cũng chưa thắp, tựa như người bên trong đã ngủ rồi.

Đại cung nữ bên ngoài đứng đó một lúc lâu, nhìn trăng trên bầu trời bị mây đen che khuất một nửa, không khỏi khẽ thở dài một hơi

....

Trong phòng yến hội rộng lớn, sau khi Hoàng thượng và Thái hậu ngồi xuống, không khí vốn yên lặng lại lần nữa trở nên náo nhiệt, mọi người đều hai mắt sáng bừng nhìn về phía Hoàng thượng, hoàn toàn chính là tư thái hy vọng hẳn có thể chú ý tới chính mình.

Khắp điện đều tản ra các loại tư thái mỹ nhân dụ hoặc, các loại liếc mắt đưa tình, nhìn chăm chú.

Đoán rằng nếu không phải chung quanh đều là người, hơn nữa Thái hậu và Tần Phiên Phiên cũng đều ở đây, có lẽ những người này sẽ lao vào tấn công đối phương, sau đó quyết ra người thắng cuối cùng, trực tiếp đến cường ép Hoàng thượng.

Đương nhiên dù cho hiện tại bởi vì sự có mặt của Tần Phiên Phiên mà thu liễm, cũng có người trộm nói rộng đai lưng, hoàn toàn là một bộ dáng muốn nói lại thôi.

Tần Phiên Phiên vẫn luôn cúi đầu uống trà, nhưng không khí dạt dào xuân ý trong đại điện, nàng tất nhiên rõ ràng.

Ngẫu nhiên liếc mắt nhìn lên, nàng đều bị đám phi tần giống như chết đói này làm cho sợ ngây người, thật giống như tiết mục mở màn trào hàng của hoa lâu (lầu xanh).

Một đám tạo đáng ông ọ, chỉ chờ Hoàng thượng tới sùng hạnh.

Đương nhiên cũng không phải mọi phi tần đều như thế, có một bộ phận phi tần không chút động tĩnh, trên cơ bản các nàng đều giống như Tần Phiên Phiên, bất động như núi.

Thật ra không phải vì mặt mũi, mà là cho dù giống những người này, cởi xiêm y đến mức không còn lại mấy cái, Hoàng thượng cũng sẽ không nhìn với con mắt khác.

"Nếu người đều đã đến đông đủ, vậy bắt đầu truyền đồ ăn đi." Tiêu Nghiêu phát tay.

Hắn ngồi thẳng eo ở chỗ kia, thoát nhìn còn giống người ngoài cuộc đứng xem hơn Tần Phiên Phiên.

Tần Phiên Phiên nghiêng đầu nhìn hắn, thấy hắn đến lời dạo đầu cũng chưa nói, không khỏi nhẹ giọng nhắc nhở vài câu: "Hoàng thượng, phải nói một ít lời chúc mừng chứ?"

Tầm mắt Tiêu Nghiêu quét một vòng trong điện, những phi tần đó gấp đến độ không chờ nổi phô bày ra cơ thể của mình, động tác càng thêm lớn mật, thậm chí hắn còn nhìn thấy một nữ nhân lộ ra nửa bộ ngực, ánh mắt tình tứ nhìn hắn, cái này làm cho Tiêu Nghiêu cũng cảm thấy buồn nôn.

Hắn lập tức quay đầu nhìn về phía người bên cạnh đang chớp chớp đôi mắt, Tần Phiên Phiên còn đang chờ hắn trả lời, nàng mặc một thân áo sam màu vàng nhạt, mang khuyên tai bạch ngọc, búi tóc trên đầu tương đối phức tạp, hiển nhiên là bởi vì hôm nay ăn tết.

Quanh thân lộ ra khí chất ngọt ngào khả ái, tức khắc trong lòng Tiêu Nghiêu liền có đoá hoa nở rộ.

"Hoàng thượng?" Nàng thấy nam nhân nhìn chăm chăm nàng nhưng vẫn không ra tiếng, không khỏi thấp giọng nhắc nhở một câu. Rồi thấy Tiêu Nghiêu nhếch miệng cười với nàng, trực tiếp tiến đến nói vào bên tai nàng: "Đám người dưới kia như lang như hổ, trăm một chút cũng không muốn nói lời chúc mừng. Nhưng nếu Phiên Phiên muốn nghe, sau khi trở về trăm sẽ nói cho một mình nàng nghe. Còn có hôm nay nàng đẹp như vậy, so với thời điểm tiến cung, lần đầu tiên trăm gặp nàng còn ngọt ngào hơn."

Thanh âm của nam nhân trầm thấp mà tràn ngập từ tính, quanh quẩn ở bên tai, nhiệt khí phun trên vành tai nàng, làm toàn bộ lỗ tai nàng vừa mềm nhũn lại tê dại.

Tần Phiên Phiên lập tức lườm người bên cạnh, trừng mắt nhìn hằm một cái, vốn nàng chính là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt của những phi tần hậu cung khác, hiện giờ Hoàng thượng còn thân mật với nàng ngay trước mặt mọi người.

Nàng quay đầu quét mắt nhìn phía bên cạnh, liền thấy ánh mắt mấy phi tần đều bắn ra tia hung dữ, hận không thể lập tức tóm Tần Phiên Phiên ra khỏi bên người Hoàng thượng, chính mình thay thế.

Tần Phiên Phiên không phản ứng các nàng, trực tiếp vẫy tay, lập tức bên ngoài có cung nhân nối đuôi nhau đi vào, trong tay mỗi người đều nâng khay, bên trong bày đồ ăn còn tỏa khói nóng hổi.

Bởi vì bên ngoài thời tiết lạnh lẽo, cho nên yến hội lần này tổ chức ở nơi tương đối gần Ngự Thiện phòng, để tránh đồ ăn đến nơi đây đã nguội lạnh, phỏng chừng cũng ăn không ngon.

Sau khi vài món ăn được bày lên, Tiêu Nghiêu cầm lấy chiếc đĩa, nói một tiếng rồi nâng đĩa.

Toàn bộ trong điện chỉ có ba người Hoàng thượng, Cao Thái hậu, Tần Phiên Phiên cầm lấy chiếc đĩa, đồ ăn này đương nhiên phải ăn nhanh cho

nóng.

Tần Phiên Phiên mới vừa dùng đũa trúc gắp một miếng ngó sen, còn chưa đưa đến trong miệng, đã thấy một phi tần rót cuộc không kìm nén được nôn nóng trong nội tâm, trực tiếp đứng lên hướng về phía chủ vị, hành lễ với Tiêu Nghiêu.

"Hoàng thượng, năm nay bọn thần thiếp vì ngài và Thái hậu chuẩn bị rất nhiều ca vũ đặc sắc, ngài muốn trước tiên nghe thần thiếp xướng một tiểu khúc hay không?"

Bởi vì Hoàng thượng rõ ràng đã quên mất chuyện biểu diễn ca vũ nên có người trực tiếp đứng dậy tự đề cử mình, đương nhiên cái tội lỗi này lại bị ném tới trên đầu Tần Phiên Phiên.

Nhất định là Hoàng Quý phi lại hoa ngôn xảo ngữ trước mặt Hoàng thượng, cho nên các nàng mới không thể biểu diễn, cho dù Hoàng Quý phi độc chiếm Hoàng thượng cũng sợ các nàng biểu hiện đẹp quá sẽ câu mất Hoàng thượng.

"Đúng vậy, Hoàng thượng, thần thiếp còn chuẩn bị nghệ thường khúc vì ngài."

"Tần thiếp học ảo thuật, thật ra không tệ."

Tức khắc trong điện loạn thành một vòng, mỗi phi tần chuẩn bị tiết mục đều người sau tiếp người trước mở miệng, sợ bị người khác chiếm trước tiên cơ, Hoàng thượng sẽ bị những người khác câu đi mất.

Thanh âm cãi cọ ầm ĩ, giống như cái chợ, làm người nổ tung lỗ tai.

Tiêu Nghiêu không nhìn được nhú mày, đầy mặt đều là biểu tình không vui, hẩn buông chiếc đũa, đột nhiên đập bàn.

"Ai muốn các người tập luyện tiết mục? Nếu trẫm xem tiết mục của các người, không phải thức ăn trên bàn đều nguội lạnh. Mỗi năm đều là mấy cái dạng kia, không phải ca hát nhảy múa, viết chữ múa kiếm, chính là các loại ảo thuật. Năm nay miễn đi, về sau cũng không cần chuẩn bị, buổi tối ăn nhanh xong đi nghỉ ngơi, ngoài trời lạnh như vậy các người muốn biểu diễn, nhưng trẫm còn không muốn xem đâu!"

Lời này của ngôi cửu ngũ có thể nói cực kỳ không nường tình, hơn nữa tràn ngập ý trào phúng.

Chư vị phi tần liếc mắt nhìn nhau, trên mặt đều hiện lên biểu tình khó có thể tin.

Về sau Hoàng thượng đều không cần xem biểu diễn, gần như một năm các nàng mới thấy Hoàng thượng một lần, kết quả còn không có cơ hội câu dẫn hăn, chỉ có thể trơ mắt nhìn hăn và Hoàng Quý phi ân ái, dựa vào cái gì?

Rất nhanh các nàng đã hiểu rõ chuyện này, không thể biểu diễn, đại biểu đến cơ hội lộ mặt trước mặt Hoàng thượng cũng không có, càng miễn bàn làm Hoàng thượng nhớ kỹ các nàng.

Kể cả phi tần trước đó đã được Hoàng thượng thị tẩm, theo thời gian trôi đi, những người các nàng cũng đều sẽ bị quên lãng.

Thậm chí về sau có ngẫu nhiên gặp Hoàng thượng tại hậu cung, Hoàng thượng cũng không nhận ra các nàng là ai, trong lòng hăn cũng chỉ dư lại Tần Phiên Phiên cả ngày lượn lờ trước mặt hăn.

Mọi người nghĩ đến việc này, trong lòng càng kinh hoàng thất thố, có người hoang mang lo sợ, không biết nên làm thế nào cho phải, có người lại dùng ánh mắt càng thêm hận thù nhìn về phía Tần Phiên Phiên.

Tất cả đều oán nàng, nếu không phải nàng tiến cung, câu đi tâm của Hoàng thượng, tất cả chuyện này đều sẽ không phát sinh.

"Hoàng thượng, bọn tử muội đều đã nhiều ngày không thấy ngài, thời điểm mọi người còn là tú nữ, việc đầu tiên được cô cô dạy dỗ chính là tất cả đều lấy ngài làm trung tâm, mọi lúc mọi nơi đều phải hầu hạ ngài thật tốt. Tiết mục biểu diễn trên yến tiệc mừng năm mới cũng là thông lệ hàng năm, ngày thường bọn tử muội rất khó nhìn thấy ngài, trong lòng sợ hãi, e sợ không hầu hạ ngài tốt, thẹn với vinh hoa phú quý Hoàng thượng cho bọn thần thiếp. Bởi vậy tất cả mọi người đều vô cùng cần cù chăm chỉ tập luyện tiết mục, ngài coi như xem náo nhiệt, vừa ăn vừa xem, cũng không ảnh hưởng độ ẩm thức ăn."

Ngay từ khi Chúc Mẫn nghe Hoàng thượng nói không cần biểu diễn tiết mục, biểu tình trên mặt đều thay đổi, sao lại có thể không diễn, nàng khó khăn hao hết tâm tư muốn một tiết mục kinh động lòng người, kết quả Hoàng thượng không xem.

Một phen mưu tính trước đó của nàng, toàn bộ đều là vô dụng.

Cho nên nàng mới đứng dậy, mở miệng nói lời kia, trên mặt mang theo ý cười nhẹ nhàng, một bộ dáng dịu dàng hiền lành, muốn khuyên Hoàng thượng đồng ý.

Nàng đặt toàn bộ phi tần trong cung vào vị trí yếu thế, dùng tình cảm để đả động, dùng lý lẽ để thuyết phục, hy vọng Hoàng thượng có thể nể tình các nàng đáng thương như thế, cho các nàng một cơ hội biểu diễn.

"Hoàng thượng, bọn thần thiếp tự biết là thân bồ liễu, không lọt được vào mắt ngài. Nhưng hiện giờ tiết mục biểu diễn trên yến hội là quy củ lâu tổ tông lưu lại, lễ không thể bỏ. Huống hồ đây cũng là một phen tâm ý của bọn thần thiếp, cũng không phải muốn ngài khó xử. Nếu ngài không muốn xem thì cúi đầu dùng bữa, cứ cho là thành toàn tâm ý của bọn thần thiếp."

Lại có một vị phi tần đứng lên, nàng ta kích động hơn Chúc Mẫn nhiều, nói đến sắp khóc.

Ngẫm lại từ sau khi Tần Phiên Phiên tiến cung, các nàng không thể thì thầm một lần nào, nỗi khổ này nói cho ai nghe, mỗi lần nhắc tới lòng như đao cắt.

Đời này cũng không có hi vọng, tồn tại còn đau khổ hơn cái chết.

"Thái hậu, ngài cầu tình giúp bọn thần thiếp đi."

Bởi vì vài người đi đầu tác động, cảm xúc đều đã bị kích động lên, mọi người đều sôi nổi đứng dậy hành lễ, một đám đều mang theo biểu tình tội nghiệp cầu xin.

Cao Thái hậu thấp giọng nói: "Các người cầu xin Hoàng thượng, đừng lôi ai gia vào. Đối với những việc này, ai gia nói ra cũng sẽ không dễ nghe."

Sau khi Cao Thái hậu nói xong còn cười nhạt một tiếng, đủ để thấy được bà có bao nhiêu chướng mắt đối với hành vi của đám phi tần này.

Nghe Cao Thái hậu nói mới có người thanh tỉnh hơn chút, Cao Thái hậu cũng không cùng trận doanh với các nàng. Lúc Tiên hoàng còn tại thế, Cao Thái hậu tương đương với địa vị của Tần Phiên Phiên, đều là độc chiếm Hoàng thượng, cho nên nhìn không quen các nàng là bình thường.

Chúc Mẫn nhú mày, trong lòng âm thầm mắng, đến tột cùng mấy người kia là cái thứ được việc thì ít, hỏng việc thì nhiều, lại muốn kéo Cao Thái hậu vào. Loại chuyện này không thể nhờ vả Cao Thái hậu, càng kéo vào càng không dễ qua cửa.

Nàng ta không để ý nhiều như vậy, lập tức mở miệng muốn không ngừng cố gắng một phen: "Hoàng thượng, xin ngài ——"

Chỉ là lời nàng ta nói còn chưa xong đã bị Hoàng thượng ngắt lời.

"Được rồi, trẫm đã nói không xem biểu diễn, các người không nghe thấy sao? Về sau cũng không cần chuẩn bị, từ năm trước trẫm đã nói sẽ không xem nữa, là tự các người muốn chuẩn bị. Còn chuyện hầu hạ trẫm, các người không cần sợ hãi, thành thật đợi ở tẩm cung của mình là được rồi, không cần gây ra mấy chuyện rối loạn lung tung, đây là việc tốt nhất các người có thể làm cho trẫm."

Thanh âm của nam nhân quyết đoán mà bình tĩnh, không có một chút ý dụ dỗ, đoạn lời nói này không hề gợn sóng phập phồng, giống như một thanh đao lớn, lưu lại một đòn nghiêm trọng trong lòng mọi người.

Chư vị phi tần đồng thời sửng sốt, chỉ cảm thấy trong lòng nhỏ máu, Hoàng thượng thật sự tàn nhẫn với các nàng đến mức này.

"Hoàng thượng không cần thần thiếp sao? Muốn đuổi hết bọn tỳ muội trong cung này ra cung sao? Chỉ để lại một mình Hoàng Quý phi hầu hạ phải không? Vậy thần thiếp cần phải đi đâu, thần thiếp sống không nổi nữa..."

Lời kia của Tiêu Nghiêu thực sự quá khiến người tưởng tượng, bởi vậy trong lòng mọi người đều sinh ra vài phần dự cảm không rõ.

Những phi tần có năng lực thừa nhận nhỏ khó có thể chấp nhận, lập tức đau đớn khóc thành tiếng, trong giọng nói tràn đầy tuyệt vọng.

"Hoàng thượng, ngài thật sự muốn đuổi thần thiếp ra cung sao?"

Tức khắc không khí tuyệt vọng này lan tỏa xung quanh các phi tần.

Từ khi Hoàng thượng độc sủng Tần Phiên Phiên, loại cảm xúc không yên ổn này vẫn luôn bồi hồi trong lòng các phi tần, chỉ là các nàng chưa

bao giờ dám dò hỏi, hiện giờ giống như dòng suối nhỏ vẫn luôn bị lấp kín được khơi thông, những cảm xúc áp lực đó lập tức phun trào ra.

Bữa tiệc vốn vô cùng náo nhiệt, bởi vì chuyện này bùng nổ, lại trở nên đông lạnh dị thường.

Trong điện đều đặn vang lên tiếng nước nổ, không ít phi tần đều móc khăn gấm ra chấm trên khóe mắt, thậm chí Tần Phiên Phiên nhìn thấy thực sự có người đỏ hốc mắt, khóc lóc nỉ non, hoàn toàn là bộ dáng vô cùng ảm ức.

Tiêu Nghiêu không nói chuyện, lạnh mắt nhìn, ngôi cửu ngũ trăm mặc dường như càng cổ vũ khí thế của các nàng, tiếng nước nổ trong điện càng lúc càng lớn, thậm chí một vài phi tần do dự cũng bị lôi kéo, cho rằng Hoàng thượng cam chịu các nàng khóc.

"Ô ô ô ——" Tiếng khóc trong điện đã vô cùng rõ ràng, giống như nơi này không phải đại điện cử hành yến tiệc mà là linh đường các nàng phải khóc tang.

Tần Phiên Phiên liếc mắt nhìn Tiêu Nghiêu, liền thấy Hoàng thượng lửa giận quanh thân, bằng mắt thường có thể thấy được tốc độ bốc lên, sắc mặt của hắn càng thêm khó coi.

"Tết nhất này, nhà chư vị ái tần ái phi đều có người chết sao? Trẫm sống tốt, mẫu hậu cũng vẫn ở chỗ này, vậy chỉ có thể là nhà mẹ đẻ các người. Trẫm không đành lòng để các người khóc đến thương tâm như thế, không bằng tối nay để cho người đưa các người về nhà mẹ đẻ đi, tha hồ khóc tang, nói không chừng còn có thể thấy mặt lần cuối đấy."

Thanh âm nam nhân lạnh băng, so với gió tuyết bên ngoài còn lạnh lẽo hơn vài phần, các phi tần đều lập tức giật mình, không một ai dám nhúc nhích.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 127: Hoàng Thượng Nổi Giận

Edit: Hy Hoàng Thái phi.

Beta: Mai Thái phi.

"Tại sao không có ai trả lời trẫm? Lúc này không phải có rất nhiều người khóc lóc sao? Nào, mau nói cho trẫm biết, là người của nhà mẹ đẻ vị phi tần nào đã chết muốn xuống mồ an nghỉ? Mặc dù ngày tết có người chết sẽ không may mắn, nhưng trẫm là chân long thiên tử, ban một cái quan tài cho nhà mẹ đẻ các người cũng không sao, dùng long khí trấn áp tử khí xui xẻo là được."

Tiêu Nghiêu nhìn qua từng vị phi tần, ánh mắt giống như có ám khí vây chặt chẽ ghim các nàng tại chỗ, không thể động đậy.

Tất cả phi tần ai cũng không dám thở mạnh, trái tim "Bùm bùm" đập nhanh hơn.

Hoàng thượng đã nói ra những lời này chứng tỏ là lửa giận ngập trời, cho dù bây giờ các nàng muốn mở miệng giải thích cũng không có ai dám. Sự tức giận của Hoàng thượng không hề dễ bình ổn, không phải chỉ giải thích là được.

Các vị phi tần không ai dám mở miệng, lửa giận của Tiêu Nghiêu lại càng lúc càng lớn, hần trực tiếp gọi Trương Hiến Năng đến.

"Người lập tức cho người thống kê một chút, trong nhà những người vừa khóc đến tột cùng là có ai sắp chết. Tiệc tối ngày tết, một nửa người

trong đại điện đều khóc tang, có phải trẫm nên cho người suốt đêm gọi phụ thân của các người tiến cung để mang các người về nhà hay không?" Lời nói này của Hoàng thượng quả thật không hề khách khí.

Trương Hiến Năng không dám chần chờ một chút nào, lập tức gọi mấy tên thái giám biết chữ đến rồi sai bọn hắn đi lấy giấy bút và mực.

Trương Đại Tổng quản hiểu rất rõ, dù sao chuyện này không dính dáng đến Hoàng Quý phi thì tất cả yêu cầu muốn chinh đốn người khác của Hoàng thượng là thật, hắn không cần do dự cũng không cần ngăn trở, dù sao Hoàng thượng cũng rất bình tĩnh, chuyện nhỏ như vậy hắn không cần lo làm gì.

Các phi tần ở trong điện nhìn mấy tên thái giám đi ra ngoài, lại thấy vẻ mặt nghiêm túc của Hoàng thượng thì hoàn toàn luống cuống.

Chúc Mẫn nghiêng răng nghiêng lợi ngồi im ở vị trí của mình, mặc dù lúc này nàng không khóc cùng mấy vị phi tần kia, nàng không cần sợ, nhưng Hoàng thượng sẽ không dễ dàng bỏ qua chuyện này.

"Hoàng thượng bớt giận, lúc này chỉ do thần thiếp vội vàng, có chút thương cảm chứ không phải cố tình muốn khóc. Mong Hoàng thượng tha thứ, nhà mẹ đẻ của thần thiếp cũng không có ai sắp qua đời."

Phi tần lúc này dẫn đầu nói chuyện lập tức luống cuống giải thích, lúc này nàng thực sự có ý muốn ép Hoàng thượng.

Nếu như tất cả phi tần của hậu cung đều bị đuổi ra ngoài chỉ còn lại Tần Phiên Phiên ở lại thì các triều thần sẽ không dễ yên, dù sao gia tộc bọn họ đều có phi tần ở trong cung. Bọn họ còn trông chờ những phi tần này truyền tin tức từ trong cung ra mỗi khi trong hậu cung xảy ra chuyện gì mà.

Nếu lúc này Hoàng thượng đuổi hết phi tần đi không khác gì chặt đứt tất cả đường lui của bọn họ, sau này bọn họ muốn nhờ các vị phi tần thối

gió bên gối không khác gì khó như lên trời.

"Trẫm nhớ người, lúc này còn có ai khóc lóc sụt sùi nữa?" Hân hừ lạnh một tiếng hỏi.

Trong điện yên tĩnh một chút, sau đó có hai ba người đứng ra, Tiêu Nghiêu nhìn vài lần.

"Trương Hiến Năng, chuẩn bị xe đưa mấy vị này về nhà đi. Lúc này bọn họ không phải ồn ào muốn về nhà sao? Trẫm thành toàn cho bọn họ."

Nam nhân lạnh giọng mở miệng, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, giống như đang nói một chuyện vô cùng nhỏ bé.

Hân vừa nói xong thì khuôn mặt mấy người kia trắng bệch, không còn chút máu nào.

"Hoàng thượng tha mạng, Hoàng thượng..., nếu như thần thiếp bị đuổi ra khỏi cung, phụ thân của thần thiếp sẽ đánh chết thần thiếp mất. Hoàng thượng tha mạng, thần thiếp không dám nữa..." Vị này chính là Lệ Phi, vị tử nhị phẩm Phi duy nhất đi đầu nói chuyện lúc này, nàng trăm triệu lần cũng không dám nghĩ Hoàng thượng thật sự muốn đuổi các nàng đi.

Tiêu Nghiêu cười lạnh một tiếng: "Tha mạng? Lệ Phi, trẫm thấy lá gan của người rất lớn. Lúc này trẫm chỉ nói từ năm nay trở đi không muốn nhìn cái gọi là tiết mục biểu diễn ngày tết thôi, cũng không nói thêm cái gì nữa, nhưng người cũng dám vu oan đặt điều trẫm. Dám nói trẫm muốn đuổi các người ra khỏi cung, trẫm nói câu này khi nào? Người dám nói hươu nói vượn trước mặt người khác, rõ ràng là không sợ trẫm đánh chết người, thế mà giờ lại sợ phụ thân người. Có phải phụ thân người còn lợi hại hơn cả trẫm không?"

Hoàng thượng nói thêm một câu thì sắc mặt Lệ Phi lại trắng thêm vài phần. Thủ đoạn một khóc – hai nháo – ba thắt cổ của nữ nhân trong hậu

cung là thủ đoạn mà Hoàng thượng khó chống đỡ nhất. Lúc ấy Lệ Phi thấy có rất nhiều người ủng hộ mình cho nên mới được một tắc lại muốn tiến một thước, các phi tần trong đại điện đều muốn biểu diễn tiết mục mà mình đã chuẩn bị nên đương nhiên sẽ ủng hộ nàng.

Nàng không nghĩ đến Hoàng thượng không chỉ không chịu thỏa hiệp mà lại còn thanh toán nợ nần từ lúc đầu nàng cố động các vị phi tần, hơn nữa Hoàng thượng trừng phạt vô cùng nghiêm trọng, không hề có ý định trừng phạt nhẹ nhàng.

"Không phải, thần thiếp không dám, Hoàng thượng tha mạng... Thần thiếp, thần thiếp không muốn bị đuổi ra khỏi cung. Người tha thần thiếp một lần này thôi, thần thiếp nhất định sẽ nghiêm túc nghe lời, ngoan ngoãn ở trong cung của mình, không bao giờ ra ngoài gây chuyện nữa." Nàng liều mạng khóc lóc cầu xin.

"Hoàng thượng tha mạng, tần thiếp cũng không dám nữa."

Ba vị phi tần khác cũng khóc lóc cầu xin tha thứ theo. Đây đều là bốn vị phi tần nói đầu tiên, Hoàng thượng cũng muốn đuổi các nàng ra khỏi cung.

"Hôm nay là tết nhất, trẫm cũng không muốn quá khắc nghiệt. Lệ Phi vẫn phải ra khỏi cung, ba người các người bị ghi tên vào sổ, nếu lại làm thêm bất kì chuyện gì thì không cần chờ trẫm mở miệng, các người tự mình chuẩn bị xe ra khỏi cung đi." Tiêu Nghiêu phất phất tay nói.

Ba vị phi tần khác quả nhiên là mừng đến phát khóc, vội vàng quỳ xuống tạ ơn.

Hy vọng cuối cùng trong lòng Lệ Phi cũng sụp đổ, cả người tê liệt ngã trên mặt đất, nàng nghiêng đầu nhìn ba người quỳ bên cạnh, nàng biết bản thân mình hoàn toàn xong rồi.

"Hoàng thượng, xe đã chuẩn bị xong." Trương Hiến Năng thấp giọng nói một câu.

"Đưa Lệ Phi ra cung, cho Trương Thành đi theo để hắn nói rõ ràng với Trương đại nhân. Không phải là trảm cổ tình làm Trương gia bọn hắn mất mặt trong ngày tết mà là Lệ Phi rất nhớ nhà không muốn sống ở trong cung nữa." Bàn tay của Tiêu Nghiêu vung lên, ngay cả mí mắt cũng không muốn nâng lên, rõ ràng là không muốn nói thêm bất kỳ câu gì với Lệ Phi.

Ngay lập tức có mấy cung nhân tiến lên kéo Lệ Phi ngã trên mặt đất đi.

Lệ Phi giãy giụa kịch liệt, tầm mắt của nàng đảo qua người các phi tần bên cạnh, tất cả đều cúi đầu không dám nhìn nàng, rõ ràng là không có ai muốn cứu nàng. Cuối cùng, nàng ngẩng đầu, tầm mắt dừng lại ở trên người Tần Phiên Phiên.

"Hoàng Quý phi, người cầu xin Hoàng thượng giúp thần thiếp đi. Thần thiếp thật sự biết sai rồi, cũng không dám nữa. Người giúp thần thiếp cầu xin một lần được không, thần thiếp tình nguyện làm trâu làm ngựa trả ơn người." Lệ Phi đột nhiên tránh thoát hai tên thái giám lôi kéo mình, trực tiếp quỳ xuống dập đầu cầu xin.

Tần Phiên Phiên khẽ nheo lại đôi mắt, nàng không nghĩ tới Lệ Phi trước đây chường mắt như thế mà lúc này lại cầu xin nàng giúp đỡ.

Nữ nhân trong hậu cung chỉ cần đến thời điểm quan trọng đều có thể co được giãn được, không có người vĩnh viễn là kẻ thù, cũng không có ai vĩnh viễn là bằng hữu.

"Nương nương, người cầu xin giúp thần thiếp đi. Thần thiếp dập đầu cầu xin người, thần thiếp sẽ cung phụng bài vị trường sinh của người, làm trâu làm ngựa trả ơn người. Người có việc nặng nhọc dơ bẩn gì đều có thể giao cho thần thiếp, thần thiếp không sợ..."

Lệ Phi đập đầu thật mạnh, rất nhanh trên trán đã đỏ bừng.

Tần Phiên Phiên và Tiêu Nghiêu nhìn nhau liếc mắt một cái, rồi lại nhìn Lệ Phi đang cố gắng dùng cả mạng sống để tỏ lòng trung thành với nàng, nhẹ giọng nói: "Lệ Phi người đừng cầu, ta và người giống nhau, đều chỉ là phi tần của Hoàng thượng mà thôi. Những lời Hoàng thượng nói ra nhất định phải nghe rõ, Hoàng thượng đã mở miệng đưa người ra khỏi cung, nếu ta cầu xin Hoàng thượng giúp người đó là đẩy người vào hoàn cảnh bất lợi, điều tối kỵ nhất trong cung là thay đổi xoành xoạch. Nếu ta thật sự làm như vậy thì có khác gì người và mấy vị kêu khóc lúc này đâu?"

Lúc Tần Phiên Phiên nói đến câu cuối cùng thì gần từng chữ một mà nói.

Vẻ mặt Tần Phiên Phiên vô cùng nghiêm túc, lúc nàng nói xong câu cuối thì tầm mắt đảo qua các vị phi tần khác trong đại điện, trong mắt có vài phần châm chọc hài hước.

Mọi người đương nhiên là tức giận mà không dám nói gì. Nữ nhân này đã kiêu ngạo đến mức các nàng không có bất kỳ biện pháp gì cả.

"Còn không mau kéo đi!" Trương Hiến Năng lập tức vung phất trần trong tay lên.

Mấy tên thái giám lập tức tiến lên kéo Lệ Phi đi.

"Tần Phiên Phiên, người được sủng ái thì sao chứ, chúng ta bị thảm như vậy đều tại người. Các người cứ chờ xem, ta chỉ là người đầu tiên bị đuổi ra khỏi cung, rất nhanh sẽ đến lượt các người. Ha ha ha, ta sẽ chờ đến lúc đó..."

Lệ Phi rõ ràng là then quá hóa giận, nàng ta còn tiếp tục gào to cái gì nữa, lập tức có cung nữ nhanh chóng tiến lên móc khăn gấm nhét vào miệng Lệ Phi, trong đại điện liền yên tĩnh.

Rất nhanh Lệ Phi đã bị lôi ra khỏi đại điện, bên trong điện chìm vào im lặng chết chóc, tất cả mọi người đều cúi đầu nín thở.

"Tất cả những người đã khóc lúc này đứng lên, đừng để trẫm nói lần thứ hai, cũng không cần giải thích gì cả. Nếu không lại khiến trẫm tức giận thì không biết trẫm sẽ làm ra chuyện gì đâu. Cũng không nên có hy vọng may mắn, tội khi quân các ngươi không gánh nổi đâu."

Tiêu Nghiêu lên tiếng phá vỡ im lặng, nhưng hấn làm các phi tần thất vọng rồi, hấn không hề có ý nhẹ nhàng bỏ qua mà muốn truy cứu trách nhiệm đến cùng.

Trong điện đầu tiên là yên tĩnh chết chóc, rồi có ba người đứng lên, chính là ba vị phi tần được tha cho không đuổi ra khỏi cung, rõ ràng là các nàng rất thức thời.

Lúc này Hoàng thượng đã nói sẽ không đuổi các nàng ra khỏi cung thì sẽ không thay đổi, lúc này tự động đứng ra còn có thể tỏ thái độ tốt.

Lần lượt có vài người đứng lên, cuối cùng là một nửa phi tần trong điện đứng dậy, trên mặt đều là lo sợ bất an. Bọn họ sợ Hoàng thượng nhìn thấy bọn họ liền không vui, lại ra lệnh đuổi bọn họ ra khỏi cung, nếu thật sự là vậy thì năm mới này không cần sống nữa.

"Các ngươi đều trở về tấm điện của mình đi, muốn khóc thì khóc, muốn ăn thì ăn, đừng có gào khóc trước mặt trẫm." Hấn vẫy vẫy tay.

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn, cuối cùng Tiêu Nghiêu lại thúc giục một câu thì những phi tần này mới đồng thời hành lễ xoay người rời đi.

Sau khi các nàng rời đi, chỗ ngồi trong điện trống một nửa khiến cho đại điện càng thêm yên tĩnh, một nửa người còn lại đều cúi đầu ngồi im tại chỗ, vô cùng ngoan ngoãn.

"Trẫm đã nói rồi mà, cơm canh này đã nguội lạnh rồi." Tiêu Nghiêu cầm đôi đũa lên lại, thấy đồ ăn trước mặt đã nguội thì nhíu mày lại.

"Còn có một nửa đồ ăn nóng chưa mang lên bàn, để cung nhân mang mấy món đã nguội này xuống rồi bưng mấy món nóng lên là được." Tần Phiên Phiên mở miệng phân phó với Liễu Âm một tiếng.

Ngay lập tức có cung nữ tiến vào bưng đồ ăn đã nguội xuống thay bằng đồ ăn nóng hổi.

Tiêu Nghiêu nghiêng đầu nhìn nhìn nàng, rồi cong cong khóe môi với nàng, dường như hẳn muốn nói cái gì rồi lại nhớ ra xung quanh vẫn còn có các phi tần khác nên ngậm miệng không nói nữa.

Hắn không phải sợ những người này, chỉ là ngày tết chẳng ai muốn tìm việc không vui cho mình cả.

Nếu không phải những người này làm việc quá phận trước thì hẳn cũng sẽ không tính toán chi li như vậy.

Mặc dù sau đó lại dọn đồ ăn còn nóng lên nhưng cũng chỉ có ba người ngồi ở trên cùng ăn uống ngon miệng, những phi tần khác đều cúi đầu ăn từng miếng bé xiu, rất nhiều người đều là bộ mặt nuốt không trôi.

Đương nhiên các nàng cũng không dám lộ ra vẻ quá ủ rũ, tránh cho Hoàng thượng lại bảo các nàng chuẩn bị khóc tang, chẳng ai muốn ngày tết bị người khác nguyên rửa nhà mẹ đẻ có người chết, họ đành phải cố gắng trưng ra bộ mặt tươi cười vui vẻ.

Bữa cơm này Chúc Mẫn ăn vô cùng ghen ghét, đối mặt với cái không khí áp lực trong đại điện này nàng chỉ muốn quăng đôi đũa rồi lập tức chạy đi.

Nhưng mà nàng không dám, Hoàng thượng còn chưa rời đi.

Kế hoạch đêm nay của nàng hoàn toàn ngâm nước nóng, quả thực là vô cùng tức giận mà lại không dám nói.

"Nương nương, người đã đưa đến nhưng mà Hoàng thượng không muốn xem biểu diễn thì phải làm sao bây giờ, nô tỳ sợ nàng ta đông lạnh bị bệnh không làm được gì nữa." Tiểu cung nữ lén lút đi đến bên cạnh Chúc Mẫn, nhỏ giọng nói một câu.

Mày Chúc Mẫn nhúu chặt, nàng cũng không có bất kì biện pháp gì.

"Để nàng ta chờ một chút, chỉ có thể chờ sau khi tan tiệc tối lại nghĩ cách." Nàng thấp giọng nói một câu.

Buổi tối hôm nay rất nhiều người nghĩ thà không có năm mới này còn hơn, các nàng cực khổ chuẩn bị tiết mục biểu diễn đều thành công đã trảng. Hoàng thượng trực tiếp dùng chiêu rút củi dưới đáy nồi, ngay cả liếc mắt nhìn một cái cũng không muốn.

Sau khi tiệc tối chấm dứt, Tần Phiên Phiên đưa Cao Thái hậu hồi cung, còn Hoàng thượng thì đi Long Càn cung, đêm nay cả Nháo Nháo cũng được ôm đến đó.

Tiêu Nghiêu nhanh chóng đi về Long Càn cung, bởi vì lúc nãy trước khi đi tần Phiên Phiên nói nhỏ bên tai hắn, nói là chuẩn bị tiết mục đặc biệt cho hắn, ngay lập tức hắn liền hưng phấn lên, chỉ hận không thể bay nhanh về Long Càn cung.

Nếu không phải bên cạnh còn có cung nhân đi theo thì có lẽ hắn cũng không thèm quan tâm đến hình tượng mà chạy như bay về.

"Hồng đậu sinh nam quốc..." Bỗng nhiên có tiếng ca nhẹ nhàng truyền đến, tiếng ca ngâm ngâm nhẹ nhàng truyền trong đêm lạnh càng có vẻ mơ hồ, nhưng càng có vẻ êm tai nhẹ nhàng.

Mọi người đều dừng bước chân lại, lông mày Trương Hiến Năng nhảy dựng, đêm khuya đi lại trong cung sợ nhất là nghe phải loại âm thanh này, mười lần thì tám lần sẽ bị dọa tè ra quần.

Dù sao thì trong cung người chết quá nhiều, chỉ cần có chút kỳ lạ thì sẽ nghĩ là có quỷ, trong tình huống này rất ít người không bị dọa sợ mà nghĩ đến có quỷ.

May mắn lúc này không phải chỉ có một người đi trên đường, Hoàng thượng còn đi cùng với bọn họ. Nếu đến lúc vạn bất đắc dĩ chỉ cần quăng chân long thiên tử ra là được, dùng long khí trấn áp quỷ khí.

"Các người có nghe được tiếng ca hay không?" Tiêu Nghiêu lạnh giọng hỏi một câu.

Mấy tiểu thái giám liếc mắt nhìn nhau một cái, run rẩy nói: "Không, không...".

Bọn họ bị hù dọa đến nỗi không nói lên lời, lập tức bị Trương Hiến Năng trừng mắt một cái.

"Hoàng thượng, nghe được." Hắc cẩn thận nghe xong, thấp giọng nói: "Chắc là từ Ngự Hoa viên truyền ra."

"Vòng qua, chạy nhanh về Long Càn cung." Tiêu Nghiêu nhíu nhíu mày, đáy lòng hắc thầm có suy đoán, chắc là có phi tần nào chưa chịu từ bỏ ý định cố tình đợi hắc ở Ngự Hoa viên.

Trăm triệu lần không nghĩ tới, ở tiệc tối hắc đã phát giận đến mức ấy mà vẫn có người ngoan cố chưa từ bỏ ý định, nhất định muốn hắc nhìn tiết mục biểu diễn.

Nếu là ngày thường khẳng định hắc sẽ nén giận đi nhìn xem kẻ to gan đó là ai, rồi lại sai người đuổi đi. Nhưng lúc này trong đầu hắc chỉ nhớ

thương chuyện nhanh chóng về Long Càn cung xem tiết mục biểu diễn đặc biệt mà Phiên Phiên chuẩn bị cho hắc. Hắc không rảnh rồi chậm trễ thời gian vì người khác.

Nghĩ như vậy, bước chân của hắc liền nhanh hơn. Nhưng hành động này của hắc bị các thái giám phía sau hiểu nhầm là Hoàng thượng đang sợ hãi.

Mấy tên tiểu thái giám nhìn nhau liếc mắt một cái, đều nói thầm ở trong lòng, thì ra ngôi cửu ngũ cũng sợ hãi mấy thứ này.

ĐỘC SỬNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 128: Mềm Lòng Với Nàng

Edit: Cảnh Thực viện

Beta: Nhã Thực dung

Phía trước có tiểu thái giám cầm đèn lồng, Trương Hiến Năng theo sát phía sau, Tiêu Nghiêu thì bước nhanh chân.

Toàn bộ đội ngũ đều lặng yên im ắng, nhanh chân đi về phía trước, dường như không muốn dọa người đang ca hát kia, đương nhiên có mấy tiểu thái giám cũng không biết kẻ ca hát kia là người hay là quỷ nữa.

"Hoàng thượng, Hoàng thượng."

Tiếng ca bỗng nhiên ngừng lại, ngay sau đó truyền đến hai âm thanh kêu lên một cách lạnh lẽo.

Tiểu thái giám đi đằng trước lập tức ngừng lại, cả người đều run rẩy sợ hãi. Âm thanh này thực sự quá dọa người rồi, vì sao giọng điệu nói chuyện lại lạnh như thế chứ, có phải nữ quỷ xuất hiện hay không?

"Đi đi chứ, thất thần làm cái gì?" Tiêu Nghiêu lạnh giọng thúc giục một câu, lông mày của hắn nhíu lại thật chặt.

Những tiểu thái giám này còn quá trẻ, một chút việc nhỏ cũng không chịu được. Lúc này tốt nhất là làm như không nghe thấy gì, tranh thủ thời gian hồi cung mới đúng, bằng không hẳn lại bị ai đó cuốn lấy.

"Nô tài đi ngay đây." Khuôn mặt tiểu thái giám tràn đầy chán nản, vừa nói vừa vội vàng bước đi nhanh hơn.

Nhưng mà đoàn người còn chưa đi được mấy bước, bỗng nhiên thấy trước mặt có vị nữ tử mặc váy trắng bay từ trên cây xuống.

"A a a a..." Tiểu thái giám cầm đèn ở phía trước lập tức kêu lên thất thanh, sau đó ánh mắt hẩn nhìn xuống chân của nữ tử kia, tiếng kêu liền im bật.

"Có chân, không phải quý." Tiểu thái giám ho nhẹ một tiếng, ngượng ngùng nói.

Mấy tiểu thái giám còn lại đã bị dọa đến nỗi mặt không còn chút máu, nghe được câu nói đó liền vô thức nhìn thoáng qua, tất cả nhìn thấy đôi chân thì lập tức yên lòng.

"Không phải quý thì người la cái gì?" Trương Hiến Năng đưa tay tát hẩn một cái, thằng ranh con Trương Thành này thật không có gan mà, chỉ thiếu chút nữa là hù dọa hẩn luôn rồi.

"Cái này... cái này bỗng nhiên rơi xuống, nô tài sợ lắm. Thật là, gần sang năm mới còn thất cổ làm cái gì?" Tiểu thái giám bất mãn lắm bầm một câu, đương nhiên là rất không hài lòng đối với việc nữ tử này bỗng nhiên xuất hiện.

"Hồng đậu sinh nam quốc [1]..." Tiếng hát du dương lại truyền đến lần nữa.

[1]: 相思

紅豆生南國,

春來發幾枝。

願君多采擷，

此物最相思。

Tương tư

Hồng đậu sinh nam quốc,

Xuân lai phát kỷ chi.

Nguyện quân đa thái hiệt,

Thử vật tối tương ti (tư).

Dịch nghĩa

Đậu đỏ sinh ở phương nam,

Mùa xuân đến, nảy bao nhiêu cành.

Xin chàng hãy hái cho nhiều,

Vật ấy rất gợi tình tương tư.

Nếu so sánh tiếng hát này với sự lạnh lẽo mờ mịt trước đó, thì quả thật cảm thấy rất dễ nghe.

"A, không phải thất cổ, là người sống." Tiểu thái giám vẫn tràn đầy kinh ngạc.

Trương Hiến Năng thực sự bị hấn làm cho tức chết. Hoàng thượng còn chưa nói câu nào, hấn đã lải nhải ở chỗ này, nói ra tất cả những điều không nên nói, đúng là sau khi bị giật mình thì lá gan lớn hơn rất nhiều so với trước đó.

Gương mặt của Tiêu Nghiêu từ đầu đến cuối đều lạnh nhạt, giọng hát bài này có chút quen thuộc, chắc hẳn hẳn từng nghe qua, nhưng cụ thể là nghe được ở đâu thì hẳn đã quên hoàn toàn rồi.

Điều duy nhất có thể khẳng định chính là trước đây rất lâu hẳn đã từng nghe. Nếu công tâm mà nói, người hát bài này coi như cũng khá hay.

Bỗng nhiên nữ tử đang treo trên cây chuyển hướng chân, bắt đầu nhảy múa không ngừng, hai tay nàng giơ cao lên đầu kết hợp với y phục vải tơ màu trắng diễm lệ, động tác cực kỳ linh hoạt.

Nàng ta cứ treo thân trên vải lụa như vậy, cả người lơ lửng giữa không trung, không ngừng bày ra đủ loại tư thế, quả thật mười phần xinh đẹp, cực kỳ hấp dẫn người.

Mấy tiểu thái giám đều ngây người mà nhìn, bọn hắn chưa từng nhìn thấy qua loại vũ đạo này. Vậy mà trước đây, suốt ngày bọn hắn ở trong Long Càn cung hầu hạ, tự cho là vẫn gặp qua rất nhiều chuyện trên đời, mắt cao hơn đầu.

Đi theo Hoàng thượng được hưởng không ít thứ, rất nhiều vũ đạo cũng được xem qua rồi, nhưng thể loại treo hai mảnh vải trên cây rồi nhảy múa[2] như thế này, thật đúng là hiếm thấy.

[2]: Biểu diễn đu dây

Tiêu Nghiêu híp mắt, cuối cùng hẳn cũng nhớ ra mình từng thấy loại ca múa này ở nơi nào rồi.

Vốn dĩ hẳn còn đang nghĩ, có phải Tần Phiên Phiên đang muốn làm cho hẳn vui vẻ bất ngờ hay không. Bây giờ mới nhớ lại, xác định không phải Tần Phiên Phiên, lập tức không có hứng thú.

Trời đang rất lạnh, khuôn mặt hẳn bị gió lạnh thổi đến mức đau nhức.

"Đi thôi." Lúc này Tiêu Nghiêu lại ra quyết định rất nhanh, lập tức quay người đi.

Mấy tên thái giám vội vàng đuổi theo, nữ tử kia vẫn luôn chăm chú nhìn hắn nên liền cảm thấy gấp gáp, tiếng ca cũng ngừng lại.

"Hoàng thượng, Hoàng thượng." Nàng hô liên tiếp mấy tiếng.

Tiêu Nghiêu dừng bước, nhưng không quay đầu, lập tức để Trương Hiến Năng đi qua truyền lời.

Trương Hiến Năng đi qua đó rất nhanh, quả nhiên phát hiện Nguyệt Quý phi đang đu trên cây, trong lòng hắn thở dài một hơi.

"Nguyệt chủ tử, Hoàng thượng bảo ngài trở về đi, tiết trời quá lạnh. Ngài ấy có thể làm như không nhìn thấy, không truy cứu việc ngài từ hậu cung chạy đến đây."

Nguyệt Quý phi tâm tâm niệm niệm đợi một buổi tối, kết quả chỉ có một câu nói như vậy.

Nàng ca múa là giỏi nhất, Lâm gia vì muốn cho nàng chiếm được tâm tư của nam nhân, đã từng đưa nàng đi giáo phường học hỏi. Khí chất thanh lãnh của Nguyệt Quý phi khi nhảy những vũ đạo này luôn tạo thành một sự tương phản, quả thật tràn đầy cảm giác dụ hoặc.

Kỳ thật Nguyệt Quý phi không thương tâm lắm, dù sao từ khi nàng bắt đầu bị nhốt vào trong lãnh cung thì tình cảm đối với Hoàng thượng cũng đã tuyệt vọng rồi.

Tên nam nhân này sớm đã giao toàn bộ trái tim cho Tần Phiên Phiên, không còn bất kì nữ nhân nào khác có thể tiến vào. Nhưng ngay lúc này, ngay tại nơi này, đứng giữa gió lạnh, nàng lại cảm thấy không can tâm.

Trong cung này hơn phân nửa nữ nhân đều được hưởng vinh hoa phú quý, dù Hoàng thượng có hứa hẹn sẽ đảm bảo cho các nàng một cuộc sống vinh hoa, cũng không có cách nào làm giảm hận ý của các nàng với Tần Phiên Phiên.

Sao có thể cam tâm đây?

Rõ ràng các nàng cùng hưởng một nam nhân, lại bị Tần Phiên Phiên lấy đi mất, tên nam nhân này sẽ không còn quay đầu nhìn các nàng dù chỉ là một chút.

Năm nay hủy bỏ tiệc biểu diễn tất niên tối, vậy sang năm có phải cũng hủy bỏ tiệc gì nữa hay không?

Dù sao hãn đã có Tần Phiên Phiên, vạn sự đều đủ, trong cuộc đời hãn đã không còn cần sự xuất hiện của các nàng nữa.

Sự tranh đấu này tất nhiên là càng ngày càng nhiều.

"Nguyệt chủ tử, trước đó ở sảnh yến hội phát sinh ra chút chuyện nhỏ, ngài còn không biết ư? Cho nên mới khiến cho Hoàng thượng bất mãn, các chủ tử đều bị phạt. Ngài nghe nô tài khuyên một câu, trở về đi. Tâm tình Hoàng thượng không tốt, ngài ở lại chỗ này chỉ có phần thiệt thôi, cái này..."

Trương Hiến Năng nhìn thấy nàng ta đứng ở chỗ này, rõ ràng là tư thế không muốn đi. Hãn không có cách nào khác, chỉ có thể khuyên nhiều thêm mấy câu.

Hoàng thượng đã để hãn đến đây nói mấy câu này, thì rõ ràng Hoàng thượng cũng đã hạ thủ lưu tình rồi, không muốn để cho Nguyệt Quý phi quá mức khó xử.

Nhưng mà bây giờ với hiện trạng này chỉ sợ tương đối khó, Trương Đại tổng quản vẫn còn có một tâm lương thiện, muốn để cho nàng ta quay đầu.

Nào biết được hắn còn chưa nói xong, Nguyệt Quý phi đã dẫm lên đất, trực tiếp đẩy hắn - người còn đang chuẩn bị đông dài với nàng ta ra, chạy đến chỗ Hoàng thượng.

"Hoàng thượng, Hoàng thượng. Ngài quên rồi sao? Bài thơ này sau khi nô tỳ thêm vào giai điệu đã từng hát cho ngài nghe, còn có điệu múa này, là điệu múa dưới ánh trăng. Những người khác đều nói thần thiếp giống như nữ thần mặt trăng, cũng bởi vì điệu múa này mà có tên như vậy. Hoàng thượng, ngài nhìn thiếp một chút có được hay không? Trong lãnh cung lạnh quá, cái gì cũng không có, suốt ngày chỉ ngây ngốc đờ đờ đợi chết. Hoàng thượng, ngài thả thần thiếp ra có được không? Thần thiếp biết sai rồi!"

Nguyệt Quý phi trực tiếp chạy về phía hắn, nàng mặc váy sam, bên ngoài bọc một tấm lụa mỏng, lúc bắt đầu chạy tới, gió lay động tấm sa mỏng, tạo thành một hình thượng đặc biệt đẹp đẽ.

Quả thật nàng giống như Hằng Nga từ trên mặt trăng hạ phàm xuống vậy, cả khuôn mặt đều lộ ra vẻ đẹp khiến người ta trù mến.

Nguyệt Quý phi vọt thẳng đến trước mặt hắn, thở "Phù phù" một tiếng sau đó té quỵ xuống đất. Lúc đầu gối đập xuống mặt đất phát ra tiếng vang trầm nặng nề khiến người khác nghe cũng cảm thấy tê cả da đầu.

Mấy tiểu thái giám đứng ở bên cạnh đều cúi đầu, trên mặt lộ vẻ không đành lòng.

Mỹ nhân mảnh mai như thế này khổ sở quỳ gối trước mặt mình, đau khổ cầu xin, là một nam nhân thì đều phải mềm lòng.

Ngay cả đám nam nhân thiếu mấy quả trứng như bọn hăn đây, cũng thật sự không đành lòng.

Không nói tới việc lúc ấy vì sao Nguyệt Quý phi bị nhốt vào lãnh cung, chỉ cần không phải tội chết thì thời khắc này dường như vẫn có thể được tha thứ.

Tiêu Nghiêu trầm mặc một lát, Trương Hiến Năng vội vã chạy tới, nhìn Hoàng thượng rồi lắc đầu, ý nói không khuyên nổi Nguyệt Quý phi.

Nàng thấy hăn không nói lời nào, coi như sự tình có chuyển biến, chỉ cần Hoàng thượng không ngăn nàng lại, thì nàng sẽ có cơ hội trở mình. Nàng không thể biểu hiện vẻ chán ghét với Tần Phiên Phiên ra được, càng không thể để cho Hoàng thượng biết được nàng không can tâm, nàng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Nói không chừng trong lòng Hoàng thượng vẫn còn lưu lại một chút hồi ức tốt đẹp gì đó với nàng, cho nên nàng phải tận lực khơi gợi lại những hồi ức kia, chỉ như vậy nàng mới có thể xoay người.

Trước cứ ra khỏi lãnh cung đã, sau đó lại mưu tính tiếp.

"Hoàng thượng, thần thiếp thật sự biết sai rồi. Ngài thả thần thiếp ra khỏi lãnh cung có được không? Về sau thần thiếp nhất định ngoan ngoãn, làm một phi tử không màng thế sự, không tranh thủ tình cảm, cũng không gây chuyện. Ngài còn nhớ không? Lúc thần thiếp được phong làm Nguyệt Quý phi, lúc đó người đã nói đùa một câu, nhất định phải cố gắng, tranh thủ lúc này trong cung chỉ có một Quý phi nhất phẩm. Về sau thần thiếp đã làm sai vài chuyện, ngài mới đề bạt một Quý phi khác. Bây giờ mọi chuyện đã lâu như vậy, nếu thần thiếp biết trước thì đã chẳng làm, nếu lúc ấy thần thiếp hiểu rõ nỗi khổ tâm của ngài thì đã..."

Nàng nói xong thì lập tức rơi lệ.

Trong hậu cung này, chỉ có nữ nhân hiểu được lúc nào nên khóc, lúc nào nên cười thì mới có thể được sủng ái.

Dù cho con đường đi mà Nguyệt Quý phi chọn là thanh lãnh cao ngạo, bây giờ cũng phải buông tư thái đó xuống. Nhìn thấy nàng khóc như vậy, thật khiến cho người khác thương tiếc không thôi.

Nhắc tới cũng trùng hợp, từ Diên Thọ cung đi đến Long Càn cung có nhiều đường, nhưng Tần Phiên Phiên lại đi đúng đoạn đường này.

Thật ra là nàng cố ý, bởi vì con đường này xa hơn một chút, nàng muốn Hoàng thượng chờ ở Càn Long cung lâu thêm một chút, như vậy sẽ làm hân sốt ruột.

Nhưng nàng còn chưa trở về, hân cũng không biết cuối cùng nàng đã chuẩn bị tiết mục gì nữa.

"Ha ha ha", trong tâm nàng đang đắc ý thì thoáng nghe được tiếng cầu xin tha thứ của nữ nhân, lập tức không cười nổi nữa.

Mẹ kiếp, nàng mới rời khỏi Hoàng thượng chưa lâu, sao lại có nữ nhân tới tận dụng mọi thứ vậy chứ?

Rốt cuộc là tiểu biểu tạp nào đây?

Liễu Âm kích động tóm lấy cánh tay nàng, vừa định mở miệng nói chuyện thì Tần Phiên Phiên đã nhanh chóng kéo nàng ấy trốn sau một cái cây, hướng về phía nàng ấy "suyt" một cái.

"Nương nương, là Nguyệt Quý phi. Sao nàng ta có thể chạy từ lãnh cung ra ngoài được?" Nàng ghé sát tai Tần Phiên Phiên, thấp giọng hỏi một câu.

Sắc mặt Tần Phiên Phiên rất khó coi, dĩ nhiên là nàng cũng không biết vì sao lại như thế.

"Lắng nghe cẩn thận." Tần Phiên Phiên níu nàng ấy lại.

Bởi vì tiếng cầu xin tha thứ của Nguyệt Quý phi tương đối lớn, bởi vậy đám người Hoàng thượng bên kia không ai chú ý tới các nàng.

"Hoàng thượng, thần thiếp đã hoàn toàn tỉnh ngộ. Ngài mang thần thiếp ra khỏi lãnh cung có được không? Tha thứ cho thần thiếp lần này được không? Thần thiếp ở bên ngài mười năm rồi, cũng là người đến sớm nhất trong số người cũ bên cạnh ngài, có mấy người cũ còn rời bỏ ngài mà đi. Ngài coi như thương xót, để thần thiếp trở lại hậu cung đi, thần thiếp không muốn đợi trong lãnh cung nữa..."

Nàng nói xong lời cuối cùng thì lập tức ngẩng đầu lên nhìn nhìn hắn.

Hai hàng thanh lệ thuận thế trượt xuống hai má nàng, vô cùng đẹp mắt.

Trương Hiến Năng cũng to gan nhìn thoáng qua, dưới đáy lòng không khỏi tán thưởng một câu, khóc nhìn rất đẹp.

Đây chính là nữ thần mặt trăng thút thít đi.

Tiêu Nghiêu thở dài một hơi, trong gió đêm, âm thanh thở dài này vang lên cực kỳ rõ ràng.

"Trầm sai, trầm thật sai." Nam nhân thấp giọng nói.

Một câu nói kia đủ để ánh mắt của Nguyệt Quý phi đột nhiên sáng lên, cũng làm cho trái tim Tần Phiên Phiên dần dần trầm xuống.

"Hoàng thượng, ngài đồng ý cho thần thiếp ra khỏi lãnh cung, trở lại hậu cung sao?" Nước mắt của Nguyệt Quý phi tiếp tục chảy xuống, đương

nhiên lần này là vui đến phát khóc.

Tiêu Nghiêu cúi đầu nhìn nàng ta, khuôn mặt dần dần trở nên âm trầm, thấp giọng nói: "Người cũng không tranh không đoạt, không đối nghịch với Phiên Phiên nữa. Vậy người ở trong lãnh cung và hậu cung thì lại có gì khác nhau? Dù sao người cũng sẽ không phục sủng, đi đến đâu cũng vậy thôi, không phải sao?"

Nguyệt Quý phi bị hắt hủi lại thì ngây ngấn cả người, đúng là một câu cũng không nói nên lời.

Đợi nàng kịp phản ứng, lúc muốn mở miệng, Tiêu Nghiêu đã không cho nàng bất cứ cơ hội nào.

"Trẫm sai là sai khi không có xử phạt người triệt để, còn cho người vô số hy vọng. Trẫm đều biết các người nghĩ như thế nào, bởi vì Phiên Phiên vào cung, trẫm chỉ sủng hạnh một mình nàng ấy, cho nên trẫm đối xử với tất cả mọi người vô tình vô nghĩa, lạnh tâm lạnh phổi. Trẫm nghĩ, đối với các người như vậy quả thật không công bằng, xem ra là phụ các người rồi. Nhưng trẫm đã phụ các người, thì càng không thể phụ nàng ấy."

Tiêu Nghiêu đứng trong gió lạnh, từ đầu đến cuối giọng nói đều bình tĩnh như thế, biểu cảm trên mặt lại mang sự nghiêm túc trước nay chưa từng có.

Nguyệt Quý phi kinh ngạc quỳ ở đó, hoàn toàn không biết phải biểu lộ như thế nào. Nàng không biết một màn quỳ khóc này của mình khiến trong lòng Hoàng thượng có tâm tư gì, nhưng trước mắt xem ra, tâm tư này có chút bất lợi với các nàng.

Hắn vẫn như cũ, tâm tâm niệm niệm một mình Tần Phiên Phiên.

"Hoàng thượng, ngài không phụ nàng ấy, ngài sủng ái nàng ấy như vậy, thậm chí là độc sủng, sao lại phụ được?" Nguyệt Quý phi vẻ mặt mơ

hồ.

Hiện tại nàng đã ở bờ vực chuẩn bị sụp đổ, nếu như nam nhân trước mắt này không phải là cửu ngũ chí tôn, chắc chắn nàng đã lập tức đứng lên, sau đó nhắm thẳng ngay mặt của hắn mà vung tay tát hai cái.

Con mẹ nó chứ, phụ nàng ta? Có phải người có bệnh gì hay không?

Hậu cung ba ngàn giai lệ, người cũng chỉ ngủ với một mình nàng ta, còn sinh một đứa bé với nàng ta, còn muốn như thế nào nữa?

Muốn cắt trái ột bảo bối kia của người đưa cho nàng ta luôn phải không? Người là tên cầu Hoàng để không biết xấu hổ!

"Cho người cơ hội, là phụ nàng ấy." Tiêu Nghiêu trực tiếp nói ra tám chữ.

Nguyệt Quý phi còn có vô số lời nói muốn nói, nhưng nghe được câu trả lời của hắn, toàn bộ những lời kia đều cầm lại bên trong cổ họng, nhả không ra mà nuốt cũng không trôi.

"Đúng vậy, trẫm thả người từ trong lãnh cung ra, hoàn toàn không có gì cả. Dù sao trẫm cũng không định sủng hạnh người, thế nhưng chuyện đối với nàng ấy mà nói lại khác. Điều này làm cho những người khác trong cung nghĩ rằng, trẫm tha thứ cho người. Lúc trước người giảng co với Tần Phiên Phiên không được, cho nên mới vào lãnh cung, nhưng bây giờ trẫm thả người ra, thật khiến Phiên Phiên khó xử. Dù sao nữ nhân trong hậu cung luôn tự mình đa tình, các nàng sẽ nghĩ đây là lúc Tần Phiên Phiên bắt đầu xuống dốc, sau đó các nàng lại muốn nhảy nhót lung tung. Nếu vậy tất cả cố gắng trước đó của trẫm đều phí công nhọc sức, cho nên không được để các nàng sinh ra việc ảo tưởng này."

Trật tự và lý luận của Tiêu Nghiêu vô cùng rõ ràng, đồng thời càng nói lại càng hăng.

Lúc hăn nhìn về phía Nguyệt Quý phi, ánh mắt không có chút rung động nào, nhưng chính cách nói thẳng tưng lại không mang theo bất cứ ý gì trong ánh mắt lại khiến cho Nguyệt Quý phi có cảm giác bản thân mình bị nhìn thấu.

"Không, sẽ không, thần thiếp sẽ nói rõ với các nàng, thần thiếp..."

Nguyệt Quý phi sốt ruột muốn giải thích điều gì đó, nhưng còn chưa nói xong đã một lần nữa bị Tiêu Nghiêu phát tay dẹp bỏ.

"Người nói thế nào được? Trẫm từng nghe các người nói chuyện, cùng một câu lại dùng những ngữ khí khác nhau để nói ra, trẫm căn bản không tin. Nhiều thêm một chuyện chi bằng bớt đi một chuyện, người cứ ngoan ngoan ở trong lãnh cung đợi là được rồi. Chỗ này không phải chỗ người muốn làm gì thì làm! Hôm nay là giao thừa, trẫm không truy cứu người, bây giờ về đi, trẫm coi như chưa từng có việc xảy ra."

Tiêu Nghiêu xì khế một tiếng, rõ ràng là hăn không tin.

Thà tin rằng gà trống có thể đẻ trứng, cũng không tin tưởng cái miệng thúi của nữ nhân kia!

Nguyệt Quý phi chỉ cảm thấy đầu gối quỳ trên mặt đất, đau đến hốt hoảng.

Di chứng của việc dùng sức quỳ trên mặt đất dường như phát tán ra, thậm chí hàn khí từ dưới nền đất chui lên, từng chút một bắt đầu xâm nhập, khiến cho nàng lạnh cóng đến nỗi run cầm cập.

Lạnh hơn cả đầu gối, là tâm của nàng.

"Hoàng thượng..." Nàng giơ tay muốn nắm lấy vạt áo của Tiêu Nghiêu.

Tiêu Nghiêu lập tức lui về sau một bước, né tránh tay của nàng ta, lông mày chăm chú nhíu lại, hiển nhiên hết sức bất mãn với hành vi này của nàng ta.

"Được, nếu người đã không cam tâm như vậy, trăm cho người một cơ hội."

Tiêu Nghiêu thấy nàng ta cứ như vậy thực đáng thương, cuối cùng vẫn nhíu mày, cho nàng ta sự lựa chọn thứ hai.

Nguyệt Quý phi vừa nghe rằng có thể cứu vãn, lập tức biểu cảm trên mặt liền sáng lên, liều mạng gật đầu, cả người tràn đầy vẻ chờ mong.

"Trăm có thể để người xuất cung. Chỉ cần rời khỏi kinh đô này, người muốn đi chỗ nào thì đi chỗ ấy, muốn gả cho ai thì gả cho người đó, chỉ cần không làm ra chuyện nguy hại Đại Diệp triều, trăm sẽ không truy cứu người. Nhưng mà vì giữ chút mặt mũi cho Hoàng gia, người vẫn nên mai danh ẩn tích đi một chút. Cái này thì đành oan ức cho người rồi."

Tiêu Nghiêu mở miệng nói không chút do dự.

Tiếng của hần vừa dứt, những người nghe thấy đều khẽ giật mình, đừng nói Nguyệt Quý phi, trên mặt những người khác cũng tràn đầy biểu hiện kinh dị.

Cứ như vậy mà thật sự để nàng ta xuất cung, lại còn nói "Muốn gả cho ai thì gả cho người đó", đủ thấy Hoàng thượng thật sự không ngại, hoàn toàn muốn cho Nguyệt Quý phi tự do.

Trương Hiến Năng phản ứng đầu tiên, hần biết, đây có thể coi là nhượng bộ lớn nhất của Hoàng Thượng rồi, tốt nhất Nguyệt Quý phi nên lựa chọn con đường này.

"Nguyệt chủ tử, ngài nhìn đi, lựa chọn mà Hoàng thượng đưa ra thật tốt biết bao nhiêu. Ngài có thể xuất cung, biển rộng mặc cá bơi, trời cao mặc chim bay. Ngài đi ra ngoài rồi, phía ngoài có bao nhiêu vui vẻ cũng mặc cho ngài xem. Thêm nữa, ngài còn có vô số ngày tốt lành để sống tiếp, không cần phải vào chỗ như lãnh cung nữa, cũng không còn phải cô đơn chờ chết, tốt biết bao nhiêu."

Hắn lập tức mở miệng khuyên nàng ta, trên thực tế, nếu Nguyệt quý phi lựa chọn con đường này thật sự không tệ, chỉ ít Lâm gia sẽ không vứt bỏ mặc kệ nàng ta. Dùng tài lực của Lâm gia, Nguyệt quý phi ở ngoài cung vẫn có thể sống tốt như thường.

"Thần thiếp không muốn xuất cung."

Từ lúc mới bắt đầu, lòng Nguyệt Quý phi tràn đầy vui vẻ, bây giờ lại biến thành mặt lạnh ủ rũ, nhận được đáp án xong, trên mặt tràn đầy vẻ không vui.

Tiêu Nghiêu nhíu chặt mày, hắn không nghĩ Nguyệt Quý phi lại không biết điều như thế.

"Trẫm biết đây là một quyết định khó khăn, cho người thời gian ba ngày cân nhắc. Ba ngày sau, trẫm sẽ phái người hỏi lại đáp án của người, nghĩ kỹ rồi nói, cơ hội này trẫm sẽ không cho người lần thứ hai."

Hắn mở miệng, dường như muốn nổi giận, nhưng nhìn dáng vẻ tội nghiệp này của Nguyệt Quý phi thì lại sửa lời nói.

Nàng ta tới vào lúc này, hắn cũng có chút thương cảm, có chút mềm lòng.

"Không, thần thiếp không cần. Thần thiếp sinh là người của Hoàng thượng, chết là quý của Hoàng thượng. Dù Hoàng thượng không sủng hạnh thần thiếp, cũng không cần bức ta vào chỗ chết như thế. Nếu thần thiếp gả

cho người khác, trăm năm về sau còn mặt mũi gì đi gặp tổ tông Tiêu gia? Thần thiếp là nữ nhân của nam nhân Tiêu gia, điều này đừng ai hòng thay đổi!"

Ngược lại Nguyệt Quý phi lập tức bị kích thích, đột nhiên thẳng người lên, bày ra tư thế uy vũ không khuất phục.

Tiêu Nghiêu lúc đầu là sững sờ, ngay sau đó lửa giận lập tức bùng lên.

"Đừng có mặt dày không biết xấu hổ. Trăm năm về sau, có thể tiến vào Hoàng lăng cùng trăm, chỉ có một mình Phiên Phiên thôi. Nữ nhân có thể xuống dưới lòng đất gặp liệt tổ liệt tông Tiêu gia, chỉ có Hoàng hậu các triều đại hoặc nữ nhân mà tiên hoàng có tình cảm nhất. Người, cái nào cũng không phù hợp."

Hiển nhiên là hăn nổi giận, câu cuối dường như là nói gần từng chữ với nàng ta.

Nguyệt Quý phi nghe được câu này, nước mắt lại lập tức chảy ra, nàng bắt đầu cảm thấy không thở nổi rồi.

Trong cái hậu cung này, rốt cuộc không ai có thể tranh giành cùng với Tần Phiên Phiên. Nàng có cố gắng và tính toán thế nào cũng như giỏ tre mức nước, công dã tràng.

Nhưng mình biết là một chuyện, bị chính miệng Hoàng thượng nói ra, lại là một chuyện khác.

Cảm giác giống như vạn mũi tên xuyên tâm đâm thủng vậy, hoàn toàn không chịu nổi.

"Nếu Hoàng thượng không thể để cho thần thiếp trở lại hậu cung, vậy thần thiếp cáo lui." Nguyệt Quý phi ghen ngào một tiếng, cố gắng nói ra

một câu rõ ràng, loạng chà loạng choạng mà đứng dậy, hành lễ một cái với hần, sau đó xoay người chuẩn bị rời đi.

"Chậm đã, người đi đâu vậy?" Tiêu Nghiêu hỏi một câu.

"Trong hậu cung này ngoại trừ lãnh cung ra, nơi nào có chỗ cho thần thiếp an thân được đây?" Nguyệt Quý phi quay đầu, muốn nhận được một chút thông cảm từ hần, ánh mắt tràn đầy tuyệt vọng cùng cầu khẩn.

Nàng giống như một người sắp chết, đưa tay về hần cầu cứu, đáng tiếc Tiêu Nghiêu không lưu tình chút nào, vốn dĩ nhìn cũng không thèm nhìn.

Mỹ nhân trước mắt cực kỳ giống một đóa bách hợp sắp điêu tàn, đẹp thì đẹp vậy, đáng tiếc đã đi đến cuối cùng.

"Nói hay lắm, bây giờ lãnh cung cũng không phải chỗ cho người an thân đâu." Tiêu Nghiêu cười lạnh, cong môi nói với nàng ta.

Nam nhân băng lãnh mà tuyệt tình, lời của hần càng khiến cho người khác khó tiếp nhận. Sau khi Nguyệt Quý phi nghe được, cả thể xác lẫn tinh thần đều chấn động, si ngốc nhìn hần.

"Mới vừa rồi phát sinh chuyện trên yến hội, không biết người nghe được bao nhiêu. Lệ Phi bị trảm đuổi ra khỏi cung, bây giờ đến phiên người. Nếu lãnh cung người không muốn ở, trảm cũng không bắt buộc người. Trở về Lâm gia ngoan ngoãn chờ đợi đi."

Hần phất tay về phía Trương Hiến Năng, lạnh giọng phân phó: "Còn không tranh thủ thời gian tìm người chuẩn bị xe, trong đêm nay đưa Nguyệt Quý phi xuất cung. Không, kể từ hôm nay nên gọi là Lâm thị. Người muốn có quan hệ với Tiêu gia sao, đừng có mơ."

Hoàng thượng ra lệnh một tiếng, Trương Hiến Năng lập tức thấp giọng phân phó một tiểu thái giám, tiểu thái giám kia chạy đi nhanh như chớp.

Lúc này Nguyệt Quý phi hoàn toàn luống cuống, nàng muốn khóc cũng không khóc được, gấp gáp cầu xin tha thứ: "Không, không, Hoàng thượng, thần thiếp không xuất cung! Thần thiếp biết sai rồi, ngài cứ để thần thiếp ở trong lãnh cung có được không? Thần thiếp cũng không đi đâu cả, thấp thiếp sớm đã quen sinh hoạt trong hậu cung, vốn không thể xuất cung..."

Bởi vì nàng quá mức kinh hoàng, lời nói không mạch lạc, thế nhưng Hoàng thượng không có ý thương cảm gì với nàng, càng không thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.

Nguyệt Quý phi quỳ xuống khóc rồi lại đập đầu cầu xin tha thứ, thế nhưng từ đầu tới cuối, nam nhân ở trước mắt đều biểu lộ dáng vẻ thờ ơ.

Cuối cùng nàng cảm thấy tuyệt vọng, một khắc này, nàng cảm thấy toàn bộ thế giới như muốn sụp đổ, nàng đứng thẳng người rồi chạy đi, không muốn cho bất kỳ kẻ nào tìm tới nàng. Nàng muốn trốn đi, trốn ở trong hậu cung này, trốn một mực đến chết mới thôi.

"Đụng..." một tiếng động vang lên, nàng chạy quá nhanh, lập tức lao vào một chút rồi té ngã trên đất.

Cho dù ai cũng biết rằng lần té ngã này không nhẹ, chắc chắn vô cùng đau nhức. Thế nhưng sau khi Nguyệt Quý phi đứng dậy, cả tro bụi cũng không kịp phui, ngay lập tức tiếp tục chạy về phía trước, đầu không dám quay lại.

"Hoàng thượng, phải làm sao mới ổn đây?" Trương Hiến Năng thấp giọng hỏi một câu.

Lông mày của Tiêu Nghiêu không nhíu lại lần nào, tiện tay chỉ hai tiểu thái giám bên người, thấp giọng nói: "Hai người các người theo sau quan sát, chỉ cần nàng ta vẫn sống mà không tự tử là được, đợi nàng ta chạy không nổi nữa thì cho người kéo lên xe, tối hôm nay dù thế nào cũng phải

đưa ra ngoài. Trương Hiến Năng, người vất vả một chuyến, tự mình đưa đến Lâm gia, nói cho rõ với Lâm đại nhân bên kia, không nên dạy dỗ nữ nhi làm gì, cũng không cần đưa vào trong cung nữa."

Hắn nói xong lời nói này liền xoay người đi, đoàn người vốn dĩ đông đúc bị hắn phân phó đi một nửa, cuối cùng chỉ còn lại mấy tiểu thái giám theo hắn hồi cung.

"Hoàng thượng."

Tần Phiên Phiên xem hết tuồng vui này mới từ phía sau cây đi tới, đương nhiên nàng giả bộ như mình vô tình đi ngang đây.

Nhưng lúc nàng gọi một tiếng, Tiêu Nghiêu liền quay đầu đánh giá nàng một lượt, cười hỏi: "Ở góc tường nghe lén được bao lâu rồi?"

Trên mặt Tần Phiên Phiên vốn đang treo nụ cười ôn nhu, sau khi bị hắn nói một câu, lập tức giảm lại mấy phần, không hài lòng nói: "Làm sao chàng biết ta nghe lén? Ngay từ đầu đã biết, cho nên mới lãnh khốc vô tình với Nguyệt Quý phi như vậy, vì biểu hiện cho thần thiếp nhìn sao?"

Tiêu Nghiêu bị nàng tra hỏi điều này thì bật cười một tiếng, hiển nhiên mang theo vài phần ý tứ khinh thường.

"Trẫm còn cần biểu hiện cho nàng xem nữa sao? Nếu trẫm không nguyện ý làm gì, thì tám đầu trâu cũng đừng mong sẽ khiến trẫm khuất phục. Nhưng nếu là việc trẫm muốn làm, thì chỉ mình nàng là đủ rồi." Nam nhân chờ nàng đến cạnh, đưa tay bao trùm lên tay của nàng.

Mười ngón tay của hai người đan chặt, cảm giác lấp đầy khe hở kia, thật sự quá mức thân mật, khiến Tần Phiên Phiên vui vẻ đến nỗi cười híp mắt lại.

"Đạo này lời nói của Hoàng thượng càng lúc càng trở nên dễ nghe. Vậy chàng nói xem, mới vừa rồi vì sao còn mềm lòng, không chỉ cho Nguyệt Quý phi lựa chọn, mà còn cho nàng ta thời gian ba ngày cân nhắc, dù nàng ta đã cự tuyệt?" Tần Phiên Phiên vuốt khóe môi cười khế, nhưng một phần lại muốn kèm chế, không muốn mình quá mức tự đắc vênh váo.

"Không phải trăm nhìn nàng ta nên mềm lòng, trăm nhớ tới người nên mới mềm lòng. Nàng ta tội nghiệp cầu xin tha thứ như vậy, trăm liền sợ hãi. Nếu có một ngày người phải đi cầu xin người khác tội nghiệp như vậy, trăm hi vọng người kia cũng có thể mềm lòng với người một chút, cho thêm người vài cơ hội, không muốn lạnh tâm lạnh phổi mà một gậy đánh chết."

Tiêu Nghiêu nhíu mày, tốc độ nói chuyện có chút chậm, hiển nhiên hẳn cũng không xác định được rốt cuộc mình đang nói cái gì, cứ một mực châm chọc.

Nhưng mà Tần Phiên Phiên lại lập tức nghe hiểu, cái mũi của nàng có chút cay cay.

Chỉ có người nâng nàng trong lòng mới sợ nàng gặp phải chuyện khó khăn không mong muốn, dù cho không thật sự xảy ra chuyện gì, hẳn cũng sẽ lo sợ.

Dù chỉ có một tia khả năng, hẳn cũng nguyện ý mềm lòng một chút.

Nàng nháy mắt, để gió lạnh mang đi chút ẩm ướt nơi khóe mắt, ra vẻ bất mãn nói: "Hoàng thượng đang nói gì vậy? Ta ngoại trừ cầu xin chàng ra, còn có thể cầu xin ai chứ? Đừng nói là vì thần thiếp, chàng mềm lòng là vì chàng muốn đến lúc ta khẩn cầu có thể làm như không thấy, nên bây giờ luyện trước một lần?"

"Nói vậy, sao trăm có thể làm như không thấy nàng đang cầu xin được. Lần trước nàng lấy chuyện mang thai lừa gạt trăm, trăm tức giận đến mức thả nàng vào trong rừng, nói muốn mãnh thú ăn nàng. Kết quả nàng

còn mắng trẫm, chết không cầu xin, trẫm cười ngựa mới đi vài chục bước lại hối hận, lập tức quay trở lại vụng trộm quan sát nàng. Lại nhìn thấy nàng ngã khụy, khóc nước nỡ, đáng thương đến mức không nhìn được, không phải trẫm lập tức trở lại sao? Giúp nàng lau nước mắt, còn giúp nàng giặt khăn lau miệng, trẫm không chê nàng nôn mửa có mùi. Cho dù bây giờ nhắc lại, trẫm vẫn cảm thấy khi đó trẫm không hề quá đáng chút nào đâu!"

Tiêu Nghiêu liếc mắt về phía nàng, cực kỳ bất mãn.

Tần Phiên Phiên lập tức ho nhẹ một tiếng, ở trong lòng điên cuồng vung một cái tát với chính mình, thật là hết chuyện để nói.

"Hoàng thượng, khi nói chuyện mà lời chuyện cũ ra nói là không tốt, nữ nhân mới lời chuyện cũ ra thôi!" Nàng thấp giọng lẩm bẩm một câu, muốn chặn miệng của hắn.

Không nghĩ tới Tiêu Nghiêu lại càng thêm kích động, mở to hai mắt nhìn nàng: "Dựa vào cái gì mà không cho phép lời chuyện cũ, người nói lại được thì cứ nói lại đi. Nàng cũng đã từng lật lại chuyện cũ với trẫm, biểu hiện của trẫm tốt như vậy, nàng vẫn lật chuyện cũ!"

Tần Phiên Phiên có chút bất đắc dĩ đưa tay vuốt mặt mình một cái, trên mặt dường như có chút đau.

Lúc cầu tử tức giận gào thét, tốt nhất đừng có mà gâu gâu với hắn, để cho hắn gào một mình, gào xong coi như xong, chuyện này liền bỏ qua.

"Nàng xem, một chút cũng không phản đối sao? Lúc đó nàng quá phận, chuyện sai nhất là không cầu xin trẫm, còn mắng trẫm. Nàng có biết đã bao lâu ta không bị mắng chưa?"

Đáng tiếc sự yên lặng của Tần Phiên Phiên cũng không thể đổi lấy hòa bình, ngược lại càng khiến Hoàng thượng thêm kích động, xưng hô từ trẫm biến thành ta, đủ để thấy hắn canh cánh chuyện này trong lòng đến cỡ nào.

"Thần thiếp biết sai, không phải trước đây chàng cũng lừa ta một lần sao, cái này coi như là qua lại, huề lẫn nhau." Nàng vô lực phản kích.

"Làm sao trẫm có thể lừa gạt nàng? Đã nói rồi, mà những cảm xúc khủng hoảng kia cũng đều do chính nàng tạo áp lực. Nàng lừa trẫm hơn mấy tháng, thành công vắn ngã một Quý phi, nếu không phải sau này trẫm phát hiện điều không ổn, dùng dùng nhị tử của nàng để cho nàng lòi đuôi, thì nàng định kết thúc thế nào? Trẫm tốt tính quá! Huống hồ cái gì mà triệt tiêu, trẫm chưa từng nói những câu này."

Tiêu Nghiêu chết cũng không nhận.

Tần Phiên Phiên lập tức muốn trở mặt, trước đó mắng nàng thì nàng liền nhịn, dù sao quả thật là do nàng đuối lý.

Nhưng trước đó Hoàng thượng rõ ràng đã từng nói triệt tiêu, vậy mà bây giờ lại chơi xấu!

"Chàng đã từng nói triệt tiêu, miệng vàng lời ngọc cơ mà!"

"Vậy nàng có giấy cam đoan sao? Những ước định trọng yếu giữa hai người chúng ta, trẫm đều sẽ viết lại trên thánh chỉ cho nàng làm giấy cam đoan, chuyện triệt tiêu này, nàng có giấy cam đoan không?" Tiêu Nghiêu nghiêm túc hỏi nàng.

Tần Phiên Phiên:...

Ta có cái đầu quý người ấy!

Nàng cắn răng nghiêng lợi định nói thật nhiều, nhưng trong đầu nghĩ tới vô số câu nói thì đều cảm thấy không có tác dụng phản bác, cuối cùng chuyển đề tài: "Vậy về sau chàng không mềm lòng với nàng ta nữa, là vì cái gì? Còn đưa Nguyệt Quý phi xuất cung, còn gọi nàng ta là Lâm thị, quả thực là bức nàng ta vào đường chết."

"Việc này không nói rõ hết được, muốn giải quyết triệt để một lần, tuy vất vả mà suốt đời nhàn nhã. Trẫm không bức nàng ta vào đường chết, sau này sẽ là nàng ta bức nàng vào đường chết."

Tiêu Nghiêu thờ ơ nhìn nàng một lát, không vạch trần mảnh khoe vụng về này của nàng.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 129: Thích Ai Nhất!

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: Nga Quý tần

Tần Phiên Phiên nghe được câu này của Hoàng thượng, trong lòng ấm áp, nói như thế nào Nhị cầu tử đều là đối xử tốt với nàng.

Nàng nắm lấy cánh tay Tiêu Nghiêu, kéo hắn đi về phía trước: "Nhanh lên nhanh lên, chúng ta đi nhanh chút, nếu không tiết mục đêm nay chuẩn bị cho ngài sẽ không xem được."

Tiêu Nghiêu sửng sốt, khó hiểu nói: "Sao lại không xem được, nàng đừng nghĩ lừa gạt trẫm, có phải không chuẩn bị hay không?"

"Chuẩn bị, thật sự chuẩn bị, còn là chuẩn bị kỹ càng." Tần Phiên Phiên lập tức nhắc tay nói, vẻ mặt nghiêm túc.

"Vậy nàng còn không chạy nhanh lên? Chân tay nàng sao ngắn như vậy, chạy còn chậm." Tiêu Nghiêu vừa nghe nói đáp án này, tức khắc liền có tinh thần, đảo khách thành chủ trực tiếp nắm lấy tay nàng, điên cuồng chạy về hướng Long Càn cung, vừa chạy còn vừa ghét bỏ tốc độ của nàng.

Trạng thái ghét bỏ này của hắn làm Tần Phiên Phiên tức giận vô cùng, lập tức trợn mắt với hắn. "Rốt cuộc không nhìn thấy, ghét bỏ ta chạy chậm, người trở về diễn cho chính mình xem đi." Tần Phiên Phiên giả bộ muốn ném tay hắn ra, biểu tình trên mặt cũng không được tốt.

Tiêu Nghiêu lập tức nắm chặt tay nàng, không cho nàng tránh thoát, lúc sau đơn giản bế ngang nàng lên, chạy về phía trước.

Tần Phiên Phiên bị hoảng sợ, mấy ngày nay tuyết đọng đã bắt đầu tan, nhưng buổi tối muộn, nước tuyết tan đã kết băng, mặt đường rất trơn.

Nàng lập tức ôm chặt cổ hắn, gấp giọng nói: "Thả thần thiếp xuống dưới đi, ngã mất. Thần thiếp chạy nhanh lên là được."

Đáng tiếc bảo đảm của nàng ở chỗ Hoàng thượng đã không có giá trị, Tiêu Nghiêu ôm nàng chạy như điên, cuối cùng là khả năng giữ thăng bằng của Hoàng thượng tương đối tốt, không làm hai người cùng nhau ngã lăn lộn, nếu không hôm nay Tần Phiên Phiên nhất định muốn trở mặt.

Cuối cùng hai người cũng tới Long Càn cung, Tiêu Nghiêu đã mệt đến mặt đỏ tai hồng, nhưng trước mặt Tần Phiên Phiên, hắn còn phải cứng rắn chống đỡ, không muốn biểu hiện ra bộ dáng chính mình rất mệt mỏi.

Tần Phiên Phiên cũng không để ý tới lòng tự tôn nam giới của hắn lúc này, trực tiếp đi trắc diện, nói là đi chuẩn bị một chút.

Chờ lúc nàng quay trở lại, trong ngực đã ôm Nháo Nháo bị bọc như bánh chưng.

Tiêu Nghiêu ngồi ở trên ghế, trên mặt lộ ra vài phần biểu tình gấp không chờ nổi, trong tay nâng một chén trà nóng, thỉnh thoảng lại uống vài ngụm.

"Sao nàng lại ôm hắn tới? Không phải biểu diễn tiết mục cho trẫm xem sao?" Tiêu Nghiêu nhìn thấy đứa nhỏ trong lòng ngực nàng, mày không khỏi nhíu chặt lại, tỏ vẻ không vui.

Tần Phiên Phiên cảm thấy kỳ quái, thấp giọng cười nói: "Không phải Hoàng thượng rất thích Nháo Nháo sao? Hận không thể mỗi khắc đều

không tách rời khỏi hài tử, sao lúc này lại ghét bỏ?"

Tiêu Nghiêu phất tay vẫy lui cung nhân trong điện, rồi mới vẫy tay với nàng, nhẹ giọng nói: "Nàng mang hài tử đến rõ ràng là thêm phiền, hửn nhỏ như vậy cái gì cũng đều không hiểu. Nếu lúc nàng biểu diễn, trẫm đang tập trung tinh thần xem diễn, đúng vào thời điểm tình nồng mật ý, hài tử lại oa oa khóc lớn, nàng nói xem nàng đỡ hài tử hay là đỡ trẫm?"

Lời lẽ của nam nhân chất vấn chính đáng, trực tiếp làm Tần Phiên Phiên ngây ngốc.

"Không phải, nhất định là đỡ hài tử. Hửn còn nhỏ như vậy, nếu cứ để yên cho khóc sẽ hỏng giọng nói mất. Hoàng thượng là ngôi cửu ngũ, hửn là sẽ không khóc lóc không yên. Ngài chính là nam nhân chân chính."

Tần Phiên Phiên không chút do dự cho hửn đáp án, người bình thường đều sẽ nói như vậy.

Kết quả Tiêu Nghiêu cực kỳ không hài lòng với đáp án này của nàng, nhúu chặt mày, nhìn nàng bằng một loại ánh mắt nói không rõ.

"Vậy nếu lúc trẫm xem nàng biểu diễn, dục hỏa đốt người thì sao? Đúng là trẫm sẽ không khóc, nhưng thân thể sẽ khóc. Chỗ nào đó phản ứng một hồi không đợi được đáp lại, chỉ sợ cũng hỏng mất, không đảm đương nổi việc là nam nhân chân chính."

Tiêu Nghiêu vô cùng nghiêm túc thảo luận đề tài này với nàng, lúc nói ra mấy câu trả lời này, mí mắt hửn cũng không chớp lấy một cái, hiển nhiên hửn nghĩ như vậy.

Tần Phiên Phiên ném ánh mắt xem thường về phía hửn, nàng cảm thấy hôm nay Hoàng thượng chính là đang điều tra, không khỏi hỏi ngược lại: "Vậy nếu đổi lại, thần thiếp và Nháo Nháo đều khóc, ngài sẽ đỡ ai trước?"

Tiêu Nghiêu bị hỏi ngược lại, hắn nhìn Tần Phiên Phiên trước mắt đang trừng mắt với hắn, lại cúi đầu nhìn đứa bé được ôm vào trong ngực, cuối cùng hạ quyết định: "Dỗ nàng. Hài tử đã trưởng thành, nên thoát ly sự bảo bọc của cha mẹ, tự lực cánh sinh."

Tần Phiên Phiên trừng mắt nhìn hắn một cái, nếu đây không phải là năm mới thì nàng nhất định phải đòi co một hồi với Hoàng thượng.

Tiêu Nghiêu này thật là bỗng nhiên đổi tính, nàng cũng năm không rõ, rõ ràng lúc trước đối với đứa nhỏ vô cùng tốt, trên đời này không ai bằng đứa nhỏ, đừng nói Tần Phiên Phiên nàng, đến Cao Thái hậu cũng xếp sau.

Hiện giờ lại đặt nàng ở vị trí thứ nhất, Nháo Nháo ở phía sau.

"Được rồi, nhanh lên, biểu diễn đi." Tần Phiên Phiên vẫy vẫy tay, buông toàn bộ chăn bao bọc bên ngoài thằng bé ra, ôm lên.

Hài tử mặc áo bông thật dày, bởi vì trong điện đốt chậu than, cho nên độ ẩm rất cao, cũng sẽ không cảm thấy lạnh.

Thằng nhỏ thoát khỏi nhiều trói buộc như vậy, rõ ràng rất vui, vẫn luôn múa may tay nhỏ, thỉnh thoảng lại cười khẽ vài tiếng.

Tiêu Nghiêu chú ý tới áo bông màu đỏ rực hài tử đang mặc, làm từ cùng một chất liệu vải với áo váy vàng nhạt Tần Phiên Phiên đang mặc trên người, đến kiểu dáng cũng là phối hợp với nhau.

"Nào, khiêu vũ cho phụ hoàng xem. Chú ý hoạt động tay một chút, chuyển động chân một chút ——"

Tần Phiên Phiên vừa nói vừa thật cẩn thận khua tay chân của thằng nhỏ, có lẽ điều này làm hắn cảm thấy vô cùng mới lạ, thằng nhỏ vẫn luôn khanh khách cười không ngừng.

Nhìn đứa nhỏ mặt phúng phính, tràn ngập tươi cười, nàng cũng nở nụ cười theo.

Tiêu Nghiêu ngay từ đầu rất thờ ơ, sau lại vẫn là nhin không được ngồi xuống mép giường, nhìn nàng ở đó đùa nghịch.

"Nàng nghịch hài tử như vậy, liệu hài tử có không thoải mái không?" Tiêu Nghiêu thấp giọng hỏi một câu.

Kết quả liền thấy Tần Phiên Phiên quay đầu, lạnh mắt nhìn hắn, Tiêu Nghiêu lập tức túng quẫn mà ngậm miệng lại.

Không biết vì sao, hắn cảm thấy loại thời điểm này, hắn vẫn là đừng nói gì thì hơn, rõ ràng hiện giờ Tần Phiên Phiên cực kỳ không dễ chọc.

Cuối cùng thẳng bé cười đã lâu, Tần Phiên Phiên ôm vào trong ngực nhẹ nhàng dỗ, hài tử liền ngủ rồi.

Rất mau bà vú liền tiến vào ôm đi, Tiêu Nghiêu thở dài nhẹ nhõm một hơi, dường như cuối cùng cũng giải quyết được trói buộc.

Tần Phiên Phiên bị bộ dáng khoa trương này của hắn làm cho tức cười, không khỏi thấp giọng hỏi: "Nháo Nháo có đáng sợ như vậy sao? Rõ ràng lúc trước ngài thích Nháo Nháo như vậy. Mới vừa rồi còn sợ thần thiếp nghịch hỏng hắn, sau đó lại ghét bỏ thần thiếp bế hài tử lại đây. Hoàng thượng ngài nói suy nghĩ của ngài cho thần thiếp, miễn cho về sau thần thiếp lại làm chuyện gì chọc ngài không vui."

Tiêu Nghiêu thấp giọng nói: "Không phải trẫm không vui, là mới vừa rồi nàng trêu đùa hài tử như vậy, khiến cho trẫm nhớ tới khi còn nhỏ mẫu hậu trêu cợt trẫm như thế nào. Trước kia trẫm mới vừa biết đi không bao lâu, bà ấy liền vo tuyết thành cục, nhắm ngay môn mà ném, mỗi phát đều chuẩn, ta thường xuyên bị bà ấy ném đến mức môn chống ngược, nước

mắt lưng trông còn bị bà ấy chê cười. Cho nên trăm không hy vọng nhi tử của mình về sau cũng như vậy."

Tần Phiên Phiên nhìn trên mặt hăn tản ra vết đỏ ửng khả nghi, hiển nhiên là Hoàng thượng cảm thấy ngượng ngùng về chuyện này.

Nàng chớp chớp mắt, nhẹ giọng hỏi: "Qua lâu như vậy, Hoàng thượng còn nhớ rõ sự tình lúc ấy?"

"Chuyện này mẫu hậu vẫn luôn thích nói, lúc trăm đã bảy tám tuổi có thể chạy có thể nhảy, bà ấy còn vo tuyết ném trăm đấy. Khi đó bà ấy đã không thể ném khiến trăm ngã sấp xuống, thỉnh thoảng sẽ kêu phụ hoàng hỗ trợ. Phụ hoàng vo ra không phải năm tuyết, hoàn toàn là quả cầu tuyết lớn, bị ném thì đau đến mức nào."

Tiêu Nghiêu nhắc tới cuộc sống cực khổ lúc nhỏ, quả thực là trạng thái khó có thể kể hết.

"Vậy nếu ngài muốn bảo vệ Nháo Nháo như vậy, sao lại ghét bỏ Nháo Nháo?"

"Bởi vì hăn rất phiền, ồn ào làm trăm đau đầu. Dễ như thế nào cũng không được, trăm dành cho hài tử kiên nhẫn dịu dàng và bao dung lớn nhất rồi, đối với hài tử còn tốt hơn đối với nàng. Kết quả cái thằng nhãi ranh đó hời báo trăm thế nào? Khóc khóc khóc, nháo nháo nháo!"

Tiêu Nghiêu vừa nghe vấn đề này của Tần Phiên Phiên, không chút do dự liền cho đáp án, biểu tình trên mặt bỗng nhiên thay đổi, không hề có tiếc nuối và thần thờ ban đầu, chỉ còn lại bất mãn.

Tần Phiên Phiên lại bị hăn chọc cười: "Hoàng thượng, khi còn nhỏ ngài cũng là như thế này mà. Thần thiếp không phải ngài, cũng không tận mắt nhìn thấy mẫu hậu đối với ngài như thế nào khi ngài còn nhỏ, nhưng ít nhất hiện tại mẫu hậu đối với ngài rất tốt rất tốt nha."

"Không nói chuyện này nữa, hài tử diễn xong rồi, nàng biểu diễn đi?"
Tiêu Nghiêu vẫy vẫy tay, không muốn nhiều lời.

Tần Phiên Phiên chớp mắt, vẻ mặt không thể hiểu được: "Thần thiếp đã chuẩn bị một tiết mục biểu diễn cho ngài, chính là cái mới vừa rồi."

"Không phải, cái màn vừa rồi là khoa tay múa chân, nàng không có tiết mục sao? Nàng không thể chuẩn bị một màn vũ đạo xinh đẹp muôn vẻ sao? Nhảy múa giúp trợ hứng, sau đó trầm bế nàng lên giường." Tiêu Nghiêu bày vẻ mặt khó có thể tin, đây mà biểu diễn cái quái gì, hăn căn bản là không có cách nào tiếp thu.

Tần Phiên Phiên trừng mắt nhìn hăn, trầm giọng nói: "Không có cái loại biểu diễn này, thần thiếp cũng sẽ không thể nhảy múa quyến rũ muôn vẻ."

Tiêu Nghiêu cảm thấy trái tim mình đều tan nát, lúc trước hy vọng vội vã trở về, toàn bộ tan vỡ. Lúc ấy Tần Phiên Phiên thần bí như vậy, trong đầu hăn đã tưởng tượng Tần Phiên Phiên bắt đầu khiêu vũ, vẫn luôn nghĩ đến đêm nay phải thiêu đốt vài lần, cùng với điều chỉnh tư thế như thế nào.

Kết quả chân tướng là tàn khốc như thế, Tần Phiên Phiên dùng nhi tử làm tấm khiên, tùy ý bày mấy cái tư thế cho hăn xem.

"Trẫm không chấp nhận!" Hăn trực tiếp kêu với nàng, tư thế tức giận có chút giống đứa nhỏ.

Tần Phiên Phiên nhú mày, không hề nề hà nói: "Ngài không chấp nhận cũng không có biện pháp, thần thiếp cho rằng ngài sẽ rất vui, dù sao cũng là Tiêu Nháo Nháo Hoàng thượng yêu thích nhất nhảy múa cho ngài. Không phải lúc trước xem hài tử uống sữa, ngài cũng thấy như tiên nữ hạ phàm sao, lúc này người ta lại nhảy lại cười cho ngài xem, rất có ý tứ nha, thế nhưng Hoàng thượng ngài lại không tiếp nhận, còn ghét bỏ hăn. Sở thích của ngài thay đổi cũng quá nhanh, thần thiếp ——"

Tiêu Nghiêu cảm thấy chính mình ảm ức, Tần Phiên Phiên cảm thấy nàng càng ảm ức hơn, vốn tưởng rằng dùng người bạn nhỏ Tiêu Nháo Nháo là bách phát bách trúng, nào biết nàng lấy đứa nhỏ tới lấy lòng Hoàng Thượng lại gặp kết quả bất lợi như thế.

Lời nàng nói còn chưa xong, Tiêu Nghiêu đột nhiên đứng lên đi đến trước mặt nàng, duỗi tay nắm cằm nàng.

"Hiện tại trẫm vô cùng nghiêm túc mà nói với nàng, trẫm sửa chủ ý, trên đời này trẫm thích nàng nhất, trẫm không thích Tiêu Nháo Nháo. Chờ khi nào hãn không náo loạn, trẫm lại suy xét khôi phục địa vị của hãn."

Thanh âm của nam nhân ép tới rất thấp, ngữ khí cũng rất đứng đắn, hãn nhìn chăm chăm nàng không chớp mắt.

Tần Phiên Phiên cảm thấy trong ánh mắt hãn nhất định là ẩn giấu hai cái xoáy nước, nếu không chính mình vì sao lại không dời ra được.

"Nghe hiểu không?" Hãn thấy nàng thật lâu không trả lời, không khỏi thấp giọng hỏi một câu.

Tần Phiên Phiên cong môi cười khê, chậm rãi gật đầu: "Vậy chờ thời điểm người Hoàng thượng thích nhất không phải thần thiếp, nhất định phải nói trước cho thần thiếp, nếu không thần thiếp còn bày bộ dáng cậy sủng mà kiêu sẽ khiến cho ngài phản cảm."

"Vậy còn nàng? Ở trong lòng nàng thích nhất trẫm, hay là thích Tiêu Nháo Nháo nhất?" Hãn cầm tay nàng, giống như đứa nhỏ, chấp nhất dò hỏi.

Tần Phiên Phiên nhăn mày lại, ra vẻ khó xử tránh đi tầm mắt hãn, trầm mặc không nói.

Tiêu Nghiêu lập tức nóng nảy, lại lần nữa duỗi tay nhéo cằm nàng, làm nàng nhìn chính mình, trong ánh mắt còn lộ ra vài phần bị thương.

"Nàng và trăm nhận thức lâu như vậy, thế nhưng nàng lại muốn lựa chọn hẳn? Mà không chọn trăm, vì sao, hai người mới gặp mặt mấy tháng mà thôi, hẳn còn hay khóc phiền nhiễu như vậy, còn cần nàng thời thời khắc khắc nhọc lòng. Nàng xem trăm ngoan như vậy, hẳn có hiểu lòng người như trăm sao?"

Hắn nắm cằm nàng, trực tiếp ngồi xổm xuống, làm nàng nhìn xuống chính mình, còn ra vẻ vô tội mà chớp chớp mắt, muốn ngoan bao nhiêu có bấy nhiêu.

Tần Phiên Phiên lập tức bị hắn chọc cười, loại vẻ mặt này của hắn khiến cho nàng nhớ tới lúc trước Hoàng thượng uống say, ngồi quỳ ở trên giường, một bộ dáng ngoan ngoãn nói với nàng, giống như muốn đưa chính mình cho nàng làm phần thưởng.

Nàng cúi đầu hôn khoe môi hắn: "Thần thiếp nói thích ngài nhất, vậy không phải Nháo Nháo sẽ trở nên giống ngài khi còn nhỏ sao? Tiên hoàng và Thái hậu hai người như một, Thái hậu chơi cùng ngài luôn là bắt nạt ngài, sau đó Tiên hoàng cũng giúp đỡ bà ấy. Cho nên ngài mới cảm thấy về sau người sinh đứa nhỏ cho ngài phải là một nữ nhân đáng tin cậy. Tuy thần thiếp không phải mẫu người hiền lương thực đức, nhưng chính ngài muốn ta vĩnh viễn đặt Nháo Nháo ở vị trí đầu, chuyện này thần thiếp có thể làm được. Thần thiếp thích Nháo Nháo nhất, vẫn luôn vẫn luôn thích ——"

Tần Phiên Phiên duỗi tay sờ thái dương hài tử, nói vô cùng dịu dàng, biểu tình dịu dàng trên mặt cũng tản ra tia ấm áp của người mẹ hiền.

Lúc này đây nàng còn chưa nói xong, Tiêu Nghiêu liền giơ tay nắm hai bên má nàng, trực tiếp làm miệng nàng thành tạo hình mỏ gà, nói không ra lời.

"Trăm cự tuyệt nghe lời kế tiếp của nàng, trước tiên nàng đợi chút, hiện tại đầu óc trăm có chút loạn. Không cho nói nữa, trăm muốn trở mặt."

Một tay hắn bóp khuôn mặt Tần Phiên Phiên, một ngón tay dựng ở bên môi, lâm vào trạng thái tự hỏi hồi lâu.

Nhiều năm về sau, mỗi khi Tiêu Nghiêu nhớ tới chuyện này, đều cảm thấy đây con mẹ nó thật là một trong số ít mấy điểm mấu chốt trong cuộc đời hắn, sâu hơn cả đáy biển, may mắn lúc trước nghiêm túc tự hỏi, nếu không nửa đời sau đều trôi qua vô ích.

Hai người cũng không nói chuyện, mặt Tần Phiên Phiên đều đã bị hắn véo nát, mắt thấy sắc trời bên ngoài càng ngày càng tối, Tần Phiên Phiên không khỏi thở dài một hơi dưới đáy lòng.

Đề tài này kéo qua kéo lại thế nào lại kéo đến nơi này.

Cuối cùng lúc bọn họ lên giường nghỉ ngơi, Tiêu Nghiêu vẫn cứ chau mày, vẻ mặt trầm tư suy nghĩ.

"Hoàng thượng, ngài đừng nghĩ nhiều, dù sao ngài và Nháo Nháo, không phải hài tử thì chính là ngài, không có khác biệt gì lớn. Ngài ——" Tần Phiên Phiên muốn khuyên hắn.

Kết quả lại bị hắn trừng mắt nhìn: "Trẫm bảo nàng đừng nói chuyện, trẫm không ngừng muốn trở mặt, trong lòng trẫm không thoải mái."

Thời điểm hắn nói lời này, ngữ khí bỗng nhiên trở nên ảm ức, đôi mắt long lanh, giống như bị bao phủ bởi một tầng hơi nước.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 130: Hoàng Thượng Cầu Hôn

Edit: Cảnh Thực viện

Beta: Hy Hoàng Thái phi

Tần Phiên Phiên giật nảy mình, lập tức tay chống lên để ngồi dậy, kéo thân hình của hắn về phía chính diện, cẩn thận nhìn chăm chăm hắn, sợ làm gì đó khiến hắn khóc.

Sẽ không phải bởi vì mấy câu nói mà nhị cầu tử sẽ khóc chứ? Vậy mà hắn cũng không chịu nổi đả kích ư?

"Được rồi, bây giờ Hoàng thượng đối với ta tốt nhất, cho nên thần thiếp thích chàng nhất. Chờ có một ngày chàng không thích ta nữa, vậy thần thiếp liền đi quấy phá." Nàng lập tức đổi giọng, vừa nói vừa dúi đầu vào trong ngực hắn.

Một tay hắn túm lấy người nàng rồi lôi vào trong ngực mình, ôm vô cùng chặt chẽ, hoàn toàn là tư thế sẽ không muốn buông tay chút nào.

Kém chút nữa Tần Phiên Phiên bị hắn siết đến không thở nổi, nàng vỗ vỗ cánh tay của hắn, mới được buông lỏng một chút.

Mấy ngày này vẫn luôn bận rộn chuẩn bị tiệc tối, loay hoay làm liên tục không nghỉ suốt ngày đêm, bây giờ cuối cùng cũng xong rồi, toàn thân cảm giác mệt mỏi cứ dâng lên, rất nhanh nàng liền ngủ thiếp đi, hô hấp đều đặn.

Tiêu Nghiêu lại trợn tròn mắt mãi vẫn chưa ngủ, hiển nhiên trong lòng của hắn còn để ý đến chuyện này.

Đợi đến thời điểm trời đang dần sáng, nam nhân kia liền thức dậy, hắn ngủ cũng không sâu cứ mơ mơ màng màng, mà còn luôn luôn có cảm giác gặp cơn ác mộng.

Ngay lúc vừa mới mở mắt trong tích tắc kia, một ý niệm đã tràn đầy trong đầu, giống như hồ quán đỉnh[1], lập tức hắn đã nghĩ thông suốt.

[1]: Quán đỉnh (zh. guàndǐng 灌[灌]頂, sa. abhiṣeka, ja. kanchō, bo. dbang དབང་), nghĩa đen là rưới nước lên đầu, là một nghi thức tôn giáo trong những buổi lễ long trọng. Trong Kim cương thừa, danh từ quán đỉnh được dùng chỉ những nghi lễ, trong đó vị Đạo sư (sa. guru, bo. blama) cho phép đệ tử tu tập một Tan-tra. Vì vậy trong Phật giáo Tây Tạng, người ta hay sử dụng danh từ "Truyền lực". Đại khái ý ở đây nghĩa là được rửa tội thức tỉnh, thông suốt.

"Phiên Phiên, Phiên Phiên." Hắn bắt đầu đẩy nàng.

Tần Phiên Phiên hất tay của hắn ra, lúc đầu không nguyện ý phản ứng gì với hắn, nhưng mà dưới sự kiên trì của hắn thì Tần Phiên Phiên đành phải hoa mắt váng đầu thỏa hiệp, chậm rãi mở to mắt, hai mắt mông lung mà nhìn nhìn hắn.

"Hoàng thượng, trời còn chưa có sáng mà, chàng sao vậy?" Quả thật một chút tinh thần nàng cũng đều không có.

"Trẫm nghĩ thông suốt rồi, nàng chỉ có thể thích trẫm, nhất định phải thích trẫm, nhất định phải thích trẫm! Tiêu Nghiêu ta phải đứng sau, thẳng nhóc đó dựa vào cái gì chứ?"

Lúc Tiêu Nghiêu nói lời này, từ ngữ gấp rút, hai mắt sáng lên, hoàn toàn là dáng vẻ nóng lòng mong chờ nàng thừa nhận.

Tần Phiên Phiên mở miệng nói: "Đây không phải là bảo bối dựa vào cái gì, mà chính chàng nói không muốn bảo bối làm một hài tử đáng thương, cho nên phụ hoàng và mẫu phi đều phải yêu bảo bối nhất mà."

Bởi vì nàng còn chưa tỉnh ngủ, cuống họng vẫn còn hơi khô khan, giọng nói không tỉnh là quá êm tai, chẳng qua cuối cùng cũng ráng chống đỡ lấy một tia lý trí để cho mình nói hết lời.

"Đúng vậy, dựa vào cái gì mà yêu thằng nhóc đó nhất? Không yêu! Khi trăm còn bé không có người thương, trưởng thành rồi vất vả lắm mới có được nàng, mà nàng còn không yêu trăm, đi yêu thằng nhóc kia chứ. Vậy thì không phải trăm sống một đời cũng quá vô dụng rồi à? Bây giờ trăm mới nghĩ rõ ràng, khi còn bé nếu con chịu khổ một chút cũng không sao, về sau khi trưởng thành chắc chắn sẽ có nữ nhân yêu hẳn, thế nhưng trăm cũng chỉ có mỗi mình nàng thôi. Nếu nàng cũng yêu con nhất, thì trăm sẽ là đứa nhóc đáng thương rồi!"

Tiêu Nghiêu nói như chém đinh chặt sắt, một dáng vẻ như vừa khám phá chân lý của thế gian này vậy.

Tần Phiên Phiên bị nguy biến của hắn làm cho nhức đầu, hoàn toàn tỉnh táo, mở to hai mắt nhìn nhìn hắn, trên mặt mang vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc.

"Hoàng thượng chàng xác định chứ? Không cần phải thời thời khắc khắc nhớ tới con nữa rồi hả?" Nàng lại hỏi một câu.

Tiêu Nghiêu lập tức nói: "Không cần không cần, nàng bây giờ chỉ cần thời thời khắc khắc nhớ tới trăm. Có thời gian cứ phải nghĩ về trăm, đừng nhớ thằng nhóc kia nữa."

Tần Phiên Phiên nghiêng đầu nghĩ, dứt khoát không xoắn xuýt, dù sao nam nhân này là của nàng, nhi tử cũng là của nàng, nàng yêu nhớ ai thì chính là người đó.

"Được, thần thiếp biết rồi, về sau sẽ luôn nhớ về Hoàng thượng, ngủ tiếp đi." Sau khi nàng nói qua loa một câu xong, trực tiếp nghiêng đầu lại muốn ngủ.

Nhưng mà Tiêu Nghiêu lại lập tức đề lên trên người, kích động không khác gì một con chó điên vậy.

"Một lời đã định." Hai tay của hắn chống lên gối kê đầu, ánh mắt sáng rực mà nhìn nhìn nàng, trong mắt giống như cất giấu vô số viên thủy tinh lấp lánh vậy.

Tần Phiên Phiên gật gật đầu, thấp giọng nói: "Một lời đã định."

Nàng vỗ vỗ nam nhân cánh tay, ôn nhu nói: "Thần thiếp buồn ngủ, ngủ tiếp có được hay không?"

"Không được, hiện tại trẫm rất nhớ nàng." Hắn cũng không hề rời khỏi trên người nàng, thân dưới còn lên tiếng chào hỏi với thân thể nàng.

Tần Phiên Phiên cảm nhận được tinh thần phấn chấn ở nơi nào đó của hắn, không khỏi sợ run cả người, phải biết thời điểm của nam nhân vào buổi sáng, tinh thần luôn luôn đặc biệt mạnh mẽ.

Từ sau khi lần trước buổi sáng dính vào nhau, hai người đốt lửa thiêu rụi xong, dường như Tiêu Nghiêu vô cùng yêu thích hành động này, hơn nữa buổi sáng tinh thần của hắn càng tốt hơn.

"Không, tạm thời thần thiếp còn chưa nhớ chàng, bây giờ chúng ta có thể nhìn thấy lẫn nhau, có gì có thể nhớ chứ. Xuống dưới xuống dưới, thần thiếp phải ngủ---"

Nàng có chút kinh hoảng vỗ phía sau lưng của nam nhân, quả thật không muốn túng dục lần nữa, chỉ ít hiện tại không được, nàng mệt như vậy nếu như lại tiếp tục, thì phải tới mai mới có thể ngủ được.

Nhưng mà nàng còn chưa nói xong, miệng đã bị chặn lại, đầu lưỡi của nam nhân trực tiếp chui vào.

Thân thể của hắn rất nóng, giống y chang như một cái lò lửa lớn, trực tiếp đem nàng đốt lên.

Cùng với sự nóng rực này, Tần Phiên Phiên chỉ có thể trầm mê trong sự nóng bỏng này, không thể tự kiềm chế được.

Rất nhanh nàng đã quên mất mình muốn nói gì, hai tay ôm chặt cổ của hắn, nhiệt liệt đáp lại nụ hôn của hắn.

Đợi đến lúc hôn xong, Tần Phiên Phiên mới phản ứng được, thế mà quần áo trên người mình đã bị xé không còn một mảnh, cho dù là mặc áo trong đàng hoàng, cũng không chịu được Hoàng thượng chà đạp - xé rách.

Đều đã đến trình độ này, đừng đề cập đến việc mệt mỏi không ngừng, coi như bây giờ Tiêu Nghiêu bỏ cuộc nửa đường, Tần Phiên Phiên cũng muốn dè ép hắn.

Bên trong điện lại một lần nữa lâm vào một mảnh xuân quang, hôm nay sáng sớm Hoàng thượng so với lúc khác muốn kích động rất nhiều, đồng thời trong miệng của hắn cứ một mực gọi tên nàng.

"Phiên Phiên, một lời đã định a. Nàng phải đặt trầm vào vị trí thứ nhất..."

Hắn nói đến bừa bãi, thậm chí có mấy lời ngay cả câu nói cũng không lưu loát, nhưng mà ý tứ rất đúng chỗ.

Tần Phiên Phiên vô ý thức nhận lời hai câu, rất nhanh liền lâm vào khoái cảm trong nước xoáy.

Trương Hiến Năng vừa sáng sớm tới trông chừng, càng không ngừng ngáp một cái, còn duỗi lưng một cái.

Có trời mới biết tối hôm qua lúc hắc đưa Nguyệt Quý phi về Lâm gia, người của Lâm gia khó chơi đến cỡ nào, cũng may mắn hắc đầy đủ nhay bén, nếu không hôm nay thật đúng là không về được.

"Trương Đại tổng quản, ngài đến chú ý chút, bên trong---" tiểu thái giám gác đêm tới gặp hắc, lập tức hướng hắc vấn an, sau đó thấp giọng nhắc nhở một câu.

Chẳng qua lời này còn chưa nói xong, trong nội điện liền truyền đến giọng của nữ nhân khê ngâm, cùng với âm thanh của Tiêu Nghiêu không ngừng thổ lộ.

Không cần tiểu thái giám nói tiếp, Trương Hiến Năng đã hiểu.

"Đi thôi, cho người điểm tâm để ở trong phòng, kêu tên tiểu tử Trương Thành kia cùng ăn với nhau đi." Hắc phát phát tay.

Thẳng đến khi tiểu thái giám kia rời đi, Trương Hiến Năng mới dám trợn mắt kinh hãi một cái, đương nhiên nếu gửi cái trợn mắt này được cho hai vị chủ tử trong kia thì tốt hơn nhiều.

Cái tết này, từ ba mươi tết cho tới mồng một, rồi từ mồng một tới mồng hai.

Hoàng thượng có tổng cộng ba ngày nghỉ ngơi, chư vị triều thần chỉ sợ đều cho rằng Hoàng thượng lợi dụng ngày nghỉ để nghỉ ngơi cho thật tốt, trên thực tế hắc đem toàn bộ tinh lực, tất cả đều dùng để xoi thịt cùng Hoàng Quý phi nướng nướng mà thôi.

Không đúng, là xuân sớm chứ.

Ban đêm quá mệt mỏi, trước đó cứ nghĩ ngủ xong, sáng sớm dậy làm việc, thần khí thanh tỉnh sảng khoái cả ngày.

Rất sung sướng, vợ vẫn mà!

Hắn tỉnh ngủ liền chạy tới đây, kết quả cả lỗ tai phải nghe tiếng xuân sắc này, không biết cả ngày này phải làm sao a.

Đều đã để lại cho hắn bóng ma tâm lý rất sâu, lúc nào thì mới xong đây.

Chờ hai người tắm rửa thu thập xong hết đi ra, mặt mũi Tiêu Nghiêu tràn đầy trạng thái tinh thần sung mãn, dáng vẻ khí chất này của hắn tỏa sáng như ánh mặt trời, dường như bây giờ cho hắn một cây thương thì hắn có thể lập tức ra trận giết địch luôn ấy chứ.

Về phần Tần Phiên Phiên tuy nói thần sắc trên mặt hoàn toàn thực sự mệt mỏi một chút, nhưng sắc mặt hồng nhuận hơn hờ, khóe mắt đuôi lông mày đều lộ ra một vẻ xuân tình, vừa nhìn liền biết vừa mới được yêu thương.

Trong đáy lòng Trương Hiến Năng liếc mắt, từ sau khi tiểu yêu tinh này vào cung, cầu Hoàng đế liền được trải qua nhân sinh cực kỳ sảng khoái.

Vốn dĩ hắn cũng không phải loại người túng dục kia, nhưng bây giờ hận không thể thời thời khắc khắc dính chặt vào Tần Phiên Phiên, hắn không biết người bên ngoài nghĩ như thế nào, dù sao Trương Đại tổng quản thường xuyên nhìn hai người bọn hắn dính như cháo dẻo, cảm thấy dạ dày rất không thích ứng được.

Ai bảo hắn là một Đại tổng quản không có trứng chứ, từ đầu đến cuối đều là một người cô đơn mà thôi.

Nhũ mẫu rất nhanh liền ôm Đại Hoàng tử đến đây, tiểu gia hỏa đã ăn bữa sáng xong, mở to mắt nhìn xem bốn phía.

Nhìn thấy mẹ ruột của mình dĩ nhiên sẽ thật cao hứng, lăm bắm hai tiếng, hắt ra hiệu muốn được ôm.

Tần Phiên Phiên lập tức giang hai cánh tay ra nhận lấy hài tử từ trong ngực của nhũ mẫu, ở trên gương mặt của hãn hôn hai cái, thần sắc trên mặt cười hì hì.

Đây là tiểu bảo bối từ trên người nàng rớt ra, thấy thế nào cũng yêu thích không thôi.

"Ủm hùm!" Bỗng nhiên Hoàng thượng khẽ hừ một tiếng, Tần Phiên Phiên quay đầu nhìn sang, dường như đáng vẻ hãn không được vui cho lắm.

Tần Phiên Phiên mấp máy môi, cố gắng khắc chế khóe miệng nâng lên đáng vẻ tươi cười, giả bộ như không biết, ngược lại lại cúi đầu hôn tiểu bảo bối trong ngực một chút.

"Nàng đáp ứng trăm cái gì?" Hãn lập tức đứng dậy, từ trong ngực đoạt tên nhóc đi, ôm đung đưa hai cái xong rồi liền nhét vào trong ngực nhũ mẫu.

"Quả thật trong lòng thần thiếp thật sự nhớ Hoàng thượng nha, đáp ứng ngài thì khẳng định làm được. Nhưng mà việc này cũng không ảnh hưởng việc ta hôn tiểu bảo bối a." Tần Phiên Phiên ra vẻ ủy khuất nói.

Tiêu Nghiêu trầm mặc một lát, dường như bị sự nguy biến của nàng làm kinh hãi, suy tư một lát, sau đó nói: "Vậy nàng cũng phải hôn trăm."

Tần Phiên Phiên sửng sờ, khó tin nói: "Hiện tại?"

"Đúng, ngay lập tức. Chính là ở đây!" Tiêu Nghiêu vẫn rất hăng hái nói với nàng.

Tần Phiên Phiên nhìn một đám người ở trong điện, có chút phát sầu, cái này giữa ban ngày mà phải đích thân làm, rất dễ dàng bị chụp cái mũ ban ngày tuyên dân.

Tuy nói loại chuyện này bọn họ quả thật đã làm qua, nhưng mà tóm lại truyền đi thì không tốt.

"Nhiều người như vậy, thần thiếp thấy không được tốt lắm." Nàng từ chối nhã nhặn.

"Ý của Hoàng Quý phi, các người còn chưa hiểu sao? Đều cúi đầu nhắm mắt bịt tai, ai dám nhìn lên thì đâm mù kẻ đó." Tiêu Nghiêu lập tức âm thanh lạnh lùng nói.

Ngay lập tức mọi người trong điện đều dựa theo phân phó của hắc mã, ngay cả nữ mẫu cũng tránh không kịp mà cúi đầu.

"A---" Chỉ có tiểu gia hỏa tâm tình rất tốt kêu một tiếng, cặp mắt to kia còn mở to nhìn.

Tiêu Nghiêu chỉ chỉ mặt mình, lại nói với tên nhóc: "Tiêu Nháo Nháo, con nhìn cho kỹ. Mẫu phi con là của trẫm, về sau muốn tìm nữ nhân hôn con thì nhìn cho rõ ràng một chút!"

Tần Phiên Phiên bị hắc mã biểu thị công khai chủ quyền với đứa nhỏ này, thì hoàn toàn bị chọc cười, nhanh chóng hôn lên hai bên mặt của hắc mã.

Đợi nàng muốn lúc rút lui, Tiêu Nghiêu lập tức ôm bờ eo của nàng, trực tiếp hôn lên môi của nàng, đương nhiên chỉ là một cái khẽ hôn, quá nhiều người hắc mã hôn thật sâu, cũng phải thu liễm.

Sau khi Hoàng thượng làm xong chuyện này lập tức cảm thấy trong lòng thư thái.

Tần Phiên Phiên ôm con đi ra ngoài phơi nắng, còn hắc thì ở lại Long Càn cung chỉnh lý tấu chương.

Ngày nghỉ sắp kết thúc, chống chọi vô số công văn lại phải bắt đầu xử lý, thời gian một ngày trăm công ngàn việc lại bắt đầu.

Không giống với việc Tần Phiên Phiên sinh hoạt tự do, những nữ nhân khác trong hậu cung, cùng không ít triều thần hôm nay đều trôi qua không có tư vị gì cả.

Tối hôm qua đuổi hai phi tần đi, một là Lệ phi lỡ miệng trong tiệc tối, còn một người là Nguyệt Quý phi không biết làm sao từ trong lãnh cung chạy ra ngoài.

Tuy nói hai người bọn họ cũng không thể nào có được sủng ái, nhưng tin tức bị đuổi ra khỏi cung này, y như một cơn địa chấn vậy, khiến đáy lòng của mọi người triệt để bị kích thích khủng hoảng.

Hôm qua đưa trở về hai người, hôm nay liền có khả năng tiếp tục đưa nữa, một khi chuyện đuổi người xuất cung trở thành tiền lệ, dường như sẽ không ngừng lại.

Bây giờ chỉ xem thế cục hậu cung, ai cũng không dám can đoan người bị đuổi kế tiếp có phải là bản thân hay không.

Trong Đoan Mãn điện, Mãn Phi đang phát cái chén trà trên bàn, bình hoa trên học tử, đầu đã bị ném nát trên mặt đất, nước trà còn vương vãi đầy trên mặt đất.

Nàng ngồi trên ghế, đã khóc thật lâu rồi, nhưng lại không thể làm gì.

"Đến tột cùng Hoàng thượng muốn làm như thế nào? Lâm Nguyệt múa mà ngay cả ta là nữ nhân cũng cảm thấy đẹp vô cùng, Hoàng thượng ngay cả một chút cũng không nhìn, lại còn đem nàng ấy đuổi ra khỏi cung. Những người khác ngay cả cơ hội biểu diễn cũng đều bị tước đoạt, về sau ngay cả cơ hội nhìn thấy thiên nhan cũng không có. Tỷ muội trong cung này có đủ loại tư sắc, lớn lên so với Tần Phiên Phiên xinh đẹp hơn không phải không có, vì sao Hoàng thượng muốn từ bỏ nhiều mỹ nhân như vậy, chỉ đi sủng hạnh một mình nàng ta? Đến tột cùng nàng ta tốt chỗ nào chứ?"

Vô số cảm xúc xông lên não của Chúc Mẫn, chỉ cảm thấy cả cuộc đời này đều là một mảnh u ám, tuyệt vọng đến cực điểm.

Các nàng vứt bỏ không chỉ có sủng ái, mà còn có sinh hoạt an ổn về sau.

Nhìn thử đi, một bên Hoàng thượng đáp ứng tốt lắm, bảo đảm các nàng một đời vinh hoa phú quý, thế nhưng một mặt khác lại tuyệt tình đuổi hai phi tần ra ngoài, hai vị này đều là người từ trong Vương phủ đi theo Hoàng thượng, một chút tình cũ cũng không niệm.

"Ta sớm muộn gì cũng sẽ bị đuổi ra khỏi cung, ta không muốn xuất cung, nữ nhân gần ba mươi tuổi, thanh xuân sớm đã không còn, cho dù có nhà mẹ đẻ bảo vệ ta, cũng không có khả năng tái giá với người khác, nửa đời sau coi như xong..."

Hai tay nàng che mặt, nghẹn ngào khóc rống, đây là lần đầu tiên kể từ khi vào cung cảm thấy tuyệt vọng nhất.

Trước đó đều là cực kỳ phần nộ cùng không cam lòng, dựa vào cái gì Tần Phiên Phiên được sủng ái, các nàng những người này lại không được.

Nhưng là bây giờ nàng đã tự biết không sánh bằng Tần Phiên Phiên, thế nhưng vẫn như cũ không thể nào bỏ qua được, ngoại trừ tranh đấu không có bất kỳ biện pháp nào.

"Ta không muốn phải trở thành trò cười. Hiện tại Tần Phiên Phiên đã có nhi tử, còn có được sủng ái của Hoàng thượng, tự nhiên là vô cùng hạnh phúc, so với chúng ta những phi tần này thì càng muốn được nhiều hơn. Đã được Hoàng thượng sủng ái, ta không làm gì được nàng ta, vậy thì từ chỗ khác mà ra tay. Chỉ cần nổi thống khổ mất đi con ruột, cũng đủ bức điên một người mẫu thân rồi."

Sau khi Chúc Mẫn khóc xong, đột nhiên vỗ bàn một cái, rõ ràng đã hạ quyết tâm.

Nàng móc khăn gấm ra lau khô nước mắt, lộ ra một đôi mắt với ánh mắt âm độc, hiển nhiên trong đáy lòng đang tính toán.

Chúc Mẫn một mực ngồi trên ghế, ngay cả ăn trưa cũng không để ý, thẳng đến thời điểm trời chiều sắp xuống núi, nàng mới đột nhiên có động tĩnh.

"Ha ha ha---" Nàng bắt đầu tùy tiện cười to, thần sắc cả khuôn mặt tràn đầy vẻ đắc ý.

Một cung nữ đứng ở bên cạnh nàng cả ngày, bỗng nhiên thấy nàng từ mặt đơ cho tới bây giờ cuồng vọng cười to, cả người đều bị hù dọa.

Chẳng lẽ chủ tử bị ép điên rồi?

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 131: Lại Thấy Nón Xanh

Edit: Hy Hoàng Thái phi

Beta: Huệ Hoàng hậu

"Nương nương, ngài không có việc gì chứ?" Đại cung nữ lập tức vội vàng gọi Chúc Mẫn, trên mặt tràn đầy lo lắng.

Chúc Mẫn dừng tiếng cười điên cuồng lại, nhưng mà khóe mắt đuôi lông mày còn thể hiện rõ sự đắc ý, nàng đã biết trước chuyện này.

"Hiện tại còn có thể sai người trà trộn vào Thường Đào các không?" Nàng thấp giọng hỏi một câu.

Đại cung nữ cả kinh, lập tức liền đoán được chủ tử của nàng thực sự muốn nhét người vào Thường Đào các, lập tức nói: "Không thể trà trộn vào được. Đào Phi nương nương vẫn luôn luôn cẩn thận, đặc biệt là Thường Đào các, thường phạt phân minh, hơn nữa quản lý Thường Đào các chính là Vọng Lan cô cô, bất kỳ lúc nào Vọng Lan cô cô cũng nói một câu; nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn, để cung nhân đừng làm ra chuyện gì ngu xuẩn. Lúc trước ngài mới hồi cung còn nắm quyền quản lý hậu cung trong tay mà muốn nhét người vào Thường Đào các còn rất khó, cuối cùng vẫn là nhét vào hai bà mẹ đỡ đẻ lúc Đào Phi sinh. Bây giờ Thường Đào các đã không cần thêm người mới."

Nàng là sợ chủ tử nhà mình xúc động, làm ra chuyện gì quá phận vậy rất dễ dàng bị người khác nắm được nhược điểm, đến lúc đó đừng nói là ra

tay với Tần Phiên Phiên, chỉ cần vừa mới nhét người vào đã rút dây động rừng rồi.

Đương nhiên tất cả cung nhân của Đoan Mẫn điện đều không dám xưng hô Tần Phiên Phiên là Hoàng Quý phi trước mặt Chúc Mẫn, vẫn luôn gọi là Đào Phi nương nương, để tránh kích thích Chúc Mẫn điên cuồng.

"Hừ, nàng ta thật ra có chút thông minh trong chuyện này. Hiện tại Thường Đào các không thiếu người, nhưng nếu như có cung nhân xảy ra chuyện thì sao? Chẳng nhẽ Tần Phiên Phiên liền cố gắng chịu cảnh thiếu người, không muốn tuyển thêm cung nhân mới. Chỉ cần đến lúc đó sẽ có cơ hội, hướng hồ nhét người vào Thường Đào các chỉ là thủ thuật che mắt mà thôi, bất kỳ ai đều sẽ không giao trọng trách cho cung nhân mới đến, đều sẽ quan sát một đoạn thời gian, sau đó chậm chậm gia tăng sự tín nhiệm, có khi mất đến một năm hai năm. Bốn cung không muốn chờ lâu như vậy."

Lúc này đầu óc của Chúc Mẫn vô cùng thông minh linh hoạt, chỉ cần hơi suy nghĩ một chút cũng đã tìm được vấn đề.

Tay nàng gõ xuống mặt bàn, cau mày, rõ ràng là đang suy nghĩ vấn đề sâu xa hơn.

Lưu Vũ giơ tay lên xoa xoa mồ hôi lạnh trên thái dương, nàng có cảm giác chủ tử lại đang mưu tính chuyện gì động trời.

"Tần Phiên Phiên cẩn thận như vậy, chúng ta không thể tùy tiện ra tay, nếu không sẽ bị nàng ta bắt lấy nhược điểm. Nhưng mà những kẻ có phân vị cao có thể dùng làm kẻ chịu tội thay đều dùng hết rồi. Tất cả đều là một lũ vô dụng, còn chưa làm được gì đã tước vũ khí đầu hàng. Hơn nữa Nguyệt Quý phi quả thật là phế vật, bốn cung cho nàng ta cơ hội lần thứ hai mà nàng ta còn thất bại hoàn toàn. Lúc này nên tìm ai?"

Chúc Mẫn có chút tổ phát rồi mà bấm móng tay của chính mình, chau mày.

Cuối cùng nàng cũng có đáp án, đập bàn một cái nói: "Đi gọi Thư Quý phi đến đây. Hiện giờ trong cung người miễn cưỡng có thể lên mặt bàn cũng chỉ có nàng ta."

Lưu Vũ có chút chần chờ, thấp giọng nhắc nhở: "Nương nương, ngài đã chuẩn bị chu toàn rồi chứ? Tính tình của Thư Quý phi luôn luôn không thích tranh đua với người khác, hơn nữa phân vị hiện giờ của nàng ta cũng rất cao, chuyện nguy hiểm như vậy nàng ta chắc chắn không muốn đi làm."

Chúc Mẫn phất phất tay, hoàn toàn là biết trước kết quả: "Người chỉ cần mời nàng ta đến là được, chuyện khác trong lòng bốn cung đều có tính toán."

Lưu Vũ không chần chờ, lập tức sai tiểu cung nữ đi mời Thư Quý phi.

Lúc Thư Quý phi nghe được Chúc Mẫn mời mình thì theo bản năng liền cau mày, dù sao Mẫn Phi ở trong ấn tượng của nàng cũng không phải là người tốt.

Phía trước Nhàn Quý phi rơi đài, không cần biết bên trong có ẩn tình gì hay không nhưng chắc chắn là Mẫn Phi ra tay, hơn nữa còn khiến Nhàn Quý phi rơi vào kết cục bị tê liệt ở trên giường, đúng là muốn sống không được, muốn chết không yên.

"Ta cùng với nàng ta không có gì để nói cả." Thư Quý phi trực tiếp cự tuyệt.

Phân vị của hai người các nàng bây giờ thì phải là Chúc Mẫn đến thỉnh an nàng, vậy mà còn muốn nàng tự mình đi Đoan Mẫn điện, thật là nực cười.

"Quý Phi nương nương, ngài vẫn nên đi đi. Chủ tử nói là chuyện có quan hệ với Cảnh Vương phi, lúc ấy người tham dự rất nhiều, ngài cũng không thể thoát khỏi có liên quan."

Thư Quý phi cau mày, trên mặt có vài phần không vui, Chúc Mẫn nói vậy là muốn cường bức nàng.

Cuối cùng Thư Quý phi vẫn đi Đoan Mẫn điện, chuyện này giống như là một cây gai đâm ở trong lòng của nàng, thậm chí nàng còn khó chịu hơn cả những người khác.

"Ôi, Thư tỷ tỷ tới, ngồi đi. Ta nhớ rõ người thích uống nhất đại hồng bào, đã cho người pha trà xong rồi. Người nếm thử chút nhé?"

Chúc Mẫn nhìn thấy Thư Quý phi tiến vào, trên mặt lập tức liền lộ ra tươi cười thân thiết, tự tay rót một ly trà cho Thư Quý phi, bộ dáng khiến người khác vô cùng niềm nở.

Thư Quý phi cũng không có chạm vào ly trà, sắc mặt có vài phần lạnh băng, trầm giọng nói: "Có cái gì muốn nói liền nói đi. Đồ vật của người ta cũng không dám chạm vào, vạn nhất uống xong ly trà này ta liền giống Nhàn Quý phi thì sao, miệng không thể nói, tay không thể viết, vậy thì ta biết phải làm sao?"

Chúc Mẫn nhượng mày một cái, dần dần thu lại nụ cười trên mặt, đôi mắt nhẹ nhàng nheo lại, cẩn thận đánh giá Thư Quý phi.

"Các người đều đi xuống đi." Chúc Mẫn vung tay lên, trong điện chỉ còn lại hai người các nàng.

"Lời này của tỷ tỷ thật khiến ta đau lòng, ta làm vậy với Nhàn Quý phi chỉ là báo thù giúp Tô Uyển nghi mà thôi. Bệnh của Nhàn Quý phi và Tô Uyển nghi giống nhau như đúc, tỷ tỷ thông minh như vậy chắc chắn là đã đoán ra mới đúng. Hay là tỷ tỷ có hiểu nhầm gì với ta?"

Chúc Mẫn nâng ly trà đã rót cho Thư Quý phi lại đây, chính mình nhấp từng ngụm nhỏ cho đến hết.

Thần sắc trên mặt Thư Quý phi không thay đổi, thấp giọng nói: "Đây cũng không thể trách ta suy nghĩ nhiều, chuyện của Cảnh Vương phi đã qua rất nhiều năm, hôm nay người lại nhắc đến làm gì. Hơn nữa những người năm đó tham dự vạ ngã Cảnh Vương phi... chết thì chết rồi, không thì cũng đã đi xa, hôm nay người lại lấy chuyện này ép ta đến gặp người, rõ ràng là có âm mưu."

Chúc Mẫn buông chung trà xuống, cầm khăn gấm thông thả ung dung lau miệng, nghe được mấy câu này của Thư Quý phi bỗng nhiên dùng khăn gấm che lại mặt cười khế.

"Tần Kiêu ngã bởi vì nàng ta ngu xuẩn, năm đó những người tham dự đều được lợi ích. Nhưng ta đương nhiên biết tỷ tỷ và bọn họ không giống nhau, dù sao lúc trước là tỷ tỷ biết chuyện này nhưng chỉ không chịu nói cho Tần Kiêu mà thôi, cũng không có chủ động ra tay. Nếu nói là ta muốn áp chế tỷ tỷ, quả nhiên là bị tỷ tỷ đoán đúng rồi, nhưng chuyện của Tần Kiêu ta cũng có tham dự nên cũng không thể lôi ra áp chế tỷ tỷ được. Cái chứng cứ ta muốn dùng để áp chế người là liên quan đến sự sống chết của người cơ."

Nàng vừa nói vừa bỏ khăn gấm xuống, đôi tay ôm nhẹ hai bên má lộ ra một nụ cười ngây thơ hồn nhiên.

Nụ cười này giống như nụ cười của tiểu muội muội Lâm gia[1] vậy, thiên chân nghịch ngợm, nhưng lại làm Thư Quý phi cả kinh trong lòng.

[1] Tiểu muội muội Lâm gia: Một nhân vật trong tác phẩm kinh điển Hồng Lâu Mộng.

Nàng rõ ràng không tin, nói: "Bất luận ta ở Vương phủ hay là hậu cung đều giữ chặt bốn phận, không gây xung đột tranh giành với người khác, càng không ra tay hại người. Người có thể lấy cái gì mà áp chế ta?"

Chúc Mẫn thu hồi nụ cười ở trên mặt, âm hiểm mà nói: "Không hại người là thật sự. Nếu trong cung này nói có người không tin Phật nhưng lại có tâm địa Bồ Tát thì chính là tỷ tỷ. Đáng tiếc người không tranh không đoạt với người khác không phải vì người hiền lương rộng lượng mà vì người không yêu Hoàng thượng. Người đã có người khác ở trong lòng, người đeo nón xanh cho vị đang ngồi ở Long Càn cung kia cũng không phải chỉ có một mình Tần Kiêu. Tỷ tỷ, có phải nên tính thêm một người là người nữa hay không?"

Thư Quý phi bỗng nhiên ngẩn ra, đôi mắt mở to không hề chớp. Tuy rằng nàng cực lực muốn ổn định cảm xúc, nhưng mà sắc mặt trắng bệch như tờ giấy cộng thêm đôi môi tái nhợt kia hoàn toàn bại lộ tâm trạng sóng to gió lớn ở trong lòng nàng.

"A, bị ta nói trúng rồi." Chúc Mẫn nghiêng nghiêng đầu, nghiêm túc thưởng thức một lát sự thay đổi sắc mặt trong nháy mắt của Thư Quý phi, ngay sau đó ngửa đầu cười to.

"Ha ha ha, tỷ tỷ, có phải người học biến sắc mặt với những kẻ chuyên hát tuồng hay không? Thay đổi rất nhanh nha, thật là thú vị. Đợi một chút, ta đi tìm một tấm gương cho người soi đã." Chúc Mẫn nói xong lập tức đi nhanh đến bàn trang điểm rồi cầm một tấm gương đồng bằng bàn tay đến nhét vào tay Thư Quý phi.

"Nào, tỷ tỷ người mau nhìn sắc mặt của mình một chút xem, trắng giống như là bôi vôi vậy." Nàng vừa nói vừa cười, giống như là nhìn thấy một chuyện vô cùng thú vị.

Thư Quý phi hất tay nàng ta ra, ném gương đồng lên trên bàn, lúc mở miệng nói chuyện tâm trạng đã khôi phục như bình thường.

"Ta không có đội nón xanh cho Hoàng thượng, ta cũng không cần biết người có tin hay không. Nếu đã nhắc đến chuyện này vậy đem cái gọi là

chứng cứ người có ra đây xem nào, nếu không thì không bàn bạc gì nữa." Nàng cũng không muốn nói nhiều lời vô nghĩa với Chúc Mẫn, lập tức nói thẳng vào chủ đề.

Chúc Mẫn hơi hơi nhướn mày, cuối cùng vỗ tay: "Tỷ tỷ chính là sáng khoái, không giống mấy kẻ phế vật, không có bản lĩnh gì thì chớ, muốn nhờ làm chút việc còn phải nói khô nước bọt. Vậy mà cuối cùng lại thất bại hoàn toàn, không còn chút mặt mũi nào."

Thư Quý phi cau mày, cũng không biết Chúc Mẫn đang nói đến ai, dù sao đều là người xui xẻo giống nàng bị Chúc Mẫn lợi dụng, tóm lại cũng không có quan hệ gì với nàng.

Chúc Mẫn tự mình mở ngăn kéo trong bàn trang điểm, lấy một phong thư từ bên trong ra rồi ném thẳng vào Thư Quý phi.

Lúc phong thư rơi xuống mang theo một luồng gió cực kỳ nhẹ thổi qua trên mặt, mang theo mùi hương vô cùng quen thuộc, trái tim Thư Quý phi đột nhiên đập nhanh hơn.

Trên phong thư có bốn chữ: Diễn lang thân khái.

Nét chữ nhẹ nhàng xinh đẹp lại vô cùng quen thuộc, đây là chữ của nàng.

Nàng rút lá thư bên trong ra, đôi tay không ngừng run rẩy, không thể dừng lại được.

"Tỷ tỷ, người cứ từ từ mà xem, đừng có vội. Nếu người muốn xé cũng không sao cả, ta còn rất nhiều phong thư khác. Thật đáng tiếc, người và vị Diễn lang này đúng là chàng có tình thiệp có ý, không ngờ nhân duyên lỡ dở, quả nhiên là tiếc nuối cả đời."

Chúc Mẫn nhìn thấy bộ dáng của Thư Quý phi giống như là sắp khóc, không biết là bị phong thư này gây ra hay là do nhớ lại chuyện cũ năm xưa.

"Lập lập lập..." Tâm tình Chúc Mẫn vô cùng vui vẻ, thế nhưng còn dám mở miệng hát đồng dao trước mặt Thư Quý phi, âm thanh vô cùng thanh thúy êm tai.

Nhưng tiếng ca lọt vào tai của Thư Quý phi lại vô cùng chói tai, giống như có một con dao dùng sức đâm vào trái tim của nàng.

Hốc mắt của nàng đỏ bừng, trong mắt lập lòe ánh nước giống như lập tức có thể khóc ra, nhưng nàng lại cố gắng mở to hai mắt ra để nhìn, nhất quyết không cho nước mắt chảy xuống.

Cuối cùng nước mắt quá nhiều, hốc mắt đã không giữ được, hai hàng nước mắt chảy xuống theo gương mặt.

"Ai da, tỷ tỷ, đã qua bao nhiêu năm rồi mà người vẫn chung tình như vậy! Đừng khóc, nam nhân đều không phải thứ tốt gì! Cuộc đời này thật là có nhiều chuyện vô xảo bất thành thư[2], nếu lúc trước chúng ta biết tỷ tỷ và hãn tình chàng ý thiếp thì đã nhân cơ hội đưa cả tỷ tỷ ra khỏi Vương phủ rồi."

[2] Vô xảo bất thành thư: một câu trong tác phẩm Thủy Hử, ý chỉ nhiều chuyện trùng hợp với nhau, đã giải thích cụ thể trong tác phẩm Làm Phi của team, các nàng đọc bên đó nha.

Chúc Mẫn vội vàng móc khăn găm ra, đứng lên chạy chậm đến bên cạnh Thư Quý phi, giả mù sa mưa[3] mà lau nước mắt giúp Thư Quý phi.

[3] Giả mù sa mưa: một câu tục ngữ của Trung Quốc, chỉ sự giả vờ thương xót đồng cảm với người khác, giống câu nước mắt cá sấu.

Thư Quý phi trực tiếp đoạt lấy khăn gấm rồi ném xuống đất: "Ta không cần lòng tốt của người! Bức thư này là ta viết cho hãn lúc chưa gả vào Vương phủ, cho dù người lấy nó làm chứng cứ cũng không thể định tội cho ta được. Người mơ tưởng lấy thứ này ép ta làm chuyện thương thiên hại lý cho người!"

Sắc mặt Chúc Mẫn đột nhiên lạnh xuống, hừ nhẹ một tiếng, rồi ngồi trở lại vị trí của mình, trầm giọng nói: "Ta xem người là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Ta vừa nói là người đội nón xanh cho Hoàng thượng, người thực sự cho rằng ta chỉ nói bậy không có chứng cứ cụ thể? Sau khi người gả vào Vương phủ vẫn còn tình chàng ý thiếp với hãn, đến gần lúc nhập cung mới thực sự chấm dứt. Hơn nữa những tín vật mà người trao đổi với hãn nào là khăn tay, túi thơm tất cả đều là đồ vật riêng tư của người. Ta cố tình giữ lại vài phần thể diện cho người không ngờ người lại ngoan cố như vậy, nhất định phải để ta nói hết ra mới được."

Chúc Mẫn nói mấy câu nhưng người ngồi đối diện với nàng đều là bộ dáng thờ ơ không quan tâm, nàng không nhịn được tức giận trợn trắng mắt, thở phì phì nói: "Như thế nào, chẳng lẽ muốn ta lấy tất cả những thứ đó ném đến trước mặt người?"

Thư Quý phi ngẩng đầu nhìn nàng ta một cái, ánh mắt lạnh lẽo: "Không cần. Nói đi, chuyện gì? Nếu muốn ta giết người thì ta không làm."

Chúc Mẫn thấy nàng ta đồng ý thì nụ cười trên mặt lại khôi phục, nàng ho nhẹ một tiếng, nói: "Được rồi, bây giờ ta cũng ăn chay niệm Phật, cầu Bồ Tát phù hộ Hoàng thượng có thể nhớ đến ta. Bồ Tát đương nhiên không đồng ý ta làm chuyện giết người. Ta chỉ muốn nhờ tỷ tỷ làm một chuyện phi thường nhỏ bé, dù sao tỷ tỷ có chút giao tình với Thượng Đào các, chuyện này nhờ tỷ tỷ là hợp lý nhất."

"Không được, không thể động đến Thượng Đào các, Hoàng thượng sẽ không bỏ qua..." Thư Quý phi lập tức cự tuyệt, ngữ khí vô cùng cứng rắn,

không hề để lại một chút hy vọng nào.

"Chuyện này không phải do người quyết định. Người yên tâm ta biết ý tứ của người, nếu cuối cùng không thể tránh khỏi xui xẻo thì người thà giao phong thư này ra chứ không muốn gây chuyện với Tần Phiên Phiên, đây là nghịch lân của Hoàng thượng. Người chỉ cần làm theo kế hoạch của ta là được, chuyện này cho dù có điều tra ra cũng không dính dáng đến người, hơn nữa đây không phải là chuyện muốn mạng người, ta chỉ muốn giáo huấn nàng ta một chút mà thôi, để nàng ta biết không thể quá mức càn rỡ." Chúc Mẫn đoạt lấy phong thư trong tay Thư Quý phi đang đưa một chút, trên mặt mang theo vài phần chân thành.

Thư Quý phi do dự một lát mới nói: "Người nói đi là chuyện gì?"

Chúc Mẫn nghiêm túc nói kế hoạch của chính mình với Thư Quý phi, cuối cùng Thư Quý phi vẫn gật đầu: "Biện pháp này của người có thể thử một lần, nhưng nếu trong khi tiến hành có gì ngoài ý muốn xảy ra ta lập tức dừng lại không làm nữa."

Chúc Mẫn vui vẻ, lập tức nói: "Không thành vấn đề, tỷ tỷ thông minh như vậy, khẳng định có thể thuận buồm xuôi gió. Phong thư này tỷ tỷ nhìn cho kỹ."

Chúc Mẫn vừa nói vừa lấy mỗi lửa ra đốt cháy ngọn nến rồi cầm phong thư thiêu chỉ còn lại tro tàn.

"Phong thư này coi như là tiền đặt cọc, chỉ cần tỷ tỷ làm xong chuyện ta liền trả lại tất cả đồ vật cho tỷ tỷ. Ta nhất định không nuốt lời, nếu không thiên lôi đánh xuống." Nàng dựng thẳng ba ngón tay lên thề với trời.

Thư Quý phi gật gật đầu, xoay người liền đi ra ngoài, lúc bước qua ngạch cửa tinh thần hoảng hốt mà lão đảo một cái, suýt chút nữa ngã quỵ xuống đất.

May mắn nàng đỡ lấy khung cửa mới có thể đứng vững.

Chờ thân ảnh của Thư Quý phi hoàn toàn biến mất, Chúc Mẫn mới lên tiếng cười to, giống như nhìn xong một tiết mục biểu diễn xuất sắc.

"Chủ tử, người không có việc gì chứ?" Lưu Vũ vội vã đi vào, lúc này chủ tử cũng không lưu lại bất kỳ một cung nhân nào hầu hạ, nàng cũng không biết hai vị chủ tử nói chuyện đến đâu rồi.

"Lưu Vũ, lúc này người có thấy bộ dáng chật vật của Thư Quý phi không? Ha ha ha, nàng ta đi ra từ thế gia nhà cao cửa rộng, hơn nữa lại hiếu quy củ hơn những quý nữ khác nhiều, rất lâu rồi ta không hề nhìn thấy bộ dáng thất thố như vậy của nàng ta..."

Nhìn bộ dáng đặc ý của Chúc Mẫn thì Lưu Vũ cũng có thể đoán được, chủ tử đã được như ước nguyện.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 132: Âm Mưu Lớn

Edit: Lan Sung nghi

Beta: Rine Hiền phi

Sau khi Thư Quý phi trở lại tẩm cung cũng không dùng bữa tối, trông có vẻ nặng nề tâm sự, cung nhân bên cạnh dò hỏi, nàng lại không dám nói.

Nàng cảm thấy cả người mình đều như đang treo trên không trung, không thể di chuyển, bước về phía trước một bước là vực sâu, bước về phía sau một bước là địa ngục, dù thế nào cũng không chạy thoát được.

"Nương nương, có phải Mẫn Phi nói gì khiến ngài khó xử? Ngài cần phải cẩn thận, các vị phi tần trong cung không phải đã ở Lãnh cung thì chính là bán thân bất toại (bị liệt nửa người), thậm chí Nguyệt Quý phi đã bị biếm vào Lãnh cung lúc trước không hiểu sao lại chạy thoát ra ngoài rồi đụng phải Hoàng thượng, chắc chắn không thoát khỏi liên quan đến vị phi tần nào đó trong cung. Nô tỳ thấy vị Mẫn Phi này có hiềm nghi nhất, ngài đừng để bị trúng bẫy rập của nàng ta."

Trên thực tế, đại cung nữ hầu hạ bên cạnh nàng không phải người quá thông minh, chỉ là có trực giác rất mạnh.

Lúc Mẫn Phi phái người đến mời Thư Quý phi, người đó nói ra những lời không khách khí, những người hầu hạ bọn họ đều nghe rất rõ ràng, đây vừa nhìn liền biết chính là Hồng Môn yến, sau khi chủ tử đi dự tiệc, trở về liền mặt ủ mày chau, chắc chắn là Mẫn Phi đã giở trò gì.

Thư Quý phi vẫy tay, nói: "Để ta suy nghĩ đã."

Chuyện này không phải dễ đưa ra quyết định như vậy, nàng biết Tần Phiên Phiên không phải là người cố ý gây chuyện, nàng ta rất có nguyên tắc, ngày thường cũng dễ ở chung.

Nhưng dù sao các nàng tiếp xúc vẫn còn quá ít, chẳng qua là cùng nhau lo liệu hai buổi dạ tiệc, ấn tượng của nàng với Tần Phiên Phiên khá tốt, nhưng nàng cũng không dám đánh cược.

Nàng căn bản không muốn tranh giành trong vũng nước đục này, càng không muốn ra tay với Thường Đào các, nhưng Chúc Mẫn lại bắt được nhược điểm của nàng, hơn nữa còn là nhược điểm trí mạng.

Tuy tự nàng biết bản thân chưa cho Hoàng thượng đội nón xanh, chỉ là gửi đi mấy phong thư, nhưng mà nhìn thấy những dòng thư khóc lóc kể lể tâm sự kia, ai cũng đều sẽ cho rằng nàng và nam nhân bên ngoài thông dâm.

Nếu không làm theo ý Chúc Mẫn, vậy thì nàng nhất định không có quả ngon để ăn.

Thư Quý phi u sầu nằm trên giường, mở to mắt thức đến hừng đông, không có chút buồn ngủ.

Đến ngay cả nhắm đôi mắt lại nàng cũng không làm được, lúc cảm thấy một mảng đen trước mắt, thân thể liền không nhịn được co rút, giống như mạng của nàng đã đi đến tận cùng, đang chờ đón cái chết.

Cho đến khi gà gáy ba tiếng, trong lòng nàng mới có chút mưu tính.

Khi qua thời gian ăn sáng, nàng mang theo mấy quyển sổ đến Thường Đào các.

Thời điểm Thư Quý phi đến Thường Đào các, Tần Phiên Phiên đang ôm Tiêu Nháo Nháo chơi đùa, sáng sớm mỗi ngày, sau khi Tần Phiên Phiên rời giường, rửa mặt, chải đầu, đều sẽ kêu bà vú ôm tiểu nữ oa kia qua đây, nàng sẽ chơi cùng bé con một khoảng thời gian.

"Phải đối chiếu sổ sách à? Bà vú!" Tần Phiên Phiên cười cười với Thư Quý phi, ra vẻ muốn để bà vú ôm tiểu nữ oa đi.

"Chỉ là chuyện nhỏ mà thôi. Đã đến Thường Đào các nhiều lần như vậy, ngoại trừ đưa đồ mấy lần, còn chưa ôm Đại Hoàng tử lần nào đâu, có thể cho ta ôm một lần không?" Thư Quý phi cẩn thận dò hỏi nàng ấy một câu.

Tần Phiên Phiên hơi sừng sốt, Thư Quý phi thật sự chưa từng có ý định muốn ôm tiểu nữ oa, chủ yếu là Thư Quý phi rất cẩn thận, nàng sợ sau khi ôm đứa bé sẽ gặp phải phiền toái không cần thiết gì đó.

Dù sao toàn hậu cung chỉ có một miếng bánh thơm này, Hoàng thượng lại càng coi như bảo bối, nếu xảy ra sai lầm gì, có bán nàng đi cũng không bồi thường lại được.

"Ôm đi, tính tình người tốt như vậy, nói không chừng đứa bé sẽ rất thích người ôm ấy chứ. Chỉ là bé con thật sự rất nghịch ngợm, ta chỉ sợ tiểu nữ oa này sẽ tiểu ra người người thôi." Tần Phiên Phiên phất phất tay, không chút để ý.

Trước mắt bao người, trừ phi là kẻ điên thì mới có thể quang minh chính đại làm ra chuyện cực đoan gì đó, Thư Quý phi vẫn luôn rất bình thường, hơn nữa tính tình còn không tệ.

Thư Quý phi thật cẩn thận tiếp nhận tiểu nữ oa, bé con vừa nhỏ lại vừa mềm như vậy, hơn nữa độ ẩm còn rất cao, ôm sát vào còn có thể ngửi thấy một thân mùi thơm của sữa.

Tiểu nãi oa dựa vào trong ngực nàng rất ngoan, không có chút sợ người lạ nào, mở to đôi mắt đen láy như trái nho nhìn nàng chăm chăm, có vẻ vô cùng tò mò.

Trong lòng Thư Quý phi nhũn ra, không nhịn được duỗi tay điểm điểm lên chóp mũi bé con, liền thấy tiểu nãi oa vốn đang tò mò quan sát nàng liền cười lên khanh khách mấy tiếng, giống như là thấy chuyện thú vị gì vậy.

Nàng hơi ngạc nhiên, lại giơ tay điểm điểm lên chóp mũi bé con, vẫn lại là tiếng cười khanh khách vang vọng.

Bà vú ở một bên lập tức cười nói: "Đại Hoàng tử là thích Thư Quý phi đấy, ngài nhìn đứa bé cười đến là vui vẻ nha."

Tần Phiên Phiên cũng phụ họa thêm một câu: "Đúng vậy, thật ra thì mỗi ngày đứa bé này đều trừng mắt lạnh lùng với người mẹ ruột là ta đây, đối với người lạ tốt như vậy, thật sự bị ta đoán trúng rồi, bé con này đúng là thích người đấy."

Thư Quý phi chơi với tiểu nãi oa một lát, liền trả lại cho bà vú.

Sau khi cho bà vú ôm Đại Hoàng tử đi, Tần Phiên Phiên vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy hốc mắt Thư Quý phi đỏ lên, trong lòng nàng có chút băn khoăn.

"Nếu người thích hẳn, mỗi ngày hãy đến đây chơi, vừa lúc có thể giúp ta coi chừng bé con." Tần Phiên Phiên thấp giọng trấn an một câu.

Nói thật nàng đối với Thư Quý phi không có bao nhiêu địch ý, bởi vì Thư Quý phi đã sớm thất sủng, từ sau khi Hoàng thượng đăng cơ, số lần chiêu hạnh nàng ấy chỉ dùng một bàn tay là có thể đếm được, cộng thêm sau khi Tần Phiên Phiên tiến cung, Hoàng thượng lại càng không tìm Thư Quý phi thị tẩm.

Ở trong cung này, nữ nhân duy nhất có thể khiến Tần Phiên Phiên nhìn thuận mắt một chút, cũng chỉ có Thư Quý phi.

Thư Quý phi kéo khóe môi cười khổ một chút, thấp giọng nói: "Người vẫn nên chú ý động tĩnh trong Thường Đào các gần đây một chút đi, có người muốn động thủ đó."

Giọng nói nàng ấy ép xuống cực thấp, chỉ có Tần Phiên Phiên và Hồng Y đứng ngay bên cạnh là nghe thấy, những cung nữ khác đứng trong góc chờ hầu hạ đều không có phản ứng gì, hiển nhiên là không nghe được gì.

Tần Phiên Phiên ngây ngẩn cả người, ngay sau đó sắc mặt liền u ám lạnh lùng, ngay cả Hồng Y cũng bước lên nửa bước, cách Tần Phiên Phiên gần hơn một chút, tựa hồ giống như sợ Thư Quý phi đột nhiên tập kích.

Thư Quý phi vẫy tay về phía nàng, lưng tựa vào lưng ghế phía sau, cách xa nàng thêm một chút, tỏ vẻ bản thân không có ý uy hiếp, căn bản là không có ý muốn tổn thương nàng.

Tần Phiên Phiên phát phát tay, để cung nữ xung quanh đều lui xuống, chỉ để lại một mình Hồng Y.

"Người nhận được tin tức gì? Có thể nói với ta không?" Tần Phiên Phiên thẳng thắn dò hỏi, sau lại cảm thấy không ổn, nói thêm một câu: "Có yêu cầu gì có thể nói, chỉ cần ta có thể làm được. Đương nhiên loại chuyện như giúp người phục sủng là không thể, ta không làm được."

Thư Quý phi bị nửa câu sau của nàng chọc cười, cười khổ nói: "Người xem ta là loại người sẽ nhờ người giúp ta phục sủng sao? Người đúng là một lần bị răn cấm mười năm sợ dây thừng mà. Chẳng lẽ có một vài phi tần nhờ người giúp họ phục sủng sao?"

Tần Phiên Phiên gật đầu, vội hỏi: "Ngoại trừ điều này, chỉ cần ta có thể làm, người đều có thể nói ra. Rốt cuộc là ai muốn ra tay với Thượng Đào các, là muốn ra tay với ai? Đại Hoàng tử sao? Vừa rồi người khóc là vì Đại Hoàng tử?"

Người làm mẫu thân luôn nhạy cảm với hài tử, khó trách vừa rồi Thư Quý phi ôm Đại Hoàng tử khóc, thì ra không phải là muốn tự mình sinh một đứa, mà là nghĩ tới có người muốn ra tay với hài tử?

"Vị bên cạnh Hoàng Quý phi đây hẳn là biết võ nghệ? Ta muốn nhờ nàng ấy giúp ta lấy một món đồ, vật này cũng có liên quan đến chuyện này. Hoặc nói, vật đó là ngọn nguồn của tất cả mọi chuyện lần này, sau khi ta nói xong, người lại cho ta câu trả lời đi."

Thư Quý phi không có chút dấu điểm, trực tiếp khai Chúc Mẫn ra, không một chút che giấu.

"Trong tay Mẫn Phi có nhược điểm của ta, nàng ta lấy đó để áp chế ta, tạo ra một câu chuyện xưa để cho bà vú của Đại Hoàng tử nghe, khiến bà ta làm ra chuyện bất lợi với Đại Hoàng tử. Ta không biết nàng ta có hậu chiêu gì không, còn nhược điểm kia là gì, Hồng Y đi lấy liền biết ngay, tóm lại là thứ có thể đoạt mạng của ta. Đương nhiên nếu người muốn nói chuyện này với Hoàng thượng, muốn một lưới bắt hết hai người bọn ta, vậy thì tùy người, ta chỉ là đánh cược một phen, có thể sống thì sống, không thể thì đành thôi, đã tới tình thế này, ta chỉ muốn an ổn qua ngày, không muốn gia nhập vào hàng ngũ những phi tần mơ giấc mộng đẹp muốn phục sủng." Thư Quý phi khẽ thở dài một hơi, sau khi nói xong những việc này, cả người nàng ấy xụi lơ trên ghế, giống như hoàn toàn thả lỏng thể xác và tinh thần.

Trên thực tế, Tần Phiên Phiên biết nàng ấy rất lo lắng, ngón tay Thư Quý phi vẫn luôn phát run, hoàn toàn không thể khống chế.

Cho dù là mang theo tâm trạng bất chấp tất cả đến thẳng thẩn, nhưng lúc chờ kết quả, nội tâm vẫn bất an như cũ.

Thư Quý phi suy nghĩ một đêm, nàng vẫn không dám giao mạng mình vào tay Chúc Mẫn, tuy nàng không chắc chắn là mình hiểu rõ Tần Phiên Phiên, nhưng nàng lại hiểu rất rõ Chúc Mẫn.

Nữ nhân Chúc Mẫn kia vô cùng mưu mô, chỉ để lộ cho người khác thấy ba phần, tự giữ lại bảy phần tự bảo vệ mình, cho nên Thư Quý phi tình nguyện giao mạng mình vào tay Tần Phiên Phiên cũng không muốn bán mạng cho Chúc Mẫn.

Nếu nàng thật sự thay Chúc Mẫn làm việc, sau khi việc thành, nếu Chúc Mẫn không trả lại giấy viết thư, vẫn muốn nàng tiếp tục bán mạng như cũ, khi đó nàng sẽ rơi vào thế bị động, không thể tìm Tần Phiên Phiên thẳng thẩn nữa, bởi vì nàng đã động tay động chân với bà vú kia, chắc chắn đã tạo ra thương tổn nhất định đối với Đại Hoàng tử, lúc đó thẳng thẩn thì đã muộn.

Hơn nữa đối với nhược điểm trong tay Chúc Mẫn, lại trở về điểm xuất phát ban đầu, hoặc là tiếp tục bị Chúc Mẫn lợi dụng mà hại người, cho đến lúc bị đẩy ra làm kẻ chết thay, hoặc là đến lúc cá chết lưới rách.

Đối với nàng mà nói, đều là thương tổn rất lớn, không bằng ngay từ đầu, vào lúc chưa làm gì cả liền chọn thẳng thẩn với Tần Phiên Phiên, ít nhất trong tay nàng còn có chút lợi thế để đàm phán.

Tần Phiên Phiên chớp chớp mắt, có chút không rõ, nói: "Xuống tay với đồ ăn hoặc đồ dùng của bà vú, khiến cho sữa của bà ấy có vấn đề, ta còn có thể lý giải. Chỉ là tạo ra một cái âm mưu với bà vú là có ý gì? Ta không hiểu rõ chuyện này lắm."

Thư Quý phi nhìn đáng vẻ hoàn toàn không nghĩ ra của nàng, cong môi cười, châm chọc: "Ngay từ đầu ta cũng không rõ, mưu kế này đúng là

từ Mẫn Phi mà ra, nàng ta là nữ nhân đến đường cùng đều sẽ luồn cúi. Nếu xuống tay với đồ ăn, sẽ quá dễ bị phát hiện, hơn nữa chỉ cần điều tra một chút đều sẽ bị lộ ra, mà tạo ra một cái âm mưu, liền rất khó tìm ra người phía sau. Ta cho người một ví dụ, người liền sẽ hiểu."

Tần Phiên Phiên bày ra dáng vẻ chăm chú lắng nghe, bởi vì Thư Quý phi thẳng thắn thành khẩn, nàng vốn đang lo lắng cũng vơi đi một nửa, Hồng Y cũng lui về vị trí cũ, lặng yên không một tiếng động mà chờ đợi.

"Lần đầu tiên Mẫn Phi sử dụng mưu kế này, người bị hại là Nhị tỷ của người, cũng là đương kim Cảnh vương phi." Thư Quý phi đi thẳng vào đề.

Tần Phiên Phiên bỗng nhiên cả kinh, nàng không ngờ chuyện này đã từng xảy ra trên người Tần Kiêu.

"Hơn nữa những người thực hiện mưu kế này là những người có danh hào thiếp thất hoặc là thông phòng trong Vương phủ lúc đó. Đương nhiên cũng là những phi tần có địa vị cao trong cung hiện nay, chỉ là phần lớn đều đã bị phế."

Trên mặt Thư Quý phi lộ ra vài phần biểu tình bưng bình, nghĩ đến tâm tình cũng có chút phức tạp, có lẽ những chuyện này cũng là báo ứng.

"Tuy rằng Tần Kiêu là Vương phi, nhưng cũng chỉ là phụ nhân trong hậu trạch, cơ hội gặp được Cảnh Vương thật sự đã ít lại càng thêm ít, chắc chỉ là vài lần gặp ngẫu nhiên khi thỉnh an. Sinh ra tâm tư ái mộ, thậm chí là hành động câu dẫn vậy càng khó khăn hơn. Chỉ là mọi chuyện vẫn xảy ra, chính là âm mưu mà mấy vị kia thiết kế cho nàng ta. Lúc ấy tâm tư Tần Kiêu vẫn còn chưa thành thực, giống như một tiểu cô nương, tranh cường háo thắng, Chúc Mẫn sai người dẫn dắt, hai người các nàng quan hệ rất tốt, Chúc Mẫn phát hiện Tần Kiêu thích đọc thoại bản, loại sách tình tình ái ái. Chúc Mẫn coi đây là cơ hội, ở trước mặt Tần Kiêu đắp nặn Cảnh Vương thành nam nhân vừa hoàn mỹ vừa chung tình."

Thư Quý phi kể từ đầu, ngay cả chi tiết nhỏ trong đó cũng nói rất rõ ràng, dĩ nhiên là vì để Tần Phiên Phiên càng tin lời của nàng ấy hơn.

"Tính tình Hoàng thượng thế nào, người càng rõ ràng hơn ta, trước mặt nữ nhân khác, chính là việc công xử theo phép công, không chút ôn nhu, thậm chí không động chút nào mà chỉ ném cho người ta sắc mặt. Một người là tình lang thần bí trong mộng, một người là phu quân lãnh khốc không hiểu phong tình, nội tâm Tần Kiêu sinh ra dao động là rất bình thường. Mà việc khiến nàng ấy có quyết tâm câu dẫn Cảnh Vương chính là có một khoảng thời gian, tiên hoàng đột nhiên rất nâng đỡ Cảnh Vương, diệt uy phong Hoàng thượng, hướng gió trên triều đình cũng thay đổi. Lúc ấy trong vương phủ của Hoàng thượng nổi lên lời đồn bốn phía, thậm chí so với người bên ngoài còn muốn gay gắt hơn, đều nói ngài ấy không thể đảm đương nổi ngôi vị Hoàng đế, Vương gia mà tiên hoàng sủng ái nhất đã đổi thành người khác, Cảnh Vương đăng cơ hoàn toàn là chuyện ván đã đóng thuyền."

Thư Quý phi vừa nói vừa cười châm chọc, mỗi lần nàng nhớ lại chuyện này liền cảm thấy nơi nơi đều đáng cười.

"Lúc Tần Kiêu còn làm Vương phi của Hoàng thượng không những không ngăn chặn lời đồn còn hỏi thăm khắp nơi. Kết quả ở giữa một đám người có tâm tư khác, đám cơ thiếp kia liền thay đổi phương pháp kể khổ cho nàng nghe. Thịnh thoảng còn có người lén chạy đến chỗ nàng khóc, nói cái gì mà nếu Cảnh Vương đăng cơ nhất định sẽ không tha cho vương phủ chúng ta sống trên đời, những người hầu hạ như chúng ta nhất định sẽ phải tuần táng theo. Sớm biết vậy đã không vào vương phủ, hoặc là nếu ánh mắt của trường bối trong nhà tốt một chút, đưa các nàng đi Cảnh vương phủ, nói không chừng còn có thể làm Hoàng Quý phi ấy."

Thư Quý phi ho nhẹ một tiếng, nàng nói nhiều lời như vậy, hiển nhiên là có chút khô họng. Hồng Y liền tiến lên rót cho nàng một ly trà.

Nàng gật gật đầu, tiếp tục nói: "Khát khao tình cảm của Tần Kiêu cùng với hiện thực tàn khốc khiến Cảnh Vương ở thế thắng lợi tuyệt đối. Tần Kiêu hoàn toàn điên cuồng, lao vào Cảnh Vương, lao vào mộng đẹp mà mọi người dệt cho nàng giống như thiêu thân lao đầu vào lửa. Lúc nàng hòa li, còn tiến cử Chúc Mẫn làm Vương phi cho Hoàng thượng, chỉ là người cũng biết, vị trí Vương phi vẫn luôn bỏ trống. Mộng đẹp của Tần Kiêu cuối cùng cũng nát."

Nàng nhẹ nhấp một ngụm trà nóng, nước trà chảy qua yết hầu mới khiến lòng nàng thoải mái hơn chút.

Tần Phiên Phiên vẫn còn đang chìm trong cảm giác giật mình. Việc này Tần Kiêu lại không hề nói gì, mọi người chỉ cho rằng nàng bị úng não, hóa ra là còn có khúc mắc như vậy.

Hoặc là nói, qua nhiều năm như vậy, đối với những việc này, Tần Kiêu có tình ngộ hay không, không ai biết cả.

"Lần này thiết kế âm mưu với bà vú, tuy không lớn giống chuyện lần trước, nhưng có một số việc sợ nhất là tích tiểu thành đại. Thân thể của hài tử yếu ớt như vậy, không thể có chút sơ suất gì, ai biết được sẽ tạo thành thương tổn đến mức nào. Cho nên lòng dạ ác độc của Chúc Mẫn đã rõ như ban ngày."

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 133: Bày Kế Lấy Thư

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: Nga Quý tần

Thư Quý phi thở dài một hơi, cuối cùng nói rõ ràng chân tướng việc này, cảm giác như trong lòng đã vứt đi được một tảng đá lớn.

"Nếu đã không còn việc gì nữa, người mau chóng suy xét đi, ta chỉ sợ Chúc Mẫn bên kia chờ không nổi, lại sinh sự."

Nàng ta uống xong một hớp trà cuối cùng, chậm rãi đứng dậy, hành lễ hướng về phía Tần Phiên Phiên.

"Được, ta sẽ mau chóng cho người câu trả lời, người yên tâm. Đa tạ người nói cho ta nhiều như vậy." Tần Phiên Phiên tự mình đưa nàng ta đến cửa.

Thư Quý phi cười khỏ một tiếng, hơi há miệng, hiển nhiên là muốn nói lại thôi, nhưng cuối cùng vẫn là một câu cũng không nói, xoay người rời đi.

Hồng Y đi theo phía sau nàng một lần nữa trở lại nội điện, nhin không được hỏi một câu: "Chủ tử, ngài tính làm thế nào?"

Tần Phiên Phiên vẫn luôn nhíu chặt mày, hiển nhiên là đang suy nghĩ đối sách, thấp giọng nói: "Thư Quý phi quy phục ta, tất nhiên ta phải hồi báo. Nhất định là phải lấy lại những thư đó, người nắm chắc mấy phần?"

Hồng Y cẩn thận suy tư một lát, nói: "Chủ tử, tuy rằng nô tỳ có võ nghệ hộ thân, nhưng dù sao nơi này cũng là hậu cung. Có mấy người thủ lĩnh thị vệ võ nghệ đều cao hơn nô tỳ, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất. Nếu gây ra phiền toái không cần thiết thì không tốt, có hai con đường, một là ngài nói nhỏ với Hoàng thượng, làm thị vệ bên kia mắt nhắm mắt mở; hai là ngài dẫn người ở Đoan Mẫn điện đi, nô tỳ mới có thể trốn."

Tần Phiên Phiên lập tức nói tiếp: "Điều thứ nhất không thể thực hiện được. Nói với Hoàng thượng, thế tất phải tiết lộ ra lá thư, trên đó viết chính là ân ân ái ái của Thư Quý phi và nam tử khác, vậy không cần Chúc Mẫn ra tay, ta đã tự đẩy Thư Quý phi xuống hố lửa. Cách thứ hai đi, để ta ngẫm lại biện pháp."

Hiện giờ quyền chưởng quản hậu cung ở trong tay Tần Phiên Phiên, bởi vậy nàng muốn động thủ, trên thực tế vẫn rất dễ dàng.

Chỉ cần bố trí tinh vi mấy bước quan trọng, chưa chắc không phải một việc dễ dàng.

Nếu nàng đã hạ quyết tâm, lập tức liền bàn bạc cùng mấy tâm phúc, quyết đoán mà quyết định chọn ngày không bằng gặp ngày, đêm nay liền thực thi hành động.

Cặp song sinh đều không nghỉ ngơi, thừa dịp bóng đêm thành công tránh đi đội tuần tra.

Hồng Thường cầm lấy chìa khóa nhà kho Đoan Mẫn điện, trực tiếp mở ra rồi trốn vào, chất đống một đám lãng la tơ lụa vật phẩm dễ cháy với nhau, từ bên hông lấy ra một cái hồ lô rượu, trực tiếp đổ rượu lên, móc ra mồi lửa ném vào.

Làm xong tất cả những việc này nàng liền đi ra, lại khóa kỹ cửa nhà kho một lần nữa.

Trong khi đó, Hồng Y lại nhân cơ hội nhảy lên trên mái tẩm điện của Mẫn Phi, nằm sấp chờ thời cơ hành động.

"Không xong, cháy rồi, mau tới cứu hoả!"

Cách một đoạn thời gian sau mới truyền đến tiếng cung nhân kinh sợ thất thổ thông báo, hẳn là cửa nhà kho bị đóng rồi, người gác đêm ghé vào một phòng khác đánh bài, cho nên phát hiện muộn.

Chờ đến lúc khói đặc cuồn cuộn, tất cả đều đã chậm, lửa lớn hoàn toàn bốc lên.

Lúc này tìm người giữ cửa nhà kho, lại phát hiện chìa khóa đã không thấy, những cung nhân bọn họ rất tiếc sinh mạng, ngọn lửa kia đã bắt đầu cắn nuốt cửa gỗ, không có một ai dám đi đến tông cửa, chỉ bưng nước té ở ngoài cửa, không làm việc vô ích.

Quá nửa đêm, Mẫn Phi đã chìm vào giấc ngủ, nàng ta còn đang mộng đẹp đây.

Trong mộng Thư Quý Phi làm việc rất tốt, Đại Hoàng tử không còn, Tần Phiên Phiên khóc đứt hơi, cả người đều trở nên tinh thần không bình thường.

Ưu điểm thông minh và thú vị đều biến mất khỏi trên người Tần Phiên Phiên, nàng ta trở nên nóng nảy tâm thần không bình thường, nhìn thấy ai cũng chửi, thậm chí thời điểm nghiêm trọng còn muốn động thủ.

Lúc đầu Hoàng thượng còn nhẫn nại dỗ dành nàng ta, nhưng hành vi của người đàn bà đánh đá Tần Phiên Phiên này càng thêm nghiêm trọng, dung mạo xinh đẹp cũng trở nên lệ khí mười phần, lời thôi lếch thếch, hoàn toàn thành cái bà điên.

Mỹ mạo và trí tuệ đều đã không tồn tại, Hoàng thượng tất nhiên sẽ không còn yêu thích nàng ta, thậm chí bởi vì thương xót sự ra đi của Đại Hoàng tử, Tần Phiên Phiên thân là mẫu phi cũng có trách nhiệm nhất định, tình yêu sâu đậm thành oán trách, rồi phần hận.

Yêu càng đậm, hận càng sâu.

Cuối cùng Tần Phiên Phiên đến lãnh cung cũng chưa thể vào, trực tiếp là một ly rượu độc xuống bụng, sau khi chết thân thể đều biến thành màu đen, rõ ràng là trúng độc rất sâu.

Hậu cung không thể một ngày vô chủ, hồ ly tinh Tần Phiên Phiên này đã chết, rốt cuộc đến phiên những người khác trong hậu cung xuất đầu, đứng mũi chịu sào chính là nàng.

Hoàng thượng viết một thánh chỉ, Trương Hiến Năng tay nâng thánh chỉ chúc mừng nàng, hân dùng giọng nói lạnh lạnh bắt đầu tuyên đọc.

"Chủ tử, ngài mau dậy đi, không xong rồi. Nhà kho bên kia bốc cháy, lửa rất lớn, nô tỳ hầu hạ ngài rời đi." Lưu Vũ nhanh chóng lay Chúc Mẫn khỏi giấc mộng.

Chúc Mẫn nhíu chặt mày, biểu tình trên mặt vô cùng không vui, nàng ta chỉ kém một bước coi như Hoàng hậu, thánh chỉ kia rõ ràng viết thăng nàng thành Hoàng hậu, nhưng lại bị lay tỉnh.

Chỉ là còn chưa nhận được, nàng phát giận, vừa nghe nói cháy, rất có khả năng nguy hiểm đến tấm điện, Chúc Mẫn lập tức luống cuống.

Trời đất bao la, mệnh nàng lớn nhất.

Tục ngữ nói đúng, giữ được rừng xanh thì sợ gì không có củi đốt.

Dù cho lúc trước nàng tính kế tất cả đều thất bại, chỉ cần Hoàng thượng giữ lại một mạng của nàng, nàng sẽ kiên trì bám riết không tha.

"Đi mau." Chúc Mẫn lập tức đứng dậy, vội vàng khoác quần áo.

Nơi chớp mũi nàng đã ngửi được mùi khói, làm trong lòng nàng càng thêm kinh hãi, thế lửa lại lớn như vậy.

"Đêm nay người gác đêm đều làm ăn cái gì không biết? Lửa lớn như vậy, thế nhưng không một người phát hiện, không muốn thứ trên cổ nữa phải không?"

Chúc Mẫn tức muốn hộc máu mà đi ra ngoài, hiện tại nàng ta mới vừa tỉnh ngủ, tính tình thật không tốt, đầu óc cũng không tỉnh táo, bởi vậy chỉ lo phát hỏa.

Lưu Vũ thấp giọng giải thích nói: "Đêm nay Long Càn cung bên kia có sinh thần của một đại thái giám, cho nên làm vài bàn, ngài là Mẫn Phi nương nương, cung nhân bên người ngài tất nhiên cũng phải chiêu đãi một phen, cho nên liền bày hai bàn tiệc, bọn họ đều đi uống rượu, uống đến hứng trí."

"Cái gì? Chúc mừng sinh nhật người khác cũng không thể lấy nhà kho của bốn cung ra nói giỡn, lửa đều đã lan tràn đến bên này, vậy đã cháy bao lâu rồi..."

Tiếng đối thoại của mấy người các nàng chậm rãi giảm nhỏ cho đến khi không nghe thấy mới thôi.

Bởi vì lửa cháy quá lớn, đêm nay lại nổi gió, lúc Chúc Mẫn đi, chỉ kịp mặc quần áo trên người, không để chính mình quá mức thất thố, còn lại đồ vật đều không kịp thu thập, giữ mệnh quan trọng.

Hồng Y chờ chính là lúc này, nàng lập tức xoay người mà xuống, vọt vào nội điện.

Mọi người đều đang hoang mang rối loạn mà chạy tới nhà kho cứu hoả, nơi nơi đều là thanh âm ồn ã, nội điện hoàn toàn không một ai.

Chủ tử đã chạy đi giữ mạng, không có chuyện các nàng còn lưu lại nơi này.

Lúc ấy Chúc Mẫn lấy thư ra từ ngăn kéo bàn trang điểm cũng không có tránh Thư Quý phi, cho nên Hồng Y tiến thẳng đến ngăn kéo, rút ra mấy phong thư, nhưng cái gọi là tín vật lại chưa thấy được một cái.

Nàng lại tìm khắp nơi, lấy thái độ cẩn thận của Mẫn Phi, những tín vật đó khẳng định là cất giấu rồi.

Khi nàng rút ra một cái hộp gỗ bên trong ngăn bí mật ở đầu giường, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân.

Nhưng bởi vì thanh âm cứu hoả quá mức ồn ào, chờ lúc Hồng Y nhận thấy được đã có chút chậm.

Nàng trực tiếp bước nhanh tới nép vào góc tường, người tiến vào chính là Lưu Vũ, chắc là sau khi Chúc Mẫn chạy đi, không uy hiếp đến an toàn của bản thân, đầu óc lập tức thanh tỉnh, nhớ tới thứ quan trọng nhất chính mình dùng để áp chế Thư Quý phi, bản thân không dám trở về lấy, chỉ sai Lưu Vũ – người tín nhiệm nhất trở về.

Lưu Vũ trực tiếp chạy tới đầu giường, chỉ là nàng ta còn chưa có đuổi tới nơi đó, liền cảm giác một trận đau đớn phía sau gáy, ngay sau đó đó trời đất quay cuồng, cả người lâm vào trong bóng tối vô biên.

Hồng Y bước nhanh đi đến đầu giường, lấy hộp gỗ khỏi ngăn bí mật, mở ra, vừa nhìn quả nhiên thấy túi thơm vài vật nhỏ vụn vặt, nói vậy chính

là tín vật của Thư Quý phi và nam nhân thần bí kia.

Hai loại đồ vật khác biệt đều ở trong tay, Hồng Y thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhét hai đồ vật khác biệt kia vào trong bao buộc chặt lại, nàng mới xoay người rời đi.

Nhưng vừa cúi đầu liền thấy Lưu Vũ nằm trên mặt đất, không khỏi nhú mày, người này đặt ở nơi này như vậy, rõ ràng không ổn.

Hồng Y nhanh nhẹn làm nội điện trở nên lung tung rối loạn, ngăn kéo có thể rút ra đều rút ra, lại lấy đi mấy món đồ cổ trên giá, còn thuận tay ném vỡ hai cái, tạo thành cảnh tượng tên trộm kinh hoàng thất thố xông vào trộm đồ vật.

Xong xuôi tất cả, nàng mới xoay người rời khỏi nơi này.

Đêm tối còn đang tiếp diễn, nhưng đối với người Đoan Mẫn điện mà nói, thực sự là một đêm không ngủ.

Lửa lớn cháy rất mạnh, kinh động cả Thường Đào các, Tần Phiên Phiên lập tức phái người đi cứu hoả.

Hồng Y trở về, vụng trộm đi vào cửa hông, Vọng Lan tự mình chờ ở nơi đó ngênh đón nàng, hai người trực tiếp đi vào bên trong.

"Người mau tắm gội thay quần áo, đưa đồ vật cho ta giữ."

Đêm nay mặt ngoài là Hồng Thường và Liễu Âm trực đêm, trên thực tế bốn người gác dứng của Tần Phiên Phiên đều không nghỉ ngơi, vội đến quay cuồng.

Cuối cùng hỏa hoạn ở Đoan Mẫn điện được khống chế, nhà kho bị thiêu hủy hơn phân nửa, may mắn không lan đến gần tấm điện, nhưng mấy cung nhân uống rượu kia bị phạt đánh hai mươi đại bản.

Trên thực tế Chúc Mẫn muốn trực tiếp đánh chết bọn họ, phạm vào lỗi lớn như vậy, nào có thể diện sống trên đời, nhà kho của nàng đều cất giấu thứ tốt, mạng của mấy kẻ tiện nhân này không bù đắp nổi.

Giết chết bọn họ cũng chỉ là để chính mình thỏa giận mà thôi.

Nhưng cổ tình rượu mấy người đó uống lại là Đại thái giám Long Càn cung đặt mua, không quan tâm vị Đại thái giám này ở Long Càn cung không tính là cái gì, nhưng chỉ cần dính tới Long Càn cung, Chúc Mẫn cũng không dám ra tay giết chết.

Trực tiếp giết chết bọn họ là làm mất thể diện của Đại thái giám kia, cũng chính là không để Long Càn cung vào mắt, loại tội này nàng gánh vác không nổi.

Nhưng làm Chúc Mẫn càng thêm bức mình chính là lúc sau nàng sai người tiến vào tìm Lưu Vũ, chỉ có một người ngất xỉu, nội điện bị quấy đảo lung tung rối loạn, thư và tín vật cất giấu trong ngăn bí mật, toàn bộ đều không cánh mà bay.

Lúc ấy tiểu cung nữ tới đỡ nàng ta, thật cẩn thận nâng Lưu Vũ thần chí không rõ dậy, nói thẳng chính là gặp kẻ trộm.

Cho đến khi người hỗ trợ dập tắt lửa đều tan, Chúc Mẫn mới có cơ hội dò hỏi Lưu Vũ.

Cho tới bây giờ sau cổ Lưu Vũ còn hơi hơi đau, sắc mặt nàng ta tái nhợt, không biết là hôn mê lâu, hay bởi vì không hoàn thành nhiệm vụ Chúc Mẫn giao cho.

"Chủ tử, nô tỳ đáng chết, nô tỳ vừa tiến đến đã bị người đánh hôn mê từ phía sau. Toàn bộ sự tình còn lại đều không biết, mất trộm như thế nào, ai tiến vào, nô tỳ cũng không thấy được." Lưu Vũ trực tiếp quỳ rạp xuống đất, hai cánh môi nàng ta đều phát run.

Toàn bộ Đoan Mẫn điện, người biết đồ vật nàng ta thực sự muốn tìm chỉ có nàng ta và Mẫn Phi, có người thừa dịp hỗn loạn tiến vào nội điện, cũng không phải không có khả năng, chính là lúc ấy người tới tới lui lui cứu hoả, không phát hiện bất cứ người nào có bộ dạng khả nghi.

Lưu Vũ chỉ sợ Chúc Mẫn hoài nghi sự tình đến trên đầu mình.

Chúc Mẫn duỗi tay vỗ mặt bàn, thần sắc trên mặt vô cùng không vui.

"Chuyện này không trách người, trận lửa lớn này nhất định có âm mưu, chìa khóa nhà kho Đoan Mẫn điện bị trộm, lửa cháy lớn như vậy, người trông cửa lại ở phòng khác uống rượu. Ngay sau đó người trong tầm điện rút lui, trước khi người trở lại, nhất định đã có người vào được, không muốn bị người thấy mặt cho nên đánh ngất người từ phía sau, còn không bị người nhận thấy hành tung, người này rõ ràng không phải cung nhân bình thường, ít nhất sẽ biết chút quyền cước công phu. Một vòng khâu một vòng, đến tột cùng là ai làm?"

Nàng ta điên loạn cắn móng tay, trong miệng không ngừng lẩm bẩm.

Lưu Vũ vừa nghe Chúc Mẫn giải trừ hiềm nghi cho nàng ta, tức khắc thở phào nhẹ nhõm, thử đoán một câu: "Cung nhân có võ công trong cung, nổi tiếng nhất chính là cặp song sinh bên người Đào Phi? Đào Phi lại chưởng quản hậu cung, đối động thủ ngoài Đoan Mẫn điện tương đối dễ dàng. Cộng thêm liên lụy đến người Long Càn cung, có thể nhờ được người Long Càn cung hỗ trợ, chỉ có Đào Phi đi?"

Chúc Mẫn nhăn mày càng chặt: "Phải, nàng ta đúng là có rất hiềm nghi rất lớn. Nhưng Thư Quý phi sẽ đi nhờ nàng ta hỗ trợ sao? Theo ta được biết, Thư Quý phi bên kia đã có hành động, bà vú tiểu cung nữ vốn hầu hạ Đại hoàng tử đã bị đổi đi. Nước cờ này của nàng ta đã không có đường rút lui. Huống hồ cho Hoàng thượng đội nón xanh chính là trọng tội, nàng ta dám đưa nhược điểm của chính mình đến trong tay Tần Phiên

Phiên sao? Thêm một người biết, nàng ta liền chết sớm hơn vài phần. Việc này mạo hiểm quá lớn, không có khả năng, nếu ta là Tần Phiên Phiên, đã biết chân tướng, nhất định đi cáo trạng ngay với Hoàng thượng, trực tiếp đánh đổ hai người chúng ta."

Nàng ta càng nghĩ như vậy, càng cảm thấy Thư Quý phi không có khả năng tìm Tần Phiên Phiên hỗ trợ, bởi vì thật sự là quá không thể tưởng tượng.

"Người xem, Tần Phiên Phiên chỉ cần nói với Hoàng thượng, Trương Hiến Năng dẫn người tới lục soát, sau khi lấy đi thư và tín vật, ta và Thư Quý phi đều không được chỗ tốt. Rõ ràng nàng ta không mất một binh một tốt liền một mũi tên trúng hai con chim, từ đây trong cung không ai dám mảy may động đến nàng ta."

Chúc Mẫn vẫn như cũ nghĩ trăm lần cũng không ra.

"Nhưng nếu không phải Đào Phi nương nương phái người động tay, vậy bên phía Thư Quý phi cũng không có nhân tài như vậy. Nàng ta không trộm được mấy thứ này, tóm lại là có người cầm đi." Lưu Vũ cũng buồn bực.

Các phi tần hậu cung, ngoại trừ cặp song sinh bên người Tần Phiên Phiên, còn lại bên người phi tần khác đều không cho phép giữ lại cung nhân có võ công, vì sợ lúc Hoàng thượng và các nàng ở chung xảy ra việc ngoài ý muốn.

Có thể nói, từ khi Hoàng thượng đưa cặp song sinh này cho Tần Phiên Phiên, cũng đã đặt nàng ở địa vị không giống người thường.

Bất luận Chúc Mẫn nghĩ như thế nào đều sai, trên thực tế nàng ta đã không có cách nào tiếp cận cái đáp án kia, là bởi vì chính nàng ta không dám đi một bước kia, cho nên nàng ta kết luận Thư Quý phi cũng không dám, trực tiếp loại trừ cái lựa chọn có khả năng nhất.

Cuối cùng, nàng ta cũng không nghĩ ra tất cả chuyện đêm nay đến tội cùng là xuất từ bút tích của ai.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 134: Mộng Đẹp Được Tạo Thành

Edit: Cảnh Thực viện

Beta: Nhã Thực dung

Đối với trận lửa lớn này, chỉ có Tần Phiên Phiên chú ý đến, trên cơ bản thì Hoàng Thượng chỉ biết trận lửa cháy vào lúc nửa đêm, sau đó hỏi hai câu, xác định có thể dập tắt được và không có người thương vong, thì đi ngủ tiếp, đương nhiên không quá quan tâm.

Đến tận lúc Hoàng thượng vào triều, Vọng Lan mới đem toàn bộ đồ tối hôm qua Hồng Y trộm được đưa đến chỗ Tần Phiên Phiên.

Nàng không mở nội dung trong bức thư ra xem, nhưng chữ trên phong thư thì nàng nhận ra.

Hồng Y đứng ở một bên, có mấy lần muốn nói lại thôi, cuối cùng nhịn không được mà hỏi thăm: "Chủ tử, ngài có thể đoán ra được vị Diễn Lang này là ai không?"

Trên mỗi một phong thư đều viết bốn chữ: Diễn Lang thân thương.

Hồng Y không cần cố ý nhìn lén cũng có thể nhìn thấy được, những lời này vốn dĩ nàng ta không nên hỏi, nhưng thật sự tâm tư quá ngứa ngáy, trong đáy lòng cũng có chút suy đoán. Nếu đã gọi là "Diễn" thì nàng ta chỉ biết một nhân vật giàu sang, nhưng nếu như hắc và Thư Quý phi cùng

hợp tác thì cũng quá huyền ảo rồi.

"Tên của Cảnh vương có một chữ "Diễn", chuyện này không phải bí mật gì."

Tần Phiên Phiên ngẩng đầu lườm nàng ta một cái, vừa lúc nhìn thấy bộ dáng Liễu Âm đang vênh tai nghiêm túc lắng nghe.

Tiếng nói của nàng vừa dứt, mọi người đều ngơ ngẩn, không nghĩ rằng thật sự là người mà mình đoán.

Ngay cả Vọng Lan luôn luôn bình tĩnh, ngay lúc châm trà cũng không giữ được tay mình, nước trà tràn ra chén trà rồi trực tiếp chảy xuống.

"Thật, thật sự là Cảnh vương? Vậy chuyện năm đó của Cảnh Vương phi, vì sao nàng ta không ngăn lại chứ?" Liễu Âm cà lăm mà hỏi, trên mặt biểu lộ vẻ không thể tin được.

Thế giới này quả nhiên quá vi diệu rồi, quanh đi quẩn lại vẫn chỉ có mấy người như vậy.

"Người phải hỏi nàng ta chứ." Tần Phiên Phiên khoát tay áo.

Thư Quý phi đang ở Thường Dao các chờ đợi, xung quanh có mấy vị cung nữ ân cần chăm sóc, đương nhiên nàng ta vẫn cầm mấy quyển sổ sách để ngụy trang.

Mặt mũi của nàng ta có chút tiều tụy, tối hôm qua náo loạn lớn như vậy, chắc chắn nàng ta phải biết được, đoán chừng là cả một đêm không hề ngủ.

Nhưng Thư Quý phi lại biểu hiện giống như thường ngày vậy, còn ôm Đại Hoàng tử ôm trong ngực đùa giỡn một lát, sau đó mới để cho nhũ mẫu ôm đi.

Tần Phiên Phiên vẫn chỉ lưu lại một mình Hồng Y. Đợi đến khi trong điện chỉ còn lại ba người, thì nàng mới đem toàn bộ vật kia đến trước mặt Thư Quý phi.

"Thứ người muốn, ta giúp người lấy được. Người xem thử có thiếu cái gì hay không." Nàng thấp giọng nói.

Khi thấy đồng phong thư được niêm phong, cùng với hộp gỗ có tín vật bên trong, cả người Thư Quý phi đều run cả lên.

Nàng cho rằng mình đã sớm quên đi đoạn quá khứ này rồi, nhưng khi thấy từng thứ kia, thì kí ức phủ bụi lại lập tức bùng lên, đập nát tất cả những gì nàng giả vờ dựng lên.

Cái gọi là tín vật, kỳ thật đều là những thứ vụn vặt, có ngọc bội, có túi thơm, cũng có hoa khô cùng lá phong, đây đều là thứ mà nàng kẹp bên trong giấy viết thư, không nghĩ đến bây giờ vẫn còn.

Nhưng vì hộp gỗ này bị người ném đi, nên bên trong có vài thứ đã nát.

"Nô tỳ muốn giải thích một câu, cái hộp này lúc cầm về đã như vậy rồi, cũng không phải là nô tỳ làm rơi."

Hồng Y nhìn thấy bộ dáng thê lương của Thư Quý phi thì cảm thấy có chút đau buồn, lập tức nhẹ giọng giải thích một câu.

Thư Quý phi hướng về phía nàng gật đầu, nói một tiếng cảm ơn.

Tần Phiên Phiên thấp giọng nói: "Theo ta được biết, nửa năm trước Cảnh vương phủ phát sinh một trận hỏa hoạn lớn. Hoàng thượng rất quan tâm tới chuyện này, đặc biệt phái người tra xét, thư phòng của Cảnh vương không thể may mắn thoát khỏi, bị đốt đi không ít thứ. Thời gian đó

Cảnh vương và Cảnh vương phi cũng liên tục âm ỉ, nếu như ta đoán không sai, trận hỏa hoạn kia chỉ sợ là có âm mưu, những vật này hẳn là giấu ở trong thư phòng, được người khác liều mạng lấy ra."

Thư Quý phi khoát khoát tay, nói khẽ: "Người không cần nói những lời an ủi này với ta, những vật này vốn nên bị đốt trụi, giữ lại cũng chỉ là một tai họa."

Nàng hít sâu vài hơi, tâm tình kích động dần dần bình phục lại, biểu lộ trên mặt cũng khôi phục về bình thường.

Hồng Y rót cho nàng chén trà nóng, Thư quý phi liền uống mấy ngụm mới tỉnh táo lại.

"Chắc hẳn người cũng đã biết, Cảnh vương và ta có thư từ qua lại với nhau. Rất lâu trước đây, ta chỉ muốn gả cho Vương gia, nhưng lúc đó phụ thân do dự giữa Cảnh vương và Hoàng thượng. Ta và Cảnh vương vốn đã quen biết trước nên cũng đã chú ý lẫn, tiểu cô nương chưa từng trải qua chuyện đời tất nhiên rất dễ bị chìm đắm trong tình yêu. Nhưng cha ta cảm thấy tiên hoàng sủng ái Hoàng thượng như vậy, còn có Cao Thái hậu, vậy thì Cảnh vương chắc chắn không có duyên với vị trí ấy, cho nên ta gả cho Hoàng thượng."

Nàng ta bắt đầu chậm rãi kể lại câu chuyện xưa của mình, mở đầu này đã nằm trong dự liệu của Tần Phiên Phiên. Dù sao rất nhiều thế gia đều muốn dựa vào nữ nhân để giữ chắc địa vị của mình, gả cho Vương gia là một ván cược, cược về sau người kia sẽ có được vạn dặm giang sơn.

Về sau chỉ cần một người đắc đạo, gà chó lên trời.

"Sau khi tiến vào Vương phủ, ta và Cảnh vương đã không còn liên hệ, ta sẽ không để cho gia tộc của mình rước lấy phiền phức. Nhưng sau khi Chúc Mẫn dùng thủ đoạn của nàng ta để kế hoạch lật đổ Vương phi, ta lại thư từ qua lại cùng hắn. Tần Kiêu bên kia xem như đã chìm

sâu trong bùn, ta phải nói cho Cảnh vương, đừng chọc tới phiền toái này. Thế nhưng kết quả thì người cũng biết, hăn chọc. Hăn quang minh chính đại đi tới cầu thân với Tiên hoàng, làm nhục Hoàng thượng, đồng thời để cho Tần Kiêu trở thành Cảnh Vương phi. Trong thư hăn nói với

ta, hăn muốn báo thù đoạt thê tử, bởi vì Hoàng thượng cướp đi ta. Ta rất tức giận, rồi lại đau xót phát hiện ra, nam nhân này đã không còn đáng để ta yêu, hăn muốn báo thù, nhưng người nhục nhã đâu phải chỉ mỗi một mình Hoàng thượng?

Dù tay Thư Quý phi nâng tách trà nóng, nàng ta vẫn cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, giống như bên trong con người chỉ toàn là băng giá.

Trong nhất thời, Tần Phiên Phiên có chút không thể tiếp nhận, nàng ngồi ở chỗ đó sững sốt thật lâu mới phản ứng được.

Lúc đầu nàng tưởng rằng chỉ là chuyện đoạt thê tử, không nghĩ rằng chuyện sau đó khiến cho người ta trở tay không kịp, lại thốn thức không thôi.

"Đáng tiếc ta không phải là nam nhi, nếu không sao lại đến mức đến ở trong hoàn cảnh bị người ta bày bố như thế. Cha ta không hỏi ta, tự mình chủ trương, giao ta cho Hoàng thượng. Cảnh vương cũng không hỏi ta, tự mình chủ trương, nói muốn báo mối thù đoạt thê tử? Ai là thê

tử? Ta sao?"

Thư quý phi liên tục hỏi mấy câu, biểu lộ trên mặt dường như muốn khóc.

Tần Phiên Phiên có chút bối rối, nàng rất ít khi nhìn thấy vẻ mặt thống khổ này trên khuôn mặt trấn định kiềm chế của Thư Quý phi.

Nhiều năm chịu cảnh ngộ như vậy, chắc hẳn ở trong đáy lòng nàng ta sinh ra vô số vết thương, trải qua năm tháng lắng đọng, vết thương đã không còn chảy máu, chỉ chậm rãi kết vảy.

Nhưng khi những vật cũ này bị đặt lên bàn một lần nữa, khi Chúc Mẫn lợi dụng những vật này áp chế nàng ta, Thư quý phi mới phát hiện rằng, mặc dù kết vảy, nhưng vết thương vẫn còn, bị đồ vật va vào, lại chảy máu lần nữa.

Những việc này vừa khiến nàng ta không thể quên, vừa là sự tuyệt vọng thống hận sỉ nhục của nàng ta.

"Không sao, những chuyện này đều đã quá khứ. Hơn nữa đồ vật đã nằm trong tay, người không cần sợ Chúc Mẫn. Cho dù nàng ta áp chế người cái gì cũng sẽ không thành công, ngược lại còn bị chúng ta áp chế một bước."

Tần Phiên Phiên dừng một chút, thấp giọng trấn an. Dù có vài câu an ủi này nhưng sắc mặt Thư Quý phi vẫn tái nhợt, có vẻ hơi bất lực.

"Chúc Mẫn là một người rất am hiểu cách trốn ở phía sau người khác để ám toán, trên cơ bản nàng ta đều bày ra mưu kế để cho người khác xung phong làm quân cờ, còn mình thì theo sau ngồi mát ăn bát vàng. Đương nhiên ngoại trừ việc sau khi vận ngã Tần Kiêu, nàng ta bị Nhân Quý phi ám toán cho nên trọng thương, sợ hãi ở trong Vương phủ. Nhưng thân thể của nàng ta không phục dưỡng tốt, ngược lại còn bị người khác mưu hại tính mạng nên liền dọn đi Tĩnh Tư am, vừa đi đã là mấy năm."

Thư quý phi thấp giọng nói, nói về việc Chúc Mẫn, tinh thần của nàng ta liền lập tức khôi phục không ít.

"Sau đó nàng ta trở về, chuyện của Nhân Quý phi trước đây chắc chắn không thoát khỏi liên quan đến nàng ta, bây giờ lại lợi dụng ta. Nàng ta

không dám đối phó chính diện với người, cho nên luôn tìm "con dê thế tội" để trốn sau lưng. Nếu như được chuyện thì nàng ta ngồi mát ăn

bát vàng, thất bại thì người nhận phạt cũng không phải là nàng ta."

Tần Phiên Phiên nghe phân tích của Thư Quý phi, cảm thấy cực kỳ có lý, không khỏi gật đầu liên tục.

Hai người cẩn thận thương lượng một chút, trong lòng liền có đối sách.

Gần đây Thường Đào các lưu truyền một chuyện, nhà có lang[1] khóc đêm, mỗi lần hài tử khóc lúc nửa đêm, dùng tàn hương vừa đốt ngâm vào nước rồi bôi lên trán của hài tử, đợi thời gian qua gần nửa nén hương thì hài tử không còn khóc nữa.

[1] Lang trong từ Lang quân: Mĩ xứng dùng cho đàn ông, con trai.

Mỗi ngày Chúc Mẫn đều mong mỏi Thư Quý phi phái người đến truyền lời, nói tin tức trong Thường Đào các cho nàng nghe.

"Nhũ mẫu đã tin tưởng không nghi ngờ nên đã làm theo. Trước đó, ngày nào cứ đến nửa đêm, Đại Hoàng tử lại bắt đầu kêu khóc không ngừng. Đợi sau khi bà ta bôi xong, Đại Hoàng tử mới có thể nằm ngủ. Tiểu hài tử ban đêm ngủ không ngon giấc, ban ngày sẽ không có tinh thần. Chủ tử

của nô tỳ nói, mỗi ngày nàng đều ôm Đại Hoàng tử, tinh thần của hắn so với trước đó uể oải hơn rất nhiều, lượng bú sữa mẹ cũng ít."

Người bên cạnh Thư Quý phi đến đây báo cáo tin tức, Chúc Mẫn nghe xong lời này, trên mặt lập tức lộ ra mấy phần vui vẻ.

Nàng không khỏi vỗ tay cười nói: "Nghe nói trước đó Đại Hoàng tử có thói hư tật xấu là nửa đêm bừng tỉnh quấy khóc, Tần Phiên Phiên cũng có mời Đại phu đến giúp hăn sửa đổi. Không ngờ đổi tới đổi lui bây giờ vẫn trở lại như cũ, thậm chí so với trước đây còn nghiêm trọng thêm. Thật sự là hay quá mà."

"Còn có việc gì nữa không, mau nói để bản cung nghe thử." Chúc Mẫn lại nôn nóng hỏi.

"Đối với thói hư tật xấu nửa đêm tỉnh ngủ của Đại Hoàng tử, Hoàng thượng cũng rất quan tâm, thậm chí nửa đêm rời giường đến dỗ hăn. Đương nhiên nhũ mẫu làm việc cực kỳ cẩn thận, thỉnh thoảng sau khi Đại hoàng tử bị dỗ ôm về, nhũ mẫu lại lặng lẽ đánh tỉnh hăn, không cho hăn ngủ. Tính tình Đại Hoàng tử bây giờ đã càng lúc càng nóng nảy, Hoàng quý phi sốt ruột phát hỏa, quanh miệng cũng nổi vết đỏ." Tiểu cung nữ tiếp tục nói.

Vốn dĩ Chúc Mẫn nghe được tin này thì vô cùng cao hứng, nhưng hai câu cuối cùng vẫn khiến cho sắc mặt nàng ta thay đổi, đặc biệt là danh xưng kia.

Lưu Vũ thấy chủ tử nhà mình lại bày ra vẻ mặt kia, vội vàng nói: "Trong điện của chúng ta không cho phép xưng hô nàng ta là Hoàng quý phi, phải gọi là Đào Phi."

"Vâng, nô tỳ biết sai. Đào Phi nương nương đã buồn bã phát hỏa vài ngày, nghe nói là nấu canh tuyết lê cũng không có tác dụng gì. Một lần tinh thần không tốt, tính toán sổ sách còn sai một chỗ, rước lấy phiền toái, Hoàng thượng cũng có chút phê bình kín đáo nàng ta." Tiểu cung nữ không ngừng nói.

Bỗng nhiên Chúc Mẫn vỗ mặt bàn một cái, trong đôi mắt toát ra vẻ mừng như điên, lớn giọng nói: "Khổ tận cam lai, rốt cuộc ta tìm đúng đường rồi. Xuống tay từ chỗ Đại Hoàng tử, chỉ cần Đại Hoàng tử chịu khổ,

tâm của Tần Phiên Phiên lo xử lý chuyện của con mình, Hoàng thượng sẽ vừa

lo lắng vừa trách cứ Tần Phiên Phiên, quả thật là quả báo mà..."

Nàng ta như một người điên, không ngừng bày mưu tính kế.

Cung nhân bên trong Đoan Mẫn điện đều không cảm thấy kinh ngạc, chỉ có ánh mắt Lưu Vũ lo âu nhìn về phía chủ tử của mình.

Sau khi hồi cung, so với Tần Phiên Phiên xuôi gió xuôi nước, thì Chúc Mẫn liên tiếp phạm sai lầm. Sự ghen ghét cùng không cam tâm trời dậy, tạo thành một chấp niệm trong lòng nàng ta khiến cho trạng thái của nàng ta có chút điên cuồng.

"Về nói cho chủ tử các người biết, nhất định phải ổn định, cứ dựa theo tình hình này mà làm. Giữa Tần Phiên Phiên và Hoàng thượng cũng không phải vững như thành đồng, hóa ra việc tìm những nữ nhân đến đều không có tác dụng gì, Hoàng thượng đối với nữ sắc không có cảm giác.

Nhưng Đại Hoàng tử lại là nghịch lân của hãn, ta muốn liên tục dùng Đại Hoàng tử để chia rẽ hai người bọn họ, thẳng đến ngày Đại hoàng tử chết yếu, ha ha..."

Chúc Mẫn nói lớn, trên mặt đều là thần sắc đắc ý, sau đó nhận ra mình có chút thái quá, lập tức đưa tay bưng kín miệng của mình, nhưng tiếng cười gian xảo kia vẫn lộ ra đứt quãng.

Trên đường Lưu Vũ đưa tiểu cung nữ trở về, mặt mũi tràn đầy vẻ u sầu, người bình thường đều nhận ra trạng thái tinh thần của chủ tử nhà mình rất bất thường.

"Lưu Vũ tỷ tỷ, người cũng đừng lo lắng, ta cảm thấy Mẫn Phi nương nương chỉ là đang chịu chút kích thích. Chúng ta cứ thuận nàng mà làm, sau này người về nói với mọi người trong Đoan Mẫn điện là được, tạo bầu không khí mà nàng thích. Nàng muốn nghe cái gì, các người liền nói cho nàng nghe, dù sao nàng cũng không gặp được Hoàng Quý phi. Các người trông chừng nàng, không cho nàng ra ngoài là được rồi." Tiểu cung nữ nhẹ giọng thì thầm đề nghị.

Lưu Vũ chân chờ một lát, cẩn thận suy nghĩ, cảm thấy vậy cũng đúng, liền gật đầu đáp ứng.

"Được, người cũng đừng nói chuyện này cho người khác biết."

Tiểu cung nữ được nàng căn dặn, hai người liền mỗi người đi một ngã, kết quả tiểu cung nữ lại quay đầu đến Thường Đào các.

Thư Quý phi cùng Tần Phiên Phiên đều đang đợi nàng ấy. Để tránh xuất hiện hiểu lầm không cần thiết vào lúc này, Thư Quý phi cho người đến Đoan Mẫn điện hỏi báo tin tức, sau đó trở về Thường Đào các, nói rõ ràng mọi chuyện ngay trước mặt hai người.

Dù sao trong hậu cung này, mặt ngoài liên thủ, phía sau đâm dao là chuyện thường, nàng làm như vậy chỉ ít có thể cho thấy thái độ rõ ràng.

Tần Phiên Phiên sau khi nghe tiểu cung nữ hồi báo, không khỏi nhú mày: "Mẫn Phi đã hoàn toàn lâm vào trạng thái cố chấp, hạt giống đã chôn xuống, chỉ cần đợi đến ngày nở hoa kết trái. Ta rất chờ mong khi Mẫn Phi biết xung quanh mình là một âm mưu lớn, nàng ta sẽ có bộ dạng gì."

Thư Quý phi cười khẽ một tiếng: "Chắc là sẽ không vui vẻ đâu. Nàng ta hiểu nhất là cách tạo mộng đẹp cho người khác, bây giờ chúng ta liên thủ, tạo một cái mộng đẹp cho nàng ta, đợi đến lúc tỉnh mộng thì đoán chừng nàng ta điên thật rồi."

"Ha ha..." Ngoài cửa truyền đến tiếng cười ngây thơ của hài tử, Đại Hoàng tử được nhũ mẫu ôm đến rất nhanh, bộ dáng của tiểu gia hỏa mập mạp cực kỳ đáng yêu.

Hai người đều đổi chủ đề, chuyên tâm chơi đùa với hài tử.

Đương nhiên những chuyện trước đó báo với chỗ Doan Mẫn điện đều là giả, bây giờ chính là thời điểm Đại hoàng tử khỏe mạnh trưởng thành, làm sao có thể đêm nào cũng mất ngủ được.

Vì mau chóng để Chúc Mẫn lộ ra sơ hở, Tần Phiên Phiên mới ra nước cờ này, cũng đặc biệt để lời đồn truyền đến tai Tiêu Nghiêu.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 135: Bị Đét Mông

Edit: Lan Sung nghi

Beta: Rine Hiền phi

"Có phải gần đây trong cung có lời đồn gì không?"

Tiêu Nghiêu ngồi ở một bên, nhìn Tần Phiên Phiên cho Nháo Nháo uống nước, thấp giọng dò hỏi một câu.

Ngoại trừ uống sữa, mỗi ngày Tần Phiên Phiên đều sẽ cho tiểu nãi oa này uống một ít nước ấm.

Nghe thấy hắt dò hỏi, động tác bón nước của Tần Phiên Phiên hơi dừng lại một chút, dùng khăn tay, thay bé con lau đi nước miếng bên khóe miệng: "Hoàng thượng, ngài nghe được gì?"

Tiêu Nghiêu híp híp mắt, nghịch ngón tay Tiêu Nháo Nháo, nói: "Nói bé con nửa đêm thích khóc, khóc đến mức thân thể cũng sắp hỏng luôn rồi, là ai truyền ra? Nhi tử của trẫm luôn thông minh tháo vát, nửa đêm luôn ngủ ngoan như heo con. Quyền chấp chương hậu cung nằm trong tay nàng, nàng không thể nào không nghe được những lời này chứ, vì sao không ngăn lại, còn để cho tùy ý truyền đi. Đều đã truyền đến tai trẫm, vậy lúc trước đã nói khó nghe đến cỡ nào?"

Hoàng thượng hiển nhiên là tức giận không nhỏ, buổi nói chuyện này có thể nói là thao thao bất tuyệt, hoàn toàn chính là bênh vực kẻ yếu giúp bé con này.

Tần Phiên Phiên bị những lời hình dung của hã làm cho buồn cười, không nhin được phản bác: "Nó mới lớn đến đâu chứ, làm sao ngài biết nó thông minh tháo vát? Những lời này chính là ta để bọn họ truyền ra cho ngài nghe một chút."

"Không thể nào, nàng truyền những lời này ra làm gì? Đây là những lời nguyên rửa đó, trăm đã chuẩn bị cả gậy đánh người! Bé con có phải do nàng sinh ra không vậy?"

Hã vừa nói vừa thở phì phì ôm Nháo Nháo từ trong lòng Tần Phiên Phiên ra, ôm lại gần rồi hôn lên trán tiểu nữ oa mấy cái, thấp giọng nói: "Con nhìn đi, mẫu phi con một chút cũng không đau lòng con, chờ lát nữa trăm viết cho con một quyển sổ nhỏ, chuyên dùng để ghi những việc xấu mà mẫu phi con làm với con."

"Cái gì cũng có nguyên nhân, để tránh cho Hoàng thượng lại nói thần thiếp sắp xếp việc gì mà lại không báo với ngài, cho nên trước báo với ngài một tiếng. Ta nhận được tin tức, nói trong cung này có người muốn gây bất lợi với Nháo Nháo, bị ta ngăn cản được, nhưng dù sao cũng phải làm ra vẻ một chút để dụ rã ra khỏi hang chứ."

Tần Phiên Phiên không phản ứng lại với những lời hồ ngôn loạn ngữ của hã, thuận tay lau khô nước trên bàn.

Tiêu Nghiêu lập tức nhăn chặt mày, hỏi: "Ai? To gan lớn mật như vậy, biết rõ Đại Hoàng tử được trăm xem như tròng mắt, còn dám tùy ý làm bậy như thế?"

Tần Phiên Phiên cười khẽ một tiếng: "Nguyên nhân chính là vì bé con này là tròng mắt của người, mới ra tay cẩn thận như vậy. Toàn bộ nữ nhân trong cung, Hoàng thượng chính là đang độc sủng một mình thần thiếp, các nàng đều nhìn rất rõ ràng, nhưng lại một người nổi tiếp một người không ngừng ra tay với thần thiếp. Các nàng cũng biết Hoàng thượng không thích

các nàng, còn muốn biểu diễn cho ngài xem, mị hoặc quân tâm. Rõ ràng biết là không được nhưng vẫn không cam lòng, không bỏ xuống được, rất nhiều người trong cung đều không bỏ được tật xấu này."

Tiêu Nghiêu trầm tư một lát, biết rõ lý lẽ là như vậy: "Vậy nàng cũng thu liễm một chút, dù sao cũng là con trai nhà mình, đừng nói mấy lời không may mắn này. Mau chóng xử lý đi, có gì cần trầm làm, cứ việc mở miệng."

Hắn nói xong câu này, liền ôm bé con sang một bên chơi đùa, không hỏi nhiều đến chuyện này.

Trong mắt Tiêu Nghiêu, Tần Phiên Phiên không phải là dạng nữ nhân yếu đuối, chuyện trong hậu cung nàng có thể làm chủ, vậy thì hắn liền không nhúng tay vào.

Chỉ là lúc yêu cầu thì hắn hỗ trợ, nơi cần có hắn thì hắn xuất hiện, còn lại thì không cần quản nhiều, hắn cũng không muốn vì đôi ba chuyện son son phấn phấn (chuyện đàn bà) mà hao phí thời gian và tinh lực của bản thân.

Tháng của bé con càng ngày càng lớn, tinh lực cũng càng ngày càng nhiều, Tiêu Nghiêu lại luôn yêu chiều tiểu nữ oa này, luôn thích cùng nó chơi trò tung lên cao.

"Ha ha ha ha ha-----" Bé con vẫn luôn cười to.

Nhưng trò này vẫn luôn đòi hỏi thể lực, cho dù là ngôi cửu ngũ cường thân kiện thể, sau một lát chơi cùng nhau, cũng có chút lực bất tòng tâm, một bên thở hổn hển, một bên nói: "Sao con lại nặng hơn rồi, lớn lên có chút giống heo, buổi tối ăn ít một chút đi."

Hắn vừa nói vừa đưa Tiêu Nháo Nháo cho bà vú, chính mình ôm không nổi còn trách đứa bé ăn quá nhiều.

"Ủ, ư, oa--- " Đối với việc phụ hoàng của bé không cùng chơi với bé, Tiêu Nháo Nháo tỏ ra vô cùng không vui, rì rầm hai tiếng, thấy Tiêu Nghiêu vẫn không để ý tới bé, còn mắng bé lớn lên giống heo, chỉ biết ăn, lập tức lớn tiếng khóc oa oa, mặt cũng vì nghẹn ngào mà đỏ hết cả lên.

"Người khóc cái gì, không được khóc." Tiêu Nghiêu hầm hừ, giảng đạo lý với bé con.

Tiểu tử thối này hại hấn mất hết mặt mũi, sau một lát ôm bé nâng lên cao chơi đùa, hiện tại đã mệt đến mức thở hồng hộc, loại trạng thái yếu đuối mong manh này khiến hấn nhớ tới thảm trạng sớm tiết ra ở mùng một đầu năm hôm trước.

Cái loại cảnh tượng mất mặt này, đời này hấn không thể nào quên được, hoàn toàn đã trở thành bóng ma tâm lý.

"Oa oa oa ---" Nhưng Tiêu Nháo Nháo lại không hiểu nỗi sâu của hấn, chỉ biết gào khóc, còn khóc đến mức lạc cả giọng.

Không thể không nói, nhóc con này không hổ là nhi tử của Tần Phiên Phiên, ngay cả khóc cũng đa dạng như vậy.

Sắc mặt Tiêu Nghiêu thay đổi vài lần, còn trộm đánh giá liếc Tần Phiên Phiên, chỉ thấy nàng cong môi cười khế, giống như gặp được chuyện gì rất thú vị vậy.

Kết quả là bị hấn trừng mắt: "Nhìn cái gì mà nhìn, không cho nói trảm không được."

Tựa như là hấn muốn chứng minh chính mình, lại ôm lấy tiểu tử kia từ trong ngực bà vú, tiếp tục cẩn thận mà nâng bé con lên cao.

Tiêu Nháo Nháo lập tức liền nín khóc mím cười, trong điện lại khôi phục cảnh tượng hài hòa lần nữa.

Tần Phiên Phiên bị cái tròng mắt kia của Hoàng thượng, còn có những lời khó hiểu kia khiến cho sửng sốt, ngay sau đó liền cười thành tiếng.

Căn bản là nàng không hề suy nghĩ theo hướng kia, nhưng sau khi được Hoàng thượng nhắc nhở, nàng liền nhớ lại toàn bộ.

Bởi vì tiếng cười của Tần Phiên Phiên, Tiêu Nghiêu có vẻ càng thêm không vui, nữ nhân này thật sự là quá cả gan làm loạn, hoàn toàn chính là thiếu dạy bảo.

Hắn vẫn đang cố sức chống đỡ để ôm một lát, cuối cùng cánh tay cũng mỏi nhừ đến không nhấc nổi lên, lúc mà hắn từ bỏ, tiếng cười của Tần Phiên Phiên càng lớn hơn.

Trên thực tế, nàng vẫn luôn nhìn, vốn muốn xem Hoàng thượng có thể chống đỡ đến khi nào, không ngờ hắn vẫn trình diễn cho nàng xem một màn liều mạng, cuối cùng cũng lại không thể không từ bỏ, còn đeo theo một bộ biểu tình khuất nhục trên cả khuôn mặt.

"Không phải sức lực của trẫm nhỏ mà là tiểu tử này ăn quá nhiều, về sau các ngươi cho hắn ăn ít một chút." Tiêu Nghiêu mở to hai mắt nhìn về phía các nàng, lời lẽ vô cùng chính đáng mà kháng nghị với Tần Phiên Phiên.

Bà vú đứng ở một bên lại thật sự bị dọa đến mức không dám lên tiếng, Tần Phiên Phiên gật đầu liên tục, thuận miệng trấn an hắn: "Vâng, thần thiếp đều đã biết. Hoàng thượng là lòng có dư mà lực không đủ, ta đều biết. Mừng một đầu năm hôm đó, thần thiếp cũng đã tự mình trải nghiệm rồi."

"Tần Phiên Phiên!" Nàng quả thực là cái hay không nói, nói cái dở, đầu tóc Tiêu Nghiêu trực tiếp dựng đứng hết cả lên, cả người đều ở trong trạng thái muốn bạo phát.

Cuối cùng hắn rống lớn một tiếng, muốn lập tức đuổi theo nàng, Tần Phiên Phiên liền quay đầu chạy.

Hai người thật sự chơi trò người chạy ta đuổi trong điện, đương nhiên Tiêu Nháo Nháo lại bị phụ hoàng vứt bỏ lần nữa lại rầm rì, cuối cùng thành phối nhạc cho trò chơi đuổi bắt này, tiếng khóc từng đợt từng đợt không dứt.

Tần Phiên Phiên vừa chạy vừa nhin không được cười, nàng thật sự không phải cố ý, nhưng một bên là Hoàng thượng bị nàng chọc tức, một bên là tiếng khóc ầm ứ của tiểu nữ oa.

Tại một khắc này, nàng cảm thấy mình có thể làm chúa tể của cả thế giới, hai người bọn họ đều không vui, nàng liền vui vô cùng.

"Ha ha ha ---"

Nàng còn chưa "ha ha" xong, đã bị người ôm chặt, trực tiếp ép vào tường.

Tần Phiên Phiên "ha" không ra, nhưng lúc trước lại cười quá càn rỡ, vẫn còn có chút dừng không được, hơn nữa còn cười đến mức phải thở hổn hển.

"Tần Phiên Phiên, sức lực thật lớn nha." Tiêu Nghiêu đè chặt tay nàng, một tay bóp chặt cổ tay, một tay khác để ở trên vai nàng, sức lực rất lớn, hoàn toàn không cho nàng có khả năng chạy trốn.

Nàng nhin đã lâu, mới thuận lại được khí, lập tức nói: "Không có, thần thiếp chỉ là đang đùa thôi. Hoàng thượng chính là nam nhân lợi hại nhất trên đời này, ngôi cửu ngũ cao cao tại thượng mà. Sao phải cậy mạnh làm gì, ngài dựa vào trí tuệ để thống nhất giang sơn mà."

Tần Phiên Phiên lập tức đổi thành bộ mặt lấy lòng, vừa mở miệng đã nói lời khích lệ.

Chỉ là lúc này Tiêu Nghiêu cũng không dễ dãi như vậy, dù sao cũng là vấn đề hoài nghi năng lực trên giường của hắn, đây chính là tình huống vô cùng nghiêm túc, hắn kiên quyết không cho phép tồn tại.

So với việc nghi ngờ hắn có phải một Hoàng đế tốt không còn nghiêm trọng hơn, dù sao có phải Hoàng đế tốt hay không cũng cần lưu lại để cho hậu nhân đời sau bình phán (bình luận + phán xét), khi đó hắn đã chết, cũng không quản được nhiều.

Nhưng loại chuyện như năng lực trên giường này, chính là đang nghi ngờ hắn có phải nam nhân không, hắn kiên quyết không muốn làm một phế vật!

Tiêu Nghiêu vẫn luôn hí mắt nhìn nàng, hắn càng nghiêm túc, Tần Phiên Phiên càng thêm đẹp, nàng muốn nhẹ nhàng cho qua chuyện này, không phải chỉ là đùa một chút thôi sao.

Nàng chính là đang đắc ý vênh váo, cậy sủng mà kiêu đó, thì sao?

Xích chó còn trong tay này, đừng sợ, bình tĩnh, chúng ta nhất định có thể thắng!

"Hoàng thượng, ngài đừng bày ra vẻ mặt như vậy, cười một cái đi. Thần thiếp chơi ôm ấp hôn hít nâng lên cao với ngài nha." Nàng vừa nói vừa giơ tay sờ sờ lên gương mặt của hắn, động tác trên tay vô cùng ôn nhu.

Nàng trực tiếp đưa miệng qua, Hoàng thượng cũng không hề trốn tránh, liền chỉ đứng yên tại chỗ không động đậy.

Tần Phiên Phiên thuận lợi hôn được lên môi hắn, hơn nữa thời điểm nàng ôm hắn, Tiêu Nghiêu còn buông tay đang bị kiềm chế của nàng ra, rõ

ràng là vô cùng phối hợp.

Hôn hôn và ôm một cái đều vô cùng thuận lợi, cũng chỉ còn dư lại một cái nâng lên cao.

Nàng đứng ở trước mặt Tiêu Nghiêu, trên mặt bắt đầu treo lên nụ cười ngạo ngạo nhẹ nhàng, mở hai tay về phía hắn, hiển nhiên là đang đợi hắn ôm.

Kết quả là tay Tần Phiên Phiên đều đã mỏi nhừ, vẫn không chờ nổi một động tác của nam nhân như cũ, hắn vẫn mắt lạnh nhìn nàng như cũ, quanh thân tản ra cảm giác "Ta không vui" áp bách mãnh liệt.

"Hoàng thượng, nào, ngài đến ôm ta đi." Tần Phiên Phiên lắc lắc đầu, không nhin được nhắc nhở hắn một câu.

Liền thấy Tiêu Nghiêu cười một cái lạnh lùng với nàng, trầm giọng, nói: "Lòng trầm có dư mà lực không đủ, sao có thể ôm được nàng đây? Không bằng nàng ôm trầm đi?"

Tần Phiên Phiên chớp chớp mắt, nàng phát hiện mọi chuyện trở nên hơi khó làm.

Rõ ràng là Cầu tử vẫn đang rất tức giận, hoàn toàn là đáng vẻ không dễ dỗ, dù sao thì thân thể này của nàng muốn để hắn bế lên thật sự có chút khó khăn.

"Thần thiếp ôm không nổi." Tần Phiên Phiên có chút ầm ức, không nhin được dẫu dẫu môi.

Bên này nàng còn chưa nói xong, bỗng nhiên lại bị bế ngang hông lên. Đầu tiên Tần Phiên Phiên hơi cả kinh, ngay sau đó liền cong môi nở nụ cười.

Nếu ôm ấp hôn hít nâng lên cao đều đã làm xong, vậy thì Hoàng thượng nên được đỡ rồi chứ, chắc là sẽ không truy cứu nàng nữa đâu.

Trong lòng Tần Phiên Phiên nghĩ thật là tốt đẹp, chỉ là sau khi Hoàng thượng bế nàng lên lại thảng hưởng nội điện mà đi, hơn nữa bước chân có vẻ vô cùng dồn dập.

Các cung nhân đứng ở trong điện hầu hạ đều liếc nhau một cái, rất nhanh lại cúi đầu.

Bà vú cũng ôm Đại Hoàng tử đang ẵm ẵm trở về trắc điện, không cần mở miệng, tất cả mọi người đều hiểu ý không nói ra.

Rất rõ ràng là hai vị chủ tử này lại muốn "ban ngày tuyên dâm", làm nô tài ánh mắt cũng phải tốt một chút, nếu không sẽ bị chủ tử ghét bỏ.

Trương Hiến Năng nhìn động tác bước đi gấp gáp không chờ nổi kia của Hoàng thượng, không nhịn được thở dài trong lòng một hơi, Hoàng thượng thật đúng là nóng nảy nha.

Rõ ràng gần đây thường xuyên khai trai, còn muốn chơi cái trò này nữa.

Nhìn tư thế Tiêu Nghiêu quăng nàng lên giường này, Tần Phiên Phiên cũng cho rằng hẳn cũng muốn hoan hảo với nàng vào ban ngày, hơi nhẹ nhõm mà thở dài một hơi trong lòng.

Không vấn đề, đỡ Hoàng thượng vẫn rất là đơn giản, ngủ một giấc liền xong.

Nếu còn chưa đỡ được, vậy thì ngủ hai giấc.

Nhưng là trăm triệu lần không nghĩ tới, tất cả mọi người đều nghĩ sai rồi.

Bởi vì sau khi Tiêu Nghiêu ném nàng lên giường, trực tiếp lật úp nàng, để nàng ghé vào trên giường, cởi váy ngoài của nàng, nhắm ngay hông nàng mà đánh.

"Đét đét đét----- " Tiếng đánh hông truyền đến, cung nhân bên ngoài điện cũng nghe rất rõ ràng. Tất cả mọi người đều bị chấn kinh, giống như là bị định hải thần châm (chính là gậy như ý của Tôn Ngộ Không lấy được dưới Long cung đó các nàng) ghim lại rồi ấy.

Ôi thanh thiên đại lão gia của ta ời, Hoàng thượng chơi cái loại trò chơi này cũng đủ kinh rồi.

Tần Phiên Phiên nàng lại bị đánh hông, nàng lớn đến như vậy rồi còn chưa có ai dạy dỗ nàng như vậy đâu, tuy là Hoàng thượng ra tay cũng không nặng, nhưng là tại thời điểm này trừng phạt nàng, thật sự là khiến nàng mất mặt đến mức hận không thể tìm cái lỗ để chui xuống cho xong.

"Hoàng thượng, ngài đánh ta làm gì?" Mới đầu Tần Phiên Phiên còn giãy giụa hai ba cái, nhưng sức lực của nam nhân lại rất lớn, căn bản là nàng không thoát được, chỉ có thể cứ để bị đánh như vậy.

Thời điểm nàng hỏi câu này, cả người đều vùi vào chăn găm, xấu hổ đến không dám ngẩng đầu, giọng nói đều có vẻ rầu rĩ.

"Nàng thiếu dạy dỗ mà. Tuy trăm nói lòng có dư mà lực không đủ nhưng là đối với chuyện khác, còn đối với việc đánh nàng, tuyệt đối là lực lượng vô cùng dồi dào, dùng sao cũng không hết được."

Hắn vừa nói vừa đánh thêm hai cái, cả người Tần Phiên Phiên đều giống như là rơi vào trong lò, nóng đến khó chịu.

Nàng thật sự là hết cách nhìn thẳng vào mấy chữ "lòng có dư mà lực không đủ", hoàn toàn bị chơi đến hỏng rồi, hơn nữa rõ ràng là Hoàng thượng đang trả thù nàng.

Xong rồi, xong rồi, nàng đã mất hết mặt mũi trước mặt các cung nhân rồi.

Thật sự là trăm triệu lần không ngờ tới, người bị Hoàng thượng đánh mông không phải là Tiêu Nháo Nháo, mà là mẹ ruột của Tiêu Nháo Nháo.

Tuy là trước đây Hoàng thượng cũng từng để Hình ma ma viết chữ lên lưng nàng, nhưng đó là cảm giác trên giường, tính chất hoàn toàn khác với lần dạy dỗ này.

Cho nên có đôi khi, muốn cạy sủng mà kiêu cũng cần kiềm chế một chút, dù sao tuy xích chó trong tay nhưng cũng có lúc lật xe.

"Đừng đánh, ta biết sai rồi." Nàng rầm rì suốt nửa ngày, cuối cùng cũng nghẹn ra một câu này.

Chủ yếu là đã xấu hổ đến nói không ra lời, giọng nói này hoàn toàn là đang làm nũng.

"Nàng nói gì? Trẫm nghe không rõ, nói to lên."

Tiêu Nghiêu nhẹ nhàng nhú nhú mày, không phải hấn ra vẻ, là thật sự nghe không rõ, chỉ nghe thấy Tần Phiên Phiên lẩm bẩm, giống như tiếng kêu của gà con mới nở đang kêu.

Tần Phiên Phiên hơi cao giọng nói một câu, nàng thật sự là đã dùng hết xấu hổ cả đời này rồi.

Tiêu Nghiêu trầm giọng nói: "Trẫm có sức lực không? Có còn là "lòng có dư mà lực không đủ không"?"

"Không phải không phải, ngài là đại lực sĩ, là nam nhân cường tráng uy vũ nhất trên đời này, ta cũng chỉ có thể quỳ trước mặt ngài." Tần Phiên Phiên lập tức phát huy sở trường của mình, tiếp tục vuốt mông ngựa.

Cuối cùng Tiêu Nghiêu cũng buông nàng ra, hừ lạnh một tiếng nói:
"Lần sau nàng còn nói những lời này, ta liền phạt nàng trên giường."

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 136: Phiên Phiên Bố Trí

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: Nga Quý tần

"Thần thiếp cũng không dám nữa, về sau nhất định không nói những lời này!" Tần Phiên Phiên bảo đảm với hân.

Tiêu Nghiêu mới xoay người nàng lại, làm nàng nằm thẳng trên giường.

Bởi vì chùm đầu trong chăn một lúc, bởi vậy giờ phút này mặt Tần Phiên Phiên đỏ bừng, lại thêm bộ dáng thở hổn hển, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng có thể ngất đi.

Tiêu Nghiêu nhẹ nhàng vỗ vài cái lên ngực nàng, còn thuận tay đùa giỡn sờ soạng một phen, lại rước lấy ánh mắt xem thường của Tần Phiên Phiên.

Thời điểm buổi tối, Tần Phiên Phiên bị triệu đi Long Càn cung.

Tiêu Nghiêu còn đang nghiêm trang viết gì đó, nàng cũng tập mãi thành thói quen, Hoàng thượng vô cùng cần cù, thường xuyên phê duyệt tấu chương đến nửa đêm, nhưng hai người đã thành thói quen buổi tối ngủ cùng nhau.

Dù cho hân phải thật lâu mới có thể lên giường, nhưng cũng muốn Tần Phiên Phiên ngủ ở Long Càn cung, này đã là thói quen ngầm thừa nhận

của hai người.

Tần Phiên Phiên ngồi trên ghế ở ngoại điện, tìm thoải bản đọc để giết thời gian.

Nàng lại đây tương đối sớm, thường thường sẽ trầm mặc mà ở cùng Hoàng thượng một lát, sau đó đến giờ lại tự mình đi nội điện nghỉ ngơi trước.

Loại thời khắc an tĩnh này, nàng vô cùng hưởng thụ, hai người ai cũng không cần phải nói, cứ như vậy yên lặng mà làm việc của chính mình, cũng sẽ không cảm thấy xấu hổ và nhàm chán, thậm chí còn cảm thấy ấm áp.

Nàng ngẫu nhiên nhớ tới thời điểm trầm mặc hai người ở chung lần đầu tiên, Tần Phiên Phiên xấu hổ đến tột đỉnh.

Bởi vì lúc ấy, bọn họ giới hạn trong việc giao lưu trên giường, dưới giường đều dựa vào một mình nàng nói hươu nói vượn chống đỡ.

Lần đó Hoàng thượng cũng là ở trước long án nghiêm túc phê duyệt tấu chương, nàng lại nhàm chán không thôi, vì thế bắt đầu quấy rối, còn không an ổn uống nước, dùng miệng phun nước phì phì, nói hươu nói vượn một hồi.

Cuối cùng bị Tiêu Nghiêu đuổi ra ngoài, cho tới hôm nay nhớ tới cái cảnh tượng kia, nàng vẫn cảm giác như ký ức mới ngày hôm qua.

"Phiên Phiên, hôm nay lúc trầm ôm Nháo Nháo chơi đùa, hắc cười bao nhiêu lần?" Nam nhân trước long án bỗng nhiên ngẩng đầu hỏi nàng một câu.

Hồi ức của Tần Phiên Phiên bị đánh gãy, hơi sửng sốt, theo bản năng nói: "Cái này thần thiếp không nhớ rõ, nhưng là hắc cười hồi lâu, nào có thể đếm số lần."

Đối với vấn đề Hoàng thượng hỏi đến, Tần Phiên Phiên quả thực cảm thấy không thể hiểu được, nam nhân đang yên ổn phê duyệt tất chương, sao bỗng nhiên nhớ tới chuyện này.

Nàng nhú mày, lập tức ngẩng đầu nghiêm túc quan sát hẳn.

Nàng liền thấy trong tầm tay nam nhân đúng là không ít tấu chương, nhưng giờ phút này đồ vật hẳn đang múa bút thành văn, hiển nhiên không phải tấu chương.

Thời điểm phê duyệt tấu chương, đại bộ phận đều là xem, sau đó lại nghỉ.

Giờ phút này Hoàng thượng vẫn luôn viết, cho dù dừng lại, cũng là cau mày cẩn thận suy nghĩ, hoàn toàn không có động tác đổi một quyển tấu chương khác.

Lại tưởng tượng câu vừa rồi Hoàng thượng hỏi, Tần Phiên Phiên lập tức hiểu ra Hoàng thượng cũng không phải đang phê duyệt tấu chương, mà là đang viết thứ gì đó có liên quan đến Tiêu Nháo Nháo.

Lòng hiếu kỳ quấy phá, nàng liền lén lút đứng dậy đi tới.

Nam nhân đang nghiêm túc ghi chép lại những sự tình xảy ra ngày hôm nay, nhưng hẳn là dùng giọng điệu của Tiêu Nháo Nháo.

"Hôm nay phụ hoàng anh minh thần võ ôm ta nâng lên cao, nâng một hồi lâu phụ hoàng cũng không chê mệt, cuối cùng là ta cười mấy trăm lần cười đến mệt mỏi mới từ bỏ. Phụ hoàng thật lợi hại! Mẫu phi lại bắt đầu cậy sủng mà kiêu, nàng nói phụ hoàng không tốt, phụ hoàng liền đánh mông nàng, đánh mấy trăm lần, cuối cùng là mẫu phi luôn mãi xin tha, phụ hoàng mới buông tha nàng. Phụ hoàng thật lợi hại! Phụ hoàng còn nói về sau ta nhất định phải nghe lời, nếu không cũng sẽ bị đét mông, sức lực của

phụ hoàng rất lớn, đét mông nhất định rất đau, vì không muốn thảm giống như mẫu phi, ta phải thực nghe lời. Phụ hoàng thật lợi hại!"

Ngắn ngủn một đoạn lời nói, ba câu "Phụ hoàng thật lợi hại" làm Tần Phiên Phiên xem đến trợn mắt há hốc mồm.

"Hoàng thượng, bản lĩnh ba hoa chích chòe này của ngài so với thần thiếp còn lợi hại hơn." Tần Phiên Phiên nhin không được nói thềm một câu, duỗi tay muốn đi đoạt đồ vật của hắn.

Kết quả còn chưa đụng tới tờ giấy đã bị Tiêu Nghiêu bắt lấy tay.

"Cái gì mà ba hoa chích chòe, câu nào của trăm không phải sự thật?" Tiêu Nghiêu lạnh lùng nhìn nàng, nhìn bộ dáng không hề sợ hãi của Tần Phiên Phiên, lập tức uy hiếp thêm một câu: "Có phải nàng lại muốn bị đánh hay không?"

Tần Phiên Phiên bữu môi nói: "Đúng là không xem như giả, nhưng ngài nói cũng quá khoa trương đi? Còn đánh ta mấy trăm lần, vậy mông thần thiếp đây đều bị đập nát."

"Đó là trăm thương xót nàng. Trăm ghi chép quá trình vui vẻ trưởng thành của Tiêu Nháo Nháo, miệng vàng lời ngọc. Chờ lúc nào đó nàng mang về Thường Đào các, lúc trăm không có thời gian viết, sẽ do nàng viết."

Hắn nói xong, liền khép lại.

Trên bìa viết chính là: Nhật ký vui vẻ trưởng thành của Tiêu Nháo Nháo.

...

Tần Phiên Phiên đã nói lời đồn đãi trong cung cho Hoàng thượng nghe, sau khi nàng biết sự tình rồi càng động tay chân, đẩy nhanh tiến độ.

Mỗi lần tiểu cung nữ đi Đoan Mẫn điện theo như mệnh lệnh, đều càng ngày càng khoa trương, rơi vào lỗ tai Mẫn Phi liền thành Đại hoàng tử đã sắp không xong rồi, Tần Phiên Phiên cũng sắp điên rồi.

"Ha ha ha, thật tốt quá, Thư tỷ tỷ không hổ là tâm tư tinh tế, một chút đã thâm tóm được Thường Đào các. Trên cơ bản toàn bộ người bên cạnh Đại hoàng tử đã bị mua chuộc, bà vú với mấy đại cung nữ đều bị vừa đe dọa vừa dụ dỗ mà bắt chẹt. Ta đã nói Thư tỷ tỷ tuyệt đối xem như người thông minh trong cung, lúc trước ở trong vương phủ, nếu nàng ta cùng chúng ta hợp mưu lừa gạt Tần Kiêu, nói không chừng sau khi tiến cung, phân vị nàng ta còn cao hơn, nào đến lượt bị Nguyệt Quý phi đè trên đầu, lúc sau mới thăng vị."

Chúc Mẫn liên tục trầm trồ khen ngợi, mặt mày hồng hào, rất giống như là ngày đại hỷ.

Bởi vì cảm xúc quá mức kích động, thậm chí nàng ta đứng lên khỏi ghế, đi qua đi lại vài bước, ngẫu nhiên còn nhảy nhót một chút để phát tiết tâm tình kích động lúc này.

Nhìn biểu hiện lộ ra ngoài của nàng ta, mày Lưu Vũ nhăn lại gắt gao, nội tâm nàng lo lắng càng thêm mãnh liệt.

Nàng luôn cảm thấy sự tình quá mức thuận lợi, hưởng hồ vì sao Thư Quý phi phối hợp như thế, những người khác không biết, Lưu Vũ chính là biết.

Chủ tử các nàng dùng đồ vật kia áp chế Thư Quý phi, cũng không phải cam tâm tình nguyện, có thể hoàn thành nhiệm vụ đã là không tồi, nào có chuyện sẽ chủ động hoàn thành xuất sắc.

Lấy tính tình vốn không tranh không đoạt của Thư Quý phi mà nói, đây căn bản là một chuyện không có khả năng xảy ra.

Nhưng hiện giờ đang xảy ra, hơn nữa những bức thư của Thư Quý phi đã đánh mất, Chúc Mẫn lại giống như hoàn toàn quên sạch mấy chuyện này, chỉ cần nghe được Tần Phiên Phiên chịu khổ cũng đã hoàn toàn không khống chế được vui mừng.

"Chủ tử, nô tỳ cảm thấy chuyện này vẫn là từ từ mưu tính thì hơn, Đào Phi nương nương được sủng ái như vậy, huống hồ lại tay cầm quyền chấp chưởng hậu cung, há là một sớm một chiều có thể bị vận ngã. Không bằng lại chờ một chút, quan sát một phen?"

Mắt thấy Chúc Mẫn đã sắp vui sướng tận trời, Lưu Vũ lập tức ra mặt, nhẹ giọng nhắc nhở, giống như là hắt cho nàng ta một chậu nước lạnh.

Chúc Mẫn đang vui sướng, đương nhiên sẽ không thích nghe lời này, mày lập tức nhú lại, vô cùng bất mãn mà nhìn nàng ta: "Vì sao nói như thế? Ta đã đợi lâu như vậy, lúc trước vẫn luôn chờ đợi, kết quả Tần Phiên Phiên đều đã sinh hạ Đại hoàng tử, lúc sau ta lao tâm lao lực xử lý tiệc đầy tháng của Đại hoàng tử, Hoàng thượng lại muốn ta nhường đường cho nàng ta, cướp đi vị trí chính nhất phẩm Hoàng Quý phi của ta cho nàng ta! Nếu lại chờ đợi, phỏng chừng phải làm yến tiệc một tuổi cho Đại hoàng tử đi, khi đó còn có đường sống cho bốn cung sao?"

Chúc Mẫn lập tức dậm chân dò hỏi, oán hận của nàng đối Tần Phiên Phiên không phải một sớm một chiều, không nói sủng ái và con nối dõi, chỉ nói thù đoạt vị này thôi cũng đủ Chúc Mẫn ghi hận nàng ta cả đời.

Lưu Vũ không còn lời gì để nói, nàng còn muốn khuyên, nhưng Chúc Mẫn kích động như thế, rõ ràng không cho phép nàng nói thêm nữa, chỉ có thể ập úng mà ngậm miệng lại.

"Việc này không chờ được, kêu Quý phi của các người nhanh chóng nghĩ biện pháp, làm Hoàng Thượng và Tần Phiên Phiên cãi vã, đến lúc đó cho ta biết, ta muốn đi xem kịch vui! Màn diễn hay trăm năm có một này, sao có thể bỏ qua, nửa đời sau phỏng chừng đều trông cậy vào lần này thành hay bại đấy!"

Chúc Mẫn chuyển động qua lại vài vòng, lập tức sai bảo.

Nàng rõ ràng là trạng thái nôn nóng, hận không thể tự mình đi làm.

Nhưng Tần Phiên Phiên ở Thường Đào các luôn luôn phòng bị thật sự nghiêm ngặt đối với người ngoài, ngoại trừ Thư Quý phi ngoài mặt hơi chút hợp ý với Tần Phiên Phiên, còn lại bất luận kẻ nào đều đừng nghĩ nhúng tay vào.

Lưu Vũ và tiểu cung nữ truyền lời kia đều sửng sốt một chút, không nghĩ tới Chúc Mẫn lại không chờ được như thế.

Tiểu cung nữ chần chờ nói: "Giờ còn chưa tới thời điểm, chủ tử chúng ta nói, tuy nói mỗi lần Hoàng thượng đi Thường Đào các đều thờ phì phì mà rời đi, nhưng vẫn như cũ vẫn là muốn tới. Chính là vì đi xem Đại hoàng tử, muốn Hoàng thượng và Đào Phi nương nương hoàn toàn trở mặt vẫn là có chút khó khăn. Huống hồ chủ tử chúng ta đã hoàn thành nhiệm vụ ngài giao cho, ngài cũng nên đem đáp ứng trả lại đồ vật cho nàng. Sự tình còn lại không liên quan tới nàng, ngài tự mình làm đi."

Tiểu cung nữ vốn còn có chút nhát gan, nói lời đại nghịch bất đạo này với Mẫn Phi, nói không tốt chính là muốn rơi đầu.

Nhưng nói đến đoạn sau, ngữ khí của nàng lại trở nên cực kỳ trôi chảy, thậm chí còn thêm vài phần khí thế.

Trước khi đi, Thư Quý phi đã ngàn dặn dò vạn dặn dò nàng, nhất định phải nói rõ ràng với Mẫn Phi, nhất định không phải sợ, nếu không Mẫn Phi

chỉ biết dùng lời khác đuổi nàng.

Chúc Mẫn nghe được một tiểu cung nữ dám kêu gào với nàng như thế, sắc mặt lập tức thay đổi, ngay lập tức muốn gọi người vả miệng nàng ta.

Nhưng nghĩ lại, nàng còn cần Thư Quý phi làm việc, hiện giờ cũng không thể chọc Thư Quý phi nóng nảy, nếu không sẽ thất bại trong gang tấc.

Thật vất vả mới bức được Tần Phiên Phiên tới hoàn cảnh này, nàng sẽ không dễ dàng từ bỏ.

"Ta tưởng thành ý của ta như vậy đã đủ rồi, lần trước cũng đã đốt một phong thư. Chỉ thiếu một chút như vậy là có thể lật đổ Tần Phiên Phiên, ta sẽ không từ bỏ, nhất định phải tiếp tục. Chờ sau khi sự thành mới có thể giao thư cho nàng ta, nếu không chúng ta liền cá chết lưới rách!" Nàng lập tức lớn tiếng kêu gào, hoàn toàn là một bộ mặt chơi xấu.

Sắc mặt tiểu cung nữ trắng bạch, sau một lúc lâu mới nói: "Vậy để nô tỳ trở về bẩm báo chủ tử."

Sau khi nàng ta rời khỏi, Chúc Mẫn trở về an vị trên ghế, cười nhạt một tiếng, tựa như thật khinh thường đối với tiểu cung nữ kia.

Lưu Vũ lại có chút ưu sầu, thấp giọng nói: "Chủ tử, ngài phải suy nghĩ kỹ rồi hãy làm. Đắc tội Thư Quý phi không tốt, nàng ta là lão nhân trong cung, hơn nữa luôn luôn rất thông minh lại ẩn nhẫn, nàng ta đến tột cùng như thế nào cũng không rõ lắm."

Lưu Vũ còn chưa nói xong đã bị Chúc Mẫn vẫy tay ngắt lời.

Trên mặt nàng hàm chứa biểu tình thỏa thuê đắc ý, hoàn toàn chính là tính sẵn trong lòng, nhẹ giọng trêu đùa: "Lưu Vũ, sao lá gan người nhỏ vậy? Trong cung lại không phải không có người của ta, tin tức truyền tới

vẫn như cũ, Hoàng thượng rất ít triệu Tần Phiên Phiên đi Long Càn cung, hai người đều ở Thường Đào các, tuy nói Hoàng thượng vẫn ngủ lại, nhưng mỗi lần trở về đều là khí sắc không tốt. Giữa hai người bọn họ, tất nhiên là xảy ra mâu thuẫn rất lớn. Nếu vẫn do dự, thật vất vả mưu tính ra cơ hội, cứ thế bỏ qua, đến lúc đó hối hận cũng đã muộn."

Lưu Vũ thấy nàng đã quyết, tóm lại là dưới đáy lòng thở dài một hơi, không khuyên nữa.

Dù nàng có nói cái gì nữa, chủ tử cũng sẽ không nghe, đơn giản từ bỏ vậy, nếu có cái gì không ổn lại lắm miệng sau.

Tiểu cung nữ rời đi không lâu, Thư Quý phi liền tự mình tới, biểu tình trên mặt cực kỳ khó coi.

Chúc Mẫn bày ra một gương mặt tươi cười, cuối cùng là trấn an, hai người cò kè mặc cả một phen, cuối cùng là đạt thành hiệp nghị.

Đương nhiên ngày hôm sau, rốt cuộc hai người các nàng nói gì liền từ chính miệng Thư Quý phi nói cho Tần Phiên Phiên.

"Quả nhiên bị người đoán đúng rồi, Chúc Mẫn không sợ hãi, hoàn toàn là bởi vì trong cung tiềm tàng một bộ phận nhỏ nhân thủ của nàng ta. Nhưng trên cơ bản là phân tán khắp nơi, có thể dùng được rất ít. Ta nói cho nàng ta lần này làm chuyện lớn, cần phải điều động toàn bộ nhân thủ có thể điều động mới có thể hình thành liên hoàn kế, bức ép một cung nhân hầu hạ ở Thường Đào các rời đi, vị trí dư ra để ta an bài người của nàng ta tiến vào. Như vậy người có thể nhổ tận gốc nhân thủ của nàng ta ở trong cung."

Sau khi nói xong, Thư Quý phi liền nói ra ý nghĩ của chính mình.

Tần Phiên Phiên gật đầu, thấp giọng nói: "Lúc trước ta nhớ rõ khi nàng ta tố giác Nhàn Quý phi đã từng quan hệ với một tổ chức ám sát, tốt

nhất cũng điều tra một chút, đương nhiên việc này không cần người và ta nhọc lòng, rửa sạch sẽ cả ngoại ứng của nàng ta luôn."

Sau khi hai người luận định liền phân công nhau hành động, tất nhiên Tần Phiên Phiên đi tìm Hoàng thượng đề cập đến tổ chức ám sát.

Tiêu Nghiêu cho nàng câu trả lời: "Rõ ràng là có người mật báo cho bọn hắn, thời điểm người của trẫm tìm được hang ổ của bọn họ, đã không còn lại người nào, trên cơ bản là trống không. Chỉ là nhóm người sẵn sàng bỏ mạng này không phải chỉ dùng tiền là có thể khống chế được."

Đương nhiên dù ai mật báo cho bọn họ, tuy rằng Hoàng thượng chưa nói, nhưng đáy lòng hai người đều có suy đoán.

Người Chúc Mẫn đưa tới rất mau đã thành công cài vào Thường Đào các, chỉ là nàng ta chờ ở ngoài điện, cũng không thể biết tình huống bên trong, nhưng mỗi ngày cung nữ ở cùng nàng ta đều là bộ dáng lo lắng sốt ruột, nói vậy đồn đãi bên ngoài không giả.

Trù tính lâu như vậy, Tần Phiên Phiên rốt cuộc muốn thu lưới.

Mỗi ngày Chúc Mẫn đều nhón chân mong chờ, rốt cuộc nàng chờ tới thứ nàng muốn rồi.

"Chủ tử, ngài mau đi thôi, nghe nói là Đào Phi nương nương ôm Đại hoàng tử ra phơi nắng, kết quả hoàng thượng tới, cãi nhau với nàng ta. Đại hoàng tử khóc lớn, hai người đã sắp đánh nhau rồi." Một tiểu cung nữ bước nhanh đi vào thông truyền.

Trên mặt Chúc Mẫn vui vẻ, nàng lập tức sửa soạn một chút rồi chuẩn bị đi.

Lưu Vũ nhíu mày, nàng chỉ cảm thấy có điều không ổn, lập tức ngăn trở nói: "Chủ tử, vẫn nên để nô tỳ đi trước thăm dò đường. Hoàng thượng

và Đào Phi nương nương khả năng chỉ là cãi nhau nho nhỏ, bị cung nữ khác truyền miệng phóng đại sự tình thôi."

Chúc Mẫn đẩy nàng ta ra, căn bản không muốn nghe nàng ta nói cái gì, trực tiếp nâng váy đi ra bên ngoài.

"Người biết cái gì, ta an bài người vào Thưởng Đào các, Tần Phiên Phiên sống thế nào, ta tự nhiên rõ ràng. Hoàng thượng rõ ràng chán ghét nàng ta, ngày thất sủng sắp tới rồi!"

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 137: Bắt Đầu Tính Số

Edit: Cảnh Thực viện

Beta: Hy Hoàng Thái phi

Chỉ cần nhìn bộ dáng không kịp chờ để xem kịch kia của Chúc Mẫn, thì Lưu Vũ đã biết rõ vị chủ nhân này của nhà mình đã hoàn toàn mất đi lý trí.

Bởi vì đợi quá lâu cho cơ hội lần này vạn ngã được Tần Phiên Phiên, dù cho chỉ có một tia hi vọng, nàng đều cảm thấy đáy lòng như nở to vô số lần, từ trong lục phủ ngũ tạng đều như tuôn ra rất nhiều sự vui mừng.

Chúc Mẫn nhắc váy lên liền chạy thật nhanh, Lưu Vũ cùng mấy vị cung nữ khác theo sát phía sau.

Rất nhanh các nàng đã đến trong Ngự Hoa viên, Lưu Vũ nhìn thấy chủ tử cứ xông thẳng vào trong Ngự Hoa viên, căn bản không có ý muốn dừng lại, không khỏi giật nảy mình, lập tức ngay đằng sau gọi thất thanh.

"Nường nường, ngài chậm một chút." Nàng lại không dám quá lớn tiếng, sợ sẽ quấy rầy thánh giá, nhưng mà trạng thái của Chúc Mẫn lúc này, nếu đến trước mặt Hoàng thượng, biểu hiện không được tốt cho lắm, rất dễ dàng bị nhận xử phạt.

Chúc Mẫn đối với nàng ta la lên đã mắt điếc tai ngơ, trong đầu chỉ tràn đầy suy nghĩ đến việc mau chóng nhìn thấy thảm trạng của Tần Phiên Phiên.

Kết quả nàng vừa vòng theo đường cong, đã thấy bóng dáng của Tần Phiên Phiên và Hoàng thượng.

Một nam nhân thân mang long bào màu vàng sáng, trong ngực đang một tiểu gia hỏa đáng yêu, tiểu gia hỏa chảy nước bọt, mở miệng như đang kêu gì đấy.

Tần Phiên Phiên đứng ngay ở bên cạnh, mỗi khi đến cạnh bên một cái bồn hoa thì chỉ vào hoa ở bên trong, nhẹ giọng thì thầm giới thiệu.

"Nháo Nháo, đây là mẫu đơn, là hoa đại biểu cho sự ung dung. Về sau nếu như con thích cô nương nào, thì hãy bẻ một cành mẫu đơn đưa cho nàng ấy, đồng thời nói cho nàng ấy, sẽ để cho nàng ấy là nữ nhân hạnh phúc nhất trên đời này."

Tần Phiên Phiên vừa nói vừa cười, giọng nói cực kỳ ôn nhu, nụ cười trên mặt cũng tràn đầy tình mẫu tử.

Tiêu Nghiêu quay đầu nhìn về phía nàng, hai người liếc nhau một cái, đồng thời lộ ra nụ cười âm áp.

Nụ cười kia dưới ánh mặt trời, lộ ra sự chường mắt dị thường, giống như là một cây chùy thủ, đâm thật sâu vào trong lòng của Chúc Mẫn.

Tiêu Nghiêu một tay ôm Nháo Nháo, một tay khác vươn tới bông hoa mẫu đơn đang sắp nở rộ kia, từ trên đầu cành ngắt xuống, trực tiếp cắm vào trong tóc của Tần Phiên Phiên.

Hoa mẫu đơn quý phái ung dung, ở trên đầu Tần Phiên Phiên đẹp rực rỡ dị thường mà còn mê người.

Động tác này của Hoàng thượng, triệt để kích thích Chúc Mẫn, chỉ cảm thấy máu toàn thân như đang hướng lên não muốn nổ tung.

Ngay một khắc này, nàng vọt thẳng ra, lúc trước còn muốn tránh né một chút, bây giờ đã hoàn toàn không để ý nữa.

Con mắt của nàng nhìn chăm chăm vào đóa hoa mẫu đơn đang ở trên đầu Tần Phiên Phiên kia, sau khi xông ra, phản ứng đầu tiên chính là nhanh chóng đưa tay chụp lấy đóa hoa kia.

Thời điểm Chúc Mẫn xông tới, Tiêu Nghiêu đã chú ý tới nhưng hẳn không cho rằng Chúc Mẫn muốn làm gì, hôm nay bản thân hẳn cũng chỉ cùng Tần Phiên Phiên đến Ngự Hoa viên đi dạo mà thôi, Chúc Mẫn có thể làm cái gì chứ, xông ra chỉ muốn là thỉnh an thôi.

Nhưng khi nàng ta cách rất gần, Tiêu Nghiêu liền lập tức đã nhận ra không thích hợp, đưa tay nắm lấy cánh tay của Tần Phiên Phiên lại, dùng sức ôm nàng vào bên cạnh.

Tay của Chúc Mẫn không có với tới đóa hoa mẫu đơn kia, mà bắt được một cây trâm rơi ra từ trên đầu Tần Phiên Phiên.

"Người mà cũng xứng mang mẫu đơn? Mẫu đơn là quốc hoa, cũng chỉ có Hoàng hậu nương nương chủ của lục cung được mang, người chẳng qua chỉ là một Hoàng Quý phi, vẫn chưa tới vị trí kia đã mơ tưởng muốn mang."

Chúc Mẫn một lần chưa bắt được, cũng không hết hi vọng, vừa nói vừa đưa tay bắt lấy tóc của Tần Phiên Phiên.

Bộ dáng bây giờ của nàng ta ngược lại có chút điên điên khùng khùng, Tần Phiên Phiên nhú chặt lông mày, muốn tránh thoát.

Vậy mà Chúc Mẫn thoáng giơ cây trâm trong tay, muốn đâm về phía hướng cổ của nàng.

Tiêu Nghiêu tay mắt lạnh lẽ mà tiến lên, bắt cổ tay của nàng ta lại, dùng sức vặn một cái, lập tức liền nghe được một tiếng "răng rắc" rất nhỏ, xương cốt chạm vào nhau, Chúc Mẫn bị ép buông tay ra, cây trâm trực tiếp rơi trên mặt đất.

"Ha ha ha ---" tiểu gia hoa được Tiêu Nghiêu một tay ôm lấy, cảm giác được cái ôm của phụ hoàng hẳn rất bay bổng, cảm thấy vô cùng có ý tứ, cho nên liền cười ra tiếng.

Nếu tiếng cười kia lúc bình thường, thì nhất định Tần Phiên Phiên cảm thấy giống như tiếng trời, giống như tiểu thiên sứ đang hát.

Nhưng ngay tại thời khắc mấu chốt này, nội tâm của nàng dâng lên cảm giác vô cùng khẩn trương.

Chúc Mẫn vừa thấy đã nổi nóng, người đang ở thời điểm xúc động sẽ làm ra rất nhiều chuyện điên cuồng.

Quả nhiên tiếng cười non nớt của hài tử truyền đến trong lỗ tai của Chúc Mẫn, thì chói tai đến cực điểm.

Hốc mắt của nàng ta đỏ lên, căn bản không chú ý đến cái tay bị Hoàng thượng vặn chặt kia có bao nhiêu đau đớn, trực tiếp đuổi một cái tay khác hướng về phía đứa nhỏ.

Cả người Tiêu Nghiêu giật mình, lập tức buông tay kiềm chế nàng ta ra, trực tiếp nhắc chân dùng sức đạp tới một cái.

"Bịch ---" một tiếng, Chúc Mẫn trực tiếp bị gạt ngã trên mặt đất, ôm bụng kêu lên tiếng.

Một tay Tiêu Nghiêu bảo vệ khuôn mặt của đứa nhỏ, Tần Phiên Phiên cũng đã lao tới bên cạnh, vội vàng xem xét tiểu gia hỏa.

Rõ ràng Tiêu Nháo Nháo không biết vừa xảy ra chuyện gì cả, vẫn như cũ mở to đôi mắt đen láy như hai quả nho, nhìn bốn phía.

Ngay khi Tần Phiên Phiên đưa tay sờ mặt của hắn, lúc cẩn thận kiểm tra thì hắn lại "Ha ha ha" cười ra tiếng, hoàn toàn là đáng vẻ y chang đứa ngốc.

Tiêu Nghiêu và Tần Phiên Phiên liếc nhau một cái, sắc mặt hai người nhìn không tốt chút nào, trên thân thấm ra một tầng mồ hôi lạnh, đứa trẻ nhỏ như vậy, nếu lúc này không có ngăn lại bị Chúc Mẫn bắt được nói không chừng còn có thể bị thương.

"Chớ sợ chớ sợ." Tiêu Nghiêu đưa tay vuốt vuốt sau ót của tiểu gia hỏa, thấp giọng dỗ con.

Lúc này dường như Tiêu Nháo Nháo cảm nhận được khí tức khẩn trương quanh thân phụ mẫu của mình, thì bấu môi một cái rồi khóc lên.

Tiểu hài tử luôn luôn biến đổi rất nhanh, tiểu gia hỏa khóc lên, đã được Tần Phiên Phiên ôm lấy.

Thời điểm một nhà ba người ngắm hoa, đặc biệt để nhóm cung nhân không cần phải đi theo, mới xảy ra tình huống như này, đương nhiên Chúc Mẫn đến là do Tần Phiên Phiên cố ý thả cho tới.

Chỉ là nàng không nghĩ tới nữ nhân điên này, cũng dám ra tay với hài tử.

Tần Phiên Phiên vỗ vỗ phía sau lưng của hắn, sau khi dỗ hắn tốt rồi, liền lên tiếng gọi giao cho nữ mẫu.

Giờ phút này Chúc Mẫn vẫn nằm co quắp trên mặt đất, một đập vừa rồi của Hoàng thượng dùng khí lực rất lớn.

"Khống chế Mẫn Phi lại, nàng ta muốn giết trẫm." Tiêu Nghiêu một bên nói với thái giám vài câu, rồi lập tức có hai tiểu thái giám tiến lên, đem Mẫn Phi từ dưới đất kéo lên, đưa hai tay nàng ta đặt ở phía sau, để cho nàng ta quỳ xuống đất.

Đám người kia giật mình, mưu sát Hoàng thượng là trọng tội, không cẩn thận còn khiến cho cả nhà chôn cùng.

Chúc Mẫn sợ run cả người, cũng không biết vì đau hay là bị hù dọa.

"Nói, ngươi muốn làm cái gì?" Tiêu Nghiêu lạnh giọng hỏi một câu.

Chỉ thấy Chúc Mẫn bỗng nhiên ngẩng đầu lên, hậm hực nhìn thoáng qua Tần Phiên Phiên, hiện tại nàng ta đã tỉnh táo không ít.

"Hoàng thượng, thần thiếp cũng không phải muốn mưu sát ngài. Chỉ là trông thấy Hoàng Quý phi mang mẫu đơn, cùng với những lời kia, thật sự là không ra thể thống gì. Nàng ta nói Đại Hoàng tử về sau gặp được cô nương mình thích, thì đem mẫu đơn tặng cho cô nương kia, thần thiếp cảm thấy không ổn. Ngài còn chưa nói chỉ định Đại Hoàng tử làm Thái tử, nàng ta đã nhòm ngó dò xét vị trí kia. Thần thiếp nhất thời kích động, muốn giáo huấn nàng ta một phen, không có biết thân biết phận gì cả."

Trong lòng Chúc Mẫn vẫn luôn mặc niệm muốn bản thân tỉnh táo, nếu không giờ phút này đã sớm hướng về phía Tần Phiên Phiên mà hô to hô nhỏ rồi.

Tiêu Nghiêu mắt lạnh nhìn nàng ta, hiển nhiên là không tin nàng ta.

Lần này nàng ta đường hoàng giải thích khiến cho Tần Phiên Phiên nhú mày, ngay từ đầu nàng đối với Chúc Mẫn chỉ muốn dạy dỗ một phen, nhưng vừa rồi Chúc Mẫn đã có sát ý với Đại Hoàng tử.

Tuy nói cũng không có tạo thành tổn thương gì, nhưng mà cảm giác khủng hoảng kia, đã khiến cho Tần Phiên Phiên thật thật sự cảm giác được nỗi sợ hãi.

"Thật sao? Hoa mẫu đơn này là Hoàng thượng đeo cho ta, Mẫn Phi như là đã nhìn thấy rất lâu, không phải là không biết nhỉ. Việc này không phải là để giáo huấn ta, rõ ràng là giáo huấn Hoàng thượng. Còn có, đang yên lành người sắp người vào trong Thường Đào các làm cái gì? Có phải sớm có mưu đồ từ lâu hay không?"

Tần Phiên Phiên cũng không có ý buông tha nàng ta, kém chút nữa Chúc Mẫn bắt được Đại Hoàng tử là một chuyện, không nhắc tới một lời nào rõ ràng là muốn chuyện lớn hóa nhỏ, vậy thì hết lần này tới lần khác nàng cũng không tha.

Nghe được chuyện nàng nhét người vào, trong lòng Chúc Mẫn giật mình, Tần Phiên Phiên không nên biết chuyện này mới đúng.

Chẳng lẽ là hành động của Thư Quý phi bị bắt được rồi?

Cộng thêm rõ ràng nàng nghe nói Hoàng thượng và Tần Phiên Phiên cãi nhau ở trong Ngự Hoa viên, kết quả sau khi đến nói này, bầu không khí một nhà ba người vui vẻ hòa thuận, rõ ràng tin tức kia là giả.

Trong lúc này khẳng định là đã xảy ra chuyện sai lầm gì.

Tiêu Nghiêu nhìn Tần Phiên Phiên một chút, thấp giọng hỏi: "Lần trước nàng nói có người muốn ra tay với Nháo Nháo, chính là nàng ta?"

Tần Phiên Phiên gật đầu.

"A." Nam nhân cười lạnh một tiếng: "Không nghĩ tới người còn có lá gan này? Người đâu, đi mời Hữu Thừa tướng tiến cung, nghiên cứu thảo

luyện một chút chuyện Mẫn Phi mưu hại hoàng tử, mưu hại trẫm phải bị tội gì."

Chúc Mẫn nghe xong Hoàng thượng nói muốn mời Hữu Thừa tướng tiến cung, thì liền bị dọa sắc mặt trắng bệch ngay tại chỗ.

Hữu Thừa tướng là tiên sinh của Hoàng thượng, cũng là tổ phụ của Chúc Mẫn, chẳng qua Chúc Mẫn xuất thân từ chi thứ, lúc trước nàng muốn gả cho Hoàng thượng làm trắc phi, Hữu Thừa tướng đã cực lực ngăn cản, nhưng Chúc Mẫn và phụ thân của nàng đều tích cực vô cùng.

Tiêu Nghiêu vung tay lên, lập tức liền có tiểu thái giám lĩnh mệnh mà đi, hiển nhiên là đi tìm Hữu Thừa tướng tiến cung.

Rốt cuộc Chúc Mẫn không giữ được bình tĩnh, nàng ta lập tức thét to: "Hoàng thượng, vì sao ngài muốn tin vào lời một phía của Hoàng Quý phi? Thần thiếp khi nào thì nhét người vào Thượng Đào các, lại khi nào muốn mưu hại Đại Hoàng tử. Loại tội danh tày trời này, há có thể đổ hết lên đầu của thần thiếp sao? Thần thiếp không phục!"

Nàng phi thường kích động, lúc trước Hữu Thừa tướng đối với việc nàng gả cho Hoàng thượng rất không coi trọng, bởi vì nhà bọn họ vẫn đi con đường trung thần, ai là Hoàng đế thì trung thành với người đó, không cần thiết phải đứng chung thuyền.

Nhưng bởi vì hành vi của con thứ và tôn nữ, để cho nhà hắc dù cho không có đứng chung thuyền, người ở bên ngoài xem ra cũng là biểu lộ thái độ.

Cũng may Hoàng thượng là con của Cao Thái hậu, cuối cùng vẫn leo lên Hoàng vị, hữu kinh vô hiểm[1].

[1]: Hữu kinh vô hiểm: Bị kinh sợ nhưng không gặp nguy hiểm

Nhưng bây giờ nếu như Hoàng thượng đi tìm Hữu Thừa tướng, nói Chúc Mẫn mưu hại Hoàng tự, thì Hữu Thừa tướng tuyệt đối sẽ không có chút do dự mà bỏ rơi nàng ta.

"Người đâu, đem người của Mẫn Phi nương nương mang đến." Tần Phiên Phiên lạnh giọng phân phó nói.

Rất nhanh Hồng Y dắt theo một tiểu cung nữ mặc một thân y phục màu hồng đi tới, trực tiếp một tay đẩy nàng ta quỳ gối ở bên cạnh Chúc Mẫn.

Tiểu cung nữ kia sắc mặt tái nhợt, cả người không ngừng run rẩy.

"Nô, nô tỳ tham kiến Hoàng thượng, tham kiến Hoàng Quý phi."

Nàng ta vừa hành lễ, Chúc Mẫn đã thề thốt phủ nhận nói: "Hoàng Quý phi tính toán thật hay quá mà, tùy tiện tìm một cung nữ đến, nói là người của ta. Quyền chấp chương hậu cung đã bị người nắm lâu như vậy, ai biết trong này có cái mờ ám gì? Người mua được một hai cung nữ thể sống chết trung thành với người, về sau lợi dụng các nàng đến vu oan ta, cũng không phải là chuyện khó khăn!"

Rõ ràng Chúc Mẫn muốn chơi xấu đến cùng, tiểu cung nữ áo hồng kia lập tức nói: "Nô tỳ không phải là người của Mẫn Phi nương nương, nô tỳ vừa tới Thường Đào các, cái gì cũng không biết."

Tiêu Nghiêu không nói chuyện, thờ ơ nhìn nàng ta, thấy Mẫn Phi càng không ngừng đem nước bắn giội về phía Tần Phiên Phiên, trên mặt không khỏi lộ ra mấy phần cười lạnh.

"Chúc Mẫn, trăm nhớ kỹ trước đó để Trương Thành truyền lời nói cho người, chính là thời điểm tuyên đọc thánh chỉ phân vị. Chỉ cho người một cơ hội, nếu có lần sau trăm tuyệt sẽ không lưu tình. Trên thực tế từ Vương phủ đến hậu cung, trăm không chỉ cho người một cơ hội không thôi, trong

lòng người hẳn biết không ít. Không đề cập đến chuyện cung nữ này là của người nào, chính là vừa rồi người động thủ với Đại Hoàng tử, là trẫm tận mắt nhìn thấy đấy? Người còn muốn chống chế sao?"

Nam nhân lạnh giọng chất vấn nàng ta, ngữ điệu không mang theo bất luận chút độ ấm nào, tựa như là băng tuyết trong trời đông giá rét, lập tức toàn bộ hướng về phía nàng ta xông thẳng tới.

Chúc Mẫn sững sờ, nàng hoàn toàn không phản bác được, vừa rồi hướng về phía Đại Hoàng tử động thủ quả thật là nàng.

Hiện tại nàng hối hận vô cùng, không nên xúc động như vậy, nếu không sẽ không rơi vào hoàn cảnh bị động như vậy.

"Hoàng thượng, thần thiếp cũng không có động tác nhỏ gì, chỉ có lần trước chuyện của Nhàn Quý phi, thần thiếp muốn báo thù cho bản thân, cho nên mới sử dụng ít thủ đoạn, việc này ngài đã giáo huấn thần thiếp rồi."

Đối với Hoàng thượng nói tới ý tứ gì khác, nàng kiên quyết sẽ không thừa nhận, nếu không danh hào treo ở trên đầu cũng giữ không xong.

Tiêu Nghiêu nhìn chăm chăm nàng ta một lát, bỗng nhiên cười lạnh nói: "Thật sao? Năm đó người rời khỏi vương phủ, có thật là đi dưỡng thương sao? Mà không phải phát giác được cái gì khác rồi? Nếu không lấy tính tình của người, vị trí Vương phi gần ngay trước mắt, người làm sao có thể tha thứ vị trí kia rơi xuống trong tay người khác? Chỉ cần còn lại một hơi, người cũng nhất định phải lên làm Vương phi, hơn là suy nghĩ rời khỏi vương phủ. Thế nhưng người hết lần này tới lần khác không đợi, mà là vội vã lập tức rời khỏi vương phủ, nói cho trẫm, người lúc đó là phát giác được cái gì rồi?"

Cả người nam nhân có chút cúi thấp xuống, ánh mắt u lãnh mà nhìn nhìn nàng ta, tựa như là đã hoàn toàn đem nàng ta nhìn thấu.

Hắn nói thêm mỗi một câu, sắc mặt của Chúc Mẫn liền biến đổi một phần, nàng vạn vạn không nghĩ tới trong lòng Hoàng thượng vậy mà có thể nhận ra chuyện này của nàng.

Nàng rời khỏi vương phủ, quả thật có nguyên nhân khác, không phải chỉ vì chuyện bị thương không thôi.

"Có một số việc, trẫm không nói, không có nghĩa là trẫm không biết. Người phải hiểu được, vương phủ là vương phủ của trẫm, cái hậu cung này cũng là hậu cung của trẫm. Trong này phát sinh hết thảy, trẫm không dám nói hoàn toàn biết, nhưng là đại khái mọi chuyện sẽ không hề sai. Trẫm hỏi người một lần nữa, cung nữ này có phải người của người hay không?"

Tiêu Nghiêu đưa tay chỉ chỉ cung nữ mặc áo hồng run lấy bấy quỳ gối ở bên cạnh.

Chúc Mẫn lấy lại tinh thần, đầu óc của nàng xoay chuyển liên hồi, cuối cùng vẫn là lắc đầu, hiển nhiên nàng muốn phủ nhận đến cùng.

Chỉ cần chết không thừa nhận, Hoàng thượng sẽ không thể định tội nàng, bởi vì không có chứng cứ, dù là đối mặt Hữu Thừa tướng, nàng cũng có lực lượng lật bàn.

"Vậy người nói, người là người của ai? Tội khi quân không phải người có thể gánh chịu nổi." Thần sắc trên mặt của Tiêu Nghiêu lạnh mấy phần, hỏi cung nữ đang bên cạnh.

Cả người cung nữ áo hồng đã kinh hoảng bắt đầu co quắp, lại vẫn không dám nhận.

"Ô, ô tỳ là người vừa tới Thường Đào các hầu hạ Hoàng Quý phi."

Tiêu Nghiêu nhíu mày, thấp giọng nói: "Cung nữ này ngự tiền thất lễ, miệng còn nói láo. Trượng đánh chết đi."

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 138: Khống Chế Lưu Vũ

Edit: Tuệ Tu nghi

Beta: Rine Hiền phi

"Hoàng thượng, Hoàng thượng tha mạng!" Cung nữ mặc y phục màu hồng phấn ngấn ra, ngay sau đó lập tức xin tha, nàng thực sự không ngờ Hoàng thượng sẽ trực tiếp muốn lấy mạng của nàng, không có một chút ý tứ nào muốn ép hỏi nàng nữa.

"Bịt kín miệng nàng ta lại." Tiêu Nghiêu nghe nàng ta kêu đến mức đau đầu, không nhìn được dạn dò một câu.

Lập tức có cung nữ tiến lên, lấy ra một chiếc khăn gấm, nhanh chóng nhét vào miệng cung nữ mặc y phục màu hồng phấn kia, tiếng gào thét lập tức biến mất không thấy.

Chúc Mẫn quỳ trên mặt đất giật nảy mình, bởi vì ngay cả hỏi Hoàng thượng cũng không hỏi, trực tiếp sai người bịt kín miệng, cung nữ mặc y phục màu hồng phấn này nhất định sẽ phải chết, không còn nghi ngờ gì nữa.

Cách xử lý không lưu tình cũng không chừa lối thoát nào như thế khiến Chúc Mẫn ý thức được cơn giận của Hoàng thượng vẫn cháy tới đỉnh điểm như cũ, đồng thời sợ hãi trong lòng nàng cũng trực tiếp lan đến lục phủ ngũ tạng luôn, khiến cho cả người nàng đều run bần bật theo.

"Hoàng thượng, nàng ta cũng nói không phải người của thần thiếp, chẳng lẽ ngài chỉ dựa vào một câu nói của Hoàng Quý phi liền gán tội danh lên đầu nàng ta sao? Thần thiếp và nàng ta còn từng có giằng co, không phải người của thần thiếp."

Khuôn mặt Chúc Mẫn tái nhợt, giọng nói gấp gáp thay bản thân biện giải.

Mắt Tiêu Nghiêu lạnh lùng nhìn nàng, trầm giọng, nói: "Nàng ta không phải người của người thì không thể chết? Chẳng qua trẫm chỉ là xử phạt một cung nhân hầu hạ ở Thường Đào các, người gấp gáp như vậy làm gì?"

Nam nhân đặc biệt nhấn vào ba chữ "Thường Đào các", Chúc Mẫn lập tức ngậm miệng không nói được gì nữa.

"Đưa nàng ta đến thư phòng, chờ lát nữa Hữu Thừa tướng đến rồi định tội." Tiêu Nghiêu vẫy vẫy tay, lập tức có cung nhân tiến lên, kéo Chúc Mẫn đi về hướng thư phòng.

Chúc Mẫn giãy giụa, tựa như muốn nói thêm gì đó, lại bị người dùng sức đè lại.

"Mẫn Phi nương nương, người đừng khiến bọn nô tài khó xử. Nếu Hoàng thượng bị chọc nóng nảy, lại kêu bọn nô tài bịt kín miệng của người, đến lúc đó thật sự rất khó coi." Một thái giám trong đó nhẹ giọng cảnh cáo.

Chúc Mẫn lập tức ngậm miệng lại, nhưng nàng lại nghiêng đầu nhìn thái giám bên cạnh, trong ánh mắt tràn đầy sự xấu hổ và buồn bực.

Nàng còn chưa thua, những nô tài không có mắt này đã vội bò lên đầu nàng rồi.

Tiêu Nghiêu lập tức dẫn Tần Phiên Phiên trở về Thường Đào các, đối với xử lý trước đó, hẳn tuyệt đối tin tưởng Tần Phiên Phiên, còn thay nàng chống lưng một chút.

Nhưng lát nữa lại phải đối mặt với Hữu Thừa tướng, hẳn tất nhiên là muốn biết đã xảy ra chuyện gì.

Tần Phiên Phiên giao cho Hoàng thượng mấy cái danh sách: "Đây là do thần thiếp tra được, tai mắt ở trong cung của Mẫn Phi, đương nhiên ở Đoan Mẫn điện của nàng ta, thần thiếp cũng nghĩ cách đưa vài người vào, chỉ là đại cung nữ Lưu Vũ bên cạnh nàng ta là người rất cẩn thận, cũng không thể trà trộn vào nội điện. Lần trước, tổ chức sát thủ sau lưng việc bà mụ ám sát, Hoàng thượng lợi dụng điểm này hù nàng một vố."

Tiêu Nghiêu nghe nàng nói đạo lý rõ ràng như vậy, thậm chí ngay cả biện pháp cũng nghĩ cẩn thận thay hẳn rồi, không nhịn được nhường mảy với nàng.

"Nàng nhìn chăm chăm nàng ta đã bao lâu, ngay cả biện pháp cũng nghĩ kỹ rồi?" Nam nhân tựa lưng vào ghế, cả người đều thả lỏng, giống như muốn cùng nàng nói chuyện phiếm vậy.

Nhưng trong lòng Tần Phiên Phiên lại không có chút chột dạ nào, nhú mảy một cái, thấp giọng nói: "Nhìn chăm chăm không phải rất bình thường à? Người đã từng nắm cung quyền trong tay, sau khi bị mất đi lần nữa, khó tránh khỏi sẽ không cam lòng. Nếu chỉ có một mình thần thiếp thì cũng thôi đi, không có gì phải sợ. Nhưng hiện tại lại có Nháo Nháo, đương nhiên sẽ phải phòng bị càng cẩn thận hơn."

Tiêu Nghiêu cong khóe môi, nói: "Nàng lợi hại vậy à, vậy trẫm phải thưởng thức tư thế oai hùng khi nàng đấu trí với chúng phi tần mới được."

Tần Phiên Phiên lập tức ném cho hắn một ánh mắt xem thường: "Không cần, thần thiếp muốn có nhiều thời gian bên cạnh Nháo Nháo."

Huống hồ còn có độc sủng của ngài, các phi tần sẽ đều không động đến ta."

Hai người đang nói chuyện, Lưu Vũ đã bị người đưa vào.

Sau khi Lưu Vũ vào điện, đầu tiên là "bịch bịch" quỳ rạp xuống đất, trực tiếp dập đầu nói: "Nô tỳ đã biết chủ tử sẽ bị Hoàng thượng giáng tội, Hoàng thượng để nô tỳ theo chủ tử đi, cho dù đến nơi khác, nô tỳ cũng không có kết cục tốt."

Nàng ta vừa mở miệng, khiến cho Tần Phiên Phiên và Tiêu Nghiêu đồng thời nhướn mày, nha đầu này thật sự là gan dạ, sau khi tiến vào cũng không hoảng loạn, vẫn luôn là trạng thái thấy chết không sờn.

"Nói như vậy, người thừa nhận chủ tử người có tội?" Tiêu Nghiêu thấp giọng hỏi một câu.

"Hoàng thượng nói nàng có tội thì là nàng có tội, nô tỳ cũng không biết nàng có tội gì. Chỉ là nửa đời trước của nô tỳ đều là do chủ tử đề bạt, nên xin được cùng đi với nàng." Lưu Vũ không hề do dự mà trả lời, giọng điệu vô cùng kiên quyết.

Tiêu Nghiêu nhíu nhíu mày, nha đầu này vô cùng giáo hoạt, hẳn còn cho rằng có thể moi được tin tức hữu dụng gì từ miệng nàng ta.

Tần Phiên Phiên cười lạnh một tiếng, nói: "Hay cho một nha đầu trung tâm hộ chủ (trung thành bảo vệ chủ nhân), ta tra được phụ huynh (cha và anh trai) của người dựa vào quan hệ trong cung của người mà đã thành phú hộ một phương, hơn nữa còn bắt nạt bá tánh, coi huyện lệnh như thịt cá. Có một lần huynh đệ người cưỡng đoạt dân nữ, làm loạn đến xảy ra án mạng, người ta muốn cáo ngự trạng, thiếu chút nữa là thành công, vẫn là do người cầu xin Mẫn Phi ép xuống. Mẫn Phi đối với người đúng là có đại ân mà, người báo đáp nàng như thế cũng là hợp tình hợp lý thôi."

Những lời đó của Tần Phiên Phiên đều là sự thật, phụ huynh Lưu gia làm việc quá phận, vẫn luôn ý thể hiếp người, tùy tiện phái người đi thám thính đều có thể moi được rất nhiều lời từ miệng hàng xóm láng giềng về việc ác của nhà nàng ta.

Mới đầu sắc mặt Lưu Vũ còn có chút tái nhợt, ngay sau đó rất nhanh đã thay đổi, nói: "Nô tỳ chẳng qua là một nô tài, Hoàng Quý phi nói cái gì thì là cái đấy, nô tỳ chỉ biết một đạo lý, chủ tử sắp bị xử lý, bọn họ thân là phụ huynh của nô tỳ, được chủ tử che chở nhiều năm, nay vì chủ tử mà dâng ra một cái mạng cũng coi như là báo đáp."

Đến thời điểm này, vẻ mặt của nàng ta vẫn là hiên ngang凛凛, hoàn toàn là đáng vẻ đứng ở nơi cao.

Tần Phiên Phiên cũng bị một phen lý luận của nàng ta làm cho á khẩu.

Tiêu Nghiêu nhìn Lưu Vũ toàn bộ đều là tư thái dầu muối không ăn, mày lại nhăn lại lần nữa, giọng lạnh lùng, nói: "Được, nếu người đã nhận. Vậy trẫm sẽ làm chủ, ném một nhà các người đến cửa tổ chức ám sát kia, nói với bọn họ là chính người đã phản bội tổ chức. Dù sao Mẫn Phi nhiều lần tìm sát thủ vào cung muốn hại Phiên Phiên, hiện tại để cho bọn họ thay trẫm xử lý người nhà của người, nhất định thủ đoạn sẽ rất cay độc. Loại người trong giang hồ hỗn loạn này kiêng kị nhất chính là phản bội huynh đệ, xem ra một nhà các người sẽ nhận được chăm sóc thật tốt."

Lưu Vũ vừa nghe, sắc mặt liền trắng bệch, lập tức nói: "Không, chủ tử chỉ có một lần mời bà mẹ kia, không có rất nhiều lần!"

Nàng ta nói xong câu đó liền im bặt, nhận ra bản thân nhất thời kích động mà nói lời lỡ miệng.

Tiêu Nghiêu lập tức gọi lên khước môi, âm trầm nói: "Tốt, vậy nói chuyện bà mẹ kia, người không nói cũng được, trẫm liền ném người đến

Hình phòng, để người dùng dao nhỏ cắt từng miếng thịt trên người người xuống. Trầm nói được sẽ làm được, người có thể thử xem."

Lưu Vũ cứng đờ tại chỗ, mồ hôi chảy từ trên thái dương xuống, nàng tựa như không biết lựa chọn thế nào.

Về tình, dù thế nào nàng cũng sẽ không phản bội Chúc Mẫn, thậm chí dù bị chém đầu nàng cũng có thể chịu được.

Nhưng loại địa phương tra tấn đến không còn giống người như Hình phòng này, nàng thật sự chịu không nổi, cho dù là hán tử mạnh mẽ cũng không chịu được bao lâu, chứ đừng nói đến tiểu cô nương mong manh yếu đuối như nàng.

Tiêu Nghiêu đợi một lát liền cảm thấy mất kiên nhẫn, thấy nàng ta chậm chạp không chịu mở miệng, mày nhíu càng chặt, trực tiếp lạnh lùng nói: "Người đâu, mang chủy thủ lên, trước cho Lưu Vũ một dao trên mặt thử đau đớn, nếu còn không nói thì trực tiếp kéo xuống."

Lời hăn vừa nói ra, lập tức có thái giám tiến lên, tay bưng một cái khay, trên khay đặt một cây chủy thủ.

Thái giám kia đặt khay xuống, giơ chủy thủ lên rồi trực tiếp rút ra, chủy thủ vừa ra khỏi vỏ dưới ánh nắng chiếu ra một luồng sáng trắng, hiển nhiên là vô cùng sắc bén.

"Nô tỳ nói." Sắc mặt Lưu Vũ căng thẳng, cuối cùng vẫn mở miệng.

Tiêu Nghiêu và Tần Phiên Phiên liếc mắt nhìn nhau một cái, trong ánh mắt đều lộ ra ý vừa lòng.

Chờ đến lúc Tiêu Nghiêu đến thư phòng, Hữu Thừa tướng đã ở đó, Mẫn Phi đang quỳ gối giữa điện sớm đã nước mắt lưng tròng, vừa khóc lóc vừa kể lể với ông ta.

Hữu Thừa tướng nhắm mắt lại, trên mặt không vui không buồn, cũng không biết có nghiêm túc lắng nghe hay không.

"Tổ phụ, người phải tin con, con chưa làm gì cả, đều là nữ nhân Tần Phiên Phiên kia vu oan cho con. Người cũng biết khi còn nhỏ con rất nghe lời, còn rất nhát gan, đến một con kiến cũng không dám dẫm, huống chi là ra tay với Đại Hoàng tử. Hoàng thượng đã bị nàng ta che cả hai mắt, nàng ta nói gì Hoàng thượng liền tin đó! Người nhất định phải làm chủ thay con, để chư vị đại nhân cùng nhau thượng gián (dâng tấu chương can gián Hoàng đế)!"

Chúc Mẫn thút tha thút thít, nhìn thật đáng thương.

"Được rồi, người câm miệng đi, chuyện triều đình không phải chuyện người có thể nói." Hữu Thừa tướng thấy nàng ta càng nói càng chẳng ra sao, cuối cùng mở miệng ngăn lại.

"Hoàng thượng giá lâm-----" Tiêu Nghiêu đứng ở cửa một lúc lâu, thấy đối thoại của tổ tôn hai người cũng được kha khá, mới phất phất tay với Trương Hiến Năng.

Lập tức ngoài điện liền vang lên tiếng thông truyền the thé của hắc mã, Hữu Thừa tướng thở dài một hơi trong lòng, lập tức đứng dậy cung nghênh.

"Hãy bình thân, chuyện của Mẫn Phi, Hữu Thừa tướng đã nghe qua rồi chứ?" Tiêu Nghiêu phất phất tay, ý bảo ông ta đứng lên, nhẹ giọng hỏi một câu.

Hữu Thừa tướng cung kính nói: "Lão thần vừa tới, cũng không có vị công công nào báo với thần, còn xin Hoàng thượng nói rõ."

Tiêu Nghiêu không nhịn được nhướn nhướn mày, nhìn lão cáo già còn giả làm người này, rõ ràng Mẫn Phi làm trò trước mặt ông ta, đã nói vô

số lời, nhưng ông ta lại làm như không nghe được, còn để Tiêu Nghiêu tìm người nói lại cho ông một lần.

"Mẫn Phi không nói với ngài sao? Mẫn Phi, trăm nhớ Hữu Thừa tướng chính là thân tổ phụ của người, có gì thì hai tổ tôn các người nói với nhau mới phải, cho dù người chịu ấm ức gì hay là phạm vào sai lầm gì, đều không cần giấu giếm, nói rõ ràng đi, chớ có nghi điểm gì, trăm lại tranh luận với người."

Tiêu Nghiêu thông thả ung dung mà nói một câu, hiển nhiên là tư thế sớm có định liệu trước.

Mẫn Phi mở miệng, kích động như muốn nói cái gì, nhưng liếc mắt một cái liền đối diện với ánh mắt cảnh cáo của Hữu Thừa tướng, lập tức giống như bị người bóp lấy yết hầu, một chữ cũng không phát ra được.

"Mẫn Phi, nếu người không nói, vậy để trăm nói vậy, đến lúc đó sẽ không có đường cho người chối cãi nữa." Tiêu Nghiêu lạnh giọng nói một câu.

Mẫn Phi âm thầm cắn chặt răng, lập tức nói: "Thần thiếp oan uổng, thần thiếp thấy Hoàng Quý phi cả gan làm loạn, cài một đóa mầu đơn, cũng không biết là do Hoàng thượng cài cho nàng ta nên mới nghĩ lấy đóa hoa trên đầu nàng ta xuống. Còn việc công kích Đại Hoàng tử, thần thiếp cũng không hề có tâm tư này, chỉ là duỗi tay muốn nựng nựng bé con, Hoàng thượng né tránh, thần thiếp chưa hề chạm vào bé một chút nào."

Tiêu Nghiêu nhướng nhướng mày, hắc trăm triệu không ngờ, chỉ là trôi qua một lát, Mẫn Phi lại sửa miệng nhanh như vậy, lại còn đổi trắng thay đen như vậy, chẳng lẽ người khác đều mù mắt sao?

"Ngoại trừ chuyện này, không còn chuyện gì khác à?" Hắc lạnh giọng hỏi một câu.

"Không có, thần thiếp thừa nhận có chút thô lỗ với Hoàng Quý phi, theo luật nên bị phạt, còn lại những tội khác không nhận." Chúc Mẫn trả lời như chém đinh chặt sắt, thậm chí khi nhìn về phía nam nhân trên đài cao kia ánh mắt còn mang theo vài phần hùng hổ dọa người, không hề có cảm xúc sợ hãi và ý định lùi bước.

"Hoàng thượng để người thành thật nói ra mọi chuyện, Mẫn Phi nương nương, người vẫn nên thành thật chút đi. Đừng tưởng lúc này căn chết không nhận, thì coi như có thể thoát nạn, có một số việc đã làm thì phải nhận, nếu không chờ đến lúc Hoàng thượng lôi ra chân tướng, mất mặt chỉ có người."

Hữu Thừa tướng lạnh giọng nói, trong ánh mắt ông ta nhìn về phía Mẫn Phi lộ ra khí thế vô cùng nghiêm túc và áp bách.

Ông ta vốn không tin Hoàng thượng chỉ vì chuyện này mà tìm ông ta vào cung, không cần phải nói, Mẫn Phi cũng luôn che giấu tin tức, thái độ luôn là chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không.

Nghe thấy đoạn đối thoại vừa rồi, ông ta liền biết chỗ Đại Hoàng tử kia, Mẫn Phi nhất định là có che giấu.

"Đoạn về tổ chức sát thủ kia đâu? Người cũng không có gì để nói à?" Tiêu Nghiêu trầm giọng hỏi.

Trong lòng Chúc Mẫn cả kinh, nàng không biết vì sao Hoàng thượng lại nói đến chuyện này.

Chỉ là càn kinh ngạc đương nhiên phải nhắc đến Hữu Thừa tướng, nghe được lời này của Hoàng thượng, sắc mặt lão nhân gia trắng đến mức có thể so với tuyết, đã ngồi không vững, suýt nữa thì ngã từ trên ghế xuống.

Cấu kết thích khách, đây là dạng trọng tội gì chứ, quả thực chính là phải rơi đầu đó.

Mặc kệ Mẫn Phi cầu kết thích khách làm cái gì, nếu mà chuyện này được chứng thực thì toàn bộ Chúc gia sẽ giống như cá nằm trên thớt, Hoàng thượng chỉ cần giơ tay chém xuống liền có thể thu thập toàn gia rồi.

"Nghịch chương, rốt cuộc người đã làm cái gì, mau nói rõ ràng đi." Hữu Thừa tướng kích động đến mức đứng phắt dậy, cao giọng quát về phía nàng ta.

Trong lòng Chúc Mẫn lập tức ngập tràn ảm ức, giọng gấp gáp, nói: "Tổ phụ, con chưa làm gì cả, ngài không thể nghe gió mà coi là mưa đấy. Con là một phụ nhân trong hậu cung, sao có thể cầu kết cùng thích khách kia chứ? Nhất định là Hoàng thượng hiểu lầm, hoặc lại là Hoàng Quý phi bất mãn với thần thiếp, cứng rắn đổ tội lên đầu thần thiếp?"

"Người nói thì nói, có gì cứ nhắc đến Hoàng Quý phi!" Hữu Thừa tướng cau mày, không chờ Tiêu Nghiêu mở miệng liền lập tức quát lớn, hơn nữa còn vội vàng xin lỗi Hoàng thượng: "Hoàng thượng, vì thần có tội, là Chúc gia chúng thần không dạy tốt nữ nhi, khiến nàng không có quy củ như vậy."

Trên thực tế thì đáy lòng như có lửa đốt, nếu Hoàng thượng đã nói lời này, nhất định là có chứng cứ, thế mà Chúc Mẫn còn mơ màng, cố tình cắn chặt không chịu mở miệng.

Thân là nguyên lão tam triều, trong lòng Hữu Thừa tướng liền ảm ảm có dự cảm không may, chỉ e là Chúc gia bọn họ bây giờ phải gặp điều không may rồi.

"Có hai việc, thứ nhất, Mẫn Phi ra tay với Đại Hoàng tử, lúc ấy rất nhiều cung nhân đã thấy, cũng không phải trầm muốn vu hãm nàng. Thứ hai, nàng cầu kết với thích khách, trầm cũng đã có chứng cứ, để người tiến vào."

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 139: Liên Lụy Nhiều Người

Edit: Hy Hoàng Thái phi.

Beta: Chiêu Hoàng Thái phi.

Cùng với tiếng nói của Hoàng thượng là thân ảnh Lưu Vũ cúi đầu đi đến, trong điện đột nhiên yên tĩnh.

Chúc Mẫn không nhận được nín thở, nàng trợn to mắt không dám tin người tiến vào là Lưu Vũ, điều này chứng tỏ nha đầu này là người làm chứng chống lại mình ư?

"Cung nữ này là ai, Thừa tướng đại nhân có biết không?" Tiêu Nghiêu thấp giọng hỏi một câu.

Sắc mặt Hữu Thừa tướng vô cùng nghiêm túc, gật đầu nói: "Lão thần có biết, nàng ta là Lưu Vũ, đại cung nữ của Mẫn Phi nương nương."

Tiêu Nghiêu vừa lòng nói: "Nếu Thừa tướng đại nhân có biết vậy thì dễ nói chuyện hơn nhiều. Lưu Vũ, người nói đi, chủ tử của người và sát thủ kia có quan hệ như thế nào, người nên nói sự thật, nếu còn có gì giấu giếm trầm quyết không buông tha người."

Nghe xong câu nói cuối cùng Lưu Vũ không khỏi run lập cập, nó khiến cho nàng nhớ tới lúc này ở Thượng Đào các, Hoàng thượng gọi người lấy trủy thủ nói muốn đâm một đao trên mặt nàng, rồi làm nàng tiếp tục nếm thử mùi vị của hình phạt thiên đao vạn quả.

"Lúc trước, sau khi Mẫn Phi nương nương rời Vương phủ đến Tỉnh Tư am vẫn luôn ghi hận Nhàn Quý phi. Bởi vì Nhàn Quý phi thuê sát thủ ám sát nàng, nàng vẫn luôn canh cánh trong lòng. Sau khi đến Tỉnh Tư am thì đã rời khỏi mí mắt của Hoàng thượng, vậy thì dễ làm việc hơn nhiều. Mẫn Phi tìm mọi cách liên hệ với những thích khách đó, biết bọn họ là một tổ chức thì dùng tiền bạc mua chuộc bọn họ. Nhưng bọn họ là người giang hồ, không hề thích gia quyến của quý tộc, vì vậy mà chủ tử cũng không thể hoàn toàn khống chế bọn họ, chỉ có thể thuê bọn họ giống như Nhàn Quý phi trước đó."

Lưu Vũ hít nhẹ một hơi, nàng cũng không liếc mắt nhìn Mẫn Phi đang quỳ bên cạnh lấy một cái, nói một hơi liền mạch.

Nàng nói không hề do dự và tạm dừng, rõ ràng đã chuẩn bị tâm lý từ trước.

"Nói vậy, người nói vậy!"

Từ lúc Lưu Vũ bắt đầu nói thì trên mặt Chúc Mẫn tràn đầy khiếp sợ, chờ đến khi Lưu Vũ nói xong, nàng mới phản ứng lại, hốt hoảng giải thích.

Nàng không bao giờ nghĩ đến việc Lưu Vũ đi theo nàng bao nhiêu năm nay sẽ phản bội nàng, còn vạch trần tất cả gốc gác của nàng.

"Tại sao người lại muốn hại ta? Bốn cung đối tốt với người như vậy, đào tằm đào phôi, kết quả liền dưỡng ra một cái bạch nhãn lang? Nói, là ai ra lệnh cho người hại ta? Ta rõ ràng không có cấu kết với thích khách, tất cả chuyện này đều không liên quan đến ta? Có phải người bị người khác thu mua hay không?"

Chúc Mẫn vừa nói vừa nhanh chóng bò dậy, trực tiếp tay nắm chân đá lên người Lưu Vũ, trên mặt tràn ngập phần hận.

Lưu Vũ đi theo nàng từ rất lâu rồi, ai cũng có thể phản bội nàng chỉ có Lưu Vũ là không được, Lưu Vũ biết tất cả bí mật của nàng.

Tiêu Nghiêu vẫy vẫy tay, lập tức có hai thái giám đi lên, kéo Mẫn Phi ra.

"Lưu Vũ, tại sao ngươi không chết đi? Ngươi cũng dám vu hãm bốn cung, ta dường như nhiều năm như vậy, chính là để ngươi đâm sau lưng ta sao? Thời khắc mấu chốt ngươi không có một chút tác dụng gì còn muốn cắn ta một ngụm, muốn hắt nước bẩn lên người ta..."

Chúc Mẫn quả thực tức giận đến muốn phát cuồng, chỉ chứng của Lưu Vũ cơ hồ muốn đánh nàng xuống mười tám tầng địa ngục, lúc này cả người nàng rét run, đáy lòng ngập tràn khủng hoảng chưa từng có.

Nàng giống như một người đàn bà đánh đá, giọng nói bén nhọn liên tục chửi bậy, cả khuôn mặt tái nhợt như tờ giấy, thân thể cũng không ngừng run rẩy, không ngừng giãy giụa đá đánh Lưu Vũ, rõ ràng là muốn đánh chết Lưu Vũ ngay lập tức.

Trong điện không ai nói gì, Hữu Thừa tướng nhìn Mẫn Phi điên cuồng như thế, tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Lúc Hữu Thừa tướng còn rất nhỏ có từng nghe qua cô cô là Hoàng phi nói: Hậu cung là một nơi ăn thịt người, cho dù nữ nhân dịu dàng thiện lương đến đâu nhưng chỉ cần vào hậu cung cũng sẽ biến thành người đàn bà đánh đá. Thời gian và súng ái không thể làm các nàng trở nên ưu nhã hơn, ngược lại chúng khiến các nàng tràn ngập lệ khí.

Khi đó hãn còn nhỏ, kết cục của cô cô không tính là quá thảm, nhưng cũng không phải đại đoàn viên.

Hiện giờ nhìn thấy Chúc Mẫn phát rồ như thế, trong đầu Hữu thừa tướng lại hiện ra lời nói lúc ấy của cô cô.

Tuy rằng Chúc Mẫn xuất thân từ chi thứ, nhưng khi còn nhỏ rất đáng yêu, trên đầu thắt hai bím tóc chạy loạn khắp nơi, ngoan ngoãn gọi hẳn là tổ phụ.

Hiện giờ cháu gái của hẳn đã mất đi ngoan ngoãn và đáng yêu, biến thành người đàn bà danh đá, lệ khí đầy người, lớn tiếng kêu gào muốn đánh chết tỳ nữ của mình.

"Chúc Mẫn, đừng náo loạn, mất lễ nghi trong điện chính là tội lớn!"

Cuối cùng Hữu Thừa tướng không nhịn được, ông to giọng gọi Chúc Mẫn một tiếng.

Chúc Mẫn nao nao, đã rất lâu không có ai gọi cả tên lẫn họ nàng như thế, hơn nữa người gọi lại là tổ phụ của nàng.

Nàng ngơ ngẩn nhìn về phía ông, thấy trong mắt ông tràn ngập nghiêm túc, gần từng chữ nói với nàng: "Bộ dáng hiện tại của người cực kỳ giống bị người khác chọc đến chỗ đau mà dậm chân nổi giận."

Chúc Mẫn chỉ cảm thấy cả người mềm nhũn, dường như tất cả sức lực đều mất hết, nàng quỳ xuống lần nữa, không còn tiếp tục la hét.

"Tổ phụ, ả vu hãm ta, ta không có. Ngài nói với Hoàng thượng đi, ta thật sự không có làm như vậy, ngài nói Hoàng thượng tin tưởng ta, không nên tin lời từ một phía của người khác."

Chúc Mẫn đau khổ cầu xin, nước mắt chảy xuống đầy mặt, nhìn vô cùng đáng thương.

"Lưu Vũ, người còn chưa nói xong đi, tiếp tục." Hữu thừa tướng nhẹ giọng nói một câu.

Hốc mắt Lưu Vũ cũng đỏ, không biết là bị đánh đến đau hay là bởi vì áy náy.

Nàng ho nhẹ một tiếng, tiếp tục nói: "Bởi vì sau khi Nhân Quý phi đuổi chủ tử đi lại tiến cung nên không có cách thức liên hệ với những thích khách đó, dần dần chặt đứt liên lạc với họ. Chủ tử nhân cơ hội này mua chuộc bọn họ, khiến bọn họ đồng ý sau này giúp chủ tử trả thù Nhân Quý phi. Vì vậy mới có chuyện khi Hoàng Quý phi sinh lại xuất hiện thích khách, hai bà mẹ đó đều là người của tổ chức kia, chủ tử đã mua chuộc bà mẹ của Nhân Quý phi từ sớm, bà ta mang theo ý niệm chắc chắn phải chết mà đến. Sau đó chủ tử cho một bà mẹ khác đến rồi cản lại Nhân Quý phi một ngục, lại giả tạo thư từ của Nhân Quý phi và tổ chức sát thủ kia, thuận lợi lật đổ Nhân Quý phi."

Lưu Vũ nói mấy câu đã khái quát chuyện lúc ấy, nhưng Hữu Thừa tướng càng nghe càng kinh hãi.

Lúc Hoàng Quý Phi sinh có xuất hiện một ít chuyện ngoài ý muốn, ông cũng có nghe thấy một ít, nhưng người cuối cùng bị trừng phạt là Nhân Quý phi, ông cũng không để trong lòng.

Ông ngàn lần không ngờ tất cả đều bắt nguồn từ Chúc Mẫn, chẳng qua là âm mưu không hướng về phía Tần Phiên Phiên mà là báo thù Nhân Quý phi.

"Người nói vậy, ta không có! Ta rõ ràng không biết thư từ gì cả..."

Chúc Mẫn còn phản bác, nàng đã bắt đầu khóc sướt mướt, giọng nghẹn ngào như lạc đi nhưng lại không có ai phản ứng gì.

Lưu Vũ hít sâu một hơi, tiếp tục nói: "Chủ tử lợi dụng tổ chức thích khách cũng chỉ có mỗi lần đó, sau đó lại không động đến nữa. Chuyện lần này đều là chủ tử và Thư Quý phi bàn bạc với nhau, nô tỳ cũng không biết gì. Nô tỳ đã nói xong."

Đến lúc này nàng vẫn giữ lại vài chuyện không nói, Hoàng thượng chỉ uy hiếp nàng nói chuyện có quan hệ với thích khách, còn chuyện khác đi hỏi Thư Quý phi cũng thế, nàng không cần nói thêm.

"Không phải như thế, Hoàng thượng, tổ phụ, các người tin ta..." Chúc Mẫn còn phí công biện giải, trên người nàng đã toát ra một tầng mồ hôi lạnh, bởi vì nàng phát hiện Lưu Vũ nói một câu đã lột thêm một phần gốc gác của nàng.

"Chuyện này lại có quan hệ gì với Thư Quý phi? Truyền Thư Quý phi lại đây, trăm nhất định phải hỏi rõ ràng chuyện này." Tiêu Nghiêu nhíu nhíu mày, trên mặt có vài phần không kiên nhẫn, Tần Phiên Phiên không nói đến Thư Quý phi với hắn.

Người của Long Càn cung vừa mới đi, còn không đi được mấy bước đã thấy Thư Quý phi không mời tự đến.

"Hoàng thượng, Thư Quý phi đã chờ ở ngoài cửa." Trương Hiến Năng tiến vào bẩm báo một tiếng.

Tiêu Nghiêu nhượng mày: "Nhìn xem, hai vị ái phi của trăm đều là người có bản lĩnh nhỉ, Mẫn Phi thì cấu kết với thích khách, Thư Quý phi thì biết trước tương lai. Truyền nàng tiến vào!"

Mẫn Phi nghe thấy Thư Quý phi chờ sẵn ở bên ngoài thì trong lòng lại trào ra vài phần cảm giác không tốt, nàng hoàn toàn an tĩnh lại.

Hai thái giám nhìn thấy vậy cũng không hề dùng sức khống chế nàng, dù sao Hoàng thượng cũng chưa hạ lệnh trừng phạt Mẫn Phi. Nàng vẫn là Mẫn Phi nương nương cao cao tại thượng, bọn họ làm nô tài không thể lỗ mãng. Vạn nhất lần này Mẫn Phi nương nương hữu kinh vô hiểm, thành công vượt qua cửa ải khó khăn, đến lúc đó nếu tìm bọn họ tính sổ thì bọn họ chỉ có đường chết.

"Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, tham kiến Thừa tướng đại nhân." Thư Quý phi tiến vào, vô cùng cung kính hành lễ.

Sau đó nàng lập tức quỳ xuống đất, trịnh trọng nói: "Thần thiếp có tội, còn mong Hoàng thượng xử phạt."

Tiêu Nghiêu nhướng mày, cười lạnh một tiếng: "Ở đây vừa mới nhắc đến người, người liền tới, tới liền thỉnh tội. Nhìn là biết giữa hai người các người chắc chắn có chuyện đen tối. Nói đi, các người đã làm chuyện đen tối gì. Nói rõ ràng, không được ba phải cái nào cũng được, Thừa tướng đại nhân còn ở đây đấy."

Giọng nói của Hoàng thượng có chút không thêm để ý, nhưng ý cảnh cáo lại hiện rõ trong câu nói.

"Mẫn Phi muốn thần thiếp liên thủ với nàng ta mưu hại Đại Hoàng tử, thần thiếp không đồng ý, nàng ta liền lấy một ít chuyện cũ năm xưa ra uy hiếp thần thiếp. Chính là chuyện có quan hệ với Cảnh Vương phi, thần thiếp mặt ngoài đáp ứng rồi, nhưng quay đầu đã báo cho Hoàng Quý Phi. Mặc dù cuối cùng Mẫn Phi không thành công, nhưng nàng ta muốn lừa gạt bà vú của Đại Hoàng tử để bà vú làm hại Đại Hoàng tử, đây là sự thật. Bản thân thần thiếp có hành vi không hợp quy củ mới bị người khác nắm lấy nhược điểm. Thần thiếp đến đây thỉnh Hoàng thượng giáng tội."

Thư Quý phi thỉnh tội vô cùng có thành ý, trực tiếp nói rõ âm mưu của Chúc Mẫn.

Chúc Mẫn chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, chuyện lúc trước vẫn luôn không nghĩ ra bây giờ đã hoàn toàn lộ ra trước mắt.

Thì ra đáp án bị nàng phủ định ngay từ đầu mới là đúng.

Thư Quý phi đến mức đường cùng thật sự đi cầu Tần Phiên Phiên, hơn nữa nói rõ mọi chuyện cho nàng ta, rồi cùng nhau liên thủ lật đổ nàng.

Cuối cùng nàng đã biết những lá thư đó là ai trộm đi, ngoại trừ cặp song bào thai bên người Tần Phiên Phiên thì không còn ai khác.

"Hoàng thượng, thần thiếp uy hiếp nàng ta, nhưng kiên quyết không muốn mưu hại Đại Hoàng tử. Hoàng thượng đừng bị nàng ta lừa bịp, nàng ta cho người đội nói xanh, nàng ta vẫn luôn trao đổi thư từ và tín vật với Cảnh Vương. Nàng ta còn đáng giận hơn cả Cảnh Vương phi!"

Chúc Mẫn lập tức mở miệng phản bác, nàng cũng không quên dẫm Thư Quý phi vài phát, chỉ cần là nam nhân mà nghe được bản thân bị đội nón xanh thì chắc chắn sẽ tức giận.

Tiêu Nghiêu khẽ nheo đôi mắt, quan phục trên người Hữu thừa tướng đã bị mồ hôi ướt đầm.

Phiên toái trong hậu cung lớn hơn hẳn nghĩ nhiều, một vòng lại một vòng, người này tố giác người kia, giờ lại lộ ra việc Hoàng thượng bị đội nón xanh lần thứ hai.

Ông là ai, ông đang ở đâu, ông đã bị điếc rồi.

Ông đã lớn tuổi như vậy rồi, đừng dùng loại tin tức kinh thiên động địa này đến kích thích ông, ông thật sự không chịu nổi đâu.

"Hoàng thượng, vẫn nên nhanh chóng thương lượng chuyện xử lý Mẫn Phi như thế nào đi. Lão thần có chút đau tim, đầu cũng choáng váng, hoa mắt ù tai, tuổi lớn rồi, chịu không nổi."

Hữu Thừa tướng nhìn thấy Tiêu Nghiêu lại muốn nói gì, ông sợ đến mức sắp quỵ xuống, lập tức mở miệng nói sang chuyện khác, hai tay che ngực lại, đây mặt thống khổ.

Tiêu Nghiêu nghiêng đầu đánh giá ông một chút, nét mặt của lão nhân này vô cùng hoàn hảo, không giống như là giả vờ.

Đương nhiên hẳn biết lão cáo già này chắc chắn là giả vờ, nhưng là do ông ấy không muốn tiếp tục nghe chuyện mình bị đội nón xanh, kỳ thật Tiêu Nghiêu rất muốn nói với ông vài câu xuất phát từ tận đáy lòng.

Chuyện bị đội nón xanh ấy mà, trước lạ sau quen, lần đầu tiên quả thật có chút không quen. Hẳn chỉ hận không thể thiến toàn bộ nam nhân trên đời này để bọn họ không có cơ hội cho hẳn đội nón xanh.

Lúc trước hẳn còn nổi trận lôi đình với cung nữ mặc y phục màu hồng nhạt, hẳn cảm thấy màu hồng nhạt càng làm nổi bật màu xanh trên đầu hẳn, nhưng hiện tại hẳn hoàn toàn không thêm để ý.

Nhìn xem, màu xanh trên đầu trẫm đang sáng lên phải không?

"Hữu tướng đại nhân muốn xử trí như thế nào? Dù sao Mẫn Phi cũng là cháu gái của người, người lại là nguyên lão đại thần tam triều, trẫm nên hỏi ý kiến của người trước." Tiêu Nghiêu thấp giọng nói một câu.

Hẳn vừa nói xong thì Hữu Thừa tướng liền cung kính quỳ xuống, bái đại lễ với Hoàng thượng.

"Lão thần không dám, lão thần tuổi tác đã cao, là lúc nên rời khỏi triều đình. Năm đó trước khi tiên hoàng lâm chung từng dặn dò lão thần phụ tá Hoàng thượng, hiện giờ Hoàng thượng đã toàn quyền nắm giữ triều chính, cần cù, có năng lực, dù trăm công ngàn việc cũng chưa từng chậm trễ. Triều Đại Diệp có minh quân, vui sướng hưởng vinh, quả thật là phúc của bá tánh. Lão thần cũng nên thoái vị nhường cho người hiền, triều đình có mấy vị đồng liêu tuổi trẻ lại có chí khí ngút trời, bọn họ thích hợp phụ tá Hoàng thượng hơn."

Hữu Thừa tướng xin từ chức vô cùng đột ngột, ông vừa nói xong thì trong điện rơi vào yên tĩnh.

Không cần nói cung nhân và Chúc Mẫn, ngay cả Tiêu Nghiêu đều không ngờ đến.

Hữu Thừa tướng đúng là đã lớn tuổi, đôi lúc làm việc cũng sẽ hồ đồ, nhưng ông ấy là nguyên lão tam triều, trên triều giống như là một tòa núi lớn làm người khác yên tâm. Hoàng thượng chưa có ý định để Hữu Thừa tướng từ quan ở nhà dưỡng lão.

"Hữu tướng, người là lão thần, người làm người như thế nào trăm vô cùng rõ ràng, công chính liêm khiết. Người không cần vì việc của Mẫn Phi mà tự trừng phạt chính mình, hai người các người hoàn toàn khác nhau. Huống hồ trăm tìm người tới chỉ là muốn bàn bạc tội danh của Chúc Mẫn với người, dù sao chuyện này quan trọng, bởi vì nếu lấy tội danh mưu hại hoàng tự thì sẽ liên lụy toàn bộ Chúc gia của người. Trăm không có ý gì khác."

Tiêu Nghiêu lập tức giải thích một chút, tránh cho hấn bị bêu danh là lợi dụng việc của Mẫn Phi bức Hữu Thừa tướng từ quan.

"Lão thần hiểu rõ, chuyện từ quan không thích hợp nói vào lúc này, lão thần sẽ không làm Hoàng thượng khó xử. Còn chuyện của Mẫn Phi, nhân chứng đã đủ nhiều, cộng thêm bản thân nàng giải thích không hợp lý, rõ ràng đây là sự thật. Lão thần không có cách dạy bảo, tùy ý Hoàng thượng xử trí, Chúc gia sẽ không hề oán hận, đây là chuyện Chúc gia nên chịu."

Hữu Thừa tướng lại quỳ xuống lần nữa, đối mặt với vị đế vương tuổi trẻ đang ngồi trên long ỷ, lòng ông tràn ngập hy vọng và thần thờ.

Đại Diệp có hy vọng rồi, người đã bước một chân vào quan tài như ông cũng nên lui xuống, nhưng nội tâm khó tránh khỏi có chút thần thờ.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 140: Cầu Tử Thông Báo

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: Nga Quý tần

Đế vương tuổi trẻ cường tráng, tuy nói độc sùng Hoàng Quý phi, nhưng đây là bệnh chung của nam nhân Tiêu gia, chuyên tình lại không túng tình (dành tình cảm đặc biệt cho một người nhưng lại không chìm đắm vào đó).

Nam nhân tốt và Đế vương tốt, vốn dĩ không có bất cứ xung đột gì.

Thậm chí mấy thế hệ nam nhân Tiêu gia đều kết hợp hai điều này rất tốt, trở thành mẫu mực cho đời sau.

Tiêu Nghiêu trầm mặc một lát, nhận thấy được thái độ trịnh trọng của Hữu thừa tướng, tự mình đi xuống long ý nâng hân dật.

"Tiên sinh, người ——" Hân hô một câu, vẫn dùng xưng hô khi còn niên thiếu.

Hữu thừa tướng vỗ bờ vai của hân, thấp giọng nói: "Hoàng thượng không cần để ý, ngài biết tính tình lão thần, nghĩ thẳng, có chuyện nói thẳng không vòng vo. Lão thần thật sự tới lúc nên lui rồi, hiện giờ tính tình Mẫn Phi đã không thích hợp lưu tại hậu cung, bất luận là giết hay là biếm đều tùy ngài tự mình quyết định. Năm đó nói với Tiên hoàng như vậy, hiện giờ cũng nói như thế với ngài, đây là chuyện nhà của ngài, người trong triều đình không có quyền hỏi đến."

Trong điện lại lần nữa lâm vào yên tĩnh, không thể không nói lão nhân này vẫn là giúp Chúc Mẫn một phen.

Hắn không cầu tình thay Chúc Mẫn một câu lại là cầu tình lớn nhất.

Đối với chuyện Hữu thừa tướng xin từ chức, khẳng định đã sớm để ở trong lòng, chẳng qua lựa chọn cơ hội này nói ra, đơn giản là muốn Tiêu Nghiêu cảm nhớ một phen tình cảm thầy trò, có thể xử phạt nhẹ tay với Chúc Mẫn.

"Hữu tướng, mời ngồi." Hắn hướng về phía Hữu thừa tướng làm động tác mời.

"Nể tình Hữu tướng, tội của Mẫn Phi trăm sẽ xử nhẹ, hy vọng người có thể tự giải quyết cho tốt."

Hắn vừa nói vừa vẫy tay, Trương Hiến Năng lập tức hầu hạ bút mực, để Hoàng thượng ngay lập tức viết xuống ý chỉ.

"Phụng thiên thừa vận Hoàng đế chiếu rằng: Mẫn Phi ở hậu cung luôn buồn bã không vui, thấp thỏm lo âu, đặc biệt trần tình với trẫm, nàng muốn một lòng hướng Phật. Trẫm đặc biệt cho phép trở lại Tĩnh Tư am mang tóc tu hành, làm bạn với Bồ Tát. Khâm thử."

Đạo thánh chỉ này ngắn gọn dị thường, hai ba câu đã nói rõ nơi Mẫn Phi đi, hơn nữa đến thời hạn đều đánh dấu rõ ràng, không có khoảng trống để trốn tránh.

Bầu bạn với Bồ Tát phỏng chừng chính là không có truyền triệu, cũng có thể cả đời ngốc tại Tĩnh Tư am làm tu sĩ, không còn bất cứ ràng buộc gì với phàm trần thế tục nữa.

"Hoàng thượng nhân từ." Hữu thừa tướng lập tức đứng dậy hành lễ với hắn, liên tục khen.

Chúc Mẫn hoàn toàn đóng băng tại chỗ, nàng cảm thấy cả người đều ngấm đầy sương lạnh, cả người như rơi vào hầm băng, vô cùng tuyệt vọng.

"Không, thần thiếp không thừa nhận, thần thiếp không muốn đi Tĩnh Tư am, đều là các nàng hãm hại thần thiếp. Các nàng muốn cho thần thiếp vĩnh viễn rời khỏi hậu cung, không cần làm chương mắt các nàng, thần thiếp cố tình không để các nàng như ý! Hoàng thượng, ngài đừng bị Tần Phiên Phiên và Thư Quý phi lừa, hai nữ nhân này không một ai là thứ tốt, các nàng hợp sức lừa gạt ngài, về sau sẽ cùng nhau cho ngài đội nón xanh..."

Chúc Mẫn bắt đầu hô to gọi nhỏ, hiển nhiên nàng ta căn bản không chấp nhận xử phạt như vậy.

Bảo vệ được mạng thì như thế nào, làm nàng rời khỏi hậu cung còn khó chịu hơn muốn mệnh của nàng.

Huống hồ tội của nàng vốn không đáng chết, đùa nghịch Đại hoàng tử thì như thế nào, đứa nhỏ kia còn chưa mấy may thương tổn!

Đối phó Tần Phiên Phiên thì như thế nào? Một mình nàng ta độc chiếm Hoàng thượng, đến một ly canh nàng ta cũng không chia cho nữ nhân hậu cung, trong hậu cung loại hành vi ăn mảnh này vốn dĩ nên xuống địa ngục!

Thậm chí lúc trước nàng còn muốn thuê tổ chức kia xuất động sát thủ, là vì muốn mạng của Tần Phiên Phiên.

Đáng tiếc làm như vậy cần cái giá quá lớn, phải chờ tới thời điểm Tần Phiên Phiên ra cung mới có thể hành động, kết quả nàng không đợi được cơ hội kia, nàng đã bị lật đổ rồi.

Tiêu Nghiêu nghe nàng ta càng nói càng thái quá, mày nhăn gắt gao, giơ tay vẫy vẫy, lập tức liền có tiểu cung nữ tiến lên, móc ra một chiếc khăn

gắm chặn miệng nàng ta vẫn luôn nói hươu nói vượn.

Hữu thừa tướng nhìn Chúc Mẫn hoàn toàn không phục giã giữa không thôi, không khỏi thở dài một hơi.

Hắn đã tận lực, giữ cho nàng ta một mạng, chỉ là nhìn hiện giờ Chúc Mẫn này muốn cá chết lưới rách, cũng không biết quyết định này là đúng hay sai.

Có lẽ về sau Chúc Mẫn sẽ còn làm ra chuyện càng quá phận hơn, liên lụy đến một nhà già trẻ Chúc gia.

Tưởng tượng đến đây, trong lòng Hữu thừa tướng hoảng hốt không lý do, vội vàng nói: "Hoàng thượng, nếu Mẫn Phi nương nương muốn mang tóc tu hành, vậy không phải người thế tục, đến lúc đó còn mong sư thái Tĩnh Tư am lấy cho nàng ấy cái pháp hiệu. Chúc gia chúng ta cũng không nên liên lụy nàng ấy tu hành mới phải, vậy nên xóa tên nàng ấy khỏi gia phả, miễn cho khiến nàng ấy còn có ràng buộc. Nếu người tu hành có khúc mắc, chỉ sợ không theo được lâu dài, Bồ Tát sẽ không vui."

Nghe lời này của Hữu thừa tướng, Tiêu Nghiêu không khỏi nhướng mày.

Nhìn lão thất phu này xem, nghĩ cũng thật chu đáo.

Chúc Mẫn là cháu gái ruột của Hữu thừa tướng, về tình về lý hẳn đều nên cứu nàng ta một mạng, nếu không sẽ liên lụy đến thanh danh Chúc gia.

Nhưng Chúc Mẫn bị đưa đi Tĩnh Tư am làm ni cô, hẳn lại sợ nàng ta đi am ni cô còn không thành thật, vẫn sinh sự, lại nói muốn xóa nàng ta khỏi gia phả, chính là không nhận nàng ta là người nhà họ Chúc.

Về sau Chúc Mẫn lại làm ra bất cứ vấn đề gì cũng không liên quan đến Chúc gia.

Cứu nàng ta là vì thanh danh Chúc gia; xoá tên, tương tự là vì tương lai Chúc gia.

"Trăm chuẩn." Tiêu Nghiêu gật đầu, đây đều là việc nhỏ.

Hữu thừa tướng làm nguyên lão ba triều, cả đời thanh quan, cũng không thể để cuối cùng bị hỏng thanh danh trên tay đứa cháu gái, làm cho khí tiết tuổi già khó giữ được.

"Lão thần, tạ chủ long ân." Hữu thừa tướng lập tức quỳ xuống tạ ơn.

Chúc Mẫn đã bị lấp kín miệng, hoàn toàn không thể biểu đạt bất luận ý kiến gì, tầm mắt nàng ta sớm đã mơ hồ một, nước mắt rơi xuống rào rào, rốt cuộc nàng phải hoàn toàn rời xa nhưng lựa phạm trần.

Trong lòng là không cam lòng sâu đậm và hận ý ngập trời.

Tiêu Nghiêu tiễn Hữu thừa tướng đi, rồi mau chóng đi hướng Thường Đào các.

Hoàng thượng cho Lưu Vũ hai con đường lựa chọn, thứ nhất là ra cung về nhà, đương nhiên đất đai ruộng tốt nhà nàng ta dựa vào Mẫn Phi để chiếm đoạt thu mua toàn bộ đã bị tịch thu; thứ hai đó là đi theo Chúc Mẫn đi Tĩnh Tư am, cùng nàng ta làm tu sĩ mang tóc tu hành.

Lưu Vũ trầm mặc một lát, cuối cùng lựa chọn điều thứ hai.

Nàng ta đối với Chúc Mẫn vẫn là không bỏ xuống được, cùng với nội tâm áy náy thật sâu, làm nàng ta không cách nào lựa chọn về nhà.

Kể cả Thư Quý phi đến thỉnh tội, hăn cho người đi về đóng cửa ăn năn, đến trừng phạt khác hăn cũng chưa nói một câu.

Thư Quý phi lo lắng sốt ruột rời đi, nàng luôn cảm thấy thái độ của Hoàng thượng lúc đó rất vi diệu, không giống như là tin vào Mẫn Phi nói,

nhưng lại như là đoán được cái gì, tóm lại rất kì quái.

Trên thực tế đáy lòng Tiêu Nghiêu rất âu sầu, hắn không biết nên đối diện với chiếc nón xanh đội trên đầu này như thế nào, đồng dạng cũng không biết nên xử phạt Thư Quý phi thế nào.

"Tần Phiên Phiên!" Hắn bước vào Thường Đào các, gọi cả tên lẫn họ của nàng.

Tần Phiên Phiên đang ngồi chờ tin tức, vừa nghe hắn kêu mình như vậy, cả người hơi sững sốt, không biết chính mình làm sai chuyện gì.

"Hoàng thượng đây là làm sao vậy? Tội của Mẫn Phi đã định, Hữu thừa tướng có nói gì hay không?" Nàng vội vàng đứng dậy hỏi một câu, thuận tay rót một chén trà nóng đưa qua.

Tiêu Nghiêu đẩy thẳng chung trà đến bên cạnh, rõ ràng là không muốn tiếp, hắn gắt gao nhìn chăm chăm Tần Phiên Phiên, mặt lộ vẻ không vui.

"Hoàng thượng?" Tần Phiên Phiên hơi kinh ngạc, không hiểu hắn lại phát điên cái gì.

"Nàng không có gì muốn thẳng thắn với trẫm sao?" Hắn cau mày lạnh giọng hỏi.

Tần Phiên Phiên chớp chớp mắt, nghi hoặc nói: "Muốn thẳng thắn cái gì? Thần thiếp không có gì giấu giếm ngài."

"Chuyện Thư Quý phi là như thế nào? Có phải nàng giúp nàng ta giấu trẫm?" Hắn tiếp tục truy hỏi.

Tần Phiên Phiên lập tức xua tay, nội tâm thở phào nhẹ nhõm một hơi, hù chết nàng.

Nàng còn tưởng rằng chuyện tối hôm qua năm mơ cầu tử chết, nàng ôm Nháo Nháo buông rèm chấp chính đã bị Hoàng thượng biết chứ.

Gần đây nàng luôn mơ thấy giấc mơ si tâm vọng tưởng này, trong cung cái gì cũng tốt, nhưng là thêm một Nhị cầu tử không được tốt.

"Ngài cũng không nên nghe Mẫn Phi nói hươu nói vượn, Thư Quý phi chính là tiểu thư khuê các từ thế gia môn hộ, lấy lễ nghi quy củ làm đầu, loại chuyện này không làm được." Tần Phiên Phiên cam đoan với hân, còn vỗ ngực mình, hoàn toàn là tư thế tín nhiệm Thư Quý phi mười phần.

Tiêu Nghiêu nhẹ nhàng nheo đôi mắt, lạnh lùng liếc mắt nhìn nàng, thanh âm vững vàng nói: "Sao nàng biết nàng ta không làm được? Trẫm đã từng tận mắt nhìn thấy thư nàng ta viết cho Cảnh Vương, nàng cảm thấy mắt trẫm mù, hay là không biết chữ?"

Thanh âm âm trầm của nam nhân rơi xuống, toàn bộ trong điện đều lâm vào lặng yên như tờ.

Có gió nhẹ nhàng thổi qua, làm Tần Phiên Phiên có cảm đảm hơn nữa cũng phát run.

Hình như là gió lạnh thổi qua sau cổ nàng, trong lòng bàn tay thấm ra một tầng mồ hôi lạnh, không khỏi rùng mình.

"Hoàng thượng, ngài nói cái gì? Vừa mới có một cơn gió thổi qua, thần thiếp không nghe rõ." Nàng quyết định trước tiên cứ giả ngốc.

Tiêu Nghiêu thấy nàng trực tiếp giả ngu giả ngơ, không khỏi nướng mày, quay đầu tới hướng về phía nàng nhếch môi cười lạnh một cái, nụ cười âm hiểm giống như là bị cương thi nhập vào người.

"Ái phi, nàng muốn ăn đòn phải không? Đi, cởi váy bò lên giường chờ trẫm, trẫm xoa nóng hai bàn tay đánh lên mới có lực."

Tiêu Nghiêu cười tủm tỉm mà nói một câu như vậy, chỉ là trong đó có mười phần ý vị cảnh cáo.

Tần Phiên Phiên lập tức túng quần, rụt cổ thấp giọng nói: "Ngài đều đã xem qua, hỏi thần thiếp làm cái gì nữa? Thư kia lại không phải thần thiếp viết, huống hồ Thư Quý phi đây cũng là giúp thần thiếp nha, thần thiếp quay đầu hại nàng ấy, vậy về sau trong cung này ai dám giúp thần thiếp? Chủ yếu là Thư Quý phi người này ngoài mềm trong cứng, nàng ấy viết thư cũng là ngăn cản Cảnh Vương cưới Nhị tỷ thần thiếp, cũng không có việc đòi bại khác. Chẳng qua không như mong muốn, nàng ấy cũng không thể ngăn lại."

Sau khi nàng nói mấy câu kia, với tốc độ mắt thường có thể thấy được, sắc mặt Hoàng thượng trở nên vô cùng khó coi, đôi mắt đều híp lại, ngón tay bẻ "răng rắc".

Hiển nhiên nếu nàng còn nói thêm một câu không dễ nghe nữa, Tiêu Nghiêu sẽ giết chết nàng.

Tần Phiên Phiên lập tức rất có ánh mắt mà thay đổi góc độ, nói Thư Quý phi ngầm mật báo với Cảnh Vương, biến thành hiên ngang lẫm liệt muốn ngăn cản Cảnh Vương và Tần Kiêu thông dân, tất cả đều là vì giữ gìn mặt mũi của Hoàng thượng.

Tiêu Nghiêu cười nhạt một tiếng: "Thôi đi, trong lòng nàng ta nghĩ như thế nào, trầm rõ rành rành. Lúc trước nếu nàng ta thật sự ngoại trừ viết thư, còn dám làm gì khác, lúc này đã không có Thư Quý phi, nàng ta đã sớm thành u hồn trong vương phủ rồi."

Thanh âm nam nhân không chút để ý, trong miệng hần giết một nữ nhân giống như sỏi bước đi dạo ở Ngự Hoa viên, đơn giản như vậy nhẹ nhàng như vậy, giống như không hề có bất cứ áp lực tâm lý gì.

Tần Phiên Phiên nao nao, ngơ ngác mà nhìn hần.

Dù cho quan hệ của nàng và Tiêu Nghiêu thân mật thế nào, hòa thuận, cãi nhau, hết cãi nhau, lại hòa hảo, thậm chí có chung nhau huyết mạch, nhưng một khi hắn trở thành một Đế vương, vẫn lạnh nhạt vô tình đến làm lòng người sợ hãi lại xa lạ.

Tiêu Nghiêu vừa quay đầu liền nhìn thấy biểu tình bị dọa choáng váng này của nàng, không khỏi "cốc" một tiếng, đuổi tay búng trán của nàng.

"Không cần nhìn trộm như vậy, nàng khác với bọn họ. Trăm đối với bọn họ là Đế vương, trăm đối với nàng là nam nhân, hai khái niệm bất đồng. Thuật của Đế vương chính là thuật khống chế toàn cục, ánh mắt sẽ phóng thật xa, bất luận là nam nhân hay nữ nhân, chỉ cần ở trong cục, trăm liền muốn khống chế bọn họ. Bọn họ cho rằng nhất thời đắc thế, chỉ là trăm cho bọn họ một chút ngon ngọt, ngày sau thời điểm tính sổ, bọn họ liền biết cái gì là cơn giận của Đế vương."

Giờ phút này thanh âm nói chuyện của nam nhân đã vô cùng dịu dàng, như là sợ dọa đến nàng, nhẹ giọng giải thích cho nàng.

Trái tim bất ổn của Tần Phiên Phiên lại lần nữa chậm rãi bình ổn trở lại.

Nhưng theo như lời hắn nói, thuật Đế vương vốn dĩ chính là lãnh khốc vô tình.

"Nhưng nam nhân không giống vậy, từ nhỏ đến lớn trăm có thể học làm nam nhân cũng chỉ có phụ hoàng đối với mẫu hậu. Bao dung, dịu dàng, tài giỏi không gì không làm được, trăm cũng hy vọng dành toàn bộ sự quan tâm cho nàng. Hơn nữa nàng không phải sợ, không đến thời điểm vạn bất đắc dĩ, trăm ở trước mặt nàng, vĩnh viễn đều là nam nhân, không phải là Đế vương. Bởi vì nàng là Tần Phiên Phiên, quả đào tinh của trăm, tin tưởng chính mình, đồng thời cũng phải tin tưởng trăm."

Tiêu Nghiêu tiếp tục giải thích cho nàng chỗ bất đồng của nam nhân và Đế vương, vừa nói vừa ghé sát vào nàng, như là muốn hôn môi nàng.

Lúc nói chuyện, hơi thở nóng hổi phun ra, cứ như vậy phả vào trên mặt, mềm mại lại ấm áp.

"Vậy khi nào ngài đối với ta sẽ biến thành Đế vương? Khi có người mới sao?" Tần Phiên Phiên nâng bàn tay lên, ngăn cản lời hăn muốn nói ra tới môi.

Tiêu Nghiêu bất đắc dĩ mà cười nói, thanh âm cố ý đè thấp, như là đang dụ hoặc nàng.

"Nàng có thể không cần phá hủy bầu không khí hay không? Không có người mới, có một mình nàng là đủ rồi, gặp gỡ nàng vừa đúng thời điểm. Những người khác bất luận tới quá sớm hay là quá muộn, đều không bằng nàng một kẻ lừa đảo dối nói đến êm tai. Nàng có gặp qua nữ nhân nào làm trầm phí nhiều tâm sức như vậy chưa, vì để khiến nàng nhận thức sai lầm, còn bày ra một vòng lớn, phối hợp với Trương Hiến Năng lừa nàng? Trầm lừa nàng không phải ghét bỏ nàng, mà là sợ không lừa nàng, nàng sẽ tự hủy hoại chính mình."

Nam nhân cười với nàng, một đôi mắt sáng lấp lánh, bên trong như chứa cả bầu trời đầy sao.

Tần Phiên Phiên rút tay mình lại, hăn được như ý nguyện mà hôn lên môi nàng, những nụ hôn dày đặc rơi xuống, triền miên như mưa xuân, dễ chịu mà sáng khoái.

"Vậy cái gì là thời điểm bất đắc dĩ?" Nàng lui về phía sau một chút, truy hỏi.

Tiêu Nghiêu hoàn toàn thân mật không nổi nữa, nữ nhân này luôn làm mất hứng.

Hắn ngẩng đầu nghiêm túc nhìn nàng, trong mắt dần dần thu hồi tình ý miên man, biến thành lạnh lùng mà trịnh trọng.

"Trẫm gửi gắm lúc sắp chết, muốn nàng làm Thái hậu buông rèm chấp chính, một mình nuôi nấng Tiêu Nháo Nháo lớn lên. Lúc ấy, trẫm là Đế vương của Đại Diệp."

Lời nói của nam nhân đầy khí phách, tim nàng lại run rẩy.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 141: Ác Mộng

Edit: Cảnh Thực viện

Beta: Thư Thực nghi

Tần Phiên Phiên nghe được đáp án này của Hoàng thượng, trong lòng lập tức không thoải mái.

Rõ ràng mấy ngày trước lúc nàng có giấc mộng này, ảo tưởng một chút cảnh tượng đó, còn cảm thấy sáng khoái vô cùng.

Bản thân mình nằm ở trên ghế Quý phi, tuổi trẻ lại xinh đẹp, để cung nữ bên cạnh hầu hạ mình ăn nhỏ, nàng là đang hưởng thụ ưu đãi như Hoàng Thái hậu.

Nếu như gan lớn một chút, còn có thể có thêm mấy nam sủng, sủng hạnh một phen.

Tiêu Nháo Nháo còn nhỏ như vậy, nàng liền giống như nữ hoàng vậy, muốn làm cái gì thì làm cái đó, rượu ngon, mỹ thực cùng mỹ nam, cái gì cần có đều có.

Chỉ là không hề nghĩ tới, không chỉ nàng không có được, việc này hoàn toàn giống như một ngày thần tiên sống.

Nhưng khi Tiêu Nghiêu ngồi xổm ở trước mặt nàng, thời điểm vô cùng nghiêm túc nói với nàng những lời này, Tần Phiên Phiên chỉ cảm thấy trong lòng rất khó chịu.

Giống như bị một chậu nước lạnh dội từ trên đầu dội xuống, lạnh cóng khiến nàng run lập cập, mà nàng không hi vọng Hoàng thượng sẽ rời bỏ mình đi.

Nếu như trên đời này không còn có Nhị Cầu tử nữa, tựa hồ hoàng cung tráng lệ đều hoàn toàn mất đi cảnh sắc. Tường đỏ ngói xanh, tất cả cũng đều biến thành màu đen trắng.

Có đôi khi, chơi thì chơi, chờ tới lúc thời điểm thật sự phát sinh, cảnh tượng đó ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ.

"Sẽ không, Hoàng thượng ở trong giấc mộng của thần thiếp, sẽ sống lâu trăm tuổi, không có điềm xấu gì mà hình ảnh trước khi chết như này cả. Mặc dù có đôi khi chàng có chút phiền toái, nhưng ta vẫn như cũ không nguyện ý rời xa chàng."

Tần Phiên Phiên vừa nói vừa đưa tay sờ sờ lên gương mặt của hân, thần sắc bên trong đôi mắt đều là lưu luyến không thôi, đồng thời chủ động vươn hai tay ra ôm lấy hân.

Thời điểm Tiêu Nghiêu nghe nửa câu đầu cảm thấy nội tâm vô cùng cảm động, nhìn ra nữ nhân này vẫn còn một chút lương tâm, nhưng chờ lúc nghe nửa câu sau, sắc mặt của hân đã đen kịt như đáy nồi.

"Tần Phiên Phiên, nàng không thể nói cho dễ nghe chút à? Nhất định phải nói thêm nửa câu sau chứ, đến tột cùng nàng đang đổ lỗi cho ai vậy?"

Tiêu Nghiêu hung tợn lẩm bẩm nói một câu, đưa tay đẩy nàng ra.

Kiểu ôm ấp này, hân tình nguyện không muốn.

Tần Phiên Phiên không khỏi chu chu miệng, tỏ vẻ vô cùng vô tội nói: "Bởi vì thần thiếp nhìn thấy Hoàng thượng móc tim móc phổi trong từng lời nói, nam nhân cùng đế vương nói mấy câu đó thật sự khiến ta rất cảm

động nha. Vậy chàng nói thật với ta, thì ta nghĩ cũng cần thẳng thắn đối đãi với chàng một lần mà. Nào nghĩ đến thế mà Hoàng thượng lại không thích nghe ta nói lời chân thật nha."

Tiêu Nghiêu bị nàng làm cho tức giận đến trắng bệch cả mặt, đưa tay bóp mặt của nàng: "Cái gì mà lời nói thật, lời nói thật của nàng chính là có đôi khi nhìn thấy trăm rất phiền! Trăm phiền lúc nào, nàng không có biết thiên hạ này ngoài trừ nàng ra, cái khác vô luận là nam hay là nữ nhân, đều rất muốn nhìn thấy trăm, thế mà trăm còn không cho bọn hăn nhìn đấy? Nói không xa, liền nói trong hậu cung này có bao nhiêu người muốn được gặp trăm, sao nàng có thể không có lương tâm vậy chứ!"

"Lúc trước Tiêu Nháo Nháo vừa mới sinh ra, mỗi ngày Hoàng thượng đều vây quanh con. Con chàng làm gì đều nói là siêu cấp lợi hại, còn hỏi ta có phải sữa nóng quá hay không, con mới khóc vậy. Ngài nói một chút thử xem, có phải phiền đến muốn đánh người không?"

Tần Phiên Phiên vừa nhắc tới chuyện này, trong đầu liền nhớ tới lịch sự đen của Hoàng thượng, cả khuôn mặt nhăn nhúm lại cùng một chỗ, thật sự hoàn toàn không muốn nhớ lại.

Sau khi Tiêu Nghiêu bị nàng nói như vậy, lập tức cảm thấy phản bác không được nữa.

Bản thân mình ở lúc đó, hoàn toàn chính xác có chút đáng ghét, hăn đều không dám nói với Tần Phiên Phiên, hăn còn từng tìm tới Tả Thừa tướng trưng cầu ý kiến làm sao để dỗ hài tử, kết quả bị Tả Thừa tướng dùng ánh mắt khác thường đánh giá nửa tháng trời.

Về sau khi hăn chậm rãi từ trong trạng thái yêu con như mạng tinh táo lại, nói cái gì mà thiện tài đồng tử, con hăn được sinh ra chính là ma nhân tinh, thanh tinh một chút lại!

Sau đó hăn hoàn toàn thanh tỉnh.

"Lần đầu tiên làm phụ hoàng, cái này là quá trình tâm lý trưởng thành, nàng có thể lý giải như vậy. Nhưng cũng không tới mức muốn đánh người a? Nàng muốn đánh trẫm, có biết công kích Hoàng thượng chịu tội lớn bao nhiêu không?"

Tiêu Nghiêu ho nhẹ một tiếng, tự mình dựa vào lý lẽ mà biện luận.

Tần Phiên Phiên trước ghen không ra, cười khẽ một tiếng.

Sắc mặt của Tiêu Nghiêu ngược lại càng khó coi, dường như bị nàng cười khiến hắn càng thêm lúng túng, mắt hắn híp lại, xích lại gần nàng, hai người trán dán trán, hắn còn dùng chút sức của mình đụng cái.

"Ngược lại nàng giúp đỡ Thư Quý phi giấu diếm chuyện thư từ, có phải muốn tham khảo kinh nghiệm của nàng ta hay không, sau đó cho trẫm đội nón xanh?"

Nam nhân ác thanh ác khí hỏi một câu, quay tới quay lui, cuối cùng lại về tới điểm ban đầu, quả thực là để cho người ta muốn hành hung đầu chó của hắn.

Tần Phiên Phiên ném cái nhìn khinh khỉnh cho hắn: "Làm sau có thể? Đời này của thần thiếp ngoài trừ ngài ra, không có nam nhân nào để vào trong mắt nha. Đi tìm ai cho ngài đây?"

Tiêu Nghiêu nghe xong lời này, biểu lộ trên mặt nháy mắt từ đen chuyển thành sáng chói.

Hắn lập tức ôm lấy nàng, dùng sức hôn lên trên mặt của nàng một chút.

"Về sau lúc thấy trẫm phiền, thì nhớ nghĩ tới chỗ tốt của trẫm, sẽ không thấy phiền nữa."

Sau khi Tiêu Nghiêu buông nàng ra, đáy lòng vẫn có chút không cam lòng, sau khi suy tư một lát, phi thường chân thành đề nghị với nàng.

Tần Phiên Phiên bị hăn chọc cười, đưa tay nhéo nhéo vành tai của hăn, thấp giọng nói: "Được. Vậy Hoàng thượng đối với ta phải tốt hơn một chút, vạn nhất khi đó trong đầu ta xuất hiện đều bị chàng làm phiền, chuyện chàng đối với ta, thì ta có một chút nghĩ không ra, vậy thì thần thiếp coi như chỉ càng thêm phiền."

Tiêu Nghiêu thấy nụ cười trên mặt nàng cười đến lợi hại, ngoài miệng thì nói không được nói đến khiến cho hăn không vui.

Hăn bắt tay của nàng lại, trực tiếp nhét vào miệng của mình, bắt đầu cắn nàng.

"Được luôn, vậy lần sau nàng nhớ tới đều là lúc trầm đang cắn nàng, cắn nàng!" Hăn vừa nói vừa hơi tăng thêm khí lực.

Cắn đến mức khiến Tần Phiên Phiên lập tức kêu lên tiếng, hai người lập tức vui đùa âm ỉ.

Đến ban đêm, Tần Phiên Phiên lại nằm mơ, nàng mơ tới bản thân mặc một áo sa mỏng màu trắng, bên trên váy sa có dùng kim tuyến thêu lên hoa văn xinh đẹp, dưới ánh mặt trời rạng rỡ lấp lánh, khiến cho người ta muốn dời mắt cũng khó khăn.

Nàng đang nằm trên ghế Quý phi, trên ghế phủ một lớp da bạch hổ, phát ra màu sáng chói rực rỡ.

Hai tiểu cung nữ thay nàng lột vỏ nho đưa tới bên miệng, nhàn nhả ngậm vào, từng giọt chua ngọt tan ra khiến cho nàng thoải mái đến híp mắt lại.

Cách đó không xa có một loạt thanh niên tuổi trẻ khỏe mạnh cường tráng tuần lã đang quỳ, ánh mắt của nàng hờ hững liếc qua lượt, âm thầm nghĩ chờ chút nữa muốn chọn ai bóp chân cho nàng.

"Chủ tử, hôm nay là ngày giỗ của Tiên hoàng, ngài muốn đi thắp một nén hương cho hắc sao?" Liễu Âm lặng lẽ đi tới, nhẹ giọng hỏi một câu.

Tần Phiên Phiên có chút không hiểu rõ, thấp giọng nói: "Dâng hương cho Tiên hoàng, những năm qua không phải đều là chuyện của Hoàng thượng và mẫu hậu sao? Cũng không có gọi ta a, ta danh không chính ngôn không thuận đi làm cái gì?"

"Lời này của ngài cũng không nên nói ở trước mặt Hoàng thượng." Liễu Âm thở dài một hơi rồi đi.

Sau một lát, ngay lúc nàng muốn chọn nam nhân có dáng dấp anh tuấn nhất ở giữa kia, một tiểu oa nhi bảy tám tuổi đi đến.

"Mẫu hậu, cùng nhi thần đi thắp nén hương cho phụ hoàng đi." Hắc trưng ra khuôn mặt, cùng với bộ dáng tiểu đại nhân đứng đắn.

Tần Phiên Phiên lập tức liền sững sờ tại chỗ, đứa nhỏ này là Tiêu Nháo Nháo nàng biết, hắc một thân long bào màu vàng sáng, đầu đội kim quan, nhìn phú quý dị thường.

Nhưng thường ngày bộ này là trang phục trên người của Tiêu Nghiêu, nam nhân thành thực như vậy mới có thể phác họa ra khí chất cường đại của Đế vương, cái tên nhóc miệng còn hôi sữa này mặc vào, giống như cố gắng miễn cưỡng mặc đồ đại nhân vào, thấy thế nào cũng khó chịu cả.

"Phụ hoàng cái gì, hôm nay không phải ngày giỗ của Hoàng tổ phụ con sao?" Đột nhiên Tần Phiên Phiên từ trên ghế nằm ngồi dậy.

Tiểu nam hài mở to đôi mắt đen trắng rõ ràng, nghe nàng nói như vậy, hốc mắt lập tức đỏ lên, lại cố nén chỉ giọng nói run run: "Không phải, mẫu hậu, ngài đã là Thái hậu."

Ngay lúc câu nói này được nói ra, Tần Phiên Phiên chỉ cảm thấy cả người như trời đất quay cuồng, làm sao lại thế?

Vốn dĩ tâm tư đang trong trạng thái hưởng thụ, bỗng nhiên giống như bị thứ gì đó đâm thủng, quanh mình hết thấy cũng bắt đầu sụp đổ.

Toàn thân nàng bắt đầu đổ mồ hôi, không có Hoàng thượng, nàng đã như ý làm Thái hậu, nhưng lại luôn cảm thấy chỗ nào cũng không thích hợp.

Không có Nhị Cấu tử, nàng có thể nắm giữ vô số quyền lực là như thế nào, những mỹ nam kia đều là người xa lạ a, không phải nam nhân của nàng.

Nàng muốn quyền lực chính là muốn chỉ huy Tiêu Nghiêu nghe lời nàng nói, giúp nàng làm việc nhỏ, ví như thay nàng lột nho, rửa chân cho nàng, ôm nàng lên giường, thậm chí còn mang giày cho nàng.

Đem hân đối thành bất kỳ người đàn ông nào, đều không được, cho dù là nam nhân có dáng dấp đẹp hơn nữa, cũng không phải Nhị Cấu tử của nàng.

"Phiên Phiên, Phiên Phiên..." có người ở bên tai đang vội vàng gọi nàng, âm thanh lộ ra chút gấp rút.

Thanh âm này vô cùng quen tai, còn mang theo vài phần từ tính, là thứ hiện tại nàng muốn nghe nhất.

Tần Phiên Phiên bỗng nhiên mở mắt ra, lập tức liền đối mặt với ánh mắt lo lắng của nam nhân kia.

"Vừa rồi nàng mơ cái gì rồi? Lúc đầu cười so với người khác rất vui vẻ, về sau lắm lắm muốn khóc, còn thở gấp gấp." Hãn vừa nói vừa lấy khăn gấm nhẹ nhàng lau mồ hôi cho nàng.

Hiện tại Tần Phiên Phiên vẫn đang sợ nên thở gấp gấp, trong mộng nàng có một loại cảm giác sắp hít thở không thông, bởi vì bản thân mất đi người quý giá nhất, khắp nơi tìm không thấy.

Nghĩ tới toàn bộ thế giới này cũng không có người trước mắt này tồn tại, trong lòng của nàng liền hoàn toàn không có cách nào tiếp nhận.

Giống như là người sống sờ sờ bị đào rỗng trong tâm hồn, bây giờ Tiêu Nghiêu đang ở ngay trước mặt nàng, còn cẩn thận từng li từng tí thay nàng lau mồ hôi, âm giọng thì thầm hỏi nàng đến tột cùng là thế nào.

Tần Phiên Phiên đã cảm thấy thiếu thốn trong lòng kia dần tan đi, lại lần nữa bị lấp lên, bỗng nhiên nàng giang hai cánh tay ôm lấy hãn, cả người đều dựa vào trong ngực của hãn, càng không ngừng thu nhỏ mình, muốn đem mình được hãn ôm trọn.

"Làm sao vậy, bỗng nhiên lại bắt đầu nũng nịu?" Tiêu Nghiêu đầu tiên là sửng sốt một chút, ngay sau đó nhẹ nhàng vỗ vỗ phía sau lưng nàng, trong tiếng cười xen lẫn mấy phần bất đắc dĩ.

"Đều tại chàng ban ngày nói nói như vậy, ta liền thấy ác mộng. Trên đời này nếu quả như thật sự chỉ còn một mình ta, vậy khẳng định sống không có ý nghĩa gì nữa. Nếu ta có thể sinh trưởng trên người chàng thì tốt rồi, như vậy chúng ta mãi mãi cũng không cần tách ra."

Tần Phiên Phiên bất mãn trách cứ hãn, còn không hết hi vọng hướng chen vào trong ngực hãn, giống như muốn đem cái lồng ngực bằng phẳng kia, sống sờ sờ khoét ra một cái hố để cho nàng vùi mình vào không ngừng an ủi bản thân.

"Đúng, đều do trẫm. Đây không phải do nàng truy vấn ngọn nguồn nhất định phải hỏi trẫm, trẫm mới vừa nói như vậy nha. Không sao cả, trẫm sống lâu trăm tuổi, khẳng định sẽ chết sau nàng."

Tiêu Nghiêu càng không ngừng vuốt ve phía sau lưng nàng, rõ ràng là đang trấn an nàng.

Nhưng Hoàng thượng trấn an cũng không có tác dụng gì, đồng thời bởi vì giọng điệu trêu đùa này của hắn, khiến cho Tần Phiên Phiên cảm thấy rất bất mãn.

Ngay lúc nàng đang động tình thương tâm đây, Hoàng thượng lại đang chê cười nàng, rõ ràng không chăm chú đối đãi tình cảm giữa hai người bọn họ.

Thế là Tần Phiên Phiên trực tiếp ghé vào trên lồng ngực của hắn, hung hăng cắn một cái.

"Ai ai, nàng cắn người làm cái gì? Tốt tốt, sẽ không, vĩnh viễn sẽ không có một ngày như vậy. Giang sơn Đại Diệp ổn định như vậy, trẫm lại luôn luôn xây dựng vững chắc còn có nàng và Nháo Nháo ở đây, sẽ không có ngoài ý muốn. Không muốn bị ác mộng thì người ta thường nói ngày nghĩ gì thì đêm mộng đó, có phải nàng muốn làm Thái hậu hay không?"

Tiêu Nghiêu ôm ở phía sau lưng nàng, lại vò đỉnh đầu của nàng, dùng hết thấy phương thức tiếp xúc thân thể, đến khi nàng cảm thấy trước mắt là an toàn tuyệt đối.

Tần Phiên Phiên ở trong lồng ngực của hắn không tránh được, đúng vậy, vốn dĩ nàng còn muốn làm Thái hậu, nhưng điều kiện tiên quyết là Tiêu Nghiêu cũng còn sống a.

"Thần thiếp không muốn làm Thái hậu, nếu là có một ngày, có thể để cho thần thiếp sai sử chàng một ngày là được, để chàng đỡ dành ta, để

chàng hầu hạ ta..." Nàng thấp giọng nói nhỏ nói.

Tiêu Nghiêu sừng sốt một chút, cúi đầu xuống xích lại gần hỏi: "Nàng nói cái gì? nói lớn lên một chút, trẫm không nghe rõ, luôn cảm thấy không phải lời nói tốt lành gì."

Đương nhiên Tần Phiên Phiên sẽ không nói lại lần thứ hai, nếu không Hoàng thượng lại muốn tìm nàng tính sổ, nàng chỉ là không ngừng hướng trong ngực hẩn ủi vào, hai tay gắt gao ôm lấy vòng eo nam nhân.

Khí lực lớn như thế hẩn không thể để cho hai người dính vào nhau, giữa thân thể không có một khe hở nào hết.

"Nàng ôm chặt đến nỗi trẫm không thở được." Tiêu Nghiêu sắp bị siết đến mắt trợn trắng.

Nữ nhân này thật sự là làm một trận mưa lớn, trước đó năm mơ còn mắng hẩn đấy, cũng chỉ do tính tình hẩn tốt không so đo thôi.

Kết quả lúc này nói trong mộng mình làm Thái hậu, đều không ngừng nói thầm là ác mộng, ôm hẩn không buông tay.

Tuy nói kề cận hẩn, điểm ấy khiến nam nhân như hẩn cảm thấy tâm hồn bừng cháy hừng hực, nhưng ôm chặt như thế, lại đem đại bảo bối của hẩn ép tới xung máu, cũng không biết có bị quá độ không, cuối cùng trứng nở.

Tần Phiên Phiên căn bản không nghe hẩn nói cái gì, đối với việc thân thể được hẩn vuốt ve trấn an, cũng đều coi nhẹ tất cả, trong đầu cứ ong ong còn có chút không thanh tỉnh.

Nhưng đáy lòng vẫn cảm giác được khủng hoảng kia, khiến cho nàng không ngừng ôm sát hẩn.

Giống như một cái nhộng lớn, ùi tới ùi đi, cũng không bắt được trọng điểm.

Tiêu Nghiêu muốn nâng mặt của nàng lên, kết quả căn bản nàng cũng không ngẩng đầu, cứ một mực rụt lại.

Cuối cùng chờ lúc hần đưa tay sờ lên mặt nàng, mới phát hiện trên ngón tay có cảm giác ướt sũng.

Đột nhiên hần giật mình, lập tức không còn né nữa, ngược lại dùng sức ôm nàng lại, thấp giọng nói: "Tại sao khóc nha? Trầm đều nói năm mơ đều là ngược lại, không có một ngày như vậy đâu."

"Ta chính là khổ sở, may mà chỉ là mộng, bằng không thần thiếp cũng không biết mình đau đớn đến nhường nào khi chàng rời đi." Nàng ghé vào trong ngực của hần.

Tiêu Nghiêu nhú mày: "Người mới biết được a, vậy người vẫn năm mơ nhiều như vậy đi, chỉ vậy mới biết tầm quan trọng của trầm. Trầm so với Tiêu Nháo Nháo quan trọng hơn?"

Đến lúc này rồi mà hần còn quan tâm việc giữa nhi tử và mình đến tột cùng là ai mang lại niềm vui nhất cho Tần Phiên Phiên.

Rốt cục nàng bị chọc cười lên, không khách khi chút nào đem nước mắt chùi hết lên trong áo của hần, thấp giọng nói: "Nháo Nháo cũng ở trong mơ, môi hồng răng trắng, lớn lên rất dễ nhìn. Haizz, rất thích con a."

"Tính là gì chứ? Khi còn bé trầm còn đẹp hơn con nhiều, nàng thích ta a! Thật, trầm không lừa nàng, mẫu hậu từng nói với ta, Muốn Muốn người đẹp mắt như vậy, chờ người trưởng thành mẫu hậu gả cho người nha."

Tiêu Nghiêu lập tức liền tức giận vô cùng dùng sức nâng mặt của nàng lên, vô cùng nghiêm túc nói.

Để chứng minh bản thân nói chính là thật, còn đem Cao Thái hậu cũng kéo vào trong chủ đề.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 142: Trò Chơi Khác Thường

Edit: Tuệ Tu nghi

Beta: Rine Hiền phi

Tần Phiên Phiên cười khẽ, hỏi: "Vậy ngài trả lời mẫu hậu thế nào?"

"Khi đó ta thiên chân thiện lương mà, mẫu hậu muốn gả cho ta, ta đương nhiên là rất vui vẻ, tung tăng trả lời được ạ được ạ. Còn muốn dùng kiểu tám người khiêng đến rước bà. Sau khi phụ hoàng biết chuyện này liền giáo huấn ta rất nhiều lần. Chờ đến lúc mẫu hậu lại hỏi ta, ta liền nói không muốn cưới bà, bà hừ lạnh với ta một tiếng, nói vốn cũng không muốn gả cho ta, dù sao bà cũng đã có phụ hoàng. Khiến ta tức chết đi được, còn khóc hết nửa ngày."

Sau khi Tiêu Nghiêu nhớ đến chuyện kia, vẫn nhúu chặt mày như cũ, chuyện khi hắn còn nhỏ quả thực có thể viết ra một bộ tiểu sử đầy máu và nước mắt, chính là bi thảm như vậy đấy.

"Cho nên thích trầm đi, đừng thích Nháo Nháo. Nàng xem mẫu hậu có phụ hoàng, phụ hoàng cũng vẫn luôn có mẫu hậu, nàng sẽ không đi theo Nháo Nháo để lại một mình trầm chứ. Nếu có một ngày trầm rời xa nàng, để nàng làm Thái hậu, vậy thì chắc chắn là vì bị nàng chọc tức chết." Đối với chuyện này, có thể nói hắn vẫn luôn canh cánh trong lòng, không chịu buông tay.

Tần Phiên Phiên lập tức giơ tay lên, bảo đảm với hắn, nói: "Chỉ có ngài thôi, về sau Nháo Nháo sẽ có người yêu thương của chính mình, căn

bản không có vị trí cho ta."

Tiêu Nghiêu nghe nàng nói như vậy, trong lòng lập tức thoải mái không ít, nhưng đối với khả năng tương lai Tiêu Nháo Nháo có thể xuất hiện biểu hiện vô tâm vô phế, tỏ ra vô cùng oán giận.

"Về sau nếu tiểu tử kia dám có tức phụ mà quên nường, trăm thay nàng quất nó, hung hăng quất." Hắc trầm giọng nói.

Tần Phiên Phiên mỉm cười nhẹ, tiếp tục dính sát cả người vào người hắc, giống như là che chở, luyện tiếc tách khỏi hắc.

"Nếu nàng sợ hãi rời xa trăm như vậy, còn muốn cùng trăm thành một thể, vậy trăm đương nhiên phải đáp ứng yêu cầu của nàng."

Hắc duỗi tay vỗ vỗ trán của nàng, Tần Phiên Phiên ngẩng đầu, hai mắt sáng lấp lánh nhìn hắc, đáy lòng còn đang đoán rằng rốt cuộc hắc có biện pháp hay gì có thể khiến hai người thành nhất thể.

Kết quả còn chưa đợi nàng hỏi ra miệng, đã thấy bàn tay của nam nhân mò vào bên trong quần áo của nàng, đẩy yếm lên.

Tần Phiên Phiên lập tức ngẩng đầu trừng hắc, đúng là già rồi còn không đứng đắn, thành nhất thể liền phát triển theo phương diện kia.

"Phiên Phiên cũng thật là, trăm và nàng không biết đã mây mưa bao nhiêu lần. Nếu nàng muốn cứ việc nói thẳng, đâu có gì phải ngượng, còn phải dùng cách nói vòng vo thật thật giả giả này diễn lâu như vậy. Tuy thấy nàng khóc, được nàng ôm gắt gao như vậy, trăm rất an ủi, nhưng lại trễ nải thời gian nha. Cảnh xuân đẹp như vậy, há lại lãng phí ở đây? Lần tới nàng cứ nói thẳng đi." Tiêu Nghiêu vừa nói vừa nháy mắt vài cái với nàng, giống như một tiểu quan đang câu dẫn người vậy.

Tần Phiên Phiên bị những lời này của hần làm cho dở khóc dở cười, tóm lại là Nhị Cầu Tử này lại cho rằng nàng đang diễn.

"Tiêu Muốn Muốn, ta nói thật với chàng. Thật sự do ta mơ thấy ác mộng nên ta mới sợ hãi bồng tỉnh. Thế giới trong mộng không có chàng, thật sự -----"

Nàng sốt ruột muốn chứng minh cho bản thân một chút, kết quả là lời còn chưa nói xong, miệng đã bị nam nhân che kín.

Đầu lưỡi nam nhân vô cùng giáo hoạt, trực tiếp luồn vào bên trong.

Tay hần vẫn mang theo lửa như cũ, từng chút từng chút thắp lên lửa trên người nàng.

Chờ sau khi nộ hôn chấm dứt, quần áo trên người Tần Phiên Phiên đều đã bị lột sạch, không có quần áo cản trở, hai người có thể càn dễ dàng kề sát nhau hơn.

"Sao lại không có trẫm, trẫm vẫn luôn ở đây. Nàng đừng nói lời mất hứng vậy, nói, nhũ danh của trẫm là gì?"

Tiêu Nghiêu đuổi tay che miệng nàng lại, sau khi hỏi xong những lời này, mới buông tay ra, nhướng nhướng mày.

Tần Phiên Phiên cười khẽ một tiếng, ném cho hần một ánh mắt xem thường, nói: "Ta không nhớ rõ, chàng lại giở cái chiêu này."

Trước kia Hoàng thượng thường xuyên hỏi nàng những lời này, nàng chỉ cần trả lời hai chữ "Muốn Muốn", vậy nhất định sẽ xảy ra chuyện khiến chân nàng đều nhũn ra.

Một bên hần ra sức cày cấy, một bên trêu đùa nàng, nói: "Là nàng nói muốn, trẫm đối với nàng luôn luôn là hữu cầu tất ứng (có mong muốn, yêu

cầu thì nhất định sẽ được thỏa mãn), nàng muốn ta liền cho."

Hiện giờ Tần Phiên Phiên nhớ đến những lời này đều muốn trợn trắng mắt, hay cho câu "nàng muốn ta liền cho" nói đến hào khí ngút trời như vậy, lúc trước hắn "ra sớm" sao không nói như vậy?

"Hừ, nàng nói hay không?" Tiêu Nghiêu có chút không kiên nhẫn.

Thời điểm tên đã lên cung không thể không bắn, hắn cũng đã rất muốn, nữ nhân này còn làm ra vẻ, vẫn không chịu nói.

"Không nói!" Tính ương ngạnh của Tần Phiên Phiên cũng nổi lên.

Nàng chính là muốn nhìn xem, nếu nàng không nói, Nhị Cầu Tử sẽ ứng đối thế nào.

Đối với câu trả lời này của nàng, nam nhân không hề cảm thấy ngoài ý muốn chút nào, chỉ nhướng nhướng mày, từ từ nheo hai tròng mắt lại, mang theo vài phần ý tứ cảnh cáo.

Hắn đợi một lát, Tần Phiên Phiên vẫn bày ra tư thế không sợ trời không sợ đất như cũ, không chịu mở lời, cứng đầu muốn chết.

Tiêu Nghiêu trực tiếp hừ lạnh một tiếng, nói: "Được rồi, nếu nàng không nói, vậy thì đêm nay cũng đừng nói nữa. Ai nói trước người đó là cầu, hừ ra tiếng cũng coi là cầu."

Hắn hào khí ngút trời nói một câu, trực tiếp ấn nàng xuống giường rồi bắt đầu làm.

Cả người Tần Phiên Phiên có chút sững sờ, có phải Nhị Cầu Tử này biết bản thân bị gọi là "Cầu" không, nếu không sao lại có một câu cuối kia.

"Ai nói trước người đó là cầu." Đây rõ ràng nên là lời kịch của nàng mới phải chứ, thế mà lại bị hắn nhanh chân đoạt trước, đúng là không thể

nhấn nhện được.

Đương nhiên trong lòng nàng muốn biết, vậy mà cổ tình lại không thể hỏi ra miệng.

Cứ như vậy, thời điểm hai người bọn họ làm chuyện giường chiếu, chơi trò "Ai nói trước người đó là câu".

Nam nhân thật sự không rên một tiếng, yên lặng không tiếng động mà vùi đầu khổ công làm, nàng cũng nhện không nói lời nào.

Nhưng lại bởi vì lặng yên không một tiếng động như vậy, tiếng mút vào, tiếng thở dốc còn có tiếng nước nhão nhão dính dính càng thêm rõ ràng.

Rõ ràng Tần Phiên Phiên không hề phát ra tiếng, thậm chí còn chưa nhúc nhích tí nào, toàn bộ quá trình đều dựa vào Tiêu Nghiêu sắp xếp, nhưng lại khiến cho nàng cảm thấy thẹn hơn bất kỳ lần lẫn lộn nào trước đây.

Nam nhân cố ý dùng miệng hôn môi nàng, phát ra những tiếng "thầm thì chít chít", ngón chân nàng đều đã cuộn lại với nhau, da đầu cũng tê dại rồi.

Toàn thân đều muốn nhuộm thành màu hồng phấn, nóng đến dọa người.

Đương nhiên nàng còn phải nhện rất thống khổ, mỗi lần nam nhân hôn môi nàng đều khiến cho nàng rung mình một trận.

Tiếng rên đều đã lên đến cổ họng rồi lại bị nuốt ngược trở vào.

Nàng không phải câu, đương nhiên không thể mở lời trước, Tiêu Muốn Muốn mới là câu, đương nhiên để hắn nói.

Nhưng những tiếng ngâm khẽ kia đã không nín nổi nữa rồi, Hoàng thượng nhìn tư thế sắp không chịu nổi nữa của nàng, động tác càng thêm quá phận hơn.

Giờ phút này thứ hấn nghĩ đến không phải là cảm giác của chính mình mà là tận hết khả năng khiến cho tiểu yêu tinh trước mặt này thoải mái, sau đó không nhìn được mà bật ra tiếng.

Đây giống như là một cuộc tranh đấu, va chạm kịch liệt giống như bắn ra, ẩn nhẫn khắc chế và dục vọng phóng đảng trong trầm mặc.

Tần Phiên Phiên bắt đầu tránh né những cái hôn môi của hấn, vặn vẹo thân mình muốn chạy thoát, nhưng tất cả đều chỉ là phí công, chỉ khiến cho bọn họ dây dưa càng chặt chẽ hơn.

Mồ hôi chậm rãi chảy xuống, khiến cho tóc nàng ướt nhẹp, đôi mắt nàng bắt đầu mất đi tiêu cự, tựa như đang có ánh sáng trắng lượn quanh.

Nàng cắn một cái vào vật đang đang đưa trước mặt, vào miệng mới phát hiện ra là cổ của nam nhân.

Hai người hoàn toàn dính nhớp mà cuốn lấy nhau, lời đánh cuộc và trò chơi lúc trước đều đã bị ném ra sau đầu, hoàn toàn mất đi lý trí.

Thân thể vốn đã vô cùng phù hợp, lúc kết hợp, chỉ muốn cùng nhau tấu ra khúc nhạc linh hồn hòa hợp mà không phải giống như hài tử vui đùa ầm ĩ.

Chờ đến khi kết thúc, Tần Phiên Phiên sớm đã mềm nhũn nằm trên giường, nàng phát hiện giọng nói của mình đã khàn đặc.

Ngay cả Tiêu Nghiêu đề ở trên người nàng, cũng đang không ngừng thở hổn hển, tiếng gầm nhẹ bên tai nàng lúc cuối cùng, nàng nghe vô cùng rành mạch.

Sau khi chấm dứt, hai người đồng thời mở miệng: "Chàng/Nàng mở miệng trước, chàng/nàng là cầu!"

Quả nhiên là sinh ra để dành cho nhau, mới làm xong chưa được bao lâu đã mở miệng chỉ trích nhau là cầu.

Bạn giường hoàn hảo nhất, từ ta và người mà ra.

Hai người nhìn nhau, tóc đều ướt nhẹ, trên người càng thêm dính dính, trên giường lộn xộn cũng có thể nhìn ra.

Nhưng ai cũng không thể dễ dàng động dậy, nếu không phải mới vừa rồi đại chiến tràn đầy vui sướng, tiêu hao thể lực quá mức, giờ phút này bọn họ nhất định sẽ vì phân định ai là cầu mà đánh nhau luôn.

Hiện tại chưa qua được bao lâu, không có sức để người một câu ta một câu, chỉ có thể trừng mắt nhìn nhau, điên cuồng bắn ánh mắt xem thường, hy vọng có thể gây ra tổn thương tinh thần. Chờ sau khi nghỉ ngơi đủ, thân thể mỗi một lại tràn ra sinh lực, ai là cầu đã không còn quan trọng.

"Tiến vào dọn dẹp." Tiêu Nghiêu ra lệnh một câu rồi tùy ý khoác một chiếc áo ngoài vào, kéo tay Tần Phiên Phiên ôm đi tắm rửa.

Vì sao hắn không bày ra vẻ uy phong bề ngang Tần Phiên Phiên đi sau điện tắm rửa ư? Đối với một nam nhân ngay mừng một đầu năm đã "ra sớm", yêu cầu xa xỉ như vậy làm gì!

Đương nhiên nếu để Tiêu Muốn Muốn biết những lời này, hắn sẽ liều mạng với Tần Phiên Phiên. Lúc trước hắn đã bế nàng đi rất nhiều lần, chỉ là lúc này vì để Tần Phiên Phiên nhận thua, hắn đã phí không ít tâm huyết, so với ngày thường mệt hơn rất nhiều.

Được rồi, miễn cưỡng giữ cho ngôi cửu ngũ chút tự trọng đi.

"Chúng ta mở lời cùng lúc, không ai là cầu, lần sau đấu tiếp."

Cuối cùng, sau khi tắm rửa xong đi ra, Tần Phiên Phiên đã mệt đến tay chân nhũn ra, trước khi ngã đầu xuống ngủ liền tuyên bố một câu như vậy.

Tiêu Nghiêu mệt đến mức không muốn suy nghĩ gì nữa, liền nhắm mắt lại coi như câu trả lời, ngủ thẳng một đêm đến hừng đông.

Mãi đến khi tiếng gọi nên rời giường thượng triều của Trương Hiến Năng vang lên, hắn mới miễn cưỡng mở mắt, cả đầu óc đều choáng váng, não trống lên.

Tối hôm qua, tinh khí bị hút quá nhiều, cái đồ hồ ly tinh chuyển thế không có lương tâm!

Ngay cả thời điểm Tiêu Nghiêu thượng triều, vẫn là vẻ mặt chưa tỉnh ngủ, dưới mắt là một quầng thâm, khiến cho lúc chư vị triều thần khởi tấu, còn thuận tiện bày tỏ đôi câu lo lắng cho long thể của Hoàng thượng.

Những việc này không có quan hệ gì với Tần Phiên Phiên, dù sao nàng cũng ngủ tới lúc tự mình tỉnh.

Cũng bởi vì chính điện không có ai truyền lời kêu ôm Đại Hoàng tử qua, bà vú liền ở lại trắc điện chơi đùa cùng Tiêu Nháo Nháo.

Chờ đến lúc nàng mở mắt, đã gần đến buổi trưa, đứng lên rửa mặt mới hơi tỉnh táo lại.

"Hoàng thượng hạ triều chưa?" Nàng thấp giọng hỏi một câu.

"Hạ triều rồi ạ, Trương Tổng quản dặn người yên tâm, Hoàng thượng hạ triều xong, đã ngủ nửa canh giờ, tinh thần tốt lên không ít." Liễu Âm tiến sát lại gần, lén lút nói một câu, sợ người khác nghe được chuyện Hoàng thượng ngủ bù này.

Tần Phiên Phiên vừa nghe những lời này, không nhin được cười khẽ ra tiếng.

Trương Đại Tổng quản đúng thật là người sẽ làm mấy việc này, còn dám lén đến nói với nàng, vậy coi như chuyện cười mà nghe thôi.

Đương nhiên nàng sẽ không nói mấy chuyện này trước mặt Hoàng thượng, miễn cho Nhị Cấu Tử bị chọc tức đến dựng lông.

Chờ sau khi nàng ăn cơm xong, Vọng Lan từ bên ngoài đi vào, trên mặt mang theo biểu tình khó xử.

"Chủ tử, Đaoan Mẫn điện phái người qua đây, nói là Mẫn Phi nương nương làm loạn, nói muốn gặp người. Đã gây chuyện từ hôm qua đến tận hôm nay, nói có chuyện quan trọng muốn gặp người. Về chuyện của Cảnh Vương phi năm đó còn có ẩn tình, nhất định muốn mời người qua đó gặp mặt một lần. Nàng ta nói xong liền đi."

Vọng Lan thấp giọng nói một câu, nàng biết là nhất định Tần Phiên Phiên không muốn gặp, nhưng mà hôm nay tiểu cung nữ của Đaoan Mẫn điện kia đã đến vài lần, vừa quỳ vừa khóc, nàng thật sự chịu không nổi.

Tần Phiên Phiên suy nghĩ cẩn thận, liền phất phất tay, nói: "Không phải chuyện lớn gì, muốn gặp thì gặp đi, có lẽ là lần gặp cuối cùng trong kiếp này. Nghe một chút xem nàng ta muốn nói cái gì cũng không ảnh hưởng cảnh đẹp."

"Nô tỳ liền đi trả lời nàng ta." Vọng Lan lập tức cười, gật đầu, nói.

Tần Phiên Phiên chỉnh trang một phen liền đi đến Đaoan Mẫn điện.

Đaoan Mẫn điện vốn bài trí các loại bảo vật, hiện tại lại có vẻ hoang tàn, những vật bài trí đó trên cơ bản đều đã bị tịch thu.

Hơn phân nửa là do Thượng Cung cục mang đi, còn dư lại non nửa thì bị Mẫn Phi đưa đến Tĩnh Tư am.

Tuy nói là Hoàng thượng muốn phạt nàng, nhưng Hữu Thừa tướng lại lấy việc từ quan cầu tình, cộng thêm nội dung viết trên thánh chỉ, vẫn là cảnh thái bình giả tạo, Mẫn Phi không giống một người mang tội, ngược lại vẫn duy trì vẻ cao ngạo toát ra từ trong xương cốt.

Thời điểm Tần Phiên Phiên tiến vào, liền nhìn thấy Chúc Mẫn đang ngồi trên chiếc ghế gỗ lê vàng, trong tay bưng một ly trà thơm, hơi nóng làm mờ đi khuôn mặt nàng ta, khiến cho cả người nàng ta như là một bóng ma ẩn hiện trong sương khói.

"Không biết Mẫn Phi tìm ta có chuyện gì?" Tần Phiên Phiên chọn một chiếc ghế dựa ngồi xuống, thời điểm này rồi nên nàng cũng không hy vọng xa vời vào việc Mẫn Phi sẽ hành lễ với nàng.

Chúc Mẫn liếc mắt đánh giá từ trên xuống dưới nàng một cái, trong ánh mắt phóng ra vài phần hận ý.

Nàng ta biết tối hôm qua Hoàng thượng vẫn ở Thường Đào các như cũ, giờ phút này mỗi cái giờ tay nhắc chân của Tần Phiên Phiên đều lộ ra dáng vẻ dào dạt ý xuân, toàn bộ đều là tư thế dễ chịu đến mặt mày hồng hào.

Đâu giống nàng ta như ruộng khô cạn nước, thật là khác nhau một trời một vực.

"Tần Phiên Phiên, dường như ngươi rất đặc ý." Nàng ta lạnh giọng mở miệng.

Tần Phiên Phiên nhướng nhướng mày, cười nhạt một tiếng, nói: "Nếu người có việc thì vẫn nên nói thẳng thì tốt hơn. Toàn bộ hậu cung chỉ có mình ta nhận độc sủng của Hoàng thượng, người nói ta không đặc ý thì ai

đắc ý? Đừng nói những lời vô nghĩa này nữa, thời gian của người bây giờ thật sự rất quý giá."

Những lời này của nàng có thể coi như không hề khách khí, hơn nữa còn không nề chút tình nào.

Chúc Mẫn bị nàng chọc giận đến sắc mặt tái nhợt, tư thế không ngừng thờ hốt hển kia giống như bất kỳ lúc nào cũng có thể nôn ra một ngụm máu vậy.

"Người có gì hay mà đắc ý, họa hôm nay của ta, ngày sau nhất định sẽ còn gấp trăm triệu lần mà ứng lên người! Người cho rằng Hoàng thượng dễ lừa gạt vậy sao? Cái gì hãn cũng biết, năm đó ta rời khỏi vương phủ, đi Tĩnh Tư am dưỡng thương chỉ là cái cớ, quan trọng nhất chính là Hoàng thượng đã biết toàn bộ nữ nhân trong vương phủ hợp mưu kéo Tần Kiêu ngu xuẩn kia từ vị trí Vương phi xuống. Lúc đó hãn tra xét tất cả, vì sợ hãi nên ta mới trốn đi Tĩnh Tư am."

Chúc Mẫn đột nhiên vỗ mạnh một cái lên bàn, trên mặt lộ ra hận ý thật sâu: "Bằng không, người cho rằng vị trí Vương phi, vị trí Hoàng hậu sao lại bày ra đó mà không tấn phong? Bởi vì căn bản hãn không nghĩ đến việc sẽ cho bất kỳ nữ nhân nào ngồi lên vị trí đó!"

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 143: Làm Âm ỉ

Edit: Hy Hoàng Thái phi

Beta: Chiêu Hoàng Thái phi

Tần Phiên Phiên cũng không thềm trả lời những câu Chúc Mẫn đang kêu gào, nàng chỉ nhẹ nhàng nhắm mắt lại, vẻ mặt không có chút biến hóa nào.

Những lời kẻ thất bại nói ra trong khi đang tức hộc máu đối với người chiến thắng như nàng thì không đáng để trong lòng.

"Người không tin? Vì sao người lại không tin, bây giờ không phải người cũng không thể ngồi lên vị trí Hoàng hậu sao? Trong hậu cung này không ai có thể đấu lại người, Đại Hoàng tử là do người sinh ra, người là nữ nhân duy nhất có thể sinh con cho Hoàng thượng. Vậy tại sao Hoàng thượng vẫn không chịu phong người làm Hoàng hậu, chẳng nhẽ người không nghĩ đến chuyện này sao?"

Trạng thái thờ ơ của Tần Phiên Phiên khiến Chúc Mẫn vô cùng tức giận, nàng lạnh giọng chất vấn.

Tần Phiên Phiên nhướng mày: "Ngôi vị Hoàng hậu đâu có dễ dàng đạt được như vậy. Triều đình..."

Nàng vừa mới nói đến đây đã bị Chúc Mẫn đánh gãy, nàng ta vẫn giữ dáng vẻ hung tợn: "Triều đình cái gì? Chuyện này chẳng dính dáng gì đến quan viên triều đình. Mọi chuyện liên quan đến hậu cung Hoàng thượng

luôn hành động theo ý mình, hẳn có thể giam lỏng cả Hoàng Thái hậu, ép bà ấy ăn chay niệm phật. Còn bắt ta đến Tĩnh Tư am để tóc tu hành. Ta cũng không tin, hẳn muốn cho người ngôi vị Hoàng hậu còn phải hỏi ý kiến của triều thần. Hẳn không phải không thể cho, mà là không muốn cho!"

Chúc Mẫn nói xong câu cuối cùng thì trong ánh mắt tràn ngập thần sắc điên cuồng.

Rõ ràng là Chúc Mẫn vui vẻ vô cùng, Tần Phiên Phiên lợi hại thì sao chứ, nàng ta vẫn không thể làm Hoàng hậu.

Tần Phiên Phiên bĩu môi nói: "Vậy người nói đi, vì sao hẳn lại không muốn cho?"

Nhắc tới cái này, Chúc Mẫn liền không hiểu được mà bức bối, cả người nàng đều tràn ngập sự công kích, tức giận nói: "Ta làm sao biết được vì sao chứ? Trong chuyện này Hoàng thượng vô cùng cố chấp, ta hoài nghi nơi này của hẳn có vấn đề."

Nàng vừa nói vừa chỉ vào đầu của mình, rõ ràng đang nói đầu óc của Tiêu Nghiêu có "bệnh".

Tần Phiên Phiên chớp chớp mắt, nhìn bộ dáng tức giận đến dậm chân của Chúc Mẫn mới càng giống người đầu óc có bệnh.

Trạng thái của Mẫn Phi lúc này là bất chấp tất cả, biết bản thân phải rời khỏi hậu cung nên dám mắng cả Hoàng thượng.

"Hẳn không cho nữ nhân sinh hài tử cho hẳn, cũng không cho nữ nhân trở thành thê tử của hẳn. Tùy ý nhìn một đồng thiếp thất đấu đến người chết ta sống, hẳn vẫn thờ ơ như cũ. Người cho rằng mình là ngoại lệ sao?" Khuôn mặt Chúc Mẫn đầy vẻ hung ác, nhìn nàng nói.

Tần Phiên Phiên cười khẽ một tiếng, trên mặt tràn đầy tự tin: "Ta không biết ngôi vị Hoàng hậu là chuyện như thế nào, cho dù ta vĩnh viễn chỉ là Hoàng Quý phi thì sao, chỉ cần trong hậu cung này phân vị của ta cao nhất là được rồi. Hơn nữa, giống như người nói, đại khái là đầu óc Hoàng thượng có bệnh, nhưng ta cảm thấy ta là thuốc chữa của hắn. Người thấy đấy, trước kia hắn không cho bất kỳ nữ nhân nào sinh con cho hắn, rõ ràng là chờ ta còn gì? Ta đến, cho nên chúng ta có Đại Hoàng tử."

Nàng thông thả ung dung nói, không hề vì mấy câu nói của Chúc Mẫn mà luống cuống.

Nếu Chúc Mẫn nói những lời này lúc Tần Phiên Phiên chưa mang thai thì có lẽ sẽ khiến nàng buồn rầu.

Đáng tiếc Tần Phiên Phiên đã có Tiêu Nháo Nháo, hắn sinh ra dưới sự chờ đợi của phụ mẫu, không có một chút tiếc nuối nào.

Lúc trước chuyện mang thai giả đã khiến Tần Phiên Phiên hối hận một đoạn thời gian khá dài, dù sao cũng làm sụp đổ hy vọng của Tiêu Nghiêu.

Nhưng bây giờ ngẫm lại nàng lại rất cảm ơn chuyện lúc trước, do có chuyện đó xảy ra trước mới làm Hoàng thượng nhận rõ chính mình, khiến Tần Phiên Phiên trở thành người duy nhất có thể có thai.

"Chuyện sinh hài tử Hoàng thượng cũng có thể vì ta mà ngoại lệ, vậy thì vì sao ngôi vị Hoàng hậu lại không thể. Người không nên gấp gáp, cứ đi Tĩnh Tư am đi, ở đó yên lặng chờ tin vui. Chờ ngày ta lên làm Hoàng hậu sẽ phái người báo tin vui cho người biết."

Tần Phiên Phiên nhìn nàng ta cười cười, cười tươi đẹp mà tự tin.

Nói xong mấy câu này nàng liền đứng lên chuẩn bị đi ra ngoài, Chúc Mẫn lại lập tức ngăn cản đường đi của nàng.

"Không, người không được đi! Sao có thể, Hoàng thượng để người có thai đã là chuyện rất kỳ quái, còn tiếp tục ngoại lệ vì người, lập người làm Hoàng hậu ư? Người đừng nằm mơ. Còn báo tin vui, Tần Phiên Phiên, ai cho người tự tin đó! Ta nói ngôi vị Hoàng hậu tuyệt đối không phải là của người!"

Mẫn Phi vội vàng nói, đôi tay ngăn trở, nôn nóng muốn kích thích nàng.

Tần Phiên Phiên dừng bước, dù bận vẫn ung dung nhìn nàng ta, đáng vẻ lúc này của Chúc Mẫn không khác gì đứa trẻ đang chơi xấu ăn vạ.

Giống như nhất định phải khiến Tần Phiên Phiên đồng ý với lời nói của nàng ta, thừa nhận bản thân không đảm đương nổi ngôi vị Hoàng hậu, trên đời này không ai có thể trở thành chính thê của Hoàng thượng vậy.

"Như thế nào, nhất định phải khiến ta thừa nhận bản thân không đảm đương nổi ngôi vị Hoàng hậu thì trong lòng người mới thoải mái sao? Nhưng ta không thể nói dối người, ngôi vị Hoàng hậu ngoại trừ ta thì không có ai xứng đáng cả. Ta cũng chẳng thêm quan tâm người có vui hay không."

Tần Phiên Phiên cười lạnh một tiếng, nàng vung tay lên, Hồng Y đi lên trước túm Chúc Mẫn sang bên cạnh, chừa lối đi cho Tần Phiên Phiên.

"Tần Phiên Phiên, ta nói rồi, ngôi vị Hoàng hậu chắc chắn không thuộc về người thì sẽ không thuộc về người, người không cần si tâm vọng tưởng..."

Đến tận lúc này mà Chúc Mẫn vẫn không ngừng kêu gào, rõ ràng đối với chuyện này nàng ta vẫn luôn canh cánh trong lòng.

Tần Phiên Phiên không thèm đáp trả nàng ta, nàng rời đi không lâu thì Chúc Mẫn đã bị đưa ra cung, trực tiếp đưa đi Tĩnh Tư am.

Đối với những lời nói của Chúc Mẫn nàng cũng không thềm để trong lòng, nhưng Liễu Âm vẫn luôn mặt ủ mày ê.

Hôm nay Liễu Âm và Hồng Y đi cùng Tần Phiên Phiên, Hồng Y không có biểu hiện gì, vô cùng bình tĩnh, nhưng Liễu Âm thì nhớ trong lòng.

Nàng vẫn luôn ghen cả ngày, cuối cùng không nhịn được mới hỏi: "Chủ tử, người nói xem có phải Hoàng thượng thật sự không muốn phong người làm Hoàng hậu hay không? Có thể là do có lý do đặc biệt gì hay không?"

Trước đó Tần Phiên Phiên vẫn lạnh nhạt nhìn Liễu Âm nóng vội như kiến bò trên chảo nóng, hiện giờ nha đầu này rốt cuộc không nhịn được, Tần Phiên Phiên thấp giọng cười nói: "Hay là người đi hỏi Hoàng thượng đi? Ta cũng không thể đoán được tâm tư của Hoàng thượng mà."

Liễu Âm lập tức xua tay, cho dù nàng có thêm hai lá gan nàng cũng không dám đi.

"Nô tỳ chỉ hỏi một chút, nếu ngay cả người cũng không thể đoán ra chuyện này vậy không ai có thể làm được. Người có thể nói bóng nói gió ở trước mặt Hoàng thượng để dò hỏi, dù sao trong lòng cũng phải có chút định lượng." Nàng cười gượng nói.

Tần Phiên Phiên cười khẽ vẩy vẩy tay, còn chuyện có hỏi hay không nàng cũng không trả lời chắc chắn.

Sau khi Mẫn Phi rời đi toàn bộ hậu cung đều sôi trào. Chúc Mẫn đi thì trong cung những phi tần có thể đối đầu với Tần Phiên Phiên còn rất ít.

Chỉ có Thư Quý phi miễn cưỡng còn có vài phần thực lực, đáng tiếc Thư Quý phi cũng bị Hoàng thượng cấm túc, huống hồ có lời đồn lần này Mẫn Phi bị đui ra cung là do Tần Phiên Phiên và Thư Quý phi liên thủ, muốn hai người này trở mặt với nhau sẽ rất khó khăn.

Hậu cung giống như rắn mất đầu, một số phi tần đã không còn ý định đấu với Hoàng Quý phi nữa, chỉ muốn sống an ổn qua ngày.

Phải biết rằng phân vị của các nàng cách Tần Phiên Phiên quá xa, hoàn toàn không phải đối thủ.

Cộng thêm Tần Phiên Phiên được Hoàng thượng sủng ái vô cùng, ở bất kỳ phương diện nào cũng thua hoàn toàn.

Mẫn Phi rời đi ngày thứ hai, trên buổi lâm triều Hữu Thừa tướng xin từ chức, Hoàng thượng không đồng ý.

Liên tiếp ba ngày, Hữu Thừa tướng dâng ba đạo tấu chương xin từ chức, tự xưng tuổi tác đã cao, Đại Diệp đã không cần ông chiếm vị trí, nên nhường lại cho người trẻ tuổi dốc sức làm.

Cuối cùng Hoàng thượng vẫn đáp ứng, nhi tử của Hữu Thừa tướng cũng xin chuyển nơi làm quan, cả nhà dọn ra kinh đô, chỉ còn một quản gia ở lại nhà cũ trong kinh trông coi, những người còn lại đều rời đi.

Đây cũng là quyết tâm mà Hữu Thừa tướng muốn cho mọi người thấy, dù sao ông cũng là nguyên lão tam triều, chỉ cần ông còn ở kinh thành, trong triều lại có nhiều đại thần là học sinh của ông, có khả năng bọn họ sẽ làm việc theo ý tứ của ông.

Bởi vậy ông chuyển nhà rời khỏi kinh thành, rời xa quyền lợi trung tâm.

Đương nhiên Chúc gia rời đi cũng thể hiện rõ bọn họ không còn bất kỳ liên quan gì đến Chúc Mẫn, trong gia phả cũng đã xóa tên Chúc Mẫn.

Bên trong Thường Đào các mọi người đang chơi đùa với Đại Hoàng tử.

Đại Hoàng tử đã được tám tháng, bắt đầu mọc răng sữa, trên miệng không ngừng chảy nước miếng. Thăng bé đã xoay được người, cầm được bất kỳ đồ vật gì cũng nhét vào miệng, thỉnh thoảng còn vui vẻ vỗ mông và đùi của chính mình.

Đồng thời nó càng dính chặt lấy Tần Phiên Phiên, cung nhân chơi với thăng bé một tý thì nó muốn đẩy người đứng trước mặt ra sau đó muốn bà vú ôm. Đợi bà vú ôm lên nó lại chỉ ra ngoài điện, rõ ràng muốn bà vú ôm đi ra đó.

Tần Phiên Phiên đang đối chiếu sổ sách ở ngoài điện, mỗi ngày đều có một đồng chuyện.

"A...A...A..." Thăng bé kêu vài tiếng, bà vú rất khó xử. Hoàng Quý phi không muốn bị nó quấy rối nên mới để cung nhân chơi đùa cùng nó trong nội điện. Nhưng Đại Hoàng tử rất thông minh, cung nhân chơi với nó mới một lúc thì nó đã nhớ mẫu thân, còn phải nhìn thấy mới được.

Bà vú chần chờ một chút, ma nhân tinh bắt đầu mếu, hốc mắt đỏ lên, bên trong bắt đầu tụ tập nước mắt chuẩn bị khóc.

"Oa..." Thăng bé vừa khóc thì lòng cung nhân trong nội điện lập tức căng thẳng.

Cuối cùng bà vú đối phó không được, đành ôm nó ra.

Tần Phiên Phiên cầm sổ sách, Hồng Thường đang đánh bàn tính, bây giờ ngoại trừ luyện võ Hồng Thường đã học thêm được một kỹ năng nữa.

Vừa nghe thấy tiếng khóc của ma nhân tinh nhà mình, Tần Phiên Phiên cũng ngẩng đầu, vừa lúc bị ma nhân tinh do bà vú bế ra nhìn thấy.

Thằng bé lập tức vui vẻ, vươn tay về phía nàng, rõ ràng là muốn ôm.

Tần Phiên Phiên khẽ thở dài một hơi, nàng vừa mới thoát khỏi ma nhân tinh này có một chút, bây giờ đã trở lại.

"Lại đây đi." Nàng nâng đôi tay lên vỗ vỗ.

Tâm trạng bất an của bà vú cũng biến mất, bà đi nhanh hơn rồi nhét Đại Hoàng tử vào trong lồng ngực của Tần Phiên Phiên.

Được mẫu thân ôm, Tiêu Nháo Nháo vô cùng vui vẻ, ngay cả nước miếng cũng chảy nhiều hơn, rất nhanh đã ướt đầm cái yếm treo trên cổ.

Tần Phiên Phiên thay một cái yếm sạch sẽ cho thằng bé, nhưng nó lại không chịu ngồi yên một chỗ, cho dù nó đang ngồi trong lòng Tần Phiên Phiên. Hơi thở quen thuộc của mẫu thân cũng không làm thằng bé yên phận, trái lại nó càng hưng phấn hơn, nó biết địa vị của mẫu phi rất cao, ở trong lòng mẫu phi nó muốn làm gì cũng được.

Cho nên thằng bé vươn đôi tay béo trắng muốn cầm lấy quyển sổ sách trước mặt, đôi mắt xinh đẹp chuyển ở vài vòng cuối cùng rồi dừng lại ở hạt châu trên bàn tính mà Hồng Thường đang múa mười ngón tay.

Mỗi khi Hồng Thường chuyển động hạt châu nhanh hơn nó liền vô cùng hưng phấn, vui vẻ kêu ra tiếng.

"A...A..." Thằng bé bắt đầu duỗi tay muốn cái đồ vật kia, nó không thể nói chuyện nhưng cả người vươn ra phía trước, rõ ràng là muốn cái bàn

tính.

Hồng Thường có chút khó xử, nàng đang tính dở, lúc này đã cố ý tính nhanh hơn là để chơi đùa với Đại Hoàng tử, bây giờ không thể đưa bàn tính cho Đại Hoàng tử được.

Tần Phiên Phiên thấp giọng nói: "Người cứ tính số sách đi, cái gì không hiểu hỏi Vọng Lan, ta ôm nó đi ra ngoài chơi."

Nàng vừa dứt lời, liền bế Tiêu Nháo Nháo đi ra điện.

Không nghĩ tới tính tình của ma nhân tinh hôm nay khó chiều vô cùng, nó thấy không lấy được đồ vật mình thích liền bắt đầu kêu gào.

Bình thường mẫu phi vô cùng chiều nó, nhưng hôm nay không ôm nó quay lại mà càng đi càng xa, nó lập tức khóc lên.

"Nháo Nháo, con mau nhìn hoa nở mùa xuân kìa, hạnh hoa, lê hoa đều nở." Tần Phiên Phiên ôm thẳng bé ra ngoài, vừa đi vừa nói.

Thời gian này thời tiết vô cùng tốt, trăm hoa đua nở, xuân ý dạt dào, nàng nhỏ giọng dỗ dành nó.

Đứa nhỏ nước mắt đọng đầy, bị giọng nói của nàng hấp dẫn liền nhìn qua những đóa hoa đủ mọi màu sắc xung quanh mình.

Bây giờ thằng bé cũng chưa có thắm mĩ quan, nó chỉ cảm thấy mấy thứ này không động đậy, cũng không phát ra âm thanh "cạch cạch", không có gì vui để chơi.

Ngay lập tức nó mếu miệng, lại tiếp tục khóc.

Tần Phiên Phiên vỗ vỗ sau lưng nó, bắt đầu ôm nó nhảy nhót.

Chiêu này xài trăm lần đều được, có lẽ là tác dụng của chiêu nâng hân lên cao của Tiêu Nghiêu. Không cần biết Tiêu Nháo Nháo khóc vì cái gì, chỉ cần mang nó nhảy vài cái lập tức nín khóc.

Quả nhiên Tần Phiên Phiên mới vừa ôm nó nhảy vài cái thì ma nhân tinh đã nín khóc mỉm cười.

Đáng tiếc Tần Phiên Phiên là nữ nhân yếu đuối, Tiêu Nháo Nháo lại trắng trẻo mập mạp, mặc dù mới có tám tháng nhưng ôm nó nhảy một chút thì mệt, không hề thoải mái.

Rất nhanh nàng đành "thua trận", Tần Phiên Phiên trực tiếp đưa thằng bé cho Hồng Y.

Bởi vì không phải mẫu thân, Tiêu Nháo Nháo lại không vui, mếu miệng muốn khóc.

Kết quả Hồng Y ôm nó nhảy, chắc chắn là vui sướng kích thích hơn Tần Phiên Phiên nhiều, cái miệng hé ra chuẩn bị gào khóc lập tức đổi thành cười to.

"Ha ha ha..." Tiếng vười non nớt cực kỳ lạnh lót, nửa cái Ngự Hoa viên đều nghe được.

Tần Phiên Phiên sai người nâng một chiếc ghế bập bênh ra, nàng ngồi xuống nhìn Hồng Y ôm tiểu ngu ngốc kia chơi vui vẻ vo cùng, không khỏi thở dài một hơi.

Tiểu tử này mới có mấy tháng thôi mà đã khó lừa gạt như thế.

Tám tháng rồi còn muốn chơi trò vừa ôm vừa nhảy, sau này lớn lên có phải muốn phi lên trời luôn không.

"Chủ tử, người dậy đi."

Tần Phiên Phiên nằm ở trên ghế bập bênh phơi nắng liền cảm thấy thoải mái vô cùng, không ngờ lại ngủ mất.

Nghe được giọng nói của Hồng Y nàng mới mơ mơ màng màng mở mắt ra, cảm thấy ánh mặt trời quá chói mắt, nàng lập tức duỗi tay chặn lại.

"Làm sao vậy?" Nàng nhỏ giọng hỏi một câu, ngồi ngay ngắn, mới thấy khuôn mặt Hồng Y có chút vụn vặt.

"Chủ tử, nô tỳ chịu không nổi, ôm không được nữa, hai tay mỏi nhừ." Hồng Y đáng thương cầu xin với nàng.

Có thể thấy Hồng Y đúng là rất mệt, quỹ đạo đong đưa cũng nhỏ lại, Tiêu Nháo Nháo cũng không còn vui vẻ như lúc đầu, thẳng bệ bắt đầu tò mò nhìn chung quanh.

Nhưng lúc Hồng Y hoàn toàn dừng lại nó lại bắt đầu râm rì, thanh âm từ nhỏ đến lớn, Hồng Y đau khổ tiếp tục lắc lư.

Tiểu chủ tử khó hầu hạ hơn bất kỳ người nào, lấy cái tên Nháo Nháo thật sự không sai, vô cùng thích làm ầm ĩ.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 144: Ngôi Vị Hoàng Hậu

Edit: Hy Hoàng Thái phi

Beta: Chiêu Hoàng Thái phi

Tần Phiên Phiên có chút dở khóc dở cười. Hồng Y là người tập võ, thân thể khỏe mạnh hơn so với người bình thường, sức lực cũng lớn hơn nhưng ôm Tiêu Nháo Nháo chơi đùa một lúc nàng ấy cũng không chịu nổi, mệt đến thở hồng hộc, cả người đầy mồ hôi, nói chuyện như sắp hết hơi.

Đủ thấy Tiêu Nháo Nháo thích náo loạn, làm âm ỉ đến mức nào.

Tần Phiên Phiên ôm lấy thẳng bé rồi cho nó đứng trên đùi mình, nhóc con liền đứng thẳng tắp, đương nhiên nàng vẫn đỡ nó nhưng hai chân thẳng bé đã động đậy muốn nhảy nhót. Tất nhiên nó không nhảy được, nhưng có dũng khí rất đáng khen.

Cuối cùng Tiêu Nháo Nháo vẫn về trong lồng ngực của bà vú. Nhiều người chơi với nó đều rất mệt nhưng nó lại hoàn toàn không có việc gì, vẫn tràn đầy sức sống.

"Đi, ôm nó đi Long Càn cung."

Tần Phiên Phiên thấy Tiêu Nháo Nháo lại vươn người muốn nàng ôm thì lập tức nói.

Bây giờ nàng không muốn ôm nó, chỉ mới ngủ được một chút, cả người đều uể oải làm gì còn sức mà ôm.

Vì thế đoàn người liền tấp nập đi Long Càn cung, bà vú ôm Tiêu Nháo Nháo đi phía sau, thằng bé thì không ngừng gọi "A...A...", rõ ràng là muốn gọi mẫu thân.

Giọng gọi to khoẻ của nó cũng khiến Tần Phiên Phiên đau đầu, vì vậy nàng không quay đầu lại mà chạy chậm ở phía trước, cung nữ, bà vú ôm Nháo Nháo chạy chậm đuổi theo ở phía sau.

"Ha ha ha...." Trò chơi đuổi bắt kích thích này lại khiến Tiêu Nháo Nháo cười lên tiếng.

Vừa chạy vừa chơi, đợi đến Long Càn cung thì Tần Phiên Phiên đã mệt sắp đứt hơi.

Mang nhi tử chơi đùa, rõ ràng là muốn mạng mà.

Tiêu Nháo Nháo có nhiều tinh thần hơn những đứa trẻ khác, cũng may có nhiều cung nhân giúp đỡ nàng, nếu chỉ có một mình, nàng sẽ không chịu nổi mà ôm Tiêu Nháo Nháo cùng khóc.

Làm như chỉ mỗi bản thân nó biết khóc vậy!

Bây giờ mỗi lần Tần Phiên Phiên đến Long Càn cung đều giống như về nhà của mình vậy, những cung nhân trông cửa đều hiểu: thà đắc tội Hoàng thượng cũng không thể đắc tội nương nương.

Bởi vậy nên Tần Phiên Phiên bảo bọn họ không cần thông truyền thì một đám ngoan ngoãn đứng im tại chỗ, nín thở đứng im cố gắng giảm sự tồn tại của bản thân xuống.

"Các người ôm thằng bé đi vào trước, ta chờ ở bên ngoài. Nếu Hoàng thượng có hỏi ta đâu thì nói ta đang đến." Nàng nhỏ giọng dặn dò cung nữ và bà vú.

Mấy người vừa nghe xong thì da đầu tê dại, trong lòng thấp thỏm bất an.

Chủ tử nhà mình lại muốn tìm đường chết, chủ tử có thể chơi trò trốn tìm này với Hoàng thượng nhưng xin đừng liên lụy đến cung nhân bọn họ, chắc chắn Hoàng thượng không thích nhìn thấy bọn họ.

Hơn nữa, bình thường thời gian này Hoàng thượng đều đang phê duyệt tấu chương, xử lý triều sự. Bây giờ bọn họ ôm Đại Hoàng tử đi vào thì rõ ràng là làm phiền. Nếu xui xẻo đúng lúc tâm trạng Hoàng thượng không vui, bọn họ đi vào là dâng đầu lên cho Hoàng thượng chém hủi giận à?

"Nường nường, lão nô nhất gan, lão nô sợ hãi." Bà vú lập tức run run rẩy rẩy nói.

"Đừng sợ, Hồng Y, người đi cùng bọn họ đi." Tần Phiên Phiên vung tay lên, giải quyết vấn đề nhất gan vô cùng đơn giản, cho thêm một người có võ công là được.

"A? Nô tỳ không đi vào thì hơn, chức trách của nô tỳ là bảo vệ an toàn của nường nường, một bước không rời." Mặt Hồng Y tràn đầy vẻ không tình nguyện.

Nàng cũng sợ hãi nha, đối mặt với ngôi cửa ngũ, ngoại trừ Hoàng Quý Phi thì làm gì có ai gan lớn như vậy.

Tần Phiên Phiên không đáp lại Hồng Y, chỉ phất tay, dưới ánh mắt tha thiết của nàng bọn họ đành phải run rẩy đi vào trong điện.

"A...A..." Tiêu Nháo Nháo nhìn mẫu phi ở lại bên ngoài, vẫn vươn tay về phía nàng.

Tần Phiên Phiên lập tức núp vào bên cạnh, Tiêu Nháo Nháo thấy người biến mất trước mặt mình thì miệng mếu, hai mắt ngập nước.

"Oa...Oa..."

Đám người vô cùng cẩn thận đi vào trong, cố gắng điều chỉnh tâm lý của bản thân để chuẩn bị cung kính hành lễ với Hoàng thượng. Kết quả bọn họ vừa mới cong lưng chuẩn bị hành lễ đã nghe được một tiếng khóc rung trời.

Xong, chúng ta xong đời rồi!

Tiêu Nghiêu đang vui đầu phê duyệt tấu chương, vô cùng tập trung, lúc này cũng không có người thông báo nên hắn không biết trong điện có người vào. Nhưng tiếng khóc vừa cất lên thì hắn không muốn biết cũng không được, ngẩng đầu lên đã thấy Tiêu Nháo Nháo đang gào khóc.

Hắn nao nao, lập tức buông bút son trong tay xuống, trực tiếp đi xuống dưới.

"Tại sao nó lại khóc? Phiên Phiên đâu?" Hắn ôm đứa bé từ trong tay bà vú, nhẹ nhàng vỗ sau lưng nó.

Tiêu Nháo Nháo nghe thấy giọng Tiêu Nghiêu liền nín khóc, duỗi tay túm lấy kim quan trên đầu hắn. Kim quan trên đầu Tiêu Nghiêu tỏa sáng lấp lánh, rất hấp dẫn sự chú ý của trẻ con.

Hắn vỗ vỗ tay Tiểu Nháo Nháo muốn thẳng bé ngoan ngoãn một chút, ma nhân tinh lại lập tức gào khóc.

Mẫu phi không đi cùng nó, phụ hoàng ở đây lại không cho nó nghịch thứ sáng lấp lánh kia, thật quá đáng, nó khóc cho xem.

Hiện tại thằng bé có rất nhiều sức lực để khóc, Tiêu Nghiêu phiên không chịu nổi đành phân phó Trương Hiến Năng: "Đi lấy một cái kim quan cho nó chơi, đừng lấy cái có góc cạnh sắc bén tránh làm nó bị thương."

Đối với mệnh lệnh như thế này của Hoàng thượng, Trương Hiến Năng đã thấy nhiều nên không trách, ngồi cừu ngũ thì sao chứ, nhìn thấy thân nhi tử lâm ầm ỉ cũng không chịu nổi mà mềm lòng.

Kim quan lại tùy tiện lấy ra cho đứa trẻ tám tháng tuổi làm đồ chơi.

Hắn cũng cảm thấy uất ức thay cho liệt tổ liệt tông của Tiêu gia.

Trương Hiến Năng nghe được phân phó, lập tức đi lấy đồ.

Tần Phiên Phiên nhìn không nổi nữa liền đi vào thấp giọng nói: "Hoàng thượng thật sự sai Trương Tổng quản đi lấy kim quan cho nó chơi đùa à, nó còn nhỏ như vậy, đừng chiều hư nó."

Loại chuyện này nếu để triều thần biết được thì sẽ lại có một đồng tấu chương dâng lên nói Hoàng thượng không làm việc đàng hoàng, dám lấy kim quan của vua ra cho hài tử chơi đùa. Đây là việc làm có lỗi với liệt tổ liệt tông của Tiêu gia, có lỗi với lê dân bá tánh Đại Diệp triều.

"Không có việc gì, đều là người một nhà, chuyện này sẽ không truyền ra ngoài, cũng đúng lúc trẫm phê duyệt tấu chương mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một chút."

Hắn vừa nói vừa ôm Tiêu Nháo Nháo đi vào nội điện, muốn đùa nghịch kim quan thì vẫn nên nghịch trong nội điện đi, không được quá ngênh ngang.

"Sao thế, nàng không tiếp tục trốn ở bên ngoài xem trò vui nữa à? Trẫm không luống cuống tay chân dỗ nó nên trong lòng nàng có chút thất

vọng nhỉ?" Tiêu Nghiêu vừa đi vừa nhỏ giọng nói một câu.

Tân Phiên Phiên lập tức quay đầu nhìn hăn, liền thấy khoe miệng của nam nhân nhếch lên mang theo chút ý cười, trong mắt lại vô cùng giáo hoạt.

Nàng nhìn khinh bỉ hăn một cái, vô cùng muốn đánh người.

"Rõ ràng chàng dùng kim quan hấp dẫn sự chú ý của nó. Lần sau chàng và cung nhân của Long Càn cung chơi đùa với nó một ngày xem, lúc đó không còn sức mà cười đâu."

Tiêu Nghiêu bị mấy câu lăm nhăm oán giận của nàng làm cho buồn cười, một tay ôm thẳng bé, tay còn lại che mắt nó rồi cúi người hôn môi nàng một cái.

Tân Phiên Phiên muốn lùi về phía sau nhưng nhìn thấy gương mặt tuần tú của nam nhân đang đến gần, trên đó còn mang theo nụ cười ôn nhu thì liền ngã vào sắc đẹp, chủ động ngửa đầu hôn lấy bờ môi của hăn.

Các cung nhân đi theo phía sau vô cùng nhạy bén mà cúi đầu xuống, cũng không hề dám nhìn lên.

Dù sao các chủ tử thường xuyên hôn tới hôn lui như vậy, đã thành thói quen. Chỉ cần bọn họ phản ứng nhạy bén một chút thì không có vấn đề gì.

Đầu Tiêu Nháo Nháo vẫn nhích tới nhích lui, nó bị che mắt nên vô cùng không thoải mái, không ngừng dùng tay đẩy tay của Tiêu Nghiêu ra.

Môi của hai người vừa chạm vào đã tách ra, Tiêu Nháo Nháo lại dùng sức duỗi chân duỗi tay muốn tóm lấy kim quan.

Thật vất vả chờ Trương Hiến Năng mang kim quan đến nhét vào tay thẳng bé thì nó mới ngoan ngoãn.

Kim quan mà Trương Hiến Năng lấy khá nhỏ và nhẹ, là kim quan Tiêu Nghiêu dùng lúc còn là Vương gia.

Tiêu Nháo Nháo mới nghịch có hai cái liền nhét vào miệng, Tần Phiên Phiên lập tức chặn lại rồi cầm đùa nghịch với nó.

Trương Hiến Năng lục tung lên mới tìm thấy cái kim quan an toàn nhất này, rồi lập tức chạy về, cả người ướt đầm mồ hôi.

Lúc hăn chạy như điên về thì trong lòng đang mắng Tiêu Nháo Nháo chỉ biết hành hạ người khác, nhưng nhìn thấy thằng bé chơi vui vẻ như vậy thì không so đo nữa, trong lòng lại ngập tràn cảm giác vui sướng từ ái của người lớn với trẻ con.

Cuối cùng Cầu Hoàng đế cũng có nhi tử, nhóc con còn rất xinh đẹp, cặp kia đen to tròn kia nhìn chăm chăm vào ai thì ngay cả trái tim cũng sẽ mềm nhũn.

Nhưng mà ngày vui ngắn chẳng đầy gang, rất nhanh Tiêu Nháo Nháo đã hết hứng thú với kim quan, thứ này ngoài sáng lấp lánh ra thì chả còn tác dụng gì cả.

Thằng bé trực tiếp ném kim quan sang bên cạnh, nắm lấy tay Tiêu Nghiêu dùng sức đứng lên, lưng lay sắp đổ muốn túm lấy kim quan trên đầu Tiêu Nghiêu.

Kim quan phụ hoàng đang mang mới là tốt nhất.

"Tiêu Nháo Nháo, sau này chắc chắn con sẽ là tên nam nhân hoa tâm, cái kim quan này thì sao? Đều giống nhau cả."

Động tác của thằng bé khiến Tần Phiên Phiên cau mày, bây giờ muốn thằng nhóc này tập trung vào một chuyện là vô cùng khó khăn.

"Đưa nó qua bên cạnh chơi đùa đi." Tần Phiên Phiên nhét cái kim quan kia vào trong tay nó rồi nói với bà vú một câu.

Bà vú liền ôm Tiêu Nháo Nháo rồi cùng mấy cung nữ đi thiên điện, không hề quấy rầy hai vị chủ tử.

Chờ ma nhân tinh bị ôm đi, trong lòng Tần Phiên Phiên lập tức có chút buồn bã, bữu môi dang hai tay ôm lấy cổ Tiêu Nghiêu.

"Thần thiếp mệt mỏi quá đi, chăm sóc trẻ con mệt mỏi quá." Nàng ghé vào trong lồng ngực hắn nói.

Tiêu Nghiêu cong môi khẽ cười, duỗi tay sờ sờ đỉnh đầu của nàng, ôn nhu nói: "Vậy sau này còn sinh thêm đứa nữa không?"

"Không sinh." Tần Phiên Phiên lập tức nói.

Hai người dựa vào nhau lẳng lẳng nằm, hưởng thụ thời gian nhàn rỗi khó có được này.

"Lúc đầu trăm định chờ nó một tuổi hiểu chuyện hơn bây giờ một chút thì xác lập đại điển phong Hậu của nàng và phong nó làm Thái tử luôn."

Hắn duỗi tay vuốt ve phía sau lưng của nàng, giọng nói ôn nhu trầm ấm, mang theo cảm giác an toàn.

Tần Phiên Phiên ngẩn ra, cho dù Chúc Mẫn nói những lời đó với nàng nhưng nàng chưa hề nhắc đến chuyện này trước mặt Hoàng thượng.

"Hả? Sao tự nhiên chàng lại nghĩ đến chuyện này? Có phải nha đầu Liễu Âm nói cái gì với chàng hay không?" Tần Phiên Phiên lập tức ngồi ngay ngắn lại, tò mò hỏi một câu.

Tiêu Nghiêu nhướng mày, có chút buồn cười hỏi: "Chuyện này có quan hệ gì với Liễu Âm? Chẳng lẽ trăm phong nàng làm Hoàng hậu còn

phải hỏi ý kiến của nha đầu kia?"

"Không phải, trước khi Chúc Mẫn rời khỏi hậu cung đòi gặp thần thiếp một lần. Nàng ta nói với thần thiếp, Hoàng thượng sẽ không phong bất kì kẻ nào làm Hoàng hậu, kể cả thiếp. Thần thiếp không để trong lòng nhưng lại khiến nha đầu kia vô cùng lo lắng. Lúc trước chàng cũng lộ một chút ý tứ cho ta biết, ta tưởng còn phải chờ hai năm nữa."

Tân Phiên Phiên vẫy tay, nhỏ giọng giải thích.

Tiêu Nghiêu nghe nàng nhắc tới Mẫn Phi thì cong môi cười lạnh một tiếng: "Nàng nghe Chúc Mẫn nói bừa làm gì. Trước khi nàng tiến cung, đừng nói ngôi vị Hoàng hậu mà ngay cả hài tử trẫm cũng không cho các nàng sinh. Bây giờ nàng đã sinh Nháo Nháo cho trẫm, ngôi vị Hoàng hậu là vật trong bàn tay nàng còn gì. Trước tiên không nói đến việc Nháo Nháo còn nhỏ, trong cung có quá nhiều nữ nhân, nếu lập nàng làm Hoàng hậu sớm sẽ khiến bọn họ giống như gà chọi vậy, đấu đến trời đến mức trời đất tối tăm. Nhưng bây giờ người nên phạt đã phạt rồi, không ai có thể uy hiếp đến nàng nữa, lập nàng làm Hoàng hậu sớm hay muộn thì cũng giống nhau, nên bây giờ quyết định luôn càng tốt."

Hắn vừa nói vừa duỗi tay nhéo nhéo má của nàng, cảm giác rất tốt, nét cười trên mặt càng thêm rõ ràng.

Tân Phiên Phiên mím môi cười, tất nhiên là nàng rất vui, dù trong lòng nàng cũng nghĩ như vậy nhưng chính miệng Hoàng thượng nói ra thì khác hẳn, giống như là trẻ con được khen thưởng ấy.

Nhưng nàng lại nghĩ đến một chuyện lập tức cười xấu xa hỏi: "Ôi Hoàng thượng, sao tự nhiên chàng lại thay đổi chủ ý vậy? Ta nhớ lúc đầu chàng nói không có nữ nhân xứng đáng sinh hài tử cho chàng, ta cũng vậy, còn bảo ta phải tự mình hiểu lấy hoặc là uống thuốc tránh thai hoặc là chém đầu. Sau đó lại thay đổi, nói cho phép ta mang thai vì đau lòng ta lẻ loi hiu

quạnh ở trong cung, có hài tử sau này sẽ có người dưỡng lão đưa tang, nhưng mà đừng mơ ước ngôi vị Hoàng hậu, ngôi vị Hoàng hậu là để lại cho nữ nhân tri thư đạt lý, thiện giải nhân ý. Sao bây giờ chàng lại thay đổi nữa rồi, lại còn không chịu nói cho ta biết nữa?"

Tần Phiên Phiên vừa nói vừa cười, còn giơ tay lên, mỗi lần nói đến thay đổi thì lại gập một ngón tay xuống, mỗi một lần thì nụ cười trên mặt nàng lại tươi hơn một chút.

Đây là quá trình Hoàng thượng thay đổi thái độ, cũng là quá trình hăn tự vả mặt mình, đồng thời là quá trình nàng nắm lấy xích chó trong tay. Bây giờ nghĩ lại chỉ cảm thấy tất cả đều là hạnh phúc.

Từ lúc nàng bắt đầu nói thì Tiêu Nghiêu đã cảm thấy không ổn, chờ nàng nói xong hai câu, quả nhiên bị mình đoán trúng.

Nghe nàng kể rõ lịch sử đen tối của mình hăn cảm thấy xấu hổ vô cùng.

"Câm miệng." Tiêu Nghiêu đuổi tay muốn che miệng nàng lại, không cho nàng tiếp tục nói.

Tần Phiên Phiên lập tức trốn, hai người hi hi ha ha mà đùa giỡn trong điện.

Tiêu Nghiêu dùng một tay tóm lấy nàng giống như xách một con gà, Tần Phiên Phiên lập tức ôm lấy cổ của hăn, hai người lại lăn thành một quả cầu.

"Hoàng thượng, nương nương." Một tiểu cung nữ vội vã chạy vào, nhưng liếc mắt thấy hai vị chủ tử đang thân mật như vậy thì xấu hổ, mặt đỏ bừng, lập tức lùi lại mấy bước.

Tần Phiên Phiên ngồi dậy sửa sang lại đầu tóc một chút, rõ ràng hai người bọn họ chỉ đùa giỡn thôi, nhưng nhìn phản ứng của cung nữ giống như bọn đang làm chuyện gì xấu hổ vậy, ban ngày tuyên dâm.

"Có chuyện gì?" Nàng hô một tiếng.

Tiểu cung nữ lập tức đi vào, cũng không dám ngẩng đầu lên, chỉ nhỏ giọng nói: "Lúc này bà vú ôm Đại Hoàng tử xi tiểu, nhưng kim quan lại rơi xuống đất còn chưa kịp nhặt lên thì Đại Hoàng tử đã tiểu lên trên. Hồng Y sai nô tỳ vào hỏi hai vị chủ tử nên làm gì bây giờ."

Nàng vừa dứt lời, trong điện rơi vào im lặng chết chóc.

Sau này Tiêu Nháo Nháo lớn lên có anh minh thần võ như thế nào thì khi còn nhỏ luôn làm những chuyện xấu hổ như thế này.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 145: Phong Hậu Đại Diễn

Edit: Bình Dung hoa

Beta: Hy Hoàng Thái phi

Tần Phiên Phiên chỉ cảm thấy đau đầu, đã tiểu lên cái kim quan này, còn muốn làm gì nữa đây.

Nàng có biện pháp gì cũng ngăn không được con "chim" của Tiêu Nháo Nháo đâu.

"Để cho Trương Hiến Năng xử lý đi, cái rắc nào lớn một chút cũng đến hỏi." Sắc mặt Tiêu Nghiêu có phần khó coi.

May mắn là hắn không đeo cái kim quan kia, nếu không thế nào cũng sẽ phát giận. Nhưng nếu cứ cho là như vậy, tâm tình cũng sẽ không tốt đẹp lắm, cái này gọi là gì.

Trương tổng quản lập tức đi theo, vừa đi vừa thở dài, thấp giọng nói: "Các người cũng thành thật quá đi, sự tình kiểu thế này cứ lén tìm ta là được, cần gì đi nói với hai vị chủ tử. Hai người đang nói chuyện, một hai đòi phải quấy rầy bọn họ. Huống hồ chuyện này của tiểu hài tử là bình thường, người nói cho bọn họ thì bọn họ cũng đâu có biện pháp nào."

Chờ bọn họ đều lui rồi, nội điện chỉ còn có hai người bọn họ. Tần Phiên Phiên cùng Tiêu Nghiêu liếc nhau một cái, bỗng nhiên cười "Phụt" ra tiếng.

Tiêu Nghiêu cũng bất đắc dĩ mà cười, may mắn đây không phải là kim quan hãn đang dùng. Nếu Tiêu Nháo Nháo tiểu lên cái kim quan này, đây sẽ trở thành chuyện đời đời truyền lại, Tiêu gia liệt tổ liệt tông chắc là sẽ đội mồ sống dậy, tìm hãn tính sổ.

"Hoàng Thượng, đưa con nít hay tiểu bậy này, ngài muốn phong hãn làm Thái tử?"

Tân Phiên Phiên vừa nhớ tới lúc này hai người thảo luận về ngôi vị Hoàng hậu cùng việc phong Thái tử, liền nhin không được, cười càng dữ dội hơn.

"Cười cái gì cười, đó không phải nhi tử của nàng à? Cười nhạo hài tử nhà mình, chẳng lẽ nàng không có tật xấu sao? Trẫm đều nói chờ nó tròn một tuổi mới tính đến chuyện này, tóm lại không thể ở trên đại điện tuyên thánh chỉ, không chừng đang tuyên chỉ thì nó cởi quần muốn đi tiểu thì sao?"

Tiêu Nghiêu bất đắc dĩ nói vài câu, duỗi tay muốn véo mặt nàng.

Tân Phiên Phiên nghĩ tới tình huống mà Hoàng thượng vừa mới tưởng tượng ra, lại cười to ra tiếng.

Về phần Tiêu Nháo Nháo bị cười nhạo, buổi tối lại thêm vào "Nhật ký trưởng thành vui vẻ của Tiêu Nháo Nháo", là Tiêu Nghiêu tự mình viết.

"Hôm nay ta đã được tám tháng rồi, phụ hoàng và mẫu phi nhắc tới phải chờ ta một tuổi mới lập ta làm Thái tử, nhưng mà ta lại tiểu ướt kim quan mà phụ hoàng dùng lúc còn là Vương gia. Mẫu phi cười to ba mươi tiếng, chọc ta là Thái tử đi tiểu. Phụ hoàng nghiêm khắc lên án mạnh mẽ mẫu phi, không nên cười ta như thế, một đứa trẻ lúc còn nhỏ, tâm hồn rất yếu ớt, đừng tưởng rằng nó cái gì cũng đều không hiểu, kỳ thật nó đều hiểu. Xin phụ mẫu đừng vui đùa trên nỗi khổ của con cái. Ta cảm thấy phụ hoàng nói rất đúng, phụ hoàng anh minh thần võ [1] mạnh mẽ tuyệt vời không ai

sánh bằng, đúng là ngôi cửu ngũ của Đại Diệp ta. Phụ hoàng là phụ hoàng tốt nhất trên đời.."

[1] Anh minh thần vũ (英明神武): anh minh, sáng suốt.

Tiêu Nghiêu sau khi viết xong, cẩn thận thưởng thức một lát, vô cùng vừa lòng gật gật đầu.

Hong khô mực xong mới đi tắm.

Không ngờ trong khi hắn đang tắm gội, Tần Phiên Phiên tay chân nhẹ nhàng đi tới, cầm nhật ký lên nhìn thử.

Đối với hành vi tự đội mình lên đầu của hắn, Tần Phiên Phiên khịt mũi tỏ vẻ coi thường.

Nàng nhắc bút lên, vừa xóa xóa vừa sửa sửa.

"Mẫu phi đúng là cười, nhưng không phải cười ta, mà là cười phụ hoàng. Phụ hoàng là đồ ngốc, đại ngốc!"

Chữ viết cuồng bạo đặt kế chữ viết đẹp dễ, vừa thấy liền biết là xuất phát từ hai người khác nhau.

Sau khi nàng viết xong, thưởng thức một hồi, mới nhẹ giọng cười hắc hắc mà trở về.

Sau khi Tiêu Nghiêu tắm gội thần thanh khí爽, nước ấm bốc hơi trong bồn tắm hấp cái não hắn hơi to ra một chút xú, nằm xuống liền bắt đầu tưởng tượng.

Tưởng tượng một tí, là có thể nghĩ đến sau này khi lớn lên Tiêu Nháo Nháo có bao nhiêu tuần tú và thông tuệ, cầm được quyển nhật ký này, nhất định sẽ cảm thấy phụ hoàng yêu thương hắn nhiều như thế nào.

Hắn cứ tưởng tượng như vậy một hồi, liền khống chế không được lòng kiêu ngạo tự mãn của bản thân, lập tức lại lén lút đem quyển nhật ký ra, muốn thưởng thức câu văn mình vừa viết một chút.

Kết quả liếc mắt một cái liền thấy bị thêm hai câu nữa, ngay tức khắc bắt đầu bốc hỏa.

A, quả đào tình này không ngoan chút nào.

Hắn cầm lấy bút thêm một câu: Nàng ấy mới đại ngốc! Mẫu phi ngốc nhất ngốc nhất ngốc nhất trên đời!

Sau khi viết xong, nội tâm Tiêu Nghiêu dụ xuống không ít, hắn buông bút, lòng vui rạo rực bước vào nội điện.

Hai người đồng thời mang ý xấu, đồng thời cảm thấy đối phương không biết mình làm cái gì, cảm thấy mỹ mãn mà bước đi.

Công việc trong cung lại lần nữa lu bù lên, các phi tần thậm chí cũng không biết Thượng Cung Cục dẫn đầu sáu cục tại sao lại thường xuyên ra ra vào vào nườm nượp như thế.

Hỏi thăm mấy lần cũng không thám thính ra cái gì, nếu được trả lời thì cũng chỉ cho có lệ.

Hỏi một tiểu cung nữ bình thường, vẻ mặt các nàng cũng mờ mịt. Còn đến hỏi nhóm nữ quan, cái gì cũng hỏi không ra, hậu cung đã hoàn toàn thành thiên hạ của Tần Phiên Phiên.

Ly cốc, chén rượu, đĩa bạc, có người sáng suốt nhìn ra có vẻ là đang chuẩn bị tiệc rượu gì đó, tức khắc liền yên lòng.

Có lẽ là sắp nghênh đón ngày hội gì đó.

Nhưng ai cũng không nghĩ rằng ác mộng tới nhanh như vậy. Ở hậu cung, sau một hồi khoái mã gia tiên [2] để chuẩn bị, Khâm Thiên Giám liền chọn một ngày lành tháng tốt, bất kể là hậu cung hay là tiền triều, lại lần nữa treo đèn lồng đỏ khắp nơi, đi tới đâu cũng cảm nhận được bầu không khí vui mừng hớn hở.

[2] Khoái mã gia tiên (快马加鞭): quất roi để cho ngựa chạy nhanh hơn, còn có nghĩa là cố gắng hết sức.

"Phụng thiên thừa vận hoàng đế chiếu viết, Tần thị Phiên Phiên, từ khi vào cung tới nay, đoan mẫn giai tuệ [3], dung nhan đẹp đẽ, rất hợp ý Trẫm. Chấp chưởng hậu cung, càng vất vả công lao càng lớn; dưỡng dục Hoàng trưởng tử, vất vả vô cùng. Nay sắc phong làm chính cung Hoàng hậu, cùng trẫm hưởng non sông muôn đời."

[3] Đoan mẫn giai tuệ: Đoan (端) nghĩa là đoan trang; Mẫn (敏) nghĩa là nhanh nhẹn, sáng suốt; Giai (佳) nghĩa là người con gái đẹp; Tuệ (慧) nghĩa là thông minh.

Giọng nói chói tai của Trương Hiến Năng vang lên trong điện thật lâu. Tần Phiên Phiên mặc một bộ phượng bào màu đỏ, mặt trên dùng chỉ vàng khâu bách điều triều phượng, đuôi của phượng bào kéo thật dài phía sau, đầu đội mũ phượng, mũi giày đính hạt vàng, vô cùng tráng lệ huy hoàng, khí chất cao quý thanh nhã.

Khuôn mặt nàng hôm nay được trang điểm kỹ càng, môi đỏ bồng, mặt mày thon gọn, đẹp bức người.

Đây là lần đầu tiên Tần Phiên Phiên bước vào Quang Minh điện, nàng từ bậc thang thật dài trước cửa điện bước từng bước đi lên. Hoàng thượng mặc long bào đen, ngũ trảo kim long [4] trên người dưới ánh nắng càng thêm rực rỡ lấp lánh, vừa lúc hợp lại cùng bách điều triều phượng trên người nàng càng tăng thêm sức mạnh.

[4] Ngũ trảo kim long (五爪金龙): rồng có năm móng tượng trưng cho Hoàng đế.

Khi nàng đi đến bước cuối cùng, Hoàng thượng vươn tay, nàng đặt bàn tay mình vào trong bàn tay của nam nhân ấy, mười ngón nắm chặt.

Long phượng trình tường [5], Đại Diệp nghênh đón thời đại mới.

[5] Long phượng trình tường (龙凤呈祥): rồng và phượng hoàng sánh đôi, tượng trưng cho Hoàng thượng và Hoàng hậu.

Vị trí Hoàng hậu bị bỏ trống hơn bốn năm, rốt cuộc cũng được nghênh đón chủ nhân của nó, hậu cung cũng sẽ không trở thành rảnh không có đầu nữa.

Tần Phiên Phiên trở thành người đứng đầu hậu cung danh chính ngôn thuận, hơn nữa rốt cuộc không ai có thể cướp được.

Bên trong Quang Minh điện, bên cạnh long ý đặt thêm phượng ý. Tuy rằng chỉ có một ngày nàng có thể ngồi trên đó nhận quỳ lạy của quan lại, loại vinh dự này làm Tần Phiên Phiên hưng phấn đến phát run.

Bàn tay Tiêu Nghiêu dày rộng mà ấm áp, nhận thấy được nàng đang run rẩy liền néo néo tay nàng.

Tần Phiên Phiên quay đầu nhìn hẳn, liền thấy Hoàng thượng nhìn về phía nàng cong cong khóe môi, cười trấn an.

Cảm xúc khẩn trương trong lòng nàng lập tức liền dịu xuống, kín đáo thở phào nhẹ nhõm.

Hai người mười ngón giao nhau, cùng vào Quang Minh điện, quan lại phân thành hai hàng đứng ở trong điện, để lại phần đường đi được trải thảm đỏ, luôn kéo dài đến phía trước long ý.

Tiêu Nghiêu kéo tay nàng, đi đến long ý, hai người xoay người lại đối mặt với quan lại.

"Vi thần bái kiến Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương. Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế, Hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế."

Đủ loại quan lại quỳ lạy chào mừng, toàn bộ quỳ sát ở trong điện, hành đại lễ.

Nghe hàng loạt giọng nói vang lên đều nhau, nhìn văn võ bá quan hướng về nàng khom lưng dập đầu, tim Tần Phiên Phiên bỗng nhiên đập nhanh hơn, cảm giác mình sắp hít thở không thông, giống như đang khẩn trương và kích động.

Thảo nào tất cả nữ nhân đều muốn bò lên, tranh lấy vị trí chủ nhân lục cung.

Hoàng Quý phi và Hoàng hậu tuy rằng chỉ kém có một bậc, nhưng lại khác nhau một trời một vực.

"Các vị ái khanh bình thân." Tiêu Nghiêu vẫy vẫy bàn tay.

Văn võ bá quan đứng dậy, Tiêu Nghiêu nhìn Tần Phiên Phiên ngồi trên phượng ý, mới xoay đầu ngồi xuống long ý, buổi chiều chính thức bắt đầu.

Hôm nay vì đại điển phong hậu, thời gian lâm triều cũng dài hơn. Đương nhiên hôm nay lâm triều chủ yếu là để công bố với triều thần thiên hạ, trên cơ bản là dịp để khen Hoàng Thượng và Hoàng hậu, tán thưởng một chút rằng Đại Diệp có hai người cai trị, về sau sẽ càng thêm thịnh vượng phồn vinh.

Tuy nói Đại Diệp Hoàng hậu hoàn toàn không có quyền lực ở tiền triều, nhưng bề ngoài phải tỏ ra là thế.

Hoàng hậu và Hoàng thượng cùng nhau lo chuyện triều chính hoặc hoàn toàn mặc kệ chỉ để ý tới hậu cung cũng có.

Rốt cuộc tổ chất Hoàng hậu cũng so le không đồng đều. Lại nói nếu người như Cao Thái hậu làm Hoàng hậu, ai dám cho bà lo liệu triều chính, khẳng định là sẽ thành trò cười.

Tân Phiên Phiên xuất thân thứ nữ, Tân gia gia học uyên thâm [6] đối với những việc này thì cho nàng tiếp xúc rất ít. Ở phương diện chuyện tiền triều, nàng đã sớm biểu lộ rõ ràng với Hoàng thượng, sẽ không động vào.

[6] Gia học uyên thâm (家学渊源): gia đình có truyền thống học giỏi.

Tiêu Nghiêu ngồi ở trên long ý, một tay chống cằm, dáng vẻ nghiêm túc lắng nghe.

Bắt đầu từ Tả thừa tướng, liên tục ba vị quan ra mặt hung hăng khen Đế Hậu một hồi.

Lúc sau trong điện liên yên tĩnh lại, hiển nhiên điều nên nói đều nói xong, hiện tại nên bãi triều.

Tiêu Nghiêu lại rất không hài lòng, hăn chờ mãi chờ mãi vẫn không thấy ai, trừng mắt liếc thuộc hạ một cái, ánh mắt dạo qua đám người đứng ở dưới một vòng, nói: "Tào Đại học sĩ, người ngày thường hoạt ngôn nhất. Trẫm cho người một cái ví dụ, người có thể nói nửa ngày, hôm nay sao lại không nói? Đại điển phong Hậu, vô cùng quan trọng, người cũng không thể giả câm vờ điếc đâu. Tiếp tục lấy tài ăn nói của người ra, làm cho Hoàng hậu cũng phải nhìn một cái. Nhóm thần tử của Đại Diệp, ở thời khắc mấu chốt có thể văn có thể võ, ở lễ mừng cũng có thể tùy cơ ứng biến."

Hoàng thượng vừa nói ra lời này, trong điện liền yên tĩnh đến xấu hổ.

Kỳ thật ai đều biết Hoàng thượng có ý tứ gì, chính là muốn Tào Đại học sĩ tiếp tục khen, hơn nữa vẫn là khen cho Hoàng hậu nghe.

Sắc mặt vài vị ngự sử lập tức trở nên vi diệu, đây chẳng lẽ là bọn họ phải lấy lòng Hoàng hậu nương nương, muốn bọn họ dùng đầy bụng kinh luân đi khen?

Thậm chí, trong mắt một ít triều thần, việc này không khác gì Chu U Vương phóng hỏa gọi chư hầu, chọc mỷ nhân cười [7].

[7] Xem điển tích ở cuối chương.

Bọn họ gian khổ học tập mười mấy năm, mới bò lên được vị trí này, cũng không phải đại tài tiểu dụng [8] như thế, để Hoàng thượng dỗ Hoàng hậu nương nương vui vẻ.

[8] Đại tài tiểu dụng (大材小用): đồng nghĩa với câu "dao trâu mổ gà", ý chỉ không biết khai thác sở trường của người khác, bắt họ phải làm những việc lặt vặt.

Tiêu Nghiêu vừa thấy biểu cảm của đám người bên dưới, liền biết bọn họ suy nghĩ cái gì, mày lập tức nhú lại.

Hắn giơ tay ấn giữa hai chân mày một chút, trầm giọng nói: "Được rồi, Trương Ngự sử, người đừng mở miệng, trẫm biết người muốn nói gì. Người đơn giản muốn nói trẫm ngu ngốc vô năng, chỉ biết sắc đẹp, đem các người ra nhảy nhót giống như vai hề, muốn văn võ bá quan các người giống như con hát, biểu diễn trước mặt Hoàng hậu, việc này đâu khác gì nhục nhã các người. Đúng không? Các người đang nghĩ đến chuyện này phải không?"

Lời nói không chút khách khí, mấy tên quan viên tỏ vẻ vô cùng xấu hổ.

Lời này bọn họ đặt trong lòng mình là một chuyện, nhưng là từ trong miệng Hoàng thượng nói ra, lại là chuyện khác, trong lòng mọi người khiếp sợ đến hoảng.

Đây là chộc giận Hoàng thượng rồi?

Tả thừa tướng ho nhẹ một tiếng, thấp giọng nói: "Hoàng thượng hiểu lầm, Trương Đại nhân chưa nói cái gì hết. Hôm nay là đại điển phong hậu của Hoàng hậu nương nương, đương nhiên tất cả mọi người đều rất vui mừng."

Tả thừa tướng làm người hoà giải, lúc này theo bản năng đứng ra muốn giải thích.

Tiêu Nghiêu ho khan một tiếng, cũng không vì câu nói của ông ta mà thay đổi, khuôn mặt vẫn lạnh lùng như cũ, trầm giọng nói: "Trẫm mỗi ngày thượng triều cùng chư vị ái khanh, Đại Diệp có thể phần vinh thịnh vượng như vậy, đương nhiên công lao của các vị không ít. Trẫm cho các người khen Đại Diệp một chút, thật sự là muốn các người thành đám xiếc khỉ sao? Hoàng hậu chỉ có lần phong hậu này mới đến tiền triều mà thôi, trẫm muốn cho nàng ấy nhìn thấy các người có bao nhiêu nỗ lực, Đại Diệp ta có bao nhiêu phần thịnh. Vậy mà sắc mặt của một vài ái khanh kia thật là khó coi, sao nào, không muốn khen vậy không khen. Có vài ái khanh quanh năm suốt tháng đều nói Đại Diệp có bao nhiêu điều không tốt, thật vất vả để cho người khen một lần, vậy mà còn ki bo vốn từ của mình."

Giọng nói của ngôi cửu ngũ biểu lộ rõ ràng sự mất hứng. Triều thần đang bất mãn trong lòng, bị Hoàng thượng nói như vậy, tức khắc liền cảm thấy suy nghĩ của mình bắt đầu lệch lạc.

Hoàng thượng đây là xem bọn họ như người một nhà, muốn khoe khoang cho Hoàng hậu xem, việc này thật bình thường, Nếu phu nhân bọn họ ở chỗ này, bọn họ cũng muốn thêu dệt rằng Đại Diệp vô cùng phồn vinh, tại sao họ phải cần trọng đến thế..

"Hoàng thượng nói rất đúng, vì thần đang muốn nói. Nghĩ tới Đại Diệp ta từ khi khai quốc tới nay, từ Thái tổ đến Cao tông một đường mở rộng lãnh thổ, sĩ nông công thương, phát triển toàn diện, bá tánh an cư lạc nghiệp. Không thể không kể đến nỗ lực của Hoàng thượng cùng chư vị đồng liêu, lão có người nuôi, trẻ có chỗ ở, không ngại của rơi trên đường, tư tưởng dân chúng ngày càng cởi mở hơn....."

Trương Ngự sử đứng dậy, miệng lưỡi lưu loát đến mức muốn dừng không được.

Tần Phiên Phiên sửng sốt, quay đầu lại nhìn nam nhân ngồi ở trên long ý. Hắn nhẹ nhàng nheo lại đôi mắt, khóe môi hơi hơi cong lên, rõ ràng đối với vị Ngự sử đại nhân thao thao bất tuyệt này, cảm thấy mười phần vừa lòng.

Trương Ngự sử nói vài câu, Tiêu Nghiêu liền gật đầu vài cái.

Trên thực tế hắn cũng không muốn quá nhiều, cái gì mà giữ thể diện trước mặt Hoàng hậu, đều là hắn bịa.

Hắn ở trước mặt Tần Phiên Phiên luôn luôn anh dũng uy vũ, không cần giấu diếm, nếu văn võ bá quan nói Đại Diệp không tốt, cũng không liên quan gì đến bộ mặt của hắn.

Hắn sở dĩ cố ý điểm danh Trương Ngự sử đứng ra khen, chính là bởi vì ngày thường tên ma cà bông này luôn đối nghịch với hắn, động một chút liền dỗi hắn, xem hắn làm cái gì đều mũi không ra mũi, mắt không ra mắt.

A, nhìn một cái, hiện tại không phải bị hấn trị đến mức thật dễ bảo sao, hấn nói khích lệ Đại Diệp một chút, Trương lão nhân liền nghiêm túc mà bắt đầu khen.

Cũng đã khen ra một đóa hoa rồi.

Trương Ngự sử không hổ xuất thân Trạng Nguyên, tài văn chương vô cùng tuyệt vời, từ bá tánh nói đến tình hình chính trị đương thời, từ quân đội nói đến thương nhân, đỉnh đạc mà nói, dường như không tạm dừng.

Nếu có học sinh đang làm kiểm tra ở đây, nhất định hai mắt sẽ tỏa sáng, cầm bút viết liên tục, đây là một quyển tài liệu xuất sắc tuyệt trần.

...

[7] Chu U Vương (trị vì: 781 TCN - 771 TCN), tên là Cơ Cung Tinh, là vị vua thứ 12 của nhà Chu trong lịch sử Trung Quốc. Ông cũng là vị vua cuối cùng của thời kỳ Tây Chu. Chu U Vương đã có vương hậu họ Thân, con gái của Thân hầu, sinh thế tử Nghi Cữu. Năm 779 TCN, Bao Quýnh bị tội với Chu U vương, bèn dâng lên ông một mỹ nữ là Bao Tự. Thấy Bao Tự duyên dáng, xinh đẹp tuyệt trần, Chu U Vương liền ngày đêm sủng ái. Bao Tự sinh được con trai là công tử Cơ Bá Phục.

Vì say mê Bao Tự, U vương muốn phế bỏ Thân hầu và thế tử Nghi Cữu để lập Bao Tự và Bá Phục.

Bao Tự rất ít khi cười. U vương tìm mọi cách để làm Bao Tự cười nhưng đều không thành. Quanh đất nhà Chu cai trị vốn xây nhiều tháp đầu để khi có giặc kéo đến thì đốt các cột lửa báo hiệu cho chư hầu đến cứu. Theo lời Quắc công Thạch Phủ, Chu U vương sai đốt lửa cho chư hầu mang quân đến để cho Bao Tự cười. U vương làm theo.

Quân chư hầu mấy nước lân cận trông thấy các cột lửa cháy, ngỡ là có giặc bèn hốt hải mang quân đến cứu. Đến kinh thành, thấy mọi người vẫn

đi lại bình thường, không có giặc giã gì cả. Các chư hầu ngơ ngác nhìn nhau. Bao Tự ở trên đài trông thấy bật tiếng cười lớn. U vương vô cùng hoan hỉ vì làm được cho Bao Tự cười. Xong U vương lệnh cho các trấn chư hầu rút quân về vì không có giặc.

Từ lần Bao Tự cười, U vương rất mừng, lại sai đốt lửa phong đài lần nữa và các chư hầu lại bị lừa. Từ đó các chư hầu mất lòng tin vào thiên tử nhà Chu.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 146: Mời Ba Ly Rượu

Edit: Hy Hoàng Thái phi

Beta: Chiêu Hoàng Thái phi

Sau khi Trương Ngự sử nói xong thì cả điện chìm vào yên tĩnh sau đó là vỗ tay như sấm.

Người có tài ăn nói thường dễ dàng kích động cảm xúc của quần chúng, huống chi cảm xúc của Trương Ngự sử luôn luôn trào dâng, hẳn là người đứng đầu các quan Ngự sử, là người rất thích "mắng" Hoàng thượng.

Ngày thường lúc hăn mắng Hoàng thượng thì nước miếng có thể văng xa hai dặm.

Hiện giờ khen Đại Diệp triều cũng nhiệt tình như thế, mang theo tất cả tình cảm khiến mọi người cũng có thể cảm nhận được cảm xúc dâng trào của hăn.

Có mấy quan viên trẻ tuổi chưa trải sự đời nghe hăn nói xong thì kích động, tim đập nhanh hơn, tràn đầy tin tưởng và nhiệt huyết với việc xây dựng Đại Diệp triều ngày càng hùng mạnh, chỉ hận bản thân không thể ngay lập tức quay lại phủ nha bắt đầu chăm chỉ công tác.

Sắc mặt của Trương Ngự sử cũng đỏ lên, cả người kích động đến mức máu sôi trào.

Chờ đến khi tiếng vỗ tay dừng lại thì hần mới hơi bình tĩnh một chút, ho nhẹ một tiếng.

Sau khi hần nói xong luôn có loại cảm giác kỳ kỳ quái quái, bình thường đều là mắng chửi Hoàng thượng hoặc là đồng liêu, nhưng lúc này lại khen Đại Diệp triều có một không hai, tiện thể khen luôn Hoàng thượng và đồng liêu thành người vô cùng hoàn mỹ.

"Tốt! Trương Ngự sử không hổ là có xuất thân Trạng nguyên. Hy vọng người vẫn luôn như hôm nay."

Tiêu Nghiêu vừa nói xong mở đầu thì chư vị triều thần sôi nổi đồng ý, quay sang biểu đạt nguyện vọng hy vọng Trương Ngự sử vẫn luôn như ngày hôm nay, không nên suốt ngày mắng chửi bọn họ, tất cả mọi người đều sống không dễ dàng gì.

Sắc mặt Trương Ngự sử từ vui mừng chuyển sang âm trầm, hần cảm thấy Hoàng thượng đào hố cho hần nhảy, nếu không tại sao sắc mặt Hoàng thượng lại kỳ quái như thế, giống như con mèo ăn trộm được thịt mỡ vậy.

Tiêu Nghiêu vừa vỗ tay vừa quay đầu nhìn thoáng qua Tần Phiên Phiên, lúc bốn mắt nhìn nhau hần lập tức nháy mắt một cái rồi nở một nụ cười giả hoạt với nàng.

Tần Phiên Phiên bị sự nghịch ngợm bất thành linh của hần làm cho sửng sốt, rồi cong môi đỏ cười đáp lại.

Hai người nhìn nhau cười rồi lập tức quay mặt đi, ra vẻ nghiêm túc nhìn triều thần ở dưới, giống như chuyện lúc này không hề tồn tại.

Kỳ thật hành động vừa rồi của Đế Hậu bị một vài triều thần nhìn thấy, bọn họ đều cảm thấy ngọt ê răng, ghen ghét đỏ cả mắt.

Cần phải làm vậy à? Trước mặt đám triều thần bọn họ làm ra hành động thân mật như vậy làm gì? Ai mà chả có tức phụ, về nhà làm không được à?

Có nhất thiết phải kích thích bọn họ ở đây không? Hơn nữa có vài vị triều thần ở nhà có hồ cái thì tức giận đến run cả người.

Khi nào thì con hồ cái nhà mình có thể ôn nhu như Hoàng hậu nương nương được chứ, cười ôn nhu dịu dàng, cả đời không ai sánh bằng.

"Không có việc gì thì bãi triều đi." Tiêu Nghiêu phất tay, vô cùng thỏa mãn nói.

Đã nghe xong những người này khen rồi, cũng phong Tần Phiên Phiên thành chính cung Hoàng hậu rồi, cả cuộc đời hắn đã viên mãn rồi.

Muốn thê tử có thê tử, muốn nhi tử có nhi tử, muốn giang sơn có giang sơn, năm mơ cũng có thể cười tỉnh.

"Bãi triều ——" Trương Hiến Năng lấy giọng gào to một tiếng.

Tất cả quan lại cùng hành lễ, cao giọng nói: "Cung tiễn Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương."

Tiêu Nghiêu đứng lên rồi giơ tay ra với nàng, nụ cười trên mặt của Tần Phiên Phiên không giấu được, nàng đặt tay mình vào trong lòng bàn tay hắn, Đế Hậu nắm tay nhau bước lên thăm dò rời khỏi Quang Minh điện.

Lúc bước lên kiệu liễn thì Tần Phiên Phiên quay đầu lại nhìn thoáng qua Quang Minh điện, ánh mặt trời chiếu vào cung điện nhìn càng trắng lè huy hoàng.

Nơi này là tượng trưng cho quyền lực, lúc đầu nàng tưởng sẽ vô cùng nghiêm túc khiến nàng không thở nổi. Nhưng khi nàng thật sự bước vào

chiến trường của nam nhân lại thấy cũng có mặt đáng yêu. Tiêu Nghiêu đã nỗ lực hết sức để Tần Phiên Phiên cảm nhận được ở đây cũng có tình người.

Ít nhất trước từng câu nói của Trương Ngự sử nàng có thể tưởng tượng ra vạt dậm non sông tươi đẹp của Đại Diệp và tương lai tươi sáng của quốc gia này mà không phải đủ loại tham quan bị lôi ra, tội thần phản quốc bị thẩm phán, cũng không có người lừa ta gạt.

"Cảm giác thế nào? Quang Minh điện có được không?" Tiêu Nghiêu dừng kiệu lại, gọi Tần Phiên Phiên ngồi chung long liễn với mình.

Tần Phiên Phiên gật đầu: "Giống như tưởng tượng của thần thiếp, vô cùng nguy nga tráng lệ."

Tiêu Nghiêu bữu môi, nhỏ giọng oán hận với nàng: "Trên thực tế ấy, ngồi trên long ỷ ở Quang Minh điện sẽ bị mặt trời chiếu vào. Ngày xưa vào mùa hè Hoàng Tổ phụ của trẫm đã bị mặt trời chiếu đến cháy nắng, mùa đông thì bị mặt trời chiếu ấm áp đến mức buồn ngủ, ông ấy bị Ngự Sử đài mắng suốt một năm, ông ấy cũng không dám ngẩng đầu cả một năm. Chính vì vậy mà cho long ỷ lùi về sau một chút, không cần lo lắng trời nóng hay lạnh bị mặt trời chiếu nữa."

Khuôn mặt Tần Phiên Phiên lộ vẻ không thể tưởng tượng được, lập tức hỏi: "Không thể nào? Ngồi trên long ỷ cho dù bị nắng xuyên qua cửa lớn chiếu vào thì cũng là triều thần bị nhiều hơn chứ. Hoàng Tổ phụ bị cháy nắng mà các triều thần lại không bị sao cả?"

Tiêu Nghiêu gật gật đầu, ý cười trên mặt có chút vi diệu: "Đó là bị Hoàng Tổ mẫu nguyên rửa, đều là chuyện quá khứ xa xăm." (Bốn cung tò mà câu truyện của cặp này hơn Tiên hoàng và Cao Thái hậu nè).

Hắn nói xong câu này thì đổi đề tài, rõ ràng là không muốn nói thêm.

Dù sao cũng là chuyện của trường bối, nếu đem ra bàn tán thì có chút không tốt lắm. Mặc dù chuyện chê cười của Hoàng Tổ phụ trong một lúc cũng thể nào không nói hết được, nhưng để tránh cho lão nhân gia ban đêm tìm hăn tán dóc thì vẫn nên dừng lại thì hơn.

Tần Phiên Phiên vẫn đắm chìm vào trạng thái không thể tưởng tượng được. Đột nhiên nàng phát hiện, có lẽ nàng là vị Hoàng hậu bị "chèn ép" nhất trong các vị Hoàng hậu của Đại Diệp.

Hoàng Tổ mẫu dám nguyên rủa Hoàng Tổ phụ, Cao Thái hậu cũng dám nhả mặt với Tiên hoàng, chỉ có nàng một đường đi theo cầu tử mới bò lên được vị trí này.

Tần Phiên Phiên quyết định phải suy nghĩ lại nhân sinh thật kỹ, nàng rất muốn học tập hai vị trường bối, đến tột cùng là bọn họ dạy dỗ ngôi cửu ngũ như thế nào mà nghiền áp ngôi cửu ngũ chặt chẽ như thế.

Lúc hai người trở lại Thường Đào các thì Đại Hoàng tử đang bò trên thảm lông. Dạo dần đây bà vú dạy thẳng bé bò, nhưng có lẽ do nó lười hoặc do quá béo mà không bò nổi.

Cả cái bụng của nó đều dính vào thảm lông, giống như con sâu béo vậy, luôn cố gắng bò về phía trước. Thỉnh thoảng thẳng bé vui vẻ thì cử động khuỷu tay về phía trước vài cái; nếu không vui thì cả người nằm im trên thảm lông, chỉ có đôi mắt là tò mò nhìn ngấm bốn phía, mặc kệ người gió táp mưa sa còn ta vẫn lù lù bất động.

Tần Phiên Phiên trở về thì nhìn thấy thẳng bé lộ vẻ mặt chán đời nằm im ở đó, trên mặt giống như viết mấy chữ "ta không muốn cử động".

Nàng khom lưng cúi xuống bế nó lên.

Tiêu Nháo Nháo vừa nhắc đầu đã ngậy ngấn cả người, lập tức không nhận ra ai đang bế mình.

Bởi vì Tần Phiên Phiên thường xuyên chăm sóc hài tử nên chỉ trang điểm nhẹ nhàng, hơn nữa gần đây Tiêu Nháo Nháo thích túm đồ vật lung tung nên nàng cũng không mang nhiều đồ trang sức.

Thằng bé nghiêng đầu, cẩn thận quan sát Tần Phiên Phiên, sau một lúc lâu mới nhận ra đây là mẫu thân của nó.

Tiêu Nháo Nháo lập tức nở nụ cười, hai bàn tay mập mập bắt đầu múa máy.

Thằng bé tò mò nhìn cái vòng trên cổ nàng, khuyên tai nó cũng thích, còn cái cái mũ phượng bằng vàng lấp lánh kia nữa, nhưng nó không với tới bèn lập tức dùng chân cố đứng lên để với.

Tần Phiên Phiên bất đắc dĩ nhét nó vào lòng ngực bà vú, sau đó gọi người thay y phục tháo trang sức cho nàng.

Bộ y phục trang sức hôm nay của nàng vô cùng nặng, đeo cả ngày khiến nàng mệt sắp chết.

Khi nhìn thấy Tần Phiên Phiên nhẹ nhàng thoải mái như bình thường thì Tiêu Nháo Nháo bổ nhào vào trong lòng ngực nàng.

Bà vú đưa cho nó một cái trống bỏi, bây giờ nó đang cầm trên tay nghịch, ngoan ngoãn hơn ngày thường rất nhiều.

Tiêu Nghiêu trêu đùa với Tiêu Nháo Nháo mấy câu rồi trở về Long Càn cung xử lý chính sự.

Hắn vừa đi không lâu thì Thư Quý phi tới.

"Thần thiếp tham kiến Hoàng hậu nương nương." Nàng cung kính hành lễ.

Tần Phiên Phiên lập tức đỡ nàng lên, nàng ấy cố ý tránh Tiêu Nghiêu. Lần trước Tần Phiên Phiên nói với nàng ấy Hoàng thượng biết nàng ấy và Cảnh vương đã từng liên lạc qua thư từ, nhưng cũng biết nàng ấy không đội nón xanh cho hắn, vì vậy sinh mạng nàng ấy cũng an toàn.

Cho dù như thế cũng khiến Thư Quý phi sợ đến hết hồn, dù sao chuyện này cũng rất khó nói, lỡ như ngày nào đó Hoàng thượng nhìn nàng thấy chướng mắt rồi định tội nàng thì nàng cũng không biết tìm chỗ nào mà khóc.

Biện pháp tốt nhất là tránh mặt Hoàng thượng, Hoàng thượng không nhìn thấy nàng thì sẽ không nhớ đến những chuyện nàng đã làm.

Thư Quý phi đến đây đối chiếu lại lần cuối với Tần Phiên Phiên. Ban ngày tổ chức phong Hậu đại điển ở Quang Minh điện, buổi tối còn tổ chức yến tiệc chúc mừng ở trong hậu cung.

Cung nhân của Thường Đào các đều đã thông báo các cung điện khác. Đến tận ngày hôm nay các phi tần khác mới biết được tại sao dạo này trong cung luôn có không khí vui mừng.

Cũng không phải vì nghênh đón ngày hội gì mà là chúc mừng hậu cung đã có chính cung Hoàng hậu nương nương.

Cung điện tổ chức tiệc tối vẫn kim bích huy hoàng như cũ. Các phi tần đi vào trong điện mới thấy hơn mười vị mỹ nữ ăn mặc theo phong cách dị vực, mọi người liền tiến lên hỏi thăm tin tức.

Sau khi hỏi xong lại phải nén giận trong lòng.

Bọn họ đến đây biểu diễn chúc mừng Tần Phiên Phiên được phong Hậu.

"Tiệc tối ăn tết thì không cho chúng ta khiêu vũ, kết quả nàng ta được phong Hậu thì lại tìm người khiêu vũ chúc mừng. Nghe nói còn có cả hát tuồng nữa!"

"Đúng vậy, các người có phát hiện hay không, mấy vũ nữ kia ăn mặc hở hang như vậy, còn khiêu vũ trên mặt trống to. Thật là nhớ đến liên tức."

"Hừ, phong Hậu thì có gì mà đặc ý. Các người cứ đợi mà xem, có khi đêm nay sẽ có người bò lên giường của Hoàng thượng ấy!"

Phi tần nào trong lòng không vui thì túm tụm lại với nhau nói thầm, trên mặt đều là vẻ tức giận.

Bởi vì chuyện xảy ra ngày tết nên Hoàng thượng đã xử lý vài phi tần, nhưng đã qua hơn nửa năm, bọn họ lành sẹo thì quên đau. Hơn nữa chuyện Tần Phiên Phiên trở thành Hoàng hậu quá đột ngột khiến bọn họ không chấp nhận được.

Đương nhiên cũng có người chết lặng chả quan tâm. Tần Phiên Phiên đã độc sủng lâu như vậy nay trở thành Hoàng hậu là chuyện sớm hay muộn. Bọn họ không phục thì làm được gì, ăn no rảnh rồi à.

Càng quan trọng hơn là bình thường ngay cả tiệc tối ăn tết đều đến muộn nhưng hôm nay Hoàng thượng lại đi cùng Tần Phiên Phiên, mười ngón tay của hai người đan chặt vào nhau chậm rãi đi vào trong điện.

Thảm đỏ trải từ ngoài cửa điện cho đến giữa điện, các phi tần nhìn bọn họ nắm tay nhau đi vào thì sắc mặt vài người trắng bệch.

Yến tiệc này không giống như tiệc chúc mừng Tần Phiên Phiên phong Hậu mà giống tiệc đại hôn của hai người bọn họ hơn.

Tần Phiên Phiên mặc phượng bào màu đỏ tươi của Hoàng hậu, Hoàng thượng thì mặc long bào màu đen nhưng đai lưng đổi thành màu đỏ tươi,

nhìn kiểu gì cũng giống như bọn họ ở thành thân đại diện.

"Đây là Hoàng hậu của trẫm, hậu cung cũng không còn là rắn mất đầu, trẫm hy vọng chư vị phi tần có thể làm hết phận sự, thời thời khắc khắc ghi nhớ cung quy ở trong lòng. Nếu có người mạo phạm Hoàng hậu, chính là mạo phạm trẫm, ngỗ nghịch ngôi cửu ngũ chính là trọng tội, các vị phi tần đều không muốn chịu phạt đúng không? Ly rượu thứ nhất kính Hoàng hậu của trẫm, kính mẫu nghi thiên hạ, trở thành tấm gương cho nữ tử của Đại Diệp triều!"

Tiêu Nghiêu từ trước đến giờ đều nói thẳng, hôm nay cũng vậy.

Mỗi câu nói đều chỉ rõ hấn bênh vực Tần Phiên Phiên, hấn vừa nói vừa liếc nhìn các phi tần trong điện, trong mắt tràn đầy cảnh cáo.

Hấn giơ một chén rượu lên, lắc lắc với người phía dưới.

Cho dù có người không tình nguyện thì lúc này cũng phải bưng chén lên cùng hấn chúc mừng Tần Phiên Phiên trở thành Hoàng hậu.

Uống xong ly rượu thứ nhất có khá nhiều người trực tiếp ngồi xuống, không nghĩ đến việc Tiêu Nghiêu lại rót thêm một ly rượu nữa.

Trong lòng các vị phi tần run lên, chẳng nhẽ muốn kính ba ly rượu, không cần chơi đùa bọn họ như vậy, chỉ là Hoàng hậu mà thôi, bọn họ cũng không thèm quan tâm.

"Ly rượu thứ hai, kính chính thê của trẫm. Kính nàng hoạt bát thú vị, tô đầy màu sắc cho thế giới của trẫm."

Hấn cũng không nhắc nhở những phi tần khác, chỉ nhìn thẳng Tần Phiên Phiên.

Tần Phiên Phiên có chút cảm động, lập tức bưng ly rượu lên muốn chạm cốc với hần lại bị hần ngăn lại, hần lôi cánh tay của nàng rồi vòng qua nó.

Hai cánh tay giao nhau, rượu giao bôi.

Tất cả phi tần ồ lên. Hoàng thượng lại uống rượu giao bôi với Tần Phiên Phiên trước mặt mọi người, chẳng nhẽ hôm nay là tiệc tối thành thân đại điển của bọn họ?

Tiêu Nghiêu mặc kệ tiếng ồn ào phía dưới chỉ chuyên chú nhìn Tần Phiên Phiên, đôi mắt đen bóng giống như có ngôi sao giấu trong đó vậy.

Tần Phiên Phiên cười với hần, nâng tay uống cạn ly rượu, uống xong nhìn hần thì hốc mắt đã đỏ bừng.

Men rượu xông lên mũi, nước tràn đầy đôi mắt, tựa như có thể rơi xuống ngay lập tức.

Sự trân trọng của hần đối với nàng, bất kì lúc nào nàng cũng có thể cảm nhận được.

"Ly rượu thứ ba." Hần vừa nói vừa rót rượu cho Tần Phiên Phiên, trầm giọng nói: "Kính mẫu hậu của con trẫm. Kính nàng ôn nhu kiên nhẫn, trở thành bến cảng ôn nhu của Nháo Nháo."

Hần vừa nói ra liền liếc mắt về phía Trương Hiến Năng, rất nhanh bà vú đã ôm Tiêu Nháo Nháo đi đến.

Hần đã bắt đầu ngáp ngáp dài, rõ ràng là mệt mỏi buồn ngủ nhưng nhìn thấy phụ mẫu của mình thì lại vô cùng vui vẻ.

Cung nữ đứng bên cạnh dâng một ly nước ấm lên, Tiêu Nghiêu cầm ly nước chạm với ly rượu của Tần Phiên Phiên một chút rồi vô cùng cẩn thận

cho Tiêu Nháo Nháo uống một ngụm.

Đến bây giờ mới uống xong ba ly rượu, Đế Hậ cũng ngồi xuống.

Cao Thái hậ ngồi bên cạnh luôn mỉm cười nhìn bọn họ, trong ánh mắt cũng tràn ngập nước, giống như nhớ lại chuyện cũ của mình.

Biểu diễn ca múa đã bắt đầu rồi, thậm chí còn xướng một hí khúc đặc biệt vui mừng.

Dưới đài có nhiều vũ nữ xinh đẹp như vậy nhưng có rất ít người dám vút mị nhãn cho Hoàng thượng, cảnh tượng này so với những vũ nữ trước đây muốn dính lên trên người Hoàng thượng quả thật khác nhau như trời với đất.

Rõ ràng vũ nữ trong cung đều hiểu, có Hoàng hậ nương nương rồi thì cho dù người có xinh đẹp hơn cũng không thể lọt vào mắt xanh của Hoàng thượng được.

Nếu còn có người chưa từ bỏ ý định, muốn đâm đầu vào tường thì cũng chỉ có kết cục nhục nhã xấu hổ mà thôi.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 147: Phiên Phiên Uống Say

Edit: Tuệ Tu nghi

Beta: Rine Hiền phi

Trong hoàng cung đều là khung cảnh ca múa mừng thái bình, khắp chốn mừng vui, nhưng trong tiểu viện nào đó của Tĩnh Tư am lại loạn đến trời long đất lở.

Trước đó, tiểu ni cô đến đưa cơm chay như mọi khi nhưng đi cùng nàng còn có một vị đại thái giám họ Lý.

Ni cô của Tĩnh Tư am đều rất sợ người trong cung, cho dù chỉ là một thái giám có thân phận thấp kém thì trong lòng các nàng vẫn ngập tràn cảm giác khủng hoảng.

Dù sao Thanh Phong sư thái lúc trước cũng là nhân vật lớn thế mà cũng bị đuổi về Tĩnh Tư am thì cả người đầy thương tích, vậy còn chưa là gì, lại còn trượng trách ngay trước cửa am khiến cho rất nhiều khách hành hương bị dọa sợ chạy mất.

Lúc đó người đến tuyên đọc thánh chỉ trừng phạt Thanh Phong sư thái cũng là một đại thái giám, toàn bộ người trong Tĩnh Tư am đều sợ ngây người, trăm triệu lần không ngờ tới sư thái nhà mình lại bị mất mặt như thế, còn nói năng bậy bạ muốn ám hại thai nhi trong bụng chủ tử trong cung, đây là chuyện tội ác tày trời.

Sau khi Thanh Phong sư thái bị đánh vẫn luôn bị ném ở hậu viện để dưỡng thương, chỉ là sau nửa tháng vết thương đã dưỡng tốt lên không ít thì người trong cung lại đến, vẫn là Trương công công lúc trước.

Sau khi phái người kéo bà ta ra ngoài lại thêm một trận đòn không nhẹ nữa.

Chỉ là dù sao cũng đã cho Tĩnh Tư am chút mặt mũi, không kéo đến chỗ khách hành hương mà là đánh xong ngay tại hậu viện.

Khách hành hương ở tiền viện không hề bị ảnh hưởng một chút nào, chỉ là nhóm ni cô vẩy nước quét sân lúc đó tại hậu viện bị dọa đến run bần bật.

Tuy là Thanh Vũ sư thái mới nhậm chức đã trấn an bọn họ nhưng trong đáy lòng các nàng đã mặc định, chỉ cần có người trong cung đến thì nhất định là sẽ có người gặp xui xẻo.

Tiểu ni cô đặt cơm chay xuống liền vội vàng rời đi, không dám dừng lại dù chỉ một giây, giống như là đang có gì đuổi theo phía sau vậy, sợ tới mức sắc mặt tái mét.

Vị công công đến lần này không phải ai khác mà chính là Lý Đức công công chương quản Thường Đào các.

Chủ tử của hắc là Tần Phiên Phiên, bởi vì ngày thường có chút thân thiết với Long Càn cung nên đôi khi Trương Hiến Năng cũng sẽ chỉ điểm hắc đôi lời.

Lý Đức từ một thái giám nho nhỏ chớp mắt đã lách mình trở thành đại hồng nhân trong cung, khí thế quanh thân hiện tại cũng hoàn toàn không giống trước.

"Mẫn Phi nương nương, đã lâu không gặp." Lý Đức cung kính hành lễ với nàng ta, chẳng qua là trong giọng nói lại mang theo vài phần ý tứ trêu chọc.

Sắc mặt Chúc Mẫn hơi trầm xuống, trong cung Tần Phiên Phiên luôn thích dùng cung nữ, thái giám đều rất ít thấy, nhưng vị công công chương sự này, Chúc Mẫn vẫn biết đến.

"Người là ai, bốn cung chưa từng gặp người. Không có sự cho phép của Hoàng thượng thì không thể tiến vào Tĩnh Tư am. Công công, mời về đi." Chúc Mẫn hừ lạnh một tiếng, cố ý dùng giọng điệu âm dương quái khí để nói chuyện.

Nàng thấy người của Tần Phiên Phiên đến đây, liền biết chắc là không có chuyện tốt gì.

Lý Đức không hề có chút bức bối nào, vẫn cong môi cười lạnh như cũ, đây là hăn học được từ Trương Hiến Năng.

Thời điểm đối mặt với kẻ địch, cách tốt nhất chính là cười, tức giận cũng được mà hưng phấn cũng xong, trước sau đều chỉ có cười, đối phương sẽ không thể đoán được rốt cuộc thì người muốn làm gì, do đó sẽ sinh ra vài phần kiêng kị trong lòng.

Chỉ là Trương Đại Tổng quản cười đến cực kỳ thân thiết còn Lý Đức lại cười ra dáng vẻ đại gian đại ác, giọng the thé, nơi nơi đều lộ ra cảm xúc đau thương vì việc hăn bị cắt mất trứng.

"Chính là Hoàng thượng lệnh nô tài đến, có thánh chỉ muốn tuyên đọc cho ngài nghe một chút." Hăn vừa nói vừa lấy ra một cuộn thánh chỉ từ trong ngực, cũng thật khó cho hăn khi có thể giữ được lâu như vậy.

Chúc Mẫn lập tức ngơ ngẩn, nhìn cuộn thánh chỉ màu vàng sáng kia nhất thời trong lòng ngũ vị tạp trần.

"Cho ta? Hoàng thượng phái người đến đọc thánh chỉ?" Nàng hoàn toàn khó có thể tin, trừng lớn hai mắt.

Lý Đức lại cười cười với nàng ta, cười đến mức khiến trong lòng Chúc Mẫn sinh ra bức bối, hận không thể lập tức xông lên, xé nát gương mặt này của hắn.

Chỉ là trong tay Lý Đức có thánh chỉ, cho dù nàng có phần nộ đến mức nào cũng không dám xông lên làm bất cứ chuyện gì.

Dưới ánh mắt như cười như không của Lý Đức, Chúc Mẫn không cam lòng quỳ xuống.

"Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết----- " Hắn vừa lòng khi thấy được dáng vẻ khom lưng dập đầu của Chúc Mẫn, ho nhẹ một tiếng, gân cổ lên bắt đầu đọc, còn điều chỉnh một chút cho giọng điệu uyển chuyển, tranh thủ lấy Trương Đại Tổng quản làm chuẩn.

"Tân thị nữ nhi Phiên Phiên, từ khi vào cung đến nay, đoạn mẫn giai tuệ, dung mạo tú lệ, rất vừa lòng trẫm. Nàng chấp chưởng hậu cung, có công lao lớn, dưỡng dục Hoàng Trưởng tử, càng thêm vất vả. Nay đặc phong chính cung Hoàng hậu, cùng trẫm chung hưởng giang sơn muôn đời."

Ngay từ lúc hắn đọc ra "Tân Phiên Phiên", Chúc Mẫn liền ngẩng phắt đầu lên, chờ sau khi đọc xong câu cuối cùng, sắc mặt nàng đã tái nhợt như tờ giấy, cả người đều là tư thế lung lay sắp đổ.

"Thế mà Hoàng thượng lại thật sự phong Tân Phiên Phiên làm Hoàng hậu? Nàng ta có tài đức gì? Vì sao lại là nàng ta, vì sao hết lần này đến lần khác Hoàng thượng lại phá lệ vì nàng ta? Nàng ta dựa vào cái gì..."

Chúc Mẫn tê tâm liệt phế ngã xuống đất, nếu không phải cung nữ đứng bên cạnh nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy nàng, có lẽ nàng đã lăn lộn trên mặt

đất không chừng.

Tuyệt vọng xưa nay chưa từng có bao phủ toàn bộ nàng.

Rõ ràng trước khi đi, nàng còn thề son sắt với Tần Phiên Phiên là cho dù Hoàng thượng có phá lệ để nàng ta sinh con thì vị trí Hoàng hậu cũng không phải người như nàng ta có thể mơ tưởng.

Nhưng Chúc Mẫn nói ra lời này mới được bao lâu, thế mà vả mặt đã tới nhanh như vậy, Tần Phiên Phiên đã đường đường bước lên vị trí Hoàng hậu.

Hơn nữa còn thực hiện lời hứa lúc trước, cho người báo với nàng một tiếng.

"Nô tài là phụng mệnh Hoàng hậu nương nương, đặc biệt mang thánh chỉ đến đọc cho ngài nghe. Chỉ là giọng nói của nô tài không học được như của Trương Tổng quản, ngài hãy nghe tạm vậy. Giờ phút này Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương đang ở đại yến cùng chư vị phi tần nương nương, các ca cơ vũ cơ hấp dẫn còn đang thay nhau lên sân khấu. Hoàng thượng liên tiếp kính Hoàng hậu nương nương ba ly. Chủ tử để nô tài nói với ngài một câu, ngài ở Tĩnh Tư am sống tốt nha, chờ sau này chủ tử có chuyện tốt gì, nhất định sẽ phái nô tài đến báo với ngài một tiếng."

Lý Đức vừa nói vừa thu lại thánh chỉ, trên mặt vẫn là biểu tình cười cười kia, đương nhiên lời nói này của hắn vẫn rất chọc người khác tức giận.

"Vì sao Hoàng thượng phải phong nàng ta làm Hoàng hậu? Có phải nàng ta là hồ ly tinh chuyển thế, hết lần này đến lần khác khiến Hoàng thượng vì nàng ta mà phá lệ? Vậy những nữ nhân khác trong cung thì tính thế nào? Đều là đá kê chân cho Tần Phiên Phiên à? Ta muốn hỏi Hoàng thượng, hắn có còn lương tâm hay không, chẳng lẽ chỉ có nữ nhân Tần Phiên Phiên kia quý giá, những người khác đều không phải người sao? Trước kia hắn đối với chúng ta như vậy thì tính thế nào?"

Chúc Mẫn đột nhiên đứng lên, muốn lao về phía Lý Đức.

Sắc mặt hai cung nữ hầu hạ đều thay đổi, hăn ta đi theo Hoàng hậu nương nương, nước lên thì thuyền lên, thân phận hiện giờ của Lý Đức không phải là ai cũng có thể chạm vào.

Chỉ là không biết là do gần đây Chúc Mẫn hay ăn đồ ăn chay hay là do tích tụ trong lòng mà cả người mềm như bông, không có chút sức lực nào.

Lý Đức cũng chỉ đẩy nhẹ một cái, nàng ta đã quỵ rạp xuống đất.

Trên mặt Chúc Mẫn đều là vẻ tuyệt vọng, nàng nâng đôi tay lên che mặt, cả người đều run rẩy.

Những chất vấn đó của nàng ta, bây giờ Lý Đức nghe được đều cảm thấy buồn cười, hăn cũng không che giấu, lập tức liền bật cười thành tiếng.

Cười càng giống như một tên hoạn quan hồng đến tận xương tủy.

Chúc Mẫn ngẩng đầu, hai mắt đỏ ngầu nhìn hăn, trong ánh mắt lộ ra hận ý nồng đậm, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: "Người cười cái gì?"

Lý Đức thu lại tiếng cười, trầm giọng, nói: "Mẫn Phi nương nương, nô tài không phải Hoàng thượng, cũng không biết ngài ấy nghĩ thế nào. Nhưng những lời này của ngài thật nực cười, bởi vì chư vị phi tần đều tâm tâm niệm niệm đối với Hoàng thượng, đều muốn đạt được thánh sủng, cho nên Hoàng thượng phải đáp trả tình cảm của tất cả các nàng sao?"

Hăn ho nhẹ một tiếng, nói: "Không thể đâu, hậu cung ba ngàn giai lệ, nhiều không đếm xuể, Hoàng thượng lại chỉ có một. Huống hồ lúc trước Hoàng thượng còn muốn đưa vài vị phi tần về nhà mẹ đẻ, để các nàng sống cho tốt, bảo đảm người nhà mẹ đẻ không gây bất lợi cho các nàng. Chỉ là mấy vị nương nương đó làm như cha chết mẹ chết, khóc lóc cầu xin không

muốn về nhà, chỉ muốn sống an phận ở trong cung, bảo đảm sẽ không gây ra phiền phức gì."

Hắn cố ý thở dài một hơi: "Nô tài thấy rất kỳ lạ, các vị một lúc thì nói muốn thế này một lúc sau lại nói không muốn như vậy nữa, chờ đến lúc thỏa mãn các vị rồi lại không vui, còn muốn trách móc Hoàng thượng. Lại nói đến mấy vị nói sẽ an phận trong cung kia, nói gì mà sẽ không gây khó dễ cho chủ tử nhà ta, đều chỉ là mấy lời trấn an Hoàng thượng làm kế hoãn binh mà thôi. Từ trước đến nay các người muốn cũng chỉ có địa vị cao và thánh sủng mà thôi. Chỉ là, xin lỗi ngài, bất kể cái gì cũng đều là của chủ tử nhà ta, ngài đừng nghĩ chạm vào!"

Lý Đức nói xong lời cuối cùng, ném cho nàng ta một ánh mắt xem thường, hoàn toàn là đáng vẻ kiêu ngạo ương ngạnh, bày ra đáng vẻ của một tên thái giám chết bầm hết sức tiêu chuẩn.

"Việc này còn không tới phiên một con cầu thiện như ngươi nói!" Nàng vừa nói vừa bò dậy, đột nhiên nhào về phía hắn, đáng vẻ gương mặt múa vuốt, hiển nhiên là muốn xé nát khuôn mặt của Lý Đức.

Chỉ là Lý Đức vô cùng nhanh nhạy lui về phía sau một bước, trực tiếp tránh đi, sau khi cuộn thành chỉ lại liền chuẩn bị rời đi.

"Trước khi đi, gửi lại ngài mấy lời. Làm người vẫn nên lương thiện một chút, không nên để tâm vào chuyện vụn vặt. Mẫn Phi nương nương, ngài hãy ở Tĩnh Tư am từ từ chờ đợi, nói không chừng ngày nào đó Hoàng thượng thấy ngài nghe lời như vậy, sẽ cho ngài tự do. Thiên hạ này rộng lớn, chuyện lạ gì mà không có, tội gì cứ phải tiến cung rồi tự tìm không thoải mái cho mình chứ?"

Lúc này Lý Đức không còn cười âm trầm như trước, ngược lại lại nói chuyện rất có đạo lý, rõ ràng là khuyên nhủ thật tình.

Thật ra mấy câu này không phải là ý của hắn, là Tần Phiên Phiên cố ý dẫn dò nhưng lại không muốn hắn nói là ý của nàng.

Chính là vì không muốn để Chúc Mẫn nghe được ba chữ "Tần Phiên Phiên" mà sinh ra chán ghét, muốn Chúc Mẫn có thể thật sự nghe lọt tai, đến lúc đó Tần Phiên Phiên cũng tiện cầu xin cho nàng ta với Hoàng thượng.

Cũng không phải do Tần Phiên Phiên ăn nó rảnh rồi không có chuyện gì làm mà xen vào chuyện của người khác, mà là hiện tại nàng là Hoàng hậu, có Đại Hoàng tử, lại có sủng ái vô thượng của Hoàng thượng, có thể nói là không còn mong gì nữa.

Hà tất phải khiến người khác chịu tội chứ?

Nữ nhân sao phải đi làm khó nữ nhân chứ, Chúc Mẫn được tự do, bất kể là rời khỏi kinh thành đi tìm người Chúc gia hay là đi đến nơi nào khác, nhất định là không thiếu lộ phí, sau khi sống mai danh ẩn tích sẽ có tương lai vô cùng tươi sáng như cũ.

"Ta khinh, đồ cấu thiên nhà người chó ra vẻ đứng nói chuyện không đau thắt lưng! Chúc gia đã xóa tên ta, ngoại trừ hậu cung ta không đi đâu hết. Thanh xuân nửa đời trước và tình cảm của ta đều hao phí trong hậu cung, nếu cứ lặng lẽ rời đi như vậy, ta sẽ thành kẻ thất bại từ đầu đến cuối. Ta nhất định không thể để thất bại như vậy, cho dù có bỏ ta cũng phải bỏ trở lại nơi đó. Người nói cho..."

Chúc Mẫn trực tiếp hung hăng phỉ nhổ hắn, biểu tình oán hận trên mặt vô cùng rõ ràng, tức muốn hộc máu.

Lý Đức không đợi nàng ta nói xong đã xoay người rời đi.

Những lời vô nghĩa sau đó hắn đều không muốn nghe, đơn giản chỉ là mấy lời mạnh miệng, chỉ đáng tiếc cho chủ tử dụng tâm lương khổ.

Những phi tần cứng đầu đó, căn bản là nói không thông được.

Để các nàng xuất cung tìm cuộc sống mới, liền giống như muốn mạng các nàng vậy, Mẫn Phi nương nương chính là ví dụ như vậy, Nguyệt Quý phi bị đuổi ra khỏi cung lúc trước cũng là như vậy.

Đương nhiên còn có Thư Quý phi, loại người thông thấu, không cần ai nói nhiều câu nào, người ta đã có thể tự mình suy nghĩ cẩn thận rồi.

"Ôi, dạng người nào có dạng mệnh đó thôi." Lý Đức thở dài một hơi, rời khỏi Tĩnh Tư am.

Sau khi tan tiệc rượu, Tần Phiên Phiên uống hơi nhiều, chủ yếu là nàng rất vui.

Cho dù lúc ở trong yến hội, có ít nhất một nửa số phi tần không phải thật lòng đến chúc mừng nàng, nhưng nội tâm vui sướng của nàng vẫn không khắc chế được.

Nàng lên làm Hoàng hậu, Hoàng thượng còn kính nàng ba ly liên tiếp, nàng vừa uống liền không thể ngừng được.

Thư Quý phi cũng kính nàng một ly, còn có mấy phi tần cũng đến kính nàng, Tần Phiên Phiên đều bày ra tư thế ai đến cũng không cự tuyệt, trên mặt vẫn luôn mang theo tươi cười thật lòng.

Chờ đến lúc ra khỏi yến hội, nàng đi đường có chút không vững, cần phải có người đỡ.

"Chủ tử, ngài chậm một chút." Hồng Y đỡ nàng cũng cảm thấy có chút quá sức.

Người uống say cảm giác phương hướng không tốt, đến đi đường cũng không đi đúng thành đường thẳng, không biết rốt cuộc là nàng muốn đi đâu.

"Muốn Muốn, người đi chậm thôi. Sao người lại đi nhanh như vậy."

Tân Phiên Phiên không cảm thấy mình đã say, ngược lại cảm thấy dường như trong người dư thừa sức lực, muốn chạy chậm đuổi theo Tiêu Nghiêu.

Sau khi nàng hô lớn một tiếng này, cung nhân xung quanh liền lâm vào một khoảng không gian tĩnh mịch.

Mẹ của ta ới, xưng hô cũng đổi luôn, hơn nữa sau khi chủ tử uống say giọng nói thật mềm nha, mềm mềm mại mại, giống như bánh chưng mới vừa luộc xong vậy, vừa mềm vừa dính.

Giọng nói của nàng còn có chút không rõ ràng lắm, quả thực giống như là đang làm nũng vậy.

Tiêu Nghiêu cong môi cười, thật ra hẳn không hề cách xa nàng, rõ ràng là hai người chỉ một trước một sau mà đi.

Nhưng nàng lúc uống say trở lên vô cùng dính người, ngay cả khoảng cách một bước chân cũng không thể chịu nổi.

Hắn dừng bước, nhìn nàng giống như một đứa trẻ đang tập đi, lưng la lưng lay chạy chậm hai bước về phía hắn, bắt một cái đã nắm được ống tay áo hắn.

Tân Phiên Phiên ngẩng đầu, cười ôn nhu với hắn, trong mắt ngập tràn ánh sáng mờ mờ.

Sắc mặt nàng hơi đỏ ửng, càng nổi bật khuôn mặt trắng như tuyết, nàng uống say có chút mơ hồ, so với ngày thường nhiều thêm vài phần đáng yêu.

"Chỉ bắt lấy ống tay áo là được?" Hắc thấp giọng hỏi nàng.

Tần Phiên Phiên gật đầu: "Đúng vậy."

Một bên trả lời hắc, một bên lại nhích lên trên một đoạn, trong lòng bàn tay là ngũ trảo kim long thêu chỉ vàng, nhận thấy cảm giác quen thuộc này, trong lòng Tần Phiên Phiên cảm giác bình yên thư thái.

Tiêu Nghiêu nhìn nàng ngoan ngoãn như vậy, chỉ muốn một tay kéo nàng vào trong ngực, hôn nàng một cái.

"Đi thôi." Hắc dẫn theo nàng đi về phía trước, nàng bắt lấy ống tay áo hắc, lung la lung lay bước theo.

Hồng Y do dự một lát, vẫn lui về phía sau một bước, đi theo hai người chứ không tiến lên đỡ Tần Phiên Phiên nữa.

Nàng ấy cảm thấy giữa hai người kia không cho phép bất luận kẻ nào chen vào giữa.

Nhưng Tần Phiên Phiên đã quá say, tư thế đi đường không vững, có thể ngã bất cứ lúc nào.

Hai mắt Hồng Y nhìn chăm chăm nàng, rất nhiều lần duỗi tay ra muốn đỡ nàng nhưng cuối cùng Tần Phiên Phiên đều có thể tự ổn định, Hồng Y gấp đến độ mồ hôi lạnh đầy ót.

"A!" Bỗng nhiên Tần Phiên Phiên kêu một tiếng, chân mềm nhũn liền ngã về phía trước, vừa khéo ngã vào lòng Tiêu Nghiêu.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 148: Viết Ý Chỉ

Edit: Tuệ Tu nghi

Beta: Rine Hiền phi

"Hi, hi, bắt được chàng rồi." Tần Phiên Phiên vừa nói vừa vươn đôi tay ra ôm lấy cổ hắn, hai chân vòng lên eo hắn hình thành tư thế như cái kéo, vẫn luôn không ngừng bò lên người hắn.

"Hử? Không phải là ta đón được nàng sao?" Tiêu Nghiêu đỡ lên hông nàng, giúp nàng bò lên người mình.

Tần Phiên Phiên dẫu dẫu môi, nhìn quanh khắp nơi, cuối cùng tiến đến bên tai hắn, giọng gấp gáp: "Ta lén nói cho chàng một bí mật nhé. Vừa rồi là ta cố ý ngã đấy, ta đi rất vững, nhìn cũng rất rõ, ta chính là muốn chàng ôm ta đấy. Giống như trong thoại bản viết anh hùng cứu mỹ nhân vậy, chàng lập tức đón được ta, tim ta đập thật nhanh nha. Chàng đã cứu ta một mạng, chàng anh tuấn như vậy, ta không có gì để báo đáp đành lấy thân báo đáp thôi..."

Vốn khi nàng muốn nói cho Hoàng thượng một bí mật, mới người đều cho rằng bản thân sẽ không thể nghe được, trong lòng đều rất tiếc nuối.

Kết quả là Hoàng hậu nương nương lại phát tác, âm lượng lúc sau còn to gấp hai lần lúc trước, đừng nói những nô tài theo phía sau như bọn họ phỏng chừng ngay cả cung nhân lén theo dõi bọn họ cũng có thể nghe thấy đi.

Ngay lúc Tần Phiên Phiên té ngã, cả người Hồng Y đều cứng đờ, sợ nếu chủ tử nhà mình mà ngã xảy ra chuyện gì, mạng nhỏ của nàng chắc chắn không giữ được.

Sao có thể ngờ đến là cố ý ngã để Hoàng thượng đỡ, còn bô bô nói với mọi người.

Kết quả là không chỉ có Hoàng thượng biết, ngay cả cung nhân Long Càn cung và Thường Đào các đi theo cũng biết, phỏng chừng chờ khi chủ tử tỉnh rượu sẽ hối không kịp đi.

Hơn nữa mấy lời sau đó là như thế nào đây, còn muốn lấy thân báo đáp, có lẽ là do tối nay nghe quá nhiều kịch đây.

Tiêu Nghiêu bị những hành động liên tiếp này của nàng chọc cười, không nhịn được giơ tay vỗ vỗ lưng nàng, đùa với nàng nói: "Ta đã là người của nàng rồi. Chúng ta là phu thê mà, nàng không cần lấy thân báo đáp đâu."

Tần Phiên Phiên hơi sửng sốt, nàng nghiêng đầu suy nghĩ một lát, tư thế này rõ ràng là đã say đến không phân biệt được mơ thực nữa rồi.

Cuối cùng đột nhiên gật đầu một cái, vui sướng vạn phần, nói: "Đúng nha, chúng ta đã là phu thê. Đêm nay là đêm thành thân của chúng ta sao? Ta còn mặc hỉ phục màu đỏ nha, thật là đẹp. Bên trên có thêu phượng hoàng, trên y phục của chàng có thêu long nha."

Nói đến đề tài rồng phượng này, cả người nàng đều trở lên vui vẻ, cười hắc hắc, nói: "Ta vừa mới sờ lên rồng ở cổ tay áo của chàng, nó thật ngoan. Chúng ta là long phượng trình tường, trời sinh một đôi."

Nàng cứ như vậy mà bò lên trên eo của Hoàng thượng, hai đùi đặt tại trên eo của hắn, đôi tay ôm cổ hắn, nói chuyện không ngừng.

Tuy rằng có chút không đâu vào đâu, nhưng bất kỳ ai cũng đều nhìn ra vui mừng trong mắt nàng.

Làm Hoàng hậu của chàng, ta thật vui vẻ nha, trở thành phu thê với chàng, ta thật vui vẻ nha, là chuyện vui vẻ nhất trong đời này.

Tiêu Nghiêu rõ ràng cảm nhận được cảm xúc của nàng so với thường ngày tốt hơn rất nhiều, liền cứ như vậy mà ôm nàng tiến về phía trước.

Dường như Tần Phiên Phiên có hơi mệt nhọc, cứ như vậy ngoan ngoãn ghé trên vai hắn, không nhúc nhích, hô hấp vững vàng.

Giờ phút này hắn giống như đang ôm một đứa trẻ to xác, tuy là đứa trẻ này thân kiều thể nhuyễn nhưng ôm đi một đoạn đường vẫn hơi mệt.

Hoàng thượng đã thở hỗn hển, nhưng mỗi lần hắn nhớ đến Tần Phiên Phiên cười nhạo chuyện hắn mừng một đầu năm đã sớm tiết, hắn cảm thấy phải tạo uy phong nam nhân, nếu không điểm mấu chốt này cả đời đều không vượt qua được.

"Chàng mệt sao?" Nàng cố tình hỏi.

"Không mệt, ta là nam nhân chân chính, ôm thê tử của ta sẽ không mệt!" Tiêu Nghiêu hít sâu một hơi, cố hết sức dùng giọng điệu bình tĩnh để nói chuyện với nàng.

Không muốn khiến nàng nghe thành hắn đã mệt đến mức sắp nằm liệt ra đây.

Tần Phiên Phiên gật gật đầu, sau một lúc lâu bắt đầu cười thành tiếng, hoàn toàn là hưng phấn đến cực điểm.

Nàng quay quay đầu, mãi cho đến khi dính đến bên tai của hắn, lúc này thật sự đè thấp giọng nói chỉ để cho hai người nghe thấy, nói: "Phu

quân, vậy chàng thờ mất sức như vậy, có phải muốn hoan hảo với ta không? Để ta sờ sờ xem, nơi đó của chàng có biến hóa hay không?"

Tần Phiên Phiên vừa nói vừa giơ tay ra, dần trượt xuống dưới từ trên vai hắn.

Tiêu Nghiêu cảm thấy cả người mình "oanh---" một tiếng, lập tức rơi xuống, Tần Phiên Phiên uống say, không chỉ có một mặt mềm mại mà còn càng thêm hạ lưu.

Lúc hạ lưu càng thêm đáng yêu, nếu chỗ kia của hắn không có chút biến hóa nào thì thật hổ thẹn với bản thân có món đồ vật kia.

Hắn hít nhẹ một hơi, cảm thấy cả người mình như rơi vào một cái lồng hấp, từ trong ra ngoài đều lộ ra một luồng nhiệt khiến cho người ta sợ hãi.

Tần Phiên Phiên vẫn vui đùa vào cổ hắn như cũ, cứ nhắm mắt như vậy mà sờ hắn, sờ soạng nửa ngày mà vẫn chưa sờ đến chỗ đó, trái lại chọc cho dục hỏa trên người Tiêu Nghiêu triệt để bùng lên.

Bởi vì các cung nhân hầu hạ đều ngoan ngoãn đi theo phía sau, không có một ai dám ngẩng đầu lên nhìn.

Hoàng hậu nương nương uống say, nhìn biểu hiện kia của nàng, bọn họ liền biết giữa hai vị chủ tử sẽ lại xảy ra một màn hài hòa trong sinh mệnh nữa, thương lượng một chút thấy không hợp để đi theo nữa đâu.

Cho nên Tiêu Nghiêu mới để nàng tùy ý sờ mà không hề ngăn cản.

Nhưng cứ sờ xuống tiếp như vậy sẽ có chuyện xảy ra, còn chưa đến Long Càn cung hắn sẽ phải hành sự ở đây luôn.

E là chuyện này so với chuyện mừng một đầu năm kia còn muốn khoa trương hơn, còn muốn mới mẻ hơn.

"Được, nàng xuống dưới tự mình đi đi, trăm mệt mỏi." Hắc vừa nói vừa vỗ vỗ lưng Tần Phiên Phiên, chuẩn bị thả nàng xuống đất.

"Tìm được rồi, quả nhiên là có biến hóa thật lớn nha."

Lại ở ngay lúc này, Tần Phiên Phiên ngẩng đầu nhìn hắc, trên mặt là một bộ tươi cười giảo hoạt.

Hai người cách nhau cực gần, mi mắt nàng cong cong, đỏ ửng trên mặt không giảm, mùi son môi trên môi đỏ mọng từng đợt từng đợt ập đến.

Thị giác, thính giác cùng với cảm giác thẹn từ hoàn cảnh xung quanh khiến Tiêu Nghiêu cảm thấy thật không ổn.

Hít sâu, hít sâu, trước mắt không phải mỹ nhân tuyệt sắc, chỉ là một cọng cải trắng, hắc còn mặt mũi nào nữa!

Tần Phiên Phiên cũng không biết rằng giờ phút này Hoàng thượng đang giao chiến với trời (đấu tranh tư tưởng dữ dội), chỉ cảm thấy nam nhân trước mặt nhìn thật đẹp, biểu tình trên mặt hoàn toàn nghiêm túc nhìn cũng đặc biệt đẹp.

Đặc biệt là khi nam nhân tuần lãng này lại là nam nhân của nàng, ngực nàng liền cảm thấy như được lấp đầy toàn bộ.

Ông trời đối xử với nàng thật quá tốt, những nguyện vọng của nàng đều có thể đạt được.

Nàng càng nghĩ càng vui vẻ, ngây ngốc mà cười thành tiếng rồi lại ngây ngốc mà tặng cho hắc một nụ hôn, nhưng chỉ là nụ hôn bên khóe môi, chạm vào liền tách ra.

Cũng không có chút ý vị tình sắc nào, nhưng thời điểm môi nàng rời khỏi, nàng nhanh nhẹn vươn đầu lưỡi ra liếm lên môi hắc một chút.

Tiêu Nghiêu hoàn toàn bùng nổ, hẳn không có cách nào hình dung loại cảm giác này, người trong ngực là người đời này hẳn thích nhất, chỉ là liếm một cái nhẹ nhàng như vậy, lại giống như liếm mất hồn của hẳn vậy, hoàn toàn không chống đỡ nổi nữa.

Nỗ lực lúc trước của hẳn đều uổng phí, lại hít sâu thế nào cũng không thể khắc chế được, gì mà cái trắng, lại làm sao có thể mù mà không thấy người trong ngực này là người trong lòng chứ, không thể biến thành cái trắng trong đất được.

"Ôi, lại có biến hóa nha, không hổ danh là nam tử hán đại trượng phu, co được dẫn được!"

Tần Phiên Phiên không hề buông tay, liền cảm nhận được biến hóa trong tay, lập tức chớp chớp đôi mắt to, vui sướng khác thường mà chia sẻ với hẳn cảm thụ của mình.

Bùm bùm bùm.

Tiêu Nghiêu cảm thấy cả người mình đều nổ thành pháo hoa, không cần cảm thấy đẹp, hẳn chỉ là một cái pháo hôi rơi xuống sau khi đã nổ xong mà thôi.

Rơi chết người.

Hẳn nhanh chóng giơ tay ra, một bàn tay che lại mắt nàng, một bàn tay che lại miệng nàng.

Dùng giọng nói run rẩy nhất đời này, nói với nàng: "Nàng buông tay."

Hẳn không thể đối diện với nàng nữa, Tần Phiên Phiên uống say, tại một khắc này liền không che giấu tình yêu giành cho hẳn, giống như trên thế giới này chỉ còn lại có mỗi mình người trước mắt.

Ảnh ngược trong đôi đồng tử của nàng đều là hắc, không có bất kỳ một chút xíu cảnh tượng nào khác, hắc hoàn toàn không chịu nổi.

Ngay cả việc che kín môi nàng, cũng là sợ đôi môi đỏ thắm kia của nàng sẽ lại kinh ngạc mà nói: Ôi, chàng lại biến hóa lần thứ ba, đồ vật của nam tử hán quả nhiên thần kỳ, có thể to nhỏ tùy ý.

Tần Phiên Phiên không hề buông tay, chỉ lắc lắc đầu muốn tránh khỏi bàn tay đang che kín môi mình kia, thấp giọng, nói: "Ta không buông, chàng nói cho ta biết ta đoán đúng rồi phải không? vừa rồi chàng thở gấp đến như vậy, có phải vì thích ta, thích đến-----"

Nàng nói tới đây lại tiếp tục đè thấp tiếng nói, đầu ngả gần về phía trước, không ngờ đôi mắt nàng bị che lại, không nhìn thấy được người trước mặt, ngả có hơi nhiều, trực tiếp hôn lên chóp mũi hắc.

"Muốn hoan hảo." Cuối cùng cũng nhả ra ba chữ.

Tiêu Nghiêu sắp bị nàng bức đến phát khóc luôn rồi, nữ nhân này uổng say, đáng yêu đến mức tra tấn hắc sắp chết rồi.

"Nàng đoán đúng rồi, đều đúng hết, mau buông tay!" Tiêu Nghiêu hít sâu một hơi, khó nhịn nổi mà nói.

Hắc cảm thấy qua đêm nay hắc sắp biến thành thái giám, trứng sử dụng đến tổn hại quá độ.

"Vậy chàng có muốn trở về hoan hảo với ta không? Muốn thì ta mới buông ra." Tần Phiên Phiên lại hỏi.

"Muốn muốn muốn!" Chuyện quan trọng phải nói ba lần, còn không buông hắc sẽ phải đi theo Trương Hiến Năng học hỏi, ngày thường thái giám xi xi (đi vệ sinh nhẹ đó =.=))) như thế nào.

Cuối cùng Tần Phiên Phiên cũng buông lỏng tay ra, trên mặt mang theo tươi cười hi hi ha ha.

Rốt cuộc bảo bối của Tiêu Nghiêu cũng được giải phóng, hắn cảm thấy cả người thăng hoa, liền cũng hạ tay xuống không che tầm mắt nàng nữa.

Nào ngờ người trước mặt lại tiến sát thêm, nói: "Ta đã biết đây là cái để uy hiếp ngươi, chờ đến lúc có yêu cầu gì liền áp dụng, nếu không cho ta liền nằm, ha ha ha....."

Nàng vui vẻ loạn cả lên, chỉ có Tiêu Nghiêu là bày ra vẻ mặt hờ hững.

"Xem như ngươi thông minh, trở về." Hắn tức giận nói một câu, kéo tay nàng đặt vào trong tay mình, quay trở về.

Chư vị cung nhân nhìn hai vị chủ tử cuối cùng cũng đi tiếp, toàn bộ thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Đương nhiên người theo ở phía sau đều phát hiện, Hoàng thượng đi đường bắt đầu khép chân, dùng lời của Trương Đại Tổng quản để nói, khẳng định là lại vừa lôi kéo trứng.

Hai người tay trong tay đi về hướng Long Càn cung, Tần Phiên Phiên nửa dựa vào trong ngực hắn, vẫn luôn để hắn kéo đi.

Nội tâm Hoàng thượng đặc biệt nôn nóng, hắn cảm thấy hình như bản thân đã làm một chuyện ngu xuẩn vậy, từ lúc đầu khi hắn ôm nàng một đến thở không nổi, hắn nên trực tiếp thừa nhận điều đó chứ không phải cố tình làm ra mấy chuyện sau này.

Cố sức thì kết quả cực kỳ thảm thiết, tỷ như hiện tại nàng khiến cho hắn càng thêm mất mặt, hơn nữa Tần Phiên Phiên còn say khướt, như một

cô gái gốc vậy, chắc chắn là không nhớ gì đi, chờ sau khi trở về hẳn nhất định phải nghiêm túc trừng trị nàng mới được.

Suốt dọc đường Tiêu Nghiêu vừa đi vừa suy nghĩ, nhất định phải dùng biện pháp nhanh nhất, tốt nhất khiến Tần Phiên Phiên nhớ rõ một mặt anh minh thần võ của hắn, mà không phải trạng thái túng quẫn kia.

Vì thế sau khi hai người trở về, Tiêu Nghiêu để Trương Hiến Năng chuẩn bị giấy và bút mực.

"Hoàng thượng, người mau sắp xếp đi, làm cái gì vậy hả?" Tần Phiên Phiên vịn vào cửa, vẻ mặt không tình nguyện.

"Nào nào nào, hôm nay nàng lên làm Hoàng hậu, vì trẫm mà viết một ý chỉ đi." Tiêu Nghiêu tự mình mài mực thay nàng, phất phất tay với nàng.

Tần Phiên Phiên vẫn là dáng vẻ không quá tình nguyện, dẫu môi, thấp giọng nói: "Trên đường chàng đã nói xong mọi chuyện rồi, sao bây giờ lại quên? Ta đây lại phải năm hai lần, để nó biến đổi, mới có thể thực hiện lời hứa?"

Biểu tình trên mặt Tiêu Nghiêu kia chỉ có thể nói là xuất sắc, vừa phức tạp lại có chút khó coi, hắn cảm thấy nếu ngày mai Tần Phiên Phiên tỉnh lại mà còn nhớ mình đã nói những gì, nhất định sẽ rất hối hận.

Vẻ mặt Trương Hiến Năng đứng hầu ở một bên hoàn toàn là ngốc luôn, căn bản không biết Hoàng hậu nương nương đã nói những gì?

Phải năm chỗ nào mới có thể khiến Hoàng thượng thực hiện lời hứa nhỉ, lần sau chờ nương nương ngủ rồi, hắn có thể lén hỏi một chút thử xem, nói không chừng về sau chính mình cũng có thể dùng đến.

Chỉ là hắn vừa nhìn tươi cười狡 hoạt trên mặt Hoàng hậu nương nương, Trương Đại Tổng quản liền mặc danh lùi một bước, vẫn là dừng hỏi

thì hơn, tình thú hai vợ chồng nhà người ta, thêm một thái giám như hăn sẽ xảy ra chuyện gì đây.

Tần Phiên Phiên vừa nói vừa đi lại gần, đôi tay còn làm ra động tác muống nắm, khiến cho Tiêu Nghiêu căng hết cả trứng, lập tức kẹp chặt hai chân.

Vẫn cứ thấp giọng dỗ nàng: "Nàng xem trăm viết nhiều giấy cam đoan như vậy rồi, nàng cũng viết cho trăm một tờ đi? Hiện tại nàng là Hoàng hậu, lời nói cũng rất có trọng lượng, trăm để nàng viết ra bảo đảm, bằng không đến lúc trăm không làm được nàng sẽ rất khó coi."

Tần Phiên Phiên bị hăn ôm vào trong ngực, Tiêu Nghiêu nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, bắt đầu viết từng nét chữ.

Hiện tại thần chí nàng có chút mơ hồ, bản thân viết cái gì cũng không biết luôn, nhưng bởi vì lúc mang thai, Tiêu Nghiêu liên tục xuyên dạy nàng viết chữ như vậy, giờ phút này ký ức trong lòng liền bị đánh thức, trên mặt nàng liền lộ ra tươi cười ngoan ngoãn, cứ viết từng nét từng nét một như vậy.

"Hoàng thượng, canh giải rượu nấu xong rồi." Vọng Lan bưng một chén canh giải rượu qua, hiển nhiên là chuẩn bị cho Tần Phiên Phiên.

Hiện giờ là thời điểm mấu chốt nhất, Tiêu Nghiêu đương nhiên sẽ không thể để một chén canh giải rượu làm hỏng, lập tức vẫy vẫy tay ý bảo nàng ấy rời đi.

Cho đến khi viết xong phần ý chỉ này, hăn tự mình đóng ấn lên, nhìn ý chỉ mới ra lò, Tiêu Nghiêu cảm thấy sống lưng đều thẳng tắp.

Hăn liên tục xem ý chỉ hai lần, mới cảm thấy mỹ mãn mà cuộn lại, để Trương Hiến Năng tìm một cái hộp gỗ mà cất vào.

"Tốt, Phiên Phiên, nào uống canh giải rượu đi." Hắc đế Tần Phiên Phiên viết xong ý chỉ, đạt được mục tiêu, lập tức muốn nàng uống canh giải rượu.

Dù sao lúc Tần Phiên Phiên tỉnh táo tuyệt đối sẽ không viết ra loại ý chỉ kia.

Kết quả hắc vừa quay đầu liền thấy Tần Phiên Phiên gục đầu trên bàn ngủ luôn rồi.

Tiêu Nghiêu nhìn thoáng qua canh giải rượu, lại nhìn xuống giữa đùi mình vẫn còn trướng, bỗng nhiên cảm thấy mình bị chơi.

Canh giải rượu không uống cũng không sao, nhưng rõ ràng đã nói trở về sẽ cùng hắc cá nước thân mật mà? Nữ nhân đều là kẻ lừa đảo.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 149: Thu Săn Bắt Đầu

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: Nga Quý tần

Tần Phiên Phiên trở thành Hoàng hậu, hậu cung ngoại trừ kinh ngạc vạn phần, cũng không tạo ra sóng gió gì.

Lúc trước vài vị phi tần có năng lực tổ chức nhìn không quen nàng độc sùng, nhóm Quý phi khởi xướng đánh đổ Tần Phiên Phiên đều đã rơi đài hoặc rời cung.

Dư lại mấy kẻ không phục, căn bản đều không thể làm nên chuyện.

Đừng nói ngáng chân Thường Đào các, một đám đều là kẹp chặt cái đuôi làm người, rốt cuộc ở hậu cung các nàng vẫn bị phụ thuộc, không chỉ không thể làm Tần Phiên Phiên ngọt ngọt, còn phải thường thường lấy lòng nàng.

Miễn cho vị chủ nhân này nhìn ai không thoải mái, trực tiếp sai người ném vào lãnh cung, vậy thật là khóc cũng không có chỗ khóc.

Rất mau đã vào cuối mùa thu, săn bắn mùa thu mỗi năm một lần sắp bắt đầu rồi.

Từ sau khi Tiêu Nghiêu đăng cơ còn chưa tổ chức săn bắn quy mô lớn, lần trước thật vất vả tổ chức một lần loại nhỏ, còn bởi vì phong ba Tần

Phiên Phiên và Tần Kiêu sinh non trên đường, làm lần săn thú đầu tiên còn chưa bắt đầu đã kết thúc.

Lúc sau lại bởi vì Tần Phiên Phiên mang thai sinh đứa nhỏ, liên tiếp hai năm đều không tổ chức, nên mới kéo dài tới hiện tại.

Năm nay lại không tổ chức, phỏng chừng không ít người sẽ phải thâm nghị luận, bãi săn ngoại thành tốn tiền lãng phí cũng không bỏ đi, quả thực là đốt tiền.

Gần đây Tiểu Na Tra Tiêu Nháo Nháo bắt đầu học đi, tinh lực của hắn vốn dĩ luôn tràn đầy giống như mọi đứa nhỏ, hiện tại bám vào đồ vật bắt đầu đi được rồi.

Rõ ràng lưng lay muốn té ngã, hắn lại không chút sợ hãi, ngược lại trước sau là một bộ dáng nóng lòng muốn thử.

Người đi theo phía trước phía sau, ngẫu nhiên giang cánh tay cách hắn gần quá, hắn cảm thấy cản trở phương hướng hắn đi, còn muốn giơ tay đẩy ra.

Không nghĩ tới hắn vốn dĩ đứng còn không xong, còn muốn như vậy, luôn là té ngã.

Nhưng cũng may hắn không thích khóc, chỉ cần không phải ngã quá đau, hắn đều coi như không có việc gì.

Dùng lời Tiêu Nghiêu nói, hỗn tiểu tử này trời sinh có tinh thần mạo hiểm, bởi vì cảm thấy đi bộ rất có ý tứ, khao khát hướng tới tự do vô hạn, cho nên mới gấp không chờ nổi như thế.

Gần đây Tần Phiên Phiên và Thư Quý phi bận rộn thu xếp chuyện thu săn, vốn nàng không định đi, ở lại trong cung chơi đùa với Tiêu Nháo Nháo.

Nhưng Tiêu Nghiêu cảm thấy không ổn, nàng mới vừa lên làm Hoàng hậu, tốt nhất phải lộ mặt trước mặt các triều thần, hưởng hồ chuyển đi sẵn vốn dĩ chính là trong một tuần, rất nhiều quan viên đều mang theo gia quyến.

Người khác đều có mỹ nhân làm bạn, một mình ngôi cửu ngũ là hẫng lại lẻ loi hiu quạnh, thật sự có chút không ổn.

"Nếu nàng không đi, tin ngày hôm sau trên giường của trẫm có đôi ba tầng mỹ nhân không mặc quần áo nằm trên đó không. Nếu trẫm không phản ứng các nàng, ngược lại đuổi các nàng ra ngoài, phỏng chừng đám triều thần sẽ cho rằng trẫm có bệnh tật gì, họ còn phải thấp thỏm lo âu miên man suy nghĩ, cảm thấy Tiêu gia không người nối nghiệp."

Trong tay Tiêu Nghiêu cầm một quyển sách, vừa nhìn vừa chậm rãi nói.

Sau khi nghe xong, thật ra Tần Phiên Phiên bị hẫng chọc cười, tuy nói lời này của hẫng có chút khoa trương, nhưng cũng đúng là như thế.

Dù cho từ đời lão tổ tông đã định ra quy củ, tiền triều không được can thiệp hậu cung, hậu cung càng không được can thiệp nội chính.

Nhưng trên thực tế hậu cung và tiền triều liên lụy quá nhiều, thường thường ở phương diện lập Thái tử, các nhà mẹ đẻ phi tần sẽ ngầm trộm mượn sức triều thần.

Tương tự gần đây Hoàng thượng thịnh sủng vị phi tần nào nhất cũng là chuyện các triều thần quan tâm.

Tần Phiên Phiên độc sủng ở hậu cung, vốn khiến cho rất nhiều người bất mãn, nhưng đơn giản là Tiêu Nghiêu trẻ trung khoẻ mạnh, lại cần chính yếu dân, hiện giờ còn có Đại hoàng tử.

Các triều thần đó không tìm thấy chỗ trống có thể khoét vào, nhưng nếu lần thu sản này, Hoàng hậu nương nương không đến, Hoàng thượng lại không mang phi tần khác đi.

Tuyệt đối sẽ có triều thần động lên tâm tư, cảm thấy đây là một thời cơ rất tốt, đưa mỹ nhân đến bên người Hoàng thượng.

Nói không chừng có khi Hoàng thượng không động tâm, họ còn muốn sử một ít thủ đoạn xấu xa tới làm Hoàng thượng đi vào khuôn khổ.

Vì tránh cho loại tình huống này phát sinh, Tần Phiên Phiên nhất định vẫn phải đi.

Hiện giờ Tiêu Nháo Nháo cũng không phải bám riết lấy nàng, tiểu gia hỏa đã không còn dính mẹ như vậy, ngược lại cảm thấy thế giới này rất thú vị, bắt đầu các loại thám hiểm.

Chỉ cần có thứ gì hấp dẫn hẳn, phỏng chừng không gặp Tần Phiên Phiên cũng hoàn toàn không thành vấn đề.

Tiêu Nghiêu giao hẳn cho Cao Thái hậu chăm sóc, trên thực tế đều có bà vú và cung nữ, cũng không cần Thái hậu phí sức gì, nhưng nơi này dù sao cũng là hậu cung, sau khi Tần Phiên Phiên rời khỏi, không thể chỉ để lại bà vú và Đại hoàng tử ở lại Thường Đào các.

Những người bọn họ đều dọn đến thiên điện Duyên Thọ cung, có Tôn đại phật Cao Thái hậu này ở đây, kể cả hậu cung lại có người có tâm tư gây rối, cũng không dám duỗi tay tới tấm cung của bà ấy.

Tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng, Đế Hậu vẫn cứ ngồi chung một chiếc xe ngựa đi hướng ngoại thành, lều trại bên ngoài bãi săn đều đã dựng xong, con mồi cũng đều chuẩn bị tốt.

Tần Phiên Phiên nằm bên trong xe ngựa rộng rãi, nhắm mắt lại mơ màng sắp ngủ.

Thời tiết dần dần chuyển lạnh, khi có ánh mặt trời chiếu, cả người đều được sưởi ấm áp dạt dào.

Nàng gối đầu lên đầu gối hăn, thật sự hô hấp đều đều, chìm vào giấc ngủ.

Vốn Tiêu Nghiêu muốn nhìn cảnh trí bên ngoài một chút, nhưng xe ngựa đi đến đoạn sau liền bắt đầu xóc nảy, xóc đến mức đầu hăn bắt đầu đau, đơn giản liền bỏ qua.

Muốn tìm nàng trò chuyện, kết quả cúi đầu nhìn, một vị mỹ nhân say giấc trên đùi mình, cảnh tượng này đánh sâu vào thị giác hăn.

Hăn duỗi tay sờ mặt nàng, người trên đùi đến động cũng không động, hoàn toàn là chìm vào giấc ngủ sâu.

Hăn biết nàng mệt, nhưng lại không cam lòng ngồi chờ mòn mỏi ở chỗ này, đơn giản liền đi quấy rối, trong chốc lát xoa bóp mũi nàng, trong chốc lát chạm vào môi nàng.

Lúc đầu Tần Phiên Phiên còn không phản ứng, sau lại bị làm cho thật sự không có cách nào, mới mở to mắt, trên mặt rõ ràng là biểu tình ta rất không vui.

Làm gì vậy, thần thiếp rất mệt, để thần thiếp ngủ." Nàng nói một câu như vậy, quay đầu lại tiếp tục ngủ.

Tiêu Nghiêu lập tức nắm lỗ tai nàng, tuy nói động tác của nam nhân vẫn luôn rất dịu dàng, nhưng tóm tai như vậy vẫn vô cùng khó chịu.

Đặc biệt là lúc người ta đang ngủ, bất cứ một chút quấy rầy gì đều ngủ không an ổn.

Cuối cùng Tần Phiên Phiên vẫn tỉnh lại, hiển nhiên là ngủ không nổi nữa, nàng chau mày, búi tóc cũng có chút tán loạn, quanh thân đều lộ ra một cảm giác vừa rời giường.

"Nói, ngài có chuyện gì nhi? Nếu không có lý do chính đáng, thần thiếp muốn dĩ hạ phạm thượng." Nàng lăn lộn bò dậy, trực tiếp véo cánh tay của nam nhân, trong giọng nói tràn ngập ý cảnh cáo.

Tiêu Nghiêu lại bị giọng điệu này của nàng làm cho tức cười, duỗi tay nâng cằm nàng lên, hôn một cái.

"Không có gì chuyện này, trầm nhìn nàng như vậy, cho rằng nàng lại uống say. Ngày phong Hậu uống say, thật sự một chút ấn tượng nàng cũng không có?" Tiêu Nghiêu lại nhắc tới sự tình đêm đó.

Ngày hôm sau tỉnh dậy, Tần Phiên Phiên chỉ nói trong đầu trống rỗng, cái gì cũng không nhớ nổi, căn bản không biết chính mình làm gì.

Nói đến chuyện này nàng cũng đau đầu, Hoàng thượng đã hỏi qua nàng rất nhiều lần, hơn nữa mỗi lần trên mặt đều mang theo biểu tình cười như không cười, cái này làm cho trong lòng Tần Phiên Phiên thật mờ mịt.

Luôn cảm thấy chính mình đã làm chuyện xấu gì, bằng không Hoàng thượng không có khả năng luôn là một biểu tình "bị ta bắt được", cái này làm cho nàng sinh ra cảm giác nguy cơ.

"Không bằng Hoàng thượng nói cho thần thiếp nghe một chút, nói không chừng thần thiếp sẽ nghĩ ra toàn bộ. Trong đầu chỉ là loáng thoáng có ấn tượng mơ hồ, cũng không phải rõ ràng." Tần Phiên Phiên cũng không nói chính mình không nghĩ ra, biểu tình trên mặt bình tĩnh.

Hiển nhiên hai người kia đều đang đánh lừa đối phương, Tiêu Nghiêu là ước gì Tần Phiên Phiên không nhớ rõ, như vậy hoàn cảnh xấu hổ của hắn lúc đó mới có thể hoàn toàn che giấu.

Nhưng biểu hiện của hắn lại là tư thế Tần Phiên Phiên làm chuyện sai trái, điều này liền làm bản thân Tần Phiên Phiên ở vào trạng thái yếu thế.

Tuy Tần Phiên Phiên cái gì cũng không nhớ rõ, nhưng nàng lại căn rằng không thừa nhận, sợ sau khi Hoàng thượng biết sẽ lừa nàng.

Tiêu Nghiêu nhượng mày: "Nàng đã viết ra ý chỉ đầu tiên khi lên làm Hoàng hậu, đưa cho trẫm làm giấy cam đoan."

Hắn vừa nói trên mặt vừa lộ ra tươi cười, hoàn toàn chính là một bộ dạng thỏa thuê đắc ý.

Tần Phiên Phiên nhú mày, nàng giống như có một chút ấn tượng, viết ý chỉ nàng không nhớ rõ, nhưng đêm đó nàng thật sự viết chữ, vẫn là Hoàng thượng ôm nàng vào trong ngực, tay cầm tay viết chữ.

Nhưng trên ý chỉ là nội dung gì, trong đầu nàng một chút ký ức đều không có, rốt cuộc lúc ấy say quá.

"Có ấn tượng, trên đó viết cái gì?" Nàng bất động thanh sắc mà truy hỏi.

"Nàng khen trẫm."

Tần Phiên Phiên gật đầu, trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi: "Hoàng thượng cho thần thiếp làm Hoàng hậu, lại tốt với Nháo Nháo như vậy, về tình về lý đều nên khen, hung hăng mà khen. Nhưng nếu là giấy cam đoan, thần thiếp bảo đảm với Hoàng thượng cái gì?"

Tiêu Nghiêu nhẹ nhàng nhắm mắt, ánh mắt xẹt qua vài phần mờ ám, khóe miệng nhẹ nhàng gợi lên, mang theo tươi cười giả hoạt.

"Cái này chờ về sau nói trên giường. Tóm lại buổi tối đó, nàng lưu manh với trẫm, trẫm chưa bao giờ biết nàng còn có một mặt như vậy." Hắc ghé sát vào bên tai Tần Phiên Phiên, thấp giọng nói.

Hắc cố ý dùng một loại ngữ khí rất là ái muội, thanh âm trầm thấp mường phen, lộ ra ý ám chỉ nồng đậm.

Tần Phiên Phiên chỉ cảm thấy mặt đỏ lên, hiện giờ nàng và Hoàng thượng đều tính vợ chồng già, đến nhi tử đều có, còn chuyện gì chưa trải qua.

Nhưng đây là lần đầu tiên nàng uống say, Hoàng thượng nói nàng làm đủ chuyện lưu manh, nội tâm nàng là thật không tin, nhưng lại tràn ngập cảm xúc vi diệu, lỡ đâu?

Rốt cuộc người uống say, nói không chừng sẽ có phản ứng như thế.

Lúc trước Hoàng thượng uống say còn ngoan ngoãn mà quỳ gối trên giường, đôi tay để ở đầu gối, nói đem chính mình coi như lễ vật đưa cho nàng.

Chuyện này đủ cho nàng cười cả đời, hiện giờ đến phiên nàng uống say, nói không chừng thứ kỳ quái gì đó trong người nàng cũng bị kích động.

Rượu thật không phải thứ tốt! Lần trước ngài uống say cũng là như thế!" Tần Phiên Phiên ho nhẹ một tiếng, có chút mất tự nhiên mà chuyển đề tài.

Hai người tựa như đồng thời hạ quyết tâm, về sau chính mình không thể uống say, nhưng nhất định phải chuốc say đối phương, như vậy tiện cho

chính mình hành sự.

Nói đến tình trạng này, Tần Phiên Phiên tự nhiên không còn buồn ngủ, cứ như vậy cùng Hoàng thượng hàn huyên một đường.

Cho đến khi tới bãi săn, đã không ít người tới trước, lều trại san sát.

Chỗ ở Hoàng thượng ở trung tâm, chung quanh một vòng là thế gia hậu duệ quý tộc, ngay sau đó là các triều thần, sau đó mới là bọn thị vệ.

"Ở đây rất nhiều người, nhất định phải mang theo cặp song sinh bên người, không ai biết sẽ nhảy ra kẻ đầu óc xấu xa nào đâu." Trước khi xuống xe, Tiêu Nghiêu dặn dò nàng một câu trước.

Hai người đường ai nấy đi, một người đi gặp mặt các triều thần, một người khác tắc tiếp nhận gia quyến báỉ kiến.

Vào lúc ban đêm lại không có mở yến hội, sau khi ăn uống xong liền nghỉ ngơi sớm.

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng, Tần Phiên Phiên đã vội vàng rời giường, hôm nay nàng tìm bộ y phục dễ dàng hoạt động mặc vào.

Hoàng thượng càng là cởi bỏ long bào tay áo rộng, thay thành một bộ tay áo bó, chẳng qua trên quần áo vẫn thêu kim long ngũ trảo.

Đây là tượng trưng của ngôi cửu ngũ, bất cứ lúc nào, trên tất cả đồ dùng của hãn đều sẽ có loại hình vẽ đặc thù này.

Tần Phiên Phiên tự mình thắt đai lưng cho hãn, thấp giọng hỏi: "Hôm nay Hoàng thượng muốn đích thân mang đội đi săn thú sao?"

"Đương nhiên, săn thú chia làm ba ngày, trăm nhất định phải tham gia một ngày. Thừa dịp tuổi trẻ, còn có thể lấy cái vị trí thứ nhất, nếu chờ lớn tuổi, đến săn bắn cũng không lấy được vị trí thứ nhất thì rõ ràng mất mặt."

Tiêu Nghiêu vừa nói vừa ra vẻ thần thờ mà thở dài một hơi.

Tân Phiên Phiên không khỏi bị hăn chọc cười, thời gian săn thú là ba ngày, mỗi một ngày đều sẽ chọn ra ba người đứng đầu, sau ba ngày ba người đứng đầu sẽ có ban thưởng lớn.

Hoàng thượng chỉ tham gia một ngày trong đó, đó là một cách hình thức hóa, cũng coi như là cổ vũ với người săn thú, nhưng giống như quy tắc mặc định, ngày đầu Hoàng thượng tham gia, người đứng thứ nhất nhất định là hăn.

Lúc hăn trẻ tuổi có bản lĩnh lấy vị trí thứ nhất, hăn còn có thể được khen một câu Hoàng thượng có dũng có mưu, nếu chờ đến 5-60 tuổi, một đám người trẻ tuổi vượt trên.

Các triều thần không biết xấu hổ khen hăn càng già càng dẻo dai, hăn đều cũng ngượng ngùng không dám tiếp nhận, quá con mẹ nó không biết xấu hổ.

"Vậy thần thiếp chúc ngài mã đáo thành công, cố lên nha, nếu không người ta không cẩn thận vượt qua ngài, người ta còn phải ưu sầu tìm cách giấu con mồi đi mới có thể làm Hoàng thượng đứng thứ nhất."

Tân Phiên Phiên cong môi, cố ý kích thích hăn.

Tiêu Nghiêu lập tức giơ tay nhéo gương mặt nàng, trầm giọng nói: "Nàng mà há mồm thật là không buông tha người. Chờ coi đi, trẫm sẵn cho nàng bộ lông làm áo choàng."

Trên mặt đất trống ngoài bìa rừng đã sớm dựng đài cao, phân chia thành một khu vực cho người săn thú bắt con mồi.

Còn bên cạnh làm thành một đài hình bán nguyệt, tất nhiên là Đế Hậu ngồi ở trên cùng, tới gần chính là huân quý, ngay sau đó mới là các triều

thần.

"Cung nghênh Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương." Tất cả mọi người đứng dậy hành lễ, tiếng hô vang lên trên khoảng đất trống có vẻ có chút trống trải.

Tiêu Nghiêu và Tần Phiên Phiên nắm tay mà đến, đi tới phía trước ghế dựa, ngời cửu ngũ mới nâng tay, trầm giọng nói: "Các khanh bình thân."

Mọi người lục tục ngồi xuống, tầm mắt Tần Phiên Phiên đảo qua người chung quanh một lượt, không ngoài ý chút nào thấy được Tần Kiêu, nàng ta là Cảnh Vương phi, tất nhiên vô cùng gần vị trí của đế hậu.

Nhưng lúc vừa rồi hành lễ, kể cả trong lòng nàng ta có không tình nguyện như thế nào, cũng phải cúi đầu.

Giờ phút này mới vừa ngồi xuống, ánh mắt nàng ta liền quét thẳng về phía Tần Phiên Phiên.

Ánh mắt hai người vừa vặn chạm nhau, trong ánh mắt Tần Kiêu thật ra không có ý phẫn hận, chỉ là mang theo đánh giá lạnh nhạt.

Nhưng váy sam màu đỏ thắm trên người Tần Phiên Phiên vẫn làm hai mắt nàng đau đớn, mặt trên thêu đồ án phượng hoàng bay lên, đáng ra là mặc ở trên người nàng, nhưng hiện giờ lại ở trên người thứ muội đệ tiện này.

Thật là ông trời đui mù!

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 150: Lý Do Khó Nói

Edit: Cảnh Thực viện

Beta: Thư Thực nghi

Ý nghĩa trong lòng của Tần Kiêu, dĩ nhiên Tần Phiên Phiên không thể nào biết được, nhưng nhờ việc vừa mới tiếp xúc bên trong ánh mắt thì ngược lại nàng có chút ngạc nhiên.

Vị tỷ tỷ này dường như có chút tiến bộ, nếu là trước đó chỉ sợ ánh mắt mang theo hận ý lộ ra ngoài, giống như một cây chủ thủ vậy.

Dù sao sau khi nàng thăm dò được, sau lần trước việc Cảnh Vương phi sinh non, Thái y liền khẳng định về sau khó mà có thai.

Chí ít bây giờ cảm xúc cũng không có lộ ra ngoài như vậy

"Năm nay là lần đầu tiên trăm tự mình tổ chức hoạt động đi săn lớn như thế này, hy vọng chư vị binh sĩ có thể thu hoạch được nhiều. Dựa theo lệ cũ, ba vị trí đầu tiên đều có thưởng, năm nay trăm lại thêm ba phần thưởng."

Lời nói mở màn cổ vũ của hần nói hết mức ngắn gọn, nhưng cuối cùng thêm ba phần thưởng có công hiệu, hiển nhiên so với mấy lời nói nhảm kia thì có thể kích động tới lòng người hơn.

Có một vài vị tiểu tướng trẻ tuổi, nghe đến mấy câu này thì trực tiếp đỏ mặt, nắm chặt nắm đấm vỗ vỗ muốn thể hiện chiêu thức uy hùng.

Sau khi hần nói câu đó xong liền đứng dậy đi tới bên người Tần Phiên Phiên, khom lưng ở bên tai nàng nói hai câu rồi trực tiếp xoay người đi về phía đại đội ngũ.

Thời điểm hần nói chuyện là nghiêng người cho nên đám người kia có thể nhìn thấy biểu cảm trên mặt của Hoàng thượng, mang theo vài phần ôn nhu cùng kiên nhẫn.

Điều kia hoàn toàn là dáng vẻ của một nam nhân đối với nữ nhân mà mình trân quý.

Còn có vài triều thần cùng huân quý đứng gần đó nhìn thấy vô cùng rõ ràng, mí mắt không khỏi giật giật một cái.

Dáng vẻ này của Hoàng thượng, toàn bộ biểu cảm trên mặt lúc bình thường cư xử trên triều với vẻ lạnh nhạt cùng sắc bén kia, thành ôn nhu đến không thể tưởng nổi.

Hoàng hậu nương nương cúi thấp mí mắt xuống lắng nghe, không biết Hoàng thượng nói cái gì bỗng nhiên nàng ngược mắt lên nhìn thẳng hần, bờ môi chu lên, trên mặt mang theo mấy phần tươi cười giả hoạt.

Thời điểm Hoàng thượng lại quay người nhanh chân đi qua, nhu tình trên mặt như nước triều dần dần rút lui, thẳng đến lúc bản thân ở trên ngựa, thì sắc mặt đã lạnh lùng nghiêm túc, lúc nheo mắt nhìn về phía trước thì mặt mày càng sắc bén, mang theo tư thế vài phần nghiêm chỉnh.

"Hôm nay trầm cùng với tất cả các người đi săn, đến lúc đó cũng không xếp vào chuyện xếp hạng, các khanh cứ an tâm mà đi săn, không cần phải sợ hãi rụt rè nghĩ một chút lại làm mấy chuyện không hay."

Sau khi Tiêu Nghiêu nói xong lời này, thì hướng về phía trước vung tay lên.

Trương Hiến Năng ở lại ra lệnh, đi theo Hoàng thượng cùng nhau đi săn là Trương Thành, việc cưỡi ngựa bắn tên này vẫn là nên giao cho người trẻ tuổi đi, bộ xương già này của Trương Đại tổng quản rõ ràng chỉ thích hợp với việc trấn giữ hậu phương.

Dựa theo vài tiếng trống bắt đầu, những con ngựa được cưỡi giống như mũi tên, vọt thẳng ra ngoài.

Tần Phiên Phiên ngồi một chút rồi trở về doanh trướng của mình, những nữ quyến khác có chút ngồi không yên cũng trở về, có một ít thì tốp năm tốp ba tụm lại một chỗ nói chuyện, chuyên tâm chờ người đi săn mang đồ trở về.

Trở lại trong doanh trướng Tần Phiên Phiên cảm thấy có chút nhàm chán, còn muốn sai người gọi Tần phu nhân tới trò chuyện.

Lần đi săn này, Tần Trí và Tần phu nhân cũng tới, vừa nãy Tần Phiên Phiên cũng nhìn thấy bọn họ.

Chẳng qua chưa chờ nàng hành động, thì đã nghe cung nữ ở bên ngoài tiến vào bẩm báo: "Chủ tử, Cảnh Vương phi cầu kiến."

Tần Phiên Phiên có chút nhú mày, nàng không nghĩ tới người này còn muốn tới gặp nàng, hơn nữa là như thế không kịp chờ vậy.

"Mời nàng ta tiến vào đi." Nàng ho nhẹ một tiếng.

Lúc Cảnh Vương phi tiến vào, mặt mũi đều mang dáng vẻ tươi cười, không có chút nào giống như lúc hai người có khúc mắc trước đó.

Phải biết lấy tính tình của Tần Kiêu, khẳng định đem chuyện sinh non lần trước ghi tạc trên đầu nàng, nhưng bây giờ tiến vào không còn hung hăng giận dữ nữa, ngược lại là trạng thái nhẹ nhàng tươi mới, rõ ràng là có ẩn tình khác.

"Thần phụ gặp qua Hoàng hậu nương nương, nương nương vạn phúc kim an." Taàn Kiêu có chút hơi cúi người hành lễ với nàng, nụ cười trên mặt không giảm.

Thậm chí ngay cả lúc đứng dậy, còn ngẩng đầu nhìn về phía nàng cười một tiếng, để cho Tần Phiên Phiên có thể nhìn thấy nét mặt của mình có bao nhiêu chân thành, không mang theo một chút oán hận nào.

"Mời ngồi, Cảnh vương phi có chuyện gì sao?" Tần Phiên Phiên cũng không phản ứng quá nhiệt tình với nàng ta.

Tần Kiêu cứng người lại, hiển nhiên vẫn không quen bản thân có tư thế ẩm ỨC tỬ thân, nhưng ánh mắt nàng lại quét một vòng lên quần áo đỏ chót quanh thân Tần Phiên Phiên, nội tâm tức giận liền bị ép xuống.

Người trước mắt này đã không phải là thứ muội mà nàng tùy ý khi dễ nữa, mà là Hoàng hậu chính cung cao cao tại thượng.

Nàng nhớ tới lời căn dặn trước đó của Cảnh vương, vẫn là ở dưới đáy lòng khẽ thở dài một hơi, cắn răng nhịn.

"Sao lại gọi ta là Cảnh Vương phi chứ, chúng ta là tỷ muội ruột a. Trước Nhị tỷ ta chúc mừng Ngũ muội muội lên làm Hoàng hậu, đây thật sự là vinh quang của mọi người trong Tần gia a." Tần Kiêu vẫn như cũ mười phần thân cận nàng.

Tần Phiên Phiên nhú mày, có chút không thích với bộ dạng này của nàng ta, nói thẳng: "Nếu Cảnh Vương phi có chuyện gì thì cứ nói đi, ta có chút mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi."

Nàng đây rõ ràng là muốn đuổi người đi, Cảnh Vương phi biểu lộ lạnh lẽo, cũng không giả vờ nữa, nói thẳng: "Nghe nói Mẫn Phi bị xử lý đưa đi Tĩnh Tư am, Thư Quý phi ngược lại trôi qua rất tốt, còn cùng người tình như tỷ muội. Lời này cũng không biết có thể tin hay không, người và ta đều

cùng một cha sinh ra, thế sao lại không giống nhau, người có thể sinh ra một đứa con tốt như vậy?"

Tần Kiêu dùng giọng điệu hùng hổ dọa người này nói chuyện, ngược lại khiến cho tâm của Tần Phiên Phiên buông lỏng, vẫn là đối mặt với Tần Kiêu nàng quen thuộc, cảm thấy chân thật hơn một chút.

"Cái gì có gì dễ nói chứ, bà con xa không bằng láng giềng gần, từ xưa đến nay đã có đạo lý này. Tuy nói hai ta huyết gần, nhưng nhiều năm như vậy không có tình cảm gì, huống hồ nương đã đem người trực xuất khỏi gia môn của Tần gia, nghe nói ngay cả gia phả cũng gạch người ra, cho nên người và Tần gia không có gì dây dưa nữa. Ta mới là đích cô nương của Tần gia. Hai chúng ta không xa lạ mới là chuyện lạ đấy!" Tần Phiên Phiên giọng mỉa mai nói.

Mấy câu nói đó lần nữa kích thích Tần Kiêu, sắc mặt của nàng ta tái đi.

Trước đó Tần Phiên Phiên tiến cung, Tần phu nhân đã làm chủ đem tên của nàng nhớ tới danh nghĩa của mình là đích nữ, đồng thời đem Tần Kiêu trực xuất khỏi gia phả của Tần gia.

Chút chuyện này cơ hồ không tốn sức gì, những trưởng giả thế hệ trước của Tần gia kia, trên cơ bản là hai tay hai chân tán thành, đã sớm muốn đem cái tai họa Tần Kiêu này trực xuất đi.

Đến lúc đó thời điểm Hoàng thượng thanh toán Cảnh Vương phi, đừng lôi Tần gia bọn hăn ra là tốt rồi, dù sao nàng ta cũng không phải là nữ nhi của Tần gia.

Tuy ngoài mặt Tần Kiêu một mực biểu hiện không quan tâm, nhưng trong lòng vẫn lo lắng đến hoảng loạn, mà lại hiểu sai ý, dù sao loại thời điểm này nữ nhân ở nhà chồng, nếu như không có nhà mẹ đẻ ủng hộ, vẫn trôi qua rất vất vả.

Cộng thêm Tần Kiêu đã sinh nở khó khăn, nàng đều không biết tương lai của mình ở nơi nào, nghĩ đến nhà ngoại cầu cứu căn bản không được, ngoại trừ một mực tóm chặt lấy Cảnh vương ra, quả nhiên không có biện pháp nào.

"Thật sao? Người không nên bị Thư Quý phi lừa gạt, trong cung này nàng ta là người có tâm nhãn nhất. Ngoài mặt nàng ta không tranh không đoạt, nói không chừng trong lòng còn nghĩ thế nào? Trước đó ta đưa cho Mẫn Phi một ít chứng cứ phạm tội của Thư Quý phi, không nghĩ tới nàng ta không thể vắn ngã Thư Quý phi, ngược lại bản thân mình lại rời khỏi Hoàng cung, hết lần này tới lần khác nàng ta còn tự cho là đúng, luôn cảm thấy trên đời này nàng ta là người thông minh nhất, lập tức bị tát vào mặt."

Tần Kiêu khinh thường hừ lạnh một tiếng, trên mặt tràn đầy vẻ khinh thường.

Tần Phiên Phiên hơi nhú mày, nàng không nghĩ tới Tần Kiêu vậy mà không cố kỵ gì liền nói ra chuyện này, hơn nữa còn ngay thẳng như thế, căn bản không có quanh co cái gì.

"Chứng cứ gì?" Nàng hỏi.

Ánh mắt của Tần Kiêu ở trên mặt nàng nhìn quanh một vòng, tựa hồ muốn tìm manh mối, nhưng mà từ đầu tới cuối Tần Phiên Phiên biểu lộ rất bình thường, nàng căn bản không có nhìn ra cái gì, không khỏi có chút nhụt chí.

"Chứng cứ phạm tội có thể vắn ngã Thư Quý phi, dĩ nhiên là đặc biệt lớn. Tỉ như Thông - Gian (Ngoại tình)."

Tần Phiên Phiên cau mày nhìn nàng ta, trầm giọng nói: "Lời này cũng không thể nói lung tung, ta không tin."

"Có cái gì mà không tin, nàng ta chính là loại nữ nhân lừa dối ong bướm, trước đó khi tiến vào Vương phủ đã cùng nam nhân khác thông đồng cùng một chỗ. Về sau còn không hết hy vọng viết những bức thư kia, quả thực là tức cười. Người hẳn nên tố giác nàng ta với Hoàng thượng đi, trong cung có Quý phi là một mình nàng ta, nếu người đem nàng ta vặn ngã rồi, về sau trong hậu cung này rốt cuộc không còn ai có thể động tới người." Tần Kiêu lập tức kích động nói, còn khuyến khích để nàng đi tố giác.

Biểu lộ trên mặt Tần Phiên Phiên đã có chút không cao hứng, hỏi ngược một câu: "Người có chứng cứ sao?"

Một câu nói kia đã lập tức chặn được Tần Kiêu, cách một chút mới tức giận văng tục: "Chứng cứ ta đều cho Chúc Mẫn a. Nữ nhân kia lòng nghi ngờ rất nặng, nhất định phải đem chứng cứ mà ta có cho nàng ta, nếu không nàng ta sợ ta có trò sau. Nực cười, ta là người ở trong Vương phủ, có thể có chuẩn bị hậu chiêu gì chứ. Hoàng thượng sủng ái người như vậy, muốn tìm chứng cứ gì, còn không phải chỉ cần người nói một câu ư."

Nghe nàng ta nói không có chứng cứ, Tần Phiên Phiên không khỏi thở dài một hơi, nàng thật sự đúng là sợ bên kia Tần Kiêu có lưu chứng cứ gì, đến lúc đó nàng cũng không biết làm gì bây giờ.

Cho dù có Hồng Y, đêm tối thăm dò Cảnh vương phủ cũng không được.

Chẳng qua chắc hẳn Tần Kiêu cũng không dám lưu lại chứng cứ, dù sao chứng cứ này cũng là nàng trộm từ thư phòng Cảnh Vương ra, còn lưu lại một trận lửa đốt thư phòng, nữ nhân này trí thông minh cũng không quá cao.

Vì một cái chứng cứ, nếu đem những thứ trọng yếu trong thư phòng của Cảnh vương đốt đi, đoán chừng khóc cũng không có chỗ mà khóc.

Tần Phiên Phiên cười lạnh một tiếng: "Cái này không nhọc người quan tâm. Còn có ta cảm thấy trên đời này ai cũng có thể bình luận phán đoán người khác có phải là lời ong bướm hay không, chỉ có người là không được. Dù sao sau khi người lập gia đình, lại đi thông đồng nam nhân khác, còn thông đồng chính huynh đệ người ta, sau đó hòa ly tái giá. Chà chà, người cũng không cảm thấy ngại mà nói người khác ư."

Lời này của nàng vừa nói ra, sắc mặt Tần Kiêu biến đổi lớn, cho dù nàng biết dù thế nào người trước mắt là Hoàng hậu, cũng không nhin được đáy lòng nổi giận.

Xấu hổ, giận dữ, hối hận, chật vật...

Trong lúc nhất thời vô số cảm xúc phức tạp xông lên đầu, giày vò nàng lâu như vậy, kết quả cuối cùng lấy giỏ trúc mà mức nước công đã tràn.

Vị trí Hoàng hậu vốn là của nàng, bây giờ lại cho thứ muội mà bản thân một mực xem thường, loại tình huống này căn bản là nàng không thể tiếp nhận.

Vừa nghĩ tới vinh quang thuộc về nàng, toàn bộ đều bị Tần Phiên Phiên cướp đi, thường ngày thứ muội này ở trước mặt nàng đề thấp làm tiểu nhân, bây giờ lắc mình biến hóa, triệt để thành Hoàng hậu cao cao tại thượng.

Thời điểm hai người gặp lại, thân phận của nhau đều đổi chỗ, người đề thấp làm tiểu nhân lại là nàng, loại kích thích này không phải bất kỳ ai cũng có thể tiếp nhận.

Chí ít nàng hoàn toàn chịu không được.

"Tần Phiên Phiên, người thật sự cho rằng người làm Hoàng hậu rồi có thể không ai địch nổi? Đời này liên kê cao gối không lo rồi? Người nằm

mơ đi. Năm đó ta cũng nghĩ giống như ngươi, ta cảm thấy lên làm Vương phi của Tiêu Nghiêu thì ta có thể không sợ hãi, chỉ chờ sau này hắc thành Hoàng thượng, ta sẽ làm Hoàng hậu, giá trị của bản thân như nước lên thì thuyền lên, sự thật chứng minh đây hết thảy đều là ta quá ngây thơ rồi, hoàn toàn bị hắc lợi dụng. Hắc căn bản cũng không phải là chính nhân quân tử mà là tên tiểu nhân tâm cơ! Hắc so với những nữ nhân bên trong Vương phủ, còn am hiểu lợi dụng những thủ đoạn bỉ ổi kia hơn!"

Tần Kiêu một bàn tay đập vào trên mặt bàn, trực tiếp từ trên ghế đứng lên, tức giận đến trắng bệch cả mặt.

Tần Phiên Phiên bị nàng ta đột nhiên kích động như vậy làm cho hơi sửng sốt, không khỏi ho nhẹ một tiếng, không khách khí chút nào hỏi ngược lại: "Làm thế nào chẳng nhẽ Hoàng thượng bảo ngươi đi cầu dẫn Cảnh Vương?"

Biểu lộ trên mặt của Tần Kiêu lần nữa lộ ra vẻ khó chịu, nàng dữ tợn nhìn Tần Phiên Phiên dường như rất muốn cư vậy mà xông tới.

Chẳng qua Hồng Y từ đầu tới cuối đều đứng ở bên cạnh, ánh mắt nhìn chăm chăm nàng ta, hiển nhiên chỉ cần Tần Kiêu dám xông lên, Hồng Y kiên quyết sẽ không bỏ qua.

"Không phải hắc để cho ta cầu dẫn Cảnh Vương thì sao? Nhưng năm đó những người bên trong Vương phủ làm gì hắc đều biết. Tâm cảnh của ta biến hóa như thế nào hắc cũng biết. Thậm chí hắc vì để cho ta chọn Cảnh Vương cố ý làm ra chút cử động, ví dụ như nói Tiên hoàng lại trách cứ, đồng thời trước mặt hắc nói qua rằng sẽ không để cho hắc làm Hoàng đế, Hoàng vị là của người khác. Còn có hắc thậm chí đã nói với ta, hắc có khả năng không có con, đại phu nói thân thể hắc có vấn đề, cho nên những nữ nhân trong hậu viện đều uống canh tránh thai để che dấu."

Tần Kiêu nói đến kích động vô cùng, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, hiển nhiên là muốn gọi lại chuyện lúc trước.

Tần Phiên Phiên phi thường kinh ngạc, nàng không nghĩ tới lại còn có chuyện này.

Hoàng thượng cố ý? Hãn tử vừa mới bắt đầu liền biết, Tần Kiêu do dự giữa hãn cùng Cảnh Vương, hãn không chỉ không có giữ lại Tần Kiêu, còn cố ý làm ra một bộ mình là bại thế, hoàn toàn không có tương lai, để Tần Kiêu đem lòng có khuynh hướng về Cảnh Vương.

"Không phải trước đó Vương phủ có một nữ nhân mang thai đã chết sao?" Tần Phiên Phiên vô ý thức phản bác.

"Lúc ấy hãn nói với ta, là do hãn tự tay bố trí. Tiểu thiếp kia cũng là người của hãn, Cái tên nam nhân Tiêu Nghiêu này hãn biết tất cả mọi chuyện, vô cùng âm hiểm. Vì thuyết phục ta, hãn còn nêu ví dụ mấy người bên trong Vương phủ muốn động thủ với ta, về sau ta từng nghiệm chứng một lần, thật sự bị hãn nói trúng. Kỳ thật hãn chính vì muốn lừa gạt ta, không chỉ hãn không phải là người bị hại, vẫn là biết chuyện không động đến. Hãn đã sớm biết mình bị đội nón xanh, thậm chí giật dây để cho ta mang nón xanh cho hãn, về sau đối phó với Tần gia, cái kia càng là một trò cười!"

Tần Kiêu càng nói càng tuyệt vọng, nhiều năm như vậy nàng đem cái bí mật này thật sâu chôn ở đáy lòng, bây giờ rốt cục chịu đựng xấu hổ nói ra.

Lúc ấy, thời điểm nàng vừa gả tiến vào Cảnh Vương phủ, cả người vẫn là mang sự áy náy đối với Tiêu Nghiêu, dù sao lúc trước hãn đã thẳng thắn với nàng như vậy, cùng nàng móc tim móc phổi nói khả năng không thể để cho nàng làm mẹ, còn một lòng biểu hiện được tình thâm tình nghĩa thăm thiết.

Thế nhưng chờ lúc Tiên hoàng rời đi, thời điểm Tiêu Nghiêu đăng cơ, nàng mới như ở trong mộng tỉnh lại.

Trước kia, hắn nói hết thảy đều là diễn cho nàng nhìn, mà nàng đã từng hỏi qua Cảnh Vương, năm đó Tiên hoàng có nói hứa sẽ đem hoàng vị cho hắn hay không.

Cảnh Vương trả lời là: "Chưa từng có, hoàng vị này ngay từ đầu đã là của Tiêu Nghiêu, không liên quan gì đến ta. Bởi vì hắn từ trong bụng Cao Thái hậu bò ra, ta không có cái mệnh này. Mà người, cũng không có mệnh làm Hoàng hậu."

Trong nháy mắt đó, hắn mang ác ý vô cùng nói câu sau cùng, cũng triệt để đánh nát sự chờ đợi cuộc sống của Tần Kiêu trong tương lai.

Những ngày an nhàn của nàng, sớm đã hoàn toàn kết thúc từ thời điểm Tiêu Nghiêu đăng cơ.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 151: Hoàng Thượng Cảnh Cáo

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: Nga Quý tần

Tần Phiên Phiên lập tức ngây ngẩn, hành động này của Hoàng thượng thật đủ "tao nhả".

Nhưng rất mau nàng đã hiểu rõ dụng ý của Tiêu Nghiêu, ngôi cửu ngũ luôn luôn là cao cao tại thượng, Tần Kiêu có thể bị nữ nhân khác trong Vương phủ kích thích mấy câu liền nổi lên tâm tư với nam nhân khác, chỉ cần là nam nhân nhất định sẽ ghi hận trong lòng.

"Hoàng thượng làm như vậy cũng chỉ là cho người một lựa chọn. Người cố tình muốn lựa chọn phản bội hắn, nếu người vẫn không vứt bỏ hắn, sống vui vẻ bên cạnh hắn, chỉ sợ hôm nay vị trí Hoàng hậu cũng không tới phiên ta ngồi? Hoàng thượng có vô sinh, người còn đối với hắn đến chết không phai, đây rõ ràng chính là yêu hắn đến khó có thể tự kiềm chế. Dù hắn không có tình sâu nghĩa đậm với người cũng sẽ không lại làm người chịu khổ."

Tần Phiên Phiên cũng không cảm thấy Tiêu Nghiêu có gì sai, người khởi xướng tất cả sự tình này lại không phải hắn, rõ ràng là do những nữ nhân khác ở Vương phủ liên thủ bày ra, cùng lắm Hoàng thượng là đồng lõa.

Huống hồ tất cả đều là Tần Kiêu tự mình tìm đường chết, nàng ta rõ ràng có thể sống yên ổn, cố tình không thỏa mãn, chủ động lựa chọn đi làm

Cảnh Vương phi, chờ đến lúc có hại rồi lại muốn trách người khác, quả thực là cực kỳ buồn cười.

Đáy lòng Tần Kiêu ngũ vị lẫn lộn, nàng biết Tần Phiên Phiên nói đều đúng, nhưng nàng vẫn cứ không cam lòng.

"Đúng là ta không xứng đáng. Vậy còn người? Hoàng thượng cũng không phải một nam nhân dễ đối phó, hãn tính kế thâm sâu như thế, lúc sủng người thì vô cùng tốt, chờ về sau lúc hãn sủng người khác muốn người thoái vị, chỉ sợ muốn dùng hết các loại thủ đoạn bỉ ổi, làm người khóc cũng không có chỗ khóc đi?"

Tần Kiêu hừ lạnh một tiếng, nàng ta tới bước này rồi, còn không quên kích thích Tần Phiên Phiên vài câu.

Tần Phiên Phiên không chút khách khí mà ném cho nàng ta một ánh mắt xem thường, cười lạnh một tiếng: "Ta và người có thể giống nhau sao? Ta cũng sẽ không vô lương tâm giống như người, hơn nữa Hoàng thượng đối với ta rất tốt, không cần người phí tâm tư. Lần trước khi Mẫn Phi ra cung, nói với ta rằng ta nhất định không được làm Hoàng hậu, dù Hoàng thượng phá lệ cho ta sinh Đại hoàng tử, cũng sẽ không lại phá lệ cho ta làm Hoàng hậu. Kết quả nàng ta nói còn chưa qua được một tháng, ta đã lên làm Hoàng hậu."

Nàng duỗi tay sửa búi tóc, chỉnh lại trâm phượng trên đầu, đây mặt đều là biểu tình nhất định phải được.

"Hiện giờ người lại nói, cho dù Hoàng thượng phá lệ làm ta sinh đứa nhỏ, cho ta làm Hoàng hậu, về sau cũng sẽ chán ghét ta. Còn sẽ dùng các loại thủ đoạn bỉ ổi dụ hoặc ta phạm sai lầm, ta chỉ muốn nói, người đừng có gấp, có lúc tự vả mặt! Người có bản lĩnh hãy sống đến bảy tám chục tuổi, nhìn xem lúc ấy, ta có còn ngồi trên vị trí Hoàng hậu hay không. Tiền khách!"

Tần Phiên Phiên không chút khách khí mà cười lạnh một tiếng, trực tiếp vung tay lên, trên mặt để lộ ra vài phần thần sắc phiên chán, hiển nhiên là không muốn nghe nàng ta nói hươu nói vượn nữa.

Lần này không hiểu sao Tần Kiêu tới, hiển nhiên chính là vì kích thích nàng, nói một đồng vô dụng vô nghĩa.

Nhưng Tần Phiên Phiên nhất định sẽ không làm nàng ta đạt được mục đích, hiện giờ ai tới trước mặt nàng nói Hoàng thượng không tốt, nàng đều coi là châm ngòi ly gián.

Cho nàng vị trí Hoàng hậu, hài tử cũng có, đối mặt với giai lệ hậu cung cũng là vì nàng thủ thân như ngọc.

Nếu lúc này nàng còn không thỏa mãn, bởi vì người khác nói mấy câu liên hoài nghi hấn, thậm chí nghĩ đông nghĩ tây, vậy nàng chính là đứa ngốc không có đầu óc.

Hồng Y lập tức đi qua, Tần Kiêu há mồm còn muốn nói cái gì, kết quả lập tức đã bị người dùng sức đè bả vai, trực tiếp đẩy nàng ta ra ngoài.

"Cảnh Vương phi, mời ngài đi cho. Hoàng hậu nương nương mệt mỏi muốn nghỉ ngơi, xin ngài chớ quấy rầy."

Tần Kiêu tay trái gà không chặt như vậy, nào phải đối thủ của Hồng Y, lập tức đã bị người đẩy ra ngoài.

Bởi vì Tần Kiêu đến, tâm tình của Tần Phiên Phiên có chút không tốt, có vài người luôn phiên chán như vậy.

Đội ngũ săn thú vọt vào bên trong rừng cây, rồi dần dần phân tán.

Nhưng theo sau Hoàng thượng và đám huân quý là rất nhiều thị vệ, miễn cho trên đường gặp phải thích khách.

Thu hoạch của Tiêu Nghiêu khá phong phú, hắn đã săn được một con hươu, hai con gà rừng, và không ít thỏ hoang.

Bỗng nhiên một con cáo trắng lướt qua trước mặt hắn, Tiêu Nghiêu lập tức rút một mũi tên ra khỏi bao.

Loại cáo trắng này hình thể nhỏ, nhưng động tác nhanh nhẹn, da lông càng là vô cùng trân quý, so với lông thỏ thì quý hơn rất nhiều. Nếu săn được một con, dù không đủ một vòng bên ngoài áo choàng của Tần Phiên Phiên, cũng đủ biến thành hai quả cầu, treo ở bên cạnh mũ để trang trí.

Hắn nhẹ nhàng nheo đôi mắt, nhắm ngay tiêu điểm, nhanh chóng điều chỉnh tốt, định bắn ra.

Không nghĩ tới "Vèo" một tiếng, một mũi tên bắn ra từ khu vực rừng đối diện, lại không phải hướng về phía hắn, mà là bắn tới bên chân ngựa của Trương Thành.

Con ngựa kia lập tức bị sợ hãi, tung móng trước lên khua khua, làm toàn bộ đội ngũ đều rối loạn.

Tiêu Nghiêu vội vàng thả mũi tên ra, tất nhiên là bắn trật, con cáo trắng kia cũng thuận thế chạy trốn nhanh như bay.

Trương Thành kinh hãi, lập tức xuống ngựa dắt lấy dây cương, lại tới xem xét Hoàng thượng.

Nhìn thấy Hoàng thượng bình an không có việc gì, mới gân cổ lên hô: "Mới vừa rồi là ai bắn tên, suýt nữa làm bị thương Hoàng thượng."

Lập tức một trận tiếng vó ngựa hỗn loạn truyền tới, hiển nhiên không ít người.

Thị vệ đi theo phía sau Hoàng thượng lập tức có hai vị nhảy tới, che ở trước người hần, rút thanh kiếm ở bên hông ra, trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Người tới vô cùng quen thuộc, đi đầu chính là Cảnh Vương.

Hần lập tức xoay người xuống ngựa, trực tiếp quỳ rạp xuống đất thỉnh tội với Tiêu Nghiêu: "Xin hoàng huynh thứ cho tội, thần đệ đang truy đuổi một con cáo trắng, nhất thời không chú ý hoàn cảnh xung quanh, ngài không bị thương chứ?"

Tiêu Nghiêu trầm mặc một lát, hần cúi đầu nhìn Cảnh Vương quỳ gối cách đó không xa, cùng với thị vệ Vương phủ cũng quỳ phía sau Cảnh Vương.

Xung quanh lâm vào trạng thái yên lặng như chết, sau một lát, hần mới trầm giọng nói: "Đứng lên đi, lần tới phải chú ý, không phải lần nào cũng đều có thể may mắn."

Hần nói xong câu đó liền kéo dây cương, mang theo đoàn người tiếp tục đuổi theo hướng cáo trắng vừa chạy trốn, phía sau lưu lại một màn cát bụi.

Cảnh Vương chậm rãi đứng lên, đuổi tay phủi bụi đất trên đầu gối.

Thủ lĩnh thị vệ đứng sau tiến lên một bước, nhẹ giọng nói: "Vương gia, không có việc gì chứ? Lời cuối cùng của Hoàng thượng là có ý tứ gì?"

Cảnh Vương cười lạnh một tiếng nói: "Có thể có ý gì, cảnh cáo ta. Không phải mỗi lần đều có thể may mắn như vậy, được hần tha thứ cho ta."

Phía sau lại lần nữa lâm vào yên tĩnh, Hoàng thượng đã dẫn người chạy xa, đến bóng dáng cũng không lưu lại.

Nhưng trong nội tâm Cảnh Vương lại là không phục mười phần, dựa vào cái gì trong thân thể đều chảy huyết mạch Tiêu gia, Tiêu Nghiêu lại có thể đứng trên đầu hãn làm Hoàng đế, con cháu của hãn cũng có thể làm Hoàng đế.

Mà hãn chỉ có thể là một Vương gia, rõ ràng chỉ kém một bậc, nhưng lại là cách biệt một trời.

Hoàng thượng có thể quyết định sinh tử của người trong khắp thiên hạ, bao gồm hãn, nhưng hãn lại chỉ có thể quyết định sống chết trong Cảnh Vương phủ, con hãn cũng chỉ có thể là thế tử.

Cho đến ba thế hệ về sau, quan hệ của Cảnh vương phủ và hoàng thất càng ngày càng xa, chỉ sợ đã hoàn toàn xuống dốc.

Có cái danh huân quý ngoài mặt, trên thực tế nội bộ đã nghèo kiệt xác.

Hãn không cam lòng!

Chờ đến lúc kết thúc thời gian săn thú, đội ngũ đều lục tục trở lại, trên đài cao vốn trống rỗng cũng chất đầy con mồi.

Tất nhiên có vài thái giám đi lên phụ trách thống kê, vận khí của Tiêu Nghiêu rất tốt, săn được hai con cáo trắng, vô số gà rừng và thỏ rừng.

Đối với loại động vật ăn thịt lớn như hổ báo đều là không cho phép thả vào trong rừng, người quản lý bãi săn đã kiểm tra vài lần.

Chính là vì ngăn chặn một số người lợi dụng chuyện dã thú hại người, nếu lại có mãnh thú xuất hiện, người phụ trách bãi săn không một ai thoát tội.

Thời điểm Tiêu Nghiêu xuống ngựa ngồi trở lại vị trí của mình, Tần Phiên Phiên đã ngồi ở bên cạnh.

"Vừa rồi trẫm nhìn thấy hôm nay có không ít người săn được cáo trắng, chờ lát nữa tất cả lông đều cho nàng làm áo choàng, vừa chắn được gió vừa quý giá." Hắc nhẹ giọng mở miệng.

Tần Phiên Phiên lập tức cong khóe môi cười cười, hiển nhiên là vô cùng vui vẻ.

Nàng lại nghĩ tới Đại hoàng tử bị ôm tới Duyên Thọ cung, không khỏi nhắc nhở một câu: "À, Hoàng thượng đem hết thứ tốt cho thần thiếp, vậy Nháo Nháo làm sao bây giờ? Trở về ngài viết nhật ký cho hắc, đã không thể tự nhận mình là phụ hoàng tốt nhất nữa rồi."

Tần Phiên Phiên này quả thực là cái hay không nói, nói cái dở, Tiêu Nghiêu ho nhẹ một tiếng, che giấu xấu hổ của chính mình.

Rõ ràng lúc trước hắc còn gọi Nháo Nháo, bất cứ lúc nào chỗ nào, hắc đều phải đặt Tiêu Nháo Nháo ở trên đầu, cho dù là Tần Phiên Phiên cũng không ngoại lệ, đều đứng sau đũa nhỏ này.

Nhưng không nghĩ tới nhanh như vậy hắc đã tự vả mặt, bất luận là trước hay sau khi săn thú, hắc nhìn thấy con mồi nào, cả đầu óc đều nghĩ giành lợi ích cho Tần Phiên Phiên.

Kể cả nhi tử một mình lưu tại hậu cung, xin lỗi, hắc thật sự hoàn toàn ném ở sau đầu.

"Ai nói không thể, vật liệu thừa sau khi nàng làm áo choàng, cho hắc làm quả cầu lông. Dù sao nhất định có phần của hắc!"

Tiêu Nghiêu ném cho nàng ánh mắt xem thường, hung tợn nói, cũng không biết là làm Tần Phiên Phiên câm miệng không cần hỏi lại, hay là

thuyết phục chính mình.

Tân Phiên Phiên nhếch môi cười, bên ngoài nơi nơi đều là người nhìn chăm chăm bọn họ, đương nhiên nàng sẽ không hủy đi bậc thang của Hoàng thượng ngay lúc này, chẳng qua sau khi trở về như thế nào lại là chuyện khác.

Sau khi tổng kết số con mồi săn được, Hoàng thượng vẫn là đứng thứ nhất, rốt cuộc một đồng cao cao kia của hãn còn có phần của bọn thị vệ đi theo săn thú.

Đêm đó đại yến quần thần, bên ngoài đốt lửa trại, nơi nơi đều là mùi thịt nướng.

Tân Phiên Phiên còn ăn dê nướng nguyên con, bên ngoài là một da giòn bóng dầu, nướng thành một màu giống như cơm cháy, cắt thành từng miếng, chấm tương vô cùng thơm ngon, thịt dê bên trong cũng là tươi mềm ngon ngọt.

Đặc biệt là cái đùi, lại đưa một miếng vào trong miệng, giữa môi răng đều tràn ngập mùi hương nồng đậm.

Nàng uống lên một chút rượu hoa quế, cũng không dám uống nhiều, kể cả nam nhân ngồi bên cạnh, dường như nhận được một bài học từ lần trước, chỉ cùng thần tử uống ba ly, rồi không hề chạm vào.

Dù sao hãn bày ra vẻ mặt "Ta không muốn uống", đám thần tử phía dưới cũng không dám tùy tiện đi lên kính rượu, miễn cho không lấy được lòng Hoàng thượng, ngược lại bị ghét bỏ.

Vị cửu ngũ này chỉ đối với Hoàng hậu mới có sắc mặt tốt, đối với những người khác chính là tình tình rất cổ quái, vô duyên vô cớ liền phát hỏa.

Những người bọn họ vẫn nên thông minh một chút thì hơn.

Bởi vì mọi người đều có ánh mắt, cho nên Tiêu Nghiêu và Tần Phiên Phiên ăn uống tương đối ngon lành an ổn.

Đến những nữ quyến muốn đến kính rượu Hoàng hậu nương nương, đều bị mặt lạnh của Hoàng thượng dọa, cùng nhau từ bỏ.

Màn đêm buông xuống, lửa trại còn đang cháy, yến hội đã tan rã.

Hai vị chủ tử vốn dĩ đã rời đi, rồi lại quay lại, cứ như vậy tay nắm tay, đi dạo xung quanh.

Phía sau không nhiều người đi theo lắm, nhưng lại không ai dám lại đây, ai cũng biết người Tiêu gia có thói quen bồi dưỡng ảnh vệ, đặc biệt là ngôi cửu ngũ, ảnh vệ kia càng là một đám chờ lệnh liền có mặt, chỉ nhiều không ít.

Không lâu sau, mọi người đều biết Đế hậu hai người đi dạo xung quanh, còn có người đứng ở cửa doanh trường của mình, duỗi dài cổ nhìn, lại không dám đi ra phía trước.

Đối với việc Đế hậu tay cầm tay đi dạo, mọi người tỏ vẻ vô cùng hâm mộ.

Đặc biệt là những nữ quyến, một đám đều thần thờ dưới đáy lòng, sao chính mình lại không có phu quân tốt như vậy.

Dù cho phu quân nhà mình cũng không tệ lắm, giờ phút này cũng khó tránh khỏi có chút tâm lý mất mát.

Nam nhân của Hoàng hậu nương nương chính là ngôi cửu ngũ, nam nhân tôn quý nhất trên đời này, giờ phút này nắm tay nàng ấy, chậm rãi đưa, Tần Phiên Phiên thật quá hạnh phúc.

Trên thực tế hiện tại Tần Phiên Phiên cũng không thể cảm nhận được phần hạnh phúc kia, nàng căn bản không định đi dạo, bất đắc dĩ thân thể không khống chế được.

"Hự, hự ——"

Một tiếng tiếp theo một tiếng vang lên, Tần Phiên Phiên đã cố sức hít sâu, hơn nữa nỗ lực khắc chế.

Nhưng trạng thái nắc cục này thật đúng là không phải chính mình có thể khống chế được, không ngừng nắc.

Trước đó khi nàng và Hoàng thượng trở lại doanh trường, nàng đã nghĩ nhanh chóng trở về nói chuyện ban ngày với Hoàng thượng.

Kết quả sau khi đi vào, còn chưa có mở miệng đã bắt đầu không ngừng nắc, nàng thử các loại phương pháp, trong chốc lát hít sâu không dùng được, nàng lại đổi thành nín thở, vẫn là vô dụng.

Thái y nói khom lưng, làm cho khí trong bụng đi ra là được, kết quả nàng làm eo mỗi đến sắp gãy, nhưng không thấy chút hiệu quả.

Cuối cùng nàng bức bối đến muốn khóc, Tiêu Nghiêu không có biện pháp, chỉ đành lôi kéo nàng đi dạo quanh.

Hai người bọn họ tản bộ không mang theo quá nhiều người, cũng không phải vì chế tạo không khí lãng mạn gì, thuần túy là Tần Phiên Phiên không muốn mất mặt như vậy.

Càng ít người biết càng tốt, bởi vì bữa tối Hoàng hậu ăn nhiều thịt dê không tiêu hóa được, sau đó điên cuồng nắc cục, không tiền đồ đến mức đi tản bộ tiêu thực?

Nếu tin tức này truyền ra, Tần Phiên Phiên thật là hận không thể đập đầu mà chết.

"Phiên Phiên, nàng thật đúng là Hoàng hậu tốt của trẫm, mẫu nghi thiên hạ phải là phong phạm này của nàng. Nàng thật đúng là đã mở đầu xu hướng mới, nói không chừng ngày mai chư vị phu nhân cô nương đều tranh nhau noi theo, lấy nắc cục làm đẹp."

Tiêu Nghiêu đi ở bên cạnh, không chút buông tha cơ hội lần này, cứ luôn lải nhải với nàng.

Không chỉ như thế, mỗi một lần Tần Phiên Phiên nắc, hắc đều nhin không được muốn cười.

Nàng tức giận đến mức vẫn luôn véo tay hắc, nam nhân vừa trốn tránh vừa cười, kết quả nàng còn chưa bắt được hắc, mỗi lần nắc cục, lúc véo nàng đều có chút run tay.

Thế là hắc lại được trận cười ha ha, người đứng gần doanh trưởng đều có thể nghe được rõ ràng, cũng không biết ngày mai còn muốn truyền ra cái dạng đồn đãi gì nữa đây.

Cuối cùng Tần Phiên Phiên không có biện pháp, nắm tay hắc nhét vào miệng mình muốn cắn hắc, kết quả lại một tiếng nắc.

Nàng cũng không giận nổi nữa, nàng thật không nên tham ăn mấy miếng thịt dê kia, kết quả hiện tại đừng nói mẫu nghi thiên hạ, hắc là nắc cục thiên hạ đi.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 152: Tiêu Nghiêu Hoài Nghi

Edit: Cảnh Thực viện

Beta: Thư Thực nghi

Hai người đi hồi lâu, Tần Phiên Phiên ợ hơi một cái mới xem như miễn cưỡng ngừng lại.

Trong lúc đó Tiêu Nghiêu bị nàng dùng đủ thể loại, nào là bóp nào là cắn, đương nhiên sức lực của nàng cũng không mạnh bao nhiêu cả, chỉ là đùa giỡn.

Mỗi lần thời điểm nàng đổi một phương thức đánh hấn, thì tiếng cười của nam nhân càng lớn hơn một chút, chọc cho đám người kia nhao nhao suy đoán.

Trương Hiến Năng ở sau lưng bọn họ, dưới đáy lòng không khỏi thở dài một hơi, hai vị chủ tử này đoán chừng đã lớn mà còn ngốc nghếch, khẳng định có vô số người đang nhìn chăm chăm bọn họ.

Rõ ràng Hoàng thượng là kẻ thích bị ngược đãi mà, Hoàng hậu nương nương càng đánh hấn thì hấn càng cao hứng.

Cuối cùng Tần Phiên Phiên không nắc cụt nữa, cả người đều chìm đắm trong cảm giác vui vẻ như trút được gánh nặng.

Một đoàn người thật vất vả hoàn thành nhiệm vụ, hai người Đế Hậu rốt cuộc cũng dẹp đường trở về doanh trường.

Thật tình không biết không ít người trong doanh trường đã vụng trộm thảo luận, mấy vị ngự sử tính tình cứng nhắc đã ở trước mặt phu nhân nhà mình la ầm lên.

"Còn có thể thống gì nữa, ngay trước mặt nhiều người như vậy mà Hoàng hậu nương nương cũng dám động thủ đánh Hoàng thượng? Đây có phải bị làm hư rồi hay không, quy củ của lão tổ tông đi đâu rồi? Long thể Hoàng thượng quý giá như vậy lẽ nào muốn đánh thì đánh? Người là đứng đầu Đại Diệp triều chấp chính..."

Đặc biệt là Trương Ngự sử, càng ở trong doanh trường đi tới tới lui lui, trong miệng cứ một mực lẩm bẩm bất mãn.

Ông chau mày, vốn dĩ khuôn mặt đã nghiêm túc, càng lộ thêm vẻ thâm trầm sâu hơn.

Trương phu nhân ngồi yên một bên nhìn xem ông cứ đi tới đi lui phát tiết, chờ ông đi được vài vòng, Trương phu nhân mới lên tiếng nói: "Hoàng hậu nương nương rõ ràng là một nữ tử một tay trời gà không chặt, có thể đánh đau được bao nhiêu. Huống hồ ông còn không thấy Hoàng thượng bị đánh mà còn vui vẻ như vậy sao? Đây chính là niềm vui thú giữa hai phu thê nhà người ta, cho dù bọn họ là Đế Hậu chí cao vô thượng, việc kia cũng là chuyện giữa phu thê lẫn nhau, bình thường phu thê đều có bí mật nhỏ giữa hai người, vì sao bọn họ không thể có?"

Mấy câu nói này của Trương phu nhân nói đúng không chút khách khí nào, đương nhiên bà nhàn rồi ngồi trên ghế, trong tay còn bưng một chén trà thơm, muốn hiền thực bao nhiêu thì có bấy nhiêu hiền thực.

Trước khi bà chưa xuất giá, thì trong kinh đô nổi danh là tiểu thư khuê các.

Lúc trước thời điểm Trương Ngự sử không có thi đậu trạng nguyên, thì vẫn là một tiểu tử nghèo, về sau báii Toà sư mới cưới được nữ nhi của

Toà sứ, chính là Trương phu nhân bây giờ.

Hai phu thê đã thành thân nhiều năm như vậy không có cãi nhau đỏ mặt lần nào, dù là tính tình của Trương Ngự sự lâu lâu có chút bệnh vặt, nhưng Trương phu nhân vẫn là một nữ nhân cực kỳ thông minh.

Phu quân cả ngày xụ mặt, thì bà chính là ngón tay mềm.

Phu quân có làm cái gì quá mức, bà cũng có thể tìm cách tô sửa lại, sau khi trở về trong âm thầm còn có thể đem Trương Ngự sự khuyên nhủ lại.

Đạo dạy phu quân của bà rất lợi hại.

Trương Ngự sự bị chặn lại đến có chút không nói ra lời, nhưng lại vẫn không cam tâm, vẫn như cũ duỗi cổ ra nói: "Vậy cũng không thể đánh Hoàng thượng mà. Hơn nữa còn có nhiều ánh mắt nhìn chăm chăm như vậy, nàng ta cũng không thể chú ý một chút ảnh hưởng sao? Hoàng hậu nương nương là mẫu nghi thiên hạ, nên làm mẫu mực để làm chuẩn cho nữ tử của Đại Diệp, nếu như những nữ tử khác đều học giống như nàng ta, thì còn ra cái thể thống gì nữa? Không biết rối loạn nội bộ, không biết xấu hổ, không biết thẹn."

Hắn bởi vì ngữ khí vội vàng xao động, mấy câu cuối cùng nói đến có chút hơi nóng.

Trương phu nhân ngồi ở chỗ đó không nói lời nào, chỉ dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn ông, Trương Ngự sự tránh đi tầm mắt của bà, vẫn thăm bất mãn như cũ nói: "Bà nhìn ta như vậy làm cái gì? Chờ ngày mai nhìn một cái thử, những đồng liêu kia có phải có cùng một ý nghĩ như ta hay không."

Bà khẽ thở dài một hơi, thấp giọng nói: "Đế Hậu hai người đi tản bộ, vốn dĩ cũng không mang theo nhiều cung nhân, cũng chỉ là xa xa đứng sau lưng bọn họ. Người ta rõ ràng muốn chính là thế giới hai người, là những

người như các người vụng trộm chạy tới nhìn, kết quả còn mắng người ta không biết xấu hổ không biết thẹn. Nếu tổ sư gia biết, các người học được bản lĩnh làm loạn công kích người khác, đoán chừng cũng phải từ dưới nền đất nhảy ra, vách quan tài cũng không giữ được."

Trương Ngự sử nghe bà nói như vậy, sắc mặt lại trở nên khó coi mấy phần, may mà giọng nói chuyện của Trương phu nhân tương đối ôn nhu, nếu như cũng cãi ngang thì xem chừng Trương Ngự sử muốn trở mặt với bà cãi vã ngay tại chỗ.

Ông há hốc mồm muốn nói gì đó, kết quả thấy Trương phu nhân đem chén trà nhẹ nhàng đặt xuống bàn, trực tiếp đứng dậy đi tới bên cạnh ông.

Trương Ngự sử nhìn thấy phu nhân bỗng nhiên xích lại gần, lập tức có chút phát sợ, lui về sau một bước hỏi: "Bà làm gì đấy?"

Kết quả thấy Trương phu nhân bỗng nhiên đưa tay vỗ một cái lên mu bàn tay của ông, sau đó lại nhẹ nhàng bóp tay ông một chút.

Nhất thời Trương Ngự sử ngây ngẩn cả người, không biết bà đây là muốn làm cái gì, cứng đờ một chút cử động nhỏ cũng không dám.

"Phu nhân bà làm gì vậy?" Ông ho nhẹ một tiếng, dùng giọng điệu ôn nhu nhất đời này hỏi.

"Đánh ông đấy, đau không?" Trương phu nhân cong môi cười cười nhìn về phía ông, vừa nói vừa nâng một cái tay khác bên cạnh lên, đem tóc mai ở trên trán vuốt vào bên tai.

Trương Ngự sử vô ý thức lắc đầu, phu nhân của ông là nữ nhân ôn nhu hào phóng nhất trên đời này, làm sao có thể đánh ông đau được?

Huống hồ bây giờ Trương phu nhân điềm tĩnh dịu dàng như thế, hoàn toàn ở trong trạng thái ôn nhu nhẹ nhàng, giác quan quanh người đều trở

nên chậm lại không ít, chỉ muốn tranh thủ chìm đắm bên trong cảm giác ôn nhu này.

"Không đau a, nếu bà không nói đánh ta, thì ta còn tưởng bà đang giúp ta gãi ngứa đấy." Ông vô ý thức tiếp một câu.

Kết quả thấy nụ cười trên mặt Trương phu nhân càng đậm, bên trong ánh mắt còn mang theo vài phần thần sắc giảo hoạt.

"Phu quân, Hoàng thượng cũng nghĩ giống như ông vậy đó. Ông nhìn một chút xem đây chính là niềm vui thú giữa phu thê. Hoàng thượng cảm thấy Hoàng hậu đánh hấn, bóp hấn đều là gãi ngứa ngứa thôi, đang cùng hấn vui đùa. Mà Hoàng thượng giống như ông vậy, nguyện ý dung túng thể tử của mình vui đùa. Chẳng qua Hoàng thượng thành thạo điều luyện cười ha ha, mà ông là một cọc gỗ chỉ biết ngăn người nhìn ta mà thôi. Tình cảm Đế Hậu hòa thuận là một chuyện tốt, huống hồ Tần gia trải qua chuyện lần trước của Cảnh Vương phi thì đã trung thực không ít. Quốc trưởng gia có tính tình như nào thì hẳn là ông so với ta rõ ràng hơn."

Trương phu nhân đem tình lý đều đặt chung chỗ nói với ông, nói êm tai, giọng nói vẫn ôn nhu như trước, tựa hồ muốn xương cốt của người khác đều hóa thành mềm mại.

"Tần gia không có khả năng đùa giỡn mưu quyền, nhà hấn cũng không có mặt mũi đùa giỡn. Đế Hậu hòa thuận, Hoàng thượng thiên sủng Hoàng hậu, địa vị Hoàng hậu vững chắc, tự nhiên hậu cung an ổn. Nàng còn có Đại Hoàng tử bên người, Hoàng thượng không có để tâm đến hậu cung, giống như chuyện hậu trạch của ông vậy. Nam nhân đem một bầu nhiệt huyết đều đặt trên triều đình, vì Đại Diệp triều càng thêm vui vẻ phồn vinh mà cố gắng, ông cứ tận trung với Hoàng thượng, ngày sau nhiều nhất là hướng dẫn Đại Hoàng tử, còn có cái gì có thể ưu sầu?"

Bà vừa nói vừa nghiêng đầu cười với ông một cái, nụ cười trên mặt cực kỳ ôn nhu, thậm chí còn nhẹ nhàng sờ lên mu bàn tay của ông, trong động tác mang theo mười phần ý vị trấn an.

"Còn có cảm thấy Hoàng thượng có chỗ nào không tốt, người ta chỉ là đau xót thể tử mà thôi, liên quan gì đến chuyện của ông rồi? Ông cảm thấy vương bận, ông trở lại nên thương thương thể tử của ông thì hơn."

Trương phu nhân bắt đầu đùa, ngược lại Trương Ngự sử cảm thấy trong lòng buồn lòng, lông mày vốn dĩ chăm chú nhăn lại có thể kẹp chết một con ruồi, cũng chậm rãi buồn lòng ra.

Lúc trước ông giống như đi thẳng vào trong ngõ cụt, bây giờ ngược lại có chút cảm giác hiểu ra, để lòng dạ của ông cũng trở nên mở rộng.

"Đa tạ phu nhân chỉ giáo." Ông lập tức thở dài chấp hai tay phi thương cung kính hướng bà thi lễ một cái.

Trương phu nhân lập tức đáp lễ lại với ông, hành động ở giữa phi thương tiêu chuẩn, tự nhiên hào phóng lại cảnh đẹp ý vui.

"Phu nhân có một câu nói sai, thời điểm cùng thể tử vui đùa, Hoàng thượng sẽ chỉ cười ha ha. Mà lão phu thì đang nghĩ, đêm nay ngày tốt cảnh đẹp làm sao há lại bỏ lỡ chứ?"

Trương Ngự sử nhẹ nhàng kéo tay Trương phu nhân lại, liền vừa tình cảm vừa muốn làm vẻ nho nhã.

Trương phu nhân lập tức cười ra tiếng, đều là lão phu lão thể, Trương Ngự sử mỗi lần vẫn ngượng ngùng như vậy, làm ra vẻ nho nhã.

Trong doanh trường của Đế Hậu, Tần Phiên Phiên cầm một chén canh tuyết lê chậm rãi ung dung uống vào.

Sau khi không ợ hơi nữa, cảm giác toàn bộ thể giới này đều trở nên tươi đẹp.

"Hôm nay thần thiếp nghe nói Hoàng thượng bởi vì một con bạch hồ mà cùng Cảnh vương có xung đột nhỏ?"

Tần Phiên Phiên chậm rãi ung dung nhấp hai hớp canh ngọt, chỉ cảm thấy cả người đều thoải mái phiêu phiêu dục tiên, đương nhiên chuyện chính còn muốn nói tới.

"Phải, hắn đang đuổi theo một con bạch hồ, vừa vặn chạy đến trước mặt trẫm, mũi tên của hắn kém chút nữa bắn trúng Trương Thành." Lúc Tiêu Nghiêu nhắc đến chuyện này, con mắt nhẹ nhàng nhắm lại, hiển nhiên đối với chuyện xảy ra vào ban này vẫn mang theo vài ý bất mãn.

Tần Phiên Phiên lông mày dật dật, thấp giọng nói: "Hôm nay ban ngày Cảnh Vương phi cũng tới tìm ta. Nàng ta nói một chút chuyện, nói ta chớ đắc ý, nói về sau Hoàng thượng không cần thần thiếp nữa, khẳng định sẽ dùng mọi cách để uy hiếp, bức ta rời khỏi vị trí Hoàng hậu, khiến phải tự nguyện nhường lại."

Tiêu Nghiêu lâm vào một mảnh trầm tư, trong doanh trường liền trở nên yên tĩnh như chết.

Hắn có chút hiếu kỳ mà hỏi thăm: "Tại sao nàng ta lại nói trẫm sử dụng mưu kế bức nàng thoái vị chứ? Quả thực không hiểu được, đây rõ ràng ly gián tình cảm của ta và nàng. Đã nhiều năm như vậy, con mắt của nàng ta còn chưa chữa khỏi, một mực bị mù mà. Không có nhìn thấy trẫm và nàng như keo sơn, đang lúc tốt đẹp nhất nha, còn ở chỗ này nói hươu nói vượn."

Lời nói này của Hoàng thượng cũng đủ sắc bén, khó trách mỗi lần lên triều đình lúc Hoàng thượng nổi giận những vị triều thần kia đều cảm thấy khó mà chống đỡ, việc trào phúng này lây đến Tần Kiêu, quả nhiên không lưu tình chút nào.

Tần Phiên Phiên không khỏi cười ra tiếng, bất đắc dĩ nói: "Còn có thể có chuyện gì, liền nói lúc trước nàng ta bị những nữ nhân trong Vương phủ kia lừa gạt, đi tìm Cảnh vương, trên thực tế là có ẩn tình khác. Ở trong đó còn có chàng trợ giúp. Tuy nói nàng ta đã bị ta chặn lời nói lại, nhưng vẫn kiên định cho rằng về sau chàng sẽ đối xử như vậy với ta."

Tiêu Nghiêu bĩu môi một cái, trên mặt lộ ra mấy phần biểu tình bất mãn, trầm giọng nói: "Ta còn tưởng rằng là chuyện gì, hóa ra vẫn là chuyện ngày xưa xưa. Nhiều năm như vậy rồi nàng ta sống cũng vô dụng quá mà, không có chuyện gì nói nên mới lôi chuyện cũ ra sao? Quay tới quay lui chỉ những chuyện này. Năm đó sau khi nàng ta bị lừa không bao lâu thì trầm liên biết. Đối với một thê tử đã có tâm tư suy nghĩ muốn câu dẫn nam nhân khác, vì sao trầm muốn giữ nàng ta lại. Nàng ta đã muốn đi còn lăng nhà lăng nhăng do dự, vẫn là trầm giúp nàng ta một chút."

Hắn nói đến đây, không khỏi cười lạnh một tiếng, tiếp tục nói: "Kỳ thật năm đó Phụ hoàng chưa từng có bất mãn gì với ta, trầm là nhi tử ông dạy dỗ, tuy nói tính nết không giống nhau, nhưng Hoàng vị này vẫn là do ta ngồi lên. Nào đến lượt Cảnh vương chứ? Chẳng qua vì để cho Tần Kiêu quyết định, liền cùng Phụ hoàng diễn một vở kịch. Rất nhanh nàng ta đã hạ quyết tâm, tiến tới với Cảnh vương. Mà ở phương diện nữ nhân thì Cảnh vương một mực có khúc mắc với trầm, cũng bởi vì Thư Quý phi lúc là chính thê mà hắn muốn, nên hắn cảm thấy đại thù sắp báo được, lập tức đồng ý. Hai người này liền vỗ tay ăn nhịp với nhau, đi đến chỗ Phụ hoàng ca tụng tình yêu của bọn hắn là chân ái như thế nào đấy."

Thời điểm nói lên hai chữ "Chân ái", trên mặt Tiêu Nghiêu biểu lộ trào phúng càng thêm tươi sáng.

Không biết bắt đầu từ khi nào, ai yêu cũng đem tình cảm của mình đặt lên hai chữ này.

Tần Phiên Phiên không khỏi run sợ, hoặc là nói Tiên hoàng cũng thật là sủng hài tử, loại chuyện này mà cũng nguyện ý phối hợp với Tiêu Nghiêu diễn kịch.

Mà hai phụ tử này cũng khô hài quá mà, chuyện Tần Kiêu cho hắc đội nón xanh này, hắc tử vừa mới bắt đầu đã biết, còn sợ trên đầu mình chưa đủ xanh còn ra sức giúp nữa.

Về sau Tiên hoàng biết việc này, cũng không thấy mất mặt, ngược lại còn cùng hắc diễn kịch vui này.

Hai phụ tử này đúng là da mặt thật dày mà, tâm cơ lại thâm trầm.

Hoàng thượng bị đội nón xanh rồi, tuy nói sau lưng có cười hắc, nhưng phần nhiều là đồng tình với hắc.

Cửu ngũ chí tôn là một chính nhân quân tử, đem hai từ gọi là "Chân ái" mà người khác mong đợi, đổi thành người xấu không có đạo đức.

Không chỉ những vị triều thần kia, còn có tất cả mọi người trong Tần gia đều cảm thấy có lỗi với cửu ngũ chí tôn, chỉ cần giữ lại một cái mạng, chuyện gì cũng đều có thể làm giúp cho Hoàng thượng.

Đồng thời đối với Tần Phiên Phiên nguyện ý vào cung, vẫn là một trạng thái cảm tạ ân đức.

Thủ đoạn của Hoàng thượng thật sự cao minh, kết quả này chính là điều hắc muốn, nhưng hắc thủy chung đứng tại nơi cao nhất của đạo đức, nhìn Cảnh Vương và Cảnh Vương phi bị đám người thế gian chửi rửa là "Gian phu dâm phụ".

"Việc này bây giờ hai người bọn họ đồng thời có hành động, là trùng hợp hay là có âm mưu gì?" Tần Phiên Phiên cau mày hỏi một câu.

Loại trình độ ly gian cấp thấp này, quả thật nàng không thèm để vào mắt, chỉ sợ là Cảnh Vương phủ có động tác lớn gì, không phải nàng cũng sẽ không lo lắng.

Tiêu Nghiêu cười lạnh một tiếng: "Có cái gì mà âm mưu, chỉ sợ là muốn mưu phản."

Nam nhân không khách khí chút nào nói ra câu nói này, cả người Tần Phiên Phiên khẽ giật mình, kinh ngạc nhìn nhìn hắn.

"Cảnh Vương đối với trẫm luôn luôn không tôn kính, hẳn tranh được là tranh liền. Trước thời điểm đi săn, kiểu gì cũng sẽ cố ý đoạt con mồi với ta. Hôm nay ta cũng cho hắn sẽ mang con mồi của ta đi, không ngờ tới vậy mà hắn lại tặng cho ta. Bắn mũi tên gây kinh hãi cho ngựa của Trương Thành, còn tới thỉnh tội. Mặc dù ngoài mặt thì đối với ta thuần phục, nhưng hắn không can tâm lại cũng không có ấn dấu tốt như vậy. Sớm hay muộn cũng trừ sạch Cảnh Vương phủ."

Thời điểm Tiêu Nghiêu nói lên lời này, ngữ khí lạnh lùng, trong ánh mắt càng lộ rõ một vẻ giận dữ uy nghiêm.

Hắn lúc này hoàn toàn chính là chủ nhân của thiên hạ.

Uy thế của chân long thiên tử toàn bộ đều triển khai, căn bản nhìn không ra dáng vẻ bình thường nhu tình như nước với nàng.

Dáng vẻ này của hắn mặc dù có chút lạ lẫm, thậm chí lộ ra mấy phần lệ khí, nhưng mà Tần Phiên Phiên không có chút nào cảm thấy sợ hãi cảm ngược lại tổng nội tâm tràn đầy mơ ước.

Dù cho cửu ngũ chí tôn độc ác thì như thế nào, cũng đều là nam nhân của nàng, chấp chương lấy binh mã cùng thần dân trong thiên hạ, không dung được một chút ít người phản loạn tồn tại.

Giường chi sườn há dung kẻ khác ngủ ngáy.[1]

[1] Giường chi sườn há dung kẻ khác ngủ ngáy: Một câu tục ngữ, ý cơ bản là không chấp nhận bên cạnh mình có kẻ hai lòng, kẻ phản bội.

"Nếu có gì cần thần thiếp làm, ta cũng không ngần ngại gì." Tần Phiên Phiên cũng nghiêm túc nói với hắn một câu, trong ánh mắt lộ ra mười phần kiên định.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 153: Cùng Nhau Cười Ngựa

Edit: Hy Hoàng Thái phi

Beta: Chiêu Hoàng Thái phi

"Nàng không cần làm bất kỳ thứ gì, nàng chỉ cần bình an và dạy dỗ Nháo Nháo trưởng thành là được. Tất cả còn lại để trẫm lo."

Tiêu Nghiêu cực kỳ nghiêm túc nói một câu, hơn nữa duỗi tay ôm lấy bả vai của nàng.

Tần Phiên Phiên dựa vào người hắn, hai người dựa đầu vào nhau cảm nhận khoảnh khắc yên bình này.

"Chuyện này khó mà làm được, thần thiếp muốn ở cùng Hoàng thượng, không cần biết đi đến chỗ nào đều mang theo Nháo Nháo. Người một nhà ở cạnh nhau mới gọi là bình an."

Tiêu Nghiêu vỗ vỗ sau lưng nàng để trấn an.

Sau đó hai người ngủ một giấc ngon lành, nhưng không ít quan viên ơn trong doanh trướng của mình không ngủ được bắt đầu lải nhải, bọn họ vẫn chìm đắm trong biểu hiện quái dị của Đế Hậu khi đi tản bộ với nhau.

Hoàng hậu nương nương muốn đánh Hoàng thượng liền đánh, loại thói hư tật xấu này cần thiết bỏ, ngày mai bọn họ liền thượng tấu.

Ngày hôm sau tất cả mọi người đều dậy sớm, mặc dù Hoàng thượng không cần đi săn thú nhưng phải xuất hiện nói vài lời động viên.

Quần thần đã sớm chờ tại nơi xuất phát, sáng sớm đã có hai vị quan Ngự sử đi tìm Trương Ngự sử, trên mặt vô cùng trầm trọng.

"Trương đại nhân, hôm nay là thời gian săn thú thời chúng ta có nên thượng tấu hay không? Hay là niệm tình Hoàng hậu nương nương vi phạm lần đầu nên chỉ nhắc nhở ngầm với Hoàng thượng rồi thôi? Tối hôm qua có rất nhiều người nhìn thấy Hoàng hậu nương nương đánh Hoàng thượng, chuyện này một người truyền mười người, mười người truyền trăm người, khả năng bây giờ tất cả mọi người ở bãi săn đều biết. Không cần biết như thế nào nhưng Hoàng hậu đánh Hoàng thượng trước mặt người khác luôn luôn không đúng, Hoàng hậu nương nương bất kỳ lúc nào đều phải chú trọng hình tượng của chính mình làm gương tốt cho tất cả nữ tử trong thiên hạ."

Một trong hai vị Ngự sử nôn nóng nói, ánh mắt hằn thường xuyên liếc nhìn về vị trí của Đế Hậu.

Hoàng thượng và Hoàng hậu còn chưa tới, bọn họ tới sớm để thưởng lượng đối sách.

Nhưng bọn hãn trăm triệu lần cũng nghĩ không ra, Trương Ngự sử ngày thường dậy sớm hơn bọn hãn, gặp chuyện như thế này còn tích cực hơn bọn hãn thế nhưng hôm nay dậy muộn, hơn nữa không nói một chữ đến chuyện tối hôm qua.

Trương Ngự Sử nhìn thoáng qua bọn họ, trong mắt có chút không kiên nhẫn, trầm giọng nói: "Đây là chuyện riêng của nhà Hoàng thượng, ta mặc kệ. Sau khi bữa tiệc tối kết thúc là thời gian riêng của Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương, hai vợ chồng người ta đi tản bộ vui đùa cãi nhau ầm ĩ vô cùng bình thường, cũng không muốn cho các người xem. Ai cho các người trộm xem, còn khắp nơi tuyên truyền, đây không phải việc quân tử nên làm."

Hắn vừa nói vừa nhíu mày, ánh mắt ghét bỏ nhìn bọn họ, giống như bọn họ là người đàn bà ba hoa.

Hai vị đại nhân liên tục xua tay, bọn họ làm Ngự sử có chức trách giám sát Hoàng thượng và đồng liêu, một khi phát hiện có chuyện gì không ổn liền phải ngay lập tức nói ra.

Nhưng bọn hắn không ngờ người luôn tìm xương trong trứng gà như Trương Ngự sử lần này lại mở miệng nói những câu có đạo lý như thế, quả thực là khó có thể chống đỡ.

"Không cần biết các người tham tấy trước mặt mọi người hay là ngầm tham tấu ta đều không ngăn cản. Nhưng tốt nhất đợi sẵn thú kết thúc hãy nói. Nếu không làm mất hứng thú của Hoàng thượng thì sẽ mất nhiều hơn được. Phải biết rằng thu sẵn hàng năm là để cho Hoàng thượng và các vị đồng liêu thả lỏng thư giãn, con nít ba tuổi đều biết làm việc nghỉ ngơi xen kẽ, hải vị sẽ không làm chuyện phá đám dịp như thế này đi?"

Trương Ngự sử vừa hỏi xong thì bọn họ liên tục lắc đầu, giống hệt cái trống bỏi.

Ngày thường bọn họ đều đi sau cổ vũ cho Trương Ngự sử, dù sao Trương Ngự sử xuất thân là Trạng Nguyên, tài ăn nói hay tư duy phản ứng đều cực nhanh nhạy.

Nguyên nhân lớn nhất Hoàng thượng không thích Trương Ngự sử là bởi vì Hoàng thượng cãi không lại hắn.

Nếu ai bị Trương Ngự Sử theo dõi thì chỉ muốn đi chùa miếu cầu bình an, nếu Trương Ngự sử không mắng đến mức người nọ nhận thua thì sẽ không thiện bãi cam hươu.

"Các vị nhi lang ngày hôm qua đều có thành tích tốt, hôm nay không ngừng cố gắng. Trẫm hôm nay không tham gia, trẫm ở chỗ này chờ các

người thắng lợi trở về!"

Tiêu Nghiêu vẫn ngồi tại chỗ của mình, hần vỗ tay nhẹ một cái, giọng nói tàn ngập hào khí.

Trước mặt hần để khế đất và trân bảo, tất cả đều là phần thưởng cho ba người đứng đầu cuối cùng. Phần thưởng bày chọi lợi trước mắt mọi người, vô cùng dụ hoặc.

Quả nhiên một đám nhi lang giống như tiêm máu gà, đôi mắt đỏ bừng, tất cả đều ý chí chiến đấu sôi trào.

Tiếng trống báo hiệu bắt đầu vang lên, tất cả mọi người từ bốn phương tám hướng ủa vào trong rừng cây, rất nhanh bãi đất trống trước đài cao thiếu đi một nửa số người.

Những người lưu lại đều là văn thần và nữ quyến.

Bởi vì có mấy câu nói trước đó của Trương Ngự sử nên hai vị quan Ngự sử kia cũng không có xung phong lên trước cho người ta ghét bỏ.

Thời gian sau đó là tự do, ai muốn làm gì thì làm.

Tiêu Nghiêu đứng dậy đi đến bên cạnh Tần Phiên Phiên vươn tay về phía nàng.

Hai người nắm tay mười ngón đan xen, hoàn toàn không kiêng dè bất luận kẻ nào đi ra ngoài. Các đó không xa có trại nuôi ngựa, rõ ràng mục đích của bọn họ là chỗ đó.

Hầu như tất cả mọi người ớn đây đều nhìn chăm chăm hai người bọn họ, đặc biệt là hai tay nắm chặt nhau của bọn họ hoàn toàn trở thành tiêu điểm của mọi người, những ánh mắt đó nóng rực giống như lập tức có thể bốc hỏa thiêu cháy vạn vật.

Nhưng mà nhân vật chính bị vây xem hoàn toàn không có cảm giác, vẫn thân mật tay cầm tay thỉnh thoảng còn nghiêng đầu nói nhỏ mấy câu với người bên cạnh.

Thật giống như lúc này chỉ toàn là người một nhà, không cần để ý ánh mắt của bất kỳ kẻ nào.

Rất nhanh hai người liền đến trại nuôi ngựa, những người kia có duỗi cổ kiễng gì cũng nhìn không thấy nữa.

Lúc Tần Phiên Phiên cảm nhận được ánh mắt nhìn chăm chú vào bạn họ biến mất mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, thật sự là tú ân ái cùng Hoàng thượng trước mặt mọi người là vô cùng áp lực.

Tiêu Nghiêu cảm nhận được thân thể nàng căng chặt liền vỗ lưng trấn an nàng.

"Là nàng yêu cầu trăm dạ nàng cười ngựa, bây giờ không cho phép đổi ý." Hắn nhẹ giọng nói một câu.

Tần Phiên Phiên có chút buồn bực: "Thần thiếp cũng không có nói ngài phải mang ta đi học cười ngựa trước mặt công chúng mà. Còn tay cầm tay nữa, ta đều dung ánh mắt ra hiệu cho ngài rất nhiều lần, chúng ta không cần rêu rao như vậy nhưng ngài vẫn giả vờ như không phát hiện vẫn nắm tay thần thiếp. Nếu thần thiếp không nhìn ngài thì ngài không định đi cười ngựa nữa à?"

Tiêu Nghiêu gạt đầu, có chút vô lại nói: "Đúng vậy, trăm khẳng định muốn dắt tay nàng đến chỗ này. Nếu nàng không để ý đến trăm, vậy thì cứ tiếp tục dắt tay. như vậy."

Tần Phiên Phiên không nghĩ nói những câu vô nghĩa với hắn nữa, lập tức lôi kéo hắn đi chọn ngựa.

Tiêu Nghiêu chọn một con ngựa cao lớn màu trắng như tuyết, đây là tọa kỵ chuyên dụng của Hoàng thượng tên là Thần Bạch. Con ngựa này bị nuôi dưỡng rất tốt, nó cao lớn cường tráng hơn những con ngựa bên cạnh nhiều, giống như hạc trong bầy gà.

Thần Bạch nhìn thấy Tiêu Nghiêu lại đây thì không ngừng thối khí phát ra tiếng phì phì trong mũi, chân trước cử động giống như muốn chạy tới, vội vàng không muốn chờ đợi được chở Tiêu Nghiêu chạy như bay.

Sau khi Tần Phiên Phiên biết tên con ngựa này thì nhướng mày, nhỏ giọng hỏi: "Tên này là ai đặt?"

"Ngựa của trẫm đương nhiên là trẫm đặt. Lúc đầu ta muốn gọi là Đạp Tuyết, có cái thành ngữ là đạp tuyết vô ngân, tốc độ như vậy chắc chắn cực kỳ nhanh. Nhưng nha đầu Tố Tuyết đã biết liên liệu mạng phản đối, nha đầu đó còn nói sẽ khiến người khác hiểu nhầm Đạp Tuyết là tỷ muội của nàng."

Tiêu Nghiêu bĩu môi, đối với chuyện không thể đặt tên cho con ngựa yêu quý của mình là Đạp Tuyết có chút không cam lòng.

"Sau đó là thỏa hiệp, đành dùng tên Thần Bạch." Hắc vừa nói vừa giơ tay sờ sờ lông của nó, đuôi tay cầm lấy dây cương.

Tần Phiên Phiên không khỏi nhướng mày, lúc trước nàng triệu Cao Tố Tuyết tiến cung thì Lâm gia tìm mọi lý do từ chối, đến tận hôm nay đều không gặp mặt, không biết xảy ra chuyện gì.

"Tên Đạp Tuyết hay Thần Bạch đều rất hay, Hoàng thượng rất có năng khiếu đặt tên, nhưng vì sao đặt tên cho Nháo Nháo lại khó như thế. Đến bây giờ hắc còn chưa có đại danh. Hắc còn không bằng một con ngựa!" Tần Phiên Phiên nhin không được kháng nghị giúp Nháo Nháo.

Tiêu Nghiêu nhú nhú mày, trên mặt lộ ra bất đắc dĩ biểu tình, nói: "Trẫm làm gì có biện pháp nào? Đạp Tuyết hay Thần Bạch đều căn đặc thù của nó mà đặt, nàng nhìn con ngựa này xem, cả người trắng tinh không có một sợi lông khác màu. Còn Nháo Nháo thì sao, làm gì có cái đặc thù gì, về ngoài xấu? Chẳng nhẽ lấy tên Tiêu Xấu?"

Hắn vừa nói xong Tần Phiên Phiên liền xông lên muốn đánh hắn, Tiêu Nghiêu lập tức không nhịn được cười lui về phía sau vài bước tránh đi.

Hắn đột nhiên dùng sức đuổi tay kéo nàng lên lưng ngựa, ngồi ở trước mặt hắn.

Thần Bạch hiển nhiên là một con ngựa rất khỏe mạnh nhưng ngang bướng, Tần Phiên Phiên vừa mới ngồi lên nó liền xao động muốn mũi vằn hừ hừ, còn nâng chân trước lên muốn ném người từ trên xuống.

Tiêu Nghiêu nhẹ nhàng vuốt cổ nó, vẫn luôn trấn an nó.

"Được rồi, không cần khó chịu. Nàng là thê tử của ta, rõ ràng lần trước người đã chở nàng một lần rồi, cũng ơn bãi sản này. Mặc dù lúc ấy nàng khóc lóc xấu xí nhưng vì lừa ta nên bị ta mắng một trận. Hơn nữa lúc ấy nàng còn vừa nôn mửa xong trên người rất dơ người còn có thể nhịn. Sao bây giờ nàng trang điểm xinh đẹp như thế người lại coi thường nàng."

Hắn lẩm nhảm nhằm nói chuyện với nó, âm thanh nhỏ hơn bình thường nhiều giống như dụ dỗ con nít ấy.

Hơn nữa lời nói của hắn đều là chê bai Tần Phiên Phiên khiến cho nàng không chịu nổi quay đầu trừng mắt nhìn hắn, còn đuổi tay véo hắn một cái, oán khí tận trời.

Cuối cùng thật khó khăn mới trấn an được con ngựa nhưng Tần Phiên Phiên lại tức giận, có thể nói là bạo nộ.

Mắng chửi người không mắng điểm hiểm yếu, rõ ràng hai người bọn họ không cãi nhau, nhưng mà Hoàng thượng vì đỡ một con ngựa toàn nói chuyện nàng mất mặt xấu hổ.

"Giá ——" rốt cuộc hấn vung dây cương, Thần Bạch bắt đầu chạy vòng quanh trại nuôi ngựa, lúc đầu tốc độ của nó cũng không nhanh nhưng dần dần rằng tốc độ rất nhanh.

Tần Phiên Phiên dựa vào trong lòng ngực Tiêu Nghiêu, cảm thụ được tốc độ ngựa chạy nhanh lên dần, có gió thổi qua mặt nàng, loại cảm giác nành khiến tâm trạng nàng bắt đầu vui sướng theo.

Đương nhiên ngồi chung ngựa với Hoàng thượng lần này cảm giác hoàn toàn khác cãi nhau ngồi chung ngựa lần trước.

Lúc ấy trong lòng chỉ nhớ chuyện giả mang thai bại lộ, trong đầu hoàn toàn rối loạn nên không có tâm trạng cảm thụ cảm giác vui sướng khi cưỡi ngựa.

Lần này tâm trạng bình tĩnh cảm nhận liền thấy cả người đều nhẹ nhàng bay bổng.

Một tay Tiêu Nghiêu vòng qua eo nàng nắm dây cương, một tay cầm roi ngựa.

Nhưng mà cưỡi ngựa trong trại nuôi ngựa thì chỉ có thể chạy vòng quanh, không thể tận tình sảng khoái.

Ôm mỹ nhân, cưỡi ngựa yêu nhưng chỉ có thể vòng quanh trại nuôi ngựa khiến Tiêu Nghiêu vô cùng không hài lòng.

Hắn trực tiếp hô với Trương Thành: "Trương Thành, gọi vài người lên ngựa đi theo, đi ra ngoài chạy."

Mệnh lệnh mới vừa phân phó xuống dưới, sắc cư mặt Trương Thành biến đổi, hắn không dám chậm trễ lập tức đi gọi mấy tên thị vệ lên ngựa chạy theo.

Trương Thành vừa ngồi trên lưng ngựa, liền nghe ngòi cừu ngũ đột nhiên hô một tiếng "Giá", roi ngựa quất thật mạnh Thần Bạch giống như mũi tên xông ra ngoài.

Nhanh chóng chạy ra khỏi trại nuôi ngựa, chạy ra bên ngoài.

Bởi vì Đế Hậ vào trại nuôi ngựa nên có không ít người chờ bên ngoài bìa rừng, vừa nói chuyện vừa chờ.

Đang nói chuyện đột nhiên thấy hai ngựa cưỡi ngựa vọt ra ngoài, trong lòng kinh hô một tiếng, chớp mắt một cái đã thấy Hoàng thượng và đội hộ vệ cưỡi ngựa chạy thật xa.

Đương nhiên Hoàng hậu nương nương ngồi cùng một con ngựa với Hoàng thượng còn bị ôm vào trong ngực bọn họ cũng nhìn rõ.

Hoàng thượng sủng ái Hoàng hậu nương nương như thế lại khiến cho rất nhiều người cực kỳ hâm mộ trong lòng.

Tiêu Nghiêu ôm Tần Phiên Phiên phi ngựa, lập tức chạy như điên.

Sức chịu đựng của Thần Bạch rất tốt, cho dù chở thêm một người vẫn chịu được lâu hơn mấy con ngựa chạy theo phía sau.

Hơn nữa lúc Tiêu Nghiêu phi ngựa không cần cảnh giác xung quanh chỉ cần chạy thẳng về phía trước là được, còn những người chạy theo sau thì vô cùng khẩn trương quan sát, suýt chút nữa không đuổi kịp.

Cuối cùng Trương Thành chạy đuổi theo phía sau cả đường gọi vài câu đã muộn rồi thì ngòi cừu ngũ mới lưu luyến mà quay đầu cưỡi ngựa trở

về.

Chờ bọn họ trở về thì trên đài cao đã chất đầy con mồi, ngay cả kiểm kê số lượng đều đã kết thúc.

Những tướng sĩ và huân quý tham gia săn thú đã ngồi tại vị trí của mình, rõ ràng bọn họ đã trở về từ lâu.

Tiêu Nghiêu xuống ngựa rồi thật cẩn thận mà nâng Tần Phiên Phiên xuống.

"Vừa rồi phi ngựa cùng Hoàng hậu vô cùng vui sướng đã quên thời gian. Ba người đứng đầu lên đây, chuẩn bị lĩnh thưởng." Hắn ngồi lại vị trí của chính mình liền nói thẳng chủ đề.

Ban thưởng xong liền tiếp tục ca múa chúc mừng, lại đốt lửa trại, rất nhiều vũ cơ ăn mặc quần áo dị vực xinh đẹp nhảy múa xung quanh lửa trại.

Hai ngày sau liên tục nghỉ ngơi, ngày thứ sáu là ngày săn thú cuối cùng và ban thưởng, ngày thứ bảy hồi cung.

Thừa dịp nghỉ ngơi Tần Phiên Phiên tìm được cơ hội gặp mặt Tần phu nhân.

Lần này Tần phu nhân tham gia thu săn mang theo một cái lọ mắt tiểu cô nương, ngay từ đầu Tần Phiên Phiên liền để ý tới rồi, nhưng là chờ nàng và Tần phu nhân gặp mặt lại không có thấy tiểu cô nương kia, trong lòng khó tránh khỏi có vài phần nghi hoặc.

"Lần này săn thú, mẫu thân có mang theo một cái cô nương bên người, doạ hôm nay lại không thấy?"

Tần phu nhân vừa nghe nàng hỏi đến thì thần sắc trên mặt biến đổi, giống như có chút khó nói: "Cô cô gả đi xa của người qua đời, nàng là biểu

muội của người. Trong nhà không có thân nhân, liền từ Dương Châu đến kinh thành ờn nhờ. Học quy củ cũng bình thường nhưng tính tình lại rất vô lại, ngang ngược đòi ta tìm cho nàng ta một mối hôn nhân ờn kinh thành, ta tìm cho nàng ta vài nhà nhưng nàng ta không vừa ý. Ta đã nói ổn thỏa rồi, lần này mang nàng ta đi cho biết chút sự đời sau đó đưa nàng ta về Dương Châu. Ta sợ nàng ta khiến Tần phủ mất mặt nên trừ bỏ ngày đầu tiên mang nàng ta ra ngoài một chút, mấy ngày còn lại đều cho người trông giữ cẩn thận."

Tần Phiên Phiên nhường mày, với tính tình của Tần phu nhân sẽ không mang người không hiểu chuyện như thế đến trường hợp quan trọng như thế này.

Nhưng lại vẫn mang vị biểu muội này đến thì chắc chắn đây là quyết định của Tần lão phu nhân, lão phu nhân yêu thương cháu ngoại muốn con dâu mang theo đến thu săn.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 154: Biểu Muội Vệ Tình

Edit: Tuệ Tu nghi

Beta: Rine Hiền phi

"Mẫu thân vất vả rồi, chỉ là người trông chừng nàng như vậy cũng không phải chuyện tốt, chờ đến lúc trở về phủ, tổ mẫu sẽ trách tội người."

Tần Phiên Phiên luôn luôn nhìn xa trông rộng, nàng lập tức nhớ đến lão phu nhân, đây cũng không phải là người dễ lừa gạt đâu.

Vốn vị biểu muội này đến đây chính là muốn nhân cơ hội xem xem có thanh niên tài tuấn nào không, hiện tại Tần phu nhân trông coi nàng ta kĩ như vậy, không cho nàng ta tiếp xúc với người bên ngoài, nhất định lúc trở về nàng ta sẽ tìm lão phu nhân khóc lóc kể lể.

Tần Phiên Phiên có thể tưởng tượng ra, vị biểu cô nương này vừa khóc, tim của lão phu nhân không biết đã bay đến nơi nào rồi ấy chứ.

Nhưng thật ra Tần phu nhân lại không lo lắng chút nào, khẽ cười, nói: "Chuyện đó không ngại, ta đều đã sắp xếp ổn thỏa. Tuy rằng nàng ta có thể đến đây nhưng duyên phận thì không đến, vừa đến thì hôm sau liền đổ bệnh, cứ mơ mơ màng màng nằm trên giường như muốn ngủ. Cũng không phải ta không cho nàng ta ra ngoài, mà chính nàng ta không ra được thôi."

Tần Phiên Phiên hơi kinh ngạc, lập tức hiểu ý của Tần phu nhân, không nhận được âm thầm bội phục vị mẹ cả này.

Cũng thật quyết đoán, phòng chừng bệnh của vị biểu cô nương này đến cũng thật ly kỳ.

Nếu không xảy ra bất ngờ gì, hẳn là do một tay Tần phu nhân tác động, vì khiến cho vị biểu cô nương này ngoan ngoãn, thủ đoạn của Tần phu nhân cũng thật tàn nhẫn.

"Vẫn là mẫu thân có kế sách hay." Tần Phiên Phiên cười, gật gật đầu.

Gánh nặng trong lòng Tần phu nhân được gỡ bỏ, bà còn sợ thứ nữ cảm thấy bà ngoan độc, thật ra cũng không thể trách bà cẩn thận như vậy.

Chủ yếu là Tần gia đã sa sút rồi, Tần Phiên Phiên có thể lên làm chủ của lục cung đều là dựa vào bản thân tự cố gắng, Tần gia không thể làm cản trở kéo chân sau của nàng.

Lúc biểu cô nương này vừa đến Tần phủ, Tần phu nhân thấy dung mạo nàng ta xinh đẹp, miệng lại ngọt, rất thu hút.

Từ đầu bà còn tưởng lại thêm một Tần Phiên Phiên thứ hai, tri kỷ như vậy thật sự khiến người ta thích, trên dưới Tần phủ đều bị nàng ta dỗ cho vui vẻ.

Nhưng chờ sau khi Tần phu nhân phí tâm tư tìm cho nàng ta hai gia môn liền cảm thấy có chỗ không thích hợp.

Biểu cô nương này mắt cao hơn trán, nhìn ai cũng đều tỏ ra không vừa mắt, còn bày ra tư thế muốn bước vào phủ đệ nhà cao cửa rộng.

Lúc trước, lão phu nhân đau lòng khuê nữ, vốn dĩ chính là thấp gả, lại nói đến, cũng là do mệnh cô em chồng này không tốt, vốn cô gia này tiền đồ vô lượng, sau khi trải qua những ngày tháng khó khăn thì chính là những ngày quang vinh vô hạn.

Hơn nữa, những ngày khổ cực còn có nhà mẹ đẻ giúp đỡ, lão phu nhân và người huynh trưởng như Tần Tri nhất định sẽ không để bà ta bơ vơ không nơi nương tựa.

Nhưng lại không đoán được mắt thấy đã sắp khổ tận cam lai thì vị cô gia kia lại chết, em chồng bà thủ tiết, chỉ có một nữ nhi này.

Trong nhà cô gia còn có cha mẹ huynh đệ, trước khi chết liền cầu xin cô em chồng này chăm sóc nhiều hơn.

Cô em chồng thật thà, lại rất trọng tình nghĩa nên thật sự ở lại Dương Châu chăm sóc nhà đó.

Không ngờ bà ta không thể sống đến ngày nữ nhi xuất giá đã đi rồi, sau khi biểu cô nương giữ đạo hiếu thì người ta lại từ hôn, lúc này cùng đường mới đến nhờ cậy nhà ngoại tổ mẫu.

Ban đầu Tần phu nhân cũng thương hại nàng ta, nhưng chờ sau khi sống chung, phát hiện ra biểu cô nương này cũng không đơn giản, có lẽ lần từ hôn kia cũng là do nàng ta coi thường dòng dõi nhà người ta mới gây nên cơ sự này.

Nếu không gia môn trong sạch sẽ không vì việc giữ đạo hiếu mà từ hôn, đây nhất định là do có người chọc phá.

"Ta làm gì có kế sách gì, hiện tại ta còn đang lo lắng hãi hùng, chỉ sợ liên lụy đến người thôi. Nàng ta nhiều tâm tư, cũng không biết sao lại như vậy, cha mẹ nàng ta đều là người tốt, là người thật thà, kết quả là sinh hạ nàng ta lại là dạng một bụng mưu ma chước quỷ, thể diện của một cô nương cũng không cần. Ta chỉ sợ nàng ta va chạm đến ai, hoặc làm ra loại chuyện mất mặt gì, thể diện của Tần gia đã bị Cảnh Vương phi phá hủy gần hết, cũng không đáng nhắc đến, xấu mặt thì xấu mặt đi, dù sao cô nương đều đã được gả ra ngoài. Nhưng người mới lên làm Hoàng hậu không lâu, cũng không thể để vì loại chuyện này mà bị liên lụy."

Tần Phu nhân thở dài một hơi, bà luôn luôn hiểu rõ, vốn đã khiến Tần Phiên Phiên chịu thiệt thòi, có thể lên ngôi Hoàng hậu, đó là do Tần Phiên Phiên có phúc.

Tần Phiên Phiên vừa nghe lời này của bà, lập tức cảm thấy đáy lòng thoải mái không ít.

"Ở trong cung người trôi qua hẵn cũng không tệ nhỉ, sắc mặt hồng nhuận, tươi cười hơn hở. Đáng tiếc lần này không thể gặp được Đại Hoàng tử, cha người vẫn luôn lải nhải, đã làm rất nhiều món đồ chơi nhỏ cho ngài ấy, còn có một chú ngựa gỗ nhỏ. Lần này đến cứ một hai bắt mang theo nhưng bị ta ngăn cản. Lần đầu thu sẵn sau khi Hoàng thượng đăng cơ, có thể bớt đi chuyện nào hay chuyện đó."

Tần Phiên Phiên nắm lấy tay bà, tinh tế nhìn biểu tình vui vẻ thật lòng trên mặt bà.

Tần Phiên Phiên cũng cười theo, nàng không cần nhiều lời Tần phu nhân đã có thể nhìn ra nàng trôi qua không tệ, dù sao lúc trước Hoàng thượng và nàng cười chung ngựa cũng không phải chuyện đùa giỡn.

Trước đó dường như mọi người đều nhìn thấy, hai người Đế Hậu lắc lư cả một buổi tối, lại còn cười chung một con ngựa, còn lưu luyến quên trời đất, đến cả trở về cũng muộn.

Hơn nữa lần thu sẵn này, bên cạnh Hoàng thượng cũng chỉ có một mình Hoàng hậu nương nương, đủ thấy rốt cuộc Tần Phiên Phiên được sủng ái đến mức nào.

"Chờ sau khi thu sẵn kết thúc, tổ mẫu và cha mẹ đều có thể tiến cung nhìn nó một cái. Hiện tại ta là Hoàng hậu, không có nhiều quy củ như vậy, trình thẻ bài vào trong cung là được. Đáng vẻ bé con cứng cáp, chỉ là rất ăm ỉ, cho nên Hoàng thượng chọn nhũ danh là Nháo Nháo."

Thật ra Tần Phiên Phiên vô cùng thân thiết, Tần phủ là nơi nàng lớn lên, tuy là thân phận thứ nữ nên khiến nàng so với đích nữ kém hơn một cái đầu, nhưng nàng cũng không phải chịu ngày khổ nào, cái nên có đều có.

Sau khi nàng chủ động muốn vào cung, Tần gia càng đối với nàng tốt hơn, để cho nàng vị trí đích nữ, còn trục xuất Tần Kiều khỏi gia phủ.

Hơn nữa bất luận ở lúc nàng được sủng ái hay lên làm Hoàng hậu cũng không hề đưa ra bất kỳ yêu cầu nào, chỉ hy vọng nàng có thể trôi qua tốt.

Tần phu nhân càng là tùy thời đợi nàng triệu tiến cung, đã từng thay nàng đưa Hách cô nương tiến cung, cũng đã làm những chuyện khác nữa, không để người tần gia trở thành vật cản kéo chân sau của nàng, đây cũng là sự quan tâm mà gia tộc dành cho nàng.

Tần phu nhân vừa nghe, trên mặt lập tức vui vẻ khác thường: "Thích âm ỉ là tốt, trở về ta sẽ nói với lão phu nhân."

Hai mẹ con đang nói chuyện, bỗng nhiên có một tiểu nha hoàn từ bên ngoài tiến vào, thần sắc trên mặt có chút hoảng loạn.

"Hoàng hậu nương nương, phu nhân, biểu cô nương giấy giụa muốn rời giường, nói muốn qua đây bái kiến Hoàng hậu nương nương, còn nói biết rõ Hoàng hậu nương nương giá lâm mà không đi bái kiến là rất thất lễ, trong lòng áy náy không yên."

Tần phu nhân vừa nghe những lời này, mày liền nhíu chặt, có chút hận rên sắt không thành thép mà quát lớn: "Các người trông coi thế nào vậy hả, nàng ta hẳn phải ngủ chưa tỉnh mới đúng chứ, sao lại vừa ngủ đã tỉnh rồi? Còn biết Hoàng hậu nương nương đến, rốt cuộc là kẻ nào lắm miệng, sau khi trở về ta nhất định phải xé rách miệng nó mới được."

Bà thật sự tức giận đến xanh mặt, vừa rồi còn bảo đảm với Tần Phiên Phiên nhất định sẽ không kéo chân nàng.

Kết quả chỉ sau chớp mắt lời này đã bị vả mặt, vốn nên là người bị bệnh nằm trên giường, đột nhiên tỉnh, còn biết tin tức Tần Phiên Phiên qua đây, nhìn kiểu gì cũng bất thường.

Tần phu nhân và Tần Phiên Phiên đều biết, chỉ sợ là trong đám nha hoàn có người của lão phu nhân nên mới dám mật báo cho biểu cô nương.

"Biểu cô nương họ Vệ, tên chỉ có một chữ Tình. Nếu nàng ta nói gì người không tiện trả lời thì cứ để ta." Lúc này Tần phu nhân chỉ cảm thấy vừa buồn bực vừa xấu hổ, lại không thể đuổi Vệ Tình ra ngoài, chỉ có thể để người mời nàng ta vào.

Lão phu nhân thật là càng lớn tuổi càng hồ đồ, sao có thể làm vậy loại chuyện này, đây là bà ta nhìn ra Tần phu nhân không hài lòng với ngoại tôn nữ, cho nên muốn mượn cơ hội này để ngoại tôn nữ gặp được Tần Phiên Phiên cho dù phải hủy đi mặt mũi của con dâu.

Tần Phiên Phiên chính là Hoàng hậu nương nương, thay Vệ Tình tìm một mối hôn sự là chuyện rất dễ dàng.

Tuy lão nhân gia suy nghĩ tốt nhưng cũng phải khiến ngoại tôn nữ này đáng tin cậy mới được.

"Dân nữ tham kiến Hoàng hậu nương nương." Sau khi Vệ Tình tiến vào liền vô cùng quy củ hành lễ với nàng.

Vẻ mặt Vệ Tình tiều tụy, sắc mặt tái nhợt, hoàn toàn là đáng vẻ bệnh đã lâu.

Tần Phiên Phiên có hơi kinh ngạc, Tần phu nhân sẽ không ra tay quá đáng, Vệ Tình này rõ ràng là tư thái bị ngược đãi thành bệnh, nhìn vào

giống như Tần phu nhân đã ngược đãi nàng không ít vậy.

Ấn tượng đầu tiên khiến Tần Phiên Phiên nổi lên lòng cảnh giác.

Quả nhiên là đúng như lời Tần phu nhân, biểu cô nương này có rất nhiều tâm tư.

Vệ Tình đúng là giở chút thủ đoạn nhỏ khiến cho bản thân có trạng thái đặc biệt không tốt.

Trên thực tế, nàng ta mơ thật đẹp, Hoàng hậu nương nương là thứ nữ, nhìn qua Tần phu nhân lại là người lợi hại như vậy, trong mắt không thể chứa nổi một hạt cát, sao có thể đối tốt với thứ nữ.

Cho nên nàng ta làm ra vẻ bị ngược đãi, nhất định có thể kích thích đến hồi ức bị ngược đãi của Hoàng hậu nương nương năm đó ở Tần gia, đâu hiểu là lại biến khéo thành vụng.

Tuy rằng tính tình Tần phu nhân lợi hại nhưng lại cực kỳ thông minh và có chừng mực, bà là nữ tử hào sảng, không hề làm ra mấy chuyện kiêu như vô cớ khó xử thứ nữ.

"Ây da, mau đứng lên đi, đã bệnh thành như vậy rồi còn đến vấn an bốn cung. Thật khiến bốn cung khó xử, người nói xem, nếu nửa đường bị ngã xỉu vậy bốn cung sẽ thành tội nhân mất. Mau trở về nghỉ ngơi đi, vẫn là nên nằm trên giường dưỡng bệnh cho tốt mới phải."

Tần Phiên Phiên lập tức phát phát tay, Hồng Y trực tiếp tiến lên cưỡng ép kéo nàng ta đứng lên.

Vệ Tình cả kinh trong lòng, chỉ nói mấy câu như vậy, nàng ta liền biết bản thân suy tính sai rồi, lời này của Hoàng hậu nương nương là ý tại ngôn ngoại, rõ ràng là ý tứ trào phúng nàng ta ăn vạ.

"Không hề gì, thân thể của dân nữ rất khỏe mạnh, chỉ là lần này có thể là không thích ứng kịp nên mới ngã bệnh, đã khiến nương nương lo lắng." Vệ Tình ngẩng đầu, cười một cách suy yếu với nàng.

Tính Tần phu nhân thẳng, bà không nhìn nổi vị chất nữ này, thật muốn trợn trắng mắt luôn rồi.

Nếu nữ oa này là nữ nhi của bà, chắc chắn sẽ dạy dỗ cho tốt, tạt xấu đầy mình, nhà giàu nào muốn nàng ta làm con dâu mới lạ đó.

Tần Phiên Phiên đương nhiên cảm nhận được mẹ cả không kiên nhẫn, tính của Tần phu nhân luôn không được tốt.

"Nghe nói biểu muội vào kinh là muốn tìm một gia môn trong sạch, không biết biểu muội có yêu cầu gì, tiện thì nói ra nghe một chút. Nếu tổ mẫu đã để mẫu thân xem giúp người, bốn cung là người làm biểu tỷ cũng không thể ngồi yên không làm gì. Người nói trước xem, nếu bốn cung có ai thích hợp liền thu xếp giúp người một hai."

Lúc trước khi Tần Phiên Phiên nói chuyện với Tần phu nhân vẫn luôn xưng ta - người, nhưng với Vệ Tình liền lòi hai chữ "bốn cung" ra.

Vệ Tình cúi đầu, bởi vì sắc mặt tái nhợt quá mức, cũng không nhìn ra được có phải do quá mức e lệ không.

"Hiện tại dân nữ không cha không mẹ, từ Dương Châu đến kinh đô nhờ vả nhà ngoại tổ mẫu. Hết thầy đều nghe các trưởng bối làm chủ, cũng không có yêu cầu gì." Nàng ta nhỏ giọng, nói.

Tần Phiên Phiên nhường nhường mày, Tần phu nhân lại càng tức giận đến đen mặt.

"Người vẫn nên nói một chút đi, lúc trước ta thay người tìm vài nhà, đều là nhân tài có dòng dõi tốt. Người lại đều không hài lòng, luôn có lý do

để nói với ta. Không có yêu cầu gì chính là yêu cầu cao nhất, người còn muốn gả cho nhi tử của Tể tướng?" Tần phu nhân không hề khách khí mà lên tiếng nói nàng ta.

Đầu Vệ Tình càng cúi thấp hơn, chớp chớp đôi mắt, liền có nước mắt trong suốt lăn xuống, nhìn thật đáng thương.

Tần phu nhân lập tức ngậm miệng, nhưng thực ra lửa giận trong lòng bà càng cháy dữ dội hơn.

Nhưng tính tình Tần Phiên Phiên lại rất tốt, nàng cười cười, kêu người lau nước mắt cho nàng ta: "Sao biểu muội lại khóc? Mẫu thân càng thương ai lời nói càng thẳng thắn, tuy nói không dễ nghe nhưng lời thật thường khó nghe. Dù sao sắp tới vẫn còn mấy ngày nữa mới kết thúc, nếu người nghĩ ra cái gì thì tùy thời có thể nói với mẫu thân, để bà nói với bốn cung, bốn cung thay người nhìn một chút. Hiện giờ thân thể người không tốt, vậy không để người ngồi mệt ở đây nữa."

Nàng vừa phát tay vừa nói: "Hong Y, đưa biểu cô nương trở về."

Hong Y lập tức nâng Vệ Tình dậy, nàng ta mở miệng như muốn nói gì đó, nhưng sức lực của Hong Y lớn, sao có thể nàng ta nói gì chứ, lập tức tiễn nàng đi.

"Nhìn một cái tính tình này của nàng ta, cũng chỉ có ở chỗ của lão phu nhân, nàng ta mới duy trì bộ mặt người tốt giả dối thôi. Không ngờ ta làm chủ mẫu mấy năm nay, lúc cô nương nhà mình còn ở khuê các cũng chưa từng ăn mệt như vậy, nhưng bây giờ đến một vị biểu cô nương nhà cô em chồng lại được lĩnh giáo rồi, đúng là buồn cười."

Tần phu nhân không nhịn được phì nhổ về hướng cửa.

"Mẫu thân cũng đừng quá lo lắng, dù sao nàng ta cũng muốn xuất giá. Nhìn qua cũng không giống kẻ ngu dốt, chắc là có ý nghĩ gì khiến cho cố

chấp mới có thể làm ra nhiều chuyện như vậy. Người giảng đạo lý với nàng ta, đến lúc đó mà vẫn không được thì cũng không cần khách khí. Năm đó các tỷ muội khác xuất giá thế nào, người lại vất vả thêm lần nữa, coi như người có thêm một thứ nữ đi, lại tìm một mối hôn sự là được."

Tần Phiên Phiên nhắc đến vài vị thứ nữ khác, rõ ràng là muốn bảo vệ Tần phu nhân, đáy lòng Tần phu nhân lập tức được an ủi không ít.

Chờ nàng vừa đi, Tần phu nhân lập tức đến nhìn nha đầu Vệ Tình kia, mắng một trận ra trò, hơn nữa nhắc đi nhắc lại nhiều lần là phải trông chừng nàng ta cho thật kĩ.

Tính tình nha đầu này quá khó trị, rất có thể sẽ xảy ra chuyện đó.

Nhoáng cái đã đến ngày thứ sáu, cuối cùng lần săn thú đầu tiên cũng bắt đầu, Đế Hậu cũng không làm ra chuyện gì kích thích người khác nữa, một trước một sau trở về doanh trường.

Sau khi Tiêu Nghiêu phê duyệt một đồng tấu chương, liền tìm một tờ giấy tuyên thành đến, bắt đầu vẽ tranh.

Vẽ được non nửa canh giờ thì dừng bút, liền thở dài một hơi, nói: "Trẫm đang nhớ Nháo Nháo, sớm biết như vậy đã đưa tiểu tử đó qua đây, như vậy trẫm không chỉ có thể khoe Hoàng hậu của trẫm còn có thể khoe với bọn họ nhi tử của ta lợi hại cỡ nào."

Tần Phiên Phiên đang lật thoại bản, bỗng nhiên nghe hân cảm thán một câu không đầu không đuôi như vậy, không nhịn được cười thành tiếng.

"Hoàng thượng, để thần thiếp nhắc cho ngài nhớ, nhi tử của ngài mới chỉ được chín tháng rưỡi, vừa không biết nói lại không biết đi. Chỉ biết ê ê a a chảy nước miếng, còn có những chuyện phiền phức không đếm xuể khác. Nếu thật sự đưa nó theo, trong lúc người đang cố vũ chiến thắng nhất

định sẽ có đứa gào khóc phá hỏng không khí, đây cũng không phải chuyện gì đáng để khoe khoang, là xấu hổ mới phải."

Nàng phất phất tay, rõ ràng là muốn phá đám.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 155: Vệ Tình Mật Tích

Edit: Chang Phi

Beta: Vy Chiêu nghi

Tiêu Nghiêu ngẩng đầu, nghiêm túc suy nghĩ một chút về cảnh tượng mà nàng nói.

Hoàn toàn không tưởng tượng được, hiện giờ lúc đối diện với hai chữ "Nháo Nháo", hẳn chỉ có thể nhớ tới khuôn mặt đáng yêu, cùng với cái thân thể mũm mĩm của gia hỏa kia thôi.

Về sau lúc bảo bối lớn hơn một chút, có thể gọi phụ hoàng, Tiêu Nghiêu hận không thể lập tức đem thiên hạ này đưa cho thằng bé.

Trên đời này sao lại có bảo bối đáng yêu, ngoan ngoãn như vậy chứ.

"Đừng nói nữa, người càng nói trầm càng nhớ bé con." Tiêu Nghiêu vừa nói vừa ôm ngực, hoàn toàn là bộ dáng nhớ nhung tràn đầy.

Đối với loại phản ứng này của hắn, Tần Phiên Phiên chỉ khịt mũi coi thường.

"Được, người đã nhớ bảo bối như vậy, chờ sau khi hồi cung, nhất định để người mang theo bé con ngủ một đêm." Nàng không khỏi khẽ cười một tiếng.

"Một nhà ba người chúng ta cùng nhau ngủ." Tiêu Nghiêu vui vẻ rạo rức nói.

Tần Phiên Phiên ra vẻ ghét bỏ: "Không được, ta không quấy rầy hai cha con các người bồi dưỡng tình cảm. Người cùng bé con ngủ cả đêm, cũng viết thêm một công tích vĩ đại trong nhật ký trưởng thành của bé con."

"Ngủ thì ngủ, trộm còn sợ người được chắc!" Tiêu Nghiêu hào khí tận trời mà nói.

Ngủ với bảo bối nhà mình có gì phải sợ, dù sao đến lúc ăn sữa đã có bà vú ở đấy, hắn chỉ cần ngủ ở bên cạnh bé con mà thôi.

Nói không chừng Tiêu Nháo Nháo vốn thích khóc nháo, kết quả có phụ hoàng chân long thiên tử ở bên cạnh, lập tức cảm thấy nội tâm an ổn, ngủ thẳng từ tối đến sáng cũng không phải không có khả năng.

Hoàng thượng nghĩ rất tốt đẹp.

Hai người vẫn chưa phân ra cao thấp, bên kia người săn thú sắp đến giờ trở về, nên vội vàng thu xếp một chút, lập tức đi qua đó.

Tần Phiên Phiên ngăn ra cả buổi, Tiêu Nghiêu tự tay ban thưởng cho tam giáp, lại nói một ít lời để cho mọi người cố gắng, hoạt động săn thú lần này cũng đến lúc kết thúc.

Đêm nay vẫn là hoạt động ăn mừng lửa trại tập thể như cũ, hơn nữa còn lớn hơn cả hai lần trước, mọi người quây lại thành vòng ngồi với nhau.

Vẫn là bầu không khí náo nhiệt vừa múa vừa hát, ánh lửa hắt lên khuôn mặt mọi người, trên cơ bản mỗi người đều là vẻ vui mừng.

Hai người Đế Hạo vây quanh một đống lửa nhỏ, cũng không ai dám ngồi cùng bọn họ.

Hai người bọn họ thì thầm vài câu, nhưng lại cảm thấy không thú vị, dù sao hai người ngồi một chỗ thời gian luôn rất dài, không ngồi chơi lửa

trại nữa, liền đứng dậy trở về doanh trướng.

Thật vất vả có một lần đại hội lửa trại, nên vẫn thấy có vài phần cảm giác mới mẻ.

Hai người vốn dĩ đang nói chuyện, xong lại đều nhìn chăm chăm lẫn nhau rồi cười khẽ.

Trước mặt có một đồng lửa, nhưng lại không quá sáng, hắt lên trên mặt lúc sáng lúc tối, mang theo vài phần cảm giác không giống người thường.

Như là hai người trộm trốn vào chỗ nào đó để hẹn hò, không khí tràn ngập cảm giác thần bí.

Tiêu Nghiêu nghiêm túc nhìn nàng, gương mặt Tần Phiên Phiên bị hơi nóng làm cho đỏ bừng lên, trong mắt nàng có những ngọn lửa nhỏ đang nhảy múa, đương nhiên cũng có bóng dáng của hân.

Hân bỗng nhiên đến gần bên tai nàng, thấp giọng nói: "Nàng đừng như vậy, nàng cười trộm liền muốn hôn nàng."

Giọng nói của nam nhân tràn ngập từ tính, như là tiếng ngọc thạch va chạm vào nhau, cực kỳ êm tai, lại câu dẫn người.

Tần Phiên Phiên hơi hơi cúi đầu, cho dù là vợ chồng già, ở loại thời điểm này nàng vẫn cảm thấy ngượng ngùng.

Không biết là do lửa trại ở đối diện quá nóng, làm lòng nàng cũng nóng theo, hay là lời âu yếm của Hoàng thượng quá dễ nghe, lay động lòng nàng.

"Nàng lại cười. Trẫm đã nói, trước mặt mọi người chơi xấu là không tốt. Mấy tên kia mỗi ngày đều nhìn chăm chăm vào trẫm, giống như lần thu

sẵn trước, trằm hoàn toàn ở trong trạng thái chơi đùa, nhất định sẽ làm ra chuyện gì không đứng đắn, cho nên mới theo sát không tha."

Hắn lại ghé sát vào một chút, trong giọng nói mang theo vài phần trách cứ.

Tần Phiên Phiên lập tức cười ngắc đầu muốn nói cái gì, kết quả hai người vừa vặn càng thêm sát vào nhau hơn, Tiêu Nghiêu không chỉ không lui về phía sau, ngược lại còn tiến thêm về phía trước.

Bờ môi của hắn thành công đặt ở trên trán của nàng, nhẹ nhàng hôn, nhưng là ở dưới tình huống xung quanh tràn ngập người, lại làm trái tim Tần Phiên Phiên đập thành thịch.

Giống như vừa làm chuyện xấu gì.

Nàng lập tức giống như một con thỏ sợ hãi trừng mắt với hắn, ngay sau đó liền nhìn khắp xung quanh.

Bên tai vẫn là tiếng ca vũ vui vẻ, cũng may không có ai nhìn ra nàng khác thường.

Chỉ là hôn môi một chút, lại như là yêu đương vụng trộm, làm cả người nàng nóng bừng lên, cứ như bị bỏng.

Tiêu Nghiêu nhìn bộ dáng không yên tâm này của nàng, không khỏi kéo kéo khóe môi, trên mặt mang theo vài phần ý cười giảo hoạt.

"Chẳng phải đã nói sẽ không làm gì mà?" Tần Phiên Phiên trộm véo hắn một cái, trên mặt mang theo vài phần tức giận.

Tiêu Nghiêu lại không sao cả mà nhún vai, chơi xấu nói: "Trằm là nói sẽ không để cho bọn họ thấy, chỉ một chút này không ai nhìn thấy đâu."

Hắn vừa nói vừa ghé sát vào bên người nàng, chẳng qua lúc này nhưng thật sự không có làm gì, mà chỉ nói chuyện với nàng mà thôi.

"Khụ khụ, khụ khụ." Trương Ngự Sử không ngừng ho khan.

Trương phu nhân ở bên cạnh không khỏi nhú nhú mày, lập tức để tiểu nha hoàn rót một chén nước mang lại đây, nhẹ nhàng vỗ ngực giúp hắn, thấp giọng nói: "Người có phải bị khói pháo hoa làm sặc rồi hay không? Nếu không chúng ta về doanh trường đi?"

Trương Ngự Sử lập tức xua xua tay, nhưng tiếng ho khan vẫn không dừng lại được, vừa thấy chính là bị sặc.

Thực tế là hắn trùng hợp thấy được hành vi thân mật vừa rồi của Đế Hậu, nên bị kinh hách, cho nên mới bị sặc nước miếng của chính mình.

Chẳng lẽ là do hắn đã quá già rồi sao? Thật là không ra thể thống gì.

Hắn vừa nghĩ vừa đưa mắt nhìn sang, cũng may hai người không làm ra chuyện gì nữa, nếu không hẳn cho dù có từ bỏ cái mặt già này, cũng muốn tiến lên làm hai người bọn họ ngồi cách xa nhau một chút.

Đừng có dính lấy nhau như bánh trôi tết Nguyên Tiêu, hận không thể gộp lại làm một.

Uống hết một ly trà, Trương Ngự Sử mới đỡ hơn được một chút, hắn quay đầu nói một câu với Trương phu nhân: "Tình cảm của Hoàng thượng cùng Hoàng hậu nương nương cũng tốt quá, chỉ là quá không coi ai ra gì rồi, nhiều người ở đây như vậy không thể cẩn thận một chút sao."

Đương nhiên, lúc hắn nói lời này đều là hạ thấp giọng xuống, cũng ghé sát lại hơn một chút.

Cho dù là hăn cầu nhàu, cũng không dám để người khác nghe thấy, nếu không hăn còn phải gánh lấy cái tội hồ ngôn loạn ngữ nữa.

Trương phu nhân thoáng nhìn về phía Đế Hậu, liền đoán được là đã xảy ra chuyện gì.

Trên mặt nàng mang theo ý cười, nghiêng mắt nhìn Trương Ngự sử một chút, ra vẻ kinh ngạc mà nói: "Lão gia nói đúng. Bọn họ sao có thể như vậy, thật là làm ta sợ muốn chết. Ta còn tưởng rằng trên đời tất cả nam tử đều giống như lão gia, ở thời điểm không nên có ý niệm lại nổi lên ý niệm, liền đi thư phòng phạt chính mình chép sách. Kết quả càng chép càng nghĩ, cuối cùng lại đưa cho ta một quyển tâm kinh, bảo ta không có việc gì thì chép nhiều một chút, đừng có lắc lư ở trong lòng người nữa."

Nàng vừa nói xong, liền không nhịn được mà cười ra tiếng.

Mặt già của Trương Ngự sử đỏ lên, may mắn là đang ở cạnh lửa trại, nếu không hăn thật đúng là không thể giải thích, đã làm tổ phụ rồi, sao còn đỏ mặt tía tai như đám choai choai nữa chứ.

"Người sao lại bóc ta như vậy chứ?" Trương Ngự sử bất mãn nói thầm.

"Ai bảo người cứ thích nhìn chăm chăm hai vị kia, đây cũng không phải là chính sự, người quá mức theo dõi chính là vi phạm quy củ. Phi lễ chớ nhìn, sách thánh hiền người đọc đi đâu hết rồi?" Trương phu nhân không chút khách khí nói lại.

Những lời này làm Trương Ngự sử á khẩu không trả lời được, thật đúng là một câu cũng nói không nên lời.

Vì thế hăn cũng không quay đầu nhìn Đế Hậu nữa, hai vị kia thích thế nào liền thế đấy đi, chỉ cần không quá mức, liền không liên quan với hăn,

hắn vẫn là thừa dịp có lửa trại, thường thức đáng vẻ xinh đẹp của phu nhân nhà hắn đi.

Đế hậu đang nói nói cười cười tất nhiên không phát hiện bọn họ lại bị Trương Ngự sử phê bình một hồi, chẳng qua là Trương phu nhân lại lần nữa thành công hóa giải.

"Nường nường." Hồng Y tay chân nhẹ nhàng đi tới, thấp giọng nói một câu, đưa cho nàng một ánh mắt.

Tần Phiên Phiên vỗ vỗ tay Tiêu Nghiêu, thấp giọng nói: "Hoàng thượng ngài cứ chơi trước đi, nếu như mệt mỏi liền về doanh trướng, thần thiếp đi một chút sẽ trở lại."

Nàng đứng lên liền chuẩn bị đi, lập tức thấy cách đó không xa chỗ lửa trại, vây quanh một đám vũ cơ lộ eo, lại lập tức vòng trở lại, tiến đến bên tai hắn, thấp giọng nói: "Thần thiếp đi rồi, Hoàng thượng đừng có đi khiêu vũ nha, càng không được để người chui chỗ trống. Người phải bảo đảm, lúc ta trở về, người vẫn chỉ thuộc về một mình ta."

Tiêu Nghiêu nao nao, vừa ngẩng đầu liền thấy vẻ mặt nghiêm túc của Tần Phiên Phiên, hiển nhiên là lúc nói lời này nàng hoàn toàn thật lòng.

Hắn nhẹ nhàng cười, lập tức gật đầu nói: "Còn cần phải nói sao, ta nhất định là của một mình nàng."

Tần Phiên Phiên nghe xong lời này liền hớn hờ rời đi cùng Hồng Y, ngay cả bước chân cũng trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Nhìn dáng vẻ hớn hờ chạy chậm rời đi của nàng, Tiêu Nghiêu trực tiếp cười lên tiếng, còn nói với Trương Hiến Năng đang đứng chờ ở bên cạnh: "Có phải Hoàng hậu rất đáng yêu không? Trẫm rất là vui mừng."

Trương Đại Tổng quản còn chưa kịp mở miệng, Hoàng thượng cũng đã xoay đầu đi, một mình ở trong thế giới Hoàng hậu nương nương có bao nhiêu đáng yêu thú vị lại hấp dẫn người, hoàn toàn không cần đến hản trả lời.

Trương Hiến Năng thở dài một tiếng dưới đáy lòng, hai người này thật đúng là xứng đôi, chẳng qua là một đường chạy chậm rồi đi là có thể làm Hoàng thượng vui vẻ cả buổi sáng.

Luyến tiếc nàng như vậy, vậy người vật đầu mình xuống cho nàng treo ở thất lưng đi!

Làm một thái giám đại tổng quản cô đơn, trong lòng Trương Hiến Năng tỏ vẻ phi thường oán giận cùng với ghen ghét, khi dễ hản đời này vẫn luôn độc thân chứ gì.

Tân Phiên Phiên đi theo Hồng Y rồi đi, nhớ tới lúc nam nhân trả lời nàng với vẻ mặt nghiêm túc, lập tức cảm thấy trong lòng lại nóng lên.

Hiện tại bên cạnh nàng cũng không có lửa trại, cho nên vì cái gì mà nóng, liền có vẻ đặc biệt rõ ràng.

Nàng cong cong khóe môi, nói với Hồng Y: "Có phải Hoàng thượng rất thâm tình hay không? Tim bốn cung đập đến không dừng được rồi."

Đương nhiên nàng cũng không cần Hồng Y trả lời, lại chính mình lẩm nhẩm lẩm nhẩm mà nói lên Hoàng thượng tốt thế nào.

Hồng Y vô ngữ mà trợn trắng mắt, Hoàng thượng thâm tình thì thế nào!

Tất cả mọi người đều tim đập không dừng được, nếu là dừng lại mới là chuyện lớn, sớm đã chết lâu rồi.

Hồng Y đưa nàng đi thẳng tới hướng doanh trướng của các triều thần, thấp giọng nói: "Mới vừa rồi Tần phu nhân phái nha hoàn lại đây, nói là không thấy biểu cô nương đâu, tìm thế nào cũng không thấy. Bà lại không dám để lộ ra, đành phải mời ngài tới."

Tần Phiên Phiên vừa nghe lời này, biểu tình trên mặt lập tức thay đổi, trong mắt hiện lên sự nghiêm túc.

"Người không thấy từ lúc nào?"

"Mới vừa không thấy không lâu, Tần phu nhân đã đi tới gần mấy cái doanh trướng xem, nhưng đều không thấy bóng dáng biểu cô nương đâu. Chỉ sợ nàng nhìn trúng vị huân quý nào, nếu như dùng thủ đoạn bỉ ổi nào đó, vậy quá mất mặt rồi." Hồng Y nhẹ giọng nói.

Tần Phiên Phiên nhú mày, bước chân nhanh hơn, rất nhanh liền hội hợp cùng Tần phu nhân.

Sắc mặt Tần phu nhân hết xanh lại trắng, thân thể cũng tức giận đến phát run, trước giờ bà đều không nghĩ tới lại gặp phải loại tình huống này.

Trừ bỏ lần Tần Kiêu cùng Cảnh Vương đến trước mặt Hoàng thượng biểu đạt chân ái ra, Tần phu nhân thật đúng là chưa gặp phải trường hợp khó có thể không chế như vậy.

Vệ Tình lặng yên không một tiếng động chạy trốn, dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán được, nàng lại không phải mặt hàng tốt gì, nhất định là đi thông đồng với người khác.

"Phiên Phiên, người nói phải làm sao bây giờ? Những chỗ của huân quý, ta không thể tìm được. Trong doanh trướng của triều thần, chỉ cần nữ quyến ở đó, ta trên cơ bản đều đã đi dò xét, nàng ta không đến đó, cũng không ai nhìn thấy nàng ta, cứ biến mất như vậy. Còn có hai nha hoàn trông nàng ta cũng không thấy đâu, như thế là đã chết, hay là bị người bắt đi?"

Tần phu nhân bởi vì quá mức sốt ruột, một câu cuối cùng nói không dễ nghe xong.

Trên thực tế giờ phút này bà lại hy vọng Vệ Tình có thể cứ biến mất như vậy, sau đó không cần lại xuất hiện, vậy là xong hết mọi chuyện.

Tần Phiên Phiên tự nhiên hiểu rõ bà buồn bực, nàng lập tức để Hồng Y đi tìm người.

"Loại chuyện này không thể để lộ ra, đừng nóng nảy. Lúc này tiệc tối lửa trại vẫn chưa kết thúc, nếu hiện giờ nàng ta vẫn chưa xuất hiện, vậy nhất định là người nàng ta muốn tìm vẫn ở trên tiệc tối. Ta cho người đi kéo dài tiệc tối thêm chút, còn nữa mẫu thân suy nghĩ thật kỹ một chút, mấy ngày gần nhất, có người nào tiếp xúc hoặc là hỏi qua chuyện của Vệ Tình không?"

Tần Phiên Phiên nhẹ giọng trấn an hai câu.

Trong lòng bàn tay Tần phu nhân thấm đầy mồ hôi lạnh, bà nỗ lực làm chính mình bình tĩnh lại, nhúu mày nói: "Tới hỏi nàng ta có mấy người. Người lên làm Hoàng Hậu, nên người tìm ta người nói chuyện nhất định là nhiều hơn, lúc trước bởi vì chuyện của Nhị tỷ người, Tần gia cùng vài nhà nháo đến không thoải mái, hiện giờ tìm đề tài nói chuyện. Vị biểu cô nương này dễ bị nhắc tới nhất."

Bà nói nói, bỗng nhiên sắc mặt biến đổi, nói: "Cảnh Vương phi cũng từng hỏi qua."

Bà vừa dứt lời, hai mẹ con liền liếc mắt nhìn nhau một cái, trong lòng đều có chút dự cảm không tốt.

"Tuy ta không để ý nàng ta, nhưng là ngày ấy sau khi người rời khỏi, từng có người báo cho ta, Vệ Tình còn hỏi thăm về Cảnh Vương phi với nha hoàn. Ta ra lệnh để các nàng tăng lớn lượng thuốc, chính là một ít

thuốc làm nàng ta mệt rũ rời, ngủ cái hai ba ngày là được. Rõ ràng ta đã thay đổi người đến trông giữ, sao lại vẫn để nàng ta chạy được chứ?"

Tần phu nhân bức bối đến muốn chết, lần này sau khi trở về Tần phủ, mặc kệ lão phu nhân có mệnh lệnh như thế nào bà cũng phải nói rõ ràng.

Cho dù là trở mặt, bà cũng sẽ không để cái tai hoạ Vệ Tình này ở lại trong phủ, rõ ràng chính là sao chổi mà.

"Đi, đi doanh trưởng Cảnh Vương phi nhìn một cái." Tần Phiên Phiên lập tức nói.

Hai mẹ con tay cầm tay đi vào trong doanh trưởng, trên thực tế trong lòng đều rất không thoải mái.

Lúc hai người các nàng đến, Cảnh Vương phi đã ở bên trong doanh trưởng chờ các nàng.

"Mẫu thân cùng muội muội cùng nhau đến xem ta, ta đã đợi thật lâu đấy. Thiếu chút nữa mệt rũ rời đi ngủ rồi, mời ngồi."

Nàng giơ tay làm động tác mời, trên mặt mang theo tươi cười ôn hòa, chẳng qua bên trong lời này lại rất thiếu đòn.

Tần Phiên Phiên cúi đầu nhìn qua, trên bàn đặt hai ly trà nóng, còn mờ mờ khói trắng, hiển nhiên là vừa pha ra, chỉ chờ hai người các nàng tới.

Nàng nhú nhú mày, hiển nhiên Tần Kiêu biết các nàng muốn tới, bộ dáng thái độ kiêu ngạo này của Tần Kiêu, trên cơ bản là thừa nhận, nàng có liên quan với việc Vệ Tình mất tích.

"Người giấu Vệ Tình đi đâu rồi?" Tần phu nhân trực tiếp lạnh giọng chất vấn.

Tần Kiêu nghiêng nghiêng đầu, vẻ mặt vô tội nói: "Ta không biết nương đang nói cái gì, Vệ Tình là tên vị biểu muội kia sao? Hai hôm trước ta hỏi ngài, ngài một chữ cũng không nói, nàng ta đi đâu sao ta biết được? Chẳng lẽ nàng ta không ở bên trong doanh trướng bên cạnh ngài sao?"

"Người giả bộ hồ đồ cái gì, nếu người không biết nàng ta ở đâu. Vậy người vì sao biết ta cùng với Hoàng hậu muốn tới đây, ngay cả trà cũng pha tốt rồi, người lừa gạt ai chứ?" Tần phu nhân rõ ràng không kiên nhẫn nói.

"Ngài cùng Hoàng hậu nương nương chính là người thân nhất của ta, đến ngày mai từng người phải hồi phủ rồi, đêm nay là cơ hội cuối cùng các người có thể tới xem ta. Ta tất nhiên là pha trà chờ các người đến, không nghĩ tới chúng ta thật đúng là tâm hữu linh tê, quả nhiên hai người các người đều nhớ thương ta. Trà cũng pha tốt rồi, không bằng hai vị nể mặt ta nếm thử một ngụm xem sao, đây chính là trà Long Tĩnh tốt nhất đấy."

Nàng vừa nói vừa nâng chung trà lên về phía các nàng, đặt tới bên môi nhẹ nhấp một ngụm, đôi mắt hơi hơi nhắm lại, lộ ra vài phần biểu tình say mê.

Tần phu nhân bị vẻ mặt này của nàng kích thích đến nóng nảy, trực tiếp dùng sức vỗ bàn một cái, lạnh lùng nói: "Ta còn sợ người độc chết ta đây! Tần Kiêu, người thật đúng là cái yêu tinh hại người, lúc trước sao ta lại sinh ra cái thứ như người vậy chứ!"

Kẻ thù gặp nhau, hết sức đỏ mắt.

Huống hồ đây vẫn là mẹ con ruột, Tần Kiêu mang đến đả kích cho Tần gia, gần như là tai ương ngập đầu, vách ngăn này tồn tại trong lòng Tần phu nhân, tích tụ nhiều năm, không phải dễ cởi bỏ như vậy.

Tần Kiêu bị nàng mắng như vậy, trên mặt xấu hổ và giận dữ đan xen, há mồm như muốn nói cái gì, lại cứng rắn nuốt xuống.

Nhưng Tần Phiên Phiên lại vẫn luôn rất bình tĩnh, từ lúc nàng vừa tiến vào liền đánh giá bài trí trong doanh trướng, Cảnh Vương ở doanh trướng chia hai gian trong và ngoài, các nàng hiện giờ đang ở gian ngoài, phòng trong vẫn luôn không có thanh âm, cũng không biết có giấu người hay không.

"Cảnh Vương đâu? Không phải là ở nơi nào ôm được mỹ nhân về chứ? Hay là người tự mình dâng lên?" Tần Phiên Phiên thành linh nói ra mấy câu đó.

Tức khắc sắc mặt Tần Kiêu thay đổi, nàng trực tiếp đứng dậy, chửi ầm lên: "Người đánh rắm, người vẫn nên tự quan tâm đến chuyện của chính mình nhiều hơn đi!"

Tần Phiên Phiên ngẩn người ra, ngay sau đó liền cảm thấy cả người rét run.

Nàng cho rằng Tần Kiêu muốn giúp Vệ Tình đi ăn vạ quyền quý nào đó, thậm chí là muốn cho Vệ Tình thông đồng với Cảnh Vương, sau đó nháo đến mọi người đều biết, đến lúc đó bôi đen Tần gia.

Chẳng qua loại này biện pháp này tự tổn hại mình tám trăm.

Nàng duy nhất không nghĩ tới chính là Vệ Tình đi thông đồng với Hoàng Thượng, rốt cuộc trong doanh trướng của Đế Hậu cũng không phải dễ trà trộn vào như vậy.

Tần Phiên Phiên nhìn nàng một cái, Tần Kiêu bị ánh mắt âm ngoan của nàng dọa tới rồi, tức khắc ngậm miệng lại.

"Người chờ, nếu thật sự như thế, ta cho người đẹp mặt!" Tần Phiên Phiên bỏ lại một câu, liền quay đầu đi ra bên ngoài.

Bên lửa trại tiệc tối, sau khi Tần Phiên Phiên đi không lâu, Cảnh Vương liền không mời tự đến, trong tay còn cầm theo một vò rượu.

"Dám không?" Hắc ngòi xuống bên cạnh Tiêu Nghiêu, mở nắp bình rượu ra quơ quơ về phía Tiêu Nghiêu.

Tiêu Nghiêu mắt lạnh nhìn hắc một lát, rồi vẫy vẫy tay với Trương Hiến Năng, Trương Đại tổng quản rất nhanh liền mang tới một vò rượu.

"Có cái gì không dám." Tiêu Nghiêu.

"Làm gì?" Cảnh Vương nhìn hắc cười lạnh.

Tiêu Nghiêu nhú nhú mày, bình rượu này tuy không tính là lớn, nhưng cứ một hơi rót hết xuống bụng như vậy, ít nhất cũng phải say chuẩn choáng.

"Không dám?" Cảnh Vương cười nhạo một tiếng, trong ánh mắt mang theo ý khiêu khích rõ rệt.

Tiêu Nghiêu cười lạnh, hắc không biết Cảnh Vương phát điên cái gì, nhưng nếu muốn làm hắc say rượu rồi chui chỗ trống, đó là không có khả năng.

Toàn bộ bãi săn được trông coi nghiêm ngặt, không ai có thể ở nơi này làm gì được hắc.

"Người trước." Hắc giương cằm lên.

Cảnh Vương không chút do dự giơ bình rượu lên, ngẩng đầu nhắm ngay miệng liền rót xuống.

Rượu mát lạnh "Ừng ục ục ục" tiến vào trong miệng hắc, còn có một ít theo khóe miệng rơi xuống dưới.

Hắn thật sự uống hết một vò rượu, sau đó thuận tay ném đi, bình rượu liền vỡ nát.

Tiêu Nghiêu bĩu môi, lại tìm cái chén chậm rãi tự uống tự rót.

"Đêm nay nhất định sẽ uống xong, sẽ không để người bị thiệt."

Cảnh Vương ngồi yên ở bên cạnh, nhìn chăm chăm Tiêu Nghiêu uống hết một vò rượu rồi mới rời đi.

"Trở về đi, Hoàng Hậu đi đâu vậy?" Tiêu Nghiêu có hơi say, lúc đứng lên rõ ràng lão đảo một chút, lúc này vẫn không quên tìm Tần Phiên Phiên.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 156: Kẻ Bị Gọi Là Thích Khách

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: Nga Quý tần

"Hắn là đi chỗ Tần phu nhân." Trương Hiến Năng đáp hắn một câu.

Tiêu Nghiêu đi đường có chút nghiêng ngả, nhưng vẫn ổn không phải say đến mức cần người đỡ.

Một hàng cung nhân thật cẩn thận mà đi theo phía sau hắn, bất cứ lúc nào cũng có thể đuổi tay đỡ.

Mấy thị vệ và thái giám đứng ngoài doanh trường của Đế Hậu, cách đó không xa còn có người tuần tra.

Lúc này có một nữ tử mặc áo choàng màu đỏ rực tiến đến, trên áo choàng kia dùng chỉ vàng thêu phượng hoàng tung cánh, vừa thấy liền biết là Hoàng hậu nương nương đã trở lại.

Nàng ta mang mũ, che khuất hơn phân nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra chiếc cằm tinh tế.

Tần Phiên Phiên tuyệt đối sẽ không nghĩ đến, nàng triệu hết cung nữ thái giám trong doanh trường đi, sai bọn họ trộm tìm người.

Cố tình người nàng muốn tìm kiếm kia, to gan lớn mật, giả dạng thành bộ dáng nàng đi vào doanh trường.

Lại bởi vì đám thị vệ canh giữ này đều không phải hầu hạ bên người Tần Phiên Phiên, căn bản không nhận ra vị nữ tử không lộ mặt vóc người tương tự này không phải Hoàng hậu nương nương.

Thậm chí bọn họ cũng không dám nhìn nhiều, chỉ cho rằng Hoàng hậu nương nương muốn cho Hoàng thượng một bất ngờ, cho nên mới lặng yên không một tiếng động đi vào.

Cuối cùng Tiêu Nghiêu đi tới ngoài doanh trướng, sau khi đi vào, hẳn liền thấy Tần Phiên Phiên đứng đưa lưng về phía hắn.

Trong lòng hắn vui vẻ, lập tức lão đảo đi qua, ôm lấy nàng từ sau lưng, đầu cũng đặt trên vai nàng, động tác mười phần thân mật.

Vệ Tình cởi áo choàng, màu sắc và kiểu dáng xiêm y nàng mặc không sai biệt lắm với Tần Phiên Phiên, tuy nói không giống nhau hoàn toàn, nhưng Hoàng thượng uống say, khẳng định sẽ không nhận ra.

Cộng thêm búi tóc của nàng chính là dựa theo kiểu tóc hôm nay của Tần Phiên Phiên, nhìn từ sau lưng, trên cơ bản giống nhau như đúc.

Nàng tin tưởng, sáng mai nàng có thể đi theo Hoàng thượng cùng hồi cung.

Mặc kệ lửa giận của Hoàng hậu nương nương, nàng cũng không để ở trong mắt, chỉ cần được Hoàng thượng ưu ái, không sợ về sau không có phân vị.

Tuy rằng bên ngoài truyền đến đều là Hoàng thượng đối với Hoàng hậu nương nương là yêu đến mức không thể tự kiềm chế, nhưng nàng một chữ cũng không tin.

Nào có nam nhân không vụng trộm, hưởng hồ Hoàng hậu nương nương đã tiến cung nhiều năm như vậy, Hoàng thượng nhất định đã sớm

nhàm chán.

Ma ma đã từng nói với nàng, nữ nhân đã từng sinh đứa nhỏ thì không còn hấp dẫn nam nhân nữa, nàng vẫn là cô nương ngây thơ, như là bông hoa tươi đẹp ướm át đầu cành, chờ người yêu thích tới ngắt lấy.

Trên đời này ngàn ngàn vạn vạn nam nhân, người xứng ngắt lấy nàng cũng chỉ có ngôi cửu ngũ.

"Phiên Phiên, nàng về sớm cũng không cho người kêu trầm một tiếng." Hắc cười khẽ một tiếng, mang theo vài phần dịu dàng, lại lộ ra giáo hoạt.

Căn bản không giống ngôi cửu ngũ cao cao tại thượng, ngược lại giống đứa nhỏ làm nũng.

Trái tim Vệ Tình bỗng nhiên nhảy tới cổ họng, nàng hoàn toàn không nghĩ tới, tiếng cười của Hoàng thượng dễ nghe như vậy, đối đãi nữ nhân sẽ dịu dàng như thế.

Thậm chí qua vòng ôm rộng rãi lại ấm áp của hắn ở phía sau lưng có thể cảm thấy cơ ngực rắn chắc của Hoàng thượng, nàng tìm thấy cảm giác rất an toàn.

Hô hấp của Vệ Tình lập tức trở nên dồn dập, cả khuôn mặt nàng đều đỏ bừng, hoàn toàn sung huyết, toàn bộ thân thể đều như phát hỏa, nóng vô cùng.

Nàng nhớ tới đủ loại dạn dò trước đó của Cảnh Vương phi, cũng không dám quay đầu lại, đánh bạo duỗi tay kéo cánh tay Hoàng thượng lại, trực tiếp ấn ở trước ngực nàng.

Ý vị ái muội vô cùng rõ ràng, nếu không phải sợ Hoàng thượng nghe ra thanh âm của nàng không thích hợp, Vệ Tình còn muốn mở miệng làm

Hoàng thượng nhanh chóng cá nước thân mật với nàng.

Dù cho không gạo nấu thành cơm, tốt nhất là ở thời điểm Hoàng hậu nương nương dẫn người tiến đến, bọn họ đã lẫn lộn quần quít thành một đoàn.

Như vậy kể cả Hoàng thượng không muốn thân thể nàng, cũng phải nhường nàng tiến cung, rốt cuộc thanh danh nàng bị hấn huỷ hoại.

"Hôm nay lá gan lớn như vậy, chẳng lẽ nàng cũng uống say? Có cùng suy nghĩ với trẫm?" Tiêu Nghiêu cười khẽ một tiếng, thanh âm càng thêm có vẻ từ tính dễ nghe.

Vệ Tinh cảm thấy lỗ tai mình đều sắp bốc cháy, nóng đến không chịu nổi.

Tiêu Nghiêu quay đầu nhìn thoáng qua, chỉ một cái liếc mắt, còn là bên sườn mặt, hẳn liền nhận thấy không thích hợp.

Hắn đẩy nàng ta ra, nam nhân uống có hơi nhiều, lúc dùng sức có chút không biết nặng nhẹ, trực tiếp đẩy nàng ta té ngã trên đất.

Tươi cười trên mặt Vệ Tinh lập tức biến mất, nàng ta vừa nhắc đầu liền nhìn thấy thần sắc giận dữ trên mặt ngôi cửu ngũ.

Ngũ quan nam nhân rất đẹp, mày kiếm mắt sáng, hình dáng cao lớn, giờ phút này cảm xúc phẫn nộ làm khí thế xung quanh hắn càng mạnh mẽ.

Đồng thời Vệ Tinh đang hoảng loạn, trong lòng càng thêm sinh ra vô số cảm xúc muốn leo lên hắn.

Nam nhân tốt như vậy, vì sao không phải của nàng?

Tất cả mọi người đều là nữ nhân, dựa vào cái gì ngôi cửu ngũ có quyền có sắc lại thuộc về Tần Phiên Phiên?

Tuy nàng không xuất thân từ hầu phủ, nhưng mẫu thân của nàng xuất từ hầu phủ, hơn nữa nàng còn là đích nữ.

Cảnh Vương phi chính là nói, trước kia thời điểm Tần Phiên Phiên là thứ nữ, xách giầy cho Cảnh Vương phi cũng không xứng, chẳng qua hiện giờ vận khí tốt, mới một bước lên mây, lập tức trở thành nữ nhân tôn quý nhất trên đời này.

Chim sẻ bay lên đầu cành biến thành phượng hoàng, nàng muốn túm Tần Phiên Phiên từ trên đầu cành xuống dưới, chính mình bay lên.

"Hoàng thượng, ngài không quen thần thiếp sao? Thần thiếp đỡ ngài đi ngủ." Vệ Tĩnh nửa cúi đầu, trên mặt là thần sắc e lệ ngượng ngùng.

Nàng vừa nói vừa muốn đứng dậy đỡ Tiêu Nghiêu, biểu tình trên mặt nam nhân càng thêm lạnh lùng, hiện tại cảm giác say đã tiêu tán hơn phân nửa, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ.

Cảnh Vương tì hấn uống rượu chỉ sợ không phải ngẫu nhiên, chính là vì làm hấn say, tốt nhất là nhận không rõ người, đến nơi đây sẽ coi người khác thành Tần Phiên Phiên mà ngủ cùng.

Vệ Tĩnh nhìn biểu tình âm ngoan này của hấn, trong lòng có chút do dự.

Cảnh Vương phi đã từng dặn dò nàng, nếu Hoàng thượng nhận ra nàng, nàng câu dẫn Hoàng thượng không thành công, lúc này nhất định phải lớn tiếng hét chói tai, kinh động thị vệ bên ngoài, như vậy Hoàng thượng căn bản không thể chối cãi.

Dù Hoàng thượng không muốn mang nàng tiến cung cũng không được, danh dự nàng đã bị huỷ hoại, khẳng định không thể gả ra, nếu Hoàng thượng không cho nàng làm phi tần, tuyệt đối sẽ bị Ngự sử mắng chết.

Tiêu Nghiêu nhìn biểu tình trên mặt nàng ta nhiều lần biến hóa, cười lạnh một tiếng.

Nếu nữ nhân này còn nghĩ dùng biện pháp gì tới uy hiếp hắn, vậy hắn nhất định xử đẹp nàng ta.

"Người lại đây." Hắn vẫy nàng ta, trên mặt thu lại thần sắc âm ngoan, thanh âm cũng dịu dàng hơn chút.

Tuy nói trạng thái hiện giờ của hắn không thể dịu dàng như lúc nhận nhầm nàng thành Tần Phiên Phiên, nhưng trạng thái dịu xuống này của hắn rõ ràng là có thể thương lượng.

Nội tâm của Vệ Tình hơi ổn định lại, ngẩng đầu lên lộ ra nụ cười chính mình cảm thấy xinh đẹp nhất, trong ánh mắt tràn ngập tình ý sóng sánh.

Vươn tay muốn sờ ngực hắn, cả người mềm mại không xương mà dán lên người hắn.

Nhưng trong nháy mắt nàng ghé sát vào, biến cố đột nhiên xảy ra.

Nam nhân bỗng nhiên bắt lấy cổ tay nàng, kéo về phía trước.

Trong lòng Vệ Tình vui mừng, cảm thấy Hoàng thượng hiếu thắng cường ngạnh ôm nàng vào trong lòng.

Nhưng nàng cũng không nhào vào trong ngực nam nhân, ngược lại sau cổ bị đánh một đòn nghiêm trọng, còn chưa cảm thấy đau, trước mắt đã tối sầm hôn mê bất tỉnh.

Tiêu Nghiêu còn cảm thấy không đã ghiền, lại dùng sức uốn vặn cổ tay nàng ta, xương cổ tay Vệ Tình liền bị vặn gãy, toàn bộ tay quai dị mà vặn về hướng khác.

Hắn trực tiếp ném nữ nhân xa lạ này tới trên mặt đất, tiện tay móc ra một miếng khăn gấm.

"Trương Hiến Năng, tiến vào!" Hắn dương cao thanh âm gào một câu hướng về phía bên ngoài.

Trương Đại tổng quản vốn đang ở bên ngoài chờ đến độ có chút sốt ruột, hắn đã hỏi qua thị vệ, nói là Hoàng hậu nương nương đã sớm ở bên trong doanh trường chờ Hoàng Thượng, có thể là muốn tạo bất ngờ gì đó.

Hắn liền suy nghĩ, sau khi đã tạo bất ngờ, hai người này nhất định là muốn lẫn lộn ở bên nhau, củi khô lửa bốc tận tình thiêu đốt.

Chờ đến khi bên trong truyền ra thanh âm, hắn liền có thể rời đi.

Kết quả hắn chờ mãi chờ mãi, bên trong cũng chưa động tĩnh gì, dường như hôm nay căn bản hai người kia không phát ra tia lửa gì (lửa tình>.<), hoàn toàn là yên tĩnh không tiếng động.

Chẳng lẽ đều ngủ rồi?

Trương Hiến Năng còn đang nghĩ ngợi nên làm cái gì bây giờ thì nghe được Hoàng thượng kêu hắn, hơn nữa trong giọng nói hỗn loạn vài phần âm trầm.

Trong lòng hắn vang lên báo động, lập tức nhanh chóng đi vào.

Đi vào liền thấy một nữ tử nằm trên mặt đất, bởi vì đưa lưng về phía này nên hắn không thấy rõ mặt, thoáng thấy chính là Hoàng hậu nương nương, hắn lập tức bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh.

Tổn thọ, Cầu hoàng đế giết chết tiểu yêu tinh, xích chó cũng không phải hoàn hảo.

"Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương làm sao vậy?" Tuy đã trải sự đời nhưng giờ phút này Trương Hiến Năng cũng nhin không được run lập cập.

Tiêu Nghiêu lạnh mắt nhìn hẩn một chút, tức giận nói: "Không phải Hoàng hậu. Nữ nhân này là ai? Sao vào được đây?"

Trương Hiến Năng lập tức vòng tới chính diện xem xét, cau mày cẩn thận suy nghĩ một chút, trong hoảng hốt có chút ấn tượng: "Là cô nương bên người Tần phu nhân mang lại đây, nói là biểu cô nương. Nhưng luôn không lộ mặt, vẫn là bởi vì nô tài chú ý Tần phu nhân mới biết được, sau mấy ngày lại nghe nói là bị bệnh, vẫn luôn tĩnh dưỡng trong doanh trướng. Sao lại chạy ra đây? Còn trang điểm giống Hoàng hậu nương nương?"

Tiêu Nghiêu cười lạnh một tiếng nói: "Còn có thể thế nào, đơn giản chính là làm giả Phiên Phiên, vừa lúc thừa dịp trẫm uống nhiều rượu, đến đây với bộ dạng này. A, ý đồ đáng chết."

"Hiện giờ phải làm sao đây? Đến bây giờ Hoàng hậu nương nương chưa trở về, chỉ sợ là bị mời đi tìm người. Nếu làm lớn việc này sợ là sẽ khó coi." Đầu óc Trương Hiến Năng đầu chuyển cũng nhanh, lập tức nghĩ ra.

Tần Phiên Phiên bị Tần phu nhân mời đi, hoặc là Tần phu nhân cố ý, muốn đưa Vệ Tình lên long sàng.

Hoặc chính là Tần phu nhân cũng không biết chuyện, muốn nhờ Hoàng hậu nương nương tìm người giúp bà ta.

"Đi lấy hộp chu sa pha chút nước lại đây." Tiêu Nghiêu lạnh giọng phân phó một câu.

Sau khi Trương Hiến Năng dựa theo lời hẩn lấy đồ vật tới, ngời cửu ngũ trực tiếp hắt một bát chu sa này lên mặt Vệ Tình, chu sa đỏ tươi lập tức

che đầy khuôn mặt vốn có của Vệ Tinh, thậm chí bắn tới tóc tai, quần áo nàng ta, đến trên mặt đất cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Màu đỏ máu đầy đầu đầy cổ, thoát nhìn thật là dọa người.

"Chờ lát nữa trăm kêu người tiến vào, người liền đi tìm Hoàng hậu tới."

Sau khi nói một tiếng, Tiêu Nghiêu lập tức cao giọng hướng về phía bên ngoài mà hô: "Người tới, có thích khách đánh lén trăm."

Hắn vừa nói, vừa lấy một cái đao nhỏ từ trong giày ra, trực tiếp ném tới bên người Vệ Tinh.

Trương Hiến Năng còn chưa kịp phản ứng lại, vài thị vệ bên ngoài doanh trường đã vọt vào, một đám đều trong tư thế sẵn sàng đón quân địch, thần sắc trên mặt có chút tái nhợt.

Bọn họ canh giữ ở bên ngoài hồi lâu, đều không thấy bất cứ kẻ nào, đến một tia động tĩnh đều không nghe thấy.

Một đám trường to mắt giống như cái chuông đồng, bảo đảm một con ruồi bọ cũng chưa bay vào, kết quả lại nghe thấy Hoàng thượng kêu một tiếng này.

Thủ lĩnh đám thị vệ thiếu chút nữa đi không xong, bọn họ đều là người học võ tai thính mắt tinh, nếu Hoàng thượng thật sự xảy ra chuyện gì, cái đầu trên cổ bọn họ hẳn là không còn.

Sau khi xác nhận những thị vệ này đều đúng lúc đúng chỗ, Trương Hiến Năng lạng lẽ rời khỏi doanh trường, nhanh chóng cho người đi tìm Hoàng hậu nương nương.

...

Sau khi Cảnh Vương phi nói lỡ miệng, Tần Phiên Phiên nổi giận ùng ùng đi ra, nàng vốn đang sai bước chuẩn bị trở về.

Nhưng bỗng nhiên nghĩ, không biết Hoàng thượng đã về doanh trường chưa, nếu để vài người thấy mặt, nàng giống trống khua chiêng đi qua như vậy, thật đúng là trúng ý của Cảnh Vương phi và Vệ Tình.

Nàng sai Liễu Âm đi về trước tìm Hoàng thượng, chính mình lại nhanh chóng tìm cái doanh trường thay xiêm y cung nữ ra, chuẩn bị lặng lẽ đi vào.

Liễu Âm còn chưa đi vài bước, vừa vặn gặp Trương Đại tổng quản tới tìm người, hai người nhanh chóng trao đổi tin tức.

Biết được Hoàng thượng cũng không bị Vệ Tình lừa bịp, hơn nữa rất nhanh chóng xử lý việc này, Liễu Âm lập tức yên tâm, hai người cùng đi tìm Tần Phiên Phiên.

Tần Phiên Phiên lại đổi trở về xiêm y cũ, biết được Vệ Tình trang điểm ăn mặc giống nàng, trong lòng không khỏi dâng lên vô số lửa giận.

"Mẫu thân nói nàng ta nhiều tâm tư, nàng ta thật đúng là không hổ với đánh giá này. Còn muốn giả mạo ta đi hoan hảo với Hoàng thượng không thành, thật là không biết xấu hổ."

Nàng tức giận đến mức lẩm bẩm vài câu, nhanh chóng trở về.

Tới rồi gần doanh trường của Hoàng thượng mới phát hiện không ít thị vệ vây quanh, một đám đều là tư thế sẵn sàng đón quân địch.

Cho đến sau khi nàng đi vào, phát hiện vài người đang quỳ trong doanh trường, vẻ mặt bọn họ đều khó xử.

Mấy thị vệ này hiển nhiên đã đoán được, hiện giờ thích khách nằm hôn mê bất tỉnh trên mặt đất đúng là kẻ lúc trước giả mạo Hoàng hậu nương nương tiến vào, chẳng qua lúc ấy bọn họ nhất thời sơ sót, để nàng ta vào được.

Tuy nói hiện tại mặt thích khách này đầy máu, căn bản thấy không rõ khuôn mặt, nhưng cũng không ngăn cản được dưới đáy lòng bọn họ nguyên rủa thích khách này không được chết tử tế.

"Hoàng hậu tới, trước tiên các người mang thích khách này ra gian ngoài. Hoàng hậu vào đây với trẫm." Tiêu Nghiêu đang ngồi trên ghế uống trà, nhìn thấy Tần Phiên Phiên tiến vào, hai người nhìn nhau một chút, thân thể căng cứng cũng hơi thả lỏng chút.

Hai người một trước một sau vào gian trong, Tiêu Nghiêu xoay người lại, lập tức khuôn mặt đối diện nàng.

"Nàng chạy đi đâu vậy? Sao nữ nhân này trang điểm giống nàng, đứng đây chờ trẫm, hơn nữa nàng ta còn là biểu cô nương Tần gia? Tần Trí lại phạm hồ đồ sao?" Tiêu Nghiêu có một bụng bực tức muốn phát tác.

Tần Phiên Phiên nhẹ nhàng cười, duỗi tay thay hăn sửa sang lại vạt áo hơi tán loạn: "Không có việc gì, Cảnh Vương phi giờ trò quý, đây cũng không thể ăn vạ cha thần thiếp. Mẫu thân vốn không muốn mang nàng ta theo, nhưng ngại lão phu nhân trong nhà luyện tiệc đưa cháu ngoại này, nhất định phải mang nàng ta theo, nói là thời điểm săn thú, nói không chừng có thể có thanh niên tài俊 nào nhìn vừa mắt. Đến lúc đó trở về có thể nhanh chóng định ra hôn sự."

Sau khi nàng nhắc tới hôn sự của Vệ Tình, mày lại lần nữa chu nhãn chặt, nhớ tới bộ dáng không đáng tin cậy của Vệ Tình, lửa giận dưới đáy lòng lại bốc lên.

"Dù nương chọn cho nàng ta nhiều người như vậy, nàng ta đều chường mắt, thì ra là coi trọng Hoàng thượng. Khẩu vị của nàng ta cũng thật lớn!" Tần Phiên Phiên cười lạnh một tiếng, trên mặt là ý vị trào phúng mười phần.

Nàng nhẹ hít một hơi, áp chế lửa giận đáy lòng, nhẹ giọng hỏi: "Hoàng thượng định xử trí nàng ta như thế nào?"

Tiêu Nghiêu xua tay: "Cho nàng xử trí. Rốt cuộc trăm đáp ứng nàng, không thể bị người khác câu dẫn. Nàng ta đây là đang khiêu chiến uy quyền của Hoàng hậu nàng, nàng xử trí như thế nào trăm đều sẽ không hỏi đến."

Hắn vừa nói vừa giơ tay vỗ khuôn mặt nàng, mang theo vài phần trêu đùa.

Sau khi hai người thương nghị một lát, Tần Phiên Phiên một mình đi ra.

"Nhốt nàng ta lại, coi chừng kỹ, chỉ sợ nàng ta có đồng lõa, hơn nữa rất có thể có nội ứng trong đám huân quý."

Tạm thời Tần Phiên Phiên không định thu thập nàng ta, xung quanh đây chính là có vô số đôi mắt nhìn chăm chăm nàng, chờ hoạt động săn thú kết thúc, nàng nhất định sẽ cẩn thận tính sổ.

Đương nhiên mấy thị vệ canh cửa kia cũng bị trừng phạt.

Đến Hoàng hậu nương nương cũng có thể nhận nhầm, thật là một đám ngu xuẩn, kể cả Hoàng hậu muốn tạo bất ngờ cho Hoàng thượng cũng không có khả năng bên người không mang theo một cung nữ nào, một mình tiến vào trong doanh trường.

Sáng sớm ngày hôm sau, người trong doanh trường lục tục thức dậy, bắt đầu thu thập chuẩn bị lên đường hồi cung.

Tần Phiên Phiên dậy thật sớm, đi tìm Tần phu nhân.

Tần Trí cũng ở đó, sắc mặt hai vợ chồng đều là xanh trắng đan xen, hiển nhiên là tối hôm qua ngủ không ngon, cả người đều lộ ra cảm giác tiều tụy.

"Phiên Phiên, thế nào, Hoàng thượng có tức giận không?" Lúc Tần phu nhân hỏi câu này, thanh âm cũng có chút phát run.

Tần Phiên Phiên lập tức vẫy tay, thấp giọng nói: "Hoàng thượng không tức giận, ta đã giải thích với Hoàng thượng, chuyện này không liên quan tới Tần gia. Hắn cũng giao chuyện này cho ta toàn quyền xử trí, sẽ không hỏi đến."

Nghe nàng nói như vậy, Tần Trí và Tần phu nhân đồng thời thở dài nhẹ nhõm một hơi.

"Vậy là tốt rồi, lần trước chuyện của Nhị tỷ người, Tần gia đã có điều không phải với Hoàng thượng. Lúc này lại thêm chuyện của Vệ Tình, người bình thường đều cảm thấy Tần gia không đáng tin cậy. Người thật vất vả mới lên làm Hoàng hậu, nào có nhà mẹ đẻ nào lại cản trở người như vậy."

Tuy Tần Trí hơi chút an tâm, nhưng vẫn cứ nhịn không được lẩm bẩm.

Tần phu nhân trừng hăn một cái, trực tiếp đuổi hăn ra ngoài, có vài lời nói trước mặt Tần Trí thì không tốt lắm.

Tuy các nàng không phải mẹ con ruột, nhưng đều là người thông minh, nên thời điểm cần tàn nhẫn, tuyệt đối sẽ không nương tay.

"Người nói đi, muốn xử trí nàng ta như thế nào. Trực tiếp muốn mạng nàng ta, chỉ sợ có chút khó làm. Chỗ lão phu nhân không dễ báo cáo, cộng thêm Cảnh Vương phi bên kia khả năng sẽ quấy rối, truyền đi mấy lời khó

nghe. Có thể làm nàng ta trở nên ngu dại trước, lúc sau muốn giữ mạng hay lấy mạng chỉ là chuyện đơn giản. Tính tình nàng ta như vậy, không nên gieo tai họa cho nhà người khác. Nếu người ở trong cung khó xử trí vậy cứ giao cho ta."

Tần phu nhân nhẹ giọng nói với nàng, đây là kết quả một đêm suy nghĩ của bà.

Vệ Tình làm ra chuyện như vậy, nhất định là không tha thứ được, chớ nói chính chủ Tần Phiên Phiên, chính là bà cũng nhìn không nổi, rất muốn tát cho Vệ Tình một cái.

Ở đây nhiều triều thần huân quý như vậy, Hoàng hậu nương nương và Hoàng thượng gần bó keo sơn, liếc mắt cũng có thể thấy được.

Không một ai dám đẩy nữ nhân đến bên người Hoàng thượng, nhưng nha đầu Vệ Tình này lá gan thật lớn, còn ngụy trang thành Tần Phiên Phiên đi cầu dẫn Hoàng thượng, tâm tư thật sự đủ ác độc.

Tần Phiên Phiên vẫy tay nói: "Chuyện Vệ Tình, mẫu thân vẫn không nên động thủ thì hơn. Rốt cuộc nàng ta là cục thịt trong lòng lão phu nhân, tuy nói ngài động thủ là trừ đi hậu hoạn, nhưng lỡ như ảnh hưởng đến quan hệ của ngài và tổ mẫu, vậy mất nhiều hơn được, chủ yếu là vì người này cũng không đáng. Thật ra ta có một kế, mẫu thân tốn nhiều tâm tư một chút Vệ Tình sẽ không cần ngài động thủ."

Sau khi hai mẹ con nói một lát, xem như định ra.

"Tổ mẫu thương xót nàng ta, Vệ Tình lại giáo hoạt đa đoan. Vì để phòng lại xảy ra chuyện, ta để Hồng Y bên người lại đây, mẫu thân ngài chờ lát nữa mang theo Hồng Y hồi hầu phủ, để nàng ấy đi theo Vệ Tình là được. Chờ sau khi xong việc, nàng ấy lại trở về."

"Như vậy sao được, Hồng Y là Hoàng Thượng để lại cho người. Người yên tâm, lúc này ta nhất định không cho nàng ta chạy thoát." Tần phu nhân lập tức chối từ, bà thật đúng là không dám nhận.

"Không có việc gì, bên người ta còn có Hồng Thường, rất nhiều người hầu hạ, chẳng qua là thuận tiện ngài hành sự thôi." Tần Phiên Phiên xua tay.

Sau khi định ra kế này, Tần Phiên Phiên liền dẫn Hồng Thường và Liễu Âm lên xe ngựa hồi cung, Tiêu Nghiêu ngồi ở bên trên, hiển nhiên đã đợi nàng một lúc, thấy nàng lên xe, lập tức ném sách.

Đọc vạn quyển sách nào có thú vị bằng có Hoàng hậu của hãn ở bên cạnh.

"Bàn bạc xong rồi?" Hãn nhẹ giọng hỏi một câu.

Tần Phiên Phiên gật đầu: "Người đã thả ra, giao cho thị vệ Tần gia. Lần này nhất định không chạy được, nói thật nếu không phải trên mặt nàng ta bị chu sa của Hoàng thượng làm bẩn, thần thiếp còn muốn trực tiếp tát nàng ta. Đối với chuyện này, trước sau thần thiếp vẫn canh cánh trong lòng."

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 157: Sưởi Ấm Cho Nàng

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: Nga Quý tần

Tiêu Nghiêu thấy nàng nói, mắt lộ ra tia hung ác, không khỏi nâng khóe môi cười, duỗi tay bóp mũi nàng, thấp giọng nói: "Sao, nàng còn trách trẫm không để nàng được hả giận? Nếu không phải vì nàng, trẫm có thể hất bát chu sa lên mặt nàng ta sao? Nếu nàng ta không phải đi theo Tần phu nhân, trẫm nhất định quăng nàng ta ra ngoài ngay lập tức, nữ nhi nhà ai nhà đó tới mà nhặt, để cả đời nàng ta đều không gả ra được, để cả đời trên đỉnh đầu gia tộc nàng ta mang cái danh bò lên long sàng không thành công."

Hắn vừa nói vừa nhìn thoáng qua Tần Phiên Phiên, duỗi tay búng trán nàng.

Một tiếng "Cốc" vang lên, tiếng này vẫn là rất vang, hiển nhiên cũng rất đau.

Tần Phiên Phiên lập tức giơ tay bưng kín đầu, bữu môi nhìn hắn.

"Nếu chuyện này thật sự truyền ra, người mất mặt nhất chính là nàng. Bị chính biểu tỷ muội của mình đoạt nam nhân, chà chà." Tiêu Nghiêu cong khóe môi, rõ ràng là một bộ dáng xem kịch vui.

Đầu tiên Tần Phiên Phiên đánh hắn một phen, làm hắn nhe răng trợn mắt kêu đau, không thể chiếm tiện nghi ngoài miệng.

Ngay sau đó nàng lại lập tức duỗi tay sờ chỗ Tiêu Nghiêu bị véo đau, nhẹ giọng dỗ hăn: "Hoàng Thượng vì thần thiếp, thần thiếp đều biết. Ngài tốt nhất."

"Còn gì nữa?" Tiêu Nghiêu hướng về phía nàng nhướn mày.

Tần Phiên Phiên chớp chớp mắt, có chút không rõ "Còn gì nữa" theo như lời hăn là có ý tứ gì.

"Không có lời khác muốn khen trẫm sao? Lúc ấy ở tình huống khẩn cấp như vậy, trẫm nghĩ đến trước tiên chính là không thể nuốt lời, chuyện trẫm đáp ứng nàng nhất định phải làm được. Vì giữ gìn thể diện của nàng, còn che mặt nàng ta. Hơn nữa quan trọng nhất là, ở dưới tình huống say khướt như vậy, trẫm vẫn nhận ra người này không phải nàng."

Tiêu Nghiêu liên tiếp đưa ra vài ví dụ, chứng minh chính mình lúc ấy có bao nhiêu lợi hại.

Tần Phiên Phiên càng nghe hăn nói, tươi cười trên mặt càng thêm rõ ràng, cuối cùng dùng một loại ánh mắt hoàn toàn sùng bái nhìn hăn.

"Hoàng thượng lợi hại nhất, Hoàng thượng nhanh trí nhất, Hoàng thượng có tuệ nhãn nhận ra Hoàng hậu." Nàng lập tức thỏa mãn hăn.

Tiêu Nghiêu nghe được rung đùi đắc ý, nhưng vẫn cảm thấy không đủ, thấp giọng nói: "Lại thêm vài câu."

Tần Phiên Phiên không khỏi ném cho hăn một ánh mắt xem thường, biểu tình sùng bái trên mặt lập tức biến mất, trực tiếp phất tay nói: "Được, sau khi hồi cung để Nháo Nháo khen ngài đi. Thần thiếp khen không nổi nữa rồi."

Sau khi nói xong, nàng lập tức nằm xuống xe ngựa, hoàn toàn là một bộ dáng muốn nghỉ ngơi.

Tiêu Nghiêu không cho nàng ngủ, trực tiếp đuổi tay lại gãi ngứa nàng, hai người lại lần nữa náo loạn.

Sau khi trở lại hậu cung, Cao Thái hậu đã mang theo người chờ ở bên ngoài Thường Đào các.

Nháo Nháo vốn đang ở trong lòng bà vú, một bộ dáng chơi mệt rồi, kết quả vừa nghe thấy tiếng Tần Phiên Phiên gọi, hăn lập tức ngẩng đầu lên.

Nhìn thấy hai người quen thuộc một trước một sau đi tới, trên mặt tiểu gia hỏa lập tức lộ ra tươi cười cực kỳ hứng phấn, không ngừng vỗ tay, hơn nữa cả người đều vận vẹo, hiển nhiên là muốn hai người bọn họ ôm.

Tiêu Nghiêu vốn đang chậm rãi đi tới, tư thế ung dung đứng đắn, kết quả vừa thấy con của hăn hưng phấn như vậy, lập tức ném hình tượng cá nhân tới sau đầu, chạy một mạch qua.

Trực tiếp nhận lấy đứa nhỏ từ trong ngực bà vú, hơn nữa trực tiếp bóp chặt nách hăn, nâng lên cao.

Tiêu Nháo Nháo cười "Ha ha ha" không ngừng, chỉ là bảy ngày không gặp, lại giống như đã hồi lâu chưa gặp.

Tần Phiên Phiên đi theo Cao Thái hậu nói mấy câu, Cao thái hậu vẫn luôn lôi kéo nàng, lái nhải với nàng chuyện thú vị của Tiêu Nháo Nháo đã phát sinh trong những ngày nay, hiển nhiên hai bà cháu họ ở chung thật không tồi.

Lúc sau Cao Thái hậu rời đi, nhường không gian cho một nhà ba người bọn họ.

Bởi vì Tiêu Nháo Nháo quá mức hưng phấn, cả người đều có vẻ như nổi điên, không ngừng kêu to cười to.

Tiêu Nghiêu ôm hân nâng lên cao dường như cũng nghiệm rồi, một chút đều nhìn không ra mỗi một, cứ như vậy không ngừng tung hân lên.

"Ha ha ha....." Tiếng cười non nớt của thằng nhỏ vang lên trong điện.

Tần Phiên Phiên an vị ở bên cạnh nhìn, trên mặt cũng lộ ra tươi cười vô cùng vui sướng.

Tiêu Nháo Nháo ở trong lòng Hoàng thượng một lát, rồi vươn tay hướng về phía Tần Phiên Phiên, hiển nhiên là muốn nâng ôm.

Tần Phiên Phiên vừa mới chuẩn bị duỗi tay tiếp nhận, liền thấy Tiêu Nghiêu lại lần nữa giơ Tiêu Nháo Nháo lên, nâng lên cao.

"Ha ha ha....." Tiêu Nháo Nháo lập tức không cần rút tay về, lại bắt đầu cười to, đối với trò chơi này, trước sau hân chơi không biết chán.

Sau khi chơi một lúc lâu, Tiêu Nháo Nháo lại duỗi tay với Tần Phiên Phiên, hiển nhiên là muốn nâng ôm.

Tiêu Nghiêu lại lần nữa thực thi trò cũ, vì thế cho tới bây giờ hai mẹ con bọn họ cũng chưa thể ôm nhau.

Tần Phiên Phiên có chút cạn lời mà nhìn hân, trên mặt tràn đầy thần sắc bất đắc dĩ.

"Hoàng thượng, ngài lớn rồi còn chơi trò như vậy?" Tần Phiên Phiên có chút bất mãn.

"Nháo Nháo, thú vị không? Đừng đòi mẫu hậu người, người xem phụ hoàng đối với người thật tốt, mẫu hậu người thân hình yếu đuối thế kia căn bản không thể ôm người. Muốn mẫu hậu người hay là muốn nâng lên cao?"

Tiêu Nghiêu căn bản không phản ứng nài, toàn tâm toàn ý nói chuyện với Tiêu Nháo Nháo.

Thằng nhỏ chỉ cần được hấn nâng lên là không nhịn được cười.

Cuối cùng Tần Phiên Phiên khẽ thở dài một hơi, một mình ngồi bên cạnh bắt đầu xem sách ảnh, không ôm thì không ôm, đêm nay chờ coi.

Hoàng thượng ôm hấn một hồi lâu, cuối cùng vẫn là chơi mệt mỏi, về lại trong lòng bà vú.

Lúc này Tần Phiên Phiên mới có thể thân cận với Tiêu Nháo Nháo một phen, thằng nhỏ ôm nàng không buông tay, duỗi tay sờ quần áo nàng, lại giơ tay sờ mặt nàng, tựa như đang xác nhận người trước mắt thật sự tồn tại.

Tần Phiên Phiên nhìn động tác thật cẩn thận này của hấn, không khỏi cong môi cười, xem ra hấn rất nhớ nàng.

Tần Phiên Phiên ôm hấn rồi hôn, hai người chơi đùa tới tận buổi trưa.

Buổi chiều, Đế Hậu hai người đều nằm ở trên giường nghỉ ngơi, mấy ngày nay nào là sắp xếp việc săn thú, nào là xe ngựa mệt nhọc, cảm giác mệt mỏi dường như đã thấm vào tận trong xương cốt.

Bởi vì buổi chiều đã nghỉ ngơi lấy lại sức, tới buổi tối, Hoàng thượng lập tức trở nên sinh long hoạt hổ.

Thời điểm dùng bữa tối, hấn cũng đã liên tiếp tỏ ý với Tần Phiên Phiên, trong chốc lát trộm cào cào lòng bàn tay nàng, trong chốc lát lại dùng chân cọ cọ nàng.

Tần Phiên Phiên ngẫu nhiên nghiêng đầu nhìn hấn, liền thấy nam nhân vẫn ngồi thẳng người, trên mặt trước sau vẫn là biểu tình nghiêm trang.

Cung nhân hầu hạ không ai phát hiện Hoàng thượng dị thường, chẳng qua thỉnh thoảng, thừa dịp mọi người không chú ý, Tiêu Nghiêu sẽ chớp

chớp mắt với nàng, môi nhẹ nhàng nâng lên, mang theo ý khiêu khích.

Tân Phiên Phiên cười đáp lại hắc, cũng đồng dạng có ý liếc mắt đưa tình.

Tiêu Nghiêu yên tâm, thật tốt, ý tứ muốn hoan hảo cùng Hoàng hậu của hắc đã truyền đạt thành công, đêm nay nhất định sẽ có một đêm tuyệt diệu.

Ngôi cửu ngũ nghĩ như vậy, sau khi ăn cơm xong, hắc cầm nhật ký của Tiêu Nháo Nháo viết vài câu cho tiêu thực, rồi lập tức vui vẻ đi tắm.

Tân Phiên Phiên tiến vào trong điện liền thấy ngôi cửu ngũ chỉ mặc áo trong, đai lưng cũng không buộc chặt, lộ ra mảng ngực lớn.

Cả người nằm nghiêng ở trên giường, tay chống sườn mặt, trên mặt cổ ý bày ra tươi cười dịu dàng.

Đôi mắt nam nhân hẹp dài, hơi mỉm cười như vậy liền có một loại ý vị câu dẫn người, như là có một cái móc nhỏ cào cào trong lòng, căn bản là không kìm lòng được.

Lúc hắc thấy Tân Phiên Phiên, đầu tiên trên mặt là vui vẻ, nhưng chờ khi hắc nhìn thấy trong ngực nàng ôm Tiêu Nháo Nháo, vui mừng trên mặt lập tức cứng lại.

"Nàng ôm hắc lại đây làm gì? Không phải đêm nay là một đêm tình ý dạt dào của chúng ta sao? Thời điểm thu săn, ở doanh trướng trầm đều nhin, thị vệ bên ngoài đều có thể nghe thấy, những người đó đều là nam nhân bình thường. Trầm đã nhin bảy ngày, nàng còn ôm hắc tới?"

Tiêu Nghiêu lập tức ngồi dậy từ trên giường, rốt cuộc đã bất chấp bày ra tư thế dụ hoặc người, hiện tại hiển nhiên là hắc có chút ảm ức.

Tần Phiên Phiên nhướn mày, thấp giọng nói: "Ai nói muốn xuân ý dạt dào với Hoàng thượng. Thần thiếp chỉ nhớ ngài nói, chờ trở về để ngài ngủ với Nháo Nháo cả đêm. Lúc sẵn thú, ngài vẫn luôn nhắc mãi đến hăn, vô cùng hối hận không dẫn hăn lại đây."

Nhìn nàng vừa nói vừa ôm đứa nhỏ lại đây, trong lòng Tiêu Nghiêu lập tức có chút e ngại.

"Không phải, hôm nay trở về trăm đã ôm đủ rồi. Mang theo hăn chơi đùa lâu như vậy, eo cũng sắp gãy. Có nhớ nhưng thế nào cũng thân thiết đủ rồi, hoàn toàn không cần thêm. Hiện tại trăm chỉ nhớ nàng thôi."

Tiêu Nghiêu lui vào bên trong giường theo bản năng, tuy rằng đứa nhỏ trong ngực Tần Phiên Phiên cười vô cùng vui vẻ, nhìn giống như Kim Đồng, nhưng hăn biết uy lực của thằng nhãi ranh kia lớn thế nào, thật sự rất đáng sợ.

Hăn còn ngẩng đầu, vô cùng nghiêm túc mà kể lể với Tần Phiên Phiên, hăn rất nhớ nhung nàng.

Đáng tiếc Tần Phiên Phiên trả cho hăn một nụ cười lạnh, rất không để bụng nói: "Hoàng thượng, thần thiếp không nhớ ngài. Lời đã nói rồi, ngài muốn ngủ cùng hăn cả đêm, quân vô hí ngôn. Ngài mang theo hăn đi ngủ đi, thần thiếp đi trắc điện ngủ."

Sau khi nói xong, nàng trực tiếp nhét tiểu gia hỏa vào ngực Tiêu Nghiêu, xoay người rời đi mà không quay đầu lại.

"Phiên Phiên, Hoàng hậu, nàng quay lại đây! Trăm bảo nàng quay lại, Tần Phiên Phiên!"

Trong ngực Tiêu Nghiêu ôm Tiêu Nháo Nháo mềm mại, cũng không thể cử động mạnh, nhưng hăn đuổi cổ kêu to, hiển nhiên là giãy giụa cuối cùng.

Nguyên nhân có cái tên Tiêu Nháo Nháo, ngủ làm ầm ĩ cũng là một nguyên nhân trong đó, Tiêu Nghiêu căn bản không chống đỡ được.

Nhưng Tần Phiên Phiên căn bản không quay đầu lại, ngược lại nhẹ nhàng mỉm cười.

A, ai bảo lúc trở về hân ôm Tiêu Nháo Nháo chơi đùa lâu như vậy, vừa không để nàng và nhi tử thân cận, còn dám bơ nàng.

Mấy ngày nay săn thú, nàng ở bên cạnh hân, ngoài miệng thời thời khắc khắc kêu Nháo nháo, nhớ nhung như vậy cơ mà, phải thân cận cho đủ.

Đêm hôm đó, Hoàng thượng ngủ mà trong lòng vô cùng run sợ, bà vú túc trực bên ngoài điện, có gió thổi cỏ lay gì, bà vú liền tiến vào dỗ thẳng nhỏ.

Nhưng Tiêu Nghiêu vẫn cứ có chút không yên ổn, tiểu gia hỏa này bé như vậy, cảm giác hai bàn tay hợp lại là có thể che kín cả người nó, thân thể hân cao lớn như vậy, nếu không cẩn thận đè lên thẳng nhỏ, vậy chẳng phải Tiêu Nháo Nháo sẽ khóc đến hồng sao.

Ngủ đến nửa đêm, hân cảm thấy bên người có thứ gì đang nhúc nhích, lập tức bừng tỉnh.

Vừa mở mắt liền thấy Tần Phiên Phiên ngồi ở mép giường, đang ôm Tiêu Nháo Nháo đến trong lòng bà vú, hiển nhiên để bà vú mang đi.

Sau đó nàng nằm xuống, Tiêu Nghiêu lập tức nâng khóe môi cười, lập tức ôm nàng vào trong ngực.

Cả người nhẹ nhàng cọ sát nàng, thấp giọng nói: "Vẫn là ôm nàng thoải mái hơn, về sau trăm đều muốn ngủ cùng nàng, không cần ngủ cùng nó."

Hắn nói thầm một tiếng, rất mau liền ghé vào trên vai nàng ngủ thiếp đi.

Tần Phiên Phiên duỗi tay sờ vào hắn, dưới đáy lòng yên lặng thở dài một hơi.

Trên thực tế nàng ngủ đến cũng không tốt, ngủ ở thiên điện, rõ ràng chăn gấm rất dày, thân thể cũng cảm thấy vô cùng ấm áp, nhưng rốt cuộc trong lòng không yên ổn, như là có sự tình gì không an ổn.

Cuối cùng nàng mơ mơ màng màng ngủ đến nửa đêm, lại vẫn tỉnh giấc, cố nhắm mắt lại, nhưng thế nào cũng không ngủ được.

Thường thường kể cả ngày mùa đông, nàng cũng sẽ không cảm thấy lạnh.

Nàng nghĩ trước nghĩ sau, do dự một lát, cuối cùng vẫn mặc áo ngoài vào, khoác áo choàng lên, trở về chính điện, hơn nữa giao Tiêu Nháo Nháo cho bà vú.

Chờ lại lần nữa nằm trong ngực Hoàng thượng, nàng lập tức cảm thấy một trận ấm áp đánh úp lại, như là muốn bao vây lấy cả người nàng, tiếng tim đập "Thình thịch thình thịch" của nam nhân vang lên ở bên tai.

Loại cảm giác ấm áp lại an toàn này dường như làm nàng hoàn toàn bị vây hãm.

Ừ, quả nhiên mùa đông có lạnh đều sẽ không cảm thấy rét lạnh, bởi vì người nằm bên cạnh nàng là mặt trời ấm áp nhất trên đời này.

Sau nửa đêm, tất nhiên hai người ngủ vô cùng ngon, chờ đến sáng sớm thời điểm Trương Hiến Năng tiến vào liền nhìn thấy cảnh tượng Đế Hậu ôm nhau mà ngủ.

Gương mặt khi ngủ cũng vô cùng an bình, thậm chí ngôi cửu ngũ thường xuyên nhả mảy, hiện giờ đều bình thản, như là mơ thấy chuyện gì cực kỳ tốt, khỏe miệng còn nhẹ nhàng nâng lên, thấy thế nào cũng là bộ dáng cực kỳ hạnh phúc.

Sáng sớm đã cảm thấy nội tâm ghen ghét cực độ, Trương Đại tổng quản không khỏi khẽ thở dài một hơi, khi nào hẳn có thể cùng người khác đầu dựa đầu mà ngủ, đầu dựa đầu tỉnh giấc.

Có ôn hương nhuyễn ngọc ngủ bên cạnh, hẳn là sự tình hạnh phúc nhất trên đời.

"Hoàng thượng." Hắc đề thấp tiếng nói kêu một tiếng.

Quả nhiên Tiêu Nghiêu lập tức mở mắt, trừ phi ngày hẳn đặc biệt mệt mỏi, nếu không rất dễ đánh thức hẳn khi đến giờ lâm triều.

Tiêu Nghiêu lập tức làm động tác "suyt" hướng về phía hẳn ta, hiển nhiên là làm hẳn ta câm miệng, không cần phiền đến giấc ngủ của Hoàng hậu hẳn.

Trương Hiến Năng hành lễ với hẳn, rồi khoanh tay đứng ở một bên.

Hoàng thượng lén lút đứng dậy, thật cẩn thận mà nâng chân lên, vòng qua người nàng, cuối cùng dẫm lên bên cạnh giường.

Trương Hiến Năng nhìn bộ dáng nhón mũi chân kia của hẳn, rất muốn lập tức rống một tiếng lên tận trời.

Con mẹ ngươi, ngươi còn là ngôi cửu ngũ cao cao tại thượng không? Rõ ràng là thiếu nữ mười sáu tối hôm qua bị lâm hạnh lần đầu?

Đôi tay còn cầm áo ngoài che ở trước ngực, có thể không cần như vậy hay không?

Đánh thức Hoàng hậu nương nương, làm nàng ấy hầu hạ người mặc long bào đi thượng triều, đó không phải chuyện thiên kinh địa nghĩa sao?

[1] Thiên kinh địa nghĩa (天经地义): bình thường, hiển nhiên.

Người còn ở chỗ này làm sói đuôi to!

[2] Sói đuôi to: từ ngữ có ý châm biếm, dùng để chỉ một người giả vờ đàng hoàng.

Trương Đại tổng quản thừa dịp Hoàng thượng còn đang ở trạng thái thiếu nữ, trộm nghiêng đầu trốn mắt.

Đương nhiên Tần Phiên Phiên ngủ một giấc ngon lành, thời điểm mở mắt, vị trí bên cạnh đã trống không, nhưng trong ổ chăn vẫn ấm áp, tựa như còn mang theo nhiệt độ cơ thể của nam nhân.

Nàng nghiêng đầu tiến đến chiếc gối bên cạnh, nhẹ nhàng ngửi ngửi, một mùi Long Tiên hương quen thuộc truyền đến, nàng lại dựng thẳng cánh tay lên ngửi ngửi, trong áo tản ra mùi huân hương hoa lài của chính nàng, còn lây dính mùi Long Tiên hương.

Hai loại hương này hiển nhiên đã hòa hợp làm một, đều biến thành mùi hương trên người nàng.

Thật tốt.

Trong hoàng cung là những ngày tháng an ổn, Tần hầu phủ lại lâm vào hoảng loạn xưa nay chưa từng có.

Vệ Tình tự chủ trương, dưới sự trợ giúp của Cảnh Vương phi, giả dạng thành Tần Phiên Phiên, muốn đi câu dẫn Hoàng thượng đã uống say, chuyện này gần như lập tức truyền tới tai Tần lão phu nhân.

Sau khi nghe được tin này, bà ta trực tiếp sững sờ tại chỗ, hoàn toàn là khó có thể tin.

Ở trong mắt bà, Vệ Tình hoàn toàn chính là một đứa nhỏ ngoan biết nghe lời, sao có thể làm ra loại chuyện không cần mặt mũi này.

Bà ta cứ mãi giữ chặt ống tay áo Tần phu nhân dò hỏi, đây có phải sự thật không.

Tần phu nhân không đáp lời bà ta, nhưng Tần Trí ở bên cạnh có chút nhìn không được, gấp giọng nói: "Nương, ngài còn không tin ta nói sao? Nếu không phải lúc ấy Hoàng thượng nói nàng ta là thích khách, lại dùng chu sa hắt lên mặt nàng ta, thì nhà ta lại phải đưa một cô nương nữa tiến cung. Ngài nói đây không phải đáng chê cười sao? Hoàng thượng độc sủng Hoàng hậu nương nương, trong cung những chủ tử đó đều thành đồ trang trí, hơn nữa thỉnh thoảng còn có vài vị bị đưa ra cung, chính là bởi vì các nàng làm chướng mắt Hoàng hậu nương nương."

Tần Trí càng nói càng tức giận: "Kết quả thế nào? Nhà khác cũng không dám tặng người tiến cung, Tần gia chúng ta còn kéo thêm chân sau, nếu ta là Hoàng hậu nương nương, trái tim cũng sẽ băng giá."

Lão phu nhân vừa nghe lời này, sắc mặt lập tức trở nên càng thêm tái nhợt, gấp giọng hỏi: "Hoàng hậu nương nương đã chịu trách móc nặng nề phải không?"

Tần phu nhân vẫy vẫy tay, nhẹ giọng trấn an bà ta: "Nương, Phiên Phiên là đứa trẻ ngoan, chúng ta nhìn nàng ấy lớn lên. Ngài còn không rõ tính tình nàng ấy sao? Chính là nha đầu thiện tâm. Hoàng thượng đang sủng ái Phiên Phiên, cũng không có trách móc. Phiên Phiên nói, biểu cô nương là ngoại chất nữ duy nhất của ngài, ngài lại thương nàng ta như vậy, tất nhiên là không thể phạt nàng ta. Nhưng chung quy là biểu cô nương làm

sai, ngoài mặt còn phải trừng phạt một chút, miễn cho Hoàng thượng biết được nhà chúng ta bỏ qua như vậy, trong lòng không thoải mái."

"Phiên Phiên thật sự nói như vậy, Tình Tình làm sai chuyện lớn như vậy, cũng không cần trừng phạt gì?" Lão phu nhân lập tức bắt lấy tay Tần phu nhân, trên mặt là khó có thể tin.

Tần phu nhân nhượng mày, lão thái thái này thật đúng là hồ đồ, Hoàng hậu nương nương nói lời khách khí, bà ta còn cho là thật.

Nhà ai dám không phạt?

"Đúng vậy, Hoàng hậu nương nương chính là nói như vậy." Tần phu nhân nói câu này, thay đổi xưng hô, nhắc nhở lão phu nhân hiện giờ Tần Phiên Phiên đã không còn là cháu gái của bà ta, mà là đương kim Hoàng hậu vô cùng tôn quý của Đại Diệp triều.

Lão phu nhân không nói chuyện, ngồi ở chỗ kia ngẫm nghĩ.

Nhìn bộ dáng do dự này của bà ta, Tần Trí liền biết mẹ ruột mình chỉ sợ là nghĩ sai rồi.

Hắn và Tần phu nhân liếc mắt nhìn nhau, trên mặt hai vợ chồng đều lộ ra vài phần thần sắc bất đắc dĩ.

"Nương, ngài gặp nha đầu Vệ Tình kia trước đi, lúc sau lại nói." Tần Trí nói.

Lão phu nhân vẫy tay: "Không gặp, ta không muốn thấy nàng ta, để ta ngẫm lại."

Kỳ thật lão phu nhân biết Vệ Tình không xong rồi, nhưng Tần phu nhân nói cho bà, Hoàng hậu nương nương không so đo, trong nội tâm bà lại nhen nhóm lên hy vọng.

Tuy rằng bà tức giận vì Vệ Tình ngu xuẩn và không biết tốt xấu, nhưng đây là đứa ngoại chất nữ duy nhất của bà.

Thời điểm lão thái thái còn trẻ, thủ đoạn cứng rắn, nhưng giờ lớn tuổi liền dễ dàng mềm lòng.

Đặc biệt là nữ nhi gả đi xa đã mất sớm, vừa nhớ tới hai mẹ con đến gặp mặt lần cuối cũng chưa gặp, lão phu nhân liền không đành lòng, bà không đành lòng giết chết nữ nhi của nữ nhi mình.

Lão phu nhân nói không gặp nàng ta, trên thực tế là cho Tần phu nhân cơ hội động thủ.

Bà không xuống tay được, nhưng nhất định con dâu có thể xuống tay, rốt cuộc việc này liên quan đến tương lai của Hoàng hậu nương nương và Tần phủ, Tần phu nhân không có khả năng chịu đựng được sự tồn tại của vết nhơ Vệ Tình.

Nhưng bà đợi hai tháng, Tần phu nhân không hề động thủ, chỉ là xếp một nha hoàn tên Hồng Y đi hầu hạ Vệ Tình, còn lại không còn động tĩnh gì.

Cả ngày Vệ Tình ăn ngon uống tốt, thật sự là theo phân phó của Hoàng hậu nương nương, hết thảy do lão phu nhân định đoạt, Vệ Tình giết hay là lưu, Tần phu nhân hoàn toàn tán đồng.

Rốt cuộc Lão phu nhân không thể ngồi yên, tự mình đi viện của Vệ Tình.

"Tổ mẫu, cuối cùng ngài cũng tới, chất nữ sống thật khổ sở." Vệ Tình đang ăn cơm, vừa thấy lão phu nhân tới, lập tức ném chén đĩa, trực tiếp tiến lên, ôm chặt đùi bà ta.

Đối với Vệ Tình lệ rơi đầy mặt, lão phu nhân cũng không tỏ vẻ, chỉ là trong tay cầm một chuỗi Phật châu, chậm rãi lần tràng hạt.

"Các người đều đi xuống, ta có lời muốn nói với tổ mẫu." Vệ Tình gấp không chờ nổi mà phân phó.

Nha hoàn trong phòng không một chút do dự, toàn bộ đều lui đi ra ngoài, còn thuận tay đóng cửa lại.

Hồng Y tìm cái góc không người, nhảy lên nóc nhà, gỡ hai mảnh ngói ra, trộm nhìn động tĩnh bên trong.

"Bà ngoại, ngài nhất định phải cứu ta, ta đã hoài long chủng của Hoàng thượng."

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 158: Vệ Tình Chết

Edit: Cảnh Thực viện

Beta: Thư Thực nghi

Vệ Tình lập tức quỳ rạp xuống đất, trực tiếp nói ra câu này.

Toàn thân Tần lão phu nhân lập tức liền cứng ngắc lại, may mắn là bà đã ngồi xuống ghế rồi chứ nếu không thì cũng bị câu nói này của nàng hù dọa cho đến mức lão đảo té xuống đất.

"Người nói cái gì?" Lão phu nhân một mặt khó có thể tin mà hỏi lần nữa.

"Ngoại tổ mẫu, ta không có lừa người, ta thật sự mang thai long chủng của Hoàng thượng. Cứu mẫu tìm người nhìn ta thử, nhưng không nghĩ tới cứ vậy bị truyền đi, Hoàng hậu nương nương cũng vì vậy không dám giết ta. Đêm hôm đó Hoàng thượng sủng hạnh ta, nên ta mới có long chủng, nếu không phải thái độ của Hoàng hậu nương nương quá mức kiên cường, khẳng định Hoàng thượng muốn ta tiến cung. Nhưng cứ coi như thế, hẳn cũng khiến cho Hoàng hậu lưu lại một mạng của ta. Nếu không ngài nhìn Hoàng hậu nương nương xem, vì sao phải đối tốt với ta như vậy, chỉ phái người thăm ta, lại ban cho ăn ngon uống sướng chứ?"

Vệ Tình nói đến đạo lý kia vô cùng rõ ràng, mà trên mặt lại có chút mặt ngọt tự tin, giống như nàng coi long chủng trong bụng nàng là thật vậy.

Tiếng nói của nàng vừa dứt, liền tiện tay che miệng bắt đầu nôn ra một trận, bầu không khí một lần nữa rất xấu hổ.

Ngay lúc này Hồng Y ở trên nóc nhà, nghe thấy dáng vẻ lời nói cãi lại này của nàng ta, không khỏi liếc mắt, vị chủ nhân này thật đúng là có thể giày vò mà.

Hoàng hậu nương nương nói đúng, vị biểu cô nương này đều không cần người khác phối hợp với nàng ta, mà chỉ cần một thân một mình nàng ta đã có thể biểu diễn rất đặc sắc rồi.

Bao nhiêu năm chưa có xem được nhạc kịch đặc sắc như vậy, lúc này liền nôn khan ra, trước đó Hồng Y một tắc cũng không rời ở phía sau lưng nàng ta, vị biểu cô nương này nên ăn nên uống một chút cũng không thiếu, so với ai cũng đều tốt hơn.

Kết quả tới nơi này của Tần lão phu nhân, nói nôn khan liền nôn khan, khả năng biểu diễn xuất thần.

"Ý của ngươi là, Hoàng thượng một đêm sung hạnh ngươi, liền biết ngươi mang long chủng rồi?" Tần lão phu nhân cách hơn nửa ngày mới tìm lại giọng nói của mình, lạnh giọng hỏi một câu.

Trên mặt bà biểu lộ có chút nghiêm túc, hiển nhiên là không có cách nào tin tưởng được.

Vệ Tình lập tức lắc đầu, nàng nửa cúi đầu, khuôn mặt đỏ bừng, hoàn toàn không có ý muốn đối mặt cùng với lão phu nhân.

"Không phải, ngoại tổ mẫu, cái này ngài nhất định phải để ta nói ra. Đương nhiên Hoàng thượng không biết ta có long chủng hay không, để Hoàng hậu nương nương giữ mạng của ta lại, đơn giản là không nỡ ta có chuyện, trong lòng còn có chỗ lưu luyến thương tiếc ta. Chờ khi Hoàng hậu bớt lửa giận, qua một đoạn thời gian, khẳng định hẳn phải gọi ta tiến cung."

Âm thanh của nàng nhu tình như nước, giống như cữu ngũ chí tôn thật sự thành tình lang của nàng vậy, đối với sự tự tin của nàng, trước muốn cùng Hoàng hậu nương nương lá mặt lá trái một phen, sau đó đợi đến khi nàng tiến vào hậu cung, thì sẽ là một đường lên như điều gặp gió.

Sắc mặt lão phu nhân lạnh lẽo, bà không nói gì cả, chỉ kinh ngạc nhìn Vệ Tình trước mắt.

Tiểu cô nương giống như đã thay đổi hoàn toàn sắc mặt, rõ ràng trước đó lấy niềm vui để khoe mẽ, nói ngọt còn thiện tâm, cái gì cũng đều chu đáo.

Bồi tiếp lão nhân bà này cũng không có điểm chê phiền, thậm chí còn chiếu cố bà mười phần chu toàn.

Mấy tôn nữ bên người đều đã xuất giá, chỉ có đứa cháu ngoại nữ này, bà đau lòng thêm mấy phần cũng là đều dĩ nhiên.

Trước đó ép buộc Tần phu nhân tìm cho nàng việc hôn sự, sau mấy mối không thành, Tần phu nhân liền có ý kiến, còn từng ở trước mặt bà nói qua vài câu về Vệ Tình, đã bị Tần lão phu nhân chửi mắng một trận.

Bà không tin đứa cháu ngoại nữ này có thể lá mặt lá trái như thế, khẳng định là con dâu không muốn làm nên mới cảm thấy phiền phức như thế.

Bây giờ ngược lại lão phu nhân lại có thể trải nghiệm tâm tình của Tần phu nhân, trước đó Tần phu nhân có nói Vệ Tình có khuyết điểm, giờ cũng hiện rõ ra từng cái.

"Người muốn như thế nào?" Lão phu nhân không có phát giận, mà hỏi một câu thăm dò.

Trong lòng Vệ Tình vui mừng, lão phu nhân đã có thể hỏi một câu như vậy, mà không phải lập tức nổi giận, thì chứng mình là có hy vọng.

Nàng có thể đưa ra yêu cầu, sau đó lại cầu thêm một lần với ngoại tổ mẫu, chuyện tiến cung này sẽ thành công.

Trong hậu cung ngoài trừ Tần Phiên Phiên ra, đều là chút phi tần tuổi già sắc suy, gần nhất cũng không có tuyển tú được nữ nhân nào, cho nên mới để cho Tần Phiên Phiên độc chiếm vị trí đầu.

Nàng tuổi trẻ mỹ mạo như vậy, mà lại thông minh có thừa, nhất định có thể thuận lợi từ trong tay Tần Phiên Phiên đoạt được độc sủng của Hoàng thượng.

Vừa nghĩ tới cửu ngũ chí tôn, trái tim của Vệ Tình một lần nữa như hươu con nhảy loạn cả lên.

Cho tới bây giờ nàng chưa từng nghĩ tới, Hoàng thượng vậy mà còn trẻ tuổi lãng như vậy, giọng nói êm tai, tính tình ôn nhu, mà thân thể còn cực nóng cường tráng như vậy, bị hãm dùng sức ôm một cái, nàng đã cảm thấy run chân, muốn hoàn toàn đắm chìm trong ngực của hắn, mãi mãi cũng không muốn thoát ra.

Nhất định nàng phải trở thành nữ nhân được Hoàng thượng sủng ái nhất, là nữ nhân tôn quý nhất trên đời này!

Từ nhỏ nàng ở trong phủ là hài tử được sủng ái nhất, trước đó thời điểm ở Dương Châu, tổ phụ tổ mẫu cưng chiều đường đệ, cũng bởi vì trọng nam khinh nữ, nhưng nàng chỉ cần dùng thủ đoạn nhỏ, thắng được tâm của tổ phụ tổ mẫu, thành ra trong đám văn bối là đứng đầu, đường đệ cũng phải đứng sang một bên.

Trong nhà có đồ tốt gì, trước hết nhất định là nghĩ tới nàng trước, tuy rằng mẫu thân thường xuyên nói nàng không thể dùng những thủ đoạn kia,

thật không ra gì.

Nhưng mẫu thân xuất thân từ tiểu thư khuê các, còn không phải gả cho quý chết sớm không có tiền đồ, mệt mỏi cho chính mình cũng đi theo không được hạnh phúc một thời gian, không phóng khoáng.

"Ngoại tổ mẫu, một mình Hoàng hậu nương nương ở trong cung, cùng những nhóm phi tần kia tranh đấu, nhất định là vất vả mười phần. Ngài đem ta vào trong cung hỗ trợ nàng, cũng để cho nàng càng thêm vững chắc. Cộng thêm ta là ngoại tôn nữ của ngài, nói đến cùng Hoàng hậu nương nương là cữu mẫu nuôi lớn, lại là thứ nữ, nhất định không bằng việc ta và ngài càng thân cận hơn. Sau khi ta tiến cung, nhất định sẽ thành tâm hiếu kính ngài, ở trước mặt Hoàng thượng thổi gió bên tai, để cho Tần Hầu phủ lại trở nên thịnh thế như năm đó!"

Nàng nói đến rõ ràng vậy, đương nhiên châm ngòi ly gián cũng không thể thiếu được.

Hoàn toàn biểu hiện ra một vẻ về tình về lý, đem nàng đưa vào cung là việc tốt nhất.

Lão phu nhân vẫn như cũ không nói lời nào, bà trầm mặc hồi lâu, hơi nhíu lông mày lại, dường như là một dáng vẻ biểu lộ trầm tư suy nghĩ.

Vệ Tình thấy bộ dáng ưu sầu này của bà, trong lòng lại càng dâng lên cảm giác mừng rỡ điên cuồng, quyết định này đương nhiên không dễ dàng gì, việc đưa nàng tiến cung cũng không hoàn toàn tốt được, dễ dàng khiến cho Tần Phiên Phiên chán ghét.

Nhưng mà nàng không quản được nhiều như vậy, Tần gia chỉ là đá kê chân cho nàng mà thôi, đợi nàng tiến cung, khẳng định nàng phải đánh với Tần Phiên Phiên một trận, đến lúc đó trước tiên nàng cần phải đem Tần gia diệt trừ mới được, miễn cho phức tạp.

"Ngoại tổ mẫu, ngài nhìn ta nghe lời như thế, nhất định sẽ thành tâm hiếu kính ngài thật tốt. Huống hồ Hoàng thượng giữ mạng của ta lại thì có thể đã nhìn ra, không bằng ngài chủ động đem ta đưa vào cung. Với việc này Hoàng thượng còn có thể nhớ kỹ cái tốt này của ngài, sai lầm trước đó của Cảnh Vương phi, khẳng định Hoàng thượng sẽ quên..."

Nàng còn đang lú lo không ngừng muốn khuyên giải lão phu nhân, thì lão phu nhân mở miệng nói: "Hoàng hậu thịnh sủng, trong lúc này khẳng định là có hiếu lắm, Hoàng thượng sẽ không cần những nữ nhân khác tiến cung."

Vệ Tình "chật" một tiếng, vẻ mặt biểu lộ tràn đầy vẻ không cho là đúng, ôn nhu nói: "Ngoại tổ mẫu, ngài đang nghĩ gì đấy, nào có nam nhân không thích mỹ nhân, huống chi Hoàng thượng là nam nhân tôn quý nhất trên thế gian này. Ngài chỉ cần đem ta tiến cung, đến lúc đó khẳng định hẳn ở ngoài mặt nói không muốn, nhưng bí mật sủng hạnh ta. Ờm ờ muốn, chẳng qua là cho Hoàng hậu nương nương mặt mũi thôi!"

Lời nói này của nàng cũng không biết là đang khuyên lão phu nhân hay là đang tẩy não cho mình.

"Người cứ muốn tiến cung như vậy? Người không tiến cung, ngoại tổ mẫu có thể tìm cho người một nhà khá giả, không lo làm chính thê đảng hoàng, người làm thiếp cho người ta làm cái gì?" Lão phu nhân có chút không rõ.

Vệ Tình đã có chút không cao hứng, hóa ra lão gia hỏa này cũng không phải muốn đưa nàng tiến cung, làm hại nàng kích động một trận nữa chứ.

"Đây không phải là người nào khác a, đây là thiên gia a, làm thiếp cho Hoàng thượng, thì việc vinh hoa phú quý há lại giống như chính thê của thần tử có thể hưởng thụ được!"

Bởi vì nàng quá kích động, lập tức nói lờ lờ.

Tính đi tính lại, đây hết thầy cũng đều là vì vinh hoa phú quý, căn bản cũng không phải muốn làm trợ lực cho Tần Phiên Phiên.

Trong phòng rơi vào một mảnh yên tĩnh lặng ngắt, Vệ Tình có chút mất hứng nói: "Được rồi được rồi, ngoại tổ mẫu ngài đã không đồng ý, vậy ta cũng không bắt buộc, chờ cho Hoàng thượng gọi ta tiến cung đi."

Lúc nàng nói lời này, trong lòng vẫn còn có chút thấp thỏm.

Bởi vì ý định của nàng là lấy lui làm tiến, muốn lão phu nhân đồng ý, nếu như lão phu nhân vẫn không đồng ý, nàng phải mưu tính một phen thật tốt mới được.

"Được thôi, nữ nhi đáng thương kia của ta cũng chỉ có người một cục cưng quý giá như thế, người đã nói như vậy, ngoại tổ mẫu chỉ có thể mưu tính một đường tốt cho người. Bằng không đợi ta hai mắt nhắm, chân duỗi thẳng xuống dưới đất cũng không có mặt mũi nào gặp mẫu thân của người."

Lão phu nhân thở dài một hơi, một mặt bất đắc dĩ đáp ứng nàng.

Trên mặt Vệ Tình lập tức lộ ra thần sắc mừng rỡ như điên, chiêu này của nàng lấy ngựa chết làm ngựa sống, không nghĩ tới vậy mà có tác dụng.

"Tạ ơn ngoại tổ mẫu, ta biết ngay ngài đối với ta tốt nhất rồi. Mẫu thân ta trước khi chết muốn ta nhất định tới Tần gia tìm ngài nương tựa. Bà nói tổ phụ tổ mẫu chắc sẽ không để ý đến đều chỉ hướng về nhị phòng. Ta cũng chỉ có ngài..."

Nàng nói liên miên lái nhai ôm lão phu nhân nũng nịu, trong lòng nghĩ là không nghĩ tới việc nương chết sớm, lúc này lại tạo ra tác dụng lớn như thế.

Lão phu nhân sờ lên mặt của nàng, thấp giọng nói: "Đi rửa mặt một chút, nhìn người một chút cũng không đẹp, còn tiến cung thế nào được?"

Vệ Tình không nói hai lời liền đi vào trong buồng múc nước rửa mặt, cũng không có gọi người tiến vào, chỉ tự mình tô lại mi.

Tâm tình của nàng rất tốt, bên trong miệng còn nhẹ hát nhỏ một tiểu khúc, đương nhiên cũng không còn nôn khan, phảng phất lúc trước việc cho người khác biết mình mang thai long chủng, đã ném toàn bộ ra sau ót.

Hồng Y nhú nhú lông mày, giữa ngón tay của nàng kẹp lấy một cây châm, chuẩn bị chờ một lúc Vệ Tình ra, liền trực tiếp đem ngân châm bắn vào sau bên trong gáy nàng ta, giết chết xong hết mọi chuyện.

Hoàng hậu nương nương cũng không muốn thứ như vậy tiến cung để bị ngột ngạt, đương nhiên Vệ Tình cũng không vào cung được, Hoàng thượng không có khả năng muốn.

Nhưng nếu như vị lão thái thái hồ đồ này thật sự mở miệng làm loại chuyện hỗn trưởng này, Tần gia không may, Hoàng hậu nương nương cũng phải gặp chuyện không may theo.

Hoàng thượng sẽ không làm thế nào, nhưng những văn võ bá quan kia cũng xé sống Tần gia, nói Tần gia ỷ sủng mà kiêu, lại muốn bức bách Hoàng thượng thu nữ nhân, vậy mới là nực cười.

Nàng là tuyệt đối sẽ không để chuyện như vậy xảy ra.

Chẳng qua chuyện sắp tới Tần lão phu nhân làm, đã khiến cho Hồng Y mở rộng tầm mắt, kém chút nữa cả kinh từ trên nóc nhà rơi xuống.

Chỉ thấy vị lão thái thái duỗi cổ nhìn nhìn, xác định Vệ Tình ở trong phòng không nhìn thấy bà, liền trực tiếp từ trong tay áo lấy ra một bọc giấy, mở ra bên trong là bột phấn màu trắng, xem chừng không phải vật tốt gì,

liền một mạch rót vào trong chén cháo kia, nhanh chóng dùng thìa quấy đều lên.

Động tác làm những chuyện này của bà hết sức nhanh chóng, sau khi làm xong thì vò tờ giấy thành một cục, lần nữa cho giấy vào trong tay áo.

Chờ Vệ Tình thu thập xong xuôi, lúc đi ra chỉ thấy trong tay lão phu nhân vẫn vơ phật châu, đang yên lặng tụng kinh văn.

"Ngoại tổ mẫu." Nàng nhẹ giọng hô một câu.

Tần lão phu nhân ngẩng đầu nhìn nàng, một thân Vệ Tình đều thay đổi một bộ quần áo mới, thật có thể nói là trang phục lộng lẫy, trang dung đã làm lại một lần nữa, son trên miệng cũng bôi lại.

Hoàn toàn là dáng vẻ chuẩn bị tiến cung thị tẩm.

Lão phu nhân nhìn từ trên xuống dưới, cẩn thận đánh giá nàng một phen, thỏa mãn nhẹ gật đầu, khẽ cười nói: "Cháu ngoại của ta thật đẹp mắt. Đến, ăn chút cháo, ta sẽ đi tìm người."

Vệ Tình lập tức ngoan ngoãn ngồi xuống, lúc này nàng cũng không muốn ăn đồ gì, tâm tình hoàn toàn là không chờ đợi kịp, chỉ muốn đi ngay lập tức.

Nhưng nàng không cần thiết vì điểm này mà để cho lão phu nhân không vui vẻ, dù sao lão nhân gia đều thích người nhu thuận nghe lời, nàng chỉ cần cố gắng thật tốt dựa theo lời nói của lão phu nhân mà làm là được rồi.

Dù sao hai ngày này, nhất định nàng phải tiến vào hậu cung, ngày tốt lành trong tương lai không xa sẽ đến.

Vệ Tình vừa nhìn lão phu nhân vừa ở bên cạnh khéo léo dùng nửa bát, bởi vì đi vội vã, nàng ăn rất nhanh, may may nhìn không ra tư thế nôn ọe ăn không vô kia.

"Ngoại tổ mẫu, ta ăn no rồi, chuyện này không định rõ, ta ăn không vô." Nàng nhẹ nói một câu, lập tức buông thìa trong tay xuống.

Tần lão phu nhân lập tức rút ra một khối khăn gấm, cẩn thận từng li từng tí thay nàng lau sạch sẽ khóe miệng, cười nhìn nàng nói: "Thật là xinh đẹp a."

Vệ Tình bị bà thối phồng đến mức thật cao hứng, ngượng ngùng cười với bà, cũng không nhắc lại việc tiến cung, chỉ để cho bà nhìn cho đủ.

"Có cảm giác gì nào?" Lão phu nhân nhẹ giọng hỏi một câu.

"Ừm? Không có a." Vệ Tình chớp một đôi mắt, có chút vô tội trả lời, kết quả tiếng nói của nàng vừa dứt hạ không lâu, liền cảm thấy trong bụng có một trận quặn đau.

Từ yết hầu một đường thẳng xuống dưới, giống như có thứ gì đang bị phồng vấy.

Con mắt của nàng, cái mũi cùng lỗ tai cũng bắt đầu chảy máu, duỗi tay chạm vào liền có thể nhìn thấy máu, thế nhưng nàng đã hoàn toàn không có khí lực, trực tiếp từ trên ghế té lăn xuống đất.

"Có độc, ta là thân ngoại tôn nữ của người, người vì sao muốn hạ kịch độc?"

Thanh âm chất vấn của nàng không có chút khí thế nào, thậm chí còn là tình trạng đang thoi thóp, nên ngữ điệu nói chuyện đều là run rẩy.

Thất khiếu[1] chảy máu, tuyệt đối là kịch độc, quả nhiên thủ đoạn của lão phu nhân cường hãn, một khắc cũng không muốn lưu nàng ta lại nhiều.

[1] Thất khiếu: là bảy cái lỗ trên mặt hai mắt, hai tai, hai lỗ mũi và miệng

"Miễn cho người đến dưới đất, nương người nhận ra người là đứa bất hiếu như thế nào. Người cùng ta tính toán thiệt hơn, muốn mượn Tần gia thăng tới mây xanh? Hoàng hậu nương nương vất vả cỡ nào mới leo tới vị trí kia, ta so với người còn rõ ràng hơn. Đời này ta không nhìn thấy Tần gia trở lại sự thịnh thế năm đó, bởi vì Tần gia âm thịnh dương suy, dù có một Hoàng hậu, ta cũng chỉ hi vọng không muốn kéo chân sau của nàng, mà không phải không có bất luận một chút nội tình gì liên tùy tiện để cho Hoàng hậu nương nương thổi gió bên tai trèo lên trên. Đây không phải là dùng thịnh sung đến đổi, mà là dùng mệnh Phiên Phiên để đổi."

Quả thật Tần lão phu nhân yêu thương nàng ta, nhưng điều kiện tiên quyết là Vệ Tình không tổn hại căn cơ Tần gia.

Thay một ngoại tôn nữ làm mai, bà có thể làm đương nhiên là tận tâm tận lực xử lý.

Nhưng khi người đưa cháu ngoại này dòm xét chính là cửu ngũ chí tôn, thậm chí còn nghĩ trăm phương ngàn kế đi câu dẫn hãn, vậy thì không để cho nàng ta có thể sống được.

"Từ khi Cảnh Vương phi xảy ra chuyện, Tần gia tràn ngập nguy hiểm, lại đến lúc Phiên Phiên lên làm Hoàng hậu, lần trước mới biến thành điểm tựa Tần gia. Hết thấy giống như một giấc mộng vậy, nhưng Tần gia xác thực làm được. Ta không có khả năng để người huỷ diệt tất cả. Người an tâm đi thôi, cái tính tình này của người không thích hợp để lấy phu quân, nếu quả thật có bản lĩnh nhỏ, đi địa phủ cùng Diêm Vương đùa giỡn chút thủ đoạn nhỏ, nói không chừng có thể làm một quỷ thiếp."

Đoạn nói cuối cùng của Tần lão phu nhân làm cũng thật sự ác độc, còn để cho nàng ta đi âm tào địa phủ làm thiếp cho Diêm vương gia, đây thật sự là giều cột to lớn.

Khi bà nói xong, Vệ Tình đã tắt thở, chẳng qua con mắt bỗng mở to, chết không nhắm mắt.

Tần lão phu nhân rất nhanh liền đi ra ngoài, không có để bất kì kẻ nào đi vào, mà tự mình tìm hai bà tử tin tưởng, nghĩ cách đem xác Vệ Tình bỏ vào trong bao bố, đi xử lý thi thể.

Cái viện này rất nhanh liền được niêm lại, lão phu nhân hành động thật đúng là nhanh như sấm chớp.

Trước sau chưa tới một canh giờ, một người sống sờ sờ cứ như vậy mà không còn, ngoại tôn nữ bà thương yêu nhất, toàn bộ mai danh ẩn tích, thậm chí vết tích sinh hoạt trước đó đều bị xóa không còn một mảnh.

Giống như Tần hầu phủ chưa từng có người như vậy, về phần bàn giao Vệ Tình với hai ông bà bên Dương Châu kia như thế nào, đây cũng không phải là điều Hồng Y quan tâm.

Một người có thủ đoạn như lão phu nhân, khẳng định có biện pháp giải quyết.

Đêm đó Hồng Y liền về tới trong hoàng cung, đem mọi chuyện phát sinh trong Tần hầu phủ nói cho Tần Phiên Phiên.

Nàng rời đi hơn hai tháng, mới đem chuyện này giải quyết viên mãn.

Sau khi Tần Phiên Phiên nghe xong, cũng giật mình, mới khẽ thở dài một hơi: "Lão nhân gia lớn tuổi, người dễ dàng nường tay. Căn bản Vệ Tình là tính tình tiểu nhân, lại có dã tâm, nếu như lão phu nhân không dung túng nàng ta, có lẽ sẽ không nuôi dạy nàng ta trở nên kiêu căng như vậy."

Hết lần này tới lần khác lão phu nhân kiên trì, dưới việc Vệ Tình chăm ngòil ly gian, để mẩu thân lùi về sau, bởi vậy mới khiến cho Vệ Tình càng thêm không kiên nhẫn gì cả. Kết quả hoặc là không ra tay, mà vừa ra tay chính là muốn mệnh của nàng ta."

Nàng vừa nói vừa lắc đầu, thấp giọng nói: "Thời điểm người muònvàn tốt có kiên nhẫn, một khi đạt trúng giới hạn, thì ngay cả chỗ thương lượng cũng không có, trực tiếp mang người đi tây thiên. Đã nhiều năm như vậy, tổ mẫu vẫn nhanh như sấm chớp. Nếu không phải nhị tỷ bây giờ là Cảnh Vương phi, thời điểm năm đó nàng ta cố gắng cho Hoàng thượng đội nón xanh, tổ mẫu đã muốn ra tay, đưa nàng ta đi tây thiên rồi."

Nhớ tới chuyện tình năm đó Tần Kiêu làm ra, Tần lão phu nhân tức giận đến hai ngày hai đêm không có hạt cơm vào bụng, chỉ dựa vào uống nước chống đỡ, liền biết lão thái thái đáy lòng có nhiều nổi nóng.

Tần Kiêu nhất thời ngu dốt, đem toàn bộ Tần gia đều đưa vào chỗ vạn kiếp bất phục.

Cũng may là lúc ấy nàng ta ôm đùi Cảnh vương, nếu như là thê tử của thần tử nào, có lẽ lão phu nhân đã tìm cách giải quyết cái đình trong mắt Hoàng thượng này rồi.

Giải quyết xong chuyện Vệ Tình, thời gian của Tần Phiên Phiên liền trở nên nhàn nhã hơn.

Trong hậu cung hết thấy đều dựa theo lệ cũ, dù là phi tần vẫn là thật nhiều, nhưng tất cả các nàng đều không được sủng, cũng liền không náo loạn ra sóng to gió lớn gì.

Bây giờ Tần Phiên Phiên chỉ vây quanh ba người, Hoàng thượng, Cao Thái hậu và Tiêu Nháo Nháo, đem sinh nhật cùng sinh hoạt hàng ngày đều quan tâm, còn lại an vị trong Thượng Đào các dùng trà đọc thoại bản, thời gian trôi qua quả thực như thần tiên.

Tiêu Nháo Nháo từng ngày lớn lên, trước đây tiểu gia hỏa không biết nói chuyện, cứ nói một chữ lại bắt đầu ra ngoài nhảy loạn.

Từ khi hắc bầy, tám tháng đã bắt đầu học nói, Tiêu Nghiêu liền gấp đến độ không được, suốt ngày đối với nhũ mẫu cung nhân nói rằng phải chiếu cố Đại hoàng tử tận tâm chỉ bảo, nhất định phải để cho bọn hắc dạy hắc(TNN) gọi Phụ hoàng.

"Người đầu tiên Đại Hoàng tử gọi, nhất định phải là trẫm! Không thể để cho Hoàng hậu thừa lúc vắng mà nhảy vào, nếu không trẫm sẽ tức giận! Canh giữ nghiêm ngặt mấy người bên Thường Đào các, biết hay không?"

Tiêu Nghiêu vô cùng nghiêm túc căn dặn, không hiểu sao ở loại chuyện này hắc cố chấp vô cùng, khiến cho một đám cung nhân bị dọa đến không dám thở mạnh, còn phải cẩn trọng làm theo.

Sau khi ôm về, nhũ mẫu thấy Liễu Âm các nàng là những người thân tín bên người Hoàng hậu nương nương, bắt chân sẽ run, liền sợ trong miệng các nàng xuất hiện "mẫu hậu", dạy Đại Hoàng tử nói chuyện.

Cũng may Tần Phiên Phiên đối với mấy chuyện này không chấp nhất, thời điểm mang theo tiểu gia hỏa chơi, cũng sẽ dạy hắc gọi phụ hoàng.

Tiêu Nghiêu đối với tuổi thơ của mình có một loại cố chấp đặc biệt, dù loại cố chấp này dưới cái nhìn của nàng có chút buồn cười, thế nhưng bây giờ có cơ hội đền bù, nàng cũng muốn thuận tâm ý của hắc.

Chỉ cần Tiêu Nghiêu cao hứng là được rồi.

Cho dù là gọi phụ hoàng trước hay là mẫu hậu trước, với nàng mà nói đều vậy, có thể sinh ra Tiêu Nháo Nháo chính là chuyện rất hạnh phúc của nàng.

"Phụ hoàng." Nàng chỉ vào chân dung Hoàng thượng, nhẹ giọng dạy con.

Tiểu oa nhi thít đô đô ngồi trong ngực của nàng, cái đầu nhỏ nhẹ nhàng dựa vào nàng, nhìn chăm chăm vào bức họa kia.

Vì để cho nhi tử học được gọi hân, cửu ngũ chí tôn nhọc lòng, đặc biệt để họa sĩ vẽ chân dung cho hân, để nhũ mẫu tùy thời tùy chỗ mang theo, cho đại hoàng tử dạy bảo.

"Cha cha!" Hân vang dội đến phát ra thanh âm, đáng tiếc vẫn là đầu một chữ chồng âm.

Trước thềm năm mới chúc tất cả độc giả của Lãnh Cung một năm mới tràn ngập niềm vui, vạn sự như ý, cầu gì được nấy và ngày càng yêu chúng tớ hơn.

Yêu các nàng!

Chụt chụt!

#HyHoangThaiph

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 159: Muốn Lập Thái Tử

Edit: Chang Phi

Beta: Vy Chiêu nghi

"Phụ, hoàng." Lúc này Tần Phiên Phiên nhấn từng chữ một mà dạy dỗ thằng bé.

Liên tiếp đọc vài lần, tiểu gia hỏa chớp một đôi tròn xoe, vẫn luôn nhìn người trên bức họa.

"Phụ —— hô."

Tiêu Nháo Nháo cố gắng hết sức, nhưng lúc đọc hai chữ này rất khó, bởi vậy thằng bé liền có vẻ khá cố hết sức, nhưng nói đến chữ hoàng vẫn bị thất bại, trực tiếp biến thành hơi thở, chứ không nói ra được thành từ.

Tần Phiên Phiên liên tục dạy thằng bé mấy ngày liền, may mắn trời xanh không phụ người có lòng, Tiêu Nháo Nháo cuối cùng cũng nói được hai từ này.

Nàng ôm Tiêu Nháo Nháo đi thẳng đến Long Càn cung, Tiêu Nghiêu đang vui đùa phê duyệt tấu chương, hàng lông mày nhíu chặt lại, giống như là gặp phải vấn đề khó nào đó.

Tần Phiên Phiên không quấy rầy hấn, chỉ tìm vị trí muốn lén lút ngồi xuống.

Bức hoạ Hoàng thượng nàng vẫn cầm trong tay đã bị thu lại, làm một động tác "suyt" với tiểu gia hỏa, ý bảo thằng bé đừng phát ra tiếng.

Ai nghĩ đến Tiêu Nháo Nháo giơ tay chỉ vào Tiêu Nghiêu ngồi trước long án, trên mặt toàn là vẻ hưng phấn, hiển nhiên là rất thích phụ hoàng.

Tần Phiên Phiên lại làm động tác "suyt" với thằng bé, muốn thằng bé trật tự.

Tiểu gia hỏa cái gì cũng không hiểu, vì tránh cho lát nữa phát ra tiếng, nghĩ thầm trước ôm thằng bé rời đi, chờ lúc Hoàng thượng phê duyệt tấu chương xong, muốn nghỉ ngơi lại để Trương Hiến Năng phái người thông báo cho nàng một tiếng.

Kết quả nàng mới vừa ôm thằng bé đứng lên, tiểu gia hỏa liền bỗng nhiên mở miệng: "Phụ hoàng."

Giọng trẻ con non nớt, mềm như bông vang lên ở trong điện, như là làn gió mát trong mùa hè nóng bức, làm lòng người chần động, lại thoải mái lạ thường.

Tiêu Nghiêu đang mặt ủ mày chau, đột nhiên ngẩng đầu lên, kinh ngạc mà nhìn bọn họ.

Liền thấy Tần Phiên Phiên đứng ở trong điện, trên người là bộ váy bách điều triều phượng, phượng hoàng được thêu bằng chỉ vàng lấp lánh rực rỡ.

Đứa bé ở trong lòng ngực nàng phấn điều ngọc trác, đôi tay đang vỗ vỗ, trên mặt là tươi cười vui mừng, giọng trẻ con non nớt thanh thúy dễ nghe, lúc này đang nhẹ nhàng mà cười, trên mặt tràn ngập vui sướng khi nhìn thấy hẳn.

"Phụ hoàng." Thằng bé lại gọi một tiếng.

Tiểu gia hỏa đã học với bức hoạ cuộn tròn không biết bao nhiêu lần, từ vựng về gọi bậy một hồi, đến lúc rõ ràng gọi lên "Phụ phụ", cuối cùng là đến tiếng phụ hoàng này.

Nam nhân trên bức hoạ cuộn tròn đã sớm khắc sâu ấn tượng vào trong đầu thằng bé, từ lúc tiếng phụ hoàng này vang lên, Tiêu Nghiêu cũng trở thành nam nhân quan trọng nhất trong nửa đời trước của Tiêu Nháo Nháo, một cái đỉnh ở trên bầu trời.

So với trời còn cao hơn, so với biển còn sâu hơn, đây là phụ hoàng không gì làm không làm được của thằng bé.

Tiêu Nghiêu cuối cùng cũng phục hồi tinh thần lại, hẩn nhanh chóng ném bút xuống, hoảng loạn mà đứng lên.

Lúc này hẩn cảm thấy cả người mình đều đang đắm chìm trong một loại trạng thái lâng lâng, trong đầu trống rỗng, chỉ có niềm vui sướng thật lớn tràn ngập khắp người, bao vây hẩn lại.

Hẩn một chân đạp lên trên long án, trực tiếp vọt lại đây.

Giờ phút này hẩn chỉ nghĩ ôm lấy hài tử của hẩn, tới chúc mừng thằng bé rốt cuộc biết gọi tiếng phụ hoàng, ngay cả đi vòng qua bàn cũng cảm thấy phiền phức, có lẽ trong đầu hẩn căn bản không có cái khái niệm đi vòng qua bên cạnh long án.

Chỉ nghĩ đặt bút viết xuống rồi vọt thẳng tới trước mặt bảo bối.

Tần Phiên Phiên nhìn thấy hẩn kích động như vậy, đầu tiên là kinh ngạc một lát, ngay sau đó lại cười, đưa tiểu gia hỏa trong lòng ngực qua, hiển nhiên là muốn hẩn ôm.

Nhưng Tiêu Nghiêu cũng không có tiếp nhận, mà là ôm cả hai mẹ con vào trong lòng ngực.

Tân Phiên Phiên gần đây vẫn luôn dạy Đại hoàng tử kêu "Phụ hoàng", hẳn đều biết hết.

"Phiên Phiên của trẫm." Hắc vùi đầu ở hõm cổ nàng, than nhẹ gọi ra tên nàng, trong thanh âm có vài phần yếu ớt.

Tân Phiên Phiên giơ tay ôm phía sau lưng hắc, cười khẽ trêu chọc: "Có phải Hoàng thượng quá cảm động nên muốn khóc hay không?"

Tiêu Nghiêu liền ôm nàng lay lay, loại bộ dáng dính dính nhão nhão này không khác hài tử là mấy.

Hiển nhiên là Hoàng thượng đang rất cảm động, nếu là ngày thường nàng trêu chọc như vậy, Hoàng thượng nhất định đã sớm phản bác nàng, nhưng hôm nay lại một chữ cũng không nói.

Tân Phiên Phiên nhẹ nhàng phát phát tay, Trương Hiến Năng lập tức hiểu ý dẫn dắt mọi người lui xuống.

Một nhà ba người này lại muốn trình diễn cái tiết mục gì, hẳn đều sợ chính mình không chống đỡ được.

"Bọn họ đều đi rồi, Hoàng thượng muốn nói cái gì thì nói cái đấy đi." Nàng duỗi tay khẽ vỗ về lưng hắc.

Thật ra nàng rất mệt, một tay ôm con heo con Tiêu Nháo Nháo này, tay khác còn muốn trấn an con heo lớn Tiêu Nghiêu nữa, đã thế tên heo lớn này không nghĩ đến thể trọng của mình, cả người đều dựa vào trên người nàng, hoàn toàn ép nàng tới không thở nổi.

"Cảm ơn người dung túng trẫm tùy hứng." Hắc ghé vào bên tai nàng thấp giọng nói một câu, thanh âm trầm thấp lại ôn nhu.

"Trăm biết người sinh hài tử rất vất vả. Nữ nhân sinh hài tử chính là đi dạo một chuyến ở quỷ môn quan, ngày thường trăm bận việc triều chính, mang theo Nháo Nháo chơi đùa cũng là người. Bảo bối gọi người một tiếng mẫu hậu trước, tuyệt đối là chuyện tất yếu, hơn nữa ngày sau thằng bé gọi người nhất định sẽ nhiều hơn gọi trăm. Mẫu tử liên tâm, đây không phải phụ thân có thể thay thế....."

Hắn dựa vào trên người nàng lái nhai mà nói, hoàn toàn đi theo con đường tình cảm.

Tần Phiên Phiên ngay từ đầu còn cảm thấy rất cảm động, có một nam nhân biết thông cảm cho mình như vậy, những khổ sở trước kia đều biến mất hết, giống như cả người đều tràn ngập năng lượng.

Nhưng người nam nhân này lại càng ngày càng dong dài, trọng lượng đè ở trên người nàng cũng càng ngày càng tăng thêm, trong nội tâm nàng cũng chỉ còn lại vô số bức tức.

"Được rồi được rồi, thần thiếp sắp bị người đè chết rồi, dậy. Đứng thẳng!"

Cuối cùng Tần Phiên Phiên vẫn không chịu nổi, trợn trắng mắt, từ mềm nhẹ xoa đầu chó của hắn, đến đột nhiên nhắm ngay phía sau hắn vỗ một cái, kiên nhẫn đã hao hết.

Tiêu Nghiêu lập tức đứng thẳng người dậy, chính hắn còn đang đắm chìm trong sự cảm động, không nghĩ tới Tần Phiên Phiên lại không như thế.

Vừa nhắc đầu, liền thấy Tần Phiên Phiên nhét bảo bối vào trong lòng ngực hắn.

"Hai người các người không hổ là cha con ruột, nặng như vậy, ôm đến tê hết cả tay. Ôm thằng bé đi chơi đi, không phải vẫn luôn muốn nghe thằng

bé gọi phụ hoàng sao? Bây giờ đã học được rồi, bảo thằng bé gọi cho đủ, nếu người thấy nghe chưa đủ, buổi tối lại cho hai người các người ngủ cùng nhau, thằng bé tỉnh người lại bảo thằng bé gọi cho người nghe."

Tần Phiên Phiên vừa nói vừa xoa xoa cánh tay đau nhức của mình, nhăn mày lại, sau khi nói xong liền tìm chỗ ngồi xuống, trên mặt đều là vẻ mệt mỏi.

Gần nhất nàng luôn cảm thấy thể xác và tinh thần mệt mỏi, Tiêu Nháo Nháo quá nghịch, Hoàng thượng cố tình cũng không để người khác được yên tĩnh.

Hai vị này nếu là cùng nhau quây lên, Tần Phiên Phiên quả thực là không chống đỡ nổi.

Bị nàng nói như vậy, Tiêu Nghiêu lập tức nhớ tới lúc trước mình ngủ cùng bảo bối, liền thấy sợ hãi, không khỏi run lập cập.

Hắn lập tức lắc đầu nói: "Ban ngày nghe bảo bối gọi là được, buổi tối trăm muốn ngủ với nàng, không muốn ngủ với thằng bé."

Hắn cố ý nhắc lại hai lần, mới ôm Tiêu Nháo Nháo ngồi xuống nói chuyện, chơi đùa với thằng bé.

"Phụ hoàng." Hắn nói một câu.

Tiêu Nháo Nháo học một câu: "Phụ hoàng."

Hai người người một lần ta một lượt mà gọi phụ hoàng, cũng không biết ai là cha ai nữa.

Tiêu Nghiêu lại làm không biết mệt, mãi đến lúc Tiêu Nháo Nháo bị gọi đến phiên, không phản ứng hắn nữa, hắn mới thôi.

Nhưng nội tâm hẳn lại rất kích động cùng vui mừng, mà lại không có chỗ phát tiết, nhìn thẳng nhóc ngoan ngoãn trong lòng ngực, bỗng nhiên cúi đầu hôn một cái, nói thẳng: "Được rồi, Nháo Nháo ngoan, phụ hoàng cho người làm Thái tử."

Tần Phiên Phiên đang nâng chung trà uống trà, kết quả liền nghe được hẳn chém đinh chặt sắt nói, ngụm trà ở trong miệng trực tiếp phun ra.

Thế này là thế nào?

Chẳng qua là Tiêu Nháo Nháo học được gọi phụ hoàng mà thôi, hẳn liền phải đem vị trí Thái tử truyền cho thằng bé, phải biết là tiểu gia hỏa này còn chưa tròn một tuổi đâu đấy.

"Hoàng thượng, loại lời này cũng không thể nói bậy, Nháo Nháo còn nhỏ." Tần Phiên Phiên nhướng nhướng mày.

Tiêu Nghiêu lại là vẻ mặt nghiêm túc mà nhìn nàng, trầm giọng nói: "Trẫm là nghiêm túc, thằng bé còn có một tháng nữa là tròn một tuổi, trẫm sẽ bảo Khâm Thiên Giám chọn một ngày lành sau buổi yến tiệc một tuổi, gia phong cho Nháo Nháo vị trí Thái tử."

Tần Phiên Phiên chỉ cho là Hoàng thượng nói đùa, trăm triệu không nghĩ tới ngôi cửu ngũ là nói thật.

Sau khi Tiêu Nghiêu nói xong câu này, lập tức liền thực hiện, gọi người của Khâm Thiên Giám đến chọn ngày, rồi tuyên bố trước mặt mọi người ở trên triều đình.

"Hoàng thượng, trăm triệu không thể. Đại Hoàng tử tuổi còn nhỏ, tính tình vẫn chưa định hình, hiện giờ cho hẳn phú quý như thế, chỉ sợ hẳn nhận không nổi. Chờ Đại hoàng tử lớn hơn vài tuổi, lại nâng lên vị trí Thái tử chẳng phải càng đẹp hay sao?"

Tất nhiên là có một bộ phận triều thần không đồng ý, cũng không phải nói là đảng phái tranh giành gì, mà là tuổi tác của Đại Hoàng tử quả thật quá nhỏ.

Trẻ con ở trong quá trình trưởng thành sẽ phát sinh rất nhiều ngoài ý muốn, không nói đến chuyện chết yếu rất nhiều trong hoàng gia, chỉ lấy gia đình bá tánh tầm thường tới nói, một hài tử cũng có thể xuất hiện đủ loại tình huống.

Nói không chừng ông trời tàn nhẫn, đứa trẻ kia chỉ có ở trên đời được năm nay rồi đi, như thế vị trí Thái tử cũng quá không tốt rồi.

Hơn nữa lúc ấy còn rất mê tín, đều nói hài tử thân thể yếu, quá nhiều phú quý chỉ sợ đè không được, dễ dàng bị thiệt.

Bất quá cũng không phải là hoàn toàn phản đối, rất nhiều quần thần đều đồng ý, định ra Thái tử sẽ giúp giang sơn xã tắc ổn định hơn, sớm định ra Thái tử, thì sẽ không cho bọn đạo chích nào đó tâm tồn may mắn chưa chịu từ bỏ ý định có cơ hội.

Tiêu Nghiêu nghiêm túc nghe ý kiến hai bên, hơn nữa lúc trên triều đình đang loạn thành một nồi cháo, hẳn không hề có dấu hiệu bức bối, thậm chí còn rất lý trí mà khuyên giải.

Chờ đến chúng thần nào loạn một trận xong rồi, mới bắt tri bất giác phát hiện, hôm nay Hoàng thượng quả thực ôn nhu đến kỳ cục.

Tuy nói hẳn vẫn là khuôn mặt đẫy, nhưng so với lúc trước mắng chửi bọn họ, cùng các loại lời nói châm chọc mỉa mai, thì ôn nhu hơn rất nhiều lần.

Cũng chính vì không giống bình thường như thế, cuối cùng hai bên đều không tranh chấp nữa, trong điện lâm vào một mảnh yên tĩnh quý dị.

"Các ái khanh nói xong rồi?" Hắc nhẹ giọng hỏi một câu.

Ngữ điệu tuy vẫn tràn đầy uy nghiêm, nhưng lại không cứng nhắc.

Chúng thần gật đầu, bọn họ không dám nói, sợ sau bình tĩnh chính là tinh phong huyết vũ, bọn họ lớn tuổi, đã hoàn toàn không chịu nổi nữa rồi.

"Các vị ái khanh kiến nghị, trầm đều nghiêm túc mà nghe xong một lần, mọi người đều nói rất có lý, đều là xuất phát từ góc độ quan tâm Đại Hoàng tử, trầm rất vui mừng. Nhưng lập hắc làm Thái tử là kết quả của việc trầm suy nghĩ cặn kẽ rồi quyết định. Mấy ngày trước đây lúc thăng bé gọi trầm là phụ hoàng, trầm liền cảm thấy nếu thăng bé không làm Thái tử, trầm quả thực đứng ngồi không yên. Quân quân thần thần, phụ phụ tử tử, quan hệ đều là xen lẫn nhau. Các vị ái khanh đối với trầm, đối với Đại Diệp Triều đều là căn trọng, lập hạ công lao, trầm liền nghĩ nhất định không thể cô phụ kỳ vọng cùng nỗ lực của các khanh."

Tiêu Nghiêu ho nhẹ một tiếng, hắc chỉ cần gặp phải chuyện của Đại Hoàng tử liền biến thành một kẻ lảm nhảm, mỗi ngày đều có chuyện nói không hết.

Đương nhiên từ các triều thần, lại đến các cung nhân hầu hạ ở bên cạnh, tất cả mọi người đều tập mãi thành thói quen, nghiêm túc nghe hắc nói.

"Đồng dạng lúc Đại Hoàng tử gọi trầm một tiếng phụ hoàng, trầm liền cảm thấy nhất định phải hồi báo cho thăng bé thứ gì đó. Nếu không trầm liền không xứng làm phụ hoàng của hắc."

Những lời cuối cùng này của Hoàng thượng nói rất có khí phách, nói đến khí thế muôn vàn, lại rất nghiêm túc, làm mọi người trên triều đình đều nhận thức được thái độ trịnh trọng của Hoàng thượng.

Trong điện lại là một mảnh yên tĩnh, có vài vị triều thần trong lòng không đồng ý với chuyện này, trên mặt đã lộ ra vẻ mặt một lời khó nói hết.

Lời này của Hoàng thượng trước sau mâu thuẫn, ngay từ đầu nói đã sớm muốn lập Đại Hoàng tử làm Thái tử, kết quả lại lập tức luôn miệng nói, là Đại Hoàng tử gọi hãn phụ hoàng, hãn mới muốn cho hồi báo.

Nói thật người ở đây cũng chưa lý giải được mạch não của hãn, yêu nhi tử không thành vấn đề, nhưng chỉ gọi một câu phụ hoàng liền phải đưa tiểu nữ ra đến vị trí Thái tử, này quả thực làm người khác vô cùng ghen ghét.

Bọn họ vô cùng hối hận không thể đầu thai ở trong bụng Hoàng hậu nương nương, quả thực từ lúc vừa mới sinh ra đã được bao phủ ở bên trong hào quang.

Hoàng hậu nương nương cũng không cần nỗ lực, Đại Hoàng tử chỉ dựa vào chính mình là con trai Hoàng thượng, là có thể thành rồng thành phượng, tương lai chính là một con đường thẳng tắp thênh thang, không có chút suy sụp.

Hơn nữa vị trí Thái tử này ở trong mắt Hoàng thượng, thật giống như một khối đường vậy, tùy tùy tiện tiện liền cho.

Về sau nếu là Đại Hoàng tử không chỉ biết gọi phụ hoàng, mà còn sùng bái Hoàng thượng như ông trời, vậy có phải Hoàng thượng sẽ lập tức nhường long ý phía dưới móng cho thẳng bé không.

Đương nhiên bọn họ nói thầm trong lòng thì nói thầm, nhưng thật đúng là không dám nói thêm cái gì.

Hoàng thượng vừa gặp phải chuyện của Đại Hoàng tử, liền rất không thích hợp, vẫn là không nên đi trêu chọc hãn, miễn cho rước lấy tai họa.

"Các khanh yên tâm, trẫm không phải người hồ nháo. Nháo Nháo tuy rằng còn nhỏ tuổi, nhưng ngày sau nhất định là kỳ tài. Huống hồ Thái tử là do Hoàng hậu sinh ra, hẳn lại là đích trưởng tử, sớm ngày trở thành Thái tử để bồi dưỡng, cho hẳn biết trọng trách trên vai mình, về sau mới có thể càng rõ vị trí của mình. Chờ về sau thẳng bé tới tuổi đi học, các tiên sinh dạy học cũng sẽ có trọng tâm hơn. Trẫm từ nhỏ đã lớn lên như vậy, tự nhận là không có mọc lệch, Nháo Nháo là con trai trẫm, là tôn tử của tiên hoàng, tất nhiên cũng sẽ không ngoại lệ."

Tiêu Nghiêu cuối cùng còn không quên an ủi bọn hắn một chút, ý đồ cho bọn hắn ăn một viên thuốc an thần.

Kết quả sau khi hắn nói xong lời này, trong lòng chúng thần càng thêm không được an bình.

Đợi chút, cái trước Hoàng thượng nói chính hắn không phải người hồ đồ, bọn họ tin.

Nhưng mà nhũ danh của con trai Hoàng thượng là Nháo Nháo, thì bảo bọn họ phải tin như thế nào được?

Con mẹ ngươi, lão tử không làm!

Bao nhiêu người ở một khắc này trộm trợn trắng mắt ở trong lòng, nhưng trên mặt lại chỉ có thể làm ra một biểu tình đồng ý.

Cuối cùng, chuyện lập Thái tử cứ quyết định như vậy, nhìn bộ dáng vui vẻ rạo rực kia của Hoàng thượng ai cũng không dám nhắc đến lời dị nghị.

Ai dám nói một câu con của hắn không tốt, Hoàng thượng dám lập tức biến thành một con chó điên cắn chết người đó, tất cả mọi người đều nhát gan, đành phải chấp nhận.

Huống hồ có vài lão thần trải qua hai triều đã tập mãi thành thói quen, lúc Hoàng thượng đưa ra chuyện này, bọn họ liền không ai lên tiếng.

Tiên hoàng lúc trước đã làm như vậy, bọn họ phản đối cũng vô dụng, cho nên vẫn là thành thật câm miệng đi, không lãng phí nước miếng.

Lúc tin tức Hoàng thượng muốn lập Thái Tử truyền tới Cảnh Vương phủ, hai vợ chồng Cảnh Vương đều tức giận đến thối râu tròng mắt.

Cảnh Vương trực tiếp ném vỡ một bộ chung trà thượng cống, Cảnh Vương phi lại càng tức giận đến nhảy dựng lên, trực tiếp thét chói tai ra tiếng.

"Sao có thể? Hoàng thượng thật sự muốn lập con trai Tần Phiên Phiên làm Thái tử? Vì sao phải như vậy, lúc trước hắn cũng không đối xử với ta như vậy? Hắn rõ ràng là ngựa mất với chính thê, vu hãm chính thê đủ kiểu, kết quả tới lượt Tần Phiên Phiên, liền chuyện tốt gì cũng đều rơi xuống trên đầu nàng, dựa vào cái gì dựa vào cái gì!"

Tần Kiều tức giận đến mức chửi ầm lên, nàng ta liên tục dùng tay vỗ bàn.

Cuối cùng vỗ đến bàn tay mình đỏ hết lên, nhưng cũng không nghĩ ra được là vì cái gì.

Nàng ta trăm triệu lần không nghĩ tới Hoàng thượng lại thật sự muốn lập thằng nhãi ranh kia làm Thái tử, rõ ràng ở hoạt động thú săn mấy tháng trước nàng còn ở trước mặt Tần Phiên Phiên nói chắc chắn, Hoàng thượng nhất định cũng sẽ chơi đùa Tần Phiên Phiên.

Kết quả trong thời gian ngắn như vậy, nàng đã bị vả mặt rồi.

Hoàng thượng không chỉ có không có chơi đùa Tần Phiên Phiên, ngược lại cảm tình với nàng ta lại ngày càng tốt hơn, còn lập đứa con nàng

ta sinh ra làm Thái tử.

Cảnh Vương vốn cũng đang trong trạng thái nổi điên, kết quả nghe được những lời chửi bậy này của Tần Kiêu, không khỏi cười lạnh ra tiếng, một tay túm nàng ta lại đây.

"Người thật coi Tiêu Nghiêu là tên ngu chắc? Đến giờ người vẫn chưa hiểu rõ sao? Rõ ràng lúc trước hắn không thích người, đã sớm muốn hất người ra khỏi vị trí chính thể, Vương phi của hắn chỉ có thể là nữ nhân hân yêu, sao có thể để người bá chiếm nó được. Nếu không phải đám nữ nhân ngu xuẩn trong vương phủ kia tự cho là đúng gây ra chuyện cười, ta nghĩ Tiêu Nghiêu nhất định sẽ tự mình ra tay bày trí bố cục."

Cảnh Vương túm lấy cổ áo nàng, trên mặt tất cả đều là vẻ trào phúng.

Tần Kiêu đầy mặt kinh sợ mà muốn thoát khỏi tay hắn, nhưng sức lực của nam nhân quá lớn, như là muốn túm rách cổ áo nàng ra vậy.

"Hắn từ nhỏ đã thông minh, phụ hoàng vẫn luôn khen hắn, nói hắn là nét đẹp nội tâm. Am hiểu ở chỗ tối thao tác tất cả, tính kế hết mọi người ở trong lòng, mỗi một bước đều làm được đến nơi đến chốn, từng chút hoàn thành mục đích của hắn. Cho dù hắn có đang rơi vào hoàn cảnh xấu, vẫn sẽ từng chút xoay chuyển đến lúc hắn vừa lòng mới thôi. Ví như hiện tại, nữ nhân hân yêu làm Hoàng hậu, sinh cho hắn một đứa con trai, lập tức liền lập làm Thái tử, hắn là kẻ trên cao, đời đời con cháu của hắn đều là kẻ trên cao. Mà người khác cũng chỉ xứng làm chương ngại vật cho hắn mà thôi!"

Cảnh Vương có vẻ rất kích động, hắn còn cảm thấy không đủ, lạnh lùng nói: "Tỷ như ta, vốn tưởng rằng rốt cuộc cũng có thể làm hắn mất mặt một lần, đoạt đi chính phi của hắn. Toàn bộ người của Đại Diệp Triều đều biết hắn bị ta đội nón xanh, kết quả hắn quay đầu liền xoay bàn. Người cùng hắn hòa li, vốn chính là chuyện hắn cầu còn không được, có lẽ ngày người gả cho ta hắn còn trộm ở trong phủ bắn pháo chúc mừng. Bao gồm

những nữ nhân hợp mưu tính kế người, một đám đặc chí, cho rằng vị trí Vương phi sớm đã thu vào trong túi, lại không nghĩ đừng nói đến Vương phi, ngay cả vị trí Hoàng hậu cũng vô duyên với các nàng, bị một thứ nữ đoạt mất."

Rõ ràng là hắn rất tức giận, ngay cả chính mình cũng mắng vào.

Vừa nghĩ tới một thằng nhãi bị ôm vào trong ngực được làm Thái Tử, về sau không cần tốn nhiều sức là có thể làm Hoàng thượng.

Mà hắn văn võ học đều không kém, cũng mang cái dòng họ "Tiêu" này, lại từ đầu tới cuối vẫn luôn bị người chèn ép, lại còn là bị một thằng nhãi còn đang bú sữa chèn ép nữa.

"Hắn cùng nữ nhân của hắn đều là người may mắn, vừa sinh ra liền chú định vận mệnh về sau được thiên vị. Dựa vào cái gì? Chỉ bởi vì hắn là Cao Thái hậu sinh, ta vĩnh viễn liền phải thấp hơn hắn một đầu sao? Không, ta không tin số mệnh!"

Cảnh Vương trực tiếp bóp cổ nàng, chậm rãi thít chặt tay lại.

Giống như giờ phút này người sắp bị hắn bóp chết không phải là Cảnh Vương phi, mà là đối thủ một mất một còn của hắn.

Tần Kiêu cố sức duỗi tay tóm lấy cổ tay của hắn, sức lực ngày càng yếu ớt, cuối cùng từng đợt cảm giác hít thở không thông đánh úp lại, gần như bao phủ cả người nàng.

Cuối cùng ở lúc nàng sắp duỗi chân trợn mắt, Cảnh Vương buông lỏng tay ra, ném nàng lên trên mặt đất, thể hiện rõ ràng sự ghét bỏ.

"Gần đây trong vương phủ không yên ổn, cho nên người đừng đi đâu nữa, miễn cho quá ngu lại làm hỏng việc." Cảnh Vương lạnh giọng cảnh cáo nàng một câu, sau đó xoay người liền rời đi.

Tần Kiêu há mồm muốn mở miệng gọi người, nhưng thanh âm đã hoàn toàn trở nên khàn khàn, hơn nữa cổ họng nàng đau nhức, căn bản là không kêu ra được một chữ nào.

Cuối cùng vẫn là nàng tức giận ném vỡ một cái ống đựng bút, mới khiến nha hoàn bên ngoài tiến vào.

Nàng cầm gương soi, quả nhiên liền thấy trên cổ có lằn tay rõ ràng, làm nàng tức giận đến mức tóc cũng muốn dựng đứng lên.

Nam nhân trong thiên hạ này đều là tiện, chính mình không có bản lĩnh liền khi dễ nữ nhân, Cảnh Vương chính là kẻ thất bại vẫn không chịu tự hiểu lấy, khó trách cha mẹ đều mắng nàng là người mù.

Nàng thật đúng là mắt bị mù mới coi trọng Cảnh Vương, đánh mất vị trí Hoàng hậu.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 160: Đoạn Tụ

Edit: Tuệ Tu nghi

Beta: Rine Hiền phi

Bởi vì Hoàng thượng kiên trì nên việc Đại Hoàng tử được lập làm Thái tử rất nhanh đã được quyết định xong.

Tần Phiên Phiên lập tức trở nên bận rộn, cho dù là tiệc sinh nhật tròn một tuổi hay là đại lễ phong Thái tử, tất cả đều ập lên đầu nàng, đều do nàng lên kế hoạch.

Tuy những việc này đều có lệ cũ để tham khảo nhưng trong hai việc này, cho dù là việc nào cũng là một chuyện lớn, không cho phép có nửa phần sai sót xảy ra, chắc chắn sẽ có một khoảng thời gian ngủ không được ngon.

Cộng thêm việc lập Thái tử, chỉ sợ có kẻ tiểu nhân sẽ quấy phá, mọi chuyện còn chưa bắt đầu đã có kẻ ở sau lưng âm thầm tính toán âm mưu rồi.

Mấy ngày gần đây, bởi vì Tần Phiên Phiên bận rộn nên Tiêu Nghiêu và Tiêu Nháo Nháo chơi với nhau tương đối nhiều, tình cảm hai cha con tăng lên không ít.

Khiến cho Tiêu Nháo Nháo thấy cái gì cũng gọi "phụ hoàng" thấy cây non cũng gọi, thấy chó con cũng gọi, tiếp theo thấy con chó đang đi tiểu dưới tán cây non cũng gọi.

Giọng nói ấy rung trời, sau khi gọi xong khiến cho chó nhà người ta bị dọa sợ chạy mất, bé vui vẻ cười to, tiếng cười giống như một đám ngỗng đang kêu.

"Nháo Nháo thật giỏi! Phụ hoàng ở đây này, sao con có thể thông minh như vậy, nhử tử ngoan của trẫm..."

Tiêu Nghiêu xuất hiện đúng lúc nhử tử gọi, ôm bé xem cây, xem chó, xem cả con chó đang đi tiểu dưới tán cây, những lời khích lệ trong miệng kia hoàn toàn không thể dừng được.

Hai cha con bị Tần Phiên Phiên đuổi từ trong điện ra, hai người bọn họ quá phiền.

Hoàng thượng bỏ qua một đồng tấu chương để chơi với nhử tử, kết quả lại còn cảm thấy chưa đã, nhìn Tần Phiên Phiên đang trầm mặc lật xem lệ cũ ngày xưa, hăn liền ngứa ngáy trong lòng.

Ngày thường, cho dù là trên giường hay dưới giường hai người đều đánh lấy nhau, hiện tại lại vắng vẻ hăn như thế, ngôi cửu ngũ đương nhiên là không cách nào có thể chấp nhận rồi, liền chơi tiện giống như mọi lần, chạy đến bên cạnh nàng.

Hoặc là sờ soạng nàng một hồi, hoặc là thổi khí bên tai nàng một hơi, không khiến Tần Phiên Phiên ngẩng đầu nhìn hăn kiên quyết không bỏ qua.

Lúc sau, thấy nàng tức giận, hăn liền ôm Tiêu Nháo Nháo sang cùng luôn.

Ôm theo một đứa bé, Tần Phiên Phiên muốn phát hỏa với hăn cũng không dễ, chẳng qua chỉ lớn tiếng kêu hăn không nên làm phiền nàng nữa, kết quả tiểu nữ oa trong ngực liền bĩu môi, bắt đầu gào khóc.

Nàng hoàn toàn không chống đỡ được chuyện này, tiếng khóc của hài tử rung trời, lúc này thật ra Tiêu Nghiêu chẳng đau lòng, một bên cười dỡ, một bên nói với bé con: "Ngoan, không khóc nha, mẫu hậu hung dữ, nàng thật hư."

Bởi vậy hai bọn họ bị Tần Phiên Phiên dứt khoát đuổi ra ngoài.

Nhìn bóng dáng Hoàng thượng ôm hài tử nhanh nhẹn rời đi, nàng không khỏi thở dài một hơi.

Thời điểm Hoàng thượng không đứng đắn, quả thực so với một hài tử còn nghịch ngợm hơn, hoàn toàn khó mà chống đỡ được.

Tần Phiên Phiên nghiêm túc làm việc mấy ngày, cho đến khi khiến cho Tiêu Nghiêu không chịu nổi nữa, trực tiếp qua đây lôi kéo tay nàng, nói muốn dẫn nàng đi tìm chuyện vui.

"Tìm chuyện vui gì?" Mới đầu Tần Phiên Phiên còn hơi ngây ra, ném sổ sách trong tay, bỗng nhiên như nhớ đến cái gì, không nhịn được chớp chớp mắt, trên mặt bày ra biểu tình e thẹn, khó mở miệng.

Cuối cùng, nàng tiến đến bên tai ngôi cửa ngõ, ngượng ngùng nói: "Có phải là muốn đi dạo thanh lâu không? Ta thật sự là chưa từng đi, hiện tại đi luôn sao?"

Tiêu Nghiêu bị vấn đề này của nàng làm cho ngẩn ra, một lúc sau phản ứng lại chính là thẹn quá hóa giận, hung tợn nói: "Tần Phiên Phiên, ném hết những thoại bản không đứng đắn mà nàng đang xem đi cho trẫm, đều là mấy thứ loạn thất bát tao, còn cái gì mà đến thanh lâu, đây là những lời mà một Hoàng hậu nương nương mẫu nghi thiên hạ như nàng nên nói sao?"

Tư thế tức muốn học máu này của hắn đã dọa cho Tần Phiên Phiên hoàn toàn hoảng sợ.

Trong mắt nàng vốn là vẻ hưng phấn, bỗng nhiên lập tức trở nên ảm đạm, trạng thái hưng phấn mong chờ cũng theo đó nhạt đi, bày ra dáng vẻ thực nhàm chán, nói: "Không phải nơi đó thì không đi, Hoàng thượng muốn đốt thoại bản làm cái gì? Sao lại là thứ không đứng đắn, thần thiếp chỉ là xem chơi thôi."

Hoàng thượng nhìn phụ nhân không có tiền đồ này, cảm thấy tay mình muốn đánh người, nhưng lại ngại người trước mắt này thân kiều thể nhuyễn dễ bị đẩy ngã, giống như thật sự rất yếu ớt, căn bản không thể chạm vào dù chỉ là đầu ngón tay.

"Hình như nàng rất thất vọng nhỉ, nàng là một nữ nhân, dạo thanh lâu làm cái gì hả." Tiêu Nghiêu trừng mắt nhìn nàng.

Những thoại bản đó thật sự không phải thứ tốt đẹp gì, bên trong đều viết tình tình ái ái, đại đa số đều là không theo lệ lúc đó, cái gì mà không theo lệnh cha mẹ, không cần người mai mối, tình yêu đích thực là vô địch.

Có chút cảm động lòng người, không hề tổn thương đến bất cứ ai, Tần Phiên Phiên liền vỗ bàn khen không ngớt.

Cũng có chút cảm động trời đất mà, chỉ không thể cảm động nổi nàng, chỉ coi như chuyện cười mà thôi, về sau nếu là nữ nhi nhà mình cũng như vậy, nhất định là sẽ đánh gãy chân chó của chúng nó.

Trước kia, khi Tần Phiên Phiên vẫn là cô nương chưa lấy chồng hoàn toàn bị cấm không thể động vào, chỉ là sau khi vào cung, Tiêu Nghiêu không để ý đến mấy thứ đó.

Chỉ cần không phải thoại bản gì mà lục lâm hảo hán muốn lật đổ Đại Diệp triều, hẳn liền mở một con mắt nhắm một con mắt.

"Hoàng thượng đã từng đi đến đó à?" Tần Phiên Phiên bĩu môi, nhẹ giọng hỏi một câu.

Biểu tình trên mặt Tiêu Nghiêu có hơi mất tự nhiên, ho nhẹ một tiếng, nói: "Khi trầm còn thiếu niên đã từng đi, bên trong chỉ là một trận cãi cọ âm ỉ và mùi son phấn nồng nặc, âm thanh đàn sáo cũng loạn hết cả lên, rất khó chịu. Rất nhanh trầm đã ra ngoài, rất khó chịu."

Tần Phiên Phiên cũng không cảm thấy bất ngờ, đối tượng làm mẹ hài tử của hắn còn bị hắn bắt bẻ như vậy, đủ để thấy trình độ nhỏ mọn của hắn.

"Đó là do ngài chưa đi chỗ tốt, những nơi quý giá đều rất an tĩnh, ở trong phòng của các cô nương, tuyệt đối sẽ không nghe thấy mấy âm thanh ồn ào phức tạp kia, cũng không ngửi thấy mấy mùi gay mũi."

Nàng ném cho ngôi cửu ngũ một ánh mắt xem thường, giống như nàng đối với hết thảy đều rõ như lòng bàn tay.

Tiêu Nghiêu nâng tay lên, không chút do dự nắm lấy cánh môi nàng, để cho đôi môi đỏ mọng này của nàng không thể thốt ra những lời khiến cho người ta phiền lòng nữa.

"Tự nàng hiểu, đi theo trầm, nếu còn nói thêm một câu nữa, hôm nay liền khiến cho nàng đẹp mặt."

Sắc mặt nam nhân rất khó coi, hơn nữa giọng điệu cảnh cáo cực kỳ nghiêm túc, nhìn tư thế này của hắn liền biết hắn nói được sẽ làm được.

Nếu Tần Phiên Phiên dám vi phạm, kế tiếp chắc chắn sẽ xảy ra chuyện khiến nàng khó coi.

Đối với Hoàng thượng đang nóng giận, Tần Phiên Phiên vẫn là vô cùng thành thật, hoàn toàn không dám làm loạn, ngậm chặt miệng, đi thay một bộ váy áo nhẹ nhàng.

Chỉ là Hoàng thượng thật sự cho người chuẩn bị thay nàng một bộ nam trang, bắt đầu từ khi nàng thay đổi trang phục đi ra vẫn luôn dùng một

loại ánh mắt vi diệu nhìn Hoàng thượng.

Tiêu Nghiêu đối diện với ánh mắt của nàng, liền biết trong lòng nàng đang nghĩ cái gì.

Nhìn xem, còn nói không phải đi thanh lâu, ngay cả nam trang cũng chuẩn bị tốt rồi, chắc chắn là đi tìm mỹ nhân nào uống trà ăn bánh nói chuyện nhân sinh nhỉ?

Hả, muốn ngủ, đánh gãy chân chó thứ ba của người!

"Còn nhìn trầm như vậy, trầm sẽ bịt kín luôn đôi mắt của nàng." Tiêu Nghiêu bị nàng nhìn chăm chăm đến mất kiên nhẫn, lạnh mặt quát nàng một câu.

Tần Phiên Phiên ầm ức bữu môi, Hoàng thượng thật là quá bá đạo, không cho nàng nói chuyện, còn không cho nàng nhìn hắn, chỉ cho yên lặng đi theo sau lưng hắn.

Hai người lên xe ngựa, thái giám đi theo trước sau cũng đều đổi sang ăn mặc như những gã sai vặt.

Hoàn toàn là tư thế của con nhà giàu đi ra ngoài, chờ đến cửa cung, Trương Tổng quản ăn mặc như một quân gia tiến lên, lấy lệnh bài bên eo ra, những thị vệ kia liền cho đi ngay.

Mãi cho đến một lát sau, Tần Phiên Phiên mới đột nhiên thở dài nhẹ nhõm một hơi, nàng biết giờ phút này Hoàng thượng không thể đưa nàng trở về cung, bởi vậy to gan nói một câu: "Hoàng thượng, ngài nói muốn ta đẹp, thần thiếp phải thế nào mới được xem là đẹp?"

Tiêu Nghiêu nhướng nhướng mày nhìn nàng, cười lạnh một tiếng, lập tức vỗ tay: "Hoàng hậu, trầm vỗ tay cho lá gan của nàng. Nàng đừng vội,

hôm sau sau khi xem một số trò hay trở về, nếu không khiến nàng đẹp, trăm liền không theo họ Tiêu nữa, sửa theo họ của nàng."

Tần Phiên Phiên vốn đang đắc ý dào dạt, dáng vẻ tràn đầy khiêu khích, vừa nghe lời này, nháy mắt liền biến sắc.

Cả người đều chìm trong trạng thái tràn đầy ủ rũ, nàng vô cùng hối hận vì bản thân muốn chơi hăn một phen.

Đừng tưởng rằng xuất cung rồi, Nhị Cầu tử không thể làm gì nàng, dù sao bọn họ vẫn còn phải về cung mà.

Nhất thời khoe khoang thích làm anh hùng, sẽ có ngày phải trả giá.

Đoàn người vào một quán trà, nhìn cảnh tượng phồn hoa bên ngoài liền biết nơi này vô cùng náo nhiệt.

Hơn nữa người ra vào đều không phú thì quý, nhìn quần áo liền vô cùng rõ ràng, lại còn có rất nhiều người có dáng vẻ thư sinh.

Đi vào đại sảnh vô cùng náo nhiệt, hầu như mỗi một bàn đều ngồi đầy khách, không ít người đang ngồi một bên thảo luận nên viết cái gì, còn có tiếng đang đấu thơ.

Tần Phiên Phiên hơi hơi sững sốt, nàng còn chưa hiểu tại sao Hoàng thượng lại muốn dẫn nàng đến đây đã có tiểu nhị ra đón, Trương Hiến Năng lập tức tiến lên nói mấy câu, rất nhanh tiểu nhị liền dẫn bọn họ đi lên trên lầu.

Sau khi vào nhã gian, Tiêu Nghiêu mới giải thích với nàng: "Khoa khảo năm nay sắp bắt đầu rồi, mỗi năm đến thời điểm này đều vô cùng náo nhiệt, trà lâu, khách điểm đều được thư sinh chiếm lĩnh. Thời điểm này cũng là lúc tốt nhất để các Vương phủ huân quý tìm kiếm phụ tá hoặc kéo người vào phe phái. Không cần khinh thường những người này, bên trong

nhất định có nhân tài. Mỗi năm đều có những người tài còn chưa đi vào trường thi đã bị ám toán, làm bẩn thanh danh, thậm chí trực tiếp mất mạng."

Tần Phiên Phiên chớp chớp mắt, rõ ràng là trước đó Hoàng thượng đã bày sẵn cò, hôm nay muốn thu lưới hoặc là có kịch hay muốn xem nê m mới kéo nàng từ trong cung đi ra đây.

"Hôm nay Hoàng thượng muốn cho thần thiếp xem trò cười nhà ai?" Tần Phiên Phiên vừa nói vừa nắm lấy một nắm hạt dưa trong đĩa, bắt đầu chậm rãi cắn.

Tiêu Nghiêu cười lạnh một tiếng: "Trẫm luôn luôn là người có thù tất báo, lúc trước là kẻ nào ám toán trẫm, khiến trẫm bị chê cười, vậy hôm nay trẫm đương nhiên sẽ trả lại gấp trăm ngàn lần."

Tần Phiên Phiên lập tức ngăn ra, bắt đầu có tính toán trong đầu..

Tuy Hoàng thượng là người mang thù nhưng hẳn là ngôi cứu ngũ, hình như không có nhiều thời gian rảnh để chinh người như vậy, trừ khi người kia đã chạm đến điểm mấu chốt của hắn, nếu không hẳn sẽ không đặc biệt đối phó ai.

"Là người thần thiếp quen biết sao? Nếu là vị triều thần nào, chỉ sợ ta cũng không rõ lắm." Tần Phiên Phiên thử dò hỏi một câu.

Nàng cũng không quan tâm triều chính, dù sao Tần gia bọn họ bây giờ cũng không có nam nhân được trọng dụng, cho nên vì tránh quấy rầy hẳn nàng cũng không hỏi đến, miễn cho vị triều thần mẫn cán nào đó lại thượng tấu nàng, cái gì mà hậu cung không được tham chính.

"Đương nhiên là người nàng rất quen thuộc, bằng không trẫm ăn no rừng mỡ hay sao mà còn dẫn theo nàng đi xem náo nhiệt. Nói hẳn đặc tội

trầm chi bằng nói hăn đắc tội hai ta thì chính xác hơn." Tiêu Nghiêu xua xua tay.

Tần Phiên Phiên chớp chớp mắt, nháy mắt liền biết đó là ai.

"Cảnh Vương và Cảnh Vương phi?"

Chỉ có hai vị này lúc trước khi ở thu sẵn giúp đỡ Vệ Tình giả trang thành Tần Phiên Phiên, ý đồ muốn để nàng ta bò lên long sàng.

Nếu loại chuyện này thành, người mất mặt không chỉ có Hoàng thượng, mà người khó coi nhất phải là Tần Phiên Phiên.

Tiêu Nghiêu hất hất cằm với nàng, hứng thú nói: "Cảnh Vương phi ở trong nội viện vương phủ, trầm không rảnh đi tính kế nàng ta, nàng ta cũng không xứng. Nhưng Cảnh vương bên này, trầm đã mất hai tháng sắp đặt, nàng cứ chờ xem, hôm nay nhất định có trò hay lớn để xem."

Bên này hăn vừa dứt lời, liền có người ăn mặc như hộ vệ tiến vào, thấp giọng nói: "Hoàng thượng, Cảnh vương và Liễu Sinh trò chuyện với nhau rất vui vẻ, đã uống rượu chúc mừng. Nói là gần đây Liễu Sinh bày mưu tính kế cho hăn một khoảng thời gian, giúp hăn giải được bế tắc trong lòng, tương lai rộng mở."

Tiêu Nghiêu vừa nghe mấy lời này, sắc mặt liền có chút trầm xuống, cười lạnh một tiếng::"Tương lai, tương lai gì cơ? Tương lai đoạt long ý của trầm à? Sắp tới, để trầm xem hăn có bao nhiêu cái sắp tới."

Tần Phiên Phiên nghe thị vệ bẩm báo những lời này cũng cảm thấy hết sức kỳ cục, nhìn dáng vẻ vị Liễu Sinh này rất được Cảnh vương tín nhiệm, lại có thể khiến hăn nói ra những lời này.

"Cho đồ vào rượu không có vấn đề gì chứ?" Tiêu Nghiêu lại hỏi một câu.

"Tất cả đều sắp xếp ổn thỏa."

Tần Phiên Phiên không dò hỏi gì mà kiên nhẫn ngồi chờ một lát, liền nghe được gian đối diện có người mở cửa đi ra.

Tiêu Nghiêu cũng lập tức cho người mở cửa, Tần Phiên Phiên liền nhìn thấy một vị thư sinh có dáng vẻ vô cùng tuấn tú thong thả đi ra.

Sau đó hướng vào trong phòng cung kính chấp tay thi lễ, cao giọng nói: "Liễu Sinh đa tạ Cảnh vương nâng đỡ, ơn trạch hôm nay, ngày sau nhất định hồi báo gấp trăm lần. Chúc ngài quảng nạp hiền tài (có được nhiều người tài) được như ước nguyện. Liễu Sinh sẽ lưu ý thay ngài, nếu có người thích hợp, nhất định Liễu Sinh sẽ tiến cử với ngài."

Sau khi hần nói xong liền xoay người rời đi, giọng nói của hần thật sự rất cao, giọng nói êm tai dễ nghe, mang theo một loại tư thế nam nữ bất phân, thậm chí ngay cả khuôn mặt cũng có vài phần âm nhu.

Thật là một người xinh đẹp.

Vốn là quán trà đang cãi cọ ầm ĩ, sau mấy câu nói đó của hần lại lâm vào một khoảng tĩnh lặng như nước.

Tầm mắt mọi người đều ngơ ngẩn dừng trên người hần, chỉ thấy nam nhân kia chân dài eo thon, môi hồng răng trắng, thậm chí tư thế đi đường cũng toát ra một loại cảm giác nhược liễu phù dung.

Nhìn thế nào cũng có chút tư thế thỏ ngọc (nữ tính).

Mọi người ngẩn ra, nhớ tới mấy lời hần vừa nói, lập tức trong lòng nổi lên sóng gió động trời.

Vừa rồi Cảnh vương ở cùng với Liễu Sinh, ở trong nhĩ gian trên lầu trong quán trà làm gì?

"Đuổi theo hăn." Trong phòng trên lầu truyền ra giọng nói khàn khàn của nam nhân, lập tức có hai thị vệ chạy ra ngoài.

Không biết là ai ở trong góc tối hỏi một câu: "Cảnh vương gia ở trong quán trà quảng nạp hiền tài, nếu thật sự có bản lĩnh thì nhất định không thể bỏ qua. Cảnh vương cầu hiền như khát, nếu là tự tiến cử thành công, lần này nhất định có thể đề danh bảng vàng."

Liễu Sinh giả bộ đủ rồi lập tức chạy chậm xông ra ngoài, nháy mắt khi hăn rời đi, bỗng nhiên có vô số người ủa vào trong quán trà, nhìn cách ăn mặc dường như đều là thư sinh.

Những người này đều không ở đại sảnh mà trực tiếp đi lên lầu, căn phòng kia của Cảnh vương còn chưa kịp đóng lại, liền có mấy thư sinh vọt vào, nói là muốn tự tiến cử.

Đương nhiên nhĩ gian của Tiêu Nghiêu bên này đã sớm đóng cửa lại, hơn nữa còn cài chốt từ bên trong, cho nên rối loạn bên ngoài cũng không ảnh hưởng đến bọn họ.

Tân Phiên Phiên ngậy ra, còn chưa rõ ràng tình huống đột biến vừa rồi.

"Liễu Sinh kia là người của Hoàng thượng?" Nàng thấp giọng hỏi một câu.

Tiêu Nghiêu gật đầu, thừa nhận: "Liễu Sinh cũng không phải là thư sinh đọc đủ loại sách gì, mà là một con hát chuyên hát tuồng. Trình độ biểu diễn của hăn không cần trầm phải nói, nàng cũng biết hăn lợi hại cỡ nào. Mỗi ngày trầm đều cho người dạy hăn cách nói chuyện với Cảnh vương, làm sao để tỏ ra là người có học thức uyên bác, thần bí khó lường. Để Cảnh vương cho rằng hăn là thiên tài khó gặp, Văn Khúc Tinh hạ phàm, đương nhiên sẽ không chịu buông tay."

Tuy rằng trên mặt Tần Phiên Phiên có chút kinh ngạc, nhưng trong lòng cũng đã đoán được chút ít.

"Ngay cả rượu cũng đã đặc biệt chuẩn bị cho hần ta, nàng lại chờ thêm một chút." Tiêu Nghiêu quơ quơ chung trà trong tay, trên mặt là biểu cảm vô cùng đặc ý.

Hai người đang nói chuyện, bên ngoài lại truyền đến một trận cãi cọ ầm ỹ.

"Sao các ngươi lại đánh người? Cảnh vương đây là sao vậy, cả mặt đều đỏ bừng, ây da, quả nhiên là cùng với tên Liễu Sinh kia không trong sạch!"

"Tiểu công tử xinh đẹp như vậy, nghe đồn Cảnh vương nhiều năm không con, với Vương phi cũng là tương kính như tân, thì ra không phải gà mái không biết đẻ trứng mà là Cảnh vương đoạn tụ."

Từng đợt âm thanh ồn ào, ngẫu nhiên có thể nghe rõ vài câu, chỉ là cũng không phải lời hay ho gì.

Tần Phiên Phiên vừa nghe vừa cười, chớp chớp đôi mắt giảo hoạt với Tiêu Nghiêu, biểu tình trên mặt đều là vui sướng khi người gặp họa, hiển nhiên là nàng vô cùng vui vẻ.

"Cảnh vương phải gặp xui xẻo rồi."

Đối với biểu hiện như vậy của nàng, trong mắt Hoàng thượng lại giống như là khích lệ hần, tỏ ý hần rất lợi hại, tức khắc nội tâm hần trở nên thật vui vẻ.

"Đó là dĩ nhiên, thời điểm hần muốn vu hãm trầm ngũ với nữa nhân khác ở thu sẵn, trầm liên nghĩ cho hần cái danh đoạn tụ rồi. Chủ yếu là trong quán trà có rất nhiều thí sinh, cùng người khác làm việc cầu thả, tội

danh này liền khiến về sau Cảnh vương phủ không chứa nổi hiền tài. Ai còn dám nhờ cậy hãn?"

Tiêu Nghiêu còn có một tầng tính kế sâu hơn, hiện giờ Cảnh vương càng không chịu nghe lời, để ở đó, thời thời khắc khắc đều lộ ra một cỗ hơi thở nguy hiểm cho nên hãn muốn nhanh chóng giải quyết.

Sau khi xảy ra loại chuyện này, về sau mỗi lần có khoa cử, những thí sinh có chút thành tựu học hành đều không có một chút quan hệ nào với hãn ta.

Những người này muốn tiến vào quan trường đều phải tìm chỗ dựa, dù sao cũng không bái làm môn hạ của Cảnh vương, như vậy chẳng khác nào tự chặt mất cánh tay.

Đây quả là nhất tiễn hạ song điêu.

Tình huống cải cộ âm ỉ bên ngoài cũng không có chuyển biến tốt đẹp, bởi vì thân thể Cảnh vương có biến hóa xấu hổ nào đó nên đã trực tiếp mở miệng kêu thị vệ ném người ra ngoài khiến cho quần chúng xúc động.

Hơn nữa mặt Cảnh vương đỏ bừng, cả người run rẩy, dáng vẻ kia, chỉ cần nam nhân đã khai trai liếc mắt qua một cái đều hiểu, rốt cuộc là hãn ta bị làm sao.

Bởi vì tình huống quá loạn, chủ quán cũng không biết những người này từ đâu đến mà xông vào quán trà, rõ ràng là có chuẩn bị mà đến.

Bắt đầu từ khi Liễu Sinh nói ra mấy lời kia, Cảnh vương liền biết bản thân bị người ta tính kế, mà còn là liên hoàn kế.

Bản thân đã uống phải thứ không sạch sẽ, cả người đều nóng lên, giống như mèo đực động dục vậy, ngay sau đó Liễu Sinh ra ngoài rồi diễn

một vở như vừa rồi, khiến tất cả mọi người chú ý đến hần ta, biết cái người ái nam ái nữ kia vừa mới cùng một chỗ với Cảnh vương xong.

Sau đó có một đám người chen vào trong quán trà, người bên trong lại muốn đi ra ngoài, thế là tạo thành cảnh tượng hỗn loạn này.

Cửa sổ của quán trà cũng không lớn, dù sao cũng không đủ để một nam nhân trưởng thành nhảy ra, huống hồ là hiện tại Cảnh vương đang xuân ý nồng đậm, hần ta cũng không cách nào thoát ra ngoài, hai chân nhũn ra, căn bản là đứng không vững, đi ra ngoài cũng thật mất mặt.

Đến khi Kinh Triệu Doãn dẫn người chạy tới mới dẹp yên được đám người ấy.

Vốn vị này còn muốn bắt một số người để báo cáo kết quả công tác, nhưng những người vọt vào quán trà kia đều là một lũ ô hợp, chạy trốn còn nhanh hơn cả thỏ.

Miễn cưỡng bắt được mấy người, hoặc là lưu manh du côn, không thì lại là khất cái.

Ngay cả mấy thư sinh vốn ở trong quán trà, Kinh Triệu Doãn cũng không dám động.

Động ai cũng đừng động đến người đọc sách, đặc biệt là một đám một sách, đừng thấy bọn họ yếu ớt mong manh lại không có bản lĩnh gì, khi ở cùng nhau, cây bút kia có thể khiến cho một người đang sống sờ sờ phun máu mà chết.

Không thấy lúc thượng triều, Hoàng thượng đều sợ mấy vị Ngự sử đó sao, hần cũng không nên chọc những người này, dù sao cũng là người của Cảnh vương động thủ, cả hai bên đều là nhân vật lớn, hần ta là nhân vật nhỏ thôi thì nên thành thật chút.

Cảnh vương cũng không rảnh tính toán với Kinh Triệu Doãn, lập tức mặc áo choàng vào, bọc kín từ đầu đến chân, để người hầu đỡ hẳn ra khỏi quán trà.

Âm thầm thề trong lòng, chuyện này không thể để yên, hẳn nhất định sẽ điều tra rõ ràng, rốt cuộc là ai khiến hẳn mất mặt như vậy!

Năm mới nhiều điều mới nha các nàng,

#HyHoangThaiph

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 161: Muốn Nàng Đẹp

Edit: Tuệ Tu nghi

Beta: Rine Hiền phi

Đến khi đám người tản đi, đoàn người Tần Phiên Phiên mới có thể đi ra từ nhĩ gian, sau khi xem miễn phí một tuồng kịch, trên mặt mấy người đều mang theo vài phần biểu tình vui sướng khi người gặp họa.

Nhìn Cảnh vương xui xẻo như vậy, nàng liền cảm thấy mỹ mãn, Hoàng thượng tốn một phen công phu trả thù hằn ta như thế, xem ra đúng là sáng khoái cả thể xác và tinh thần.

Ai bảo hằn ta không có việc gì lại đi nhúng tay vào chuyện nhà người ta, còn muốn giúp Vệ Tình thông đồng với Hoàng thượng, ha ha, xứng đáng.

Hai người lại lên xe ngựa, Tiêu Nghiêu lại không cho người trực tiếp hầu cung, mà nói: "Đi đến Bách Trân các một chuyến, trăm muốn chọn vài thứ."

Xe ngựa đi một đoạn đường, rất nhanh đã dừng lại, Tiêu Nghiêu hỏi nàng: "Nàng có muốn đi xuống xem một chút không? Bên trong chuyên bày bán các châu báu trân quý, còn có một ít đồ vật thú vị."

Tần Phiên Phiên vốn định ở trên xe ngựa nghỉ ngơi, nhưng vừa nghe đến đồ vật thú vị lập tức ngựa ngáy trong lòng, liền đi xuống xe theo.

Dù sao hiện tại nàng đang mặc nam trang, có cái gì không thể xem.

Sau khi đi vào liền có tiểu nhị ra đón tiếp, Tiêu Nghiêu gọi chưởng quầy ra, kéo người đi bên cạnh hầu chuyện, trước khi đi còn dùng ánh mắt nặng nề nhìn nàng một cái.

Khiến cho Tần Phiên Phiên không hiểu chút gì, nàng không đắc tội hấn mà, nhìn nàng như vậy làm gì?

"Tiểu nhị, nơi này của các người có đồ vật thú vị gì, cứ lấy hết ra đây để gia nhìn một cái!"

Tần Phiên Phiên rất nhanh đã ném ánh mắt kia của hấn ra sau đầu, đi theo tiểu nhị xem đồ.

Đã rất lâu rồi nàng chưa ra ngoài đi dạo như thế này, thời điểm nàng còn là cô nương cũng rất ít đi.

Dù sao cũng là thứ nữ, trên cơ bản đều không có nhân quyền, ngay cả xuất cung, đây cũng là lần đầu tiên, không tránh khỏi có cảm giác mới mẻ.

Hoàng thượng và nàng chia làm hai hướng, tự mình chọn thứ yêu thích.

Thật ra Tiêu Nghiêu mua đồ rất nhanh, rất nhanh đã được chưởng quầy tiễn ra, trên mặt hai nam nhân đều mang theo tươi cười kiêu hiếu rõ ràng mà không nói, rất giống như đang mưu tính chuyện không tốt gì đó.

Trong tay tiểu thái giám đứng bên cạnh cầm một tay nải nhỏ, cũng không biết bên trong là cái gì mà căng phồng cả lên.

Tần Phiên Phiên mở miệng nói muốn xem một chút lại bị Tiêu Nghiêu từ chối.

"Chờ trở về rồi cho nàng xem, hiện tại quá nhiều người." Hắc chớp chớp mắt với nàng, nhưng lại lộ ra vài phần giả hoạt.

Tần Phiên Phiên ném cho hắc một ánh mắt xem thường, thứ gì mà tỏ ra thần thần bí bí như thế, nàng còn không hiểm lạ đâu.

"Nàng có thích món nào hay không? Phu quân mua cho nàng, từng tiếc bạc thay ta." Hắc vừa nói vừa tiến lên, ôm lấy bả vai nàng, bày ra dáng vẻ của kẻ tài đại khí thô.

Tần Phiên Phiên bị hành động này của hắc chọc cho tức cười, chọn hai cây trâm phỉ thúy.

Chờ sau khi trở lại xe ngựa, Tần Phiên Phiên liền nhin không được oán giận với hắc: "Cái tên Bách Trân các này thật không tương xứng, tuy bên trong cũng có một ít đồ tốt nhưng lại không có hàng thượng đẳng. Càng không có mấy thứ thú vị như lời Hoàng thượng đã nói, chàng lại lừa ta."

Nàng nhăn mũi với hắc, trên mặt mang theo vài phần biểu tình không vui.

Tiêu Nghiêu vẫy vẫy tay với nàng, thấp giọng nói: "Bách Trân các này không phải là chỗ bán đồ cổ, thứ tốt đều đã bị trẫm mua hết, chờ khi về sẽ cho nàng nhìn một chút."

Hắc vừa nói vừa vỗ vỗ tay nải nhỏ trong tay, trên mặt vẫn là biểu tình thần thần bí bí như trước.

Tần Phiên Phiên bán tín bán nghi nhìn hắc, chỉ coi như hắc đang nói hươu nói vượn, nói không chừng thứ bên trong lại là đồ vật không đứng đắn gì đó.

Chờ sau khi hồi cung, chơi cùng Tiêu Nháo Nháo một lát thì Tiêu Nghiêu liền kéo tay Tần Phiên Phiên đi vào nội điện, trong tay còn cầm tay nải nhỏ kia.

Tần Phiên Phiên kéo cánh tay hắn, không cho hắn đi vào bên trong, nhẹ giọng nói: "Hoàng thượng, ngài làm gì vậy, trời bên ngoài còn chưa có tối đâu. Thần thiếp là người đứng dẫn nha."

Nàng đặc biệt nhấn mạnh ba chữ "người đứng dẫn", hoàn toàn là trạng thái vô cùng nghiêm túc.

Tiêu Nghiêu quay đầu lại, nhìn trái ngó phải một lượt, cung nhân hầu hạ bốn phía lập tức cúi đầu xuống, không một ai dám ngẩng đầu nhìn hai vị chủ tử.

Lúc này hắn mới vừa lòng, ho nhẹ một tiếng, đè thấp giọng, tiến đến bên tai nàng, nói: "Người đứng dẫn cái gì, trẫm và nàng chỉ có giả đứng dẫn, đi vào."

Hắn vừa nói vừa tăng thêm hai phần sức lực, vốn Tần Phiên Phiên còn muốn kháng cự, nhưng nghe thấy ba chữ "giả đứng dẫn" đầy ý trêu chọc của Hoàng thượng, nhất thời nhin không được cười, đành theo hắn vào trong nội điện.

Sau khi Tiêu Nghiêu đi vào liền buông lỏng tay áo nàng, lập tức đuổi nàng đi tắm.

Tần Phiên Phiên bĩu môi, nhìn dáng vẻ gấp gáp không chờ nổi này của hắn, không nhin được cười khẽ, trêu chọc: "Đây là Hoàng thượng thật sự muốn ban ngày tuyên dân sao? Nếu để mấy vị Ngự sử đại nhân biết được, nhất định sẽ thượng tấu thần thiếp một phen. Nói thần thiếp dẫn ngài làm chuyện không đứng dẫn, bại hoại quân uy, bỏ bê triều chính."

Sắc mặt Tiêu Nghiêu nghiêm lại, lập tức nói: "Nói bậy, chuyện trên giường không làm cho tốt, sao có tinh thần xử lý triều chính. Nàng đừng nhìn mấy kẻ bảo thủ trên triều đình đó, câu nào câu nấy đều nói trăm, trên thực tế sau khi hạ triều bọn họ còn dính lấy vợ cả của mình hơn trăm. Đặc biệt là vị trụ cột vững chắc Trương Ngự sử kia, đối với vị Trương phu nhân giống như là cừu con ngoan ngoãn vậy. Những chuyện này trăm đều đã hỏi thăm, chờ đến khi nào điểm yếu của hắn vào tay trăm, trăm sẽ chế nhạo hắn một trận ra trò."

Tần Phiên Phiên vốn mang theo ý muốn trêu chọc nên nói mấy lời này, không ngờ đến việc vật vãnh của triều thần hắn cũng nắm rõ như vậy, không nhin được ném cho hắn một ánh mắt bội phục.

Chờ đến khi nàng tắm gội xong đi ra, Tiêu Nghiêu liền cời y phục đi vào hậu điện tắm rửa.

Tần Phiên Phiên lập tức tìm kiếm đồ mà hắn mua về từ Bách Trân các, cho đến bây giờ nàng cũng chưa thể liếc mắt xem một cái, Hoàng thượng thật sự giấu quá kĩ, còn làm ra vẻ thần thần bí bí.

Càng khiến cho lòng nàng ngứa ngáy khó nhin.

Chỉ là nàng tìm kiếm một hồi cũng chỉ tìm được cái hộp trống không, ngay cả việc đồ bên trong đã đi đâu nàng cũng không biết.

Mãi cho đến khi Hoàng thượng tắm gội xong, y phục trên người hắn cũng chưa mặc tử tế, lộ ra phần lớn lồng ngực, hơn nữa nước cũng chưa lau khô, từng giọt ẩm ướt chảy xuống từ trên người.

Đôi mắt nam nhân nhẹ híp lại, trên lông mi còn vương lại bọt nước từ trong bồn tắm, cả người đều lộ ra khí thế lười biếng nhưng lại bức người.

Tần Phiên Phiên nằm ở trên giường, nghe được động tĩnh liền xoay người ngồi dậy, liếc mắt một cái lập tức thấy được cảnh đẹp như vậy.

"Đây là lang quân nhà ai vậy, đáng vẻ thật anh tuấn, đến chỗ này của bốn cung, để ta nhìn xem." Nàng vẫy tay với hần, ngửa miệng muốn trêu chọc hần vài câu.

Hoàng thượng cũng không thấy hỗn láo, biểu tình trên mặt còn rất phối hợp, thông thả ung dung đi tới.

Cho dù bị nàng trêu chọc như thế, khí thế quanh thân ngôi cửu ngũ vẫn mạnh mẽ như thế, không hề có dấu hiệu giảm sút.

Sau khi hần đi qua, duỗi tay sờ sờ cổ chân nàng.

Chân ngọc của nữ tử mềm mềm trắng nõn lại mượt mà, bởi vì ít phải đi lại, còn được bảo dưỡng rất tốt, nhìn qua thật đẹp mắt.

Tiêu Nghiêu đi qua, thuận tay sờ sờ, còn thay đổi lực tay mạnh yếu nhanh chậm mà vuốt ve nàng mấy cái.

Tần Phiên Phiên nao nao, không ngờ Tiêu Nghiêu nhập vai nhanh như vậy, còn diễn vai do mình chọn.

"Đáng vẻ Hoàng hậu cũng thật xinh đẹp." Hần khẽ thở dài một tiếng, ngay sau đó đảo qua toàn thân nàng một lượt, ý tứ mờ昧: "Toàn thân đều đẹp."

Tần Phiên Phiên khẽ cười một tiếng: "Thấy chàng nói ngọt, muốn thưởng gì nói một tiếng với bốn cung xem, bốn cung đều sẽ cho chàng."

Tiêu Nghiêu nhướn mày một cái, thấy nàng nghiện luôn rồi, cười lạnh một tiếng, không biết từ đâu lấy ra một thứ, lập tức đặt trên cổ chân nàng.

"Vậy thường ta khiến Hoàng hậu nương nương càng đẹp hơn đi." Tươi cười trên mặt hần thu lại vài phần, trở nên nghiêm túc hơn.

Tần Phiên Phiên nao nao, hơi lắc cổ chân, lập tức nghe được âm thanh "ting ting ting" thanh thúy.

Nàng lập tức ngồi dậy từ trên giường, nhìn chăm chăm cổ chân mình, liền thấy trên đó buộc một dây tơ hồng, sợi tơ hồng này còn luồn thêm một cái lục lạc màu vàng.

Lục lạc tuy nhỏ, nhưng âm thanh lại thanh thúy êm tai, hơn nữa tiếng lại vang, ngoài điện cũng có thể nghe được rõ ràng.

Nàng ngẩng đầu nhìn Tiêu Nghiêu, liền thấy trên mặt nam nhân là tươi cười không có ý tốt, thanh thoi dựa vào trụ giường, thấp giọng nói: "Lúc trước không phải Hoàng hậu hỏi thăm làm thế nào khiến nàng đẹp sao? Trẫm đều ghi nhớ kỹ, đặc biệt ở trước khi hồi cung cho người đi Bách Trân các một chuyến. Những thứ đồ cổ thú vị mua bán ở đó đều là thủ thuật che mắt, đồ tốt thật sự ở đó lại là những món đồ tạo thú vui giường chiếu của phu thê. Có vài thứ quả thật là loại chưa từng nghe chưa từng thấy, đến trẫm đây nhìn còn thấy đỏ mặt."

Tần Phiên Phiên lại nhìn chăm chăm cổ chân mình một lát, chỉ cảm thấy trong lòng dâng lên dự cảm xấu, quả nhiên là Hoàng thượng tức giận.

Còn đeo cho nàng thứ này, sợi dây màu đỏ và lục lạc vàng kết hợp với cổ chân trắng nõn của nàng, trông càng thêm đáng yêu.

Tần Phiên Phiên nhẹ hít một hơi, trong khoảng thời gian ngắn khó mà tiếp thu được mấy lời này của Hoàng thượng, thấp giọng hỏi: "Thấy tư thế Hoàng thượng tìm trướng quỳ nói chuyện kia giống như là ngựa quen đường cũ, không giống mới đi lần đầu. Ngài đã là khách quen, còn có thứ gì khiến ngài nhìn đến mà đỏ bừng mặt, ta không tin!"

Nàng chu miệng, trên mặt đều là biểu tình không tin.

Tiêu Nghiêu ngồi vào bên cạnh nàng, duỗi tay búng lên trán nàng.

"Những thứ đó đều là đồ vật đứng đắn, khi trẫm vẫn còn niên thiếu, đã từng bị người kéo đi cùng, sau đó thì chưa từng đi nữa. Đây là lần thứ hai, lần trước đi mang theo tâm tư muốn quấy phá mua ít đồ, còn bị phụ hoàng phát hiện, kết quả bị mắng đến sây sẩm mặt mày, đến cả nhóm tiên sinh dạy ta lúc ấy cũng bị lôi ra mắng. Nói là lại dám mang Hoàng tử đi học mấy thứ này, trong đầu suốt ngày đều là mấy thứ linh tinh rối loạn này, chỉ mới bao lớn mà đã muốn hưởng nữ nhân, còn nghĩ đến những thứ dâm uế kia, đúng là bỉ ổi!"

Lúc Tiêu Nghiêu nói những lời đó, trên mặt còn lộ ra vài phần biểu tình chột dạ, hiển nhiên là tiên hoàng mắng cũng đủ thâm, đến bây giờ còn khiến Hoàng thượng có bóng ma trong lòng.

Tần Phiên Phiên bị hắt chọc cười, nhất định hai vị tiên sinh bị mắng theo Tiêu Nghiêu lúc đó đã hận chết hắt.

Bọn họ sẽ không để Hoàng tử đi mua mấy thứ này đâu.

"Khi đó trẫm là kẻ gánh trách nhiệm, tiên sinh dạy trẫm có đến mấy vị, cố tình lại chỉ mắng hai vị này, trong đó một vị chính là Trương Ngự sử. Đúng là bởi vì lúc trên triều hai vị kia nắm được thóp của phụ hoàng mà thượng tấu ông. Phụ hoàng không lý luận nổi người ta, lại vừa lúc bắt được ta làm loại chuyện này, thật khéo, lấy việc công trả thù riêng, lôi cả hai vị tiên sinh kia vào luôn. Sau khi trẫm trở về đã bị Trương Ngự sử dùng thước đánh, đánh đến không ra hình người."

Tiêu Nghiêu vốn định đêm nay sẽ chơi trò khiến Hoàng hậu đẹp mặt, kết quả lại biến thành kể lại mối nghiệt duyên của hắt và Bách Trân các nhiều năm trước, trong nhất thời đắm chìm vào thời kỳ thống khổ khi còn niên thiếu của mình.

Ngôi cửu ngũ không chỉ có thời thơ ấu không được vui vẻ còn có thời niên thiếu chẳng ra sao.

Nói đến lịch sử đầy máu và nước mắt của hãn, Hoàng thượng liền có chút không khống chế nổi mình.

"Sau đó mấy thứ kia người mua đâu?" Tần Phiên Phiên có chút chú ý muốn biết mấy món đồ không đứng đắn kia đi đâu.

Tiêu Nghiêu hơi sửng sốt, sau khi trầm tư một lát mới bày ra biểu tình vi diệu, nói: "Hình như phụ hoàng cầm đến tấm điện của mẫu hậu, có lẽ là hai người bọn họ dùng rồi."

Sau khi hãn nói xong câu đó, trong điện liền chìm vào yên tĩnh thật lâu.

Tần Phiên Phiên lập tức vui mặt vào gối đầu, nàng sợ mình sẽ cười ra tiếng mất.

Cho nên tiên hoàng thóa mạ Tiêu Nghiêu một trận, sau đó lại cầm những thứ giả đứng đắn mà nhi tử mua đi mất, đi chơi cùng Cao Thái hậu.

"Không sai, sao lúc ấy trẫm không nghĩ đến đi tra chuyện này. Phụ hoàng người còn mắng trẫm bĩ ối? Mấy lời đó mắng ta lại bắn ngược trở về trên người ông ấy?"

Tiêu Nghiêu sửng sốt hồi lâu, mới hậu tri hậu giác có phản ứng lại.

Hãn có chút hối hận, sao năm đó bản thân lại bị đánh ngã trước, đầu óc hãn nên linh hoạt hơn chút, nghĩ đến chuyện này mới phải.

Dù sao phụ hoàng và mẫu hậu hãn là một đôi vô cùng không đứng đắn, bắt được đồ vật mới mẻ nhất định sẽ tự mình chơi một chút.

Năm đó hãn đúng là khúc gỗ!

Ngôi cửu ngũ hối hận vì không kịp hỏi lại, rốt cuộc khiến Tần Phiên Phiên cũng nhịn không được cười ra tiếng.

"Hoàng thượng, hiện tại ta mới biết thời thơ ấu và niên thiếu của ngài áp lực cỡ nào. Chính là bởi vì tiên hoàng và mẫu hậu quá ân ái, hơn nữa còn không coi ai ra gì, khiến cho người giống như kẻ dư thừa."

Nàng hoàn toàn cười không ngừng được, hơn nữa hứng thú nổi lên khiến lá gan nàng lớn hơn không ít, loại lời nói này cũng dám trắng trợn nói ra.

Tiêu Nghiêu thấy nàng cười đến kiêu ngạo, hơn nữa còn là loại không dừng nổi, lập tức hậm hực trong lòng, cau mày nhìn nàng.

Đôi môi đỏ của nữ tử khẽ nhếch, bởi vì cười quá vui vẻ, đôi mắt cong cong thật là mê người.

Hắn không chần chờ chút nào, trực tiếp cúi người nhẹ nhàng hôn lên môi nàng, hoàn toàn ngăn lại tiếng cười của nàng.

Trên mặt Tần Phiên Phiên đã không còn ý cười mà lại lộ ra mấy phần xuân tình.

Đôi môi nam nhân cực nóng và bá đạo, đầu lưỡi càn là tiến quân thần tốc cạy mở khớp hàm của nàng, ở trong miệng nàng đảo loạn phong vân.

Hai người vốn là vô cùng ăn ý, thời điểm Hoàng thượng hôn môi nàng, hoặc là như mưa xuân lất phất, ôn nhu trăm kiểu, hoặc là như nước sông Trường Giang, triền miên không dứt.

Lần này là hôn sâu, mới đầu còn mang theo vài phần tình cảm khi hôn môi, giống như muốn bao phủ lấy nàng, sau mới dần dần ngừng lại một chút, nhưng vẫn nhiệt tình triền miên như cũ, hoàn toàn chân thật đáng tin.

Tiêu Nghiêu quấn lên nàng, lục lạc trên chân Tần Phiên Phiên kêu leng keng, tiết tấu hoặc nhanh hoặc chậm, cơ hồ muốn ném luôn nóc điện.

Nhưng hai người trên giường lại giống như không cảm thấy gì, vẫn nhiệt tình quấn quýt lấy nhau.

Tuy nói cung nhân ngoài điện không nhìn thấy cảnh tượng trong điện, nhưng lỗ tai lại toàn là âm thanh thanh thúy của lục lạc, trong đầu càng thêm miên man bất định.

So với mấy hình ảnh kia còn khiến người ta khó chống đỡ hơn, Đế Hậu - hai vị chủ tử này đúng là càng ngày càng chơi lớn mà.

Tần Phiên Phiên vốn còn cho rằng Hoàng thượng chỉ mua về cái lục lạc thôi, nhưng sau khi hai người báo cáo thắng lợi của trận chiến mở màn, nam nhân lại lấy ra mấy quyển sách nhỏ, còn có mấy thứ đồ chơi hoa hòe lòe loẹt, nàng mới hiểu mấy lời lúc trước của Hoàng thượng.

Hắn nói đến cả nam nhân như hắn cũng phải đỏ mặt, thật sự là như thế, nàng nhìn càng có chút không chịu nổi.

Tranh vẽ trên quyển sách nhỏ thân mật khác thường, còn có mấy cái như là huân hương cầu, hoa hồng lộ, ngôi cửu ngũ dứt khoát mỗi cái thử một lần.

Chờ đến khi kết thúc, trên người Tần Phiên Phiên đã nơi nơi đỏ bừng, giống như tôm luộc vậy, hoàn toàn không chống đỡ nổi nhiệt tình như vậy của nam nhân.

Sau khi hai người tắm gội thêm lần nữa, cùng nhau tựa đầu ngủ mới cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

"Hôm nay vui vẻ không?" Hắn thấp giọng hỏi một câu, bởi vì còn mang theo vài phần dư vị, giọng nói có vẻ khàn khàn khác thường.

Tần Phiên Phiên có chút không kịp phản ứng, Hoàng thượng hỏi như vậy, cảnh tượng hiện lên trong đầu nàng đầu tiên chính là cảnh hai người

cùng nhau làm chuyện bậy bạ.

Mắt thấy cả khuôn mặt nàng lại đỏ bừng lên, Tiêu Nghiêu lập tức đuổi tay véo cánh tay nàng.

"Nàng lại bắt đầu miên man suy nghĩ cái gì vậy, trẫm đang hỏi nàng xuất cung có vui không?"

Tần Phiên Phiên gật đầu, nói: "Vui vẻ, vừa nhìn thấy Cảnh vương chặt vật rơi đi như vậy, trong lòng ta liền vô cùng vui vẻ."

Tiêu Nghiêu đuổi tay về phía tay nàng, cũng nàng mười ngón đan chặt, thấp giọng nói: "Lập Nháo Nháo làm Thái tử, Cảnh vương nhất định sẽ không an phận, vừa lúc tính cả nợ cũ nợ mới, khiến hãn không cách nào phân thân. Vậy đại diện phong Thái tử này cũng có thể ổn thỏa chút, nàng cũng không cần cả ngày lo lắng hãi hùng."

Nghe giọng nói trầm thấp ôn nhu khuyên giải an ủi của nam nhân, Tần Phiên hơi sửng sốt, sau đó trong lòng như có dòng nước ấm chảy qua.

Cho dù nàng không nói gì, Hoàng thượng cũng có thể cảm nhận được tâm tình khẩn trương của nàng.

Đối với chuyện Tiêu Nháo Nháo phải làm Thái tử, nàng thật sự là có chút khẩn trương, dù sao bé con cũng mới chỉ là một đứa trẻ chưa tròn một tuổi, thật sự yếu ớt, cho dù chỉ là một chút gió thổi cỏ lay cũng có thể khiến bé chịu thương tổn.

Nhưng đây là chuyện Tiêu Nháo Nháo cần phải trải qua, vị trí Thái tử không có khả năng nhường cho người khác, chỉ có thể là của bé.

Sớm hay muộn gì thì Hoàng thượng cũng sẽ giao vị trí này cho bé, cho nên sớm muộn gì cũng phải chịu một trận này.

Chỉ là Tần Phiên Phiên vẫn lo lắng như cũ, lúc trước Tiêu Nghiêu vẫn luôn không hề trấn an nàng, cho đến bây giờ khi Cảnh vương xảy ra chuyện này mới thuận thể trấn an nàng.

Thật sự là khiến nàng an lòng không ít.

"Cảnh vương lòng lang dạ thú, trăm sẽ đề phòng. Lệnh bài điều khiển Ngự lâm quân trong cung đã ở trong tay nàng, nếu có một ngày ----" Đường như hắc muốn nói gì đó.

Lại bị Tần Phiên Phiên cắt ngang: "Không có một ngày đó. Từ xưa Hoàng hậu có thể điều động Ngự lâm quân cũng chỉ là vì giữ gìn an toàn của hậu cung, có thể giữ gìn hậu cung này để thần thiếp đời đời vô ưu, cũng chỉ có người, Ngự lâm quân cũng mặc kệ đi."

Tiêu Nghiêu duỗi tay, xoa xoa đỉnh đầu nàng, không nói thêm gì nữa.

Cảnh vương và con hát cùng nhau ở trong quán trà tán tỉnh, kết quả nổi lên phản ứng sinh lý, hơn nữa còn bại lộ trước mặt các vị thí sinh.

Tin tức này lập tức truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ trong kinh thành, đoạn tỵ, Vương gia và con hát, nói chuyện đó đó ở trong quán trà.

Mỗi lần truyền ra một ít tin tức đều khiến mọi người bùng nổ cực mạnh, ở những cuộc trà dư tửu hậu mọi người đều bùng bùng khí thế mà bàn tán chuyện này, Cảnh vương phủ càng không được yên ổn.

Các phụ tá vốn có chút bận tâm thanh danh, đã có vài vị rời đi, ai cũng đều không muốn bị nói là cùng Cảnh vương cấu kết, không phải dựa vào bản lĩnh thật sự mà đi lên.

Những người đọc sách như bọn họ càng chú trọng thể diện và khí tiết.

Trong vương phủ càng là tiếng oán than vang trời dậy đất, từ Cảnh Vương phi cho đến cơ thiếp phía dưới, toàn bộ đều bắt đầu làm loạn cả lên.

Một đám người như đang khóc tang vậy, bởi vì lời đồn đãi bên ngoài truyền vào thực sự rất khó nghe, nói gì mà sở dĩ trong phủ Cảnh vương không có con căn bản là bởi vì Cảnh vương không hề chạm vào nữ nhân, nhóm giai nhân thiên tư quốc sắc ở hậu viện đó giống như chỉ để bài trí mà thôi.

Kết quả phụ tá của vương phủ rời đi càng khiến cho những nữ nhân không biết gì ở hậu trạch chắc chắn hơn, nhất định những kẻ đó cấu kết cùng Vương gia.

Mà bởi vì các cơ thiếp hậu viện làm loạn, trong lòng các phụ tá lại âm thầm nghĩ, có phải Vương gia thật sự bạc đãi mấy nữ nhân này, chỉ thích nam nhân.

Trực tiếp hình thành một vòng tuần hoàn ác tính, khiến cho toàn bộ Cảnh vương phủ thành cảnh tượng chướng khí mù mịt, trong người Cảnh vương vô cùng buồn bực.

Trong hoàng cung lại là khung cảnh bận rộn, cũng không chú ý nhiều đến Cảnh vương phủ.

Rốt cuộc cũng đến ngày Đại Hoàng tử tròn một tuổi, sáng sớm đủ mọi quan lại đều tề tựu đến, Đại Hoàng tử mặc trang phục cát tường được ôm vào trong điện, trên mặt đất trải thảm lông thật dày, bên trên bày đủ mọi loại đồ vật trên đời, hiển nhiên là để bé chọn đồ vật đoán tương lai.

Tiệc chọn đồ vật đoán tương lai của Hoàng gia đương nhiên là vô cùng náo nhiệt, các loại vật phẩm trân quý đúng là nhiều không đếm xuể, ngay cả một cái cốc cũng được nạm vàng.

Năm mới vạn sự như ý nha các nàng!

#HyHoangThaiphi

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 162: Ý Chỉ Viết Thư Tình

Edit: Hy Hoàng Thái phi

Beta: Chiêu Hoàng Thái phi

Cung nhân ôm Đại Hoàng tử đến, Tiêu Nghiêu tiến lên tự mình ôm lấy, hân vồ nhẹ sau lưng hài tử, động tác vô cùng ôn nhu.

"Phụ hoàng." Nhóc con đã có thể mở miệng nói rất rõ ràng, hân gọi xong hai tiếng còn duỗi tay ôm lấy cổ của phụ hoàng.

Hân mở to đôi mắt to tròn đen nháy như quả nho tò mò nhìn xung quanh. Các triều thần ớn trong đại điện đều nhìn chăm chú lên người hân khiến hân có chút khấn trương.

Hân lập tức nghiêng đầu vùi vào trong lòng ngực Tiêu Nghiêu rồi nhẹ nhàng gọi thêm một tiếng phụ hoàng, giọng nói mang theo chút ý làm nũng, rõ ràng hân đang then thùng.

Tiêu Nghiêu sờ sờ đầu hân rồi nhỏ giọng nói: "Đừng sợ!"

Tiêu Nghiêu vừa nói xong thì thả Tiêu Nháo Nháo xuống thăm lòng, vừa nhẹ giọng trấn an hân vừa dụ dỗ hân đi tóm đồ vật tước mặt mình.

Các đại thần đều giật mình đứng tại chỗ, bọn họ không dám mở miệng nói một chữ nào, đứng im như pho tượng nhìn hai cha con Tiêu Nghiêu.

Không ngờ Hoàng thượng cũng sẽ có lúc ôn nhu như thế, nhỏ giọng nói chuyện, cười ôn nhu, vô cùng kiên nhẫn trấn an dụ dỗ Đại Hoàng tử.

Một nửa các đại thần trong điện lần trước đi tham gia thu săn với Hoàng thượng đã vinh hạnh nhìn thấy Hoàng thượng đối đãi với Hoàng hậu nương nương vô cùng ôn nhu, cũng tràn đầy kiên nhẫn như thế này, thể hiện rõ việc Hoàng thượng đặt Hoàng hậu trong lòng bàn tay mà cẩn thận yêu thương sủng ái.

Một nửa triều thần còn lại không có tham gia săn thú, đây là lần đầu tiên nhìn thấy Hoàng thượng ôn nhu như thế, tròn mắt của bọn họ sắp rơi ra luôn. Dù sao đa số bọn họ đều ôm cháu trai không ôm con trai, nhưng Hoàng thượng không chỉ ôm Đại Hoàng tử còn ôm vô cùng thân thực, rõ ràng ngày thường cũng rất hay ôm.

Thậm chí trạng thái Đại Hoàng tử lẻ trong lòng ngực hẳn chính là trạng thái ỷ nại.

Giờ phút này ngôi cửu ngũ không còn là Hoàng thượng mà là một người cha, là một người cha vô cùng yêu thương con trai của mình.

"Nháo Nháo, con thích cái nào liền lấy cái đó!" Tiêu Nghiêu ngồi xổm trên mặt đất, nhẹ nhàng vung tay lên, rất hào phóng nói tất cả đồ vật trên thảm lông tùy ý con trai hẳn chọn lựa.

Nhóc con đã có thể mở miệng gọi người nhưng lại chưa thể đi được, chỉ có thể bò.

Hắn tò mò mà nhìn nhìn đồ vật bốn phía: cầm, kỳ, thư, họa, chuỷ thủ, bảo kiếm... Hắn sờ cái này một chút, lại sờ cái kia một chút vô cùng vui vẻ.

Nhưng cuối cùng hắn cũng không chọn những cái đó, hắn nắm một cái ấn rất to, ấn làm bằng ngọc điêu khắc tỉ mỉ, trên ngọc ấn có khắc hình rồng.

Mọi người kinh ngạc hít một hơi, đây là đồ vật mới được thêm vào năm nay, chỉ cần nhìn qua là biết cái ngọc ấn này tượng trưng cho ngọc tỷ.

Trong lòng bọn họ đều đang nói thầm, nếu thứ này là do Hoàng hậu nương nương chuẩn bị thì Hoàng hậu quá mức to gan lớn mật rồi.

Nhưng mà lễ chọn đồ vật đoán tương lai là việc nhà của Hoàng thượng, bọn họ chỉ đến xem lễ, chỉ cần không quá đáng bọn họ cũng không có lý do để xen vào.

"Hoàng thượng, ngọc ấn này tượng trưng cho ngọc tử sao? Đây cũng không phải đồ vật nên xuất hiện trong buổi lễ này, đây không phải là chuyện có ngụ ý tốt." Luôn có kẻ miệng tiện nhin không được mở mồm.

Trương Ngự sử liếc mắt thần tử kia một cái, hăn không nhin được mà thở dài trong lòng.

Vị đồng liêu này thoát nhìn có vẻ rất thông minh, không ngờ lại ngu ngốc vụng về như vậy. Đến lúc này còn chưa nhận ra những đồ vật trong buổi lễ chọn đồ vật đoán tương lai này không phải do Hoàng hậu nương nương quyết định.

Chỉ cần nhìn mức độ được sủng ái của Đại Hoàng tử liền biết những đồ vật muốn xuất hiện trong buổi lễ này không cần Hoàng hậu nương nương lo lắng, Hoàng thượng khẳng định đã quyết định xong từ lâu.

"Ngọc ấn này đúng là tượng trưng cho ngọc tử, trẫm sai người cho vào. Nếu không phải do Hoàng hậu ngăn cản thì trẫm còn muốn đặt chính ngọc tử vào cơ, dù sao Súa này đều sẽ thuộc về hăn, trẫm cho hăn cầm sớm hơn một chút thì có vấn đề gì?"

Tiêu Nghiêu ngẩng đầu lạnh lùng liếc mắt vị triều thần kí một cái, trẫm giọng hỏi.

Vị triều thần kia lập tức lắc đầu, hăn đương nhiên không dám có bất kỳ ý kiến gì.

Tiêu Nháo Nháo bắt lấy ngọc ấn tượng trưng cho ngọc tử rồi quay lại chỗ Tiêu Nghiêu, hắt lập tức ôm con trai của mình lên.

Tiểu gia hỏa cật một bàn tay của hắt ra rồi đặt ngọc ấn vào đó lại ngọt ngào gọi một tiếng phụ hoàng, rõ ràng đang nói cái Ngọc ấn này là của phụ hoàng.

Trên mặt Tiêu Nghiêu lập tức lộ ra biểu tình cao hứng phấn chấn, nhỏ giọng nói: "Các vị ái khanh mau nhìn xem Đại Hoàng tử vô cùng thông minh, hắt không hổ là người trở thành Thái tử trong tương lai. Hắt chỉ nhìn thấy trăm dùng ngọc tử có mấy lần mà vẫn nhớ đây là đồ vật của trăm. Hắt còn chưa được một tuổi đã hiểu những thứ này. Quả nhiên là con trai bảo bối của trăm!"

Lúc Hoàng thượng đang khen Đại Hoàng tử thì như rơi vào một trạng thái liên miên không dứt, trên mặt là nụ cười vô cùng sung sướng.

Giống như đứa trẻ mới một tuổi đang ở trong ngực hắt chính là thần đồng mà cả làng trên xóm dưới đều biết vậy.

Các vị triều thần đã nhìn nhiều thành thói quen, biểu tình trên mặt vô cùng bình tĩnh.

Nếu có một ngày nào đó mà Hoàng thượng không khen Đại Hoàng tử thì bọn họ nên cảm thấy khủng hoảng là vừa.

Sau khi Tiêu Nháo Nháo chọn đồ vật đoán tương lai xong thì bị ôm đi xuống, đương nhiên là ôm đến hậu điện, ôm đến chỗ của Hoàng hậu nương nương.

Hôm nay vai chính là hắt nên đương nhiên sẽ được ôm đi khắp nơi làm vật "triển lãm".

Tần Phiên Phiên còn ôm hân đến chỗ của Tần phu nhân, để bà ngoại được ôm hân một cái.

Tiểu gia hỏa vô cùng ngoan ngoãn, cho dù xung quanh đều là người không quen biết lại toàn mùi phấn son vẫn không khóc không nháo, hân chỉ mở to một đôi mắt tò mò nhìn xung quanh.

"Ai nha, lớn lên thật xinh đẹp, không quá giống Hoàng hậu khi còn nhỏ, chỉ có cái miệng này là giống." Tần phu nhân ôm hân nhìn một lúc lâu, thật cẩn thận nắn bóp bàn tay nhỏ xinh của hân.

Kỳ thật trước đó bà đã nghĩ kỹ càng rồi, nếu có cơ hội ôm Đại Hoàng tử thì cố gắng ôm lâu một chút, không nên sờ linh tinh.

Bởi vì chung quanh toàn người, không biết có bao nhiêu đôi mắt đang nhìn chăm chăm, bà cũng sợ mình làm ra động tác nào vượt qua quy củ. Nhưng lúc ôm Đại Hoàng tử vào trong ngực thì bà lại vô cùng luyến tiếc, trái tim cũng đang run rẩy.

Nhìn một chút đôi tay nhỏ bé của hân đáng yêu vô cùng, vừa trắng vừa mềm, cầm ỡn trong tay mình vô cùng thoải mái.

- - -

Sau khi buổi lễ chọn đồ vật đoán tương lai kết thúc mấy ngày thì sẽ đến đại điển lập Thái tử.

Sáng sớm, Tiêu Nháo Nháo đã bị gọi dậy, cho dù nhóc con có không vui khi bị gọi dậy thì bà vũ cũng không dám chậm trễ giờ lành.

Đế Hậu cũng dậy chuẩn bị từ sớm, nhưng ma chai người bọn họ đều có chút uể oải.

Sáng sớm lúc Trương Hiến Năng đến thì nhìn thấy dưới mắt hai người quầng thâm to đùng thì mắng thăm trong lòng.

Không phải đâu? Hôm nay là ngày quan trọng như vậy là Đế Hậu còn không chịu ngủ sớm, vội vàng làm bậy làm bạ?

Hơn nữa xem tình hình này rõ ràng là một đêm không ngủ, bộ dáng uể oải không phấn chấn kia của Hoàng thượng có thể là do bị hút khô tinh khí rồi cũng nên?

Trương Hiến Năng vừa nhú mày vừa chép miệng nghĩ: sau này Tiêu Nháo Nháo lớn lên cũng sẽ trở thành người có "tuổi thơ tươi đẹp" giống như Hoàng thượng.

Tiêu Nghiêu và Tần Phiên Phiên quá mức ân ái, đứa con trai giống như là cái kẻ thứ ba, cho dù là ai cũng không thể nhận được.

Nếu ý tưởng này của Trương Đại tổng quản bị Hoàng thượng biết, ngôi cửu ngũ đảm bảo sẽ trở mặt.

Bởi vì hắn cũng không có làm bậy làm bạ cả một đêm mà chỉ làm có gần nửa đêm thôi.

Tình cảm đang mặn nồng, hắn đang muốn đại chiến thêm một hiệp nữa liền đi ngủ thì Tiêu Nghiêu bỗng nhiên nhớ ra Nháo Nháo nhà hắn còn chưa có đại danh.

Quan viên của Khâm Thiên Giám đã nhắc nhở hắn rất nhiều lần nhưng hắn chưa chọn được tên hay nên vẫn để đó.

Ngày hôm sau là đại diện lập Thái tử nên gần nửa đêm Đế Hậu bò dậy từ trong ổ chăn bắt đầu nghĩ đại danh cho con trai.

Kết quả suy nghĩ suốt đêm, cuối cùng cũng quyết định được đại danh.

"Hoàng thượng, Khâm Thiên Giám cho người tới hỏi đại danh của Thái tử viết trên ngọc điệp là gì?" Trương Thành vô cùng lo lắng chạy tới dò hỏi.

Lúc người của Khâm Thiên Giám đến hỏi hần thì hần liền ngốc lảng tại chỗ. Không ngờ Hoàng thượng lại không đáng tin cậy tới trình độ này, đến bây giờ còn chưa quyết định đại danh cho Đại Hoàng tử.

"Tiêu Mặc, mặc trong mực nước." Tiêu Nghiêu hừ lạnh một tiếng, trầm giọng nói cho hần.

Trương Thành thở dài nhẹ nhõm một hơi, may mắn Hoàng thượng đã nghĩ ra, nếu không thì đại điển lập Thái tử hôm nay sẽ thành trò cười.

"Tuân mệnh, nô tài liền đi nói cho bọn họ." Trương Thành lập tức hành lễ, lui về phía sau hai bước liền muốn xoay người rời đi.

Nhưng hần còn chưa kịp đi đã bị Hoàng thượng gọi lại: "Đứng lại, trẫm đặt tên này như thế nào?"

"Dễ nghe a, vô cùng dễ nghe, là cái tên hay nhất mà nô tài từng nghe. Vô cùng xứng với Đại Hoàng tử, vừa nghe liền biết người mang tên này là người có tài học, trong ngực có khâu hác."

Trương Thành lập tức bắt đầu mở ra hình thức nịnh nọt, nô tài như bọn họ thì khen chủ tử cũng là một môn học vấn.

Hần không có văn thái hoa mỹ gì, trong đầu cũng không nhiều học thức nhưng đã lấy ra bản lĩnh lớn nhất của mình, hần nhớ được câu nói dễ nghe nào đều mở mồm nói hết.

Lúc này Tiêu Nghiêu mới buông tha hần, phất phất tay đồng ý hần rời đi.

Trương Thành thở dài nhẹ nhõm một hơi ở trong lòng, lập tức vất chân lên cổ mà chạy, giờ lành cũng không chịu đợi người.

Đại diện lập Thái tử liền diễn ra trong khung cảnh gà bay chó sủa như vậy, Thái tử điện hạ vô cùng mệt mỏi.

Ở trên đại điện lúc Trương Hiến Năng đang tuyên đọc chiếu thư lập Thái tử thì Tiêu Nháo Nháo đang nằm ngủ ngon lành trong lòng ngực Tần Phiên Phiên, khóe miệng còn chảy ra nước miếng.

Văn võ bá quan đều nhìn chăm chăm Tiêu Nháo Nháo, trong lòng vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ.

Ngày mà Thái tử điện hạ có thể giúp Hoàng thượng xử lý tấu chương chỉ sợ còn xa vô cùng.

Tần Phiên Phiên cảm nhận được những ánh mắt đó, trong lòng vô cùng xấu hổ nhưng trên mặt còn phải cố gắng mỉm cười.

Nàng cũng muốn đánh thức tên nhóc này, nhưng cũng cố kỵ, biết đâu sau khi đánh thức hẳn lại có rời giường khí tức giận thì sao, ở trên đại điện lập Thái tử gào khóc.

Nếu vậy thì đại diện lập Thái tử hoàn toàn huỷ hoại, cho nên vẫn là để hăn ngủ yên như vậy đi.

Đến nỗi Tiêu Nghiêu sau khi bái xong liệt tổ liệt tông của Tiêu gia thì nhìn thấy như hình ảnh này lập tức vui mừng khôn siết trong lòng.

Nhìn nhi tử của ta mà xem, cho dù là ngủ cũng vô cùng chuyên chú, chuyên tâm, lại còn dung mạo xinh đẹp, về sau khẳng định là một Hoàng đế tốt.

Sau khi đại điển chấm dứt, đêm đó Hoàng thượng viết 《 nhật ký trường thành vui sướng của Nháo Nháo 》 , hắc viết vô cùng nghiêm túc, còn sao chép cả nội dung của chiếu thư lập Thái tử vào.

Cuối cùng ôm nhìn rất nhiều lần mới cảm thấy mỹ mãn mà cất nhật ký đi.

Tần Phiên Phiên thò lại gần, quả nhiên phát hiện Hoàng thượng lại khen bản thân từ đầu chí cuối viết vào trong nhật ký, hoàn toàn không cảm thấy thẹn.

"Ta thật sự có một phụ hoàng tốt, vô cùng vô cùng tốt. Hắc là nam nhân tôn quý nhất trên đời này, đồng dạng cũng là phụ hoàng lợi hại nhất, hắc không có gì không làm được, ta muốn cái gì hắc đều có thể cho. Trong buổi lễ chọn đồ vật đoán tương lai ta chọn ngọc tử, hắc lập tức lập ta làm Thái tử, hơn nữa còn nói chờ đến lúc ta lớn lên có thể tự mình chống lên một khoảng trời liền truyền ngọc tử cho ta, chắc chắn không truyền cho người khác."

Tần Phiên Phiên vừa nhìn vừa cười, hơn nữa nhin không được đọc ra tiếng.

Vô luận là nàng hay là Hoàng thượng lúc viết nhật ký đều dùng giọng điệu của Tiêu Nháo Nháo để viết.

Đương nhiên lúc Tiêu Nghiêu viết thì tận lực khoe khoang phụ hoàng, còn lúc nàng viết thì chủ yếu khen mẫu hậu.

Danh nghĩa là nhật ký trường thành của Tiêu Nháo Nháo nhưng thực ra là nhật ký khoe khoang của phu thê bọn họ. Da mặt hai phu thê càng ngày càng dày, hơn nữa không hề có ý định khiêm tốn.

"Trẫm viết rất tốt nhỉ?" Tiêu Nghiêu chớp chớp mắt với nàng, vẻ mặt tự mãn.

Tần Phiên Phiên trực tiếp cười ra tiếng, nàng ho nhẹ hai cái rồi tiếp tục đọc: "Hôm nay là đại điển lập Thái tử của ta, mặc dù ta là tiêu điểm của toàn trường nhưng ta phát hiện phụ hoàng mới là điểm sáng chói mắt nhất. Phụ hoàng còn trẻ khỏe mạnh, lại có tài hoa hơn người, còn có quyền thế ngập trời. Cả buổi lễ mẫu hậu đều nhìn chăm chăm phụ hoàng, đều không chịu dời mắt, ta còn có chút ghen tỵ. Quả nhiên về sau ta trưởng thành cũng phải trở thành một nam nhân xuất sắc như phụ hoàng. Mặc dù không thể bằng phụ hoàng nhưng ta sẽ tiếp tục nỗ lực, tranh thủ trở thành người giống hần."

Mấy câu sau này quả thực không nở nhìn, câu sau càng khoe khoang khoác lác hơn câu trước.

Trình độ khoe khoang của Hoàng thượng càng ngày càng cao, những câu như thế này hần cũng có can đảm viết ra được.

Tần Phiên Phiên buông nhật ký xuống thì không nhìn được mà cười như điên.

Nàng cảm thấy quả thực không thể nói lý, Hoàng thượng đánh giá chính mình càng ngày càng cao.

"Trẫm viết không đúng sao? Khiến nàng cười thành như vậy, nàng mà còn cười nữa sẽ khiến trẫm tức giận, là coi rẻ quân uy." Tiêu Nghiêu nhíu chặt mày nhìn nàng, trên mặt tràn đầy không vui.

Hần nói xong thì Tần Phiên Phiên cười càng điên cuồng hơn.

"Hoàng thượng, người viết trắng trợn như vậy, khen bản thân mình thành một bông hoa chẳng nhẽ không sợ Nháo Nháo lớn lên đọc được quyển nhật ký này sẽ bị nội dung chọc cười ào? Vốn dĩ trong lòng hần phụ hoàng giống như bầu trời của hần, nhưng tong quyển nhật ký này lại không đứng đắn thành như vậy, có lẽ bầu trời trong lòng hần cũng mau sụp đổ."

Khó khăn lắm Tần Phiên Phiên mới có thể ngừng cười, nhưng yếu cười trong lòng lại không có cách gì ngăn cản.

Tiêu Nghiêu cau mày cẩn thận nghĩ, lập tức hỏi: "Nàng cảm thấy trầm viết quá khoa trương?"

Tần Phiên Phiên theo bản năng gật đầu: "Đương nhiên, nào có người tự khoe khoang như vậy. Khẳng định là quá khoa trương."

Nam nhân nghiêm túc nhìn chăm chăm đôi mắt nàng, giống như đang cân nhắc chuyện nàng vừa nói.

Tần Phiên Phiên bị biểu tình nghiêm túc của hắc hủ dọa, không khỏi sửng sốt thấp giọng hỏi: "Làm sao vậy?"

"Nói đến mức này còn gọi khoa trương, nàng viết thư tình cho trầm mới càng khoa trương. Khen trầm trở thành nam nhân có một không hai trên đời, là nam nhân độc nhất vô nhị trên thế giới." Tiêu Nghiêu xua xua tay.

"Không có khả năng, thần thiếp viết thư tình cho ngài lúc nào?" Tần Phiên Phiên phản bác theo bản năng.

Tiêu Nghiêu lập tức cao giọng gọi Trương Hiến Năng: "Đi mang ý chỉ Hoàng hậu viết cho một mình trầm lúc trước đến đây để cho nàng nhìn một cái, nàng thật đúng là quý nhân hay quên sự."

Trương Hiến Năng tuân lệnh lập tức phân phó tiểu thái giám chạy tới Long Càn cung lấy.

Tần Phiên Phiên nhìn bộ dáng định liệu trước của Tiêu Nghiêu thì trong lòng có dự cảm không ổn, giống như nàng đã quên mất chuyện gì.

"Hoàng thượng, chàng sẽ không tìm đại một cái ý chỉ để lừa ta đi? Trên mặt chàng chính là biểu tình muốn nàng đẹp a." Tần Phiên Phiên để sát vào hắn, nhẹ nhàng nheo lại đôi mắt nhìn hắn nói.

"Đúng vậy, trẫm chính là muốn nàng đẹp. Một ngày trước chơi cái lục lạc cung rất vui nha, đêm nay chúng ta lại tiếp tục."

Tiêu Nghiêu nói được nửa câu lại nhớ đến buổi tối điên cuồng đó, hắn giơ tay lên vuốt ve nhẹ nhàng khuôn mặt nàng, trong mắt mang theo ý trêu chọc.

Da đầu Tần Phiên Phiên từng trận tê dại, cách chơi đêm đó quá cao cấp khiến nàng ngượng ngùng giống như tiểu cô nương chưa tướng thị tẩm vậy, quả thực không dám nhớ đến nếu không cảm giác ngượng ngùng xấu hổ đó lại bùng lên, sẽ khiến cả người nàng hồng như tôm luộc.

"Hoàng thượng, đã mang đến." Trương Hiến Năng hai tay dâng lên ý chỉ, lén lút nhìn Tần Phiên Phiên, trong ánh mắt lộ ra cảm xúc vi diệu.

Không đợi Tần Phiên Phiên nhìn kỹ, Trương Hiến Năng trực tiếp lui xuống.

Tiêu Nghiêu ho nhẹ một tiếng, trực tiếp mở ý chỉ ra.

Tần Phiên Phiên nhìn tư thế này của hắn thì phát hiện đây đúng là ý chỉ do Hoàng hậu ban ra, nhưng từ lúc nàng làm Hoàng hậu thì tất cả ý chỉ ban ra đều được ghi chép trong danh sách.

Linh quang chợt loé lên trong đầu, đột nhiên nhớ đến trước đó Hoàng thượng có nói: ngày đó nàng uống say viết đạo ý chỉ đầu tiên cho Hoàng thượng.

"Thần thiếp ái mộ Hoàng thượng đã lâu, ngày đêm khó ngủ, không buồn ăn uống. Quân tử đoan chính, ta vì người hồn khiên mộng nhiều.

Đương kim ngôi cửu ngũ Tiêu Nghiêu là nam nhân mạnh nhất trên đời này. Vô luận trên giường hay là dưới giường, đã trải nghiệm qua, chứng thực!"

Nam nhân dùng giọng điệu vô cùng khoa trương mà đọc ra, câu đầu còn thực bình thường nhưng đến mấy câu sau thì hoàn toàn là giả đứng đắn.

Nhất là câu cuối: "Vô luận trên giường hay là dưới giường" và "đã trải nghiệm qua" quả thực muốn mạng già của nàng.

Mặt Tần Phiên Phiên giống như là có lửa đốt vậy, đỏ bừng.

"Hoàng thượng, đến tột cùng cái ý chỉ này là do ai viết?" Nàng lập tức đứng dậy muốn cướp lấy ý chỉ nhưng bị Tiêu Nghiêu tránh thoát.

Nam nhân vốn dĩ liền cao hơn nàng rất nhiều, tay giơ ý chỉ lên khiến nàng không thể với tới, cho dù nàng nhảy lên cũng phí công.

Nàng ngượng ngùng đến nỗi không dám ngẩng đầu lên, cả người không nóng đến mức bắt đầu đổ mồ hôi.

"Nàng nói đi? Đây là ý chỉ, trừ bỏ nàng còn có ai có thể viết được. Đây là bằng chứng nàng thông báo với trẫm, trẫm sẽ bảo quản cực kỳ cẩn thận." Hắn vừa nói vừa cuộn ý chỉ lại, bộ dáng vô cùng trân quý ý chỉ này.

"Không được, mau trả lại cho thần thiếp, thần thiếp không hề nhớ mình có viết ý chỉ này, chắc chắn là chàng tự viết đúng không?" Tần Phiên Phiên chắc chắn không tin do nàng viết, nàng không có chút ấn tượng nào với cái ý chỉ vô cùng xấu hổ này.

Cho dù trong đầu nàng nhớ mang máng là đêm hôm đó uống say nàng có viết cái gì nhưng nàng kiên quyết không thừa nhận.

"Trên ý chỉ rõ ràng là chữ của nàng, Trâm cho nàng xem một chút, trẫm khinh thường làm chuyện bản thân tự viết ra nó. Rõ ràng là chính tay nàng viết."

Hắn vừa nói vừa mở ý chỉ ra lần nữa muốn đưa cho nàng xem.

Tần Phiên Phiên trợn tròn đôi mắt, chờ ý chỉ đưa đến trước mặt nàng thì nàng lập tức giơ tay lên muốn cướp lấy nhưng Hoàng thượng cảnh giác vô cùng, đột nhiên rút trở về, nàng lại bắt hụt.

"Còn nghĩ đoạt đồ vật từ trong tay của trẫm, đây là thư tình nàng viết cho trẫm làm sao có thể thu hồi dễ dàng như vậy. Lúc trẫm viết giấy cam đoan cho nàng cũng không có thu hồi còn gì."

Tiêu Nghiêu đuổi tay chọc chọc cái trán của nàng.

Tần Phiên Phiên chun mũi với hắn, lập tức nói: "Chuyện này không giống, giấy cam đoan của chàng cũng không có xấu hổ đến trình độ này. Nếu như bị người khác thấy, ta không cần sống nữa."

Nàng vừa nói vừa lấy đôi tay che mặt, máu tập trung hết lên mặt nóng bừng đến nỗi nàng sắp không chịu nổi.

"Trẫm làm sao có thể mang thư tình nàng viết cho trẫm đưa cho người khác xem. Đương nhiên chỉ có hai người chúng ta biết."

"Vậy tại sao lúc này Trương Tổng quản lại nhìn ta bằng ánh mắt vi diệu như vậy? Chẳng lẽ hắn không biết?" Tần Phiên Phiên hai tay chống eo, lập tức biến thành hình tượng người đàn bà đánh đá.

Tiêu Nghiêu sửng sốt một chút, lập tức gọi Trương Hiến Năng vào.

Trương Đại tổng quản năm mơ cũng chưa nghĩ đến chính mình chỉ liếc nhìn Hoàng hậu nương nương một cái liền gặp phải tai bay vạ gió như

vậy. Hắn hồi cũng không kịp, vì cái gì mắt rút gân lại đi liếc mắt quả đào tinh một cái?

"Nô tài không biết nội dung ý chỉ viết cái gì, đây là ý chỉ Hoàng hậu nương nương viết cho Hoàng thượng nô tài làm sao có gan dám xem. Nô tài bảo đảm. Lúc này chỉ là tò mò nên nhìn Hoàng hậu nương nương một cái thôi, nô tài muốn biết Hoàng hậu có chút ấn tượng gì với đạo ý chỉ này hay không mà thôi." Trương Hiến Năng cảm thấy bản thân vô cùng oan uổng, nhưng hắn cũng không dám làm gì, phải nhẹ nhàng giải thích rõ ràng tránh cho trọc giận hai vị này.

Tiêu Nghiêu phát phát tay, rất may cuối cùng cũng buông tha hắn.

"Người mau cất ý chỉ đi, đừng làm cho Hoàng hậu lấy đi, chỉ có trẫm ra lệnh lấy thì người mới được lấy ra." Tiêu Nghiêu dặn dò một câu, rõ ràng là vô cùng trân quý lá "thư tình" đặc biệt này.

Tần Phiên Phiên bĩu môi, liếc mắt khinh bỏ hắn một cái, giận dữ nói: "Thần thiếp cũng không hiếm lạ nó!"

Tiêu Nghiêu cười khẽ một tiếng rồi ngoắc ngón tay với nàng, trên mặt là nụ cười giả hoạt xấu xa.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 163: Có Người Hành Thích

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: Nga Quý tần

Vẻ mặt Tần Phiên Phiên không vui, nhưng vẫn bỏ qua, muốn nghe Hoàng thượng nói gì.

Kết quả nam nhân ôm eo nàng, trực tiếp mang nàng vào nội điện.

"Làm gì?" Tần Phiên Phiên lập tức giãy giụa suy nghĩ muốn thoát khỏi hắn, nhưng cánh tay nam nhân lại kiên cố, căn bản không nhúc nhích được.

"Làm gì, có phải nàng đã quên lúc trước trẫm nói với nàng, đọc ý chỉ này phải lên giường đọc. Dù sao cũng là thư tình nàng viết cho trẫm, trẫm vừa nghe liền hoàn toàn không chống đỡ được."

Tiêu Nghiêu vừa mang nàng đi về phía trước, trong miệng vừa nói những lời này.

Sắc mặt Tần Phiên Phiên đỏ lên, gần đây Hoàng thượng chính là thích giở trò lưu manh, chỉ là nàng đang then quá hóa giận, tất nhiên càng không thể hòa theo hắn.

Động tác của nàng vô cùng nhanh chóng, lập tức muốn né tránh khỏi sự kiểm chế của hắn, trực tiếp chạy hướng khác.

Kết quả nàng còn chưa chạy được mấy bước, lại lần nữa bị người bắt được, Tiêu Nghiêu giữ chặt nàng, thấy Tần Phiên Phiên rõ ràng không phối

hợp, còn một mực muốn chạy trốn, không khỏi khẽ cười một tiếng.

"A ——" Tần Phiên Phiên kêu nhẹ một tiếng, cả người đã bị nam nhân khiêng lên, cuối cùng tất nhiên không thể nào chống cự.

Nội điện lại lần nữa lâm vào một mảnh xuân ý dạt dào, Trương Đại tổng quản dẫn chư vị cung nhân canh giữ ở ngoài điện, không khỏi khẽ thở dài một hơi.

Gần đây cuộc sống gia đình của Hoàng thượng thật sự quá tốt, có Hoàng Hậu nương nương xinh đẹp ở bên, Đại hoàng tử cũng được phong làm Thái tử điện hạ, chỉ còn chờ hãn trưởng thành, ngày lành của Hoàng thượng sẽ càng nhiều.

Dưới tình huống như thế, nửa năm chớp mắt đã trôi qua.

Thình thoảng lúc Tiêu Nghiêu mang theo Thái tử đi hái trái cây, mới vừa ôm thẳng nhỏ lắc lư vài cái, bỗng nhiên hãn phát hiện chính mình bắt đầu có chút thở hổn hển.

Cái loại cảm giác lực bất tòng tâm này lập tức trở nên vô cùng rõ ràng, Tiêu Nghiêu nao nao, cũng không để ở trong lòng, muốn kiên trì chơi đùa với thẳng nhỏ.

Lại phát hiện cánh tay mình mỗi như, thật sự không ôm được thẳng nhỏ.

"Tiêu Nháo Nháo, có phải người lớn quá nhanh không? Gần nhất ăn có chút nhiều hả?" Tiêu Nghiêu duỗi tay vỗ mông nhỏ của hãn, giao hãn cho Trương Thành, để Trương Thành ôm hãn đi chơi.

Kết quả Trương Thành gầy như con khỉ, ôm Thái tử điện hạ chạy trốn thật mau, hơn nữa động tác nhanh nhẹn, Tiêu Nháo Nháo duỗi tay chỉ chỗ nào liền đi chỗ đó.

Hắn còn để Thái tử điện hạ cười ở trên cổ, chạy một đường không ngừng lại, mặt không hồng thở không hỗn hển, thân thể vô cùng nhẹ nhàng.

Tiêu Nghiêu còn đang chuẩn bị cười nhạo một phen, kết quả lập tức thành vả mặt.

Nghe Tiêu Nháo Nháo cười "Ha ha ha" là biết hắn hưng phấn thế nào, Trương Thành lại tuổi trẻ cường tráng bao nhiêu.

Ngôi cửu ngũ để bụng.

Đây là điều sau khi mọi người mang theo Thái tử điện hạ hái trái cây xong mới phát hiện.

"Phụ hoàng phụ hoàng, hái quả quả. Quả quả ngọt sao?" Tiêu Nháo Nháo chậm rãi đi theo phía sau hắn, thân ảnh nho nhỏ cao đến đầu gối Hoàng thượng, đi còn chưa vững.

Nháo Nháo biết đi hơi muộn, mười tám tháng mới có thể đi một đoạn, vô số cung nhân đi theo phía sau đều mở rộng cánh tay như gà mái mẹ, sợ hắn té ngã không đỡ kịp lúc.

"Không ngọt, đắng." Tiêu Nghiêu cau mày, đáp hắn một câu.

"A, sao lại đắng? Mẫu hậu nói rất ngọt, ta phải đi về tìm mẫu hậu."

Mặt thẳng nhỏ lập tức nhú lại, nhưng không khóc, dấu móng chạy về phía trước.

Mọi người đi theo phía sau lập tức đuổi theo, thẳng nhỏ này còn mặt tã, móng nhỏ xoắn qua xoắn lại, quả thực có thể làm cho người ta tức cười.

Chờ hai cha con đều đã trở lại, Tiêu Nháo Nháo lập tức tìm Tần Phiên Phiên cáo trạng, nói vì sao muốn gạt hắn.

"Mẫu hậu không lừa người, trái cây ngọt." Tần Phiên Phiên chỉ quả đào chín hồng, thoát nhìn đã thấy rất ngọt.

Bởi vì cái phong hào "Đào" trước kia của Tần Phiên Phiên, hai năm trước Hoàng thượng cho người trồng hơn chục gốc cây đào tại hậu cung, nên mỗi năm đến thời điểm đào chín là có thể hái đào.

"Chính là phụ hoàng nói dối." Tiêu Nháo Nháo chớp đôi mắt to, nghiêm túc nói cho nàng, trên mặt lộ ra vài phần biểu tình hoang mang.

Đồng dạng đều là quả đào, vì sao phụ hoàng và mẫu hậu nói không giống nhau, trước nay hẳn chưa từng gặp qua loại tình huống này.

"Người ném thử xem, chẳng phải sẽ biết là ngọt hay đắng sao?" Tần Phiên Phiên xoa đầu hẳn, dịu dàng giải thích.

"Đúng vậy, Trương Thành, gọt quả đào này cho ta." Tay ôm quả đào lớn, lớn tiếng kêu to tên Trương Thành.

Vừa rồi hẳn cười trên cổ Trương Thành, chơi đến vui vẻ, cho nên liền nhớ kỹ tên của tiểu thái giám thông minh này.

"Đến ngay." Trương Thành lập tức chạy lại đây.

Kết quả tay Tiêu Nháo Nháo quá nhỏ, quả đào kia liền rơi khỏi tay hẳn xuống mặt đất, ục ục mà lăn vài vòng, vừa lúc Trương Thành cúi eo đỡ liền lăn vào trong tay hẳn.

"Thái tử điện hạ thật là thần cơ diệu toán, nhanh như vậy đã đưa quả đào đến trong tay nô tài." Trương Thành vừa thuận miệng khích lệ hẳn, vừa giơ ngón tay cái lên với hẳn.

Thằng nhỏ lập tức lại nở nụ cười, hẳn rất thích người khác khích lệ hẳn, lại bước những bước ngắn tập tễnh đến bên cạnh Trương Thành.

Tần Phiên Phiên nhìn bộ dáng vui sướng này của hắc, không khỏi nở nụ cười theo, hoàn cảnh xung quanh đều bởi vì hắc mà tăng thêm sức sống, giống như cảm xúc vui vẻ của mọi người đều bị gợi lên.

Đương nhiên ngoại trừ Tiêu Nghiêu vẻ mặt trầm ngâm ở chỗ kia, Trương Hiến Năng vốn cũng nở nụ cười theo, kết quả quay đầu thấy bộ mặt này của ngời cửu ngũ, lập tức ho nhẹ một tiếng, nháy mắt nghiêm mặt.

Chủ tử đang hậm hực, đám nô tài bọn họ cười cái gì mà cười.

"Hoàng thượng đây là làm sao vậy? Chẳng lẽ bị Nháo Nháo làm chàng tức giận?" Tần Phiên Phiên đi tới, cười khẽ hỏi một câu.

Tiêu Nghiêu xoay đầu, vẻ mặt nghiêm túc mà nhìn nàng, hỏi: "Có phải trầm già rồi hay không?"

Tần Phiên Phiên sửng sốt, không rõ hắc đột nhiên hỏi vấn đề này làm chi, lập tức trả lời: "Không già, ngài rất trẻ."

"Nói thật!" Tiêu Nghiêu nghiêm túc nói một câu.

Tần Phiên Phiên tỉ mỉ đánh giá hắc một lần, nhìn từ đầu đến chân, lại giơ tay sờ mặt hắc, nghiêm túc trả lời: "Thật sự không già. Vì sao hỏi như vậy? Có ai nói ngài già rồi sao?"

Đầy mặt nàng đều là thần sắc nghi hoặc, trong lòng còn nói thầm, đến tột cùng là lá gan ai lớn như vậy, cũng dám nói Hoàng Thượng già.

Tiêu Nghiêu lắc đầu, trầm mặc ngồi ở chỗ kia, tựa như một mình sinh hồn dỗi.

"Vậy vì sao trầm vừa ôm Tiêu Nháo Nháo một lát liền bắt đầu thở hổn hển?" Hắc ghen hồi lâu, mới hỏi khỏi miệng, hiển nhiên chính mình cũng cảm thấy mất mặt.

Tần Phiên Phiên sửng sốt một chút, ngay sau đó khước miệng hơi cong lên, quả thực là không khắc chế được mà muốn cười.

Kết quả đối diện với ánh mắt tràn ngập oán niệm kia của Hoàng thượng, nàng lại lập tức nhấp miệng, muốn nén cười lại.

Cuối cùng nàng ho nhẹ một tiếng, nói: "Thật là không già, nhưng thần thiếp cảm thấy hình như ngài có chút mập ra."

Nàng vừa dứt lời, Tiêu Nghiêu lập tức đứng dậy khỏi ghế, dương cao thanh âm nói: "Không có khả năng, mỗi ngày trẫm đều kéo cung bắn tên, sao có thể béo?"

Trương Hiến Năng đứng ở một góc xem diễn, nghe được lời này của Hoàng hậu nương nương, quả thực muốn vỗ tay cho nàng.

Hoàng Hậu nương nương thật sự dám nói, đến loại lời nói này cũng không kiêng nể gì mà nói ra, quả thực là động đến lòng tự ái của Hoàng thượng.

Tần Phiên Phiên nhướng mày, không nói chuyện, chỉ là ánh mắt lưu luyến trên người hắn, tựa như đang đánh giá rốt cuộc hắn nặng bao nhiêu.

Tiêu Nghiêu lập tức nói: "Trẫm không có khả năng béo, đây là thân thể trẫm, tự trẫm rõ ràng."

Tần Phiên Phiên ngẩng đầu trợn mắt: "Nhưng người cảm nhận được cân nặng ngài biến hóa mỗi ngày chính là thần thiếp. Tự ngài cân thế nào?"

Nàng chính là cái cân, mỗi ngày lăn qua lộn lại đều có thể đánh giá ra trọng lượng của Hoàng thượng.

Tiêu Nghiêu sửng sốt một chút, tức muốn hộc máu mà kêu lên với nàng: "Hoàng hậu, lời nói của nàng cũng quá lộ liễu!"

"Hoàng thượng nói chuyện càng lộ liễu! Ngài không cần suy nghĩ nhiều, ngài không nặng, là ta gầy, cho nên yếu đuối mong manh được chưa?" Tần Phiên Phiên xua tay, lập tức muốn đỡ dành hẳn.

Kết quả Hoàng thượng lui về sau một bước, cự tuyệt nàng tới gần, sau đó thở phì phì rời khỏi Thường Đào các, hiển nhiên là một mình sinh hồn đổi.

Đối với bóng dáng nam nhân rời đi, Tần Phiên Phiên không khỏi bĩu môi, không hề có ý hoảng loạn, thậm chí còn cười giảo hoạt.

Ai bảo Hoàng thượng vẫn luôn lấy ý chỉ kia ra để chê cười nàng, đến bây giờ nàng còn chưa thoát ra được, trong lòng còn lưu lại một bóng ma thật sâu.

Buổi tối hôm đó Hoàng thượng kéo nàng lên giường, khi đang tình nồng mật ý còn muốn nàng lấy ý chỉ ra đọc.

Lúc ấy đầu óc nàng mơ mờ hồ hồ, nào còn nhớ rõ, nhưng người này lại cứ không chịu buông tha nàng, vừa thông thả ung dung cọ xát, vừa bắt nàng hẳn đọc một câu, nàng nói theo một câu.

Cuối cùng không biết là ý chỉ làm nàng cảm thấy thẹn, hay là hoan hảo càng làm cho nàng chịu không nổi.

Tóm lại hai người nằm lên nhau, cả người nàng đều ở trạng thái sắp nổ tung.

Đây cũng coi như là báo thù, Tần Phiên Phiên nghĩ đến đây, tươi cười trên không thể che lấp được.

"Là ngọt, quả quả thật ngọt!" Trong tay Tiêu Nháo Nháo cầm một miếng đào tiến vào, phía sau tất nhiên lại là vài cung nhân đi theo.

Trên mặt hăn toàn là biểu tình hoan hô nhảy nhót, cuối cùng sau khi chạy vào, lập tức muốn đưa miếng đào cầm trong tay cho Tần Phiên Phiên nếm thử.

"Ừ, rất ngọt. Nháo Nháo thật lợi hại." Tần Phiên Phiên làm bộ cắn một miếng, thuận tay sờ đỉnh đầu hăn, miệng không ngừng khích lệ.

Tiêu Nháo Nháo nghe được mẫu hậu khen, tươi cười trên mặt càng sâu.

Hăn đuổi cổ, tầm mắt quét một vòng quanh điện, lại không phát hiện tung tích của Tiêu Nghiêu, lập tức phát ra tiếng hỏi: "Phụ hoàng, phụ hoàng, trái cây ngọt."

Nhưng hiển nhiên hăn tìm một vòng, cũng không có bóng dáng phụ hoàng hăn.

Bên cạnh, Liễu Âm không khỏi yên lặng nói thầm một câu trong lòng: Phụ hoàng người bị mẫu hậu người làm tức giận bỏ đi rồi, thời điểm bỏ đi còn tức đến phòng mồm trợn mép, càng giống một con heo hai trăm cân.

Tiêu Nghiêu trở lại Long Càn cung, phê duyệt vài quyển tấu chương, liền hoàn toàn ngồi không yên.

Bởi vì toàn bộ đầu óc hăn đều đặt ở bộ dáng chê cười của Tần Phiên Phiên: Hai chữ "Ngài béo" vẫn luôn vang vọng bên tai hăn.

Thanh âm từ lớn đến nhỏ, lại từ nhỏ đến lớn, tùy lúc mà rõ ràng hay mơ hồ, còn có vô số tiếng vang, quả thực là thời thời khắc khắc đều muốn mạng của hăn, làm toàn bộ cảm xúc của hăn trở nên bức bối dị thường.

"Ai..." Tiêu Nghiêu thở một hơi thật dài.

Trương Hiến Năng yên lặng mà đếm, đây là lần thứ mười ba Hoàng thượng thở dài kể từ khi trở về từ Thường Đào các.

Hiển nhiên một câu kia của Hoàng hậu nương nương quả thực giống như bạo kích, làm Hoàng thượng thương tổn không nhẹ.

Trương Đại tổng quản do dự mãi, vẫn không nói cho Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương là đang trêu đùa hăn thôi, hôm nay Hoàng thượng cảm thấy mệt, không phải bởi vì chính mình béo đi không nổi, mà là tối hôm qua thức đêm quá muộn, không có tinh thần.

Cuối cùng Hoàng Thượng đến tấu chương cũng không phê, trực tiếp bắt đầu đi rèn luyện, hoàn toàn mạnh hơn so với trước kia lúc mới luyện công.

Thậm chí sau mỗi ngày lâm triều, hăn đều dành ra một khoảng thời gian luyện võ, dù bận rộn cũng không thay đổi, đến thời gian phê duyệt tấu chương và thương lượng quốc sự cũng bị rút ngắn.

Sau khi Tần Phiên Phiên biết được việc này, nàng không khỏi cười khẽ ra tiếng, ngầm nói giỡn với bọn Liễu Âm: "Nam nhân đều có khủng hoảng tuổi trung niên, hiện giờ ta cũng coi như trở đại thành công thần giúp Hoàng thượng tránh khỏi loại tình huống này."

Mấy cung nữ cũng chưa nói chuyện, chỉ là dùng ánh mắt giao lưu với nhau một chút.

Nếu như lời này bị Hoàng thượng nghe thấy được, chỉ sợ lại thở dài đến nửa ngày.

Đương nhiên chờ Hoàng thượng liên tục luyện hơn mười ngày, hăn đã lấy lại tự tin, lại ôm Tiêu Nháo Nháo đi hái trái cây, hoàn toàn không cảm thấy mệt, thậm chí vẫn luôn ôm Tiêu Nháo Nháo vào vườn trái cây, thật giống như hăn không tổn chút sức lực.

Nhìn Hoàng thượng ôm lấy thằng nhỏ, như có như không mà khoe thể lực của chính mình trước mặt nàng, Tần Phiên Phiên cũng không nói ra, chỉ là vẫn luôn cười khẽ.

...

Thời điểm sinh nhật hai tuổi của Thái tử điện hạ, trong cung bày yến hội nho nhỏ, người được mời đến đều là thân thích hoặc là một vài triều thần trẻ tuổi Hoàng thượng cực kỳ coi trọng.

Trước đó Tần Trí và Tần phu nhân đều đã ở Thường Đào các ôm Thái tử điện hạ, hiện giờ ngồi trong bữa tiệc, trên mặt vẫn là biểu tình vô cùng hưng phấn.

Bọn họ tới tuổi này rồi, hoàn toàn là lúc nên nghỉ ngơi chơi đùa với con cháu.

"Hiện giờ Thái tử mồm miệng lanh lợi, tư duy rõ ràng, đi đường cũng có vài phần phong tư, không hổ là con nối dõi của Hoàng thượng."

Chung quanh cũng đều là lời khen ngợi tấm tắc, đối với việc có thể tới lần yến hội này, mỗi người đều tỏ vẻ hoàn toàn vinh hạnh, huống hồ mọi người đều có ánh mắt, vượt mong ngựa cũng sẽ không làm quá mức lộ liễu khó coi, càng sẽ không bịa đặt.

Thái tử điện hạ chính là đứa con Hoàng thượng vô cùng yêu thích sủng ái, Tiêu Nghiêu sẽ không ngốc đến mức mời những thần tử cổ hủ đến sinh nhật nhi tử hấn khiến cho hấn ngọt ngọt.

Tần phu nhân đảo mắt một vòng, không nhìn thấy thân ảnh Cảnh Vương và Cảnh Vương phi, không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi dưới đáy lòng.

Gần đây Tần Kiêu liên tiếp chế tạo các loại ngẫu nhiên gặp mặt với bà, mỗi lần gặp gỡ, Tần Kiêu đều là một bộ dáng muốn nói lại thôi, điềm đạm đáng yêu mà nhìn bà.

Tần phu nhân chính là không để ý đến, bà luôn cảm thấy Cảnh Vương phi trở nên kỳ kỳ quái quái.

"Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương, Thái tử điện hạ giá lâm ——" ngoài điện truyền đến tiếng thông báo bén nhọn của thái giám.

Lập tức mọi người trong điện đứng dậy hành lễ, Đế Hậu cùng Thái Tử điện hạ chậm rãi đi vào đại điện.

Từ sau khi Tiêu Nháo Nháo đi vắng, ngày thường Tần Phiên Phiên không cho phép cung nhân chung quanh ôm hân, trừ phi là tình huống đặc thù, nếu không kiên quyết không được ôm, kể cả hân có khóc nháo cũng phải tự mình đi.

Đương nhiên mệnh lệnh này vô dụng đối với Hoàng thượng, Tiêu Nghiêu vẫn thích ôm hân.

Tiêu Nháo Nháo cũng rất thân cận với Hoàng thượng, mỗi lần gặp mặt, thấy nhau từ xa, hai cha con đều là đồng thời chạy thật nhanh về phía đối phương, sau đó Tiêu Nghiêu đột nhiên bế hân lên.

Hai người lại là một trận ngây ngô cười khanh khách, Tần Phiên Phiên chưa bao giờ ngăn cản, còn thường xuyên nhìn bọn họ cười đùa.

Hoàng thượng luôn cảm thấy thời thơ ấu và niên thiếu của mình thiếu sự quan tâm của cha mẹ, cho nên hân chiều chuộng Tiêu Nháo Nháo một chút, Tần Phiên Phiên cũng có thể lý giải, làm chính hân lĩnh hội cảm giác có đũa nhỏ thật không dễ dàng.

Sau khi Đế Hậu ngồi xuống, Tiêu Nghiêu nói vài câu, biểu đạt đây chỉ là gia yến thôi, không cần giữ lễ tiết.

Yến hội bắt đầu, cung nhân nối đuôi nhau đi vào, trong tay mỗi người đều bưng khay tiến vào, nhất nhất bày biện ở trên bàn của mọi người.

Đến khi tiểu thái giám cuối cùng đưa đồ ăn vào, đồ ăn đều bày xong, Tiêu Nghiêu liền vẫy tay muốn cho bọn họ đều lui xuống.

Nào biết biến cố đã xảy ra ngay lúc này, tiểu thái giám kia bỗng nhiên phun ra một cây châm từ dưới đầu lưỡi, bắn thẳng về phía Tiêu Nghiêu.

Ánh mắt Tiêu Nghiêu chợt lóe, lập tức đá đổ cái bàn phía trước.

May mắn là Trương Thành hầu hạ bên cạnh, đồ ăn cũng là qua tay hắn mới đưa lại đây, không để những cung nhân đó tới quá gần.

Tiểu thái giám kia thấy một kích không thành, lập tức tiếp tục tấn công, trong miệng còn hô lớn: "Hoàng hậu nương nương, đáng tiếc vẫn lang không thể cứu ngài ra khỏi nước sôi lửa bỏng, chỉ có thể nhìn ngài bị Cửu hoàng đế chà đạp."

Nhưng chung quanh đều là người, một thân ảnh màu đen nhanh chóng bay xuống, một chân đá văng tiểu thái giám kia, lực độ ở một chân này vô cùng lớn, người trước mắt trực tiếp bay ra ngoài.

"Nhanh lên bắt lấy hắn, đừng để hắn tự sát." Sắc mặt Tiêu Nghiêu âm trầm, rống lớn một tiếng.

Ánh vệ lập tức xông lên trước, một bàn tay kiềm chế tiểu thái giám, một tay khác nắm chặt cầm hắn.

Nhưng tiểu thái giám kia đã bắt đầu nôn ra máu, hiển nhiên đã trúng kịch độc, trước khi chết hắn mở to đôi mắt nhìn về phía hai người Đế Hậu

trong điện.

Người trong điện đều lâm vào kinh hoảng, thị vệ canh giữ ngoài điện sôi nổi vọt vào, bảo hộ trước mặt Đế Hậu và triều thần.

Chung quanh lâm vào lặng yên như chết, Tần Phiên Phiên và Tiêu Nghiêu liếc mắt nhìn nhau, trong lòng rõ ràng đây là hướng về phía nàng, làm vậy bản danh tiết nàng.

"Trương Hiến Năng, đi nhìn một cái xem rốt cuộc hắc có phải thái giám thật không?" Tiêu Nghiêu lập tức nhìn thoáng qua Trương Hiến Năng đứng ở bên cạnh, lạnh giọng phân phó.

Trương Đại tổng quản đi thẳng tới chỗ kia, Hoàng thượng đã có phân phó này, khẳng định là có dụng ý, hắc trực tiếp đuổi tay sờ hạ bộ của thái giám kia, căn bản không kiêng dè bất luận kẻ nào.

Nữ tử trong điện đều cúi đầu, tránh đi tầm mắt, trong lòng kinh sợ không thôi.

"Bẩm Hoàng thượng, là thái giám thật." Trương Hiến Năng lập tức nói.

Ảnh vệ tiến lên sờ sờ mặt tiểu thái giám kia, cho đến khi xé ra lớp mặt nạ da người trên mặt.

"Đây là dịch dung, trong cung không có thái giám này, thẻ bài đeo thắt lưng vẫn còn, mới vừa tiến cung không lâu." Thanh âm của ảnh vệ khàn khàn dị thường, hoàn toàn không giống như giọng thật, nhưng đây cũng là một loại phương pháp bọn họ bảo vệ chính mình.

Tiêu Nghiêu phát tay, lạnh mặt nói: "Nâng xuống."

Sắc mặt Tần Trí và Tần phu nhân tái nhợt, thời điểm tiểu thái giám hô lên câu kia, cả người bọn họ toát một thân mồ hôi lạnh, nếu không phải nâng đỡ lẫn nhau, rất có thể đã như vậy trực tiếp ngất đi rồi.

Tuy rằng đây nhìn giống như là vu hãm, nhưng loại chuyện này không thể nào nói rõ ràng, rốt cuộc Tần gia chịu không nổi mầm tai hoạ đội nón xanh cho Hoàng thượng.

Hơn nữa tiểu thái giám này mắng cũng quá độc ác, nói Tần Phiên Phiên bị ngôi cửu ngũ chà đạp, đây quả thực là lời nói cửa tim.

"Chư vị, hiểu lầm một hồi, nhìn dáng vẻ này hẳn là ai đó muốn phá hỏng sinh nhật của Thái tử, cũng không quen nhìn trộm yêu thương Hoàng hậu nương nương như thế, việc này trẫm tất truy cứu. Tất cả mọi người đều là người thông minh, hẳn là đã nhìn ra có người muốn vu oan hãm hại Hoàng hậu, chỉ là việc này có quan hệ tới uy nghiêm của hoàng gia, hy vọng chư vị chớ có tiết lộ việc này. Chờ sau khi có kết quả, trẫm tất sẽ báo cho các người."

Tiêu Nghiêu khí định thần nhàn mà sai Trương Hiến Năng một lần nữa rót một chén rượu cho hắn, nâng chén cùng uống với mọi người.

"Vâng, Hoàng thượng anh minh, cũng không biết là ai có tâm địa ác độc như vậy, sử dụng loại thủ đoạn đê tiện này."

Người trong điện sôi nổi phụ họa, nâng chén rượu lên uống một hơi cạn sạch với hắn.

"Hôm nay là sinh nhật hai tuổi của Thái tử, trẫm chúc hắn sớm ngày khỏe mạnh trưởng thành, có năng lực bảo vệ mẫu hậu hắn, có trách nhiệm đảm đương, có tài năng có dã tâm để có thể giữ vững vạn dặm non sông Đại Diệp."

Tiêu Nghiêu lại rót một chén rượu, nói năng có khí phách, mọi người sôi nổi kinh ngạc cảm thán.

Lời này của Hoàng thượng nói ra, hoàn toàn chính là nâng Thái tử tới địa vị cực cao, hơn nữa không hề có nghi kỵ giữa phụ tử.

Tần Trí và Tần phu nhân lập tức thu lại tâm tình, tham dự vào hàng ngũ đến chúc phúc Thái tử, chỉ là trái tim luôn bị treo lên cao, phía sau lưng đều ướt đẫm một tầng mồ hôi lạnh.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 164: Lời Đồn Đãi Bùng Nổ

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: Nga Quý tần

Bởi vì sự xuất hiện ngoài ý muốn này, không khí yến hội trở nên trùng xuống rất nhiều.

Thật ra ngôi cửu ngũ Tiêu Nghiêu lại làm không khí sinh động hơn, thêm Tiêu Nháo Nháo đặc biệt có thể nói, có lẽ bởi vì hắn mới biết nói, miệng luôn nói không ngừng, hơn nữa tràn ngập tò mò với thế giới này.

"Mẫu hậu, mấy thứ này, ta có thể ăn không?" Hắn ngửa đầu bập bẹ dò hỏi Tần Phiên Phiên.

Bởi vì người bên cạnh nói với hắn rất nhiều lần, hiện tại hắn còn nhỏ tuổi, không phải tất cả đồ ăn đều có thể ăn.

"Để bà vú cho người ăn." Tần Phiên Phiên gấp cho hắn vài miếng, nhẹ giọng dỗ hắn.

"Cái này ăn ngon, ngọt, phụ hoàng người lại đây xem." Hắn ăn một miếng, lập tức mở to hai mắt, vẻ mặt ngạc nhiên, còn tiếp mời Tiêu Nghiêu ăn.

Hắn tuổi này, còn không có ai dạy hắn lúc ăn và ngủ không nói chuyện.

Tiêu Nghiêu vô cùng vui vẻ, tự mình gấp một miếng ăn luôn, còn trao đổi qua lại với thằng nhỏ.

Hai cha con này đối thoại không coi ai ra gì, người ngồi ngoài lại lần nữa nhìn thấy Hoàng thượng vô cùng dịu dàng, không khỏi cảm khái, Hoàng hậu nương nương thật đúng là có phúc.

Đến khi tử sinh ra cũng được thơm lây, trước nay chưa thấy ngôi cửu ngũ kiên nhẫn như vậy.

Dưới bầu không khí cha con hoà thuận vui vẻ như vậy, không khí trong điện lập tức hòa hoãn hơn nhiều, tiếng thảo luận của mọi người cũng râm ran vang lên.

Cho đến khi ăn uống xong, Hoàng thượng lại nói vài câu, mọi người mới cùng nhau rời đi.

Tần Trí và Tần phu nhân không dám đi, hiển nhiên là muốn lưu lại trò chuyện với Tần Phiên Phiên.

Tiêu Nghiêu trở về Long Càn cung, nhất định là hẳn muốn phái người đi điều tra tin tức.

Hai vợ chồng Tần Trí được dẫn vào Thường Đào các, bởi vì Thái tử điện hạ còn nhỏ tuổi, cho nên cũng không ở tại Đông cung, ngược lại ở cùng nàng, nơi này rõ ràng thêm không ít đồ dùng của trẻ nhỏ.

Tần Phiên Phiên chỉ chữa lại Liễn Âm hầu hạ châm trà, cung nhân còn lại đều bị đuổi đi xuống.

Tần Trí cùng Tần phu nhân nhìn nhau, trên mặt đều mang theo vài phần thấp thỏm.

"Cha và nương có việc gì cứ việc hỏi đi, nơi này không có người ngoài, nha đầu này tin được." Tần Phiên Phiên chủ động mở miệng nói.

"Người chết hôm nay có ảnh hưởng đến người đến người không? Ta thấy chính là hướng vào người." Tần phu nhân lập tức mở miệng dò hỏi, trên mặt vẫn là một bộ lo lắng hãi hùng.

Không có cách nào, tiểu thái giám kia chết quá kỳ quặc, lại còn chọn ngay tiệc sinh nhật của Thái tử để mà chết, rõ ràng chính là muốn cho người tham dự yến hội hôm nay xem.

Cộng thêm mấy câu người kia nói trước khi chết, quả thực dọa mọi người đều sợ hãi, rõ ràng chính là không có ý tốt.

"Sẽ không, ngài xem quyết định xử trí ngay lúc đó của Hoàng thượng liền biết, cũng sẽ không ảnh hưởng gì tới ta. Suốt ngày ta ở bên Hoàng thượng, mỗi đêm không phải Hoàng thượng tới Thượng Đào các, chính là ta đi Long Càn cung, nào có thời gian quây với những người khác. Huống hồ trong ngoài Thượng Đào các đều là người, ta nào có thể giấu tiểu thái giám ngoại lai này? Thủ đoạn của người này quá mức bỉ ổi, chỉ cần Hoàng thượng tin tưởng ta, sẽ không dao động được căn cơ."

Tần Phiên Phiên cười khẽ một tiếng, ngữ khí tự tin mười phần mà trấn an bà.

Tần Trí và Tần phu nhân đều thở dài nhẹ nhõm một hơi, nếu Tần Phiên Phiên nói như thế, vậy không sai được.

Huống hồ tình huống này đúng với hiểu biết của bọn họ, quả nhiên Hoàng thượng độc sủng Hoàng hậu nương nương, căn bản không chấp nhận người khác chen vào, người sử dụng thủ đoạn này thật là dùng sai phương pháp rồi.

"Người nói như vậy ta an tâm rồi, nhưng vẫn phải cẩn thận, nếu người sau lưng dùng biện pháp này, một kế không thành, rất có thể lại đến kế thứ hai. Hoàng thượng tin người một lần, lần sau rồi lần sau nữa thì sao? Đường nhiên lời này của ta không dễ nghe, nhưng người vẫn phải đề phòng. Còn nữa đừng để người ta dời đi lực chú ý, bên phía Thái tử cũng phải đề ý, miễn cho bị người chui chỗ trống..."

Tần phu nhân lắc nhai, trước kia lúc trẻ, tính tình bà tương đối sấm rền gió cuốn, chờ đến lúc lớn tuổi, thật ra dong dài hơn vài phần.

Nhưng vài phần dong dài này lại làm cả người Tần phu nhân trở nên hiền dịu hơn rất nhiều, làm người cảm thấy như tắm mình trong gió xuân.

Tần Phiên Phiên biết bà ấy quan tâm chính mình, nhất nhất gật đầu đáp ứng.

"Phiên Phiên, cha không biết nói sao, nhưng vẫn nên lưu ý nam nhân một chút, không nên tin toàn bộ lời hăn nói, phải xem tình huống thực tế. Tóm lại người cẩn thận một chút là đúng, có đôi khi lỡ tai nam nhân mềm, dễ dàng nghe lời nói một phía, rõ ràng hăn biết người bên cạnh không làm như vậy, nhưng người khác khua môi múa mép lâu ngày, vài người nói với hăn như vậy, hăn sẽ tự mình hoài nghi. Tình nguyện tin tưởng người khác nói, cũng không muốn tin tưởng người bên gối. Đến lúc đó chỉ cần người hơi phạm chút sai lầm nhỏ gì, hăn sẽ nhận định người chính là người giống như miệng người khác đồn đãi."

Tần Trí cũng nói vài câu, trên mặt hăn cũng toàn là thần sắc lo lắng.

Cũng không trách hăn nghĩ nhiều, chủ yếu hăn cũng là nam nhân, vô cùng hiểu tật xấu của nam nhân, cho nên khó tránh khỏi muốn nhiều thêm vài câu.

Hăn vừa dứt lời, Tần phu nhân liền lạnh mặt nhìn hăn một chút, ngay sau đó hừ lạnh một tiếng.

Tần Trí ngượng ngùng ngậm miệng lại, hiển nhiên đây là chuyện thật sự xảy ra giữa hai người bạn họ.

Tần Phiên Phiên ghen cười, lập tức chuyển đề tài, Tần phu nhân cũng không tiện sinh sự với Tần Trí ở nơi này, lại dặn dò vài câu, đi ngoại điện đùa với Tiêu Nháo Nháo mấy câu, mới đi theo Tần Trí cùng nhau ra cung.

Nơi này là hoàng cung, bọn họ không nên ở lại lâu, cộng thêm đã xảy ra loại chuyện này, Đế Hậu hai người nhất định muốn nói chuyện với nhau, hai người bọn họ không cần chiếm dụng thời gian.

Lúc hai người lên xe ngựa rời hoàng cung từ cửa hông, Tần phu nhân xốc màn xe lên thoáng nhìn ra bên ngoài, nhìn cung điện rộng lớn, cùng với tường đỏ ngói vàng trước mắt, còn có con đường nhìn không thấy điểm cuối, giờ phút này giống như là có một con ác thú ăn thịt người chờ ở phía trước, tức khắc cảm thấy thật sự hoảng hốt.

Tuy rằng cung điện này vô cùng hoa lệ, nhưng bên trong cung cấm này đã có không biết bao nhiêu người chết.

"Cung điện vàng son này cũng thật là dọa người." Tần phu nhân buông màn xe xuống, thấp giọng than thở một câu.

Tần Trí cười khẽ một tiếng, thấp giọng nói: "Không nghĩ tới cũng có lúc người biết sợ."

"Tuổi càng lớn càng sợ đã chết, năm đó Cảnh Vương phi phạm sai, ta liền cho rằng Tần gia xong đời rồi. Tặng Phiên Phiên tiến cung, không nghĩ tới nàng làm sống dậy một bàn cờ chết, dù vậy Tần gia vẫn cứ ở vào nơi đầu sóng ngọn gió, chỉ hy vọng nàng ấy và Thái tử điện hạ có thể sống lâu trăm tuổi. Thái tử điện hạ cũng có thể bình an mà ngồi lên vị trí kia."

Tần phu nhân cười khỏ một tiếng, nam nhân Tần gia không có tiền đồ gì lớn, tuy nhiên lúc này điều đó lại có chỗ tốt.

Không cần tham gia vào tranh giành giữa các đảng phái, nhưng nữ nhi Tần gia là Hoàng Hậu nương nương, hài tử của nàng còn là Thái tử điện hạ nên sẽ không có khả năng gió êm sóng lặng.

"Có Hoàng thượng ở đây, nhất định có thể." Tần Trí nhẹ giọng trấn an bà ấy một câu.

Trong nội điện Thường Đào các, Tần Phiên Phiên tiễn hai vợ chồng Tần Trí, thần sắc trên mặt nàng cũng trầm xuống.

Nàng vô cùng rõ ràng là có người muốn hại nàng, cũng đúng như lời Tần phu nhân, đây chỉ sợ mới là chiêu thứ nhất, sợ rằng còn có hậu chiêu.

Tần Phiên Phiên lập tức sai người điều tra người trong hậu cung, đến tột cùng là ai sắp xếp tiểu thái giám này tiến vào, kết quả tra tới tra lui nhưng manh mối đã bị chặt đứt.

Tiểu thái giám chỉ là bưng thức ăn từ Ngự Thiện phòng đến cho chủ tử, cũng sẽ không ai chú ý tới cái loại này, thậm chí thi thể hắn cũng là phát hiện trong giếng nước.

Nhưng người dịch dung thành hắn đến tột cùng là ai thì không thể nào biết được, việc này còn phải chờ Hoàng thượng tra xét.

Lúc chạng vạng, cuối cùng hai người gặp nhau.

"Người kia thật sự là thái giám?" Sau khi Tần Phiên Phiên vẫy lui cung nhân hầu hạ, câu đầu tiên lên tiếng đến chính là cái này.

Tiêu Nghiêu lắc đầu: "Thái giám giả, là nam nhân."

Lời này của hắn vang lên, sắc mặt Tần Phiên Phiên liền khó coi, quả nhiên là lúc ấy Trương Hiến Năng che giấu.

Nam nhân kia ra vẻ thái giám, còn phải dùng loại thanh âm tục tăng hô to những lời đó, chính là vì làm người khác cảm thấy hằn và Hoàng hậu có tư tình.

Nhưng bởi vì Tiêu Nghiêu ra hiệu bằng ánh mắt, Trương Hiến Năng nghiệm thân của kẻ kia ngay tại chỗ, nói là thái giám.

Dù ở đây có vài người đoán được là nam nhân thật, cũng sẽ không chống đối ý của Hoàng thượng, nhưng điều này vẫn thể hiện ra người sau lưng có tâm tư ác độc.

Nếu thật sự thành công vu oan Hoàng hậu nương nương, sợ rằng Tần Phiên Phiên chỉ còn con đường lấy chết tạ tội.

Vương phi còn có thể cho Vương gia đội nón xanh, nhưng Hoàng hậu thì hoàn toàn không thể.

Chính cung Hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ tuyệt đối không thể xuất hiện loại chuyện này, dù Hoàng thượng nguyện ý chịu đựng ô danh này, văn võ bá quan cũng sẽ không bỏ qua nàng.

"Nhìn dáng vẻ, người phía sau màn thật sự muốn bức tử thần thiếp, Hoàng thượng có hoài nghi ai không?" Tần Phiên Phiên cười lạnh một tiếng.

"Có một số, nhưng còn cần điều tra thêm. Có thể có năng lực lớn như vậy cũng không có mấy người, người dám động thủ ở yến tiệc sinh thần của Thái tử lại càng ít. Nàng cũng phải chú ý bên trong hậu cung, rất có thể là nội ứng ngoại hợp." Tiêu Nghiêu nhướng mày hướng về phía nàng.

Hai người nhìn nhau một cái, đều nhìn thấy tia trịnh trọng trong mắt đối phương, khả năng người động thủ này còn muốn ra chiêu lớn, bọn họ không thể không phòng.

Cùng với phòng, bọn họ phải đáp lại như thế nào, những chuyện này đều cần suy xét.

...

Quả nhiên không vài ngày sau, triều đình liền không còn yên ổn, gần đây trên dưới triều đình luôn có triều thần ghé vào cùng nhau thì thầm nghị luận.

Mỗi ngày mấy vị ngự sử đều có người tìm, hôm nay hạ triều, Trương Ngự Sử vội vàng muốn nhanh chóng chạy đi.

Hắn muốn nhanh chóng xử lý xong công sự, trở về nhà sớm chút.

Hôm nay khi chuẩn bị rời khỏi nhà, phu nhân đặc biệt dặn dò hắn, muốn đích thân xuống bếp nấu cơm cho hắn ăn.

Phu nhân nhà hắn tinh thông mọi thứ, bao gồm thêu thùa bếp núc, tay nghề kia thật sự có thể so với ngự trù.

Đương nhiên ở trong lòng Trương Ngự sử, ngự trù cũng không lợi hại bằng phu nhân nhà hắn.

Nếu Trương phu nhân là nam tử, bất luận là tài học hay đối nhân xử thế, thậm chí làm quan đều sẽ cao cường hơn hắn.

Đây là suy nghĩ chân thật trong lòng Trương Ngự sử.

Nhưng có người cố tình không cho hắn dễ dàng rời đi, còn thực không có ánh mắt mà trực tiếp chặn đường hắn.

"Trần đại nhân, có gì về sau lại nói, hôm nay ta rất bận." Trương Ngự sử vừa nói vừa muốn tránh khỏi hắn ta.

Kết quả Trần đại nhân di động theo hăn, vẫn như cũ ngăn trở đường đi của hăn, sau khi qua lại một lúc, Trương Ngự sử thở dài một hơi, không thể không tiếp thu sự thật không thể về phủ sớm.

"Có gì nói đi." Trương Ngự sử thấp giọng nói.

"Người nghe nói đồn đãi gần đây chưa?" Trần đại nhân nghiêng đầu nhìn trái phải, nhìn thấy không ai chú ý bọn họ, mới vừa kéo Trương Ngự sử ra bên ngoài, vừa lén lút dò hỏi.

Trương Ngự sử nhíu mày, nói: "Không nghe nói, Trần đại nhân, ta là Ngự sử, chú trọng chứng cứ thực tế, mặc kệ những lời đồn đãi."

Sau khi hăn nói xong liền đi nhanh vài bước, muốn mau chóng bỏ lại Trần đại nhân, không nghĩ tới hăn ta liên tiếp kéo hăn lại.

"Đừng đi, ta muốn nói chính sự với người." Trần đại nhân lập tức đi mau vài bước, lại lần nữa đuổi theo hăn, hơn nữa kéo ống tay áo hăn lại.

"Là về Hoàng hậu nương nương." Vốn hăn ta còn muốn thừa nước đục thả câu, nhưng mắt nhìn Trương Ngự Sử không có sắc mặt tốt, lập tức ho nhẹ một tiếng nói: "Nghe nói Hoàng hậu nương nương thông đồng với nam nhân khác, cái gì mà văn lang, vào ngày sinh thần Thái tử điện hạ, văn lang kia muốn ám sát Hoàng thượng, kết quả không thành công nên uống thuốc độc tự sát. Trước khi chết còn nói không thể mang Hoàng hậu nương nương thoát khỏi bể khổ, để nàng bị Hoàng thượng đập hư."

Lời này của Trần đại nhân càng nói thanh âm càng nhỏ, lời đại nghịch bất đạo như vậy, dù chỉ là truyền một chút, trong lòng hăn ta cũng thật sự hoảng.

Rốt cuộc việc này liên quan đến uy nghiêm hoàng thất, hơn nữa lời này còn truyền đi rộng rãi.

"Ta nói rồi, lời đồn đãi không được tính. Người không thể muốn ta lấy cái cơ này, đi tham tấu Hoàng hậu nương nương. Vậy Hoàng thượng nhất định muốn chém ta ngay lập tức, đây là tội bôi nhọ, danh dự Hoàng hậu nương nương lại há là người và ta có thể tùy ý nói bậy. Trương gia chúng ta cũng phải rơi đầu theo, ta làm không nổi."

Trương Ngự sử nghe xong, mí mắt cũng chưa nâng, chỉ là mặt đầy lạnh nhạt mà nhìn hắn ta.

Trên thực tế, lời đồn đãi bên ngoài hắn đều biết, chỉ là không muốn để ý tới.

Loại lời này vừa nghe đã biết là giả, thời điểm thu sẵn, vô số lần không cần thận nhìn thấy Đế hậu tình tứ ân ái không coi ai ra gì, đứa ngốc cũng có thể nhìn ra hai người bọn họ tình thâm nghĩa trọng.

Chuyện tình cảm không lừa người được.

"Không phải, vậy người cũng có thể nêu ra. Nhắc tới trên triều đình, người tham tấu kinh triệu doãn[1], hắn không quản lý tốt kinh thành nên mới có lời đồn đãi này truyền ra. Đến lúc đó bàn luận về lời đồn đãi này chính là chuyện thuận lý thành chương. Nếu không ai nhắc tới, Hoàng thượng coi như không có chuyện này, như thế sao được, ảnh hưởng của lời đồn này vô cùng ác liệt."

[1] Kinh triệu doãn: chức quan đứng đầu điều hành, quản lý kinh thành.

Trần đại nhân không chịu từ bỏ, còn tiếp tục ân cần mà đưa ra chủ ý cho hắn.

Trương Ngự sử dùng vẻ mặt ngây ngốc nhìn hắn ta, dương cao âm lượng vài phần nói: "Đầu óc người hỏng rồi phải không? Sao lại đưa ra cái chủ ý này, còn tham tấu Kinh triệu doãn, đây không phải kết thù sao. Về

sau kinh đô cháy lớn nhiều chỗ, Kinh triệu doãn dẫn người chỉ lo đi nơi khác dập lửa, mặc kệ nhà ta thì sao. Chờ lửa thiêu cháy toàn bộ gia tài, hẳn còn nói đến chậm với ta, ta có thể làm sao bây giờ? Người tới cứu hỏa cho nhà ta à? Người tới giữ gìn an nguy của kinh thành à?"

Trương Ngự Sử dỗi hăn, xoay người rời đi.

"Aiz, người như thế này là thế nào, sao có thể nguyên rửa chính mình! Những người tham dự yến hội ngày đó đều nói..."

Trần đại nhân hừ lạnh một tiếng, quả thực cảm thấy không thể hiểu nổi Trương Ngự sử.

"Bọn họ nói cái gì? Họ nói nam nhân kia nói những gì?" Trương Ngự sử vốn dĩ muốn đi, nghe được lời này lại đột nhiên quay đầu lại.

Trần đại nhân ho nhẹ một tiếng, xấu hổ lắc đầu: "Thật sự không có gì, nói là thái giám kia muốn ám sát Hoàng thượng. Những chuyện khác hỏi không ra."

"Vậy thôi, ngài nghỉ ngơi đi. Nhân lúc còn sớm đừng sa vào vũng nước đục này, phía trên đánh nhau, còn chưa rõ tình huống thế nào đừng nên nhiều chuyện, còn cần mũ cánh chuồn này hay không? Là đồng liêu với nhau, ta khuyên người vài câu, có thể nghe thì nghe, không thể nghe cũng đừng nhắc với ta."

Lúc này Trương Ngự sử nói xong, thật sự rời đi, đầu cũng không quay lại, chỉ còn lại Trần đại nhân một mình tại chỗ hùng hùng hổ hổ, rồi lại không có biện pháp.

Không có biện pháp, Trương Ngự sử chính là một người tính tình thối tha như vậy đấy, căn bản là không thể chịu nổi.

Bên ngoài lời đồn đãi truyền đi khắp nơi, tất nhiên đã truyền tới tai Hoàng thượng, Tiêu Nghiêu tức giận đến mức lập tức ném bút lông trong tay.

"Khinh người quá đáng, gọi Kinh triệu doãn tới cho trẫm, hăn cai quản kiểu gì vậy!"

Ngôi cửu ngũ phát hỏa, Kinh triệu doãn té ngã lộn nhào mà đi tới đây, trước khi hăn vào cửa đã được Trương Thành nhắc nhở, biết Hoàng thượng tức giận vì chuyện gì, lập tức quỳ xuống xin tha.

"Hoàng thượng thứ tội, vi thần đã làm rõ lời đồn đãi. Nhưng làm những bá tánh, du côn vô lại không sợ chết, cùng với gia đình quan lớn ngậm miệng, vi thần có chút đắn đo không biết làm sao, còn xin ngài chỉ bảo."

"Chỉ bảo cái gì, nếu là du côn vô lại, vậy nhất định là phạm tội. Tổng vào nhà lao nhốt hai ngày không cho cơm ăn. Lại nói những gia đình nhà quan lại, còn dám hồ ngôn loạn ngữ, người cứ việc cho thủ hạ gõ cửa nhà bọn họ, lần đầu tiên kêu quản gia nhà bọn họ ra, hỏi một chút có phải nhà bọn họ muốn làm phản hay không? Lần thứ hai gọi chủ nhân nhà bọn họ ra, hỏi lại một lần. Lần thứ ba trực tiếp bắt cả nhà bọn họ lại, đưa đến Long Càn cung, trẫm muốn nhìn xem rốt cuộc có phải đầu lợn chết không sợ nước sôi không, cho hăn ba cơ hội còn không câm miệng, vậy thật sự cho thành đầu lợn chết luôn."

Ngôi cửu ngũ phát giận, lời nói ngoài miệng thực sự không lưu tình.

Kinh triệu doãn nghe được trong lòng phát run, liên tục gật đầu nghe lệnh.

Còn nhớ trước đây hăn theo Hoàng thượng đi thu săn, cũng tham gia yến tiệc chọn đồ vật đoán tương lai của Thái tử, hai lần đều may mắn thấy một mặt dịu dàng kiên nhẫn của Hoàng thượng, lại lần nữa bị nhìn bộ mặt

giận dữ không lưu tình của Hoàng thượng, trong khoảng thời gian ngắn còn có chút tâm lý mất mát.

Chỉ cần Hoàng thượng lấy một phần vạn dịu dàng đối với Hoàng hậu, chia một chút cho triều thần bọn hần thì hần nằm mơ cũng có thể cười.

Lúc sau Kinh triệu doãn trở về, lập tức mạnh mẽ chinh đồn, những du côn lưu manh đó rõ ràng là có người đưa tiền để lừa gạt, sau khi bị nhốt hai ngày, coi như thật sự không dám nữa.

Kể cả những gia đình lắm mồm, chỉ nhắc nhở một lần, nói những lời này, ngày hôm sau những gia đình đó liền đi điện Diêm Vương.

Dưới chân thiên tử, bị người của Kinh triệu doãn tới cửa chất vấn, có phải nhà các người muốn tạo phản hay không?

Những lời này như sét đánh giữa trời quang, làm bọn họ thức tỉnh, tất nhiên sẽ không giữ lại loại gia đình làm liên lụy gia chủ này, một người cũng không.

Sau khi chinh đồn kinh đô đã có chút khởi sắc, lời đồn đãi lại bùng nổ, nhưng lần này lại là đồn về Cảnh Vương, có người nhìn thấy hần và một nam tử mỹ mạo ở bên nhau, không phải liễu sinh lần trước, phỏng chừng là tân sủng.

Lần này Kinh triệu doãn đặc biệt đi thăm dò ý tứ của Hoàng thượng, rốt cuộc ngay tại thời điểm này truyền ra lời đồn đãi như thế, thực sự quý dị.

Nếu nói bên trong không có Hoàng thượng động tay chân, hần cũng không tin.

Kết quả Hoàng thượng chỉ đáp lại một câu: "Chuyện của hần không liên quan tới trẫm. Từ khi khai quốc tới nay, tổ tông Tiêu gia không có ngăn

cấm đoán tự chi phích, đó cũng là tình cảm sâu sắc, trầm cũng không dư sức đi dùng gậy đánh uyên ương. Hãn muốn yêu ai thì yêu."

Kinh triệu doãn đã hoàn toàn hiểu ý Hoàng thượng, Hoàng thượng chỉ lo đồn đãi về Hoàng hậu, Cảnh Vương không ở phạm vi khống chế của người.

Rốt cuộc hãn là Kinh triệu doãn của Đại Diệp triều, Hoàng đế Đại Diệp triều là Tiêu Nghiêu, mà không phải Cảnh Vương.

Cuối cùng điều này làm cho lời đồn đãi ở kinh đô hoàn toàn thay đổi, nói Cảnh Vương lại thay đổi một thiếu niên diện mạo tuấn tú, cũng rất có ý tứ.

Thậm chí bởi vì Kinh triệu doãn chẳng quan tâm, thuyết thư trong quán trà cũng căn cứ chuyện của Cảnh Vương, cải biến thành tiết mục ngắn, nói mỗi ngày.

Tên là 《 Vương gia và mười tám nam sủng không thể không nhắc đến của hãn 》, còn thú vị hơn so với chuyện về cơ thiếp, hơn nữa thích nghe những chuyện này đa phần là nữ tử.

Nhã gian trên lầu ngày càng chật kín, thường ngày càng nhiều, vừa thấy đều là chủ nhân nhà có tiền.

Thậm chí còn có người kia tính tình cởi mở, muốn thuyết thư tiên sinh nói về chuyện phòng the của Vương gia và nhóm nam sủng, hoàn toàn biến quán trà thanh nhã thành kỹ viện nam.

Cuối cùng thuyết thư tiên sinh thiếu chút nữa chịu đựng không nổi, hãn vẫn luôn là trai thẳng nào có nghiên cứu nhiều như vậy, nếu không phải bị chương quỳ ép buộc, nhất định hãn muốn nghỉ việc không làm nữa.

Bởi vì tránh ở nhĩ gian không thấy mặt, đám nữ tử trên lầu mới có hành vi phóng đảng như thế, thật là không ra thể thống gì.

Trong vương phủ, Cảnh Vương tức giận đến dậm chân, lập tức phái thị vệ vương phủ đi truy bắt những tiên sinh đó giao cho Kinh triệu doãn, nói là bọn họ nói hươu nói vượn, làm nhục danh tiết hoàng thất.

Kinh triệu doãn đã sớm biết thái độ của Hoàng thượng, nhưng Cảnh Vương gia tự mình dẫn người lại đây, hăn lại không thể mặc kệ, vì thế làm theo phép mà dò hỏi.

"Các người nói lung tung vớ vẩn như vậy là đang ám chỉ ai?"

Một đám thuyết thư tiên sinh đồng loạt lắc đầu, vốn bọn họ đều kể chuyện xưa võ hiệp, trường kiếm thiên nhai, kết quả bỗng nhiên phát hiện thế giới mới, hầu bao của bọn họ vốn trống rỗng cũng trở nên đầy hơn.

"Đại nhân, tiểu dân không dám, chỉ là vì bát cơm manh áo thôi."

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 165: Bắt Đầu Rung Chuyển

Edit: Cảnh Thực viện

Beta: Thư Thực nghi

Kinh Triệu Doãn lập tức nói: "Vương gia, ngài cũng nhìn thấy đó đều là một ít thư sinh tay trái gà không chặt yếu ớt. Thuyết thư cho dù là do bọn hắn ăn cơm rảnh rồi gây chuyện, ta cũng không thể ỷ thế hiếp người được, cho người bắt bọn hắn lại? Huống hồ người ta cũng không mô phỏng theo mà chỉ nói lại chuyện xưa."

"Nói lại chuyện xưa cũng không được, người từng có thấy qua ai bịa chuyện đến trên đầu Vương gia chưa? Lại dung túng phía dưới, đoán chừng là muốn càng tiến thêm một bước nhỉ?" Cảnh vương trừng mắt, trong ánh mắt tràn đầy bạo ngược[1].

[1]: Bạo ngược - 暴虐: Hành vi hung ác tàn khốc.

Kinh Triệu Doãn bị hắn nhìn mà sợ run cả người, người từng lên chiến trường quả nhiên không giống như thường mà.

"Lời này của Vương gia có lý. Các người cũng thế, người Hoàng gia không cho phép người khác sắp đặt thay đổi."

Những tiên sinh từng kể chuyện đáp ứng, sau khi trở về thì đổi thành Đại tướng quân, chuyện cũ cứ vậy mà tiếp tục, thậm chí số lượng nam sủng cũng đang tăng lên, Cảnh Vương vẫn tức giận đến nghiến răng nghiến lợi như cũ, nhưng lại không thể làm gì.

Đều thành Đại tướng quân rồi, hắn còn muốn tìm người gây phiền phức, đây không phải là giấu đầu lòi đuôi sao?

Càng chứng mình hắn là kẻ đam mê đoạn tụ, cho nên đồng thời gần đây còn vừa mới đổi nam sủng.

Lần này lời đồn đại quyết đấu, để cho không ít người trong cuộc thấy rõ, đây là lúc Hoàng thượng và Cảnh vương đang đánh cờ.

Tuy rằng không biết ý định Hoàng thượng như thế nào, Cảnh vương đã ở phía sau ra tay đẩy lời đồn về Hoàng hậu, nhưng nhìn trạng thái như thế của Kinh Triệu Doãn, khẳng định có âm mưu của Hoàng thượng.

Bởi vậy mọi người đều biết, Hoàng thượng và Cảnh vương giờ phút này đang tranh đấu với nhau.

Trên triều ngược lại lâm vào một mảnh yên tĩnh, Cảnh vương xin nghỉ, ngoan ngoãn ở trong vương phủ nghỉ ngơi, đảng phái của Cảnh vương đều ầm núp.

Chợt cảm thấy quý trọng một phía yên tĩnh an hoà như này, nhưng ai cũng biết chỉ sợ là điềm báo của một trận mưa gió sắp đến mà thôi.

Bởi vì bầu không khí khẩn trương, Tần Phiên Phiên cũng nhận ra được, cho nên nàng đặc biệt dặn dò cung nhân trong Thường Đào các, đồng thời đem phòng vệ xung quanh Thái tử cũng cảnh giác đến điểm cao nhất.

Nàng luôn cảm thấy có chút bất an, Tiêu Nghiêu từng có nói qua với nàng, Cảnh vương một mực ầm núp nhiều năm, trước đó chưa hề biểu hiện ra cái gì, chẳng qua Tiêu Nghiêu cũng nói, vị Hoàng đế này của hắn là người vô cùng có dã tâm, một mực bí mật bố trí, cuối cùng vẫn nhịn không được.

Trên triều đình an tĩnh, nhưng là hậu cung không nhất định như vậy.

"Nháo Nháo đang làm gì vậy?" Tần Phiên Phiên đang làm đồ lót cho Tiêu Muốn Muốn, đột nhiên cảm thấy mí mắt nháy nhanh, trong lòng cũng có chút không thoải mái, lập tức nhẹ giọng dò hỏi.

"Dạ đi thả con diều, thời điểm này chính là không khí sang thu cho nên hôm nay gió vẫn còn lớn." Liễu Âm trả lời một câu.

Thái tử điện hạ bây giờ là một tiểu đại nhân chân ngắn đã đi được rất khá, mà lại vừa biết đi đường, hắn đã vội vã muốn chạy tới chạy lui.

Mà Hoàng thượng lại trực tiếp dẫn hắn đi thả diều mấy lần, tiểu gia hỏa đặc biệt thích, dù là Hoàng thượng không có thời gian, hắn cũng muốn cung nhân mang hắn đi chơi.

"Đi, đi nhìn bọn hắn một cái."

Tần Phiên Phiên trầm ngâm một phen, vẫn là buông công việc trong tay xuống, đứng người lên đi tìm con.

Trong hậu cung có một mảnh sân lớn làm sân luyện võ, thời điểm trước đây là các Hoàng tử lúc còn nhỏ cùng Võ tiên sinh học võ dùng tới, chẳng qua hiện tại trong hậu cung chỉ có một mình Thái tử là đứa nhỏ, cộng thêm hắn còn chưa bắt đầu tập võ, nơi lớn như thế lại vừa vặn dùng để thả diều.

Xa xa nhìn thấy hai tên thái giám đi tới, hai người hợp lực nhấc hai cái vạc, sau khi nhìn thấy Tần Phiên Phiên, hai người trước buông vạc xuống rồi hành lễ với nàng.

"Trong vạc là cái gì vậy?" Tần Phiên Phiên có chút hiếu kỳ.

"Hồi bẩm Hoàng hậu nương nương, bên trong là ướp dưa muối ở Ngự Thiên phòng mang ra đi phơi nắng." Một tiểu thái giám trong đó nói.

Hồng Y cau mũi một cái, thấp giọng nói: "Sao ta ngửi thấy không giống."

"Một vạc này thả ít muối, hương vị có chút không giống." Một tiểu thái giám khác lập tức nói thay.

Tân Phiên Phiên cùng Hồng Y liếc nhau một cái, Hồng Y là người tập võ, ngũ giác tương đối nhạy cảm, có lẽ là phát hiện chỗ nào đó không ổn.

Hồng Y mở cái nắp ra nhìn nhìn, quả thật nhìn thấy trên miệng vạc có một tầng nước đục, nhưng mà mùi vị kia xông thẳng vào mũi, nàng không phải đầu bếp cũng không phân biệt ra được.

"Đi thôi." Nàng phất phất tay.

Sau loạt động tác ngăn này, mấy người kia tiếp tục đi về phía trước.

Thời điểm vừa đến nơi luyện võ, chợt phát hiện phía trước lao ra không ít cung nhân, dẫn đầu là tiểu thái giám cao gầy, trong ngực hằn ôm Thái tử điện hạ, bước chân nhanh như bay, gần như sắp bay lên, hiển nhiên là một người luyện võ.

Nhân lực của hắn cũng cực tốt, lập tức nhìn thấy Hoàng hậu nương nương cách đó không xa đang đi tới, lập tức kêu to: "Đừng tới đây, có rắn độc!"

Đám người giật mình, sau đó ánh mắt xem xét, liền thấy mười mấy con rắn độc đuổi theo ở đằng sau mấy người này, tốc độ đều cực nhanh, hơn nữa nhìn kiểu điên cuồng kia hiển nhiên là bị đút thuốc từ sớm, nếu không sẽ không điên cuồng như vậy.

Không bị công kích, thì rắn không thể nào đuổi theo người như thế, bọn chúng cũng là sợ hãi.

Hồng Y không dám trì hoãn, lập tức giữ chặt Tần Phiên Phiên liền chạy ngược lại.

"Hong Thường, mau đuổi theo hai tiểu thái giám xách hai cái vạc kia, chỉ sợ trước đó thả ra không phải là dưa muối mà là rắn độc."

Một đám người chạy về phía trước, Tần Phiên Phiên sai người đi tìm hùng hoàng[2] rồi đi mời người bắt rắn tiến cung.

[2] hùng hoàng: Hùng hoàng, α -As₄S₄ là một khoáng vật sunphua asen, còn được biết đến như là realgar hay "lưu huỳnh rubi" hoặc "asen rubi". Nó là khoáng vật mềm, có thể cắt ra được, xuất hiện dưới dạng các tinh thể đơn nghiêng hay dưới dạng hạt đặc chắc hoặc dạng bột. Tên gọi trong tiếng Trung của nó là 雄黃 (xionghuang), nghĩa đen là "chất màu vàng đục", đối lại với thụ hoàng là "chất màu vàng cái". Người Trung Hoa cũng biết rõ độc tính của nó và nó thường được rắc quanh nhà để xua đuổi rắn và sâu bọ, cũng như được sử dụng trong y học cổ truyền. Hùng hoàng được pha với rượu gạo để làm rượu hùng hoàng (hùng hoàng tửu) để uống trong các lễ hội thuyền rồng nhằm phòng ngừa xui xẻo, ám chỉ tới các tính chất diệt trừ sâu bọ của nó. Thực tiễn này ngày càng trở nên hiếm gặp hơn nhờ nhận thức về việc hùng hoàng là hợp chất asen độc hại. (Nguồn: Wikipedia)

Bên người của Tần Phiên Phiên và Thái tử điện hạ cũng không thiếu người biết võ nghệ, cho nên sau khi phát hiện có rắn độc, mọi người đều phân tán ra, tiểu thái giám kia gọi ám vệ, ôm chặt lấy Thái tử chạy.

Mặc dù Thái tử điện hạ không có bị thương, nhưng mà cung nhân phục vụ bên cạnh có mấy người đều trúng thân kịch liệt đau nhức, mà lại không cứu được.

Chỉ cần bị rắn cắn một phát thì thở mấy hơi đã không còn mạng, hiển nhiên loại rắn này có kịch độc.

Thời điểm Hồng Thường chạy qua tìm, hai tiểu thái giám kia đã không thấy bóng dáng đâu.

Tần Phiên Phiên lập tức để cho người ta phong toả hậu cung, bắt đầu từ mỗi cung điện tìm khắp nơi cho ra bằng được.

Người bắt rắn đã bắt được hai mươi mấy con rắn độc, trong cung người người vẫn cảm thấy bất an như cũ, cùng ngày Thượng Cung cục đưa rất nhiều hùng hoàng cho các cung, ai biết được người bắt rắn có bắt được hết rắn hay không chứ.

Vạn nhất nếu có chỗ bỏ sót, nơi này tất cả mọi người chỉ sợ đều không chiếm được lợi ích gì.

Phải biết các quý nhân trong cung, đều là nữ tử tay trái gà không chặt, gặp phải loại rắn độc này chỉ cần bị cắn một phát, đó chính là chết không kịp ngáp rồi.

Hơn nữa những con rắn này rất có tính công kích, nói không chừng một con rắn độc có thể chơi chết mấy người.

Tiêu Nghiêu đang ở trong thư phòng cùng hai vị Thừa tướng thương thảo công việc, Trương Hiến Năng từ vên ngoài vội vàng chạy tới, ở bên tai Hoàng thượng thấp giọng nói vài câu.

Sắc mặt Tiêu Nghiêu lập tức thay đổi, hai vị Thừa tướng cũng lập tức ngừng câu chuyện, ánh mắt đảo qua trên mặt Hoàng thượng, nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của cửu ngũ chí tôn, trong lòng âm thầm thầm thì, đến tột cùng là xảy ra chuyện lớn gì, mà khiến cho sắc mặt Hoàng thượng cũng thay đổi.

"Hai vị ái khanh đi về trước đi, trẫm có việc xử lý, lần sau lại bàn." Hần nói xong cũng từ trên ghế đứng lên, vội vàng chạy về phía hậu cung.

Hoàng thượng vừa dứt lời, cả người đã giống một trận gió vậy lướt nhanh ra ngoài, Trương Hiến Năng lập tức đuổi theo.

"Ai thả rắn độc? Hoàng hậu cùng Thái tử như thế nào rồi?" Khuôn mặt hẩn bình tĩnh, thanh âm ép tới rất thấp.

"Hai vị chủ tử đều không có bị thương, chết mấy cung nhân, người bắt rắn nói là bị đứt thuốc, cho nên những con rắn kia mới có tính công kích. Bây giờ vẫn đang bắt, cũng không biết có bắt hết hay không. Còn hai tiểu thái giám kia vẫn đang lùng bắt."

Mỗi một câu nói của Trương Hiến Năng, sắc mặt Tiêu Nghiêu càng âm trầm mấy phần, lại có người gan lớn như thế, trực tiếp muốn mạng của Thái tử, lòng dạ đáng chém.

Thời điểm hẩn đuổi tới Thường Đào các, Tần Phiên Phiên ôm lấy Tiêu Nháo Nháo ngồi trên ghế, chẳng qua sắc mặt của nàng trắng bệch, hiển nhiên cũng nhận lấy kinh hãi.

"Phụ hoàng." Ngược lại Tiêu Nháo Nháo nhìn thấy Tiêu Nghiêu trước, nhẹ giọng hô một câu, lập tức từ trên người Tần Phiên Phiên trườn xuống, trực tiếp bước nhỏ chạy tới trước mặt hẩn, ôm lấy hẩn.

Tiêu Nghiêu đem con ôm vào trong ngực, đi đến bên người Tần Phiên Phiên, đưa tay về phía nàng nhẹ nhàng ôm lấy nàng.

Cảm nhận được lồng ngực rộng lớn săn chắc của nam nhân, nhiệt độ cực nóng truyền đến như thế, khiến tâm hốt hoảng lập tức tìm được chỗ dựa vào, cả người đều trở nên buông lỏng.

Nàng vươn hai tay ra ôm ngược lại hẩn, thần sắc lo lắng trên mặt hơi chậm lại, luôn cảm thấy có Hoàng thượng ở bên người, dù gặp khó khăn cùng nguy hiểm cũng không tính là chuyện lớn gì.

"Không sao rồi, ta ở đây." Hắc thấp giọng nói một câu, hôn qua trên trán của nàng một chút.

Nhóm cung nhân xung quanh đều đồng loạt cúi đầu xuống, ngược lại Tiêu Nháo Nháo bị hắc ôm ở trong ngực, cảm thấy mẫu hậu cùng bọn hắc ôm ở một bên đặc biệt thấy vui, liền một mực cười không ngừng.

Hắc còn duỗi tay nhỏ ra sờ mặt Tần Phiên Phiên, rõ ràng là đang an ủi nàng.

Tiêu Nghiêu liên tiếp hạ mấy đạo mệnh lệnh, nhất định phải nghiêm tra, chí ít hai tiểu thái giám xách vạc kia nhất định phải bắt lấy.

Rất nhanh Trương Thành liền mang theo người đến báo cáo: "Khởi bẩm Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương, nô tài phát hiện hai cổ thi thể, mang theo Hồng Thường đi nhận diện qua, chính là hai tiểu thái giám xách vạc trước đó. Là chết chìm trong hồ, vạc cũng nát."

Tiêu Nghiêu cùng Tần Phiên Phiên liếc nhau một cái, đều thấy được vẻ mặt nghiêm túc có mấy phần trịnh trọng ở trong mắt lẫn nhau.

"Chuyện này khẳng định không xong, có thể trà trộn vào trong hậu cung, khẳng định trong cung có nội ứng, nếu không người bên ngoài không phải dễ dàng tiến vào như vậy, còn phải mang nhiều răn tiến cung như vậy, thì càng thêm khó như lên trời, thị vệ canh cửa ở bên ngoài cung, cũng không phải bày biện đứng chơi."

Tiêu Nghiêu trầm giọng nói, lông mày của hắc nhíu chặt.

Tần Phiên Phiên có chút hối hận, lúc ấy thời điểm Hồng Y phát hiện không ổn, nên trực tiếp để cho người ta trước đem hai tiểu thái giám kia coi chừng, mà không phải thô sơ giản lược nhìn bằng hai mắt rồi thả bọn họ đi.

Bây giờ người đã chết, manh mối cũng coi là đứt mất.

Sau khi người đi từng mỗi cung lục soát trở về, cũng nói là không phát hiện được nhân vật khả nghi, khiến cho Tiêu Nghiêu tức giận đến dựng râu trừng mắt.

Người đều chết rồi, đi nơi nào tìm nhân vật khả nghi.

Bởi vì một chuyện rắn độc không giải quyết được, lúc ấy nhóm cung nhân chạy trốn bốn phía động tĩnh huyên náo có chút lớn, cộng thêm người bắt rắn tiến cung, tìm ra hơn hai mươi con rắn độc.

Trong cung huyên náo lòng người bàng hoàng, căn bản là ép không xuống, đến thời điểm dùng bữa tối, tất cả mọi người biết trong cung này có rắn, còn có kịch độc vô cùng, người người cảm thấy bất an.

Đêm đó Tiêu Nghiêu mang theo Tần Phiên Phiên cùng Tiêu Nháo Nháo ngủ ở Long Càn cung.

Hắn tin tưởng chắc chắn rằng Long Càn cung có long khí hộ thể, những tà ma này tất nhiên không dám tới.

Chẳng qua khiến cho hắn không hề ngờ tới là liên tiếp ba ngày, mỗi ngày sáng sớm rời giường đều sẽ có người đến báo cáo trước mặt hắn, có người chết.

Mỗi khi đêm khuya tĩnh lặng đến, kiểu gì cũng sẽ chết mấy người như vậy.

Từng cái danh sách giao lên, từ chủ tử đến cung nhân đều có phần, thậm chí người ở lãnh cung đều không có buông tha.

Hoàng thượng sầm mặt lại, ảnh vệ bên cạnh hắn phân một nửa đến bên người Tần Phiên Phiên và Tiêu Nháo Nháo, thủ vệ trong cung cũng tăng lên không ít, đồng thời ngay cả người bắt rắn cũng không hề rời đi.

Việc riêng còn chưa có giải quyết xong, người ngoài lại tìm tới, mấy vị triều thần ở trên triều đình bắt đầu quan tâm chuyện hậu cung.

Dù sao chuyện này huyền não quá lớn, một buổi tối chết mấy phi tần, ai có thể chịu được.

Vạn nhất nếu người chết là người trong nhà thì sao, hậu cung như vậy không còn tráng lệ như lúc trước nữa, ngược lại giống như thành một tòa phần mộ, phi tần bên trong đều đem đầu xách trên tay, tùy thời điểm đều có thể nguy hiểm bị người giết chết.

"Hoàng thượng, việc này càng nghiêm trọng, còn xin Hoàng thượng nghiêm tra. Theo ý kiến của thần, chỉ sợ có người lợi dụng cơ hội lần này loại trừ kẻ đối lập, tru sát các phi tần chủ tử khác, cũng như ở trong cung điều võ giương oai."

Triều thần tranh luận đến mười phần kịch liệt, câu nói này vừa dứt dưới, trong điện liền là yên tĩnh, ngay sau đó truyền đến một trận tiếng cười lạnh.

"Đây là ý gì? Hoàng thượng độc sủng Hoàng hậu, Trần đại nhân lời này dường như chỉ mặt đặt tên ấy nhỉ? Các phi tần chủ tử khác bài trừ kẻ đối lập cũng vô dụng thôi. Ngài đây có phải chỉ hướng về phía Hoàng hậu nương nương hay không?" Lập tức có đại thần phản bác, chẳng qua là trực tiếp lôi Hoàng hậu nương nương ra luôn, cũng không biết là muốn trợ giúp Tân Phiên Phiên, hay là châm chọc nàng nữa.

"Ta cũng không có ý tứ này, người không cần ăn nói bừa bãi!" Trần đại nhân lập tức phản bác: "Ta đây là bàn chuyện, trong cung một buổi tối liền chết mấy người, dựa theo tốc độ này, ai còn dám ở trong cung. Đây là hoàng cung của Đại Diệp triều, chỗ ở của Đế Hậu, vốn phải an toàn nhất, kết quả xuất hiện loại chuyện này, biến thành nơi không an toàn nhất. Đứng

chịu mũi sào là tìm ra kẻ cầm đầu, mà không phải ở chỗ này phản bác ta. Người nói lời này của ta có đạo lý hay không?"

"Vậy cũng không thể hướng về phía Hoàng hậu nương nương chứ..."

Hai người này kẻ xướng người hoạ, nghe là song phương đối địch, nhưng là người sáng suốt vẫn có thể nhìn ra, cái này căn bản là hướng về phía Hoàng hậu nương nương đây mà.

Cũng không có kém với việc nói rõ trực tiếp, bọn hãn hoài nghi Hoàng hậu nương nương là người ra tay ở phía sau, hung thủ hành động bắt hung thủ, trước lợi dụng Thái tử điện hạ làm bia đỡ đạn, sau đó thừa cơ hội giết chết những nữ nhân khác trong hậu cung.

Dù sao người bảo vệ bên người Thái tử điện hạ nhiều, căn bản sẽ không chết, hiện tại cũng sống rất tốt đấy thôi.

Ngược lại những con rắn độc kia muốn cắn chết nhóm phi tần, đã một tay đều không đếm hết, thì càng đừng đề cập đến những cung nhân phục vụ dưới đáy kia.

Nếu thật sự không quản, sớm muộn có một ngày, trong cái hậu cung này chỉ còn lại một mình Hoàng hậu nương nương, coi như thật sự biến thành danh xứng với thực, chỉ sủng một mình người.

"Được rồi, các người nói như thế nửa ngày, muốn làm cái gì, nói thẳng. Đừng bảo là một đồng nói nhảm như thế, làm gì, còn muốn để trẫm đoán tâm tư của các người ư?"

Ngay tại thời điểm bọn hãn ầm ĩ lên, lông mày Tiêu Nghiêu liền nhíu lại, chẳng qua trên mặt hãn cũng không có bao nhiêu giận dữ, ngược lại còn duy trì mười phần tỉnh táo.

Chỉ là ánh mắt hằn cứ một mực quét lui quét tới trên người hai người kia.

Một người là Ngự sử Trần đại nhân, trước đó một mực đi theo sau mông của Trương Ngự sử làm loạn, kết quả gần đây lão Trương yên tĩnh như gà, ngược lại vị Trần Ngự sử này lại nhảy ra từng từng, là muốn ăn quả đào giống như con khỉ.

Một vị khác là Thái Hân Cha, Thái Thị lang.

Trước đó ở Quang Minh điện, bị Hoàng thượng ngay ở trước mắt chúng thần sau khi bị gây đánh hung hăng, Thái Thị lang mai danh ẩn tích hồi lâu, lúc này rốt cục lại tái xuất giang hồ.

Nhưng mà hiển nhiên hai vị này đối đãi với Hoàng hậu nương nương cũng không tính là thân thiện, Tiêu Nghiêu cũng đã nhìn ra, chỉ là cứ một mực nhẫn nhịn không lộ ra.

Lúc này trong lòng hai người này còn có một bụng lời muốn nói, muốn lôi Hoàng hậu nương nương ra nói, nhưng nghe được Hoàng thượng sau khi đặt câu hỏi như thế, lập tức lại có chút do dự.

Cuối cùng hai người liếc nhau một cái, thấp giọng nói: "Còn xin Hoàng thượng đốc thúc Hoàng hậu nương nương, mau chóng đem việc này làm tốt, miễn cho gây loạn đến lòng người bàng hoàng, tình hình khó mà thu dọn được."

Gương mặt Tiêu Nghiêu lạnh lùng, một mực u lãnh mà nhìn bọn hắn.

Chúng thần đều cúi đầu, hiển nhiên đều hiểu Hoàng thượng giờ phút này không quá vui vẻ gì, không có một ai dám ngẩng đầu lên nhìn một cái.

Trương Hiến Năng đứng ở trong góc nhỏ, vụng trộm liếc qua, lập tức sợ run cả người, ánh mắt của Hoàng thượng giống như đang nhìn người

chết vậy, hai vị lão thần kia, chỉ sợ dữ nhiều lành ít.

"Được, ái khanh nhắc nhở đúng, ta sẽ chuyển lời tới Hoàng hậu. Đương nhiên chuyện trước đó hai vị ái khanh hoài nghi Hoàng hậu nương nương, cũng không thể như vậy thôi."

Tiêu Nghiêu nhẹ giọng mở miệng, ngữ khí ngược lại là không có chút rung động nào, nhưng mà làm sao nghe đều không giống như là sẽ từ bỏ ý đồ xử người khác.

"Hoàng thượng, vi thần không có can đảm hoài nghi Hoàng hậu nương nương, đều là Thái đại nhân nâng Hoàng hậu nương nương lên. Ý của vi thần là, luôn có loại khả năng này, có lẽ là vị nương nương kia không được sủng ái làm ra, để vu oan cho Hoàng hậu nương nương." Trần đại nhân giật mình, toàn thân toát ra mồ hôi lạnh, lập tức đem tội hướng về trên thân Thái thị lang.

"Người nói vậy, trong cung này được sủng ái chỉ có một mình Hoàng hậu nương nương, người rõ ràng liền là hướng về phía nàng đi, hiện tại hướng trên người ta lại làm gì, mời Hoàng thượng minh giám." Thái thị lang lập tức bị dọa đến sợ run cả người.

Nghe xong Hoàng thượng nói muốn tìm người tính sổ, cái mộng của hắn liền còn ần ần bị đau, trò hề trước đó, hắn cả đời này cũng sẽ không quên.

Mỗi lần các đồng liêu nhắc lại, những người khác cười ha ha, hắn lại nghiêng răng nghiêng lợi còn không thể nổi giận, trên thực tế đáy lòng đã âm thầm ghi hận, việc báo thù này sớm muộn hắn cũng trả lại.

Tiêu Nghiêu nhìn thấy hai người bọn hắn cứ vu cáo lẫn nhau qua lại, trên môi không khỏi cười lạnh một tiếng, xem ra hai người này cũng chỉ là kết minh nhất thời, cũng không hề hoàn toàn ở trạng thái hợp tác đến thân mật.

Việc này đối với cửu ngũ chí tôn mà nói, đó chính là tư thế bày quân, đáy lòng của hắn đã có tính toán trước.

"Hai vị ái khanh chớ ồn ào, trẫm luôn luôn là thưởng phạt phân minh, mà giữa hậu cung và triều đình, rõ ràng hậu cung phải vì triều đình mà nhường đường. Dù sao đầu tiên trẫm cũng là Hoàng thượng của Đại Diệp triều, lại là phu quân của Hoàng hậu. Cho nên đối với hai vị có chỗ hoài nghi nàng, vậy thì trẫm tạm thời để cho nàng không có nhúng tay vào chuyện của hậu cung, hết thấy đợi kết thúc rồi lại nói sau."

Tiêu Nghiêu chậm ung dung nói, mỗi một chữ hắn nói, triều thần phía dưới liền kinh ngạc một phần.

Qua cuộc đi săn mùa thu lần trước mọi người đều biết, Hoàng thượng đối với Hoàng hậu nương nương coi trọng cỡ nào, bây giờ lại làm cho hắn nói ra những lời này, quả thật là khiến người ta chấn kinh.

"Hoàng thượng anh minh."

Vốn dĩ Trần đại nhân và Thái thị lang còn đang chối qua đây về, đột nhiên kịp phản ứng, lập tức hướng về phía Tiêu Nghiêu hành đại lễ, trên mặt hai người đều lộ ra một trận cuồn hỉ.

Đương nhiên bọn hắn không dám ngẩng đầu chút nào, từ đầu đến cuối cúi đầu, trong lòng tính toán sau này trở về đến tột cùng phải làm việc như thế nào.

Tiêu Nghiêu thờ ơ đảo qua chúng thần trong điện, ánh mắt kia giống như đao vậy, từ trên thân đám người quét qua.

"Chẳng qua là các ngươi cũng nên biết, trẫm không phải là người cái gì cũng không nói lý. Hoàng hậu là thê tử của trẫm, chính là một thể, hai vị ái khanh chất vấn Hoàng hậu, trẫm có hành động, nhất định cho các ngươi một công đạo. Nhưng cuối cùng nếu điều tra ra, việc này không có quan hệ

gì với nàng, mà nàng vẫn là người bị hại, lại bị các người đối trắng thay đen, nói mà không có bằng chứng vu hãm, vậy hai người cứ đợi lửa giận của trẫm đi."

Câu nói sau cùng của Tiêu Nghiêu, thanh âm đặc biệt nâng cao, có thể nói là nói năng khí phách.

Trong điện yên tĩnh, hai vị đại nhân kia nhếch miệng lên, trên mặt vẫn là thần sắc mừng rỡ vạn phần, mà ngay tại tức khắc này triệt để sụp đổ mất.

Ai đến nói cho bọn hắn, sao lại chịu lửa giận của Hoàng thượng được không?

Sự việc tiến triển này rõ ràng không đúng, trước đó một giây còn gió mưa phùn nói muốn đứng ở phía triều đình, kết quả một giây sau liền rào rạt muốn thay Hoàng hậu nương nương làm chỗ dựa, cái này rất không thích hợp a.

"Hoàng thượng ——" Hai chân Trần đại nhân như nhũn ra, trực tiếp liền muốn mở miệng giải thích.

Tiêu Nghiêu lại giơ tay lên một cái, ngăn lại lời kế tiếp của hắn.

"Hai vị không cần nhiều lời, từ một khắc kia các người không có bằng chứng bắt đầu hoài nghi Hoàng hậu trở đi, chuyện này liền không cách nào thu hồi. Rắn độc rõ ràng là hướng về phía Thái tử điện hạ, các người lại luôn miệng nói là Hoàng hậu nương nương phóng rắn độc, hổ dữ cũng không ăn thịt con đâu, các người đây là nói Hoàng hậu vì rửa sạch hiềm nghi, cho nên mới từ chỗ Thái tử ra tay, làm đáng cho mọi người nhìn?"

Tiêu Nghiêu cười lạnh một tiếng, thanh âm của nam nhân u lãnh, tựa như là từ trong địa lao bay ra, làm người ta kinh ngạc run sợ.

Triều thần ở phía dưới đồng thời hít nhẹ một hơi, không có một ai dám mở miệng nói chuyện.

Trần đại nhân cùng Thái thị lang càng bị mồ hôi lạnh tuôn ra, phía sau lưng đều ướt, bọn hắn muốn mở miệng giải thích, Hoàng thượng lại không còn cho bọn hắn cơ hội giải thích.

"Chư vị ái khanh đều là người ở trong quan trường hành tẩu nhiều năm, có thể là người đi vào Quang Minh điện, đều là người chủ chốt của Đại Diệp triều. Lời vừa mới nói kia của hai vị ái khanh đến tột cùng ý như thế nào, các người đều nên rõ ràng a? Trẫm đem những lời này nói ở đây, hậu cung không được can chính, không có nghĩ là nữ tử trong hậu cung mặc cho các người vu hãm. Trẫm độc sủng Hoàng hậu, cũng không có nghĩa nàng là hồng nhan họa thủy. Trong đó các người có ai đối với nàng nói lời này ngoan độc mà nói, chính là muốn bức tử nàng."

Đột nhiên thanh âm của Hoàng thượng cất cao lên, thậm chí cảm xúc rất kích động, ngữ tốc cực nhanh.

Tất cả mọi người trong điện đều cảm nhận được cửu ngũ chí tôn tức giận lôi đình, hắn rất tức giận, hắn đang cảnh cáo triều thần ở trong Quang Minh điện.

"Bức tử Hoàng hậu, các người quả thật có lá gan lớn hơn trời, không đem Hoàng hậu để vào mắt, liền đem mặt mũi của trẫm giẫm dưới lòng bàn chân. Rất tốt, đều đợi đó cho trẫm, chuyện này nếu không xử lý cho thật tốt, lần sau lần sau nữa, trong hậu cung hơi có chút gió thổi cỏ lay, các người đều có thể đem tai họa đổ lên đầu Hoàng hậu đúng hay không?" Nam nhân nghiêm nghị chất vấn.

Tất cả mọi người trong điện quỳ xuống, cả một đám im ắng, không ai dám ngẩng đầu.

Tất cả mọi người trấm miệng một lời thỉnh tội nói: "Chúng thần không dám, Hoàng thượng bớt giận."

"Không dám? Còn có cái gì không dám, đều đã chỉ vào mũi trấm mắng, bởi vì Hoàng hậu độc sủng, cho nên nàng chính là muốn bài trừ kẻ đối nghịch. A, các người nghe cho kỹ, Hoàng hậu độc sủng hay không độc sủng cùng các người có liên can gì, chẳng lẽ trấm vì nàng mà bỏ bê triều chính, hay là vì nàng làm ra chuyện xấu tội ác tày trời?"

Lửa giận của cửu ngũ chí tôn, hiển nhiên không có cách dập tắt tốt như vậy, ngược lại vẫn hùng hổ dọa người, khiến cho sắc mặt của một loạt triều thần bị chất vấn đến trắng bệch như tờ giấy.

Không ai dám mở miệng đáp lời, thường ngày Hoàng thượng nổi giận, đều là tả hữu Thừa tướng ra mặt trấn an.

Thế nhưng lần này nguyên nhân Hoàng thượng nổi giận, cũng không phải bởi vì triều chính, rõ ràng do hai vị thần tử kia ăn nhiều chết no, muốn đi nhổ sợi râu của lão hổ, làm sao cũng nên từ chính hai người này tới.

"Hai vị ái khanh, đem đầu óc các người đều rửa sạch sẽ một chút, chờ kết quả đi."

Tiêu Nghiêu nói xong câu đó, phất phất tay, trực tiếp đi ra ngoài Quang Minh điện.

"Bãi triều..." Trương Hiến Năng dương cao tiếng nói hô một câu.

Tảo triều cuối cùng kết thúc, tâm tình Hoàng thượng lại càng thêm uất ức, hẩn nhanh chân đi đến Long Càn cung, chỉ thấy Tần Phiên Phiên ôm Tiêu Nháo Nháo, đang bồi lấy hẩn ăn đồ ăn sáng.

"Về rồi, hôm nay buổi sáng có ngài thích ăn bánh bao nhỏ." Tần Phiên Phiên ngẩng đầu cười với hẩn một cái, ấm giọng nói một câu.

Liễu Âm ở một bên, vô cùng có ánh mắt thêm một bộ bát đĩa.

Tiêu Nghiêu trông thấy Tần Phiên Phiên tự tay chia thức ăn cho hần, trong lòng chặn lấy khẩu khí kia, bỗng nhiên lập tức liền thả lỏng.

"Cơm nước xong xuôi nói vấn đề này với nàng." Tiêu Nghiêu mở miệng, ngữ khí như cũ lộ ra có mấy phần trầm thấp.

Tần Phiên Phiên nhìn hần một cái, nam nhân không cao hứng, nàng từ nháy mắt Tiêu Nghiêu tiến vào bên trong, liền đã nhìn ra.

"Được, trước dùng cơm đi." Nàng gật đầu, cũng không có truy vấn chuyện gì, chắc hần chuyện răn độc xuất hiện gần đây.

Chờ sau khi ăn xong đồ ăn, Tần Phiên Phiên để cho người ta đem Tiêu Nháo Nháo ôm xuống dưới, hai người liền ngồi cùng nhau, nàng mới nghiêm túc nhìn về phía hần, chờ lấy lời hần muốn nói.

Tiêu Nghiêu đem chuyện phát sinh ở tảo triều nói qua một lần, tâm tình của nam nhân rất không ổn định, thời điểm hần đang nói những lời này, ngữ khí bởi vì quá mức phẫn nộ mà trở nên gấp rút, thậm chí ngẫu nhiên còn kèm theo mấy phần phát run, hiển nhiên là căn răng nghiêng lợi.

Tần Phiên Phiên đưa tay che ở trên mu bàn tay hần, nhẹ nhàng vuốt ve, mang theo vài phần trấn an.

"Hoàng thượng bớt giận, không nên tức giận hại thân thể." Nàng nhẹ nói.

"Nàng còn cười làm cái gì? Trẫm sao có thể không buồn giận, rõ ràng chính bọn hần không có việc gì đi gây chuyện, cũng đều là hướng về phía nàng, trẫm kiên quyết nuốt không trôi khẩu khí này!"

Hần lần nữa tức giận đến mức vỗ vỗ cái bàn.

Tần Phiên Phiên bị hần chọc cho bật cười lần nữa: "Thế nhưng là chàng cũng thay ta lấy lại danh dự a, còn đem chuyện độc sủng Hoàng hậu này, bỏ vào trên mặt bàn nói, thậm chí bắt lấy chuyện này, nhất định sẽ vì ta rửa sạch oan khuất, đồng thời cho khiến cho đám đại nhân kia bị giáo huấn nặng nề một phen."

Tiêu Nghiêu quay đầu nhìn một chút nàng, nắm chặt ngón tay của nàng.

Hắn sẽ không nói loại lời "Để nàng chịu ủy khuất" này, bởi vì đích xác nàng bị ủy khuất, nhưng mà hành động so với nói thì tin cậy hơn.

Quá trình trưởng thành của Tiêu Nghiêu, xem như trải qua tương đối nhẹ nhàng.

Đạo trị quốc của hắn, cùng cách đối nhân xử thế, trên cơ bản đều là các tiên sinh dạy bảo.

Mà Tiên hoàng dạy dỗ hắn, lại là hình thức người yêu ở chung với nhau.

Thời điểm Tiên hoàng cùng với Cao Thái hậu, thân phận vốn dĩ cách xa, Đế vương cùng một thứ nữ, không nói đến thân phận địa vị chênh lệch, nói một ít về việc trong đầu mọi người thâm căn cố đế tư tưởng chuyện nam nữ không bình đẳng.

Liên đầy đủ để Cao Thái hậu chịu ủy khuất.

Nhưng Tiên hoàng xưa nay không để bà nhận ủy khuất nào, dù cho lúc ấy không có lấy lại danh dự, về sau nhất định cũng sẽ đền bù gấp mấy lần cho bà.

Đồng thời làm lớn hơn trước.

Rõ ràng Tiên hoàng là một nam nhân biết nói lời nói dễ nghe, nhưng ở một số phương diện chuyện lớn, thì xưa nay lại nghiêm túc.

"Nàng đối với nội ứng trong cung, có ý kiến gì hay không?"

Tiêu Nghiêu uống một cốc trà nguội, cuối cùng là đem đáy lòng nổi nóng ép xuống, thấp giọng dò hỏi.

Tần Phiên Phiên trầm ngâm chỉ chốc lát, từ một bên trên bàn cầm lấy một xấp giấy viết tên, thấp giọng nói: "Những người này đều là mấy ngày gần đây bị rắn độc cắn chết phi tần cùng cung nữ, trước nhìn phi tần, mấy vị này phi tần vị phần đều là cao có thấp có, nhìn không ra cái gì. Nhưng là ta cẩn thận hỏi một chút cùng các nàng quen biết người, phát hiện mấy vị này tính cách đều là có chút ương ngạnh, thậm chí là đúng lý không tha người, dễ dàng cùng người nổi tranh chấp. Bình thường hẳn là đặc tội không ít với người, căn các nàng hoàn toàn chính xác giống như là có nguyên nhân, thế nhưng vì sao muốn đem người trong lãnh cung liên lụy vào, lại còn là một người đã thành phế nhân Nhàn Quý phi?"

Ngón tay nàng trắng muốt như ngọc, nhẹ nhàng chỉ vào trên tờ giấy trên ba chữ "Nhàn Quý phi", đôi mi thanh tú nhíu chặt.

Phải biết Nhàn Quý phi đã sớm phế đi, nói là bị Chúc Mẫn lấy đạo người trị lấy người, cùng lúc trước Tô Uyển nghi trúng là cùng một loại độc.

"Vậy khẳng định là có thù riêng, nếu không không có khả năng vẽ vờ thêm chuyện, đổi một tên phế nhân đuổi tận giết tuyệt. Lúc trước chuyện kia người trong cuộc, Tô Uyển nghi là một phế nhân, không có khả năng trả thù. Còn Chúc Mẫn cũng đã ở tại Tĩnh Tư am, dù là trong cung này còn lưu lại mấy người trợ thủ của nàng ta, cũng không đủ thực hiện, không có người dẫn đầu, những nô tài này là không làm được những chuyện đại sự như thế. Cho nên vẫn là có phi tần tham dự."

Tiêu Nghiêu thuận theo ý nghĩ của nàng bắt đầu, trước tiên đem hai người loại bỏ, liền không có người nữa.

"Việc kia xem xét như thế, không có ai a." Nam nhân nghiêng đầu một chút, hơi nghi hoặc một chút.

"Còn có một người, lúc trước chế độ người kia." Tần Phiên Phiên khoát tay áo.

Tiêu Nghiêu sững sờ, ngược lại ngẩng đầu nhìn nàng: "Nàng tra ra là ai?"

"Còn không có điều tra ra, nhưng là có đối tượng hoài nghi. Vốn dĩ ta cũng không để ý, chẳng qua chuyện tảo triều hôm nay, lại tăng thêm nghi lên người kia." Tần Phiên Phiên nói.

"Lúc trước Tô Uyển nghi là dùng độc son phấn chết, Chúc Mẫn cho Nhàn quý phi cũng là dùng độc son phấn. Đây hết thảy căn nguyên ngay tại ở son phấn, trong cung sẽ có hai vị phi tần làm son phấn, một vị là đã bị phế sạ Tô Uyển nghi, một vị khác chính là Bính Quý nhân. Ta nhớ được Bính Quý nhân là con gái ruột Thái thị lang, buổi sáng hôm nay đại nhân phát ngôn bừa bãi hoài nghi thần thiếp, có một người chính là Thái thị lang."

Tần Phiên Phiên ho nhẹ một tiếng, nói tiếp, thời điểm nàng đang nói đến ba chữ "Bính Quý nhân", không khỏi câu lên khóe môi cười.

Thời điểm Hoàng thượng phong hào cho Thái Hân, thật đúng là đủ nghịch ngợm, vậy mà dùng chữ "Bính" này, mỗi lần gọi đều muốn cười.

"Có mục tiêu hoài nghi thì tốt, trẫm trước hạ thánh chỉ cấm túc, nàng đem quyền chấp chương hậu cung tạm thời cho Thư Quý phi, tin tưởng bọn họ chẳng mấy chốc sẽ có động tĩnh."

Sau đó hai người một hồi thương lượng, đem hết thảy những khả năng có thể phát sinh trong tình huống đều cân nhắc qua.

Sao khi thương thảo kết thúc, thánh chỉ Hoàng thượng lập tức hạ xuống, Hoàng hậu nương nương bị cầm đi Phụng ấn, quyền chấp chương hậu cung giao cho Thư Quý phi.

Đồng thời sau khi thánh chỉ ban bố xong, Hoàng hậu nương nương liền bị đuổi ra Long Càn cung, tuy nói Thái tử điện hạ vẫn bị giữ lại Long Càn cung như cũ, nhưng Tần Phiên Phiên rời đi, một mình hồi Thường Đào các, Hoàng thượng cũng không có nhìn qua một chút, tựa hồ lộ ra một bầu không khí không bình thường.

Hoàng hậu nương nương bị phạt, rất nhanh tin tức này liền truyền khắp hậu cung, mọi người đều kinh ngạc.

Tất cả mọi người đang an tĩnh đứng ngoài quan sát, ngược lại là có ít người ngồi không yên.

- - -

"Quý nhân, bên kia Vương gia có dặn dò qua, không được tùy tiện động vào Hoàng hậu nương nương, cứ xuống tay với các phi tần khác, đem cái tội danh này chụp cho thành công, ngài đừng để tiểu nhân khó xử." Có một nam nhân té quỵ dưới đất, quanh thân khí tức có chút băng lãnh.

"Hừ, đều đã đổ tội ồ, người làm cha ta làm ăn không cơm sao? Phụng ấn của Hoàng hậu đều bị cầm đi, lúc này không động đến nàng ta thì chờ đến khi nào?"

Nữ tử nói chuyện đang ngồi trên ghế gỗ lê, nhẹ giơ lên lấy cái cầm, lộ ra vẻ vênh váo đắc ý.

Nàng chính là Bính Quý nhân được Hoàng thượng nâng lên trước đó cùng với Tần Phiên Phiên, giờ phút này hoàn toàn chìm đắm bên trong vẻ đầy đặc ý, giống như thắng lợi ngay ở phía trước không xa vậy.

"Việc này... vẫn là đợi thêm một chút đi, tiểu nhân luôn cảm thấy có bấy, Hoàng thượng độc sủng Hoàng hậu nương nương như vậy, làm sao lại để nàng chịu loại ủy khuất này? Huống hồ trên triều đình, Hoàng thượng cũng nói qua, nếu như không phải Hoàng hậu nương nương gây nên, hẳn là kiên quyết sẽ không bỏ qua đám người kia." Âm thanh nam nhân vẫn như cũ mường phần chần chờ, thấp giọng khuyên can nàng.

"Cho nên mới phải bắt được cơ hội này, Hoàng thượng vắng vẻ Hoàng hậu, vô luận là làm bộ dáng vẫn là xác thực, xem chừng đều chỉ có mấy ngày nay. Nếu là bỏ qua cơ hội, Hoàng thượng đau lòng hối hận, hai người lần nữa như keo như sơn, người còn thể nào ra tay với nàng ta? Vô luận như thế nào, nàng ta là nhất định phải chết, nếu không nhà các người vương gia tính toán nhiều như vậy liền thất bại trong gang tấc."

Thái Hân trầm giọng nói, nàng vừa nói vừa hí hí mắt, trên mặt lộ ra mường phần âm hiểm.

Nam nhân quỳ trên mặt đất chần chờ một lát, cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý.

Màn đêm buông xuống, một mình Tần Phiên Phiên ngủ ở trên giường Thường Đào các, trong chăn vô cùng ấm, nhưng bên cạnh lại trống không.

Nàng đưa tay sờ sờ, không có nam nhân ở đây, luôn cảm thấy thiếu chút gì.

Dù là trên người đắp chăn gấm mềm mại như cũ, nàng vẫn cảm thấy không có nam nhân ôm ấp dễ chịu gì.

Nàng mở to hai mắt nhìn về phía đỉnh điện, căn bản là ngủ không được.

Hai người đã quen thuộc ngủ cùng một chỗ, giờ một thân một mình thì hoàn toàn không chống đỡ được.

Lúc sắp rạng sáng, Tần Phiên phiên mới mơ mơ màng màng ngủ đi.

Nàng biết nhìn toàn bộ trong điện chỉ có mấy cung nhân gác đêm, trên thực tế song bào thai đêm nay đều không ngủ, một ẩn núp trên xà nhà, một đi trông coi người bắt rắn.

Bởi vì sợ rắn độc đến bên trong Thường Đào các, cho nên người bắt rắn ở ngay trong điện trông coi, đương nhiên cái này rất không hợp quy củ, cho nên có người nhìn chăm chăm.

Người bắt rắn ngồi ở trong thiên điện, cả đêm hăn cũng không thể ngủ, thẳng đến khi sáng sớm mặt trời mọc mới thôi, cùng người bắt rắn khác thay ca.

Đám tiểu thái giám bên cạnh hăn, cả đám đều đứng nghiêm, tuy nói ánh mắt không phải thời thời khắc khắc đặt ở trên người hăn, nhưng là loại cảm giác cảnh giới kia, hăn có thể phát giác được.

Dù sao nơi này là Thường Đào các, Hoàng hậu nương nương ở ngay bên cạnh, hăn làm một nam nhân ở lại trong cung, hoàn toàn là tự mình Hoàng thượng dàn xếp.

Đồng thời cái này cũng nhìn ra được Hoàng thượng đối với Hoàng hậu nương nương lo lắng cỡ nào, rất sợ nàng chết.

Tình nguyện phá hủy quy củ, cũng muốn để nàng còn sống, chỉ cần có người bắt rắn ở đây, như vậy rắn độc cũng không có đất dụng võ.

Hắn từ trong ống tay áo lấy ra một cái túi thơm, mấy tên thái giám đều nhìn hắn một chút, biết bên trong túi thơm chính là tỏa ra hương liệu khiến cho tinh thần người ta sung mãn, đỡ cho bản thân ngủ thiếp đi, cũng không có quản hắn nữa.

Nhưng một lúc lâu về sau, mấy tiểu thái giám lại đều bắt đầu buồn ngủ, mí mắt giống như nặng ngàn cân, đầu từng chút từng chút giống như là gà con mổ thóc.

"Đông đông đông" vài tiếng trầm đục, mấy tiểu thái giám từng người ngã xuống đất, từng người thẳng tắp giống như tử thi không nhúc nhích.

Nhưng lồng ngực bọn hắn phập phồng, trạng thái hô hấp đều đặn, biểu lộ rõ ràng bọn hắn chỉ là ngủ thiếp đi.

Người bắt rắn nhẹ lờm một vòng, xác định toàn bộ không có bất kì ai chưa ngủ thiếp xong, mới nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Ở trong Thường Đào các làm chuyện xấu, thật là muốn quyết tâm rơi đầu mà, mỗi một bước đi như dẫm lên trên băng mỏng, nhưng không có cách nào không nghe mệnh lệnh của bề trên, lâm thời lùi bước cũng chạy không thoát một chữ "Chết".

Tay của hắn tiến vào trong tay áo, chậm rãi vuốt ve, chẳng qua một lát từ trong tay áo lấy ra một cái đầu nhỏ màu xanh, lè lưỡi ra.

Tiếng "Tê tê" để cho người ta sợ hãi chính là rắn lục, chỉ là chưa có trưởng thành nhưng độc tính không nhỏ.

Hắn đưa thay sờ sờ đầu rắn, lại dứt nó ăn một viên dược tròn màu đen, liền thả cái con rắn kia đi xuống.

Vốn dĩ rắn nhỏ bình tĩnh không lay động, bỗng nhiên tràn đầy tính công kích, thẳng đến khi đi đến chỗ mấy tên thái giám, hiển nhiên là không

phân biệt lập tức căn người.

Chẳng qua người bắt rắn lập tức đứng dậy, đi nhanh mấy bước đến cửa thiên điện, rắn nhỏ lập tức từ bỏ mấy thái giám kia, trực tiếp đi theo phương hướng của hắc.

Bò qua cánh cửa, hướng về phía có hơi người mà đi.

Cách thiên điện gần nhất, dĩ nhiên chính là chủ điện bên cạnh.

Hắc đưa mắt nhìn rắn nhỏ một đường bò vào chủ điện, cho đến khi hắc đuổi cổ cũng nhìn không thấy, hắc không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Những người kia trong chủ điện, tối nay đều không sống nổi, bao gồm cả Hoàng hậu nương nương nằm ở trên giường, Vương gia thật sự là an bài một trận trò hay.

Khẳng định không ai có thể đoán được, người bắt rắn trợ giúp Hoàng hậu nương nương sống sót, kỳ thật mới là hung thủ giấu kín trong cung.

Tuy nói vốn dĩ hai tên thái giám khống chế đưa rắn vào trong cung đã chết, nhưng bọn hắc ở trong nhóm người bắt rắn này, xâm nhập trà trộn vào.

Hắc chính nghĩ như vậy, trên mặt liền lộ ra nụ cười mấy phần âm lãnh, khi chất quanh thân cùng với loài bò sát máu lạnh kia không khác nhau lắm, giống như là một con rắn vậy.

Thời điểm người bắt rắn đang dương dương tự đắc, bỗng nhiên phần gáy cảm nhận được một trận gió mát lướt qua, cả người toàn thân đều cảm thấy nổi da gà, còn không đợi hắc kịp phản ứng gì, thì một trận đau nhức đã truyền đến.

Ngay sau đó hai mắt của hắc tối đen, liền lâm vào hôn mê.

Hồng Thường nhìn thấy hắc ngã xuống đất, vẫn không có thư giãn đi xuống, ngược lại toàn thân căng thẳng quan sát.

Nói thật cùng với người khác chém chém giết giết nàng đều không sợ, nhưng là lại sợ loại ám chiêu sau lưng này.

Đặc biệt đối với những con rắn độc kia, cùng những người bắt rắn này, nàng luôn luôn vừa thấy được thì trong lòng sợ đến phát hoảng, giống như không cẩn thận sẽ bị người khác ném rắn vào mặt vậy, không chỉ muốn mất mạng mà còn bị hủy dung.

Về phần con rắn lục vừa bò vào chủ điện trước đó, liền bị một thanh chủy thủ sắc bén chém trúng, trực tiếp cắt thành hai đoạn.

Hồng Y lặng lẽ từ trên xà nhà bay xuống, nhìn thấy đầu rắn độc đã chết kia, không khỏi khẽ hừ một tiếng, những người này sử dụng thủ đoạn hạ lưu, thật đúng là gan to bằng trời ngay cả Hoàng hậu nương nương cũng dám ám hại.

Thái Hân dường như cả đêm không ngủ, liền mở mắt đến hừng đông, nàng cũng không phải khẩn trương sợ hãi, ngược lại còn vô cùng phấn khởi.

Trong lòng của nàng một mực níu kéo một vấn đề, sao lại còn chưa có nghe được nhóm cung nhân truyền tin tức Hoàng hậu bị độc chết, nàng đã sắp vội muốn chết.

Kết quả bên ngoài trời sáng hắc rồi, vẫn không có bất cứ tin tức nào truyền tới, lập tức nàng liền đoán ra được, khẳng định là người bắt rắn thất bại.

"Tên phế vật kia!" Nàng hận hận mắng hai câu, trong lòng chỉ mong tên bắt rắn kia chết mới tốt, tuyệt đối không nên còn sống, sau đó bị dùng hình bức cung đem tên của nàng khai ra, vậy thì nàng coi như xong rồi.

Thái Hận không có dương dương tự đắc như lúc đầu, chỉ là nôn nóng đi đi lại lại trong điện, trong lòng lo lắng đến cùng là có nên cho người đưa tin ra ngoài cung hay không.

Nhưng cha nàng đã từng dặn đi dặn lại, cho dù thất bại hay thành công, nhất định không thể tự loạn trận cước, cũng không cho phép đưa tin ra ngoài cung, trừ phi là Thái thị lang tự chủ động liên hệ với nàng, nếu không nàng nên an tĩnh ở trong cung đợi, để tránh hồng chuyện lớn.

Sau khi Hoàng thượng vào triều, toàn bộ triều đình đều trở nên hài hòa dị thường, không người nào dám nhắc tới chuyện của Hoàng hậu.

Hôm qua Hoàng thượng làm theo ước định, đem phượng ấn của Hoàng hậu nương nương đoạt lại, mà hôm nay còn chưa có truyền ra tin có ai bị cắn chết, có lẽ bắt đầu gió êm sóng lặng, hoặc có lẽ lại một lần nữa điềm báo bão tố bắt đầu.

Thái Hân đợi một buổi sáng, lại nói bóng nói gió hỏi hỏi, chỉ nghe nói Hoàng hậu nương nương bình yên vô sự, thậm chí còn đi Diên Thọ cung thỉnh an Cao thái hậu, một chút chuyện đều không có.

Về phần tin tức người bắt rắn, thì may may không có để lộ ra gì.

Nàng lo lắng giống như là kiến bò trên chảo nóng, chỉ sợ tên bắt rắn kia là dữ nhiều lành ít.

Sau khi Tiêu Nghiêu hạ triều về, cũng không có trở về Long Càn cung, mà đi thẳng đến Diên Thọ cung.

Cao Thái hậu đang cùng Tần Phiên Phiên đùa với Tiêu Nháo Nháo thì thấy Tiêu Nghiêu nhanh chân đi đến, tựa hồ có chuyện gì gấp.

Kết quả sau khi hăn đi tới, đầu tiên ánh mắt quét trên người Tần Phiên Phiên, trên dưới đáng giá nàng một chút, sau đó nhìn thấy nàng bình an vô sự, mới thở ra một hơi dài.

Từ lúc Hoàng thượng tiến vào trong điện, những biểu hiện liên tiếp đều bị Cao Thái hậu nhìn thấy ở trong mắt, bà không khỏi hừ lạnh một tiếng.

"Hoàng thượng, đây là không biết ai gia, ôi chời, sinh ra nhi tử chi vậy." Cao thái hậu thở dài một hơi.

Lập tức Tiêu Nghiêu hành lễ với bà, nghe được than thở của bà, trên mặt mang mấy phần bất đắc dĩ.

"Nhi tử sai rồi."

Cao thái hậu phất phất tay nói: "Người sai cái gì, lúc trước Thái Hoàng Thái hậu nói với tiên hoàng một câu, bây giờ ta lại chuyển giao cho người, có tức phụ quên nường. Hai người muốn gặp mặt, hết lần này tới lần khác không ở Long Càn cung hay Thường Đào các, còn muốn chạy đến Diên Thọ cung này của ta, trốn tránh gặp. Người trẻ tuổi, thật sự là có ý tứ."

Bà nhẹ giọng nói thầm hai câu, trực tiếp ôm Tiêu Nháo Nháo.

"Đi thôi, Nháo Nháo, phụ hoàng con và mẫu hậu con muốn hẹn hò, hai chúng ta nhường chỗ cho hai người bọn họ. Hây dà, đừng nhìn Hoàng tổ mẫu con như bây giờ chứ lúc còn trẻ Hoàng tổ mẫu so mẫu hậu con còn lợi hại hơn đây..."

Bà ôm tiểu gia hỏa rời khỏi nội điện, trong miệng cứ nói lải nhải.

Tiêu Nháo Nháo ngay từ đầu còn gà không muốn đi, về sau Cao thái hậu nói dẫn hăn đi xem gà con, hăn lập tức yên tĩnh như gà.

Phụ hoàng và mẫu hậu tính là gì, hăn muốn đi nhìn gà!

"Cục tác, cục tác."

"Khanh khách đất, khanh khách đất." Tiêu Nháo Nháo ngoan ngoãn ghé vào trong ngực của bà, còn kêu lên hai tiếng với bà.

Cao Thái hậu đưa tay sờ lên đầu của hăn, thấp giọng nói: "Đúng, cục tác."

"Mẫu hậu, không có để ngài đi đâu, ta cùng Phiên Phiên mỗi ngày đều tới thỉnh an ngài mà, sao lại gọi trốn đến chỗ ngài gặp mặt chứ." Tiêu Nghiêu lập tức muốn ngăn bà lại.

Đã thấy Cao thái hậu quăng cái nhìn khinh khỉnh tới: "Người là ta sinh, tâm tư gì của người, một chút xíu ta có thể nhìn ra. Huống hồ hai người hện hò cũng không có gì đẹp mắt, vẫn là gà con tốt."

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 166: Hoàng Thượng Trả Thù

Edit: Chang Phi

Beta: Vy Chiêu nghi

Tổ tôn hai người thoáng cái liền đi rồi, các cung nhân trong điện cũng rất nhậy bén, đều đi theo Thái hậu và Thái tử điện hạ cùng nhau lui xuống.

Tiêu Nghiêu nhìn thoáng qua Tần Phiên Phiên, liền thấy nàng cười khê ra tiếng, trong ánh mắt mang theo vài phần hài hước, như là gặp được chuyện gì cực kỳ thú vị vậy.

"Nàng cười cái gì chứ, Long Càn cung cùng Thượng Đào các đều không thích hợp để gặp mặt, cho nên chỗ của mẫu hậu là an toàn nhất." Tiêu Nghiêu trừng mắt nhìn nàng một cái, rồi nhẹ giọng giải thích.

Chẳng qua những lời này đã lập tức làm bại lộ tâm tư của hắn, thật đúng là tới để hẹn hò với Tần Phiên Phiên.

Hắn đi tới, cầm lấy đôi tay nàng tinh tế đánh giá.

"Không bị thương chứ? Trẫm nghe nói nửa đêm hôm qua có động tĩnh lớn." Nam nhân nhẹ giọng hỏi một câu.

Lúc hắn dậy sớm để thượng triều, cũng đã nghe được tin tức này, nhưng lại sắp tới lúc lâm triều, cộng thêm đang trong thời kỳ đặc thù, chuyện người bắt rắn vẫn không thể công khai, cho nên hắn mới vẫn luôn ần ần không phát tác.

Mãi đến lúc tới Duyên Thọ cung, nhìn thấy nàng ở chỗ Cao Thái hậu, ngôi cửu ngũ mới để lộ ra sự lo lắng của chính mình.

Tần Phiên Phiên lắc đầu: "Không có đâu, Hồng Y cùng Hồng Thường một tấc cũng không rời bảo hộ ta, sao có thể dễ dàng bị thương được. Chỉ là tối hôm qua không ngủ ngon thôi."

Nửa câu cuối cùng ngữ điệu mềm mại, rõ ràng là đang làm nũng với hân.

Tâm mắt nam nhân dừng lại ở trên đôi mắt có hơi phát xanh của nàng, lập tức nói: "Nhất định là do ta không ngủ cùng nàng rồi."

Đối với loại hành vi tự dất vàng lên mặt mình của hân, Tần Phiên Phiên nhún vai, không cho hân có cơ hội tiếp tục khoe khoang.

"Người bắt rắn quả nhiên là xảy ra vấn đề, hôm nay cho người thăm vấn một chút, có lẽ sẽ có kết quả. Cho dù hân ngậm miệng không nói, vậy Bính Quý nhân cũng chạy không thoát khỏi hiềm nghi được. Chỉ là tạm thời có muốn động đến nàng ta hay không thôi, thần thiếp đang dẫn đo, không biết có bị rút dây động rừng hay không?"

Tần Phiên Phiên kéo đề tài tới trên người người bắt rắn, ngày ấy hai tiểu thái giám nâng đến một thùng, cho dù bên trong đầy rắn độc, vậy cũng bị bắt đến bảy tám phần.

Lấy đâu ra nữa còn vừa khéo mỗi buổi tối chết một cái phi tần cùng cung nhân bên người phi tần, một đêm thay một cái cung điện, hơn nữa những cung điện này cũng không phải gần nhau, thậm chí ngay cả lãnh cung cũng có.

Đây rõ ràng là người làm, có người ở bên trong hậu cung lấy rắn độc làm việc.

Nhưng từ sau khi xảy ra chuyện này, hậu cung vốn đã canh phòng nghiêm ngặt, lại càng tuần tra đến cực kỳ gắt gao, căn bản là không trà trộn vào cung được, cũng không thể mang răn tiến vào.

Trừ phi là người vốn ở trong cung, còn phải biết khổng chế răn, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có mấy người bắt răn lưu tại trong cung mà thôi.

Hơn nữa bọn họ còn là người hành động tốt nhất, răn trời sinh vốn chính là kẻ phục kích.

Tiêu Nghiêu duỗi tay sờ sờ gương mặt nàng, lại ôm nàng vào trong lòng ngực, như là người trước mắt là trân bảo mất mà tìm lại được vậy, trân trọng như thế nào cũng không thấy đủ.

"Hoàng thượng, đang nói chính sự với người mà." Tần Phiên Phiên tùy ý để hắt ôm, đợi một hồi lâu nam nhân trước mắt vẫn dính lấy nàng, làm ra động tác thân mật.

Đối với vấn đề lúc trước nàng nói, lại hoàn toàn không nghe được.

"Trẫm đang vội vàng chính sự mà, là nhìn kỹ nàng đấy." Tiêu Nghiêu đáp lại cứ như theo lý thường nên vậy.

"Ta rất tốt, không có bị thương, người bắt răn kia còn chưa có ra thiên điện đã bị đánh hôn mê rồi." Tần Phiên Phiên liên tục bảo đảm với hắn.

"Không bị thương điểm này ta xác nhận, nhưng sau khi chúng ta chia giường ngủ cả đêm, nàng ngủ ngon sao? Mơ thấy ai? Đêm nay lại ngủ một mình, trong lòng nàng trẫm vẫn là quan trọng nhất sao? Trẫm vĩnh viễn là vị trí thứ nhất sao? Liệu có ngủ mấy buổi tối, nàng liền mơ thấy nam nhân khác, thậm chí là con chó con mèo khác không."

Tiêu Nghiêu nghiêm túc mà nhìn nàng, cực kỳ nghiêm túc gật đầu, lúc sau liền bữu môi, bắt đầu chất vấn nàng.

Mỗi một vấn đề hần đưa ra, Tần Phiên Phiên lại nhúu chặt mày thêm một phần, thẳng đến cuối cùng bị hần hoàn toàn chọc cười.

Chẳng qua tách ra ngủ một buổi tối mà thôi, Hoàng thượng liền hỏi nàng loại câu hỏi này.

"Chàng đây là nói cái gì vậy, mới một buổi tối, ta lại không phải nữ tử là lời ong bướm, nghĩ đến nam nhân khác cái gì chứ. Tiêu Muốn Muốn chàng đây là không xem trọng ta, hay là khinh thường chính chàng đây? Ta ngủ không tốt, cả đêm đều nghĩ đến chàng, không có Hoàng thượng ở bên người làm ấm ổ chăn, cứ cảm thấy như thiếu cái gì."

Tần Phiên Phiên bất đắc dĩ, đành phải mở miệng trấn an hần.

Kết quả liền thấy mặt Tiêu Nghiêu vốn đang thấp thỏm, bỗng nhiên liền mở to hai mắt nhìn nàng, lòng tràn đầy vui mừng.

Hần lập tức bế nàng lên, bắt đầu xoay quanh, như là con cún đang vui vẻ vậy.

Tần Phiên Phiên bị động tác bất thành hình của hần làm hoảng sợ, lập tức duỗi tay ôm cổ hần.

"Thả ta xuống dưới a a a ——"

Ban đầu nàng muốn giãy giụa, kết quả Tiêu Nghiêu lập tức làm ra một động tác muốn quăng nàng ra ngoài, làm nàng sợ tới mức toát mồ hôi lạnh, lập tức ôm chặt lấy hần, cũng không dám giãy giụa nữa.

Gần đây ngôi cửu ngũ khắc khổ rèn luyện rất có hiệu quả, ôm nàng xoay vài vòng, cũng không thấy hần mặt đỏ thở hổn hển.

Cuối cùng vẫn là hai người chóng mặt đến không chịu nổi, Tiêu Nghiêu mới chịu thả nàng xuống.

"Chàng lại phát điên cái gì đấy?" Tần Phiên Phiên choáng váng, trong đầu như bị chiếc đũa không ngừng quấy loạn lên, còn sinh ra một trận cảm giác ghê cổ.

Tiêu Nghiêu dựa vào trên người nàng, còn choáng váng hơn cả nàng, vừa định há mồm nói chuyện, kết quả một chữ còn chưa nói ra đã nôn khan trước một tiếng.

Tần Phiên Phiên bị một chiêu này của hắc làm cho sắc mặt trắng bệch, vội đẩy hắc ra, máu toàn thân đều xông lên óc, thuần túy là bị chọc giận rồi.

Sao phải khổ vậy chứ? Không thể xoay còn ôm nàng xoay quanh, có nhiều cách biểu đạt vui sướng như vậy, hắc lại đi chọn loại không thoải mái nhất, còn làm cho hắc như muốn nôn trước mặt Tần Phiên Phiên nữa.

"Trầm cao hứng mà, nàng thích trầm như vậy, nhất định sẽ khen thưởng nàng." Tiêu Nghiêu thật vất vả mới đè cơn nôn xuống đáy lòng, miễn cưỡng nói ra một câu.

Làm màu không được, hắc sao lại choáng như vậy chứ, trước mắt đều là ngôi sao nhỏ đang xoay quanh.

"Đây rốt cuộc là muốn thưởng hay là trừng phạt chứ?" Tần Phiên Phiên lườm hắc.

Đến bây giờ Tiêu Nghiêu vẫn còn choáng váng, cho dù không thấy rõ biểu tình của nàng, cũng biết lúc này tâm tình nàng không tốt.

"Vậy đổi một cái thưởng khác đi." Hắc vừa nói vừa chen lại đây, một tay ôm nàng, một cái tay khác lại ấn trên gáy nàng.

Tần Phiên Phiên vừa nhắc đầu liền thấy hắc chu môi hôn lại đây, nàng theo bản năng quay đầu đi, thành công trốn thoát.

Hắn không tin, lại nghiêng đầu lại đây, lại lần nữa bị hụt.

"Không được trốn." Hắn thấp giọng nói ba chữ, còn có chút ý uy khuất trong đó.

Tần Phiên Phiên không trốn, chỉ là nhẹ nhàng giương cằm lên, vì thế hắn liền hôn lên chóp mũi nàng.

"Miệng của nàng ở đâu vậy?" Tiêu Nghiêu cảm giác hiện tại vẫn còn hoa mắt, ngũ quan Tần Phiên Phiên như là bị lệch vị trí, làm hắn căn bản là không tìm thấy đúng chỗ được.

Tần Phiên Phiên có chút vô ngữ, lại bị động tác không đầu này của hắn chọc cười, cuối cùng chủ động giơ tay ổn định đầu hắn lại, nhẹ nhàng nhón chân đặt môi lên bờ môi của hắn.

Cánh môi hai người tiếp xúc, truyền đến một trận cảm giác mềm mại, ấm áp.

Bởi vì nàng hỗ trợ, Tiêu Nghiêu chuẩn xác mà tìm được vị trí môi nàng, lập tức liền dán lên đó.

Đầu lưỡi của hắn rất nhanh liền xen vào, cạy hàm răng nàng ra, hoành hành ngang ngược ở trong miệng nàng, tạo nên một cái hôn triền miên mà ướt át.

Chờ đến lúc tách ra, giữa hai cánh môi còn kéo ra một sợi chỉ bạc, lộ ra một loại cảm giác uế oải.

Rõ ràng bọn họ đều đã xem như vợ chồng già, thậm chí Thái tử điện hạ cũng hơn hai tuổi rồi, nhưng Tiêu Nghiêu đối với nàng vẫn luôn rơi vào một loại trạng thái tùy thời sẽ động tình.

"Có câu cửa miệng nói: Một ngày không thấy, như cách tam thu. Ta chỉ cả đêm không thấy nàng, liền có cảm giác như đã mấy đời rồi."

Hắn cúi đầu nhìn nàng, vừa nói vừa giơ tay vuốt ve búi tóc của nàng.

Tần Phiên Phiên nhìn thẳng vào hắn, trong đôi mắt của nam nhân là ánh ngược của nàng, hơn nữa ánh mắt còn tỏa sáng, như là chứa đựng vô số ngôi sao trong đó.

"Khoa trương." Nàng duỗi tay dấm ở ngực hắn một chút.

"Không khoa trương, không có nàng để trằm ôm ngủ, tối hôm qua như thế nào cũng không ngủ yên được. Sau lại đến nửa đêm, trằm ôm gối đầu ngủ, vẫn thấy ngủ không ngon. Gối đầu không có thơm ngọt như nàng." Tiêu Nghiêu tiến đến bên tai nàng, nhẹ giọng nói thầm.

Mười ngón tay hai người đan vào nhau, nói những lời thì thầm như vậy.

Đến lúc tìm chỗ ngồi xuống, Tiêu Nghiêu còn ôm nàng vào trong ngực.

Có lẽ đúng như Cao Thái hậu đã nói, tới Duyên Thọ cung trộm hến hò, loại cảm giác này thật tốt quá, làm cho bọn họ hoàn toàn không bỏ xuống được.

Cũng có lẽ là tối hôm qua không được ngủ cùng nhau, hơn nữa lúc ban ngày, bọn họ đã có tám canh giờ không nhìn thấy nhau.

Rõ ràng ngày thường lúc nào cũng có thể tùy ý gặp mặt, bọn họ đều biểu hiện là không có nôn nóng như thế, hẳn cho dù là thượng triều hay phê duyệt tấu chương, đều có thể hoàn thành đúng hạn.

Nhưng tới lúc này gặp mặt cũng phải vụng trộm, Tiêu Nghiêu một chút cũng không nghĩ quan tâm đến chuyện quốc gia đại sự nữa, chỉ nghĩ cùng Hoàng hậu của hắn ở bên nhau lâu thêm một ít.

Cao Thái hậu mang theo Tiêu Nháo Nháo đi chơi hồi lâu mới trở về, nhìn thấy những cung nhân đó đều đứng chờ bên ngoài điện, một bộ mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, liền biết hai người trong nội điện còn chưa thì thầm xong đâu.

Bà không khỏi khẽ thở dài một hơi, thấp giọng nói thầm: "Tuổi trẻ thật tốt."

"Phụ hoàng, mẫu hậu."

Tiêu Nháo Nháo bị Cao Thái hậu dắt tay đi cả đoạn đường, lúc này sắc mặt của thằng bé trong trắng lộ hồng, mang theo chút mồ hôi.

Lúc ở hậu điện, bọn họ từ từ nhìn xem gà nhỏ, vịt nhỏ, tiểu sơn dương, thậm chí Cao Thái hậu còn cho người nuôi một con heo nhỏ, cũng mang theo thằng bé xem.

Đi xem hết một vòng như vậy, bà mới mang theo tiểu gia hỏa trở về, trong lòng chắc xong rồi.

Không nghĩ tới bà đã xem nhẹ trình độ đánh nhau của hai người, cùng với độ dày da mặt của Hoàng thượng.

Thật đúng là xem Duyên Thọ cung như tấm cung của chính mình, hèn hò với vợ ở trong cung của bà là thế nào.

Lúc này, Cao Thái hậu chỉ hận chính mình không phải là ngôn quan, nếu không thế nào cũng phải can gián chết hắn mới được.

Bà lại đợi một lát, cuối cùng thật sự nhịn không nổi, nhẹ giọng dỗ Tiêu Nháo Nháo, kêu tiểu gia hỏa đi phá hư bọn họ hện hò.

Tiêu Nháo Nháo một đường gọi đi vào, cũng may mắn thẳng bé nãi thanh nãi khí mà gọi vài câu, mới làm tâm linh nhỏ bé của mình không bị cha mẹ ân ái đả kích.

Nếu như để thẳng bé biết Tiêu Nghiêu ôm Tần Phiên Phiên lâu như vậy cũng không kêu một một tiếng nào, mà lần trước mang theo thẳng bé đi leo cây hái quả đào, lại thờ hỗn hển, có lẽ là sẽ bị tức phát khóc.

Tiêu Nghiêu rời khỏi Duyên Thọ cung trước, tạm thời giải nổi khổ tương tư, hẳn cũng muốn trở về bố trí một phen, đêm nay có một vở tuồng phải diễn rồi.

Còn Tần Phiên Phiên tất nhiên là ở lại nói mấy câu với Cao Thái hậu mới rời đi, hai người cũng không rời đi cùng nhau, cũng là vì làm bộ cho người ngoài xem.

- ----

Thái Hân ưu sầu cả ngày, cả người không buồn ăn uống, chỉ sợ bị người mang đi.

Cũng may mắn ngày này gió êm sóng lặng, thậm chí còn có cung nữ tới truyền lời, nói là mấy người bắt rắn mấy đêm liền, Hoàng thượng để cho bọn họ tạm thời nghỉ ngơi mấy ngày, lại tăng thêm mấy người bắt rắn, lần này nhất định sẽ không lại xảy ra chuyện gì nữa.

Ban đầu Thái Hân cho rằng chính mình bị bại lộ, sau lại cho người đi hỏi thăm một chút, mới biết được tin tức này là mỗi một chủ tử trong cung đều thu được.

Lúc này nàng mới yên lòng, màn đêm buông xuống, nàng cũng không đợi nữa.

Trực tiếp nằm lên trên giường, vốn còn tưởng rằng không ngủ được, nhưng cuối cùng nàng rất nhanh chìm vào bên trong mộng đẹp.

Chỉ là nàng vốn đang ngủ rất sâu, bỗng nhiên cảm thấy quanh người đều rất không thoải mái, giống như cả người đều bị thứ gì mạnh mẽ đè lên, hoàn toàn không thở được.

Nàng vốn dĩ không để ý tới, nhưng cái loại cảm giác siết nghẹt càng ngày càng mạnh mẽ, thậm chí còn truyền đến từng đợt cảm giác hít thở không thông.

Ngủ say nhưng cuối cùng vẫn bị đánh bại, nàng mơ mơ màng màng mở mắt ra, kết quả trong nháy mắt liền đối diện với một đôi mắt màu xanh biếc, cái đầu tam giác, còn có thứ gì không ngừng vươn tới, ngẫu nhiên còn liếm tới trên mặt nàng.

"A a ——" nàng muốn hét chói tai, nhưng lại không dám dùng sức, sợ quấy nhiễu đến thứ ở trước mắt này.

Cả người Thái Hân như rơi vào hầm băng, hoàn toàn tỉnh táo lại.

Trước mắt là một con rắn, hơn nữa còn là con rắn hình thể rất lớn, bởi vì cả người của nàng bị đè lên, từng vòng cuốn lấy thân thể của nàng, cộng thêm cảm giác lạnh băng khi tiếp xúc với da rắn, loại lạnh lẽo chỉ thuộc về động vật máu lạnh, làm nàng lạnh từ thân thể đến trong lòng.

Thái Hân bị dọa đến mức rơi nước mắt, lại không dám lớn tiếng kêu to, chỉ dám run rẩy mà gọi người, nhưng mà cung nhân gác đêm nhay bén mọi hôm, đêm nay lại giống như kẻ điếc, không có một ai tiến vào nhìn một cái.

Cả người nàng không khống chế được mà run lên, đầu óc loạn thành một năm.

Ánh trăng mỏng manh theo cửa sổ hắt vào, con rắn đang quấn lấy trên người cũng không thấy quá rõ ràng, nhưng chính là loại thị giác mơ hồ này, mới càng có vẻ khủng bố vô cùng, làm nàng gần như muốn chết ngất luôn đi cho xong.

Nhưng mà nàng lại tỉnh táo hơn bất cứ lúc nào khác, hoàn toàn cảm thấy mình đang kề cận với cái chết.

Nàng biết loại rắn này đều là cuốn chặt con mồi lại từng vòng, làm con mồi hít thở không thông mà chết, sau đó xương cốt trong người đều đứt gãy hết.

Ngay sau đó liền nuốt chửng con mồi.

Thái Hân chỉ cần vừa nghĩ tới hình ảnh kia, cả người nàng liền run lên như cây sậy.

Một chiếc đèn bị thắp sáng, làm nội điện vốn chỉ có ánh trăng hắt vào, dần dần trở nên sáng ngời lên.

"Là ai, mau tới cứu ta, ta sẽ cho người vô số ban thưởng." Thái Hân còn không có thấy rõ người nọ là ai, liền dị thường kích động mà nhẹ giọng kêu lên.

Thanh âm vẫn run run, nhưng thần sắc trên mặt tốt xấu gì cũng không còn tuyệt vọng như vậy nữa.

"Là trẫm." Tiếng nói trầm thấp, hai chữ nhẹ nhàng rơi xuống, lại làm Thái Hân trực tiếp chết tâm.

So với bị con rắn lớn cuốn lấy còn tuyệt vọng hơn.

Ánh nến chiếu sáng người bên cạnh bàn, liền thấy ngôi cửu ngũ vẻ mặt thanh thản ngồi ở chỗ kia, phía sau là Trương Thành, còn có một nam nhân xa lạ nữa.

Nhưng mà nhìn bộ dáng cup mi rũ mắt kia, chắc là người bắt rắn Hoàng thượng mới mời vào cung.

"Hoàng, Hoàng thượng, ngài mau cứu cứu nô thiếp. Con rắn độc này bò tới trên giường nô thiếp, nô thiếp sắp bị cắn chết, cầu ngài cứu cứu nô thiếp....."

Lúc nàng nói chuyện đã bắt đầu nghẹn ngào, cho dù con rắn này đã dây dưa nàng lâu như vậy, nàng cũng không khiến cho loại động vật máu lạnh này ấm lên được.

Trước sau đều là cái loại cảm giác lạnh lẽo đến xương, ngẫu nhiên nó động động thân thể, còn có thể cảm thấy cảm giác dính nhớp của vảy rắn dây dưa ở trên người, cái loại cảm giác ghê tởm cùng sợ hãi từ trong xương đã hoàn toàn nuốt sống nàng.

Tiêu Nghiêu cười lạnh một tiếng: "Con rắn này chính là bảo bối người bắt rắn khó khăn lắm mới nuôi ra được. Tuy nói nó đối những người khác tính tình không tốt lắm, nhưng vẫn rất nghe lời với chủ nhân. Người đến cùng là sống hay chết, đều được quyết định vào việc người có muốn nói thật hay không."

Nam nhân thông thả ung dung nói, trên mặt còn treo một nụ cười như có như không, ở dưới ánh nến làm nổi bật lên, cho dù có gương mặt tuần lã như thế nào cũng sẽ có vẻ có vài phần dữ tợn.

Bình thường, Thái Hân luôn luôn chờ đợi Hoàng thượng có thể xuất hiện ở nội điện của nàng nhưng hiện giờ khi đã trở thành sự thật nàng lại có một loại cảm giác muốn chết.

"Nô thiếp cái gì cũng không làm, Hoàng thượng, ngài vì sao phải để răn quần lấy nô thiếp như vậy, nô thiếp cũng là cô nương trong sạch, là nữ tử tay trái gà không chặt mà thôi....."

Thái Hân đã hoàn toàn hồng mất, vẫn luôn miệng run rẩy nhắc mãi.

"Ai là người sau lưng sai sử người ở hậu cung làm nội ứng, làm người bắt răn đi hại Hoàng hậu cùng phi tần trong các cung khác?" Hân lạnh giọng hỏi một câu.

Ban đầu Thái Hân còn làm nhảm nói thầm, không chịu nói thật, Tiêu Nghiêu cũng không còn kiên nhẫn với nàng ta nữa, nói thẳng: "Người không muốn nói vậy thì làm thức ăn đêm cho con rắn này đi, vừa lúc nó đói bụng cả một ngày rồi, cũng không tính là bôi nhọ người."

Hân vùng tay lên, người bắt răn kia liền lấy ra một viên thuốc từ ống tay áo, chuẩn bị đưa lại đây.

Con rắn vốn đang ghé vào trên người nàng tựa hồ cảm ứng được cái gì, tốc độ phun ra nuốt vào của lưỡi rắn càng nhanh hơn, toàn bộ trong điện đều có thể nghe được tiếng "Tê tê".

"Ta nói, ta nói. Là cha ta! Hân cùng người khác đạt thành ước định gì đó, nhưng lại không chịu nói cho ta, nói ta sẽ làm hồng chuyện. Còn nói về sau khẳng định sẽ cho ta làm Hoàng hậu, Thái gia chúng ta chính là mệnh làm quốc trượng. Chỉ còn chờ về sau thăng chức rất nhanh nữa thôi!"

Nhìn cái đầu rắn lắc lư ở trước mắt, nàng cơ hồ có thể ngửi được mùi tanh hôi trên thân rắn, rốt cuộc không nhìn được, lại khóc lại kêu mà nói ra.

Nàng rất sợ chết, loại tử vong bị rắn nuốt vào như vậy khiến nàng càng sợ, trước khi chết còn phải bị tra tấn, xương cốt trên người đứt gãy, còn là bị siết chết nữa.

Xuống địa ngục chẳng qua cũng chỉ như thế đi.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 167: Thái Hân Chết

Edit: Tuệ Tu nghi

Beta: Rine Hiền phi

"À, quốc trưởng? Cha người thật biết nằm mơ." Tiêu Nghiêu hừ lạnh một tiếng, mày nhú chặt.

"Dáng vẻ người không ra người quý không ra quý của Tô Uyển nghi và Nhàn Quý phi kia, trong đó người diễn vai gì vậy?" Hần nhớ tới lời dặn của Tần Phiên Phiên, nhất định phải hỏi rõ chuyện này, nên lại hỏi nhiều thêm một câu.

"Nô thiếp chỉ là bị người khác sai khiến. Phân vị nô thiếp thấp, các nàng đều là chủ tử nương nương có phân vị cao, chuyện sai bảo, nô thiếp căn bản không có tư cách cự tuyệt. Nô thiếp chỉ biết Tô Uyển nghi giúp Nhàn Quý phi làm chuyện gì đó, Nhàn Quý phi muốn nhờ cò tận gốc mà trừ khử nàng ta mới sai nô thiếp chế ra son phấn có độc cho nàng ta dùng, độc là Nhàn Quý phi cho, Tô Uyển nghi liền thành như vậy."

Thái Hân thấy Hoàng thượng còn có vấn đề hỏi nàng, liền cảm thấy hần là đêm nay mình còn có cơ hội sống, lập tức nội tâm thả lỏng không ít, lúc nói chuyện giọng điệu cũng lạnh lợi hơn rất nhiều.

"Sau đó Hoàng Quý phi, cũng chính là Mẫn Phi nương nương hồi cung, nàng ta lật đổ Nhàn Quý phi, Nói là Hoàng thượng dặn dò, ban đầu làm cách nào khiến Tô Uyển nghi lại biến thành như vậy, thì cũng làm tương tự với Nhàn Quý phi. Nô thiếp hết cách đành phải chế loại son phấn

này một lần nữa, vừa hay đọc lần trước còn thừa liền dùng luôn. Trong tất cả những chuyện này, nô thiếp đều là người bị ép buộc, không có liên quan đến nô thiếp."

Nàng không ngừng muốn giải thích, trên thực tế nàng thật sự muốn vĩnh viễn chôn chặt những chuyện này ở trong lòng.

Dù sao những người trong cuộc, kẻ chết đã chết, người rời cung cũng đã rời cung, không còn ai khống chế nàng.

Chỉ là loại chuyện âm độc như thế này lại bị Hoàng thượng biết được, vẫn có hơi tổn hại hình tượng một chút, rất có thể sẽ lưu lại ấn tượng trong lòng Hoàng thượng rằng nàng là một nữ nhân âm độc.

Đến lúc đó cũng không dám thương nàng thì nên làm sao bây giờ?

Tiêu Nghiêu cười lạnh một tiếng, nhìn thoáng qua Thái Hân đang nằm trên giường, nàng ta vẫn luôn dùng ánh mắt cầu xin mà nhìn hắn.

"Xử lý nàng ta." Hắn vung tay lên, người bắt rắn đứng bên cạnh liền hành động.

Con rắn lớn trên người nàng lập tức bắt đầu xiết chặt, Thái Hân lập tức trờ to hai mắt, biểu tình khi nàng nhìn về phía Hoàng thượng đều là hoảng sợ.

"Vì, vì sao?" Màng nhĩ của Thái Hân giống như bị sung huyết, dường như nàng nghe được tiếng xương cốt của mình nứt gãy.

Tiêu Nghiêu lạnh lùng nhìn nàng một chút, trầm giọng, nói: "Người hỏi trăm cũng vô dụng, người nên đi hỏi con rắn này, dù sao giết người cũng là nó, không liên quan đến trăm."

Thái Hân vẫn luôn treo sáu chữ "không liên quan đến nô thiếp" bên miệng, Tiêu Nghiêu liền dùng sáu chữ này trả lại cho nàng [1], để cho nàng cũng ném thử cảm giác ghen ghét này.

[1] trong bản raw là bốn chữ "与她无关" = không liên quan tới, nhưng mình mạn phép đổi để phù hợp văn cảnh và xưng hô nhé.

Sau khi hắt ra ngoài, không nhịn được thở dài một hơi, nhìn đình đài lầu các nguy nga dưới ánh trăng, trong lòng dâng lên vài phần mệt mỏi.

"Hoàng thượng, hồi Long Càn cung ạ?" Trong tay Trương Hiến Năng cầm đèn lồng, thấp giọng hỏi một câu.

Tiêu Nghiêu lắc lắc đầu: "Đi Thường Đào các."

Đoàn người yên tĩnh không một tiếng động đi về hướng Thường Đào các, hắt và Tần Phiên Phiên đã bàn bạc xong, mấy ngày gần đây muốn làm ra vẻ hai người đang bất hòa, ít nhất không thể ngủ chung, nhân cơ hội khiến kẻ địch lơ là một chút, để xem rốt cuộc thì người nọ muốn làm gì.

Nhưng chờ đến lúc tiễn Thái Hân đi Tây Thiên xong, nhìn tòa cung điện này, trong lòng hắt lại dâng lên vài phần cảm giác cô đơn.

Rõ ràng thiên hạ này đều là của hắt nhưng hắt lại cảm thấy thật lạnh lẽo, muốn liếc mắt nhìn nàng một cái.

Sau khi Tiêu Nghiêu đến Thường Đào các, Liễu Âm trực đêm đêm nay liền ra nghênh đón, sau khi hành lễ thì thấp giọng, nói: "Nương nương vừa mới nghỉ ngơi, ngài ấy vẫn luôn chờ, sau nô tỳ khuyên nhủ một hồi mới đi ngủ."

Hắt gật gật đầu, cẩn thận đi vào liền thấy Tần Phiên Phiên đang nằm nghiêng người ngủ, nhưng lại chau mày, rõ ràng là ngủ không được thoải mái.

Tiêu Nghiêu lặng lẽ đi qua, phát hiện một tay nàng lộ ra bên ngoài, hướng ra phía nửa giường bên ngoài, tựa như là muốn ôm ai.

Nửa giường bên ngoài là chỗ hăn ngủ, ngày thường lúc hai người ngủ cùng nhau đều đã quen ôm nhau, hiện tại cho dù hăn không ở đây, nàng vẫn duy trì động tác này như cũ.

Hăn đặt tay nàng vào bên trong chăn gấm, lại lén lút ôm nàng.

Tần Phiên Phiên nhăn mũi lại, mơ mơ màng màng mở mắt ra, Tiêu Nghiêu thuận tay vỗ vỗ ngực nàng, nhẹ giọng, nói: "Ta chỉ đến ôm nàng một cái, nàng không cần dậy, ngủ tiếp đi."

Giọng nói nam nhân vừa trầm thấp vừa ôn nhu, giống như mùa đông mà được uống sữa dê ấm áp vậy, vẫn luôn ấm vào tận trong lòng.

Hăn dễ dàng liền muốn buông nàng ra, kết quả nàng trực tiếp giơ tay ra ôm lấy cổ hăn, không cho hăn lùi ra sau.

Tần Phiên Phiên dùng một chút sức lực, trực tiếp kéo hăn lại, bấu môi rồi tìm được môi hăn.

Nàng còn chưa tỉnh ngủ, động tác hôn môi còn mang theo vài phần mơ hồ, rồi lại vô cùng triền miên, thái độ ôn ôn nhu nhu như vậy giống như một tiểu cô nương luyện tiếc người bạn chơi cùng tốt nhất của mình vậy, rõ ràng đã đến lúc nên về nhà nhưng lại lờ mờ không muốn rời đi.

"Thật vất vả mới đến một lần, ôm lâu thêm chốc lát cũng không có hại gì." Nàng nhỏ giọng thì thầm, mang theo ngây thơ vô tận.

Tiêu Nghiêu ôm nàng ngã xuống giường, đầu lưỡi dễ dàng mở khớp hàm của nàng ra, môi lưỡi hai người giao triền, độ nóng trong điện lập tức tăng nhanh.

Màn hôn kết thúc, Tần Phiên Phiên đã bắt đầu ho nhẹ, chỉ là vẫn luôn nắm chặt cánh tay hắn như là luyện tiếc hắn rời đi.

"Ta phải đi, khuya rồi." Hắn cúi đầu, hôn lên trán nàng, lời nói ôn nhu triền miên giữa môi răng, có vẻ có chút mơ hồ không rõ.

Sau khi Tần Phiên Phiên im lặng thật lâu, cuối cùng vẫn là hỏi ra miệng, nàng luyện tiếc để hắn đi.

"Đừng đi, được không?"

Đương nhiên Tiêu Nghiêu nghe ra nàng muốn giữ hắn lại, cơ hồ không có bất kỳ một chút do dự nào, hắn liền nói ra một từ "Được".

Hắn lại đè lên người nàng một lần nữa, từng cái quần áo trên người lần lượt rơi xuống, rất nhanh hắn đã chui vào ổ chăn, dính sát lại một chỗ với nàng.

Rất nhanh trong nội điện đã vang lên những tiếng rên ngọt ngào, rõ ràng chưa đến mùa xuân nhưng lại khiến người ta xuân tâm nhộn nhạo hơn nhiều.

Trương Hiến Năng chớp chớp mắt, không nhịn được thở dài trong lòng một hơi, hắn ta không nên ôm hy vọng đối với định lực của Hoàng thượng thì hơn.

Rất rõ ràng là Hoàng thượng nhìn thấy Hoàng hậu nương nương liền không đi nổi mà.

Vốn đã thỏa thuận xong là chia phòng ngủ, hơn nữa còn phải tạo cho người khác ảo giác, cảm tình giữa hai người bọn họ đang không tốt.

Kết quả chưa qua được mấy đêm đã phá trận, hơn nữa đối với hai người, mấy ngày tiểu biệt vừa qua lại là chất xúc tác tốt nhất, toàn bộ đều

biến thành củi để mỗi lửa, hung hăng đốt một phen.

Tư thế kích động kia thiếu chút nữa thì làm sập luôn cái giường.

Mãi cho đến hơn nửa đêm, tiếng động bên trong mới ngừng, Trương Hiến Năng lau mồ hôi, xem tình hình thì đêm nay không rời khỏi được rồi.

Hắn ta cũng không ngại, trực tiếp cầm đèn lồng quay về chỗ ở của mình, để Trương Thành qua đây thay thế.

Cung nhân gác đêm bỗng nhiên thấy Hoàng thượng đi ra, giật nảy mình, vị chủ nhân này không gọi bọn họ vào hầu hạ ư?

"Đã nhiều ngày Hoàng hậu chưa ngủ ngon, để nàng nghỉ ngơi cho tốt đi, mặc thường phục trước, sau đó về Long Càn cung thay long bào."

Hắn nói xong, rất nhanh liền có người thay hắn mặc thường phục chỉnh tề, đoàn người cực kỳ điệu thấp (không phô trương, ít gây chú ý) trở về Long Càn cung.

Theo ý hắn là để những người khác cho rằng đêm qua hắn phòng không gối chiếu.

Nhìn ngôi cửu ngũ "cần cù" suốt một đêm mà tinh thần vẫn phấn chấn như cũ, liền biết cảm xúc của hắn tăng lên nhiều cỡ nào.

- -

Thái Hân đã chết, tin tức này rất nhanh đã được truyền ra, trước khi Thái Thị lang thượng triều cũng đã biết việc này, đang trong cơn tức giận đến hộc máu, run môi.

Chờ sau khi khai triều, ông ta là người đầu tiên đứng ra.

"Hoàng thượng, xin ngài làm chủ, nhất định phải lôi hung thủ ra trước công lý." Ông ta bắt đầu gào, nhưng lại không dám kéo đề tài lên đến đầu Hoàng hậu nương nương, cả người đều lộ ra cảm giác nghẹn khuất.

"Thái Thị lang hãy nén bi thương, trăm sẽ mau chóng tra ra hung thủ. Tiếp tục." Tiêu Nghiêu chỉ nói một câu như vậy liền bắt đầu để các triều thần có chuyện gì cần tấu thì tiếp tục nói.

"Hoàng thượng, sau khi tiểu nữ vào cung, phải chịu đựng rất nhiều, còn xin Hoàng thượng nói cho lão thần biết, con bé chết như thế nào?" Thái Thị lang cũng không định buông tha dễ dàng như vậy, ông ta cầm khăn gấm lau khô vết máu bên khóe miệng nhưng vẫn lộ ra biểu tình khó mà tin nổi như cũ.

Tiêu Nghiêu phất phất tay, Trương Hiến Năng lập tức bước lên nửa bước, thấp giọng trả lời: "Hồi Thái đại nhân, Bính Quý nhân cũng giống như phi tần chết vào mấy ngày trước, đều là bị rắn độc cắn chết. Lúc phát hiện, trên người ngài ấy còn vài con đang cuộn, cũng không biết ban ngày mấy con rắn đó trốn ở đâu, cung nhân trong điện cũng đã chết hơn một nửa, cũng không cứu sống được mấy người."

Sắc mặt Thái Thị lang cứng đờ, càng thêm cực kỳ khó coi, ông ta gấp gáp hỏi: "Thật sự là bị rắn độc cắn chết?"

"Thiên chân vạn xác, đều có Thái y xem qua, không thể sai." Trương Hiến Năng cho ông ta câu trả lời chắc chắn.

"Chuyện này không thể nào, vì sao con bé lại bị rắn độc cắn chết, người bắt rắn đâu? Những kẻ bắt rắn đó đều chết hết rồi sao?" Thái Thị lang nghẹn một lát, nhưng vẫn không nhìn xuống được, cuối cùng gào lên, ông ta căn bản là không tiếp nhận nổi sự thật này.

Tiêu Nghiêu thờ ơ lạnh nhạt, thấy ông ta kích động như thế, không nhìn được thấp giọng chất vấn: "Những người khác đều có thể bị cắn chết,

vì sao Bính Quý nhân lại không thể? Trẫm không có ý gì, chỉ muốn hỏi nguyên nhân Thái đại nhân khó tin chuyện này. Rắn độc còn có thể bò về phía Thái tử, ngày ấy khi người đứng trên triều đình cãi lại, nên biết, Bính Quý nhân cũng là một phi tần trong hậu cung. Chỉ cần một ngày không trừ rắn độc, liền có thể xuất hiện ở bất kỳ chỗ nào, thương tổn đến bất kỳ ai, không có gì khác biệt."

Hắn quan sát tỉ mỉ Thái Thị lang một chút, lại tiếp: "Chỉ có người bắt rắn là sống được tốt. Bọn họ là người trừng trị rắn độc, đương nhiên sẽ không chết. Chỉ là người bắt rắn đã sớm vào cung, bản lĩnh của bọn họ hình như cũng không lớn lắm, mỗi ngày đều có người chết, chẳng qua tối hôm qua Bính Quý nhân thật xui xẻo, bị rắn độc chọn trúng. Haizzz!"

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 168: Hoàng Hậu Xuất Cung

Edit: Tuệ Tu nghi

Beta: Rine Hiền phi

Ngôi cửu ngũ cố ý thờ dài một hơi, nhìn có vẻ như vô cùng ưu sầu.

"Không thể có chuyện này, không thể có chuyện này được, đến lượt ai cũng không thể đến lượt tiểu nữ đâu. Hoàng thượng, chuyện này chắc chắn có nhảm lẫn."

Trên mặt Thái Thị lang vẫn đều là biểu tình không tin tưởng như cũ, ông ta cũng không phải quá đau lòng vì nữ nhi này mà là bởi vì tất cả cố gắng đều vì giấc mộng đẹp làm quốc trượng.

Hiện tại, Thái Hân đã chết, ông ta lấy gì để dựa vào?

Nhà bọn họ chỉ có một nữ nhi này, ngay cả thứ nữ cũng không có, nếu đưa cô nương phòng khác vào cung, cho dù làm được Hoàng hậu thì ông ta cũng không thân cận được.

Đạo lý cách tầng kém bối [1] này mãi mãi không thay đổi, cho nên ông ta mới có thể khó chấp nhận như vậy, vẫn luôn không ngừng chất vấn.

[1] 隔层差辈: cách tầng kém bối, ý chỉ sự xa cách giữa hai thế hệ, nhưng theo ý tác giả ở đây là dùng cho kiểu quan hệ giữa hai gia đình, tuy cùng trong một tộc (có thể là cùng ông bà, cha mẹ) nhưng không thân cận.

Loại biểu hiện không bình thường này của ông ta lập tức khiến cho mọi người chú ý.

Tiêu Nghiêu cười lạnh một tiếng, trào phúng: "Trạng thái này của Thái đại nhân có thâm ý khác đó nha. Sao nào, nữ nhi của người quý giá hơn người khác? Những con rắn độc đó đều là súc sinh, thấy ai thì cắn người đó. Chẳng lẽ nữ nhi của người có cái gì để dựa vào, có thể không chế được những con rắn độc đó không để chúng cắn nàng ta?"

Hoàng thượng nói ra lời này khiến Thái đại nhân lập tức ngậm miệng, ông ta vẫn luôn nóng nảy là vì không cam lòng.

Không có liên hôn làm lợi thế, ông ta không làm được Quốc trưởng gia, cũng không cần thiết đi theo vị Vương gia kia làm tùy tùng, ông ta đang cân nhắc xem đi theo vị Vương gia kia có được lợi ích gì.

"Hoàng thượng, Thái đại nhân là nhất thời sốt ruột, ngài ấy cũng chỉ là thương tâm quá độ mới nói ra loại lời nói này, còn xin Hoàng thượng -----"

Trần đại nhân nhìn thấy trên mặt Thái Thị lang có chút sợ hãi, sợ Hoàng thượng tiếp tục chất vấn sẽ trực tiếp giáng tội, liền ra mặt nói giúp.

Chỉ là ông còn chưa nói xong đã bị Tiêu Nghiêu cắt ngang.

"Trần đại nhân đây là có chuyện gì vậy? Hai ngày trước không phải các người còn chán ghét nhau sao, sao hôm nay lại tốt đẹp rồi? Biểu hiện này của hai người các người không giống như tình cảm thông thường giữa đồng liêu, trầm lại cảm thấy giống mấy đứa bé ba tuổi chơi cùng nhau đang giận dỗi."

Vài câu nói hài hước này của ngôi cửu ngũ khiến triều thần trong điện đều cúi đầu, nỗ lực khắc chế ý nghĩ muốn cười to.

"Tình hình hậu cung nghiêm trọng, nhất định là có chỗ nào xảy ra sai lầm. Cho nên trẫm chuẩn bị đưa toàn bộ người trong cung ra ngoài, nếu chư vị ái khanh có người nhà trong hậu cung, đi thông báo một tiếng rồi đưa xuất cung đi. Trẫm chuẩn bị đưa cả Hoàng hậu và Thái tử ra ngoài, xem những con rắn rết chuột kiến kia cắn ai được."

Tiêu Nghiêu đợi một lát rồi mới nói ra những lời đang ấp ủ trong lòng.

Đầu tiên mọi người đều sửng sốt, ngay sau đó đều ồn áo quỳ xuống.

"Hoàng thượng, trăm triệu lần không thể, trong cung chưa bao giờ có tiền lệ này, Hoàng thượng đưa phi tần trong hậu cung đi, như vậy hậu cung còn là hậu cung sao?"

Thời điểm có thần tử nói lời này, giọng nói đều là run rẩy, từng từ từng từ như là ngâm trong máu vậy.

"Có gì không thể, vậy hiện tại hậu cung kia vẫn là hậu cung sao? Đều để các nàng ở trong đó chờ chết? Lúc trước còn có người nghi ngờ Hoàng hậu giở trò quỷ, phượng ấn Hoàng hậu cũng giao ra rồi, quyền chấp chương hậu cung nàng cũng không chạm vào. Trẫm còn đang lo Hoàng hậu và Thái tử gặp nguy hiểm đấy, dù sao trẫm cũng sẽ đưa hai người bọn họ xuất cung, ngay cả các người - những người được gọi là nhà mẹ đẻ của các phi tần khác cũng mặc kệ sống chết của bọn họ thì trẫm cũng không còn lời nào để nói. Trẫm sẽ hỏi ý các nàng trước, đến lúc đó đi hay ở là tùy các nàng."

Tiêu Nghiêu cười lạnh một tiếng, trực tiếp lạnh giọng nói.

Hắn thấy còn có triều thần muốn nói gì liền vẫy vẫy tay, nói thẳng: "Hậu cung là việc nhà của trẫm, trẫm chỉ là thông báo với các người một tiếng, không phải là đang hỏi ý kiến của các người. Ý trẫm đã quyết."

Lời này của ngôi cửu ngũ rõ ràng là phá hỏng phương hướng chuẩn bị nói chuyện của bọn họ.

Tả Hữu Thừa tướng liếc nhau một cái, đều sáng suốt lựa chọn im lặng, tuy nói hành động này của Hoàng thượng là không hợp quy củ nhưng mọi chuyện của hậu cung trước nay đều do Hoàng thượng định đoạt.

Hoàng hậu sở dĩ có thể lên làm Hoàng hậu, ngoại trừ việc được Hoàng thượng chuyên sủng ra, nguyên nhân lớn hơn đó là Tần gia không thuộc về bất kỳ đảng phái nào, bất kể là phái nào cũng không có hành động phản đối quá mãnh liệt.

Huống hồ Hoàng thượng khống chế triều cục, đã sớm là nhất ngôn cửu đỉnh, sở dĩ hấn đế mặc Thái Thị lang và Trần đại nhân loạn lên, hai vị Thừa tướng đều tin Hoàng thượng đã có suy tính.

Sau khi Tiêu Nghiêu nói ra những lời này, rất nhanh đã thực hiện.

Hấn bãi triều không lâu liền thông báo cho tất cả phi tần hậu cung, gom người vào một chỗ.

Ban đầu mọi người còn không biết rốt cuộc là có chuyện gì, chỉ nghe nói là Hoàng thượng cho mời, ngay cả mấy vị mấy ngày gần đây bị tin tức rãn độc dọa cho sợ đến đổ bệnh cũng bò xuống giường, kéo thân thể bệnh tật đến.

"Đây là muốn nói chuyện gì đây? Có phải đã tìm ra người thả rãn độc? Còn không tra ra, không biết ngày mai sẽ đến lượt ai?"

"Ta thật sợ hãi, đêm đêm đều ngủ không yên, chỉ sợ khi vừa mở mắt đã đối diện với cái đầu rãn."

Trong đại điện, phi tần tốp năm tốp ba tụm lại một chỗ, bắt đầu ríu rít thảo luận, một đám đều là tinh thần không tốt, hoàn toàn lâm vào trạng thái lo lắng hãi hùng.

"Hoàng thượng giá lâm -----" Giọng nói the thé của Thương Hiền Năng truyền đến.

Trong điện liền trở nên yên tĩnh không một tiếng động, tất cả mọi người không dám nói tiếp, chỉ yên lặng chờ.

Hiện tại quanh năm suốt tháng đều không thấy bóng dáng Hoàng thượng, từ sau khi có Thái tử, những dịp lễ tết Hoàng thượng đều không xuất hiện, trên cơ bản các nàng giống như thủ tiết vậy.

Hiện tại hẳn là trạng thái nhìn một lần thiếu một lần. [2]

[2] ý tác giả là mỗi lần các phi tần nhìn thấy anh Hoàng là đồng nghĩa với việc lại ít đi một cơ hội thấy anh, tiếc của ấy mà:))

Ở thời điểm mấu chốt thế này mà cho gọi các nàng, nhất định là có chuyện quan trọng, trên mặt một đám phi tần đều là biểu tình kích động.

"Hôm nay lúc lâm triều, trẫm đã nói với chư vị ái khanh, hiện tại lại nói với các người một lần. Trong cung hiện tại đang rất rối loạn, chuyện rắc rối càng ngày càng nghiêm trọng, vì thế hậu cung này không ở được nữa. Ít ngày nữa Hoàng hậu và Thái tử sẽ xuất cung, nếu các người muốn về nhà mẹ đẻ thì về, nếu không muốn về, trẫm sẽ phái người đưa các người xuất cung đi am ni cô hoặc đi biệt cung."

Tiêu Nghiêu cơ hồ là hạ lệnh, sau khi phi tần nghe xong, đầu tiên là cả kinh, sau đó là tiếng ồ lên.

Các nàng chưa từng nghĩ đến muốn đi chỗ khác ngay người, thế mà đã nghiêm trọng đến mức phải xuất cung.

"Hoàng thượng, thần thiếp không muốn xuất cung, ai mà biết còn có thể về được nữa không?" Có người cao giọng nói.

Tiêu Nghiêu ngay cả ánh mắt cũng lười cho, lạnh lùng nói: "Không đi người có thể ở lại. Chỉ là đám rắn độc kia là thực sự không bắt được, ngay cả lãnh cung cũng có người chết. Đợi đến khi những người khác đều đi rồi, hơi thở của người sống trong cung còn lại cũng ít, vừa hay dễ tìm thấy các người. Dù sao sinh tử có mệnh, muốn sống, tốt nhất nghe theo sắp xếp đi."

Những lời này của ngôi cửu ngũ có thể nói là không nể chút tình nghĩa nào, trong điện giống như một cái nhà tắm, ồn ào nhốn nháo, cơ hồ muốn lật luôn nóc nhà.

Các nàng không ngừng kêu khóc, xin tha, nhưng Tiêu Nghiêu lại không có thời gian để ý đến các nàng, trực tiếp xoay người rời đi.

Cho dù trong điện là người quý đầy đất, từ đầu đến cuối Hoàng thượng cũng không quay đầu một cái.

Hoàng thượng hạ mệnh lệnh này xong, giống như giáng xuống một trận bão tuyết, khiến người ta trở tay không kịp.

Để mặc các nàng khóc lóc kêu la cũng không để ý, chỉ mau chóng thực hiện.

Cùng ngày Thường Đào các giống trống khua chiêng thu dọn lại đồ đạc, Hoàng thượng muốn đưa Hoàng hậu và Thái tử xuất cung, tất cả mọi người đều biết chuyện này, nhưng chuyện đi đâu thì lại chưa nói.

Còn có một đám phi tần sau khi tiến cung rất nhanh đã mất đi thịnh sủng cũng mau chóng liên hệ người nhà để xuất cung.

Đã ở trong cung lâu như vậy, các nàng đã sớm nhìn thấu, nếu không phải còn mắc cái danh "nữ nhân của Hoàng thượng", các nàng đã sớm xuất cung.

Tòa Hoàng cung tráng lệ huy hoàng của Đại Diệp triều này thực tế là một nơi ăn thịt người không nhả xương, sớm rời đi cũng coi như là một chuyện tốt.

Có một tất có hai, không ít người do dự trong lòng sau khi nhìn thấy thực sự có phi tần rời khỏi hậu cung, đoàn tụ với người nhà, liền cũng hưởng ứng.

Chỉ trong mười ngày ngắn ngủi, một nửa hậu cung đã trống không.

Còn lại một nửa, hoặc là không nơi để về, chờ Hoàng thượng sắp xếp chỗ cho, hoặc là vẫn cứ cố chấp cho rằng ở lại trong cung là còn có tương lai rộng mở vô hạn.

Lại qua mấy ngày, trong cung sắp xếp người đưa nhóm phi tần chấp nhận xuất cung nhưng không nhà để về ra ngoài.

Tiêu Nghiêu và Tần Phiên Phiên đã bàn bạc, bên trong đám người này có mấy người có thể mai danh ẩn tích, sau khi rời khỏi kinh thành có thể đi tìm cuộc sống mới.

Đương nhiên những chuyện đó phải chờ sau khi phong ba chấm dứt mới có thể từ từ sắp xếp, trước mắt cứ đưa các nàng đến cùng một chỗ rồi sắp xếp cho tốt trước.

Hôm nay Hoàng thượng không thượng triều, lúc trời còn chưa sáng, công việc trong Thường Đào các đã lu bù lên, những đồ cần thiết đều chất lên xe.

Tiêu Nháo Nháo còn đang ngủ yên, bé được bà vú ôm vào trong lòng, đứng ở cách đó không xa.

Tiêu Nghiêu cầm một chiếc áo choàng khoác cho Tần Phiên Phiên, hai người không nói gì mà chỉ yên lặng liếc nhau một cái.

Thời tiết sáng sớm còn có chút lạnh, giống như u sầu cho giờ phút mà bọn họ sắp ly biệt, cái loại lạnh lẽo này tựa như đã đâm vào tận trong xương cốt, khiến người ta chịu không nổi mà run rẩy.

"Ra ngoài phải chăm sóc tốt cho bản thân và Nháo Nháo, ngoại trừ ăn và ngủ thì đều phải nhớ tắm. Đúng rồi, ngủ cũng phải nhớ tắm, trong mộng cần phải có tắm, nếu không lúc gặp lại ta sẽ đánh nàng."

Nam nhân thay nàng kéo mũ lên, thấp giọng dặn dò.

Tần Phiên Phiên vẫn luôn gật đầu, bắt lấy tay hắn đặt lên mặt mình, dùng sức chà sát, hốc mắt cũng đỏ.

Lại cầm tay hắn xoa nhẹ lên mắt mình đến nửa ngày.

Tiêu Nghiêu nhú nhú mày, thu tay về, thấp giọng nói: "Không khóc được thì thôi, dùng tay dụi mắt không tốt."

Tần Phiên Phiên gật đầu, trên mặt vẫn là biểu tình thâm tình chân thành, không đành lòng ly biệt, mở miệng nói: "Sáng hôm nay ta còn chưa uống nước, đôi mắt có hơi khô, ảnh hưởng đến việc phát huy."

Tiêu Nghiêu nhăn nhó, vẫn không nhin được, nói: "Vậy lúc trước khi nàng nhìn thấy trẫm khóc đến chín khúc mười tám cong sao lại không nói lời này? Lúc trước nàng thông một cái giếng ngầm à, nước mắt nói đến là đến."

Trước đây, Tần Phiên Phiên nói khóc là có thể khóc liền, điểm này ngôi cửu ngũ là người rõ ràng nhất.

Hiện tại lại một giọt nước mắt cũng không chảy được, quả nhiên là hàng đến tay liền không biết quý trọng. A! Đồ nữ nhân lãnh khốc vô tình, hỗn đản!

"Một cái giếng sao mà đủ, muốn khóc để vào được lòng Hoàng thượng, vậy cần phải có một con sông lớn mới được. Hiện tại không thể dùng, nên tiết kiệm." Lúc Tần Phiên Phiên nói mấy lời này, giọng nói có hơi khàn khàn.

Hai người chàng một câu ta một câu vô cùng vui vẻ, những cung nhân khác đứng cách hơi xa, nghe không rõ lắm.

Mọi người thấy biểu tình của hai vị chủ tử này bi thương như thế, thân thể Hoàng hậu nương nương đều run hết cả lên, còn cố kiềm chế để không rơi nước mắt, nói vậy chắc chắn là không muốn Hoàng thượng nhìn thấy mà quá đau lòng, cho nên mới như vậy.

Hoàng thượng cũng là từng lời từng lời không ngừng trấn an nàng, rõ ràng là đang luyện tiếc Hoàng hậu nương nương và Thái tử điện hạ.

Cảnh tượng ly biệt cảm động này khiến người ta luyện tiếc xem thêm một cái.

Không ngờ tới bọn họ chỉ là đang đấu võ mồm, ngay cả việc toàn thân run rẩy đó cũng là đang nhịn, nhịn cười.

Đến lúc khảo nghiệm kỹ thuật diễn, Tần Phiên Phiên thật sự không nhịn được nữa mà nhào vào trong ngực hắn, không để người khác nhìn thấy biểu tình trên mặt nàng.

Tiêu Nghiêu hơi nghiêng răng nghiêng lợi, hắn lại không thể chơi xấu mà nhào vào trong ngực nàng trốn tránh như vậy, chỉ có thể cố gắng duy trì.

"Hiện tại trầm thật sự có chút khổ sở, ít nhất cũng phải vài canh giờ không nhìn thấy nàng, nghĩ đến chuyện này, giống như ưu sầu ly biệt càng sâu hơn." Hắn cố tình xây dựng cho mình một tình huống.

Quả nhiên biểu tình vừa luyến tiếc vừa ấn nhả trên mặt rõ ràng hơn rất nhiều.

Đám người Liễu Âm nhìn, đều rút khăn tay từ trong tay áo ra chấm chấm khước mắt.

Trong lòng đều đang cảm thán, Hoàng thượng đúng là một nam nhân tốt, tình cảm với chủ tử vô cùng sâu đậm, thật khiến người ta hâm mộ, nếu sau này các nàng ấy có thể gả cho nam nhân chân thành thâm tình như vậy thì tốt rồi.

Có ưu sầu thêm nữa cũng không ngăn được thời khắc ly biệt.

Mãi cho đến lúc cần phải lên xe, Tiêu Nghiêu mới kêu bà vú ôm Tiêu Nháo Nháo qua.

"Hoàng thượng có muốn ôm Thái tử điện hạ một cái không ạ?" Bà vú thấp giọng hỏi một câu, giọng nói cũng hơi run rẩy, hốc mắt cũng đỏ lên.

Tiêu Nghiêu hơi sửng sốt, ôi, hẳn đã quên nhi tử cũng cùng xuất cung rồi.

Hắn nhìn thoáng qua bà vú đang khố sở, lập tức cảm thấy bà vú kia khóc còn thật hơn cả Tần Phiên Phiên, quả nhiên nữ nhân kia có được hẳn rồi liền không quan tâm đến hắn nữa, trở về nhất định phải tính sổ với nàng.

"Người thật không tệ, sau khi hồi cung thì đi lĩnh thưởng đi." Tiêu Nghiêu đón lấy Tiêu Nháo Nháo, thấp giọng nói một câu.

Bà vú lập tức hành lễ tạ ơn.

Tiêu Nghiêu ôm Tiêu Nháo Nháo một lát, nhóc con còn đang ngủ say, hắn duỗi tay sờ sờ mặt của bé liền nhét bé trở lại trong lòng bà vú.

Nhi tử có gì tốt mà ôm, hăn vẫn nên nắm chặt thời gian đi nói mấy câu với quả đào dính người nhà hăn thì hơn.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 169: Dẫn Xà Xuất Động [1]

Edit: Hy Hoàng Thái phi

Beta: Chiêu Hoàng Thái phi

[1] Dẫn xà xuất động: Dụ rắn ra khỏi hang.

Tần Phiên Phiên vừa nhấc đầu lên thì thấy Tiêu Nghiêu khom lưng đi vào trong xe ngựa.

Nàng bữu môi, bất lực nói: "Hoàng thượng, người nên đi xuống xử lý chính vụ, chẳng lẽ muốn đi theo thần thiếp sao?"

Tiêu Nghiêu tiến đến gần mạnh mẽ ôm nàng vào trong ngực, vô cùng cường ngạnh bá đạo. Nhưng vẫn chưa xong, hắn còn hôn thật mạnh lên mặt nàng một cái giống như đang phát tiết oán khí.

Tần Phiên Phiên không biết phải nói gì, bây giờ là lúc nào rồi mà Hoàng thượng còn giống y như con nít, hơn nữa trong lòng cả hai người bọn họ đều rõ là sẽ không xa nhau quá lâu.

"Tiêu Muốn Muốn, ta phát hiện gần đây chàng rất giống con nít, mè mè nheo nheo. Chàng làm sao vậy? Cũng là người đã ba mươi mấy tuổi rồi, tự nhiên lại giở tính trẻ con, không muốn xa rời tức phụ à?"

Nàng vừa nói vừa cười, duỗi tay đẩy nhẹ hắn một cái.

Không ngờ sắc mặt Tiêu Nghiêu lập tức thay đổi, đen thêm mấy phần, thấp giọng nói: "Trẫm đã chuẩn bị xuống xe, kết quả bị nàng nói như vậy

thì quyết định không đi nữa. Nàng là kẻ không có lương tâm, hôm nay không xuất cung nữa."

Tần Phiên Phiên cả kinh, không hiểu sao hắt lại câu vào lúc này đành nhỏ giọng dỗ dành hắt: "Sao lại không xuất cung, kế hoạch cũng sắp xếp hết rồi, chàng đừng như vậy!"

Nàng nắm lấy tay hắt, vuốt nhẹ không cho hắt giờ quẻ.

Tiêu Nghiêu lạnh mặt đối diện với nàng, lúc người nam nhân này không vui thì không khí xung quanh hắt lạnh căm căm.

Đặc biệt hắt là người có quyền lực đứng trên đầu người khác lâu rồi nên cái khí thế hùng hổ dọa người này không phải ai cũng chịu nổi.

Nếu là Tần Phiên Phiên lúc mới tiến cung chỉ sợ đã lập tức nhận sai với hắt, nhưng Tần Phiên Phiên của bây giờ thì chẳng sợ hắt chút nào.

Nàng nhìn hắt khinh bỉ một cái, nàng biết rõ lúc này Hoàng thượng cố ý, nhưng cũng không thể không làm gì.

"Được rồi! Được rồi, kỳ thật ta cũng rất nhớ chàng, ta không hề muốn rời xa chàng. Trước đó không thể hiện ra ngoài là sợ nỗi buồn trong lòng mình bị khơi lên thì không nhịn xuống được. Đến lúc đó ta ôm chặt cổ của chàng chơi trò một khóc hai nháo ba thắt cổ thì sẽ mất mặt vô cùng. Cho nên ta mới luôn nhẫn nhịn, chàng cũng đừng giữ ta nữa, nếu chẳng may ta khóc mà chàng không dỗ được thì phải làm sao bây giờ?"

Tần Phiên Phiên vừa nói vừa quen tay lấy khăn chấm chấm khoé mắt, nhưng chấm vài cái cũng không có giọt nước mắt nào chịu ra.

Mẹ kiếp! Kỹ thuật diễn của nàng dạo này thật lùì rồi, diễn khóc cũng không được, một giọt nước mắt cũng nặn không ra.

Tiêu Nghiêu nhìn nàng một lúc lâu nhưng đúng là không chờ được giọt nước mắt của nàng, hăn lập tức nhú mày.

"Không khóc được sao nàng vẫn còn ấn khăn? Có muốn ta đổ một chén nước cho nàng không?" Hăn vừa nói vừa muốn đổ chén nước cho Tần Phiên Phiên.

Đương nhiên sẽ bị ngăn lại, cuối cùng nàng hết cách đành duỗi tay ra cầu hăn, thậm chí còn mở miệng cắn hăn.

"A!..."

Bên trong xe ngựa truyền ra tiếng nam nhân gầm lên và tiếng nữ nhân hừ nhẹ.

Hai âm thanh này mơ mơ hồ hồ nhưng chính vì vậy mới làm người ta suy nghĩ bậy bạ.

Mấy cung nhân canh giữ ở bên ngoài xe ngựa vội vàng liếc nhìn nhau một cái, đều nhìn thấy trong mắt nhau mấy chữ "quả nhiên sẽ như thế".

Cho dù tình huống có đặc thù như thế nào thì Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương vẫn ân ái như cũ, quả nhiên không hổ danh là Cầu Hoàng đế và quả đào tình.

Lúc Tiêu Nghiêu vén màn xe đi ra thì đuôi mắt vẫn còn đỏ, hăn cau mày xoa xoa cánh tay.

Trương Hiến Năng nhướn mày, nói thầm dưới đáy lòng: lần này Hoàng thượng hơi nhanh thì phải, nhất pháo hết sức cuối cùng lúc sắp chia tay nên có lẽ hơi kích động, với cả tuổi Hoàng thượng cũng lớn rồi, aizzz.

Đương nhiên ngôi cửu ngũ cả đời cũng không biết được suy nghĩ đại nghịch bất đạo này của hăn, nếu không chờ hăn là cái đầu thân yêu sẽ dọn

nhà.

Hoàng thượng xuống dưới thì bà vú mới có thể ôm Thái tử lên xe.

Mấy cung nhân chung quanh đều suy đoán, lúc này trong xe chắc chắn Đế Hậu làm chuyện xấu hổ gì rồi.

Thực ra đuôi mắt của Hoàng thượng đỏ lên không phải do dục vọng quá nhiều mà do hấn bị cắn quá đau.

"Nàng tuổi chó à? Chờ nàng về trăm sẽ không bỏ qua." Tiêu Nghiêu nhìn theo xe ngựa rời khỏi cửa cung, thấp giọng nói thầm một câu.

Trương Hiến Năng lập tức hỏi: "Hoàng thượng, người nói gì vậy?"

Hoàng hậu nương nương vừa mới đi nên hấn nghĩ Hoàng thượng có chuyện quan trọng muốn dặn dò hấn, làm sao hấn biết là ngôi cửu ngũ chỉ lạnh lùng nhìn hấn một cái liền quay đầu rời đi.

"Phân phó bọn họ tất cả làm theo kế hoạch, hôm nay nhất định phải bắt hết người của Cảnh Vương phủ." Tiêu Nghiêu về tới Long Càn cung thì nói với hai vị tướng lãnh đợi hấn ở ngoại điện từ lâu.

Nghe được mệnh lệnh của Hoàng thượng thì hai người lập tức lĩnh mệnh mà đi.

Bên trong Cảnh Vương phủ, Cảnh Vương đang ngồi ở ghế trên cau mày chờ đợi, xung quanh yên tĩnh, có vài vị mưu sĩ sắc mặt thấp thòm ngồi chờ cùng, nhưng không khí vô cùng khẩn trương giống như đang đợi cái gì cực kỳ quan trọng.

"Vương gia, đội nghi thức của Hoàng hậu nương nương và Thái tử điện hạ đã xuất cung." Có một tên thị vệ tiến vào nhỏ giọng bẩm báo.

Cảnh Vương lập tức ngẩng đầu, trên mặt tràn ngập cảm xúc hưng phấn, trầm giọng hỏi: "Người chắc chắn chứ?"

"Chính mắt tiểu nhân nhìn thấy bọn họ lên xe, Hoàng thượng còn đưa đến tận cửa cung, trước khi xe ngựa xuất cung Hoàng thượng còn vô cùng lưu luyến lên trên xe ngựa một lúc với Hoàng hậu nương nương rồi mới xuống." Tên thị vệ này là người trông coi cửa cung nên biết rất chi tiết.

Cảnh Vương vừa nghe xong thì nở nụ cười châm chọc, trào phúng nói: "Vị Hoàng huynh này của bốn vương đời này sẽ có ngày chết trên cái bụng của nữ nhân. Cứ tưởng hãn mạnh mẽ không gì cản nổi nhưng Tần Phiên Phiên vừa xuất hiện thì hãn lập tức trầm mê nữ sắc. Đây chính là cả ông trời cũng đứng về phía bốn vương, muốn bốn vương đoạt lại ngôi vị Hoàng đế và cái giang sơn này!"

Lúc hãn nói những lời này thì trên mặt vô cùng hưng phấn và cố chấp.

Mấy vị mưu sĩ ngồi trong phòng đều không nói chuyện, thậm chí còn có một vị nhát gan gương mặt đã trắng bệch.

Không cần biết là bọn họ bị Cảnh Vương ép lên thuyền giặc với hãn hay tự nguyện, nhưng lúc này phải tạo phản thì tất cả bọn họ đều vô cùng sợ hãi.

Đây là loại kinh sợ phát ra từ tận đáy lòng khi dám lật đổ hoàng quyền, bọn họ không thể khống chế nó được.

"Các vị tiên sinh ở trong Vương phủ giúp bốn vương bảo vệ tốt đại bản doanh. Nghi thức của Hoàng hậu và Thái tử sẽ rất khó tiêu diệt, mà bốn vương muốn bọn họ phải chết cho nên không thể xuất hiện bất cứ sai lầm gì. Đợi sau khi bọn họ chết rồi thì vị Hoàng thượng cao cao tại thượng kia cũng không thể bình tĩnh như bây giờ được. Chắc chắn hãn sẽ điên cuồng rồi trở thành bạo quân, đến lúc đó còn phải nhờ bốn vương trừ bạo an dân, giải cứu dân chúng khỏi tình cảnh nước sôi lửa bỏng."

Cảnh Vương lạnh lùng nói mấy câu, nội dung là nhờ vả mà giọng điệu thì là đang cảnh cáo bọn họ.

Hắn nói xong thì mang theo thị vệ của Cảnh Vương phủ đã cải trang và ám vệ hắn lên nuôi dưỡng đuổi theo nghi thức của Hoàng hậu.

Hoàng hậu và Thái tử đi ra ngoài nhất định sẽ cẩn thận tránh gây chú ý, sau khi bọn họ ra nội thành liền chọn một con đường hẻo lánh ít người đi lại, bọn họ còn làm mấy thứ để che dấu tai mắt kẻ khác. Hơn nữa giữa đường có sẵn một đội binh lính đợi sẵn để hộ tống Hoàng hậu và Thái tử đi tiếp.

Những điều này đối với người sinh ra và lớn lên trong hoàng cung như Cảnh Vương thì hoàn toàn không hề xa lạ.

Thậm chí hắn đã nắm giữ toàn bộ kế hoạch di chuyển lần này của Hoàng hậu và cũng cho người mai phục sẵn rồi.

Hắn đuổi theo con đường hẻo lánh, xe ngựa của Hoàng hậu đã bị truy đuổi lệch khỏi con đường định sẵn, bây giờ cũng chỉ còn tử sĩ bảo vệ xung quanh xe ngựa.

Nhưng người của Cảnh Vương phủ rất nhiều, hơn nữa đều là người được hắn chọn lựa kỹ càng, kế hoạch lần này chỉ được thành công không được phép thất bại.

"Vèo..." Tiếng mũi tên bắn ra đột ngột vang lên, con ngựa đang chạy như điên bị bắn trúng lập tức ngã xuống, kéo theo con ngựa bên cạnh ngã cùng.

Xe ngựa bị lật nghiêng ra đất, tử sĩ của hoàng cung còn đang chống cự nhờ địa thế hiểm trở, cũng có người bị dồn đến rơi xuống vực sâu.

Cảnh Vương nheo mắt lại, hắt cật cung tên đi, lúc mũi tên bắn ra thì trái tim hắt giống như cũng đi theo mũi tên vậy, giờ thì tốt rồi.

Hắt vung tay lên, lập tức có người vọt tới bên cạnh xe ngựa nhấc màn xe lên, tất cả mọi người đại kinh thất sắc, bên trong rỗng tuếch không có một ai.

"Chủ tử, bên trong không có người." Thị vệ thấp giọng bẩm báo một câu, trong giọng nói tràn ngập vẻ không tưởng.

Thị vệ của Cảnh Vương phủ xuất động gần như tất cả chỉ vì muốn lặng lẽ giết chết Hoàng hậu và Thái tử, ngay cả đội quân chờ sẵn Hoàng hậu ở nửa đường cũng đã bị bọn họ giết sạch.

Nhưng bọn họ trăm ngàn lần cũng không ngờ mình hao công tốn sức như vậy mà trong xe ngựa lại không một bóng người.

Bọn họ giết nhiều người như vậy, lén lút truy đuổi đến tận đây mà lại nhận được một cái xe ngựa rỗng tuếch.

Cảnh Vương lập tức nhận ra hắt đã trúng kế, trầm giọng nói: "Rút lui!."

Nhưng hắt vừa mở miệng còn chưa kịp quay ngựa lại thì có vài đám người nhảy ra từ hai bên rừng rậm.

Những người này đều mặc hắc y che mặt, chỉ buộc một tấm vải màu đỏ ở cánh tay để phân biệt kẻ địch và quân ta, tránh cho mãi giết người giết nhầm đồng đội.

"Giết!." Âm thanh thô to ra lệnh, cả hai bên lập tức đánh nhau kịch liệt.

Cánh Vương nắm trường kiếm trong tay, xung quanh có cao thủ đang cố gắng bảo vệ hãn thoát khỏi vòng vây.

Kẻ ngu cũng nhìn ra là bọn họ trúng kế của Hoàng thượng, bọn họ đặc chí mình chuẩn bị đầy đủ mới đến lại không ngờ rơi vào bẫy của ngôi cửu ngũ.

Những kẻ bịt mặt xuất hiện sau đó đều có võ công vô cùng cao cường, lại được huấn luyện bài bản, sát khí xung quanh bọn họ không thể che lấp được, rõ ràng là người đã trải qua chiến trường.

Mỗi chiêu đều muốn mạng kẻ địch, đây là quân đội được Hoàng thượng phái đến lấy mạng của hãn.

Thị vệ của Cánh Vương phủ so với bọn hãn về số lượng hay tâm tính đều kém xa.

Thất bại là chuyện sớm hay muộn, thừa dịp còn chưa thất bại hoàn toàn hãn phải nhanh chóng chạy khỏi nơi này.

Cũng may những cận vệ hãn bồi dưỡng đều trải qua sinh tử, tắm trong biển máu mà ra nên rất mạnh. Cuối cùng bọn họ cũng phá được vòng vây, bảo vệ hãn chạy về kinh thành.

Vì tránh cho Hoàng thượng tóm được chứng cứ thì hãn phải nhanh chóng xuất hiện ở trong Vương phủ, chỉ có như vậy Hoàng thượng mới không có lý do bắt hãn. Cũng không có lý do đổ tội cho hãn.

"Nhanh lên, nhanh nữa lên!" Hãn vùng roi lên mạnh mẽ quát để con ngựa chạy nhanh hơn.

Nhưng hãn còn chưa đặt chân vào kinh thành thì gặp một thị vệ cả người toàn máu chạy về phía hãn, nhìn thấy hãn liền ngã từ trên lưng ngựa xuống.

"Vương gia, người đừng trở về Vương phủ, Vương phủ đã bị bao vây, người không vào được."

Hắn vừa nói vừa hộc máu, không đợi Cảnh Vương hỏi tiếp thì đã tắt thở.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 170: Đường Đến Sinh Tử

Edit: Cát Sung dung

Beta: Hy Hoàng Thái phi

"Vương gia, đã chết." Một thị vệ xoay người xuống ngựa, đặt tay lên chóp mũi kiểm tra, tiếc nuối lắc lắc đầu.

Sắc mặt Cảnh Vương âm trầm như đáy nồi, hắn nói ra một câu từ kẻ rằng: "Thật sự là khinh người quá đáng!"

"Vương gia, nên chạy đi đâu?". Thị vệ chung quanh che chở hắn đồng thời nhìn về phía hắn, trong ánh mắt đều tràn ngập thần sắc mê mang.

Cảnh Vương cắn răng một cái, thấp giọng nói: "Ra kinh đô, giữ được rừng xanh thì sợ gì không có củi đốt. Tạm thời thoát khỏi nơi này đã, ở vùng Yến Bắc còn có một ít binh lực, chúng ta có thể làm lại từ đầu."

Hắn đã tính kỹ đường lui cho mình, lần này hiển nhiên Hoàng Thượng hoàn toàn muốn đuổi tận giết tuyệt, cũng may hắn để lại một con đường sống.

"Đường ra kinh đều bị phá hỏng, đi đâu cũng chỉ sợ sẽ bị phát hiện." Có thị vệ chần chừ.

Cảnh Vương vẫy vẫy tay, hắn lấy bản đồ ra chỉ vào một con đường trong đó: "Con đường này bình thường không hiện ra trên bản đồ, đây là đường Tiên hoàng để lại cho ta chạy trốn. Ông ấy biết Hoàng Thượng là

người không chấp nhận được kẻ khác, khẳng định sẽ giết chết ta, tuy rằng ông ấy không truyền lại ngôi vị hoàng đế cho ta, nhưng vẫn luôn có chút tình cảm phụ tử".

Vừa dứt lời, đoàn người liền một đường chạy như điên theo phương hướng hắc chỉ.

Con đường này ít người biết đến, có chút hoang vắng, cộng thêm muốn tránh đi đường chính, cho nên xoay chuyển đến bảy tám vòng.

"Con đường này là đúng, thuộc hạ thấy lá cờ ở giao giới bên ngoài kinh đô."

Thời điểm sắp rời kinh đô, có lá cờ rất cao dựng ở nơi đó, đây là cột mốc để đánh dấu kinh đô, mỗi lần lúc ra khỏi kinh thành, chỉ cần nhìn đến lá cờ, sẽ cảm thấy cực kì tường niệm.

Cảnh Vương không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi, vì hắc chỉ không tiết lộ con đường này, chỉ ở ngay từ thời điểm đầu hắc chỉ mở bản đồ tiên hoàng cho hắc chỉ tìm người nghiệm chứng qua, còn bản thân thì chưa từng đi qua.

May mắn là đi được, chỉ cần ra khỏi kinh thành, tất cả sẽ không có vấn đề gì.

Một đường chạy như điên, nơi cuối đường, bọn họ thấy được phong cảnh ngoài kinh đô, đồng thời cũng thấy được sắc mặt âm trầm ngôi cửu ngũ, và một đội nhân mã đang đợi bọn họ.

Cảnh Vương đột nhiên kéo chặt dây cương, nhìn Tiêu Nghiêu sớm đã chờ ở nơi đó, trên mặt toàn biểu tình ngạc nhiên.

"Lục hoàng đệ muốn đi đâu vậy? Trầm ở chỗ này chờ đã lâu, người tới cũng quá muộn rồi." Tiêu Nghiêu cong cong khóe môi, âm lãnh cười với hắc chỉ, biểu tình mang theo sự mỉa mai.

Cảnh Vương chỉ cảm thấy cả người rét run, tất cả mọi chuyện xảy ra ngày hôm nay, đều làm hấn cảm thấy tuyệt vọng.

Đầu tiên là chuyện ám sát Hoàng hậu, vốn dĩ nghĩ đã nắm chắc, kết quả đó lại là một chiếc xe ngựa không.

Hấn không chỉ không giết chết được Hoàng hậu và Thái tử, ngược lại bị Hoàng thượng bắt được hang ổ, thậm chí thời điểm lần trốn khỏi kinh đô, lại vẫn bị chặn được như cũ, vốn là con đường cứu mạng, hiện giờ xem ra là con đường chết.

"Thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa lại xông vào. Thanh thần ổn định làm Vương gia không tốt sao? Một hai phải mộng tưởng đến thứ đã sớm không thuộc về người, không phải người muốn tìm chết thì là gì?"

Tiêu Nghiêu nhìn hấn đến bây giờ còn chưa khôi phục lại được không khỏi cười lạnh một tiếng.

"Tất cả mọi chuyện đều do người tính kế tốt?" Cảnh Vương miễn cưỡng thu liễm trạng thái tiêu cực quanh thân, trầm giọng hỏi.

Tiêu Nghiêu gật đầu: "Đúng vậy, trẫm lập Thái tử là kích thích tâm tư muốn tạo phản của người. Người trù tính đã hơn một năm, trẫm biết lại không động đến người. Bởi vì trẫm muốn mệnh của người, mà không phải là mạnh mẽ cầm lấy, nhẹ nhàng buông tha. Nếu không phải sự thật người tạo phản như ván đã đóng thuyền, những lão thần đó trên triều đình, nhất định phải cầu tình vì người. Trẫm nhất ý cô hành[1] mà nói, đích xác có thể giết người, nhưng sẽ lưu lại ô danh, làm Hoàng thượng mà chính huynh đệ ruột thịt của mình cũng không thể bao dung, tuyệt đối là nam nhân bụng dạ hẹp hòi."

[1] Nhất ý cô hành: Tự làm theo ý mình.

Hắn chậm rì rì mở miệng, tất cả đều nói từ đầu đến cuối, hiển nhiên ngay từ đầu tâm tình Cảnh Vương không cam lòng, cùng với trù tính chuẩn bị sau đó, ngôi cửu ngũ đều biết rõ ràng trong lòng.

Chẳng qua hắn cố ý không ngăn chuyện này lại, thậm chí còn quạt gió thêm củi, cho đến tất cả mọi chuyện phát sinh hôm nay.

Tiêu Nghiêu biết Cảnh Vương đã bố trí hơn một năm, vẫn luôn không động thủ, một phần để chuẩn bị lực lượng, một phần khác chính là đang chờ đợi một cơ hội.

Hiện giờ lực lượng Cảnh Vương đã chuẩn bị không sai biệt lắm, đến cả cơ hội hắn cũng đã tự mình đưa đến trên tay Cảnh Vương, lúc này mới có tương kế tựu kế, đưa Hoàng hậu và Thái tử ra cung, đúng là có thể dẫn Cảnh Vương ra, để hắn ta tự mình đi tới chỗ chết.

"Trẫm mặc kệ sau này có mang tiếng xấu trên lưng hay không, cho dù có cũng sẽ không vì người mà mang. Bởi vậy người mới có mấy năm nay chu toàn, nếu không phải người gặp khó khăn, dẫn lòng không nổi nên mới thả rắn độc vào cung, thì gần đây trẫm cũng muốn làm một ít chuyện để người đi vào khuôn khổ."

Tiêu Nghiêu mặt lạnh nhìn hắn, hai anh em lớn lên không tính là rất giống nhau, chỉ có đôi mắt dài hẹp, là bắt nguồn từ Tiêu gia.

Nhưng giờ phút này, hai đôi mắt rất giống nhau, đồng thời phát ra thần sắc cừu hận đối phương.

Hai huynh đệ cùng cha khác mẹ, từ nhỏ tình cảm đã bất hòa, lúc trưởng thành càng tính kế với nhau, huống hồ đối với chuyện Tần Kiêu, không chỉ Tiêu Nghiêu mà ngay cả tiên hoàng cũng bị Cảnh Vương lừa dối.

Chuyện này Cảnh Vương cũng nên rõ ràng, từ nhỏ hắn đã biết phụ hoàng thích Tiêu Nghiêu, không phải bởi vì chính hoàng huynh này có bao

hiều xuất sắc, mà là bởi vì hắn có mẫu thân tốt.

Người được chọn làm Thái tử lần này, quyết định của Tiên hoàng thực sự là trò đùa, đầu óc choáng váng.

Cố tình Tiêu Nghiêu lại là người thực sự xuất sắc, hắn không cô phụ sự bồi dưỡng và truyền ngôi của tiên hoàng, làm ngôi cửu ngũ này cực kỳ vững chắc.

"Trước kia phụ hoàng nói đúng, từ nhỏ người đã là người giỏi mưu lược. Bọ ngựa bắt ve chim sẻ núp sau, người dẫn ta ra khỏi Cảnh Vương phủ, đuổi theo xe trống. Ta không nhìn thấy Hoàng hậu và Thái tử, người lại muốn giết hết Cảnh Vương phủ, lại cố ý thả ra một thị vệ, nửa chết nửa sống chạy đến chỗ ta mật báo, làm ta không thể trở lại Cảnh Vương phủ, trực tiếp chạy trốn đến con đường lui duy nhất này. Ta không rõ, vì sao một con đường sống phụ hoàng cũng không để lại cho ta, không chỉ truyền ngôi vị Hoàng đế cho người, mà ngay cả con đường này cũng cho người, chúng ta đều là con của ông ta, vì sao lại chênh lệch lớn như vậy?"

Cảnh Vương cực kỳ không cam lòng chất vấn, tới loại thời điểm này rồi, hắn cũng không còn gì tốt để che dấu, cuối cùng là muốn một trận chiến.

Hoàng thượng tự mình tới chặn hắn, chứng minh hắn đã không còn đường sống, chẳng sợ phải chết, hắn cũng muốn chết minh bạch.

"Thật sự phụ hoàng đã để lại đường sống cho người, lúc trước ông ấy vẫn luôn không nói cho ta. Cho đến khi người và Tần Kiêu thông đồng, ngay cả vợ cả của thiên tử tương lai cũng dám đoạt, vậy lần sau cũng chỉ sợ sẽ đoạt ngôi vị hoàng đế đi. Cho nên ông ấy mới nói cho ta biết con đường sống đã để lại cho người, ông ấy để lại đường sống này là để đề phòng bất trắc. Nếu một ngày nào đó, Triều Đại Diệp của Tiêu gia sụp đổ, ít nhất còn lưu lại một phần cốt nhục, trăm thân là thiên tử, nhất định phải cùng triều

Đại Diệp tồn vong, không được dùng đường sống này. Người lại có thể dùng, đáng tiếc người phạm vào sai lầm, cuối cùng vẫn là không dùng được!"

Tầm mắt Tiêu Nghiêu quét quét trên con đường, thần sắc trên mặt càng thêm nghiêm túc.

Phụ hoàng hẳn là hoàng đế vĩ đại, chưa bao giờ sẽ mù quáng cho rằng triều Đại Diệp có thể muôn đời không ngã, cho nên mới để lại đường sống này.

Để cho một nhi tử khác có cơ hội sống sót, nhưng loại cơ hội này, chỉ có thể lúc triều Đại Diệp suy bại, mới có thể dùng tới.

Nếu như triều Đại Diệp phát triển không ngừng, thời điểm Hoàng Thượng chăm chỉ thương dân, Cảnh Vương dùng đường sống này, vậy nhất định hẳn sẽ phải chết, bởi vì hẳn không phải bảo tồn huyết mạch cho Tiêu gia, mà là trốn chạy.

Sắc mặt Cảnh Vương càng ngày càng kém, cho đến khi huyết sắc tan đi, hẳn khó tin nhìn về hoàng huynh trước mắt, trong nội tâm nảy sinh ra vô số khủng hoảng cùng khó tin.

"Từ lúc rất sớm, người đã tính kế ta. Tự để mình đội nón xanh là một chuyện, thế nhưng một mũi tên bắn mấy con chim. Thoát khỏi nữ nhân Tần Kiêu người không thích kia, còn thuận tiện bôi đen ta trước mặt phụ hoàng. Thậm chí phụ hoàng đưa ta đường sống, cũng bị đoạn tuyệt."

Như vậy đếm trên đầu ngón tay, vì sự tình hôm nay Tiêu Nghiêu đã mưu tính ít nhất mười năm.

Nhìn bộ dạng chịu chấn động lớn của Cảnh Vương, Tiêu Nghiêu cười lạnh lắc lắc đầu: "Ta còn chưa thần cơ diệu toán như vậy. Phụ hoàng để lại đường sống cho người là một chuyện, bản chất chính là tặng kèm một niềm

vui khác. Ai bảo người không thành thật như thế đến cả hoàng tẩu cũng muốn đoạt. Sau khi trầm đăng cơ, sở dĩ một chút cũng chưa động đến các người, chính là muốn cho các người tự mình nhìn thấy bộ dáng mơ mộng của mình. Triều Đại Diệp này hưng suy vinh nhục như thế nào, cũng không có chút quan hệ với toàn bộ người Cảnh Vương phủ các người."

Lời nói này của Tiêu Nghiêu thực sự không khách khí, sắc mặt Cảnh Vương cũng trở nên cực kì khó coi. Gương mặt hần tức giận đến dữ tợn, cơ bắp mất tự nhiên mà run rẩy, giống như có thể nổi điên bất cứ lúc nào.

"Chẳng qua người được đầu thai tốt, bởi vì người bò ra từ trong bụng Cao Thái hậu, cho nên mới có thể lên làm ngôi cửu ngũ. Nếu mẫu phi của hai chúng ta đổi cho nhau, vậy đứng trên vị trí này chính là ta, cũng không phải ta không bằng người, người không có gì phải đặc ý. Chờ trăm năm sau, sách sử ghi lại người, nhất định là người dựa vào mẫu thân để thành công đăng cơ."

Trên mặt Cảnh Vương đều là biểu tình trào phúng, giống như nói vài câu như vậy, có thể làm tâm tình của hần dễ chịu đi rất nhiều.

Tiêu Nghiêu không nói chuyện, âm lãnh nhìn chăm chú vào hần, trực tiếp rút trường kiếm bên hông ra, nói: "Từ nhỏ đến lớn người đều không phục ta, ít nhất lần cuối cùng đưa người đi, ta phải làm cho người tâm phục khẩu phục, nếu không người nằm dưới đất rồi cũng sẽ không an ổn. Ta làm hoàng huynh, đây là hành động dạy dỗ duy nhất ta dành cho người."

Cảnh Vương nghe hần đường hoàng như thế, không khỏi cười lạnh một tiếng, nhưng loại khiêu chiến một chọi một này, hần lại không cự tuyệt.

Ở phương diện kiếm thuật và giết người, hần chưa bao giờ nhận thua.

Đồng dạng, cũng giống như lời nói của Tiêu Nghiêu, Cảnh Vương chưa bao giờ cho rằng mình có chỗ nào thua kém hần.

"Ong" một tiếng, bảo kiếm ra khỏi vỏ, hai người đồng thời giật dây cương, hai con ngựa hướng về phía đối phương mà chạy.

Hai thanh bảo kiếm chạm vào nhau giữa không trung, trong mắt hai nam nhân, đồng thời phát ra một cỗ sát khí đặng đặng, tất nhiên đều mang theo quyết tâm đối phương phải chết.

Hai người chiến kịch liệt, Cảnh Vương thế thực mạnh mẽ, hoàn toàn không muốn sống, thậm chí sau khi xong mười chiêu, lần kiếm thứ nhất hướng vào cần cổ hăn, Tiêu Nghiêu lập tức lăn xuống ngựa.

Cảnh Vương theo sát sau đó, bảo kiếm chọc một cái để lại một lỗ thủng trên mặt đất, nhưng trước sau lại không đâm đến Tiêu Nghiêu.

Tiêu Nghiêu dùng sức đón đỡ, một chân đá vào trên cổ chân hăn, Cảnh Vương lão đảo một cái, Tiêu Nghiêu liền nhân cơ hội này đứng lên.

Hai người lại lần nữa chiến đấu kịch liệt, đao quang kiếm ảnh, mang theo sát khí xưa nay chưa từng có.

"Người đang mang theo nhi nữ tình trường, cho nên mới nóng nảy như thế, cuối cùng Tần Phiên Phiên trở thành uy hiếp trong lòng người, một khi người có nhược điểm, người sẽ không thể bách chiến bách thắng."

Cảnh Vương từng bước ép sát, trên mặt hiện ra sát ý, hai mắt đều đỏ bừng.

.....

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 171: Cảnh Vương Đèn Tội

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: Hy Hoàng Thái phi

Tiêu Nghiêu cũng không nói chuyện, chỉ là căn chặt hàm nghênh chiến với hắn ta.

Nhưng người chung quanh đều có thể nhìn ra, Hoàng thượng đang ở vào thế yếu, từng bước bị ép sát.

Cảm xúc đặc ý của Cảnh Vương càng thêm mãnh liệt, hắn ta bắt đầu cường điệu.

"Tiêu Nghiêu, ta đã nói ngươi không được, ngươi vẫn luôn đặt tinh lực trên bụng của nữ nhân, không nghiêm túc luyện kiếm. Năm đó tiên sinh dạy võ còn nói võ nghệ ngươi tốt hơn ta, phụ hoàng cũng nói ngươi hơn ta. Bọn họ đều nhìn lầm rồi, ta vẫn luôn mạnh hơn ngươi! Ta mới xứng đáng là người tốt nhất, ta..."

Khí thế càn rỡ của Cảnh Vương đều lộ ra ngoài, động tác của hắn cũng vô cùng phóng đảng, hoàn toàn chính là bộ dáng duy ngã độc tôn (cho rằng mình là nhất).

Nhưng hắn còn chưa nói xong, đột nhiên im bặt.

Ngực hắn có một trận đau đớn, vừa cúi đầu liền nhìn thấy kiếm đâm vào ngực hắn, máu tươi trực tiếp chảy xuống theo miệng vết thương, chuôi

bảo kiếm bị Tiêu Nghiêu nắm chặt trong tay.

Tươi cười trên mặt Cảnh Vương hoàn toàn cứng lại, một giây trước hắn còn đắc ý cười to, hiện giờ cả người đau đớn, trực tiếp bị trường kiếm trong tay Tiêu Nghiêu xuyên qua ngực.

Quả thực là vô cùng châm chọc.

"Trước nay người đều không bằng ta, có lẽ chính như lời người nói, ta đã đầu thai tốt, đầu thai ở trong bụng mẫu hậu, cho nên phụ hoàng thiên vị ta. Từ nhỏ, ông ấy đã dùng đạo để vương dạy dỗ ta, bất luận là văn võ, hay là đạo trị quốc, ông ấy đều coi ta là người thừa kế, người bên cạnh cũng đều nhìn rõ ràng, cho nên người khác mới nói người không bằng ta. Bởi vì người được coi là Vương gia mà dạy dỗ, mà trẫm chính là quân chủ của thiên hạ."

Tiêu Nghiêu nhìn chăm chăm mặt hắn, chậm rãi nói ra những lời này.

Đồng tử của Cảnh Vương bắt đầu mở to, khắp cả người phát lạnh, không biết là bởi vì hắn sắp chết, hay là bởi vì lời nói này của Hoàng thượng.

"Người quá tự phụ, bảo thủ. Mới vừa rồi so chiêu cũng là như thế, người muốn cho trẫm xấu mặt, không nghĩ tới người mới là người xấu mặt. Tự cho là có thể thắng trẫm, tràn đầy đắc ý, lại không phát hiện ra sát khí của trẫm. Nếu người đắc ý như vậy, vì sao lại vẫn không giết chết trẫm, ngược lại chỉ là thoáng nhìn thể công mạnh mẽ, trên thực tế nhiều lắm là tự bảo vệ mình mà thôi. Người bị khí phách hăng hái nhất thời che mắt, chính như năm đó người nắm tay Tần Kiêu, đi nói với phụ hoàng muốn thành thân với nàng ta, cho ta đội nón xanh, rốt cuộc người đắc ý đến mức nào?"

Tiêu Nghiêu vừa nói vừa chậm rãi rút kiếm khỏi ngực hắn, thần sắc trên mặt càng thêm lạnh nhạt.

"Cùng một sai lầm phạm vào hai lần, Lục hoàng đệ, người chết không oan."

Hắn lạnh giọng nói một câu, đột nhiên giơ tay lên, ném rớt những giọt máu đọng trên thân kiếm.

"Ong" một tiếng, thanh kiếm sắc lạnh bị vỏ kiếm che lấp.

Cảnh Vương té ngã trên đất, những thị vệ hắn ta mang đến đã thành rắn mất đầu, tất nhiên là không hề chống cự vô ích, vội ném vũ khí quý rập xuống đất.

Trên đường nhỏ yên lặng, tuy Cảnh Vương đã không còn hô hấp, nhưng cặp mắt hắn vẫn còn mở to, chết không nhắm mắt.

Mấy câu cuối cùng của Tiêu Nghiêu làm hắn vô cùng chấn động, đồng dạng cũng làm kiêu ngạo của hắn ầm ầm sụp đổ.

Hắn nhớ tới khi còn nhỏ, khi phụ hoàng mang theo hai anh em bọn họ đi bắt chim tước, hắn luôn không ngừng chân bước, liên tiếp có thu hoạch, nhưng Tiêu Nghiêu lại luôn ngây ngốc tại một bên không nhúc nhích, cũng không chủ động xuất kích.

Lúc ấy hắn cười ha ha với phụ hoàng, hoàn toàn là cười nhạo Tam ca vô dụng của mình.

Lúc ấy phụ hoàng vỗ vỗ đỉnh đầu hắn, nói: "Tam ca ngươi là người làm đại sự, nhiều mưu ma chước quỷ, chỉ cần thứ bị hắn theo dõi đều không chiếm được chỗ tốt, tốt nhất không nên đắc tội với hắn."

Hắn bĩu môi rất không phục, cho rằng Tam ca lại là dính phúc khí của mẫu thân, nhất định là phụ hoàng nể mặt mũi Hoàng Quý phi mới cưng Tiêu Nghiêu như thế.

Nhưng sau khi hắc bắt được mấy con, cảm thấy không có gì thú vị, chuẩn bị từ bỏ, Tiêu Nghiêu vẫn luôn không nhúc nhích bỗng nhiên hành động.

Hắc ta làm cái bẫy rập, lừa hơn mười con chim vào bẫy rập, bắt được một đàn.

Thời điểm giỏ tre sập xuống nhốt đàn chim lại, hắc vừa lúc nhìn về phía Tiêu Nghiêu, Tam ca luôn bày ra vẻ mặt không vui, lúc này khóe miệng nhẹ cong lên, trong ánh mắt mang theo tia sáng chói, chói mắt đến cực điểm.

Khi đó hắc còn không phục, hiện tại bỗng nhiên minh bạch câu nói của phụ hoàng, kỳ thật từ nhỏ phụ hoàng đã cảnh cáo hắc, vĩnh viễn không cần chạm đến điểm mấu chốt của Tam ca, nếu không chờ đợi hắc cũng chỉ có vận mệnh giống những con sơn tước đó.

Chuyện Tần Kiêu, Tiêu Nghiêu chơi hắc một lần, đến chuyện muốn mạng của Tiêu Nghiêu hắc ta cũng chơi hắc.

Rõ ràng dùng đao thật kiếm thật, Tiêu Nghiêu cũng sẽ không thua, hắc ta lại lựa chọn làm Cảnh Vương có một loại ảo tưởng, cho đến cuối cùng mới làm hắc chết ở dưới kiếm của mình.

Đến khi Cảnh Vương hoàn toàn không có ý thức, hắc còn không rõ ràng, chính mình rốt cuộc là chết ở dưới kiếm Tiêu Nghiêu hay là chết ở dưới kiêu ngạo nực cười của chính hắc.

...

Sau khi xử lý xong Cảnh Vương, Tiêu Nghiêu liền cười ngựa trở về.

Trong Cảnh Vương phủ tàng trữ vô số chứng cứ phạm tội, thậm chí còn có thư từ cấu kết với gian tế nước ngoài, cộng thêm những mưu thần

trong phủ hần ta, còn chưa có dùng hình phạt cũng đã có người không gánh vác được, triệt để nói ra.

Các triều thần trong triều đình không có ai nói đỡ cho Cảnh Vương, toàn bộ đều mắng hần ta.

Đương nhiên Hoàng thượng còn hạ lệnh bắt mấy loạn thần tặc tử cùng mưu đồ phản nghịch với Cảnh Vương, trong đó có Trần đại nhân và Thái Thị lang.

Hành động của Hoàng thượng cương quyết như sấm sét, không ai dám ngăn trở, thậm chí một đám đều kẹp chặt cái đuôi co rúm ở nhà, có thần tử gần đây thường đi lại với Cảnh Vương đều hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Bọn họ cũng không có gia nhập trận doanh của Cảnh Vương, thậm chí còn không biết hướng đi đặc thù gần đây của Cảnh Vương, chỉ là bởi vì Cảnh Vương rõ ràng biểu hiện quan hệ tốt với bọn họ.

Những tên giáo hoạt chốn quan trường như bọn họ đều tình nguyện thêm một bằng hữu, cũng không muốn bởi vậy mà thêm một kẻ thù, huống chi cho bọn họ một cảnh ôliu, còn là Vương gia, vậy càng thêm không có lý do cự tuyệt.

Hiện tại xảy ra loại chuyện này, đã thể hiện rất rõ ràng sáng tỏ, lúc trước Cảnh Vương gia vàng thau lẫn lộn, sử dụng thủ thuật che mắt, muốn bảo vệ những người đích thực cấu kết với hần, kéo những người vô tội bọn họ xuống nước.

Hiện giờ Hoàng thượng tổng một đám quan lại đảng phái của Cảnh Vương vào đại lao, không ít người đều chột dạ, cũng may Hoàng thượng không phải công kích bữa bãi, mọi người chỉ còn chờ trận sóng gió này đi qua là có thể hoàn toàn an tâm.

Thiên lao, Thái Thị lang bị nhốt trong phòng giam đơn độc, hắn đã bị thấm vẩn, búi tóc vốn chỉnh tề lúc này đã tán loạn bất kham, cả người đều có vẻ vô cùng nản lòng.

Vết máu trên người hắn rất ít, còn chưa đánh được mấy gậy đã khai toàn bộ.

Khẩu cung của Thái Thị lang rất mau đã được tới trước long án của Hoàng thượng. Lúc chạng vạng, cửa lao lại lần nữa bị mở ra, cả thể xác và tinh thần Thái Thị lang đã hoàn toàn khuất nhục, nghe thấy tiếng cửa lao bị mở ra, lập tức sợ tới mức run bần bật, cả người đều dán sát vào chân tường, hoàn toàn là bộ dáng vô cùng sợ hãi.

"Thái Thị lang, hôm nay hình như không có chút tinh thần nào ha, cái khí thế lúc trước nói Hoàng hậu là đầu sỏ gây tội chạy đi đâu rồi?"

Thanh âm nam nhân tràn ngập uy nghi truyền đến, Thái Thị lang lập tức ngẩng đầu nhìn lại, đầu tiên thấy một đôi giày thêu hoa văn rồng, ngay sau đó chính là một thân long bào vô cùng quen thuộc.

Thái Thị lang kinh ngạc, hắn hoàn toàn không nghĩ tới Hoàng thượng lại tự mình tới thiên lao, hơn nữa còn là tới chỗ hắn.

"Hoàng thượng, tội thần biết sai rồi, còn mong Hoàng thượng tha mạng. Đều là Cảnh Vương mê hoặc vi thần, vi thần cái gì cũng không biết, vi thần cho rằng hắn là muốn hỗ trợ tốt hơn cho Hoàng thượng, thật sự không biết hắn tạo phản. Nếu vi thần rõ ràng nội tình, tuyệt đối sẽ không ủng hộ hắn, đây chính là tội lớn liên lụy cửu tộc."

Thái Thị lang lập tức bò lại, không ngừng dập đầu với hắn, nước mắt nước mũi chảy dài, thoạt nhìn giống như là thiết tình ăn năn.

Đáng tiếc ánh mắt ngời cứu ngũ nhìn về phía hắn, trước sau đều giống như nhìn một người chết, hiển nhiên là không cứu.

"Thái Thị lang không cần khiêm tốn, người căn bản không để ý đến việc liên lụy cứu tộc, người còn mơ mộng làm Quốc trưởng, Cảnh Vương hiển nhiên đáng giá để người mạo hiểm thử một lần."

Tiêu Nghiêu lui về phía sau một bước, né tránh sự dây dưa của hắn ta.

Vốn Thái thị lang muốn ôm chân Hoàng thượng xin tha, bỗng nhiên đông cứng, cả người chảy ra một thân mồ hôi lạnh.

Biểu tình sợ hãi trên mặt tựa như đang hỏi Hoàng thượng, vì sao biết suy nghĩ của hắn.

"Trước khi chết, nữ nhi ngoan của người đã nói với trẫm. Giấc mộng xuân thu làm Quốc trưởng của Thái Thị lang, chỉ cần là trẫm tại vị, Thái gia các người đều sẽ không có cơ hội, cho nên người mới muốn đi cậy nhờ Cảnh Vương. Hy vọng Cảnh Vương mưu nghịch thành công, lúc sau nhờ vào công lao giúp vua lên ngôi, người có thể một bước lên trời. Chẳng lẽ Bính Quý nhân nói không đúng sao?"

Tiêu Nghiêu cúi đầu nhìn hắn ta một cái, ánh mắt mười phần mỉa mai.

"Trước khi nàng ta chết, Hoàng thượng có mặt ở đó sao?" Thái Thị lang run lập cập, tựa như nghĩ tới cái gì, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

"Đương nhiên, không phải người tò mò nàng ta có người bắt rắn ở bên người, sao có thể bị rắn độc cắn chết sao? Trẫm cũng học các người, tìm mấy người bắt rắn tiến cung là có thể khống chế rắn độc giết người. Vốn dĩ người nên cứ như vậy mà lên đường, nhưng trẫm và người quân thần một hồi, chung quy trẫm luôn nhớ đến tình cảm nhiều năm, nhất định phải nhân từ một chút, tới gặp mặt người lần cuối cùng, nói cho người một câu, để người hoàn toàn hết hy vọng."

Nam nhân thông thả ung dung mà nói, càng về sau tốc độ nói càng chậm, thậm chí có cảm giác gần từng chữ một, hoàn toàn là cường điệu.

"Đời này người đều không thể làm Quốc trưởng, Hoàng hậu của trẫm chỉ có thể là Tần Phiên Phiên, sẽ không thay đổi. Nhưng người đi âm tào địa phủ, có lẽ có thể tìm được Bính Quý nhân, cùng nàng ta đi hỏi Diêm Vương gia xem có nguyện ý thu nhận nàng ta không, có lẽ người còn có thể lại phấn đấu một lần."

Ngôi cửu ngũ nói, có thể nói châm chọc đến cực điểm, làm người ta căn bản khó có thể chống đỡ.

Thân thể Thái Thị lang run như cây sậy, tuy rằng Hoàng thượng không miêu tả Thái Hân chết như thế nào, nhưng hẳn hoàn toàn có thể tưởng tượng ra.

Lại nghe được lời này của Hoàng thượng, hẳn biết chính mình hẳn phải chết không thể nghi ngờ, đối với cái chết sắp xảy ra, sự sợ hãi của Thái Thị lang đạt đến cực độ, lại run rẩy đến mất khống chế.

Tiêu Nghiêu thấy bộ dáng không có tiền đồ này của hắn, không thêm để ý, xoay người rời đi.

"Đưa Thái Thị lang lên đường thật tốt, hy vọng hai cha con bọn họ có thể đoàn tụ dưới nền đất." Tiêu Nghiêu lạnh giọng phân phó một câu, cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Sở dĩ hắn muốn đi một chuyến đến thiên lao chính là để nhục nhã Thái Thị lang một phen, ai bảo hắn ta chửi bới Hoàng hậu trên triều đình như thế, thậm chí còn nghĩ đến vị trí Quốc trưởng, quả thực là buồn cười cực kỳ.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 172: Kết Cục Ngày Thành Thân (1)

Edit: Tuệ Tu nghi

Beta: Hy Hoàng Thái phi

Động tác lần này của Hoàng thượng vô cùng mạnh mẽ, ban ngày giải quyết Cảnh vương, lúc hoàng hôn vẫn bắt gần hết những người cần bắt như cũ.

Những người trong lòng có quỷ đó đến cả cơ hội chạy trốn cũng không có, đã bị bắt vào đại lao.

Ngoài những người mà Cảnh vương sắp xếp bên ngoài kinh đô, những người bên trong kinh đô căn bản đều đã bị sa lưới, không có cá lọt lưới.

Chờ đến lúc ra khỏi đại lao, hẳn liền đi tắm gội trước, sau đó mới vội vàng đến Thưởng Đào các.

Thời điểm Hoàng thượng bước vội vào, trên mặt mỗi cung nhân hành lễ với hẳn đều mang theo vài phần vui mừng, rõ ràng là trong cung đã sớm lan truyền về hành động mạnh mẽ như sấm sét kia của Hoàng thượng.

Đảng Cảnh vương thất thế, rất nhiều triều thần ngấm ngầm cấu kết với hẳn ta cũng đổ theo, trong đó cũng có hai vị lúc trước đã mưu hại Hoàng hậu nương nương.

Tuy hành động lần này của Hoàng thượng là nhằm vào một mình đảng của Cảnh vương, nhưng hai vị đại nhân kia đều bị phán chém đầu, cũng coi

như cho các triều thần một lần cảnh giác, về sau cho dù xảy ra chuyện gì, có muốn động đến Hoàng hậu nương nương thì phải cân nhắc một chút.

Lúc Tiêu Nghiêu đi vào nội điện mới phát hiện bên trong Thường Đào các đèn đã đổi thành màu đỏ tươi, từ đèn lồng đến ngọn nến, giống như đều là màu đỏ tươi, tràn ngập không khí vui mừng, khiến cho người ta ấm áp đến tận đáy lòng.

Hắn hơi sửng sốt, theo bản năng lùi về sau mấy bước, trực tiếp đi ra ngoại điện, mới phát hiện ngoại điện cũng là trạng thái vui mừng như thế.

"Hoàng hậu đâu?" Hắn quay đầu liền thấy Liễu Âm mặc một bộ cung trang màu hồng nhạt, lập tức hỏi.

"Ngài đi vào sẽ biết, nương nương ở bên trong hậu điện." Trên mặt Liễu Âm tràn ngập không khí vui mừng, trong ống tay áo nàng giấu mấy viên đường, đây là lúc hoàng hôn chủ tử cho người rải, nàng liền đoạt lấy mấy khối.

Tiêu Nghiêu hồ nghi nhìn chung quanh một lượt, phát hiện trên mặt những cung nhân này đều là không khí vui mừng, giống như gặp được một chuyện vô cùng tốt vậy, trong lòng không khỏi có vài phần mong đợi, thế mà tim đập cũng nhanh hơn.

Sau khi hắn đi vào, phát hiện khăn trải bàn cũng đã đổi thành màu đỏ, bên trên bày điểm tâm và ly rượu.

Ngôi cửu ngũ lập tức đi đến nhìn trên giường, chăn gối màu đỏ rực bày ở trên giường, hắn duỗi tay sờ sờ góc chăn, phát hiện trên góc chăn treo một chiếc túi lụa màu đỏ, bên trong giống như có trái cây và hạt dưa vậy.

Hắn là người đã từng thành thân, đương nhiên biết bên trong là cái gì, táo đỏ, đậu phộng, long nhãn, hạt sen.

Sớm sinh quý tử.

Vừa nghĩ tới những chuyện có thể sắp xảy ra, hần liền có chút hít thở không thông, hoàn toàn rơi vào trạng thái khẩn trương, bắt đầu không ngừng nuốt nước bọt.

Lúc Tần Phiên Phiên sửa soạn trang phục xong đi vào, liền thấy ngôi cửu ngũ đọa chính khác thường mà ngồi bên mép giường, đôi tay đặt trên đầu gối, eo lưng thẳng tắp, nhìn thế nào cũng giống con nít đang ngồi ngoan ngoãn đợi kẹo.

Chỉ là trên mặt hần vẫn là biểu tình nghiêm túc đứng đắn như cũ, nếu không phải động tác cứng đờ kia của hần bán đứng nội tâm đang hoảng loạn của hần, có lẽ ngay cả Tần Phiên Phiên cũng bị lừa.

Hoàng thượng khẩn trương quá mức, ngay cả nàng đi vào cũng không phát hiện ra, mãi đến khi trước mặt xuất hiện một bản tay như ngọc, hần mới đột nhiên cả kinh, nhìn thế nào cũng giống như đã bị dọa rồi.

Tần Phiên Phiên bị biểu hiện từ kinh ngạc đến hô lên này của hần chọc cho tức cười, thật sự nhìn không nổi, vẫn cười thành tiếng.

"Nàng cười cái gì? Thời điểm thành thân cần phải nghiêm túc đứng đắn một chút, nàng như vậy, lỡ như chọc giận trời đất không phù hộ cuộc hôn nhân này thì sao bây giờ?"

Tiêu Nghiêu bình tĩnh khác thường mà hỏi ra những lời này, rõ ràng là vấn đề hần đang suy xét từ này đến giờ.

Tần Phiên Phiên cả kinh, không ngờ tới ngôi cửu ngũ còn có thể nói ra loại lời nói như thế này, không nhìn được bất đắc dĩ bĩu môi một cái, nói: "Hoàng thượng, người chính là người tôn quý nhất trên đời này. Dưới bầu trời này, đất nào không phải là đất của vua, ở trên đất này, dân nào không phải là dân của vua? Sao lại không có lòng tin với bản thân như vậy?"

Không phải là trong lòng cất giấu chuyện gì chứ, về sau nếu giữa hai ta xuất hiện một nữ nhân khác, Hoàng thượng liền lấy lời này ra chặn trên chặn dưới, nói là do trời đất không phù hợp tình cảm giữa chúng ta?"

Nàng rõ ràng là có ý phá đám, sau khi nói xong còn nhướn nhướn mày với hắn, cả người đều đắm chìm trong hơi thở vui mừng.

"Nàng nói hươu nói vượn cái gì vậy? Ta há có thể là loại người như vậy, cho dù trăm được xem như chủ của thiên hạ, gặp phải những chuyện khác đều không sợ, nhưng ta gặp phải chuyện của nàng, liền sẽ nghĩ nhiều thêm một phần. Tuy trăm không tin chuyện yêu ma quỷ quái, nhưng đối với việc thành thân, không muốn có bất kỳ sai lầm nào. Cho nên mặc dù ta không tin, cũng cần phải thành kính một chút, thập toàn thập mỹ, không cho phép có tiếc nuối."

Lúc nam nhân nói những lời này vẫn luôn ngẩng đầu nhìn nàng, hơn nữa còn nắm lấy đôi tay nàng.

Tân Phiên Phiên mặc bộ cung trang Hoàng hậu màu đỏ, phượng hoàng thêu bằng chỉ vàng giống như bất kỳ lúc nào cũng có thể giương cánh bay cao, khuôn mặt như phù dung, cánh môi như anh đào, trên mặt đều là cảnh xuân.

Mũi phượng kim quan trên đầu xán lạn, dưới ánh sáng của những ngọn nến trong điện càng thêm mấy phần rực rỡ bắt mắt.

"Sao lại không trùm khăn voan?" Hắn không nhịn được đưa tay lên sờ sờ khuôn mặt nàng, nhẹ giọng hỏi một câu.

Ánh mắt nam nhân vừa chuyên chú vừa thâm tình, giống như bên trong chứa đầy ánh sao, khiến nàng cơ hồ trong nháy mắt liền chìm sâu vào.

Nàng thật sự là không chịu nổi ánh mắt nóng như lửa ấy của nam nhân, không nhìn được cúi đầu, nhẹ giọng nói: "Cũng không phải thành thân thật, trùm khăn voan gò chữ, còn cần phải để cung nữ Thượng Cung cục đi làm, vạn nhất truyền ra ngoài, lại nổi lên thị phi. Đơn giản thì không phiền toái như vậy, tạo chút không khí, chỉ là thỏa mãn tâm nguyện nho nhỏ của ta mà thôi, Hoàng thượng không cần quan tâm đâu."

Tần Phiên Phiên nói những lời này càng về sau càng có vẻ như miệng cộp gan thỏ, muốn che đi ngượng ngùng trong lòng.

Lại nói, tất cả những chuyện này đều là do nàng xử lý, cũng không nói với Hoàng thượng.

Thân là nữ nhân, đều muốn thành thân, quang minh chính đại trở thành thê tử của hãn mà không phải là thượng vị giữa chừng, thiếu đi một nghi thức luôn có một loại cảm giác tiếc nuối.

Tiêu Nghiêu nhìn son phấn trên mặt nàng cũng không đủ che đi hết đỏ ửng, đáy lòng lập tức có chút hơi chua.

"Sao lúc trước Tần gia không đưa nàng làm Vương phi của ta, lại đưa một kẻ vô dụng, nếu không chúng ta cũng không cần uống phí mấy năm công công queo queo, vô duyên vô cớ lãng phí đi thời gian tốt đẹp. Nháo Nháo sinh ra cũng bị chậm nhiều năm như vậy."

Hãn vừa nói vừa đuổi tay kéo nàng ôm vào trong ngực, để nàng ngồi trên đùi mình.

Tần Phiên Phiên bất đắc dĩ nói: "Chàng lại nói vậy, ta là thứ nữ, hưởng hồ tuổi của ta kém nhị tỷ rất nhiều. Tần gia có quy định là sau khi Tần phu nhân sinh nở nhiều năm mới được ngưng đưa canh tránh tử cho thiếp thất và thông phòng. Nếu lúc ấy ta thay nhị tỷ gả cho chàng làm Vương phi, giữa chúng ta kém không ít tuổi. Chàng có thể phòng không gối chiếu chờ ta trưởng thành à?"

"Nếu ta biết nàng có tư vị như vậy, ta chấp nhận chờ." Hắc tiến đến bên tai nàng, há miệng ngậm lấy thùy tai nàng, thấp giọng nỉ non.

Sắc mặt Tần Phiên Phiên lập tức liền ửng đỏ, Tiêu Nghiêu trực tiếp đưa nàng đến trên giường..

"Không được, chúng ta còn phải bái đường mà." Nàng lập tức ngăn cản: "Không bái đường, những thứ này liền uống phí, đêm nay cần phải bái đường mới xem như thành thân xong."

Tần Phiên Phiên vừa nói vừa lay hắc, muốn từ trong ngực hắc chui ra.

Kết quả Tiêu Nghiêu lập tức cản nàng lại, cản bản là không cho nàng cơ hội chui ra.

"Không được, đây cũng không có khăn voan, sao được tính là thành thân. Chờ làm xong khăn voan đỏ rồi nói tiếp." Tiêu Nghiêu trực tiếp từ chối.

"Làm khăn voan đỏ gì chứ, làm một cái cần rất lâu, nển đỏ và hạt dưa, long nhãn ta đều chuẩn bị tốt rồi, ta và chàng chỉ thiếu mỗi cái khăn voan đỏ thôi. Tiêu Muốn Muốn, có phải chàng cố ý hay không? Không muốn thành thân với ta..."

Tần Phiên Phiên phản kháng kịch liệt như vậy, chủ yếu là do lời Tiêu Nghiêu nói ra quá kỳ cục đi.

Chỉ là lời nàng còn chưa nói xong, miệng đã bị lấp đầy.

Nam nhân trực tiếp hôn môi luôn, dùng môi lưỡi chặn miệng nàng lại, khiến nàng cuối cùng không nói thêm được một câu nào.

Môi lưỡi dây dưa kịch liệt, chờ đến khi kết thúc, Tần Phiên Phiên hơi thất thần, chờ đến khi lấy lại tinh thần, tay nam nhân đã duỗi về phía áo

trong của nàng, rõ ràng là ý muốn hoan hảo.

Tần Phiên Phiên lập tức cảm thấy một luồng lửa giận bốc thẳng lên đầu, sao lại có người như vậy chứ.

Tuy hỉ đường này bố trí hơi đơn sơ, nhìn qua như tiệc rượu của trẻ con, nhưng cũng đã tốn không ít tâm tư.

Huống hồ trong lòng nàng vẫn tương đối e lệ, Hoàng thượng cũng chưa nói muốn chơi trò này, nhưng bởi vì Tần Phiên Phiên tự mình muốn, nên mọi chuyện thành ra thế này.

Nếu đêm nay không thành công, còn muốn có lần sau, phỏng chừng nàng sẽ xấu hổ chết mất.

"Đêm nay không có bãi đường thì cũng không có đêm động phòng hoa chúc, không được!" Nàng gắt gao túm chặt vạt áo mình, chính là không chịu buông tay, mở to hai mắt nhìn hăn, hoàn toàn là dáng vẻ không phối hợp.

Ánh mắt Tần Phiên Phiên kiên định, không bãi đường thành thân với nàng, còn muốn nàng hầu hạ hăn ngủ, không có cửa đâu!

Tiêu Nghiêu ho nhẹ một tiếng, theo bản năng mà duỗi tay kéo thử, kết quả vẫn không thành công như cũ.

Rõ ràng là Hoàng hậu vô cùng kiên định.

"Áo này không cởi thì thôi." Tiêu Nghieu khẽ thở dài một hơi.

Tần Phiên Phiên ném cho hăn một ánh mắt xem thường, lực trên tay cũng hơi thả lỏng, nàng biết ngay nam nhân không dám bức ép.

Hôm nay nàng chắc chắn muốn nổi giận, khi nào đồng ý bãi đường nàng sẽ suy xét lại chuyện này.

Chỉ là một hơi này của nàng còn chưa thở xong, liền nghe giọng nói trầm thấp của nam nhân lại truyền đến lần nữa: "Vây cởi váy là được."

Vừa dứt lời, hắn đã dùng sức xé váy nàng.

Tần Phiên cả kinh, vội vàng muốn bảo vệ, nhưng đã chậm, váy đã bị xé rách.

Hai người lăn lại thành một khối, mắt thấy Tần Phiên sắp hoàn toàn nổi giận, Tiêu Nghiêu lập tức duỗi tay gãi ngứa (cù léc ấy) nàng.

Làm cho đến khi những lời mắng mỏ bên miệng đều trực tiếp biến thành tiếng cười vui vẻ.

Hai người cực kỳ hiểu biết thân thể đối phương, cho nên những chỗ mẫn cảm của Tần Phiên Phiên hắn đều biết rõ, càng biết nên ra tay ở chỗ nào.

Bởi vậy trận cười này của Tần Phiên Phiên liền hoàn toàn dừng không được, không nói đến váy, ngay cả áo lúc đầu nàng bảo vệ cũng bị xé, cung trang màu đỏ tươi bị ném xuống dưới giường, ngay cả long bào màu đen trên người nam nhân cũng không biết đã bị ném đi đâu rồi, hoàn toàn không thấy bóng dáng.

Tuy rằng đêm nay không báỉ đường thành công nhưng điên đảo gổỉ chẵn là không thể thiếu.

Đến cuối cùng, ý thức Tần Phiên Phiên đã không còn rõ ràng, bực bội lúc trước của nàng cũng đã biến mất không còn, hoàn toàn trầm mê trong nhiệt tình của nam nhân.

Mãi đến hơn nửa đêm mây mưa mới ngừng lại, Tần Phiên Phiên nằm ở trên giường, đã không muốn động dậy ngón tay nữa, vẫn là được Tiêu Nghiêu ôm đi vào bồn tắm tẩy rửa thân thể một chút.

Sau khi dùng nước sôi ấm áp cọ rửa qua thân thể, mệt mỏi giảm đi một chút, sức lực vừa trở lại, nàng liền vừa cắn vừa véo nam nhân.

"Chàng không muốn thì thôi, ta cũng không muốn đâu! Quá là chấp vá đi." Sau khi nàng phát tiết xong, liền trợn mắt, xoay người không để ý đến hắn nữa.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 173: Kết Cục Ngày Thành Thân (2)

Edit: Cảnh Thực viện

Beta: Hy Hoàng Thái phi

Vừa mới buổi sáng trên mặt của Tần Phiên Phiên biểu lộ không được tốt lắm.

Mấy cung nữ đến đây hầu hạ nàng rửa mặt, đều hai mắt nhìn nhau không biết vì sao chủ tử không vui vẻ gì.

Nha đầu Liễu Âm ngày bình thường cực kỳ có mắt nhìn nhất, đầu tiên nàng nhìn gương một chút, chặn gấm loạn lộn xộn, nhìn kiểu này khẳng định tối qua tình hình chiến đấu kịch liệt.

Lại thêm tối hôm qua chủ tử chuẩn bị lâu như vậy, nhất định là có một đêm cá nước thân mật khó quên.

Vậy thì vì cái gì mà chủ tử còn không vui vẻ chứ?

Nàng để cho cung nữ khác hầu hạ Tần Phiên Phiên, tự mình cẩn thận từng li từng tí dạo một vòng ở trong nội điện, đợi lúc nàng cầm bầu rượu ở trên bàn lên lắc lắc, trong lòng liền có vài cái suy đoán.

Bầu rượu còn đầy, bên cạnh hai cái ly rượu cũng đã như dùng qua lại không hề có nước đọng lại.

Không uống rượu giao bôi?

Liễu Âm lại nhìn nhìn bốn phía, nệm êm cũng chồng lên nhau, cũng không có trải ra.

Cái này vốn là để cho hai người bọn họ quỳ gối trên nệm êm làm bái lễ, bây giờ xem ra là không hề dụng tới, tới hôm qua quả nhiên không có bái đường, khó trách chủ tử tức giận.

Chẳng qua là không có bái đường lại có đệm động phòng hoa chúc rồi?

Liễu Âm nghĩ tới đây, lập tức ngừng lại, không dám nghĩ sâu thêm nữa, những thứ này đều không phải là thứ mà cung nữ như nàng nên hỏi tới.

Hoàng hậu nương nương tính tình đang không tốt, cung nhân ở Long Càn cung và Thường Đào các đều có thể cảm nhận được chuyện này, bên kia Hoàng thượng cũng không động như núi, đối đãi với Hoàng hậu nương nương vẫn ôn nhu như cũ.

Dù cho nàng ngẫu nhiên đùa nghịch tính tình khó chịu, Hoàng thượng cũng không vì vậy mà tức giận.

Nhưng nhóm cung nhân cả đám đều trở nên cẩn thận, bọn hắn cũng không phải là cừu ngũ chí tôn, nếu như chủ tử đem tính tình phát giận lên người bọn họ, vậy thì bọn họ cũng chịu không nổi đâu.

Chuyện Cảnh Vương làm phản đã dần dần trở nên yên tĩnh lại, không khí bên trong triều đình cũng hơi hòa hoãn lại.

Có không ít triều thần trong lòng vẫn còn có chuyện, mắt thấy không khí trên triều trở nên gió êm sóng lặng rồi, bọn hắn liền bắt đầu đề nghị.

"Hoàng thượng, chuyện răn độc đã tra rõ ràng, cũng đều là do Cảnh vương bày trò quỷ. Các vị nương nương ở ngoài cung chờ đợi đã lâu, vẫn

là nên sớm trở về hậu cung mới tốt.

Thời điểm có bộ phận triều thần đề xuất chuyện này, trong lòng cũng vô cùng bồn chồn.

Bây giờ trong cung chỉ còn lại rất ít mấy vị nương, trước đó rõ ràng nói Hoàng hậu nương nương rời cung, lại đã sớm xuất hiện bên trong hậu cung, trên cơ bản là chỉ truyền rằng nàng đã rời cung ngày ấy thôi.

Ban ngày nghe nói Hoàng thượng đưa nàng xuất cung, sau đó Cảnh vương đến tội, ban đêm liền nói Hoàng thượng đi Thường Đào các.

Người sáng suốt thì liền hiểu rõ, chỉ sợ Hoàng hậu nương nương cũng không có xuất cung, nói không chừng còn là mồi nhử cho Cảnh vương.

Đương nhiên việc này đã định thành kết cục, không ai cứu vãn được.

Chẳng qua những nhóm phi tần xuất cung kia, bọn hãn vẫn phải nói vài câu.

Trong cung chỉ có một mình Hoàng hậu nương nương mà nói, vậy thì càng là thiên hạ của Tần Phiên Phiên, ngay có một chút cơ hội còn con để Hoàng thượng sung hạnh những nữ nhân khác cũng không có.

Tiêu Nghiêu thờ ơ nhìn triều thần bị đẩy ra kia một chút, cười lạnh một tiếng: "Trong cung nuôi nhiều người rảnh rỗi như vậy làm cái gì, dù sao các nàng ở ngoài cung, cũng đều cung cấp ăn ngon uống sướng. Nếu như ở trong đó có thân thuộc nguyện ý trở về phủ, thậm chí không có bất kỳ ý kiến gì."

"Hoàng thượng!" Chúng thần kinh hô, không nghĩ tới cửu ngũ chí tôn vậy mà nói rõ những lời này ra một cách rõ ràng như thế.

Bọn hăn nghĩ ít nhất Hoàng thượng phải quanh co một chút, hoàn toàn không kịp nghĩ tới chẳng qua chỉ mới có triều thần đề cập mà thôi, Tiêu Nghiêu liền chờ không kịp nói ra câu này, hơn nữa còn là hoàn toàn không có chỗ thương lượng.

"Hoàng thượng, tuyệt đối không thể a, triều Đại Diệp không có tiền lệ như thế, quy củ tổ tông không thể bỏ!" Có vị lão thần lo lắng mở miệng, nhìn dáng vẻ run rẩy kia của ông, Tiêu Nghiêu cũng muốn mặt mũi thay ông.

"Có gì không thể, thật sự thì triều Đại Diệp hoàn toàn không có tiền lệ, nhưng trước đó mấy đời đều độc sủng một người, cũng không có ý gì. Huống hồ cũng không có quy củ tổ tông nào, cũng không có bất kỳ vị Hoàng đế nào nói qua, hậu cung không thể chỉ giữ một người. Cùng với việc dùng những nữ tử đó cầm cố thâm cung, không bằng cho các nàng sự tự do. Vẫn nói chứ vị ái khanh muốn dồn các nàng vào đường chết?"

Tiêu Nghiêu hỏi chuyện nói năng có khí phách, trong điện liền rơi vào một mảnh yên tĩnh.

"Trẫm đã nói, nữ tử ở bên trong am ni cô, nếu muốn về nhà hoàn toàn có thể, trẫm tuyệt đối không ngăn cản. Người nhà cũng không thể yêu cầu khắc nghiệt đối với các nàng. Nếu có người không muốn trở về nhà, chỉ cần an ổn sống qua ngày, không gây chuyện thị phi, trẫm sẽ nuôi các nàng đến già, quyết không nuốt lời."

Thái độ cửu ngũ chí tôn vô cùng kiên quyết, dù có người không nguyện ý, một mực từ các góc độ cãi lại với Hoàng thượng, thì vẫn như cũ không cách nào dao động được ý nghĩ của Hoàng thượng.

Việc này hiển nhiên đã định thành kết cục, dễ dàng xuất cung mà khó tiến cung.

Những người kia cơ bản hoặc là về nhà, hoặc là phi tần được an trí trong am ni cô, tự nhiên không cách nào tiến cung.

Cũng có những triều thần cố chấp, đem những nữ tử vốn dĩ về nhà nhét vào trong xe ngựa, muốn đưa vào cung, nhưng thị vệ canh giữ trước cửa cung, một bước cũng không nhường, cuối cùng chỉ xám xịt trở về.

Nhìn thấy người khác bị đuổi trở, trên mặt khó coi như vậy, tự nhiên cũng sẽ không còn có triều thần nào đi dò xét, chuyện mất mặt như thế, kiên quyết sẽ không làm lần nữa.

Hoàng thượng quyết định, đã sớm truyền khắp hậu cung, nhóm cung nhân đều than thở rằng mệnh Hoàng hậu nương nương thật tốt, có thể được Hoàng thượng yêu thương như thế.

Giờ phút này Tần Phiên Phiên đang lôi kéo tay của Tiêu Nháo Nháo, vô cung tinh tế và nhẹ nhàng.

Hôm nay là ngày Thự Quý phi xuất cung, nàng thay đổi cung trang, chỉ mặc một bộ y phục kiểu dáng bình thường như nữ tử ngoài cung, trên đầu mang theo kim trâm cài tóc, dựa theo động tác quay đầu, hơi rung nhẹ.

Nổi bật lên khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng kia của nàng, càng trở nên xinh đẹp động lòng người.

"Thư dì, người muốn đi sao?" Việc nói chuyện bây giờ của Tiêu Nháo Nháo rất rõ ràng, hắn duỗi cái tay mập nhỏ ra kéo ống tay áo của Thự Quý phi, thần sắc trên mặt mang vẻ mấy phần ngây thơ.

"Đúng vậy a, Thư dì muốn đi. Duy nhất không bỏ được, chính là về sau không còn gặp được Nháo Nháo nữa. Nháo Nháo phải vui vẻ mà lớn lên nha." Nàng đưa tay nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ của hắn, trên mặt là vẻ tươi cười.

"Vì sao không gặp được? Thư dì đi ngoài cung, thời điểm muốn tiến cung, có thể đưa thẻ bài để mẫu hậu triệu kiến người a. Giống như ngoại tổ mẫu vậy." Tiêu Nháo Nháo rất là nghi hoặc.

Thư Quý phi giống như bất đắc dĩ cười khổ, nàng không biết nên giải thích với hân như thế nào, nàng không giống như Tần phu nhân.

Chẳng qua tiểu gia hỏa đem nàng so sánh với Tần phu nhân, chứng minh trong lòng của hân cũng coi nàng thành người thân mà đối đãi.

Cũng không uổng phí nàng đã ôm bế hân nhiều lần như vậy.

"Để Thư dì lại ôm con một cái, Thư dì muốn đi đến một nơi rất đẹp, không hồi cung. Về sau chờ Nháo Nháo trưởng thành, còn nhớ rõ Thư dì mà nói, có thể tới tìm Thư dì chơi." Thư quý phi đem hân ôm vào trong ngực.

Tiểu gia hỏa cao lớn hơn không ít, thời điểm ôm có chút cố hết sức, nhưng nàng lại cảm thấy an tâm

Hân rất hiểu chuyện, đưa tay ôm cổ của nàng, nhẹ giọng tiến đến bên tai của nàng nói: "Thư dì đừng sợ, chờ ta trưởng thành sẽ bảo hộ người a. Người vụng trộm nói cho mẫu hậu, người muốn đi đâu, chờ ta trưởng thành sẽ đi tìm người, ta không nói cho phụ hoàng."

Hiển nhiên hân đã phát giác được giữa Thư Quý phi và Đế hậu, quan hệ có vẻ hơi khác biệt.

Gần đây mấy ngày, mỗi ngày trong hậu cung đều có phi tần xuất cung, Hoàng thượng nói được thì làm được, ngoại trừ Hoàng hậu ra, kiên quyết không lưu bất cứ một phi tần nào.

Mùi Thư Quý phi có chút chua chua, đứa nhỏ này nuôi lớn thật tốt mà.

Nàng đưa tay vỗ vỗ đầu tiểu gia hỏa, nói khê: "Nếu về sau thư dì có thể sinh một hài tử giống như con vậy, thật tốt."

Sau khi hai người cáo biệt xong, Thư Quý phi đem hắc nhét vào trong ngực nhũ mẫu, lôi kéo tay Tần Phiên Phiên nói vài câu.

"Hoàng thượng có thể có quyết định này, quả thật là làm rất nhiều người kinh hoàng, người cũng không nên giận dữ quá lâu, miễn cho hắc cũng giận."

Thư Quý phi nói hai câu liền nói không nổi nữa, một Quý phi như nàng khuyên Đế Hậu ở chung hòa thuận, nghe kiểu gì cũng thấy khó chịu, tuy nói nàng có lòng tốt, nhưng vẫn nên nói ít vài câu thôi.

Tần Phiên Phiên cười gật đầu nói: "Ta biết rõ, chỉ là trò đùa, hắc làm quyết định lớn như thế, ta biết cách dỗ hắc mà."

Thư Quý phi ngưng thần nhìn một chút nàng ấy, trong đôi mắt mang theo mấy phần không tha, nàng vào cung nhiều năm như vậy, cũng ở cùng với Tần Phiên Phiên chung đụng tương đối tốt, nhưng là bởi vì thân phận của hai người bày ở nơi này, ở giữa từ đầu đến cuối đều có mấy phần ngăn cách.

"Đem hộp gỗ kia lấy tới đây." Nàng quay đầu về phía tiểu cung nữ chờ ở cách đó không xa nói một câu, rất nhanh liền có một hộp gỗ được đưa tới.

"Hoàng thượng phân phó Thượng Cung cục làm khăn đỏ của tân nương, nghĩ đến hắc muốn cho người một kinh hỉ, ta tiết lộ trước. Ta mười sáu tuổi tiến Vương phủ, đại đa số các khuê mật trước kia đều cắt đứt liên lạc, bây giờ ngẫm lại cũng có mấy phần đau buồn. Trong khoảng thời gian này cùng người hợp ý, ta muốn xuất cung, hai ta cũng không còn quan hệ giữa Hoàng hậu và Quý phi nữa, coi như ta tự lấy khăn tay của ta giao cho người. Đưa cho người thêm một phần trang lễ, không phải vật gì tốt, coi như là tưởng niệm."

Nàng vừa nói vừa trịnh trọng đem hộp gỗ nhét vào trong tay Tần Phiên Phiên.

Tần Phiên Phiên sững sờ, ngược lại trong cổ họng hơi buồn phiền, nàng vụn vụn không nghĩ tới Thư Quý phi còn nghĩ tới thêm trang cho nàng.

Vô số câu nói bị ngăn ở bên trong cổ họng, cuối cùng hóa thành một câu: "Cám ơn."

"Cám ơn cái gì, ta cảm ơn người. Thời gian cuối cùng này ta ở trong cung, cũng may mà có người, ta mới chẳng phải ở nơi không thú vị, lại có thể xuất cung. Sau khi xuất cung, ta sẽ tìm lại cuộc sống thuộc về mình." Thư Quý phi khoát tay áo.

"Ta không có gì tốt đáp lễ, chỉ có cho thêm người một chút vàng bạc, người không nên cảm thấy tục khí." Tần Phiên Phiên cũng đưa cho nàng một cái hộp gỗ, bên trong đựng đều là ngân phiếu.

Trước đó nàng có hỏi qua Thư Quý phi, biết Thư Quý phi cũng sẽ không về nhà ngoại, mà chính là tự mình sống một mình, cho nên hẳn là rất cần tiền bạc.

"Hiện tại ta lại dâng những thứ vàng bạc này, cảm ơn." Nàng lập tức để cho người ta nhận lấy.

Lời nói hai người cũng đã nói, lễ vật cũng trao đổi, ngược lại đối mặt với nhau, có chút nhìn nhau không nói.

Không biết nên nói cái gì cho phải, tựa như nói cái gì ra cũng đều không thích hợp.

"Được rồi, đưa đến đây là được rồi, ta đi đây." Thư Quý phi vỗ vỗ mu bàn tay của nàng.

"Đến nơi thì viết cho ta phong thư đi, báo bình an." Tần Phiên Phiên giữ tay nàng lại.

"Được." Thư Quý phi gật đầu, đối Tiêu Nháo Nháo phất phất tay: "Nháo Nháo, Thư dì đi đây, tạm biệt."

"Thư dì, sau này còn gặp lại." Tiểu gia hỏa trừng mắt tròn to, không biết từ nơi nào học được lời nói, đối nàng phất tay.

Thư Quý phi nhin không được cười ra tiếng, tiến lên cuối cùng ôm hân một chút, liền lên xe ngựa.

Màn xe rơi xuống liền không có nhắc lên nữa, tiếng vó ngựa dần dần từng bước đi đến, từ cửa hông rời khỏi Hoàng cung.

Tần Phiên Phiên từ nhũ mẫu trong ngực, đem Tiêu Yếu Yếu ôm lấy, cảm giác trọng lượng của tiểu bàn đôn trong ngực, trong lòng của nàng mới tốt hơn chút.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 174: Kết Cục Ngày Thành Thân (3)

Edit: Hy Hoàng Thái phi, Chiêu Hoàng Thái phi

Beta: Chiêu Hoàng Thái phi

"Mẫu hậu, vì cái gì Thư dì vì phải đi?"

Tiêu Nháo Nháo chỉ ngồi an tĩnh trong lòng ngực nàng một chút rõ ràng đang yên lặng an ủi nàng, sau đó mới ngẩng đầu hỏi nàng một câu.

"Bởi vì nơi này không có ai cùng nàng vượt qua cả đời."

"Nháo Nháo có thể làm mà."

Tần Phiên Phiên bị câu nói vô tư của hắc bật cười, nhỏ giọng nói: "Nhưng con là trẻ con, Thư dì có rất nhiều điều muốn nói với con con lại không hiểu. Con cũng thích chơi rất nhiều thứ nhưng Thư dì lại không thích. cùng nhạ vượt qua cả đời thì phải giống như phụ hoàng và mẫu hậu ấy, hai người cùng yêu nhau."

Tiêu Nháo Nháo im lặng một lúc, cái đầu nhỏ nghiêng nghiêng trong mắt tràn ngập mê mang, rõ ràng là không hiểu lắm những gì mẫu hậu nói.

Một lúc lâu sau hắc mới dứt khoát nói: "Về sau con chỉ cho người mà cả hai chúng con cùng yêu nhau tiến cung, con sẽ không giống phụ hoàng đi tại hạ cô nương của nhà người khác."

Tần Phiên Phiên nghe hắc nói xong thì sừng sốt một lúc sau đó mới hiểu hắc đang nói đến chuyện gì, trên mặt cố nín cười.

Cuối cùng nàng rốt cuộc không nhịn được, cười to thành tiếng, cúi đầu hôn lên gương mặt non nớt của hắn, nhỏ giọng nói: "Những lời này đợi đến con trưởng thành hãy nói, mong Nhào Nháo của nương sẽ trở thành một nam nhân có trách nhiệm. Nhưng con phải nhớ những lời này không được nói trước mặt người khác, chỉ được nói một lần này thôi, nam tử hán nói được thì phải làm được, nếu không sẽ bị kẻ khác chê cười con là kẻ chỉ biết nói khoác."

Tiêu Nháo Nháo lập tức gật đầu, duỗi tay che kín miệng của mình, bộ dáng vô cùng nghiêm túc kiên định.

*

Sau khi các phi tần còn lại cũng rời khỏi hậu cung thì trong cung trở nên vắng lặng ít người hơn nhiều, cung nữ cũng được thả ra cung hai nhóm.

Nhưng Tần Phiên Phiên cũng không cảm thấy quạnh quẽ, dù sao trước đó những nữ nhân kia còn thì nàng cũng chả gặp bao giờ, hầu hết thời gian đều chơi đùa với Tiêu Nháo Nháo.

Tần Phiên Phiên cũng biết Hoàng thượng đang trộm chuẩn bị công việc cho ngày thành thân của bọn họ nhưng nàng giả vờ coi như không biết, cũng không hỏi han để tùy ý cho Hoàng thượng trộm chuẩn bị.

Lần trước nàng đã chuẩn bị nhưng kết quả Hoàng thượng không chịu hợp tác nên bỏ dở giữa chừng, lần này cho dù trời sập cũng phải làm đầy đủ các bước, nếu không nang chặc chắn sẽ trở mặt.

Buổi chiều một ngày đẹp trời, Tần Phiên Phiên đang ăn tối thì đột nhiên Hoàng thượng đến, trên mặt tràn đầy mệt mỏi.

Hắn ngồi bên cạnh nàng không nói chuyện, đến tận lúc nàng ăn xong mới sai Liễu Âm và mấy cung nữ khác thu dọn đồ đạc giúp nàng.

"Hoàng thượng, ngài làm gì vậy? Chúng ta muốn xuất cung à?" Nàng có chút tò mò hỏi.

"Trẫm đưa nàng về Tần phủ." Tiêu Nghiêu nhỏ giọng nói.

Tần Phiên Phiên lập tức mở to hai mắt: "A? Đưa thần thiếp về Tần phủ làm gì? Hơn nữa bây giờ là buổi tối, Hoàng hậu làm sao có thể ngủ qua đêm ở nhà mẹ đẻ?"

"Ngủ trộm một đêm cũng chả sao, nàng xuất giá đương nhiên phải đi ra từ nhà mẹ đẻ. Sáng mai trẫm sẽ đến đón nàng." Tiêu Nghiêu ho nhẹ một tiếng, tuy rằng nói mấy câu này bằng giọng điệu bình thường nhưng trên mặt hắn có chút đỏ, rõ ràng là ngượng ngùng.

Tần Phiên Phiên cũng không biết phải nói gì nữa, nàng thấy mặt mình cũng có chút nóng.

Trong điện chìm vào yên lặng, không khí có chút xấu hổ.

Nàng nhỏ giọng nói: "Không cần mất công như vậy, chàng chỉ cần trang trí Thượng Đào các một chút là được. Ta mà trở về Tần phủ thì sẽ phiền toái hơn rất nhiều. Nếu để người khác biết thì có khi lại xuất hiện thêm mấy lời đồn đãi vớ vẩn."

"Có gì mà mất công chứ. Trẫm thích là được. Mau đi thôi." Hắn đi đến bên cạnh nàng kéo nàng đứng lên rồi nắm tay nàng đi ra ngoài.

Liễu Âm và mấy người khác lập tức nhanh chóng thu dọn đồ đạc. Cung nhân của Thượng Cung cục nâng đến hai cái rương động tác vô cùng cẩn thận.

"Vọng Lan cô cô, trong hai cái rương này chính là hỉ phục và trang sức, các người mang đi cần phải cẩn thận đừng làm rơi." Cung nữ của Thượng Cung cục kéo Vọng Lan sang bên cạnh nhỏ giọng thì thầm.

Vọng Lan vừa nghe xong thì cả người đều cảm thấy không tốt.

"Chỉ có hỉ phục và trang sức và đựng đầy hai cái rương lớn như vậy?"
Nàng vừa nói vừa cẩn thận nhắc lên xem một chút, vô cùng nặng, lập tức nói: "Bên trong chắc là còn cả đồ vật khác nữa đúng không? Nêu không sao lại nặng như vậy."

"Còn có một ít đồ vật là Hoàng thượng phân phó nô tỳ chuẩn bị để mang về làm lễ vật tặng cho người trong Tần phủ. Còn một ít là lễ hỏi, đã đưa đến Tần phủ một ít, số còn lại sẽ đi cùng với Hoàng hậu nương nương trở về Tần phủ, nô tỳ đã cho người cất vào xe ngựa. Các vị mau chóng thu dọn đồ đạc đi, Hoàng thượng sắp chờ không kịp rồi."

Vừa nhìn liền biết đoạn thời gian gần đây Thôi Thượng cung đã bị Hoàng thượng bắt bẻ đủ thứ, nên bây giờ vô cùng cảnh giác, bà sốt ruột nhắc nhở Vọng Lan một câu.

Vọng Lan lập tức dặn dò mấy cung nữ đang dọn đồ vật: "Tay chân nhanh nhẹn lên một chút, không cần chuẩn bị lễ vật, Hoàng thượng đã chuẩn bị rồi. Chỉ cần mang đồ vật rửa mặt chải đầu hàng ngày của nương nương thôi, quần áo mặc ngoài và trang sức cũng không cần mang, Thượng Cung cục đã chuẩn bị đầy đủ. Nương nương chỉ ở có một đêm, không cần mang quá nhiều."

Nàng vừa nói xong thì mấy cung nữ kia cũng yên lòng, không mang quần áo trang sức thì cũng không có gì nhiều để chuẩn bị.

Đoàn người vội vàng lên xe ngựa, Tiêu Nghiêu cũng đi cùng, hãnh ngời cùng một chiếc xe ngựa với Tần Phiên Phiên.

Bánh xe chạy trên đường tạo ra âm thanh to lớn càng khiến tâm trạng của người nghe thêm thấp thỏm.

Không biết vì sao bỗng nhiên Tần Phiên Phiên có chút hoảng loạn, ngay cả ngồi cùng một chiếc xe ngựa với Tiêu Nghiêu mà nàng cũng cảm giác ngồi không yên.

"Đội ngũ lớn như vậy làm gì? Chàng nhìn xem phía sau còn đi theo mấy chiếc xe ngựa nữa, như vậy chắc chắn sẽ có người hoài nghi." Nàng vừa ngồi vừa lải nhải, không thể ngừng lo lắng được.

Chủ yếu là nàng cảm thấy mất mặt, bởi vì nàng muốn có một cái nghi thức thành thân nên mọi chuyện mới đến mức này.

Nhưng rõ ràng lúc đầu nàng chỉ muốn làm một buổi lễ đơn giản ở Thường Đào các thôi, không ngờ cuối cùng Hoàng thượng lại chuẩn bị nghi thức lớn như vậy, còn muốn đưa nàng về Tần phủ, nói là sáng mai đến rước dâu, nếu đây không gọi là làm lớn chuyện này thì gọi là gì.

"Không có việc gì, trăm đều chuẩn bị tốt hết rồi, nàng không cần lo lắng. Cho dù chuyện này làm lớn ai cũng biết thì sao, trăm muốn báỉ đường thành thân với Hoàng hậu của trăm liên quan gì đến bọn họ?" Tiêu Nghiêu vỗ nhẹ vai nàng an ủi, còn nhỏ giọng trấn an hai câu.

Tần Phiên Phiên cứ ôm tâm trạng thấp thỏm chờ mong về đến Tần phủ.

Tần Trí và Tần phu nhân đã chờ ờ ngoài từ lâu, đương nhiên bọn họ cũng không dám mang nhiều người hầu đi theo để tránh cho có kẻ lăm mồm để lộ chuyện này.

Tiêu Nghiêu xuống xe ngựa trước rồi giơ tay đỡ Tần Phiên Phiên xuống dưới.

Tần Trí và Tần phu nhân nhìn đến hai người xuống xe thì đứng hình tại chỗ, bọn họ cứ tưởng chỉ có mỗi Hoàng hậu nương nương hồi phủ, trăm triệu lần không nghĩ tới Hoàng thượng cũng đi theo, hơn nữa xem động tác

của Hoàng thượng thì biết Hoàng hậu nương nương được sủng ái đến mức độ nào.

"Vi thần/ Thần phụ gặp qua Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương."
Hai người lập tức cúi người hành lễ theo bản năng.

Tiêu Nghiêu lập tức kéo bọn họ lại rồi nhỏ giọng nói: "Hai vị không cần hành lễ, hôm nay không có quân thần, chỉ là con rể đến nhà nhạc phụ thôi."

Mặc dù Hoàng thượng nói rất khách khí nhưng Tần Trí và Tần phu nhân cũng không dám cho là thật mà ngược lại trên trán bọn họ đều toát ra mồ hôi lạnh.

Ngôi cửu ngũ cao cao tại thượng lại dùng thái độ khiêm tốn như vậy với bọn họ, cứ cảm thấy không quen. Hoàng thượng càng ôn hòa có lẽ, bọn họ càng thấp thỏm, có một loại cảm giác quỷ dị gọi là giảm thọ.

Tiêu Nghiêu cũng thấy bọn họ không được tự nhiên nên chỉ ngồi một chút rồi hồi cung.

Tần Phiên Phiên và cung nữ hầu hạ bên cạnh nàng đều ở lại. Đến tận lúc đưa Hoàng thượng đến cửa thì Tần Trí và Tần phu nhân mới dám thở dài nhẹ nhõm một hơi.

"Phiên Phiên, con nói thẳng đi, Hoàng thượng làm ra chuyện lớn như vậy thật sự chỉ vì muốn thành thân với con? Nhưng chuyện này không hợp quy củ, tiến cung giữa đường thì thành thân như thế nào?"

Lúc hai vợ chồng trở lại trong phòng thì lập tức dò hỏi Tần Phiên Phiên, trên mặt vô cùng ưu sầu.

Tần Phiên Phiên gật đầu, nàng ho nhẹ một tiếng che giấu sự ngượng ngùng.

Nhưng mà nàng cũng không dám để cha mẹ biết, nguyên nhân gây ra chuyện này là do nàng muốn một buổi lễ thành thân đơn giản, cuối cùng Hoàng thượng để trong lòng nên quyết định làm một lần thì làm lớn luôn.

Nếu làm người khác biết là Hoàng thượng vì muốn thỏa mãn tâm nguyện của Hoàng hậu nương nương nên mới làm như vậy thì nàng sẽ bị gọi là hồng nhan họa thủy mất.

"Hoàng thượng cảm thấy ta tiến cung giữa đường lại không có buổi lễ thành thân bá thiên địa nên cảm thấy ta bị thua thiệt. Cả đời nữ nhân đều muốn bước chân vào hỉ đường một lần, chỉ có như vậy mới không có tiếc nuối, cho nên hắn liền làm ra chuyện này. Ta cũng khuyên hắn không cần làm rườm rà như vậy nhưng tính tình của Hoàng thượng người khác có muốn ngăn cũng không được." Biểu tình trên mặt Tần Phiên Phiên vô cùng bất đắc dĩ, vừa nói vừa thở dài.

"Ta đã nói với hắn rằng sợ cha mẹ sẽ thấy có gánh nặng nhưng hắn nói ta cứ yên tâm, cứ coi như là chơi đùa trò gia đình như lúc còn nhỏ, không cần để ớn trong lòng."

Loại hành vi này của nàng chính là trả đũa.

Quả nhiên Tần Trí và Tần phu nhân nghe nàng nói xong thì không hề rối rắm việc này nữa còn liên tục trấn an nàng.

"Hai người chúng ta cũng không có gánh nặng gì, chỉ cần con và Hoàng thượng hạnh phúc là được. Con có thể về nhà ngủ một đêm thì chúng ta vui còn không kịp. Bởi vì Hoàng thượng phái người thông báo từ trước nên đã thu thập xong nhà ở cho con, ta cảm thấy cái viện đó hơi bé muốn đổi cái lớn hơn nhưng Hoàng thượng lại nói không cần còn nói con vẫn ở trong viện cũ của mình là được. Hoàng thượng nói người muốn nghênh thú chính là bản thân Tần Phiên Phiên."

Tần phu nhân lập tức xua xua tay giải thích vài câu với nàng.

Tần Phiên Phiên cười gật đầu, trên thực tế Hoàng thượng nói câu này vẫn còn chút ý nữa, thực tế lời hăn muốn nói là: người hăn muôn nghênh thú là Tần Phiên Phiên là thứ nữ ở trong tiểu viện nhỏ bé của Tần phủ.

Nhưng hăn lại sợ nói đúng như thế sẽ khiến hai vợ chồng Tần Trí lo lắng nên mới nói giảm đi.

"Hoàng thượng nói rất đúng, ta vẫn ở trong tiểu viện cũ là được." Tần Phiên Phiên lập tức sai Liễu Âm và song bào thai đi thu thập đồ vật.

"Vậy của hồi môn của con mang đi ngày mai còn muốn cái gì thì nói với ta." Tần phu nhân do dự một chút cuối cùng vẫn nói ra.

Tần Phiên Phiên vừa nghe xong thì không nhịn được mà giật giật khoe miệng.

"Nương, không cần đâu, chuyện này chỉ coi như chơi đùa thì sao lại cần của hồi môn."

Tần phu nhân xua tay, kiên quyết nói: "Có! Chắc chắn phải có! Hoàng thượng đã đưa lễ hỏi đến nếu con không có của hồi môn sẽ rất khó coi. Lúc thành thân nhất định phải chuẩn bị thật nhiều của hồi môn, nếu không lúc về nhà chồng sẽ bị người khác xem thường."

Tần phu nhân và Tần Trí nhìn nhau một cái, Tần Phiên Phiên còn muốn từ chối lại bị bà chặn lại.

"Được rồi, của hồi môn của con chúng ta sẽ tự chuẩn bị, mặc dù có chút vơi vàng nhưng cũng không thể thiếu được. Nhưng ngày mai lúc Hoàng thượng đến thì con vẫn hỏi một chút xe, của hồi môn sẽ nâng tiến cung như thế nào? Nếu là thập lí hồng trang nâng đi ra ngoài sẽ khiến người khác chú ý, nếu không nâng ít một tiến cung, hay là tìm cách khác, con và Hoàng thượng cùng nhau thương lượng chuyện này rồi quyết định."

Tần Phiên Phiên vừa nghe bà nói vậy thì biết là bà vô cùng nghiêm túc, lập tức có chút áp lực.

"Nường, thật sự không cần chuẩn bị của hồi môn đâu."

"Đêm nay con phải ngủ thật ngon, sáng mai phải dậy rất sớm đấy. Ta và cha con đi nghỉ trước đây còn phải thương lượng chuẩn bị của hồi môn của con nữa." Tần phu nhân cũng không để ý tới lời từ chối của nàng, bà nói mấy câu với Tần Trí rồi vội vàng đi ra ngoài.

Rõ ràng đêm nay hai vợ chồng bọn họ không ngủ được, cả đêm cần chuẩn bị của hồi môn.

Tần Phiên Phiên bất đắc dĩ cười khổ, sớm biết vậy thì nàng phải nói rõ với Tiêu Nghiêu chứ không thể để Hoàng thượng tự ý làm bậy như vậy.

Kết quả bay giờ nàng là cười lên lưng cọt khó leo xuống, làm gì có Hoàng hậu đã sinh hài tử còn trở về nhà mẹ đẻ để xuất giá lại với Hoàng thượng chứ, lại còn để nhà mẹ đẻ chuẩn bị của hồi môn, thật sự là quá mức kỳ quặc.

Mặc dù nghĩ như vậy nhưng đến lúc Tần Phiên Phiên cởi quần áo nằm lên giường cũ lúc còn chưa tiến cung thì tâm trạng lại vô cùng kích động.

Nàng nhắm mắt lại liền nhớ đến ngày mai nàng sẽ xuất giá thì tim lại đập nhanh hơn, khó có thể chìm vào giấc ngủ.

Gò má Tần Phiên Phiên nóng lên, nàng thấy mình quá kỳ cục, nàng đã lăn giường với Hoàng thượng không biết bao nhiêu lần rồi, đã có cả Nháo Nháo vậy mà lại ngượng ngùng vì ngày mai thành thân.

Nàng lăn lộn vài vòng trên giường vẫn không biết phải làm sao, cái cảm xúc ngượng ngùng này nàng lại không thể nói với người khác, chỉ có thể tự mình lăn lộn trên giường để tiêu hao tinh lực đang dư thừa.

Rất lâu sau nàng mới có thể chìm vào giấc ngủ, kết quả trời chưa sáng đã bị đánh thức, cả người đều mơ mơ màng màng.

"Nường nường, đã đến giờ rồi, ngài mau dậy chuẩn bị." Liễu Âm nhỏ giọng nói một câu.

"A, chuẩn bị cái gì?" Tần Phiên Phiên nằm im trên giường không muốn dậy.

"Trang điểm làm tóc, Toàn Phúc phu nhân sắp đến rồi, mà hỉ phục của Hoàng hậu rất khó mặc nữa."

Liễu Âm vừa nói xong thì Tần Phiên Phiên lập tức thanh tỉnh, bây giờ nàng mới nhớ đến hôm nay là ngày thành thân của nàng.

Lập tức cơn buồn ngủ bay hết, nhanh chân nhanh tay từ trên giường bò dậy.

Sau khi cung nhân hầu hạ nàng rửa mặt chải đầu thì bắt đầu mặc hỉ phục, hỉ phục màu đỏ thẫm thêu hình bách điều triều phượng, trình tự mặc vô cùng rườm rà phức tạp, đây chắc chắn được làm ra bởi nhiều cung nữ có kỹ năng thêu vô cùng lợi hại của Thượng Cung cục, chắc phải thêu liên tục nhiều ngày mới xong.

Lúc Toàn Phúc phu nhân đến thì khiến cho Tần Phiên Phiên kinh ngạc, Toàn Phúc phu nhân lại là phu nhân của Trương Ngự sử.

"Trương phu nhân tốt." Tần Phiên Phiên lập tức đứng dậy gật đầu chào bà.

Lúc trước Tần Kiêu xuất giá từng mời Trương phu nhân làm Toàn Phúc phu nhân nhưng bị cự tuyệt, bà ấy cũng chưa làm Toàn Phúc phu nhân cho bất kỳ ai.

Toàn bộ kinh đô đều biết Trương phu nhân rất biết cách "dạy dỗ" chồng, ngay cả người có tính cách khô cứng như Trương Ngự sử cũng bị bà dạy dỗ vô cùng dễ bảo, hơn nữa Trương phu nhân là người có nhi nữ song toàn, ai đều muốn mời bà làm Toàn Phúc phu nhân.

"Hoàng hậu nương nương mạnh khỏe, hôm nay là ngày đại hỉ của ngài và Hoàng thượng thần phụ là Toàn Phúc phu nhân thì không cần chú ý lễ nghi quân thần. Ngài mau ngồi xuống, thần phụ sẽ xông mặt cho ngài."

Trương phu nhân cười vô cùng ôn nhu thân thiện rồi hành lễ với nàng.

Tần Phiên Phiên có chút ngây người, Trương phu nhân chưa bao giờ làm Toàn Phúc phu nhân cho người khác thế mà lại làm cho nàng.

Vậy chứng minh Trương Ngự Sử cũng biết chuyện này, trong đầu Tần Phiên Phiên lập tức hiện ra một "ông lão" có chút cố chấp tức khắc thấy có chút đau đầu.

"Là ai mời ngài làm Toàn Phúc phu nhân cho ta? Có khi nào Trương Ngự sử sẽ viết một quyển sổ con buộc tội ta không?" Nàng nhỏ giọng hỏi một câu, trong giọng nói mang theo ý thử.

Trương phu nhân bị mấy câu nói của nàng bật cười, lập tức vẫy vẫy tay: "Là Hoàng thượng mời thần phụ làm Toàn Phúc phu nhân. Còn Trương Ngự sử sẽ không viết sổ con buộc tội ngài, ta sẽ xem chừng hẩn."

Tần Phiên Phiên thấy Trương phu nhân nói bằng giọng đùa nhẹ nhàng thì lập tức yên tâm hơn rất nhiều.

Chỉ cần có Trương phu nhân thì nàng cũng không cần lo lắng gì, dù sao Trương Ngự sử cũng có tiếng "sợ vợ".

Trương phu nhân dùng một sợi chỉ sẽ xông mặt cho nàng, những sợi lông tơ trên mặt nàng đều bị nhổ sạch, cả khuôn mặt nàng lộ ra màu hồng

nhạt, làn da lại trắng nõn mịn màng giống như trứng gà vừa bóc vỏ.

Sau khi se lông mặt thì Trương phu nhân lại chải đầu cho nàng.

Đến lúc mọi thứ chuẩn bị xong chỉ còn mỗi mũ phượng là chưa đội thôi, bởi vì cái mũ quá nặng, đợi đội ngũ đón dâu đến thì mới đội.

Tần phu nhân bưng một mâm điểm tâm đến để nàng ăn đỡ đói, nếu không thì không biết đến lúc nào nàng mới được ăn.

Nhìn người chung quanh cũng bận rộn đi lại khiến nàng có chút quay quay, người không biết còn tưởng nàng thành thân thật ấy chứ.

Trên thực tế chỉ là nàng đột nhiên muốn chơi một chút thôi, nhưng thái độ của bọn họ lại nghiêm túc như thế cũng khiến nàng nghiêm túc theo.

Theo tập tục đón dâu là phải có người cản ở cửa để đội ngũ đón dâu không thể đón tân nương quá dễ dàng được, cũng thể hiện nhà gái yêu quý tân nương.

Nhưng mà lần này là Hoàng thượng thành thân, lại vào lúc này nên không ai hiểu được tâm tư của hãnh, Tần Trí cũng không dám làm gì nhưng mà vẫn mời mấy cậu ấm của Tần gia đến đứng chặn ở cửa.

Không ngờ đội ngũ đón dâu của Hoàng thượng lại mang theo hai vị là Văn Trạng Nguyên và Võ Trạng Nguyên của năm nay, hai người này đều là thiếu niên anh tài, Tần Trí chỉ cảm thấy khẩn trương đến miệng khô lưỡi khô.

Ngôi cửu ngũ thế nhưng làm thật đen sức này!

Còn mấy vị thiếu gia của Tần gia nhìn thấy hai vị Trạng Nguyên thì chân đã đứng không vững, sau đó thi đấu lại thua liên tiếp, thậm chí không nhìn.

Tiêu Nghiêu thực vừa lòng gật đầu, còn vỗ bả vai khích lệ hại vị Trạng Nguyên.

Nhưng trong lòng lại có chút thần thờ, mẹ kiếp! Hắn không nên mang theo hai người trẻ tuổi đến, hắn nên mang theo người lớn tuổi một chút chứ.

Hiện tại nhìn thiếu niên trẻ tuổi như bọn họ đối lập với hắn thì giống như hắn rất già.

Mặc dù trong lòng nghĩ như vậy nhưng trên mặt hắn vẫn vui tươi hơn hở.

Tần Phiên Phiên đội mũ phượng và phủ khăn voan lên, trước mắt nàng chỉ nhìn thấy màu đỏ, hỉ nường nói mấy câu may mắn rồi nâng tay nàng đi ra tiền viện.

Bái biệt cha mẹ xong thì nàng bị nâng lên xe ngựa.

Tiêu Nghiêu rất muốn giống các tân lang khác cưỡi ngựa dẫn đầu đội ngũ. Nhưng thân phận của hắn đặc thù, lần này lại không thể giống trống khua chiêng nên đành ngồi chung một chiếc xe ngựa với Tần Phiên Phiên.

Nghe được âm thanh của hắn thì Tần Phiên Phiên lập tức giơ tay muốn kéo khăn voan xuống.

Nhưng lại bị Tiêu Nghiêu nhanh tay đè lại không cho nàng kéo khăn voan xuống.

"Nàng làm gì thế, chúng ta còn chưa bái đường thì không được kéo khăn voan xuống. Hơn nữa việc này là của tân lang, nàng đừng phá hỏng việc mà trăm chờ mong nhất."

Tiêu Nghiêu có chút vội vàng nói.

Tần Phiên Phiên không biết nói gì, nhỏ giọng nói: "Chàng nói cái gì vậy, ai bảo chàng làm chuyện này lớn như vậy, còn mang theo cả Văn Trạng Nguyên và Võ Trạng Nguyên nữa, chàng muốn ta phải làm như thế nào. Toàn Phúc phu nhân lại còn mời Trương phu nhân, ngày mai Trương Ngự sử chắc chắn sẽ viết sổ con buộc tội ta, sau đó cả triều văn võ đều biết, đến lúc đó sử quan sẽ ghi lại chuyện này là ta là một nữ nhân có tính ghen tị."

Nàng nhỏ giọng lẩm nhẩm lẩm nhảm, rõ ràng là giọng nói có chút bất mãn nhưng lúc nói khoé miệng lại cong cong, rõ ràng nàng rất vừa lòng với những việc Hoàng thượng chuẩn bị ngày hôm nay.

Dù sao nàng có khăn voan đỏ che khuất nên Tiêu Nghiêu sẽ không nhìn thấy biểu tình vui mừng trên mặt nàng, nàng cũng không cảm thấy mất mặt.

"Nàng đây là không chờ nổi đến đêm động phòng hoa chúc sao? Có muốn trầm chủ động một chút ngay tại đây không?"

Tiêu Nghiêu vừa nói xong thì đặt tay lên ngực nàng, giọng nói còn mang theo chút uy hiếp.

Tần Phiên Phiên lập tức ngậm miệng lại, đánh một cái vào tay hăn rồi nói không khách khí: "Chàng ngoan một chút!"

Tiêu Nghiêu cười đắc ý, hăn duỗi tay nắm lấy tay Tần Phiên Phiên, hai người mười ngón tay đan xen nhau vô cùng thân mật.

Xe ngựa lung lay cuối cùng cũng đến hoàng cung.

Mới vừa tiến vào cung thì Tiêu Nghiêu xuống xe cưỡi ngựa đi đầu, giống hệt các tân lang bình thường.

Còn Tần Phiên Phiên cũng bị người nâng xuống dưới, ngồi lên kiệu hoa đỏ rực.

Rất nhiều cung nhân đứng xung quanh xem, hai hàng cung nữ đứng hai bên kiệu hoa bắt đầu rải hạt đậu bằng vàng từ trong rổ cầm trên tay.

Tất cả mọi người khom lưng xuống nhặt còn luôn miệng nói chúc mừng.

Đôi tay Tần Phiên Phiên nắm chặt ống tay áo của hỉ phục, nàng đang vô cùng khẩn trương.

Nàng không hề nghĩ đến Hoàng thượng sẽ làm đến mức này, rõ ràng là không sợ có người khác biết chuyện này.

"Giờ lành đã đến, tân lang đá cửa kiệu." Giọng nói sắc nhọn của Trương Hiến Năng truyền đến.

Tần Phiên Phiên liền nhìn thấy một đôi giày đen đá qua rèm vào kiệu, nàng chờ lúc này đã lâu lập tức giơ chân đá lại.

Mũi giày của nàng đá vào đế giày của hắn, cũng may nàng không dùng sức nếu không ngôi cửu ngũ ngũ ra đây thì vô cùng mất mặt.

Tiêu Nghiêu vô cùng vất vả nhịn cười, kiên nhẫn chờ hỉ nương nâng Tần Phiên Phiên xuống khỏi kiệu hoa.

Dải lụa màu đỏ trong tay hắn một đầu khác là trong tay Tần Phiên Phiên, hai người một trước một sau đi vào trong điện.

Dải lụa đỏ trong tay vô cùng mềm mượt, hắn nắm một đầu đi phía trước còn nàng nắm đầu còn lại đi sau, từng bước một bước lên bậc thang.

Tình cảnh này khiến nàng nhớ đến đại điển phong Hậu, trước mặt bao nhiêu người nàng từng bước một đi về phía người nam nhân ngồi trên Long

ý.

Khác nhau ở chỗ đại diện phong Hậu thì các triều thần vô cùng yên lặng nghiêm túc, còn bây giờ thành thân nên bên tai đều là tiếng nói chúc mừng vô cùng ồn ào.

"Giờ lành đã đến, nhất bái thiên địa." Trương Hiến Năng nhìn hai người đứng im trong điện thì hắng giọng hô to.

Hai người cúi người hành lễ về phía cửa đại điện một cái.

Thiên địa làm chứng, hai người chúng ta kết thành phu thê.

"Nhị bái cao đường."

Hai người xoay người lại cúi người hành lễ với Cao Thái hậu đang ngồi phía trên.

Trường bối chứng kiến, chúng ta vĩnh kết đồng tâm.

"Phu thê đối bái."

Hai người quay mặt vào nhau, Tần Phiên Phiên có chút khẩn trương, trái tim đập nhanh liên tục như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, nàng khẩn trương đến mức miệng khô lưỡi khô.

Tần Phiên Phiên và Tiêu Nghiêu cúi người hành lễ thật sâu, cảm nhận được sự lôi kéo từ đầu bên kia dải lụa đỏ thì Tần Phiên Phiên không nhận được mỉm cười, cả người vui vẻ muốn nhảy nhót lung tung.

Chàng và ta cầm tay, chỉ nguyện kiếp này bạch đầu giai lão.

"Đưa vào động phòng..."

Câu cuối cùng Trương Hiến Năng nói to vô cùng, thiếu chút nữa thì lạc cả giọng.

Hắn sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, đây là đại diện thành thân mà Hoàng thượng đã chuẩn bị từ lâu, nếu hắn làm sai thì Cửu hoàng đế chắc chắn sẽ trở mặt.

May mắn cả đầu óc Hoàng thượng đang nghĩ đưa tân nương vô động phòng, cũng không chú ý tới chuyện khác.

Chỉ cần không phải trời sập thì hắn sẽ không dời sự chú ý từ trên người Tần Phiên Phiên đi.

Hai người cùng nhau vào động phòng, hỉ nương vẫn luôn nói những câu may mắn, bởi vì tỷ nữa Hoàng thượng cũng không có khách khứa để mở tiệc chiêu đãi nên nhiệm vụ của hỉ nương rất nặng, muốn nói rất rất nhiều những câu may mắn.

Hỉ nương cảm thấy áp lực vô cùng, vốn dĩ đây là chuyện và hay làm nhưng bà đối mặt với Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương, đôi phu thê tôn quý nhất trên đời này nên bà dễ dàng khẩn trương.

Khẩn trương nên bà nói rất nhanh, cơ hồ nghe không rõ.

Cuối cùng đến sức sắp thở không nổi thì cũng nói xong những gì bà muốn nói.

Bà ho nhẹ một tiếng nói: "Hoàng thượng, mời ngài bóc khăn voan."

Hỉ nương vừa nói xong thì có cung nữ tiến lên dâng cao mâm, bên trong có một cây gậy bằng vàng.

Tần Phiên Phiên thở phào một cái, lúc này hỉ nương nói nhanh như vậy nàng nghe cũng khẩn trương theo.

Tiêu Nghiêu cầm lấy cây gậy vô cùng cẩn thận dùng móc câu kẻ đầu gậy móc lấy khăn voan nhấc lên, chỉ dùng sức một chút thì cái khăn voan màu đỏ rực từ trên đầu Tần Phiên Phiên rơi xuống dưới, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp của tân nương tử.

Trên đầu nàng đội mũ phượng ánh vàng rực rỡ, đầu hơi cúi một chút, trên mặt tô son điểm phấn trắng nõn.

Trang điểm cho tân nương luôn có chút khoa trương, nhưng hẳn lại nhìn ra xinh đẹp.

Hắn còn nhớ lúc trước ở Vương phủ, khi nhìn thấy Tần Kiêu trang điểm kiểu này thì vô cùng ghét.

Hiện giờ đổi thành người khác, hẳn lại cảm thấy người này chính là thiên tiên hạ phàm.

"Trước đây trăm vẫn không tin nàng là Tuyết Đào tiên tử hạ phàm, bây giờ cuối cùng cũng tin. Bởi vì trang điểm có xấu thì ở trên mặt nàng cũng trở nên vô cùng xinh đẹp."

Nam nhân tỉ mỉ nhìn mặt nàng, thậm chí còn cảm thấy không đủ, hẳn vươn đôi tay nâng mặt nàng lên, cẩn thận quan sát.

Khóe miệng hắn cong lên, giọng nói cực kỳ ôn nhu, như gió mát buổi tối từ từ thổi đến, khiến người ta cảm thấy sáng khoái.

Cả người hỉ nường cứng đờ, bà chưa từng thấy tân lang nào như vậy.

Tân nhân nhà người khác thành thân, đều là tân nương tử mặt nguyệt đến đỏ bừng, tân lang quân sốt ruột bóc xong khăn voan, uống xong rượu giao bôi thì sẽ đi ra ngoài uống rượu cùng khách khứa.

Nhưng Đế Hậu lại chậm rãi nói chuyện, thậm chí Hoàng thượng còn dùng tay sờ soạng, động tác này hoàn toàn mang dáng vẻ của một tên lưu manh.

Đương nhiên những lời này bà không dám nói ra.

Hoàng thượng cứ nhìn rồi đến rất gần, môi của hai người cũng sắp chạm vào nhau. Cuối cùng Tần Phiên Phiên trợn mắt, duỗi tay đẩy hẳn ra, động tác đầy vô cùng kiên quyết, hơn nữa có vẻ tương đối thô lỗ, căn bản là không hề sợ hãi.

Nhưng hỉ nương lại hoảng sợ, lá gan của Hoàng hậu nương nương cũng thật lớn, không sợ chọc giận Hoàng thượng.

"Mời tân nhân cùng uống rượu giao bôi, bạch đầu giai lão." Hỉ nương nhanh nhẹn đảo hai ly rượu.

Hai người mỗi người lấy một ly, hai cánh tay quấn quanh nhau, nhìn nhau cười. Rồi họ đồng thời giơ lên, uống một hơi cạn hết rượu trong ly.

"Kết thúc buổi lễ!" Hỉ nương thở nhẹ một hơi, cuối cùng đã hoàn thành nhiệm vụ, bảo vệ được cái đầu trên cổ.

Bà hành lễ với hai người rồi nhanh chóng lui ra ngoài.

Liễu Âm đuổi theo, đưa túi tiền phình to qua, đây là lễ cảm ơn hỉ nương.

Hỉ nương sờ độ dày của túi tiền lập tức vui vẻ ra mặt, Đế Hậu thành thân cho tạ lễ đúng là không giống bình thường. Từ khi bà bắt đầu làm hỉ nương tới nay, đây là lần được cho nhiều nhất, phỏng chừng đời này không cần lo ăn lo mặc nữa.

"Các người lui xuống đi." Tiêu Nghiêu vung tay lên, cung nhân trong điện đều lặng yên không tiếng động lui xuống.

Nội điện chỉ còn lại hai người bọn họ, Tần Phiên Phiên không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nàng lập tức ngồi trước gương đồng, tháo mũ phượng dày nặng trên đầu xuống, tẩy hết lớp trang điểm trên mặt.

Tiêu Nghiêu nằm nghiêng ở trên giường, cứ như vậy mà mở to không chớp mắt nhìn hành động của nàng, nụ cười trên mặt chưa hề tắt đi.

Lúc Tần Phiên Phiên làm xong tất cả thì thấy hắc đang thích ý nhìn chăm chăm mình, cặp mắt kia rực rỡ lung linh, giống như gặp được trân bảo thế gian.

"Nhìn cái gì mà vui vẻ như vậy?" Tần Phiên Phiên vươn tay quơ quơ trước mắt hắc, trên mặt lộ ra vài phần ngượng ngùng.

Nàng vừa dứt lời, Tiêu Nghiêu lập tức bắt được cánh tay nàng, dùng sức kéo nàng vào trong lồng ngực.

Tần Phiên Phiên bất ngờ hô một tiếng, còn chưa kịp nói gì thì cả người đã bị hắc đè ở dưới thân.

Thân thể nam nhân vô cùng nóng, khí thể lại lớn, từ trên cao nhìn xuống nàng, ánh mắt nóng rực, tựa hồ muốn làm cho cả người nàng bốc cháy vậy.

Tần Phiên Phiên nuốt nước miếng, bỗng nhiên cảm thấy miệng lưỡi khô khốc.

Rõ ràng đã là phu thê nhiều năm, nhưng lại giống như một thiếu nữ, đối mặt với đêm động phòng hoa chúc, với sự việc sắp diễn ra mà mặt đỏ tai hồng, tim đập nhanh, vừa chờ mong lại thấp thỏm.

Tiêu Nghiêu không nói lời nào, chỉ mở to đôi mắt tỏa sáng nhìn nàng, cuối cùng làm cho khuôn mặt Tần Phiên Phiên nóng bừng, nàng không nhìn được phải giơ đôi tay che gương mặt mình lại.

"Sao vậy, then thùng ư? Sau khi nàng vào cung một năm thì rất ít khi then thùng, còn phóng khoáng hơn so với trăm."

Tiêu Nghiêu tựa hồ thấy sự vật mới lạ, cúi xuống đến sát bên tai nàng, thấp giọng trêu chọc một câu.

Tần Phiên Phiên lập tức vươn tay muốn che miệng hắt lại, đây là lúc cần hành động nhanh nhẹn, nên ngậm miệng lại mới đúng.

Tiêu Nghiêu bị động tác này của nàng chọc hoàn toàn cười lên tiếng, đôi mắt sáng quắc như muốn đốt cháy người khác khiến Tần Phiên Phiên khó có thể nhìn thẳng vào hắt.

Cười đùa qua đi, những nụ hôn dồn dập rơi xuống, rất nhanh hai người đã rơi vào cảnh đẹp.

Đến lúc tạm nghỉ, nam nhân nhìn dáng vẻ không ngừng thờ dốc của nàng, lại nổi lên tâm tư trêu đùa.

"Mới có một lần mà thờ mệt như vậy, như lúc trăm đeo lục lạc vào cổ chân nàng nhỉ?" Hắt nói xong lại còn cười rộ lên.

Hắt kéo tay Tần Phiên Phiên đang dùng sức véo hắt ra, thật sự là bị người ta hận mà.

Hai người vui cười một lát, Tiêu Nghiêu lại đè nàng ở dưới thân, bốn mắt nhìn nhau, hoa lửa va chạm.

"Phụ hoàng, mẫu hậu."

Ngay khi hần cúi người muốn hôn môi nàng thì ngoài điện truyền đến tiếng gọi lớn của Tiêu Nháo Nháo.

"Thái Tử, người không thể đi vào, Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương vẫn đang nghỉ ngơi." Ngoài điện là tiếng Liễu Âm đang khuyên giải.

Nhưng căn bản là thằng nhóc không nghe theo, ngược lại vẫn luôn kêu to.

"Khi thành thân ta cũng muốn ở cùng." Thằng bé chu miệng không vui, bà vú ở bên ngoài không ngừng năn nỉ, rõ ràng là không thể ngăn được Thái tử.

Hiện giờ Tiêu Nháo Nháo đã bắt đầu hiểu chuyện, nó vô cùng có ánh mắt, biết mình là Thái tử, những người bên cạnh này đều phải nghe lời nó.

Bởi vậy thằng bé náo loạn lên, ngẫu nhiên còn ra dáng Thái tử, bọn nô tài cũng không dám làm gì nó, biết việc này không thể làm, nhưng chủ tử phân phó thì vẫn phải nghe.

Ví dụ như nửa đêm thằng bé tỉnh ngủ, muốn tới chủ điện tìm phụ hoàng mẫu hậu, nhưng bà vú vẫn luôn ngăn trở, nó liền phát ra tính tình Thái tử, ai cũng không dám ngăn cản.

Bà vú không ngăn được nó, tất nhiên Liễu Âm cũng không ngăn được.

Nhưng tiếng động vừa rồi của các chủ tử bên trong điện, nàng nghe rất rõ, tất nhiên không thể để thằng bé tùy tiện đi vào như vậy, vạn nhất nếu nhìn thấy cái gì không nên nhìn, nàng thật là chết chắc luôn.

"Nháo Nháo, con trở về ngủ! Không được đi vào." Tiêu Nghiêu cắn chặt răng, cao giọng nói với ra phía ngoài.

"Phụ hoàng, con muốn đi vào ngủ cùng, con không đi đâu. Hôm nay là ngày đại hỉ của phụ hoàng và mẫu hậu, sao có thể thiếu con được? Con muốn vào đi, có phải hai người không cần con hay không? Hu hu, Nháo Nháo thật đáng thương, phụ hoàng mẫu hậu đều không cần con..."

Tiêu Nháo Nháo bắt đầu khóc lên, Tiêu Nghiêu vốn dĩ không muốn đáp lại, nhưng thằng nhóc này vô cùng thông minh, biết chỗ đau của Tiêu Nghiêu.

Chỉ hai ba câu như vậy đã khiến Tiêu Nghiêu nhớ tới thời thơ ấu bi thảm của mình, cuối cùng cũng không thể cứng rắn được.

Hắn xoay người nằm xuống, gọi cung nữ tiến vào thu dọn một chút mới cho người đưa Tiêu Nháo Nháo đến.

"Phụ hoàng, mẫu hậu nhất định sẽ muốn Nháo Nháo. Cùng nhau ngủ thôi." Thằng bé vừa nói vừa cởi giày mình ra, bò thẳng lên trên giường, nằm ở giữa hai người.

Sau khi thằng nhóc nằm xuống rất nhanh đã đi vào giấc ngủ.

Tiêu Nghiêu nhìn nó ngủ thật ngon, nhưng lại chần giữa hai người, hoàn toàn ngăn cách đêm động phòng hoa chúc của mình, hắn lập tức tức giận đến ngứa răng.

Hắn vươn tay gãi gãi lòng bàn tay của Tần Phiên Phiên, nàng ngẩng đầu nhìn hắn cười lạnh: "Hoàng thượng đừng náo loạn, đang ngủ với nhi tử đó. Sau này mỗi đêm đều ngủ cùng nó mới tốt, dù sao cũng không thể để nó cô đơn một mình. Ba người chúng ta mới là người một nhà, thiếu nó thì không được nha."

Nàng nói xong liền quay người đưa lưng về phía hai phụ tử bọn họ, hằm hừ mà ngủ.

Vào đêm động phòng hoa chúc, bọn họ chỉ ngủ đến một nửa đã bị phá, ngôi cửu ngũ tỏ vẻ rất hậm hực.

Càng hậm hực hơn là, Tần Phiên Phiên nói được làm được, thật đúng là liên tiếp mấy ngày giữ Tiêu Nháo Nháo cùng ngủ, thậm chí ngẫu nhiên còn để cho hai phụ tử bọn họ ngủ cùng nhau, còn nàng thì đi thiên diện ngủ.

Nửa đêm hăn đến bắt người, nhưng cũng không thể bắt được, làm hăn tức giận đến thối râu tròng mắt.

Cuối cùng hăn đành xin khoan dung, mới dụ dỗ được Tần Phiên Phiên trở về, đương nhiên hăn cũng nói chuyện nghiêm túc với Tiêu Nháo Nháo một lần, kiên quyết không thể ngủ cùng nhau.

"Phiên Phiên, ba người chúng ta là người một nhà, nhưng khi buổi tối lên giường, hai chúng ta là đủ rồi, thêm một người cũng không được."

Hăn vô cùng nghiêm túc nâng mặt nàng lên nói.

"Chàng lập lại câu này với nhi tử đi." Tần Phiên Phiên đẩy Tiêu Nháo Nháo đến trước mặt hăn.

"Phụ hoàng, người không cần con sao?" Tiêu Nháo Nháo không đợi hăn nói lại lần nữa đã ngửa đầu, tội nghiệp hỏi một câu.

Tần Phiên Phiên nhướng nhướng mày, trầm mặc xem diễn.

Quá tốt, nhi tử giỏi quá!

"Không cần!" Hăn tạm dừng một lát, nói vô cùng nghiêm túc.

Tiêu Nháo Nháo khóc lớn, có dỗ cũng không phải dỗ như thế này. Tuy nó còn nhỏ tuổi, nhưng lại cực kỳ thông minh mẫn cảm, bây giờ nó có dự

cảm xấu, tương lai tựa hồ sẽ không có cảnh một nhà ba người nữa, mà là thường xuyên có cảnh hai người nắm tay, nó lẻ loi đuổi theo ở phía sau.

Sau này chỉ sợ phụ hoàng và mẫu hậu sẽ không mang theo nó đi dạo chơi nữa.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 175: Nháo Nháo Đọc Sách, Lại Có Thai

Edit: Hy Hoàng Thái phi

Beta: Chiêu Hoàng Thái phi

Lúc Tiêu Nháo Nháo ba tuổi thì Tiêu Nghiêu tìm tiên sinh dạy võ lòng cho thằng bé, Thái tử bắt đầu học võ lòng là chuyện vô cùng quan trọng, cần phải tìm tiên sinh từ sớm.

Lúc Tần Phiên Phiên rảnh rồi cũng sẽ dạy nó đọc sách, 《 Tam Tự Kinh 》 , 《 Bách Gia Tính 》 nàng đều dạy qua.

"Nhân chi sơ, tính bản thiện; tính tương cận, tập tương viễn..."

Giọng đọc non nớt của trẻ con vang lên từng câu.

Tần Phiên Phiên ngồi đối diện với thằng bé, nhìn nó mở đôi mắt to tròn đen nháy nghiêm túc đọc sách thì mặt nàng lại nóng lên.

Bởi vì chuyện xấu nàng đã làm trước đó, sai Hình ma ma viết mấy bài thơ Đường hay Tống từ rồi cả 《 Tam Tự Kinh 》 , 《 Bách Gia Tính 》 ở sau lưng.

Lấy lý do muốn giám sát Hoàng thượng đọc sách kết quả lại trở thành tình thú của nàng và Hoàng thượng.

Bây giờ nàng bắt đầu dạy Tiêu Nháo Nháo đọc sách nên những tình thú trước đây bị quên mất thì bây giờ Hoàng thượng lại lôi ra.

Buổi tối hôm trước trên lưng nàng viết cái gì thì sáng hôm sau nàng phải dạy Tiêu Nháo Nháo cái đó.

Kết quả là ban ngày ban mặt nàng nghe nhóc con đọc 《 Tam Tự Kinh 》 đến buổi lại nghe ngòi cừu ngữ háo sắc đọc 《 Tam Tự Kinh 》 bên tai nàng. Nên bây giờ chỉ cần nghe mấy thứ này thì tai nàng đỏ bừng, cả người không được thoải mái.

"Mẫu hậu, người nóng à?" Đến tuổi này Tiêu Nháo Nháo có thể quan sát tốt người bên cạnh nên biểu hiện kỳ lạ của Tần Phiên Phiên đương nhiên không trốn được khỏi mắt nó, thằng bé lập tức lên tiếng hỏi.

Tần Phiên Phiên dùng tay che mặt, trong lòng nàng không ngừng mặc niệm "tội lỗi", thành tâm xin lỗi với sách của thánh hiền.

"Đúng vậy, thời tiết hôm nay hơi nóng, lòng bàn tay của mẫu hậu toàn là mồ hôi." Nàng khẽ ho một tiếng, cố gắng bình tĩnh thể hiện thật chân thành tha thiết.

Nàng vừa nói vừa vươn tay véo nhẹ một cái lên mặt của Tiêu Nháo Nháo để nó cảm nhận được mồ hôi toát ra từ lòng bàn tay nàng.

Tiêu Nháo Nháo nghi hoặc nhìn thời tiết âm u bên ngoài, khó hiểu nói: "Nhưng mà bên ngoài đang nổi gió to, rất lạnh. Hôm nay lúc nhũ mẫu mang con đi ra ngoài thì mặt con còn bị gió thổi đau cơ mà. Tối hôm qua phụ hoàng còn nói hôm nay sẽ có mưa to, tại sao mẫu hậu lại cảm thấy nóng được? Có phải mẫu hậu bị sốt không?"

Tần Phiên Phiên khẽ ho, nghi tử của mình "phá đám" nàng cũng không biết phải đối phó thế nào.

Tên nhóc này còn vừa nói vừa đứng dậy đưa tay thử nhiệt độ trên trán nàng, muốn kiểm tra xem có phải nàng bị bệnh hay không.

Tần Phiên Phiên sắp chống đỡ không được, lập tức ôm lấy nó, nhỏ giọng nói: "Không phải mẫu hậu bị sốt, con mau đọc sách tiếp đi. Không được lười biếng."

Tiêu Nháo Nháo nghi hoặc nhìn nàng một cái, ngoan ngoãn ngồi xuống vị trí của mình rồi nói với Tần Phiên Phiên: "Con sẽ nghiêm túc đọc sách, mẫu hậu mau đi nghỉ đi."

"Mẫu hậu không mệt, mẫu hậu muốn ngồi nhìn Nháo Nháo đọc sách." Tần Phiên Phiên dịu dàng trả lời.

Không ngờ Tiêu Nháo Nháo lại trở mặt, vẻ mặt rất không vui, bĩu môi không chịu đọc sách tiếp, thái độ chính là không chịu phối hợp.

"Được rồi, mẫu hậu đi nghỉ ngơi. Liễu Âm sẽ ở lại nhìn con, nếu con không chịu ngoan ngoãn đọc sách thì mẫu hậu sẽ tức giận." Tần Phiên Phiên không còn cách nào khác đành đi vào nội điện.

Trên thực tế nàng không ngủ được, nằm trên giường cầm một quyển truyện đọc, đôi lúc nghe tiếng đọc sách lạnh lạnh của Nháo Nháo lại cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Đương nhiên hành động kỳ lạ của hai mẫu tử đã truyền đến tai Hoàng thượng, hẳn vô cùng vui vẻ.

Lúc chập tối Tiêu Nghiêu đến ăn cơm cùng bọn họ thì ghé vào tai nàng nói chuyện này.

Kết quả khiến Tần Phiên Phiên tức giận đến trợn mắt, bàn tay dưới bàn ăn liên tục cầu tay hấn không chịu buông tha.

Hai người cãi nhau ầm ĩ, khi bắt đầu cố gắng nhỏ nhẹ, sau đó thì không thèm để ý nữa, hai người đánh hăng say đến nỗi cái bàn rung bần bật.

Tiêu Nháo Nháo đang ăn cơm thì ăn không nổi nữa, nó ném đôi đũa rồi mở miệng lên án bọn họ: "Con biết hai người lại đang chơi đùa với nhau mà không cho con tham gia. Hừ!"

Bởi vì Thái tử điện hạ không vui nên Đế Hậu biết cần phải dừng lại, nhưng mà hai người tuy trên mặt thì tươi cười nhưng đôi tay thỉnh thoảng lại cào người kia một cái, bọn họ chưa chịu dừng lại.

Tiêu Nháo Nháo bấu môi cố gắng ăn xong bữa cơm.

...

Rất nhanh Tiêu Nháo Nháo bắt đầu học võ lòng, hai vị tiên sinh dạy văn và võ đều đã tìm xong, Nháo Nháo không thể đi theo Tần Phiên Phiên mỗi ngày nữa mà cần đúng giờ đi thư phòng đọc sách.

Tiêu Nghiêu vì sợ nhi tử đọc sách một mình buồn chán nên mở hoàng gia học đường, buổi sáng giảng bài chung, buổi chiều thì từng người học riêng.

Tiêu Nháo Nháo vừa có thư đồng vừa có bạn chơi cùng.

Thằng bé dần ra dáng trẻ con hơn, bướng bỉnh, thích trêu chọc nghịch mèo, không thích leo đẹo theo sau mẫu thân như trước nữa.

Tần Phiên Phiên lập tức cảm thấy nhẹ nhàng thoải mái hơn, có rất nhiều thời gian rảnh.

Thậm chí đôi lúc nàng mang điểm tâm đi thư phòng thì cũng cần phải chú ý.

Đại Diệp triều cũng chỉ có một Hoàng tử là Thái tử điện hạ, Đế Hậu còn chưa có thêm đứa con nào, tất cả ánh mắt đều chăm chú nhìn bọn họ.

Tần Phiên Phiên không thể tiếp tục nuông chiều Tiêu Nháo Nháo nếu không sẽ khiến thằng bé lớn lên với tính cách yếu đuối lại thích ỷ lại mẫu thân, như vậy sẽ không thể trở thành người tài giỏi mạnh mẽ được.

Nàng biết nếu mình quá nuông chiều Tiêu Nháo Nháo thì không phải chuyện tốt, chỉ sợ ngày hôm sau sổ con buộc tội nàng sẽ chất đầy ở trong Long Càn cung của Hoàng thượng.

Tiêu Nghiêu cũng cảm nhận được tâm trạng không vui của nàng, nhưng đây là chuyện không còn cách nào khác, Nháo Nháo muốn trưởng thành cần phải rời khỏi vòng tay âu yếm của mẫu thân.

Hơn nữa sau này Tiêu Nháo Nháo sẽ là vua một nước, từ khi thằng bé bắt đầu học võ lòng thì thời gian nó ở bên cạnh mẫu thân sẽ ít hơn rất nhiều, đây là sự thật không tránh khỏi.

"Không sao mà, nó không có thời gian nhõm nhẽo với nàng cũng tốt, chúng ta có thể tận hưởng thế giới của hai người. Thằng bé sẽ không lẻo đẻo theo sau vừa gào vừa khóc nói chúng ta bỏ rơi nó."

Tiêu Nghiêu vừa nói vừa vỗ lưng an ủi nàng, giọng nói vô cùng ôn nhu.

Tần Phiên Phiên liếc mắt xem thường hắn, trầm giọng nói: "Hừ! Rõ ràng là chàng không nỡ xa nó, muốn trải qua thế giới hai người với nó, là ta quấy rầy hai người."

Đương nhiên Tiêu Nghiêu không thừa nhận, nhỏ giọng trấn an nàng: "Nàng nói bậy gì đó, ta làm như vậy lúc nào. Trẫm đã nói rồi, ở trong lòng ta nàng mới là người quan trọng nhất, những kẻ khác đều phải đứng sau!"

Tần Phiên Phiên quay đầu nhìn hắn, nhướn mày không tin.

"Nháo Nháo đã bắt đầu học võ lòng nên không có thời gian bên cạnh mẫu thân là bình thường. Hơn nữa nó là nam tử hán thì cần phải học cách lớn lên độc lập." Nàng lầm bầm nói, giống như đang tự thuyết phục chính mình.

Tiêu Nghiêu không ngừng gật đầu: "Đúng vậy, cho nên nàng chỉ cần ở bên cạnh trẫm là được rồi. Sau khi trẫm hạ triều, chỉ cần trẫm không gặp triều thần thì nàng phải ở bên cạnh trẫm. Giống như trước đây, trẫm phê duyệt tấu chương, nàng ngồi ở bên cạnh xem tiểu thuyết, lúc rảnh rồi thì ôm ấp hôn hít, rất tốt."

Lúc hần nói mấy câu này trên mặt tràn đầy vui sướng, đôi mắt sáng lấp lánh như sao trời khiến nàng không thể dời mắt.

Hiển nhiên hần rất nhớ khoảng thời gian đó, lúc ấy Tiêu Nháo Nháo chưa sinh nên Tần Phiên Phiên chỉ có hần.

Mà không phải sau này suốt ngày chăm sóc Nháo Nháo mà bỏ rơi hần.

"Được! Mỗi ngày ta đều ở bên chàng. Cho nên chúng ta lại sinh thêm một đứa nữa đi!" Nàng vừa nói vừa kéo tay hần lại đi về phía giường.

Tiêu Nghiêu hơi sững sốt, lên giường thì hần rất vui, nhưng lên giường lại có mục đích như vậy khiến hần vô cùng không vui.

"Không được, ít nhất ở bên cạnh ta một năm nữa hãy sinh. Nếu bây giờ nàng sinh thì ta lại phải lẻ loi hiu quạnh, chờ..."

Hần còn chưa nói xong thì Tần Phiên Phiên đã vô cùng khí phách mà cười lên người hần, bắt đầu xé y phục của hần, sau đó dùng môi ngăn miệng hần lại, lấp kín tất cả sự phản đối của hần.

Đêm nay Tần Phiên Phiên chính là nữ hiệp, cả đêm vô cùng nhiệt tình.

Lúc đầu Tiêu Nghiêu còn trầm mê với sự nhiệt tình của Tần Phiên Phiên, cảm thấy cả người mình sắp bị quả đào tình này đốt sạch, trở lại thời kỳ cường thịnh nhất, chìm đắm trong hoan ái vô tận với nàng, vì nàng mà điên cuồng. Nhưng sau đó lại bắt đầu đuối sức, hăn sắp không thể đối phó nổi mãnh hổ xuống núi.

Cho dù là Võ Tòng thì đánh chết một con hổ còn được, hai con thì là anh hùng, ba con, bốn con hay năm, sáu con thì... ha ha.

"Đinh!", Tiêu mau mau, Tiêu không được, Tiêu chân mềm lần lượt online.

"Được rồi, mau ngủ đi, sáng mai trăm còn phải thượng triều. Chẳng nhẽ nàng muốn làm hồng nhan họa thủy à?" Tiêu Nghiêu đón lấy nàng đang nhào vào hăn rồi ấn xuống giường, tức muốn học máu chất vấn.

Trên mặt hăn còn có vết đỏ rất khả nghi, rõ ràng hăn đã bị Tần Phiên Phiên ép khô, chỉ thiếu nước giơ cờ trắng đầu hàng với nàng.

Tần Phiên Phiên cho hăn một ánh mắt "ta hiểu mà, ta không nói" sau đó nằm xuống giường.

"Được rồi! Coi như đêm nay Hoàng thượng chưa chuẩn bị tốt, hy vọng đêm mai Hoàng thượng sẽ chuẩn bị đầy đủ, thỏa mãn nhu cầu của ta." Nàng nói xong câu đó liền xoay người đưa lưng về phía hăn ngủ.

Nhưng thực tế là Tần Phiên Phiên vừa xoay người thì không nhịn được run rẩy cả vai.

"Đừng cho là ta không nhìn thấy mặt của nàng thì không biết nàng đang cười. Nàng đặc ý cái gì, nàng chờ đó cho trăm!" Hăn hung tợn nói một câu.

Hắn vươn tay dùng sức kéo nàng vào trong ngực, Tần Phiên Phiên nhướn mày, giơ tay nắm lấy cổ tay hắn rồi bắt đầu sờ lên trên, vô cùng khiêu khích.

Tiêu Nghiêu run lập cập, hắn lại cảm thấy chân mềm, hơn nữa trước mắt hắn đã xuất hiện ngôi sao.

Đêm nay Tần Phiên Phiên giống như sói như hổ, hoàn toàn dọa hắn.

"Ta còn tưởng rằng chàng muốn tiếp tục cơ?"

Tần Phiên Phiên thấy hắn rút tay về còn chủ động kéo xa khoảng cách giữa hai người thì không nhịn được cười khẽ một tiếng.

"Ngủ." Tiêu Nghiêu lập tức xoay người đưa lưng về phía nàng.

Người đang muốn sinh đứa con thứ hai như Tần Phiên Phiên, không thể trêu vào, không thể trêu vào.

...

Hôm nay tất cả cung nhân của Long Càn cung đều phát hiện Hoàng thượng rất không vui, cả người đều toát ra hơi thở uể oải thiếu hứng thú.

Ngay cả Trương Đại Tổng quản cũng cụp đuôi làm người, đi đến đâu cũng cẩn thận cười nịnh nọt.

Hắn cũng không biết Hoàng thượng xảy ra chuyện gì, tại sao mới sáng sớm đã như thế, không nhẽ tối qua cãi nhau với Hoàng hậu nương nương ở trên giường.

"Hôm nay cơm trưa sai Ngự Thiện phòng làm thêm món cua, phải có nhiều cua đực." Tiêu Nghiêu đang phê duyệt tấu chương bỗng nhiên nhớ ra chuyện gì liền mở miệng dặn dò.

Trương Hiến Năng hơi hơi sửng sốt một chút, lập tức sai người đi phân phó Ngự Thiện phòng, trong lòng lại hiểu rõ.

Sắp đến Tết Trung Thu rồi, đây là lúc cua tươi ngon béo ngậy nhất, Hoàng thượng muốn ăn là bình thường.

Nhưng bình thường là cua cái ăn ngon, gạch vừa nhiều vừa thơm, trước đây Hoàng thượng cũng rất thích ăn gạch cua, không ngờ hôm nay lại muốn ăn cua đực.

Tâm trạng của Hoàng thượng không tốt, hần cũng không dám hỏi nhiều để tránh gặp xui xẻo.

Đến bữa tối thì một tiểu thái giám quỳ bên cạnh gỡ cua cho hần ăn. Hoàng thượng vô cùng nghiêm túc ăn gạch cua, mà chỉ ăn gạch cua đực[1].

Hần ăn xong hai con thì đã thấy ngấy, cau mày nhưng vẫn cố ăn, cjo người gỡ gạch cua cái cho Hoàng hậu nường nường ăn.

[1] Gạch cua: gạch cua chính là bộ phận sinh sản của cua, gạch cua đực là bộ phận sản sinh ra tinh còn gạch cua cái là buồng trứng, gạch của cua đực ít hơn cua cái nên hay gọi cua đực là cua thịt còn cua cái là cua gạch. (Giải thích xong mà bốn cung xấu hổ quá)

Cho tới lúc này Trương Hiến Năng mới hiểu được vấn đề.

Nhưng chuyện này lại là vấn đề nhạy cảm của Hoàng thượng nên hần không dám nói, chỉ thật cẩn thận hầu hạ.

Bữa tối Hoàng thượng ăn xong gạch cua thì hùng dũng, oai vệ khí phách, hiên ngang đi đến Thượng Đào các.

Hần vừa đi vừa hỏi Trương Hiến Năng: "Hôm nay trẫm có thay đổi gì hay không?"

Trương Đại Tổng quản xoay mắt một vòng rồi chọn câu dễ nghe nói: "Nô tài cảm thấy Hoàng thượng càng thêm cao lớn, càng thêm nam tính, Long Dương chi khí bay lên tận trời."

Tiêu Nghiêu nghe xong thì tâm tình rất tốt, duỗi tay vỗ vỗ bờ vai của hắn, vừa lòng gật đầu, khuôn mặt ra vẻ trẻ nhỏ dễ dạy.

Lúc hắn đến nơi thì Tần Phiên Phiên vừa rửa mặt xong, nàng ngẩng đầu lên thấy hắn thì cong môi cười khế, trong nụ cười có chứa ý khác.

Trương Hiến Năng không cẩn thận ngẩng đầu nhìn thấy thì run cầm cập. Sao hắn lại cảm thấy hôm nay nụ cười của Hoàng hậu nương nương có chút đáng sợ, có sự nguy hiểm như dê vào miệng cọp vậy.

Mà Hoàng thượng chính là con dê đáng thương kia, Hoàng hậu nương nương hóa thân thành cọp dữ.

"Chàng đã đến rồi." Tần Phiên Phiên ngẩng mặt mỉm cười nhìn hắn.

"Trẫm đến!" Lúc hắn nói ra câu này có chút hiên ngang lắm liệt, giống như binh lính hiên ngang chịu chết.

Phản ứng của hắn khiến Tần Phiên Phiên buồn cười, nàng duỗi tay sờ eo của hắn: "Chàng đừng mềm nhé, phải cứng rắn."

Tiêu Nghiêu cười khổ, hắn nói thật: bị nàng sờ một cái như vậy hắn lại thấy chân mềm.

Hai vị chủ tử vui đùa lộ liễu như thế nên cung nhân bọn họ cũng đã nhìn ra, cả lũ cụp mi rũ mắt giả vờ hoàn toàn không nghe rõ.

Đương nhiên hai người đi vào nội điện liền bắt đầu làm bậy làm bạ.

Tần Phiên Phiên ôm đầu của hắn, nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng, hôm nay chuẩn bị đầy đủ chưa?"

"Đặc biệt đầy đủ, ăn cái gì bổ cái nấy. Trăm ăn rất nhiều gạch cua, gạch cua được bổ tinh, hoàn toàn sung túc. Ai xin tha trước người đó là chó!"

Tiêu Nghiêu hào hùng nói một câu, lập tức ấn nàng xuống giường.

Có lẽ là Hoàng thượng ăn gì bổ nấy có tác dụng, bọn họ thành công có thai thứ hai.

Tần Phiên Phiên thành công có thai thì Tiêu Nghiêu tặng vàng nén cho các trọng thần trong kinh thành.

Lúc các vị đại nhân biết trong cung ban thưởng vàng nén vì chúc mừng Hoàng hậu nương nương lại có thai thì dờ khóc dờ cười, trong lòng càng khẳng định, Hoàng hậu nương nương có độ sung mười năm nữa cũng không ngã.

Không ngờ lần này có thai thì Tần Phiên Phiên lại vất vả, nôn nghén nghiêm trọng, ăn cái gì đều nôn ra hơn nửa, có lúc uống nước cũng nôn.

Tiêu Nghiêu và Tiêu Nháo Nháo vô cùng đau lòng, nhóc con còn canh giữ bên cạnh giường nàng không chịu đi học.

Sau đó Tần Phiên Phiên phải nói thẳng bé mà không đi học thì nàng không vui nó mới chịu đi.

Nhưng Tiêu Nháo Nháo cũng không muốn chơi đùa với đồng bọn của mình mà tan học liền dùng hai cái chân ngắn chạy như bay về Thường Đào các.

Tần Phiên Phiên mà nghỉ ngơi thì thẳng bé luyện chữ ở ngoại điện, nàng mà tỉnh giấc thì nó ngồi nói chuyện với nàng.

Có một ngày thằng bé hưng phấn chạy về đúng lúc Tần Phiên Phiên vừa nôn xong nên mặt có chút tái nhợt.

Nó đi đến cạnh nàng, vươn tay sờ sờ tay của nàng, nhỏ giọng hỏi: "Mẫu hậu, có phải người rất khó chịu hay không? Con nói cho người biết, hôm nay con mới biết con có một bảo bối rất lớn, con tặng cho người được không?"

Tần Phiên Phiên chớp mắt, nàng thấy câu nói vô tư của thằng bé rất đáng yêu, ôn nhu hỏi: "Con có bảo bối gì?"

"Chính là chỗ này, con biết chỗ này có thêm một miếng thịt chắc chắn có tác dụng rất lớn, chắc chắn không phải chỉ dùng để đi tiểu. Nam nhân sẽ có, hình như gọi là nam căn? Con nhường trứng trứng cho bảo bảo trong bụng của mẫu hậu để nó làm Thái tử, rồi mẫu hậu kêu nó ngoan một chút được không?"

Tiêu Nháo Nháo vô cùng nghiêm túc nói, còn ghé đầu vào bụng của Tần Phiên Phiên để nói chuyện với bảo bảo.

Tần Phiên Phiên sửng sốt một chút, sau đó dở khóc dở cười.

"Không được nói chuyện này nữa, cái gì mà trứng trứng với trứng trứng, lát nữa để phụ hoàng giải thích cho con. Mẫu hậu không cần chúng nó, con phải cất thật kỹ không được cho bất kỳ ai xem, đợi con trưởng thành sẽ hiểu." Cảm xúc hậm hực của nàng lập tức tiêu tán.

Quá trình trẻ con dần dần trưởng thành quả nhiên vô cùng thú vị.

Tiêu Nháo Nháo rất nghi hoặc, tại sao mẫu hậu lại nói trứng trứng của nó không phải bảo bối. Nhưng thằng bé thấy mẫu hậu vẫn luôn không vui bây giờ lại cười xinh đẹp như vậy thì cũng cười theo.

Đêm đó Tiêu Nghiêu trở về thì ôm nhi tử vào trong ngực giải thích tác dụng của trứng trứng, và vài tác dụng bây giờ nó chưa dùng đến thì hứa hẹn đến khi trưởng thành sẽ giải thích cặn kẽ cho nó.

Nhấn mạnh nó phải bảo vệ bản thân thật tốt.

Năm sau Đế Hậu có một vị Công chúa, nhũ danh Đăng Đăng.

Bởi vì lúc Công chúa nhỏ sinh ra thì sức khỏe không được tốt nên Đế Hậu lấy nhũ danh này hy vọng Công chúa có thể giống như dây leo tràn đầy sức sống, cho dù trong hoàn cảnh khốc liệt như thế nào cũng sống tiêu sái tự tại.

Đương nhiên trên thực tế còn có ý khác, đó là đặt cùng huynh trưởng Nháo Nháo sẽ tạo thành tổ hợp cùng nhau làm âm ỉ.

Còn có một ý nữa là lúc Tần Phiên Phiên sinh con bé thì đau đến chết đi sống lại.

Hết đau rồi lại đau, chỉ hy vọng đừng đau nữa.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 176: Say Rượu

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: Hy Hoàng Thái phi

Sau khi sinh Tiêu Đăng Đăng, Tần Phiên Phiên lại trải qua cuộc sống bận rộn.

Cho đến khi Tiêu Đăng Đăng đầy một tuổi, mới coi như nàng có thể thở ra một hơi.

Đương nhiên trong một năm tiểu công chúa sinh ra Tiêu Nghiêu cũng trải qua những ngày vừa khổ sở lại vui sướng.

Hắn phát hiện tiểu cô nương đáng yêu hơn tiểu tử thối nhiều, nghe lời lại ngoan ngoãn, ôm vào trong ngực cảm giác cũng không giống nhau, mềm mại, dường như làm tận sâu trái tim hắn cũng mềm đi.

Có nữ nhi thật sự giống như có cái áo bông tri kỉ, làm tâm tình người ta sung sướng.

Nhưng đồng thời làm hắn khổ sở chính là trong một năm này, hắn làm tăng nhân khổ hạnh, hoàn toàn giống như đang tu hành, hoàn toàn không được chạm vào Tần Phiên Phiên.

Còn có hắn thương tiểu công chúa, Tần Phiên Phiên cũng thương.

Hoàng hậu như là lập tức biến thành đứa bé gái nhỏ, bắt đầu ghen, nếu trong lúc lơ đãng hắn nói ra cái gì tỏ vẻ thương nữ nhi không thương nàng,

nàng phản pháo vô cùng lợi hại.

Điều này làm cho Tiêu Nghiêu mệt mỏi tinh thần, mỗi ngày đều nghĩ biện pháp dỗ dành nàng.

Rốt cuộc bây giờ công chúa một tuổi, hai người bọn họ hoàn toàn khôi phục cuộc sống vợ chồng bình thường, làm ngôi cửu ngũ kích động đến không ngừng run chân, hận không thể nói cho khắp thiên hạ.

Từ một con cừu ăn cỏ, hăn trở lại thành một con sói ăn thịt.

Đương nhiên ngay từ đầu Tần Phiên Phiên còn rụt rè, không nghĩ để hăn dễ dàng đắc thủ, chỉ là khi lên giường, tất cả đều là hăn định đoạt.

"Được rồi, thần thiếp chịu không nổi." Tần Phiên Phiên dè dặt vai của hăn, không cho hăn lại gần mình thêm nữa.

Trời biết thằng nhãi này thật sự giống một con sói hoang nhịn đói đã lâu, vẫn luôn quẩn lấy nàng, đã quá nửa đêm, nàng thật sự có chút chịu đựng không nổi, không còn tinh thần như hăn.

Nhưng Hoàng thượng vẫn là tư thế hoàn toàn không biết đủ, căn bản không ngừng lại, hoàn toàn làm nàng chống đỡ không được, nàng hô lên mới ngừng lại.

"Đã lâu không quẩn quít bên nhau, nàng không muốn trầm sao?" Hăn vừa nói vừa đưa tay lên cổ nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, một đường đi xuống.

Động tác của hăn mang theo khiêu khích, hơn nữa hăn biết điểm mẫn cảm của nàng, hoàn toàn giống như đang đốt lửa, căn bản là làm Tần Phiên Phiên chống đỡ không nổi, rất mau nàng bình bại như núi lở.

Chờ đến sau khi chấm dứt một lượt nữa, cả người Tần Phiên Phiên đều đã ướt đẫm, hoàn toàn giống như vớt từ dưới nước lên.

Nhưng Tiêu Nghiêu vẫn còn rất hứng thú, lại dính lấy nàng như chó nhỏ.

Tần Phiên Phiên tức muốn học máu mà hô: "Có phải ngài lại ăn gạch cua đực[1] không? Bằng không sao tràn đầy tinh thần như thế?"

[1] Gạch cua đực: chất dịch màu trắng do tuyến sinh dục của cua đực tiết ra, khi hấp lên có dạng như chất cao màu trắng mờ.

"Không, cái gì trăm cũng chưa ăn, thuần túy là ghen lâu ngày." Lời lẽ của hắn mờ ám, chẳng qua trong giọng nói nghe ra vài phần ầm ức.

"Không được, thần thiếp thật sự không được, quá mệt mỏi." Tần Phiên Phiên lập tức xua tay, hiện tại đến nói chuyện nàng đều có một loại cảm giác miệng khô lưỡi khô.

"Vậy nàng cầu xin trăm đi."

"Thần thiếp cầu xin ngài." Tần Phiên Phiên không chút do dự nói.

Nàng cảm giác trên mặt mình đều là mồ hôi, nói chuyện cũng không có sức lực.

Tiêu Nghiêu vẫn không thỏa mãn, hắn trừng mắt nhìn về phía Tần Phiên Phiên, bỗng nhiên như nhớ tới cái gì, trực tiếp nhảy xuống giường.

Sau một lát, trong tay của hắn cầm một đồ vật đi tới.

Lúc Tần Phiên Phiên thấy rõ ràng, cả người đều lộ ra một loại hơi thở sống không còn gì luyện tiếc.

Đó là một cuộn ý chỉ, đương nhiên cũng là cái Tiêu Nghiêu gọi là thư tình.

"Không phải chứ? Rốt cuộc ngài còn muốn lấy ý chỉ này ra bao nhiêu lần nữa? Thần thiếp đã nói không cần đọc, cảm thấy quá thẹn. Ngài đều là thừa dịp thần thiếp say rượu, dụ thần thiếp viết, nhân lúc cháy nhà mà ra hôi của!"

Tần Phiên Phiên lắc đầu, đầy mặt đều thể hiện kháng cự.

Nhưng Tiêu Nghiêu lại không phản ứng nàg, nhét ý chỉ vào tay nàng, thấp giọng nói: "Mau đọc lên, đừng trách trăm không nhắc nhở nàng, phải dạt dào tình cảm, cảm xúc chân thành mà đọc. Bằng không chúng ta còn tiếp tục..."

Tần Phiên Phiên bất đắc dĩ mà nhìn hă, nhưng mặc kệ nàng nài nỉ cầu xin, nam nhân vẫn là tư thế tuyệt đối không thỏa hiệp.

Nàng thật sự không có cách nào, không khỏi thở dài một hơi, cầm lấy ý chỉ hăng giọng, bắt đầu đọc: "Thần thiếp yêu mến Hoàng thượng đã lâu, ngày đêm khó ngủ, không buồn ăn uống. Quân tử đoan chính, chàng làm hồn thần thiếp đêm ngày mơ mộng. Đương kim ngôi cửu ngũ Tiêu Nghiêu là nam nhân mạnh nhất trên đời này. Bất luận trên giường hay dưới giường, tự thử nghiệm qua, chứng thực!"

Tiêu Nghiêu vừa nghe vừa cười, khóe miệng cong đến mang tai, đủ để thấy được hă có bao nhiêu đắc ý.

"Được rồi, buông tha nàng. Thật ngoan." Tiêu Nghiêu nhẹ nhàng vỗ gò má Tần Phiên Phiên, hoàn toàn chính là bộ dáng thỏa mãn.

Rốt cuộc hă cũng buông tha nàng, nằm ở bên cạnh nàng, nghỉ ngơi.

Đồng thời Tiêu Nghiêu cũng thở dài một hơi dưới đáy lòng, nguy hiểm thật nguy hiểm thật, thiếu chút nữa phải cạn kiệt tinh lực mà chết.

Quả nhiên mặt mũi của nam nhân tương đối quan trọng, may mắn hẳn chống đỡ được.

Quả nhiên hôm nay hẳn cũng là một ngày dồi dào sinh lực, thật cừ!

Lão tử đệ nhất thiên hạ!

Tần Phiên Phiên lại trợn mắt, nàng thề nhất định phải trả đũa, không thể cứ để Tiêu Nghiêu khoe khoang như vậy.

Sau khi giải phóng sinh lực dồi dào, bóng ma tâm lý vốn đọng lại ở trong lòng Tiêu Muốn Muốn đã hoàn toàn rời khỏi hẳn, hẳn cảm thấy cả cuộc sống của mình đều thăng hoa.

Đừng nhìn hẳn đã tuổi càng lúc càng lớn, nhưng nam nhân bốn mươi một tuổi vẫn làm Hoàng hậu không ngừng kêu không muốn.

Aiz, nam nhân quá có khả năng, quả thực hạnh phúc vô cùng.

Đến lúc thượng triều, hẳn cũng hoàn toàn có lòng tự tin, các vị triều thần đều có thể cảm giác được tâm tình Hoàng thượng tốt, nói vậy hẳn là thịt đến bên miệng ăn thật sự ngon.

Ban ngày Tiêu Nghiêu vẫn luôn khoe khoang, chờ tới buổi tối liền có chút chột dạ.

Tối hôm qua mới vừa giao lương thực, tuy rằng tâm tình tốt, nhưng chân vẫn có chút nhũn ra, đêm nay nếu lại làm đến hơn nửa đêm, hẳn thật sự chịu đựng không nổi.

Hẳn trái lo phải nghĩ, cuối cùng lưu tại Long Càn cung, tiếng là suốt đêm phê duyệt tấu chương, bận việc triều chính.

Trên thực tế nghỉ ngơi lấy lại sức, buổi tối ngày mai chiến tiếp.

Hắn chính là ngư dân kinh nghiệm phong phú, thời điểm ít cá, phải tĩnh dưỡng hảo tinh thần cho tốt, chờ khi cá đều trưởng thành, lại nhất quyết sống mái một phen.

Kết quả mãi cho đến buổi tối ngày thứ ba, Tiêu Nghiêu mới lại lần nữa xuất hiện ở Thưởng Đào các.

Tần Phiên Phiên đã sớm chuẩn bị xong đồ vật, bởi vì Tiêu Nghiêu không tới, hôm nay cuối cùng cũng tới.

Hai người vừa thấy mặt đều cười với nhau, hiển nhiên mỗi người đều có tâm tư riêng.

Hôm nay Tiêu Nghiêu tiếp tục mang tâm tư làm Tần Phiên Phiên nằm sông soài, Tần Phiên Phiên lại cảm thấy nhất định phải trả thù.

"Tới đây, Hoàng thượng, thần thiếp chuẩn bị rượu ngon cho ngài, ăn mừng có thể tiếp tục quăn quít bên nhau, hôm nay chúng ta không say không về."

Tần Phiên Phiên cầm lấy bầu rượu, tự mình rót rượu cho hắn.

Trên mặt Tiêu Nghiêu lộ ra biểu tình cực kỳ vừa lòng, cũng giơ chén rượu lên.

"Hoàng thượng, tâu lượng thần thiếp thấp, không bằng thần thiếp uống nửa ly, ngài uống một ly." Tần Phiên Phiên ôm lấy cánh tay hắn, nhẹ giọng nói.

Tiêu Nghiêu quay đầu, nghiêm túc liếc mắt đánh giá nàng, vừa thấy thần sắc giáo hoạt trên mặt Tần Phiên Phiên, hắn liền biết nàng nhất định là có hậu chiêu đối với hắn.

Nhưng hần là nam nhân, tửu lượng hần có thể khá hơn nhiều so với Tần Phiên Phiên, hần cũng không tin sẽ say trước.

"Được, trẫm còn sợ nàng không đồng ý!" Tiêu Nghiêu vô cùng sáng khoái mà đáp ứng.

Lập tức hai người đối ẩm, Tiêu Nghiêu vừa uống rượu vừa sờ tay nhỏ, đốt nóng bầu không khí.

Tục ngữ nói không sai, rượu cho người ta thêm can đảm, hần uống chút rượu trợ hứng, đến lúc đó trên giường, nói không chừng còn có thể thử một ít tư thế mới, rốt cuộc hai người đều thả lỏng hơn.

Chỉ là lý tưởng rất tốt đẹp, nhưng hiện thực thật phũ phàng.

Hần vẫn luôn cho rằng chính mình không say, nhưng lại say trước Tần Phiên Phiên, đầu óc cũng có chút không tỉnh táo.

May mắn ở một khắc cuối cùng, lý trí nói cho hần không thể uống nữa, buổi tối hôm nay là muốn phóng thích tinh lực chứ không phải uống đến xụi lơ mềm nhũn.

"Không uống." Hần đẩy chén rượu, tư thế nếu còn ép uống hần sẽ trở mặt.

Tần Phiên Phiên ho nhẹ một tiếng, cũng không hề khuyên, chỉ sai Trương Hiến Năng chuẩn bị bút mực và cuộn thánh chỉ.

"Hoàng thượng, ta vẫn luôn có chuyện không nói với ngài, kỳ thật, kỳ thật..." nàng mới vừa mở đầu, thanh âm đã bắt đầu run rẩy, khóc nước nở.

Tiêu Nghiêu sửng sốt một chút, phản ứng chậm nửa nhịp mà quay đầu, nhìn mặt nàng.

Cuối cùng đối diện với tầm mắt nàng, nhìn hốc mắt nàng đều đỏ lên, tức khắc liền bắt đầu đau lòng.

"Làm sao vậy làm sao vậy? Kỳ thật cái gì, ai bắt nạt nàng?" Lúc Tiêu Nghiêu nói lời này, giọng điệu cũng có chút lớn, hơi có vẻ nhanh mồm nhanh miệng.

"Kỳ thật từ sau khi thần thiếp sinh hạ Đẳng Đẳng, trong lòng liền không an ổn. Bộ đáng con bé đáng yêu như vậy, lúc trước Nháo Nháo không đáng yêu bằng con bé, ngài còn đặt Nháo Nháo ở vị trí thứ nhất, ta xếp ở phía sau. Hiện giờ Đẳng Đẳng sinh ra, càng đáng yêu hơn Nháo Nháo, thần thiếp đây càng lùi về phía sau. Về sau nếu lại nuôi chó nuôi chim hay mèo gì đó, thần thiếp thật sự xếp dưới nền đất mất. Hoàng thượng nhất định quên mất thần thiếp..."

Nàng vừa nói vừa móc ra khăn gấm, bắt đầu lau mắt, kết quả càng lau nước mắt càng nhiều, giống như chuỗi hạt châu bị cắt đứt.

Trên mặt Tần Phiên Phiên đầy bi thương, trong lòng lại bắt đầu thở ngắn than dài, thật lâu không khóc, trình độ nghiệp vụ cũng giảm xuống, vừa rồi thiếu chút nữa nặn không ra nước mắt.

Tiêu Nghiêu hoàn toàn luống cuống tay chân, trong trí nhớ của hắn, sau khi Tần Phiên Phiên sinh Tiêu Nháo Nháo, nàng chưa từng khóc, mấy năm trôi qua, nàng bỗng nhiên lại khóc.

Mấy năm nay đối với hắn mà nói, nước mắt của Tần Phiên Phiên là thứ hoàn toàn xa lạ.

Nhưng hiện giờ vừa khóc lên, hắn mới biết được nước mắt của nàng có lực sát thương lớn thế nào.

"Thôi đừng khóc, nàng suy nghĩ vớ vẩn cái gì vậy? Nàng vĩnh viễn là vị trí thứ nhất trong lòng ta, không có nàng lấy đâu ra bọn họ, trẫm đã sớm

nói với nàng." Một tay hấn ôm nàng vào trong lòng, đầy người mùi rượu cũng không ảnh hưởng đến sự bảo đảm của hấn với nàng.

"Thật sự?"

"Đương nhiên là thật, đã khi nào trẫm lừa gạt nàng chưa, trẫm không giống nàng, trước kia còn giả mang thai gạt trẫm, lừa trẫm lại thương tâm lại buồn rầu..." Tiêu Nghiêu uống say, bắt đầu lôi chuyện cũ ra.

Tần Phiên Phiên xấu hổ ho nhẹ một tiếng, nàng không nghĩ tới lúc này đầu óc Hoàng thượng đã không tỉnh táo, còn muốn lôi chuyện cũ ra, thật là hoàn toàn chịu không nổi.

"Ngài bảo đảm?"

"Trẫm bảo đảm." Hấn gật đầu giống như gà con mổ thóc.

"Vậy ngài viết cho thần thiếp cái giấy cam đoan, còn phải viết cho chân thành thâm tình, bằng không thần thiếp sẽ vô cùng thương tâm." Tần Phiên Phiên lập tức lôi kéo hấn đi tới bàn sách, trên bàn giấy và bút mực đều đã chuẩn bị xong.

Dù đầu óc Tiêu Nghiêu có chút không tỉnh táo, nhưng bản năng cảm giác được không thích hợp, dường như giấy cam đoan này không thể dễ dàng viết ra.

"Giấy cam đoan có thể viết, nhưng thâm tình chân thành vẫn là thôi đi, trẫm không viết ra được. Đạo Đế vương chính là không thể lộ cảm xúc ra ngoài." Hấn nhẹ giọng cãi lại, tranh thủ quyền lợi cho chính mình.

"Quả nhiên ngài không yêu thần thiếp, vẫn là yêu Tiêu Nháo Nháo và Tiêu Đẳng Đẳng hơn? Về sau ngài đều ngủ cùng bọn chúng đi, sao ta lại thảm như vậy, Hoàng thượng cũng không cần ta..."

Nàng lấy đôi tay bụm mặt bắt đầu khóc.

Nước mắt rơi xuống từ những kẽ ngón tay, Tần Phiên Phiên cảm thấy như cuộc sống thăng hoa, đã thật lâu không cảm nhận được khoái cảm biểu diễn.

Chỉ hai từ "sảng khoái"!

Nàng vừa khóc như vậy, phảng phất nhớ tới khi nàng mới vừa tiến cung, quả đào tình không gì không làm được.

"Trẫm viết!" Tiêu Nghiêu thật sảng khoái mà đồng ý, nhắc bút bắt đầu trau chuốt viết, dùng thâm tình lớn nhất đời này của hắn viết giấy cam đoan cho nữ nhân hắn yêu nhất.

Trương Đại tổng quản đứng ở một bên, nhìn Cửu Hoàng đế dễ dàng bán chính mình như vậy, nội tâm bỗng nhiên thoải mái.

Thật tốt, Cửu Hoàng đế cùng quả đào tình, qua nhiều năm như vậy vẫn không thay đổi, bọn họ vẫn như cũ còn có thể tái chiến, long trời nổ đất!

Ngày hôm sau Tiêu Nghiêu vừa rời giường, liền cảm thấy đầu đau như búa bổ, nhưng cái này cũng chưa tính là gì.

Khi hắn thấy được thánh chỉ đóng dấu trên bàn thì càng thấy hoa mắt.

"Phụng thiên thừa vận Hoàng đế chiếu rằng: Cả cuộc đời này Tiêu Muốn Muốn trẫm yêu nhất Tần Phiên Phiên, đến chết không phai. Người ta yêu nhất, dung mạo tựa thiên tiên, quốc sắc thiên hương. Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu. Trần trọc, ngày đêm suy tư. Không có nàng, lòng trẫm ưu phiền. Nàng vĩnh viễn là người trong tim trẫm, sáng cùng nhật nguyệt. Nếu ở trong lòng trẫm, nàng không phải vị trí thứ nhất thì trẫm không phải nam nhân, trên giường dưới giường đều không phải, đặc biệt mau lại mềm (không giải thích đâu, ai hiểu thì hiểu nè >.<)! Khâm thờ."

Hắn nhìn đạo thánh chỉ này, lỗ tai nổ vang, cả người đều muốn bạo phát, lập tức tiến lên muốn hủy diệt.

Trương Hiến Năng ho nhẹ một tiếng, nhắc nhở: "Nương nương nói, tối hôm qua sau khi viết xong thánh chỉ này, ngài tự cảm thấy không đủ khí thế, lại lần nữa viết vài thánh chỉ, còn nói lâu không luyện chữ, tay có chút cứng. Chỗ ngài còn giữ vài thánh chỉ giống như vậy, ngài hủy hoại cũng vô dụng."

Sắc mặt Tiêu Nghiêu xanh như tàu lá, quay đầu hung tợn chất vấn: "Vậy vì sao người không ngăn cản trẫm."

Trương Đại tổng quản không còn lời gì để nói.

Tâm tình Cầu Hoàng để lại không tốt.

Từ đây, Hoàng thượng và Hoàng hậu, trên tay mỗi người đều có thư tình đối phương viết cho mình, mỗi lần có ý kiến gì không hợp nhau đều lấy ra đọc để cười nhạo đối phương một chút.

Đương nhiên hai bên thế lực ngang nhau, đọc đọc một hồi liền lăn đến trên giường, tranh chấp bằng miệng lưỡi không chiếm được kết quả, vậy dùng đao thật kiếm thật để phân định kết quả.

Những ngày sau Trương Hiến Năng tập mãi thành thói quen, chờ hân già rồi, lại có Trương Thành thay thế.

Tuy rằng người hầu hạ thay đổi, nhưng hai vị chủ tử lại vẫn ngọt ngào như lúc ban đầu.

ĐỘC SÙNG THÁNH TÂM

Thịnh Thế Thanh Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 177: Nhật Ký Trưởng Thành Vui Vẻ Của Tiêu Nháo Nháo

Edit: Tuệ Tu nghi + Cảnh Thục viện

Beta: Hy Hoàng Thái phi

Bình Thuận năm thứ hai mươi lăm, ngày mười tháng sáu:

Ta, Tiêu Mặc, nữ danh là Tiêu Nháo Nháo, và hoàng muội Tiêu Đăng Đăng tạo thành song sát âm ỉ.

Mỗi khi có người khen ta tên lấy rất hay, trong lòng có mực, vừa nghe là biết người có văn hóa, có dạy dỗ.

Ta đều sẽ lạnh mặt rồi nói với bọn họ: "Thời điểm phụ hoàng lấy tên này cho cô, dụng ý là ma quỷ [1]. Đơn giản vì chữ kia khó coi nên đổi thành "Mặc". Nhưng cô vẫn là ma quỷ như cũ."

[1] Tác giả muốn chơi chữ ấy mà, chữ "磨" (ma) và từ "墨" (mực) có cách đọc gần giống nhau nên hay bị nhầm lẫn.

Nhìn dáng vẻ đối phương đột ngột thay đổi sắc mặt, ta điên cuồng cười trong lòng, trên mặt lại là biểu tình vô cùng đau khổ.

Mẫu hậu nói, khi ta còn nhỏ, phụ hoàng vô cùng sủng ta, ta muốn được ôm tuyệt đối không để ta ngồi, là một phụ hoàng vô cùng tốt.

Nhưng ta lại không cảm nhận được, từ khi ta hiểu chuyện đến nay, phụ hoàng đều chỉ cưng chiều mẫu hậu và hoàng muội.

Người lấy toàn bộ yêu thương có được cho mẫu hậu, trích ra một phần bằng ngón tay cho hoàng muội.

Còn ta, đại khái là khi mùa đông nổi trận gió to, từ trên trời rơi xuống nên rất tùy tiện.

Người yêu mẫu hậu đến tận xương tủy, không có nữ nhân khác, một nam nhân đứng đầu thiên hạ, nhưng trên phương diện nữ nhân lại đơn giản mà trực tiếp như vậy, vừa nồng nhiệt vừa rõ ràng, thật khó nghĩ đến.

Thậm chí còn có lan truyền lời đồn đãi rằng ta có thể ngồi vững vị trí Thái tử cũng nhờ vào công sinh hài tử của mẫu hậu.

Dù có ba ngàn dòng sông cũng chỉ xin một gáo.

Khi ta nghe được những lời này, người xuất hiện trong đầu đầu tiên chính là phụ hoàng.

Tiêu Tiểu Thảo chính là hoàng muội của ta, nàng thật phiền phức, hai chữ "Đằng Đằng" này căn bản là không hợp với nàng, cho nên gọi nàng là Tiêu Tiểu Thảo.

Đây cũng là trả thù cho việc nàng gọi ta là Tiêu Thạch Đầu!

Tất cả mọi người đều khen nàng lanh lợi, lúc năm tuổi đã biết tranh sủng, đã từng quần lấy phụ hoàng, để nàng trở thành người được sủng ái nhất.

Sau đó, đương nhiên là nàng thất bại rồi. Cười lạnh!

Tiêu Tiểu Thảo vô cùng biết tính toán, nàng lại lấy lòng mẫu hậu, muốn trở thành người đứng đầu trong lòng mẫu hậu.

Sau đó, nàng lại thất bại. Cười đắc ý!

Giữa phụ hoàng và mẫu hậu có rất nhiều bí mật nhỏ, chỉ thuộc về bọn họ, chỉ cần liếc nhau một cái, cho dù không nói gì, bọn họ cũng biết người kia đang nghĩ gì.

Cái loại không khí này căn bản là khó ai có thể chen được vào, cho dù ta là thân là nhi tử cũng không được.

Tiêu Tiểu Thảo không tin ta, đã từng thử rất nhiều lần, cho dù mỗi ngày nàng đều ở bên cạnh mẫu hậu, vẫn không hiểu được vì sao trong khi dùng bữa, mẫu hậu và phụ hoàng liếc nhau một cái, hoặc là nói một từ đơn giản liền cười ha ha với nhau.

A, Tiêu Tiểu Thảo ngu xuẩn!

Ta không cam lòng làm người có vị trí thấp nhất trong một nhà bốn người, từng có một lần đã bạo phát tính tình.

Phần nộ mà nói với hai người bọn họ: "Con chính là dư thừa, hai người các người mới là người một nhà. Về sau nhất định phải tìm một nữ nhân vừa tri thư đạt lễ vừa dịu dàng hiền huệ, không cần nàng đối với con tốt bao nhiêu, nhưng nàng nhất định phải đối tốt với con của chúng con, nàng phải xứng làm một người mẫu thân mới có thể trở thành nữ nhân của con! Về sau con sẽ là một phụ hoàng tốt, kiên quyết không giống hai người!"

Lúc ấy, sau khi ta nói xong, tức giận đến mức cả người run lên, kích động không thôi.

Ta còn nghĩ rằng nhất định sẽ phải chịu một trận quất mắng, hoặc là biểu tình khó tin.

Nhưng sau khi hai người phụ hoàng và mẫu hậu liếc nhau một cái, chính là một trận cười điên cuồng, thậm chí mẫu hậu còn cười ra nước mắt.

Phụ hoàng cũng không hề tức giận chút nào, vỗ bả vai ta, nói: "Không hổ là con trai tốt của trẫm, có phong phạm năm đó của trẫm. Chờ khi con tìm được nữ nhân con yêu kia, nhất định phải đưa đến cho trẫm nhìn một cái, xem nàng có phải vừa tri thư đạt lễ vừa dịu dàng hiền huệ như trong tưởng tượng của con không."

Sau khi bọn họ nói như vậy xong, ta càng thêm tức giận, tức giận đến mức trực tiếp chạy ra khỏi đại điện, hơn nữa còn làm loạn cả nửa tháng.

Tuy rằng sau đó đã làm hòa nhưng mấy câu nói đó liền trở thành mục tiêu phấn đấu cả đời của ta.

Mãi cho đến khi Thái tử phi của ta tiến cung, ta tự mình chọn, là cháu gái ruột của Trương Ngự sử.

Trương phu nhân hiền huệ thông minh như vậy, cháu gái bà nhất định cũng như vậy.

- - -

Bình Thuận năm thứ hai mươi lăm, ngày mười tháng bảy:

Trương gia gạt ta! Thái tử phi là một nữ nhân đánh đá, cô chỉ là nhìn thấy cây trâm trên đầu cung nữ bên cạnh nàng có chút kỳ lạ, nàng liền nói cô có ý đồ với cung nữ của nàng, cắn cánh tay ta đến xanh tím hết cả!

Trả lại Thái tử phi ôn nhu hiền huệ lại cho cô!

Phụ hoàng biết chúng ta xảy ra tranh chấp, nhìn ta hơn nửa buổi, sau đó cười lạnh với ta.

Người chắc chắn là đang cười nhạo ta!

Mẫu hậu cũng cười nhạo ta!

Trương gia là kẻ lừa đảo, Thái tử phi là kẻ lừa đảo!

- -

Bình Thuận năm thứ hai mươi lăm, ngày mười hai tháng bảy:

Ta và Thái tử phi làm hoà, nàng quả nhiên vẫn hiền huệ.

- -

Bình Thuận năm thứ hai mươi lăm, ngày sáu tháng tám:

Thái tử phi xong đời, Trương gia phải vào ngục, nàng thế mà lại dám đánh vào mặt của ta.

Kết quả còn đi chỗ mẩu hậu ác nhân cáo trạng trước, khóc đến thở không ra hơi, nghe được gì đều nói ra hết.

Ta cũng chưa chạm vào nàng một chút nào, nàng đúng là nữ nhân đánh đá nước tiếng khắp kinh thành!

- -

Bình Thuận năm thứ hai mươi lăm, ngày mười sáu tháng tám:

Ta và Thái tử phi làm hòa, nàng thực sự không được xem là ôn nhu nhưng tuyệt đối đáng yêu. Cô thật thích nàng.

- -

Bình Thuận năm thứ hai mươi lăm, ngày mười tháng mười một:

Thật tốt, cô muốn viết hưu thư, bỏ nàng.

Trương Nhiễm Nhiễm cũng dám gạt ta, đúng là ăn gan hùm mật gấu, lại hòa hợp với nàng, cô liền ăn cái bút này.

- --

Bình Thuận năm thứ hai mươi sáu, ngày một tháng một:

Hôm nay là mừng một đầu năm, qua mừng một, Trương Nhiễm Nhiễm tự mình làm bánh hoa đào cho ta.

Cô là một Thái tử rộng lượng, tha thứ cho nàng, không thấy cây bút kia, sẽ không ăn.

.....

- --

Bình Thuận năm thứ ba mươi lăm, ngày năm tháng sáu:

Phụ hoàng truyền ngôi vị Hoàng đế cho ta, người thành Thái thượng hoàng.

Người nói tinh lực của mình suy giảm rồi, đã không thể tiếp tục phê duyệt nhiều tấu chương như vậy nữa, ta quý ba ngày ở Quang Minh điện cũng không thể khiến người đổi ý.

Người vỗ bả vai ta, nói với ta: "Chúng ta là cha con ruột, con là trẫm nhìn từ nhỏ đến lớn, không thích chơi âm mưu quỷ kế gì. Trẫm không phải hư tình giả ý cũng không phải muốn dò xét con, chỉ là thời gian vừa đúng lúc. Con có thể một mình đảm đương trọng trách, mà ta lại dần già đi, cố chiếm lấy vị trí này cũng vô dụng. Ta cũng nên đi chăm sóc bên cạnh mẫu hậu con, thời gian chúng ta ở bên nhau không nhiều lắm, ta không muốn phê duyệt tấu chương nữa, chỉ muốn bên cạnh nàng."

- --

Bình Thuận năm thứ ba mươi lăm, ngày năm tháng bảy:

Trầm đẳng cơ, Trương Nhiễm Nhiễm trở thành chính cung Hoàng Hậu, nàng thật đẹp, so với thời điểm tiến cung còn đẹp hơn, hài tử của nàng sẽ trở thành Thái tử.

Phụ hoàng và mẫu hậu ngồi ở phía trên cao, mỉm cười mà nhìn ta cùng với Trương Nhiễm Nhiễm nắm tay đi vào, đầu tóc bọn họ đã hoa râu, chung quy năm tháng vẫn để lại dấu vết thật sâu trên mặt bọn họ.

Tiêu Tiêu Thảo mang theo Phò mã của nàng cũng tới, nàng đã là dáng vẻ của phụ nhân, ánh mắt lại vẫn linh động như cũ.

Thời điểm đối diện với ta, nàng hướng về phía ta nháy mắt, giống như lúc còn nhỏ vậy, ngày mùa đông tuyết rơi chúng ta cùng nhau đi ngắm tuyết xem mặt trời.

Ta vò tuyết thành cục tròn ném nàng khóc mếu.

Nàng ném vào ta, cầu phụ hoàng đề ta ở trên mặt đất, nàng lấy tuyết cầm bằng hai tay nhét vào trong cổ áo của ta, làm ta lạnh đến phát run.

Ta thuận tiện hướng về phía phò mã của nàng mắt trợn trắng, đồ hỗn trướng, thời điểm lúc trước làm thư đồng, rồi tới tuổi thành thân, trái một không hài lòng, phải một không thích hợp, ngang bướng cho tới khi muội muội ta lớn lên.

Đem rau cải trắng nhà ta nuôi cướp đi mất rồi

Nếu ta sớm biết rằng hần là một tên đầu heo như vậy, lúc trước tuyển thư đồng dù thế nào cũng không thể chọn hần, tiểu bạch kiếm!

.....

Kiến An năm thứ mười, ngày tám tháng năm:

Phụ hoàng và mẫu hậu từ bên ngoài du lịch trở về, bọn họ đã từ từ già đi, đi đường cũng phải dùng trượng để chống.

Mẫu hậu lặng lẽ nói với phụ hoàng: "Gần đây thời tiết rất tốt, không nóng không lạnh, nếu như đi như vậy rồi cũng tốt, không hành hạ người."

Lời nói này vẫn truyền tới lỗ tai của ta, mà ta cũng không phải vì theo dõi sinh hoạt của bọn họ, mà là sợ hãi bọn họ rời đi.

Bồi bọn họ một ngày rồi một ngày dần ít đi, phụ hoàng và mẫu hậu vẫn luôn ở trước mặt tiểu bối chúng ta nói: "Đời này không có tiếc nuối, gặp người mình thích, sinh ra hai hai tử, bọn nhỏ đều đã tìm được người mình thích rồi, sinh hài tử. Không biết vương triều Tiêu gia có thể đi dài tới bao nhiêu, nhưng mà đến thế hệ của bọn ta mà thấy được, đã không còn vương bận. Nếu có một ngày chúng ta rời đi, cũng không cần khổ sở cùng thương tâm, bởi vì chúng ta ra đi an lòng, hoàng tuyến trên đường sẽ không cô đơn, bởi vì chúng ta có lẫn nhau. Các người cũng không cần bất an, bởi vì các người có người mình yêu làm bạn cả đời."

Ta đem Trương Nhiễm Nhiễm tới bên người phụ hoàng và mẫu hậu, quỳ gối bên chân bọn họ, nhẹ giọng nói cho bọn họ: "Đây là nữ nhân mà con yêu, nàng không hiền huệ cũng không thông minh, có đôi khi còn ngu ngơ, tính cách cũng thẳng thắn, nhưng con chính là yêu nàng."

Phụ hoàng nâng bàn tay nó nếp nhăn kia lên, vỗ vỗ bả vai ta, cười đến hiền lành: "Không hổ là nhi tử của ta, giống như ta có khí khái của nam tử hán. Ý nghĩ của con năm đó, ta cũng từng có, so với con còn mãnh liệt hơn rất nhiều. Mẫu hậu con cũng không phải là điều ta mong đợi, nhưng gặp được nàng, ta chính là yêu đáng vẽ của nàng."

- -

Kiến An năm thứ mười, ngày mười tám tháng tư:

Phụ hoàng và mẫu hậu gọi một nhà Tiêu Tiểu Thảo vào trong cung, chúng ta ăn một bữa cơm đoàn viên lớn, ngồi hai bàn đều không đủ.

Tiếng hài tử ồn ào, làm dịu sự kiên nhẫn của mọi người.

Hài tử nhỏ nhất của ta, đang là thời kỳ bú sữa bình, ghé vào bên người bọn họ chơi, lại bỗng nhiên hô: "Các người đừng có ồn ào, tổ phụ và tổ mẫu đã ngủ rồi."

Toàn bộ tiếng âm ỉ liền im dần, mọi người kinh hoảng mà chạy tới, hai lão nhân đều đã nhắm hai mắt lại, tay còn gắt gao nắm chặt kéo ở bên nhau.

Hoàng Hậu ôm chặt tiểu nhi tử, nhẹ nhàng mà khóc lên tiếng.

Ta hỏi hần: "Tổ phụ cùng tổ mẫu ngủ khi nào?"

Tiểu gia hỏa xoay chuyển tròn mắt, nghiêm túc mà trả lời: "Tổ phụ kéo tay tổ mẫu lại, trước nhắm mắt lại ngủ. Con muốn cho người vào nhà ngủ, tổ mẫu liền hướng con vẫy vẫy tay, lại cười rộ lên với con, sau đó cũng nhắm mắt lại ngủ."

Bà vú nói không thể ở chỗ này ngủ, sẽ lạnh, để cho bọn họ đi trên giường ngủ được không?"

"Được." Ta vỗ vỗ hần đầu.

Bỗng nhiên ta từng nhớ tới lúc ta tiễn tổ mẫu của ta đi, biểu tình của phụ hoàng và mẫu hậu, bọn họ quỳ gối bên chân Hoàng tổ mẫu.

Phụ hoàng không ngừng nói chuyện cùng bà, nói khi còn nhỏ Hoàng tổ phụ đối với Hoàng tổ mẫu có bao nhiêu tốt.

Hoàng tổ mẫu sờ sờ đầu phụ hoàng, nhẹ giọng nói: "Muốn Muốn không khóc, ta nên đi tìm phụ hoàng con, ông ấy đợi ta thật nhiều năm, cũng mệt rồi."

Nói xong câu đó, hoàng tổ mẫu liền đi rồi, phụ hoàng cùng mẫu hậu ôm nhau khóc rống.

Hiện giờ phụ hoàng và mẫu hậu ta hoàn toàn rời đi, giống như trời đất đều đã sụp đổ vậy.

Tiêu Tiểu Thảo đã khóc đến mức âm thanh nghẹn ngào, khẳng định nàng khó mà có thể tiếp thu được, ngày hôm qua còn ở bên người mẫu hậu làm nũng, để cho mẫu hậu dùng một bó hoa bện thành vòng cổ, hiện giờ hoa còn chưa có khô mà người đã không còn.

Ta ôm chặt Trương Nhiễm Nhiễm, nữ nhân này cũng đang khóc, lại không ngừng trấn an ta: "Đừng sợ, Tiêu Nháo Nháo, chàng còn có ta."

- -

Kiến An năm thứ mười, ngày mười chín tháng tư:

Ta cùng Tiêu Tiểu Thảo sửa sang lại di vật của Phụ hoàng và mẫu hậu, tìm được vô số thánh chỉ cùng ý chỉ.

Mặt trên không phải điều lệnh đối với triều đình và hậu cung, mà tất cả tràn đầy là giấy cam đoan và thư tình.

Tiêu Tiểu Thảo lại khóc, đôi mắt nàng khóc đến nỗi sắp mù.

Ở bên trong di vật của phụ hoàng, có một tờ là thánh chỉ được đưa ra, nhưng lại dành cho mẫu hậu.

"Phụng thiên thừa vận Hoàng đế chiếu rằng: Tần Phiên Phiên, cuộc đời này yêu nàng nhất, kiếp sau còn muốn yêu nàng. Trẫm mệnh lệnh cho nàng nhất định phải gặp được ta, trước khi gặp được ta đừng cho cầu khác dắt tay nàng. Khâm thủ."

Mẫu hậu cũng có một phong ý chỉ, là cho Diêm Vương gia.

"Diêm Vương gia, ta hỏi qua ông trời, hắn nói hắn mặc kệ người chết đầu thai, đều là người quản. Ta không biết vận mệnh sẽ đối với kiếp sau của chúng ta an bài như thế nào, thời điểm ta đầu thai, thỉnh người đánh một ấn ký "quả đào" trên người ta. Phu quân kiếp này của ta là mệnh đế vương, làm rất nhiều chuyện tốt, hắn thông minh như vậy, chỉ cần ta có ấn ký này, nhất định hắn sẽ tìm được ta. Nếu người không đồng ý, ta sẽ ở lì ở Diêm Vương điện ăn vạ, thẳng đến khi khóc cho ngập mình điện của người mới thôi. Ta có thể khóc, phu quân ta yêu mọi chuyện về ta, nên ta sẽ khóc, khóc đến chín khúc mười tám cong, vẫn luôn khóc đến trong lòng hắn. Cầu người!"

- -----TOÀN VĂN HOÀN-----

Lại thêm một bộ nữa kết thúc.

Cám ơn các nàng đã đồng hành cùng Lãnh Cung.

Mong trong thanh xuân các nàng đều có bóng dáng của Lãnh Cung.

Mãi yêu các nàng! CHỤT! 🍷 🍷 🍷

#HyHoangThaiph

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Tần Gia Có Nữ

Chương 2: Cơn Giận Của Đế Vương

Chương 3: Nửa Đêm Tiến Cung

Chương 4: Cơn Giận Của Thiên Tử

Chương 5: Diễn Tình[1] Đến Đây

Chương 6: Thái Hậu Hiếu Nhâm

Chương 7: Làn Đầu Ngủ Cùng

Chương 8: Móng Vuốt

Chương 9: Tuyệt Đào Tiên Tử

Chương 10: Ngọc Hoàng Đại Đế

Chương 11: Long Tinh Phù Hộ

Chương 12: Chân Long Tế Tế[1]

Chương 13: Lục Phẩm Quý Nhân

Chương 14: Có Đào Không Thương

Chương 15: Minh Phi Gây Khó Dễ

Chương 16: Uy Hiếp Hoàng Thượng

Chương 17: Nữ Nhân Chiến Đấu

Chương 18: Vác Nồi[1] Thê Thảm

Chương 19: Cực Phẩm Nhân Gian

Chương 20: Cái Gọi Là "Bồi Tội"

Chương 21: Lấy Chết Tạ Tội

Chương 22: Hoàng Thượng Giận Dữ

Chương 23: Uyển Nghi Dạy Dỗ

Chương 24: Ngài Ôm Ta Một Cái

Chương 25: Lại Diễn Tuồng

Chương 26: Không Biết Xấu Hổ

Chương 27: Dự Định Của Tần Phiên Phiên

Chương 28: Đỗ Cầu Hoàng Đế

[Chương 29: Diễn Tình Làm Nũng](#)
[Chương 30: Ma Kính Vỡ Nát](#)
[Chương 31: Hoàng Thượng Trách Tội](#)
[Chương 32: Tổ Tuyệt Tiến Cung](#)
[Chương 33: Khúc Mắc Cửa Cầu Tử](#)
[Chương 34: Hiền Thê Lương Mẫu](#)
[Chương 35: Tinh Trung Báo Quốc](#)
[Chương 36: Hoa Rơi Rực Rỡ](#)
[Chương 37: Canh Sâm](#)
[Chương 38: Uyển Nghi Trật Eo](#)
[Chương 39: Chuyện Gấp Giấy](#)
[Chương 40: Tần Thiếp Thua](#)
[Chương 41: Năm Giấy Lớn](#)
[Chương 42: Tình Huống Đột Biến](#)
[Chương 43: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân](#)
[Chương 44: Diễn Tình Nổi Dậy](#)
[Chương 45: Đau Đau Bay Đi Nào!](#)
[Chương 46: Hoàng Thượng Cho Người Ta Đi](#)
[Chương 47: Sáu Sáu Đại Thuận](#)
[Chương 48: Đánh Lén Hội Đồng](#)
[Chương 49: Một Hồi Trò Khôi Hài](#)
[Chương 50: Diễn Tình Giải Thích](#)
[Chương 51: Hoàng Thượng Quyết Đấu](#)
[Chương 52: Cầu Tử Bị Cắn](#)
[Chương 53: Đoàn Người Uống Gió](#)
[Chương 54: Hoàng Thượng Đến Rồi](#)
[Chương 55: Hai Người Làm Hòa](#)
[Chương 56: Đến Thăm Thái Hậu](#)
[Chương 57: Một Cây Đào](#)
[Chương 58: Cây Đào Và Chó](#)
[Chương 59: Nguyệt Sự \[1\] Không Đến](#)
[Chương 60: Phiên Phiên Ra Chiêu](#)

[Chương 61: Trêu Trọc Cầu Tử](#)
[Chương 62: Đẹp Thật Sự](#)
[Chương 63: Phu Nhân Tiến Cung](#)
[Chương 64: Thử Lòng Người](#)
[Chương 65: Thái Hậu Dạy Con](#)
[Chương 66: Thái Hậu Đánh Nhi Tử](#)
[Chương 67: Mặt Đột Nhiên Biến Sắc](#)
[Chương 68: Cửa Hàng Bánh Nướng](#)
[Chương 69: Nỗi Sầu Của Cô Nương Ngốc](#)
[Chương 70: Hoàng Thượng Giận Dỗi](#)
[Chương 71: Đưa Người Hồi Cung](#)
[Chương 72: Hoàng Thượng Ra Chiêu](#)
[Chương 73: Cướp Đoạt Sủng Ái](#)
[Chương 74: Bổng Nhiên Tỉnh Ngộ](#)
[Chương 75: Ta Định Đoạt](#)
[Chương 76: Vu Oan](#)
[Chương 77: Biếm Lãnh Cung](#)
[Chương 78: Trực Tiếp Động Thủ](#)
[Chương 79: Giả Mạng Thai Bị Lộ](#)
[Chương 80: Tranh Cãi Đúng Sai](#)
[Chương 81: Tần Kiêu Sinh Non](#)
[Chương 82: Cơn Giận Của Muốn Muốn](#)
[Chương 83: Khăn Tay Chi Giao\[1\]](#)
[Chương 84: Hoàng Tang Tâm Cơ](#)
[Chương 85: Yêu Nhất Là Tuyết Đào](#)
[Chương 86: Phiên Phiên Xin Lỗi](#)
[Chương 87: Tiêu Nghiêu Lên Án](#)
[Chương 88: Mị Nương Võ Thị](#)
[Chương 89: Quỳ Xuống Cầu Xin Thái Hậu](#)
[Chương 90: An Ủi Cầu Tử](#)
[Chương 91: Huân Hương Khác Thường](#)
[Chương 92: Bắt Đầu Trù Tính](#)

[Chương 93: Phiên Phiên Diễn Kịch](#)
[Chương 94: Bay Ở Trên Giường](#)
[Chương 95: Minh Quý Phi Xuống Ngựa](#)
[Chương 96: Lộ Ra Dấu Vết](#)
[Chương 97: Tê Liệt Trên Giường](#)
[Chương 98: Chấp Chưởng Hậu Cung](#)
[Chương 99: Phiên Phiên Có Thai](#)
[Chương 100: Lại Viết Cam Đoan](#)
[Chương 101: Chúc Mẫn](#)
[Chương 102: Phản Ứng Thai Nghén](#)
[Chương 103: Liều Âm Uống Gió](#)
[Chương 104: Hồi Cung Sơ Sài](#)
[Chương 105: Người Tới Ta Đi](#)
[Chương 106: Yêu Nghiệt Xuất Thế](#)
[Chương 107: Hoàng Thượng Ứng Đối](#)
[Chương 108: Đưa Ra Hình Phạt](#)
[Chương 109: Hoàng Thượng Phát Uy](#)
[Chương 110: Đâm Sau Lưng](#)
[Chương 111: Tần Phiên Phiên Sinh](#)
[Chương 112: Đón Mừng Quý Tử](#)
[Chương 113: Vui Lên Cho Trầm](#)
[Chương 114: Vô Lương Tâm](#)
[Chương 115: Sốt Ruột Cho Uống Sữa](#)
[Chương 116: Chúc Mẫn Tự Thú](#)
[Chương 117: Sự Tình Bại Lộ](#)
[Chương 118: Đầy Tháng](#)
[Chương 119: Hai Phần Thưởng](#)
[Chương 120: Ác Mộng Bắt Đầu](#)
[Chương 121: Nhũ Danh Nháo Nháo](#)
[Chương 122: Bước Vào Lãnh Cung](#)
[Chương 123: Mở Tiệc Ăn Tết](#)
[Chương 124: Năm Mới Đã Đến](#)

[Chương 125: Mừng Một Đầu Năm](#)
[Chương 126: Trần Đầy Ủ Rũ](#)
[Chương 127: Hoàng Thượng Nổi Giận](#)
[Chương 128: Mềm Lòng Với Nàng](#)
[Chương 129: Thích Ai Nhất!](#)
[Chương 130: Hoàng Thượng Cầu Hôn](#)
[Chương 131: Lại Thấy Nón Xanh](#)
[Chương 132: Âm Mưu Lớn](#)
[Chương 133: Bày Kế Lấy Thư](#)
[Chương 134: Mộng Đẹp Được Tạo Thành](#)
[Chương 135: Bị Đét Mông](#)
[Chương 136: Phiên Phiên Bố Trí](#)
[Chương 137: Bắt Đầu Tính Số](#)
[Chương 138: Khống Chế Lưu Vũ](#)
[Chương 139: Liên Lụy Nhiều Người](#)
[Chương 140: Cầu Tử Thông Báo](#)
[Chương 141: Ác Mộng](#)
[Chương 142: Trò Chơi Khác Thường](#)
[Chương 143: Làm Ấm Ấ](#)
[Chương 144: Ngôi Vị Hoàng Hậu](#)
[Chương 145: Phong Hậu Đại Diễn](#)
[Chương 146: Mời Ba Ly Rượu](#)
[Chương 147: Phiên Phiên Uống Say](#)
[Chương 148: Viết Ý Chỉ](#)
[Chương 149: Thu Săn Bắt Đầu](#)
[Chương 150: Lý Do Khó Nói](#)
[Chương 151: Hoàng Thượng Cảnh Cáo](#)
[Chương 152: Tiêu Nghiêu Hoài Nghi](#)
[Chương 153: Cùng Nhau Cười Ngựa](#)
[Chương 154: Biểu Muội Vệ Tình](#)
[Chương 155: Vệ Tình Mất Tích](#)
[Chương 156: Kẻ Bị Gọi Là Thích Khách](#)

[Chương 157: Sưởi Ấm Cho Nàng](#)
[Chương 158: Vệ Tình Chết](#)
[Chương 159: Muốn Lập Thái Tử](#)
[Chương 160: Đoạn Tu](#)
[Chương 161: Muốn Nàng Đẹp](#)
[Chương 162: Ý Chỉ Viết Thư Tình](#)
[Chương 163: Có Người Hành Thích](#)
[Chương 164: Lời Đồn Đãi Bùng Nổ](#)
[Chương 165: Bắt Đầu Rung Chuyển](#)
[Chương 166: Hoàng Thượng Trả Thù](#)
[Chương 167: Thái Hân Chết](#)
[Chương 168: Hoàng Hậu Xuất Cung](#)
[Chương 169: Dẫn Xà Xuất Động.\[1\]](#)
[Chương 170: Đường Đến Sinh Tử](#)
[Chương 171: Cảnh Vương Đền Tội](#)
[Chương 172: Kết Cục Ngày Thành Thân \(1\)](#)
[Chương 173: Kết Cục Ngày Thành Thân \(2\)](#)
[Chương 174: Kết Cục Ngày Thành Thân \(3\)](#)
[Chương 175: Nháo Nháo Đọc Sách, Lại Có Thai](#)
[Chương 176: Say Rượu](#)
[Chương 177: Nhật Ký Trưởng Thành Vui Vẻ Của Tiêu Nháo Nháo](#)